

Tiểu Bạch Thỏ Vương Phi, Ác Bá Vương Gia, Cút!

Contents

Tiểu Bạch Thỏ Vương Phi, Ác Bá Vương Gia, Cút!	7
1. Chương 1: Minh Vương Tuyển Phi	7
2. Chương 2: Trả Thủ Ngược Lại	8
3. Chương 3: Tin Tức Là Thật	10
4. Chương 4: Phụ Thân Thiên Vị	11
5. Chương 5: Mẹ Cả Dạy Dỗ	13
6. Chương 6: Hôn Lễ Ôn Áo	14
7. Chương 7: Động Phòng Như Thế	15
8. Chương 8: Đêm Động Phòng Ngủ Một Mình	17
9. Chương 9: Hai Tiểu Thiếp	18
10. Chương 10: Chủ Động Tới Cửa	20
11. Chương 11: Dâng Trà	21
12. Chương 12: Chơi Đùa Mà Thôi	22
13. Chương 13: Dạy Dỗ Nha Đầu	24
14. Chương 14: Vợ Chồng Gặp Lại	25
15. Chương 15: Tuyết Y Biểu Muội	26
16. Chương 16: Khinh Bĩ Tập Thể	27
17. Chương 17: Nghênh Đón Mỹ Nhân	29
18. Chương 18: Khuê Mật	30
19. Chương 19: Trị Tài Nhân	31
20. Chương 20: Đồng Tâm Hiệp Lực	33
21. Chương 21: Không Kiên Nhẫn Rời Đi	34
22. Chương 22: Lén Giáo Huấn	35
23. Chương 23: Nghiêm Trị Ác Nô	37
24. Chương 24: Đá Ngươi Xuống Nước	38
25. Chương 25: Cho Xuống Nước Nữa	40
26. Chương 26: Tướng Gia Tới Cửa	41
27. Chương 27: Bằng Hữu Gặp Nhau	43
28. Chương 28: Cực Kỳ Dịu Dàng	44
29. Chương 29: Hé Lộ Sự Thật	45
30. Chương 30: Đá Xuống Giường	46
31. Chương 31: Tức Giận Bỏ Đi	48
32. Chương 32: Huỳnh Đệ Đột Kích	49
33. Chương 33: Đối Phó Công Kích	50
34. Chương 34: Siêu Cấp Nước Trà	52
35. Chương 35: Dự Định Xâm Nhập	53
36. Chương 36: Một Con Chuột	55
37. Chương 37: Ác Bá Hộ Phi	56
38. Chương 38: Làm Rất Khá	58
39. Chương 39: Giáo Huấn Nha Đầu	59
40. Chương 40: Có Chút Hối Hận	60

41. Chương 41: Âm Thầm Tính Kế	62
42. Chương 42: Một Minh Về Lại Mặt (*)	63
43. Chương 43: Chạy Nhanh Rời Cửa	65
44. Chương 44: Lên Án	66
45. Chương 45: Diệu Kế Đuổi Người	67
46. Chương 46: Khích Tướng Nho Nhỏ.	69
47. Chương 47: Thân Tỷ Gây Chuyện	70
48. Chương 48: Vương Gia Nổi Giận	71
49. Chương 49: Khi Dễ Tiểu Bạch Thỏ	73
50. Chương 50: Cực Lực Kháng Cự	74
51. Chương 51: Trốn Tránh Sự Thật	74
52. Chương 52: Có Chút Hậm Hực	74
53. Chương 53: Kế Hoạch Bắt Đầu	74
54. Chương 54: Lãnh Cự Biểu Muội *	75
55. Chương 55: Ôn Nhu An Ủi	77
56. Chương 56: Biểu Muội Đột Kích	79
57. Chương 57: Đổi Trắng Thay Đen	80
58. Chương 58: Kết Hạ Thù	81
59. Chương 59: Mới Gặp Hiểu Quả	83
60. Chương 60: Đơn Giản Hiệu Quả	84
61. Chương 61: Biểu Muội Lại Đến	86
62. Chương 62: Vương Gia Trở Về	87
63. Chương 63: Kéo Vào Hậu Cung	89
64. Chương 64: Nhốt Đánh Vào Địa Ngục	90
65. Chương 65: Từng Bước Đẩy Mạnh	92
66. Chương 66: Sư Huynh Cũng Đến	93
67. Chương 67: Đột Nhiên Thỏ Lộ	95
68. Chương 68: Vương Gia Ghen	96
69. Chương 69: Vương Gia Ghen 2	99
70. Chương 70: Vương Gia Ghen 3	101
71. Chương 71: Vương Gia Ghen 4	103
72. Chương 72: Vương Gia Ghen 5	103
73. Chương 73: Vương Gia Ghen 6	104
74. Chương 74: Vương Gia Ghen 7	106
75. Chương 75: Một Cuộc Đá Phi	108
76. Chương 76: Một Cuộc Đá Phi 2	110
77. Chương 77: Một Cuộc Đá Phi 3	112
78. Chương 78: Một Cuộc Đá Phi 4	114
79. Chương 79: Một Cuộc Đá Phi 5	116
80. Chương 80: Một Cuộc Đá Phi 6	119
81. Chương 81	120
82. Chương 82	122
83. Chương 83	124
84. Chương 84	126
85. Chương 85	128
86. Chương 86	130
87. Chương 87	133
88. Chương 88	133
89. Chương 89	133
90. Chương 91	133
91. Chương 92	133
92. Chương 93	135
93. Chương 94	137
94. Chương 95	137

95. Chương 96	137
96. Chương 97	137
97. Chương 98	137
98. Chương 99	138
99. Chương 100	141
100. Chương 101	142
101. Chương 102	144
102. Chương 103	147
103. Chương 104	149
104. Chương 105	149
105. Chương 106	149
106. Chương 107	149
107. Chương 108: Kinh Sợ Vương Phi 1	150
108. Chương 109	153
109. Chương 110	156
110. Chương 111: Phản Đem Nhất Quân	159
111. Chương 112	166
112. Chương 113	166
113. Chương 114	166
114. Chương 115	166
115. Chương 116	166
116. Chương 117	170
117. Chương 118: Tướng Gia Tối Nói Chuyện	171
118. Chương 119	174
119. Chương 120	177
120. Chương 121: Công Chúa Nam Vân	178
121. Chương 122	181
122. Chương 123: Ôn Nhu Khẽ Hôn	185
123. Chương 124	188
124. Chương 125	192
125. Chương 126	192
126. Chương 127	192
127. Chương 128	194
128. Chương 129: Định Ý Lần Thứ Hai	198
129. Chương 130	201
130. Chương 131	201
131. Chương 132	201
132. Chương 133: Mất Đi Nụ Hôn Đầu Tiên	202
133. Chương 134	205
134. Chương 135	209
135. Chương 136	210
136. Chương 137	210
137. Chương 138	210
138. Chương 139	210
139. Chương 140: Người Nhà Mẹ Đẻ Tối	213
140. Chương 142: Tương Phủ Tiếp Người	216
141. Chương 143	218
142. Chương 144	219
143. Chương 145	222
144. Chương 146: Hôn Trộm Bị Bắt	223
145. Chương 147	225
146. Chương 148	228
147. Chương 149: Kế Hoạch Chạy Trốn	231
148. Chương 150	234

149. Chương 151:	Tim Đập Thành Thạch	238
150. Chương 152		240
151. Chương 153		243
152. Chương 154:	Dưới Ánh Trăng Mê Tình	248
153. Chương 155		251
154. Chương 156		256
155. Chương 157:	Giang Nam Gặp Nhau	259
156. Chương 158		261
157. Chương 159		266
158. Chương 160:	Một Mực Chắc Chắn	273
159. Chương 161		277
160. Chương 162:	Chạy Trốn Không Thành	281
161. Chương 163		283
162. Chương 164:	Ôn Nhu Đối Đãi	288
163. Chương 165		292
164. Chương 166		294
165. Chương 167:	Người Trốn Ta Đuổi Theo.	295
166. Chương 168		297
167. Chương 169		299
168. Chương 170		302
169. Chương 171:	Viên Phòng	307
170. Chương 172		310
171. Chương 173:	Không Biết Thỏa Mãn	316
172. Chương 174		320
173. Chương 175		324
174. Chương 176:	Không Dễ Chọc	329
175. Chương 177		332
176. Chương 178:	Trở Lại Kinh Thành	337
177. Chương 179		339
178. Chương 180		341
179. Chương 181:	Bộc Lộ Bản Tính	344
180. Chương 182		347
181. Chương 182:	Song Kiếm Hợp Bích	351
182. Chương 183		356
183. Chương 184		364
184. Chương 185		364
185. Chương 186		365
186. Chương 187		365
187. Chương 188		365
188. Chương 189		367
189. Chương 190		367
190. Chương 191		369
191. Chương 192:	Tự Làm Tự Chịu	369
192. Chương 193		372
193. Chương 194:	Bán Đứt Quan Hệ	383
194. Chương 195		389
195. Chương 196:	Lôi Kéo Đồng Bọn	395
196. Chương 197:	Tướng Gia Tức Giận	403
197. Chương 198:	Thực Thi Kế Hoạch	410
198. Chương 199:	Mọi Chuyện Đã Xong	418
199. Chương 200:	Đại Náo Bộ Phủ	425
200. Chương 201		429
201. Chương 202		433
202. Chương 203:	Phát Hiện Tình Ý	438

203.	Chương 204	442
204.	Chương 205: Thanh Trừ Dư Nghiệt	446
205.	Chương 206	448
206.	Chương 207	452
207.	Chương 208: Nháy Mắt Giết Tình Dịch	455
208.	Chương 209: Nhẹ Nhàng Thoát Hiểm	469
209.	Chương 210	476
210.	Chương 211: Nhẹ Nhàng Linh Hoạt Phản Kích	483
211.	Chương 212: Tập Thể Nghiêng Về	495
212.	Chương 213: Thái Tử Phi Đến	501
213.	Chương 214: Mở Rộng Cửa Lòng	508
214.	Chương 215: Tự Minh Chuốc Khổ (canh Hai)	516
215.	Chương 216: Hẹn Hò	523
216.	Chương 217: Mỗi Người Có Số Đo	530
217.	Chương 218: Gặp Gỡ Thập Vương Gia.	537
218.	Chương 219: Thái Tử Gởi Thư	545
219.	Chương 220: Rơi Vào Bẫy Rập	548
220.	Chương 221: Nghiêm Trị Tỷ Đệ	554
221.	Chương 222: Các Loại Bái Phỏng(thăm Hỏi)	559
222.	Chương 223	567
223.	Chương 224	567
224.	Chương 225	567
225.	Chương 226	567
226.	Chương 227	567
227.	Chương 228	567
228.	Chương 229	567
229.	Chương 230	567
230.	Chương 231	567
231.	Chương 232	567
232.	Chương 233	567
233.	Chương 234	567
234.	Chương 235	567
235.	Chương 236	567
236.	Chương 237	567
237.	Chương 238	567
238.	Chương 239: Huấn Đạo Dì Nhỏ	567
239.	Chương 240: Thái Tử Đãi Khách	573
240.	Chương 241	580
241.	Chương 242	580
242.	Chương 243	580
243.	Chương 244	580
244.	Chương 245	581
245.	Chương 246	584
246.	Chương 247: Trở Về Phượng Tường	589
247.	Chương 248	592
248.	Chương 249	594
249.	Chương 250	597
250.	Chương 251	597
251.	Chương 252	597
252.	Chương 253	597
253.	Chương 254	597
254.	Chương 255	597
255.	Chương 256: Ra Tay Muôn Hung Ác	597
256.	Chương 257	600

257. Chương 258	602
258. Chương 259	604
259. Chương 260	604
260. Chương 261	604
261. Chương 262	604
262. Chương 263	604
263. Chương 264	604
264. Chương 265: Đánh Lớn Một Trận	604
265. Chương 266	608
266. Chương 267	610
267. Chương 268	612
268. Chương 269	614
269. Chương 270	615
270. Chương 271: Tướng Gia Đại Bại	619
271. Chương 272	621
272. Chương 273	624
273. Chương 274	626
274. Chương 275	626
275. Chương 276	626
276. Chương 277	626
277. Chương 278: Đòi Lại Công Đạo	626
278. Chương 279: Vọng Tướng Muốn Chạy Trốn	629
279. Chương 280: Công Chúa Biền Hướng	633
280. Chương 281: Châu Quan Đốt Lửa	637
281. Chương 282: Vương Gia Thất Ý	640
282. Chương 283: Nhanh Chóng Trưởng Thành (canh Hai)	644
283. Chương 284: Công Chúa Xuất Giá	648
284. Chương 285	652
285. Chương 286: Tướng Gia Làm Ấc	656
286. Chương 287	660
287. Chương 288: Con Trai Xuất Thế	663
288. Chương 289	667
289. Chương 290	669
290. Chương 291	672
291. Chương 292: Vương Gia Mất Tích	675
292. Chương 293: Đánh Vương Gia	678
293. Chương 294	681
294. Chương 295	684
295. Chương 296	686
296. Chương 297	688
297. Chương 298	691
298. Chương 299	695
299. Chương 300	697
300. Chương 301	701
301. Chương 302	704
302. Chương 303	706
303. Chương 304	708
304. Chương 305	711
305. Chương 306	714
306. Chương 307	717
307. Chương 308	720
308. Chương 309: Phiên Ngoại 1: Động Tâm!	723
309. Chương 310: Phiên Ngoại 2: Động Tâm 2	727
310. Chương 311: Phiên Ngoại 3: Tiểu Yêu Thọc Gậy Bánh Xe	730

Tiểu Bạch Thỏ Vương Phi, Ác Bá Vương Gia, Cút!

Giới thiệu

Tiểu bạch thỏ vương phi: Khụ, đừng để cái tên nó lừa tềnh, miệng lưỡi không thua gì chị nữ chính tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-bach-tho-vuong-phi-ac-ba-vuong-gia-cut>

1. Chương 1: Minh Vương Tuyển Phi

“Các người...các người muốn làm gì?”

Giữa trưa, ánh mặt trời chói chang khiến một góc nhỏ trong hoa viên cũng bừng sáng theo. Một cô gái có dung mạo thanh tú vô lực tựa vào góc tường, thân thể nhỏ bé cuộn lại, ánh nắng chiếu vào đôi mắt cô gái toát ra sự hoảng sợ vô tận. Răng nanh trắng của cô cắn chặt cánh môi hồng, tiếng nói run run, nhìn vào giống như một thỏ con ngây thơ phải chịu một đả kích lớn, vừa đáng thương nhưng lại rất đáng yêu

Đứng trước mặt nàng lúc này là năm sáu nữ tử trang điểm sức sở tự cho vậy mới xinh đẹp, nhìn thấy nàng sợ hãi thành ra bộ dáng này, các nữ tử này vẫn ung dung vờ như không thấy, cũng không hề có nửa phần thương hại. Không chỉ như thế, nữ tử cầm đầu nở nụ cười hèn mọn: “Ha, người còn hỏi chúng ta? Là chúng ta hỏi người mới đúng chứ? Nói xem, người tới nơi này làm gì?”

“Ta không biết a!” Cô gái vội vàng lắc đầu, “Cha để cho ta tới, nên ta đã tới rồi.”

“Cha?” Nữ nhân đứng đầu nhướng mày, lập tức hừ lạnh một tiếng, “Cha thật đúng là quan tâm người. Nhưng mà người có biết tới đây để làm gì không?”

Cô gái giật mình lắc đầu

“Hừ, không biết là tốt nhất”, Nhẹ nhàng cười, nữ nhân cầm đầu dám nữ tử kéo đến đá vào người nàng một cước, “Nói cho người biết, nếu không muốn xấu hổ trước mặt gia nhân ở đây thì phải ngồi yên chỗ này, khi nào cần đi sẽ có người đến thông báo cho người, biết không?”

“Biết.” Vội vàng gật đầu, đôi mắt to cổ che đi tầng hơi nước, tựa hồ chỉ cần các nàng nói thêm điều gì sẽ khiến cô gái bật khóc.

Nữ tử kia lại bĩu môi: “Người khóc cái gì mà khóc? chúng ta có khi để người đâu?” Nói xong nữ tử xoa người nói với các nữ tử còn lại. “Quên đi, mặc kệ nàng, chúng ta đi thôi!”

“Ân”, mấy người còn lại nghe xong đều gật đầu, liếc nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ, đám nữ tử đi xa dần chỉ còn lưu lại một cô gái cô đơn ngồi xõm trong góc, hay tay ôm chân khóc rất thê thảm.

Giống như khóc nhiều quá mức không còn chú ý đến xung quanh, nàng không hề biết rằng một màn này từ đầu đến cuối đều bị một đôi mắt thu vào.

“Nàng là ai?”

Cách đó một khoảng không xa, phía sau tòa núi bên lương đình, một người mặc cẩm bào màu trắng ngà, đầu đội kim quan, một nam tử trẻ tuổi ngũ quan tuấn mỹ đột nhiên đặt câu hỏi.

Hắn thoạt nhìn trên dưới hai mươi tuổi, dáng người thon dài, một thân cẩm bào tuy rằng đơn giản nhưng mặc trên người hắn lại có khí thế ung dung, giờ tay nhất chân đều tản ra một cỗ khí tức vương giả làm người ta không dám nhìn gần. Tay cầm một cái chén ngọc, bên trong chén là trà hương tốt nhất. Trà từ trong chén truyền hương đến, nam nhân quyền rũ ngẩng đầu không chút nào để ý đến hương vị của trà, ánh mắt câu hồn nhìn người bên cạnh. Khóe miệng như có như không nụ cười mang theo vài phần ẩn ý.

“Đây là thiên kim nhà Cước đại nhân, tên gọi Bộ Nhu Nhi, là con của tiểu thiếp hắn, năm nay mười sáu tuổi, trời sinh nhất gan sợ phiền phức, suốt ngày bị người khác khi dễ”. Ngồi đối diện, một mỹ nam tử tay cầm chén trà đang thưởng thức lập tức đáp lại.

Tuổi của hắn và nam tử kia không chênh lệch lắm, hé ra bộ dạng vô cùng xinh đẹp mỹ hoặc, nếu cho hắn thay nữ trang lại búi tóc theo kiểu cô nương, dù ra ngoài nói hắn là nữ nhân thì mười người phải có ít nhất chín người tin tưởng hoàn toàn. Nam tử khác muốn giả dạng như hắn phải mất chút sức lực, nhưng chắc chắn phải thấp hơn một bậc.

“Phải không?” Nghe vậy, nam tử nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt dần dần hiện lên ánh cười, “Không sai a!”

“Vương gia?” Nghe nói lời này, mỹ nam tử nhướng mày, một dự cảm không tốt truyền đến.

Quả nhiên_____

“Ta quyết định, chính là nàng!” Mạnh tay đánh theo nhịp, nam tử la lớn.

Mỹ nam tử biến sắc: “Vương gia, nàng chính là thứ nữ của Bộ đại nhân!”

“Thì tính sao?” Đôi mắt khẽ chuyển, nam tử cười khê, “Bốn vương bắt quá là muốn thu nhận một Vương phi làm đồ trang trí thôi. Chẳng lẽ người cảm thấy nàng không thể đảm nhiệm sao?”

“Có thể.” Mỹ nam tử vô lực gật đầu.

“Đó chẳng lẽ lại không phải?” Khóe miệng nâng lên ý cười, nam tử đứng dậy, vỗ vai mỹ nam tử, “Tốt lắm, nhiệm vụ đã hoàn thành, chúng ta đi thôi!”

2. Chương 2: Trả Thù Ngược Lại

“Tiểu thư.”

Cũng không biết người đó vui đầu khóc bao lâu, chợt nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, một nha hoàn nhỏ tuổi lặng lẽ đi đến bên cạnh này.

“Đi rồi sao?” Nhanh chóng ngẩng đầu, cô gái thấp giọng hỏi.

Nhìn khuôn mặt kia của nàng, sạch sẽ, một đôi mắt đen trắng phân minh sáng như nước mùa thu, tròng mắt còn đang xoay chuyển, sao có thể giống bộ dáng mới bị người khi dễ thương tâm muốn chết?

“Đi rồi. Nô tỳ tận mắt thấy bọn họ ra cửa.” Gật đầu, tiểu cô nương nhỏ giọng nói.

“Tốt lắm!” Lập tức, trên mặt hiện lên một nụ cười sáng lạn như hoa, cô gái mạnh mẽ đứng lên, cầm tay nàng, “Mau nói cho ta biết, hắn chọn ai? Nói mau đi!”

“Đương nhiên là tiểu thư! Người vì việc này chuẩn bị nhiều như vậy, Minh vương gia nếu không chọn người, vậy thì thực có lỗi với người rồi!” Tiểu cô nương vội nói.

“Ha ha ha!”

Nghe vậy, cô gái nhin không được cười điên cuồng.

Nàng biết mà! Trên đời này, vốn không có chuyện nàng muốn làm mà làm không được!

Nhưng tiểu cô nương rõ ràng bị chuyển biến đột nhiên của nàng làm cho vô cùng sợ hãi, vội vàng lui ra phía sau hai bước. “Tiểu, tiểu thư?”

“Sao vậy?” Cười đủ, thở sâu, cô gái xoay người, “Được rồi, chúng ta trở về thôi!”

“Trở về sao?” Tiểu cô nương thật sững sốt, “Nhóm người của Đại tiểu thư còn ở đây!”

“A, ta nhớ rồi!” Được người nhắc nhở, lập tức nhớ lại một màn lúc trước, tươi cười trên mặt cô gái chuyển thành lạnh lẽo, “Mấy phụ nhân (phụ nữ đã có chồng, chị này đang mắng người đó ^^) kia, việc các nàng ấy làm với ta, ta còn chưa trả lại cho các nàng ấy cả vốn lẫn lời đâu!”

“Tiểu thư, người lại muốn làm gì?” Nhìn thấy nụ cười lạnh của nàng, tiểu cô nương lập tức run lên, vội vàng hỏi.

Cô gái cười nhẹ: “Đương nhiên là các nàng kính ta một thước, ta trả lại cho các nàng một trượng rồi!”

Liền bước đến trước mặt tiểu cô nương: “Nói đi, hiện đang các nàng ấy ở đâu?”

“Ồ... Ở hồ sen bên kia.”

“Ok!” Búng tay một cái, ý cười trên mặt cô gái lạnh hơn, “Đạp phá thiết hải vô mịch xử (đi mòn giày sắt tìm không thấy), không uống công đã đến đây, đây chính là do các nàng tự tìm!” Liền xoay người, nhanh theo mục đích của mình mà đi.

“Tiểu thư!” Sau khi sững sốt, mặt tiểu cô nương trắng bệch, vội vàng chạy theo phía sau nàng.

Chưa đầy một khắc, vốn dĩ tốp năm tốp ba quây quần với nhau đứng ở bên hồ ngâm thơ vẽ tranh, ra vẻ thanh cao, các thiếu nữ nghe được một tiếng kêu dài ——

“Tỷ tỷ!”

Nghe được âm thanh, năm sáu nữ tử cùng nhau vội vàng quay đầu, liền phát hiện cô gái kia đã giống như một cái đầu tàu không khống chế được đánh tới ——

Bùm!

Còn chưa kịp phản ứng, vị cầm đầu kia đã bị nàng đụng một cái nhào xuống nước.

“A!”

Lập tức phát ra một tiếng kêu to, cũng là từ cô gái đụng người phát ra. Vẻ mặt kinh hoảng, nàng chạy nhanh lắc đầu: “Muội không cố ý, thực không phải cố ý!”

Nói xong, hai tay quơ loạn, chạy nhanh bắt lấy một vị gần mình nhất: “Nhị tỷ, muội không cố ý, thực không phải cố ý!”

Bùm!

Cũng không biết là làm như thế nào, theo lay động của nàng, dưới chân vị nữ tử thứ hai cũng không ổn, hướng dưới sông bay xuống.

“A!” Lập tức lại hét, cô gái lại bắt lấy một người khác, nhưng tựa hồ dùng sức quá mạnh, kéo lại thành đẫy

Bùm!

Lại thêm một người rơi xuống nước.

“A a! Muội... Muội thực không phải cố ý mà!” Khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc trắng bệch, cô gái kêu to, lại vọt tới trước.

“Ngươi... Ngươi đừng tới đây!” Thấy thế, mấy người còn lại vội vàng lui về phía sau kêu to.

“Vương tiểu thư, Trần đại tiểu thư, Trần nhị tiểu thư, các người đừng như vậy, các người...”

Bùm! Bùm! Bùm!

Nhưng mà cô gái tựa hồ không nghe được, tiếp tục cứng rắn đụng tới. Theo sự đến gần của nàng, tay đẩy, chân đá, náo loạn hồ đồ, các cô nương này cũng đều lăn xuống ao.

“A a a!”

Thấy thế, cô gái sững sốt, lập tức bắt đầu ôm đầu kêu to.

“Không liên quan đến ta! Ta không cố ý! Thực không liên quan đến ta!”

Một bên kêu, một bên nàng xoay người, dường như chạy vội về hướng cửa lớn của hoa viên. Chẳng qua, chạy một hồi, hai tay của nàng buông xuống, trên mặt lại hiện ra ý cười cực kỳ rõ ràng!

Dưới ánh nắng mặt trời, lại có vẻ sáng loá như thế, hoặc do lòng người vui sướng.

3. Chương 3: Tin Tức Là Thật

“Ha ha, thật tốt. Bước đi đầu tiên, rốt cục cũng thuận lợi!”

Chạng vạng của ngày hôm đó, lúc mặt trời xuống núi, Bộ Nhu Nhi —— cũng chính là cô gái ban ngày xuất hiện bên trong hoa viên—— ôm ấp một con chó nhỏ màu tuyết trắng, ngồi ở trước cửa sổ đắc ý cười nói.

Bất chợt, nha hoàn báo lại: “Lão gia đến.”

“Đã biết.” Vội vàng đáp lời, Bộ Nhu Nhi thu hồi ý cười, nghênh ngang hướng cửa mà đi, “Cha.”

“Aizzz!”

Đáp lại nàng, cũng là một tiếng thở dài thật sâu.

Liếc nhìn nàng một cái, nam tử có thân hình cao lớn uy mãnh, khuôn mặt tục tũn —— phụ thân của Bộ Nhu Nhi - Bộ Ngưng Vận dừng lại, bước qua cửa, lắc lắc đầu đi vào trong phòng.

Chạy nhanh rút cho hần cốc trà đưa qua, Bộ Nhu Nhi ôn nhu hỏi: “Cha, cha đột nhiên đến nơi này của nữ nhi, là có chuyện gì sao?”

“Ta... Aizzzz!” Lại liếc nhìn nàng một cái, đem cốc trà để lại trên bàn, Bộ Ngưng Vận tiếp tục dùng lực lắc đầu.

Thấy thế, trong mắt Bộ Nhu Nhi chợt lóe lên một chút cười yếu ớt.

“Cha.” Nhẹ giọng gọi, nàng nhẹ nhàng xoa bóp bả vai của ông, “Có chuyện gì phiền lòng sao? Cha không ngại nói cùng nữ nhi chứ, nếu giúp được việc gì, nữ nhi có lẽ cũng có thể vì cha đưa ra chủ ý!”

“Con không cần đưa ra chủ ý.” Lắc đầu, Bộ Ngưng Vận trầm giọng nói, “Là Minh vương gia, hần đột nhiên coi trọng con, muốn nạp con làm phi!”

“A?” Hai tay bóp mạnh một cái, Bộ Nhu Nhi hô nhỏ một tiếng, trên mặt hoa hiện lên một chút kinh ngạc, “Minh vương gia?”

“Cũng không biết vì sao?” Thở dài gật đầu, Bộ Ngưng Vận trầm giọng nói, “Chính là người được xưng là ác bá bậc nhất kinh thành, kiêu ngạo cuồng vọng, ngay cả Hoàng Thượng cũng không để vào trong mắt, Minh vương gia!”

Quả nhiên là hần!

Nghe vậy, trong lòng bất giác kích động một trận, nhưng nàng dùng sức nhịn xuống.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn nhe nhẹ mang theo vẻ khó hiểu, nàng nhỏ giọng hỏi: “Minh vương gia, sao ngài ấy lại có thể coi trọng con? Trên dưới ở Kinh thành, nhiều danh môn thực nữ xuất thân cao quý có thể xứng đôi với ngài ấy như vậy, vì sao ngài ấy cố tình coi trọng con?”

“Ta cũng không biết!” Vội vàng lắc đầu, Bộ Ngưng Vận liên tục thở dài, “Vốn hôm nay đem con đưa đến đó, chính là cho con đi du ngoạn. Nhưng ai mà ngờ, Minh vương gia hần lại coi trọng con! Con nói xem phải làm sao bây giờ!”

“Cha, người nói... Người hôm nay để cho con đi, chính là Minh vương gia...” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại nhuốm vài phần kinh ngạc, Bộ Nhu Nhi nắm chặt nắm tay, cất giọng nói nho nhỏ.

Bộ Ngưng Vận lại gật đầu. “Đúng vậy! Đó là tiệc tuyển phi của Minh vương gia, ta vốn dĩ là để cho các tỷ tỷ con đi tranh cử. Về phần con, ta chỉ muốn cho con biết thêm chút kiến thức, gặp thêm nhiều người, tiếp xúc thêm nhiều cô nương cùng tuổi, không nên suốt ngày buồn ở nhà. Nhưng ai mà ngờ —— ”

“Quên đi, cha à.” Lập tức cầm tay ông, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói, “Trở thành sự thật, cũng có sao đâu? Nữ nhi gả đi cũng được.”

Ha ha ha! Kỳ thật trong lòng thì đang cười to. Nàng vốn là muốn gả đi nha!

“Nhưng mà, con không biết, Minh vương gia hấn —— ”

“Ác danh của hấn, nữ nhi đã sớm nghe nói qua. Chính là vì như thế, nếu hấn chọn nữ nhi làm phi, cha nói chúng ta có thể cự tuyệt được sao?” Cắt ngang lời của cha, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói, “Nói cho con biết, hôn sự định là khi nào?”

“Mười lăm tháng sau.”

Gì chứ! “Nhanh như vậy?” Hôm nay đã là hai mươi!

“Cũng không biết tại sao?” Bộ Ngưng Vận lập tức lại thở dài một tiếng, “Cũng không biết sao Minh vương gia lại sốt ruột như thế.”

Tốt! Nàng còn ước gì hấn càng sốt ruột hơn kia!

Bộ Nhu Nhi lại cười, lại nhanh tay xoa bóp vai của phụ thân: “Cha, nếu Vương gia đã định rồi, kia cha cứ dựa theo lời hấn nói mà làm đi!”

“Aizz!” Lại nhịn không được thở dài một tiếng, Bộ Ngưng Vận nhìn nữ nhi, nâng mặt của nàng lên, “Nhu Nhi, cha thực xin lỗi con!”

Loảng xoảng!

Giật mình, bỗng nghe tiếng cửa phòng mở, tiếng nữ nhân thét chói tai từ bên ngoài truyền đến ——

“Tiểu tiện nhân, người ra đây cho ta!”

4. Chương 4: Phụ Thân Thiên Vị

“Cha!”

Nghe nói như thế, thân thể Bộ Nhu Nhi run mạnh lên, chạy nhanh trốn phía sau Bộ Ngưng Vận.

Mặt Bộ Ngưng Vận cũng trầm xuống, lập tức đứng dậy: “Các người làm gì?”

“Cha... Cha?”

Hùng hổ xông vào cửa, không nghĩ liếc mắt một cái liền nhìn thấy phụ thân đại nhân che ở trước mặt Bộ Nhu Nhi, ba nữ tử đều sưng mắt, vệt vàng hồ nhỏ.

Ba người này, rõ ràng chính là nữ nhi lúc trước khi để Bộ Nhu Nhi trong hoa viên, sau lại bị nàng cố ý đẩy xuống nước, ba vị tiểu thư con vợ cả của Bộ gia. Hiện tại các nàng đã thay đổi một thân quần áo, nhưng trên mặt vẫn chưa tẩy rửa.

Aizz, các nàng. Đều là trong nhà mình, sẽ không dùng vẻ mặt như vậy độc hại ánh mắt mọi người chứ? Cái đầu nhỏ lạng lẹ từ phía sau Bộ Ngưng Vận nhô ra, trong lòng Bộ Nhu Nhi thở dài một câu.

“Các người tới đây làm gì?” Dem tiểu nữ nhi bảo hộ chặt chẽ ở sau người, Bộ Ngưng Vận trầm giọng quát hỏi.

Ba nữ tử im bất một chút, nữ tử lớn tuổi nhất vệt vàng ngẩng đầu: “Cha, tiểu tiện nhân này, hôm nay nó đã đẩy chúng con xuống sông!”

“Gì?” Lúc này ánh mắt tối sầm lại, âm thanh Bộ Ngưng Vận lạnh lùng, “Con gọi em cái gì?”

Thân thể lập tức run lên dữ dội! Nữ tử nhanh chóng cúi đầu: “Là... Là tứ muội.”

Hừ nhẹ một tiếng, Bộ Ngưng Vận mở miệng: “Chuyện hôm nay ta đã biết, Nhu Nhi không phải cố ý.”

“Cha!” Nghe vậy, ba nữ tử lập tức ngẩng đầu.

Đôi mắt lạnh của Bộ Ngưng Vận lập tức đảo qua: “Các con đừng nói ta lại cố ý thiên vị con bé. Ta còn chưa tìm các con tính chuyện các con ở nơi nào khi dễ nàng trước kia!”

Ba nữ tử lập tức cả kinh: “Cha, làm sao cha biết được?”

Aizzz!

Thấy thế, Bộ Nhu Nhi lại nhịn không được nhẹ nhàng lắc đầu. Mấy người này, hoàn toàn không biết che giấu là gì! Chỉ cần các nàng một mực chắc chắn mình chưa làm qua, ai có thể nói gì được các nàng? Dù sao lúc ấy người tận mắt nhìn thấy cũng không nhiều?

“Không cần tìm người hỏi thăm, ta nhìn cũng đoán được.”

Xem đi! Phụ thân đại nhân kỳ thật căn bản là không biết? Người ta cố ý hù dọa các nàng! Không nghĩ tới một đám người lại ngu như vậy, tùy tiện nghe được câu nói đầu tiên là thành thật cung khai. Đây cũng chính là nguyên nhân thời gian dài như vậy mà nàng cũng lười đấu với các nàng ấy—— thật sự rất không có ý nghĩa, rất không có tính khiêu chiến! Còn không bằng nàng về chơi con chó nhỏ đâu!

“Cha.” Lặng lẽ, kéo ống tay áo Bộ Ngưng Vận.

“Nhu Nhi?” Nhanh chóng quay đầu, vẻ mặt phẫn nộ của Bộ Ngưng Vận chuyển thành thương tiếc.

“Cha, việc hôm nay, thật sự là lỗi của nữ nhi, là nữ nhi không nghĩ tới đã làm các tỷ ấy rơi xuống nước. Hơn nữa, kỳ thật, thời điểm ở bên trong hoa viên, các tỷ tỷ cũng không có khi dễ nữ nhi. Các tỷ ấy chính là cùng nữ nhi nói mấy câu mà thôi.” Cúi đầu, Bộ Nhu Nhi nhẹ giọng nói lời nhỏ nhẹ.

“Cha, người nghe chưa! Chính nó đã thừa nhận! Chúng con không có khi dễ nó!”

Lập tức, như là bắt được nhược điểm, một nữ tử lại kêu to lên.

“Đó là bởi vì Nhu Nhi không muốn các người khó xử, muốn giúp các người giải vây mà thôi. Các người không chỉ không cảm kích, lại còn cắn ngược lại một cái?” Lập tức mở trừng hai mắt! Bộ Ngưng Vận tức giận gầm lên.

Ba nữ tử lập tức bị dọa run run một chút, nhanh chóng cúi người chịu trận.

Đối với tình cảnh này, Bộ Nhu Nhi ngay cả lắc đầu cũng không thêm: Nhóm người này, nàng thật sự là không còn lời nào để nói.

“Một đám các người, nhanh cút đi cho ta! Từ giờ trở đi, không cho phép tiếp cận Nhu Nhi một bước. Bằng không, nếu để ta biết, ta lập tức gọi người đem nhóm các người đưa về nhà, tùy tiện tìm người mà gả đi!” Quả nhiên là bị mấy nha đầu ngốc này chọc giận, Bộ Ngưng Vận cắn răng gầm lên.

“Cha!”

Được nghe lời ấy, sắc mặt ba nữ tử đại biến, vội vàng ngẩng đầu.

Bộ Ngưng Vận hung tợn nhìn chằm chằm các nàng: “Còn chưa cút?”

“Chúng con...” Lại nhịn không được co rúm lại một chút, ba nữ tử cắn răng nhìn Bộ Nhu Nhi vẫn tránh ở phía sau, hung hăng dậm chân, “Hừ! Bộ Nhu Nhi, chờ mà xem!”

Chờ xem thì chờ xem, ta vạn phần chờ mong, xem thử các người có thể xuất ra bao nhiêu chiêu thức gì đó đến đối phó ta!

Bầu môi cười lạnh, giọng nói trong lòng Bộ Nhu Nhi lạnh lùng nói.

5. Chương 5: Mẹ Cả Dạy Dỗ

Kế tiếp, lại nghe phụ thân thở dài vài tiếng, ôn nhu khuyên giải an ủi cha một câu, khó khăn tiến bước cha đi, Bộ Nhu Nhi thở dài một hơi, vốn tưởng rằng rốt cục có thể yên tâm lớn mật nghỉ ngơi. Nhưng lập tức, tiểu nha hoàn lại báo cáo: “Tiểu thư, đại phu nhân đã tới.”

Ta khinh!

Nghe nói như thế, Bộ Nhu Nhi trực tiếp đã muốn chửi thề một tiếng.

Lão bà này, cho tới bây giờ ánh mắt lỗ mũi luôn hắt lên trên mây xanh, mỗi khi gặp nàng đều làm như nàng là không khí nhìn như không thấy, hôm nay sao lại hưng trí như vậy, chủ động quang lâm gian nhà cỏ của nàng?

Khóe miệng nhếch lên: “Mời vào!”

Liền đứng dậy, ra đón: “Nương.”

“Ôi, con gái ngoan, con mau đứng lên, đứng lên! Con sắp làm Vương phi, phải giữ gìn thân thể chứ, nha hoàn bên người sao lại không giúp đỡ một chút?” Một bước rộng vọt vào, một tay đỡ lấy nàng nâng dậy, Bộ phu nhân một thân quần áo sang trọng la lớn.

Âm thanh này, vừa bén nhọn vừa chói tai, như là cổ ý cất cao, liền giống như một cây kim cứng, châm mạnh vào trong huyết thái dương của nàng, vừa đâm vừa xoáy, làm đau chết nàng!

Bộ Nhu Nhi nghe được cả người phát run. Vội vàng đem nàng đẩy ra: “Nương, ngài đừng lo lắng. Nữ nhi vẫn có thể đi qua được!”

“Ai nha, hiện tại không giống trước rồi, con sắp sửa sẽ làm Vương phi, làm sao có thể đi lại giống như ta?” Vội vàng xua tay, vẻ mặt Bộ phu nhân nịnh nọt nói.

Bộ Nhu Nhi lại một trận không được tự nhiên, vội vàng mời bà ta ngồi xuống: “Nương, hôm nay ngài tìm nữ nhi, là có chuyện gì sao?” Làm ơn, có chuyện nói mau, có rắc rối mau phóng, nơi này của nàng là miếu nhỏ không chứa nổi tượng phật lớn như lão nhân gia bà đâu!

“Ai nha, không phải vì chuyện con lập gia đình sao?” Vung khăn tay, Bộ phu nhân vui tươi hơn hớn nói, “Đây chính là lần đầu tiên nhà chúng ta có một vị Vương phi! Nhưng lại là Vương phi của Minh vương gia, việc này thật sự là duyên số không thể cầu. Cho nên, nương quyết định, nhất định phải chuẩn bị thật trọng đại cho con!”

Phải không? Khóe miệng Bộ Nhu Nhi khinh thường. Minh vương gia đón dâu, bà còn dám không chuẩn bị trọng đại? Muốn chết sao?

“Đa tạ nương.” Ở ngoài mặt, lại nhợt nhạt cười nói như trước.

“Ai nha, không cần cảm tạ, không cần cảm tạ, đây là việc ta phải làm thôi!” Cầm khăn tay quơ tới quơ lui, trên mặt Bộ phu nhân ý cười hơn nịnh nọt. “Nhưng mà, Nhu Nhi à, chờ sau khi con gả vào hoàng gia, cũng trăm ngàn lần chớ quên chúng ta nha!”

Rốt cục, đã tiến vào vấn đề chính.

Bộ Nhu Nhi cười khê một tiếng. “Nữ nhi đương nhiên sẽ không.” Bởi vì nàng cho tới bây giờ cũng chưa hề nhớ các nàng!

“Vậy là tốt rồi.” Vội vàng thở ra, Bộ phu nhân vỗ vỗ ngực, lại nhanh chóng nói tiếp, “Đúng rồi, sau khi gả đi, con nhất định phải tiếp xúc nhiều cùng các hoàng tử hoàng phi bên kia, xem ai còn chưa nạp phi, liền giới thiệu cho các tỷ tỷ của con. Nếu không có vị trí chính phi, thì sutherland cũng được! Nếu không nữa thì, các công tử bên người hoàng tử có tiền đồ, xuất thân không tệ, tướng mạo học thức cũng không thấp, nếu có, con cũng giúp nhìn một chút. Nhà chúng ta dù gì cũng sắp là hoàng thân quốc thích, tìm đối tượng cho các tỷ tỷ con cũng không thể quá kém, con nói phải không?”

“Dạ.” Nói rất có đạo lý, nhưng mà —— Bộ Nhu Nhi rất muốn hỏi một câu: Nương, người cho rằng mấy vị nữ nhi kia của người, người có điều kiện tốt như vậy có thể để ý đến sao?

“Ha ha, rất ngoan, rất ngoan!” Thấy nàng gật đầu, Bộ phu nhân nhất thời cười càng rạng rỡ. Vợ vàng đứng lên, chụp lên hai đầu vai của nàng, “Nhu Nhi à, Bộ gia chúng ta phải dựa vào con, con trăm ngàn lần không thể làm cho chúng ta thất vọng!”

“Nữ nhi đã biết.” Vợ vàng gật đầu, Bộ Nhu Nhi ôn nhu nói.

“Vậy là tốt rồi, vậy nương đi ra ngoài đây, ta đi lo chuyện thành thân của con, nha?” Lại vợ vàng gật đầu, Bộ phu nhân mừng rỡ cười toe toét.

“Nương đi thông thả.” Cũng nhanh chóng đứng lên, Bộ Nhu Nhi ôn nhu tiễn đưa.

Nhưng mà, chờ người vừa đi ——

“Hừ!” Lập tức vỗ cái bàn thật mạnh, Bộ Nhu Nhi cười lạnh, “Nhiều năm như vậy cũng không nhìn ta, hiện tại phát hiện ta có chút tác dụng, đã muốn thông qua một chút ơn huệ nhỏ khiến ta mang ơn bà? Mẫu thân đại nhân, bà không khỏi cũng quá ngây thơ rồi?”

Lập tức, khóe miệng nhếch lên ——

“Tốt! Muốn ta giúp các người có phải không? Chờ coi, ta nhất định ẹ con các người nửa đời sau đều tận hưởng đến chết, muốn ngừng mà không được!”

6. Chương 6: Hôn Lễ Ôn Áo

Sau đó, khi tin tức truyền ra ngoài, các loại chuyện tình loạn thất bát tao lại theo nhau mà đến.

Nhóm thân thích cực kỳ xa đến làm thân, nhóm di nương cũng đột nhiên nhớ tới trong nhà còn có một vị tiểu thư cơ hồ bị các nàng quên mất, nhóm huynh tỷ đệ trong nhà vừa hâm mộ lại vừa ghen tị, không phải trường hợp cá biệt... Tóm lại, cho đến ngày hôn lễ, Bộ phủ đều là náo nhiệt ồn ào sôi sục, mọi người lui tới thiếu chút nữa đem nóc nhà xóc lên!

Thật vất vả, đến ngày hôn lễ đó, sáng sớm Bộ Nhu Nhi liền bị nha hoàn lôi từ trong ổ chăn ra, đem đi trang điểm, ép buộc đến ép buộc đi. Đến lúc hừng đông, đại nương lại xuất hiện, luôn luôn ở bên tai của nàng nói liên miên lằng nhằng, cơ hồ vẫn là bảo nàng lúc nào cũng phải chú ý nam thanh niên bên người Minh vương gia học vấn có tốt không, kết hôn chưa, hơn nữa phải báo ngay về nhà, còn phải giúp mấy vị tỷ tỷ muối muối con vợ cả mà mai mối... Mọi việc như thế, hơn nửa tháng như một ngày, Bộ Nhu Nhi thiếu chút nữa bị bà ta nhắc tới điên luôn!

Chờ rồi lại chờ, rốt cục đợi được kiệu hoa của Minh vương phủ đến, đã sớm không nhẫn nại nổi, người sẵn sóc dâu vợ vàng phủ lên đầu nàng cái khăn voan, đỡ nàng đi ra ngoài. Mà lúc Bộ Nhu Nhi đi ra khỏi cửa sai bước vào kiệu hoa, sau lưng không ngờ lại truyền đến một tiếng hô to của đại nương ——

“Nhu Nhi, lời mẫu thân nói với con, con trăm ngàn phải nhớ kỹ nha!”

Aizzz!

Bộ Nhu Nhi quả thực vô lực. Mấy vị nữ nhi của bà ấy, chẳng lẽ sợ không gã được sao? Tuy rằng các nàng ấy cũng có chút ‘tục’, bộ dạng bình thường, dáng người cũng tìm không thấy từ gì thật tốt để hình dung, nhưng tốt xấu cũng đường đường là con gái của võ Trạng Nguyên! Tìm nhà môn đăng hộ đối cũng không phải khó.

Quên đi, mặc kệ. Chính mình bây giờ còn có việc đến mù mịt đầu óc đây!

“Khởi kiệu —— ”

Bước vào kiệu hoa, vừa mới ngồi yên ổn, liền nghe được một tiếng hô to ở bên ngoài, hai chân cách mặt đất, một đường lắc lư, chưa đầy một khắc, liền lại nghe thấy ——

“Hạ kiệu —— ”

Đã đến Minh vương phủ.

Màn kiệu được xốc lên, người săn sóc dâu vội vàng đem nàng đỡ xuống. Lúc đi xuống, lại có một luồng gió nhẹ thổi tới trước mặt, đem khăn hỉ trước mặt nàng xốc lên một góc. Mắt phượng của Bộ Nhu Nhi khẽ nâng, liền liếc thấy một thân hỉ bào (áo cưới) đỏ thắm — vị mặc áo bào đỏ thắm đối diện này, đầu đội hỉ quan (mũ cưới), trong tay còn cầm dây lụa đỏ, là một nam tử trẻ tuổi, hẳn hẳn là chú rể Minh vương gia hôm nay? Lại nói tiếp, hôm nay là lần đầu tiên thấy mặt hắn!

Nhưng mà, thấy vẻ mặt hắn không kiên nhẫn, chân phải còn không ngừng đu đưa trên mặt đất, một bộ dạng nôn nóng vì cưới hỏi mà chịu khổ, Bộ Nhu Nhi đột nhiên nở nụ cười.

Không kiên nhẫn sao? Tốt lắm. Kỳ thật, nàng cũng sớm bị tra tấn khô kiệt không còn kiên nhẫn!

Lập tức, dây lụa đỏ từ một chỗ khác bị nhét vào tay nàng, người săn sóc dâu hai bên lại đem nàng đỡ đứng lên, đoàn người rất nhanh hướng cửa lớn Vương phủ mà đi — không có biện pháp, Minh vương gia phía trước không chút thương hương tiếc ngọc, căn bản mặc kệ trên đầu tân nương tử có cái khăn voan nhìn không rõ đường phía trước, các nàng khiến nạn vô ích, chỉ có thể nỗ lực đuổi theo bước đi của hắn.

Vốn dĩ thời gian lộ trình phải đi là một khắc, nhưng bọn họ lại dùng không đến một nửa thời gian đã hoàn thành. Trong phòng chính, đám đông mãnh liệt, ngay cả đương kim Thánh Thượng cũng giá lâm đến nơi này, nói là muốn đích thân làm chủ hôn cho đệ đệ nhà mình. Nhưng mà, Thái Hậu nương nương thân là trưởng bối lại bởi vì thân thể không khỏe mà ở hậu cung tĩnh dưỡng. Đây rõ ràng là lấy cớ, Bộ Nhu Nhi chỉ cười bỏ qua.

Chuyện tiếp theo, Bộ Nhu Nhi cơ hồ đều nhớ không rõ. Dù sao chính là dập đầu, dập đầu, lại dập đầu, bên tai khua chiêng gõ trống, còn có tiếng người chủ trì kêu to, cùng với rất nhiều tạp âm, hết thảy đều cùng ẩn tượng về hôn lễ cổ đại trong tưởng tượng của nàng khác xa. Đầu óc của nàng sớm rối loạn, chỉ biết máy móc làm theo người săn sóc dâu quý đến quý đi.

Thật vất vả, bên tai truyền đến một tiếng — “Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng!”

Hô!

Rốt cục cũng xong!

Căng thẳng trong lòng cũng giảm xuống, Bộ Nhu Nhi thở dài một hơi, nhanh chóng bảo người săn sóc dâu đem mình dẫn về tân phòng.

Nhưng mà!

Hôm nay gió hình như hơi lớn. Ngay khoảnh khắc nàng xoay người rời đi, khăn hỉ của nàng lại bị một trận gió xốc lên. Ngoái đầu nhìn lại, nàng thoáng nhìn Minh hoàng yên ổn ngồi trên đài cao kia một chút, ánh mắt nhanh chóng trầm xuống —

Hoàng đế bề hạ, lần đầu gặp mặt, thỉnh chiều cố nhiều hơn!

7. Chương 7: Động Phòng Như Thế

Bất tri bất giác, màn đêm buông xuống, một loạt tiếng bước chân hỗn độn đột nhiên vang lên, cũng rất nhanh đi về hướng bên này.

“Nhanh lên, nhanh lên! Vương gia đến rồi!”

Lại nghe tiếng hô nhỏ lo lắng liên tiếp, sớm tựa vào đầu giường mơ màng ngủ, Bộ Nhu Nhi chậm rãi trợn mắt, thầm nói trong lòng. Rốt cục cũng đến, để nàng chờ mệt chết.

Kết... —

Lập tức liền nghe tiếng cửa phòng mở, cửa phòng đã bị người mạnh mẽ đẩy ra, tiếng bước chân nặng nề tiến vào.

“Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia — ”

Người săn sóc dâu vội vàng tiến ra đón, nhưng rất nhiều lời tốt lành còn chưa nói xong thì dưới ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú của chú rể mà tiêu tán.

Tiến quân thần tốc, vô tình đi đến trước giường, liếc mắt nhìn tân nương tử ngồi ngay ngắn ở đầu giường một cái, khóe miệng chú rể nhếch lên, trực tiếp đưa tay ——

Soạt!

Không đợi nàng kịp chuẩn bị, Bộ Nhu Nhi liền cảm giác được trước mắt sáng ngời, khăn voan đã bị người kéo xuống.

Thoáng giật mình, nhanh chóng ngẩng đầu, lọt vào trong tầm mắt là khuôn mặt tuấn mỹ: Đường cong trên mặt thanh thoát, ngũ quan khắc sâu, mày kiếm xéo lên, như chém vào mây; mũi cao thẳng, bạc môi khe cong, đôi mắt tối đen thâm thúy nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt sắc bén, như hổ báo. Toàn thân của hắn cũng đều tản mát ra cuồng vọng cùng bá đạo không ai bì nổi giống như hổ báo. Quả nhiên giống như đánh giá của người đời —— Một bá vương.

“Vương gia, ngài không thể như vậy! Khăn hỉ là phải dùng thanh —— ”

“Sao?” Thấy người săn sóc dâu vừa muốn sửa cho đúng, chú rể lại lạnh lùng liếc mắt một cái, thành công làm cho bà ta câm miệng.

Lại quay đầu, gắt gao nhìn chăm chăm Bộ Nhu Nhi.

Đảo mắt một cái, muốn mình ở trong lòng hắn lưu lại ấn tượng sâu sắc, Bộ Nhu Nhi nhanh chóng cúi đầu, thẹn thùng dẩy mặt khe gọi một tiếng: “Vương gia.”

Nhưng mà, chú rể không hề động đậy, trực tiếp cầm lấy chén rượu nha hoàn trình lên, đặt mõng ngồi gần thân thể của nàng lên tiếng: “Nàng cũng cầm đi.”

Bộ Nhu Nhi thoáng sửng sốt, nhanh chóng đem chén rượu còn lại trên bàn cầm lấy.

Tức thì, một cánh tay hữu lực đan vào, đem cánh tay của nàng nâng lên. Cổ chú rể vừa ngước, một ly rượu ngon trút cạn.

Ừng ực!

Sau đó, tùy ý cầm cái chén cạn trong tay, chú rể cười lạnh lùng: “Hiện tại, lễ cũng xong, rượu giao bôi cũng uống. Lần này, hoàng huynh chắc không còn lời nào để nói chứ?”

“Vương, Vương gia?”

Mọi người đều sửng sốt. Ở phía sau, chú rể tức khắc xoay người, đẩy cửa mà đi, nhưng lại không hề liếc mắt nhìn tân nương tử một cái.

Làm ơn, người chờ ta đem chén rượu trong tay uống xong rồi hãy đi có được không? Không phải chỉ tốn một hai giây thôi sao?

Thấy thế, Bộ Nhu Nhi chỉ có thể vô lực nhún vai, nhìn theo thân ảnh đi xa của hắn.

“Vương gia!”

Một hồi lâu, cho đến khi thân ảnh đỏ thắm biến mất trong bóng đêm, một đám gia đình, nha hoàn bị hóa đá mới từng bước từng bước tỉnh lại.

Hiện trường tức thì rối loạn, một đám người vội vàng đuổi theo phương hướng chú rể biến mất.

Haizzz, còn đuổi theo gì chứ! Không thấy được người ta đã sớm hạ quyết tâm như thế sao? Hơn nữa, chỉ bằng một đám các người, đánh bại được hắn?

Nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng Bộ Nhu Nhi cười lạnh.

“Tiểu thư...”

Ngay lập tức, nha hoàn hồi môn chạy đến, khóe mắt rưng rưng nhỏ giọng kêu lên.

Người săn sóc dâu cũng nhanh chóng cười làm lành nhỏ giọng nói: “Vương phi, ngài tạm thời kiên nhẫn chờ một chút, bọn họ đi tìm Vương gia. Vương gia lập tức sẽ trở về.”

Ha ha, nghe vậy, Bộ Nhu Nhi thật muốn hỏi nàng một tiếng: Bác gái, lời này là bác chột dạ mà nói phải không? Chỉ sợ chính bác cũng không tin tưởng những lời này của mình?

Nhưng lại chậm rãi ngẩng đầu, nàng cười khê: “Ừ.”

Nếu muốn chơi, vậy thì phải chơi đến cùng, đúng không?

8. Chương 8: Đêm Động Phòng Ngủ Một Mình

“Không tốt, không tốt rồi, Vương gia đều đem hỉ bào cởi hết rồi!”

“Không tốt, không tốt rồi, Vương gia đạp gã sai vặt chặn đường một cước, đi khỏi cửa lớn rồi!”

“Không tốt, không tốt rồi, Vương gia không để ý khuyên can, mà chạy thẳng về hướng cửa nam!”

...

Tin tức mới nhất liên tục bay tới, không đến một khắc, một phòng đầy nha hoàn và gã sai vặt lại bị hóa đá, sắc mặt một đám đều trắng như vôi.

“Không tốt, không tốt, người đi ra ngoài trở về báo, nói Vương gia tìm được Lí tướng gia, hai người cùng đến Trích Tinh lâu uống rượu!”

Thời gian một khắc trôi qua, một tin tức cuối cùng truyền đến.

Mười giây trăm mặc.

Sau đó, nha hoàn, người săn sóc dâu trong tân phòng đều suy sụp xụ mặt: “Đêm tân hôn, lại không thấy chú rể, nên làm thế nào đây!”

“Cứ như vậy, thuận theo tự nhiên đi!”

Tức thì, một tiếng ôn nhu yếu ớt đáp lại.

Mọi người ngẩn ra, ánh mắt xoay theo hướng âm thanh phát ra —— trên người tân nương tử vẫn im ắng ngồi ở mép giường.

Cảm nhận được ánh mắt nhiều người như vậy, Bộ Nhu Nhi cúi đầu, nhẹ giọng nhỏ nhẹ: “Nếu Vương gia cảm thấy ở cùng một chỗ với Lí tướng gia rất thoải mái, vậy để bọn họ cùng nhau uống rượu đi thôi!”

“Nhưng mà, Vương phi, ngài...”

“Ta không sao! Lấy nhu cầu của Vương gia làm trọng. Chỉ cần chàng thích, ta không sao cả.” Vội vàng ngẩng đầu cười cười, Bộ Nhu Nhi nhẹ giọng nói lời nhỏ nhẹ.

Ừa!

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng cũng phải vì mình giả vờ hiểu chuyện mà mắc ói.

Nhưng mà, hết thấy đều dựa theo kế hoạch tiến hành. Những người khác đều bị những lời này làm cho rung động.

“Vương phi, ngài...”

Aizzz! Nhịn không được mà trong lòng nổi lên trách cứ chú rể: đêm động phòng hoa chúc, thiếu nữ xinh đẹp gần ngay trước mắt, ngài lại có thể bỏ nàng mà đi, tìm huynh đệ tốt của ngài mà uống rượu? Minh vương gia ơi Minh vương gia, ngài không khỏi cũng quá mức không trăng hoa rồi!

Bộ Nhu Nhi lắc đầu. “Quên đi, nếu Vương gia cũng đã xuất hiện, cũng đã cùng ta bái đường, hôn sự này coi như đã xong.”

Trên mặt ngoại trừ một nụ cười, khéo léo cầm chén rượu trong tay giơ lên, ngửa đầu uống xong rượu mừng bên trong, lại đem chén rượu để lại trong khay, khoát tay với mọi người: “Được rồi, buổi lễ kết thúc, các người có thể đi rồi.”

Một đám người trợn mắt há hốc mồm.

“Vương phi...”

“Được rồi, Vương gia bái đường thành thân với ta, cũng đã uống rượu giao bôi, đây là chuyện thực. Các người nhanh trở về bẩm báo Hoàng Thượng đi! Đừng để ngài sốt ruột đợi chờ.” Ngắc đầu, Bộ Nhu Nhi nhẹ giọng nhỏ nhẹ.

Mọi người vẫn không nhúc nhích, vẫn ngơ ngác nhìn nàng.

Nhìn chung quanh một vòng, nhìn bộ dáng bọn họ, Bộ Nhu Nhi đột nhiên nhin không được bật cười: “Các người còn ở đây làm gì? Thời gian không còn sớm. Hôm nay các người lo việc trong việc ngoài cũng mệt mỏi lắm rồi, nhanh trở về nghỉ ngơi đi!”

Vẫn là một mảnh yên tĩnh.

Vẫn là nha hoàn đi theo bên người nàng hiểu rõ ràng mọi chuyện, liền tiến lên, âm thanh phụng phịu, lạnh lùng nói: “Các người đều lui ra đi! Đêm nay Vương gia chắc sẽ không trở lại. Một khi đã như vậy, ‘náo động phòng’ cũng miễn đi, mọi người cũng nên trở về nghỉ ngơi.”

“Dạ.”

Lúc này mới có phản ứng, mọi người trong phòng lại chăm chăm liếc mắt nhìn Bộ Nhu Nhi một lần nữa, mới xoay người rời đi, chỉ để lại vài nha hoàn hồi môn vội tới giúp nàng tháo trang sức, rửa mặt chải đầu.

Vù vù!

Thật vất vả lại khôi phục một thân nhẹ nhàng, vặn thắt lưng một cái, lập tức bò lên giường, ôm cái chăn có thêu một trăm đứa trẻ béo tròn lăn tới lăn lui vài vòng, mới ngẩng đầu nói với bọn nha hoàn: “Các em cũng mệt mỏi cả ngày, mau trở về nghỉ ngơi đi! Ta không cần hầu hạ.”

“Tiểu thư...” Vài nha hoàn nhìn nàng muốn nói lại thôi, trong mắt tựa hồ còn ngẩn lệ.

Bộ Nhu Nhi lại cười rất sáng lạn: “Ta thực không có việc gì, các em đi nhanh đi!”

“... Dạ.” Lại dừng một hồi lâu, bọn nha hoàn mới buông màn, thổi tắt ngọn nến, đóng cửa lại rời đi.

Nha!

Không nghĩ tới, không cần nàng có ngôn ngữ động tác gì, đối phương lại ra tay trước mà chạy mất!

Đêm tân hôn này, chơi thật vui nha! Trong bóng tối, tân nương tử ôm chăn, lòng tràn đầy vui mừng mà nghĩ.

9. Chương 9: Hai Tiểu Thiếp

Bộ Nhu Nhi cảm thấy, đây là giấc ngủ thoải mái nhất an ổn nhất trong một tháng gần đây.

Không ai lôi kéo nàng mà lại nhả lỏng nắm đến đêm khuya, không ai suốt ngày tìm các loại cơ hội đến cửa phòng nàng mở miệng chửi bậy những lời âm dương quái khí, càng không có ai mới sáng sớm liền đến cửa ‘Vấn an’ nàng, nàng rốt cục có thể ngủ thẳng đến khi tự nhiên tỉnh dậy, loại cảm giác này thật sự là quá tốt!

Khi mở mắt ra, trời đã sáng choang, đầu óc nàng khó có thể rõ ràng như vậy.

“Tú nhi.”

Vặn mình một cái, thấp giọng kêu.

Lập tức chạy đến bên giường, một tiểu cô nương nhô đầu vào: “Tiểu thư... Không đúng, Vương phi, ngài tỉnh?”

“Ừ.” Bộ Nhu Nhi gật đầu.

Tiểu cô nương nhanh chóng đỡ nàng dậy, hầu hạ nàng mang giày, liền lôi kéo nàng đi qua ngồi xuống trước bàn trang điểm, nhưng Bộ Nhu Nhi liền bắt lấy nàng: “Mắt của em sao lại thế này?”

Tiểu cô nương sửng sốt, vội vàng lắc đầu: “Không có việc gì!”

“Không có việc gì?” Bộ Nhu Nhi cười lạnh, nâng cằm của nàng lên, “Em tự mình soi gương đi, mắt em đỏ thành như vậy, trong mũi cũng đã chảy nước, rõ ràng chính là bộ dáng vừa khóc. Em muốn lừa ai?”

Tiểu cô nương nhất thời giật mình.

Tâm Bộ Nhu Nhi lập tức lạnh lùng, trầm giọng hỏi: “Ai khi dễ em?”

Động tác của tiểu cô nương ngừng một chút, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không, không ai.”

“Em lừa quỷ sao?” Nói dối vụng về như vậy, hoàn toàn không thể gạt được ánh mắt của nàng. Hai tay cầm tay áo nàng, Bộ Nhu Nhi tăng thêm ngữ khí: “Nói mau!”

Tiểu cô nương run lên. “Thực không...”

“Nói hay không!”

“Là mấy người Lam phu nhân!” Rốt cục, không chịu nổi ép hỏi mạnh mẽ của nàng, tiểu cô nương cung khai.

Lam phu nhân? Bộ Nhu Nhi sửng sốt một chút, lập tức liền nghĩ tới: tướng công Vương gia bỏ chạy đêm tân hôn nhà nàng, còn có hai tiểu thiếp trong nhà! Tên là Lam Tầm, Tử Yên, đều do Hoàng Thượng ban cho hắn, nghe nói hai người đều thập phần yêu mị, là cái loại nam nhân vừa nhìn thấy đều nhịn không được nhũn cả chân... Chỉ tiếc, Hoàng Phủ Nam Ninh tựa hồ sẽ không nhũn trước mặt các nàng.

“Vương phi, kỳ thật các nàng cũng chỉ tùy tiện nói mấy câu mà thôi, cũng không cố ý nhắm vào ngài. Chúng ta mới tới nơi này, ngài sẽ không muốn đem chuyện này làm lớn ra, nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện!” Vội vàng nắm cánh tay của nàng, tiểu cô nương nhỏ giọng nói.

Nhưng mà, vì sao trong ý tứ của nàng ấy, nàng rõ ràng lại nghe thấy nàng ấy nói, lời nói của hai người kia chính là cố ý nhắm vào nàng?

Khóe miệng nhếch lên một chút ý cười, Bộ Nhu Nhi gật gật đầu: “Tốt! Chỉ cần các nàng ấy không chủ động phạm ta, ta cam đoan không cùng các nàng ấy chấp nhặt.”

“Dạ!”

Nghe vậy, tiểu cô nương hiển nhiên nhẹ nhàng thở ra, vội vàng ấn nàng ngồi xuống trước bàn trang điểm, cùng các cô nương khác xúm lại, cẩn thận trang điểm cho nàng.

Aizz, nha đầu kia! Thấy nàng ấy dễ dàng tin lời nói của mình, Bộ Nhu Nhi chỉ có thể ở trong lòng vô lực lắc đầu thở dài: Chẳng lẽ nàng ấy không nghe ra ý trong lời của nàng sao? Hai nữ nhân kia, nếu có thể đánh bạo nói về nàng ở trước mặt nô tỳ của nàng, các nàng ấy làm sao có thể yên tĩnh bỏ qua? Chỉ sợ, không quá một ngày, các nàng ấy sẽ chủ động đến phạm nàng! Đến lúc đó... Hừ hừ, vậy là có thứ tốt để chơi rồi!

“Vương phi, ngài thật đẹp!”

Bất tri bất giác, đã chuẩn bị thỏa đáng cho nàng. Đỡ nàng đứng dậy, trên dưới đánh giá nàng một phen, tiểu cô nương nhịn không được hưng phấn khê hô.

Khóe miệng Bộ Nhu Nhi nhếch lên, cũng không có biểu tình phấn chấn — Thật sự cũng là như thế, hết thấy đều dùng quần là áo lụa chồng chất lên mà thôi. Mà nàng, kỳ thật hận nhất chính là loại núi vàng núi bạc tạo thành trời buộc này! Nếu không phải vì Tiểu Tình, nàng sẽ không chui đầu vô lưới ăn loại khổ này!

“Vương phi.” Lúc này, một tiểu nha đầu đột nhiên từ bên ngoài tiến đến.

“Chuyện gì?” Ánh mắt đảo qua, Bộ Nhu Nhi trầm giọng hỏi.

“Lam phu nhân cùng Tử phu nhân tới thăm người.”

Ha! Mới nói đến các nàng ta, không nghĩ tới các nàng ta liền chủ động đưa lên cửa! Trong lòng bất giác cười lạnh, Bộ Nhu Nhi trầm giọng nói: “Cho các nàng vào!”

10. Chương 10: Chủ Động Tới Cửa

“Tỷ tỷ ~ ”

Theo sau, liền nghe được một giọng nói dịu dàng mỉa mai hoặc thực khiến xương cốt mềm nhũn từ cửa truyền đến.

Chưa thấy người, xương cốt Bộ Nhu Nhi đã bị âm thanh này làm rụng rời một nửa.

Nhìn qua người bên cạnh, lập tức phát hiện thân mình tiểu cô nương cũng nhẹ nhàng run lên, không tự chủ được theo hướng âm thanh mà lùi lại. Hai tay còn ôm cánh tay, dùng sức xoa xoa vài cái. Có thể thấy được, nàng cũng bị âm thanh kia khiến lạnh đi không ít.

Lại nhìn về cửa trước, chỉ thấy ánh vào mi mắt là một đoàn màu xanh lam cùng một đoàn màu tím. Tập trung nhìn vào! Mới phát hiện đoàn màu xanh lam cùng tím kia là màu quần áo trên người hai nữ tử trẻ tuổi. Các nàng cũng khoảng mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn, ngũ quan ôn nhu, trên thân mặc quần áo cắt may vừa vặn, dung nhan càng có vẻ xinh đẹp như một đóa hoa tươi tắn nở rộ. Tóc đen như mây vấn thành kiểu tóc phức tạp trên đỉnh đầu, trên búi tóc tận dụng mọi thứ cầm dây các loại đồ trang sức bằng vàng, thoát nhìn thật sự rất trắng lẽ. Hai người dặt tay, đi lại nhẹ nhàng chậm chạp, bước qua cửa, thướt tha lả lướt chậm rãi hướng Bộ Nhu Nhi mà đi tới.

“Thỉnh an Vương phi tỷ tỷ ~ ”

Tự nhiên đến cách trước mặt nàng ba bước, hai nữ tử đồng loạt cúi người, mềm mại xinh đẹp thỉnh an nàng, lại nũng nịu kêu một tiếng, thanh âm mềm mại đáng yêu có thể chảy ra nước. (cái này là điệu chảy nước nha ^^)

Dù muốn nghe các nàng ta thỉnh an một lần. Nhưng hiện tại nghe xong, Bộ Nhu Nhi vẫn cảm giác được bén nhọn trong lòng của nàng đều đang run rẩy hết lên.

Đúng là báu vật! Hai người này, quả nhiên là báu vật trời sinh! Cả kiếp trước lẫn kiếp này của nàng, cơ hồ cũng chưa thấy qua vài nữ nhân có thể đối địch cùng các nàng ấy! Khó trách người khác đều nói Minh vương phủ có hai vị tiểu thiếp kiều mỵ vô song, dù trong hậu cung của Hoàng Thượng cũng không chọn ra được người như thế. Ngay từ đầu nàng còn không tin, nhưng hiện tại, chính mắt nhìn thấy, nàng tin.

Nhưng mà... Lập tức lại nghĩ, nếu trong nhà đã có hai vị tiểu thiếp thiên kiều bá mỵ như thế, Vương gia tướng công của nàng mỗi ngày thích làm việc nhất vẫn cùng Lí tướng gia kia chung đụng cùng một chỗ, bởi vậy có thể thấy được, sức hấp dẫn của hai vị này cũng không lớn lắm!

Cười trộm hai tiếng, ngẩng đầu, vẻ mặt Bộ Nhu Nhi được ưu ái mà lo sợ nói: “Các muội muội không cần đa lễ, mau đứng lên đi!”

“Tạ Vương phi tỷ tỷ.” Hai nữ tử cùng kêu lên.

Vì thế, hai người đứng dậy. Nhưng mà, không biết tư thế này thực không thoải mái hay sao, mà nữ tử áo lam uốn éo eo nhỏ, rất nhanh liền chuyển đổi tư thế, thuận tiện cố ý như vô tình uốn mạnh hai khối hùng vĩ trước ngực.

Bộ Nhu Nhi giống như nhìn thấy hai dãy núi lay động trước mắt, ánh mắt lập tức cũng nhìn thẳng.

Nhưng mà, giống như không nhận thấy được ánh mắt nàng khác thường, nữ tử áo tím lại chậm rãi nâng lên tay phải, phong tình vô hạn vén tóc mái trên trán, thuận tiện lộ ra năm sáu cái vòng tay vàng lóng lánh trên cổ tay, cùng với vòng tai vàng ròng có tạo hình xinh đẹp trên lỗ tai. Môi đỏ mọng khẽ mở, hơi thở như lan, nũng nịu hỏi: “Vương phi tỷ tỷ, sao chỉ thấy người, Vương gia đâu?”

“Tối hôm qua đi ra ngoài tìm Lí tướng gia uống rượu, phỏng chừng còn chưa tỉnh đâu!” Trên mặt mang theo một chút cười yếu ớt, Bộ Nhu Nhi nhàn nhạt nói.

“Không thể nào!?”

Biết được tin tức này, hai tiểu thiếp lập tức biến sắc, trầm miệng một lời kêu to.

Chỉ tiếc, hai người kia hành động quá kém, biểu tình trên mặt kia cũng che giấu chưa kỹ, rõ ràng mang vài phần vui sướng khi người gặp họa, mà biểu tình khiếp sợ kia lại quá mức miễn cưỡng, thực không chân thực. Nếu chấm theo thang điểm mười, nhiều nhất nàng cũng chỉ có thể cho các nàng ta bốn điểm. ^^

“Đúng thế!” Nhẹ nhàng gạt đầu, Bộ Nhu Nhi thấp giọng nói. Mắt thấy trên mặt hai người cùng hiện lên một chút mừng như điên, lập tức sẽ mở miệng, Bộ Nhu Nhi lập tức chặn ngay lúc các nàng sắp mở miệng chế nhạo mình, liền hỏi trước, “Không biết hai vị muội muội sáng sớm đến đây, là có chuyện gì?”

Hai tiểu thiếp nhất thời bị lời nói lên tới yết hầu làm nghẹn ở miệng, nửa ngày nói không nên lời.

“Chúng tôi, chúng tôi là tới bái kiến Vương phi tỷ tỷ mà!”

Thật vất vả, vị áo tím kia mới gian nan nói được một câu.

11. Chương 11: Dâng Trà

“Phải không?”

Bộ Nhu Nhi cả cười, xoay người ngồi xuống: “Một khi đã như vậy, thế thì, vất vả cho hai vị muội muội rồi.”

“Ha ha, đây là việc chúng ta phải làm, nào có vất vả gì, không vất vả đâu?” Vội vàng cười làm lành, vị áo lam kia cũng ngưng ngừng nói.

Xác thực. Đây chính là việc các người phải làm. Nhưng mà, có vài chuyện không nên làm, các người tựa hồ cũng đã làm!

Trong mắt ẩn chứa một chút cười, Bộ Nhu Nhi vuốt cằm, nháy mắt với nha hoàn bên cạnh.

Nha hoàn vội vàng bưng một cái khay đi tới. Trên khay rõ ràng đặt hai cốc trà khéo léo: “Hai vị phu nhân, mời.”

Vì thế hai người cúi đầu, vị áo lam kia đến trước bưng lên một cốc: “Tỷ tỷ, mời uống trà.”

“Muội muội, dựa theo đạo lý mà nói, không phải muội nên quỳ xuống, sau đó mới mời ta uống trà sao?” Không nhận trà, chỉ cười nhẹ nhàng, Bộ Nhu Nhi ôn nhu hỏi.

Lam Tầm ngẩng ra một chút, ngẩng đầu khó hiểu nhìn nàng: “Có chuyện này sao?”

Bộ Nhu Nhi liền cười gạt đầu: “Đương nhiên.”

“Vì sao muội chưa nghe nói qua?”

“Chưa sao? Nhưng ta nhớ rõ ràng rành, phụ thân ta, rồi huynh trưởng, lúc nạp thiếp, tiểu thiếp mới vào cửa đều phải quỳ dâng trà cho chính thê mà!” Giả vờ vô tội có phải không? Nàng ta biết giả vờ? Thử xem ai đóng kịch giỏi hơn ai!

Lam Tầm sững sốt, suy nghĩ một hồi lâu, nhưng vẫn chưa tỉnh ngộ quỳ xuống.

“Tử Yên muội muội, muội thì sao?” Giải quyết xong bên này, Bộ Nhu Nhi lại nhìn một người khác.

Sắc mặt nữ tử áo tím khẽ biến, nhưng đã có người làm trước, nàng liền cũng quỳ xuống theo.

Sau đó, nữ tử áo lam lại giơ cái cốc lên: “Tỷ tỷ, mời uống trà.”

“Tốt!” Rốt cục cũng sáng khoái đáp ứng, Bộ Nhu Nhi tiếp nhận cốc trà, tiện tay liền đem nước trà nóng bỏng trong cốc hướng trên người nàng mà hắt!

“A!”

Không biết là bị giật mình hay nóng, hoặc là cả hai! Nữ tử áo lam kêu một tiếng, nhảy dựng lên.

Bộ Nhu Nhi liền cười: “Đa tạ trà của muội muội, tỷ tỷ ta uống rất ngon.”

“Ngươi!”

Ánh mắt lập tức trừng lớn! Nữ tử áo lam có thể khẳng định nàng cố ý.

Nữ tử áo tím thấy thế, cũng rất sợ, vội vàng ngẩng đầu: “Tỷ tỷ, ngươi —— A!”

Lời còn chưa dứt, Bộ Nhu Nhi liền tiện tay hất đổ một cốc khác, cũng dùng nước trà bên trong hất vào mặt nàng ta.

Vừa đảo mắt, hai người vừa rồi còn cho rằng vô cùng xinh đẹp, tựa như phu nhân quý phái, ngay lập tức liền chật vật vì ướt sũng, bộ dáng rất thê thảm.

Mà cái người ức hiếp người kia, thấy thảm trạng của các nàng, khóe miệng nhếch lên một chút cười lạnh: “Hai vị muội muội, các muội làm sao thế này? Đang êm đẹp, trên đầu sao lại đầy nước? Ai nha, Tử Yên muội muội, trên đầu muội còn có lá trà kia! Ai nha nha, các muội thật là, trà ngon không uống, sao lại đổ hết lên trên đầu mình vậy!” (cái này chính là vừa ăn cướp vừa la làng, ta phục m(__)m)

“Ngươi!”

Nữ nhân này! Nàng ta thật là tiểu thư Bộ gia nhất gan sợ phiền phức, suốt ngày chỉ biết khóc nhè trong lời mọi người đó sao? Vì sao biểu hiện hiện tại cùng miêu tả của người khác lại khác xa như vậy?

“Ha ha, thực ngạc nhiên, thực kinh ngạc, có phải không? Các ngươi cảm thấy ta hẳn là nên khóc nhè, chờ các ngươi chê cười, có phải hay không?” Nhìn thấu suy nghĩ trong lòng các nàng, Bộ Nhu Nhi đứng lên, vui tươi hơn hớn hởi.

Đúng là như thế! Nhưng mà, vì sao tình huống thật sự lại là...

Hai nữ nhân liếc nhau, lập tức cùng chuyển hướng nhìn nàng: “Ngươi là ai?”

“Ta là Vương phi tỷ tỷ của các muội mà! Ngày hôm qua Vương gia mới khua chiêng gõ trống cưới vào cửa. Các ngươi chẳng lẽ không nhìn thấy?” Nhẹ nhàng cười, Bộ Nhu Nhi chậm rãi nói.

Hai người không tin, ánh mắt âm trầm nhìn nàng: “Ngươi thật sự là tiểu thư Bộ gia?” Tiểu nha đầu yếu đuối, ai cũng có thể khi dễ?

“Thật giả lẫn lộn.” Lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt Bộ Nhu Nhi đảo qua trên người các nàng, “Thế nào? Vốn là định đến chê cười ta, hiện tại, lại bị ta trêu chọc, loại cảm giác này, thực không tệ chứ?”

12. Chương 12: Chơi Đùa Mà Thôi

Không tệ cái đầu ngươi!

Hiện tại, các nàng thầm nghĩ lấy một hồ nước hương trên đầu nàng rót xuống, để cho nàng cũng ném thử cảm giác ướt sũng!

Chỉ tiếc, nơi này chỉ có hai cốc trà đều đã bị nàng dùng xong rồi, các nàng chỉ có thể giương mắt nhìn, gắt gao nhìn chăm chăm về hướng nàng.

Dưới hai ánh mắt gấp gáp của các nàng, khóe môi Bộ Nhu Nhi ý cười càng mềm mại, thậm chí còn nhẹ nhàng đi lại vài bước, xoay người, cười nhẹ hỏi: “Hai vị muội muội, sao các muội lại nhìn tỷ như vậy? Là vì tỷ tỷ thật đẹp sao? Ha ha, không nên nhìn, tiếp tục nhìn tỷ tỷ sẽ khiến tỷ thẹn thùng đó!”

Phụt!

Miệng hai nữ nhân ngậm một ngụm máu, thiếu chút nữa sẽ phun máu bỏ mình.

Sống đến tuổi này, đây là lần đầu tiên các nàng gặp được nữ nhân còn không biết xấu hổ hơn các nàng!

Các nàng càng ngày càng hoài nghi, Minh vương phi chân chính có phải đã bị đánh tráo hay không? Nữ nhân này, nhất cử nhất động của nàng, mỗi hành động cử chỉ, cùng tứ tiểu thư Bộ gia trong truyền thuyết thật sự là khác rất xa!

“Hai vị muội muội, nếu đã gặp tỷ tỷ, trà cũng đã dâng, nơi này không có chuyện của các người nữa, các người có thể đi rồi.” Nhìn thấy trên mặt các nàng son phấn thật dày cũng lần lượt thay đổi, dấu không được vẽ kinh ngạc, trong lòng Bộ Nhu Nhi sáng khoái một trận, xoay người ngồi trở lại, lười biếng xua tay nói.

Hai nữ nhân trao đổi ánh mắt một chút, đều thấy trong mắt đối phương sự phẫn nộ. Liền cùng quay đầu, hung hăng trừng nàng: “Người —— ”

“Ta thế nào? Chẳng lẽ nói, muội muội các người cảm thấy quỳ xuống còn không đủ để biểu đạt loại tình cảm kính nể của các người đối với ta, tính thực hiện đại lễ ngũ thể đầu địa với ta?” Trong nháy mắt, Bộ Nhu Nhi đánh gãy các nàng, vẻ mặt mong chờ.

* đây là tư thế ngũ thể đầu địa ^^

Hai nữ nhân nhất thời lại muốn học mẫu.

Cảm giác của nữ nhân này không tốt sao? Từ khi bắt đầu vào cửa, biểu hiện của các nàng cũng đã thực biểu lộ được lập trường của mình, đúng chưa?

“Ha ha, nếu các người kiên trì như thế, ta đây cũng sẽ không chối từ.” Các nàng không nói lời nào, Bộ Nhu Nhi liền lại cố ý nói theo mục đích của bản thân, hai tay lập tức giơ lên, “Đến đây đi!” Một bộ biểu tình bị kích động, còn mở to hai mắt chờ đợi.

Lòng dạ của hai nữ nhân này nàng hiểu rõ.

“Bộ Nhu Nhi!” Không thể nhịn được nữa, cắn răng khê gọi.

“Vương phi, mau, trong cung phái người tới đón, ngài mau sửa soạn một chút đi ra ngoài đi!”

Lúc này, tiếng bước chân dồn dập truyền đến, một tiểu nha hoàn vọt vào cửa, thở hổn hển kêu to.

A, tới thật đúng thời điểm.

Lập tức trương ra một chút cười đắc ý, Bộ Nhu Nhi lại nhìn các nàng: “Hai vị muội muội, xem ra hiện tại, các người không đi cũng không được rồi!”

“Người!” Hai nữ nhân nhất thời sửng sốt, hận ý trong mắt càng sâu sắc.

Hận đi, hận đi! Nàng còn e sợ hận ý của các nàng với mình chưa đủ! Bằng không, những ngày tiếp theo của nàng sẽ rất nhàm chán nha?

Nhẹ giọng cười, Bộ Nhu Nhi đứng lên: “Quên đi, hôm nay cùng các người đùa đến đây thôi. Hôm nào có thời gian, lại tiếp tục đùa cùng các người.”

Cái gì!?

Nghe vậy, hai nữ nhân thiếu chút nữa điên mất.

Nói nhiều như vậy, làm nhiều như vậy, thì ra nàng chính là chơi đùa mà thôi?

Nhưng mà, thật không ngờ là, chuyện làm cho các nàng điên còn ở phía sau ——

“Chuyện hôm nay, chính là cho các người một bài học nho nhỏ, cho các người lãnh hội một chút kết cục của việc đắc tội với người không nên đắc tội. Hơn nữa”, nhẹ nhàng cười, Bộ Nhu Nhi kéo tay Tú nhi qua, sắc mặt mạnh mẽ trầm xuống, “Người của ta, cho tới bây giờ chỉ có thể để cho ta khi dễ. Các người dám đối với nàng không an phận? Ta đây nhất định trả lại gấp trăm lần, cho đời này của các người đều không có chỗ dung thân!”

Sau đó, không đợi các nàng phản ứng, Bộ Nhu Nhi lôi kéo Tú nhi xoay người: “Đi thôi!”

Trước mắt là hạ uy thế của các nàng. Về sau ngày còn dài, nàng còn cùng các nàng chơi đùa!

13. Chương 13: Dạy Đỗ Nha Đầu

“Vương phi.”

Đi theo nàng ra ngoài chưa xa, Tú nhi đột nhiên kêu một tiếng.

Bộ Nhu Nhi quay đầu: “Làm sao vậy?”

“Nô tỳ, nô tỳ không rõ.”

“Không rõ cái gì? Nói nghe thử.”

“Nô tỳ cảm thấy, sau khi đến nơi đây, ngài giống như thay đổi cá tính, lo lắng không ít, nhưng lại bắt đầu đối với mọi người tiếng lớn tiếng nhỏ. Trước kia lúc ở trong phủ, ngài không phải nhiều lần nói với nô tỳ là không nên cùng người trở mặt, phải nhẫn nhịn sao?”

Ha, biết chắc nàng ấy sẽ hỏi như vậy.

Khóe miệng Bộ Nhu Nhi nhếch lên: “Vậy em nói xem, trước kia ta có thân phận gì, hiện tại là thân phận gì?”

“Ngài trước kia là tứ tiểu thư của Bộ phủ, hiện tại là Vương phi Minh vương phủ.” Tú nhi trả lời chi tiết.

“Là chính phi.” Lớn giọng nhấn mạnh, Bộ Nhu Nhi nghiêm trang sửa lại.

Tú nhi ngẩng đầu, khó hiểu nhìn nàng.

Bộ Nhu Nhi chỉ nhún vai. “Nói tóm lại, trước kia lúc ở nhà, ta chỉ là một nữ nhi do tiểu thiếp sinh hạ không có bối cảnh gì, không quyền không thế, nếu không phải có cha sủng ái, những người đó đã sớm đem ta khi dễ đến chết. Nhưng mà, cha cũng là một người có công danh, hần có công việc của hần, mà mẹ cả cùng nhiều tỷ muội đều nhìn chăm ta như vậy! Cho nên, điều duy nhất ta có thể làm, chính là bo bo giữ mình, tốt nhất có thể thường xuyên yếu thế một chút, để thỏa mãn tâm tình cao cao tại thượng của các nàng. Nhưng hiện tại đã khác! Ta hiện tại là Vương phi Minh vương gia cưới hồi hoàng, ở đây, ngoài Vương gia, có ai có quyền lực lớn hơn ta?” Nói xong, ý cười trên mặt càng nhiều, dùng sức chụp đầu vai của nàng ta một phen, “Hiện tại, chúng ta đã xoay chuyển thành chủ nhân! Đương nhiên phải làm việc chủ nhân nên làm, em nói phải không?”

Thì ra là thế.

“Nô tỳ đã hiểu.” Hiểu được, Tú nhi nhẹ nhàng gật đầu.

“Còn việc này!” Một tay nâng cằm của nàng ta lên, Bộ Nhu Nhi bỗng giận tái mặt, “Từ nay về sau, em cũng nhớ kỹ cho ta! Ở đây, ngoài Minh vương gia, ai dám khi dễ em, em liền kể rõ cho ta! Hai tiểu thiếp kia là cái gì? Là do người khác đùa bỡn đưa tới, về bản chất, cũng chính là nô tỳ, thân phận không cao quý hơn em bao nhiêu. Huống chi, em còn có ta là hậu thuẫn!”

Tú nhi lập tức run lên!

Nhanh chóng bắt lấy tay nàng: “Vương phi, ngài không nên bừa bãi như vậy! Chúng ta vừa mới đến đây, nếu để Vương gia biết, ngài ấy nhất định sẽ tức giận!”

“Ha ha ha!” Nghe vậy, Bộ Nhu Nhi cười to ba tiếng, “Em nghĩ vậy sao? Tràn đầy trong lòng, trong mắt hần đều là Lí tướng gia, suốt ngày cũng muốn cùng hần ta ở cùng một chỗ, em cho là hần sẽ có tâm tình quản chuyện nữ nhân chúng ta?”

Tú nhi tựa hồ ngây ngẩn cả người, ngây ngốc nhìn nàng.

Bộ Nhu Nhi lắc đầu, nhẹ nhàng chụp đầu vai nàng ta: “Quên đi, có một số việc, bây giờ em còn không rõ. Nhưng mà, chờ một thời gian nữa, em liền sẽ biết. Hiện tại, em chỉ cần nhớ kỹ cho ta, thân là tỳ nữ thân cận nhất bên người Minh vương phi, em nhất định phải có đủ khí khái cho ta, trăm ngàn không thể cho người khác coi thường. Nếu không, sẽ làm ta mất mặt, có biết không?”

“Dạ, nô tỳ đã biết.” Cái hiểu cái không, nhưng mà, Tú nhi vẫn nhu thuận gật đầu.

“Ừ.” Bộ Nhu Nhi liền vừa lòng gật đầu, lời kéo nàng xoay người, “Đi thôi! Đừng để người đón chúng ta đợi sốt ruột.”

Lúc nói chuyện, khóe miệng nàng hơi hướng cao cao cong lên, trên mặt đắc ý cùng ý cười không thể che giấu, bước chân dưới chân mở rộng, thoát nhìn thực tự tin thoải mái.

Tú nhi nhìn thấy, lại đại ra.

Phát hiện được, sau khi thành thân, tiểu thư lập tức thay đổi thật nhiều!

14. Chương 14: Vợ Chồng Gặp Lại

Đi qua hai cửa, đã thấy có mấy cung nhân (nô tỳ trong cung) đang chờ.

“Minh vương phi.”

Thấy nàng đã đến, vài người vội vàng hành lễ.

Bộ Nhu Nhi cũng ôn nhu trả lễ. Lúc này, mắt phượng của nàng lại buông xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trầm xuống, bước chân dưới chân cũng nho nhỏ, nghiêm nhiên là bộ dáng một tiểu nữ nhân tuân thủ quy tắc.

Sau đó, cung nhân đi đầu lập tức nhường dài cổ hướng phía sau nàng nhìn một cái. “Vương phi, Vương gia đâu?”

“Chàng...” Ngay lập tức, Bộ Nhu Nhi cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói lời nhỏ nhẹ, “Đem qua chàng đi ra ngoài, bây giờ còn chưa trở về!”

“Cái gì!” Mấy cung nhân đều sợ hãi, mắt mũi của người đi đầu kia gắt gao nhú lại cùng một chỗ, “Minh vương gia cũng thật là, buổi tối đi ra ngoài cũng thôi đi, không biết buổi sáng hôm nay phải vào cung gặp Thái Hậu sao? Nhưng lại chơi đến lúc này còn chưa trở lại!”

A, nghe ra đến đây, bọn họ đối với hành động tùy hứng tối hôm qua của người kia, cũng không có nửa phần khiển trách, hiện tại oán giận cũng chỉ là vì hắn không đúng hạn về nhà cho đủ mặt mũi mà thôi. Quả nhiên là người một nhà muốn che chở người một nhà mà, nhưng lại bao che trắng trợn như vậy. Khóe miệng hơi lên một chút cười lạnh, Bộ Nhu Nhi không nói một lời.

“Aizz, may mà Hoàng Thượng có dự kiến trước, đã phái một nhóm người khác đi Trích Tĩnh lâu tìm Vương gia. Vương phi, ngài lên kiệu trước đi! Chúng ta trực tiếp đến cửa cung chờ ngài ấy là được.” Lập tức lại thở dài một hơi, trong lòng cung nhân còn sợ hãi mà nói.

Nghe vậy, Bộ Nhu Nhi thật sự hơi giật mình sửng sốt một chút, lập tức lại nở nụ cười.

Xem ra, Hoàng Thượng đối với em trai cùng mẹ của người hiểu biết thật thâm hậu nha! Ở thời khắc mấu chốt như vậy, hai tay biết phải chuẩn bị, mới có thể bảo đảm không hề sơ sót.

Cười một cái, tiếp tục gật đầu: “Ừ.”

Không hề nói nhiều, nàng tiếp tục làm ra bộ dáng tiểu nữ nhân mảnh mai, để Tú nhi giúp đỡ nâng tay ngồi trên cỗ kiệu.

“Khởi kiệu —— ”

Tức thì, một tiếng hô to, thân thể của nàng bay lên không, bị nâng ra khỏi Vương phủ, thẳng đến hoàng cung.

Nhưng mà, quả nhiên đúng như nàng dự liệu, sự tình tiến hành không thuận lợi như Hoàng Thượng dự tính. Đoàn người của nàng đến hoàng cung, lại không thể không ở cửa cung đợi khá lâu, mới nghe được có người hô lớn ——

“Minh vương gia đến!”

“Tạ ơn trời, cuối cùng cũng đến!” Các cung nhân đã cùng nàng chờ lập tức đều thở dài một hơi, nhanh chóng xốc màn kiệu lên, “Vương phi, ngài mau xuống đi!”

Cùng lúc đó, trong lòng Bộ Nhu Nhi cũng thở dài thật sâu.

Khốn kiếp, giờ hân mới xuất hiện? Làm hại nàng từ sáng sớm cơ hồ đều lãng phí thời gian ở cái địa phương quý quái này, mộng của nàng ngồi muốn ê rồi !

Nhưng mà, ngoài mặt vẫn làm ra tư thái tiểu nữ nhu nhược, vịn tay Tú nhi ra khỏi cỗ kiệu, hướng Hoàng Phủ Nam Ninh vừa mới đến ôn nhu hành lễ: “Vương gia.”

“Nàng là ai?”

Nhưng nào ngờ, xoay người xuống ngựa, liếc mắt một cái nhìn thấy tiểu nữ nhân xinh đẹp mảnh mai nhu nhược này, Hoàng Phủ Nam Ninh nhướng mày, bật thốt lên liền hỏi.

Bộ Nhu Nhi bị dọa, những người khác đang chờ cũng bị dọa.

“Vương gia, nàng ấy là Minh vương phi! Ngày đó ngài tự tay chọn, hôm qua mới cưới về Vương phủ !” Nhanh chóng chào đón, cung nhân đi đầu thấp giọng nói.

“À.” Lúc này mới nghĩ tới, Hoàng Phủ Nam Ninh giống như bố thí nhìn lại nàng vài lần, từ chối cho ý kiến gặt đầu, “Thì ra là nàng.” Liền xoay người, “Đi thôi!”

“Dạ.” Vội vàng đáp lời, cung nhân đối với các nàng vẫy tay một cái, “Vương phi, đi thôi!” Nhưng lại cũng đi theo phía sau Hoàng Phủ Nam Ninh thoải mái cuồng ngạo, sải chân cực rộng cực nhanh, căn bản không bận tâm các nàng là thân nữ nhân.

Sắc mặt Bộ Nhu Nhi lập tức thay đổi.

“Vương phi.” Ở bên người, Tú nhi chạy nhanh kéo nàng một phen.

Trương ra một chút cười, Bộ Nhu Nhi ngẩng đầu ôn nhu nói: “Không có việc gì, chúng ta đi thôi!” Liền nhanh chóng cất bước, đuổi theo bọn họ.

Nhưng mà, sâu trong nội tâm, nàng vẫn nhịn không được mà cười lạnh: Thật tốt cho Minh vương gia như người, người thật đúng là vô cùng cuồng vọng! Hôm nay người dám đối với ta như vậy, sau này, đừng trách ta đối với người không khách khí!

15. Chương 15: Tuyệt Y Biểu Muội

Một đường cơ hồ là chạy chậm, mới rốt cục không để cho bọn họ bỏ rơi các nàng.

Đi theo phía sau Hoàng Phủ Nam Ninh, vượt qua không biết bao nhiêu cửa lớn sơn son nặng nề, xuyên qua hành lang khắc hoa thật dài, cuối cùng, các nàng đi vào một cung điện tráng lệ.

Khiến ánh mắt người ta không rảnh nhìn kỳ trân dị bảo tất nhiên là không cần nhiều lời, một đường đi qua, ánh mắt Bộ Nhu Nhi đều thiếu chút nữa bị lé. Thật vất vả đi vào nội điện, liền thấy trên nhuyễn tháp trong cùng, một phu nhân được cho là ung dung đẹp đẽ quý giá đang nằm, hai gã mặc quần áo cung nữ giả dạng nữ tử quỳ gối dưới nhuyễn tháp, một người đắp lưng, một người bóp chân(sao thấy ớn ớn rồi nha, hoàng cung gì mà biến thái dzậy ^^). Phía trước tháp còn nhìn thấy mười mấy cung nữ dung mạo xinh đẹp, tay bưng mâm đựng trái cây, hoặc khoan tay đứng thẳng. Mỗi người đều cung kính.

Cạnh thân thể của nàng, một nam nhân còn trẻ chừng hơn hai mươi tuổi ngồi bên tay trái, hân mặc một thân Long bào vàng sáng, đầu đội kim quan, ngũ quan cùng Hoàng Phủ Nam Ninh có vài phần tương tự, nói vậy đây chính là đương kim Thánh Thượng - Hoàng Phủ Nam Định. Nhưng mà, bên tay phải của nàng, lại ngồi một tiểu cô nương.

Tiểu cô nương này thoát nhìn khoảng mười bốn mười lăm tuổi, một thân quần áo quý phái, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng thêm xinh đẹp; tóc đen nhánh vấn thành một búi hoạt bát xinh đẹp, bên trên điểm thêm các thứ vàng bạc châu ngọc, phù hợp với quần áo thêu hoa tuyệt đẹp của nàng lại càng tăng thêm sức mạnh; còn có gương mặt xinh đẹp khéo léo mê người, một đôi mắt to tròn tròn chớp chớp được

khảm lên trên, trong đôi mắt trẻ trung lại chứa một tia lửa giận. Tuy rằng thoát nhìn tỏa ra tính trẻ con, nhưng khuôn mặt nhỏ nhỏ của nàng xinh đẹp vô cùng, có thể khẳng định, không quá hai năm, vị này nhất định sẽ trở thành một vị tiểu mỹ nhân khuynh đảo vô số người.

Nhưng mà, trừ điều đó ra, Bộ Nhu Nhi cũng nhận thấy được vài chỗ không tự nhiên —— nhìn cặp lông mi dài nhỏ của nàng, rõ ràng là đã sửa qua, non mịn trên gương mặt cũng do trang điểm một tầng phấn thật dày, liền khiến tính trẻ con lại hiện ra vài phần già trước tuổi. Rõ ràng cô bé còn nhỏ, là nụ hoa tươi tắn sắp nở, lại trang điểm tầng tầng lớp lớp như vậy, khiến cho người khác cảm thấy ngoại trừ quý dị, chính là không thoải mái.

Hơn nữa, không biết là ảo giác của nàng hay sao. Ngay tại khoảnh khắc mình vừa vào đến cửa, nàng liền cảm nhận được có một ánh mắt lạnh như băng dừng ở trên người mình. Trong mắt hàm chứa hận ý thâm trầm, giống như hai thanh ma đao, luôn luôn chuẩn bị chui vào bên trong thân thể của nàng, hung hăng chặt xuống hai khối thịt lớn!

Thân thể nhịn không được mà run lên, ngẩng đầu nhìn, dù nàng có chết hay không cũng phải chống lại ánh mắt của tiểu cô nương.

“Hừ!”

Lập tức, trong lỗ tai nàng rõ ràng bắt được một tiếng hừ lạnh, cảm cô gái vừa nhắc, nhanh chóng từ trên ghế nhảy xuống, một bước thật lớn chạy lại. Không nhìn nàng, mà với cánh tay ôm cổ Hoàng Phủ Nam Ninh, giọng nói mềm mại nhỏ nhẹ lại làm cho thân thể của nàng run ba cái: “Tứ biểu ca, sao giờ huynh mới tới?”

A

~Nghe mấy lời này, Bộ Nhu Nhi lập tức liền hiểu được.

Thì ra, đây là vị tiểu biểu muội trong truyền thuyết, từ nhỏ thâm mến Hoàng Phủ Nam Ninh, cũng từng thề cuộc đời này không phải hán không lấy chồng!

Thân phận người này nàng cũng đã sớm hỏi qua, biết tên nàng là Sở Tuyết Y, là con gái của vị huynh trưởng ruột thịt của Vương Thái Hậu —— cũng chính là mẹ đẻ của Hoàng Phủ Nam Ninh, cũng chính là vị phu nhân nào đó bấy giờ vẫn còn nằm ngay đơ trên nhuyễn tháp. Từ nhỏ được Vương Thái Hậu yêu chiều, cơ hồ chính là lớn lên ở hậu cung. Nghe nói, thời điểm biết được hôn sự của nàng cùng Hoàng Phủ Nam Ninh, nàng ta ở nhà khóc lớn, gây náo loạn, chút nữa là lấy đao vọt vào Bộ phủ đi giết nàng, nhưng may mà Vương Thái Hậu nói gì đó với nàng, nàng mới yên tĩnh một chút.

Nhưng mà xem ra, hiện tại nàng tựa hồ còn chưa chết tâm!

Bất giác Bộ Nhu Nhi lại nhẹ nhàng cười: thật là nhìn không ra, loại nam nhân này, còn có cô gái đối với hán khăng khăng một mực. Nhịn không được muốn hỏi một câu, cô nương, mắt người mù sao? Hán như vậy, cũng có thể khiến người yêu chết đi sống lại!

16. Chương 16: Khinh Bĩ Tập Thể

“Ta tới hay không, liên quan gì đến muội?”

Trong lòng đang nghĩ, lại nghe một giọng nói trầm thấp lạnh lẽo truyền vào trong tai. Vừa nhắc đầu, liền thấy Hoàng Phủ Nam Ninh không lưu tình chút nào đem cô gái từ bên người mình đẩy ra.

Chắc chắn, quả nhiên là gã heo đất không biết thương hương tiếc ngọc.

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái lập tức suy sụp, dùng sức dậm chân. “Tứ biểu ca!”

“Ninh nhi!”

Lúc này, Vương Thái Hậu vẫn nhắm mắt dưỡng thần mới giống như sống lại, lập tức ngồi dậy, trầm giọng quát khẽ.

Hoàng Phủ Nam Ninh nhanh chóng xoay người đi qua: “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.”

Bộ Nhu Nhi cũng bước lên phía trước nhún người: “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu, thỉnh an Hoàng Thượng.”
“Ừ.” Từ chối cho ý kiến, gật đầu, ánh mắt đảo qua trên thân thể của nàng, ngay cả một giây cũng không dừng lại, Vương Thái Hậu liền lại đem ánh mắt chú mục trên người con mình, “Con sao lại hung dữ với Tuyết Y như vậy?”

“Nàng cuốn lấy làm phiền nhi thần.” Khóe miệng nhếch lên, không chút để ý trách cứ của mẫu thân, Hoàng Phủ Nam Ninh nhàn nhạt nói.

“Ồ...”

Nghe nói như thế, gương mặt cô gái lập tức trắng bệch, nức nở một tiếng, xoay ngược lại chui đầu vào trong ngực Vương Thái Hậu. “Cô cô, tứ biểu ca chê con phiền! Ô ô ô...”

“Ninh nhi!” Nghe vậy, sắc mặt Vương Thái Hậu cũng trầm hẳn xuống, vội vàng khẽ quát một tiếng, nhanh tay vỗ vỗ lưng cháu gái, thanh âm lập tức nhu hòa kỳ cục, “Tuyết Y ngoan, đừng khóc đừng khóc, tứ biểu ca của con như vậy, con cũng không phải không biết.”

“Khụ khụ!”

Từ khi vào cửa đến bây giờ, quay đến quay đi một hồi lâu, hai người cơ hồ hoàn toàn bị bỏ qua, từ đầu tới đuôi đều là vị tiểu biểu muội này biểu diễn, hoàng đế ở một bên mang tội liên đới cũng xem không nổi nữa, vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở: “Mẫu hậu, hôm nay là hoàng đệ mang theo Vương phi mười cưới đến bái kiến ngài.”

Vương Thái Hậu ngẩn ra, lập tức ngẩng đầu: “Ai gia biết.”

Nên mới lại bố thí nhìn Bộ Nhu Nhi liếc mắt một cái, vẫy vẫy tay: “Ngồi đi!”

“Đa tạ mẫu hậu.” Vội vàng hành lễ, Bộ Nhu Nhi nhìn Hoàng Phủ Nam Ninh, mắt thấy hắn kéo qua một cái ghế ngồi xuống, tự mình mới nhanh chóng cùng đi qua, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Mà cô gái vẫn còn đang khóc, được Vương Thái Hậu tự tay giúp đỡ nàng ngồi xuống bên người mình, một tay còn cầm chặt tay nàng — là hướng nàng ám chỉ cái gì sao? Bộ Nhu Nhi mỉm cười, rũ mắt xuống sàn, hai chân khép lại, giống như một đệ tử tốt biết nghe lời.

“Minh vương phi.” Một hồi lâu, Vương Thái Hậu đột nhiên kêu lên.

Bộ Nhu Nhi ngẩng nhanh đầu: “Mẫu hậu?”

“Người... Người là do Ninh nhi tự mình chọn, ai gia cũng không phản nà gì. Nhưng mà, nếu đã gả vào hoàng gia chúng ta, vậy người nên biết được quy củ hoàng gia của chúng ta, lúc nào cũng cần phải tuân thủ, một khắc không thể quên, có biết hay không?”

“Dạ, nhi thần biết.” Vội vàng lại cúi đầu, Bộ Nhu Nhi nhẹ giọng nói lời nhỏ nhẹ.

“Cô cô, con nghe nói nàng chính là thứ nữ của Bộ gia, từ nhỏ liền có đãi ngộ như nô tỳ trong nhà, ngay cả một chữ cũng không biết. Hiện tại, người lại bảo nàng phải biết quy củ, có phải có chút khó xử nàng hay không?” Cô gái bên cạnh lập tức xen mồm nói, trong mắt rõ ràng mang theo ý cười hèn mọn.

Vương Thái Hậu sững sốt, lập tức gật đầu: “Thật vậy.” Dừng một chút, lại tiếp tục nói, “Xem ra, ai gia phải tìm người dạy quy củ cho nàng mới được.”

“Mẫu hậu, ngài cùng Minh vương phi cũng chưa nói mấy câu, sao lại biết nàng không hiểu quy củ?” Hoàng đế ở bên cạnh xem này giờ, nhịn không được lại lên tiếng.

Vương Thái Hậu lập tức liếc mắt một cái: “Là thứ nữ, cũng xuất thân từ võ tướng thế gia, con có thể trông cậy nàng biết bao nhiêu quy củ?” Nói xong, lại nhìn Bộ Nhu Nhi liếc mắt một cái, “Minh vương phi, chính người nói xem, người có biết quy củ hoàng tộc của chúng ta không?”

Bộ Nhu Nhi nhanh chóng lắc đầu: “Nhi thần không biết.”

Muốn khinh bỉ nàng phải không? Được! Cho các người thỏa mãn cảm giác về sự ưu việt!

Xem đi! Trên mặt lập tức nhảy lên một chút cười đắc ý, Vương Thái Hậu liếc mắt nhìn Hoàng đế một cái không nói gì, nhân tiện quay đầu nói: “Người đâu, gọi Tô mỹ nhân đến đây.”

Tô mỹ nhân?

Nghe ba chữ này, trong lòng Bộ Nhu Nhi lập tức hung hăng run rẩy!

Nếu nàng nhớ không lầm, sau khi Tiểu Tình vào cung, chính là bị phong làm mỹ nhân!

17. Chương 17: Nghênh Đón Mỹ Nhân

Không nghĩ nghe nói như thế, Bộ Nhu Nhi cũng không có phản ứng gì lớn. Mà có một người, còn phản ứng trước cả nàng.

“Mẫu hậu, Tô mỹ nhân tiến cung chưa bao lâu, kỳ thật hiểu biết về cung quy cũng không sâu, nhi thần nghĩ, vẫn là nên phái nữ nương hiểu biết quy củ trong cung thì tốt hơn.” Nói chuyện, đúng là cơ hồ luôn luôn giữ lại mặt mũi - hoàng đế bệ hạ.

Khóe miệng Vương Thái Hậu nhếch lên: “Dù sao ai gia cũng không ôm bao nhiêu hy vọng với nàng, chỉ cần nàng hiểu chút ít, không đánh mất chút thể diện của người hoàng gia chúng ta là được.”

“Mẫu hậu...”

Hoàng đế tựa hồ còn muốn nói điều gì, nhưng Vương Thái Hậu trực tiếp vỗ tay: “Ai gia đã quyết, cứ như vậy đi.”

“... Dạ.”

Dù thực không cam lòng, nhưng nếu mẫu thân lên tiếng, thì chỉ phải cúi đầu, hoàng đế giống như trái cà tím bị nướng chín ủ rũ xuống.

Sao lại thế này?

Phát hiện điều này, lòng hiếu kỳ của Bộ Nhu Nhi lại bị khơi mào. Vị hoàng đế bệ hạ này, hẳn cùng với Tiểu Tình có điều gì không thể tiết lộ sao? Hơn nữa, tựa hồ hẳn thực kháng cự cùng Tiểu Tình gặp mặt? Nàng thật muốn biết, Tiểu Tình đã làm gì với hắn?

Tự hỏi một hồi, liền nghe bên ngoài có người đến báo: “Tô mỹ nhân đến.”

“Bảo nàng tiến vào.”

“Dạ.”

Chỉ chốc lát, liền thấy một nữ tử áo thêu huy hoàng, điểm lệ bức người, bộ pháp tao nhã, hơn mười cung nữ vây quanh chậm rãi đi tới.

Đến trước điện, nàng thanh thoát cúi người: “Nô tì thỉnh an Thái Hậu, thỉnh an Hoàng Thượng, thỉnh an Vương gia.”

“Miễn lễ, đứng lên đi!” Vương Thái Hậu vội nói.

“Tạ Thái Hậu.” Chậm rãi đứng dậy, nữ tử nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt dừng trên người Bộ Nhu Nhi ba giây, lập tức lộ ra một chút mỉm cười, “Vị này, có phải chính là Vương phi mà Minh vương gia mới cưới về nhà? Thật là một cô nương tốt! Thân hình nhỏ xinh, an ninh điềm đạm, mặc dù không phải xinh đẹp như tiên, nhưng khí độ thanh nhã, vừa thấy liền biết là người nhu thuận, tề gia nội trợ, ánh mắt của Thục vương gia thật sự rất tốt.”

Tiến thối thoả đáng, mỗi tiếng nói hành động cũng đều đúng mực, lời khen cũng dễ nghe, không trái lương tâm, làm cho người ta thư thái không thôi.

Dù là sắc mặt không hoà nhã khiến người không thể nhìn như Hoàng Phủ Nam Ninh cũng nhịn không được mà nở nụ cười: “Đa tạ Tô mỹ nhân khách lệ.”

Về mặt Vương Thái Hậu lại đặc ý: “Hoàng Thượng, con thấy chưa, mỗi hành động cử chỉ của Tô mỹ nhân, chính là tiêu chuẩn cho quy củ hoàng gia chúng ta, bao nhiêu nữ nương ở bên người nhiều năm, ai gia cũng cảm thấy không bằng!”

“Mẫu hậu thánh minh, hết thấy mặc ầu hậu sai phái.” Còn có thể nói cái gì đây? Hoàng đế bệ hạ cúi đầu xuống, thà chết không muốn sống mà nói.

“Ừ.” Gật đầu vừa lòng, Vương Thái Hậu trầm giọng nói, “Tô mỹ nhân, hôm nay ai gia triệu ngươi đến, là muốn đem Minh vương phi giao cho ngươi, để nàng đi theo ngươi học tập một chút quy củ. Phụ thân của nàng xuất thân lỗ mãng, chính nàng cũng là con thứ, rất nhiều quy củ đều không rõ, ngươi kiên nhẫn một chút, đem những thứ này đại khái đều dạy cho nàng, tốt xấu cũng không thể đánh mất thể diện hoàng gia chúng ta mới được.”

Nghe vậy, Tô mỹ nhân sửng sốt một chút.

Sau đó mới cúi đầu: “Dạ, nô tì đã biết.”

“Tốt lắm, bây giờ ngươi mang nàng đi xuống đi! Đem một sổ quy củ quan trọng nhất nói một ít cho nàng trước, ai gia còn có chút chuyện muốn một mình nói với Minh vương.”

“Dạ.”

Như thuận đáp lời, Tô mỹ nhân tiến lên, vươn tay ra với Bộ Nhu Nhi: “Minh vương phi, thỉnh đi theo bản cung!”

“Vương gia...” Nhỏ giọng một chút, Bộ Nhu Nhi lặng lẽ tựa đầu xoay sang phía Hoàng Phủ Nam Ninh, lại phát hiện ánh mắt của hắn chưa từng dừng lại trên người chính mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời hiện lên vài phần thương cảm. Cẩn cẩn môi, nàng đứng lên, đưa tay đặt vào lòng bàn tay Tô mỹ nhân, chậm rãi đi theo nàng ra ngoài.

“Hừ!”

Phía sau, lại truyền đến tiếng một cô gái hèn mọn cười lạnh, khoe miệng Bộ Nhu Nhi lại cao cao nhếch lên. Trong nháy mắt vượt qua cửa kia, nàng cùng Tô mỹ nhân, hai người đồng thời đều sai chân, cơ hồ nhanh chóng chạy đi!

18. Chương 18: Khuê Mật

018: Khuê mật (*) đoàn tụ

Edit: Như Nguyễn

(Ý nói bạn thời thiếu nữ)

“Ôn nhu!”

“Tiểu Tình!”

Vào tầm cung, vừa đi vào nội điện, Tô mỹ nhân liền lệnh cho người ngoài lui ra. Lập tức hai tiếng kêu to đồng thời phát ra từ hai người, hai khuê mật cách xa lâu ngày rốt cục đoàn tụ, gắt gao ôm lấy nhau.

“Ôn nhu, sao bây giờ bạn mới đến! Mình chờ bạn sắp nổi điên rồi!” Dùng sức cảm thụ được niềm vui lâu ngày gặp lại, Tô mỹ nhân —— cũng chính là khuê mật của Bộ Nhu Nhi —— Tô Tiểu Tình dậm chân kêu to.

Biểu tình của cô gái nhỏ này, so với dáng vẻ vạn phần trấn định tự nhiên mới vừa rồi khi đối mặt với Thái Hậu và hoàng đế là cùng một người?

Mà Bộ Nhu Nhi, nước tích trong hai mắt của nàng cũng sớm giống như kỳ tích, biến mất không còn, thay bằng tươi cười còn sáng lạn hơn hoa.

“Sao bạn lại tức giận? Không phải mình đã đến đây sao?” Võ vố lưng của nàng ta, nàng lớn tiếng nói. Thanh âm trầm ổn, vô cùng hữu lực, cùng với bộ dáng nhẹ giọng nói lời nhỏ nhẹ lúc trước cũng một trời một vực.

“Ô!”

Nghe nói như thế, lập tức lại là một tiếng nức nở kéo dài, Tô Tiểu Tình mím miệng kêu to: “Bạn có biết, mình chờ bạn đã mấy tháng rồi không! Bạn có biết mấy tháng này mình khó khăn lắm mới qua được không! Bạn mà không đến, mình khẳng định bạn cũng chỉ có thể tới nhật xác mình!”

“Vậy sao? Mình thấy bạn rất tốt nha!” Ôm đủ, hai người mới bỏ nhau ra. Nhanh chóng lôi kéo Tô Tiểu Tình ngồi xuống, Bộ Nhu Nhi nhợt nhạt cười nói, “Thái Hậu nương nương thích bạn như vậy, tình cảnh của bạn hiện tại cũng không tệ, có chỗ ở, có người hầu hạ”. Nói xong, lại sờ soạn một phen lên cái cằm trơn bóng của nàng ta, “Hơn nữa, người tựa hồ cũng đẹp lên không ít! Bạn còn muốn cái gì nữa hả?”

“Đây cũng chỉ là bề ngoài thôi? Nếu không vì lần đó mình vô tình cứu được Thái Hậu thiếu chút nữa rơi xuống nước, bạn nghĩ rằng bạn và mình có thể được đãi ngộ như vậy sao?” Bĩu môi, Tô Tiểu Tình đem tay nàng đẩy qua một bên.

“Thì ra là vậy?” Bộ Nhu Nhi nhất thời sáng tỏ. Nàng đã nói Vương Thái Hậu làm sao có thể đột nhiên coi trọng một phi tử mới tiến cung không bao lâu như vậy, thì ra còn có nguyên nhân ở bên trong.

“Ai nha, đừng nói mình, bạn kể chuyện của bạn đi! Bạn làm thế nào trà trộn vào trong cung? Lần đó nghe người ta nói Minh vương gia muốn nạp phi, mình còn đang lo lắng không biết cô nương nào xui xẻo đến vậy, bị hắt nhìn trúng. Nhưng không nghĩ tới, lại là bạn! Bạn làm thế nào vậy?” Nhanh chóng lắc đầu, Tô Tiểu Tình lại bắt lấy tay nàng hỏi.

Bộ Nhu Nhi nhợt nhạt cười: “Không phải rất đơn giản sao? Từ khi chúng ta tách ra, mình liền cẩn thận nghiên cứu. Sau đó phát hiện, chỉ có gả cho Minh vương gia, làm Vương phi của hắn, mình mới có thể có đủ lý do ra vào hoàng cung mà không ai nghi ngờ, lại có thể cùng bạn kết giao. Cho nên, mình gả cho hắn!”

“Ôn nhu, bạn thật lợi hại!” Nhanh chóng vỗ tay, vẻ mặt Tô Tiểu Tình cực kỳ hâm mộ.

Bộ Nhu Nhi lắc đầu: “Mình không lợi hại. Bạn mới lợi hại! Không gặp chưa được bao lâu, công phu diễn trò của bạn cũng đã thượng thừa rồi, ngay cả Thái Hậu nương nương cũng bị bạn lừa!”

“Aizzz, mình cũng bị bắt buộc, rất bất đắc dĩ có được không? Ở đây, mình không giả vờ thì phải làm gì có thể khiến Thái Hậu - lão nhân gia người thích sao? Nếu không có lão nhân gia người ở phía sau che chở, mỗi ngày của mình có thể thái bình như vậy sao?”

Vô lực lắc đầu, Tô Tiểu Tình nhỏ giọng nói: “Hơn nữa, bạn xem, hiện tại mình biểu hiện đã đến mức này? Mà còn có người nhìn mình không vừa mắt, hậu cung này người ăn thịt người nha, mình hận nó đến chết!”

“Nương nương, Chu tài nhân tới thăm.”

Hết hồn, bên ngoài truyền đến âm thanh của tiểu cung nữ.

“Thấy chưa!” Khóe miệng lập tức mím lại, Tô Tiểu Tình vô lực nói, “Phiền phức lại tới nữa.”

19. Chương 19: Trị Tài Nhân

“Xem ra, bạn ở nơi này cũng không yên ổn nhỉ?”

Nghe vậy, Bộ Nhu Nhi khinh thường khẽ cười mà nói.

“Đâu chỉ là không yên ổn? Quả thực đã náo ngất trời lên rồi, được chưa? Cái gì gọi là cung đấu, mấy tháng qua mình đã hoàn toàn lĩnh hội!” Dừng sức thở dài, Tô Tiểu Tình đứng lên, “Mời nàng ta vào đi!”

Nói xong, lại quay đầu liếc mắt khuê mật nhà mình một cái: “Như lúc này, tuy rằng chán ghét nàng ấy đến chết đi được, mình cũng không thể để nàng ấy ở ngoài cửa. Bằng không, lát nữa người ta không chừng sẽ nói xấu mình khắp nơi!”

“Hoàn toàn có thể.” Lập tức gật đầu, Bộ Nhu Nhi đứng dậy theo, liền nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp lúc la lúc lắc đi đến.

“A, mỹ nhân muối muối, người có khách sao!” Liếc mắt một cái, nhìn thấy Bộ Nhu Nhi, nữ tử sững sốt, lập tức lại ôn nhu cười nói.

“Đúng vậy! Vị này là Minh vương phi.” Lập tức trương ra vẻ mặt mỉm cười, Tô Tiểu Tình thấp giọng giới thiệu.

“A, vị này chính là Minh vương phi?”

Sững sốt một chút, ý cười trên mặt nữ tử tức khắc ân cần rất nhiều, vội vàng liền tiến lên thi lễ: “Không biết Minh vương phi ở đây, thiếp thân có chỗ thất lễ, mong người thông cảm.”

“Không có việc gì.” Vội vàng lắc đầu, Bộ Nhu Nhi cũng sớm biến trở về một bộ dáng tiểu bạch thỏ ôn nhu yếu nhược.

Tô Tiểu Tình lại nhanh chóng lôi kéo Bộ Nhu Nhi ngồi trở xuống: “Chu tỷ tỷ, người cũng ngồi đi!”

“Ừ.” Lập tức không chút khách khí ngồi xuống, ánh mắt nữ tử lại lướt tới trên người Tô Tiểu Tình, “Mỹ nhân muối muối, thật sự nhìn không ra, người thật sự làm rất tốt, Minh vương phi mới tiến cung, người liền cùng nàng thân thiết!”

“Chu tỷ tỷ nói gì vậy? Ta là phụng mệnh Thái Hậu dạy nàng một ít quy củ, chúng ta cũng chưa từng biết nhau.” Vội vàng lắc đầu, Tô Tiểu Tình nhỏ giọng nói.

“Phải không?” Đuôi lông mày được vẽ cẩn thận dùng sức nhíu lại, tiếng cười của nữ tử thoáng chốc chưa ngoa không ít, “Xem ra, mỹ nhân muối muối người thật đúng là khiến Thái Hậu rất thích! Ngay cả nhiệm vụ quan trọng như vậy người cũng giao cho người.”

“Chu tỷ tỷ quá khen.” Biết nàng cố ý chỉ trích, Tô Tiểu Tình lại cũng chỉ có thể ngây ngô cười đối phó.

Không ngại ngừng, nữ tử vẫn tiếp tục không buông tha, lại ha ha cười nói: “Mỹ nhân muối muối người cần gì phải khiêm tốn như thế? Người nghĩ, trên người, còn có nhiều phi tử có phẩm chất, một người Thái Hậu cũng không chọn, lại chọn người, không phải là coi trọng biểu hiện của người sao? Xem ra, lần đó người cứu Thái Hậu nường nường một mạng, người đã ghi tạc trong lòng! Nói vậy, chỉ cần người tiếp tục lấy lòng người, làm cho người vui vẻ, không chừng người sẽ cho người lên làm hoàng hậu đó!”

“Chu tỷ tỷ người nói cái gì vậy? Ta chưa từng nghĩ tới phải làm hoàng hậu!” Lời này nói ra thật sự là hơi quá đáng! Nói bóng nói gió làm sao nàng lại không phản ứng, hiện tại rõ ràng chính là đến chằm chọc nàng? Tô Tiểu Tình giận tái mặt quát khế.

“Tiểu Tình.” Lập tức dè tay nàng lại, không cho nàng tiếp tục phát tác, Bộ Nhu Nhi nhẹ nhàng tinh tế mở miệng, “Ta khát.”

“Minh vương phi khát ? Đợi chút, ta lập tức đi lấy nước cho người!”

Tức thì, sắc mặt nữ tử căng thẳng, vội vàng đứng lên, đưa tay liền với lấy ấm trà đưa qua cho Bộ Nhu Nhi.

Nhưng mà, chưa đựng tới ấm trà, nàng liền cảm giác được dưới chân tựa hồ bị cái gì hung hăng chặn lại!

“A!”

Nhìn không được hô nhỏ một tiếng, cả người đều ngã về phía trước.

Rầm!

Ngay sau đó, mặt hướng xuống đất chân giơ lên trời, nàng ngã sấp xuống, tư thế thập phần thảm thiết lại rất sáng tạo.

Phạch phạch phạch...

Phủi phủi tay, Bộ Nhu Nhi đứng lên, cử động mắt cá chân một chút, lại lạnh lùng cười nói với Tô Tiểu Tình: “Thật là, cũng đã nhiều năm, sao một chút tiến bộ bạn cũng không có? Loại người không biết tốt xấu này, ngay tại thời điểm miệng nàng ta phun đầy phân nên dạy cho nàng ta đẹp mặt, mình không phải đã sớm

nói với bạn sao? Thân phận giống nhau, nhưng lại có thể để nàng ta khi dễ đến mức này, bạn cũng không biết xấu hổ mà tới gặp mình sao!”

20. Chương 20: Đồng Tâm Hiệp Lực

Edit: Như Nguyễn

“Ta sai rồi.”

Bị mắng cơ hồ không ngẩng đầu lên được, Tô Tiểu Tình nhỏ giọng nhận sai.

Bộ Nhu Nhi còn chưa buông tha nàng, chỉ vào cái trán của nàng: “Bạn đó nha, trước kia mình đã nói với bạn, bạn cũng chỉ biết nhận sai, nhận sai. Chẳng lẽ mình chỉ là muốn bạn biết là bạn sai sao? Mục đích của mình là sửa cho bạn! Có biết hay chưa?”

“Mình biết.” Thanh âm thấp đến cơ hồ nghe không rõ, đầu Tô Tiểu Tình cũng đã cúi xuống đến ngực.

“Vậy bạn đã sửa chưa?” Mặt trầm xuống, Bộ Nhu Nhi hùng hổ hỏi.

“Chưa...”

“Vậy bạn còn đứng đó làm gì?”

“Mình...”

“Các người... Người...”

Đem đôi thoại của các nàng thu hết vào trong tai, thật vất vả mới từ trên mặt đất đứng lên, Chu tài nhân sớm bị dọa trắng bệch sắc mặt.

“Nhìn cái gì? Chưa từng thấy nữ nhân dạy bảo nữ nhân sao?” Lập tức quay đầu trừng nàng, Bộ Nhu Nhi khề quát một tiếng.

Chu tài nhân sửng sốt.

Bộ Nhu Nhi lại một phen kéo Tô Tiểu Tình qua: “Hiện tại, nên làm cái gì, không cần mình nói chứ?”

Tô Tiểu Tình ngoan ngoãn gật đầu.

Các nàng đang nói cái gì? Vì sao trong lòng của nàng có loại dự cảm không tốt?

Tâm Chu tài nhân lập tức lại treo cao. “Các người muốn làm gì?”

Bộ Nhu Nhi cười lạnh, hai tay ôm ngực nhìn nàng. Còn Tô Tiểu Tình lại là từng bước một hướng nàng đi tới.

Chu tài nhân không tự chủ được thối lui về sau. “Người —— a!”

Không đợi nàng nói gì, Tô Tiểu Tình sớm như tia chớp đánh một quyền lên cái mũi của nàng. Đồng thời, dưới chân đảo qua, đá cái móng của nàng.

Rầm!

Mới đứng lên chưa đến mười giây Chu tài nhân lại ngã xuống đất không dậy nổi.

Bộp bộp bộp

“Thế này mới phải chứ!”

Lập tức vừa lòng vỗ tay, một tay Bộ Nhu Nhi đặt lên vai Tô Tiểu Tình: “Nhớ kỹ, về sau nếu lại gặp loại nữ nhân này, giết không tha! Dù sao hình tượng lịch sự, ôn nhu, uyển chuyển của bạn đã xâm nhập vào lòng người, vài binh tôm tướng cá sao có năng lực hại được bạn?”

“Nhớ rồi.” Vội vàng gật đầu, bộ dáng Tô Tiểu Tình rất nhu thuận.

“Ừ.”

Lại gật đầu, Bộ Nhu Nhi thản nhiên ngồi trở lại: “Mình khát.”

“Mình châm trà cho bạn!” Tô Tiểu Tình vội vàng bước qua, giấy tiếp theo đã đem một ly trà thơm nóng hôi hổi đưa đến trước mặt của nàng.

Nhận chén trà, Bộ Nhu Nhi nhấp một ngụm, lại chậm rãi rũ mắt xuống, nhìn thấy Chu tài nhân lại muốn đứng lên, lập tức đập một cước, khiến nàng ta tiếp tục nằm úp sấp.

“Đừng nhúc nhích.”

Ngữ khí lạnh như băng, khiến người ta không rét mà run. Thân thể Chu tài nhân run lên. Chậm rãi ngẩng đầu, không nghĩ lại nhìn thấy hai mắt Bộ Nhu Nhi lạnh như băng, bả vai lập tức run lên. Thấy miệng nàng nhếch lên một chút cười lạnh, kết hợp với cả người phát ra hơi thở lạnh như băng, khiến cả người nàng thoát nhìn mười phần quyết đoán, cùng với bộ dáng ôn nhu yếu nhược lúc mới gặp gỡ kia là một trời một vực.

“Người...”

“Nhìn cái gì?” Thản nhiên liếc mắt đảo qua một cái, Bộ Nhu Nhi tiếp tục bình tĩnh uống trà.

Chu tài nhân nhanh chóng cúi đầu: “Không có gì.”

Nhất thời, khoe miệng nhếch rất cao, dưới chân, Bộ Nhu Nhi nghiền một cái: “Thấy chưa! Người như thế, là điển hình của bất nạt kẻ yếu, chúng ta mới đánh ngã nàng vài lần, nàng cũng không dám tiếng lớn tiếng nhỏ? Hiện tại, ngay cả kêu cứu cũng quên.”

Đúng rồi! Sao lại quên mất, người của mình đều ở bên ngoài mà!

Một lời thức tỉnh người trong mộng, Chu tài nhân bừng tỉnh đại ngộ, nhanh chóng rướn cổ ra ngoài hô to: “Người đâu! Cứu mạng!”

“Người đâu! Cứu mạng đi!”

Lập tức, hai tiếng hô to cũng đến theo, sức nặng trên lưng nàng ước chừng lập tức thu hồi, Bộ Nhu Nhi cùng Tô Tiểu Tình liếc nhau, hướng ra cửa, Tô Tiểu Tình la lớn hơn——

“Mau đến đây! Chu tài nhân nổi điên rồi!”

21. Chương 21: Không Kiên Nhẫn Rời Đi

“Sao lại thế này?”

Không bao lâu, ba nữ nhân đã kéo đám người Vương Thái Hậu từ chỗ tắm cung đến. Đám người Hoàng đế cùng Hoàng Phủ Nam Ninh đến trước, cô gái vừa rồi còn thân ái ấm áp ngồi ở bên cạnh thân thể của thái hậu, một đôi mắt to tỏa sáng, cũng giống như trước oán hận nhìn chằm chằm Bộ Nhu Nhi.

Mà người nói câu nói kia, đương nhiên là đương nhiệm đứng đầu hậu cung Vương Thái Hậu .

“Hu hu, Thái Hậu, Minh vương phi cùng Tô mỹ nhân liên hợp lại... Hu hu, khi dễ nô tì! Hu hu, Thái Hậu, ngài cần phải làm chủ cho thần thiếp! Hu hu...”

Nằm úp sấp quỳ trên mặt đất, thân hình mảnh mai của Chu tài nhân run run, cúi đầu, âm thanh nức nở mơ hồ không rõ truyền đến, thoát nhìn thật sự rất đáng thương.

Khuôn mặt Vương Thái Hậu nhíu chặt, ánh mắt dừng lại một hồi trên người nàng, rồi dừng ở trên người Tô Tiểu Tình: “Tô mỹ nhân, người nói đi, sao lại thế này?”

“Bẩm Thái Hậu, vừa rồi, nô tì vừa đem Minh vương phi về tắm cung, còn chưa nói được mấy câu, tài nhân tỷ tỷ đã đi tới. Còn chưa ngồi xuống, nàng đã bắt đầu châm chọc nô tì, nói nô tì có ý lấy lòng Minh vương phi, còn luôn miệng nói là nô tì cố ý tiếp cận Minh vương phi, là vì lấy lòng Thái Hậu nương nương ngài, còn nói... Còn nói...”

“Nói cái gì?” Mới nghe được vài câu, sắc mặt Vương Thái Hậu cũng đã âm trầm xuống. Lại phát hiện nàng muốn nói lại thôi, ánh mắt của người thoáng chốc tối sầm lại, thanh âm cũng âm trầm không ít.

Tô Tiểu Tình vội vàng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Nàng còn nói, nô tì làm như vậy, vì muốn làm hoàng hậu!”
“Làm càn!”

Lập tức dùng sức đánh một cái lên tay vịn ghế dựa, sắc mặt Vương Thái Hậu tối đen.

Tô Tiểu Tình vội vàng nâng đầu lên: “Nô tì tuyệt đối không có dụng tâm này, thỉnh Thái Hậu suy xét!”

“Con là đứa trẻ tốt, ai gia đương nhiên biết con không có dã tâm này.” Thở sâu, sắc mặt Vương Thái Hậu dịu đi một chút, nhưng quét về phía Chu tài nhân ánh mắt lại sắc bén không ít.

Thoáng chốc khắp cả người Chu tài nhân phát lạnh, vội vàng ngẩng đầu: “Thái Hậu, nô tì không phải cố ý ! Nô tì...”

“Người còn có gì không dám? Ai gia sớm biết rằng người ghen tị Tô mỹ nhân, người cho là nàng vì lấy lòng ai gia, ai gia mới thích nàng? Người cũng không tránh khỏi quá coi thường ai gia!” Lạnh giọng đánh gãy, Vương Thái Hậu oán hận quát khẽ, “Hoàng Thượng, con nhìn nữ nhân trong hậu cung của con xem!”

Hoàng đế ủy khuất ngẩng đầu: “Mẫu hậu, những hậu phi này không phải đều do người chọn cho nhi thần sao?”

“A...” Vương Thái Hậu nhất thời nghẹn lời.

“Aizz, nữ nhân, chính là phiền toái.” Bên cạnh, bỗng nhiên truyền đến một tiếng thở dài không hồn giận.

Trong lòng nhảy dựng, Bộ Nhu Nhi quay đầu, liền đối mặt với vẻ mặt khó chịu của Hoàng Phủ Nam Ninh.

“Mẫu hậu, nơi này không còn chuyện gì cần tới nhi thần nữa chứ? Chuyện trong nhà của Hoàng huynh, nhi thần không có hứng thú tham dự. Nếu Ngài không có gì phân phó, nhi thần liền phải trở về.” Đứng lên, Hoàng Phủ Nam Ninh không kiên nhẫn nói.

Vương Thái Hậu ngẩn ra. “Ninh nhi?”

“Tứ biểu ca, người phải đi rồi sao?” Nghe vậy, cô gái cũng vội vàng đứng lên.

Hôm nay sự tình loạn thất bát tao, bọn họ còn có thật nhiều chuyện chưa nói với hần!

Khóe miệng Hoàng Phủ Nam Ninh nhếch lên. “Không phải nói là ta mang tân Vương phi đến thăm bái mẫu hậu sao? Hiện tại, nếu đã thỉnh an xong, chúng ta cũng nên đi rồi.”

Nói xong, xoay người: “Cái kia... Vương phi, đi thôi!”

“Ninh nhi!”

“Tứ biểu ca!”

Nghe vậy, Vương Thái Hậu cùng cô gái vội vàng kêu to, nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh mắt điếc tai ngơ.

Bộ Nhu Nhi nhanh chóng đứng lên: “Dạ!”

Quay đầu, cùng Tô Tiểu Tình trao đổi ánh mắt, nhẹ nhàng gật đầu, liền đi theo sau Hoàng Phủ Nam Ninh, một đường chạy chậm đi ra ngoài.

22. Chương 22: Lén Giáo Huấn

Một đường không nói chuyện, hai vợ chồng, một người cưỡi ngựa, một người ngồi kiệu, một trước một sau trở lại Minh vương phủ.

“Vương gia!”

Chân trước mới vào phủ, sau lưng hai vị kiều thiếp đã nghẹn ngào khóc thút thít tìm tới cửa.

Mới từ hoàng cung, nơi nữ nhân đấu tranh không ngừng đi ra, lập tức lại có nữ nhân tới gây phiền phức, Hoàng Phủ Nam Ninh phiền lại càng phiền.

“Các người lại có chuyện gì?”

“Vương gia, buổi sáng hôm nay, Vương phi mắng thiếp thân, còn lấy nước trà hắt thiếp thân!” Nhanh chóng che môi, Lam Tẩm tức tức khóc.

Quả nhiên lại là những chuyện này!

Nhường mày, Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu: “Xứng đáng!”

“Vương gia?”

Vốn cũng không nghĩ hấn ra mặt giúp các nàng. Nhưng mà, lại càng không nghĩ hấn trực tiếp mắng ngược lại! Hai vị tiểu thiếp đều ngây ngẩn cả người.

Lại hừ lạnh một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh tức giận nói: “Việc nhỏ này, còn phiền đến bốn vương? Nàng là Vương phi, giết các người cũng là do các người xứng đáng!”

“Vương gia!” Một câu trực tiếp, lấy nước mắt của hai người.

Bộ Nhu Nhi nghe được, khoe miệng nhếch lên, lạnh lẽ nhìn thoáng qua Tú nhi —— nghe chưa? Sớm đã nói hấn sẽ không quản những chuyện này của nữ nhân.

Xác thực, Vương phi người lợi hại. Lạnh lẽ gơ ngón tay cái lên, Tú nhi mặc cảm.

“Các người đi đi! Về sau không có việc gì đừng đến phiền bốn vương.” Bên kia, lại vung tay lên, Hoàng Phủ Nam Ninh cực không kiên nhẫn bắt đầu đuổi người.

“Vương gia...”

“Cút!”

“Dạ.”

Cổ gằng nửa ngày, lại chỉ nói một câu hữu dụng, ngay sau đó liền thấy Hoàng Phủ Nam Ninh đối đãi thô bạo, tự tìm mất mặt, không ai cho chỗ dựa cũng đã đánh mất mặt mũi, hai tiểu thiếp xấu hổ và giận dữ khi gặp trở ngại.

Mà vừa quay đầu, lại đối mặt với cười lạnh đầy mắt của Bộ Nhu Nhi, các nàng lại hận nghiêng răng.

Sao nào? Hận ta sao? Có bản lĩnh cứ tới đây, xem thử các người có thể làm gì ta!

Chống lại ánh mắt không cam lòng của các nàng, Bộ Nhu Nhi cười đến càng đáng đánh đòn. Hai tiểu thiếp càng hận muốn giết người. Nhưng mà bất lực, các nàng chỉ có thể cúi đầu, yên lặng lui thân đi ra ngoài.

“Vương phi.”

Từ phía sau, một âm thanh trầm thấp truyền đến, Hoàng Phủ Nam Ninh lần thứ hai giương mắt nhìn nàng.

“Vương gia.” Nhanh chóng đi đến, Bộ Nhu Nhi nhẹ giọng nhỏ nhẹ đáp lời, ngay lập tức lại khôi phục bộ dáng biết vâng lời của nàng.

“Về sau, loại chuyện này, các người tự mình giải quyết. Mặc kệ ai thắng ai thua, đều không cần đến phiền bốn vương, bốn vương không nhiều thời gian lãng phí trên người các người như vậy!” Ánh mắt trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh trầm giọng quát khê.

Bộ Nhu Nhi vội vàng cúi đầu: “Dạ.”

“Còn có, bốn vương quyết định cưới người, người nên biết là bởi vì sao.”

Biết, nàng đương nhiên biết. Nhưng mà, hấn cho rằng nàng sẽ cho hấn đáp án khẳng định sao?

Chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt Bộ Nhu Nhi vô tội nhìn hấn.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức hé ra vẻ mặt chán ghét. “Biết là người không biết mà! Cũng tốt, hiện tại bốn vương liền cùng người nói rõ ràng: sở dĩ cưới người, là vì bốn vương coi trọng nhất gan văn tĩnh của người. Từ nay về sau, người tốt nhất cũng bảo trì như thế. Nhưng mà, nếu người cũng giống như các nàng, không có việc gì cũng tìm đến bốn vương khóc suốt suốt, thì đừng trách bốn vương trở mặt vô tình, để người từ đầu tới đây lại chạy trở về đó!”

“Dạ, thiếp thân đã biết, thiếp thân sẽ không!” Nhanh chóng lắc đầu, Bộ Nhu Nhi nâng lên âm điệu.

“Biết là tốt rồi.” Vừa lòng gật đầu, nhưng lập tức, mặt Hoàng Phủ Nam Ninh lại trầm xuống, “Nhưng mà, nếu đã trở thành nữ chủ nhân của vương phủ này, người cũng nên quyết đoán một chút. Ngay cả hai tiểu thiếp cũng áp chế không được, người làm Vương phi không khỏi cũng quá thất bại!”

“Dạ, thiếp thân đã biết.” Vội vàng gật đầu, Bộ Nhu Nhi biểu hiện vẻ nhu thuận mềm mại trước sau như một.

Aizz, xem nàng như vậy, nàng thật có thể ngăn chặn hai người kia sao? Hắn cảm thấy rất khó. Nhưng mà, đây là chuyện nữ nhân các nàng, hắn không có tâm tình đi quản.

Thở dài một hơi, Hoàng Phủ Nam Ninh đứng lên: “Mặc kệ như thế nào, nếu đã làm nữ chủ nhân của vương phủ, về sau chuyện nơi này đều giao cho người, người chậm rãi học quản lý đi! Bỏn vương mệt chết, trở về ngủ.”

“Dạ, Vương gia đi thông thả.” Nhanh chóng hành lễ, Bộ Nhu Nhi ôn nhu tiễn đưa.

Hoàng Phủ Nam Ninh có tai như diếc, thẳng bước đi đi ra ngoài.

“Ha ha!”

Nhưng mà, chờ thân ảnh của hắn vừa đi khỏi, Bộ Nhu Nhi lập tức cười to ra tiếng, cầm hai tay Tú nhi: “Nghe thấy chưa, nghe thấy chưa? Chỗ này, về sau liền là thiên hạ của ta! Ha ha ha!”

23. Chương 23: Nghiêm Trị Ác Nô

Hoàng Phủ Nam Ninh trở về phòng, trực tiếp đóng cửa lại ngủ ngon, đem Bộ Nhu Nhi chặn ở ngoài cửa.

Không có nơi để đi, Bộ Nhu Nhi liền dắt Tú nhi, nhờ quản gia dẫn đường, tìm hiểu mọi nơi ở hậu viện.

Nhưng mà, đi tới đi tới, ngay tại nơi nào đó sau hoa viên, một loạt âm thanh thì thà thì thầm nói chuyện với nhau truyền đến ——

“Nghe gì chưa? Đêm qua, Vương gia ngay cả rượu giao bôi cũng chưa uống liền đi ra cửa, vừa rồi mới trở về. Hơn nữa nha, vừa rồi, liền nghiêm mặt dạy dỗ Vương phi, sau đó trở về phòng mà ngủ!”

“Aizz, sớm đã đoán được. Vương gia tuyển Vương phi, không phải cũng chính là vì thấy nàng nhất gan yếu đuối, có nàng hay không có nàng cũng như nhau, những ngày về sau có thể tiếp tục cuộc sống tiêu dao sao?”

“Chính xác. Nhưng mà, Vương gia làm như vậy, đối chúng ta cũng thật rất tốt! Người khác đều nói, Vương phi từ nhỏ nhất gan yếu đuối, nô tỳ trong nhà cũng có thể khi dễ nàng. Một khi đã như vậy, về sau chúng ta đã có thể thật có phúc!”

“Hừ, phúc cái gì? Một nữ nhi do tiểu thiếp của nhà võ tướng sinh ra, địa vị trong nhà ngay cả nô tỳ cũng không bằng, hiện nay, bay lên biến phượng hoàng, lại thành chủ tử của chúng ta. Có một nữ nhân xuất thân như vậy đứng ở trên đầu người, người chịu được sao?”

“Á, chịu không nổi.”

“Đúng vậy! Hừ, dù sao, nữ nhân như vậy, Vương gia nhìn đến nàng là chuyện của Vương gia. Nhưng mà, muốn ta cung kính gọi nàng một tiếng Vương phi, mặc cho nàng ta sai bảo? Không có cửa đâu!”

“Đương nhiên! Loại nữ nhân này, vốn ngay cả ta cũng không bằng, bảo ta cúi đầu với nàng? Nằm mơ! Ta chưa ngần ngại chân nàng đã là tốt lắm rồi!”

“Phải không?”

Người một lời ta một tiếng, nói thật vui vẻ, đột nhiên một âm thanh âm u chặn ngang, khiến cho ba tiểu cô nương đang líu ríu sợ hãi!

Vừa quay đầu lại ——

“Vương phi!”

Nhanh chóng quỳ xuống.

“Ha ha, không phải đã nói, các người không muốn gọi ta là Vương phi, càng không muốn nghe ta sai bảo sao? Nói vậy bây giờ các người gọi một tiếng này cũng thực không tình nguyện?” Nhọt nhạt cười, tay Bộ Nhu Nhi được Tú Nhi đỡ, bước chân nhanh chóng đi đến trước mặt các nàng.

Trời đất! Nàng ta đều nghe được!

Ba tỷ nữ tuổi còn nhỏ có cảm giác rung cả mình phát ra dọc theo sống lưng, ngay lập tức truyền khắp toàn thân.

“Xem ra, các người đối với ta có rất nhiều câu oán hận? Là cảm thấy không phục sao? Cảm thấy ta là một người có xuất thân cùng khác gì các người, thậm chí trên nhiều khía cạnh còn không bằng các người, kết quả là lại được Vương gia ưu ái, bay lên thành phượng hoàng, khiến trong lòng các người thực bất bình, đúng không?” Đứng trước mặt các nàng, Bộ Nhu Nhi nhẹ giọng nói lời nhỏ nhẹ mà hỏi.

Thân thể ba tiểu cô nương run rẩy, nhanh chóng tựa cúi đầu, một chữ cũng không dám nói.

Bộ Nhu Nhi liền cười: “Nếu không nói lời nào, có nghĩa là cam chịu?” Lại quay đầu, “Quần gia, mấy nha đầu nói năng tùy tiện này, phạm vào tội gì, người hẳn là rõ ràng nhất.”

“Bẩm Vương phi, các nàng ‘lấy hạ phạm thượng’, bất kính với Vương phi, tội phải phạt nặng.” Nhanh chóng cúi đầu, quần gia rất cung kính nói.

“Vậy, nên phạt như thế nào?” Nhọt nhạt cười, Bộ Nhu Nhi truy vấn.

“Mỗi người đánh một trăm đại bản. Nếu còn sống, sẽ đưa đến phòng chứa củi, làm nha đầu nhóm lửa chức phận thấp nhất.”

“Tốt!”

Nàng thích cách trừng phạt này! Lập tức vỗ tay, Bộ Nhu Nhi nhẹ nhàng gật đầu: “Nếu đã là gia quy, cứ như vậy mà làm!”

“Vương phi tha mạng! Nô tỳ biết sai rồi, Vương phi tha mạng!”

Nghe như thế, ba tiểu cô nương sợ hãi, nhanh chóng dập đầu thật mạnh.

Bị đánh một trăm đại bản cũng đã đủ đòi mạng, nàng lại còn đưa các nàng đến phòng chứa củi? Trời biết, nơi đó vừa khổ lại mệt, hiện tại các nàng đã sớm có thói quen mỗi ngày tự tại thoải mái, sao có thể nuốt trôi nhiều cực khổ như vậy?

“A, những lời này, nói vậy các người cũng không phải thật tâm thực lòng?” Nghe như thế, Bộ Nhu Nhi cũng chỉ nhẹ nhàng cười, xoay người, “Quần gia, một trăm đại bản, giao cho người.”

“Dạ.” Nhanh chóng gật đầu, quần gia cung kính nói.

Từ buổi sáng chính mắt kiến thức thủ đoạn nàng đối phó hai vị tiểu thiếp, hẳn liền phát hiện: vị Minh vương phi mới đến này, nàng tuyệt đối không đơn giản như trong đồn đãi.

Edit : Py Siêu Nhân

24. Chương 24: Đá Người Xuống Nước

“Xem ra, trong vương phủ này, từ trên xuống dưới, sẽ có vài người không hài lòng với ta nhỉ!”

Theo tự nhiên ba vị tiểu cô nương đứng đó tránh ra, khóe miệng Bộ Nhu Nhi chột cười, bởi vì điều này không phải do mình khơi gợi trước.

Tú Nhi chạy nhanh đến chạm vào cánh tay của nàng :” Vương phi ngài không cần tức giận, bọn họ là một đám có mắt không trông, cũng là kẻ dưới có chút nói không đúng, ngài không cần để ý đến.”

“ Làm sao có thể không thêm để ý? Ta vốn chỉ mới đến nơi này mà, ngay từ đầu họ từ trên xuống dưới đều mang theo khinh bỉ, đây cũng không là hiện tượng tốt. Ta còn định sống vài ngày ở đây một cách thoải mái mà !”. Bộ Nhu Nhi nhún vai có vài phần không hồn giận nói.

Tú Nhi khẽ nói : “ Vương phi...”

“ Tốt lắm! Con tiểu tiện nhân nhà người, còn dám xuất hiện trước mặt chúng ta ?”

Nói chuyện câu được câu không, bỗng nhiên một xanh một tím xuất hiện trước mắt.

“ Lại là các người?”

Nàng nhớ rõ các nàng mới tách ra không có bao lâu ? Không nghĩ tới mới quay người lại , mọi người lại gặp gỡ, Xem ra, các nàng thật là có duyên! Bộ Nhu Nhi nghĩ ở trong lòng, ý cười trên mặt bất giác nhu hòa rất nhiều.

Mà nhìn nàng cười, hai tiểu thiếp đều cảm thấy giống như như bị dẫm lên cái đuôi của mình, sắc mặt biến đổi mạnh, Tử Yên lúc này tiến lên trước một bước: ” Người cười cái gì ?”

” Ta cười các người đó! Biết vương gia hận nhất bị nữ nhân làm phiền, nhưng các người lại muốn đi đưa mặt mình lên cho người ta đánh, đây không phải khiến cho người ta buồn cười sao ? Cơ hội tốt như vậy, ta không cười, thật là đến khi nào thì mới cười ? ” . Khóe miệng thốt ra vài tiếng xả giận, Bộ Nhu Nhi còn cố tình cười thêm vài tiếng ấy nàng nghe.

Hai nữ nhân tức thời tức giận mặt đỏ tía tai.

” Còn không phải vì người ! Nếu người không...Nếu không...”

” Nếu sáng nay ta không tặng cho nhóm người mỗi người một ly trà, hại được các người trước mặt bao người mất mặt đã đánh mất mặt mũi, các người cũng sẽ không như thế, có phải hay không ỉ. Nói đến trà, Bộ Nhu Nhi càng thêm khí định nhàn nhã, ý cười trên mặt cũng rõ ràng hơn, còn tiếp tục bỏ đá xuống giếng, ” Chỉ tiếc là, đầu óc của hai người có cấu trúc quá đơn giản . Đã mất mặt một lần không đủ, lại còn muốn bô bô chạy đến trước mặt Vương gia tiếp tục quăng mặt mũi thêm một lần nữa. Chuyện vui như vậy, bảo ta không cười, làm sao có thể?”. Dứt lời còn cười to hơn.

Gần từng tiếng, tất cả đều tại các nàng thua đau . Còn có tiếng cười của nàng ấy, cơ hồ không có ý định bỏ qua,hết thấy hết thấy, đều mãnh liệt kích thích đến các nàng. Hai nữ nhân thật sự muốn điên mất rồi.

” Bộ Nhu Nhi, người đi chết đi!”

Không thể nhịn được nữa, Lam Tầm cắn răng nói, đã giờ bàn tay đánh tới.

Bộ Nhu Nhi nhìn thấy cũng không chút nào sợ hãi, nàng nhìn theo, hướng tới chính mình tới gần, tiếp là khoảng cách hai người dựa vào lúc đó là gần nhất, nàng mới ra tay mạnh, cầm cổ tay của nàng ta ở tay ,sau đó bay lên tung một cước, trực tiếp đưa nàng rơi vào bên trong hồ nước.

Bùm! Một tiếng kêu thanh thúy vang lên, bộ quần áo hoa mỹ của Đức phi xệt qua không trung tạo thành một độ cong xinh đẹp, thản nhiên rơi xuống nước, nghiêng nhiên hoa sen trong hồ được một đợt chấn động rung rinh làm phong cảnh thêm hoa lệ.

” Lam Tầm muội muội, nước này không sâu, có thể khiến người hảo hảo mà cuốn trôi cơn tức trên người đi!”. Sau đó, vỗ tay, Bộ Nhu Nhi nhẹ giọng nói lời nhỏ nhẹ.

“A!”

Thấy thế, Tử Yên sợ đến mức chân run, nhìn không được hết ầm lên.

” Kêu la cái gì, người không biết người thật phiền sao ỉ. Tầm mất vừa chuyển, dừng ở trên người nữ nhân cơ hồ khiến cho những chim chóc trên những trang sức trên đầu của nữ nhân này bay hết, Bộ Nhu Nhi lại không nhịn được nhẹ nhàng nói, ” Tử Yên muội muội, người xem, Lam Tầm muội muội ở dưới hồ sen rất cô đơn, người cùng nàng đến đây thì giờ cũng nên cùng đi xuống bồi nàng ấy đi ! Tục ngữ nói chuyện tốt không phải nên thành đôi sao ?”

25. Chương 25: Cho Xuống Nước Nữa

Bùm! Lại một tiếng kêu thanh thúy nữa vang lên, bọt nước văng khắp nơi, Tử Yên cũng đi xuống làm bạn cùng Lam Tầm. Bên dưới hoa sen màu hồng cùng màu xanh nhạt của lá sen thấp thoáng ẩn hiện, hai nữ nhân quần áo xinh đẹp như tiên nữ đang gợn nanh vuốt, liều mạng kêu cứu, nhưng từ xa nhìn lại trông như có vẻ vui sướng ngất trời, cũng là có vài phần xem xét có đáng nói hay không.

“Ừm, không tồi”

Hai tay ôm ngực, nhưng mắt không di chuyển nhìn chăm chăm bên kia vẫn đang xem, Bộ Nhu Nhi đột nhiên nói :” Tú Nhi, người cảm thấy các nàng đẹp mặt không ?”

Đẹp? Tú Nhi trực tiếp ngốc lảng.

“Phu nhân”

Đi theo hai bên Lam Tử Nhan nha hoàn thấy thế , sắc mặt đại biến, lo lắng không thôi. Nhưng mà, lại ngại Bộ Nhu Nhi, các nàng chỉ dám nhỏ giọng kêu .

” Muốn cứu các nàng ấy sao? Liền quay đầu, Bộ Nhu Nhi cười nhợt nhạt, ” Nếu muốn cứu cứ việc làm đi thôi! Ta không cản!”

Nàng cười càng ngày càng nhu hòa, tư thái ngày càng thông thả, làm trong lòng các nàng ấy càng cảm thấy sợ hãi . Nhanh chóng cúi đầu ” Nô tỳ , nô tỳ không dám ”.

Bộ Nhu Nhi liền vừa cười khê nói.

” Một khi đã như vậy, thì đành cho các nàng tự mình lên đây đi. Hai người lớn như thế, không đến mức ngay cả một cái hồ nhỏ như vậy cũng không lên được chứ!”

Ách... Hai đại gia vẫn còn đang tức giận không nói gì.

Nhưng mà, quả nhiên không như nàng trù tính. Tại chỗ này giãy dụa nửa ngày, nhưng cũng không thấy ai phía sau tiến lên tương trợ, Lam Tử hai người cuối cùng ngừng la to, đành phải tự lực cánh sinh, luống cuống tay chân trong ao từ từ đi lên.

Hiện tại các nàng , xiêm y đẹp đẽ đã sớm hấp no nước rồi, thuận tiện hơn nữa là còn có nước bùn trong ao trên người, tóc cũng ầm ướt ướt ướt , mái tóc búi xinh đẹp cũng sớm không còn chút nào là đẹp. Từ đầu đến chân đều ướt sũng hơn so với buổi sáng.

Nhưng mà, hiện giờ cũng không có tâm tình quan tâm đến ngoại hình của mình. Thật vất vả khi đứng trên bờ, gió vi vu thổi qua, tay áo cũng không thể phiêu linh bay trong gió, người lại còn mang đến khắp người một cơn lạnh rùng mình, càng khiến cho cừu hận trong nội tâm họ cùng lửa giận bùng bùng lên cao.

” Tiện nhân ! Tiện nhân!”

Tử Yên dưới cơn phẫn nộ chửi ầm lên.

Bộ Nhu Nhi vẫn mang bộ mặt ôn nhu cười nói :” Tử Yên muội muội, nơi này là Vương phủ, mọi người cũng đều là người văn minh , người không cần như vậy xuất khẩu thành bần, như vậy là làm nhục thân phận của người đó!”.

” Ai cần người lo! Người, loại tiện nhân này, cha không yêu nường không thương, tại Bộ phủ bị người khi dễ đến than trời trách đất, mới lên làm Vương phi, ở trước mặt chúng ta định làm anh hùng? Người cho là lão nương sẽ sợ người sao? Nói cho người biết, lão nương không sợ, lão nương hiện tại sẽ giết người!”

” Tốt, có bản lĩnh thì người tới đây”

Nghe vậy, Bộ Nhu Nhi cười khê, còn vẫy tay với nàng ta.

Tử Yên thấy vậy, trong lòng ngăn ra, dưới chân cũng dừng lại. Bộ Nhu Nhi thấy vậy khoe miệng liền cong lên “Như thế nào? Sợ sao?”

” Người mới sợ đó! Ta mà sợ người sao?” . Bị kích thích lập tức ngẩng đầu, Tử Yên đi qua ” Tiệp Nhân —— A!”

Ánh mắt cùng bàn tay của nàng ta hướng theo chính diện chính mình lao đến, Bộ Nhu Nhi trực tiếp đưa tay, cầm lấy cổ tay nàng ta trong tay , sau đó dùng một lực duy nhất!

Liền nghe thấy một tiếng hét chói tai theo cổ họng nàng ta đi ra, huyết sắc trên mặt Tử Yên thoáng chốc hỗn loạn.

Phách !

Lập tức một cái tát vung qua, Bộ Nhu Nhi cười lạnh ” Người đó, chỉ có chút công phu mèo quào này mà cũng đòi đối phó ta? Về tu luyện thêm vài năm nữa rồi nói sau !”

Bên kia, thấy như vậy, Lam Tầm cũng vội vàng vung bàn tay lao đến đây.

Lại nghe một thanh âm vang lên , làm cho lòng mọi người hung hăng chấn động.

Nhưng là ——

Bùm !

Tập trung nhìn vào nơi tiếng động vang lên ——

” Cứu mạng! Cứu mạng đi”

Tử Yên người này lại tiếp tục rơi xuống nước. Nhìn lại Bộ Nhu Nhi, thấy trên mặt của nàng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, không thấy dấu vết bị đánh qua.

” Ai, hai người các ngươi đạo hạnh thật sự là quá thấp, cũng là mấy vị tỷ tỷ bên nhà mẹ ta có chút bản lĩnh hơn.” Bộ Nhu Nhi thấp giọng nói xong, khẽ thở dài, một tay nhẹ nhàng đẩy Lam Tầm xuống nước, ” Nếu cơn tức còn lớn như vậy, vậy các ngươi lại xuống nước gột rửa lần nữa đi !”

Sau đó, không hề màng tới tiếng hét phía sau lưng. Nàng quay đầu ” Đi thôi, ta mệt rồi”

26. Chương 26: Tướng Gia Tới Cửa

Cùng hai người kia vận động một hồi lâu, Bộ Nhu Nhi cảm thấy cánh tay có chút mỏi nhừ.

“Vương phi.”

Vừa hoạt động cánh tay vừa đi lên phía trước, mới vừa đi đến cửa hậu hoa viên, quản gia phụ trách giám sát đánh kia ba cái nha hoàn vừa xuất hiện.

“Đánh xong rồi?” Mắt phượng ngẩng lên, Bộ Nhu Nhi trầm giọng hỏi.

Quản gia vội vàng gật đầu: “Đánh xong, đã gọi người đem các nàng ấy đưa đến nhà chứa củi. Hiện tại, có Lí tướng gia tới chơi.”

Hửm?

Bộ Nhu Nhi nhíu mày, lập tức muốn bật cười.

Xem ra, hai vị kia thật đúng là tình cảm thâm hậu nha! Mới tách ra một chút như vậy, một người trong đó cũng đã kiểm chế không được đã tìm tới cửa.

“Vương gia đâu?” Vội vàng liền hỏi.

“Vương gia còn ở trong phòng nghỉ ngơi, nô tài đã sai người đi mời rồi.”

“Nga, được rồi, ta đi trước tiếp đón hần một chút!” Gật đầu, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói, ý cười nơi khóe miệng càng ngày càng rõ ràng.

Quản gia nhìn thấy, lập tức nhướng mày!

Vì sao, hắn cảm thấy tâm tình Vương phi hiện tại rất vui? Nàng tựa hồ thực chờ mong gặp mặt cùng tướng gia? Bọn họ quen nhau sao?

Chẳng qua, Bộ Nhu Nhi cũng mặc kệ hắn, hiện tại trong lòng nàng, lửa toan tính đã cháy lên hừng hực! Thản nhiên đi vào tiền sảnh, liếc mắt nhìn lại một cái, quả nhiên nhìn thấy một nam tử tuấn mỹ mặc trường bào màu lam nhạt ngồi ở chỗ kia. Nói hắn tuấn mỹ, hoàn toàn không đủ. Trước nhìn khuôn mặt với đường cong mềm mại của hắn, ngũ quan tinh xảo, như tranh như họa, giống như bức vẽ bên trong bình thường mà trang nhã tỉ mỉ. Hội tụ cùng một chỗ, lại làm cho người ta có một loại cảm giác thư thái nói không nên lời. Một thân trường bào màu nhạt lại càng nổi bật lên phong tư trác tuyệt của hắn, tựa như thiên tiên hạ phàm. Chỉ cần liếc mắt một cái, mười người bên trong có chín đều đã tâm tụy thần mê.

Chẳng qua, Bộ Nhu Nhi nàng cố tình lại là một người duy nhất không thuộc chín người kia.

“Minh vương phi!”

Nghe được tiếng bước chân, nam tử vội vàng ngừng đầu, vừa thấy nàng đến, lập tức hành lễ khê gọi.

Thanh âm thanh thanh đậm đậm, ôn nhuận như nước suối ngày xuân, ở trong lòng chậm rãi chảy qua, làm cho tâm tình người ta bình thản. Cùng bề ngoài xuất trần tuyết luân của hắn hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh. Nhưng mà, Bộ Nhu Nhi rất hiểu, ở bề ngoài bình thản như vậy hạ, cất giấu một trái tim giáo hoạt thâm trầm như thế nào.

Vội vàng phúc thân đáp lễ, Bộ Nhu Nhi nói giọng êm ái: “Lí tướng gia.”

Chào hỏi nhau xong, Bộ Nhu Nhi mặt mang mỉm cười hỏi: “Tướng gia là tới tìm Vương gia sao? Ngày hôm qua chàng quá mệt mỏi, hiện đang nghỉ ngơi, ngài chờ một lát.”

Nghe vậy, đuôi lông mày của Lí tướng gia nhấc lên.

“Vương phi nói như vậy là trách cứ hạ quan đêm qua làm mệt mỏi Vương gia ?”

Phốc!

Vì sao nghe hắn vừa nói như vậy, đầu óc của nàng liền không tự chủ được lập tức nghĩ về chuyện không lành mạnh khác vậy.

Thiếu chút nữa nhịn không được cười rộ lên, Bộ Nhu Nhi nhanh chóng xua tay: “Không thể nào! Ta không có ý này!”

“Ha ha, Vương phi ngài cũng không cần kinh hoảng như thế, hạ quan bất quá là thuận miệng hỏi một chút mà thôi.” Lập tức lại cười nhẹ nhàng, Lí tướng gia ngồi xuống, “Vương phi, ngài cũng ngồi đi!”

“À, được.” Vội vàng gạt đầu, Bộ Nhu Nhi nhẹ nhàng ngồi xuống.

Mà tại thời điểm ngồi xuống, nàng đột nhiên lại có một loại cảm giác kỳ quái: vì sao hắn kêu mình ngồi? Nơi này không phải địa bàn của nàng sao? Nhìn tư thái thành thạo tự nhiên như vậy của hắn, nghiêm nhiên hắn mới là chủ nhân trong nhà, nàng mới là khách! Loại cảm giác này, lại làm cho lòng của nàng một trận xúc động.

Lặng lẽ ngừng đầu, trộm liếc mắt dò xét vị tướng gia mỹ mạo danh truyền thiên hạ này một cái, tim của nàng đập hơi nhanh lên.

Càng ngày càng cảm thấy, hắn cùng Hoàng Phủ Nam Ninh trực tiếp, nhất định có chút bí mật không thể nói.

“Vương phi, ngài đang nhìn gì thế?”

Không tốt! Bị hắn phát hiện ! Trước khi ánh mắt hai người chính thức giao phong, Bộ Nhu Nhi vội vàng cup mắt xuống: “Không có gì, chỉ là, vẫn thường nghe nói tướng gia dung mạo tuấn mỹ, hôm nay vừa thấy, quả nhiên. Ta thấy cũng mặc cảm, có thể lại bất tri bất giác chịu hấp dẫn, cho nên...”

Nghe nói như thế, sắc mặt Lí tướng gia mạnh mẽ trầm xuống.

“Vương phi, bộ dạng Vương gia cũng không thua hạ quan, về sau ngài nhìn hắn là được!”

Vậy cũng phải để cho nàng có thể nhìn chứ! Trong thiên hạ, ai chẳng biết hắt suốt ngày đều bị người chiếm lấy!

Nhún nhún vai, Bộ Nhu Nhi cười thầm ở trong lòng.

27. Chương 27: Bằng Hữu Gặp Nhau

” Vương gia đến ”

Đang nói chuyện, bên ngoài truyền đến một tiếng kêu to, Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn còn buồn ngủ xuất hiện tại cửa lớn.

” Vương gia”

Nhìn thấy hắt, Bộ Nhu Nhi không có nửa động tác tiếp đón, Lí tướng gia liền tiến lên trước một bước để nghênh đón.

” Như Phong, người đã đến rồi.” Nhìn thấy hắt, hai mắt Hoàng Phủ Nam Ninh chợt sáng ngời. Cơn buồn ngủ cũng tan biến thành mây khói.

” Đúng vậy, nhầm chán quá, đến xem qua, thuận tiện hỏi một chút, người lại bị Thái Hậu cùng Sở tiểu thư vây quanh thật là không có cơ hội .”

” Làm sao có thể không có.” Lập tức tay áo vung lên, Hoàng Phủ Nam Ninh tức giận nói .” Nhưng mà, thật hoàn hảo, các nàng chưa nói được mấy câu, Tô mỹ nhân và các nàng bên kia liền xảy ra ồn ào, bốn vương liền nhân cơ hội trốn đi.”

” Ổn áo ?” Nghe nói như thế, trong mắt Lí Như Phong vốn là bạn thân của Hoàng Phủ Nam Ninh hiện lên chút kinh ngạc, ” Người nói là người trước đây cứu tánh mạng Thái Hậu được phong là Tô mỹ nhân ? Nàng không phải là người nhân nghĩa hiểu biết và hiền lành sao? Sao có thể gây ồn ào?”

” Hậu cung này, ai dám nói nữ nhân còn đủ thanh bạch? Nhẹ nhàng bĩu môi, Hoàng Phủ Nam Ninh khoát tay chặn lại, ” Quên đi, không nói tới các nàng nữa. Người thật đúng lúc, ta đang có tâm tư phiền muộn, chúng ta uống chén rượu giúp ta giải tỏa .”

Nói xong, liền trực tiếp nắm lấy tay hắt! Bộ Nhu Nhi đưa mắt nhìn thẳng .Cứ như vậy, còn có thể nói trong lúc đó bọn họ không có gì sao, đánh chết nàng cũng không tin.

” Vương gia“. Lập tức, như là chú ý ánh mắt của nàng, Lí Như Phong liền đẩy hắt ra, ” Ngài mới tân hôn, nên hảo hảo bồi Vương phi mới đúng .”

” Đừng lo, chỉ cần Vương gia thích, chàng ở cùng ai cũng đều giống nhau cả.’ Bộ Nhu Nhi thật lớn tiếng nói.

Lời vừa nói ra , liền thu được ánh mắt quái dị của Lí Như Phong. Bộ Nhu Nhi vội vàng cúi đầu, tiếp tục làm khuôn mặt nhu mì. Còn Hoàng Phủ Nam Ninh lại là bộ mặt vừa lòng, lại tiếp tục cầm tay hắt: ” Nghe đi, nàng cũng nói như vậy rồi, chúng ta đi thôi !”

” Vương gia...”

” Vương gia, có cần thần thiếp chuẩn bị chút hạt dưa, hoa quả và trà không ?” Không đợi Lí Như Phong lên tiếng, Bộ Nhu Nhi lại bưng bưng hưng hưng tri hô.

” Được.” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức gật đầu.

” Vâng, thần thiếp đi chuẩn bị ngay!.” Vội vàng đáp lời, Bộ Nhu Nhi xoay người bỏ chạy.

” Ha ha ha !”

Chạy ra cách chỗ đó xa xa khoảng mười bước, nàng thật sự không nhịn được, ôm bụng cười ha hả.

“Vương phi, người làm sao vậy ? ” . Tú Nhi chạy theo phía sau nàng không hiểu ra sao.

” Tú Nhi, người cảm thấy, hai người bọn họ, xứng không ?” Vội vàng quay lại nắm lấy tay nàng, Bộ Nhu Nhi tiếp tục cười. Lập tức ánh mắt Tú Nhi trừng thật to.

” Ha ha ha ! “Bộ Nhu Nhi không nhịn được lại cười một trận to. Kéo nàng, ” Đi thôi, ta sẽ từ từ nói cho người ”.

” Nga ” Tú Nhi ngây ngốc đi theo nàng.

Mà phía sau, khi nàng đi rồi, mặt Lí Như Phong liền nghiêm túc, ánh mắt thâm trầm nhìn theo hướng Bộ Nhu Nhi rời đi, míu môi không nói một lời.

” Làm sao vậy?” Hoàng Phủ Nam Ninh vội hỏi.

” Vương phi của người...” Lí Như Phong chậm rãi quay đầu lại trầm giọng nói ” Nàng ta thoát nhìn tựa hồ không đơn giản như vậy.”

” Phải không ?” Hoàng Phủ Nam Ninh thoát nhìn có vài phần kinh ngạc.

” Ít nhất nàng cho ta cảm giác như thế!”. Lí Như Phong thâm trầm gật đầu.

Nghe như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng cười lơ đãng :” Bất kể nàng thế nào ! Chỉ cần nàng làm tốt vị trí Minh vương phi này không mang phiền phức đến cho ta là được, tất cả đều tùy nàng !”.

” Vương gia”

” Ít lời đi, đi thôi ! Hôm nay thật sự là ta thấy phiền chết mất !” Cũng không để cho hắn có thời gian nhiều lời, Hoàng Phủ Nam Ninh cầm tay hắn, lôi kéo ra phía sau hậu viện.

Hậu viện á ! Khi vừa nghe như thế, Bộ Nhu Nhi lập tức cười ngày càng quỷ dị.

28. Chương 28: Cực Kỳ Dịu Dàng

Phân phó hạ nhân chuẩn bị thật nhiều trái cây và trà bánh, Bộ Nhu Nhi tự mình bưng khay thức ăn đến hậu viện – nơi mà Hoàng Phủ Nam Ninh và Lý Như Phong đang nói chuyện.

“Vương gia.”

Vừa bước vào cửa, ánh mắt nàng nhìn thấy hắn, liền cúi đầu, nhỏ giọng.

Nhìn thấy nàng, hai mắt Hoàng Phủ Nam Ninh tối lại: “Người tới đây làm gì?”

“Thiếp thân mang đến một ít trà bánh cho hai người.”

Đến lúc này Hoàng Phủ Nam Ninh mới chú ý đến cái khay đựng thật nhiều thức ăn trên tay nàng, nhượng mày: “Việc này giao cho hạ nhân làm là được rồi.”

“Nhưng mà...Vương gia và tướng gia đang nói chuyện, không nên để người ngoài quấy rầy. Thiếp thân nghĩ tốt nhất vẫn là tự mình mang đến.” Đôi mắt lạnh lẽo nhìn hắn, Bộ Nhu Nhi cười e lệ, nhỏ giọng trả lời.

Hai chuyện này có quan hệ gì sao? Nàng mang thức ăn lại đây, chẳng lẽ không quấy rầy hắn sao? Hoàng Phủ Nam Ninh không thể trả lời những câu hỏi trên.

Lý Như Phong lại mỉm cười: “Vương gia, Vương phi mang thức ăn lên, mục đích chủ yếu chỉ sợ là muốn có thêm thời gian để tiếp xúc với ngài thôi. Dù sao, các người mới thành thân hôm qua, tính tới bây giờ, thời gian ở chung với nhau cũng chưa đến một canh giờ.”

“Là như vậy sao?” Mi tâm nhíu chặt lại! Hoàng Phủ Nam Ninh dùng ánh mắt âm trầm nhìn nàng.

Bộ Nhu Nhi nhanh chóng cúi đầu không trả lời.

Hoàng Phủ Nam Ninh xem đó là dấu hiệu của cam chịu, vẻ mặt bỗng có chút chán ghét.

“Bổn vương không phải đã sớm nói với ngươi, nhiệm vụ của ngươi là làm Minh vương phi cho thật tốt. Chuyện của bổn vương, không cần ngươi nhúng tay, cũng không cho phép ở bên cạnh bổn vương lượn tới lượn lui, bổn vương không thích bị nữ nhân làm phiền!”

“Dạ.” Bộ Nhu Nhi vừa cúi đầu vừa lớn tiếng trả lời.

“Vậy thì, Vương gia...” Nàng lại ngẩng đầu, “Trái cây và trà bánh này...”

“Nếu đã mang tới, vậy để xuống bàn đi!” Hừ nhẹ một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh nói với vẻ tức giận.

“Dạ” Bộ Nhu Nhi trả lời, rồi bước nhanh vào trong, đem tất cả đặt lên bàn.

“Vương gia.” Nàng hơi ngần ngại, “Ngài... Tướng gia sẽ ở lại vương phủ dùng bữa tối sao?”

“Chuyện này có liên quan gì đến ngươi sao?” Một câu hỏi lạnh như băng, khiến cho bả vai của nàng run lên!

“Không, không.” Nàng nhanh chóng lắc đầu, thân thể rụt lại, giống một con thỏ đáng thương đang bị kinh sợ.

“Vương gia.” Lý Như Phong lập tức lên tiếng, “Ngươi không cần hung hăng với Vương phi như vậy nha! Nàng cũng chỉ là quan tâm đến ngươi mà thôi.”

“Không quan trọng. Chuyện của bổn vương, không cần nữ nhân quan tâm.” Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu, lạnh giọng quát.

Bộ Nhu Nhi cúi đầu: “Dạ, thiếp thân đã biết!”

Sau đó, nhanh chóng xoay người: “Vương gia và tướng gia trò chuyện, thiếp thân không quấy rầy.” Sau đó nhắc chân, rời đi.

“Hừ, nữ nhân, đúng là phiền toái!”

Chờ nàng bước chân ra khỏi cửa, ở trong phòng, Hoàng Phủ Nam Ninh tức giận lầu bầu một tiếng.

Lý Như Phong nhướn mày: “Vương gia, càng ngày ta càng cảm thấy vương phi của ngươi thật dịu dàng nha!”

“Không thể không dịu dàng sao? Lúc trước, bổn vương chú ý cũng không phải là tính nết dịu dàng của nàng.” Hoàng Phủ Nam Ninh cười nhẹ, lấy một miếng bánh đưa vào miệng, “Ánh mắt nữ nhân này không tồi nha, mùi vị điểm tâm thật ngon. Ngươi cũng ăn một ít đi!”

“Được!” Đưa tay lấy một miếng bánh đưa vào miệng, tinh tế thưởng thức, ánh mắt Lý Như Phong nheo lại.

Một màn vừa rồi tái hiện lại trước mắt, tại sao hắn luôn luôn cảm thấy vị Minh vương phi này, luôn tạo cho người khác một cảm giác lạ lạ?

Giống như... Không được tự nhiên cho lắm.

29. Chương 29: Hé Lộ Sự Thật

“Vương phi!”

Vừa bước ra cửa, đi được vài bước, Tú Nhi đã chờ sẵn ở ngoài, chạy nhanh đến tiếp nhận cái khay trong tay nàng.

“Tú Nhi, ngươi có cảm thấy vương gia và tướng gia có cái gì đó không bình thường không?” Thuận tay đưa đồ vật cho Tú Nhi, Bộ Nhu Nhi tươi cười hơn hớn hỏi thăm. Nhìn nàng hiện tại, ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt tươi cười sáng lạn, làm sao giống với dáng vẻ cẩn thận, khúm núm giống như vừa rồi đối mặt với Hoàng Phủ Nam Ninh.

Nghe nàng hỏi như thế, Tú Nhi liền nhún mày: “Sao người lại hỏi như vậy? Vương gia và tướng gia là bằng hữu thân thiết, việc này toàn kinh thành đều biết mà!”

A! Đứa nhỏ này... Nàng cũng chưa từng nghĩ đến khía cạnh kia của vấn đề.

Không thể so sánh rồi, hiện tại, Bộ Nhu Nhi không thể không thừa nhận rằng, nha đầu ngốc bên cạnh nàng quả thực thuần khiết hơn nàng rồi.

Nàng liền lắc rồi thở dài một hơi vì bị mất hứng.

Sau đó, nàng lại tươi cười, vỗ vai Tú Nhi, nói: “Quên đi, chúng ta đi về!”

“Đi? Vậy vương gia...”

“Hắn đã có tướng gia ở bên cạnh rồi, không cần đến chúng ta.” Tươi cười nhẹ, Bộ Nhu Nhi nhanh chóng bước đi

A? Tú Nhi lắc lắc đầu. Vì sao nàng cảm thấy lời nói của Vương phi, giống như lời độc thoại nhỉ? Hơn nữa, từ khi đến nơi này, bộ dáng của vương phi liền rất thần bí, cũng thường nói những lời khó hiểu, làm ình như bị rơi vào sương mù.

Nhưng mà, nha đầu ngốc cũng có chỗ tốt của nha đầu ngốc. Nếu nghĩ không ra, thì nàng sẽ không suy nghĩ nữa, vội vàng vui vẻ đuổi theo bước chân của Bộ Nhu Nhi: “Vương phi, hiện tại người tính làm gì?”

“Trở về phòng!” Bộ Nhu Nhi lớn tiếng trả lời.

“A? Người không đi dạo vườn hoa sao? Nơi này còn nhiều chỗ chúng ta chưa khám phá mà!”

“Đi dạo vườn còn nhiều cơ hội khác, bây giờ, ta có chuyện quan trọng cần phải làm.” Chớp chớp đôi mắt, Bộ Nhu Nhi ra vẻ thần bí khó lường.

Tú Nhi lại mê mang không hiểu, « Chuyện gì có thể quan trọng hơn chuyện quen thuộc đường đi trong vương phủ ? »

Đương nhiên là đại sự rồi! Bộ Nhu Nhi âm thầm trả lời.

Hiện tại, mục tiêu lớn nhất của nàng chính là cứu Tiểu Tình ra khỏi hoàng cung. Mà hôm nay, nàng đã vào hoàng cung, đã dò xét thử địa hình bên trong, cũng đã thăm dò nơi ở của Tiểu Tình, địa vị của nàng ấy và các mối quan hệ xung quanh. Hiện tại, nàng sẽ bắt tay vào thực hiện kế hoạch cứu Tiểu Tình ra khỏi hổ lửa! Loại chuyện này nói ra thật đúng là đại nghịch bất đạo, nàng đương nhiên phải giấu diếm mọi người rồi. Mà hiện tại, Hoàng Phủ Nam Ninh đã trở về, lại chủ động nói không cần nàng hầu hạ, nàng tự nhiên mừng rỡ trong lòng, thừa dịp trí nhớ vẫn còn tốt, đem mọi thứ nhớ thật kỹ! Trước tiên nghĩ ra một kế hoạch sơ bộ, sau đó sẽ thêm thắt chi tiết, đây đúng là một việc hao tổn trí óc mà!

Nhưng so với khoảng thời gian trước đây, sương mù đã bị thổi đi một ít, đã mơ hồ nhìn thấy đoạn đường phía trước cần bước đi, tâm tình buồn bực của nàng cũng đã vơi đi ít nhiều. Ít nhất, nàng cũng đã xác định được mục tiêu của bản thân để cố gắng phấn đấu, Tiểu Tình cũng đã xác định được là an toàn, mọi việc đều ổn cả!

Bây giờ, nàng muốn ổn định tâm tình, vội vàng nắm tay Tú Nhi kéo đi: “Đi thôi, trở về!”

“A, vương phi...”

“Đi thôi!”

Không hề lãng phí thời gian, Bộ Nhu Nhi nắm tay nàng ấy, kéo nhanh về hướng phòng mình.

30. Chương 30: Đá Xuống Giường

Hôm nay, Hoàng Phủ Nam Ninh và Lý Như Phong cùng nhau ăn cơm trưa và ngồi bàn bạc với nhau.

Bộ Nhu Nhi cũng tự nhốt mình trong phòng, cầm bút lông viết viết vẽ vẽ, đến khi mặt trời xuống núi, mới một môi thu hồi tờ giấy đầy những chữ như gà bới, xếp cẩn thận cất vào bên trong cái hộp nhỏ, sau đó bước ra ngoài, dặn dò người hầu chuẩn bị cơm chiều.

Vì muốn làm tốt Minh vương phi im lặng dịu dàng trong cảm nhận của Hoàng Phủ Nam Ninh, nàng kiên quyết không bước đến quấy rầy hai người. Ngay cả cơm chiều ăn uống như thế nào, nàng cũng kêu người

chạy qua hỏi, biết được bọn họ tính dùng cơm với nhau, liền tự mình chọn vài món ngon, kêu phòng bếp chuẩn bị thật tốt rồi mang qua cho bọn hắn. Từ đầu tới cuối, nàng đều không lộ diện trước mặt bọn họ.

Sau đó, lại không có tâm tình đi quán chuyện của bọn họ. Nhìn thấy ánh trăng ngày càng lên cao, cơn buồn ngủ kéo đến, nàng gấp vài cái, rồi gọi người chuẩn bị thùng nước ấm, tắm rửa sạch sẽ, thay áo ngủ, bò lên giường rồi ôm chăn ngủ vù vù.

Không thể không thừa nhận vương phủ chính là nơi thật tốt. Ăn cũng là đồ ngon nhất, tất cả đều tốt hơn rất nhiều so với thời điểm nàng ở Bộ phủ. Nhất là chăn đệm trên giường, tự nhiên cũng là lựa chọn sợi bông tốt nhất, do thợ thủ công tốt nhất trong kinh thành may. Chăn thật dày, lại mềm mềm, khiến cho người ta khi nằm lên đều không muốn bước chân xuống đất nữa. Còn có vỏ nệm, đều dùng loại vải tốt nhất để tạo thành, làm cho thân thể của nàng yên tĩnh lại, cơn buồn ngủ cũng kéo tới.

Nhắm mắt lại, sự tỉnh táo dần dần biến mất, ý thức của nàng lâm vào một mảnh tối đen.

Đột nhiên!

Chi nha —

Âm thanh nhẹ nhàng đẩy cửa lọt vào tai nàng, khiến cho nàng đang ngủ say liền bừng tỉnh.

Lộp cộp...

Hình như là tiếng bước chân?

Ai nhỉ? Đã hơn nửa đêm rồi, đến phòng của nàng làm gì?

A! Nàng lập tức nghĩ tới: chắc là nha đầu trực đêm nha! Từ mấy ngày trước khi thành hôn, nương đã đích thân kể cho nàng thật nhiều thật nhiều quy củ của nhà giàu, còn dặn nàng phải ghi nhớ thật kỹ trong lòng. Trong số đó có một chuyện, đó là tại những địa phương giống như vương phủ này, mỗi buổi tối đều có nha hoàn tuần tra, để phòng ngừa chủ tử bị mê sảng hoặc bị gì đó.

Khóe miệng nhếch lên: tại cái xã hội vạn ác này, làm chủ tử thật thoải mái nha! Các nàng đều được hạ nhân hầu hạ thật tốt, bản thân không phải lo lắng gì hết.

Nghĩ đến đây, thần kinh đang căng thẳng liền trầm tĩnh lại. Trở mình một chút, rồi tiếp tục ngủ thật sâu.

Nhưng mà...

Có gì đó không đúng lắm?

Tại sao, tiếng bước chân kia đi đến gần mép giường của nàng rồi mới dừng lại? Hơn nữa, im lặng chưa được bao lâu, nàng liền cảm giác được nệm giường hơi lún xuống! Sau đó, một âm thanh nhỏ vang lên, người nào đó đang dùng sức thật mạnh để kéo cái chăn của nàng ra?

“Ai?”

Ý thức hoàn toàn tỉnh táo, gương mặt nghiêm trọng, quát lớn một tiếng, nàng nhanh chóng xốc chăn lên, dùng sức đá một cước.

Bùm!

Lập tức, âm thanh của vật gì đó rơi xuống đất. liền sau đó, một giọng nói hỏn hển vang lên: “Nữ nhân, người đang làm gì vậy?”

Ông trời ạ!

Thanh âm này... vì sao nghe quen tai nhỉ!

Trái tim bỗng nhảy múa loạn xạ. Ngồi trên giường nhìn xuống mặt đất! Sắc mặt Bộ Nhu Nhi liền trắng bệch

“Vương... Vương gia!”

31. Chương 31: Tức Giận Bỏ Đi

“Gâu gâu!”

Lập tức, một cái đầu nhỏ chui từ trong chăn ra, hướng về phía Hoàng Phủ Nam Ninh sữa vang mấy tiếng.

“Đây là cái gì?” Hoàng Phủ Nam Ninh sửng sốt, liền hỏi.

Ách...

Bộ Nhu Nhi nhanh chóng ôm con chó nhỏ, nói: “Vương gia, đây là con chó nhỏ của thiếp thân, nó tên Tuyết Nhi.”

“Bổn vương không cần biết nó tên gì! Bổn vương hỏi, tại sao con chó này lại ở trên giường của bổn vương!” Sắc mặt trở nên xanh mét, Hoàng Phủ Nam Ninh hét to.

Loảng xoảng!

Nghe được động tĩnh bên trong, đám người bên ngoài liền phá cửa chạy vào.

“Vương gia!”

Khi nhìn thấy tình huống của hai người, mọi người đều kinh ngạc, đứng yên tại chỗ. Những nam đinh vừa bước vào liền lập tức cúi đầu, không dám nhìn Bộ Nhu Nhi đang mặc một cái áo ngủ mỏng manh ôm sát người.

“Cút hết ra ngoài.” Hoàng Phủ Nam Ninh liền quay đầu, quát khê mọi người.

Mọi người sửng sốt.

“Cút!”

Lập tức, thanh âm Hoàng Phủ Nam Ninh trở nên không kiên nhẫn.

“Dạ... dạ!”

Bị ánh mắt đầy phẫn nộ của hắn quét qua, tai lại nghe thấy thanh âm gầm nhẹ không kiên nhẫn của hắn, thân thể mọi người không kềm chế được mà run rẩy. Vội vàng gật đầu, xoay người chạy ra ngoài.

“Gâu gâu!”

Dường như bị cơn tức giận của hắn kích thích, con chó nhỏ trong lòng Bộ Nhu Nhi lộ đầu ra, mở miệng sữa vang.

“Khiến nó câm miệng cho bổn vương!”

Tiếng chó sữa liên tiếp vang lên khiến cho sắc mặt Hoàng Phủ Nam Ninh trở nên xanh mét, cắn răng gầm lên.

Thân thể Bộ Nhu Nhi cũng run lên, vội vàng sờ đầu con chó nhỏ: “Tuyết Nhi ngoan, đừng sữa, ngoan nha!”

Nhẹ nhàng dụ dỗ một lúc lâu, con chó nhỏ mới câm miệng, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Nam Ninh, lỗ mũi phát ra âm thanh ư ử.

Hoàng Phủ Nam Ninh bỗng nhiên cảm thấy đau đầu. Từ dưới đất đứng lên, chân hắn bỗng run rẩy, Bộ Nhu Nhi vội vàng từ trên giường nhảy xuống, chạy tới đỡ hắn dậy.

“Đừng chạm vào bổn vương!” Giống như chạm phải củ khoai lang nóng bỏng, Hoàng Phủ Nam Ninh rút tay về thật nhanh.

Bộ Nhu Nhi dừng lại, lập tức cúi đầu.

Thấy nàng bày ra bộ dáng giống như cô dâu bị ức hiếp, sắc mặt Hoàng Phủ Nam Ninh trở nên âm trầm, quay đầu nhìn nàng: “Người còn chưa nói cho bổn vương biết tại sao con chó này lại ở trên giường của bổn vương?”

“Thiếp thân...thiếp thân nghĩ là Vương gia đêm nay sẽ không trở lại. Trong phòng ngủ lớn như vậy, một mình thiếp thân ngủ, cảm thấy rất sợ hãi, nên đem Tuyết Nhi ngủ chung.” Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng trả lời, “Hơn nữa, từ lúc đến Bộ phủ đến nay, đều là do Tuyết Nhi ngủ cùng với thiếp thân.”

Hoàng Phủ Nam Ninh nghe vậy, liền hít thở sâu, không nói gì.

Bộ Nhu Nhi từ từ ngẩng đầu lên, không kềm chế được, liền hỏi một câu: “Vương gia, tướng gia đâu?”

“Về nhà.” Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh trả lời.

Thì ra là thế!

Bộ Nhu Nhi rất biết điều, vội vàng bước tới: “Vương gia, thiếp thân biết sai rồi. Chắc là ngài rất mệt mỏi? Thiếp thân giúp ngài cởi áo. Ngài muốn rửa mặt không? Vương gia...”

“Không cần!”

Đối mặt với sự chăm sóc ôn nhu, dồn dập của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt trở nên âm trầm, nhanh chóng nghiêng người, thoát khỏi tập kích của nàng.

“Vương gia?” Bộ Nhu Nhi sửng sốt, khẽ gọi.

Hoàng Phủ Nam Ninh xoay người: “Bổn vương phải đi!”

“Vương gia, ngài không phải về đây ngủ sao?” Vội vàng gọi to, Bộ Nhu Nhi chạy theo.

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ một tiếng: “Bổn vương không cần ngủ chung một giường với con chó!”

“Vậy thiếp thân sẽ mang Tuyết Nhi ra ngoài, Vương gia! Vương gia...”

Chạy nhanh tới cửa, Bộ Nhu Nhi miệng gọi to, nhưng cũng không gọi được Hoàng Phủ Nam Ninh quay trở lại.

“Haha!” Nhìn theo bóng dáng hắt đi xa, khóe miệng của nàng vẽ thành một đường tròn thật cong. Lập tức đóng cửa, xoay người trở lại giường, một tay ôm con chó nhỏ vào lòng, “Tuyết Nhi, biểu hiện của người vừa rồi thật tốt!”

“Gâu gâu!”

Con chó lập tức ngẩng đầu, sủa 2 tiếng phẫn khởi trả lời.

32. Chương 32: Huynh Đệ Đột Kích

Lại là một đêm thật ngon giấc.

Ôm con chó nhỏ ngủ thật say. Sáng sớm hôm sau, Bộ Nhu Nhi bị đầu lưỡi ẩm ướt của Tuyết Nhi liếm tỉnh.

“Vương phi, ngài nhanh thức dậy nha! Các vị Vương gia và vương phi tới chơi, Vương gia đang chờ ngài cùng đi tiếp khách!” Vừa kéo rèm ra, Tú Nhi vội vàng giải thích.

Các vị Vương gia? Còn có Vương phi?

Não bộ lập tức hoạt động: Tiên đế tổng cộng có mười tám người con trai. Trong đó, ngoại trừ đương kim Thánh thượng cùng Hoàng Phủ Nam Ninh và thập ngũ hoàng tử là con ruột của Thái hậu, còn những người khác đều là phi tần sinh ra. Tại lúc Hoàng Phủ Nam Định đăng cơ làm hoàng đế, hẩn hạ lệnh phong các huynh đệ làm Vương gia, chính là các vị Vương gia hôm nay ghé thăm.

Lập tức khóe miệng nở một nụ cười: cũng tốt, một đám người cùng nhau kéo tới, so với việc đón tiếp từng người một sẽ tốt hơn. Nàng cung không có nhiều thời gian để cùng họ xã giao.

Liền gật đầu: “Tốt.”

Liền lập tức chải đầu, trang điểm, đương nhiên là tốn không ít thời gian rồi. Chờ Bộ Nhu Nhi làm xong hết thấy bước ra ngoài, lại nhận được tin là Hoàng Phủ Nam Ninh bởi vì không kiên nhẫn chờ đợi nên đã đi ra tiền sảnh trước!

Biết được tin này, sắc mặt Tú Nhi liền trắng bệch. “Vương gia, sao có thể làm như vậy! Ngài ấy đi ra trước cũng không có vấn đề gì, để một mình Vương phi đi ra ngoài như vậy, sẽ khiến mọi người chê cười đó?”

“Tùy tiện thôi! Hắn đã muốn như vậy, thì đành phải chấp nhận thôi.” Nở nụ cười nhẹ, Bộ Nhu Nhi thật ra đang lơ đãng lắc đầu.

“Vương phi!”

Đến thời khắc mấu chốt này mà Vương phi cũng không nôn nóng! Tú Nhi đều gấp đến muốn khóc rồi.

“Nha đầu ngốc, vì sao ngươi lại khóc? Trong lòng Vương gia không có ta, chuyện này sớm muộn gì mọi người sẽ biết. Một khi đã như vậy, để cho bọn họ biết sớm một chút cũng không sao mà!” Cười nhẹ một tiếng, Bộ Nhu Nhi kéo tay nàng. “Được rồi, đi thôi! Nếu không đi, để bọn họ chờ lâu, tình cảnh của ta sẽ càng thêm xấu hổ!”

“Dạ, được.” Nghe nàng giải thích cực kỳ có lý, Tú Nhi vội hít hít cái mũi, đỡ tay nàng đi về hướng tiền sảnh.

Không ngoài dự liệu, có thật nhiều huynh đệ và vương phi của bọn họ cùng đến thăm, tiền sảnh vốn trống rỗng bây giờ đã chật ních người, không còn một cái ghế trống. Hơn nữa, vào lúc Bộ Nhu Nhi xuất hiện, nàng liền phát hiện gần trăm ánh mắt cùng nhau bắn về phía nàng. Trong ánh mắt kia bao gồm khinh miệt, nghi hoặc, không chút tình cảm, cũng không có trường hợp cá biệt nào khác. Nhưng mà nhìn bộ dáng những người này, hẳn là khinh thường nàng. Dù sao, nàng xuất thân là thứ nữ (là con thứ, không phải con gái đầu tiên) trong nhà võ tướng, lại đột nhiên được chiếm vị trí cao như vậy, lại có thể cùng ăn cơm, cùng đứng chung một chỗ với bọn họ, bọn họ tạm thời không thể tiếp nhận nàng cũng là đương nhiên thôi.

Trên mặt liền nở nụ cười ôn nhu, Bộ Nhu Nhi bước qua cửa, hướng về Hoàng Phủ Nam Ninh đang ngồi tại chủ vị (ghế của chủ nhà) hành lễ: “Vương gia.”

“Ừ.” Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ gật đầu, không mở miệng, rồi hướng về phía các huynh đệ. “Đây là Nhị hoàng huynh, Tam hoàng huynh, Ngũ hoàng đệ, Lục hoàng đệ...” Giới thiệu xong một đám người, cũng tốn không ít nước miếng.

Bộ Nhu Nhi ôn nhu gật đầu, chào hỏi xong từng người một rồi mới trở về bên cạnh Hoàng Phủ Nam Ninh ngồi xuống.

Nhưng mới ngồi xuống, Nhị vương gia ngồi gần Hoàng Phủ Nam Ninh liền mở miệng: “Tứ hoàng đệ, tại sao hôm nay ngươi không cùng hoàng đệ muội đi ra? Chẳng lẽ các ngươi không ngủ cùng với nhau?”

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng Phủ Nam Ninh trầm xuống.

Còn chưa kịp trả lời, người ngồi bên cạnh Bộ Nhu Nhi lại nở nụ cười: “Nhị hoàng huynh, tại sao huynh lại có thể nói như vậy? Rõ ràng là tứ hoàng đệ thương xót hoàng đệ muội nhu nhược nhỏ nhắn, không muốn cho nàng mệt chết, nên cố ý cho nàng nghỉ ngơi đầy đủ rồi mới đi ra gặp chúng ta đó!”

Lời vừa nói xong, đám người lập tức cười rộ lên.

Trong trận cười này, Bộ Nhu Nhi rõ ràng phát hiện sắc mặt Hoàng Phủ Nam Ninh trở nên xanh mét.

33. Chương 33: Đối Phó Công Kích

“Cười đủ chưa?”

Từ lúc mọi người cười rộ lên, rồi bị nàng nhìn chăm chú, chưa đến 5 giây, Hoàng Phủ Nam Ninh vỗ ghế, lạnh giọng quát lớn.

Ý cười trên mặt liền cứng đờ, thanh âm đã muốn đến miệng lại không thể nào phát ra. Mọi người đều mở to mắt, khó hiểu nhìn Hoàng Phủ Nam Ninh.

“Chuyện của chúng ta, các ngươi quản cái gì chứ? Có tâm tư rảnh rỗi, không bằng cùng người trong cung xây dựng quan hệ cho tốt đi!” Ánh mắt lạnh lùng đảo qua, Hoàng Phủ Nam Ninh khoát tay chặn lại, “Các ngươi không phải đến xem Vương phi mà ta cười về sao? Được rồi, hiện tại đã xem xong. Nữ quyến đều

cùng Vương phi đi hậu viện, muốn làm gì thì làm, tùy các người, Nhị hoàng huynh, chúng ta đi ra sân uống rượu!”

Nhanh chóng đưa ra quyết định, hoàn toàn là không ọi người cơ hội chọn lựa, Hoàng Phủ Nam Ninh liền đứng dậy đi ra ngoài.

Ách...

Mọi người sững sốt, ánh mắt nhìn nhau trao đổi, đều phát hiện trong mắt đối phương vẻ bất đắc dĩ – mặc dù là đã thành thân, vị huynh đệ kiêu ngạo phóng đảng của bọn họ trước sau vẫn kiêu ngạo như vậy a! Hơn nữa, bọn họ lại bị hấn dọa rồi.

Lắc đầu, các nam nhân đều đứng dậy, đi theo hấn.

Chờ bọn hấn đi xong, Bộ Nhu Nhi cũng vội vàng đứng lên, nhìn nhóm nữ quyến cười ôn nhu, nói: “Các chị em dâu, mọi người vui lòng đi theo ta!”

Nhóm nữ quyến cũng không động dậy. Mọi người đều dùng ánh mắt quan sát nàng, còn có người xem tới xem lui vài lần, muốn xem xuyên qua người nàng.

Vẻ mặt liền hiện lên nét ngượng ngùng, Bộ Nhu Nhi hơi cúi người: “Các vị, thỉnh theo ta!”

“Đi thôi!”

Đi theo sau Nhị vương phi lớn tuổi nhất, những người khác bắt đầu đứng lên, chậm rãi đi theo phía sau. Chẳng qua, khi bước ra khỏi cửa, trong mắt nhiều người đều ánh lên vẻ khinh thường, cực kỳ khinh thường.

“Tứ hoàng tẩu, người mới vừa gả vào không lâu, vì sao chúng ta đều cảm thấy tứ hoàng huynh giống như không coi trọng người vậy?”

Xem đi! Còn chưa ra đến hậu viện, đã có người bắt đầu đặt câu hỏi.

Bộ Nhu Nhi quay đầu lại, phát hiện người nói chuyện là phi tử của Lục vương gia, là một nữ nhân có diện mạo diễm lệ, vẻ mặt cao ngạo.

Cúi đầu, nàng nhỏ giọng trả lời: “Vương gia bận rộn quốc sự, trong phủ lại còn bề bộn công việc cần xử lý, sau hết thảy mới đến phiên ta.”

“Haha, tứ hoàng tẩu thật tự hiểu địa vị của mình đấy chứ!” Lập tức, Thất vương phi cũng cười theo.

Những Vương phi khác cũng bắt đầu cười rộ lên.

Vào lúc này, không có Hoàng Phủ Nam Ninh ngăn trở, cũng không cần bảo trì hình tượng trước mặt người ngoài, một đám các nàng đều cười thật to, ánh mắt khinh thường lại càng rõ ràng hơn.

Bộ Nhu Nhi ra vẻ không nghe thấy, tiếp tục dẫn đường.

Thấy nàng như thế, mọi người cười một hồi, cũng không cười được.

Dẫn một đám nữ nhân đến phòng khách riêng, đợi các nàng ngồi xuống, Bộ Nhu Nhi ôn nhu nói: “Người đâu, mang trà lên!”

“Chậm đã!”

Đột nhiên Tam vương phi làm khó dễ: “Tứ đệ muội, ta nghe nói, Tứ hoàng đệ mới được Hoàng thượng ban thưởng một ít trà do nước lã giếng tiền cống, không biết chúng ta có lộc nếm thử một chút không?”

Haha, nếu nàng trả lời không thể, các nàng sẽ cười nhạo Minh vương phi như nàng không có năng lực, ngay đến đồ đạc trong nhà cũng không thể làm chủ, mà nếu nói có thể... Nàng không biết vật đó ở nơi nào, lại cũng không biết Hoàng Phủ Nam Ninh có đồng ý mang ra cho các nàng uống hay không?

Nhưng mà, cho dù nàng trả lời như thế nào, lòng của nàng đều hiểu được, đám nữ nhân này đang muốn đào cái hố để chôn nàng.

Nhưng... tưởng đem nàng đẩy vào cái hố rồi dùng bộ dạng dương dương tự đắc để dẫm nát đầu nàng sao? Bộ Nhu Nhi cúi đầu cười lạnh, bọn họ có khả năng sao?

“Được!” Nàng liền ngắt đầu, cười ôn nhu, “Ta tự mình lấy, pha cho các người uống!”
Là ta tự làm đó nha! Cam đoan các người uống xong sẽ nhanh chóng trở về chỗ cũ!

34. Chương 34: Siêu Cấp Nước Trà

« Vương phi, loại trà kia, người biết ở đâu sao ? »

Tú Nhi vội vàng đi theo Bộ Nhu Nhi ra ngoài, nhỏ giọng hỏi.

« Không biết! » Vừa buông tay, Bộ Nhu Nhi trả lời.

Sắc mặt Tú Nhi liền thay đổi. « Vậy làm sao ngài pha được trà cho các Vương phi uống? »

« Ai nói ta muốn cho các nàng uống loại trà kia ? » Khóe miệng lập tức cong lên, Bộ Nhu Nhi hỏi ngược một câu.

Tú Nhi sửng sốt. « Rõ ràng vừa rồi ngài nói... »

« Đó là ta đùa giỡn các nàng thôi ! » Bộ Nhu Nhi cười nhẹ, đẩy nàng một chút. « Đừng nói nhiều nữa, người đến phòng bếp chuẩn bị bộ trà nóng, ta đi lấy lá trà. »

« Nhưng mà, Vương phi... »

« Đi nhanh đi! Nếu thời gian quá lâu, khiến cho các nàng đợi lâu cũng không tốt. »

« Dạ. »

Bị nụ cười của nàng khiến cho đầu óc choáng váng, muốn hỏi tại sao, lại không thể mở miệng. Lại bị nàng đẩy đi như vậy, trong đầu Tú Nhi liền loạn hết cả lên, xoay người đi về hướng phòng bếp.

Đun nước thật nhanh, cẩn thận trở lại phòng, Bộ Nhu Nhi đã gọi một số người làm tạp vụ đứng chờ bên ngoài, một mình đứng trước bàn, tay cầm một gói giấy, tay kia lấy từ trong gói giấy vài lá trà cực to, bỏ vào bên trong chén trà.

Ánh mắt lập tức trừng thẳng, Tú Nhi chạy vội tới, cầm theo ấm trà.

« Vương phi... cái này... cái này không phải là... »

« Suyt ! » Tay nhanh chóng ra hiệu im lặng, Bộ Nhu Nhi liền đưa tay cầm lấy ấm trà, đem nước sôi rót vào chén trà, rồi đặt nắp lại, đặt chén trà vào trong khay, liền hướng ra ngoài kêu to, « Xong rồi, vào đi ! »

Vài người nha hoàn trẻ tuổi xuất hiện, Bộ Nhu Nhi vung tay : « Trà đã pha tốt rồi, mang đi thôi. »

« Dạ. »

Các cô nương vội vàng đáp lưng, bưng khay đi ra ngoài.

« Vương phi, còn cái này... »

« Cái mâm này là người cầm. » Căn bản là không cho nàng cơ hội mở miệng, Bộ Nhu Nhi trực tiếp đem cái khay đặt vào tay nàng, sau đó quay người, « Đi thôi ! »

« Dạ. »

Mọi người đáp lời, đi theo phía sau nàng, đương nhiên là đi đến phòng khách riêng nơi có một nhóm Vương phi đang ngồi đợi.

Dọc theo đường đi, Bộ Nhu Nhi cố bước đi thật chậm, lượn tới lượn lui, đợi vài phút sau mới chịu xuất hiện tại nơi mà nàng đáng lẽ ra phải xuất hiện sớm hơn. Mà các vị vương phi đều đã chờ đến không còn kiên nhẫn, đang la ó ầm ĩ. Vừa thấy Bộ Nhu Nhi xuất hiện, mọi người đều cầm miệng, Nhị vương phi lại cầm đầu, đứng dậy : « A, Tứ đệ muội, chẳng lẽ Tứ đệ đem lá trà giấu kỹ lắm sao? Tại sao người đi lâu như vậy chứ ? »

Bộ Nhu Nhi cười nhẹ : « Điều là pha trà cho chị em dâu uống, không thể qua loa được, phải qua ba lần nước sôi mới có được mùi vị tốt. Cho nên hơi chậm một chút, mong mọi người thứ lỗi. »

« A, thật không ngờ, hiểu biết của Tứ hoàng tẩu thật rộng nha. » Ngũ vương phi lập tức mở miệng, nhưng ngữ khí nói chuyện lạnh như băng, không giống một lời khen ngợi.

Bộ Nhu Nhi chỉ cười : « Thật ra ta chỉ xem một ít kiến thức sơ đẳng trong sách thôi, nên không có được kiến thức sâu rộng giống mọi người. » Nàng liền gọi các cô nương mang trà dâng lên : « Chư vị, mời dùng, những tách trà này đều do ta tự tay pha, đảm bảo sạch sẽ. »

Mọi người vẻ mặt hài lòng, nâng chung trà lên, giả vờ đưa tay che miệng, hớp một ngụm trà. Lập tức, có người nhíu mày : « Đây là hương bị gì vậy ? Sao lại là lạ? »

« Đúng vậy ! Hương vị thô sơ, còn không sánh bằng bích loa xuân của phủ ta! »

...

« Phải không ? » Nghe thấy mấy câu này, vẻ mặt Bộ Nhu Nhi không thay đổi, chỉ mở to mắt, vẻ mặt vô tội, « Nhưng mà, hôm qua Vương gia mới vừa uống trà này mà, khẩu vị của chàng vốn độc đáo, nhưng khi uống xong, liền muốn uống nữa mà ! Hơn nữa, ta nghe người khác nói, công hiệu của lá trà này rất nhiều nha, nam nhân uống xong có thể cường tráng thân thể, nữ nhân uống trà có thể mỹ dung dưỡng nhan (làm đẹp da mặt í mà), bài trừ chất độc trong cơ thể, còn có công hiệu thật tốt với làn da đó! »

« Thật là như vậy sao ? »

Lời này vừa thốt ra, ánh mắt một đám nữ nhân lập tức sáng rực lên.

Bộ Nhu Nhi vội vàng gạt đầu.

Trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ vui mừng, không cần nói nhiều, vội vàng cầm chén trà lên uống một hơi.

35. Chương 35: Dự Định Xâm Nhập

“Vương phi, chuyện này...” Tú nhi nhìn thấy vậy, trực tiếp ngây người.

Bộ Nhu Nhi quay đầu lại, cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Vội vàng ôm cánh tay của nàng, Tú nhi nhỏ giọng nói: “Vương phi, sao người lại nói như vậy ! Nếu các Vương phi ấy biết... biết người...”

“Yên tâm đi, các nàng không biết đâu.” Lại cười lắc đầu, Bộ Nhu Nhi nói với vẻ mặt chắc chắn.

“Người làm sao biết các nàng...”

“Ha ha, uống nhiều mấy ngụm, phát hiện trà này vị quả nhiên không tệ!”

Tam Vương phi buông chén trà, cười nói, vẻ mặt thỏa mãn.

Tú nhi lại ngây người, biểu tình không thể tin được, nhìn nàng ấy.

Cùng lúc, các vị Vương phi khác cũng ngẩng đầu lên, tất cả đều mặt đầy mỉm cười, rồi rít nói ——

“Đúng vậy. Ngụm thứ nhất cảm thấy có chút thô ráp, nhưng uống nhiều thêm mấy ngụm, liền phát hiện hương vị này thô mà không nồng, cũng rất là ngon miệng.”

“Đúng vậy! Trong này, cũng cảm thấy được có vài phần thanh nhã, cũng có vài phần thơm ngát. Một ngụm uống vào, hương thơm quần quanh, mãi không tan.”

“Hơn nữa,片片 lá trà lớn như vậy, ta cũng chưa từng thấy qua, chắc là đặc sản nước láng giềng hả? Khó trách Hoàng Thượng yêu thích như vậy, mới ban thưởng cho tứ hoàng huynh”

...

Cứ như thế, những câu khen ngợi nối tiếp nhau không dứt vang lên. Tú nhi thấy đầu óc choáng váng, đưa mắt nhìn chăm chăm vào một đám thoát nhìn vẫn là những nữ nhân cao quý thanh lịch như cũ — chẳng lẽ các nàng ấy thật không biết, thực chất đây căn bản không phải là lá trà do nước lã giếng tiến cống, mà là lá trà đẳng cấp thấp nhất mà Bộ Nhu Nhi tiện tay mang theo từ nhà mẹ đẻ, trong lúc rảnh rỗi thường dùng để làm ngập tổ kiến sao?

‘Hắc hắc, thấy chưa, người nhìn thì thấy có cảm giác là đám nữ nhân này rất cao quý, rất biết các thưởng thức phải không? Kì thực đều là giả bộ hết!’ Ý cười lập tức xuất hiện nơi khóe miệng, Bộ Nhu Nhi quay đầu nhìn nàng, dùng ánh mắt ý bảo.

‘Trời, Vương phi người thật sự là quá lợi hại, người nói mỗi một câu đều rất là chính xác!’. Tú nhi thật không còn gì để nói, chỉ có thể lặng lẽ nhìn nàng, giơ ngón tay cái lên.

“Ai da, Tứ đệ muội, tại sao muội lại không uống?” Đến khi đã uống hết một chén trà, nhị Vương phi giống như đột nhiên phát giác, vội vàng kêu to lên.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều dừng lại ở trên người nàng.

Bộ Nhu Nhi cười nhẹ nhàng, vội vàng cúi đầu: “Cái này... Lá trà có hạn, Vương gia uội chừng này, chỉ đủ vừa vụng ọi người uống. Cho nên...”

‘Lạ nha! Mình thấy ở nơi đó có một bao trà vừa to vừa đầy! Dù cho có pha cho các nàng mỗi người hơn mười chén cũng không thành vấn đề nha!’ Bên cạnh, Tú nhi ở trong lòng kêu to.

“A? Thì ra như vậy !”

Mọi người lập tức ngẩn ra, đều hô nhỏ ra tiếng, coi lời nói của Nhu Nhi là sự thật đương nhiên.

“Thật không nghĩ đến, tứ hoàng tẩu, người lại quan tâm chúng ta như vậy.” Trong mắt tràn ngập cảm kích, Thập Vương phi dịu dàng nói nhỏ nhẹ.

Bộ Nhu Nhi tiếp tục nói mềm mại: “Không có gì, người tới là khách, muội đương nhiên phải dùng đồ tốt nhất chiêu đãi mọi người. Hơn nữa, trà này tuy là nước lã giếng tiến cống, nhưng muội lại không cảm nhận được hương vị đặc biệt của nó. Có lẽ, do từ nhỏ đã quen ăn rau dại nên đầu lưỡi của muội mới trở nên kém nhạy cảm chăng? Nếu vậy thì đồ tốt, uội dùng cũng lãng phí, không bằng lấy ra, cùng mọi người chia sẻ, như vậy sẽ ko phụ tâm ý của Hoàng đế nước lã giếng cùng Hoàng Thượng.”

“Ha ha, tứ hoàng tẩu người thật sự là rất hiểu chuyện đấy !” Nghe vậy, một đám nữ nhân cao cao tại thượng được tâng bốc nhất thời cười đến giống đóa hoa loa kèn, Lục Vương phi cũng cười lớn.

Bộ Nhu Nhi cũng cười.

“Nhưng mà...” Ngay lập tức, Tam Vương phi nâng lên cái chén rồng tuếch nhìn nhìn, vẻ mặt mát mát nói, “Đã hết một chén trà, vậy mà... ta còn chưa có cảm nhận ra được bao nhiêu hương vị ẩn giấu trong đó...!”

“Không sao, dùng hết trà rồi, muội lại pha thêm chút nước sôi vào. Tuy rằng hương vị nhạt một chút, nhưng tốt xấu gì cũng vẫn là vị này. Vương gia bình thường cũng là làm như vậy đấy!” Vội vàng nở nụ cười, Bộ Nhu Nhi ôn nhu đề nghị.

“Chủ ý này hay!”

Đám nữ nhân vội vàng gật đầu kêu to mà không hề hay biết là chính mình đã rơi vào cái lồng sắt được thiết kế rất công phu của nàng.

“Như vậy, tứ hoàng tẩu, phải phiền đến người rồi.” Ngũ vương phi vẻ mặt tươi cười, nhỏ giọng nói.

Bộ Nhu Nhi cười lạnh. “Tốt!”. Ngay sau đó, lại ngẩng đầu lên với nụ cười sáng lạn. “Ta phải đi gọi phòng bếp nấu nước.”

36. Chương 36: Một Con Chuột

“Những người này thật quá đáng ! Biết rõ người là chính phi được Vương gia cưới hỏi đằng hoàng, lại đem người sai sử giống như nô tỳ. Sai sử một lần còn chưa đủ, bây giờ còn sai lần thứ hai nữa!”. Đi theo Bộ Nhu Nhi ra khỏi phòng khách riêng, Tú nhi lại nhịn không được, thấp giọng kêu lên.

Khóe miệng Bộ Nhu Nhi hé ra: “Đây là cái loại cảm giác các nàng ấy vẫn tìm kiếm, gọi là quý tộc chuyên đem người khác dẫm nát dưới lòng bàn chân cao quý, lâu dần sẽ quen thôi.”

“Nhưng mà, các nàng ấy thật sự là khinh người quá đáng! Các nàng ấy rõ ràng chính là không đem Vương phi người để vào mắt ” Dùng sức dậm chân một cái, Tú nhi hít hít cái mũi kêu to.

“Không sao, dù sao ta cũng chưa từng đem các nàng để vào mắt.”

Bộ Nhu Nhi nói nhẹ nhàng thoải mái.

“Vương phi!” Nghe nói như thế, Tú nhi vội vàng muốn chết. Nàng là đang giúp vương phi nói chuyện đó!

“Suyt!”

Mới vừa định mở miệng, Bộ Nhu Nhi đột nhiên lại che miệng của nàng ấy.

Thân thể Tú nhi cứng đờ, phát hiện ánh mắt của nàng vương phi bắt đầu nhìn chung quanh.

‘Gì vậy?’ Theo hướng ánh mắt của nàng nhìn qua, rất nhanh, nàng thấy được —— một con mèo ! Miệng còn ngậm một con chuột còn đang giãy dụa !

Bộ Nhu Nhi buông tay khỏi miệng Tú nhi, nhặt lên một hòn đá nhỏ ném về phía con mèo, rồi đuổi theo nó, dụ dỗ, ép nó phải nhả con chuột ra.

Sau đó, nàng bước tới, cầm lên cái đuôi của con chuột, nhìn nó vô lực cố gắng giãy giụa giữa khoảng không. Khóe miệng Bộ Nhu Nhi giật giật hé ra: “Hiện tại, lại có đồ tốt cho các nàng ấy đây!”

Trời!

Nhìn thấy vậy, Tú nhi cảm giác trước mắt tối sầm! Một loại dự cảm xấu lập tức ập vào đầu. Ước chừng thời gian một nén nhang qua đi, Bộ Nhu Nhi tự tay mang theo một cái ấm trà trở lại phòng khách riêng.

“Đã để các vị đợi lâu.” Trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng trước sau như một, thi lễ với mọi người xong, nàng đứng lên, “Mọi người có ai muốn uống thêm một chén trà không?”

“Ta!” Mấy vị Vương phi khác đều vội vàng giơ cao cái chén trong tay.

“Được, thỉnh chờ, ta sẽ từ từ đến.” Vội vàng gạt đầu, Bộ Nhu Nhi mang theo ấm trà, lần lượt đổ đầy chén của các nàng.

Khi những chiếc chén rất giá trị lại một lần nữa được làm đầy, vài vị Vương phi vội vàng bưng cái chén lên, lại giả vờ giả vịn đứng lên phẩm trà.

Bộ Nhu Nhi chỉ cười nhợt nhạt, chờ sau khi người cuối cùng uống xong hơn phân nửa nước trà, mới nhẹ nhàng lên tiếng hỏi: “Trà này, uống ngon có ngon không?”

“Ừ, trừ bỏ hương vị có chút phai nhạt, cái khác cũng không tệ lắm.” Nhị Vương cố tạo ình phong thái nghiêm trang, gạt đầu. Những người khác cũng gạt đầu hòa theo.

“Vậy là tốt rồi.” Bộ Nhu Nhi cũng gạt đầu một cái, độ cong nơi khóe miệng của nàng ngày càng trở nên quỷ dị.

Lập tức ——

“A!”

Tay nàng bỗng nhiên đột ngột run lên không rõ lý do. ‘choang’ một tiếng , ấm trà trên tay nàng rơi xuống đất, vỡ nát thành từng mảnh. Tiếng ồn làm cho các vị Vương phi thoáng giật mình.

Tiếp ngay sau đó——

“A!”

Lại một tiếng thét chói tai nữa vang lên, nó xuất phát từ Cửu Vương phi, người ngồi gần chỗ Bộ Nhu Nhi nhất.

“Mẹ ơi, con chuột!”. Vội vàng nhảy dựng lên trên ghế, nàng chỉ vào đồng mảnh vỡ kia như thể cái khối màu đen vẫn còn đang ở đó, nhúc nhích. Sợ hãi thét to.

“A a a!”

Ánh mắt của mọi người trong phòng ngay lập tức bị hấp dẫn. Sắc mặt bắt đầu tái đi, liên tiếp vang lên những tiếng la hét.

“Thật là buồn nôn!”

Một tiếng bình luận vang lên, rồi nghĩ lại vừa xong, chính mình đã uống hết... uống hết...

Chịu không nổi! Vị vương phi nọ quay người sang một bên, dùng hết sức lực nôn thốc nôn tháo. Những vị vương phi khác thấy thế, lập tức cũng quay đầu đi, học theo!

“Trời ạ!”

Nhìn thấy vậy, Bộ Nhu Nhi tròn mắt, vội vàng lắc đầu: “Chuyện không liên quan đến ta, ta không biết gì hết, thật sự không biết gì hết!”

Nói xong, từng bước một lui tới cửa, tiện đà xoay người chạy luôn ——

“Người đâu! Vương gia! Cứu mạng! Xảy ra chuyện lớn !”

37. Chương 37: Ác Bá Hộ Phi

(Hộ: Bảo vệ)

“Xảy ra chuyện gì?”

Nửa canh giờ sau, một đám người mới vừa tách ra không lâu lại tụ tập cùng một chỗ. Hoàng Phủ Nam Ninh khuôn mặt lạnh lùng, nhìn một đám Vương phi sắc mặt trắng bệch, nước mắt ràn rụa, trầm giọng quát hỏi.

“Xảy ra chuyện gì?”

Nghe tiếng quát hỏi, nhóm Vương phi đồng loạt nấc lên rồi bỏ nhào vào trong ngực phu quân nhà mình khóc lớn.

Bộ Nhu Nhi vội vàng cúi đầu, nói nhỏ nhẹ dịu dàng: “Vương gia, là lỗi của thiếp. Lúc thiếp thêm nước trà cho các nàng ấy, không biết là trong ấm trà lại có một con chuột, làm cho... Làm cho hoàng tẩu cùng đệ muội các nàng...”

“Oe!”

Lời còn chưa nói hết đã khiến cho Tam vương phi nhớ lại chuyện lúc nãy, khiến nàng không kiềm chế nổi, quay đầu sang một bên, ói lên ói xuống.

Trong phút chốc, lại có thêm hai vị vương phi cùng tham gia hòa nhịp theo tiếng nôn ọe. Phòng khách riêng đang là một nơi sạch sẽ, trong thoáng chốc đã tràn ngập mùi hôi thối bốc lên.

Hoàng Phủ Nam Ninh nhướng mày, xoay người bước đi.

“Vương gia!” Bộ Nhu Nhi khẽ gọi, vội vàng đuổi theo.

Những người khác thấy thế, cũng vội vàng đi theo.

Tại một nơi khác, Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ cau mày mà không nói thêm câu nào nữa. Nhị Vương gia bắt đầu trầm mặt giận dữ: “Tứ đệ muội, vì sao mà trong ấm trà lại có... ” Thấy sắc mặt Nhị Vương phi bên cạnh bỗng trở nên trắng bệch, hần kịp thời ngừng lại lời đang định nói.

Bả vai Bộ Nhu Nhi run lên. “Ta không biết!”

“Người không biết? Người vì sao lại không biết? Ấm trà kia là người bưng tới, nước trà kia cũng là do người pha, vì sao người lại không biết?”. Thất Vương phi hét lên điên cuồng, bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ trước mắt.

“Ta, ta thật không biết!”. Giống như bị hành động hung dữ của Thất vương phi dọa cho sợ, Bộ Nhu Nhi hơi co rúm người lại, đầu gục xuống, âm thanh nghẹn ngào như sắp khóc.

”A, có trời mới biết là người thật sự không biết hay là giả vờ không biết!! Con chuột to như thế, ngay cả một kẻ mù.... “

“Nói đủ chưa?” Bát Vương gia đang hùng hổ định tiến lên tiếp tục hạch hỏi thì nghe thấy một tiếng quát khê vang lên. Hoàng Phủ Nam Ninh đưa tay kéo Bộ Nhu Nhi về phía sau.

“Vương gia?”

Ngạc nhiên, Bộ Nhu Nhi ngẩng đầu khê gọi một tiếng.

Bát Vương gia cũng ngăn người kinh ngạc, mọi người ở xung quanh cũng ngó ra nhìn hẩn*(tứ vương gia).

Hoàng Phủ Nam Ninh hơi nhếch khóe môi, lạnh lùng nói: “Dám ở trong vương phủ của ta, lớn tiếng với Vương phi của ta, dám người các người đã chán sống rồi có phải không?”

Mọi người có mặt trong phòng ngay lập tức liền run lên.

“Tứ hoàng đệ, không phải vậy, chúng ta chỉ là... chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Hừ lạnh một tiếng, Hoàn Phủ Nam Ninh tiếp tục lớn tiếng quát: “Các người còn không biết xấu hổ mà dám chỉ trích nàng hả. Ta còn chưa có tội gì các người đâu. Vương phi của ta ta còn chưa có sai sử nàng lấy một lần, thế mà dám người các người chỉ mới đến, đã dám bắt nàng phải bưng trà rót nước cho các người không chỉ một lần. Các người chắc vẫn còn nhớ rõ, nàng là Minh Vương phi, không phải là một tiểu nha hoàn để tùy ý cho các người sai phái chứ hả!”

Tiếng quát càng ngày càng lớn, tâm mọi người càng ngày càng run. Oán hận trong lòng đã sớm bị văng đi mất, thiếu điều đã quên tất mọi chuyện mới xảy ra.

“Đã thế còn dám nghi ngờ nàng bỏ con chuột vào ấm trà! Nàng là người như thế sao? Mà cho dù là nàng làm thật, vậy thì thế nào? Các người đối xử với nàng như vậy, ta còn thấy, bỏ là đúng! Nếu ta có bên cạnh, ta cũng muốn cho nàng bỏ! Sao? Trong lòng thấy khó chịu chứ gì? Có giỏi thì các người hướng ta mà phát tiết bức xúc, đừng có mà thấy nàng chỉ là nữ nhân yếu đuối mà bắt nạt!”

Sax. Hẩn ăn phải thuốc nổ à? Sao đột nhiên trở nên khùng bỏ như vậy?

Đứng sau lưng Hoàng Phủ Nam Ninh, Bộ Nhu Nhi trợn mắt há mồm khi nghe hẩn dùng lời lẽ oanh tạc mấy vị vương gia vương phi kia.

Mấy vị Vương gia, Vương phi bị mắng cảm thấy cả người như không được tự nhiên, Nhị Vương gia mở lời đầu tiên: “Tứ hoàng đệ, ta đột nhiên nhớ tới, trong vương phủ còn có chút việc, ta... ta xin cáo lui trước!” Nói xong, nhanh tay kéo Nhị Vương phi, chạy trốn chết ra ngoài.

“Ta... ta cũng vậy!” Theo sau, Tam Vương gia cũng bắt chước kêu to.

“Ta cũng vậy!”

“Ta cũng vậy!”

...

Thấy vậy, những vị vương gia, vương phi khác như tìm được đường sống, không đến thời gian 1 phút, chừng hai mươi người, lập tức đều chạy trốn sạch sẽ, không còn thấy chút bóng dáng nào.

38. Chương 38: Làm Rất Khá

Lợi hại.

Bộ Nhu Nhi âm thầm giơ ngón cái lên, tán dương trong lòng.

“Hừ!”

Nhìn theo hướng những kẻ vừa chạy trốn kia, Hoàng Phủ Nam Ninh khó chịu lạnh một tiếng, sau đó xoa người.

“Vương phi.”

“Vương gia!”

Đầu cúi sâu xuống ngực, thân thể Bộ Nhu Nhi mạnh mẽ run lên.

“Người hôm nay... Làm rất khá.”

Ơ?

Bộ Nhu Nhi bị bất ngờ, ngẩng phát đầu lên. Nàng kinh ngạc khi thấy mình đang đối diện với khuôn mặt tươi cười của Hoàng Phủ Nam Ninh.

“Nếu biết sớm hôm nay bọn họ sẽ đến, bốn vương đã sai người đóng chặt cửa lại, một bước cũng không cho tiến vào.” Vừa định mở miệng, Bộ Nhu Nhi liền nghe thấy tiếng quát khê khê khó chịu của hắn.

Uầy...

Nàng không nhịn nổi mở miệng: “Vương gia, nhị vị vương gia có ý tốt nên mới đến thăm mà.”

“Ý tốt cái gì chứ? Một đám người rồi việc, mới sáng sớm đã chạy đến chỗ bốn vương kiếm chuyện, làm hại bốn vương ngủ cũng không được ngon. Đã thế, đám người đó còn lú lú, ồn ào, người một câu ta một lời, âm ỉ muốn chết. Thiếu chút nữa là bốn vương đã sai người đuổi bọn họ đi rồi.”

Cường nhân nha!

Nghe hắn oán hận liên tục, suýt tý nữa thì Bộ Nhu Nhi đã giơ ngón tay cái lên tán thưởng. Thực ra thì, mỗi lần phải đối mặt với mấy tí muội con của đại phu nhân, nàng cũng sẽ có lúc bức xúc như vậy, nhưng do ngại thân phận mình nên cũng không dám làm gì quá đáng. Nhưng khi nghe hắn nói... Nàng có thể khẳng định, loại chuyện này hắn tuyệt đối đã làm, hơn nữa không chỉ làm có một lần. Cái loại cảm giác này, chắc chắn là rất đã ghiền nha!

“Thế nên, chuyện hôm nay, người làm rất khá ! Phi thường tốt!” Hoàng Phủ Nam Ninh trầm mặt xuống, nghiêm túc nhìn nàng. “Về sau, nếu bọn họ có đến, người cứ làm như vậy. Tốt nhất nên đánh đòn phủ đầu bằng chiêu này, giúp bọn họ từ chỗ nào đến thì về lại chỗ đó đi.”

“Vương gia, thiếp không phải cố ý.” Mặc dù rất muốn nhảy dựng lên ăn mừng ngay tại chỗ, nhưng Bộ Nhu Nhi vẫn phải nén nhịn lại vì chưa phải lúc. Nàng rừ mi mắt xuống, tiếp tục đáng vẻ bạch thỏ đáng thương, nhẹ nhàng phản đối.

Hoàng Phủ Nam Ninh trong lòng đang tràn ngập những ý tưởng hào hùng liền bị những lời này của nàng đập nát.

“Không phải cố ý ?” Đôi mắt tối sầm lại, hắn cúi đầu trầm giọng hỏi.

Bộ Nhu Nhi vội vàng lui ra phía sau từng bước, nhẹ nhàng lắc đầu.

Hoàng Phủ Nam Ninh nét mặt sa sầm. “Mặc kệ là cố ý hay không, dù sao, về sau, người cứ như vậy mà làm!”

Muốn vậy thì phải tạo điều kiện cho nàng làm chứ! Bộ Nhu Nhi cắn cắn môi: “Vương gia, hôm nay ở trong ẩm trà, đúng là... đúng là có con chuột nha!” Rất là may mắn, nàng mới tóm được một con chuột nha. Vậy mà hắn lại muốn về sau nàng phải dùng tiếp phương pháp này. Hắn nghĩ nàng là mèo chắt, cứ muốn là có thể dễ dàng mà bắt được chuột chắt.

“Không thành vấn đề, nếu không bắt được chuột, vậy thì con gián, con sâu, cái gì ghê tởm, cái gì ghê tởm đều có thể bỏ vào trong. Hơn nữa, chờ bọn họ uống xong ,lại cho bọn họ nhìn thấy, xem bọn họ lần sau có còn dám đến nữa hay không!”

Cái gì chứ!!! * mình nghĩ chỗ này Bộ Nhu Nhi muốn chửi bậy J)

Nghe hắn nói thế, Bộ Nhu Nhi rất muốn nhào vào đánh tay đôi với hắn.

Anh hùng thường có chung suy nghĩ giống nhau! Thật ra vừa nãy nàng cũng nghĩ đến ý tưởng đó.

Nhưng mà...

“Vương gia, mấy thứ đó thật đáng sợ !” Bộ Nhu Nhi ngẩng đầu, run giọng nói, hai giọt nước mắt trong suốt nhẹ nhàng rơi ra từ đôi mắt nàng.

Dáng vẻ thiếu nữ hiền lành đáng yêu của Bộ Nhu Nhi làm cho tâm tình của Hoàng Phủ Nam Ninh trở nên cực kì khó chịu.

“ Người không dám đụng vào thì bốn vương sẽ sai người chuẩn bị sẵn.” Hắn quay đầu rời đi, âm thanh nhanh chóng trở nên lạnh lẽo, “Bốn vương mệt rồi , muốn trở về phòng nghỉ ngơi. Không có việc gì quan trọng thì đừng tới làm phiền bốn vương.”

“Dạ, Vương gia đi thong thả!” Bộ Nhu Nhi vội vàng hành lễ, lớn tiếng chào.

Hoàng Phủ Nam Ninh coi như không nghe thấy, sải bước rời đi.

“Haizz...”

Chờ cho không còn thấy bóng dáng của hắn, vẻ hiền lành dễ thương trên mặt Bộ Nhu Nhi ngay lập tức biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt cực kì đắc ý.

“Các người hôm nay, đều làm rất khá!” Quay đầu nhìn một dãy nha hoàn phía sau, nàng giật tái mặt, lớn tiếng lặp lại lời nói lúc đầu của Hoàng Phủ Nam Ninh.

39. Chương 39: Giáo Huấn Nha Đầu

Hả...

Nghe tiếng quát, mấy nha hoàn đang đứng đó đều im thin thít không dám gây ra một tiếng động nào.

Bộ Nhu Nhi cười, rồi nhẹ nhàng nói: ” Chuyện hôm nay tất cả các người cũng thấy rõ, ta cũng sẽ không gạt các người làm gì. Đúng là ta cố ý làm vậy với mấy người đó. Ta nghĩ các người vẫn còn đang kinh hãi, nhưng mà ta tin, sớm hay muộn thì các người cũng sẽ quen với chuyện này thôi.”

Bộ Nhu Nhi vừa dứt lời, đám nha hoàn mới bị làm cho kinh ngạc trợn tròn mắt nhìn nàng.

Bộ Nhu Nhi vẫn giữ nguyên nụ cười, dịu dàng nói: “Các người có tiếp nhận chuyện này hay không, ta sẽ không có ý kiến. Nếu các người có muốn báo chuyện này cho những vị vương gia, vương phi lúc này biết, hoặc là báo cho Tứ vương gia biết, ta cũng sẽ không ngăn cản. Chẳng qua ——” giọng nàng đột nhiên trầm xuống, khóe miệng cười lạnh kéo dần lên cao, “Trước khi làm chuyện đó, tốt nhất các người nên chắc chắn rằng lời nói của mình sẽ khiến bọn họ tin tưởng. Ngoài ra, nên tìm một chỗ dựa chắc chắn, có thể đảm bảo an toàn mình. Bằng không, nếu các người dám phản bội chủ tử là ta, ta sẽ không bỏ qua cho các người, nghe rõ rồi chứ?”

Lời vừa dứt, toàn bộ đám nha hoàn đều đồng loạt cúi đầu, bả vai mạnh mẽ run.

Bộ Nhu Nhi lại nhẹ nhàng cười: “Ngược lại, nếu các người không có ý định nói ra. Điều này rất tốt. Các người đều là người mà Vương gia đưa đến để hầu hạ ta. Mỗi ngày, chỉ cần ngoan ngoãn làm tốt công việc của chính mình, ta đương nhiên sẽ không bạc đãi.”

Nghe vậy, sự sợ hãi trong lòng đám nha hoàn được giảm đi không ít.

Bộ Nhu Nhi tiếp tục cười nói: " Có hai lựa chọn, đã bày trước mặt các người. Thật ra thì hai lựa chọn này cũng không tệ, chỉ tùy thuộc vào việc các người cảm thấy người chủ tử nào đáng tin cậy mà thôi." Ngừng lại một chút, nàng tiếp tục nói, "Loại chủ tử giống như ta, chẳng qua là dựa vào Vương gia mới có được địa vị này, thật ra thì cũng chẳng có bao nhiêu quyền hành trong tay, các người đều đang nghĩ như vậy, đúng không?"

"Nô tỳ không dám!" Vội vàng lắc đầu, đám nha hoàn đồng loạt kêu lên.

Bộ Nhu Nhi lắc đầu: "Lại là loại nghĩ một đằng nói một nẻo.Ta cũng từng là người có thân phận không sai biệt lắm so với các người, các người đã từng trải qua những gì, ta cũng đều đã trải qua. Cho nên, trong lòng các người suy nghĩ cái gì, ta đều rất rõ."

Bị nàng nói trúng tim đen, đám nha hoàn đầu cúi càng thấp, thân thể run kịch liệt, không dám hé răng nửa lời.

Bộ Nhu Nhi giật giật khóe miệng: " Đã đến nước này, ta cũng không có gì để nói. Hướng về ai, vì ai làm việc, trong lòng các người đều đã có sẵn đáp án, một khi đưa ra quyết định, sẽ không được hối hận."

"Nô tỳ là người của Vương phi, đương nhiên sẽ nghĩ cho Vương phi, làm việc vì Vương phi!" Một nha hoàn run giọng kêu to, lập tức quỳ xuống.

Tiếp ngay sau đó, lại một người quỳ xuống theo: "Nô tỳ cũng vậy, làm việc vì Vương phi !"

"Nô tỳ cũng vậy!"

"Hướng về Vương phi, làm việc vì Vương phi!"

Như nhận được sự hướng dẫn, những nha hoàn còn lại nhanh chóng quỳ xuống đất theo, mồm năm miệng mười, lớn tiếng kêu lên.

Nhìn đám nha hoàn, một người, lại một người quỳ xuống, kêu to đầy quyết tâm, nét mặt nàng mang ý cười thần nhiên: "Các người nói Vương phi này, là nói vị Vương phi nào? Nhị Vương phi, Tam Vương phi, cho đến Thập Vương phi, họ đều là Vương phi cả."

Câu nói này chính là ép buộc đám nha hoàn các nàng phải nói ra cho rõ ràng.

"Là Tứ Vương phi! Nô tỳ là người của Tứ Vương phi, chết cũng là quỳ của ngài!" Dừng lại một lát, đám nha hoàn lại cúi đầu, nhanh chóng kêu to.

Bộ Nhu Nhi nhẹ nhàng mỉm cười: "Có thật là thế hay không, chỉ có trong lòng các người mới có thể hiểu rõ." Nàng xoay người lại, khoát tay, nói, "Được rồi, phải bận rộn tới tận trưa, chắc các người đều đã mệt mỏi rồi, cũng nên về nghỉ ngơi đi." Nói xong, kéo tay Tú nhi, "Chúng ta cũng đi thôi! Trở về ngủ một giấc thật ngon."

"Vương phi, chúng ta cứ như vậy mà đi sao?" Vội vàng đi theo nàng, Tú nhi nhỏ giọng hỏi.

Bộ Nhu Nhi gật đầu: "Ừ. Chuyện ở đây hôm nay cũng đã kết thúc rồi, kế tiếp sẽ rất rảnh rỗi, tốt hơn hết là đi nghỉ ngơi, rồi bổ sung tinh lực cho trận chiến ngày mai ở nhà mẹ đẻ nữa."

Nhớ tới đám nữ nhân trang điểm lòe loẹt kia, Bộ Nhu Nhi không khỏi bật cười.

Ấn nhẫn lâu như vậy. Cuối cùng, nàng đã có thể ra tay, cùng các nàng tính sổ.

40. Chương 40: Có Chút Hối Hận

Có lẽ do tối hôm trước bị thương, nên tối nay, không thấy Hoàng Phủ Nam Ninh ngủ lại tân phòng.

Bộ Nhu Nhi cũng không có nói gì nhiều, chỉ hỏi hẩn giống như đêm trước. Sau đó bé tiểu Tuyết Nhi quay về phòng của mình, ngủ một giấc thật ngọt ngào. Thuận tiện mơ một giấc mơ thật đẹp.

Nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh thì lại ngủ không được tốt như nàng.

Hắn cũng không biết vì sao, rõ ràng bản thân trước đây không hề kén chỗ ngủ. Vậy mà bắt đầu từ tối hôm trước, hắn lại không thể nào ngủ thoải mái được. Đêm càng sâu, hắn vẫn ôm chăn lẩn qua lộn lại mãi, thật vất vả mới mơ màng đi vào giấc ngủ.

Cốc cốc cốc, cốc cốc cốc

Giống như chỉ vừa mới nhắm mắt, lại chợt nghe thấy âm thanh gõ cửa nhẹ nhàng từ đâu đó truyền đến.

Sự khó chịu nhanh chóng tràn tới, Hoàng Phủ Nam Ninh hai mắt vẫn còn nhắm, khẽ quát, “Ai?”

“Vương gia, là thiếp thân.” Một âm thanh dịu dàng, nhẹ đáp lại.

Hoàng Phủ Nam Ninh nhướng mày, “Thiếp thân là ai? Không quen.”

“Vương gia, là Vương phi.” Quản gia đang cúi đầu, đứng phía sau lên tiếng.

Suýt thì quên, Hoàng Phủ Nam Ninh hắn đã thành thân, còn cưới về một Vương phi tiểu bạch thỏ.

Mà khoan —

Tâm tình lập tức trầm xuống. Hắn nhớ hắn đã dặn nàng là không có chuyện gì quan trọng thì không được phép làm phiền rồi hay sao? Mới sáng ra, nàng đến làm gì? Chẳng lẽ tất cả nữ nhân đều giống nhau, không thể để cho bọn hắn yên tĩnh một chút được hay sao?

“Vương gia, ngài đã dậy chưa?” Lặng lẽ lắng nghe một lúc, vẫn không có động tĩnh gì, thanh âm của Bộ Nhu Nhi lại nhẹ nhàng truyền đến.

Phiền chết đi được! Sáng sớm tinh mơ, chạy đến hỏi làm cái gì!

Trong lòng bực bội khó chịu, Hoàng Phủ Nam Ninh lớn tiếng hét, “Chưa!”

“Nhưng mà... nhưng mà hôm nay là ngày thiếp thân lại mặt. Hơn nữa... hơn nữa thời gian cũng không còn sớm.” Một lát sau, thanh âm dứt quãng của Bộ Nhu Nhi lại truyền đến, Hoàng Phủ Nam Ninh liền ngẩn người.

Nhất thời, trong lòng tràn đầy một loại cảm giác mang tên hối hận. Hắn đã hiểu nhầm nàng, nàng thực có việc cần gặp hắn.

Nhưng chính vì thế, mà hắn lại càng không muốn chạm mặt nàng.

“Lại mặt gì chứ? Có liên quan gì đến bốn vương?”

“Vương gia, theo phong tục, nữ tử ba ngày sau khi xuất giá sẽ cùng phu quân về nhà mẹ đẻ để lại mặt.” Quản gia liền lập tức giải thích.

Thì ra là như vậy... Hoàng Phủ Nam Ninh như bừng tỉnh đại ngộ. Nhưng trong lòng bỗng nổi lên chút khó chịu, thành thân mà cũng phiền toái như vậy sao? Hắn còn tưởng rằng mình chỉ cần chọn đại một người trong vô số đám nữ nhân kia là xong nhiệm vụ.

“Vương gia, thời gian quả thực không còn sớm. Bộ phủ bên kia chắc cũng đang chờ.” Một lát sau, quản gia tiếp tục lên tiếng thúc giục.

Bộ phủ?

Suy nghĩ vừa chuyển, Hoàng Phủ Nam Ninh liền nhớ lại tình cảnh hôm đón dâu. Hắn cười trên lưng ngựa, phía dưới chân là một đám người ồn ào, lộn xộn. Đám nữ nhân thì cười duyên với hắn, làm hắn rùng cả mình... Hoàng Phủ Nam Ninh nhắm mắt, rất nhanh rũ chuyện này ra khỏi đầu.

Cứ nơi nào có một đám nữ nhân tụ tập là y như rằng nơi đó có một đồng chuyện rắc rối, những nơi như thế, hắn thật không muốn phải đến thêm lần nào nữa.

Bởi thế hắn, kéo cao chăn lên, nói: “Bốn vương không đi, bảo Vương phi tự mình trở về đi.”

“Vương gia!” Bộ Nhu Nhi ghen ngào kêu.

Quản gia dường như không tin nổi vào tai mình, cất cao giọng hỏi. “Vương gia, Vương phi lại mặt, ngài sao lại không đi cùng chứ?”

“Nói không đi sẽ không đi! Bỏn vương buồn ngủ!” Xoay người, Hoàng Phủ Nam Ninh lớn tiếng quát.

“Vương gia...”

“Thôi.” Quản gia dường như còn muốn tiếp tục nói gì đó, Bộ Nhu Nhi liền lên tiếng can hãm, “Ta một mình trở về vậy, không sao đâu.”

“Nhưng mà, Vương phi...”

“Không sao đâu. Quản gia, người mau đi chuẩn bị giúp ta một chút. Cha mẹ ở nhà nhất định là đang rất sốt ruột chờ ta rồi.”

“Vâng.”

Cúi đầu chào, quản gia liền rời đi. Bên ngoài hồi phục lại sự tĩnh lặng vốn có, nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh trong phòng lại không tài nào ngủ được.

Mở to mắt chăm chăm nhìn đỉnh màn, hần cảm giác như huyết thái dương có chút đau. Khi này có phải mình đã làm hơi quá không? Tiểu bạch thổ kia, dường như nàng muốn khóc?

41. Chương 41: Âm Thầm Tính Kế

Edit: Tây Môn Tĩnh Nhu

Beta: jenkun

Ngoài cửa phòng, sau khi nói chuyện xong, Bộ Nhu Nhi cũng xoay người rời đi.

Mới đi chưa được vài bước, chợt nghe phía sau liên tục truyền đến những tiếng thút thít không ngừng.

Quay đầu lại nhìn, thấy Tú nhi đã khóc hồng đôi mắt.

“Lại làm sao vậy?” Trong lòng đầy ngạc nhiên, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng hỏi.

“Vương phi, nô tỳ thật thương tâm thay cho người mà!” Vội vàng lau nước mắt, Tú nhi nghẹn ngào nói, “Trước kia khi còn ở Bộ phủ, người đã chịu đủ sự bắt nạt của các nàng rồi. Cứ tưởng, gả cho Minh Vương gia sẽ đỡ hơn, nhưng ai mà ngờ, ngài ấy lại không chịu đi lại mặt cùng người. Đây chẳng phải chính là bỏ mặc người sao? Đến lúc đấy, không biết đại phu nhân cùng các nàng sẽ bắt nạt người như thế nào nữa? Ô ô ô...” Dứt lời, liền ô ô khóc lớn.

Haizz.

Nghe vậy, Bộ Nhu Nhi chỉ có thể thở dài.

Về mặt của quản gia bên cạnh cũng nhanh chóng tối lại, “Quả thật thế. Từ xưa đến nay, nào có nữ tử về lại mặt mà lại không có vị hôn phu đi cùng. Như vậy, xin Vương phi hãy đợi một lát, để lão nô thử đi khuyên nhủ vương gia.”

“Đừng làm vậy! Trời sinh tính Vương gia hận nhất là bị người khác làm phiền. Giờ mà người chọc giận ngài, không biết ngài sẽ trừng phạt người thế nào nữa.” Nhẹ nhàng lắc đầu, Bộ Nhu Nhi cười yếu ớt, nói. “Một người về thì một người về. Thật ra cũng không sao đâu.”

“Vương phi...” Quản gia nghe thế, đành im lặng không nói gì.

“Oa!”

Tú nhi nghe vậy, càng thương tâm oa oa khóc lớn.

Haizz. Lại thở dài, Bộ Nhu Nhi vươn tay ôm tiểu nha đầu ngốc vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng nàng, “Được rồi, đừng khóc nữa. Tính tình của Vương gia trước giờ thế, ta vốn đã đoán trước được chuyện này. Còn về phần mấy người kia... ha ha, cứ mặc kệ mấy nàng đi! Sớm muộn gì họ cũng sẽ biết, ta cũng lừa che dấu.”

“Nhưng mà, nhưng mà, người mới gả tới đây ba ngày —”

“Đừng nói ba ngày, cho dù là ba năm thì tình trạng hiện nay cũng sẽ không thay đổi đâu!” Lắc đầu, Bộ Nhu Nhi lại vỗ nhẹ đầu Tú Nhi, “Thôi nào, đừng khóc nữa. Mau cùng ta đi kiểm tra xem nên mang lễ vật gì về. Chờ kiểm tra lại một lần là có thể xuất phát rồi.”

“Vương phi.” Nhắc đến lễ vật, Tú Nhi nhìn không được, ngẩng đầu hỏi, “Người thật sự muốn đem mấy thứ kia tặng các nàng ấy sao?”

“Đúng vậy!” Bộ Nhu Nhi cười gật đầu.

“Nhưng mà, những thứ này đều là do Hoàng thượng với Thái hậu ban cho người. Người còn chưa từng dùng lại nữa đem tất cả đưa cho các nàng sao?”

“Đúng vậy!” Lại gật đầu, Bộ Nhu Nhi cười tươi rói, nói, “Cũng nhờ các nàng ấy mà ta mới được gả tới nơi này. Hôm nay là lần đầu tiên trở về, cũng nên đem những thứ tốt tặng cho các nàng ấy, coi như đáp tạ.”

“Nhưng nếu đưa hết cho các nàng ấy, sau này người phải làm thế nào đây?”

“Đây đều là vật ngoài thân, có gì quan trọng đâu? Hơn nữa, cái cũ không đi làm sao có cái mới tới. Ta đường đường là một Vương phi chẳng lẽ lại không hiểu đạo lý đó sao?” Lơ đễnh cười khê, Bộ Nhu Nhi nắm tay nàng, “Đi thôi, đừng phiền lòng vì chuyện này nữa. Trong lòng ta tự biết mà.”

“Thật vậy sao?” Tú Nhi đôi mắt hồng hồng, nhỏ giọng hỏi.

“Thật vậy!” Bộ Nhu Nhi mỉm cười vuốt cằm, “Ta làm việc có bao giờ không có chừng mực không?”

Cũng phải ha.

Tú Nhi hít hít cái mũi, trong lòng dễ chịu lên không ít.

Vội vàng nắm chặt tay nàng, “Vương phi, người yên tâm, khi về tới phủ, nô tỳ nhất định sẽ bảo vệ người thật tốt, không để cho đại phu nhân cùng các tiểu thư bắt nạt người đâu.”

Sax.

Nghe nàng nói vậy, Bộ Nhu Nhi suýt tí nữa thì bật cười.

Nha đầu này, nếu nàng có thể tự bảo vệ chính mình đã tốt. Còn Bộ Nhu Nhi nàng à, hừ hừ... nhìn nhện đã lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng đã có cơ hội. Nàng nhất định phải chơi đùa thật vui vẻ với bọn họ.*(tỷ muội nhà họ Bộ)

42. Chương 42: Một Mình Về Lại Mặt (*)

(Ba ngày về nhà mẹ đẻ của cô dâu sau cưới)

Sau đã kiểm tra lại kĩ toàn bộ lễ vật, Bộ Nhu Nhi lên kiệu, khởi hành đến Bộ phủ.

“Minh Vương phi đến — ”

Kiệu vừa tới cửa, đã có người thông báo. Đám người đang đứng ngoài chờ nhanh chóng quỳ xuống, hô: “Tham kiến Minh Vương gia, tham kiến Minh Vương phi.”

Ha ha, nhìn biểu hiện cung kính của đám người kia, chắc chắn là đều dành cho Hoàng Phủ Nam Ninh nha. Chỉ tiếc, lòng cung kính của họ đều bị chảy ra biển Đông mất rồi, cái người kia căn bản là đầu thềm để ý. Nhìn xuyên qua màn kiệu, Bộ Nhu Nhi trong lòng cười lạnh.

Thở sâu. Thu lại tâm tình. Bộ Nhu Nhi đưa tay ra cho Tú Nhi đỡ, rồi bước nhanh ra ngoài. “Cha, nương, mau đứng dậy đi.”

“Đa tạ Minh Vương gia, đa tạ Minh Vương phi.”

Cùng hô to cảm tạ, nhưng khi ngẩng đầu lên, mọi người đều kinh ngạc đứng hình.

“Minh Vương gia đâu?”

Ánh mắt thoảng sững sốt dừng trên người Bộ Nhu Nhi,

“Vương gia bận chút việc, không thể tới được.” Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng trả lời, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo chút hậm hực.

Cái gì?!

Nghe vậy mọi người đều sững sốt.

“Sao có thể? Vương phi về lại mặt, Vương gia vì sao không về cùng chứ? Đây là đạo lý gì!” Bộ phu nhân là người đầu tiên không nhịn được kêu to.

“Đúng vậy... Sao có thể! Tứ muội, đúng ra phải nói là vì Vương gia không có coi muội ra gì, cho nên mới không muốn đến đây, không phải sao?” Đại tiểu thư liền tiếp lời quát hỏi nàng.

Bả vai Bộ Nhu Nhi run lên, cúi đầu xuống, khẽ nói: “Chuyện này, ta...”

“Ôi dào, còn phải hỏi sao? Các người cũng không phải không biết. Đêm thành thân, ngay cả động phòng Minh Vương gia cũng không làm. Trục tiếp xuất môn đi uống rượu cùng Lí tướng gia, sáng sớm hôm sau mới tìm thấy. Có thể thấy ngài ấy đối với nha đầu này chính là không hài lòng a!” Nhị tiểu thư đứng dậy, nở nụ cười lạnh nhạt, nói.

Nói xong, liếc mắt nhìn Bộ Nhu Nhi một cái, rồi che miệng cười, “Ta đã nói mà, Minh Vương gia sao có thể để ý đến nàng ta được~ Nhất định lúc đó là người nhìn lầm người a.”

“To gan! Trước mặt Minh Vương phi mà các người cũng dám bắt kính?”

Người một câu, ta một lời, ba nữ nhân kia càng nói càng hăng khiến Tú Nhi đứng cạnh Bộ Nhu Nhi mặt biến sắc, nhịn không được khẽ quát.

Tú Nhi thật sự đang làm tốt nhiệm vụ bảo hộ của nàng nha. Điều này khiến Bộ Nhu Nhi rất ngạc nhiên.

Mấy nữ nhân kia đang cười vui sướng vì có người gặp họa, nghe thấy tiếng quát cũng đột ngột dừng lại kinh ngạc. Nhưng rất nhanh chóng, Tam tiểu thư lại cười rộ lên —

“Người nghĩ mình là ai mà dám lớn tiếng với bọn ta. Người quên khi còn ở trong phủ đã được bọn ta sai sử người như thế nào sao?”

“Ta...”

“Các người nói đủ chưa?” Thấy mẹ con các nàng lại định bắt nạt Bộ Nhu Nhi, Bộ Ngưng Vận sắc mặt trầm xuống, quát lớn.

Bốn người thân thể run lên, liền lập tức cầm miệng.

Bộ Ngưng Vận lắc đầu, “Minh Vương phi về lại mặt, các người không nghênh đón nàng vào cửa, đứng ngoài này cả đám làm gì hả?”

Nói xong, liền tiến lên trước, cung kính hành lễ với Bộ Nhu Nhi. “Minh Vương phi, mời vào trong.”

“Phụ thân không cần đa lễ.” Vội vàng nâng Bộ Ngưng Vận dậy, Bộ Nhu Nhi dịu dàng nói.

“Aizz...” Ngắc đầu nhìn khuôn mặt hiền lành của nàng, Bộ Ngưng Vận không kiềm được tiếng thở dài. “Nhu Nhi, chúng ta vào trong thôi.”

“Dạ.” Bộ Nhu Nhi gật đầu, hai cha con cùng nắm tay nhau tiến vào trong phủ.

Đi được vài bước, nàng bỗng quay lại hướng Tú Nhi, gọi: “Tú Nhi, mau lại đây nào.”

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt nàng lơ đãng lướt về phía bốn mẹ con kia, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh

Thừa lúc còn thời gian, cứ thỏa sức mà giễu cợt đi. Đợi đến lát nữa, các người có muốn khóc cũng không khóc được!

43. Chương 43: Chạy Nhanh Rời Cửa

Đoàn người tiến vào trong phòng, rồi đều tự mình ngồi xuống. Bộ Nhu Nhi đem các lễ vật đã chuẩn bị kỹ lưỡng ra dâng cho cha mẹ.

Tơ lụa mỗi người một phần, vòng vàng mỗi người một đôi, trâm ngọc bích mỗi người một bộ, càng không cần nói tới những món vụn vặt khác, những thứ này gộp lại giá trị vô cùng xa xỉ. Những thứ đó vừa đưa lên, bốn mẹ con liền nhìn chằm chằm vào chúng, mừng rỡ nhanh tay nhận lấy.

Bộ Ngưng Vận thì bình tĩnh hơn. Nhìn thấy Bộ Nhu Nhi đưa đến bộ lâu lục ngọc đoản đao mình yêu thích từ lâu, đôi mắt liền sáng lên. Nhưng lại lập tức lắc đầu, “Nhu nhi, con không cần phải làm vậy đâu.”

“Phụ thân sao lại nói vậy? Người đã nuôi dạy nữ nhi trưởng thành như ngày hôm nay, khó khăn lắm mới có cơ hội báo đáp, dĩ nhiên là phải làm cho thật tốt rồi. ” Nở nụ cười dịu dàng, Bộ Nhu Nhi nhẹ nhàng nói.

“Phải đó! Nha đầu kia hiện tại đã là Minh Vương phi, mấy thứ này đối với nàng có đáng kể gì chứ?” Vui sướng nhìn ngắm phần quà mình được tặng, Bộ phu nhân lớn tiếng nói.

Bộ Ngưng Vận nhíu mày. “Phu nhân!”

“Cha!” Vươn bàn tay nắm lấy tay của Bộ Ngưng Vận nhằm chặn lại cơn tức giận của ông, Bộ Nhu Nhi dịu dàng cười, “Nữ nhi đói bụng rồi, cha xuống bếp nhìn xem đồ ăn chuẩn bị xong chưa, có được không cha?”

“Con đói bụng à?” Nghe vậy, gương mặt Bộ Ngưng Vận liền hiện ra chút gấp gáp, “Được, cha đi ngay.” Xoay người vừa định chạy đi, nhưng vừa đến cửa, ông liền quay đầu lại, “Phu nhân, các người liệu mà chăm sóc Nhu Nhi cho tốt, không được phép bắt nạt con bé nữa.”

“Ai nha, cha suy nghĩ nhiều quá đi. Tứ muội nàng giờ đã là Minh Vương phi, bọn con sao mà còn dám bắt nạt muội ấy nữa.” Đại tiểu thư cười nói, khoát tay chặn lại lời của Bộ Ngưng Vận.

Ba người khác liền gật đầu phụ họa, chờ Bộ Ngưng Vận rời đi.

Ý cười trên mặt của các nàng liền tan biến ngay khi không còn thấy bóng dáng của Bộ Ngưng Vận nữa.

“Hừ, thật nhìn không có ra người có điểm gì hay. Mới vào Minh Vương phủ có ba ngày, đã có được bao nhiêu là đồ tốt.” Nhị tiểu thư vừa nói vừa xem xét bộ trang sức quý giá trên tay mình.

Tam tiểu thư khoe miệng nhếch lên, vừa sai người lấy gương để nàng ngắm trâm cài trên tóc mình, vừa không quên hờn giận khế quát, “Nếu nàng ta mà được Minh Vương gia sủng ái, còn chẳng phải sẽ có được nhiều hơn sao?”

Nghĩ tới đó, bốn mẹ con liền thay đổi sắc mặt.

“Vì sao hả?” Đại phu nhân tức giận đến tái mặt, bắt đầu răn dạy. “Tú nhi, người làm sao vậy hả? Trước khi xuất giá chẳng phải nương đã dặn đi dặn lại người, nhất định phải hầu hạ Vương gia cho thật tốt, để ngài chiều chuộng, sủng ái người. Vậy mà, người nhìn lại chính mình xem, mới vừa gả qua, liền ngay cả một cái liếc mắt ngài cũng không muốn cho người. Người nói xem, người như vậy làm sao giúp các tỷ tỷ của người tìm được nơi môn đăng hộ đối để gả hả? Còn có a, hôm nay ta mời rất nhiều thân thích tới, tính để họ nhìn ngắm phong thái của Vương gia, vậy mà, vì sao Vương gia lại không tới hả? Người thử nói xem, hiện tại nên làm sao hả? Ta đã cam đoan với họ, người giờ làm vậy, làm sao ta còn mặt mũi nhìn họ đây?”

“Thật không?”

Nghe bà ta nói thế, Bộ Nhu Nhi liền nở nụ cười.

Gọi nhiều người đến xem như vậy, thật không có uống phí công phu của nàng nha.

“Phu nhân, biểu phu nhân đã tới.” Đại phu nhân đang mắng hăng, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng thông báo của nha hoàn.

“Người nhìn đi, các nàng đều đã sắp đến đây rồi!” Sắc mặt Bộ phu nhân liền trầm xuống, trừng mắt liếc nàng một cái. “Đều tại người. Một chút ít hữu dụng đều không có, không hiểu vì sao lúc trước Minh Vương gia lại coi trọng người cơ chứ.”

“Vì sao lại coi trọng á.”

Khóe miệng khẽ nhếch. Bộ Nhu Nhi đứng dậy, lững thững tiến về phía các nàng.

Bộ phu nhân lập tức sững sốt.

“Người... Người muốn làm cái gì?”

“Làm gì à?” Bộ Nhu Nhi cười cười, “Chẳng phải bà sẽ lập tức được biết sao?”

Dứt lời, nàng dùng sức, đẩy mạnh các hộp nhỏ trên bàn xuống đất.

“Tơ lụa của ta! Vòng tay của ta! Trâm cài tóc của ta!” Sắc mặt Bộ phu nhân trở nên trắng nhợt, kêu lên.

Không thèm để ý tới bà ta, Bộ Nhu Nhi xoay người, bước đến trước mặt các vị tỷ tỷ, giằng lấy vòng tay và trâm cài trên tóc các nàng, dùng sức quăng xuống đất.

“Người làm gì...”

Thấy thế, một đám nữ nhân cơ hồ phát điên, quỳ xuống nhặt lại các món đồ bị quăng, miệng lớn tiếng kêu to.

Bộ Nhu Nhi cũng nhanh chóng thay đổi vẻ mặt, nước mắt trào mi —

“Đại nương, đại tỷ, nhị tỷ, tam tỷ. Ta biết các người cho tới giờ đều không thích ta. Nhưng hôm nay ta thành tâm tặng lễ vật cho các người, tặng cho các người nhiều đồ như thế, vì sao các người vẫn không chịu chấp nhận tâm ý của ta, còn muốn quăng hết đồ xuống đất như vậy? Các người... các người thật sự làm tổn thương ta mà.”

Bộ Nhu Nhi giọng nghẹn ngào, lớn tiếng kêu lên. Lại lấy hai tay che mặt, dùng sức lắc đầu. Nức nở chạy ra cửa.

Vừa đến cửa, liền đụng phải những vị khách nhân đang tiến vào. Bộ Nhu Nhi khựng người lại, nâng gương mặt tràn đầy nước mắt nhìn họ một cái, rồi tiếp tục khóc nức nở, ôm mặt rời đi.

44. Chương 44: Lên Án

Một khắc sau*(khoảng 15’), Bộ Nhu Nhi gương mặt tràn đầy nước mắt đang ngồi tại phòng mình. Xung quanh nàng, những nữ quyến được mời tới đang hết lời khuyên giải. Mỗi một lúc sau Bộ Nhu Nhi mới ngừng khóc, thút thít theo mọi người quay trở lại đại sảnh.

Người đi phía trước dẫn đường, chính là người cha ở thế giới này của nàng – người vừa nghe được tin tức liền vội vàng chạy tới, Bộ Ngưng Vận.

Gương mặt âm trầm, bước chân mạnh mẽ vượt qua cửa. Mắt nhìn thấy đồng hồ trên đất đều đã được nhặt sạch sẽ. Mẹ con Bộ phu nhân cầm những thứ đã vỡ trên tay, tâm đau đến rơi lệ.

Mâu quang lập tức tối sầm lại, Bộ Ngưng Vận lớn tiếng hỏi: “Không phải đã bảo không được bắt nạt con bé sao? Tại sao ta vừa mới rời khỏi, các người đã lại đối xử với con bé như vậy?”

“Chúng ta không có bắt nạt nó! Mấy thứ này đều do chính nó ném xuống!” Ngẩng phắt đầu lên, Bộ phu nhân lập tức kêu to.

Bộ Ngưng Vận cười lạnh. “Loại chuyện ma quỷ này, người dùng để lừa ai hả?”

“Cha, nương nói thật đó, thật sự là do chính nó ném xuống.” Bộ gia Đại tiểu thư cũng nhanh chóng đứng ra giải thích.

“Oa —— ”

Nghe thế, đôi mắt Bộ Nhu Nhi chớp chớp, hai hàng lệ theo khóe mi rơi xuống.

“Đại nương, đại tỷ, nhị tỷ, tam tỷ. Sao mọi người có thể nói ta như vậy? Mấy thứ này là do mấy bữa trước tiến cung, Hoàng thượng và Hoàng thái hậu ban tặng cho ta. Ta rất quý chúng, chạm cũng không dám chạm, giữ lại để hôm nay trở về tặng ọi người. Những thứ quý giá này, ta làm sao dám ném xuống đất chứ? Đây chính là phạm tội bất kính rất lớn với Hoàng thượng cùng Thái hậu nương nương.”

“Ta —”

Bộ phu nhân vừa định mở miệng nói, Bộ Nhu Nhi đã nhanh chóng cướp lời. “Đại nương, ta biết người là đang giận ta. Bởi ta không có được sự sủng ái của Vương gia, vì vậy mà không thể giúp các tỷ tỷ tìm được những đức lang quân như ý giống Vương gia, nên người mới mất hứng. Nhưng mà, chuyện này thật sự không phải ta cố ý. Nếu có thể, ta làm sao lại không muốn giúp các tỷ tỷ tìm được nơi tốt để gả, giúp Bộ gia ta cùng cha được nở mày nở mặt. Ta thật sự... thật sự là không cố ý mà!”

Dứt lời, nước mắt chảy càng nhiều, giọng nói cực kỳ nghẹn ngào, đáng thương. Muốn bao bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương, khiến lòng mọi người đều đau.

Các vị khách vốn không để tâm tới Bộ Nhu Nhi cũng không nhịn được nhú mày. Có chút mềm lòng, liền lên tiếng chỉ trích Bộ phu nhân —

“Ai nha, ta nói người nha biểu muội. Người sao có thể đối xử với Minh Vương phi như thế được? Người vốn đã sớm biết tình tình nàng nhu nhược. Vì sao Minh Vương gia chọn nàng, người vốn đều biết mới phải, giờ sao lại trách cứ nàng?”

“Phải đó. Nhà các người có được một Vương phi được Minh Vương gia coi trọng, đã không phải là dễ. Người còn không biết quý trọng đã thế còn muốn hung dữ với nàng. Nếu Minh Vương gia biết được, người có nghĩ tới kết cục sẽ ra sao không?”

“Nói đúng lắm! Hơn nữa, nha đầu kia vừa mới xuất giá, lại còn có lòng muốn báo đáp các người, các người nên biết quý trọng chứ. Nhi nữ của ta đã gả được 3 năm, vậy mà chỉ biết bám theo ta xin tiền về, trợ cấp cho nhà chồng, ta còn đang cùng con bé trở mặt đây nữa là.”

“Phải đó, phải đó.”

...

Người một lời ta một câu, mọi người đều lên tiếng khiến trách mẹn con Bộ phu nhân.

Nhóm người Bộ phu nhân thật oan uổng a.

“Chúng ta thực sự không có bắt nạt nó!”

“Đại nương, người hãy tự vấn lương tâm của mình đi. Những chuyện đã xảy ra trước khi ta xuất giá không nhắc tới, chỉ nói chuyện ngày hôm nay, khi ta một mình xuất hiện, các người có không bắt nạt không? Sau khi ta vào nhà, các người có mắng ta vô dụng, trách ta không tận sức giúp các tỷ tỷ giết dây bắt cầu hay không? Các người để tay lên ngực tự hỏi, nhưng lời này, các người thực chưa bao giờ nói qua sao?” Hít hít cái mũi, đôi mắt Bộ Nhu Nhi đã đỏ hoe do khóc, nghẹn ngào thấp giọng chất vấn.

Cái này...

Mẹ con bốn người nhìn nhau một cái, chột dạ cúi đầu.

Coi đi, các nàng quả thật là có như làm vậy.

Tất cả mọi người đều lắc đầu, sắc mặt Bộ Ngưng Vân càng thêm tối. “Phu nhân, người thật sự làm ta quá thất vọng rồi.” Sau đó kéo Bộ Nhu Nhi, “Nhu Nhi, chúng ta đi. Không cần phải ở cùng một chỗ với bọn họ.”

45. Chương 45: Diệt Kế Đuổi Người

Bộ Nhu Nhi vẫn chưa được yên tĩnh.

Dù đã thực hiện được tiểu kế khiến mẹ con đại nương bị mất mặt trước các khách nhân, nhưng chưa đầy vài phút sau, Bộ Nhu Nhi lại bị một nhóm thân thích ham phú quý vây quanh.

Mấy người đó nghĩ Bộ Nhu Nhi nàng sẽ chịu yên lặng nghe bọn họ cần nhần liên miên chắc?

Trong lòng cười lạnh, Bộ Nhu Nhi mang vẻ mặt suy sụp, tựa vào đầu giường trong phòng mình, một tay cầm khăn chấm nhẹ khóe mắt, thấp giọng thút thít: “Ta đã sớm biết rằng đại nương cùng các tỷ tỷ không thích ta mà.”

Nhóm thân thích biến sắc. Trong đó có một người ngượng ngùng cười khẽ.

“Vương phi sao có thể nói vậy? Đại nương và các tỷ tỷ đối với người rất tốt a.” Ai da ~, không thể không nói, lời này vừa nói ra nàng cũng không thể nào tin được.

Bộ Nhu Nhi lắc đầu, “Mọi người không cần nói nữa, ta ở trong nhà nhiều năm như vậy, chẳng lẽ trong lòng ta không rõ sao? Đại nương hận nương của ta, cũng vì thế mà hận ta. Nương ta đã qua đời nhiều năm như vậy nhưng mối hận của nàng vẫn không tiêu tán được. Nhưng mà chuyện này đâu có liên quan tới ta chứ? Đây là chuyện tình của bọn họ, ta là vô tội mà.”

Dứt lời, Bộ Nhu Nhi lại khóc thút thít, mặt cúi xuống không để những người khác nhìn thấy.

Nhóm thân thích nhất thời không biết nói gì.

Đối với chuyện cầu huyết trong lịch sử các thế hệ, các nàng đều đã từng trải qua. Mà hiện tại...đối mặt với chuyện cầu huyết thế này, các nàng thật vui sướng khi người gặp họa. Nhưng hiện tại các nàng lại không dám.

Biết cảm xúc của các nàng hiện tại đã bị mình thu hút, Bộ Nhu Nhi lại hít hít cái mũi, tiếp tục nhỏ giọng ai oán nói, “Ta biết, là nương của ta không đúng, nàng không nên xen vào giữa cha và đại nương. Cho nên ta luôn tha lỗi cho đại nương, luôn cố gắng hết sức bồi thường cho các nàng. Nhưng mà vì sao các nàng cứ mãi thấy không đủ, còn đem sự cố gắng của ta dẫm nát dưới chân chứ? Ta thật sự là đã cố gắng hết sức rồi mà.”

“Oa...”

Một người thân thích đã từng tận mắt chứng kiến mẹ con Bộ phu nhân bắt nạt nàng như thế nào, không kìm được, liền nức nở theo — sớm biết nha đầu này có tiền đồ như vậy, lúc trước nên giúp nàng một phen a! (Tĩnh Nhu:Má ơi, tưởng tốt bụng ai dè... jenkun: liếc mắt nhìn, miệng cười dịu) Nếu lúc trước làm thế, lúc này mình không cần phải mất công nịnh bợ nàng, chính nàng sẽ chủ động tới cửa, hầu hạ mình giống như đã hầu hạ Bộ phu nhân.

“Haizz...”

Bộ Nhu Nhi thở dài một cái, rồi khẽ lắc đầu, “Vốn tưởng rằng gả vào Minh Vương phủ, cuối cùng cũng có thể khiến các nàng đối tốt với ta một chút. Nhưng không ngờ, tất cả chỉ là do ta lừa mình dối người thôi! Vương gia không thương ta, các nàng cũng không thích ta, vẫn đối đãi với ta như ngày xưa! Ta tâm tâm niệm niệm muốn trở về gặp các nàng thì thế nào chứ? Ta lo lắng cố sức đem những thứ được ban tặng về cho các nàng thì sao chứ? Các nàng căn bản là không để mắt tới mà. Ô ô...”

Hai tay che mặt, Bộ Nhu Nhi cực kỳ đau khổ khóc.

Ai da...

Nghe nàng kể lể, nhóm phụ thân trong phòng đều không biết nên nói gì. Thực chất là có rất nhiều lời muốn nói nhưng hiện tại lại không cách nào nói ra được.

Người nhìn ta, ta nhìn người, đều nhìn không được vô lực lắc đầu.

Nhìn Bộ Nhu Nhi khóc thương tâm không cách nào kiềm chế được, tâm của các nàng cũng trầm xuống.

Dưới tình cảnh này, các nàng có thể làm được gì chứ? Chỉ có thể lắc đầu, có người nhỏ giọng nói, “À ờm... Vương phi, nếu đã vậy, người cứ từ từ bình tĩnh lại. Một lát nữa chúng ta lại đến thăm người.”

Dứt lời, nhóm người nhanh chóng xoay người, lặng lẽ chuẩn bị.

“Hi hi!”

Chậm rãi ngẩng đầu lên, ngón tay khẽ hé , nhìn bóng dáng đã đi xa của các nàng, Bộ Nhu Nhi buông tay xuống, cười khẽ. Rồi xoay người nằm thẳng trên giường, kéo chăn đắp-

“Oài, mới sáng ra mà đã phải ứng phó với cái đám người loạn thất bát tao này thật là đúng là mệt quá mà, phải tranh thủ cơ hội ngủ một giấc mới được!”

46. Chương 46: Khích Tướng Nho Nhỏ.

Cùng lúc đó, bên trong Minh Vương phủ.

“Thật là hiếm thấy được người cũng có lúc hối hận.” Gương mặt xinh đẹp hàm chứa nụ cười nhợt nhạt, âm thanh lãnh đạm từ tốn nói.

Chỉ là một nụ cười thoáng qua, nhưng cũng làm cho gương mặt như hoa như ngọc của Lí Như Phong tăng thêm một phần mị lực. Đẹp không cách nào tả xiết, dù là nha hoàn hầu hạ hay gã sai vặt cũng đều bắt gặp ánh mắt mê hoặc, thiếu chút nữa ngã luôn tại chỗ.

Vốn đã sớm quen với khuôn mặt khuynh sắc khuynh thành của Lí Như Phong, Hoàng Phủ Nam Ninh hoàn toàn thờ ơ, khóe miệng khẽ nhếch. “Ta cũng không biết chuyện quái gì đang xảy ra nữa. Chỉ là... có chút là lạ, ta chưa bao giờ có loại cảm xúc này.”

“Việc nào cũng có lần đầu tiên, lâu dần sẽ quen thôi.” Lí Như Phong nở nụ cười, cố ý ám chỉ.

Hoàng Phủ Nam Ninh nhướng mi, “Lời này của người là có ý gì?”

“Ý ta nói đây là chuyện tốt a! Chứng minh rằng người đã bắt đầu để ý tới Vương phi!”

“Người nói vậy bực bội gì đó?” Sắc mặt lập tức trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh đạm thanh khẽ quát, “Tiểu bạch thỏ kia, ta làm sao mà để ý tới nàng được? Đừng có nói giỡn nữa?”

“Vậy người giải thích thế nào về phản ứng bất thường của mình?” Lí Như Phong cười cười nói, “Không muốn cùng ta nói chính là bởi vì người đột nhiên phát hiện chính mình nói quá nặng, trong lòng không thấy thoải mái có đúng không. Trước đây, người từng nói những lời quá đáng hơn thế này, cũng chưa bao giờ thấy người phản ứng tới như vậy a.”

Hoàng Phủ Nam Ninh ngẩn người.

Vất vả lắm mới tìm được một cái cớ để giải thích, lại bị Lí Như Phong gạt đi. Hoàng Phủ Nam Ninh hần không biết làm sao để có thể giải thích được cái chuyện quỷ dị này.

“Thừa nhận đi! Vương gia, người đã động tâm với Vương phi rồi.” Vỗ vỗ vai hần, Lí Như Phong chậm rãi nói.

“Không có khả năng!” Hoàng Phủ Nam Ninh lắc đầu, thậm chí đẩy tay hần ra vụt đứng lên , “Nữ nhân không có ai là tốt cả, ta ghét nhất chính là mấy người đó. Lúc trước đồng ý cưới tiểu bạch thỏ này, chẳng qua là để đối phó với mẫu hậu thôi, ta sao có thể động tâm với nàng ấy được chứ? Mỹ nữ mà hoàng huynh với mẫu hậu đẩy tới bên người ta còn thiếu sao? Nếu các nàng không thể làm ta động tâm, tiểu bạch thỏ này sao có khả năng chứ?”

Chắc chắn, mình mới nói một câu, đã khiến hần thao thao bất tuyệt, đúng là hiếm có a. Đã bao lâu không nghe được hần nói nhiều như thế nhỉ?

Khóe miệng Lí Như Phong giật giật, “Nếu đã vậy, người cũng đừng tự trách nữa. Không phải là chỉ quát nạt nàng có vài câu thôi sao? Một nữ nhân thôi mà, có quan trọng gì đâu.”

“Ta...” Hoàng Phủ Nam Ninh cũng muốn nói với chính mình như thế. Nhưng mà, có trời biết, hần lại không thể thuyết phục được chính mình. Trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh đều vọng niệm chết.

Rốt cuộc sao lại thế này, Hoàng Phủ Nam Ninh cảm thấy hần dường như không còn là chính mình nữa.

Lí Như Phong không kìm được nụ cười. “Vương gia, ngồi đây mà tinh thần không yên, chi bằng hiện tại đi tìm Vương phi. Cùng nàng đối mặt, người nhất định có thể biết được cảm xúc chân thật nhất trong nội tâm mình.”

“Đi tìm nàng à?” Nhú mảy, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng lặp lại.

Lí Như Phong vuốt cằm, bồi thêm một câu, “Chẳng lẽ người... không dám đi?”

“Ha, trên đời này vốn không có chuyện ta không dám làm!” Hất cằm, Hoàng Phủ Nam Ninh lớn tiếng nói, “Không phải chỉ là đi tìm nàng sao? Lập tức đi thôi.”

“Tốt.” Lí Như Phong gật gù, “Ta đi cùng người.”

“Đương nhiên rồi!” Hoàng Phủ Nam Ninh nhanh chóng gật đầu, “Ta muốn chứng minh cho người thấy, tiểu bạch thỏ này không thể nào tác động đến tâm ta.”

Chỉ sợ là càng điên cuồng chứng minh, người lại càng chứng tỏ là trong lòng có quỷ a. Lí Như Phong trầm nghĩ, mặt thoáng qua nụ cười.

47. Chương 47: Thân Tử Gây Chuyện

Bộ phủ.

Loảng xoảng!

Thật vất vả có được sự an tĩnh, Bộ Nhu Nhi vừa chớp mắt một lát lại nghe được có tiếng động lớn, cửa phòng bị người khác đá mở ra.

“Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư. Các người không thể đi vào. Vương phi đang nghỉ ngơi.” Tú nhi chạy nhanh chặn họ lại.

Nhưng nàng lập tức bị đẩy qua một bên, “Một nha đầu như người mà cũng dám hất hàm sai khiến bọn ta sao? Người nghĩ là có thể vào được Minh vương phủ là giỏi lắm sao? Còn không nghĩ tới chính mình chỉ là một cái nô tài thôi sao?”

Giáo huấn xong, ba người liền lần lượt đi vào trong phòng. Đại tiểu thư ở đầu liền chống nạnh kêu lớn, “Bộ Nhu Nhi!”

Nghe thanh âm của các nàng, Bộ Nhu Nhi đã sớm mở mắt, nhưng lại nằm dựa vào đầu giường, nhàn nhạt hỏi, “Có việc gì?”

“Nha đầu chết tiệt kia, nhìn thấy chúng ta đến, người cư nhiên không đứng dậy?” Nhị tiểu thư lập tức chịu không nổi hét rầm lên.

Bộ Nhu Nhi cười yếu ớt nói, “Nhị tỷ, đừng quên ta là Minh Vương phi, thân phận so với các người cao hơn không ít. Trước mặt các người ta không cần như trước kia tất cung tất kính.”

Lời vừa nói ra liền khiến ba vị tiểu thư chấn kinh.

Phải biết rằng, đây là lần đầu tiên Bộ Nhu Nhi phản kháng các nàng a. Nếu như là trước đây, chỉ cần các nàng vừa mở miệng, nàng ta đã sớm sợ tới mức run rẩy, luôn miệng xin lỗi cầu xin tha thứ. Vì sao hôm nay lại không như thế?

“Người cái nha đầu chết tiệt này.” Luôn luôn cao cao tại thượng, lòng tự trọng luôn cường đại, tam tiểu thư liền kêu to muốn tiến tới bắt lấy nàng.

Nhưng mà chờ nàng tới gần. Bộ Nhu Nhi liền khẽ động, một cước liền trực tiếp đá bay nàng ta.

“A!”

Chỉ nghe tiếng hô nho nhỏ, thân thể tam tiểu thư liền ở giữa không trung tạo thành một đường cong duyên dáng, cuối cùng thê thảm rơi xuống đất.

Đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư đều bị kinh động, không thể tin được nhìn nàng.

Bộ Nhu Nhi lúc này mới đứng dậy, hoạt động mắt cá chân một chút, ngáp lớn một cái, “Nói đi, các người tới đây làm gì?”

“Giáo huấn người!” Thân là lão đại, đại tiểu thư liền phản ứng đầu tiên, vội vàng ngăn đầu kêu to.

Bộ Nhu Nhi nháy mắt mấy cái, “Đại tỷ, xin hỏi ta lại làm sai cái gì sao?”

“Còn dám nói sao? Người hủy hết lễ vật tặng cho bọn ta, còn giá họa cho bọn ta, hại chúng ta bị tất cả khách nhân trách mắng, cha còn chửi cho chúng ta một trận. Hiện tại, người còn dám đá tam muội. Nha đầu chết tiệt kia, người thật là vô pháp vô thiên mà.” Nhị tiểu thư vừa từng bước tiến tới, vừa lớn tiếng kêu to.

Bộ Nhu Nhi khoe miệng khe khẽ, “Chân chính vô pháp vô thiên chẳng phải là các người sao? Các người đều đã vô pháp vô thiên nhiều năm như vậy, hôm nay ta chịu không nổi liền kháng nghị một chút, các người có ý kiến sao?”

“Có!” hai vị tiểu thư cùng gật đầu.

“Có ý kiến thì thỉnh giữ lại.”

Câu kế tiếp của Bộ Nhu Nhi thiếu chút nữa làm các nàng học máu.

“Nha đầu chết tiệt, người thật nghĩ rằng có Minh Vương gia làm chỗ dựa, chúng ta sẽ sợ người sao? Ba ngày không thấy, người quả cứng rắn hẳn lên.” Đại tiểu thư nghiêng rằng nói, tay áo vung lên, “Ta nhìn xem người còn cứng rắn được không.”

“Đại tỷ, người muốn giáo huấn ta sao?” Bộ Nhu Nhi nháy mắt hỏi nhỏ.

Nhị tiểu thư cười lạnh nói, “Sợ rồi sao?”

“Đúng vậy, ta sợ a! Ta sợ chết đi được!” Vội vàng run rẩy vài cái, Bộ Nhu Nhi đứng lên dùng sức bắt lấy cái tay của đại tiểu thư.

“Nha!”

Đại tiểu thư cước bộ không vững, thiếu chút nữa đã ngã xuống.

Nhưng mà, nàng khẳng định sẽ không khinh địch, chỉ vì vậy mà buông tay. Bắt lấy cổ tay nàng ta, Bộ Nhu Nhi dùng lực càng giữ chặt lấy.

“Nha nha nha —— a!”

Liền nghe nhiều tiếng kêu to liên tiếng truyền tới, nguyên lai là đại tiểu thư đánh nhị tiểu thư, tỷ muội hai người bước chân lảo đảo, cuối cùng té ngã xuống trên người tam tiểu thư.

Ba tỷ muội dây dưa một chỗ, tay chân luống cuống, ai cũng muốn đứng lên trước, nhìn các nàng, Bộ Nhu Nhi liền cười lạnh bước đi.

Xem các nàng đi, cũng không đoàn kết như trong tưởng tượng của nàng a.

48. Chương 48: Vương Gia Nổi Giận

“Các người đang làm gì?”

Đột nhiên có tiếng rống lớn, ý cười trên mặt Bộ Nhu Nhi lập tức cứng đờ.

Ngẩng đầu lên liền thấy Bộ Ngưng Vận đang đi đến. Phía sau hẳn còn có Hoàng Phủ Nam Ninh với vẻ mặt không kiên nhẫn và còn có Lí Như Phong!

Lập tức cúi đầu, Bộ Nhu Nhi khẽ rên nhỏ.

Ba vị tiểu thư giống như tìm được cứu tinh, tay chân luống cuống từ dưới đất đứng lên, “Cha, tử muội khi dễ chúng con. Còn đánh chúng con nữa.” Các nàng vừa nói vừa rơi nước mắt, đáng vẻ vô cùng thương tâm.

sắc mặt Bộ Ngưng Vận trầm xuống, “Không phải nói các người không được một mình đến gần nàng sao? Vì sao các người lại xuất hiện ở đây chứ?”

“Chúng con...”

Nhất thời không biết nói gì, ba vị tiểu thư đành cúi đầu.

Bộ Ngưng Vận lập tức nổi giận, “Các người thật là vô pháp vô thiên mà! Mỗi ngày đều muốn khi dễ muội muội của mình phải không?”

“Cha, lần này chúng ta thực sự không có khi dễ nàng, là nàng khi dễ chúng ta a!” Đại tiểu thư nhanh chóng ngắt đầu kêu to.

Bộ Ngưng Vận mặt lạnh liếc nàng, “Loại chuyện như thế này người nghĩ là ta sẽ tin sao?”

“Cha!” Ba vị tiểu thư dậm chân kêu to.

“Lão gia!” Lúc này Bộ phu nhân cũng vội vàng chạy tới, kéo các nữ như ra sau lưng, “Ông như vậy mắng các nàng làm gì. Các nàng cũng vì trong lòng mất hứng nên mới tìm nha đầu kia chất vấn vài câu.”

“Có cái gì mà chất vấn chứ? Các người ghét bỏ nàng, còn đem lễ vật các nàng tặng ném đi, còn ở đó không biết xấu hổ đến chất vấn nàng?” Bộ Ngưng Vận trừng mắt, quát khê.

“Vương gia, ta xem cây trâm trên đầu Bộ phu nhân và các tiểu thư tựa hồ như là trang sức mà Thái hậu nương nương vừa ban cho Vương phi thì phải?” Rốt cục trầm mặc đã lâu, Lí Như Phong liền mở miệng nói chuyện, vừa nói liền vào thẳng đề.

Hoàng Phủ Nam Ninh nhướng mày, “Phải không?” Loại chuyện này hẳn vốn không có quan tâm.

“Đúng vậy.” Lí Như Phong nhanh chóng gạt đầu, lại nhẹ nhàng cười, “Bọn họ cũng không phải đã nói sao? Máy thứ này là do Vương phi mang về đưa cho các nàng. Nhưng mà —“ ngừng một chút, Lí Như Phong liền nói tiếp, “Không phải nói các nàng bởi vì ghét bỏ nên ném đi sao? Hiện tại như thế nào vẫn còn đeo chúng?”

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng không hiểu, liền nhìn Bộ Nhu Nhi, “Người... tiểu bạch thỏ, sao lại thế này?”

Ách?

Đột nhiên nghe xưng hô như thế, Bộ Nhu Nhi vô cùng sửng sốt, sau đó mới ngắt đầu, nháy mắt mấy cái, nước mắt liền ngập tràn khóe mi.

“Vương gia.” Thấp giọng kêu, thanh âm có chút nghẹn ngào.

Hoàng Phủ Nam Ninh mặt mày liền nhăn lại, “Đừng chỉ biết khóc, bốn vương đang hỏi nàng đó.”

“Vâng.” Nhanh chóng gạt đầu, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói, “Máy thứ này quả thật là do thiếp thân tặng cho đại nương và các tỷ tỷ. Các nàng bởi vì ghét bỏ thiếp thân vô dụng không chiếm được niềm vui của ngài, liền giận chó đánh mèo, nói không cần, đem các thứ lễ vật ném xuống đất. Về phần hiện tại... thiếp thân không rõ lắm.”

Nghe nàng nói thế Bộ phu nhân liền khó chịu kêu lên, “Người đừng có nói vậy! Nhưng thứ đó rõ ràng là do người ném xuống đất, người không cần ngậm máu phun người.”

“Đủ!” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức mở miệng, đơn giản hai chữ liền áp chế kiêu ngạo của nàng.

“Đám người các người thật là...” Hoàng Phủ Nam Ninh gương mặt mang nụ cười lạnh lẽo, “Vương phi của bốn vương là người các người có thể khi dễ sao? Bốn vương còn không ghét bỏ nàng, các người lại có can đảm làm thế.” Liền vung tay lên, “Người đâu, tới đem các thứ các nàng đang đeo trên người tháo xuống, toàn bộ ném xuống sông đi.”

“Vâng!” Mấy gã sai vặt nghe hẳn ra lệnh, liền bất chấp tất cả tiến tới tháo toàn bộ trang sức của các nàng xuống.

Mẹ con bốn người vừa kêu to, vừa ra tay phản kháng lại.

Hoàng Phủ Nam Ninh làm như không thấy, bước tới trước mặt Bộ Nhu Nhi, nắm cổ tay nàng, “Đi thôi tiểu bạch thỏ. Loại địa phương như thế này, sau này người không cần tới nữa.”

49. Chương 49: Khi Dễ Tiểu Bạch Thỏ

Kéo Bộ Nhu Nhi rời khỏi Bộ phủ, nhét nàng vào trong kiệu, ra lệnh kiệu phu khởi hành, Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Lí Như Phong liền lên ngựa, chậm rãi quay về Minh vương phủ.

“Vương gia, làm tốt lắm!”

Vừa về tới phòng khách của vương phủ, Hoàng Phủ Nam Ninh còn chưa hết tức giận, Lí Như Phong đột nhiên vỗ tay khê nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh liền sửng sốt, lập tức bình tĩnh, vội vàng kéo Bộ Nhu Nhi lại gần, “Người... tiểu bạch thỏ!”

Ách...

Lần thứ ba nghe hắn gọi mình như vậy. Nhưng mỗi lần nghe, khóe miệng hay khóe mắt của nàng đều không nhìn được mang theo ý cười. Chờ cười đủ Bộ Nhu Nhi mới chậm rãi ngẩng đầu, “Vương gia?”

“Người thật vô dụng.”

Vừa ngẩng đầu liền nghe Hoàng Phủ Nam Ninh tức giận la mắng, “Đường đường là Minh Vương phi, lại để đám người đó khi dễ thành như vậy, người không biết xấu hổ sao? Mặt mũi của bốn vương đều bị người làm mất hết mà.”

Bả vai lập tức run lên! Bộ Nhu Nhi lại cúi đầu xuống, “Thiếp thân... Thiếp thân biết sai rồi.”

“Sai rồi sao?” Hoàng Phủ Nam Ninh cười lạnh, “Người đã làm gì nào?”

“Thiếp thân...” Bộ Nhu Nhi không phát ra được lời nào.

Hoàng Phủ Nam Ninh tiếp tục hừ lạnh, “Người! Sai chính là các nàng! Từ nay về sau, người không cần trở về đó nữa.”

“Nhưng mà những người đó đều là người nhà của thiếp thân!” Vội vàng ngẩng đầu nói khê, Bộ Nhu Nhi thiếu chút nữa bị chính bộ dáng làm bộ làm tịch của mình dọa chết.

“Thúi lắm!” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức rống lớn nói ra suy nghĩ trong lòng nàng, “Loại người không biết tốt xấu đó mà cũng xứng làm người nhà của người sao? Người dựa vào chính mình còn tốt hơn!”

Nói đúng lắm.

Bộ Nhu Nhi muốn vỗ tay thật lớn để tán thưởng hắn. Nhưng là thời cơ còn chưa tới a. Liền cắn cắn môi, ngẩng đầu nói, “Vương gia...”

“Vương phi, xin hãy nghe lời Vương gia đi.” Lí Như Phong ngồi bên cạnh này giờ liền thanh đạm mở miệng nói, khóe miệng còn mang theo chút ý cười.

“Này... vâng.” Lại giả bộ khó xử vài cái, Bộ Nhu Nhi liền cúi đầu thuận theo.

Nhưng mà thấy nàng như thế, cơn tức trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn không thể nào phát tiết hoàn toàn được.

Hắn đánh giá nàng một lượt, hắn bỗng nhiên nhéo má nàng, cắn răng khê gọi, “Tiểu bạch thỏ!”

“Nha! Vương gia!” Bộ Nhu Nhi cả kinh, vội vàng trả lời. Thật sự bất ngờ mà, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới con người này sẽ động thủ với nàng.

Dùng sức nhéo nhéo má nàng, nhìn đáy mắt nàng hiện lên chút hoảng loạn, dần mang một tầng hơi nước, Hoàng Phủ Nam Ninh mới cảm giác được chút thỏa mãn.

Miệng a thật to, hấn gắt đầu vừa lòng, “Quả nhiên chỉ là một tiểu bạch thỏ!”

“Vương gia, đau quá.”

Mặt bị nhéo bắt đầu đau, nhưng Bộ Nhu Nhi cố nén sự xúc động muốn đánh tên này. Nàng nhỏ giọng đáng thương nói.

“Nếu không đau, người sẽ nhớ rõ giáo huấn lần này sao?” Khóe miệng khẽ nhếch, Hoàng Phủ Nam Ninh âm thanh lạnh lùng nói.

Bộ Nhu Nhi hạ mi xuống, “Thiếp thân nhớ kỹ.”

Thối nam nhân, dám động thủ với nàng sao? Nàng sẽ nhớ kỹ mà.

“Ân hừ.” Rốt cục hoàn toàn vừa lòng, Hoàng Phủ Nam Ninh buông tay ra, “Người về phòng nghỉ ngơi đi.”

“A, muốn đuổi nàng đi sao? Vội vàng ngẩng đầu, ánh mắt đảo thoáng qua người Lí Như Phong đang ở một bên, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói, “Để thiếp thân đi pha trà cho người dùng.”

“Kêu người trở về thì người đi đi.”

Đột nhiên nâng cao giọng, thanh âm Hoàng Phủ Nam Ninh làm nàng sợ hãi run lên.

“Vâng!” Đôi vai nàng run lên, Bộ Nhu Nhi thấp giọng trả lời, xoay người bỏ chạy.

Hỗn đản! Hôm nay hấn ăn nhầm thuốc sao? Cách nói, cách làm đều khiến nàng hỗn loạn a.

50. Chương 50: Cực Lực Kháng Cự

51. Chương 51: Trốn Tránh Sự Thật

52. Chương 52: Có Chút Hận Hực

53. Chương 53: Kế Hoạch Bắt Đầu

Ngày hôm sau.

Từ sáng sớm, Bộ Nhu Nhi đã rời giường trang điểm. Xong xuôi, Bộ Nhu Nhi ngồi trên cỗ kiệu vàng tinh xảo tiến cung, không quan tâm đến bên ngoài. Vào đến hoàng cung, mỗi người đi một ngã, Hoàng Phủ Nam Ninh đi vào triều sớm, Bộ Nhu Nhi đi theo thái giám dẫn đường đến chỗ tắm cung của Tô Tiểu Tình.

Thời gian một chén trà nhỏ qua đi. Sâu trong tắm cung của Tô mỹ nhân. Những tiếng cười to của nữ nhân truyền ra không dứt.

“Tiểu bạch thỏ... Ha ha ha, tiểu bạch thỏ, ha ha ha... Tên này, thật sự, thật sự là rất xứng với bà! Ha ha ha...Không hiểu làm thế nào tên đó lại nghĩ ra được! Ha ha ha...”

“Cười đủ chưa?” Dựa lưng vào ghế, Bộ Nhu Nhi lạnh lùng nhìn về phía người đang cười, hoàn toàn không có chút khí chất đoan trang của khuê nữ.

“Chưa! Tôi cười thế nào cũng chưa có đủ á!”. Tô Tiểu Tình ôm bụng, cật lực lắc đầu, cố gắng nén cười, nhận xét: “Mình vương gia thật là, tôi còn tưởng hấn có nhiều bản lĩnh lắm chứ! Ai mà ngờ, ba ngày rồi, hấn còn không thể nhìn rõ bộ mặt thật của bà nữa! Còn gọi bà là Tiểu bạch thỏ! Ha ha ha...Mà, lúc đối diện với hấn, bộ mặt của bà lúc ấy đích thị là của tiểu bạch thỏ nhỉ? Thế nên, hấn mới không biết được bản chất hồ ly giả hoạt của bà á! Công nhận kiểu nguy trang này của bà tuyệt, quá tuyệt luôn! Ha ha ha, tiểu bạch thỏ, tiểu bạch thỏ..”

“Tô mỹ nhân!”

Cười cười cười, cười gì mà lắm thế ? Khóe miệng Bộ Nhu Nhi giật giật: “Đừng có mà quên, hôm nay tôi đến đây là để học quy củ với bà đây.”

“ Há há há, bà không nhắc thì thôi, nhắc đến lại làm tôi chết cười!”. Tay vỗ đập nhiệt tình lên bàn trà, Tô Tiểu Tình bụng quặn đau vì cười, thêu thào nói: “ Mấy cái nguyên tắc của xã hội thượng lưu là trước đây bà truyền thụ cho tôi! Bà còn nói tôi mới chỉ học được có 6 tầng công lực của bà thôi mà! Giờ mấy cái công phu mèo cào này của tôi, lại đi dạy cho bà, chắc khiến bà cười chết mất!”

“ Xì, kể ra bà cũng biết điều đấy.” Khóe miệng cong cong, Bộ Nhu Nhi lạnh lùng nói.

“ Mà này, bạn hiền.” Tô Tiểu Tình vội vàng thở sâu vài cái, miễn cưỡng nhin cười, tiến sát bên Bộ Nhu Nhi, thủ thủ: “ Nhìn tên Minh vương này cũng rất khá nha! Bà có lo nếu ở bên hắn lâu sẽ khiến bà quên mất nhiệm vụ chính không?”

“ Thế bà có lo, bà cả đời sẽ phải ở lại đây, cùng với 2999 đứa con gái khác chung một tên con trai?” Liếc cho con bạn mình một phát, Bộ Nhu Nhi với giọng điệu đều đều hỏi lại.

“Không muốn đâu!” Cật lực lắc đầu, Tô Tiểu Tình gào lên phản đối.

“Thế thì bà ít bàn luận về cái thể loại chuyện này đi.” Dùng ngón tay dí mạnh vào trán Tô Tiểu Tình, Bộ Nhu Nhi tức giận nói: “ Với lại, bạn bà cũng không có hứng thú với tên mấy gay đâu.”

Phì!

Tô Tiểu Tình lại cười phá lên lần nữa.

Bộ Nhu Nhi liếc mắt, thản nhiên hỏi: “ Vẫn cười chưa đủ à?”

“Đủ á, có lẽ.” Bả vai vẫn còn run run, Tô Tiểu Tình nhin cười, thêu thào nói.

“OK, bây giờ, bọn mình bàn chính sự!” Làm động tác vuốt cằm, Bộ Nhu Nhi nghiêm trang nói.

“OK!” Gật đầu hưởng ứng, Tô Tiểu Tình cầm tay cô bạn, hỏi: “Bạn hiền, bà tính làm thế nào để mang tôi đi?”

“Vụ này cần có kế hoạch lâu dài. Dù sao nơi này cũng là hoàng cung, muốn ra muốn vào cũng không dễ, muốn đưa bà ra ngoài thì phải nắm giữ được thiên thời địa lợi nhân hòa.”

“Ai, thật rắc rối a~” Tô Tiểu Tình than thở.

Bộ Nhu Nhi bĩu môi: “Nếu bà sợ rắc rối, thế thì cứ tiếp tục ở đây làm mỹ nhân đi.”

“ Không chịu đâu!” Tô Tiểu Tình lắc đầu, vội vã nắm tay Bộ Nhu Nhi, hỏi: “ Bạn hiền, nói đi! Bọn mình nên làm cái gì bây giờ? Nói đi, tôi sẽ làm mà.”

“Bây giờ, đơn giản thôi, giúp tôi thu phục Thái hậu.” Cười tự tin, Bộ Nhu Nhi nói.

54. Chương 54: Lãnh Cự Biểu Muội *

(lạnh lùng từ chối biểu muội)

Edit: Py Siêu Nhân

Beta: jenkun

Thật là phiền phức.

Đây chính là nỗi lòng hiện tại của Hoàng Phủ Nam Ninh.

Mấy ngày nữa cũng sẽ như vậy sao? Mỗi ngày đều lâm triều, sau đó thì bị vị huynh trưởng nhà mình mời đến hậu cung với lí do là để hắn chờ Vương phi học xong quy củ.

“Tứ biểu ca, người suy nghĩ cái gì vậy?”

Tiếng nói dịu dàng của một cô gái truyền tới, cực kì thanh thoát dễ nghe. Dù đã nghe giọng nói này nhiều năm rồi, Hoàng Phủ Nam Ninh hẳn ngoài việc cảm thấy phiền phức, giờ lại càng cảm thấy nhức đầu.

Khó chịu, Hoàng Phủ Nam Ninh đứng dậy dời đi.

“Tứ biểu ca!” Nhanh như chớp, một đôi tay nhỏ bé giữ chặt lấy ống tay áo của hắn. Tuyết Y biểu muội nhẹ gọi.

Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu lại, ánh mắt lạnh băng nhìn nàng: “Buông tay.”

Tuyết Y biểu muội lắc đầu.

Hoàng Phủ Nam Ninh trầm mặt: “Có buông tay ra không?”

“ Muội không buông !” Tuyết Y biểu muội kêu to, đôi mắt trong suốt ngập tràn nước. “ Tứ biểu ca, đã nhiều ngày rồi sao huynh vẫn không chịu nói chuyện với muội? Vì sao mới vừa nhìn thấy muội, huynh đã muốn bỏ đi? ”

“ Đó là bởi vì ngươi rất phiền phức!”. Tức giận quát, Hoàng Phủ Nam Ninh hất tay áo, nói: “Ngươi đừng có mà quẩn lấy ta nữa!”

“Tứ biểu ca!”

Hoàng Phủ Nam Ninh vung tay bất ngờ nên Tuyết Y không kịp phản ứng. Lão đảo lùi về sau mấy bước, đến khi đã đứng vững, Tuyết Y lại nhanh chóng đuổi theo hắn.

Tuyết Y mới đuổi theo được mấy bước, đã nghe thấy Hoàng Phủ Nam Ninh không kiên nhẫn lớn tiếng ra lệnh: “ Ngươi đâu, gọi Vương phi đến đây, chúng ta cần phải đi!”

“Tứ biểu ca!”

“Ngươi mà qua đây thì đừng có mà trách ta nặng chân!”

“Có chuyện gì?” Vương Thái Hậu đi đầu, theo sau là một đám người hầu nhanh chóng tiến vào. Nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của con trai, cùng với nước mắt lưng tròng của Tuyết Y, Vương Thái Hậu nhướng mày, quát khế.

“ Mẫu hậu, người tới thật đúng lúc!” Nhìn thấy Thái Hậu, Hoàng Phủ Nam Ninh nhẹ giọng nói: “ Người mau mang nha đầu này đi đi! Sau này đừng để nàng ta xuất hiện ở trước mặt nhi thần !”

“Ninh nhi, ngươi đang nói bậy bạ gì đó!” Vương Thái Hậu sắc mặt sa sầm, trầm giọng mắng.

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh một tiếng.

“Vương gia.”

Đúng lúc này, bỗng nghe thấy những tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến lại. Bài học hôm nay đã kết thúc, Bộ Nhu Nhi cùng Tô mĩ nhân đã quay trở lại.

“ Lại đây, tiểu bạch thỏ!”. Nhanh chóng bước đến nắm lấy tay Bộ Nhu Nhi, Hoàng Phủ Nam Ninh kéo nàng đi.

“Vương gia!” Bộ Nhu Nhi ngạc nhiên, khó hiểu hỏi: “Sao vậy?”

Hoàng Phủ Nam Ninh không trả lời, tiếp tục nắm tay nàng dắt đi.

“Hu hu... Tứ biểu ca!” Phía sau, truyền đến tiếng khóc thảm thiết của Tuyết Y.

Giọng hét gọi cùng với tiếng ra lệnh cực lớn của Vương Thái Hậu lập tức vang lên, vọng khắp khoảng không rồi lại theo gió xuân thấm vào trong tai mọi người.

“Ninh nhi, ngươi đứng lại đó cho ta! Ninh nhi!... Người đâu, mau ngăn Minh vương gia! Nhanh lên!”

Lính ngự lâm trong nhanh chóng xuất hiện, chặn ngang con đường mà Hoàng Phủ Nam Ninh đang định rời đi. Dừng lại, Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh lùng hỏi:” Mẫu hậu, người làm vậy là có ý gì?”

“ Ai gia còn đang muốn hỏi người làm vậy là có ý gì đây? Người tốt lắm, tại sao lại làm cho Tuyết Y khóc?!” Kéo Tuyết Y vào ngực nhẹ nhàng vỗ về, quay sang nhìn con trai, Vương Thái Hậu nghiêm giọng hạch hỏi.

Hoàng Phủ Nam Ninh nghe vậy cười lạnh: “Vì sao à, mẫu hậu chẳng lẽ còn biết rõ hay sao?”

“Ai gia...” Vương Thái hậu nhất thời không nói lên lời.

Khóe miệng cười lạnh, Hoàng Phủ Nam Ninh lại nói: “ Mẫu hậu, đúng như người đã nói, Nhi thần thực không có hứng thú với nàng ta. Trước kia không, hiện tại lại càng không, mẫu hậu đừng nên tốn tâm tư nữa đi! Hiện giờ nàng ta đang khiến cho Nhi thần cảm thấy rất phiền phức. Bắt đầu từ ngày mai, nếu nàng ta còn mặt dày quần lấy Nhi thần, Nhi thần sẽ lập tức mang Tiểu bạch thả rời đi! Không để cho nàng ấy phải học mấy thứ quy củ phiền phức ấy nữa, dù sao thì sau này cũng sẽ không cần phải dùng.”

“Người đang nói cái gì?” Sắc mặt khê biến, Vương thái Hậu trầm giọng hỏi lại.

Hoàng Phủ Nam Ninh cười lạnh: “ Nhi thần nói gì, Nhi thần tin rằng mẫu hậu đều nghe rõ. Nhi thần hy vọng mẫu hậu nói được thì làm được, nếu không, đừng trách Nhi thần không nể mặt.”

Nói xong, lại nắm lấy cổ tay Bộ Nhu Nhi: “Tiểu bạch thả, đi thôi!”

“ Ừm.”. Vội vã đáp lại, Bộ Nhu Nhi quay đầu nhìn lại phía sau, thấy Vương Thái Hậu vẻ mặt như không thể tin được, Tuyết Y thì mặt rơi lệ. Trong lòng không nhịn được, Bộ Nhu Nhi khê thở dài: ‘Đây chuẩn xác là kiểu tự làm bậy không thể sống trong truyền thuyết ha, đều tại mấy người hành động không có kế hoạch thôi.’

Hử!

Đột nhiên, như cảm nhận được tầm mắt của Bộ Nhu Nhi, Tuyết Y vừa mới ngẩng đầu lên, đã dùng ánh mắt hung tợn nhìn lại Bộ Nhu Nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Y cũng trở nên cực dữ tợn, nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Bộ Nhu Nhi.

Khóe miệng cong cong, Bộ Nhu Nhi quay đầu lại nhìn, ánh mắt như đang nói: ‘có bản lĩnh người đi mà tìm biểu ca thân ái của người mà phát tiết đi, chị đây không thêm dây vào người làm gì.’

55. Chương 55: Ôn Nhu An Ủi

Cực kì tức giận, Hoàng Phủ Nam Ninh cứ thế đi thẳng mà không buồn nhìn lại phía sau.

Mắt thấy Tứ Vương gia một đường thẳng bước tới, đám Ngự lâm quân không dám tiến lên ngăn cản, vội vàng vàng nhường lối, để mặc Tứ Vương gia cùng Vương phi không bị ngăn trở thẳng tiến ra khỏi Hoàng cung.

Trở về Tứ Vương phủ, Hoàng Phủ Nam Ninh đầy người tức giận chưa tan đi được một phần. Hoàng Phủ Nam Ninh hùng hùng hổ hổ đi trên đường, đám nha hoàn cùng mấy tên sai vặt gặp hần đều cực kì sợ hãi, nhanh nhanh chóng chóng tránh đường cho hần đi. Mấy tên người hầu không phải đang trong ca trực đều nhanh chân trốn mất, sợ bị lửa giận của Vương gia lan tới.

“Vương vương vương...Vương gia, uống uống uống...Uống trà.”

Đến khi Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Bộ Nhu Nhi đã yên vị, gã sai vặt đưa trà lên đã sợ tới mức cả người phát run, nói lắp bắp.

Vốn tâm trạng đang khó chịu, nghe tên sai vặt nói lắp ba lắp bắp, Hoàng Phủ Nam Ninh tâm trạng lại càng tệ hơn. Khuôn mặt lập tức trầm xuống: “Hử?”

Loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng...

Gã sai vặt hoảng sợ, làm nước trà sóng sánh muốn như tràn ra khỏi chén.

Nhìn một màn như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh mặt lại càng tối đến lợi hại. Vừa muốn phát tác, Bộ Nhu Nhi đã nhanh chóng đỡ lấy khay trà, rồi ra lệnh: “Được rồi, nơi này không còn chuyện của người nữa, lui xuống đi!”

” Dạ, đa tạ Vương phi!” Ánh mắt cảm kích nhìn Bộ Nhu Nhi, tên sai vặt vội vàng lui xuống.

“Vương gia, uống trà đi!” Đặt khay trà lên bàn, Bộ Nhu Nhi bưng lên một ly trà đưa đến trước mặt Hoàng Phủ Nam Ninh.

Giọng nói dịu dàng, mềm mại dạt dào, mang theo mười phần cung kính, ngay lập tức đã đem hỏa trượng của Hoàng Phủ Nam Ninh giảm đi không ít. Ngược đôi mắt nhìn tiểu nữ nhân trước mặt, Hoàng Phủ Nam Ninh hừ nhẹ một tiếng, một tay tiếp nhận lấy cái chén, chậm rãi uống một ngụm.

A

~Vị chất nước trà tiến vào trong miệng, hương trà thấm vào ruột gan mùi thơm lập tức tỏa ra, tràn đầy trong miệng, hương thơm gần bó. Dòng nước ấm áp theo yết hầu chảy vào trong cơ thể, độ ấm thích hợp làm ừ vị trở nên ấm áp. Hơn nữa nước trà còn có mùi cam. Hoàng Phủ Nam Ninh nhắm mắt lại, cảm thấy thư giãn.

Một lực đạo nho nhỏ bỗng xuất hiện trên hai bờ vai Hoàng Phủ Nam Ninh, nhẹ nhàng nhàng xoa bóp_____

” Ai? Làm gì?”

Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu quát khẽ, lập tức cảnh giác bắt lấy bàn tay đang dùng sức ở trên vai hắn.

Hơi chút giật mình, Hoàng Phủ Nam Ninh không nghĩ tới đối diện với hắn hiện tại lại là khuôn mặt nhỏ bé đang thất kinh của Bộ Nhu Nhi.

“Vương gia, thiếp thân chỉ là... chỉ là muốn xoa bóp vai cho ngài bớt mỏi mệt.” Nhẹ rữ hàng mi, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng giải thích.

Ra là vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh thả lỏng, buông tay nàng.

Bộ Nhu Nhi cắn cắn môi: “Nếu như Vương gia không thích, vậy thiếp thân sẽ không xoa bóp nữa.”

“Tiếp đi!” Hoàng Phủ Nam Ninh nói xong, quay đầu tiếp tục uống trà, “Từ trước đến giờ, Bẩm vương chưa từng để cho ai xoa bóp.”

Cái đồ... !

Bộ Nhu Nhi thiếu tý nữa thì bốc hỏa. Nàng vốn biết hắn chưa từng để cho ai chạm vào, nữ nhân đến gần lại càng hiếm, cho nên nàng mới định giả bộ đoan trang hiền lành một chút. Nhưng ai mà ngờ, hôm nay hắn lại bỗng nổi điên lên thế này.

Đã đến nước này rồi, Bộ Nhu Nhi muốn lui cũng không xong. Nàng chỉ có thể nhận mệnh. Cúi đầu, Bộ Nhu Nhi đành tiếp tục động tác xoa bóp vai.

Cũng không tệ. Hoàng Phủ Nam Ninh thoải mái nhắm mắt lại, lặng yên thoải mái hưởng thụ.

” Ừm, không có ngờ a! Tiểu bạch thỏ, nhìn không ra được, người còn biết mát xa.” Vẫn nhắm mắt, cảm giác vẫn đang cực thoải mái, Hoàng Phủ Nam Ninh nhỏ giọng nói.

” Trước đây khi còn ở nhà mẹ đẻ, thiếp thân cũng thường mát xa vai cho phụ thân.” Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng hồi đáp.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức mở mắt ra.

Bộ Nhu Nhi tay run lên: ” Vương gia?”

“Sao hắn lại nhìn nàng với loại ánh mắt cứ như nàng đã làm sai chuyện gì cực kì nghiêm trọng vậy chứ? Nàng nhớ rõ mình chưa nói lời nào nha!” Bộ Nhu Nhi hoảng hốt thầm nghĩ.

” Từ nay về sau, người chỉ có thể bóp vai cho bả vương, nam nhân khác, không cho đụng vào!” Nét mặt trầm xuống, nhìn chằm chằm Bộ Nhu Nhi một hồi lâu, Hoàng Phủ Nam Ninh mới từ từ mở miệng nói.

Hả...

Bộ Nhu Nhi khóe miệng run run.

‘Nàng ngay cả hần cũng không có muốn xoa bóp à nha!’

Hiện tại nàng không có khả năng mà cò kè mặc cả với hần, chỉ đành cúi đầu nhận lệnh. ” Vâng, thiếp thân đã biết.”

“Ừm” Hải lòng, Hoàng Phủ Nam Ninh lại tiếp tục nhắm mắt. ” Tiếp tục.”

“Vâng.” Hai tay lại đặt lên trên bờ vai của hần, Bộ Nhu Nhi cắn răng răng, không chế cảm xúc muốn bóp lấy cổ của hần, tiếp tục dùng sức nhẹ nhàng xoa bóp.

56. Chương 56: Biểu Muội Đột Kịch

Khó có được một lần tự cho là mình thông minh kết quả lại là tự tìm khổ, tâm trạng Bộ Nhu Nhi hiện đang cực kém.

Ngẫm lại mới thấy, cái tên nam nhân đó thực sự đã coi Bộ Nhu Nhi nàng như một nha hoàn sai sử. Hần khi dễ nàng mất xa vai cho hần gần cả một canh giờ, khiến đôi tay nàng mỏi rã rời. Mất gần cả ngày trời, đôi tay nàng mới miễn cưỡng khôi phục lại. Thế mà hần lại vô cùng thoải mái, chạy đi tìm hảo bằng hữu để ngoạn nhạc. Nàng nghĩ đến mà bực cả mình

Mấy ngày hôm sau.

Bộ Nhu Nhi đang một mình trong tấm cung Tô Tiểu Tình.

Thân là mật báo đáng tin của nàng, Tô Tiểu Tình tự nhiên muốn đem hết cả chiêu thức của mình để làm nàng vui vẻ. Khổ nỗi, cố gắng cả một lúc lâu, Bộ Nhu Nhi khuôn mặt vẫn cơ bản sầm sì: “Tôi cười không nổi..”

“Haizzz!”

Tô Tiểu Tình thở dài, mất sức tự đổ người xuống nhuễn tháp.” Tôi chịu rồi, bà tự lực cánh sinh đi.”

Bộ Nhu Nhi khóe miệng khẽ giật, trong lòng rất là không phục.

“Nương nương, nương nương, Sở tiểu thư đang đến đây!”

Một tiểu cung nữ bỗng chạy vào, lớn tiếng thưa.

Tô Tiểu Tình sững sốt: “Sở tiểu thư nào?”

” Chính là chất nữ của Vương thái hậu, biểu muội của hoàng thượng, Sở tiểu thư ạ!”

“À.” Gật đầu, Tô Tiểu Tình nhìn về phía Bộ Nhu Nhi, lấy ngữ khí vô cùng khẳng định nói: “Tôi tìm bà kìa.”

“Biết rồi.” Bĩu môi, Bộ Nhu Nhi tâm tình lại càng khó chịu.

Nhìn thái độ của nha đầu kia ngày hôm qua, Bộ Nhu Nhi cũng biết nàng ta sẽ không có buông tha cho nàng. Nhưng cũng không có ngờ, nàng ta một khắc cũng chờ không nổi, Bộ Nhu Nhi mới chân ướt chân ráo tiến vào Hoàn cung, nàng ta đã ở sau lưng lập tức truy đến đây.

Mới chậm rãi đứng dậy, đã nghe được tiếng chân dồn dập hỗn loạn vang lên. Không bao lâu sau, dẫn theo bên người vài nha hoàn từ từ tiến vào là Sở tiểu thư Tuyệt Y.

” Sở tiểu thư.” Nhanh chóng tiến ra đón tiếp, Tô Tiểu Tình dịu dàng nói:” Không biết Sở tiểu thư có chuyện gì mà lại đây sớm như vậy, có cần... ”

” Người cút qua một bên cho ta!” Dùng một tay đẩy Tô Tiểu Tình, bước chân Tuyệt Y tiến nhanh tới phía Bộ Nhu Nhi, một tay chỉ thẳng vào mặt nàng, ra lệnh:” Đem nàng bắt lại cho ta!”

“Tuyệt Y biểu muội, muội làm cái gì vậy?” Chớp chớp mắt mấy cái, Bộ Nhu Nhi nhẹ giọng hỏi.

Tuyệt Y mắt lạnh nhìn nàng: ” Người mà cũng xứng kêu ta biểu muội?”

Hai cung nữ từ từ tiến gần chuẩn bị bắt Bộ Nhu Nhi, lại thấy nàng cười nhạt, một chút cũng không bị dọa sợ, chậm rãi hỏi lại: “Không xứng? Vậy ta nên gọi biểu muội là gì?”

Tuyết Y cười lạnh: “ Người tốt hơn hết là khỏi cần nghĩ làm gì, ta nhìn thấy người là đã thấy ghét rồi.”

” A, thật sao? Tuyết Y biểu muội, vì sao vậy?”

Không cho nàng gọi kiểu ấy hả, thế thì Bộ Nhu Nhi nàng càng muốn gọi như thế cho nàng ta nghe, để xem nàng ta có thể xử lý nàng như thế nào.

“Người!” Tuyết y sắc mặt sầm xuống: “Người dám đoạt Tứ ca của ta ta còn chưa tính sổ, giờ lại còn dám vô lễ với ta! Chỉ là một nha đầu thấp kém mà cũng muốn gọi ta như vậy sao?”

” Nhưng, muội là biểu muội của Vương gia, thì cũng là biểu muội của ta mà! Ta không gọi muội là biểu muội, vậy thì ta phải gọi biểu muội là gì bây giờ?” Hừ hừ, khó chịu có phải không? Lão nương càng muốn gọi đó, gọi cho người tức chết thì thôi.

” Nữ nhân chết tiệt, người cầm miệng cho ta!”

Tiếng “biểu muội” lại một lần nữa đập vào mấy cái dây thần kinh mẫn cảm của Tuyết Y, lửa giận trong lòng bốc lên, nàng ta giờ tay muốn đánh Bộ Nhu Nhi cho hả giận.

” Trời! Vương phi!”

Mấy cung nữ hầu hạ đứng trong phòng chờ nhìn thấy động tác tay của Tuyết Y, mặt đều biến sắc. Nàng Tô Tiểu Tình thì mang vẻ mặt thờ ơ, lạnh nhạt, đôi mắt mở thật to, trên khuôn mặt xuất hiện vẻ chờ xem kịch vui.

Một tiếng thét đột ngột vang lên _____

” A!”

Âm thanh chói tai phát ra, đồng thời một thân ảnh mảnh mai bay lên trời, vi vu một tiếng, tựa như sao xẹt qua.

57. Chương 57: Đổi Trắng Thay Đen

“Trời, tiểu thư!”

Hai nha hoàn đang giữ Bộ Nhu Nhi kêu lên thất thanh rồi vội buông tay, chạy đến đỡ Tuyết Y bị đá ngã.

Mà người đang được đỡ dậy kia, không biết là bị dọa cho sợ hay bị đá quá đau mà đã ngất xỉu mất rồi.

“Tiểu Thư! Tiểu thư!” Nóng nảy cộng thêm vội vã lay mạnh cơ thể Tuyết Y, vẫn không thấy nàng tỉnh lại, mọi người bắt đầu sợ hãi. Nhất là hai nha hoàn đang cố gắng lay tỉnh nàng, sắc mặt trắng bệch, hô hấp dồn dập.

” Mau, nhanh đi gọi Thái y!” Một người trong hai nha hoàn nọ vội nói.

” Không đúng, hẳn là nên nói với Thái Hậu trước!” Người còn lại cũng vội nói. Mấy nha hoàn ở phía sau nghe vậy lập tức chạy đi ra cửa, tới những nơi cần báo tin.

Cũng không cần phải chờ lâu, vừa biết được tin tức, Vương Thái Hậu đã vội vã tìm tới cửa.

” Tuyết Y! Tuyết Y!” Nhẹ giọng gọi, lại nhìn thấy Tuyết Y đang xỉu ở trong lòng của nha hoàn, sắc mặt của Thái hậu đại biến, vội vàng đi qua xem xét.

Rất nhanh, Thái y cũng đã tới nơi. Vương Thái Hậu vội vã gọi mấy người họ lại chẩn trị. Đến khi nghe được câu trả lời là Tuyết Y cũng không có gì lo ngại, giống như đã bỏ được một tảng đá lớn ra khỏi lòng, Thái Hậu mới thở phào một hơi dài.

Nhanh chóng xoay người lại, nét mặt trầm xuống, Vương Thái Hậu quát gọi: ” Minh vương phi!”

” Mẫu hậu!” Nhanh chóng tiến lại gần chỗ Vương Thái hậu rồi quỳ xuống đất, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng đáp lời.

” Người thật to gan!” Vương thái hậu ánh mắt sắc bén dừng ở trên thân thể của Bộ Nhu Nhi, nghiêng rằng quát: ” Người dám đá Tuyết Y đến hôn mê! Quả nhiên là nha đầu đi ra từ trong nhà võ tướng mà, không hiểu quy củ, chỉ biết là cậy mạnh. Một cô nương tốt, thiếu chút nữa thì đã bị người hại chết!”

Bộ Nhu Nhi chỉ cúi đầu, không dám lên tiếng.

Vẫn chưa cảm thấy hết giận, Vương thái hậu lại tiếp tục quát lớn: “Lẽ ra Ninh nhi không nên cưới người, bởi ai gia ngăn không được, nên mới đành ưng thuận. Chính là, đã lâu như vậy, ai gia không phải luôn kêu người học quy củ sao? Vậy mà vì sao người một chút tiến bộ cũng không có, lại còn làm ra chuyện tổn hại thể diện của hoàng tộc ta như thế này nữa! Thật không hiểu con mắt nhìn người của Ninh nhi như thế nào, lại đi cưới người về đây? Luận xuất thân, luận nhân phẩm, người thì có điểm nào tốt hơn so với Tuyết Y?”

“Thái hậu.” Một tiếng gọi nhẹ nhàng tinh tế đột ngột vang lên. Tiếng gọi phát ra từ phía Tô Tiểu Tình – Tô mỹ nhân đang đứng gần đó.

Thấy nàng, Vương thái hậu sắc mặt dịu đi một chút: ” Chuyện gì?”

“Kỳ thật, chuyện này, là người hiểu lầm Minh vương phi.” Chậm rãi bước tới gần Thái hậu, Tô Tiểu Tình nhỏ giọng nói.

“Vương thái hậu nương mày.” Có ý tứ gì?”

“Kỳ thật, hiện tại Minh vương phi thật tâm đi theo thần thiếp học quy củ. Nhưng bỗng dưng Sở tiểu thư lại đột ngột xông vào, còn làm loạn nói Minh vương phi đoạt tứ biểu ca của nàng, rồi lại đem tâm trí tứ biểu ca của nàng làm ô nhiễm. Tuyết Y muội muội còn mắng Minh vương phi đến cầu huyết lâm đầu, nói nàng thậm chí cũng không xứng kêu tên của Tuyết Y biểu muội. Như vậy còn chưa đủ, Tuyết Y biểu muội còn gọi hai nha hoàn giữ chặt Minh vương phi, muốn ra tay đánh nàng. Minh vương phi thật sự là tránh không được, chỉ có thể tự ra sức cứu chính mình. Kỳ thật một cước này của Minh vương phi cũng không nặng, Thái y đều đã nói không sao. Chẳng qua là do ở trên ót bị đụng mạnh mà thôi. Thật sự, việc này không phải là do Minh vương phi cố ý a!”

Nghe Tô Tiểu Tình giải thích, Vương thái hậu mới đột nhiên phát giác nghĩ tới: ‘ Tuyết Y, vì sao con bé lại ở trong tẩm cung của Tô mỹ nhân a? Vô duyên vô cớ, con bé tới chỗ hậu phi này để làm gì?’

Nét mặt trầm xuống, Vương Thái Hậu hướng Bộ Nhu Nhi, hỏi: ” Minh vương phi, quả thật là như thế sao?”

Bộ Nhu Nhi không lên tiếng trả lời. Tô Tiểu Tình thì nhanh mồm nhanh miệng nói: “Thần thiếp không dám lừa gạt Thái Hậu nương nương. Hơn nữa, không chỉ như vậy, Sở tiểu thư vừa vào cửa liền bắt đầu nhục mạ Minh vương phi, sử dụng lời nói thập phần rất khó nghe, thần thiếp thiếu điều chịu không nổi. May mà Minh vương phi tính tình tốt, vẫn ẩn nhẫn_____”

Người nói bậy! Ta nào có mắng nàng ta như vậy? Ta chỉ nói vài câu_____” Tô Tiểu Tình còn chưa nói hết, đã nghe thấy tiếng của Tuyết Y vì không nhịn được đã chen vào cắt ngang.

Mọi người đang có mặt trong tẩm cung của Tô mỹ nhân đều ngẩn người kinh ngạc.

” A, Tô tiểu thư, muội không phải là đang hôn mê sao?” Chớp chớp mắt mấy cái, Tô Tiểu Tình ngạc nhiên khẽ kêu lên.

Tuyết Y lúc này mới giật mình nhớ ra, khuôn mặt nhất thời trở lên xấu hổ..

58. Chương 58: Kết Hạ Thù

Trước mặt nhiều người đang đứng đây, Vương Thái hậu dù có ý muốn thiên vị Tuyết Y cũng không thiên vị nổi. Thái hậu tức giận quát khẽ.

Khuôn mặt của Tuyết Y trở lên căng thẳng, nàng vội vàng xua tay: ” Cô cô, ta....Ta là vừa mới tỉnh lại! Ta thật sự có hôn mê! Thật sự có! Cô cô phải tin tưởng ta!”

Đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao, nàng càng giải thích như vậy lại càng khiến cho suy nghĩ của mọi người đi theo một chiều hướng khác.

Đổ thêm dầu vào lửa, Tô Tiểu Tình lại nhẹ giọng khó hiểu hỏi ra một câu: “Nếu là vừa mới tỉnh lại, sao tiếng nói lại lớn như vậy, không phải là đang tràn đầy tinh lực sao?”

” Tô mỹ nhân!”

Quay đầu nhìn Tô Tiểu Tình, Vương thái hậu nhàn nhạt nhìn nàng một cái.

Tô Tiểu Tình hơi ngẩn ra, rồi nhanh chóng cúi đầu, nói: ” Dạ, thần thiếp biết sai!”

‘Cũng đúng lúc, dù sao mục đích cũng đã sắp hoàn thành’ Tô Tiểu Tình thầm nghĩ.

Trong lòng Vương Thái Hậu hiểu rõ, dù bà có lấy uy quyền của mình để chặn miệng mọi người, nhưng là, sự thật như thế nào, trong lòng mọi người thật sự đã biết rõ rồi. Huống chi_____

” Ô ô, cô cô, cô cô nhất định phải làm chủ cho ta a! Nữ nhân này, nàng vừa rồi bắt nạt ta, còn đá ta! Tay của ta còn chưa có đánh lên mặt của nàng, mà nàng đã dám đá ta! Nàng ta chính là cố ý, căn bản không có gì là cấp bách hay bức bách gì, cô cô, cô cô mau sai người mang nàng dẫn đi ra ngoài đánh a! Đánh cho chết luôn là tốt nhất!”

Tuyết Y biểu muội ô ô khóc lóc túm lấy tay áo thái hậu lay lay, đòi đem đánh Bộ Nhu Nhi.

Làm cướp lại còn kêu người bắt cướp, thế này rõ ràng chính là cố tình gây sự.

Dưới tình cảnh này, Vương Thái hậu cũng không thể quá thiên vị. Nét mặt trầm xuống, Vương thái hậu đẩy nàng ra: ” Tuyết Y, đủ rồi, không được náo loạn!”

” Cô cô, ta không có náo loạn a! Lời ta nói đều là sự thật! Nàng thật sự đập ta a, ở đây mọi người đều thấy rõ a!” Trên mặt hiện lên một chút lo lắng, Tuyết Y dậm chân kêu la.

‘Mọi người ở đây đều nhìn thấy cô nhục mạ Minh Vương phi nha, có thấy nàng bắt nạt cô đâu’ Mấy người trong phòng chứng kiến cảnh vừa xong đều thầm nghĩ.

Trong lòng không hề giận quát khê, Vương thái hậu ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng: ” Tuyết Y, ngươi mau đi ra, về sau cũng không cần lại đến nơi đây.”

” Cô cô?” Tuyết Y sững sốt, thân thể bỗng run run, tựa hồ như đứng không vững, lui dần ra phía sau, hỏi: ” Người không tin ta?”

Wương thái hậu sắc mặt bình tĩnh, nói: “Sự thật như thế nào, ở đây mọi người đã rất rõ ràng.”

” Đó là do mấy người các nàng ấy nói dối! Tô mỹ nhân này, nàng ta cũng không phải là cái thứ gì tốt, nàng ta cùng tiện nhân kia là cùng một giuộc!” Chạy đến gần chỗ Tô Tiểu Tình và Bộ Nhu Nhi đang đứng, Tuyết Y dùng ngón tay liên tục chỉ chỗ vào mặt hai người các nàng.

Hai cô gái bị làm nhục dịu ngoan đứng im lặng, không lên tiếng. Khiến mọi người càng cảm thấy rõ sự điều ngoa của Tuyết Y.

Tuyết Y nói ai không tốt thì nói, lại cố tình lại dùng lời độc ác để mắng Tô Tiểu Tình trong cảm nhận của Vương Thái hậu luôn luôn dịu dàng khả ái, khiến Vương thái hậu đang còn chút ý muốn che chở cho Tuyết Y cũng theo từng lời nói của nàng mà bay mất.

” Tuyết Y, ngươi câm miệng!”

Tuyết Y ngây ngốc sững sốt.

” Cô cô, người..... Người thật sự không tin ta, người tình nguyện tin hai nữ nhân này cũng không chịu tin tưởng ta, có phải hay không?”

” Ai gia tin tưởng sự thật.” Vương thái hậu lạnh giọng trả lời, “Hơn nữa, là ngươi không đứng trước, vừa rồi ngươi lại giả vờ bị đánh choáng váng, thử hỏi ai gia như thế nào có thể tin tưởng ngươi.”

” Ô...”

Hai hàng nước mắt nhanh chóng rơi xuống, Tuyết Y đột ngột khóc lớn.

” Ta... Ta.... Bộ Nhu Nhi, ta hận ngươi! trong cuộc đời này, ta và ngươi không đội trời chung!” Ai oán liếc mắt căm hận Bộ Nhu Nhi, Tuyết Y nghiêng răng nghiêng lợi nói. Dứt lời, quay người, chạy khỏi tầm cung của Tô mĩ nhân.

Chậc...

Bộ Nhu Nhi nghe Tuyết Y nói vậy không nói gì, thầm nghĩ trong lòng: ‘ Con nhỏ này thật sự muốn biến mình thành kẻ địch mất rồi. Mình đi đến đâu cũng tới để gây sự. Mà chộc cho nhỏ này giận đầu chỉ mình mình đầu chứ

~

59. Chương 59: Mới Gặp Hiểu Quả

“Tuyết Y!”

Nhìn chất nữ mình yêu thương khóc lóc chạy đi, lòng Vương Thái hậu đau đau. Muốn đuổi theo an ủi chất nữ, nhưng cục diện trước mắt còn cần bà giải quyết, đành dùng mắt ra hiệu cho nha hoàn bên cạnh chạy theo khuyên giải chất nữ của mình.

Bà quay đầu nhìn lại Minh Vương phi, ánh mắt đã nhu hòa hơn nhiều.

“Minh vương phi.”

“Mẫu hậu.” Nhanh nhẹn đáp lời, giọng điệu của Bộ Nhu Nhi vẫn mềm mại nhẹ nhàng như trước.

“Vừa rồi, là ai gia hiểu lầm ngươi.” Những lời này, Vương Thái hậu nói ra một cách rất cẩn thận, đôi mắt bà nhìn nàng mang chút xấu hổ.

Bộ Nhu Nhi cười hiền lắc đầu: ” Mẫu hậu sao có thể nói vậy? Vừa rồi, nhi thần thật sự đã làm sai. Cho dù như thế nào, Tuyết Y là muội muội, tuổi còn nhỏ so với nhi thần, nhi thần theo lý nên nhường nàng mới phải. Kỳ thật để nàng tát một cái cũng không có sao, nhưng chỉ trong lúc nhất thời hồ đồ, nhi thần đã đá nàng, còn làm hại nàng hôn mê bất tỉnh, chuyện này là nhi thần làm sai, mẫu hậu dạy rất phải, ngài không có sai.”

Khuôn mặt mang theo nét cười dịu dàng, giọng nói hiền lành không mang một chút giả dối nào, Bộ Nhu Nhi biểu hiện sự khoan dung độ lượng, còn thuận thể cho Vương Thái hậu một cái thang để xuống, là điển hình của một người con dâu dịu ngoan nghe lời. Đối lập hoàn toàn với hình ảnh của Tuyết Y vừa rồi, sự nhu hòa hiền hậu của nàng càng trở lên nổi bật, khiến trong lòng con người ta tự nhiên yêu thích.

Vốn trong lòng không ưa gì người con dâu này, nhưng trải qua tình huống vừa rồi, Vương Thái Hậu trong lòng đã trở lên rộng rãi hơn hẳn, bà cảm thấy người con dâu này thoát nhìn đã thuận mắt không ít.

” Nhìn không ra, ngươi cũng rất hiểu chuyện như vậy.” Nét mặt Vương Thái Hậu hiện lên chút vừa lòng.

Bộ Nhu Nhi cười hiền, nói: “ Nhi thần được vậy đều là nhờ công lao của Tô mĩ nhân, mấy ngày qua nàng đã rất vất vả dạy qui củ cho nhi thần.”

Đơn giản một câu, nàng đem hết công lao chuyển sang cho Tô mĩ nhân, người mà Vương Thái hậu rất yêu thích, điều này càng khiến cho Vương Thái hậu bất giác càng thêm thích nàng hơn.

Hiện giờ, lòng Vương Thái hậu có cảm giác người con dâu này càng nhìn càng thuận mắt, càng nhìn càng cảm thấy yêu thích. Bà tự hỏi mình sao lúc trước bà lại có thể cảm thấy nàng rất hèn mọn, không đáng để bà để vào mắt. Bà vội cười, nói: ” Mau đứng lên đi!”

“Đa tạ mẫu hậu.” Cung kính tạ ơn xong, Bộ Nhu Nhi được Tô Tiểu Tình ở bên cạnh giúp đỡ, chậm rãi nâng người đứng dậy .

Nhưng, có vẻ như Bộ Nhu Nhi đã phải quỳ quá lâu, đôi chân nàng không giữ vững được thân mình, suýt thì té ngã. May mà có Tô Tiểu Tình đứng bên cạnh đỡ được nàng, nếu không nàng đã thật sự té ngã.

Thấy tình cảnh đó, Vương Thái hậu cảm thấy có chút đau lòng. Bà vội hỏi: "Minh vương phi, người có sao không? Có cần gọi thái y tới không?"

"Mẫu hậu, con không sao. Trước kia, khi vẫn còn ở nhà mẹ đẻ, con cũng thường xuyên bị đại nương phạt quỳ, cũng đã quen rồi ạ." Nhẹ nhàng lắc đầu, Bộ Nhu Nhi dịu dàng nói. Rồi như bỗng nghĩ ra điều gì đó, nàng vội vàng ngắt đầu, nói: "Mẫu hậu, người coi như vừa rồi con chưa nói cái gì hết, người không nên để ở trong lòng, coi như con chưa nói gì cả."

Nàng lại vì người nhà của mình mà giải vây.

Vương Thái hậu lại càng cảm thấy đứa nhỏ đang đứng trước mặt bà thật sự là quá thiện lương, đã bị người ta bắt nạt thành ra như vậy, thế mà vẫn còn lo lắng ấy người đó.

Trong lòng Vương Thái hậu lại tăng thêm vài phần cảm giác đau lòng, bà lắc đầu nói: "Quên đi, những chuyện trước đây không cần nói nữa. Hôm nay chắc con cũng đã mệt rồi, nên trở về nghỉ ngơi đi! Mấy ngày nữa, con cũng không cần phải tiến cung, hãy ở nhà tĩnh dưỡng cho thật tốt đã. Khi đã khỏe lại, con lại tiến cung học quy củ cũng không muộn."

Khó có được lúc Vương Thái hậu dùng ngữ điệu nhẹ nhàng như vậy để nói với Bộ Nhu Nhi, ánh mắt bà khi nhìn nàng cũng không còn mang theo sự coi khinh nữa.

Kế hoạch thu phục Vương Thái hậu của Bộ Nhu Nhi đã bắt đầu có hiệu quả. Trong lòng Bộ Nhu Nhi đang có một trận vui sướng mãnh liệt, nàng nhanh chóng hành lễ với Vương Thái hậu: "Dạ, đa tạ mẫu hậu, con đã biết."

60. Chương 60: Đơn Giản Hiệu Quả

"Ha ha! Cuối cùng cũng chờ được đến ngày hôm nay, thật không uổng phí công sức ta bỏ ra."

Nhanh chóng rời khỏi Hoàng cung trở về Vương Phủ, tâm trạng Bộ Nhu Nhi thả lỏng, vui vẻ trở lại.

Nhớ lại hoàn cảnh khi nãy trong cung, Tú nhi đang trong tâm trạng vui vẻ cũng không nhận được mà lắc đầu: "Vương phi à, người thật là, hừ Tú nhi sợ chết khiếp! Tú nhi thật sự rất sợ Thái hậu nương nương và Sở tiểu thư liên hợp lại để bắt nạt người!"

Bộ Nhu Nhi mỉm cười trước suy nghĩ của Tú nhi. Hiện nay, chỉ có Bộ Nhu Nhi bắt nạt người khác, vẫn chưa có kẻ nào đủ sức để bắt nạt lại nàng.

Vỗ vai Tú nhi, Bộ Nhu Nhi nhẹ cười: "Yên tâm đi! Ta cùng Tiểu Tình liên hợp, thì là thiên hạ vô địch, ai có thể đấu với bọn ta?"

Biết được sự thật, Tú nhi trầm nghĩ. Vương phi nhà nàng nhìn thì tưởng là tiểu bạch thỏ nhưng thực chất lại là hồ ly đội lốt, Tô mỹ nhân nhìn bề ngoài hiền lành nhưng bên trong cũng là một người rất mạnh mẽ. Ngày hôm nay, Tú nhi thấy hai nàng, một xướng một họa, biến đen thành trắng, khiến cho cô nàng Tuyết Y kia không nói lại được lời nào, còn làm Thái hậu nương nương không chút nghi ngờ, tin tưởng cả hai. Tú nhi cảm thấy Vương phi nhà mình và Tô mỹ nhân rất là tài giỏi, được ở bên hai nàng, Tú nhi đều có thể suốt ngày bị làm cho kinh ngạc.

"Hi hi, giờ ta sẽ làm như người nói, từ nay về sau, không để người khác bắt nạt nữa."

Cầm tay Tú nhi đắc ý nói, khoe môi không tự chủ kéo dẫn ra một nụ cười.

"Dạ." Tú nhi mới dứt lời, mặt nàng đã biến sắc, vội tiến lên phía trước hành lễ: "Nô tỳ xin thỉnh an Vương gia"

Á?!

Đông cứng tại chỗ, Bộ Nhu Nhi thu lại nét mặt tươi cười, ngượng ngừng quay đầu. Hiện ra trước mặt nàng là Hoàng Phủ Nam Ninh và Lí Như Phong, người trước người sau, rất nhanh đang dần rút ngắn khoảng cách giữa hai người họ và Bộ Nhu Nhi.

“Thiếp thân xin thỉnh an Vương gia.” Vội phúc thân hành lễ, trong lòng của Bộ Nhu Nhi đang không ngừng khẩn lên vài xuống, mong cái tên Vương gia kia trăm ngàn lần đừng có mà nghe thấy những lời nàng vừa mới nói.

Bộ Nhu Nhi số còn may. Hoàng Phủ Nam Ninh hiển nhiên chẳng nghe được gì cả. Hắn nhìn nàng, không tự chủ hỏi: “Tiểu bạch thỏ, sao hôm nay mới sớm như vậy đã trở về?”

Bộ Nhu Nhi cúi đầu nhẹ đáp lời: “Dạ, Thái Hậu nương nương thương thiếp thân vất vả, người cho phép thiếp thân về Phủ nghỉ tạm vài ngày, sau đó sẽ vào cung học tiếp quy củ sau.”

“Ồ! Mẫu hậu nhanh như vậy đã thông tình đạt lý rồi sao?” Hoàng Phủ Nam Ninh nghe vậy không những không cảm động, mà lòng còn nổi lên nghi hoặc.

Bộ Nhu Nhi mỉm cười: “Thái Hậu nương nương vốn là người thông tình đạt lý mà.”

Với câu trả lời của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ hừ lạnh một tiếng.

Lí Như Phong thì cười nhẹ, nói: “Như thế xem ra, Vương phi gần đây ở cùng với Thái hậu cảm tình cũng rất tốt a!”

Vội ngừng đầu, Bộ Nhu Nhi cảm nhận được sự nghi hoặc trong mắt Lí Như Phong, nàng mỉm cười: “Tướng gia quá khen, thiếp thân chỉ cố gắng làm tròn bổn phận của một người con dâu mà thôi.”

Miệng thì nói vậy nhưng lòng Bộ Nhu Nhi lại cho cười lạnh cho rằng hai người đang đứng trước mặt mình quan hệ mới thực là tốt, suốt ngày ở chung, gần như dính với nhau như hình với bóng.

“Vương phi người thật đúng là có tâm.” Tiếp tục duy trì nụ cười của mình, Lí Như Phong như không để ý đến câu trả lời của Bộ Nhu Nhi tiếp tục nói.

Bộ Nhu Nhi cũng mỉm cười, không thêm trả lời.

Bộ Nhu Nhi nhìn Lí Như Phong cười, Lí Như Phong cũng nhìn Bộ Nhu Nhi cười, trong phút chốc quanh hai người tạo thành thế giằng co căng thẳng của những nụ cười. Hoàng Phủ Nam Ninh nhìn hai người khó hiểu.

Hắn liếc mắt nhìn Bộ Nhu Nhi, khóe miệng khẽ giật giật: “Nếu vậy, nàng nên đi nghỉ ngơi đi. Bổn vương còn có việc phải đi, nàng hãy trông nom Vương phủ cho tốt.”

” Vâng, thiếp thân biết.” Gật đầu một cái, Bộ Nhu Nhi ngoan ngoãn nói.

” Ừ.” Hoàng Phủ Nam Ninh quay qua Lí Như Phong, nói: “Đi thôi”

“Ừm.” Lí Như Phong gật đầu. Hắn gửi ánh mắt hàm chứa ý cười tới Bộ Nhu Nhi, rồi mới xoay người rời đi. Hơ!

Bóng dáng hai người đi xa dần rồi biến mất hẳn trước tầm mắt Bộ Nhu Nhi, nàng mới thở dài nhẹ nhõm.

“Tốt quá rồi, vậy là Vương phi có thể nghỉ ngơi thoải mái vài ngày a”

Tiến lại phía Bộ Nhu Nhi, Tú nhi háo hức nói.

“Chưa chắc.” Xoay người lại, Bộ Nhu Nhi nhún vai: “Ta chắc chắn hai ngày nữa sẽ có khách tới viếng thăm, tốt nhất là chúng ta nên chuẩn bị sẵn sàng.”

“Hả? Ai vậy ạ?” Tú nhi thắc mắc.

Bộ Nhu Nhi nhìn nàng mỉm cười: “Vị khách này là người khá nóng tính đó.”

61. Chương 61: Biểu Muội Lại Đến

Lời Bộ Nhu Nhi nói đã thành sự thật.

Hai ngày yên ả trôi qua. Bước sang ngày thứ ba, như thường lệ, Bộ Nhu Nhi rời giường sớm, chuẩn bị tốt mọi thứ, xong xuôi, nàng đi tới phòng Hoàng Phủ Nam Ninh, hầu hạ hẩn dùng bữa sáng.

Hoàn thành xong nghĩa vụ ‘mỗi sáng e phải làm’ chưa bao lâu, Bộ Nhu Nhi bỗng thấy một nha hoàn hấp tấp chạy tới bẩm báo_____

Biểu muội Tuyết Y cùng người của nàng đang trên đường đến đây.

“Mau mời!” Vung tay đồng ý, Bộ Nhu Nhi nói một cách thoải mái.

Vài giây sau.

“Bộ Nhu Nhi, ta phải đánh chết người!”

Tiếng rống giận vọng đến, Tuyết Y nổi giận ùng ùng hướng phía phát ra tiếng nói của Bộ Nhu Nhi mà tiến tới, trong tay còn cầm theo roi da.

Mới nhác thấy bóng dáng của Bộ Nhu Nhi, Tuyết Y đã vung roi, hướng mặt nàng mà đánh tới.

” Vương phi mau tránh ra!”

Mấy người hầu đang đứng gần đó đều kinh hãi kêu lên. Tú nhi đi trước làm gương, vội đem thân thể mình che phía trước Bộ Nhu Nhi.

Bộ Nhu Nhi nắm lấy cổ tay Tú nhi, dùng sức kéo nàng né tránh ngọn roi. Hai chủ tớ thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc.

“Còn dám trốn nữa hả! Có tin ta đánh người chết luôn không hả!”

Hung hăng vung thêm một roi nữa, Tuyết Y nhận thấy Bộ Nhu Nhi vẫn như cũ, hoàn hảo không tỳ vết. Nàng tức điên, hét lên, dùng hết sức lực vung roi đánh về phía Bộ Nhu Nhi thêm lần nữa.

Bộ Nhu Nhi nhanh nhẹn nắm chặt tay Tú Nhi, đẩy nàng tránh sang một bên, còn mình thì nhanh chân chạy vòng lại phía sau lưng Tuyết Y, tránh thoát đường roi vung tới.

Ánh mắt Tuyết Y trở lên ngầu đỏ vì tức giận, nàng ta dùng toàn lực vung roi đánh tới chỗ Bộ Nhu Nhi đang đứng.

Bộ Nhu Nhi tiếp tục né tránh, lui sâu về phía sau.

“Đứng yên đấy! Ta không cho phép người chạy” Tiếng roi vun vút vang lên hướng cơ thể Bộ Nhu Nhi mà nhào tới, khổ nỗi Bộ Nhu Nhi vẫn chẳng mấy may sút mẻ. Tuyết Y càng thêm điên tiết, roi vung càng lúc càng điên cuồng. Hết roi này vung lên, roi khác đã nhanh chóng hạ xuống thế chỗ. Những đường roi nối tiếp nhau nhanh vun vút, kín kẽ như không có khe hở, hết sang trái rồi sang phải, hết lên rồi lại xuống, hết xiên rồi lại thẳng, ráo riết truy đuổi thân ảnh Bộ Nhu Nhi.

Bộ Nhu Nhi cười trêu tức: “Muội vung roi đánh ta lợi hại như vậy, chỉ có ngu mới không tránh nha.”

Tránh thoát thêm một đợt roi công kích từ phía trên, Bộ Nhu Nhi nhanh chóng lùi dần về hướng hoa viên trong Vương phủ.

Vung roi như vũ bão lúc mưa giông, Tuyết Y bám đuổi theo nàng.

Mấy nhóm tỳ nữ với gia nhân trong vương phủ bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn, đều kéo nhau lục tục chạy tới xem. Nhìn thấy cảnh Vương phi nhà mình bị ngọn roi vun vút quất tới như hình với bóng, cả bọn đều lo lắng, sợ Vương phi nhà mình bị thương, nhưng cũng không ai dám liều mạng tiến tới ngăn cản, vì sợ tai bay vạ gió.

“Vương phi...”

Suốt ruột vì lo lắng cho Vương phi nhà mình nhất đương nhiên là Tú nhi. Mấy lần nàng xông tới muốn chắn roi cho Vương phi nhà mình đều thất bại, điều này đều là lỗi do mấy kẻ đứng bên cạnh nàng giữ nàng quá chặt, hại nàng không động đậy nổi.

Vật vã một hồi, cuối cùng trong cái khó ló ra cái khôn, một người đang lặng lẽ đứng trong cái nhóm ‘ta đành bất lực’ bỗng nghĩ ra một ý kiến rất là thông minh: “ Mau đi gọi Vương gia tới!”

Nhóm ‘ta đành bất lực’ như tỉnh cả mộng, hãi hãi sai vật nhanh chóng tách khỏi nhóm, xoay người chạy mất hút về hướng cửa.

Tâm trạng lo lắng vẫn còn treo vút trên ngọn cây cao, nhóm nô tỳ với gia nhân trong phủ cũng theo dòng nước xoáy mà theo hướng Vương phi nhà mình trôi về phía Hoa viên.

“Bộ Nhu Nhi, người đứng lại đó cho ta! Không được lại chạy!”

Hết roi này lại đến roi khác toàn lực xuất kích vung ra, cánh tay Tuyết Y đã muốn mỏi nhừ, ầy thế mà một roi cũng đánh không có trúng Bộ Nhu Nhi. Đôi mắt cô nàng ngầu đỏ vì diên tiết, cổ họng cũng đau rát vì la hét quá nhiều.

Đang hăng tiết đuổi theo đường chạy của Bộ Nhu Nhi, bỗng thấy nàng ta dừng khựng lại, cười trêu người, nói: “Được rồi. Ta đứng lại rồi này.”

Bộ Nhu Nhi đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

” Người _____a!”

Hơi hơi nghi ngờ Bộ Nhu Nhi giả trò quý, nhưng mà sự kinh hãi lại chiếm thế thượng phong. Tuyết Y vận sức, tiến lại gần Bộ nhu Nhi hơn với ý đồ đánh cho nàng không còn nguyên vẹn. Khổ nỗi, mới đi về phía Bộ Nhu Nhi có vài bước, bởi vì quá vội vã mà không kịp phát hiện chính mình đã tiến quá gần bờ hồ từ khi nào. Không kịp phản ứng, Tuyết Y đành ngậm ngùi ngã xuống hồ, nhìn Bộ Nhu Nhi ung dung nhàn nhã đang dựa thân mình vào một điểm tựa vững chắc bên hồ.

” A a a, cứu mạng_____”

Bùm!

Bọt nước văng tung tóe, roi da kết hợp với thân mình của Tuyết Y cùng nhau lao vào mặt hồ.

62. Chương 62: Vương Gia Trở Về

“Tiểu thư!”

Mấy người hầu nhà Tuyết Y nhìn thấy cảnh tiểu thư nhà mình ngã xuống hồ, liền vội vã kéo tới đưa Tuyết Y lên bờ.

Để khỏi quấy rầy mấy người đó làm chuyện đại sự, Bộ Nhu Nhi quyết định tránh xa xa sang một bên.

“Vương phi!”

Tú nhi hốt hải chạy tới, hai tay dang ra, đứng chắn phía trước Bộ Nhu Nhi để bảo vệ nàng.

Bộ Nhu Nhi mỉm cười, tay đặt lên vai Tú nhi, dịu dàng nói: “ Đừng sợ, không có chuyện gì đâu.”

Sao lại không sợ cho được, vị Sở tiểu thư này dẫn theo hơn 20 gia đình tới đây. Mặc dù trên danh nghĩa Bộ Nhu Nhi là vương phi, là chủ nhân của cái Vương phủ này, nhưng nàng mới chỉ chuyển tới đây chẳng được bao lâu, những kẻ hầu người hạ nơi Vương phủ này đâu ai hơi đâu lại đi liều cái mạng nhỏ của mình để bảo vệ Vương phi. Huống hồ, kẻ thù mang tên Sở tiểu thư hiện nay lại còn có núi lớn là Vương Thái hậu để dựa vào. Mà hiện thời, Vương phi nhà nàng có làm gì cũng phải dựa vào sắc mặt của Vương gia trước. Trong lòng Tú nhi đang thét gào, cô nàng càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng.

Trong vòng vài phút, Tuyết Y đã được mấy tên gia đình kéo lên bờ. Việc cô nàng này làm đầu tiên là đẩy tên gia đình đang đỡ bên cạnh mình ra, rồi vọt đến trước mặt Bộ Nhu Nhi rống to.

” Người..... Bộ Nhu Nhi!”

Bộ Nhu Nhi né tránh, nàng trưng ra bộ mặt dịu dàng đầy hòa hoãn: “ Tuyết Y biểu muội à, người muội ướt hết cả rồi, nên nhanh về tắm rửa, rồi đổi xiêm y mới thôi.”

“Không cần người lo!” Đôi mắt trừng trừng nhìn Bộ Nhu Nhi như muốn rớt luôn ra ngoài, Tuyết Y nghiêng răng quát: “Đám làm vậy với ta, người chết chắc rồi! Hôm nay ta không giết người, ta sẽ không mang họ Sở nữa!”. Nàng ta hùng hổ ra lệnh cho đám gia đình: “Tất cả dùng gậy, đánh chết con tiện nhân này cho ta!”

“Các người dám!” Dang rộng đôi tay, Tú nhi dũng cảm đứng phía trước che chắn cho Bộ Nhu Nhi.

Tuyết y cười lạnh: “ Để ta cho người xem ta có dám hay không!” Cô nàng vung tay lên, ra lệnh: “ Đánh chết cả tiểu nha đầu này cho ta! Xảy ra chuyện gì đã có ta lo, ta đã có cô cô, sẽ không ai dám làm khó ta!”

“Dạ!” Đồng thanh hô lớn đáp lời, hơn hai mươi gia đình vén tay áo, mang đầy vẻ quyết tâm tiến hành mệnh lệnh vừa được giao.

Hơn hai mươi gia đình, cơ thể cường tráng, mặt mang theo nụ cười méo mó dữ tợn, tay cầm mộc côn từ từ áp sát hai thiếu nữ bé nhỏ. Bóng đen từ mấy tên gia đình tỏa ra tràn tới rất nhanh, cơ hồ đã phủ kín cơ thể của cả hai thiếu nữ bé nhỏ.

Tú nhi đã sớm bị tình cảnh trước mặt dọa đến nhũn người, nhưng nàng vẫn cố gắng tỏ ra mạnh mẽ để bảo vệ Bộ Nhu Nhi: “ Vương phi, người mau chạy đi! Nơi này đã có nô tỳ cản lại!”

Bị cả đồng kẻ dữ tợn bao vây như vậy, Bộ Nhu Nhi muốn chạy thoát cũng khó. Trong lòng Bộ Nhu Nhi lạnh lùng cười khinh bỉ, nàng nắm lấy tay Tú nhi: “ Có đi thì cùng nhau đi!”

“Vương phi, không cần lo cho ta, người mau chạy đi!” Cố gắng gia tăng thêm lực đẩy, muốn ép Bộ Nhu Nhi chạy đi, Tú nhi gào lên như muốn vỡ họng.

“ Ha ha ha, hai người các người hôm nay, một người cũng đừng mơ chạy thoát!” Đắc ý dào dạt, Tuyết Y cười sung sướng tuyên bố.

Thật vậy sao... Bộ Nhu Nhi mỉm cười đầy nghi ngờ.

“ Bỏn vương cũng muốn nhìn, hôm nay, là ai chạy không thoát!”

Tiếng nói lạnh lùng truyền tới. Mọi người đứng hình.

“Tứ... Tứ biểu ca!”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Tuyết Y mang nụ cười cứng đờ xoay người lại.

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh, bước nhanh về phía Bộ Nhu Nhi.

“Vương gia!”

Bộ Nhu Nhi lớn tiếng kêu, chạy ngay đến bên Hoàng Phủ Nam Ninh, hai tay nắm chặt vạt áo, núp phía sau hắn: “ Người thực sự đã trở lại! Thiếp thân bị dọa sợ muốn chết!”

Phát ra âm thanh yêu kiều nhu mì, ẩn trong đó còn có sự ngẹn ngào, Bộ Nhu Nhi làm như nàng thật sự đã bị dọa cho phát sợ. Dưới vạt áo của Hoàng Phủ Nam Ninh, nàng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đang tràn ngập sợ hãi, như của một cô thỏ con vô hại, hoàn toàn ý lại vào hắn.

“Tiện nhân, người mau buông tay! Không cho phép người chạm vào Tứ biểu ca của ta!” Nhìn đôi tay vô lễ kia đang nắm vạt áo của Hoàng Phủ Nam Ninh, đôi mắt Tuyết Y như muốn phun lửa, vội vã tiến lại gần phía Bộ Nhu Nhi mà gào to.

Giơ tay cản lại, Hoàng Phủ Nam Ninh chặt đứt ý định đen tối, muốn lại gần Bộ Nhu Nhi của Tuyết Y: “ Người định làm gì?”

“Tứ biểu ca, muội...” Phát hiện ra vẻ lạnh lùng của Hoàng Phủ Nam Ninh đối với mình, cơ thể Tuyết Y không ý thức được tự động run lên: “Muội... Huynh... Sao huynh lại trở về đây?” Tuyết Y đau khổ dằn vặt, nàng chắc là mình đã cho kiểm tra kỹ, biết không có Tứ huynh ở đây nàng mới dám đến, vậy mà...

“Nơi này là Vương phủ của ta, chẳng lẽ ta không được trở về sao?” Khuyển mãi thế một cái hừ lạnh cho Tuyết Y, Hoàng Phủ Nam Ninh ánh mắt lạnh băng nhìn cô nàng: “Còn người, mang nhiều người như vậy đến Vương phủ ta định làm gì?”

“Muội...” Tuyết Y cúi đầu, vất óc suy nghĩ cố để nặn ra mấy lời thoái thác.

Mỉm cười lạnh lẽo, Hoàng Phủ Nam Ninh nói với âm thanh lạnh lùng đến độ có thể hóa băng kẻ trước mặt: “Nói gì cũng vô ích, ta đều biết hết!”

Thân thể Tuyết Y phát run vì sợ: “ Muội...”

Hoàng Phủ Nam Ninh căn bản không muốn nghe Tuyết Y giải thích, một tay túm áo cô nàng, lạnh giọng nói: “ Người dám đến đây đánh người của ta, chúng ta tiến cung, tìm mẫu hậu để người phân xử!”

63. Chương 63: Kéo Vào Hậu Cung

“Ta không muốn!”

Nhắc tới Thái hậu, Tuyết Y ngay lập tức hiểu được dụng ý của hần, cô nàng bắt đầu giãy dụa muốn thoát.

Hoàng Phủ Nam Ninh cười lạnh: “Giờ người còn có tư cách nói câu đó sao? Ta đã cảnh cáo muội, muội lại không nghe, ta đây cũng không cần phải uội thể diện nữa.” Không lằng nhằng thêm nữa, hần túm áo Tuyết Y lôi đi.

“Tiểu thư!” Đám gia đình nhà Tuyết Y đau lòng kêu lên.

Đang định rời đi, ánh mắt lạnh lùng của Hoàng Phủ Nam Ninh bất chợt quét qua đám gia đình nhà Tuyết Y, thấy trong tay mấy tên này vẫn đang cầm con bông, hần lạnh giọng quát: “Dám đến phủ ta làm loạn, lá gan lớn quá rồi phải không? Đã chán sống lắm rồi có phải không?”

” Nô tài....Nô tài không dám!”

Cảm giác lạnh sống lưng lập tức ập tới, mồ hôi tuôn như mưa, hơn hai mươi tên gia đình cơ thể cường tráng, vội vã kêu to, cuống cuống bỏ lại còn một, thối lui ra phía cửa trước.

“Các người... Các người không được chạy! Tất cả quay lại đây cho ta!”

Nhìn thấy hành động anh dũng của đám gia đình, Tuyết Y không nhịn được hét lên.

Hoàng Phủ Nam Ninh giật khăn tay Bộ Nhu Nhi đang cầm, hành động rất dứt khoát, nhét cái khăn vào miệng Tuyết Y. Làm xong, hần nắm tay Bộ Nhu Nhi, nhẹ giọng nói: “Đi nào, tiểu bạch thỏ”

“Ồ? Đi đâu?” Trưng ra cái mặt trông rất ngố, Bộ Nhu Nhi giọng xiu xiu hỏi lại hần.

“Tiến cung! Nói rõ mọi chuyện!”

Trả lời mạnh mẽ dứt khoát, Hoàng Phủ Nam Ninh chân đi không dừng nghỉ, tay nắm chặt tay Bộ Nhu Nhi, kéo nàng đi về hướng cửa.

Trong lòng từng bừng hưởng ứng chủ ý của Hoàng Phủ Nam Ninh, bởi ý muốn của hần cũng rất hợp với mong muốn của nàng. Vừa này nàng còn sợ hần không đưa nàng đi theo, giờ nàng rất ngoan ngoãn gật đầu: “Dạ.”

“Vương gia, đợi ta với!” Cơ hội tốt như vậy, Lí Như Phong khó lòng mà bỏ qua. Hần lớn tiếng kêu, rồi vội vã đi theo ba người phía trước, nhanh chân theo họ đi tới Hoàng cung.

Tốp bốn người kỳ quái, với tốc độ chớp nhoáng, đã đi xuyên qua ngã tư đường kinh thành, vượt qua hành lang dài loằng ngoằng trong Hoàng cung, cán đích tới tẩm cung của Vương Thái hậu.

“Ninh nhi, đây là có chuyện gì?” Đã được hạ nhân thông báo từ sớm, Vương Thái hậu từ phòng ngủ đi ra, thấy trước mắt mình là một nhóm người với phong cách kỳ quái, bà hơi giật mình.

Hoàng Phủ Nam Ninh buông tay đang túm áo Tuyết Y, đẩy cô nàng tiến về phía Thái hậu. Bị bắt ngờ, Tuyết Y ngã úp mặt trên nền phòng. Hoàng Phủ Nam Ninh cười lạnh: “Mới vừa rồi, Tuyết Y mang theo

hơn hai mươi gia đình đến phủ của nhi thần, kêu gào đòi đánh chết Vương phi của nhi thần. Nếu không phải nhi thần về kịp, Vương phi của nhi thần đã khó có thể giữ được.”

Dứt lời, hần kéo Bộ Nhu Nhi đang đứng sau lưng mình lên phía trước hần.

“Thần thiếp thỉnh an Thái hậu.” Bộ Nhu Nhi nhẹ giọng hướng Vương Thái hậu hành lễ.

Bộ Nhu Nhi hiện giờ, thân thể mảnh mai vẫn còn đang run nhè nhẹ, trong mắt còn ầng ậng nước, hàm răng trắng nõn vì sợ hãi mà đang cắn nhẹ môi dưới, ngay đến cả cánh môi cũng khẽ run, đây hiển nhiên là một biểu tình sợ hãi toàn tập. Thoạt nhìn khiến cho người ta có cảm giác nàng rất đáng thương, khơi dậy bản năng đầu tiên trong những người trông thấy, đó là muốn kéo nàng về phía ngực mình, dịu dàng che chở.

Chau đôi mày xinh đẹp, Vương Thái hậu trầm giọng quát: “Tuyệt Y, con sao lại làm thế hả? Không phải ai gia đã dặn con từ nay về sau không được tìm đến Minh Vương phi gây phiền phức hả? Con vì sao lại không nghe lời hả?”

“Lại?” Tóm được một từ đáng ngờ trong mấy câu quát mắng của Thái hậu, Hoàng Phủ Nam Ninh nhướng mày: “Mẫu hậu, chẳng lẽ nàng ta lúc trước đã tới một lần rồi sao?”

Nghe hần hỏi vậy, Vương Thái hậu nhất thời sửng sốt: “Con không biết sao? Vương phi của con không nói cho con nghe sao?”

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức chuyển hướng nhìn Bộ Nhu Nhi, lời nói thập phần trầm thấp: “Tiểu bạch thỏ, vì sao?”

Bộ Nhu Nhi run lên, vội vã cúi đầu: “Vương gia, thiếp thân... Thật ra, cũng không phải chuyện gì lớn, thiếp thân nghĩ, đều là người trong nhà, có thể bỏ qua được thì bỏ qua, cho nên...”

“Cho nên, nàng khiến cho nàng ta càng được thể, tiếp tục đến bắt nạt!” Nói tiếp lời nói dang dở của Bộ Nhu Nhi, sắc mặt của Hoàng Phủ Nam Ninh tụt xuống mức tối rất nhanh, âm vực của từng từ được hần nói ra đều tăng dần mức độ.

64. Chương 64: Nhốt Đánh Vào Địa Ngục

Bả vai run lên trước lời trách mắng của Hoàng phủ Nam Ninh, Bộ Nhu Nhi cúi đầu, không dám nói gì thêm nữa.

Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt tối đen, chuyển hướng nhìn sang Tuyệt Y, đôi mắt bắn ra từng đợt ánh sáng sắc lạnh như dao, giống như muốn mang cô nàng ra băm thành đồng thịt vụn.

Bị Hoàng Phủ Nam Ninh nhìn đến lạnh cả người, Tuyệt Y chật vật bò về phía dưới chân Thái hậu, gắt gao lôi kéo vạt váy của bà: “Cô cô, cứu con!”

“Haizz”

Đáp lại lời cầu cứu của Tuyệt Y là một tiếng thở dài thật dài.

” Tuyệt Y, con thật sự là làm cho ta rất thất vọng.” Lắc đầu, Vương thái hậu trầm giọng nói, ” Ta cứ tưởng rằng con là một đứa nhỏ nghe lời, có tri thức hiểu lễ nghĩa, chẳng qua là do được sủng ái nên có điểm hơi quá đáng. Nhưng là hiện tại, ta phát hiện ta sai lầm rồi.”

” Cô cô!” Nghe Vương Thái hậu nói, Tuyệt Y có cảm giác lòng nàng như bị tạt một gáo nước lạnh buốt. Cố gắng vớt vát tình huống hiện tại, cô nàng vẫn tiếp tục dùng sức túm chặt lấy góc áo của Thái hậu.

Vương thái hậu đứng dậy quay đầu đi, không nhìn đến Tuyệt Y nữa.

Nhìn Bộ Nhu Nhi đứng bên cạnh mình, Hoàng Phủ Nam Ninh khước miệng nhếch lên, tiến lên trước nói: “Mẫu hậu, đây là nha đầu mà cho tới bây giờ người vẫn muốn đem gả cho nhi thần sao? Một kẻ tùy hứng làm bậy, coi thường nhân mạng, khư khư cố chấp, không để ai vào mắt. Nếu nhi thần hôm nay không về kịp lúc, chỉ sợ tiểu bạch thỏ tính mạng đã khó giữ!”

Ngượng ngùng ngừng ngắt đầu, Vương thái hậu liếc nhìn hần một cái, rồi lại cúi đầu: ” Ninh nhi, ai gia...”

” Mẫu hậu, người không cần nói nữa. Mẫu hậu chắc còn nhớ, nhi thần đã ở trước mặt người từng nói, về sau, nếu muội ấy vẫn tiếp tục quấy rầy, nhi thần tuyệt đối sẽ không nể mặt nữa! Hiện giờ, muội ấy căn bản là không xem cảnh cáo của nhi thần ra gì, nhi thần không muốn mình còn phải nghĩ đến tình cảm thân thích gì gì đó với muội ấy nữa, mẫu hậu là trưởng bối, người nói hiện tại nhi thần nên làm gì đây?” Lạnh lùng ngắt lời Vương Thái hậu, Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh giọng chất vấn.

” Cô cô, cứ con!” Nghe Hoàng Phủ Nam Ninh nói một hồi như vậy, Tuyết Y sợ hãi cúi đầu, hai tay ôm chặt chân Vương Thái hậu, cố cầu cứu.

Vương thái hậu nói: ” Ninh nhi, tốt xấu gì nàng cũng là biểu muội của con, từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên. Con không thể bỏ qua cho nàng được sao?”

” Mẫu hậu, nhi thần đã bỏ qua cho nàng ta rất nhiều lần rồi.” Cười khẩy, Hoàng Phủ Nam Ninh lớn tiếng phản bác.

” Nhưng là...”

” Mẫu hậu, người đừng như vậy nữa. Nhi thần bởi nể mặt người là trưởng bối, nên mới đến hỏi ý kiến người trước. Nếu mẫu hậu không thể cho nhi thần một câu trả lời thuyết phục, vậy đừng trách nhi thần cũng như vậy, cố chấp, để muội ấy thấy hậu quả!” Nhìn Vương Thái hậu cố ý câu giờ, Hoàng Phủ Nam Ninh cắt ngang lời bà, trực tiếp nói.

Vương Thái hậu ngăn người giạt mình: “ Chuyện này...”

“ Cô cô, đừng mà!” Hai hàng lệ chảy dài xuống, Tuyết Y ôm chân bà khóc lê hoa mang vữa.

Vương thái hậu bắt giác mềm lòng. ” Ninh nhi, bằng không...”

“Mẫu hậu!” Quyết không để Vương Thái hậu có cơ hội biện hộ, Hoàng Phủ Nam Ninh mắt lạnh nhìn bà: “Nhi thần đếm đến ba, nếu người vẫn kiên trì muốn bảo vệ muội ấy, nhi thần sẽ trực tiếp lôi muội ấy đi, dùng cách của nhi thần để xử lý muội ấy!”

“Không cần!”

Hai tiếng kêu to cùng vang lên, là của Thái hậu cùng Tuyết Y.

Trầm ngâm trong thoáng chốc, Vương Thái hậu ngẩng đầu: “Người đâu, đem Tuyết Y tiểu thư ra ngoài, đánh năm mươi đại bản, rồi hộ tống nàng xuất cung, giao lại cho người nhà nghiêm khắc trông coi, nội trong ba tháng không cho phép nàng xuất môn nửa bước. Trong vòng một năm, không được lui tới trong cung.”

“Cô cô!”

Nghe phán quyết của Thái hậu, Tuyết Y cảm thấy toàn thân lạnh run, không dám tin kêu lên nho nhỏ.

Thái hậu làm vậy chẳng khác nào làm cho Tuyết Y mất hết thể diện với đám hoàng thân quốc thích, thử hỏi về sau, cô nàng làm sao còn có thể tự nhiên cùng bọn họ lui tới được nữa.

Vương thái hậu xoay người, vẫy vẫy tay: ” Người đâu, đem nàng dẫn đi.”

“Dạ!”

Hai tiểu thái giám nhanh nhẹn tiến tới, tả hữu hai bên đem Tuyết Y dẫn ra ngoài.

” Không muốn! Con không muốn bị đánh! Cô cô, cứu con a! Con không muốn a! Không muốn...!”

Từ phía xa vẳng lại tiếng kêu khóc thảm thiết của Tuyết Y, nét mặt Vương Thái hậu tràn đầy vẻ không đành lòng, ngẩng đầu nhìn con trai mình.

Khổ nỗi, Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn đeo nguyên vẻ băng lãnh lạnh lùng trên mặt, không vì tiếng kêu khóc của Tuyết Y mà có nửa phần dao động.

65. Chương 65: Từng Bước Đẩy Mạnh

Nhìn tình huống trước mắt, Bộ Nhu Nhi biết mình nên chủ động tiến công. Nàng nhẹ nhàng túm lấy ống tay áo của Hoàng Phủ Nam Ninh mà lắc lắc, rồi nhỏ giọng gọi:

“Vương gia”

Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu lại nhìn nàng: “Sao?”

“Vương gia à, trừng phạt như vậy, có vẻ quá nặng. Tuyết Y biểu muội thân là con gái, bị đánh như vậy, e là muội muội không chịu nổi.” Ngắc đầu lên đối diện với mặt lạnh của Hoàng Phủ Nam Ninh, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt trầm xuống: “Nàng ta xứng đáng bị như vậy!”

“Nhưng mà 50 đại bản...”

“Tiểu bạch thỏ, câm miệng!” Lạnh lùng trừng mắt với Bộ Nhu Nhi, Hoàng Phủ Nam Ninh to tiếng quát: “Nàng quên hôm nay muội ấy đối xử với nàng như thế nào sao? Còn cả lần trước nữa, nàng nói xem muội ấy đã đối với nàng như thế nào.”

“Cái này...” Bộ Nhu Nhi bối rối, cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: “Mấy chuyện đó đều đã qua rồi, thiếp thân cũng không có làm sao, chẳng qua Tuyết Y biểu muội chỉ...” Cảm giác như chính mình đã chạm phải đều cấm kị của hắn, Bộ Nhu Nhi gấp gáp, nàng nhìn hướng Vương Thái hậu phía trên: “Dù có như thế nào, muội muội cũng là người mà mẫu hậu rất thích, nếu đánh nàng trọng thương, mẫu hậu sẽ rất thương tâm, nếu vậy thì phải làm sao đây?”

Nói tới nói lui, Bộ Nhu Nhi khiến mọi người đang có mặt trong Tẩm cung của Vương Thái hậu có cảm giác, nàng nói nhiều như vậy thật ra là do lo lắng cho Thái hậu mà thôi.

Trong lòng Vương Thái hậu bồi hồi rung động, một cảm giác kì lạ dần dần khắc sâu vào trong lòng bà. Trong khi Vương Thái hậu đang một lòng che chở cho Tuyết Y, bà không nghĩ đến có một cô gái luôn vì bà mà suy nghĩ. Hơn một lần, cô gái đó đã giữ gìn thể diện cho bà. Mà lúc này đây, nàng ấy vẫn đang tự đặt mình vào tình huống rắc rối của Vương Thái hậu mà suy nghĩ. Một người con gái tốt như thế, vậy mà bà chưa từng có một chút suy nghĩ làm chuyện gì tốt cho nàng. Mà lúc này, suýt chút nữa thì bà đã... Một cảm giác kì quái ập mạnh vào trong tâm của Vương Thái hậu, làm lòng bà có cảm giác quặn thắt đến tê liệt, sâu trong tim bắt đầu tràn đầy một loại cảm giác mang tên hối hận. Cảm xúc vừa xuất hiện trong nội tâm của Vương Thái hậu đã lập tức đánh bẹp mất hơn nửa cảm giác áy náy đang có với Tuyết Y.

“Được rồi, các người không cần phải nói gì nữa. Những lời vừa rồi ai gia đã nói, ai gia sẽ không thất tín. Tuyết Y bị trừng phạt như vậy là đúng với tội lỗi của nó rồi.” Thu hồi lại tâm trạng rung động vừa rồi, Vương Thái hậu trầm giọng nói.

“Nghe này!” Dùng tay nâng cằm Bộ Nhu Nhi lên cao, hướng gần về phía khuôn mặt của mình, Hoàng Phủ Nam Ninh dùng sức giữ chặt không cho nàng có cơ hội giây thoát. “Mẫu hậu cũng bị những việc làm quá đáng của muội ấy làm áy náy hết kiên nhẫn. Chỉ có nàng, nha đầu này, đã bị người ta bắt nạt đến mức độ này, vậy mà vẫn còn muốn làm người hiền lành nữa.”

Cái cằm xinh xắn đáng thương của Bộ Nhu Nhi được giải thoát, nàng tiếp tục ngoan ngoãn cúi đầu không dám nói gì thêm.

Nhìn dáng vẻ tiểu bạch thỏ đáng yêu ngoan hiền của Bộ Nhu Nhi, trong tâm trí của Hoàng Phủ Nam Ninh bỗng như đang có một giọng nói từ rất xa vọng lại, giọng nói cứ lặp đi lặp lại như một điệp khúc với cụm từ ‘muốn bắt nạt nàng’. Đôi tay tự động nâng lên khuôn mặt nhỏ xinh của Bộ Nhu Nhi, Hoàng Phủ Nam Ninh bắt đầu bọ mạnh hai má nàng.

“Vương gia, dừng... Đau!” Khuôn mặt nhỏ xinh nhăn nhó vì đau, Bộ Nhu Nhi yếu ớt phản kháng.

Hành động phản kháng dễ thương này của nàng càng làm Hoàng Phủ Nam Ninh thêm thích thú. Khuôn mặt hắn xuất hiện nụ cười lạnh, động tác của đôi tay càng dần mạnh hơn. “Phải để nàng đau, nàng mới nhớ kỹ được lần giáo huấn này, để xem từ nay về sau nàng có còn dám làm người hiền lành nữa không.”

Hai cái đứa này...

Trợn tròn mắt nhìn con trai mình đang vô cùng sung sướng bắt nạt Bộ Nhu Nhi, một cô gái thành thật như vậy mà... Vương Thái hậu lâm vào cảm giác xấu hổ. Nhìn khuôn mặt tươi cười của con trai như vậy, Vương Thái hậu bỗng có cảm giác bồi hồi, đã lâu rồi, bà mới lại được nhìn thấy dáng vẻ đó của con trai. Bà có cảm giác, khi ở chung một chỗ với cô bé này, con trai bà thật sự rất thích thú.

“Ninh nhi, nếu đã vừa lòng rồi, các con hãy lui xuống đi, ai gia mệt rồi.” Lên tiếng giải vây cho hai má xinh đáng thương của Bộ Nhu Nhi, Vương Thái hậu nhỏ nhẹ nói.

“Vâng.” Lúc này Hoàng Phủ Nam Ninh mới chịu dừng tay, tay vẫn còn đang cố xoa xoa hai má đã bị hấn bẹp cho đỡ hồng của Bộ Nhu Nhi. “Tiểu bạch thỏ, đi, về thôi.”

“Dạ” Xoa xoa hai má vẫn còn đau, Bộ Nhu Nhi đáp lời, rồi ngoan ngoãn đi theo sau hắn.

“Haizz.” Nhìn bóng dáng đang dần khuất xa của con, Vương Thái hậu đột ngột thở dài một tiếng. “Đứa nhỏ nhu thuận như vậy, làm thế nào lại bị gả cho Ninh nhi vô liêm sỉ này chứ?” Trong lòng tràn ngập cảm giác thương cảm, tiếc nuối dành cho Bộ Nhu Nhi, Vương Thái hậu vầy vầy ta, ra lệnh: “Người đâu, chuẩn bị vài lễ vật đưa đến Minh Vương phủ, nói là ai gia ban thưởng cho Minh Vương phi...”

66. Chương 66: Sư Huynh Cũng Đến

“Một trăm tám lạng Vân cẩm, hai viên Nam hải trân châu, mười hộp đồ trang sức, hai vòng ngọc, một khối hồng ngọc, một khối ngọc lục bảo...”

“Ôi trời!” Mỗi một món đồ được đưa đến đều là đồ thượng hạng, những thứ được gọi tên phía sau còn tốt hơn cả những thứ được nêu tên ban đầu. Lễ vật được mang tới, đã muốn xếp thành một ngọn núi nhỏ cao cao, Tú nhi mở to hai mắt như muốn lòi ra ngoài, nhìn chăm chăm. “Vương phi, Thái hậu nương nương đã thật sự thích người rồi, còn đưa đến nhiều lễ vật quý giá như thế này để tặng người nữa.”

“Đây là việc mà bà ta sớm nên làm.” Ngồi trên ghế thái sư* Bộ Nhu Nhi hừ lạnh. Cô nàng mắt còn không thèm liếc đồng quà tặng, vẫn đang tiếp tục sự nghiệp vĩ đại mỗi buổi sáng đó là dùng trà và chút điểm tâm để tu bổ cho cái dạ dày của nàng.

Sáng sớm nay, đang lúc dùng điểm tâm, đã có người đến chỗ Bộ Nhu Nhi truyền chỉ ban thưởng của Vương Thái hậu.

Ngày hôm qua sau khi về phủ, Hoàng Phủ Nam Ninh bỏ Bộ Nhu Nhi ở nhà một mình, cùng Lí Như Phong đi đâu không biết, đến tối mới thấy hắn mò về. Sáng sớm nay, hắn vào triều sớm, có lẽ sẽ giống như mọi khi, sau khi lâm triều xong, hắn sẽ lại đến tìm Lí Như Phong, hai người sẽ ra ngoài đi riêng với nhau, tối có về hay không cũng chưa chắc được.

Bộ Nhu Nhi vẫn đang trong thời gian được Vương Thái hậu cho nghỉ phép nên vẫn ở nhà, chưa phải tiến cung. Hiện tại trong ngọn núi rộng lớn là Vương phủ này, con hổ đáng sợ cai quản nơi đây là Hoàng Phủ Nam Ninh đã đi vắng, tiểu bạch thỏ là Bộ Nhu Nhi quyết định tạm thời thay thế vị trí đại vương thống lĩnh núi rừng, cho nên nàng cũng không giả bộ nhu mì nhiều như mọi khi, nàng thể hiện bản thân một cách cởi mở hơn.

Từ nãy đến giờ chỉ nghe Bộ Nhu Nhi nói có một câu kiểu như nàng đã dự đoán được tất cả mọi việc ngay từ đầu, Tú nhi hấp tấp hỏi lại nàng như muốn nín lưỡi.

“Vương phi, thực chất, chuyện ngày hôm nay người đã sớm đoán ra rồi phải không ạ?” Quay mặt sang nhìn Bộ Nhu Nhi đầy chờ mong, khuôn mặt Tú nhi như đang phát sáng vì hy vọng.

“Gần như là vậy.” Hờ hững đáp lời, dáng vẻ lười biếng, Bộ Nhu Nhi lấy một miếng bánh chậm chạp đưa vào miệng. “Nhưng cũng phải cảm tạ Tuyết Y biểu muội đã phối hợp rất tốt.” Tiếp tục uống trà, nhấm nháp bánh, Bộ Nhu Nhi mơ màng nghĩ đến Tuyết Y. Tuyết Y nóng giận, hung dữ đại náo một trận, nhờ vậy mà

Bộ Nhu Nhi được lợi, nàng nhanh chóng đạt được mục đích. Tuyệt Y mà không làm vậy thì Bộ Nhu Nhi và Tô Tiểu Tình cũng dự định thực hiện một kế hoạch trường kì tác chiến.

Chén trà đã bị Bộ Nhu Nhi uống cạn sạch. Tú nhi nhanh tay thêm nước trà, cô nàng vui vẻ nói: “Mặc kệ, Tú nhi thấy Vương phi vẫn là lợi hại nhất! Vương phi liệu sự như thần, mọi rắc rối đều được người giải quyết hết luôn!”

“Người quá đề cao ta rồi.” Nâng chén trà lên, Bộ Nhu Nhi mỉm cười nhìn Tú nhi, nàng nhẹ lắc đầu.

“Có chuyện đó sao?” Tú nhi chớp chớp mắt nhìn nàng, vẻ mặt mờ mịt.

Phi...

Nhìn Tú nhi trưng ra khuôn mặt ngơ ngác, chốc chốc lại chớp chớp mắt, ngược khuôn mặt nhìn rất ngố của mình lên nhìn Bộ Nhu Nhi một cách đầy thắc mắc. Bộ Nhu Nhi không nén được mà phì cười.

Giơ tay xoa xoa đầu Tú nhi, Bộ Nhu Nhi nói rất dịu dàng. “Ngoan. Chỉ cần người thành thật đi theo bên ta, sau này ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi người.”

“Tú nhi không quan tâm người có bạc đãi Tú Nhi hay không. Chỉ cần Vương phi cảm thấy tốt, là Tú nhi đã cảm thấy rất vui rồi.” Đôi mắt chăm chú nhìn vị Vương phi của mình, Tú nhi nói đầy chân thành.

“Thật là một đứa bé ngoan.” Ánh mắt nhìn Tú nhi đầy ấm áp, Bộ Nhu Nhi bật cười nhẹ, nàng vươn tay, dịu dàng xoa xoa đầu Tú nhi.

“Thưa Vương phi”

Một nha hoàn đột ngột xuất hiện ngoài cửa, cắt ngang không khí nói chuyện ấm áp đang diễn ra trong phòng.

Thu tay lại, Bộ Nhu Nhi miễn cưỡng nhìn nha hoàn mới xuất hiện kia. “Chuyện gì?”

“Thưa Vương phi, ngoài cửa có một vị tên là Tưởng công tử, vị công tử ấy tự xưng là sư huynh của người.”
Hả?...

Bộ Nhu Nhi hơi sửng sốt. Nàng đang lục lại kí ức của thân thể này. Phụ thân của cơ thể này, nhiều năm về trước, ông ta đã nhặt một đứa trẻ bị bỏ rơi ở ven đường, đứa bé là một kỳ tài võ học, nên đã được ông nuôi dưỡng và thu nhận làm đồ đệ. Đứa bé này tên Tưởng Quân Bân, lớn hơn Bộ Nhu Nhi 5 tuổi. Khi mới 15 tuổi, Tưởng Quân Bân đã vào quân ngũ, mặc dù còn rất trẻ nhưng đã lên chức Đốc quân. Năm trước, Tưởng Quân Bân bị phái đi Biên quan, rồi không thấy trở về.

Bộ Nhu Nhi của hiện tại từ khi xuyên qua cũng chưa từng thấy mặt Tưởng Quân Bân bao giờ. Khi Tưởng Quân Bân vẫn còn đang sống ở Bộ phủ, nàng nghe ngóng được, Tưởng Quân Bân rất tốt với Bộ Nhu Nhi ngày đó, luôn quan tâm chăm sóc cho nàng.

“Mau mời!” Dù sao cũng là người quen của thân xác này, Bộ Nhu Nhi rất muốn được biết, nàng chỉ cần ít nói đi chút là được.

“Vâng, thưa Vương phi.”

Nhanh chóng rời đi. Vài phút sau, nha hoàn vừa đến bấm báo dẫn theo một người tiến về phía cửa phòng mà Bộ Nhu Nhi đang ở.

A!

Vừa mới xoay người lại, Bộ Nhu Nhi suýt tí nữa thì nhảy dựng lên vì giật mình.

Trước mặt nàng hiện giờ là một nam nhân rất cao lớn, đầy uy mãnh. Nam nhân này thân cao ít cũng phải đến 1m85, dáng người cân đối, tóc đen như mực tùy ý buộc phía sau đầu. Khuôn mặt không thể nói là tuấn mỹ bởi đường cong của ngũ quan khá cứng, giống như dao gọt rìu đục thông thường, tuy nhiên vừa nhìn khuôn mặt đó cũng sẽ làm người ta không thể nào quên bởi vẻ cương nghị của nó. Một thân áo bào đen huyền ôm lấy cơ thể, xung quanh Tưởng Quân Bân toát ra khí thế mạnh mẽ cùng thần thái lãnh ngạo.

Khi trông thấy Bộ Nhu Nhi, khuôn mặt Tướng Quân Bản hiện lên sự ngạc nhiên, hấn bước những bước dài lại gần nàng. Dùng sức nắm thật chặt đôi bàn tay của nàng, Tướng Quân Bản dịu dàng nói: “Nhu Nhi, ta đã trở về.”

67. Chương 67: Đột Nhiên Thổ Lộ

“Sư huynh!”

Giật mình, Bộ Nhu Nhi rút tay về.

Hành động của nàng khiến hấn sững sốt, trên mặt hiện lên sự xấu hổ. “Nhu Nhi, thực xin lỗi, vừa rồi do ta quá mức kích động, thực xin lỗi, sư huynh không phải cố ý.”

Tướng Quân Bản tay chân luống cuống, cố gắng xin lỗi.

Nhìn bộ dạng luống cuống của hấn, Bộ Nhu Nhi tin hấn thật sự không cố ý. Lui về sau một chút, nàng nói: “Không sao. Sư huynh ngồi đi.”

“Được.” Tướng Quân Bản ngồi xuống ghế. Nha hoàn tiến lên dâng trà.

Từ lúc ngồi xuống đến giờ, Tướng Quân Bản không động đến chén trà được mang tới. Ánh mắt của hấn từ lúc đó đến giờ vẫn luôn hướng về phía Bộ Nhu Nhi. Ánh mắt ấy tuy không quá nóng bỏng nhưng trong đó lại dạt dào tình ý.

Định không để ý đến sự khác thường trong ánh mắt của vị sư huynh này, nhưng Bộ Nhu Nhi vẫn bị cảm giác không được tự nhiên quẩn lầy. Nàng ngẩng đầu, nở nụ cười tươi với Tướng Quân Bản ngồi kế bên, chủ động nói. “Sư huynh, huynh từ Biên quan trở về khi nào vậy?”

“Hôm nay.” Tướng Quân Bản trả lời.

“Hôm nay.” Trong lòng giật thót một cái, vẫn giữ nguyên nét cười trên mặt, Bộ Nhu Nhi tiếp tục hỏi: “Lúc nào vậy?”

“Vừa xong.”

Hắc!

Cảm giác khiếp sợ bắt đầu dâng lên, Bộ Nhu Nhi mơ hồ cảm thấy ở Tướng Quân Bản có điểm nào đó không thích hợp.

“Nếu vừa mới về, sao sư huynh không trở về nhà nghỉ ngơi lấy lại sức trước đã, đến thăm muội sau cũng được mà?”

“Ta muốn gặp muội.” Vẫn không rời mắt khỏi Bộ Nhu Nhi, Tướng Quân Bản trầm giọng nói.

A a a...

Khóe miệng giật giật, trong lòng Bộ Nhu Nhi đang thầm than cái sự quá trực tiếp của vị sư huynh này.

Chưa dừng lại ở đây, sự trực tiếp kế sau của Tướng Quân Bản đã chính thức làm Bộ Nhu Nhi choáng váng.

“Nhu Nhi, ta mới rời đi có nửa năm, sao muội đã vội lập gia đình? Hơn nữa, sao muội còn gả... gả cho Minh Vương gia chứ?”

Khóe miệng Bộ Nhu Nhi không tự chủ được co giật liên tục. Cô nàng ngao ngán than thở trong lòng. Đại ca, huynh có biết là huynh đang nói cái gì không. Cô nương nhà người ta hiện đã là gái có chồng. hơn nữa tiếng tăm chồng người ta còn lừng lẫy vang xa, cả cái Vương triều Phượng Tường này ai mà không biết.

“Minh Vương gia không tốt sao?” Chớp chớp mắt khó hiểu, Bộ Nhu Nhi nhẹ nhàng hỏi lại hấn.

“Không tốt! Đương nhiên không tốt! Ai cũng biết Minh Vương gia hấn... hấn... Gả cho hấn, muội làm sao có thể có được một cuộc sống tốt!”

Khuôn mặt Tướng Quân Bân trở lên nhăn nhó. Rồi như nghĩ đến điều gì đó rất thương tâm, sắc mặt bắt đầu trở lên u ám.

Nhìn sự biến đổi trên khuôn mặt hắn, Bộ Nhu Nhi có thể dễ dàng đoán được. Vị sư huynh của nàng đã thực sự coi những lời đồn đại hắn nghe được bên ngoài là sự thật. Lúc nhớ đến tội ác tày trời của Hoàng Phủ Nam Ninh, hắn lại nhìn Bộ Nhu Nhi như đang nhìn một cô thỏ con yếu đuối cần được bảo vệ.

Bộ Nhu Nhi mỉm cười, nhẹ nhàng nói với hắn: “Vương gia rất tốt với muội. Ở đây muội rất hạnh phúc.”

“Làm sao có thể!” Sa sầm mặt mày, Tướng Quân Bân nói như đang gào: “Ta vừa mới về đã nghe người ta nói, đêm tân hôn hắn không động phòng cùng muội, sau này cũng coi muội như người vô hình. Ngay ngày hôm qua, cháu gái của Thái hậu còn mang người đến tận cửa để bắt nạt muội. Sao muội lại nhẫn nhịn chịu khổ như vậy, lại còn để cho cái loại người đó đến bắt nạt nữa?”

Đầu thì lắc còn lòng thì âm thầm phản đối, mấy chuyện xảy ra đó đều là do Bộ Nhu Nhi nàng sắp đặt, nàng còn ước nó đó xảy ra nữa là.

Đối diện với vị sư huynh của mình, Bộ Nhu Nhi kiên nhẫn giải thích: “Sư huynh, sư huynh đừng kích động như vậy. Kỳ thật, mọi chuyện không tệ như huynh nghĩ đâu...”

“Nhu Nhi!” Không quan tâm đến những lời giải thích của Bộ Nhu Nhi, Tướng Quân Bân lại một lần nữa nắm chặt đôi tay nàng, đôi mắt sáng quắc nhìn nàng không rời.

“Sư huynh...” Bộ Nhu Nhi ngạc nhiên. Nàng không hiểu hắn ta đang bị làm sao nữa.

“Hãy đi theo ta.” Nhìn sâu vào mắt nàng, Tướng Quân Bân nói với vẻ mặt chân thành. “Đi theo ta tới Biên quan, ta sẽ chăm sóc muội thật tốt. Ta cam đoan, chỉ cần có ta ở đây, ta sẽ không để cho bất kì kẻ nào bắt nạt muội. Tuy ta không thể uội sơn hào hải, vị lụa là gấm vóc, nhưng ít nhất ta có thể đảm bảo uội cơm no áo ấm.”

A a a...

Nghe hắn thao thao nói một hồi, Bộ Nhu Nhi đứng hình luôn.

Mất một lúc sau, nàng mới phản ứng lại nổi... Vị sư huynh này đang thổ lộ với nàng. Những lời nói ngắn gọn, không hoa mỹ nhưng lại rất chân thật, cộng thêm ánh mắt chân thành tha thiết, thực sự đã khiến nàng rung động thật sâu. Nếu có thể, nàng cũng muốn đáp lại tình cảm chân thật đó, nhưng... hiện giờ thì không thể được.

“Sư huynh, chuyện này...” Ngắc đầu nhìn Tướng Quân Bân, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng muốn nói với hắn. Nhưng lời còn chưa nói hết, một tiếng quát chói tai đã truyền đến chỗ hai người đang ngồi.

“Các người đang làm cái gì thế hả?”

68. Chương 68: Vương Gia Ghen

“Vương gia?”

Rùng mình, Bộ Nhu Nhi quay đầu lại nhìn.

Đang đứng ngay cửa là Hoàng Phủ Nam Ninh, khuôn mặt tuần tú, hai mắt tóe lửa, hỏa diệm từ cơ thể đang không ngừng thoát ra như muốn thiêu rụi mọi thứ xung quanh.

Nhìn bộ dạng như sắp cháy đến nơi của Hoàng Phủ Nam Ninh, thân thể Bộ Nhu Nhi không tự chủ run lên, trong lòng nổi lên nỗi e sợ mơ hồ.

“Thuộc hạ tham kiến Minh Vương gia.” Hơi giật mình tí chút, Tướng Quân Bân buông tay Bộ Nhu Nhi, chấp tay hành lễ với Hoàng Phủ Nam Ninh.

Khuôn mặt tuần tú u ám, ánh mắt lạnh lẽo liếc Tướng Quân Bân, rồi nhìn sang Bộ Nhu Nhi đang đứng gần tên Quân Bân đó. Một lớn một bé, một to lớn một nhỏ xinh, một nam một nữ, hai người đứng chung

một chỗ, nghiễm nhiên đã tạo thành hình ảnh một đại nam nhân đang bảo hộ một tiểu nữ tử. Càng nhìn, Hoàng Phủ Nam Ninh càng cảm thấy rất chi là chương mắt.

Tâm trạng bắt đầu đi xuống, hấn cao giọng quát: “Tiểu bạch thỏ! Lại đây!”

“Dạ.” Gật đầu ngay lập tức, Bộ Nhu Nhi đang trong tư thế chuẩn bị chạy tới.

Còn chưa kịp nhắc chân, cô nàng đã có cảm giác cổ tay đang bị giữ chặt, quay đầu nhìn lại, phát hiện nguyên nhân to lớn đang lù lù đứng phía sau.

“Tướng Quân Bản!”

Trong không gian yên ắng, một tiếng quát to mang theo tức giận đột ngột vang lên.

Hai mắt Hoàng Phủ Nam Ninh đang trừng liếc, đôi mắt bắt đầu bắn ra một loạt tia lửa cực nóng. “Người buông Vương phi của bổn vương ra ngay!”

“Vương gia, nàng cũng là sư muội của thuộc hạ ” Từ chối buông tay, Tướng Quân Bản bình thản trả lời.

Vẫn đang giận dữ trợn trừng mắt với Quân Bản, Hoàng Phủ Nam Ninh vặc lại: “Hiện tại, nàng là Vương phi của bổn vương!” rồi liếc mắt nhìn sang Bộ Nhu Nhi: “Tiểu bạch thỏ, còn không mau đến đây!”

“Dạ” Vội gật đầu, Bộ Nhu Nhi nhìn Quân Bản nói: “Sư huynh, buông ra đi.”

Kiên quyết lắc đầu, Tướng Quân Bản thật thà nhìn nàng. “Nhu Nhi, hôm nay sư huynh đến chính là muốn đưa muội đi. Đời này, ta sẽ không buông tay muội nữa.”

Nhìn chằm chằm Quân Bản, Bộ Nhu Nhi bị đông cứng tại chỗ.

Âm thầm than vãn trong lòng, Bộ Nhu Nhi đâu có nghĩ cái vị sư huynh này lại trực tiếp đến đáng sợ như thế. Nhưng mà, nói đi thì cũng phải nói lại, lúc nói ra những lời chân thành thâm tình như thế, ít nhất cái lão nhân gia này cũng nên hỏi ý kiến đương sự là nàng trước cái đã chứ. Đã thế, lão này còn nói những lời rất sến trước mặt Vương gia nữa chứ, nếu muốn chết đến vậy, hấn nên tự đi một mình đi, còn kéo theo nàng làm gì cơ chứ.

Khóe miệng run điên cuồng, Bộ Nhu Nhi giờ phút này thật rất muốn khóc. Cuối cùng, cô nàng đành chỉ có thể liếc Tướng Quân Bản một phát. “Sư huynh, huynh thật không buông tay ra sao?”

Tướng Quân Bản lắc đầu. “Không.”

“Nếu vậy, thật xin lỗi.” Cúi đầu, Bộ Nhu Nhi cắn mạnh vào cổ tay Quân Bản một phát.

“A...”

Thảm thiết kêu lên, nội tâm đau đớn, nỗi đau theo vết cắn nơi cổ tay bắt đầu lan khắp toàn thân, Tướng Quân Bản buông lỏng tay. Tranh thủ cơ hội, Bộ Nhu Nhi rút tay về, chạy ngay về phía Hoàng Phủ Nam Ninh.

“Vương gia”

Bộ Nhu Nhi dừng lại trước mặt Hoàng Phủ Nam Ninh. Đối với biểu hiện rất thông minh của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh cực kì vừa lòng. Tay kéo Bộ Nhu Nhi về phía mình, mắt tiếp tục nhiệm vụ phun lửa cao cả, trừng trừng liếc Tướng Quân Bản, khóe miệng đắc ý lộ ra nụ cười khó thấy.

Tướng Quân Bản không thêm để ý, chăm chú nhìn Bộ Nhu Nhi, trong đôi mắt là sự đau khổ khó tin.

“Nhu Nhi...” Hấn đau lòng khê gọi tên nàng, không muốn tin nhìn lại hai dấu răng đang hằn rất sâu trên cổ tay mình, rồi lại ngược đôi mắt buồn bã nhìn nàng.

Bộ Nhu Nhi đầu lắc như già tởi, nàng không muốn hấn nhìn nàng như vậy, nàng với hấn không có quen biết nha.

Mặt Hoàng Phủ Nam Ninh sầm sì, vươn tay kéo Bộ Nhu Nhi ra sau lưng mình: “Tướng thiếu tướng, người tới vương phủ của bổn vương để làm gì?”

“Thuộc hạ đến để mang nàng đi.” Ngang bướng ngang cao đầu, Tướng Quân Bản cao giọng nói.

“To gan!” Hoàng Phủ Nam Ninh mắt trừng càng lớn, quát to.

Bùm Bùm...

Nha hoàn, sai vật đang xó rớ đứng xung quanh hai chân run rẩy, lập tức rầm rập quỳ xuống. Quan sát tình hình xung quanh, Bộ Nhu Nhi mang vẻ mặt suy tư. Nàng kéo kéo góc áo của Hoàng Phủ Nam Ninh: “Vương gia, ngài không cần tức giận như vậy.”

Hắn đẩy nàng ra: “Tiểu bạch thỏ, nàng trở về phòng đi..”

Đôi mắt của Bộ Nhu Nhi tròn xoe, mở to đầy ngạc nhiên nhìn hắn. Hoàng Phủ Nam Ninh đuổi nàng đi chỗ khác, nàng thật không cam lòng. Nàng đang mong được ở lại xem kịch vui mà, chuyện xảy ra tốt xấu gì cũng bởi nàng mà ra mà..

“Nhu Nhi, không cần đi.” Tướng Quân Bản lớn tiếng nói với sang.

Đây chính xác là từ mà Bộ Nhu Nhi muốn nghe nhất trong lúc này. Cô nàng chớp chớp mắt khó xử nhìn Hoàng Phủ Nam Ninh.

“Vương gia...”

“Mơ tưởng.” Nắm lấy cổ tay của Bộ Nhu Nhi, Hoàng Phủ Nam Ninh to tiếng vặt lại: “Nàng đã trở thành Vương phi của bốn vương, kiếp này nàng là của bốn vương. Sinh là người của bốn vương, chết cũng là quỷ của bốn vương.”

Tướng Quân Bản nghe xong, sắc mặt ngay lập tức tối sầm lại: “Vương gia, ngài chỉ là muốn một Vương phi ăn mặc trang điểm xinh đẹp để trang trí mà thôi. Nữ tử như vậy, ngài tùy tiện tìm đều có thể tìm được, vì sao ngài lại không chịu buông tha cho nàng?”

“Lúc tuyển phi, bốn vương nhìn thấy nàng liền coi trọng nàng.” Hất cằm đầy khiêu khích, Hoàng Phủ Nam Ninh cất cao giọng đáp trả.

Tướng Quân Bản cũng không chịu lép vế: “Vương gia, bên người thuộc hạ có một cô nương, gia thế trong sạch, tính tình mềm mại, xuất thân so với sư muội còn tốt hơn nhiều. Không bằng, thuộc hạ mang nàng đến để trao đổi với Vương phi, ngài cảm thấy thế nào?”

“Tướng thiếu tướng, người cho là Vương phi của bốn vương là người người muốn trao đổi lúc nào thì trao đổi ngay được sao?” Cười lạnh lẽo, Hoàng Phủ Nam Ninh quát lại.

Tướng Quân Bản cúi đầu: “Thuộc hạ không dám? Nhưng mà, thật sự sư muội nàng.....”

“Tướng thiếu tướng.” Tướng Quân Bản câu trước sư muội, câu sau sư muội, cái từ ‘sư muội’ cứ đập bôm bốp vào tai Hoàng Phủ Nam Ninh, sắc mặt hắn đã muốn đen như đất nồi, hắn rất khó chịu: “Nếu không phải coi trọng người vô nghệ cao cường, tại Biên quan lập nhiều công lớn, người cho rằng bằng những lời này của người, người còn có thể đứng ở đây cùng bốn vương nói chuyện sao?”

Tướng Quân Bản ngang bướng ngẩng đầu: “Thuộc hạ biết trong lòng Vương gia tức giận. Nhưng thật sự là thuộc hạ yêu thương sư muội thật lòng. Thuộc hạ không đành lòng để sư muội một thân một mình tại vương phủ chịu khổ. Xin Vương gia hãy buông tha cho sư muội, để cho thuộc hạ mang sư muội rời đi. Nếu được thì thuộc hạ xin dâng hai hay ba..... Hay mười cô nương cho Vương gia để đổi lấy sư muội”

“Hỗn láo! Theo ý của người, bốn vương là người háo sắc hay sao?” Nghe Tướng Quân Bản đàm đạo kiểu đó, sắc mặt Hoàng Phủ Nam Ninh phải nói là đất nồi còn đen hơn, tay nhắc chum trà quăng mạnh vào Tướng Quân Bản.

“Vương gia, ngài không cần phải giải thích. Đối với bất kì cô gái nào ngài đều không có hảo cảm.” Nghiêng đầu né, Tướng Quân Bản lại chấp tay cung kính nói: “Chính là vì như thế, cho nên thuộc hạ mới dám cả gan đến tận cửa để đưa sư muội đi. Đối với Vương gia mà nói, mọi cô gái đều giống như nhau, như vậy thì đối với việc một cô gái bất kì nào đó tới làm Minh Vương phi thì cũng chẳng có vấn đề gì. Nhưng đối với thuộc hạ mà nói, sư muội là độc nhất vô nhị, thuộc hạ đã sớm lập lời thề, muốn chăm sóc cho sư muội cả đời cả kiếp.”

“Cam miêng”

69. Chương 69: Vương Gia Ghen 2

Hoàng Phủ Nam Ninh đã muốn điên tiết lắm rồi, cái tên Tướng Quân Bân này vẫn còn dám kêu sư muội trước mặt hắn, lại còn nói về tình cảm thâm thiết, thề non hẹn biển của bọn họ nữa chứ. Hoàng Phủ Nam Ninh không thể nào áp chế được lửa giận trong lòng nữa, hắn gầm lên: “Tướng thiếu tướng! Xem ra bốn vương đã đối với ngươi quá khách khí! Ngươi chẳng những không phân biệt được tôn ti trật tự mà còn dám bất kính đối với bốn vương!”

“Thuộc hạ vẫn đang rất kính ngưỡng Vương gia. Nhưng mà sư muội ” >_

“Ngươi câm miệng cho bốn vương!”

Cái tên Tướng Quân Bân này vẫn còn dám nói tiếp nữa. Lửa giận hùng hực bốc cao, nó mạnh bạo bao phủ trọn vẹn cơ thể Hoàng Phủ Nam Ninh bên trong. Không thể nào mà nhịn nổi nữa, tay vớ đại chiếc ghế gần mình, Hoàng Phủ Nam Ninh ném mạnh vào mặt Tướng Quân Bân cho bõ tức. “Vương phi của bốn vương, đời này nàng là của bốn vương! ngươi đừng có mơ ngươi có thể cướp nàng khỏi bốn vương!”

Chiếc ghế vù vù lao tới, Tướng Quân Bân lắc người né tránh, sắc mặt hắn cũng đen chẳng kém Hoàng Phủ Nam Ninh là mấy: “Vương gia, ngài thực không buông tay sao?”

“Không bao giờ!” Giận dữ đáp trả, Hoàng Phủ Nam Ninh vung nắm đấm, nhắm thẳng mặt Tướng Quân Bân đánh tới..

Tướng Quân Bân vừa tránh né vừa giải thích: “Vương gia, thuộc hạ hôm nay đến đây vì muốn ôn lại chuyện xưa cùng với sư muội, thuận tiện muốn xin phép ngài mang sư muội đi, thuộc hạ không có ý tranh chấp với ngài.”

“Ngươi muốn Vương phi của bốn vương, còn không phải cố ý tranh chấp thì là cái gì?” Hoàng Phủ Nam Ninh cười gần, thừa dịp Tướng Quân Bân chưa chuẩn bị kịp, chân quét mạnh về phía hắn.

Khó lòng mà tránh được cú quét chân này của Hoàng Phủ Nam Ninh, cũng may Tướng Quân Bân một thân võ nghệ cao cường, hắn xoay thân di động rất nhanh về phía sau, tạm thời tránh được đòn đánh.

Mới giữ vững được thân hình sau cú đòn vừa rồi, mắt Tướng Quân Bân đã thấy một quyền nữa đang nhắm thẳng mặt hắn mà lao tới. Vươn tay nhanh như chớp tóm lấy cổ tay Hoàng Phủ Nam Ninh, hắn khuyên giải: “Vương gia, mong ngài dừng tay lại, thuộc hạ không muốn cùng ngài giao phong!”

“Thật sao?” Hừ lạnh, cánh tay vẫn đang tự do còn lại của Hoàng Phủ Nam Ninh rất nhanh nắm thành quyền, hướng phía cầm Tướng Quân Bân xông tới.

“Á!”

Đau. Tướng Quân Bân vội buông tay Hoàng Phủ Nam Ninh, chân rất nhanh lui về phía sau vài bước: “Vương gia, ngài không nên như thế!”

Hoàng Phủ Nam Ninh khó chịu cười lạnh: “Bốn vương là bị ngươi ép tới mức này.” Di chuyển tới phía trước, một quyền hướng hạ phúc của Tướng Quân Bân mà lao đến.

Tướng Quân Bân né thoát: “Vương gia, xin ngài dừng tay lại. Nếu không, thuộc hạ sẽ không khách khí nữa?”

“Bốn vương không cần ngươi phải khách khí!” Hoàng Phủ Nam Ninh ‘hây’ một tiếng, chân như gió lốc quét mạnh vào phía dưới thân Tướng Quân Bân. J)

Bị tấn công dồn dập, bức mình, sắc mặt Tướng Quân Bân đã biến đen xì: “Một khi đã như vậy, ngài đừng trách thuộc hạ không khách khí!”

“Tiếp chiêu!” Không thêm nhiều lời, cơ thể linh hoạt di động, Hoàng Phủ Nam Ninh liên tiếp tung ra những cú đòn như vũ bão.

Tướng Quân Bân lui về phía sau, phá giải mọi đòn thế.

Sắc mặt Hoàng Phủ Nam Ninh đen kịt, tăng lực tấn công, quyền cước liên hoàn tung ra.

Phá giải mọi cú đòn đánh tới, Tướng Quân Bân không công mà chỉ thủ.

“Wow.....”

Đứng gần đó, tròn mắt nhìn hai tên con trai đang đánh nhau tung chiếu lật phản là cô nàng Bộ Nhu Nhi của chúng ta. Nét mặt hơi méo mó vắn vẹo vì bận suy tư, cô nàng đang tự hỏi chính mình. Rồi cuộc cô nàng nên làm cái gì đây? Khóc lớn sao? Không cần. Hay Là kêu toáng lên? Bỏ qua. Nhưng dù sao cô nàng cũng nên làm một cái gì đó, không thì cái vụ đánh nhau này mất hết cả ý nghĩa mất.

Nghiêng đầu ra dáng ta đây đang suy nghĩ dữ dội, Bộ Nhu Nhi bật ngón tay đánh tách. Con mắt đảo quanh quan sát xung quanh, rồi lén lút đưa tay nhéo một phát vào thắt lưng, cô nàng đã cảm thấy rất là đau rồi. Viên mắt bắt đầu ửng đỏ, hai tầng sương rất nhanh xuất hiện trong mắt. Cô nàng hít hít cái mũi, nghẹn ngào gọi: “Vương gia, sư huynh, hai người đừng đánh nhau, đừng đánh nhau nữa mà.”

“Tiểu bạch thổ, tránh qua một bên đi!”

“Sư muội, tránh qua một bên đi!”

Hai tên con trai trăm miệng một lời, cùng quay đầu lại phía Bộ Nhu Nhi mà quát.

Kinh ngạc nhìn đối thủ của mình, Hoàng Phủ Nam Ninh giận muốn tái cả mặt, gầm gừ: “Vương phi của bốn vương, không cho phép người gọi!” Hắn tức thì tung ngay một cước vào chân đối phương.

Tướng Quân Bản kiên trì phản đối “Nàng là sư muội của thuộc hạ!”

“Hiện tại, nàng là Vương phi của bốn vương!” Quát trả, đôi mắt Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh như muốn đóng băng kẻ hỗn láo trước mặt: “Từ nay về sau, các người không còn có cái quan hệ như thế nữa! Nàng đã trở thành người của bốn vương!”

“Vương gia!” Sắc mặt của Tướng Quân Bản sau câu nói của hắn trở lên tối đến kinh dị: “Ngài có ý tứ gì?”

“Là ý tứ này?” Nghiến răng quát, Hoàng Phủ Nam Ninh tung tiếp một cước.

Đột nhiên, Tướng Quân Bản nở nụ cười. “Nếu vậy, Vương gia, thuộc hạ sẽ không khách khí nữa!”

Nhẹ vung tay, dễ dàng tóm được mắt cá chân của Hoàng Phủ Nam Ninh, Tướng Quân Bản hơi dùng lực hất cơ thể Hoàng Phủ Nam Ninh ra sau.

Hoàng Phủ Nam Ninh trụ đứng không vững, thiếu chút nữa bị Tướng Quân Bản làm cho ngã nhào.

Bộ Nhu Nhi nhanh chân lẹ mắt chạy tới, vươn tay ôm lấy hắn vừa kịp lúc. “Vương gia, ngài không sao chứ?”

“Buông ra!”

Bị người ta suýt tý nữa thì đánh ngã, đã thế còn phải nhờ một đứa con gái giúp mình đứng vững, đối với một đại nam nhân đội trời đạp đất như Hoàng Phủ Nam Ninh mà nói thì đây là chuyện cực kì cực kì mất mặt. Hắn hất tay đẩy cô nàng ra: “Đây là việc của đàn ông, phụ nữ đừng có tham gia vào!”

“Vương gia!”. Không kịp phòng bị, Bộ Nhu Nhi bị cú đẩy của hắn làm té ngã.

Khiêu ngạo nhìn Tướng Quân Bản, khoe miệng của Hoàng Phủ Nam Ninh cong lên đầy khiêu khích: “Bắt đầu cũng không tệ. Bốn Vương đợi ngày này đã lâu rồi, bắt đầu nào.” Cởi ngoại bào ném sang một bên, ống tay kéo cao hơn, hắn hoàn toàn thả lỏng cơ thể, nhưng lại khiến cho đối phương không tìm ra khe hở để công kích.

Tướng Quân Bản cũng kéo cao vạt áo, hai tay nắm chặt, mắt mở to không chớp, theo dõi nhất cử nhất động của đối thủ.

Một cái bóng nhoáng qua, đôi tay của Tướng Quân Bản đã bị Hoàng Phủ Nam Ninh khống chế. Anh dùng lực xoay mạnh định bẻ quặt tay Tướng Quân Bản ra sau lưng, Như đã đoán trước được tình huống sẽ xảy đến, Tướng Quân Bản xoay ngược cổ tay, giật ra khỏi đối thủ, rồi xoay người lại, tóm lấy cổ tay địch thủ bẻ quặt ra sau.

Bị bất ngờ, Hoàng Phủ Nam Ninh xoay chân đá về phía sau.

Chân phải di chuyển, né khỏi cú đá đang tới. Lúc này, tất cả sự chú ý của Tướng Quân Bản đều đang tập trung phía dưới chân, lực tay đang nắm giữ đối thủ dần buông lỏng.

Cơ hội đến, Hoàng Phủ Nam Ninh thu hồi đôi tay, rồi rất nhanh tung một quyền hướng đến mặt đối thủ.

Mắt thấy nguy hiểm khó tránh, Tướng Quân Bản khụy hai gối, gập người xuống thấp, tránh thoát cú đánh bất ngờ.

Khúc dạo đầu qua đi. Hai người lại một lần nữa đối mặt với nhau, đôi mắt đều như đang bắn ra sấm sét. Trong bầu không khí xung quanh hai người đó lúc này như đang nhiễm đầy lôi điện, bắn tung tóe về phía đối phương như muốn thiêu rụi kẻ đó.

“1, 2, 3.”

Có một kẻ đang an toàn ngồi trong phòng tiếp khách khi này, còn rất ung dung nhàn nhã nhìn qua cửa sổ xem kịch vui là cô nàng Bộ Nhu Nhi. Hiện giờ, cô nàng đang nhỏ giọng đếm. Con số 3 vừa dứt khỏi miệng, cô nàng đã thấy hai kẻ ngoài kia lại tiếp tục lao vào choảng nhau.

70. Chương 70: Vương Gia Ghen 3

Thời điểm làm nóng người đã qua, hai kẻ ngoài kia càng đánh càng hăng. Quyền cước vung lên nhanh như chớp, chiêu thức cũng biến hóa liên tục, một đòn tấn công bị phá giải thì ngay lập tức sẽ có một cú đánh khác thay thế. Bộ Nhu Nhi nhìn mà muốn hoa cả mắt, không nhìn ra được nổi một chiêu của hai kẻ ngoài kia.

Xem trộm ở một góc an toàn, Bộ Nhu Nhi đang cực kì thích thú, cô nàng còn lẩm bẩm một mình. “Xem ra võ công hai tên này đều rất giỏi ha.”

Áo bào bị vứt sang một bên, cơ thể Hoàng Phủ Nam Ninh lộ rõ dưới ánh sáng mặt trời, một body siêu chuẩn. Không giống như những Vương tôn quý tộc khác, luôn thích sống một cuộc sống sung sướng an nhàn. Cứ nhìn những cú ra đòn dứt khoát đầy uy lực của Hoàng Phủ Nam Ninh thì biết, từ nhỏ hẳn đã luyện võ. Chỉ tiếc đối phương là Tướng Quân Bản, nên tất nhiên so với hắn thì chuyên nghiệp hơn nhiều. Hai người này đã giao đấu với nhau hơn mười chiêu, hiện tại Hoàng Phủ Nam Ninh đang ở thế hạ phong.

Không cam lòng chịu thua kém đối phương, Hoàng Phủ Nam Ninh dần mất bình tĩnh, những cú đánh ra càng dùng sức nhiều hơn.

Đối phương như vậy cũng khiến Tướng Quân Bản gặp không ít khó khăn, hắn khá vất vả trong việc phòng thủ và tìm kiếm sơ hở của đối phương.

Sau một hồi, Tướng Quân Bản cũng phát hiện ra điểm yếu của đối thủ.

Đang thích thú theo dõi trận đánh, cùng lúc, Bộ Nhu Nhi cũng phát hiện ra điều mà Tướng Quân Bản mới thấy, nàng vội vàng kêu lớn: “Vương gia, cẩn thận bên phải!”

Hai đại nam nhân đang giao đấu nhất thời đều sửng sốt.

Kinh ngạc qua đi, Hoàng Phủ Nam Ninh xoay thân mình, nhanh chóng che lại sơ hở của mình.

Phía bên này, Tướng Quân Bản vẫn còn đang tròn mắt nhìn về hướng Bộ Nhu Nhi, biểu tình như không thể tin nổi.

“Nhu Nhi, muội...” Sư muội bán đứng hắn...

“Không được nhìn! Không cho phép người nhìn Vương phi của Bổng vương!” Tranh thủ cơ hội, Hoàng Phủ Nam Ninh tung cước đá vào chân đối thủ, rồi kế tiếp tung ngay một đấm vào bụng hắn.

“A..”

Tay ôm lấy vùng bụng bị đánh trúng, nhanh chóng thối lui về sau vài bước, Tướng Quân Bản dựa lưng vào cây cột gần đó để trụ vững thân mình.

“Vương gia!” Nhanh chân chạy đến bên cạnh Hoàng Phủ Nam Ninh, Bộ Nhu nhi kêu lên đầy lo lắng; “Người không sao chứ?”

“Bổn vương không sao.” Dù là may mắn, nhưng thắng vẫn là thắng, tâm tình của Hoàng Phủ Nam Ninh tốt lên không ít. Tay kéo Bộ Nhu Nhi lại gần mình, hấn dắt nàng tiến đến trước mắt Tướng Quân Bản. Nhìn vẻ mặt cực kì đau khổ của Tướng Quân Bản, hấn đặc ý cười. “Còn muốn đánh nữa không?”

Chau mày lại, đôi mắt buồn sâu thẳm của Tướng Quân Bản đang nhìn Bộ Nhu Nhi, hấn đầu lòng hỏi nàng. “Sư muội, vì sao?” Vì sao sư muội lại giúp Hoàng Phủ Nam Ninh, làm hấn thất thân, giúp tên đó thắng.

Bộ Nhu Nhi nhìn hấn, khẳng định. “Ta đã là người của Vương gia. Sinh là người của chàng, chết cũng là quỷ của chàng. Sư huynh, xin huynh hãy quên ta đi.”

Ờ....

Nói ra mấy lời này xong, Bộ Nhu Nhi rất muốn nôn luôn tại chỗ. Nàng thật không hiểu nổi, mấy bà diễn viên trên phim sao có thể nói ra mấy cái lời sến đến chết người này dễ dàng thế cơ chứ.

Nghe sư muội nhà mình nói vậy, thân hình nhất thời run rẩy, thiếu chút nữa thì Tướng Quân Bản té ngã luôn.

Trên khuôn mặt của Hoàng Phủ Nam Ninh thì dạt dào đắc ý. Kéo Bộ Nhu Nhi lại gần mình hơn, tay quàng qua vai nàng. “Thế nào, đã nghe rõ chưa? Nàng đã quyết định cả đời này đi theo Bổn vương, Người có còn gì muốn nói nữa không?”

“Ta...” Môi mím chặt, ánh mắt Tướng Quân Bản trở nên ảm đạm.

“Nhu Nhi...” Ánh mắt yêu thương nhìn Bộ Nhu Nhi, Tướng Quân Bản dịu dàng hỏi nàng. “Muội còn nhớ lúc trước chúng ta đã thề hứa những gì không?”

A... Bộ Nhu Nhi chớp chớp mắt. Nàng mới xuyên đến đây, mấy chuyện lúc trước của thân thể này nàng đều không rõ. Nàng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Sư huynh, mọi chuyện đều đã trôi qua rồi, giờ nhắc lại cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Muội đã gả cho Vương gia rồi, hiện giờ chàng đối xử với muội cũng rất tốt. Xin huynh hãy đi đi.”

Bộ Nhu Nhi miệng cười, lòng cầu khẩn. Nàng đang mang một nhiệm vụ rất lớn nha, nên làm ơn đi đi mà đại ca. Mọi chuyện nàng mất công chuẩn bị chỉ vừa mới có chút chuyển biến tốt. đại ca đừng có mà tới gây sự chứ. Đại ca muốn nói chuyện yêu đương với tiểu muội đây... không thành vấn đề. Nhưng chịu khó đợi tiểu muội đây giải quyết xong việc đã, hiện giờ thực sự muội đây không có tâm trí để cùng đại ca chơi cái trò chơi ái tình này đâu.

“Nhu Nhi à...” Thân thể Tướng Quân Bản run rẩy, đứng không còn vững vàng nữa. Đôi mắt hấn vẫn nhìn nàng quyến luyến không muốn rời.

Nghe hai người đối đáp, Hoàng Phủ Nam Ninh lại một lần nữa muốn bốc hỏa.

“Người đâu! Tới đây!” Hấn quát lớn.

“Thưa Vương gia...” Bốn năm gã sai vặt theo lời hiệu triệu của Hoàng Phủ Nam Ninh vừa chạy vừa ngã nhanh chóng trình diện trước mặt hấn.

“Lôi tên này ra ném ra khỏi phủ cho ta! Không bao giờ được cho hấn bước vào Vương phủ này nữa!”

“Vâng, thưa Vương gia.”

Mấy gã sai vặt tuân lệnh. Hai tay bọn họ mới chỉ chạm tới vạt áo Tướng Quân Bản đã bị hấn đá bật ra.

“Chỉ bằng mấy kẻ này mà cũng muốn bắt ta sao?” Lạnh lùng nhìn Hoàng Phủ Nam Ninh, Tướng Quân Bản khẽ quát.

Sắc mặt tối đen, Hoàng Phủ Nam Ninh quát: “Tướng Quân Bản! Người còn dám làm càn trước mặt Bổn vương sao! Mặc kệ người là Đại tướng Biên quân gì gì đó, người có tin Bổn vương đưa người đi Tây thiên gặp Phật tổ hay không?”

“Bản lĩnh của Vương gia thuộc hạ đương nhiên là biết.” Khóe miệng kéo ra mộ nụ cười khổ, đôi mắt Tưởng Quân Bản vẫn lưu luyến nhìn Bộ Nhu Nhi. “Nhưng, vì sư muội...”

“Không được nhìn nàng nữa!” Hoàng Phủ Nam Ninh tức giận gầm lên, tay kéo Bộ Nhu Nhi giấu ra sau lưng mình.

“Vương gia.” Nhẹ kéo kéo ống tay áo hắn, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng, cận thận đề nghị. “ Ngài cho thiếp nói mấy câu với sư huynh nhé?”

“Không được!” Hoàng Phủ Nam Ninh hung ác cự tuyệt. “Người đâu, gọi toàn bộ Hộ viện của Vương phủ tới đây. Dù có phải khiêng, cũng phải ném tên này ra ngoài Vương phủ cho ta!”

“Không cần phải làm vậy.” Giơ tay chặn lại mệnh lệnh ấy, Tưởng Quân Bản cao giọng nói: “Không phiền Vương gia phải mất công, thuộc hạ tự mình rời đi.”

“Thế thì cú!”

Dịu dàng nhìn Bộ Nhu Nhi, Tưởng Quân Bản nói với giọng quyết tâm. “Sư muội, huynh biết những lời muội vừa nói đều không phải do muội thật tâm muốn nói ra. Muội yên tâm, sư huynh sẽ không buông tay, huynh nhất định sẽ mang muội rời khỏi nơi này, cùng nhau cao chạy xa bay.”

71. Chương 71: Vương Gia Ghen 4

72. Chương 72: Vương Gia Ghen 5

“Tất cả cú hết ra ngoài cho Bồn vương!”

Vừa vào trong phòng, đôi mắt tức giận của Hoàng Phủ Nam Ninh quét một lượt. Hắn cúi đầu đuổi tất cả hạ nhân ra khỏi phòng, rồi vung chân đá cho cánh cửa đóng sập lại, xong mới buông tay nàng ra.

“Tiểu bạch thỏ.” Âm thanh hơi khàn khàn gọi Bộ Nhu Nhi, làm tâm nàng sợ hãi muốn nhảy dựng lên. Trong đầu nàng đang không ngừng tự hỏi, rốt cuộc là tên này bị làm sao vậy, bị người ta chọc cho điên luôn rồi à. Mà cho dù có như thế thì cũng đâu đến mức này chứ, không phải tên này hắn chỉ thích nam nhân thôi sao... Bây giờ tại sao lại...

Mới thất thần có một chút, bả vai Bộ Nhu Nhi đã bị hai tay Hoàng Phủ Nam Ninh chế trụ, hắn dùng sức ép nàng dựa sát vào cửa phòng.

Đôi mày nhíu lại, Bộ Nhu Nhi lộ vẻ đau đớn, khẽ kêu lên. “Vương gia, vai thiếp... đau!”

Hoàng phủ Nam Ninh coi như không nghe thấy gì, lại tăng thêm lực, ép nàng sát hơn, giọng khàn khàn khẽ gọi. “ Tiểu bạch thỏ.”

“Vương gia, thiếp đây.” Tròn mắt khó hiểu nhìn hắn, âm thanh phát ra từ đôi môi Bộ Nhu Nhi nhỏ xíu.

“Người... thật đúng là lợi hại!” Đột ngột bật cười, sắc mặt Hoàng Phủ Nam Ninh trở nên âm u.

Nhìn biểu hiện của hắn, tâm Bộ Nhu Nhi sợ muốn nảy tung tưng. “Vương gia... thiếp thân cái gì cũng chưa làm nha.”

“Chưa làm?” Hoàng Phủ Nam Ninh cười lạnh. “Nếu cái gì cũng chưa làm, vậy vì sao tên họ Tưởng kia lại tìm đến tận cửa? Còn luôn miệng nói muốn dẫn người đi?”

“Thiếp thân không biết.” Nàng lắc đầu.

Hoàng Phủ Nam Ninh không tin. “Người nghĩ Bồn vương là kẻ ngốc sao? Nếu người và hắn trước đây không có ước định, thì sao hắn lại dám liều lĩnh xông đến đây? Còn lớn gan cùng Bồn vương đánh nhau?” Nói tới đây, nét mặt hắn càng thêm u ám hơn. “ Nói mau, người đã hứa gì với hắn?”

“Thật sự không có mà!” Hấn thật không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, bóp bả vai Bộ Nhu Nhi tý muốn nát luôn.

Bộ Nhu Nhi đau muốn phát khóc. Nàng cuống cuống suy nghĩ tìm cách thoát khỏi tình cảnh éo le này. “Thực ra... thực ra, lúc trước khi còn sống ở Bộ phủ, ngoại trừ cha thiếp, chỉ có sư huynh là đối xử tốt với thiếp. Vì cha thường bận việc phải ra ngoài, nên mỗi lần thiếp bị Đại nương cùng các tỷ muội bắt nạt thì sư huynh đều đến an ủi thiếp, còn ra ngoài mua rất nhiều đồ ăn ngon đồ cho thiếp vui. Nếu không có huynh ấy, chắc thiếp đã bị mấy vị tỷ tỷ hành hạ đến chết khiếp. Ngày đó, khi biết sư huynh phải đến Biên quan, thiếp đã rất thương tâm, khóc rất nhiều. Sư huynh thấy vậy cũng rất đau lòng. Sau đó, huynh ấy hứa với thiếp, bảo thiếp chờ huynh ấy vài năm, sau khi đã gây dựng được tốt sự nghiệp, huynh ấy sẽ quay trở về đón thiếp, rồi quan tâm chăm sóc thiếp thật tốt, không để cho ai có thể bắt nạt thiếp được nữa.”

73. Chương 73: Vương Gia Ghen 6

Thế này có khác gì hai người đó tự đính ước vào nhau đầu cơ chứ. Nghe nàng nói xong, như bị đổ thêm dầu vào lửa, cơn tức của Hoàng Phủ Nam Ninh lại càng bạo phát mạnh.

“Tiểu bạch thỏ.” Hoàng Phủ Nam Ninh dồn hết hơi mà rống to, đôi tay hấn lại càng tăng thêm lực, ép chặt bờ vai nàng.

“Người... Người thật là... Tại sao lúc trước Bồn vương lại có thể coi trọng người chứ?”

“Vương gia, đau.” Lần này thật sự là Bộ Nhu Nhi đau đến chảy cả nước mắt, nàng lí nhí nói với hấn. “Nếu như... Nếu như Vương gia đã tức giận như thế, vậy thì người đưa thiếp thân về Bộ phủ đi. Cùng lắm, thiếp sẽ không làm Vương phi nữa.”

“Người đừng có mơ.” Như một phản xạ có điều kiện, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức cự tuyệt lời đề nghị của nàng.

Tốt, phép khích tướng đã có hiệu quả. Bộ Nhu Nhi thở sâu, duy trì khuôn mặt dằn dụa nước mắt. “Vậy, Vương gia muốn làm gì bây giờ?” Đôi mắt mông lung ngập tràn nước mắt nhìn hấn, nàng thấp giọng nức nở nói. “Lúc trước ở Bộ phủ, sư huynh là người duy nhất còn lại yêu thương thiếp. Lúc ấy, trừ sư huynh ra, thiếp không còn ai khác để dựa vào. Khi huynh ấy đưa ra đề nghị muốn chăm sóc thiếp, thiếp đương nhiên rất vui sướng nên rất tự nhiên đáp ứng. Nhưng lời nói lúc đó chỉ là của một tiểu nữ thuận miệng nói ra đâu có ý nghĩa gì mấy. Hơn nữa, sư huynh đi Biên quan đã nhiều năm, thiếp cũng chỉ biết được chút ít tin từ cha, chỉ biết huynh ấy đã lập được nhiều chiến công, huynh ấy cũng chưa từng về thăm thiếp. Đại nương cùng các tỷ tỷ thường đem chuyện này ra cười nhạo thiếp, họ còn nói hấn nhất định là đã cưới thê tử tại Biên quan rồi. Vậy nên, thiếp cũng đã sớm chặt đứt ý niệm với sư huynh từ lâu rồi. Với lại, hôn sự của thiếp và Vương gia cũng không phải do hai bên tự nguyện. Người cũng là bắt cóc dĩ mới cưới thiếp, còn thiếp thì lại đang cần một chỗ dựa, nên mới cam tâm tình nguyện theo người. Nếu đã theo người thì cả tâm hồn và thể xác của thiếp đều thuộc về người, đời này sẽ không thay đổi. Sư huynh hiện nay đã trở về nhưng thiếp cũng đã sớm cự tuyệt tâm ý của huynh ấy, cũng đã nói với huynh ấy như vậy rồi. Thiếp muốn trong lòng Vương gia có thể hiểu rõ điều ấy. Nếu người vẫn không thể chấp nhận được chuyện này, thì xin người hãy giải thoát cho thiếp thân để không phải tự hành hạ chính bản thân mình nữa!”

Nước mắt giống như là hai dòng suối nhỏ, theo khóe mắt của Bộ Nhu Nhi uốn lượn rơi xuống, ánh mặt trời sáng lạn xuyên thấu qua khuôn cửa sổ chiếu đèn, thoát nhìn vừa xinh đẹp vừa đáng yêu. Đôi mắt nàng như sương mù ẩn đầy hơi nước, viền mắt hơi sưng đỏ vừa đáng thương lại cũng rất đáng yêu. Cái mũi tinh xảo của nàng đang nhẹ nhàng hấp háy cũng mơ hồ lộ ra chút ửng đỏ, làm tâm người ta bất giác muốn nhói đau. Nhưng mà tác động đến lòng người nhất vẫn là hai cánh môi hoa hồng, bởi vì nức nở, đôi cánh môi xinh đẹp của nàng đang hé mở, hướng đến gần hấn. Trong cánh môi hơi hé ra đó, mờ hồ lộ ra những hàm răng trắng nõn, khiến hấn càng nhìn càng cảm thấy đáng yêu hơn.

Một loại xúc động khó nói lên lời bỗng xuất hiện trong tâm trí Hoàng Phủ Nam Ninh, hấn muốn cắn thật mạnh xuống đôi cánh môi xinh đẹp đầy hấp dẫn kia.

Nghĩ là làm.

Giải thoát cho đôi vai Bộ Nhu Nhi, một tay Hoàng Phủ Nam Ninh nâng cằm nàng, tay còn lại dùng sức ép cơ thể nàng sát vào cánh cửa.

“Vương gia?” Sững sốt, nàng khẽ hô.

Dường như không thể nghe thấy tiếng hô của nàng, Hoàng phủ Nam Ninh cúi người, đôi môi hần dùng sức ép sát vào đôi cánh môi của nàng.

“Vương... Ừm... A...”

Đau đớn bật kêu lên, khuôn mặt nhỏ xinh của Bộ Nhu Nhi trở nên nhăn nhó.

Tên đáng ghét này. Rốt cuộc hắn đang muốn làm gì thế không biết. Bỗng dưng hung hăng đụng vào răng nàng đau muốn chết, còn chưa kịp phản ứng, hắn lại đột ngột dùng sức cắn mạnh trên môi nàng nữa.

Hoàng Phủ Nam Ninh hoàn toàn không tiết chế lực đạo trên đôi môi mình, cắn môi nàng thật lâu mới chịu buông tha. Hành động này của hắn làm nàng đau muốn chết.

Cắn chặt đôi cánh môi Bộ Nhu Nhi một hồi, phần nộ bao phủ trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên tan thành mây khói. Khóe miệng cong lên thỏa mãn, hắn nhìn về mặt nhăn nhó của nha đầu trước mặt, sắc mặt hắn được ánh sáng mặt trời chiếu vào càng thêm tỏa sáng.

“Tiểu bạch thỏ.” Nâng cằm nàng lên kéo sát hơn về phía mình, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng gọi nàng.

Bộ Nhu Nhi run run. “Vương gia?”

Van anh, đừng làm thế nữa. Lòng nàng thâm than, đôi môi nàng đau quá rồi, chắc chắn đã bị tên đó cắn nát.

Liếm liếm môi nhìn nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh phát hiện ra khóe miệng Bộ Nhu Nhi có vết máu.

“Đột nhiên ta phát hiện ra, ngươi có hương vị rất tuyệt.” Hơi cúi đầu xuống nhìn nàng cười cười, tay hắn xoa xoa má nàng.

Lại muốn làm gì nữa đây. Bộ Nhu Nhi đau khổ nghĩ.

Chống lại nụ cười của hắn, một trận sợ hãi nhanh chóng ập vào trong lòng Bộ Nhu Nhi.

“Vương gia... ngài... ngài không đưa thiệp về Bộ phủ sao?” Nàng cố gắng hướng hắn sang chuyện khác.

“Vì sao ta lại phải làm thế, ngươi là Vương phi của ta, đời này kiếp này đều là của ta.” Khuôn mặt trầm xuống, hắn khẽ quát.

A... Nhẹ nhàng thở ra, điều này thật tốt với Bộ Nhu Nhi, kế hoạch của nàng mới chỉ vừa bắt đầu, nàng không muốn chưa gì đã bị người ta phá hư.

“Ừm?”

Cảm giác phía cằm của mình đột nhiên nóng lên, nhịn không được mà kêu nhỏ ra tiếng, Bộ Nhu Nhi thu lại tâm trí, giật mình phát hiện ra... Hoàng Phủ Nam Ninh... hắn đang liếm cằm của nàng!!!

Mở to đôi mắt ngơ ngác nhìn hắn, Bộ Nhu Nhi hoàn toàn bị làm cho chấn kinh.

Nhìn biểu hiện của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh phì một tiếng, cười rất vui vẻ.

“Tiểu bạch thỏ, hương vị của ngươi thực rất tuyệt.” Nhỏ giọng khàn khàn nói, Hoàng Phủ Nam Ninh nâng cằm nàng lên, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ bờ môi nàng.

Bộ Nhu Nhi sợ hãi co rúm người lại, đôi tay vô lực cố gắng đẩy hắn ra xa. “Vương gia, không cần.”

Tên khốn này, đừng lại đi. Mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ đi chứ, nàng là Bộ Nhu Nhi, không phải là Lí Như Phong a a...

Tóm lấy đôi tay không yên phận của nàng, dùng sức ép chặt nó lên cánh cửa, Hoàng Phủ Nam Ninh bắt đầu dùng lưỡi, liếm lên trên khuôn mặt nàng một cách say mê, một lần, lại thêm một lần nữa, lặp đi lặp lại nhiều lần nhưng vẫn chưa làm hắn thỏa mãn...

Trong cơn shock này, Bộ Nhu Nhi đột nhiên phát hiện ra, Hoàng Phủ Nam Ninh... hần... là tên biến thái... hần đang liếm nước mắt của nàng. TT^TT

Từ dưới cằm của Bộ Nhu Nhi chậm rãi hướng lên trên, liếm đến khóe mắt của nàng, liếm hết bên phải, Hoàng Phủ Nam Ninh trần trọc chuyển sang bên trái, liếm nuốt sạch nước mắt vương trên mặt nàng.

Bộ Nhu Nhi chờ người ra, thật sự là sợ đến chờ người ra, nếu nàng sớm biết hần sẽ có cái loại ham muốn này, nàng đã sớm lau sạch nước mắt, không để chúng còn lưu lại trước mặt hần. Bây giờ thì nàng đã biết, nàng đã phạm sai lầm rồi, một sai lầm rất lớn rồi.

Liếm sạch nước mắt vương trên mặt Bộ Nhu Nhi xong, Hoàng Phủ Nam Ninh mới chịu rời miệng khỏi khuôn mặt nàng. Hần nhìn nàng, chép chép miệng, cười nhàn nhạt. “Tiểu Bạch thỏ, hương vị của nàng rất tuyệt, tại sao đến hôm nay Bồn vương mới phát hiện ra nhỉ? Nếu sớm biết thế này, Bồn vương đã không đã bỏ phí nước mắt của nàng trước đây.”

Trời ạ!

Tên điên! Tên biến thái! Cách thưởng thức của tên này thực quá khác với người bình thường!

Khóe miệng co giật điên cuồng, Bộ Nhu Nhi nhìn hần muốn á khẩu.

Nhìn bộ dạng ngơ ngác ngác đến phát ngốc của Bộ Nhu Nhi, Hoàng Phủ Nam Ninh cười cười, vươn tay xoa xoa hai má nàng. Hần vừa nhìn nàng vừa liếm liếm môi đầy vẻ chưa thỏa mãn. “Tiểu bạch thỏ, khóc thêm một chút nữa xem nào?”

Bộ Nhu Nhi ngây ngốc nhìn hần.

Nôn nóng, Hoàng Phủ Nam Ninh hơi dùng sức nhéo mặt nàng. “Khóc nhanh chút đi! Bồn vương dùng còn chưa có đủ!”

Điên à! Anh muốn biến thái nhưng tôi không có muốn biến thái cùng anh đâu!

Hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh, Bộ Nhu Nhi lí nhí nói. “Thiếp thân không khóc được.”

“Thật sao?” Không tin lời nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh lại tăng thêm lực nhéo mạnh vào má nàng.

“Vương gia, đau!” Nhú mày, nàng tóm lấy cổ tay Hoàng Phủ Nam Ninh ngăn lại động tác của hần.

“Nếu đau, sao ngươi không khóc?” Nhú mày, Hoàng Phủ Nam Ninh rầu rĩ thấp giọng hỏi.

Bộ Nhu Nhi khó chịu nói thầm trong lòng, khóc để cho anh liếm tiếp chắc, tôi đâu có ngu.

Cô nàng ngẩng cao đầu nhìn hần, trưng ra vẻ mặt rất đáng thương nhìn hần. “Thiếp không biết. Thiếp không khóc được nữa.”

“Haizz, quên đi.” Hoàng Phủ Nam Ninh thở dài một hơi rồi buông hai má nàng ra. Hần để ý thấy hai má trắng nõn mềm mại của nàng bị hần nhéo đã để lại hai dấu ấn màu hồng hồng, khiến tâm hần bỗng dưng nổi lên chút tức giận.

Lại nhẹ nhàng xoa xoa hai má nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh dịu dàng hỏi. “Còn đau không?”

Má đang không đau, đột nhiên lại bị hần dùng sức xoa xoa như vậy, lại làm cho Bộ Nhu Nhi thấy đau. Chằm chằm nhìn hần, đầu óc nàng muốn giãn nở to ra.

“Không đau.” Đành lắc đầu, trong lòng nàng chỉ mong ôn thần này nhanh nhanh dừng ngay cái hành động chà đạp hai cái má đáng thương của nàng.

“Không đau là tốt rồi.” Cảm ơn trời, hần rút cuộc cũng lui ra sau hai bước, buông tha cho hai cái má của nàng.

74. Chương 74: Vương Gia Ghen 7

Bộ Nhu Nhi lòng đầy hy vọng nghĩ. Xùy xùy, đi mau đi, tránh xa bản cô nương nàng ra..

Xui cái, Hoàng Phủ Nam Ninh lui ra sau hai bước xong thì đứng yên tại chỗ, đôi mắt hần liên tục dao động trên người Bộ Nhu Nhi.

“Tiểu bạch thổ.”

A a a...Lại còn gọi nữa... trong lòng nàng thực đang muốn nổi bão.

“Dạ, Vương gia?” Trong lòng thì vậy nhưng mặt ngoài, Bộ Nhu Nhi vẫn duy trì rất tốt bộ dạng dịu dàng nhu nhược của nàng trước mặt Hoàng phủ Nam Ninh.

“Làm sao bây giờ? Bỗng dưng Bổng vương phát hiện bộ dạng đáng thương của người làm Bổng vương rất muốn bắt nạt.” Cánh tay dài duỗi ra, nắm chặt lấy cằm nhỏ của nàng nâng lên, Hoàng Phủ Nam Ninh hạ giọng trầm thì.

Bộ Nhu Nhi rít gào trong lòng. Bắt nạt được thì cứ bắt nạt đi! Đợi sau này, bỗng cô nương sẽ lấy lại cả gốc lẫn lá.

Trong lòng oán hận nhưng không dám thể hiện ra, nàng đành chớp chớp đôi mắt đầy thắc mắc, hỏi hần. “Vương gia, vì sao?”

“Không vì sao cả, chỉ là muốn bắt nạt thôi.” Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của nàng, khóe môi câu lên nụ cười mỉm, hần không nhịn được lại bắt đầu xoa xoa hai má nàng. “Ai bảo bộ dạng của người khiến người ta rất muốn bắt nạt như thế cơ chứ.”

Không nói được lời nào, Bộ Nhu Nhi chỉ có thể trợn to mắt mà chăm chăm nhìn hần.

Ánh mắt ai oán của nàng khiến hần vui vẻ cười to.

“Tiểu bạch thổ! Người đứng là tiểu bạch thổ!” Đang vui vẻ cười, đột nhiên hần lại giận tái mặt. “Còn nhớ lúc này người vừa nói gì không?”

Bộ Nhu Nhi chớp mắt. “Gì ạ?”

“Người đã muốn là người của Bổng vương, thì từ nay về sau phải yên phận ở trong này, không được phép chạy ra ngoài, càng không được phép gặp gỡ nam nhân khác, biết không!” Hần trầm giọng quát, vẻ mặt đột ngột trở nên lạnh lùng.

Hai vai run run, Bộ Nhu Nhi lí nhí đáp “Thiếp thân đã biết.”

“Ngoan lắm.” Cười vừa lòng, hần vỗ vỗ má nàng. “Tiểu bạch thổ, nhớ kỹ đó, nếu không Bổng vương sẽ không bỏ qua cho người.”

“Thiếp thân nhớ kỹ,” Vội cúi đầu, Bộ Nhu Nhi ngoan ngoãn đáp lời.

Nàng khẳng định mình sẽ nhớ kỹ, nàng sẽ nhớ kỹ những hành động với lời nói mà hần đã làm với nàng ngày hôm nay, từng câu từng chữ quyết không bỏ sót.

“Tốt.” Vừa lòng gật đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh lại nâng cằm nàng lên, khóe miệng cong cong nhìn Bộ Nhu Nhi, khiến trong lòng nàng đột ngột xuất hiện một trận run mãnh liệt.

“Vương gia... A?”

Còn chưa kịp biết nam nhân này muốn làm gì, đã thấy khuôn mặt của hần đột nhiên phóng to lên trước mắt nàng, sau đó, môi dưới của nàng bắt đầu truyền đến một trận đau.

“Tốt lắm. Trên dưới đều có ấn ký của Bổng vương, người là của Bổng vương, không người nào được phép đụng đến.” Liếm liếm môi, Hoàng Phủ Nam Ninh đắc ý dạt dào nói với nàng.

Bộ Nhu Nhi bị chọc cho tức đến phát điên. Nam nhân chết tiệt này nghĩ làm như vậy là có thể trời buột được nàng sao, hần thực cũng quá giỏi rồi.

Cốc! Cốc! Cốc!

Đang lúc này, cửa phòng đột nhiên truyền đến ba tiếng gõ cửa.

“Ai?” Mặt trầm xuống đột ngột, Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu quát hỏi.

“Thưa Vương gia, là Lí tướng gia.”

“Như Phong đến đây sao?” Khuôn mặt liền sáng ngời, Hoàng Phủ Nam Ninh chạy nhanh ra khỏi phòng. “Ở đâu? Mau dẫn Bồn Vương đến!”

“Dạ, ở tại Đại sảnh.”

“Dẫn đường đi.”

Vội vàng bảo hạ nhân dẫn lối, hần nhanh chóng rời đi mất hút, bỏ lại Bộ Nhu Nhi vừa bị hần chà đạp một mình ở lại trong phòng.

“Xú nam nhân!”

Trơ mắt nhìn thân ảnh của hần biến mất trước mắt, Bộ Nhu Nhi cắn chặt hàm răng, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Vương phi.” Cũng lúc này, Tú nhi nhanh chóng quay lại chỗ nàng, lo lắng hỏi. “Người không sao chứ?”

“Không sao.” Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng đáp. “Nhanh đi lấy một chậu nước đến đây, ta muốn rửa mặt” Tên nam nhân này đã ngang nhiên để lại mấy cái ấn kí rất rõ ràng trên người nàng, cho nên nàng rất khẩn cấp muốn rửa sạch, xóa sạch nó.

“Dạ.. dạ...” Bị sắc mặt hiện tại của Bộ Nhu Nhi dọa cho sợ, Tú nhi vội vàng xoay người chạy đi.

Aizzz. Vô lực lui về phía sau vài bước, Bộ Nhu Nhi đặt mông ngồi lên ghế, cắn răng uất hận rửa. “Hoàng Phủ Nam Ninh, người chờ đó cho ta!”

Dám không kiêng nể bất nạt nàng, nàng quyết không bỏ qua cho

75. Chương 75: Một Cước Đá Phi

Vài ngày sau, bên trong Tẩm cung của Tô mỹ nhân.

Bộ Nhu Nhi đem sự tình từ đầu đến cuối kể lại.

“Ha ha ha! Ha ha ha!”

Tô Tiểu Tình cất tiếng cười to, ôm bụng ngựa tới ngựa lui.

Bộ Nhu Nhi lạnh lùng liếc mắt một cái: “Vui lắm hay sao mà cười?!”

Tô Tiểu Tình vội vàng ngậm miệng: “Không vui.”

“Aizzzz...” Bộ Nhu Nhi thở dài, chán nản nằm ngửa trên giường. “Bà nghĩ tên kia có phải là bị điên rồi không? Tự nhiên đối với tôi... với tôi lại làm ra cái loại hành động như thế.”

“Hắn có bị điên hay không thì tôi không biết. Nhưng tôi biết một điều, bạn hiền à, biểu hiện vừa rồi của bà, rất giống một Tiểu oán phụ nha~” Nằm song song, Tô Tiểu Tình quay đầu sang nhìn nàng, cười hì hì.

Bộ Nhu Nhi giận tái mặt. “Bà đang nói cái quái gì thế!!”

“Tôi nói thật mà.” Tô Tiểu Tình trợn to mắt nhìn nàng với vẻ mặt thành thật. “Vừa rồi bộ dáng của bà cực giống dáng vẻ của một cô vợ đang có điều rất bất mãn với ông chồng nhà mình nha~”

“Thử lặp lại lần nữa xem nào?” Ánh mắt lạnh lùng, Bộ Nhu Nhi nói.

“Tôi thấy, bà ____ a”

Vốn định tiếp tục trêu chọc Bộ Nhu Nhi, nhưng lời còn chưa nói xong, Bộ Nhu Nhi đã nhin không nổi, ra tay xử lý nàng, hai tay vươn tới thắt lưng nàng di chuyển loạn xạ.

“A a a... Cứu với a~! Buồn quá, bạn hiền, tôi sai rồi... Ha ha, tôi biết tôi sai rồi! Buồn quá, ha ha, cứu với!!”

Tô Tiểu Tình kêu to, lăn qua lăn lại trên giường, cố gắng tránh thoát bộ vuốt của cô bạn. Vẫn biết, mỗi lần nàng làm nhỡ bạn mình khó chịu là y như rằng nhỏ đó sẽ dùng vuốt xử đẹp mình, nhưng mà...

Bộ Nhu Nhi không ngừng vung vẩy đôi tay, di chuyển loạn cào cào trên người cô bạn, khiến nàng cười đến chảy nước mắt.

“Nương nương! Nương nương!”

Đúng lúc này, một tiểu cung nữ bất ngờ chạy vào. Nhìn cảnh tượng trước mắt mình, tiểu cung nữ hoảng sợ, quên luôn việc mở miệng bẩm báo.

Nghe thấy tiếng động, Bộ Nhu Nhi lập tức thu tay lại, Tô Tiểu Tình cũng vội vàng điều chỉnh lại trang phục trên người, ngồi ngay ngắn lại rồi hỏi: “Chuyện gì?”

“Bẩm nương nương, Thái hậu đến đây.”

A!

Hai cô nàng quay qua nhau trao đổi ánh mắt một chút.

“Mau mời.” Tô Tiểu Tình nói. Nàng bật dậy như lò so rồi rời khỏi giường, Bộ Nhu Nhi bên cạnh cũng nhanh chóng đứng dậy. “Bạn hiền, nhanh lên, chỉnh sửa tý chút rồi ra ngoài gặp khách.”

“OK.” Tâm tình đã đỡ hơn chút, vội vàng đáp lời, Bộ Nhu Nhi cũng nhanh chóng sửa soạn lại trang phục trên người mình.

Vài phút sau, hai người thoạt nhìn đã tương đối gọn gàng, bắt đầu đi từ trong điện ra ngoài, đúng ngay lúc ấy thì gặp Vương Thái hậu đang bước vào cửa.

“Tham kiến Thái hậu.”

“Thỉnh an mẫu hậu.”

Hai người vội cúi đầu hành lễ.

“Đứng lên đi.” Vương Thái hậu được cung nữ đỡ đi đến ghế chủ vị.

“Tạ ơn mẫu hậu.” Nhanh chóng đứng dậy, hai người cung kính đứng ở một bên.

“Đều ngồi xuống đi.”

Hai người răm rắp làm theo.

“Minh Vương phi”

Một tiếng gọi trầm thấp đột ngột vang lên, Bộ Nhu Nhi vội ngẩng đầu. “Dạ, Thái hậu.”

“Ha ha, trước mắt ai gia không cần phải giữ lễ tiết như thế.”

Bắt ngờ hiện lên trước mắt nàng là khuôn mặt tươi cười của Vương Thái hậu.

Bộ Nhu Nhi lại vội vã cúi đầu.

“Dạ, nhi thần đã biết.”

“Aizz...” Đã nói nàng không cần phải giữ lễ tiết, nàng lại làm như vậy. Nhẹ thở dài, Vương Thái Hậu nhẹ nhàng hỏi: “Dạo này sống ở Vương phủ thế nào? Con đã quen chưa?”

Như thế nào mà... Sao lại bỗng nhiên nói chuyện gần gũi vậy?

Ý nghĩ vừa mới xẹt qua, trong lòng Bộ Nhu Nhi lập tức mừng như điên, nàng gật đầu, cất giọng nhỏ nhẹ trả lời: “Tốt lắm ạ, đa tạ Thái Hậu quan tâm.”

“Vậy là tốt rồi.” Vương Thái Hậu gật đầu rồi tiếp tục hỏi: “Quy củ học đến đâu rồi? Con ở chung với Tô mỹ nhân có tốt không?”

Tốt! Tốt vô cùng nha! Các nàng kiếp trước thân với nhau như hai nhóc sinh đôi vậy, ngay cả ăn ngủ cũng có nhau nha!

Trong lòng cảm thán xong, Tô Tiểu Tình ngẩng luôn đầu lên, nói: “Hồi Thái Hậu, Minh Vương phi dụ dàng lương thiện, đoan trang hiền thực, nô tì ở chung với nàng cảm giác rất tốt. Từ lúc bắt đầu học quy củ đến nay, nàng đều rất chịu khó, gần như những điều nô tì biết nàng đều đã học được”

“Thật sao?” Nghe vậy, lông mày Vương Thái Hậu dựng lên, biểu tình trên mặt bà đầy vẻ kinh ngạc.

Tô Tiểu Tình gật đầu xác nhận. “Thật ạ.”

“Tô mỹ nhân khích lệ rồi, nhi thần thực sự mới học chưa được năm phần của nàng, nhi thần còn phải học nhiều ạ.” Vội ngừng đầu, Bộ Nhu Nhi khiêm tốn nói.

Hai người các nàng tuy lời nói khác nhau nhưng những lời đó đều mang ý khen ngợi đối phương, ngữ khí còn rất chân thành, có thể thấy được tình cảm rất tốt của cả hai trong mỗi lời nói. Ngoài ra, Vương Thái Hậu còn nhận thấy lời nói, hành động của Bộ Nhu Nhi đều rất quy củ, nên đương nhiên là bà càng thêm tin tưởng lời nói của Tô Tiểu Tình. Tâm trạng bà hiện tại đang rất vui vẻ.

“Nếu vậy, hôm nay cả hai hãy nghỉ ngơi một ngày đi. Minh Vương phi, Tô mỹ nhân, hai người cùng ai gia đi dạo Ngự hoa viên một chút đi.”

Oh

~Nghe bà nói vậy, trong lòng Bộ Nhu Nhi thực sự rất không vui. Nàng vẫn còn muốn ở riêng với Tô Tiểu Tình, hơn nữa, giờ nàng rất thiếu thời gian, còn rất nhiều việc nàng chưa kịp làm nữa.

Nhưng, dù trong lòng nghĩ vậy, mặt ngoài nàng vẫn cố mà cười hưởng ứng. “Vâng.”

Hai người các nàng cùng nhau đứng dậy, đi theo phía sau Vương Thái Hậu ra ngoài.

Aizzz~~ Đúng là một ngày tốt, tý về lại được ngâm chân nước nóng rồi...

76. Chương 76: Một Cước Đá Phi 2

Trên đường đi, Bộ Nhu Nhi lặng lẽ tặng ánh mắt ai oán của mình cho Tô Tiểu Tình.

Tô Tiểu Tình cũng gửi lại ánh mắt bất đắc dĩ của mình cho cô bạn... Cô bó tay thôi, đây chính là ân điển của Thái Hậu, người bình thường đâu có phúc khí được hưởng. Hơn nữa, không phải bà muốn thu phục Thái hậu sao, đang có cơ hội tốt thế này, bà nên cố gắng tận dụng đi

~Tôi biết. Vô lực cúi đầu, Bộ Nhu Nhi thu hồi ánh mắt.

Không hề hay biết cái vụ trao đổi ánh mắt của hai người đằng sau mình, Vương Thái Hậu mang tâm trạng vui vẻ rạo rức đi dạo trong Hoa viên, nhiệt tình thưởng hoa, cho đến khi cảm thấy mệt, bà dẫn hai người theo bà tới Lương đình gần đấy ngồi nghỉ.

Mấy cung nữ theo hầu đã chuẩn bị sẵn trà bánh từ sớm, họ nhanh chóng biến Lương đình thành một Hội tọa đàm.

“Minh Vương phi.” Nhấp xong một chút trà, Vương Thái Hậu nhìn Bộ Nhu Nhi gọi.

Vội buông chén trà đang cầm trên tay, Bộ Nhu Nhi nhẹ nhàng đáp: “Dạ, mẫu hậu có gì phân phó nhi thần ạ?”

“Không có gì, ai gia chỉ muốn hỏi một chút, con cùng Ninh nhi ở chung có tốt không?”

“Tốt lắm ạ.” Cười nhạt, trong đầu Bộ Nhu Nhi hiện lên cảnh Hoàng Phủ Nam Ninh lên cơn điên khi đó.

Chị khinh!

Bộ Nhu Nhi không nhịn được khê cắn môi. Cùng tên điên kia ở chung một chỗ, nàng không bị ép cho tức chết đã là may lắm rồi.

“Thật sao?” Đôi lông mày nhíu lên. Đối với câu trả lời này của nàng, Vương Thái Hậu thực sự không tin lắm.

Khi nói ra những lời này, chính Bộ Nhu Nhi còn thấy khó tin. Khóe miệng nàng giật nhẹ, hơi ngẩng đầu lên: “Vương gia có nhiều việc nên khá bận rộn, thời gian Vương gia ở trong Vương phủ cũng không nhiều. Khi nào rảnh, ngài sẽ cùng nhi thần nói chuyện một chút, ngài cũng không quản nhiều về chuyện ăn mặc của nhi thần, nhi thần cảm thấy rất vừa lòng.”

“Haizz... đứa nhỏ đáng thương.” Nghe nàng nói, Vương Thái Hậu thở dài một tiếng, nắm lấy tay nàng. “Trước đây ở nhà mẹ để chắc con phải chịu khổ nhiều, không được thương yêu phải không?”

“Không phải đâu ạ.” Vội lắc đầu, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói.

Chịu khổ! Đùa! Sao có thể!

Mấy người đó ngược đãi nàng, chẳng lẽ nàng không biết đáp trả. Không cho nàng ăn cơm, nàng chẳng lẽ không biết chủ động đến phòng bếp mà lấy sao? Đến đó, đương nhiên nàng sẽ tiện tay thêm chút “gia vị ngon” vào trong đồ ăn của mấy mẹ con kia~ Cuộc sống hàng ngày của nàng rất là thú vị nha

~Không tin nổi lời khẳng định của Bộ Nhu Nhi, Thái Hậu vỗ nhẹ lên tay nàng, dịu dàng nói: “Đúng là hài tử tốt. Yên tâm đi, nếu đã bước vào cửa của Hoàng gia, về sau liền có ta và Hoàng gia che chở, sẽ không có ai dám bắt nạt con nữa.”

Ai bảo không ai dám! Con bà đây! Hắn là ma đầu số một đó! Bộ Nhu Nhi ai oán kêu gào trong lòng.

Nhưng, vì bảo trì hình tượng Tiểu cô nương ngoan hiền của mình, Bộ Nhu Nhi đành nhẫn nhịn chịu đựng, ngược đời mắt đã ầng ầng nước của mình lên nhìn Thái Hậu, rồi lại cúi đầu, nghẹn ngào nhỏ giọng nói: “Cám ơn mẫu hậu.”

“Đã là người một nhà, cần gì phải khách khí như thế.” Nhìn nàng với nét mặt đầy từ ái, Vương Thái Hậu hài lòng nhẹ cười.

Bộ Nhu Nhi cúi đầu, tập trung uống trà.

A~ A~ Thật là nhàm chán~ Vừa uống trà, Bộ Nhu Nhi vừa ca thán trong lòng. Phí hết thời giờ đi xem hoa với Lão nhân gia rồi, thật là muốn trở về thăm thính bản đồ Hoàng cung quá

~~Có vẻ như ông trời rất hiểu lòng nàng bởi từ xa đã có tiếng vó ngựa truyền đến.

“Kẻ nào?” Giật cả mình, Thái Hậu nhìn ra hỏi.

“Hồi Thái Hậu, là Hoàng Thượng, ngài cùng Tướng đại nhân đang cùng cưỡi ngựa ngắm cảnh trong Ngự hoa viên.” Cung nữ đứng cạnh Thái Hậu nhanh chóng trả lời.

“Vậy à.” Vương Thái hậu bình tĩnh uống trà trở lại.

Bộ Nhu Nhi thì giật mình kinh ngạc. Tướng đại nhân... sẽ không phải là cái tên mà nàng gặp lúc trước chứ?

Trong lúc còn mang cả một bụng hoài nghi, Bộ Nhu Nhi đã nghe thấy tiếng vó ngựa càng ngày càng lớn dần, đang hướng về phía mấy người bọn nàng đang ngồi.

“Tham kiến Hoàng Thượng.”

Cung nữ, thái giám đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

Bộ Nhu Nhi cùng Tô Tiểu Tình cũng vội đứng lên định hành lễ.

“Điều miễn lễ đi.” Vung tay lên, Hoàng đế một thân thường phục xoay người xuống ngựa, không nhìn đến hai nàng, thẳng tiến đến trước mặt Vương Thái Hậu. “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.”

“Hoàng thượng miễn lễ.” Vương Thái Hậu nói, vẻ mặt đầy từ ái nhìn Hoàng Thượng. “Có vẻ như tâm tình Hoàng Thượng ngày hôm nay rất tốt, cũng vào đây ngồi nghỉ chút đi.”

“Đúng vậy, hiếm khi Tướng đại nhân từ Biên quan trở lại, nhi thần cùng hần nói chuyện rất hợp, nên mới cùng nhau đi dạo Ngự hoa viên một chút, không ngờ lại gặp được mẫu hậu.” Sang sang đáp lời, Hoàng đế đưa mắt nhìn lướt qua bên người Thái Hậu, ý cười trên mặt hần lập tức cũng dờ khi nhìn thấy Bộ Nhu Nhi cùng Tô Tiểu Tình đứng cạnh hai bên bà.

Nhìn thấy nụ cười cứng ngắc của Hoàng đế, Bộ Nhu Nhi đoán là do Tô Tiểu Tình a

~Nhưng cái vụ này cũng không lôi kéo được sự chú ý của Bộ Nhu Nhi, bởi nam nhân trên con ngựa còn lại đang dần xuất hiện trước mắt nàng.

Quả đúng là hắn! Tướng Quân Bân!

Hôm nay hắn mặc quan phục màu đỏ sậm, quan mạo*(mũ quan) bao quanh mái tóc đen, khuôn mặt tuấn đã hơi trầm. Lúc dừng ngựa, chỉ mới liếc mắt một chút, hắn đã nhận ra nàng, khuôn mặt mang theo chút sưng sốt, rồi mới xoay mình xuống ngựa, tiến về phía Vương Thái Hậu hành lễ.

Gật đầu với hắn, Vương Thái Hậu cười rồi nhẹ nhàng nói: “Được rồi, các người cứ tiếp tục cưỡi ngựa đi, ai gia nghỉ thêm lúc nữa, rồi sẽ cùng Tô mỹ nhân các nàng tiếp tục đi dạo một chút.”

“Nếu đã gặp, không bằng cùng đi dạo với nhau, hơn nữa, nhi thần cũng đã lâu không cùng mẫu hậu đi dạo rồi.” Hoàng đế cười, cất cao giọng nói: “Vội lại, Tướng đại nhân cùng Minh Vương phi cũng là chỗ quen biết, nhân cơ hội này, chúng ta tạo điều kiện cho hai người họ ôn lại chuyện xưa cũng tốt.”

“Thật sao?” Chợt giật mình, Vương Thái Hậu đưa mắt nhìn sang Bộ Nhu Nhi. “Minh Vương phi, con quen Tướng đại nhân à?”

“Dạ, Tướng đại nhân là đồ đệ của gia phụ, từ nhỏ đã sống ở Bộ Phủ, có thể nói là sư huynh của nhi thần.” Vội gật đầu, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói.

77. Chương 77: Một Cước Đá Phi 3

Khi nói những lời này, Bộ Nhu Nhi có thể cảm giác được hai đạo ánh mắt đang nóng chảy dừng trên người mình.

A A A A!!!!

Ngửa mặt lên trời thét dài.

Vì sao? Cứ tưởng ngày hôm đây như thế là xong rồi. Ai mà nghĩ đến, hôm nay nàng lại đụng độ hắn lần nữa. Nàng không muốn suy nghĩ quá nhiều, không muốn cái tên cứng đầu này tới phá hủy kế hoạch mà mất bao tâm huyết nàng mới nghĩ ra!!!

“Rất đúng lúc.” Vương Thái Hậu gật đầu hưởng ứng, trên môi là ý cười trong suốt: “Mà, sao từ trước đến giờ không nghe Minh Vương phi nhắc tới nhỉ? Tướng đại nhân là trọng thần của Triều đình ta, mấy năm nay, hắn luôn đóng binh ở Biên quan, đã đánh đuổi được rất nhiều cuộc tấn công của địch nhân.”

Bộ Nhu Nhi thực sự rất muốn nói là mình rất rất muốn quên luôn sự tồn tại của cái tên khi gió này.

Bộ Nhu Nhi bĩu môi: “Đó đều là công lao của sư huynh, không liên quan đến nhi thần. Hơn nữa, ba năm trước, sư huynh đã rời khỏi kinh thành, nhi thần cũng không nghe được tin tức gì nữa, mới gần đây, nhi thần mới biết sư huynh được thăng chức Thiếu tướng.”

“Aizz... đứa nhỏ đáng thương...” Ánh mắt thương hại của Vương Thái Hậu lại bắn tới tấp vào Bộ Nhu Nhi, chắc hẳn bà đang tưởng tượng ra cảnh đám gia nhân trong nhà kia cố ý cản trở, ngăn cản tin tức truyền tới Bộ Nhu Nhi.

Bộ Nhu Nhi không thêm giải thích, kệ cho Thái Hậu thích nghĩ thế nào thì nghĩ.

“Nếu vậy, mọi người cùng nhau đi với nhau một chút đi, càng đông càng vui.” Vương Thái Hậu đạm thanh nói.

Không cần á!

Bộ Nhu Nhi gào to trong lòng. Ngày đây, nàng mới chỉ gặp cái tên này có một xú đã ăn ngay đau khổ rồi, hôm nay nàng lại gặp phải hắn, có trời mới biết là hắn lại mang thêm điều “tốt lành” gì nữa cho nàng. Nàng muốn – chạy – trốn!

“Là hần hả?” Nghe mấy đoạn đối thoại ngắn kia, Tô Tiểu Tình cũng lơ mờ hiểu ra, vội ghé tai Bộ Nhu Nhi hỏi nhỏ.

Bộ Nhu Nhi đau khổ gật đầu.

“Dáng chuẩn nha.” Gật gù cái đầu, đeo thêm cho khuôn mặt mình vẻ chế nhạo, Tô Tiểu Tình cười nói: “Vừa nhìn là thấy vẻ cao lớn uy mãnh, so với Vương gia của bà còn có hảo cảm hơn ha.”

Chỉ tiếc hần xuất hiện không đúng lúc. Bĩu môi, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng cầu cứu: “Giúp tôi.”

“Hả?” Tô Tiểu Tình khó hiểu nhìn lại nàng.

Bộ Nhu Nhi lại nhỏ giọng nói: “Tôi không thích rắc rối.”

Tốt xấu gì cũng là bạn bè nhiều năm, đương nhiên Tô Tiểu Tình hiểu được ý của nàng. “OK.”

“A~”

Một tiếng kêu nhỏ vang lên, cơ thể Bộ Nhu Nhi đột ngột vô lực ngã ra sau, rơi vào lòng Tô Tiểu Tình.

“Sao vậy?” Nghe tiếng kêu, đám người Vương Thái Hậu vội quay đầu nhìn lại.

“Mẫu hậu, nhi thần... nhi thần vừa nhấc chân liền bị vấp.” Khuôn mặt trắng bệch, Bộ Nhu Nhi gất gao nắm chặt lấy cánh tay Tô Tiểu Tình đang gian nan giữ chặt nàng.

Phát hiện thấy thủ phạm là tảng đá dưới chân Bộ Nhu Nhi, Vương Thái Hậu nhướng mày: “Sao lại không cẩn thận như vậy.”

“Nhi thần không biết.” Vội lau lau mồ hôi trên trán, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói.

“Thôi, bỏ đi. Nếu bị đau chân, con nên mau về nghỉ ngơi đi. Đến chỗ Tô mỹ nhân gọi Thái y đến kiểm tra xem có sao không.” Đành thở dài, Vương Thái Hậu ra lệnh.

Tuyệt! Nàng đang chờ bà nói những lời này!

Vội gật đầu: “Vâng, nhi thần trở về đây ạ.”

Tô Tiểu Tình cũng vội hành lễ: “Vâng, nô tì xin đưa Minh Vương phi trở về.”

Đang hân hoan vì kế hoạch chuồn đi của mình được tiến hành thuận lợi, Bộ Nhu Nhi và Tô Tiểu Tình đang định rời đi thì một âm thanh truyền tới, làm cảm xúc đang thăng hoa của hai nàng đứt cái “phụt”.

“Sư muội, để huynh công muội nhé?”

Hả?

Bộ Nhu Nhi đứng hình.

Quay đầu lại nhìn, đã thấy Tướng Quân Bân đang nhiệt tình bước về phía nàng đang đứng. Trên khuôn mặt hần lúc này đang hiện lên sự đau lòng.

Bộ Nhu Nhi chột dạ, vội lắc đầu: “Không cần đâu, có Tô mỹ nhân giúp muội rồi...”

“Nàng ấy chỉ là nữ nhi, khí lực yếu, không bằng ta, ta vững chắc hơn.” Không kịp suy nghĩ nhiều, Tướng Quân Bân nói cái lí do ấy với nàng, chân hần đã bước gần đến trước mặt nàng.

Bộ Nhu Nhi vội vã lui về phía sau: “Sư huynh, muội và huynh nam nữ khác nhau, không nên làm như vậy.”

“Đâu có sao, trước đây huynh vẫn thường công muội trên lưng mà. Hơn nữa, hiện tại đang là tình huống khẩn cấp, thân thể của muội quan trọng hơn. Chắc chắn rằng Hoàng Thượng cùng Thái Hậu cũng hiểu.” Đeo vào bộ mặt trịnh trọng, Tướng Quân Bân quay đầu nhìn lại rồi nói.

Nghe hần nói vậy, Hoàng Đế cũng lập tức gật đầu: “Trẫm tin tưởng nhân phẩm của Tướng đại nhân.”

“Đúng vậy, Minh Vương phi, Tướng đại nhân là sư huynh của con, để hần công con cũng không sao, cho dù Ninh nhi biết được cũng sẽ không trách đâu.” Vương Thái Hậu cũng gật đầu, thấp giọng nói.

Hừ hừ... Con bà biết mà không làm gì thì bốn cô nương đây xin đi chết luôn!

Bộ Nhu Nhi bắt đầu dĩ lắc đầu: “Thái Hậu, nhi thần tự mình có thể đi.”

“Minh Vương phi, đừng bướng nữa. Ai gia biết từ nhỏ con đã chịu khổ, không được thương yêu. Nhưng hiện tại đã có người muốn giúp con, con cứ để cho người ta giúp đi.” Vương Thái Hậu nói một câu rất thâm thúy, rồi quay qua nhìn Tướng Quân Bản: “Tướng đại nhân, nhờ người.”

“Vâng.”

Thái Hậu cũng đã đồng ý, quyết tâm của Tướng Quân Bản tăng cao, hần xoay người, đứng phía trước Bộ Nhu Nhi rồi ngồi xổm xuống: “Nhu Nhi, lên đi.”

Dưới tình huống này, muốn từ chối cũng khó. Bộ Nhu Nhi quả thực đang rất là đau đầu.

Thở sâu một cái, nghiêng răng một phát, Bộ Nhu Nhi chậm rãi cúi người...

“Các người đang làm cái trò quỷ gì thế?”

78. Chương 78: Một Cước Đá Phi 4

Bộ Nhu Nhi vội vàng đứng thẳng lại, quay qua hướng phát ra âm thanh khi nãy nhìn thì thấy một bóng người như đang sử dụng tuyệt kỹ Lăng ba vi bộ đạp cỏ mà phi tới. “Vương gia”. Bộ Nhu Nhi thì thầm, hần tới thật đúng lúc.

“Họ Tướng kia, Bốn vương đã từng nói rất rõ ràng với người, thế mà người vẫn sống chết quẩn lấy nàng, người muốn thách thức Bốn vương giết người có phải không?” Đạp nhẹ chân một cái, Hoàng Phủ Nam Ninh đã vào trong Lương đình, một tay lôi Bộ Nhu Nhi từ trong tay Tô Tiểu Tình kéo lại bên mình, hần nổi giận ùng ùng thét lớn. (anh đang ghen :)))

“Thuộc hạ không dám.” Cúi đầu, Tướng Quân Bản trầm giọng nói: “Thuộc hạ chỉ là đang giúp Vương phi mà thôi.”

Hai từ “Vương phi” trong miệng hần thốt ra mang theo sự chua xót, nhưng Bộ Nhu Nhi nghe được cũng chẳng có cảm xúc gì.

Haizzz... Hần đối với Bộ Nhu Nhi vẫn chưa hết hy vọng, nàng thở dài chán nản. Nàng nghĩ với bộ dạng nhát gan yếu đuối thì sẽ không có nam nhân nào cảm thấy hứng thú. Nhưng vì sao... cái tên này mất bị mù sao?

Trông thấy Hoàng Phủ Nam Ninh đột ngột xuất hiện trước mắt, Hoàng Đế và Thái Hậu đều bị làm cho sợ.

“Ninh nhi, sao con lại đến đây?” Vương Thái Hậu nhỏ giọng hỏi.

Hoàng Đế cũng vội hỏi: “Đúng rồi, không phải đệ cùng Lí tể tướng có việc cần thương thảo sao?”

“Nhà hần có việc, về trước rồi. Nhi thần chỉ tiện đường dạo qua Ngự hoa viên một chút thôi.” Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh giọng trả lời, rồi tiện tay kéo Bộ Nhu Nhi ra đằng sau lưng mình, mắt lạnh nhìn Tướng Quân Bản.

Câu trả lời của hần thực sự là không có gì phải nghi ngờ, nhưng mà sao mấy người bọn họ vẫn thấy thật kỳ quái.

Nhú nhú hàng lông mày, Thái Hậu nhẹ hỏi: “Ninh nhi, con sao vậy? Có phải lúc lâm triều có người làm con khó chịu có phải không?”

“Không phải.” Vẫn dùng cái giọng lạnh băng của mình trả lời, ánh mắt hần vẫn còn đang gắt gao nhìn chăm chăm Tướng Quân Bản.

Tướng Quân Bản cũng không thèm né tránh, hần cũng nâng mắt lên đối chọi. Trong không khí lúc này dường như có thể nghe được tiếng nổ lách tách, giống như chỉ cần có một tia lửa nhỏ không may bắn ra thôi là cả không gian xung quanh sẽ bị thiêu rụi.

Nhận ra bầu không khí lúc này không bình thường, Hoàng Đế nhẹ giọng hỏi: “ Tứ hoàng đệ, đệ với Tướng đại nhân có chuyện gì vậy?”

“Không có gì. Chỉ là cảm thấy có kẻ không nghe lời, muốn tìm đến cái chết. Thần đệ chỉ muốn giúp kẻ đó chút thôi.” Nghiến răng, Hoàng Phủ Nam Ninh gằn ra từng chữ một.

Hở?

Chỉ một câu nói mà Thái Hậu và Hoàng Đế đều có thể cảm thấy sát khí đậm đặc bốc lên, cả hai người đều bị dọa cho sợ run.

Đối diện với Hoàng Phủ Nam Ninh, vẫn giữ nguyên nét mặt bình thản, Tướng Quân Bản lãnh dăm nói: “Vương gia, ngài hiểu lầm rồi, Vương phi bị thương ở chân, thuộc hạ chỉ định công nàng trở về, cho Thái Y kiểm tra mà thôi.”

“Tiểu bạch thổ, chân bị thương sao?” Khuôn mặt lập tức thay đổi, quay đầu lại hỏi.

Bộ Nhu Nhi nhẹ nhàng gạt đầu, nhìn vào cổ tay mình đang bị hắc giữ chặt. “Vương gia, đau.”

“Cứ đau đi, rồi sẽ quen thôi.” Lơ đễnh bĩu môi với nàng, hắc quay đầu lại lườm Quân Bản. “Dù chân nàng ấy có bị thương thì cũng có những người khác có thể giúp, sao ngươi còn cố tình làm thế?”

“Vì lúc ấy chỉ có thuộc hạ mới có thể đảm nhiệm được việc ấy.” Tướng Quân Bản nhìn lại hắc, trầm giọng đáp trả.

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh. “Lúc này là thế, giờ thì có người khác có thể.”

Vung nhẹ một tay ném Bộ Nhu Nhi lên không trung, rồi nhẹ nhàng đỡ lấy nàng. Ôm nàng trên tay mình.

“Vương gia?”

Bỗng nhiên thấy cơ thể bị ném lên cao, đôi chân không còn chạm mặt đất, Bộ Nhu Nhi bị dọa cho phát hoảng, hô nhỏ. Đến khi bình tĩnh lại, nàng phát hiện mình đang được Hoàng Phủ Nam Ninh ôm vào lòng, đầu nàng đang tựa trên ngực hắc.

“Nhi nhi!”

Nhìn thấy hành động của hắc, khuôn mặt Thái Hậu ngây ra, bà khẽ gọi.

Hắc cong cong khóe miệng, nhìn lại Tướng Quân Bản. “Nhớ cho kỹ, tránh xa Vương phi của Bổng vương ra. Sau này, nếu dám đến gần nàng nửa bước, giết không tha.”

Nói xong, hắc cúi đầu với Thái Hậu, coi như hành lễ. “Mẫu hậu, nhi thần và Vương Thi xin được cáo từ.” Rồi hắc xoay người, sải bước rời đi.

“Ninh... Ninh nhi!” Mất một lúc, Thái Hậu mới hoàn hồn, lắp bắp gọi, nhưng thân ảnh của hắc đã sớm khuất xa.

Quang quác... (Quạ bay đầy trời~)

Chứng kiến một màn vừa rồi, trơ mắt nhìn hắc rời đi, Tô Tiểu Tình muốn lú lười. Thì ra đúng là như vậy, mới đầu nghe Bộ Nhu Nhi nói, nàng còn tưởng con nhỏ đang chém gió, giờ tận mắt chứng kiến, vị Vương gia này so với trong tưởng tượng của nàng đúng là thô bạo hơn nhiều. Nhu Nhi đáng thương, tội nghiệp bà.

“Hoàng Thượng, sao thế này?” Trợn mắt há mồm một lúc, Thái Hậu quay qua nhìn Hoàng Đế hỏi: “Đang yên đang lành, vì cớ gì mà Ninh nhi lại đột nhiên cáu giận như vậy?”

“Có lẽ là do ghen tị.” Hoàng Đế cười, đăm thanh trả lời.

“Ghen?” Nghe hắc nói, Thái Hậu thiếu tí nữa thì bật cười. “Làm gì có khả năng đó, Ninh nhi là người không bao giờ để nữ nhân vào mắt mà.”

“Có lẽ hắc đột nhiên thay đổi cách nhìn.” Hắc có chút suy tư nói.

Thái Hậu liếc hắc một cái, nói: “Ai gia và Tiên Đế đã cố gắng rất nhiều năm, nhưng nó cũng có thèm liếc nhìn lấy một cái đâu.”

Đúng là như vậy, hắc tự trả lời trong lòng.

Nếu vậy thì, chỉ có thể có một cách lý giải, Tứ đệ đột nhiên khó chịu bởi hắn không thích những gì thuộc về mình bị người khác chạm vào.

Nhẹ lắc đầu, Thái Hậu cảm thán: “ Minh Vương phi đáng thương.”

“Bị Tứ hoàng đệ coi trọng, giờ còn bị hắn áp giải về như vậy, nàng hắn là rất xui xẻo mới gặp phải nó.” Hoàng Đế cũng lắc đầu, nhỏ giọng bình luận.

Đứng một bên, Tô Tiểu Tình cúi đầu cười thầm. Vẫn còn chưa biết được ai đáng thương hơn ai đâu, dám đối xử như vậy với nhỏ đó, Minh Vương gia chết chắc rồi.

Bùm

~Tướng Quân Bản đột ngột quỳ xuống, nói: “Hoàng Thượng, thuộc hạ có việc mong được đáp ứng.”

“Tướng đại nhân.” Hoàng Đế sững sốt, quay đầu lại nhìn hắn.

“Hoàng Thượng, thuộc hạ vẫn còn nhớ, khi nãy, ngài nói có thể đáp ứng mọi nguyện vọng của thần, chỉ cần đó là chuyện ngài có thể đáp ứng thì ngài sẽ đáp ứng.” Tướng Quân Bản cúi đầu, lớn tiếng nói.

“Ừ.” Hoàng Đế gật đầu, đáy lòng chợt dâng lên sự bất an.

“Vậy, thuộc hạ hướng ngài xin một người” Tướng Quân Bản ngẩng đầu lên, gằn từng lời.

== ta là màn ảnh chuyển hoá đường ranh giới ==

Chuyện tình bên kia ta tạm không nhắc đến. Giờ quay lại với Bộ Nhu Nhi và Hoàng Phủ Nam Ninh. Sau khi ôm chặt nàng, hắn liền phăm phăm đi tới cửa cung rồi ra ngoài.

Hành động của Hoàng Phủ Nam Ninh như vậy đã lôi kéo không ít sự chú ý của mọi người xung quanh. Hắn lại coi như không nhìn thấy gì, mắt hướng thẳng phía trước, cứ thế bước đi. Rồi khi đến gần cửa cung, nhìn thấy những kiệu phu đang chờ, hắn cũng không gọi bọn họ, mà ôm Nhu Nhi đi qua cửa, rồi xuyên qua một con phố lớn, cuối cùng dừng lại trước cửa chính của Minh Vương phủ.

Rất may là Hoàng cung và Minh Vương phủ cách nhau không xa, chỉ có một con phố ngăn cách, mà đường phố hôm nay cũng tương đối yên ắng, nên cũng không gặp nhiều người, nếu không Bộ Nhu Nhi thực sự không còn mặt mũi nào mà ra ngoài đường nữa.

“Vương... Vương... Vương... Vương gia...”

Nhìn thấy hai người bọn họ đột ngột xuất hiện, mấy gã sai vặt giữ cửa kinh sợ, lắp bắp mãi mới nói được vài câu.

Coi như không nhìn thấy mấy người bọn họ, Hoàng Phủ Nam Ninh ôm Bộ Nhu Nhi vào trong Vương phủ.

Trên đường, mấy người trong Vương phủ xúm lại nhìn ngó, Bộ Nhu Nhi xấu hổ lấy tay áo che mặt...

79. Chương 79: Một Cước Đá Phi 5

“Vương gia!” Một tiếng gọi đột ngột vang lên, không có sự sợ hãi mà mang đầy kinh ngạc.

“Như Phong, sao ngươi lại ở đây? Không phải ngươi nói trong nhà có việc sao?” Nhắc thấy chủ nhân của tiếng kêu vừa rồi, Hoàng Phủ Nam Ninh hỏi, giọng nói cũng mang theo sự ngạc nhiên.

“Đã giải quyết xong rồi.” Giọng điệu đã trở bình thản trở lại, ánh mắt Lí Như Phong dừng lại trên người đang được Vương gia ôm trong lòng. “Vương phi bị sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là bị thương ở chân.” Đạm thanh trả lời hắn, Hoàng Phủ Nam Ninh ôm Bộ Nhu Nhi vào phòng rồi đặt nàng xuống giường.

A

~Thở dài một hơi. Bị hắn ôm trong lòng, một đường xóc nảy, Bộ Nhu Nhi thiếu chút nữa thì ói.

“Vậy sao.” Lí Như Phong nhíu nhíu mày, quay qua nhìn Hoàng Phủ Nam Ninh, hỏi: “Sắc mặt của Vương gia sao lại khó coi như vậy.”

“Đừng có hỏi.” Sầm mặt xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh trầm giọng nói.

Nghe hắn nói vậy, Lí Như Phong đứng lên, có cảm giác đặc biệt hứng thú.

“Lại có kẻ nào to gan dám trêu chọc ngài sao?”

Hoàng Phủ Nam Ninh lườm hắn. “Im đi!” Rồi quay đầu lại, nâng hai chân Bộ Nhu Nhi lên. “Chân nào bị đau?”

“Chân phải.” Nàng nhỏ giọng đáp.

Hoàng Phủ Nam Ninh buông chân trái xuống, rồi bắt đầu tháo hài bên chân phải nàng.

“Vương gia!” Trong lòng giật thót, Bộ Nhu Nhi hoảng sợ, nàng biết hắn định làm gì.

Hắn dè dặt chân nàng, nói: “Không được lộn xộn.” Chỉ khoảng nửa khắc, bàn chân lóng lánh không hề bị thương của nàng đã sắp lộ ra ngoài.

Không cần. Mắt thấy tay hắn đã chạm vào mắt cá chân mình, Bộ Nhu Nhi vội vàng thu chân lại. “Vương gia, chuyện nhỏ này gọi thái y đến xem cũng được, ngài không cần phải bận tâm đâu.”

“Bổn vương tiện tay xem cho người cũng được, không cần phải mời thái y.” Lại kéo chân lại trở lại, hắn lơ đãng nói.

Không cần mời thái y càng tốt, nhưng mà... nàng...

Bộ Nhu Nhi muốn khóc. Thật ra thì nàng đâu có bị thương ở chân, chỉ là giả vờ thôi, nhưng mà, bảo nàng làm sao dám nói ra như vậy.

“Vương gia.” Đứng một bên nhìn đã lâu, cuối cùng Lí Như Phong cũng mở miệng.

Hoàng Phủ Nam Ninh không ngẩng đầu lên, nói: “Có việc gì nói sau, ta phải kiểm tra chân cho nàng trước đã.”

“Theo ta thấy, chân Vương phi hắn là không bị sao hết.”

Một câu đi thẳng vào trọng điểm, Hoàng Phủ Nam Ninh quả nhiên dừng tay.

“Thật không?” Hơi sững sốt, hắn giữ lấy bàn chân nàng, lặn qua lộn lại xem xét. “Đúng là nhìn như có vẻ không bị làm sao.” Rồi lại nhìn nàng hỏi: “Tiểu bạch hổ, chân của người rốt cuộc có bị đau không?”

“Thiếp, thiếp chỉ nhớ khi đi đến chỗ tảng đá, dưới chân bỗng nhiên đau đớn không chịu nổi, cho đến giờ, mới bớt đau. Còn có bị thương hay không, thiếp cũng không rõ.” Mở to đôi mắt đầy vô tội nhìn hắn, Bộ Nhu Nhi rất nhẹ nhàng chối bay.

Lí Như Phong cười cười. “Nếu thế, là do mọi người lo lắng hơi quá rồi. Với lại, Vương phi ốm yếu như thế này nên một chút đau đớn cũng không chịu được cũng dễ hiểu.”

Vừa nói, hắn vừa liếc mắt nhìn Bộ Nhu Nhi một cái, khóe miệng câu lên nụ cười như rất hiểu. Trong lòng Bộ Nhu Nhi run lên, nàng vội vàng cụp mắt xuống, duy trì dáng vẻ yếu đuối nhu nhược.

Hoàng Phủ Nam Ninh như đã hiểu rõ, hắn buông chân nàng ra, nói: “Ra là vậy. Thật đúng là nữ nhân, mới có đau một tí mà cũng không chịu nổi, hô to gọi nhỏ làm người khác lo lắng.”

“Vương gia cũng lo lắng sao?” Lí Như Phong nở nụ cười thản nhiên, chậm rãi nói: “Đây là lần đầu tiên ta thấy ngài có bộ dạng kích động như thế đấy!”

“Thật sao?” Chớp mắt mấy cái, Hoàng Phủ Nam Ninh hồi tưởng lại chuyện khi nãy. “Thật đúng là...”

Hắn chọc chọc vào trán Bộ Nhu Nhi vài cái. “Tiểu bạch hổ, đều do người làm hại.”

Bộ Nhu Nhi giữ im lặng, nàng đâu có cầu hắn làm thế đâu.

Thấy hành động của hắn, khoe miệng Lí Như Phong lại kéo dần ra, tạo thành một nụ cười tuyệt đẹp. “Vương gia thật là, sao ngài lại đổ hết trách nhiệm lên đầu Vương phi, ngài nên nghĩ lại xem tại sao mình lại làm như vậy chứ?”

“Tại sao á? Không phải là tại Tiểu bạch thỏ này khóc rất đáng thương, làm ta tưởng có ai đó bắt nạt nàng ấy đấy chứ?” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức trả lời, liếc mắt nhìn lại Bộ Nhu Nhi, ánh mắt bỗng lờ lờ sáng như phát hiện được một đại lục mới.

“Tiểu bạch thỏ, chân người nhìn rất được.”

Hắn ngồi xổm xuống, nâng chân nàng lên cao, tùy ý nhìn vài cái. “Ha ha, thật đúng là của cùng một người có khác, nhỏ nhỏ, vừa nhìn đã khiến người ta muốn chà đạp.” Dứt lời, một tay giữ chân nàng, một tay hắn xoa nắn bàn chân nàng.

Cái tên này, hắn hoàn toàn không muốn để ỉnh được yên.

Nhìn hắn thích thú chà đạp một bên chân của nàng, Bộ Nhu Nhi tức muốn hộc máu.

Điều hiển nhiên, hắn không nghe thấy tiếng lòng của nàng, nên vẫn tiếp tục nhiệt tình chà đạp bàn chân nhỏ của nàng. Nghịch xong chân bên phải của nàng, trong mắt hắn lại đột ngột phát ra một tia linh quang. “Bên trái không biết có tốt như bên phải không nhỉ?”

“Đúng là...” Trên mặt hắn ngay lập tức lại xuất hiện nụ cười đắc ý, hắn nâng chân trái của nàng lên, ra sức sờ nắn năm đầu ngón chân của nàng. “Tất cả đều nhỏ nhỏ, chạm vào cảm giác thật tốt.”

Tại lòng bàn chân của nàng, hắn nhẹ nhàng miết vài cái. “Ngay cả lòng bàn chân cũng thật là mềm mại.”

Được! Đây là do người muốn đấy nhá!

Trước mặt một tên con trai khác, hắn dám vô tư dầy vò đôi bàn chân của nàng, ý của hắn là hắn có thể tùy ý đùa cợt bất kỳ một người con gái nào, ngay cả nàng sao? Hắn thật sự quá không tôn trọng nàng rồi.

“Ai da, Vương gia, đừng, đừng... Rất buồn ... ha ha ha...”

Bộ Nhu Nhi cười không ngừng, hai tay nắm chặt tay ghế, chân đá loạn xạ.

“Rất buồn sao?” Hắn giữ chặt hai chân nàng lại, ngón tay thử cù cù một chút lên lòng bàn chân phải của nàng.

“Ha ha, buồn quá!”

Ngay lúc này, vẫn không ngừng cười ha ha, Bộ Nhu Nhi bất ngờ tung một cước với lực đạo cực mạnh nhắm thẳng vào cằm hắn.

Bốp!!

Một tiếng va chạm cực mạnh vang lên

“Vương gia!”

Hoàng Phủ Nam Ninh chống đỡ không nổi trước cú tấn công bất ngờ, đành bất lực ngã xuống. Lí Như Phong giật mình kinh ngạc, vội vàng lại gần kéo hắn dậy. Bộ Nhu Nhi trong lòng khoái trá, tự khen đôi chân ngọc ngà của mình làm việc rất tốt.

Nhìn về phía hắn, tự thưởng thức thành quả lao động của mình, khoe miệng nàng lộ ra nụ cười đắc ý khó thấy, rồi rất nhanh chóng biến mất.

“Vương gia?” Khuôn mặt tràn đầy vẻ kinh hoàng, vội nhảy từ trên ghế xuống, không kịp đi hài, chạy vội đến bên Hoàng Phủ Nam Ninh. “Vương gia, ngài không sao chứ?”

“Bổn vương không sao.”

Hắn sao có thể thừa nhận lưng với gáy hắn đều đã rất nhiệt tình hôn mặt đất, hiện giờ lưng hắn đang rất là đau, đầu còn choáng váng. Đã thế, cằm của hắn cũng bị dính chường, hiện tại đang đau muốn co rút luôn. Nhưng mà, hắn thân là một đại nam nhân, bị một nữ nhân đá cho đau như vậy, thực rất mất mặt.

Vậy nên, có chết hắn cũng không chịu thừa nhận.

80. Chương 80: Một Cước Đá Phi 6

Hắn đẩy mấy kẻ định đỡ mình tránh sang một bên, rồi tự mình đứng lên, dù đầu vẫn còn choáng váng nhưng hắn vẫn ra vẻ nghiêm trang, nói.

“Vương gia, ngài thật không làm sao chứ?” Bộ Nhu Nhi cũng đứng dậy theo, khuôn mặt đầy nghi ngờ nhìn hắn, hai tay đỡ phía sau hắn.

Cứ lúc này, nàng vận cả sáu bảy thành công lực, ra sức mà đá, sao hắn có thể không việc gì được nhỉ? Nhất là lúc hắn ngã xuống, rõ ràng nàng nghe được âm thanh va chạm rất lớn, ngồi trên ghế mà nàng còn thấy chấn động nữa là.... Hơn nữa, đối với thực lực của mình, nàng luôn rất tự tin.

“Bổn vương nói không có sao tức là không sao!”

Đang cố gắng dấu giếm, lại dính phải ánh mắt nghi ngờ của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh thẹn quá thành giận, tái mặt găm lên.

Xem ra, đúng là bị đá rất đau. J)

Nhận ra tình hình hiện tại, Bộ Nhu Nhi rất nhu thuận mà cúi đầu. “Thiếp... thiếp không có cố ý...”

Haizzz...

Mới vừa còn găm gừ với nàng, nhưng nhìn thấy bộ dạng đáng thương của nàng, lòng hắn lại mềm nhũn, dù vẫn tức anh ách nhưng hắn cũng không làm sao mà phát tiết ra được.

“Bỏ đi, cũng không phải chuyện gì to tát, không phải chỉ là ngã thôi sao?”

Dù nói vậy, nhưng hắn cũng phải công nhận một điều: Khí lực của Tiểu Bạch hổ thật là lớn. Chỉ một đá của nàng đã khiến hắn bị ngã rất mạnh, hoa mắt, đau hết cả mình mẩy. Ngay cả một nam nhân bình thường chưa chắc đã làm được như nàng.

Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?

Trong lòng hắn bất chợt xuất hiện một dấu chấm hỏi to đùng. Hắn quay đầu liếc nhìn nàng.

Đúng lúc này, Bộ Nhu Nhi ngẩng đầu lên, đôi mắt ngập tràn nước như sắp khóc đến nơi. “Vương gia, ngài thực sự không bị làm sao chứ? Ngài có muốn gọi Thái y đến không?”

“Không cần!” Chỉ mới bị đá có một phát mà đã muốn gọi Thái y, nàng muốn làm cho hắn xấu hổ chết luôn sao? Quăng luôn thối mắc đang còn vất vưởng trong đầu mình đi, hắn kiên quyết nói. “Bổn vương rất khỏe.”

Được rồi

~Nếu hắn kiên trì muốn vậy, nàng sẽ để cho hắn toại nguyện. Bộ Nhu Nhi cúi đầu, không thêm nhắc lại nữa.

Lí Như Phong tiến đến gần: “Vương gia, nếu ngài đã không có việc gì, chúng ta đi tìm nơi nào đó yên tĩnh nói chuyện đi. Sáng nay có chút chuyện, còn chưa có nói hết.”

“Ừm, được.” Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu đồng ý. “Chúng ta đi thôi.”

Xoay người lại, hai người cùng sánh bước rời đi.

Bộ Nhu Nhi nhìn theo bóng hai người đó, nàng phát hiện Hoàng Phủ Nam Ninh khi di chuyển có vẻ không được thoải mái tự nhiên, lưng hắn hơi cong lại, thân thể có chút không được vững, đây rõ ràng là di chứng do cú đá của nàng.

Nhưng mà, bỏ qua những điểm nhỏ trên thì hình ảnh hai nam nhân anh tuấn cùng sóng vai nhau mà đi trong ánh sáng này thực sự vẫn rất là đáng giá.

Khóe miệng cong lên nụ cười, trong lòng nàng nhẹ nhàng thở ra nhẹ nhõm.

“Vương phi.”

Tú Nhi vội vàng lại gần nàng, lo lắng hỏi: “Chân của người thực sự không bị làm sao chứ?”

“Không sao.” Nàng cười, rồi đứng lên đi lại cho Tú nhi xem. “Người xem, chân ta không phải là vẫn rất tốt sao?”

Đi đi lại lại một lúc, nàng mới giật mình phát hiện chân mình không mang hài, nàng vội ngồi xuống, chờ Tú nhi mang hài vào chân ỳnh.

“Vương phi, người nói xem, Vương gia chắc cũng không bị sao có phải không ạ?” Tay đi hài cho Bộ Nhu Nhi, Tú nhi không quên hỏi nàng. “Nô tì nghe thấy âm thanh rất lớn khi Vương gia ngã xuống, nếu lúc đó là nô tỳ, khẳng định là nô tỳ không thể nào đứng dậy nổi.”

“Vương gia đã nói hần không sao thì khẳng định là không sao rồi. Hần là nam nhân, da dày thịt béo, chúng ta là nữ nhân, đương nhiên không thể so sánh được rồi.” Nở ra một nụ cười nhạt, Bộ Nhu Nhi băng quơ nói.

Vương gia à, tuy rằng ta đập người một cước, nhưng mà trước mặt hạ nhân ta cũng đã giúp người giữ thể diện, nên chúng ta coi như là đã huề nhau. J)

“A.” Tú nhi ngây ngốc gật đầu, nếu chủ nhân đã nói như vậy thì tất nhiên nàng cũng tin rồi.

Cảm giác bị Hoàng Phủ Nam Ninh vuốt ve khi nãy vẫn như còn nguyên trên đôi chân Bộ Nhu Nhi khiến nàng thấy khó chịu.

“Chúng ra về phòng thôi. Người nhanh mang bồn nước đến cho ta rửa chân luôn.” Nàng lớn tiếng gọi Tú nhi.

“A?” Tú nhi ngạc nhiên rồi cũng nhanh chóng gật đầu. “Cũng đúng ha, khi nãy Vương phi đi chân không trên mặt đất, đúng là phải rửa chân.”

Chuyện đó Bộ Nhu Nhi không cần, nàng chẳng qua chỉ là muốn xóa sạch dấu vết lưu trên chân nàng của tên nam nhân kia thôi.

Trong lòng thâm ca thán, Bộ Nhu Nhi cũng nhanh chóng đứng lên. Thực sự thì nàng không thích bị người khác lưu lại vết tích trên cơ thể mình, nhất là mấy tên nam nhân.

81. Chương 81

Bên kia, Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Lí Như Phong hai người dìu nhau đi vào, bọn họ thường hay lui tới trong phòng nhỏ này bàn chuyện. Mới vừa vào, Hoàng Phủ Nam Ninh đi nhanh tới đá cửa, sau đó đặt mông ngồi xuống: “Đau chết mất. Vừa rồi rơi thật đau a”

“Vương gia?” Thấy thế, Lí Như Phong thoáng cả khinh, sau đó lập tức cười khẽ “Ta đã nói chưa? Mất thấy người ngã xuống, làm sao lại không có việc gì?”

Hoàng Phủ Nam Ninh bĩu môi: “Tiểu bạch thổ quả thật lợi hại, một cước đá đúng địa phương. Hiện tại, ta không chỉ đau đầu, hơn nữa cảm đau, phía sau lưng đau... Cả người sẽ không chỗ nào là bình thường?”

Nói chuyện, hần nhăn lại mặt, dùng sức xoa xoa cái ót.

Lí Như Phong không nói gì lắc đầu, đưa tới cho hần một ly trà: “Vương gia, nhẫn nhịn một lúc đi? Một lát sẽ qua.”

“Cũng chỉ có thể như thế.” Thấp giọng thở dài, Hoàng Phủ Nam Ninh đem trà bên trong uống một hơi cạn sạch.

“Vương gia.” Nghĩ một chút, Lí Như Phong đột nhiên thấp giọng hỏi, “Người hôm nay vì sao tính tính lại khó chịu như vậy? Ai trêu chọc người a?”

“Còn không phải chính là tên họ Tưởng kia ?” Tức giận quát khẽ. Nhớ tới chuyện cũ, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt thật không tốt.

Lí Như Phong đuôi lông mày cau lại nói: “Hắn lại tới đây đây đưa Vương phi ?”

“Có lẽ đi?”

A? Lí Như Phong sửng sốt. “Vương gia, như thế nào lại có lẽ?”

“Ta thấy hắn với tiểu bạch thỏ ở cùng một chỗ, còn tự động tự phát muốn đỡ nàng.” Nói xong, bất giác nghiêng răng nghiêng lợi, Hoàng Phủ Nam Ninh dùng sức một quyền đánh lên cái bàn, “Nam nữ thụ thụ bất thân, hắn một đại nam nhân, đối nàng như vậy ân cần làm chi?”

“Phải chăng là vì chân Vương phi bị thương?” Lí Như Phong vội hỏi.

Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu.

“Như vậy thì liên quan gì đến hắn còn có những người khác mà?”

“Mẫu hậu, hoàng huynh, tẩu hồ, Tô mỹ nhân cũng có ở đó.”

Ách...

Lí Như Phong dở khóc dở cười. “Vương gia, nếu ở đây có nhiều người như vậy, bọn họ tự nhiên cũng không phải có một mình a? Tưởng đại nhân có lẽ là thật tâm muốn giúp Vương phi một phen, cũng không ý gì a.”

“Ta đoán hắn có hay không có ý? Kia là Vương phi của ta, hắn có tư cách gì quan tâm nàng? Chỉ là xem thấy bọn họ hai người đứng chung một chỗ, ta liền phiền? Muốn giết hắn?” Sắc mặt càng thêm dữ tợn, Hoàng Phủ Nam Ninh lại một quyền đánh lên trên mặt bàn.

Tuy rằng làm bạn tốt nhiều năm, nhưng trong lòng thầm nghĩ, hắn là lần đầu tiên thấy hắn tức giận như vậy. Hơn nữa, hắn tức giận nguyên nhân lại là một nữ nhân?

Lí Như Phong thẩn thức không thôi.

“Vương gia.” Lại nhỏ nhỏ tiếng kêu lên.

Hoàng Phủ Nam Ninh tức giận quay đầu. “Có chuyện gì?”

“Chẳng lẽ, người không có phát hiện, người đối Vương phi dường như không giống với các nữ tử khác hay sao?”

“Có sao?” Hoàng Phủ Nam Ninh suy nghĩ một chút, lập tức gật đầu, “Nàng là Vương phi của ta, ta tự nhiên phải quan tâm nàng có gì lạ.”

Nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi? Lí Như Phong cúi đầu cười. “Vương gia, còn nhớ rõ trước đó vài ngày ta và người đã từng nói không? Người tẩu hồ, càng ngày càng quan tâm Vương phi.”

“Phải không?” Hoàng Phủ Nam Ninh ánh mắt khó hiểu, thập phần hoang mang.

Lí Như Phong thấy thật vô lực. “Vương gia, người để tay lên ngực tự hỏi, gần nhất, bởi vì Vương phi người đã nổi nóng bao nhiêu lần? Tuyết Y tiểu thư, Tưởng đại nhân, bọn họ đều nhìn được ra người có vẻ rất coi trọng Vương Phi. Trước kia, Tuyết Y tiểu thư mấy lần khi dễ tiểu thiếp trong phủ của người, cũng không thấy người có phản ứng gì? Người cũng từng nhiều lần ở trước mặt ta khen Tưởng đại nhân, nói hắn là kỳ tài luyện võ, còn nói khó có được võ tướng như vậy, còn kêu Hoàng Thượng trăm ngàn không cần bạc đãi hắn, rồi hiện tại, xem ra người bạc đãi hắn trước thì có?”

Đúng vậy?

Nhưng lại nhắc đến tên kia, Hoàng Phủ Nam Ninh thực cảm thấy hắn không tầm thường.

Đây là có chuyện gì xảy ra? Hắn nhíu mày, dùng sức suy nghĩ một chút: “Chẳng lẽ nguyên nhân bởi vì nàng là chính phi?”

“Chính phi sườn phi, người ở trong mắt có phân biệt sao? Đều là nữ nhân mà thôi, trừ bỏ Thái Hậu nương nương, Hoàng Thượng nhiều phi tử như vậy, có thấy người đối với ai đó cung kính đâu? Liền ngay cả Hoàng Hậu nương nương tưởng rằng đối tốt với người, người còn đối với nàng đều là xem thường a?” Khóe miệng nhếch lên, hắn lại tưởng rằng có thể lừa mình dối người.

Hoàng Phủ Nam Ninh liền càng không nghĩ ra: “Đây là chuyện gì xảy ra?”

“Vương gia, người liền nhận đi? Người Vương phi này, thật sự chọn đúng rồi.” Một tay đặt trên đầu vai hắn, Lí Như Phong thấp giọng nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh khó hiểu: “Có ý tứ gì?”

“Nói đúng hơn là, kỳ thật, ngay từ đầu người chính là đối nàng xem vừa mắt, cho nên mới đồng ý kết hôn của nàng a? Bằng không, một thứ xuất nữ nhi của một võ tướng, cơ hồ cùng nha hoàn không sai biệt lắm, như thế nào có thể nhảy lên làm Vương phi? Hơn nữa, lên làm Vương phi, người đối với nàng che chở cũng không thấy thiếu. Nay đã nói lên, ngay từ đầu, người liền đem nàng đặt ở trong lòng đi.”

“Không có khả năng?” Đối với lí do thoát thác như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh theo bản năng sẽ kháng cự.

Lí Như Phong lại cười cười: “Vương gia, ta nói đều là sự thực.”

“Không có khả năng?” Lại vẫn là những lời này, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng nói, “Nữ nhân phiền toái như vậy, ta làm sao có thể thích? Còn đặt ở trong lòng? Chỉ là mẫu hậu cũng đã làm cho ta phiền không chịu nổi, ta cũng không nghĩ tới lại làm ột cái tiểu bạch thỏ đến làm nhiều loạn cuộc sống của ta?”

“Trên thực tế, nàng đã làm nhiều loạn rồi.”

“Người nói cái gì?” Trong lòng nhảy dựng một cái? Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu nhìn hắn.

Lí Như Phong cười: “Vương gia, chẳng lẽ người không có phát hiện, từ lúc cùng Vương phi đại hôn xong, người đã thay đổi không ít sao? Gần đây nhất mà nói, người thế nhưng còn có thể bởi vì Vương phi cùng sư huynh nàng mà sinh tức giận? Nếu đổi lại là Lam phu nhân các nàng, nếu là cho người nhìn thấy, phản ứng của người khẳng định là đem các nàng trục xuất khỏi phủ đi, tùy tiện bọn họ sống như thế nào cũng không quan tâm?”

Ha? Hắn mới sẽ không chán chừ, loại này nữ nhân đối với hắn bất trung.

Đúng vậy? Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh lại càng không hiểu. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hắn vì sao lại chỉ đối với tiểu bạch thỏ khác như vậy?

“Cho nên, Vương gia, nhận mệnh đi?” Lại vỗ vỗ vai hắn, Lí Như Phong thấp giọng nói, “Cũng may Vương phi cũng không sai, thoát nhìn dịu dàng nhu thuận, họ tử cũng tốt, biết cách làm người, cưới nàng, người không tính là thiệt.”

“Ta mới mặc kệ điều đó?” Đẩy tay hắn ra, Hoàng Phủ Nam Ninh trong lòng bắt đầu hậm hực ——

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Vì sao ta đối với nàng như vậy? Trước kia ta đối với nữ nhân cũng không phải như vậy a.”

“Vương gia —— ”

“Người đừng nói ta đối với nàng động tâm linh tinh gì đó, quả thực chính là chê cười? Đời này, ta phiền nhất chính là nữ nhân?” Vừa thấy hắn chỉ biết nói luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại đó, Hoàng Phủ Nam Ninh phiền không thắng phiền (theo ý nói là phiền chán không dứt), lập tức đánh gãy.

82. Chương 82

Lí Như Phong vô lực. Hắn rõ ràng chính là từ quan sát của mình đưa ra kết luận, vì sao hắn lại không tin?

“Vương gia, người nếu là không tin lời ta nói. Như vậy, không bằng chúng ta đến làm thử một thí nghiệm đi.” Nghĩ một chút, Lí Như Phong khóe miệng đột nhiên nhếch lên, thấp giọng nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh tâm trầm xuống: “Cái gì?”

“Tối hôm nay, người cùng Vương phi cùng nhau ở trong phòng. Thử xem người cùng nàng có thể hòa thuận chung sống một buổi tối hay không.” Lí Như Phong vẻ mặt biến hoá. Trong mắt mang theo ý cười

“Không được?” Quyết ý cự tuyệt, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt thật khó xem, “Ta không thích nữ nhân, sao lại cùng nữ nhân kia ở cùng nhau.”

“Vương gia, coi như là vì chứng minh lời nói của ta là sai, người thử xem sao. Chính là một đêm mà thôi. Nếu người sau đêm nay không có gì xảy ra. Nói như vậy, ta nhận thua, thừa nhận là ta sai lầm rồi.” Lí Như Phong lại tiếp tục theo khuyến dụ.

Hoàng Phủ Nam Ninh trong nội tâm là kháng cự.

Vừa thấy hần như thế, Lí Như Phong mặt rõ ràng trầm xuống: “Nếu không đáp ứng, kia đã nói lên trong lòng người có quỷ, người căn bản là không dám?”

“Ai nói ? Đi thì đi? Không phải chỉ một đêm sao?” Bị kích thích, Hoàng Phủ Nam Ninh đứng lên, trầm giọng nói.

“Tốt lắm, cứ quyết định như vậy đi?”

Trên mặt nụ cười lập tức càng thêm sáng loá, Lí Như Phong vươn tay, lớn tiếng nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức phát hiện —— hần bị lừa?

“Như Phong, người... Người cố ý ?” Lập tức trừng mắt, hần không hờn giận quá khê.

Lí Như Phong cười yếu ớt: “Vương gia, ta như vậy cũng là vì tốt cho người a?”

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ nhẹ một tiếng. “Quên đi, đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, ta đi.” Hần liền tà mắt liếc một cái, nhìn tên kia đang rất đắc ý nói, “Ta sẽ chứng minh, những lời người nói khi này, tất cả đều là ngụy biện?”

“Tốt, ta mỗi mắt mong chờ.” Khóe miệng gợi lên một chút ý cười, Lí Như Phong thấp giọng nói.

== Ta là Vương gia buổi tối đi làm thí nghiệm đường ranh giới ==

“Tuyệt Nhi, đừng lộn xộn, mau tới đây? Tuyệt Nhi, đừng lộn xộn, đừng a... A? Tuyệt Nhi? Chán ghét, ha ha?”

Vào lúc ban đêm, màn đêm buông xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh nói chuyện giữ lời, thật sự đi vào trong sân của Bộ Nhu Nhi. Nhưng là, mới tới cửa phòng của nàng, mà hần đã bắt đầu hối hận ——

Chỉ thấy nho nhỏ nhất thất trong phòng, một đám nữ nhân, bao gồm Bộ Nhu Nhi ở bên trong, mọi người đều vây quanh một cái bồn tắm. Bên trong đầy nước, trong nước là một con chó nhỏ tuyết trắng —— đó là hồi môn của Bộ Nhu Nhi, mỗi ngày bởi nàng đi vào giặt quần áo. Các nàng xúm lại xung quanh, đang vì con chó nhỏ tắm rửa, nhưng là con chó nhỏ tựa hồ không quá phối hợp, các nàng liền luống cuống tay chân ấn nó, một bên bị bắn tung tóe nước lên mặt, một bên còn lại hi hi ha ha, một bộ mặt vui vẻ thích thú.

Chỉ có nữ nhân mới có thể đối với con chó nhỏ cảm thấy hứng thú. Hơn nữa, còn cam tâm tình nguyện hầu hạ nó, cho dù bị nó tra tấn chết đi sống lại cũng vui vẻ chịu đựng?

Nói tóm lại —— rảnh rồi không có việc gì làm?

Mà tiểu bạch thỏ, nàng cũng như vậy mỗi ngày ăn no nhàn nhàn không có việc gì làm cũng như những nữ nhân khác. Hần làm sao có thể thích được a?

“Nha, Vương gia?”

Hần đứng đó rất lâu nhưng không ai phát hiện ra, thẳng đến khi có người đứng lên lấy khăn mặt, mới phát hiện sự tồn tại của hần.

Lập tức, một đám các nữ nhân sắc mặt đều đại biến, vội vàng xoay người hành lễ: “Tham kiến Vương gia?”

Cũng là thẳng đến này lúc, Bộ Nhu Nhi mới xoay người, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Vương gia, ngài như thế nào lại đến đây?”

Hoàng Phủ Nam Ninh khóe miệng mím lại, sắc mặt thật khó xem.

Xem biểu tình của nàng, nghe ngữ khí của nàng giống như, hẳn dường như không nên tới?

“Nơi này là vương phủ của bốn vương, bốn vương muốn đến thì đến, nàng có ý kiến?”

“Không có?” Lập tức lắc đầu, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói, “Chẳng qua, thiếp thân hiện tại đang giúp Tuyết Nhi tắm rửa, trên mặt đất đều là nước, không phải địa phương đặt chân. Cho nên, ngài...” Vẫn là đừng bước vào!

“Gâu gâu?” (chỗ này k hủ >.<

83. Chương 83

Có? Sao lại không có ? Nàng nghĩ , hẳn hoặc là một mình ngủ, hoặc chính là cùng người kia cùng nhau ngủ a? Nàng tại nơi này ngủ... Trừ bỏ một lần kia bên ngoài, nàng đã tiến gả vào đây không sai biệt lắm đã một tháng, hẳn cho tới bây giờ chưa bước vào nơi này một lần, nàng đều nghĩ đến chính mình sẽ một mình ở đây thẳng đến khi rời đi?

Đương nhiên, trong lòng nghĩ như vậy, trên miệng nàng cũng không thể nói như vậy. Vội vàng cúi đầu, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói: “Thiếp thân nghĩ đến, ngài vừa muốn cùng tướng gia cầm đuốc soi đêm đàm.”

“Điều nên nói đều nói xong rồi, còn lại ngày mai có thời gian rồi nói.” Không kiên nhẫn nói xong, Hoàng Phủ Nam Ninh khoát tay chặn lại, “Ít nhất, nhanh chút đem con chó nhỏ này mang đi, phòng thu thập sạch sẽ, bốn vương buồn ngủ.”

“Gâu gâu?” Lập tức, như là hiểu được ý tứ của hắn, con chó nhỏ thân dài cổ lại là liên tiếp hung mãnh kêu to.

“Vương gia, không được?” Cũng sắc mặt thay đổi, Bộ Nhu Nhi nói, “Tuyết Nhi nó có thói quen cùng thiếp thân ngủ cùng nhau, không có thiếp thân, nó ngủ không được ?”

“Gâu gâu?”

Tiếp tục, thanh âm con chó nhỏ nhu hòa một chút. Đầu còn tại trong ngực của nàng đẩy nhất đẩy, hai mắt gắt gao trừng hắn, kia trong mắt rõ ràng mang theo hương vị khiêu khích.

“Đây là một con chó?” Theo bản năng, Hoàng Phủ Nam Ninh hỏi.

Bộ Nhu Nhi gật đầu: “Là.”

“Mang đi?” Tâm khó chịu, Hoàng Phủ Nam Ninh quát khế.

Bộ Nhu Nhi lấy can đảm thốt ra « Không được?”

Nàng dám cự tuyệt hắn? Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt càng khó coi: “Tiểu bạch hổ, nàng có biết, nàng hiện tại là nói chuyện với ai?”

Nha, hẳn đây là làm sao vậy? Ban ngày tại ngự hoa viên cơn tức còn không có phát hết, hiện tại lại đây tìm nàng phát tiết sao?

Trong lòng thực khó chịu, Bộ Nhu Nhi cúi đầu: “Vương gia, thiếp thân... Thiếp thân... Những năm gần đây, thiếp thân cùng Tuyết Nhi vẫn sống nương tựa lẫn nhau, cùng ăn cùng ở, đều đã là thói quen có đối phương tồn tại. Không có nó, thiếp thân buổi tối cũng ngủ không được?”

Hỗn đản, Cô nương ta tình nguyện ngủ cùng một con chó nhỏ, cũng hơn là ngủ cùng người?

Nhưng là, Hoàng Phủ Nam Ninh không có nghe được ý tại ngôn ngoại của nàng.

Hắn hừ lạnh một tiếng: “Nàng nên tập làm quen ngủ không có nó đi.”

Ta dựa vào? Hắn có ý tứ gì?

Trong lòng kinh, Bộ Nhu Nhi ngẩng đầu: “Vương gia?”

“Người tới, đem con chó này mang đi.” Không có tâm tình cùng nàng đôi co, Hoàng Phủ Nam Ninh âm thanh lạnh lùng nói.

“Sao?”

Hai gã sai vặt lập tức xuất hiện tại cửa.

“Vương gia, không cần a?” Vội vàng đem con chó nhỏ ôm vào trong lòng, cũng không quản cầu trên người có bao nhiêu ẩm ướt, Bộ Nhu Nhi khóc, “Thiếp thân rồi không được Tuyết Nhi, Tuyết Nhi nó cũng rồi không được thiếp thân. Van cầu ngài, không cần tách chúng ta ra?”

Thê thê thăm thăm, lê hoa mang vũ bộ dáng, giống như uyên ương bị chia rẽ. Mà hần, chính là thổ phỉ ác bá kia?

Hoàng Phủ Nam Ninh tức giận đến giận sôi lên. Nàng đã quên sao? Hần mới là nam nhân của nàng, hiện tại trong ngực chính là một con chó nhỏ mà thôi? Một cái tiểu súc sinh?

Nguyên bản còn ôm tiến vào trong lòng. Nhưng là, náo một hồi như vậy, tâm tình của hần sớm thay đổi, trong lòng khó chịu không giảm. Nàng càng muốn đuổi hần đi, hần lại càng không đi? Hần xem nàng có thể làm gì hần?

“Tiểu bạch thổ, nàng đừng quên, vương phủ này là vương phủ của ai, nàng, là nữ nhân của ai.” Giận tái mặt, Hoàng Phủ Nam Ninh âm thanh lạnh lùng nói.

Nàng đương nhiên biết. Cho nên, nàng mới giả bộ như vậy một bộ đáng thương hề hề bộ đáng thỉnh hần đi ra ngoài a? Nếu chính là nhà nàng, nàng sớm thả Tuyết Nhi đi qua căn hần, sau đó một cước đem hần đá ra thật xa!

“Thiếp thân biết, đây là vương phủ của Vương gia, thiếp thân là nữ nhân của vương gia.” Vội vàng cúi đầu, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói.

Lời này nói ra, nàng cảm thấy muốn nôn rồi. Nữ nhân của hần? Ha ha, chỉ sợ ngay cả hần cũng chưa nghĩ đến đi?

“Biết là tốt rồi.” Khóe miệng khinh xảo, Hoàng Phủ Nam Ninh lại vẫy tay, “Đem con chó này mang đi cho bốn vương?”

“Sao?”

Lúc này đây, hai gã sai vặt lập tức tiến lên, đối với Bộ Nhu Nhi vươn tay: “Vương phi, thỉnh đem nó giao ra đây đi?”

Bộ Nhu Nhi rưng rưng lắc đầu. “Vương gia...”

Đối phương là Vương phi, hơn nữa nam nữ có khác, nếu nàng không hợp tác, hai cái gã sai vặt tự nhiên không dám chạm vào nàng. Liền cũng chỉ có thể ngậy ngốc đứng ở nơi đó, thúc thủ vô sách.

“Đồ vô dụng?” Thấy thế, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt trầm xuống, một tay đẩy bọn họ ra, chính mình vươn tay, “Đưa nó cho bốn vương?”

“Không cần?”

“Gâu gâu?”

Lúc tay hần chạm vào con chó nhỏ, Bộ Nhu Nhi lên tiếng kêu to, con chó nhỏ lung tung vạy vẹo thân thể, cũng dắt cổ họng kêu to lên. Một người một chó, hợp nhau đến cùng hần đấu tranh.

Nguyên tưởng rằng chỉ là một chuyện rất đơn giản, lại gặp được bọn họ ngăn trở nên trở nên dị thường gian nan. Cố gắng một hồi lâu, con chó nhỏ vẫn còn giãy dụa, Hoàng Phủ Nam Ninh sinh khí, cầm lấy đuôi của nó nhấc lên. “Bốn vương coi người làm sao trốn?”

“Gâu gâu? Gâu gâu?”

Cái đuôi bị nhấc lên đau không thôi, con chó nhỏ càng dùng sức giãy dụa, tiếng kêu cũng trở nên thê thảm không thôi.

Bộ Nhu Nhi đau lòng không được, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoàng Phủ Nam Ninh đem theo nó đến tới cửa. Nhưng là, ngay tại hần muốn đem nó đá văng ra, đã thấy con chó nhỏ ra sức vẫy vẫy thân thể, giãy ra khỏi sự giam cầm của hần, một đầu chui xuống dưới sàng (gầm giường?).

Hoàng Phủ Nam Ninh tức giận đến muốn giết nó !

“Người tới, đem con chó ra đây, giết, ngày mai nấu thịt ăn?”

“Vương gia, không cần a?”

84. Chương 84

“Vương gia, không được a”. Vừa nghe hần nói, nàng lập tức kinh hãi, Bộ Nhu Nhi vội vàng lệ chảy dài hai hàng ,nước mắt trong suốt, cầm lên cánh cửa hần, “Van cầu ngài, để cho Tuyết Nhi nằm dưới sàng đi? Van cầu ngài ? Nó là điểm tựa của thiếp thân a?”

Phản ứng đầu tiên chính là lạnh lùng cự tuyệt. Nhưng là, khi cúi đầu, lại gặp được khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh trong lòng vừa động, một cỗ xúc động không hiểu nổi nảy lên trong lòng.

“Được rồi”

Phá lệ, hần thỏa hiệp.

Bộ Nhu Nhi lại ngây ngẩn cả người.

Đơn giản như vậy? Chính mình mới cầu hần một lần, hần lại đáp ứng? Cảm giác thực quý dị, lại cảm thấy trong đó có gian trá (dối trá)?

Quả nhiên.

Giây tiếp theo, Hoàng Phủ Nam Ninh một phen nâng mặt của nàng, trên mặt dần dần hiện lên ý cười tà tử.“Tiểu bạch thỏ, người vừa khóc.” Nói xong, vươn ngón trỏ tại gương mặt của nàng điểm một chút, sau đó bỏ vào trong miệng mút vào một chút.

Biến thái!

Bộ Nhu Nhi lập tức chửi ầm lên. Nàng biết ngay hần có ý đồ.

Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu: “Các người đều đi ra ngoài.”

“Nhưng mà, Vương phi...”

Vừa rồi bọn họ còn hàn huyên túi bụi, đột nhiên trong phòng không khí lại trở nên quý dị như vậy. Thực sự mà nói, mọi người cũng hiểu được trong lòng hoảng sợ. Những người khác không dám mở miệng, nhưng một lòng vì Bộ Nhu Nhi suy nghĩ, Tú nhi vẫn là nhìn không được muốn ngăn đầu thấp kêu một tiếng.

“Còn không mau đi, đừng làm cho bốn vương nói lần thứ hai.”

Lập tức, ánh mắt lạnh lùng, Hoàng Phủ Nam Ninh xoay người thanh âm trầm xuống, làm cho các nàng tập thể run lên.

“Dạ”

Vội vàng gật đầu, mọi người mang theo Tú nhi, nối đuôi nhau đi ra cửa.

Thậm chí, các nàng còn tốt bụng giúp bọn hần đem cửa phòng đóng lại.

“Tiểu bạch thỏ.”

Theo chi nha một tiếng cửa phòng đóng lại, Hoàng Phủ Nam Ninh khước miệng lại cao cao nhếch lên, tay phải cũng đem cầm Bộ Nhu Nhi nâng rất cao.

Cổ đau quá. Đây là điều đầu tiên trong lòng Bộ Nhu Nhi nghĩ đến.

“Vương, Vương gia?” Chịu đựng đau đớn, nàng nhỏ giọng kêu lên.

“Bốn vương phát hiện, khi nàng khóc thật sự là có khác một phen ý nhị, bốn vương thực thích.” Nhọt nhọt cười, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng nói.

Nàng có thể nói hẳn thật là biến thái không? Bộ Nhu Nhi vô lực bĩu môi.

“Hơn nữa, bốn vương thích nhất nước mắt của nàng. Mặn mặn, có tư có vị.”

Thấp giọng nói xong, Hoàng Phủ Nam Ninh lại cúi người xuống, vươn đầu lưỡi, tại trên gương mặt của nàng nhẹ nhàng liếm một chút lại một chút.

Ghê tởm!

Thân thể run mạnh lên, Bộ Nhu Nhi vội vàng muốn đẩy hẳn ra.

Nhưng mà, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức đem nàng đẩy ra sau. Dem nàng dựa lên cây cột trước giường, lại hướng nàng cười một cái: “Tiểu bạch thỏ, nang khóc tiếp đi? Bốn vương muốn nàng khóc càng nhiều nước mắt càng tốt.”

Dưới tình cảnh này, nàng nếu khóc ra được mới có quý.

Trợn to đôi mắt nhìn hẳn, Bộ Nhu Nhi không rên một tiếng, xem ra là bị sợ hãi.

Hoàng Phủ Nam Ninh liền vừa cười. “Cũng không phải lần đầu tiên, nàng phản ứng như vậy sao?” Liền lại cúi đầu, tại trên gương mặt của nàng nhẹ nhàng ** đứng lên.

Cùng lần trước giống nhau, hẳn trước liếm xong bên phải, sau đó chính là bên trái, lúc này đây, liền ngay cả khóe mắt cũng chưa buông tha, thẳng đến đem nước trên mặt nàng tất cả đều nuốt vào trong bụng, mới vừa lòng buông nàng ra.

Nhưng mà nguyền. Lại liếm liếm khóe miệng, hẳn ý muốn chưa hết nhìn Bộ Nhu Nhi: “Tiểu bạch thỏ, nàng không thể khóc nữa sao?”

Bộ Nhu Nhi ngây ngốc lắc đầu.

Cho tới bây giờ, thân thể của nàng còn quá căng thẳng, trong lòng cũng thùng thùng kêu không ngừng.

Nam nhân này... Đầu óc hẳn bị hư rồi sao? Ăn quá nhiều sơn hào hải vị, đầu lưỡi rãnh rồi không có việc gì, vì vậy chuyển sang ăn nước mắt của người khác? Có trời mới biết hẳn đã vụng trộm ăn của Lí Như Phong bao nhiêu ?

Nghĩ đến đây, bên trong lại nhịn không được một trận ghê tởm.

“Aiz?” Thấy nàng một bộ dạng ngốc, lường trước được nước mắt đã không có. Hoàng Phủ Nam Ninh vỗ vỗ mặt của nàng, “Quên đi. Lần sau lúc nang khóc, nhớ rõ đến tìm bốn vương.”

Tìm người để cho người liếm tới liếm lui? Ta phi? Người không biết là ta cảm thấy ghê tởm ư?

“Gâu gâu.” Lúc này, con chó nhỏ chui ở dưới sàng đột nhiên thò cái đầu, nho nhỏ kêu một tiếng.

Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh một cước đá xuống. “Mau đi vào”

“Gâu gâu?”

Nho nhỏ thanh âm kêu lên lại trở nên tê tâm liệt phế, con chó nhỏ hẳn là bị đá đau.

Bộ Nhu Nhi tâm cũng đau. “Vương gia, ngài nhẹ tay cho, Tuyết Nhi nó còn nhỏ!”

“Một con chó mà thôi, đá chết bốn vương lại bồi cho nàng một con khác.” Lơ đễnh nói xong, Hoàng Phủ Nam Ninh xoay người, lưỡi biếng vờn vẹo thất lưng, “Bốn vương mệt mỏi.”

”Vương gia phải đi về nghỉ ngơi sao ỉ, trong lòng Bộ Nhu Nhi nhảy nhót một trận.

Nhưng những lời này, lại nhận được ánh mắt lạnh của Hoàng Phủ Nam Ninh. “Bốn vương nói, tối hôm nay, bốn vương muốn ở trong này qua đêm?”

Hắn làm thật. Bộ Nhu Nhi trong lòng cả kinh. “Nhưng mà, Vương gia, ngài trước kia vẫn không qua đêm ở đây?”

“Nàng hiện tại là lên án bốn vương vẫn vắng vẻ nàng sao?” Lập tức ánh mắt tối sầm lại, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng quát hỏi.

Không thể nào? Nàng ước gì hắn như thế a? Nàng một người ngủ không biết có bao nhiêu thoải mái?

Vội vàng lắc đầu, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói: “Thiếp thân không dám?” Trời biết, nàng là nghĩ cảm tạ hắn cho nàng không gian tự do như vậy a?

Hừ lạnh vài tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh vung tay áo, đặt mông tại mép giường ngồi xuống. “Tối hôm nay, bốn vương liền ở trong này qua đêm”

Trong lòng nhin không được muốn cự tuyệt. Nhưng mà, nhìn hắn như vậy, hắn là không có tâm tư gì khác đi? Giường mắt nhìn hắn, Bộ Nhu Nhi trong lòng nghĩ, trong lòng cảm thấy thoải mái không ít.

Nhưng là, đồng thời lại có một dấu chấm hỏi thật to để trong bụng.

Đang êm đẹp, hắn vì sao lại như vậy? Nàng cũng không tin đây là kết quả khi tâm huyết dâng trào của hắn.

Nhanh cúi đầu: “Dạ”

85. Chương 85

Không tìm được cơ đuổi hắn đi ra, nàng dụ ngoạn đi lại thoát y cởi giày cho hắn.

“Vương gia, ngài muốn rửa mặt rửa chân không a?” Đợi cho hắn đem áo quần trên người cởi bỏ xong, Bộ Nhu Nhi lại hỏi.

Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu: “Đương nhiên.”

Bộ Nhu Nhi liền bước đi qua, mở cửa phân phó bọn nha đầu đưa tới nước ấm, sau đó tiếp tục dốc lòng hầu hạ.

Không thể không nói, tiểu bạch thỏ này, hành động của nàng cùng nữ nhân dụ ngoạn không giống nhau. Liền ngay cả cho hắn rửa mặt rửa chân, nhất cử nhất động của nàng cũng đều mềm mại kỳ lạ. Tự nhiên, cũng làm cho hắn vô vàn hưởng thụ.

Này một loạt hoàn thành xong, Bộ Nhu Nhi lại nhợt nhạt cười hỏi: “Vương gia, ngài hiện tại là chưa nên ngủ a? Vẫn là để cho thiếp thân xoa bóp bả vai, thư giãn một chút gân cốt?”

Có người phục vụ, hắn tự nhiên là muốn hưởng thụ đủ a? Chính mình cũng còn nhớ rõ nàng lần trước nàng từng xoa bóp qua, thân thể của mình thoải mái thế nào?

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức gật đầu: “Trước xoa bóp đi?”

“Dạ” Chỉ biết hắn là nói như vậy? Khẽ cắn môi, Bộ Nhu Nhi tiếp tục nhẹ giọng, lại hầu hạ hắn tại trên giường nằm úp sấp, liền ngồi chồm hổm tại bên người, hắn nhẹ nhàng xoa bóp lên xuống cho hắn.

Lực đạo thích hợp, tại trên vai cùng với toàn bộ phía sau lưng hắn, một đôi tay nhỏ bé kia sờ đến chỗ nào, liền mang đến vô tận cảm giác thoải mái. Thân kinh căng thẳng đều thư giãn, máu cũng chảy xuôi càng thêm thông thuận, Hoàng Phủ Nam Ninh thoải mái muốn ngủ.

Chính là lúc này.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng mở miệng: “Vương gia”

“Ừ” Mông lung đáp lại, hắn là sắp đi vào giấc mộng đẹp.

“Thiếp thân có làm cho ngài thoải mái không a?” Trước muốn tìm hiểu rõ mọi chuyện, nàng nghĩ là nên đòi đi lực chú ý của hắn.

“Thoải mái.” Quả nhiên, Hoàng Phủ Nam Ninh mắc mưu.

“Kia, muốn hay không thiếp thân tiếp tục xoa bóp cho ngài?”

“Muốn.”

“Được.” Ôn nhu đáp lời, Bộ Nhu Nhi lại nói, “Vương gia, thiếp thân có cái vấn đề muốn hỏi.”

“Nói.”

“Hôm nay, ngài như thế nào đột nhiên nhớ tới muốn qua chỗ thiếp thân qua đêm?”

“Bốn vương cùng Như Phong đánh cược. Hắn nói, nếu bốn vương có thể ở trong này qua một đêm, liền chứng minh ta đối với ngài không có ý. Nếu không có, thì hắn thua.”

Ta thêm vào ! Nàng biết ngay mà. Cân não hắn đơn giản như vậy, hắn làm sao có thể chủ động tìm tới cửa?

Lí Như Phong. Tên siêu cấp đốn đản?

Nhịn không được ở trong lòng tức giận mắng. Nàng đã nói mà, từ lần đầu tiên gặp mặt, hắn xem ánh mắt của nàng thì trách quái, còn cho rằng biết tất cả, nàng mỗi lần nhìn thấy liền phiền muốn chết, hận không thể một cước đá vào mặt của hắn. Mà hiện tại, ý tưởng đá hắn ngày càng mãnh liệt .

Nghĩ đến, trên tay lực đạo bất giác mạnh lên.

“Tê?”

Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh thân thể co rụt lại, làm cho nàng hết hồn.

“Vương gia, thiếp thân sai lầm rồi” Bộ Nhu Nhi vội vàng thấp giọng tự trách, thả nhẹ lực đạo, tiếp tục nhẹ nhàng xoa bóp cho hắn.

Hoàng Phủ Nam Ninh liền lại hừ nhẹ một tiếng, lại vẫn không nhúc nhích.

Sau đó, Bộ Nhu Nhi tiếp tục đặt câu hỏi: “Như vậy, đối với cách Lí tướng gia nói, vương gia nghĩ như thế nào a?”

“Nực cười? Bốn vương làm sao có thể đối với một nữ nhân động tình?”

Đúng vậy. Nàng cũng cho rằng là như vậy.

Vội vàng gật đầu, Bộ Nhu Nhi đối với cách hiểu của hắn thêm phần tán thưởng.

“Như vậy, Vương gia người tính lúc này thì rời khỏi?”

“Đi? Vì sao phải đi?”

“Nếu là ở trong này ở đến sáng mai, thì có phải là ngài thua sao?”

“Nga, kia... Bốn vương tỉnh ngủ sẽ đi.”

Ta phi.

Trời biết chờ hắn tỉnh ngủ, không biết đã là năm tháng nào, nàng cũng không nghĩ mạo hiểm như vậy.

Hai tay tạm dừng xuống dưới, Bộ Nhu Nhi cúi mắt cân nhắc một chút, liền cũng cúi gối, bỏ áo khoác, bước lên giường.

“Ừm ~ ”

Trên lưng lực đạo biến mất, Hoàng Phủ Nam Ninh than nhẹ một tiếng, xoay cái thân, hai tay dang ra, hai chân cũng dang rộng ra, lập tức chiếm bốn phần ba chiếc giường. Hai mắt nhắm nghiền, tiếp tục vù vù ngủ.

Tốt lắm.

Thấy thế, Bộ Nhu Nhi khóe miệng dương lên, trên hiện lên một chút ý cười lạnh.

Nàng đang lo tìm không tìm thấy có lấy đối phó với hấn?

Liên buông rèm giường, nhẹ tay nhẹ chân đi vào phía trong giường, lui tại một góc.

“Một, hai, ba...”

Nhìn nam nhân trước mặt, nàng một lần lại một lần, nhẹ nhàng đếm. Chờ đếm tới một trăm, miệng nàng cong lên, mâu quang tối sầm lại, cắn chặt hàm răng, mạnh chân đá ——

Bịch.

Ban đêm mùa hạ, một cái thân ảnh thật lớn trên giường bay ra, tại không trung tạo ra một đường cong, sau đó xuyên qua rèm giường, thật mạnh rơi xuống đất.

“Một, hai, ba.” Lại chậm chậm đếm tới ba, Bộ Nhu Nhi mới thản nhiên đứng dậy, một phen xốc lên rèm giường, tiện đà theo yết hầu của nàng hô to một tiếng——

“A?”

“Người tới a? Mau tới a? Vương gia ngã trên mặt đất rồi ”

Vội vàng theo trên giường nhảy xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tràn đầy kinh hoảng, nàng lớn tiếng kêu, luống cuống tay chân đem Hoàng Phủ Nam Ninh nâng dậy. Tuy nhiên, người nhỏ yếu ớt, nàng cố gắng đến đâu, như thế nào cũng không thể hấn kéo đứng dậy nổi .

Thoáng mỗi lần có thể nâng lên một chút, nàng liền vì lực không đủ, lại buông mạnh tay, lại đem người thả lại trên mặt đất.

Xem người kia đi. Hơn nữa, có chết tốt hay không, nơi Hoàng Phủ Nam Ninh rơi xuống là nơi lúc trước tắm rửa cho con chó nhỏ xong còn chưa kịp chà lau. Trên mặt đất còn mấy vũng nước nhỏ. Mà hiện tại, chỗ nước đó tất cả đều bị quần áo của Hoàng Phủ Nam Ninh hấp thu.

Rầm !

86. Chương 86

Sau tiếng kêu của nàng, cửa phòng bị người dùng lực đẩy ra. Lại nhìn thấy hai người như vậy, bọn nha hoàn xuất hiện tại cửa cũng quá sợ hãi, hai gã sai vặt vội vàng chạy tới, luống cuống tay chân đem Hoàng Phủ Nam Ninh nâng dậy.

Kỳ thật, từ lúc rơi xuống đất, nháy mắt ý thức Hoàng Phủ Nam Ninh liền thanh tỉnh. Vốn hôm nay giữa trưa đã tại trong phòng khách quăng hấn ngã xuống, phía sau lưng của hấn còn cảm thấy đau. Cái này vừa rồi lại ngã tiếp, đó là đau càng thêm đau, mặt của hấn đều đau đến trắng a?

Nhưng là, còn chưa có kịp phản ứng, Bộ Nhu Nhi tiếng thét chói tai vang lên, sợ tới mức hấn đầu óc cũng mê đi, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Ngay sau đó, lại một đồng người chạy tiến vào, vây quanh hấn, mọi người nhốn nháo nói chuyện, lại vừa tranh cãi ầm ĩ, hấn liền tiếp tục lại mê đi.

Cuối cùng, thẳng đến hai chân vững vàng xuống đất, phía sau lưng đau đớn truyền đến, không nói gì nhắc nhở hấn phía trước phát sinh hết thảy, hấn mới mạnh tỉnh táo lại. Khuôn mặt lại trầm xuống ——

“Tiểu bạch thỏ?”

Hôm nay đã là lần thứ hai nàng đá hấn ? Hơn nữa, xuống tay cũng không hề nhẹ!

“Oa?”

Không ngờ, hấn mới kêu lên, Bộ Nhu Nhi liền hé miệng ra, khóc rống lên.

“Vương gia, thiếp thân sai lầm rồi? Thiếp thân biết sai lầm rồi? Là thiếp thân không đúng, ngài đánh thiếp thân đi? Chỉ cần ngài không tức giận, ngài có thể đem thiếp thân mang lên giường đá xuống mười lần a? Bằng không, một trăm lần? Thiếp thân không một câu oán hận?”

Nước mắt trong suốt theo khóe mắt cuộn cuộn không ngừng chảy xuôi, nháy mắt làm cho khuôn mặt đều ẩm ướt, cho nên thoát nhìn càng đáng thương. Hơn nữa, không có giải thích, chỉ có nhận sai, hơn nữa, vẫn là hướng chết nhận sai, ngược lại làm cho việc hấn bị đá nhất thời không lời nào để nói ?

Thậm chí, Hoàng Phủ Nam Ninh có một loại ảo giác —— hấn mới là người bắt nạt nàng.

Một loại cảm xúc áy náy nhanh chóng nghẹn lại ở tim, làm cho hấn hô hấp bị kiềm hãm. Vốn đang tức giận đã bị nước mắt của nàng cọ rửa mà tan thành mây khói.

“Quên đi.” Vô lực lắc đầu, hấn thở dài một hơi, “Tiểu bạch thổ, đừng khóc ”

Bộ Nhu Nhi lập tức sững sốt, rất nhanh im tiếng. Nhưng bởi vì thật sự là rất nhanh, một trận ý khóc vừa vận theo trong cổ họng xông ra, lại chịu khổ áp chế. Một bên đang rầm rĩ muốn khóc ra đến, một bên muốn áp chế lại, hai bên cùng ập đến, kết quả —— nàng khóc một cái thật to ?

Lập tức một đôi mắt to ngấn ra? Bộ Nhu Nhi biểu tình thoát nhìn rất vô tội.

Nhìn thấy một màn này, Hoàng Phủ Nam Ninh thiếu chút nữa bật cười.

Nhưng mà, cổ gồng đứng lên, trong lòng hấn vẫn là khó chịu .

Liên nhìn nàng, hấn trầm giọng hỏi: “Tiểu bạch thổ, thành thật nói ra, nàng vì sao muốn đá bổn vương?”

“Thiếp thân không có a?” Vội vàng lắc đầu, Bộ Nhu Nhi vẽ mặt mờ mịt, “Thiếp thân chính là nghe được một thanh âm vang lên, cảm thấy không thích hợp, mơ mơ màng màng mở to mắt nhìn xem, liền phát hiện Vương gia ngài đã rơi xuống rồi?”

“Nếu không phải nàng đá, bổn vương lại như thế nào có thể ngã xuống?” Mặt trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh đem trách nhiệm đổ lỗi lên trên đầu nàng.

“Thiếp thân thực không có...”

“Bổn vương nói nàng có chính là có? Bổn vương lúc ngủ, rõ ràng chính là cảm giác được có người một cước đá bổn vương , đem bổn vương đá xuống .”

Được rồi, tính hấn cảnh giác, lúc ngủ cũng có thể cảm giác được.

Liên hít hít cái mũi, Bộ Nhu Nhi nháy mắt mấy cái, tựa hồ dùng sức nghĩ nghĩ: “Vương gia, thiếp thân thật sự không có đá ngài. Thiếp thân chỉ nhớ rõ, mát xa cho ngài hồi lâu sau, xem ngài đang ngủ, thiếp thân cũng thấy mệt mỏi, liền đến bên người ngài nằm xuống. Chính là, ngủ ngủ, liền cảm giác được vị trí càng ngày càng nhỏ, thiếp thân muốn duỗi thẳng thân thể đều không được, vẫn luôn có cái gì đó ngăn đón thiếp thân. Thiếp thân tưởng chần, cũng thật sự là mệt mỏi, liền nghĩ muốn một cước đá văng đi. Nhưng là, đạp vài cái, đều đá không ra, thiếp thân phiền, liền rõ ràng dùng sức một chút a—— ”

Lập tức một chút, hai mắt mở to: “Nguyên lai là ngài?”

Hoàng Phủ Nam Ninh bây giờ hiểu được.

“Vương gia, thiếp thân biết sai rồi?” Nhanh nhẹn, Bộ Nhu Nhi lại cúi đầu, nghẹn ngào kêu to, “Thiếp thân đã quên ngài đang đã ở trên giường, thiếp thân sai lầm rồi?”

Hấn có thể nói cái gì đây?

Đối mặt tình cảnh này, vẫn biết chính mình tướng ngủ kém vô cùng Hoàng Phủ Nam Ninh không nói gì. Nói đi nói lại, truy (tìm) nguyên nhân, hết thấy vẫn là chính mình tạo thành.

Lại vô lực lắc đầu: “Quên đi. Cái này cùng người không có quan hệ”

Hừ hừ, đương nhiên ? Nhưng đã nàng tính toán tất cả rất tốt a?

Lập tức dừng khóc, Bộ Nhu Nhi ngẩng đầu, mông lung hai mắt đắm lệ nhìn hấn: “Vương gia?”

Ai?

Xem nàng khóc thảm bộ đáng đáng thương hề hề như vậy, hấn là bị nàng làm cho sợ? Hơn nữa chính mình còn đối với nàng rộng lớn như vậy, nàng nhất gan, nhút nhác như vậy, chỉ sợ là sợ muốn chết đi?

Lại một cổ tự trách nẩy lên trong lòng, Hoàng Phủ Nam Ninh chuyển hướng: “Quên đi, bổn vương không truy cứu trách nhiệm của nàng.”

Tốt quá.

Trong lòng kêu to, Bộ Nhu Nhi vội vàng cúi đầu: “Cám ơn Vương gia”

Hoàng Phủ Nam Ninh mím môi không nói.

“Vương gia.” Lập tức, Bộ Nhu Nhi lại dựa vào đây, nho nhỏ thanh âm đề nghị, “Vương gia, sắc trời đã khuya, ngài có muốn thay quần áo, đi ngủ tiếp a? Thiếp thân cam đoan không lại đá ngài”

Lúc ngủ mơ màng, ai còn biết ai a? Hơn nữa, hấn nhưng là đối chính mình thập phần rõ ràng. Liên ngay cả Lí Như Phong, ngủ cùng hấn qua một lần, liên kiên quyết cự tuyệt cùng hấn ngủ chung .

“Không cần, bổn vương vẫn là trở về phòng của bổn vương?” Lắc đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh vô lực nói.

Tốt tốt. Đây chính là hiệu quả tốt a. Trong lòng đắc ý cười to, Bộ Nhu Nhi ở mặt ngoài lại nháy mắt mấy cái: “Vương gia, ngài nổi giận với thiếp thân sao?”

Hoàng Phủ Nam Ninh lắc đầu.“Không có.”

“Vậy ngài vì sao phải đi ? Ngài không phải nói đêm nay muốn ở trong này qua đêm sao?”

“Bổn vương vẫn là nên ngủ ở phòng mình, ở trong này ngủ không được tốt. Chúng ta vẫn là phân phòng mạnh ai nấy ngủ.” Bĩu môi, Hoàng Phủ Nam Ninh đạm thanh nói. Có lẽ, hấn đời này nhất định chỉ có thể ngủ một mình đi?

“Ồ...” Nghe nói như thế, Bộ Nhu Nhi lại khóc.

Hoàng Phủ Nam Ninh vô lực.

“Tiểu bạch thỏ?” Một tay nâng lấy cằm của nàng lên, hấn giận tái mặt quát khê, “Bổn vương nói cùng nàng không quan hệ chính là không quan hệ? Bổn vương thích ngủ một mình, nhớ kỹ chưa?”

Bộ Nhu Nhi lúc này sững sốt, lập tức dừng nước mắt.“Nhớ, nhớ kỹ.”

Tốt lắm. Vừa lòng gật đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh buông tay ra: “Bổn vương đi rồi, nàng ngủ tiếp đi.” Liên xoay người nhanh rời đi.

Đi thong thả không tiễn a? Lặng lẽ đối với bóng dáng của hấn khoát tay, Bộ Nhu Nhi trong lòng vui sướng hài lòng nói.

“Vương phi.” Nhìn theo Hoàng Phủ Nam Ninh hướng đi, Tú nhi vội vàng chạy lại.

Bộ Nhu Nhi lại vội vàng xoay người, ngồi xuống gầm giường vươn tay: “Tuyệt Nhi, mau ra đây?”

“Gâu gâu?” Lập tức, con chó màu xám chạy ra.

“Ai?” Xem nó đầy người là bụi bẩn, một chậu nước kia xem như uống phí rồi. Lắc đầu, Bộ Nhu Nhi quay đầu lại, “Người tới, mang bồn nước ấm đến.” Sờ qua sờ lại con chó nhỏ, “Tuyệt Nhi, vất vả người ?”

“Gâu gâu?”

Lập tức sửa lấy hai tiếng trung khí mười phần kêu to, cười đáp cuối cùng con chó nhỏ cùng Bộ Nhu Nhi rúc vào cùng nhau, thoạt nhìn thật sự là hết sức hài hòa.

87. Chương 87

88. Chương 88

89. Chương 89

90. Chương 91

91. Chương 92

“Vương phi, Vương gia bọn họ đi ra ngoài?”

Hoàng Phủ Nam Ninh và Lí Như Phong chân trước mới đi, sau lưng một nha hoàn tâm tình kích động chạy vội đến báo cáo

“Tốt” Lập tức vỗ tay Bộ Nhu Nhi đứng lên “Đi một chút đi, chúng ta đi ra ngoài chơi một chút. Sáng sớm đến giờ ở đây ta đều cảm thấy không thoải mái”

“Dạ” Vội vàng đáp lời. Các cô nương đi theo sau nàng

Bên cạnh Bộ Nhu Nhi là con chó nhỏ Tuyết nhi luôn theo sát bên người nàng, thanh âm vui vẻ. Một bên đi theo bước chân của nàng, mọi người cùng nhau tiến lên phía trước du ngoạn.

Đoàn người đi thẳng đến hoa viên vương phủ

Tại đây, cuối mùa xuân đầu hạ, sau hoa viên bên trong muôn hoa khoe sắc thắm hồng, liễu xanh, bướm bay rập rờn, nơi nơi đều xinh đẹp tạo nên quang cảnh bức tranh hòa hợp. Rong chơi trong đó những hăm hực vài ngày qua từng chút từng chút một cũng tiêu tán hơn phân nửa.

Mà ở đây, mắt thấy nhiều hoa hoa cỏ cỏ, còn có những con bướm, chim nhỏ bay tới bay lui, gọi tới gọi lui. Tuyết nhi tinh thần phấn chấn, iền vui vẻ chạy xung quanh đuổi theo chim nhỏ chạy vào sâu.

“Tuyết nhi, chậm một chút, cẩn thận nha”

Thấy thế, nhóm tiểu nha hoàn không khỏi kinh hãi, vội vàng muốn chạy theo phía sau nó khẽ gọi.

Bộ Nhu Nhi lại cười nhợt nhạt khẽ nói: “không có việc gì đâu. Cứ để nó tự nhiên chơi” Tối hôm qua nó bị Hoàng Phủ Nam Ninh làm nhục đến thảm bại. Hôm nay phải bồi thường cho nó thật tốt, cứ để cho nó đi chơi.

“dạ” nghe đến lời của nàng, mọi người mới an tâm, liền quay trở về, toàn tâm toàn ý đi theo Bộ Nhu Nhi đang chậm rãi đi phía trước.

Chẳng qua, đang đi tới phía trước, tâm tình của mọi người đều đang thoải mái. Đột nhiên nghe thấy tiếng một nữ nhân hét chói tai phá tan bầu không khí yên tĩnh tốt đẹp không còn một mảnh.

“Đúng là đồ dã cẩu. Dám ở trong vương phủ của chúng ta khóc lóc om sòm? chán sống sao? Người đâu tới bắt nó. Vứt ra ngoài”

“Tuyết Nhi Tuyết Nhi?” theo giọng nói truyền đến, còn có con chó nhỏ thê thảm tru lên.

“Ai dám”

Nghe những lời ấy sắc mặt Bộ Nhu Nhi trầm xuống, cước bộ vội vàng nhanh hơn chạy qua.

Ngẩng đầu, phát hiện xuất hiện tại trước mắt quả nhiên là Lam Tử hai vị phu nhân.

“Nha, Vương phi?” Nhìn thấy nàng, hai ả tiểu thiếp trong lòng cả kinh vội vàng hành lễ

“Tuyết Nhi?” Lập tức, con chó nhỏ cũng kêu to đến bên chân của Bộ Nhu Nhi đi vòng quanh nàng ô ô khẽ gọi

Vội vàng xoay người đem con chó nhỏ ôm lấy, liếc mắt một cái liền phát hiện cái bụng của nó có mấy vết thâm tím, Bộ Nhu Nhi nâng mắt cười lạnh : “ Vừa rồi các người đối với nó làm cái gì”

“Bọn thiếp”

Hai người ngẩn ra, cùng nói không nên lời nói.

” Tuyệt Nhi?” Liền lại bảo, con chó nhỏ một cái hướng ngực nàng cọ vào, giống như tiểu hài tử đáng thương hướng mẫu thân tổ khổ

Bộ Nhu Nhi sắc mặt càng âm trầm lợi hại.“Lam muội muội, tử muội muội, các người thật đúng là lớn mật. Con chó nhỏ của ta mà các người cũng có thể ngược đãi nó như thế?”

Huống chi tuyệt nhi của nàng mới hôm qua bị Hoàng Phủ Nam Ninh ngược đãi qua. hôm nay các nàng còn không chịu buông tha nó? Nghĩ đến đây có phải tính tình nàng vẫn tốt nên ai cũng có thể đến đây đập nó một cước có phải hay không? Tối hôm qua nàng đã tức giận đến mức đập Hoàng Phủ Nam Ninh một cước?

“ A...Hóa ra đây là chó của Vương Phi ? Chúng ta không biết nha ?” Lập tức hai mắt mở to, Lam Tầm vẻ mặt vô tội nói.

Nhưng mà cái biểu tình vô tội này làm thực là giả tạo nha, căn bản không thể lừa được nàng (vì chị thủ đoạn vô biên mà luôn trả vờ mình là người bị hại mà J)

Bộ Nhu Nhi cười lạnh: “Tuyệt Nhi của ta là của hồi môn ta mang theo về vương phủ. Từ lúc ở vương phủ đến giờ, nó và ta dường như một tác không rời , vương phủ cao thấp, ai chẳng biết nó tồn tại , các người cũng dám giả ngu cố ý khi dễ chúng ta thành thật sẽ không đi đến chỗ vương gia cáo trạng sao”

Đúng là như thế?

Hai người ở trong lòng thầm nghĩ.

“Vương phi tỷ tỷ, người không cần tức giận a?” Lập tức, Tử yên nhẹ nhàng tiến đến, ra vẻ dịu dàng khuyên nhủ : “ Bọn thiếp biết, tối hôm qua thật vất vả Vương Gia mới nghĩ đến chỗ người qua đêm. Nhưng là không ngờ nửa đêm Vương gia lại ly khai. Trong lòng người có lẽ thật mất hứng. Cũng là Lan Tầm thật là vô tâm, cũng không biết ngăn cản đường chúng ta đi là chó của người , người chắc cũng sẽ không muốn đem những oán khí phát tiết lên người bọn thiếp đi, bọn thiếp hướng người xin lỗi không phải cũng được”

Ha... nàng ấy nói lâu như vậy rốt cục tìm hiểu chút chuyện nên muốn chạy đến đây cười nhạo nàng để xem nàng mất mặt xấu hổ?

Chỉ tiếc các nàng ấy tìm nhầm người?

Nhẹ nhàng trấn an con chó nhỏ trong ngực , Bộ Nhu Nhi nhợt nhạt cười : “ Hai vị muội muội như thế nào lại nói như vậy. Tuy rằng tại tỷ tỷ ta nhưng là Vương gia cũng qua phòng ta quá nửa đêm nói gì thì nói cũng là qua đêm . Hơn nữa, quá nửa đêm cũng quá đủ thời gian để chúng ta làm xong chuyện nên làm . Chứ không như các người vào phủ lâu như vậy rồi, Vương gia căn bản ngay cả con mắt còn không có xem qua các người, vậy càng miễn bàn tiến vào phòng của các người nha?”

Kích thích ta! Hừ để xem ai có thể kích thích đến ai?

Lời nói vừa nói ra, hai vị tiểu thiếp quả nhiên liền biến sắc .

“Vương phi tỷ tỷ, người không cần khinh người quá đáng?” Cẩn rằng một cái, Tử Yên khẽ gọi.

Bộ Nhu Nhi cười lạnh.“Rốt cuộc là ai khinh người quá đáng? Chúng ta đang ở trong này thật tốt, các người lại ra sinh sự đá chó của ta. Còn chủ động cười nhạo ta. Ta không ăn miếng trả miếng thì các người còn định cười đầu cười cổ ta sao. Dù muốn hay không ta là vương phi ở đây? Các người cùng lắm chỉ là tiểu thiếp được tiến nhập lưu lại vương phủ mà thôi , nhưng các người lại dám cùng ta là chính phi mà sẵn giọng nhiều lần. Ta chưa gọi người đem các người xuống đánh chết đi sống lại đối với các người cũng là đủ tốt?”

“Người?” Nghe vậy, hai người đều là sửng sốt

Bộ Nhu Nhi khoe miệng hơi mỉm cười : “ Nhưng mà , hôm nay là các người chủ động tìm tới cửa. Cũng tốt, các người đã chán những ngày rảnh rỗi sống không có ý nghĩa. Ta liền thuận theo ý các người, cho các người tìm vài việc vui tốt lắm” Nàng vừa vặn cũng có vài phần khí không có phát tiết ra ngoài đâu?

“Người muốn làm gì?”

Nghe nói như thế, một loại dự cảm bất hảo đánh thẳng trong lòng mà đến, hai người sắc mặt trắng nhợt, vội vàng lui về phía sau vài bước

Bộ Nhu Nhi cười, đem con chó nhỏ thả xuống mặt đất : “Đá con chó nhỏ của ta, mắng ta, các người cảm thấy, tội của các người ta nên làm thế nào”

“Chúng ta không phải cố ý ?” Lam Tầm vội hỏi

“ Ta biết các người cố ý, cố ý chờ ở trong này , chờ thời cơ chuẩn bị nắm chặt tất cả rồi đến cười nhạo ta thôi ?” Bộ Nhu Nhi cười gật đầu nhẹ nhàng bước đến từng bước một đi qua đi

Hai người tiếp tục lui về phía sau.“Người... Người muốn làm gì?”

“ Nếu những lần giáo huấn trước kia không khiến cho các người nhớ kĩ . Ta đây rất vui lòng cho các người lần này nhớ kĩ khắc sâu một chút . Đủ để các người đời này đều nhớ kỹ trong lòng ” Nhợt nhạt cười Bộ Nhu Nhi đột nhiên vỗ tay : “ Đem các nàng đứng hết dãy cho ta”

“ Người ..Người dám? Vương Gia nếu biết người tự ý cậy quyền ức hiếp chúng ta , Vương Gia sẽ rất tức giận?” Vì quá hoảng sợ , Tử Yên lắp bắp kêu to.

Những lời này lọt vào lỗ tai bên trong như thế nào liền cảm thấy một chút buồn cười?

Trong mắt hàm chứa một chút cười yếu ớt , Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng hỏi: “Tử Yên muội muội, người cho rằng ta ngốc như vậy sao, làm chuyện này mà ta sẽ để việc này rơi đến tai Vương Gia sao?” Hơn nữa , chuyện trong hậu viện này , Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ sợ nghe đều không muốn dùng lỗ tai đi nghe đâu?

“Người không nói, kia... Chúng ta đây đi nói?” Cẩn rằng một cái, Lam Tầm khẽ gọi, “Ta muốn làm cho Vương gia biết, tất cả người đều là giả vờ , kỳ thật người căn bản không có thiện lương vô tội thuần khiết”

“Có bản lĩnh người đi a?” Buông tay, Bộ Nhu Nhi cười đến vân đạm phong khinh, “Nhưng mà, trước đó nhắc nhở người một câu, trăm ngàn nên chuẩn bị thật tốt khi đến bên người Vương Gia. Nếu không để ý có khi chưa đến lại gần, người đã bị Vương Gia đánh cho bay”

“Người?”

Biết nàng nói được là sự thật, sắc mặt Lan Tầm thoáng chốc trắng bệch

“Bộ Nhu Nhi, người đừng tưởng rằng tối hôm qua Vương gia vào phòng của người mà người cho rằng người giỏi” Ha ha ha?

Nghe nói như thế, Bộ Nhu Nhi thiếu chút nữa ngửa mặt lên trời cười to.“Thân ái muội muội, vừa rồi vẫn là ai tại âm dương quái khí nói, tối hôm qua Vương gia vào phòng của ta, một hồi liền đi ra ngoài, nói lòng ta oán hận, cho nên mới tìm các người phát tiết ? Lúc trước một khắc ta còn là oán phụ, như thế nào hiện tại bởi vì Vương gia sung hạnh đắc ý dào dạt đi lên? Các người gặp qua người như vậy sao?”

“Ta...”

Lập tức phát hiện lời nói của mình trước sau mâu thuẫn, Lam Tầm nói không nên lời nói.

92. Chương 93

Bộ Nhu Nhi khoe miệng cười khinh bỉ .“Bằng không, kỳ thật là các người trong lòng oán hận, Một thời gian dài Vương gia ngay cả mắt cũng không thèm để ý đến các người, cho nên các người hướng tới tỷ tỷ ta là hâm mộ , là ghen tỵ, là hận. Nên mới muốn gặp riêng ta để mà trả đũa?” (e0 miệng lưỡi của chị thật đáng hâm mộ)

Lập tức trên mặt không còn một tia huyết sắc, bị nói trúng tim đen trong lòng hai ả tiểu thiếp vừa hận vừa tức.

“Đúng thì thế nào?” Nếu đã bị nhìn ra, các nàng cũng không giấu diếm nữa, tử yên cầm vừa nhắc, “Chúng ta chính là không quen nhìn? Bằng dung mạo bằng xuất thân, chúng ta so với người đều xuất sắc hơn? Có thể bởi vì người là do Vương gia lựa chọn, người có thể làm chính phi, người còn có thể được Vương gia sủng ái? Chúng ta vẫn là được Hoàng Thượng ban cho Vương gia?”

“Có lẽ, Vương gia cũng không quan tâm đến những thứ ấy đâu.” Cười yếu ớt, Bộ Nhu Nhi một chút cũng không vì người khác nhục mạ mà sinh khí tức giận.

“Ta khinh?”

Lời vừa nói ra, tử yên lập tức thóa ra một ngụm “Rõ ràng người luôn giả vờ giả vịt, che mắt Vương gia, làm cho hần nghĩ đến người là tiểu nữ nhân không tranh đua với người khác là thuần khiết thiện lương vô tội?”

“Thì tính sao? Tốt xấu gì ta cũng giả vờ được, có bản lĩnh các người cũng giả vờ đóng kịch thử xem a?” Ý cười biến lạnh, Bộ Nhu Nhi hai tay ôm ngực lạnh lùng nói.

“Người... Người nghĩ rằng ta và người đều là loại người giống nhau sao? Loại nữ nhân như người, cứ chờ xem? Nếu vương gia biết được con người thật của người, xem Vương gia như thế nào đối phó người?” Cẩn rằng, Lam Tầm oán hận nói.

“Kia... cũng phải đợi đến khi hần biết được a?” Lơ đến cười, Bộ Nhu Nhi ánh mắt nhìn trên người các nàng nhìn qua nhìn lại vừa thông suốt, khóe miệng dần dần gợi lên, “Hơn nữa, cho dù hần đã biết, thì cũng khẳng định là ta đem các người hảo hảo giáo huấn cho thông suốt không phải sao?”

Nói xong, lại xua tay: “Các người? Dem hai nữ nhân này đánh cho ta cho bọn họ nằm sấp xuống?”

“Người... Người dám? Người tới? Người tới? Dem các nàng đẩy ra, đẩy ra?”

Mắt nhìn thấy các nàng động thủ, hai ả tiểu thiếp trong lòng sợ hãi bối rối đứng lên, vội vàng lớn tiếng kêu.

Bộ Nhu Nhi khóe miệng nhếch lên, nhìn bên kia có vài tiểu nha: “Nếu không nghĩ muốn bị liên lụy, các người nên ngoan ngoãn đứng một bên. Nếu ai dám giúp các nàng một chút, lúc ấy ta sẽ tìm các người từng bước từng bước một tính sổ. Đừng quên, ta chính là Vương phi, là nữ chủ nhân của vương phủ a. Các người chỉ là tiểu nha hoàn xử trí các người rất dễ dàng so với xử trí hai nữ nhân này thì dễ dàng hơn?”

Một câu vô cùng đơn giản, nhưng hết sức hiệu quả. Vốn trong lòng còn có điểm xúc động, nhưng vừa nghe được câu ấy, các nàng thế nào còn dám động.

“Bộ Nhu Nhi, người thực ác độc?” Thấy thế, hai nữ nhân trong lòng hoảng sợ tăng lên, nhin không được gào thét.

“Tốt lắm.” Bộ Nhu Nhi gật gật đầu, nghiêng đi lỗ tai, “Lại kêu một tiếng nữa coi?”

“Người...”

“Không gọi được nữa à. Tốt thôi?” khóe miệng lại mỉm cười, Bộ Nhu Nhi vung tay lên, “Các người? Trước đem các nàng ấn ngã xuống đất, sau đó ra tay? Không cần nể mặt, đây là chỗ của ta các người cứ tự nhiên? Nhớ kỹ chính mình ra tay bao nhiêu lần, sau ta sẽ luận công mà thưởng, Vương phi ta sẽ không bạc đãi của các người?”

“Dạ”

Mắt thấy hai người kia khi dễ chủ tử của mình liền đã cảm thấy khó chịu. Mà hiện tại nghe đánh xong còn có thưởng? Các cô nương lại hứng trí ngẩng cao, vội vàng đáp lời, hướng tới nơi hai nữ nhân vây quanh kéo đứng lên?

“A a a?”

Vừa nghe lời này, hai nữ nhân cũng sợ hãi —— không phải chứ, nàng ta thật đúng là muốn đem các nàng đánh đến chết sao?

Mắt thấy gần mười người đem các nàng bao quanh vây quanh, hơn nữa chậm rãi tới gần. Vài người bóng dáng đều đã muốn đem các nàng bao phủ, các nàng đều cảm thấy trên đỉnh đầu như có một đám mây đen, trong lòng cũng âm u, dự cảm bất hảo cơ hồ đem các nàng cắn nuốt hết thấy.

“Người người người... Các người... Các người không cần lại đây? Chúng ta đều là tiểu thiếp của Vương gia? Hoàng Thượng ban chúng ta làm người của hắn?” dựa lưng vào nhau đứng thẳng, thân thể lại phát run, hai chân lại phát run, thanh âm nói ra cũng run run không giống như mọi khi.

Bộ Nhu Nhi nghe xong, cũng cười lạnh một tiếng : “Tiểu thiếp rất giỏi sao? Chính là so với nô tỳ cao quý hơn một chút mà thôi. Huống chi vẫn là hai tiểu thiếp chưa từng được sủng hạnh qua, thân phận của các người ngay cả nô tỳ cũng như nhau ? Hoàng Thượng ban cho thì như thế nào? Không biết Vương gia ngay cả đương kim hoàng hậu đều không để vào mắt sao? Huống chi hai người các người?”

Lại vung tay lên.“Các người, nhớ kỹ lời ta nói, bắt đầu?”

“Dạ?”

Đều nhịp, các nàng cùng kêu to, một đám các cô nương đem hai nữ nhân gắt gao vây quanh, hai đám phóng ra —— hành động đánh người, bắt đầu?

Vẫn đứng ở bên Bộ Nhu Nhi con chó nhỏ cũng đã bị cuốn hút, phần khởi kêu to hai tiếng, ba bước hai bước đi qua, theo các cô nương chui vào khe hở tiến tiến đến, cắn một cái?

“A a a? Cứu mạng a?”

“Người tới a? Giết người a?”

“Cứu mạng a?”

Rất nhanh, ở hậu viện những tiếng thét chói tai truyền đến nhưng rất lâu không có người đến

Hai ả tiểu thiếp vừa rồi còn đoàn kết một lòng, giờ vì bảo vệ mình chạy cũng chỉ trích lẫn nhau. Nhưng là, một người như thế nào cũng đánh không lại các nàng người nhiều như vậy. Mười vị cô nương cũng liền chia làm hai tổ, một tổ năm người, đều tay đánh

Kỳ thật, một đám cô nương , đánh cũng là hai nữ nhân, các nàng dùng sức cũng không phải rất lớn. Nhưng mà, mọi người cùng nhau làm một chuyện, hơn nữa ra sức đánh những kẻ làm họ khó chịu lúc này, mọi người tự nhiên khiến tình cảm quần chúng đoàn kết, càng đánh tâm tình càng tốt .

93. Chương 94

94. Chương 95

95. Chương 96

96. Chương 97

97. Chương 98

Liền đem ánh mắt dừng ở thân thể của nàng , Hoàng Phủ Nam Ninh tiếp tục hỏi: “Bộ Nhu Nhi, rốt cuộc sao lại thế này?”

“Này...” Bộ Nhu Nhi chần chừ nói

” Bộ Nhu Nhi?” Thấy nàng không nói, Hoàng Phủ Nam Ninh mặt trầm xuống, thanh âm rồi đột nhiên âm trầm không ít.

A a a, không phải nàng không nghĩ nói, mà là nàng thật sự còn chưa nghĩ ra nên nói như thế nào a? Bộ Nhu Nhi trong lòng cảm thán gào to

“Bùm?”

Lúc này, lại nghe thấy thanh âm của một người quỳ xuống. “Vương gia, việc này không liên quan đến Vương phi, hết thấy đều là nô tỳ sai khiến?”

“Tú nhi?” Lập tức quay đầu, phát hiện tiểu nha đầu vẫn luôn đi bên nàng, Bộ Nhu Nhi trong lòng cả kinh. Hoàng Phủ Nam Ninh nhú chặt mày lập tức thư thái ra không ít.

“Là người?”

“Dạ?” Tú nhi trình trọng gật đầu.

“Vương gia, không phải? Là Vương phi, là nữ nhân kia, nàng...”

“Nói nữa, ta cho người đem các người ném ra đường, cho các người làm khát cái ngay bây giờ?” Vừa quay đầu lại, Hoàng Phủ Nam Ninh khẽ quát một tiếng, thành công làm cho hai ả tiểu thiếp im miệng.

Lại quay đầu: “Người nói, là người làm?”

“Vâng, chính là nô tỳ.” Gật đầu, Tú nhi lớn tiếng nói, “Nô tỳ thấy hai vị phu nhân khi dễ Vương phi, liền nói với a hoàn bên người cùng nhau giúp Vương phi báo thù. Hết thấy đều là nô tỳ sai khiến, Vương gia nếu muốn trách tội, nô tỳ xin chịu hết, tất cả đều không liên quan đến Vương phi. Còn các a hoàn khác cũng đều là nô tỳ giật giây, các nàng vô tội?”

“A, nhìn không ra, vẫn là nha đầu này rất tốt trọng tình trọng nghĩa.” Nghe vậy, sắc mặt Hoàng Phủ Nam Ninh đang âm trầm rồi đột nhiên như có ánh sáng chiếu tới. Trước mắt vẻ lo lắng cũng bị ánh mặt trời xuyên thấu.

“Vương gia?” nghe lời này, hai ả tiểu thiếp trong lòng khẽ run lạnh nhỏ giọng nói. Nhưng mà, không đợi các nàng nói, Hoàng Phủ Nam Ninh ánh mắt đã muốn quét đi qua, “Người tới, đem các nàng mang đi xuống.”

“dạ.”

Rồi sau đó, Hoàng Phủ Nam Ninh nhìn nhìn lại Bộ Nhu Nhi: “Bộ Nhu Nhi, sự việc đúng là như vậy?”

Ai, tình cảnh này có nói cũng chỉ như vậy.

98. Chương 99

Tiến lên hai bước, Bộ Nhu Nhi cúi đầu: “Vương gia, Tú nhi nàng cũng là vì muốn tốt cho thiếp thân, thỉnh ngài không cần tức giận. Là thiếp thân quản giáo vô phương, làm cho trong vương phủ nhiều loạn, thiếp thân biết tội, Vương gia ngài muốn phạt thì phạt thiếp thân đi? Tú nhi nàng là vô tội?” Lời này nói được cũng đều là thật sự.

“Không, Vương gia, ngài phạt nô tỳ đi? Vương phi nàng nhất gan, lại yếu đuối, là nô tỳ thật sự xem không chịu được, cho nên mới làm như thế? Ngài phạt nô tỳ đi?” Vội vàng ngẩng đầu, Tú nhi lớn tiếng nói.

“Tú nhi?” Quay đầu, Bộ Nhu Nhi rất cảm động — chưa bao giờ biết, nha đầu ngốc lại có thể vì nàng mà nhận tất cả vậy mà nàng lại thật sự coi nhẹ nàng.

“Vương phi.” Vội vàng nhìn nàng, Tú nhi vẻ mặt kiên định — Em sẽ hảo hảo bảo vệ người?

“Vương gia, các nàng chủ tớ hai người cảm tình như thế quả là tốt, trong lòng ta rất cảm động. Không bằng, người tạm tha cho các nàng lúc này đi?” Rốt cục, Lí Như Phong lại mở miệng, đúng là vì các nàng nói chuyện?

Hoàng Phủ Nam Ninh suy tư một hồi, sau đó lại nhìn về phía Bộ Nhu Nhi: “Bộ Nhu Nhi, nói cho bốn vương, rốt cuộc các nàng ấy nói gì đó?”

“Này...” Bộ Nhu Nhi cúi đầu.

“Vương gia, Vương phi thiện lương, sao có thể nói nên lời, không bằng để nô tỳ nói đi?” Chạy nhanh, Tú nhi lại nói.

Lúc này đây, không có nguyên nhân gì khiến tâm tình khó chịu nên khi có người xen vào nói, Hoàng Phủ Nam Ninh vuốt cằm: “Hảo, người nói.”

“Hôm nay, Vương phi bởi vì ở trong phòng cảm thấy có chút buồn, liền cho chúng nô tỳ đến hoa viên đi dạo. Nhưng không ngờ lại gặp Lam phu nhân cùng Tử phu nhân, các nàng vừa xuất hiện liền đá Tuyết Nhi, Vương phi mất hứng, chắt vắn các nàng, nhưng lại bị các nàng cười nhạo Vương phi, nói nàng vô năng, lưu không được Vương gia, làm cho Vương gia ngài tối hôm qua mới ở bên kia nghỉ ngơi một lúc đã đi. Sau đó, các nàng còn nói... Còn nói...”

“Nói cái gì?”

“Các nàng nói, Vương phi giả vờ giả vịt, giả bộ bộ dáng ôn nhu nhược nhược để lừa gạt Vương gia ngài. Nói Vương gia ngài là bị Vương phi dùng bề ngoài che mắt, không nhìn rõ Vương phi nội tâm là như thế nào...”

“Làm càn?”

Nghe nói như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt đột nhiên trầm xuống?

“Bổn vương mà dễ dàng bị người khác lừa gạt che mắt sao?”

Đương nhiên là Bộ Nhu Nhi, Lí Như Phong, còn có Tú nhi đám người kia trong lòng đều thầm khẳng định trả lời —— tựa như hiện tại, hẳn không phải đã bị che mắt sao?

Mục đích đã đạt tới, Tú nhi liền chuyển hoá đề tài: “Vương phi cùng các nàng tranh chấp vài câu, các nàng lại bắt đầu cười nhạo Vương phi xuất thân không tốt, dung mạo không tốt, là do Vương gia ngài ân sủng mới có thể có ngày hôm nay. Vương phi nói không lại các nàng, các nàng liền càng cười nhạo, còn tự nhận là do Hoàng Thượng ban cho Vương gia ngài, nên vương phi không thể so được với họ. Nô tỳ thật sự xem không được, cho nên... Cho nên mới...”

Một đoạn lại một đoạn, những gì Tú nhi nói làm Bộ Nhu Nhi trong lòng thật sự bị dọa?

Tú nhi, thật sự là ta nhìn không ra người a, người mở to mắt nói dối thật lợi hại. Vội vàng đưa tay, đem tay nàng cầm chặt: “Tú nhi, không cần nói thêm nữa?”

Tú nhi vội vàng cầm miệng.

Mà này lúc, Hoàng Phủ Nam Ninh vừa giận một cười liền xuất hiện. “Thật đúng là buồn cười, bổn vương thú ai, sủng ai, liên quan gì đến các nàng ấy? Vài cái tiện thiếp mà thôi, còn dám đứng trước chính phi của bổn vương mà kiêu ngạo?”

“Ai, nữ nhân thôi, không phải đều như vậy sao? Không thể được sủng nên ghen tị, được sủng ái vừa muốn nơi nơi khoe ra, người tranh ta thưởng, vĩnh viễn không có một ngày thanh tĩnh.” Bên cạnh, Lí Như Phong than nhẹ một tiếng, nói ý trong lòng. Bộ Nhu Nhi trong lòng lộp bộp một chút? Vội vàng cúi đầu:

“Vương gia, thiếp thân không có? Thiếp thân chưa từng có trước mặt các nàng mà khoe ra?”

“Bổn vương biết. Nàng nhu thuận như vậy, làm sao có thể cùng các nàng khoe khoang.” Lập tức sắc mặt trầm lại, Hoàng Phủ Nam Ninh trầm giọng nói.

Hô? Nghe được lời này, Bộ Nhu Nhi vội vàng nhẹ nhàng thở ra. Như thế xem ra, cửa ngày hôm nay đã thoát được rồi

“Quên đi, sự tình kia bổn vương đã biết rõ ràng, các người đều đứng lên đi, các người không có gì sai, chính là hai nữ nhân kia nên đánh?” Vẫy vẫy tay, Hoàng Phủ Nam Ninh còn có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói

“Tạ Vương gia?” nhanh chóng tạ ơn. Mọi người đều đứng dậy.

Sau đó, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng hỏi một câu: “Vương gia, ngài như thế nào đã trở lại?”

Dựa theo kinh nghiệm trong dĩ vãng, không phải mỗi lần hắn đi đều đến trời tối mới có thể trở về sao?

“Có thứ dễ quên.” Dừng một chút , Hoàng Phủ Nam Ninh bĩu môi, “Ai biết, về đến nơi chợt nghe nói hoa viên bên trong có việc, bổn vương liền đến xem.”

“Thiếp thân biết sai rồi.” Chạy nhanh lại cúi đầu, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói.

“Bổn vương không phải nói nàng đúng , sai đều là do hai nữ nhân kia sao? Nàng không cần tự trách.” Lập tức mặt trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh có chút không hờn giận nói.

Ân, lời này nàng hoàn toàn tán thành. Sự tình vốn do chính hai nữ nhân kia khơi mào trước. Liền gật đầu, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói: “Dạ, thiếp thân đã biết.”

“Ân.” Lại vuốt cằm, Hoàng Phủ Nam Ninh xoay người, “Nếu không có việc gì, bổn vương đi đây. Như Phong, đi thôi?”

“Dạ.” Vội vàng gật đầu, đợi Hoàng Phủ Nam Ninh đi tới phía trước, Lí Như Phong đi ra sau vài bước đột nhiên nhìn Bộ Nhu Nhi, nhẹ nhàng cười, “Vương phi, không chỉ ngài, mà a hoàn bên người, cũng đều lợi hại như vậy.”

“Đa tạ khích lệ.” trong lòng thì chửi thầm, nhưng ở mặt ngoài, Bộ Nhu Nhi vẫn cười yếu ớt đáp lại.

Lí Như Phong khoe miệng khê cười, cước bộ nhanh đuổi theo Hoàng Phủ Nam Ninh

Nhìn hẩn đi khuất, Bộ Nhu Nhi lập tức khoe miệng khê một tiếng hừ lạnh ——

“Xú nam nhân, bày ra bộ dạng người cái gì đều biết, bộ dáng đó là diễn cho ai xem? Muốn làm ta sợ người sao?”

Lại quay đầu, cầm tay Tú Nhi, dùng sức ôm nàng: “Tú nhi, ta yêu em chết mất?”

“Vương... Vương phi?” Nghiễm nhiên bị lời nói của nàng làm cho tâm tình Tú nhi có chút mờ mịt hoảng sợ

Vội vàng buông tay, Bộ Nhu Nhi nâng mặt nàng lên khê nói : “Vừa rồi không có em giúp. Ta có khả năng không thóa được.”

“Đây là chuyện nô tỳ phải làm a?” khôi phục lại tinh thần Tú Nhi khê nói

“Này cũng không phải là chuyện em nên làm, em vừa rồi nói những lời này, quả thực chính là đã cứu ta một mạng .” Lại ôm nàng một cái, Bộ Nhu Nhi hưng phấn khê gọi. Nếu không có nàng, chính mình thật đúng là chưa nghĩ ra dùng cái gì biện pháp gì để qua ải kia đâu.

“Phải không?” Nháy mắt mấy cái, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tú Nhi rốt cục hiện ra một chút sung sướng, “Nói như vậy, nô tỳ vừa rồi biểu hiện, tốt lắm?”

“Tốt? Quả thực tốt đến mức không thể tốt hơn ?”

“Vậy thì tốt rồi.” thở dài một hơi, Tú Nhi vỗ vỗ ngực, “Thật sự hừ chết nô tỳ, nô tỳ còn sợ những lời này sẽ bị Vương gia nhìn thấu.”

Cũng không phải hẩn không có khả năng ? Trong lòng cười nhẹ, Bộ Nhu Nhi cầm tay nàng: “Em thật thông minh, làm sao mà nghĩ ra cách như vậy ?”

“Nô tỳ là theo Vương phi học a?” trợn to hai mắt, Tú nhi nhỏ giọng nói.

Ách...

Khoe miệng vừa kéo, lập tức lại gợn lên cười sáng lạn, Bộ Nhu Nhi dùng sức gật đầu: “Học thật tốt? Về sau, không ngừng cố gắng nha”

“Dạ, vương phi” Được sự nàng khẳng định, khẩn trương trong lòng Tú nhi giảm bớt đi, nàng mới có thể mỉm cười

Bộ Nhu Nhi liền cầm tay nàng, lại hướng tới chỗ các nàng khác vẫy tay một cái: “Tuyệt Nhi, đi ra? Các người, đi thôi? Chúng ta trở về, luận công ban thưởng?”

Các nàng dừng quên ấn quảng cáo ủng hộ web nha

99. Chương 100

Bởi vì “chân bị thương” nên vô duyên vô cớ Bộ Nhu Nhi lại được nghỉ đến vài ngày.

Nhưng mà, là như vậy, nếu có người đến sẽ làm nàng không thoải mái. Không những thế, chưa an nhàn được 2 ngày, liền có người đưa đến một phong thiệp mời, thì ra tiên đế có nhiều con dâu, một nhóm nhằm chán muốn tụ tập một buổi. Mà thân là người vừa mới gia nhập đội ngũ của các nàng nên với lần mời này là lần đầu tiên, Bộ Nhu Nhi nàng, không thể từ chối.

Hiện nay biết rõ là núi có hổ, nàng cũng phải hướng núi có hổ mà đi thôi.

Vì thế, nàng ôn tồn thuyết phục Hoàng Phủ Nam Ninh, sau khi được đồng ý, nàng chuẩn bị đồ, cầm theo thiệp mời ngồi lên cỗ kiệu thường ngày hay đi, tiến đến quý phủ của Nhị Vương phi

Đợi lúc Nhị Vương gia lâm triều, rời khỏi nhà đi làm việc, Nhị Vương phi dẫn theo một đám nhỏ đến dùng bữa sáng. Nhìn thấy nàng đến, Nhị Vương phi theo phép tắc đứng lên: “Ôi tứ muội, muội tới sớm thế, các nàng kia đều chưa tới mà!”

Nghe nói như vậy, Bộ Nhu Nhi cười nhẹ: “Không có việc gì, muội đợi cũng được”

Không hề nhắc tới thiệp mời viết là hôm nay giờ tự (9 giờ sáng), gặp mặt nhau.

Nhị Vương phi nghe vậy gật đầu, gọi người sắp xếp bố trí cho nàng ngồi xuống, sau đó tiếp tục dùng bữa sáng cùng mấy đứa nhỏ.

Bên này, Nhị Vương phi dùng bữa một cách chậm chạp, bên kia Bộ Nhu Nhi ngồi ngây ngẩn người đợi, khoảng nửa giờ sau mới có một vị đến. Sau đó, lục tục thêm một giờ nữa, mọi người cũng gần như đông đủ

“Ai nha, thất muội đâu rồi? Sao nàng ấy còn chưa đến vậy?” – sau khi kiểm kê nhân số, Nhị Vương phi thấp giọng kêu lên.

“Có lẽ nàng ấy dậy muộn. Vợ chồng bọn họ đang trong giai đoạn tân hôn, gần bó như keo như sơn, âu cũng là chuyện thường” – lập tức có một người nhỏ giọng nói, làm ọi người bật cười.

“A!” Nói tới đây, đột nhiên có một người hô lên, chuyển hướng đến Bộ Nhu Nhi, nói: “Tứ muội, thật ngại quá, ta không có ý nói muội!”.

Nếu như nàng ấy không nói, đương nhiên vốn là không có ý đấy, nhưng nay nàng ấy nói như vậy, có phải là càng rõ ràng đang cười nàng hay không? Khóe miệng khẽ nhếch lên, Bộ Nhu Nhi lắc đầu: “Không sao!”.

Biết rõ các nàng ấy đang muốn nói gì, nhưng thật đáng tiếc, các nàng ta đã cười sai đối tượng rồi! Nàng cũng Hoàng Phủ Nam Ninh có việc này hay không, cũng không cần nói để mọi người biết.

Nàng đương nhiên không thấy khó chịu, ngược lại có chú ý định muốn nhìn xem bọn họ muốn chơi trò gì.

Lập tức cười gượng vài tiếng, Nhị Vương phi thân thiện nói: “Nếu mọi người đã đến đông đủ rồi, thì liền đi đi! Chúng ta ra hoa viên bên trong kia tụ họp, còn thất muội ta sẽ kêu người đi thúc giục

“Được!”

Các nữ nhân ngồi chưa nóng chỗ đã vội vàng động dậy, người lôi kéo ta, ta lôi kéo người, cười cười nói nói đi đến sau viện. Chỉ để lại Bộ Nhu Nhi ở đằng sau, cô đơn lẻ bóng thẫn thờ đi ở phía sau các nàng.

“Vương phi!” . Thấy thế, Tú nhi chau mày, trên mặt tràn đầy bất bình.

Bộ Nhu Nhi lắc đầu: “ Không cần lên tiếng, ta đã có đối sách!”

“Được!”

Một đám nữ nhân nói nói cười cười đi đến hậu viện. Trên này đã sớm dọn dẹp sạch sẽ, bày trên hai bàn đã là chút dưa và trái cây.

“Tứ muội, dựa theo thân phận mà nói, muội vốn nên cùng một bàn với chúng ta. Nhưng mà, muội cũng là người vào trễ nhất, tuổi cũng còn trẻ, sợ rằng cùng nhóm ta nói chuyện e không hợp. Cho nên, muội vẫn là

cùng chung một bàn Thất muội Bát muội đi?” Đợi ọi người đều tìm đúng chỗ ngồi xuống, Nhị Vương phi như nhớ tới cái gì, quay đầu nói với Bộ Nhu Nhi.

Bộ Nhu Nhi gật đầu: “Hết thấy đều nghe nhị tỷ an bài!”

Muốn nhìn nàng biến sắc sao? Thật ngại quá, nàng là người thích ứng được trong mọi tình cảnh, dù sao kết quả là gì cũng phải để ý mặt mũi của Hoàng Phủ Nam Ninh. Làm cho hắn không vừa ý, hắn tự sẽ tìm đến các nàng ấy tính sổ?

Kế hoạch lại thất bại một lần nữa, bộ dáng nhị hoàng tẩu thoát nhìn có chút hậm hực.

“Được, vậy cứ như vậy đi?” Chỉ có thể tiếp tục cười gượng, tự mình đưa nàng đến bên kia ngồi xuống, sau đó tự mình trở lại trên bàn bên kia, ai ngồi chỗ này.

100. Chương 101

Đều là nữ nhân thôi, tám chuyện là sở thích của mọi nữ nhân trong thiên hạ. Mông vừa mới chạm vào ghế, cũng đã có người bắt đầu lên tiếng, tiện đà một người khác hát đệm, từ chuyện dài đến câu chuyện ngắn, người liếc mắt một cái ta thêm thất một lời, tán gẫu rất vui. Nhưng mà, vui là bọn họ, Bộ Nhu Nhi cái gì cũng đều không nói. Thậm chí, nàng hoàn toàn không chen được vào lời nói của các nàng, bởi vì đối tượng để những người này bà tán đều là trọng thần trong triều, mà những trọng thần này, nàng ít quan tâm đến.

Vì thế, rõ ràng cái gì cũng không nói, Bộ Nhu Nhi chỉ mỉm cười, nghe các nàng xả, thuận tiện ở trong lòng cảm khái một câu —— quả nhiên, dù cổ đại hay hiện đại, nhà bình thường gia hay hậu duệ quý tộc, tính hóng chuyện của nữ nhân đều giống nhau. Hơn nữa, loại chuyện để bàn tán trong những chốn hào môn thế này, nghe qua còn có vài phần thú vị khác thường? Nếu mọi chuyện vẫn suôn sẻ như thế này, thì hôm nay thật đáng buồn chán. Nhưng mà, thực hiển nhiên, làm gì có chuyện đó xảy ra, các nàng ta đương nhiên sẽ tìm đủ mọi biện pháp để lôi kéo nàng ra ngoài, mấy nữ nhân này chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nàng.

Lúu rúu một hồi lâu, đem không khí hồ hởi vui vẻ, Tam Vương phi dẫn đầu quay đầu: “Ai nha, tứ muội, sao lại chỉ có chúng ta nói nhiều như vậy, muội lại một câu cũng chưa nói?”

Bộ Nhu Nhi cười khê: “Muội vừa mới gả lại đây, đối với chuyện của hoàng tộc thậm chí các nhà quyền quý, đều không rõ ràng lắm, nên chỉ lắng tai nghe các tỷ nói, tăng thêm một chút kiến thức.”

“A, đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên, xuất thân của tứ muội... Ha ha, không giống chúng ta mà.” Làm như chợt hiểu, Ngũ Vương phi gật đầu nói.

Bộ Nhu Nhi vẫn là cười ôn nhu, sắc mặt không một chút biến đổi.

Thấy nàng như thế, mọi người lại có vài phần hưng trí.

“Tứ muội à?” Đợi một chút, Nhị Vương phi lại xuất mã

Bộ Nhu Nhi lập tức mỉm cười xem qua đi: “Nhị tỷ, có chuyện gì?”

“Muội... Có thể cùng chúng ta nói chuyện của muội cùng Tứ đệ?” Chậm rãi uống xong một hớp trà, Nhị Vương phi giống như lơ đãng hỏi.

Lời vừa nói ra, tất cả các nữ nhân còn lại đều chấn động tinh thần. Hai mắt như rada bắn phá đến trên thân thể của nàng, một đám cũng đều vểnh tai, hết sức chuyên chú nghe tin tức từ nàng.

Muốn nghe sao? Bộ Nhu Nhi cười ngượng ngùng, cúi đầu: “Cũng không có gì hay để nói, không phải giống các tỷ sao?”

“Ai nha, các người vợ chồng mới cưới, thành hôn mới một tháng, nên có chút chuyện gì đó mới đúng nha?” Bên cạnh, Lục Vương phi đã muốn nhìn không được, đặt tay lên tay nàng, “Tứ hoàng tẩu, tẩu nói một chút đi? Chúng tôi đều đang rất thắc mắc, rốt cuộc tứ hoàng huynh khi cùng tẩu ở chung như thế nào?”

Kỳ thật, các người tò mò là hắn làm nhục ta như thế nào thì đúng hơn?

Trong lòng cười lạnh, Bộ Nhu Nhi ngoài mặt lại trả lời: “Kỳ thật cũng không có gì. Vương gia bề bộn nhiều việc, sáng sớm liền vào triều, hạ triều trở về nghỉ ngơi một chút, lại thường xuyên nói chuyện cùng với Lí tướng gia, có lúc là tướng gia lại đây tìm chàng, có lúc là chàng đi tìm tướng gia, hai người thích ở chung với nhau, ta không tiện quấy rầy. Cho nên, suốt ngày, ta gần như đều không gặp được chàng.”

Cho nên, thật có lỗi, làm các người thất vọng rồi. Nàng cơ hồ là thực xuôi gió xuôi nước sống đến hiện tại.

Vì thế, mọi người thật sự thất vọng rồi.

“Chẳng lẽ, buổi tối vương gia cùng không cùng muội trò chuyện cái gì sao?”

Bộ Nhu Nhi tiếp tục lắc đầu: “Vương gia có chỗ ở, muội không dám quấy rầy.”

“Cái gì? ” Nghe vậy, mọi người đều kinh ngạc.

“Tứ hoàng tẩu, đừng nói với ta, cho tới bây giờ, tẩu và tứ hoàng huynh vẫn không chung phòng?”

Bộ Nhu Nhi vội vàng thấp đầu, nhẹ nhàng gật đầu.

“Trời!”

Lập tức, liên tiếp hô cùng vang lên. Trong đó bao hàm cảm xúc, là vui sướng khi người gặp họa có vẻ là nhiều.

Nhưng mà, tốt xấu đều là luyện công phu, trên mặt mọi người đều vẫn mang theo sự đồng tình sâu sắc, trong đó đặc biệt là nhị Vương phi: “Sao lại có thể như vậy? Đã kết hôn hai tháng, sao các người lại... Sao lại còn phân phòng ngủ? Tứ hoàng đệ không có ý định muốn ôm con?”

Hắn là không muốn đúng không? Hắn muốn nhất là ôm Lí tướng gia. Bộ Nhu Nhi thầm nghĩ ở trong lòng.

“Azzzz!!!” Những người khác cũng đều thở dài.

“Không biết tứ hoàng huynh nghĩ như thế nào. Trước kia, Hoàng Thượng ban cho hắn hai mỹ nhân trẻ tuổi nhưng hắn không cần, hiện tại, chính huynh ấy chọn lựa Vương phi, lẽ nào huynh ấy vẫn không cần? Huynh ấy rốt cuộc như thế nào? Chẳng lẽ nói, huynh ấy không gặp được ai vừa lòng đẹp ý sao?”

“Bát muội!” Lập tức, mặt Tam Vương phi trầm xuống, giống như tức giận quát khê

“Ai nha?” Lập tức như là phát giác mình nói sai rồi, bát Vương phi vội vàng che miệng lại, “Tứ hoàng tẩu, thực xin lỗi, ta chỉ thuận miệng nói, tẩu đừng bao giờ để trong lòng!”

“Ha ha, đúng vậy! Nếu Tứ đệ tự mình chọn muội, kia đã nói lên đệ ấy chính là coi trọng muội, thế nào còn có cái gì khác? Hiện tại, đệ ấy nói không chừng là vì có nguyên nhân khác đi!” Nhanh chóng cũng bật cười, nhị Vương tẩu hồ hồ là ý có điều chỉ nói.

Xác thực, là nguyên nhân của hắn, nhưng mà thực sự kỳ lạ. Bộ Nhu Nhi cười nhạt: “Vô phương. Ta cùng với Vương gia chưa từng cùng phòng, việc này nói ra, mọi người khó tránh khỏi kinh ngạc.”

Ai?

Nói đến nói đi, từng người từng người một đều đâm vào chỗ đau của nàng, nhưng nàng chính là có bản lĩnh không quan tâm hơn thua, từ đầu tới đuôi dùng một biểu tình đến đối phó các nàng. Và cứ thế, hơn nửa ngày, nàng không mệt mỏi, nhưng mấy vị còn lại cũng đã mệt mỏi.

“Ai, sắp vào hạ rồi, nóng chết người?” Vô lực thở dài, Lục Vương phi huy động phát phát khăn tay kiểm chút gió. Vốn đã nóng, hôm nay còn tự tìm vài thứ buồn bực, nàng ta chịu sao đủ!

“Lục muội, muội nóng lắm sao?” Nghe nói như thế, Bộ Nhu Nhi vội vàng ngẩng đầu hỏi.

Lục Vương phi gật đầu. “Đúng vậy? Mới đầu hạ, thời tiết cũng đã buồn thành như vậy, trong lòng đều nóng nực, mấy khối băng đặt trong phòng cũng đều đã tan hết. Thật không biết, qua thêm vài ngày, phải sống như thế nào đây?”

“Đúng vậy đó?” Thân thể phúc hậu nhất, Nhị Vương phi vội vàng đồng tình, “Hàng năm cứ mỗi khi đến mùa hè thật khó chịu đựng. Mùa đông có thể mặc thêm vài món quần áo, còn mùa hè thì sao? Chỉ hận không thể lột xuống mấy lớp da!”

Buổi nói chuyện, nói đến đây mọi người đều nở nụ cười.

Vốn hạ quyết tâm là muốn kích thích Bộ Nhu Nhi, làm cho nàng biết chừng mực, cũng thuận tiện đòi lại chút mặt mũi ở Minh vương phủ lần đó Nhưng thấy nàng ôn nhu, nhu nhược, bộ dáng nhẫn nhục chịu đựng, như vậy mọi người khi dễ qua mấy lần, cũng hiểu được không có ý nghĩa, liền bỏ nàng qua một bên, bắt đầu tự tìm câu chuyện mà mình ưa thích bàn tán với nhau.

Mà đề tài để bàn tán lần này, đương nhiên là oán thán mùa hè năm nay rồi.

Mà nàng, chính là chờ đến lúc này

Vội vàng ngược khuôn mặt tươi cười lên, Bộ Nhu Nhi ôn nhu nói: “Nếu cảm thấy nóng, vậy uống nước băng tan là được rồi?”

“A?”

Đám nữ nhân đang bàn luận sôi nổi, bỗng sững sờ. Vội vàng quay đầu nhìn nàng. Sau đó, Ngũ Vương phi xì một tiếng bật cười: “Tứ tẩu, tẩu thật đúng là cái gì cũng dám nói? Băng cứng như thế làm sao nuốt vào bụng ? Tẩu không muốn sống nữa sao?”

“Đúng vậy? Cái thứ lạnh lẽo như vậy, dùng để giải nóng còn tạm được. Ăn vào ư ? mấy đứa nhóc nhà ta có len lén ăn một lần, sau đó liền ngã bệnh mấy ngày a?” Sau đó, Lục Vương phi cũng lắc đầu nói như thế.

Tam Vương phi qui tắc lại lời nói thắm thía nói: “Tứ muội, chúng ta biết, từ nhỏ nhà người nghèo, chỉ nghe nói qua loại này, chứ không biết cách dùng như thế nào, chúng ta sẽ không cười người. Người nhớ kỹ, về sau cũng không thể nói như vậy, bằng không sẽ làm mất mặt hoàng gia chúng ta!”

“Không có đâu!” Bộ Nhu Nhi lại vội vàng lắc đầu, “Ta nói đều là sự thật!”

Nói xong, quay đầu: “Tứ nhi, đem đồ lên?”

“Dạ!” Lập tức, Tứ nhi tiến lên đây, cầm hộp trong tay đưa đến bàn đá.

“Tứ muội, đây là cái gì?” Tuy rằng sớm thấy mang có mang đồ vật đến, nhưng chỉ liếc xong rồi bỏ qua, cho tới bây giờ, Nhị Vương phi mới thực tâm nhìn một chút.

“Băng a?” Bộ Nhu Nhi cười, “Ta chuẩn bị, riêng mang đến ọi người ăn thử »

Trời!?

Lời vừa nói ra, trong đám người cơ hồ nổ tung,

“Tứ muội, muội nói giỡn sao?” Ăn băng? Nàng thật đúng là tiểu nha đầu nhà nghèo chưa từng thấy đồ sang trọng mà !

“Không có ạ?” Bộ Nhu Nhi lại lắc đầu, tự tay đem hộp thức ăn che lại, từ bên trong lấy ra một cái chén nhỏ bạch ngọc, “Đây là băng ta tự làm, mọi người nếm thử xem, ngon lắm đó !”

“Đây là cái gì?”

101. Chương 102

Nhìn miếng băng trước mắt, không giống như những gì các nàng nghĩ. Lúc Vương phi là đứng gần nhất, chạy vội đến xem. Chỉ thấy trong một cái bát nho nhỏ, có một ít gì đó trong suốt lấp lánh, trong đó hòa lẫn với canh đậu đỏ, chung quanh chén nhỏ còn dùng táo, lê cùng một số hoa quả khác xắt nhỏ, thoạt nhìn không bắt mắt nhưng thật ra rất xinh đẹp. Hơn nữa, cái chén ấy vừa được lấy ra liền tản mát ra một làn hơi mát lạnh, làm cho trong lòng mọi người ở đây mát dịu không ít.

“Đây là băng mà muối nói đó?” Vừa lòng nhìn thấy một đám ánh mắt kinh ngạc của các nàng, Bộ Nhu Nhi lấy thìa ra, lại đem chén nhỏ đưa tới trước mặt Lục Vương phi, “Lục muối, muối không phải nói nóng sao? Muối ăn trước thử xem.”

“Này...” Tuy rằng thứ này thoạt nhìn rất ngon, nhưng mà... Có thể ăn sao? Lục Vương phi thực buồn rầu, ánh mắt nhìn xung quanh cầu cứu.

Mọi người cũng đều lấy ánh mắt hoài nghi, tuy rằng ánh mắt của mọi người cũng đều thực thêm khát.

“Lục muối, không cần lo lắng, hay thế này, ta ăn cùng muối nhé.” Bất cười, Bộ Nhu Nhi cũng tự mình lấy ra một chén, cầm lấy thìa cắn một ngụm, “ Muối xem, ta ăn rồi!”

Mắt thấy nàng đem một ngụm băng bỏ vào trong miệng, nuốt vào bụng, sau đó thấy mặt của nàng hiện lên một chút sung sướng cười khe khẽ, đáng vẻ không bị băng đông lạnh, Lục Vương phi bắt đầu động tâm.

“Lục muối, nếu tứ muối cũng đã ăn, vậy muối cũng nếm thử đi?” Lập tức, vài người khác cũng động tâm, Ngũ Vương phi vội vàng khuyến khích chú chuột bạch thử nghiệm kia.

Nghe thấy các nàng nói như vậy, Lục Vương phi nghĩ một chút, sau đó thở sâu, giống nhau là hạ quyết định, quyết tâm nói: “Được rồi, ta thử xem.”

Liền cố lấy dũng khí cầm lấy thìa, nho nhỏ dao động một chút, chậm chậm đưa đến trong miệng.

“Thế nào?” Mọi người nhanh chóng lên tiếng hỏi.

“Ừm... Có chút ngọt, có chút băng... Ăn rất ngon?” Mắt đột nhiên nhắm lại, sau đó lại đột nhiên mở ra, trên mặt Lục Vương phi hiện lên một nụ cười sáng lạn, vội vàng lớn tiếng nói. Nói cho hết lời, nàng ta lại nhanh chóng múc thêm một miếng đưa đến miệng ——

“Còn có hương vị đậu đỏ ngọt ngào, ăn ngon thật!”

Hô?

Mắt thấy nàng ấy, múc một muỗng, rồi lại một muỗng cho vào miệng, hơn nữa ăn một cách ngon lành, chắc chắn là ăn rất ngon. Một nhóm người cũng đã yên tâm, đồng loạt hướng ánh mắt mong chờ nhìn về phía Bộ Nhu Nhi.

Bộ Nhu Nhi liền cười cười: “Tú nhi, mau đưa băng mời chư vị Vương phi đi.”

“Dạ!” Liền đem đến từng chén cho từng người, Tú nhi nhắc hộp, đem băng đưa đến tay bốn vị Vương phi.

Vội vàng cầm lấy thìa đưa vào miệng, vài vị Vương phi cũng đều hưởng thụ khe tắc tắc. “Ừm, quả nhiên! Mát lạnh, ngọt ngào, ăn ngon cực kỳ!”

“Đúng vậy? Lạnh nhưng lại cũng không phải quá lạnh, vừa vặn có thể cảm nhận được nhiệt độ. Hơn nữa, trong cái lạnh còn mang theo vị ngọt, càng tăng cường hương vị, hơn nữa đậu đỏ ở phía trên, cũng làm cho khẩu vị chẳng phải chỉ một, thật sự ngon tuyệt vời!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Trong khoảnh khắc, phía trước còn cười nhạo nàng, đối với nàng có thái độ hoài nghi, hiện tại nhóm Vương phi đều vui đầu ăn, trong thoáng chốc, lặng phất như tờ không một ai lên tiếng.

Bộ Nhu Nhi thấy thế, chỉ cười nhẹ nhàng: Sao rồi? Còn dám cười nhạo nàng sao? Nàng cho tới bây giờ đều là nói lời giữ lời!

Vui đầu, đem chén nhỏ bên trong đều ăn đi một nửa, Tam Vương phi mới nhớ tới đến ngắt đầu hỏi: “Tứ muối, thứ này được làm như thế nào?”

”Kỳ thật rất đơn giản, chính là đem nước đun sôi trước, đem đường hòa vào bên trong, sau đó cho các thứ vào, đem tới hầm bằng bên trong làm đông lạnh. Chờ đông lạnh xong, lại lấy ra, đem khối băng bào mỏng rắc lên trên, sau đó cho canh đậu đỏ vào, nếu thích thì có thể cho thêm chút hoa quả cắt miếng. Như vậy, vừa sạch sẽ, lại ăn ngon, đậu đỏ còn có thể dưỡng da. » Bộ Nhu Nhi không chút giấu diếm đem biện pháp chế biến nói ra.

“Nha, thì ra là thế?” Lập tức gật đầu, Ngũ Vương phi cũng vui tươi hơn hớn nói, “Làm sao muội có thể nghĩ ra ?”

Khẳng định không phải ý tưởng của nàng, nàng tự nhận là vẫn không có thông minh như vậy. Nhưng mà, ở điều kiện gian nan như cổ đại, có thể làm ra được lớp đá bào mỏng như vậy Bộ Nhu Nhi vẫn là nhin không được khê tự hào về mình một chút.

Nàng liền cười: “Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là nhàn rỗi không có việc gì làm, đột phát ý tưởng, nên muội liền làm thử. Không nghĩ tới hương vị cũng không tệ lắm, thiết nghĩ đến một người vui không bằng mọi người vui, liền làm nhiều mấy bát, mang lại đây ọi người cùng nhau nếm thử.”

Xem đi! Nàng vẫn giữ dáng vẻ ung dung rộng lượng như thế, không thềm quan tâm chuyện trước đó. Các nàng ta vừa dùng thế lực hợp lực chèn ép nàng, nàng còn một lòng suy nghĩ cho các nàng, tư thái khoan dung như vậy, tự nhiên làm ột đám đánh chủ ý muốn tới khi dễ nàng thêm xấu hổ.

“Ha ha, thì ra tứ muội thật khéo tay như vậy.”

Vội vàng nở nụ cười, Nhị Vương phi cảm thấy thật xấu hổ trong lòng.

Bộ Nhu Nhi cười yếu ớt: “Nhị tẩu quá khen. Nhưng mà, thứ này cũng chính là thứ muội mới vừa nghiên cứu ra gần đây, nếu mọi người thích, về sau muội sẽ đổi một chút phương pháp. Bằng không, mùa hè dài như vậy, mỗi ngày chỉ ăn một vị, khó tránh khỏi cảm giác ngấy, các người nói đúng không?”

Thật tốt quá!

Nghe nói như thế, trong lòng mọi người đều nở hoa

“Tứ tẩu, tẩu thật sự là quá tốt?” Gật đầu lia lịa, Bát Vương phi khen Bộ Nhu Nhi hết lời.

Mới biết nàng tốt sao? Bộ Nhu Nhi cười cười: “Nếu mọi người không nhớ lời muội chỉ dẫn, vậy cũng không thành vấn đề, lát nữa muội sẽ đem phương thức viết xuống, mọi người mang về, kêu nô tỳ trong nhà làm thử.”

Vậy là quá tốt rồi! Mấy vị Vương phi đều nhanh chóng gật đầu.

“Tốt tốt? Tứ tẩu, tẩu thật sự là người tốt!”

Cảm động đến muốn khóc, Lục Vương phi cũng bắt đầu cảm thấy hối hận ban nãy kết bè kết phái đến khi dễ nàng.

Bộ Nhu Nhi tiếp tục cười nhẹ : “Không có gì. Mọi người đều là chị em, cũng chính là người một nhà, có cái gì tốt cùng chung hưởng cũng là đương nhiên.”

Thoáng một chút, như là nhớ tới cái gì, nàng lại nói: ”Đúng rồi, cái đó đều là muội gần đây mới nghĩ ra được, trừ muội cùng nha hoàn bên người đã thử ăn qua, người khác chưa được thử bao giờ. Nếu mọi người thích cũng thử làm ọi người trong nhà ăn đi!

Ý chính là: Nàng cũng không độc quyền phát minh, các nàng ấy có thể tự mình nói là tự nghĩ ra. Cho nên, nhóm phu nhân, hoan hô đi, nhảy nhót đi? Cảm thấy danh dự được nâng lên rồi đúng không ?

Đổi lại, ánh mắt của một đám người đều bắt đầu lờ lờ tỏa sáng.

“Tứ muội, người thật tốt!”

Ngoài chữ tốt, các nàng đã không biết nên dùng từ gì để biểu đạt đối sự yêu thích cùng sùng kính đối với Bộ Nhu Nhi.

Bộ Nhu Nhi vẫn cười bình thản: “Có gì đâu! Mọi người nhanh ăn đi! Nếu để băng tan có thể ăn không ngon!”

“Được!”

102. Chương 103

Nhanh chóng cúi đầu, mọi người mang theo lòng cảm kích đem đá bào trong chén nuốt xuống, băng cứng trong lòng đối với Bộ Nhu Nhi cũng dần dần hòa tan, bắt đầu rộng mở tiếp nhận nàng.

Ha ha, đúng là như thế này. Kỳ thật, giữa ghét cùng thích, chưa từng có bao nhiêu khoảng cách. Nhất là nữ nhân, thường thường chỉ cần một bộ y phục xinh đẹp, một câu nói dễ nghe là có thể mua chuộc, hưởng chi nàng lập tức xuất ra nhiều điều kiện có lợi như vậy, các nàng ấy đương nhiên càng thêm có hảo cảm đối với nàng! Trong lòng cười khê, Bộ Nhu Nhi cũng cúi đầu, ăn đá bào trong chén của mình.

“Ai nha, các tỷ đang đùa cái gì đó? Sao lại không đợi ta?”

Một chén băng vừa ăn xong, mới lại bắt đầu nói chuyện, rồi đột nhiên một tiếng cười cao vút, Thất Vương phi đến muộn hồi lâu rốt cục đã đến.

“Thất muội, muội tới vừa đúng lúc. Tứ muội nàng ấy tự tay làm một chén băng, giải nhiệt, ăn ngon vô cùng, muội mau tới nếm thử đi!”

Nghiêm nhiên đã muốn cải biến thái độ đối địch đối với Bộ Nhu Nhi, Nhị Vương phi đứng dậy, vui tươi hơn hờ nói.

“Phải không?” Cũng là khoe miệng nhếch lên, Thất Vương phi cười lạnh lùng, “Thân thể muội yếu đuối, ăn không được băng lạnh.”

Ách...

Thân thể nàng ta yếu đuối sao? Nhìn xem vị này dáng người đầy đà, Bộ Nhu Nhi cũng cười: “Cũng tốt. Thất muội muội tới quá muộn, băng trong bát muội cũng đã tan, hiện tại chỉ có nước đá có thể uống. Nếu ăn không vô, vậy thì uống đi?”

Ăn không được có phải hay không? Vậy người đừng ăn, ai cầu người !

“Ai, đừng nha? Tuy nói tan, nhưng tan cũng không nhiều, lão đại ở nhà ta đang ở thư phòng đọc sách, khẳng định cũng nóng, ta gọi người đưa đến cho chàng nếm thử. Chàng đang nóng như vậy, thứ mát mẻ thế này thật đúng ý chàng?”

Nhanh chóng đi tới, Nhị Vương phi cầm lấy chén nhỏ.

“Chỉ cần nhị tỷ không chê, vậy cầm đi!” Không đợi Thất Vương phi nói chuyện, Bộ Nhu Nhi dẫn đầu đưa ra quyết định

“Vây được!” Lập tức gật đầu, Nhị Vương phi bưng bát lên xoay người, “Ninh nhi, mau đưa bát băng này đến thư phòng thế tử, bảo chàng ăn từ từ, ăn xong tiếp tục đọc sách.”

“Dạ!” Cầm lấy bát, nha hoàn xoay người bước đi.

Một loạt hành động, trong vòng một phút đã hoàn thành. Thất Vương phi trở mắt nhìn bát băng đáng lẽ thuộc về mình đang bị nha hoàn đem đi.

“Ai, thất muội muội thật sự là không có lộc ăn. Hương vị chén băng này thật sự rất ngon, ta ăn một chén còn muốn ăn thêm một chén nữa, muội lại không cần? Sớm biết thế, ban nãy ta đã ăn!” Cùng bàn Lục Vương phi vẫn còn thòm thèm, lẩm bẩm.

“Phải không?”

Nghe nói như thế, trong lòng mơ hồ có chút hối hận. Nhưng mà, việc đã đến nước này, để giữ mặt mũi, Thất Vương phi chỉ có thể trưng ra một nụ cười lạnh, đoan trang ngồi xuống: “Cũng không phải cái gì, cùng lắm thì chỉ là thứ gì đó, không ăn cũng không có sao!”

“Như thế xem ra, phương thức chế biến món này, ta có thể viết thiếu một phần, dù sao thất muội cũng không ăn, phải không?” Lập tức, Bộ Nhu Nhi cũng cười hỏi.

“Ta...”

Thì ra còn có cái này? Sững sốt, Thất Vương phi cắn răng nói: “Tùy tiện.” Một chén bằng mà thôi, có gì đặc biệt hơn người ?

“Ai, hiện tại xem ra, không chỉ có thất muội không có lộc ăn, liền ngay cả thất đệ, còn tiểu nha đầu nhà các người cũng không có lộc ăn, thật sự là đáng tiếc!” Lập tức lắc đầu, Ngũ Vương phi cũng nhỏ giọng thở dài nói.

A a a!!!! Còn thể nữa? Vốn trong lòng có một chút hối hận, nhưng mà, như các nàng vừa nói, dường như thứ này là cao lương mỹ vị gì đó, làm cho nàng trong lòng hối hận sâu sắc, từ hồi sinh hận, đều sắp chịu không nổi !

“Vậy cũng có gì đâu chứ! Không phải chỉ là ăn ít một ngụm mà thôi sao.” Mặt mũi vẫn là trên hết, Thất Vương phi tiếp tục sống chết chống đỡ.

Chống đỡ đi, chống đỡ đi, đến lúc đó sẽ có người thêm thường nha.

Trong lòng cười lạnh, Bộ Nhu Nhi vẫn nói giọng êm ái: “Kỳ thật, Thất muội làm như vậy rất tốt. Nếu cơ thể nàng không khỏe thì không nên ăn, như vậy thất đệ cùng nàng, còn có đứa nhỏ của bọn họ, người một nhà đồng tâm hiệp lực, coi như là hoà thuận vui vẻ, có cảm giác hạnh phúc khác biệt đó.”

“Ha ha, tứ tỷ cao kiến? Lời này rất có lý!” Lập tức giơ ngón tay cái lên, Bát Vương phi lớn tiếng khen.

Những người khác cũng cười hì hì gật đầu.

“Các người...”

Lập tức, Thất Vương phi phát hiện có điều không thích hợp —— nàng mới đến muộn một chút, sao các nữ nhân này liền bị xúi giục ? Một đám còn thoải mái nhẹ nhàng như vậy, nữ nhân kia đã làm gì?

Lập tức không thể tin nhìn về phía Bộ Nhu Nhi. Bộ Nhu Nhi lại chỉ cười nhìn nàng ta Cười cái rầm!!!! Nàng ta chỉ mong thấy nàng khóc? Như vậy một nữ nhân xuất thân hèn mọn trà trộn vào các nàng , ngồi ăn cùng các nàng, quả thực chính là sỉ nhục các nàng!

Kêu to trong lòng, Thất Vương phi đột nhiên cười: “Tứ tỷ, tỷ đã nói được tốt như vậy. Như vậy, tỷ cùng tứ hoàng huynh có được như thế hay không?”

“Ai? Vương gia hầu như cũng không có đặt chân ở vương phủ bao lâu, suốt ngày lời chàng nói với ta hầu như chỉ đếm trên đầu ngón tay, ta làm sao có thể để cho chàng cùng đồng cam cộng khổ với ta? Hơn nữa, ta cũng thực sự không có lá gan này.” Nhún vai, Bộ Nhu Nhi nói nhẹ nhàng.

Phốc?

Lập tức, một đám Vương phi—— Ngoại trừ Thất Vương phi—— Đều phì cười.

“Tứ muội, kỳ thật, muội cũng rất tốt. Tứ đệ không quý trọng muội, đó là tổn thất của đệ ấy.” Vội vàng, Tam Vương phi thật tình nói thực lòng.

Đa tạ khách lệ, nhưng là, hẳn không quý trọng nàng đúng là câu còn không được. Vội vàng cười yếu ớt: “Tam tỷ quá khen, Vương gia chàng có chuyện phải làm việc, ta hiểu mà. Ta chỉ muốn sắp xếp vương phủ, làm cho chàng có một mái ấm thanh tĩnh, trở về có thể nghỉ ngơi hồi phục, như thế cũng đã đủ.”

“Ây, tứ muội nghĩ thông suốt như vậy cũng tốt.” Gật gật đầu, Tam Vương phi lại tỏ vẻ khẳng định với nàng.

Xoay chuyển ánh mắt, phát hiện bên trong ánh mắt của mọi người đều hàm chứa ý cười, hầu như không còn chút vẻ khinh thường nào khi vừa mới đến, trong lòng Thất Vương phi kinh ngạc không thôi. Nhưng mà, mặc kệ các nàng kia bị xúi giục như thế nào, dù sao nàng cũng tuyệt đối sẽ không để như thế! Cười lạnh trong lòng, nàng lại nhìn về hướng Bộ Nhu Nhi: “Tứ tỷ, thật vậy chăng? Nhưng mà, sao ta lại nghe nói, từ khi tỷ gia nhập Minh vương phủ, trong phủ mới thật sự gà chó không yên?”

“Có sao?” Mọi người sững sốt, đều đem ánh mắt chuyển về hướng Bộ Nhu Nhi.

103. Chương 104

104. Chương 105

105. Chương 106

106. Chương 107

Trong lòng không hện mà cùng dâng lên ý nghĩ như vậy, ánh mắt mọi người nhìn về hướng Bộ Nhu Nhi càng thêm nhu hòa.

Các nàng... Các nàng ấy lại... lại bị mua chuộc ?

Phát hiện ra một màn này, Thất Vương phi lại không thể kiềm chế được cơn giận.

Vốn nói những lời này là muốn làm cho các nàng ấy tiếp tục chán ghét ả kia, cùng nàng ta chung một chiến tuyến đối phó với Bộ Nhu Nhi. Vì sao lại hoàn toàn ngược lại ?

Nữ nhân này thật đúng là giảo hoạt! Phượng nha đầu nói quá đúng !

Lại chú ý tới ánh mắt dừng ở trên người nàng, Bộ Nhu Nhi ngẩng đầu, lại là nụ cười không thêm để ý: “Thất muội, làm sao vậy? Vì sao sắc mặt lại khó coi như vậy?”

Hay nên nói: Bị người chọc giận ? Nàng phải hét lên sao ?

Cẩn rằng một cái, Thất Vương phi lạnh lùng nói: “Tứ tẩu, ta cũng nghe từ trong phủ của người mà thôi, con người như người, tuy rằng bề ngoài thuần lương, nhưng tâm tư lại thập phần giả dối, không chỉ đám gia nhân bị người qua mặt, ngay cả Vương gia cũng bị người làm chẳng hay biết gì. Hiện tại xem ra, đúng là thật sự?”

“Thất muội?”

Hiện nay, nghe nói như thế, Bộ Nhu Nhi vẫn còn chưa có phản ứng, những người khác đã thấy không được vui.

Nhị Vương phi là người đầu tiên đứng ra: “Sao người lại có thể nói như vậy với tứ muội? Tuy nàng ấy dịu ngoan, tính tình rất tốt, nhưng người cũng không nên khi dễ nàng ấy như vậy? Nếu tứ hoàng huynh người biết được sẽ rất tức giận đó”

“Đúng vậy ! Ai chẳng biết tứ hoàng tẩu dịu ngoan thiện lương, lúc trước tứ hoàng huynh cũng vì nhìn trúng điểm này mới kết hôn với tẩu ấy. Ngay cả tứ hoàng huynh cũng chưa nói cái gì, vì sao người phải nói tẩu ấy như vậy?” Lập tức, Lục Vương phi cũng ra tiếng, cực kỳ tức giận đứng lên công khai lên án.

Theo sau, những người khác cũng đều mở miệng ——

“Đúng đó, Thất muội, thân thể người đã không khỏe, tâm tình có lẽ không tốt, chúng ta hiểu. Nhưng người cũng không nên xả trên người tứ hoàng tẩu!!!! Có gì thì đi tìm nha đầu nhà mình, đây dù sao cũng là chị dâu của người đó ! ”

“Đương nhiên ! Thất muội, tính tình người cũng thật sự quá xấu rồi, sao ai nói gì cũng tin hết vậy ? Tin thì thôi đi, còn đến chỗ này nói với chúng ta ? Người không nghĩ xem, biết đâu nàng ấy cố tình phá hư tình cảm chị em chúng ta sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy ! Sao lại ngây thơ vậy chứ? Lời nói của người ngoài sao lại tin như thế nhỉ?”

“Đúng đó, đúng đó”

...

Người một lời ta một lời, hiện tại, mọi người lại đều đứng ở bên Bộ Nhu Nhi.

Mắt thấy mặt Thất Vương phi cũng tái rồi, Bộ Nhu Nhi lại thả thêm cọng rơm lên lưng lạc đà đã quá sức: “Các người đứng nói nữa, ta nghĩ thất muội chắc chắn cũng không nghĩ như thế đâu, dù gì chúng mình cũng là chị em mà.”

“Người câm miệng cho ta? Ai là chị em với ngươi chứ? Loại người như ngươi, ta khinh thường từ lâu lắm rồi, ngồi cùng một chỗ với ngươi ta liên tục không nổi rồi!” Hung hăng cắt ngang lời của nàng, Thất Vương phi kêu to.

“Thất muội, sao ngươi lại nói như vậy?” Lập tức, mặt mọi người đều thay đổi.

“Ta nói như thế đó, không được sao?” Mắt đảo một vòng, Thất Vương phi đứng lên, “Loại người này, ta hoàn toàn không muốn gặp mặt!!!! Mọi người đã không chào đón ta, ta đây nên đi rồi!” Liền xoay người, nghênh ngang mà đi.

“Thất muội? Chuyện này... Tứ muội, chúng ta...” Đột nhiên, mọi người đều xấu hổ đứng lên, áy náy nhìn Bộ Nhu Nhi.

Bộ Nhu Nhi lơ đãng cười cười: “Không có việc gì, thất muội có lẽ không được khỏe. Chúng ta vừa rồi không nên kích thích nàng ấy như vậy. Lần khác, chờ nàng ấy bình tĩnh lại, chúng ta sẽ đến thăm nàng ấy.”

“Được.”

Thấy nàng không chỉ không có tức giận, ngược lại trước sau như một hiền hoà như vậy, luôn suy nghĩ cho người khác, mấy vị Vương phi cảm động đến độ muốn khóc. Vội vàng gạt đầu, trong lòng âm thầm thề —— một tiểu cô nương tốt như vậy, sau này các nàng nhất định phải bảo hộ thật tốt, tuyệt đối sẽ không khi dễ nàng giống như trước nữa!

107. Chương 108: Kinh Sợ Vương Phi 1

Trái lại bên trong Minh Vương phủ, tâm trạng của Hoàng Phủ Nam Ninh có chút không yên.

“Vương gia, người đang lo lắng cho Vương phi sao?”

Theo dõi hần hồi lâu, Lí Như Phong thử hỏi hần.

Hoàng Phủ Nam Ninh cau mày gạt đầu: “Đúng vậy! Cũng không biết Bộ Nhu Nhi sẽ ra sao. Nàng chỉ có một mình, mà mấy nữ nhân kia... Lần trước bị các nàng ấy cùng nhau vây lại bắt nạt ức hiếp, thiếu chút nữa làm cho nàng khóc thét lên. Bây giờ, nàng chỉ có một mình, còn không biết nàng ấy sẽ bị bọn họ khi dễ thành ra cái dáng gì nữa?”

Nói xong, trong đầu bắt gặp hiện lên hình ảnh Bộ Nhu Nhi lê hoa đại vũ bộ dáng vô cùng thê thảm, khiến cho tâm của hần bỗng cảm thấy căng thẳng, ngực rầu rĩ có chút khó chịu.

Hần thật đúng là dám trả lời nha! Nếu đã nói như vậy, còn không chịu thừa nhận trong lòng hần đã có nàng. Lí Như Phong không nói gì: “Nếu đã lo lắng cho Vương phi, người vì sao không đi cùng nàng?”

“Đều là nữ nhân đi với nhau, ta đi cùng làm gì? Ngươi cũng không phải không biết, ta ghét nhất là nữ nhân.” Lập tức hiện rõ vẻ mặt chán ghét nói.

Lí Như Phong khóe miệng nhếch lên: “Cho nên, người tình nguyện ở trong này vì nàng mà trong lòng bất an?”

“Cái gì mà trong lòng bất an? Ta chỉ là nghĩ không muốn thấy nàng bị khi dễ, hai con mắt khóc đến hồng hồng khi đi về?” Lập tức nghiêm mặt, Hoàng Phủ Nam Ninh quát khẽ.

Thật hần sẽ không vì nàng mà trong lòng bất an chứ. Từ trước đến nay bây giờ mới thấy hần như thế này, tựa hồ hần ngồi chưa yên, liền đứng bật dậy sau đó cứ đi tới đi lui trong phòng, vẻ mặt âm trầm, thỉnh thoảng miệng còn lẩm bẩm. Biểu hiện của hần đã rõ ràng như vậy, ai mà không nhìn ra là hần đang lo lắng chứ ?!

Hắn đành vô lực thở dài. Nhưng mà, vô luận hắn khuyên can như thế nào thì tên này đến chết cũng không có chịu thừa nhận. Hắn đã nghĩ rất nhiều cách để khuyên, nhưng mà người ta không cảm kích, hắn cũng đành chịu, đành để hắn tự xử đi. Dù sao cũng là chuyện nhà người ta, với hắn thì có quan hệ gì.

Hai người nói chuyện, bỗng nhiên quần gia xuất hiện “Vương gia, Vương phi đã về”

“Phải không?”

Lập tức tinh thần chấn động. Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng ba chân bốn cẳng chạy tới cửa. Lúc này Bộ Nhu Nhi đang được Tú nhi đỡ bên người, ý cười trong trẻo trở về.

” Bộ Nhu Nhi!” Lập tức kêu to một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh một tay túm lấy nàng kéo vào.

“Vương gia!” Nhìn thấy hắn, Bộ Nhu Nhi hoảng sợ, “Ngài như thế nào lại ra đây?”

“Nhanh một chút nói cho bốn vương biết, các nàng ấy có khi dễ nàng không? Khi dễ như thế nào, nàng có khóc nhiều không... Đi sao mất nàng như thế nào lại không hồng hồng?” đem hết mọi nghi vấn ảo não trong lòng phát tiết ra, Hoàng Phủ Nam Ninh nâng cằm nàng lên, nhìn thấy nàng vẫn là khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn lúc này làm hắn ngậm ngẫn cả người.

Đưa tay lên khoe mắt của nàng sờ một chút : “ Gì? Nàng không khóc?”

“Không có sao!” Vội vàng lắc đầu, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói: “Thần thiếp cùng nhị hoàng tẩu và các nàng ở chung vô cùng tốt, vì sao phải khóc?”

“Vô cùng tốt?” Nghe nói như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh theo bản năng liền cười lạnh : “ Các nàng ấy đối với nàng thực tốt sao?”

Bộ Nhu Nhi gật đầu:“Vâng! Các nàng đều đối xử với thiếp chân thực chiếu cố, hôm nay còn vây quanh thần thiếp nói chuyện thật là nhiều.” Đương nhiên, đó là buổi chiều, còn buổi sáng thôi... không cần thiết phải nói liền.

“Không có khả năng.” Nhưng mà, nghe nói như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh phản ứng đầu tiên là không thể tin được. Liền nâng cằm của nàng lên “ Tiểu bạch thỏ, nàng thành thật cho ta. Ta sẽ lấy lại công đạo cho nàng, không được nói dối.”

Đau ta! Nam nhân thói, lâu như vậy, hắn còn không học được rằng đối với nữ nhân phải có điểm ôn nhu sao.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng khẽ nhú : “Thần thiếp không có nói dối mà. Nhị hoàng tẩu cùng các vương phi khác thật sự đối xử rất tốt với thiếp, còn có lục đệ muội, nàng hôm nay còn giúp thiếp nói chuyện...À, đúng rồi! Chỉ có thất đệ muội, nàng giống như vẫn có chút thành kiến với thiếp , vừa xuất hiện liền phụng phịu, còn âm dương quái khí châm chọc thiếp vài câu. Nhưng mà, Tam hoàng tẩu các nàng đều đứng ra giúp thiếp thần nói chuyện, sau đó, nàng liền thở phà lị khai”

Hừ hừ, đập phá thiết hài vô mịch xử, thật không uống công , thất Vương phi, thật ngại quá nha , ai kêu người hôm nay lại muốn làm chim đầu đàn. Ta liền thuận theo tự nhiên, hướng đến người đánh đầu tiên cho người biết.

“Bốn vương đã hiểu rồi” Dường như nghe được đáp án mà mình muốn biết, Hoàng Phủ Nam Ninh buông tay nàng ra, ánh mắt lạnh lùng nói: “Thất Vương phi phải không? Nàng ta thật to gan!”

“Vương gia, kỳ thật, nàng ấy cũng không nói cái gì, chính là nghe được người khác thêm một ít mắm ít muối trong lời nói , tới hỏi hỏi thiếp thần thực hư, chờ thiếp giải thích rõ ràng , nàng ấy cũng sẽ không nói gì nữa.” Vội vàng nhu thuận đứng vững, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh lãnh hạ mặt: “Nói cái gì?”

“Chính là, chính là về Tuyệt Y biểu muội, còn có Lam muội muội các nàng...”

“Làm càn! Chuyện trong vương phủ của bốn vương, cùng nàng ta có gì liên quan ?” Sắc mặt hắn trầm hẳn xuống , Hoàng Phủ Nam Ninh không hề giận quát khê.

“Vương gia, kỳ thật...”

” Tiểu bạch thổ, nàng sao lại cùng nàng ta nói chuyện ? Nữ nhân ấy, bốn vương đã sớm không quen nhìn, ý vào là Lâm quốc công chúa, dám đứng đó diễu võ dương oai . Chỉ là tiểu quốc phụ thuộc Phượng Tường vương triều ta mà cũng dám như thế. Nàng ta thật sự là ngại sống quá dài.” Đang gây lời nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh lại càng không thích kêu to lên.

Thì ra là thế! Bộ Nhu Nhi bưng tỉnh đại ngộ. Vì sao vị Thất Vương phi kia bệnh công chúa nặng như vậy . Đứng đến nửa ngày mới hiểu là vì đó là công chúa hàng thật giá thật mà.

Một khi đã như vậy, nàng không nói.

Liên lại một phen nắm lấy cổ tay của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh tiếp tục ép hỏi: ” Tiểu bạch thổ, còn có chuyện gì không? Các nàng ai còn khi dễ nàng ?”

“Không có sao?” Vội vàng lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng khẽ ngẩng lên, “Các nàng ấy thật sự đối thiếp thân tốt lắm. Hơn nữa, trước khi đi Nhị hoàng tẩu còn cho người mang đến tặng thiếp mấy bộ đồ, nói là làm cho thiếp mấy bộ đồ mới để thường xuyên mặc”

“Ha ha, như thế xem ra, Vương phi ôn hòa mềm mại, phẩm hạnh thiện lương, nên các vị Vương phi cũng tràn đầy cảm xúc, cũng không khi dễ nổi nàng nữa” Bên cạnh, Lí Như Phong lập tức nở nụ cười.

Hoàng Phủ Nam Ninh lực chú ý lại bị chuyển dời đến một chỗ khác =____=

” Tiểu bạch thổ, nàng thiếu quần áo mặc không?”

“Này... thật ra thì cũng không thiếu. Chính là, hôm nay Nhị hoàng tẩu nói, nàng phát hiện thiếp thân hôm nay đi qua, trên người mặc bộ đồ cùng ngày các nàng tới chơi hôm ấy giống nhau y đúc nên liền nghĩ là thiếp cũng không có bao nhiêu xiêm y để thay. Các nàng ấy nhất thời đau lòng đã đem mấy mảnh vải đẹp cho thiếp. Nếu là ý tốt thì thiếp thân tự nhiên nhận. Đúng rồi, nàng còn nói muốn giới thiệu chỗ may tốt cho thiếp làm cho thiếp thêm mấy bộ đồ tốt xinh đẹp mặc”

“Bẩm Vương gia, Vương phi quần áo tựa hồ là thiếu. Ta đến đây cũng vài lần, phát hiện nàng cũng không đổi qua mấy thân quần áo. Cái dạng này, với các Vương Phi khác xác thực không tốt lắm, không thể bằng người ta.” Lí Như Phong khẽ khàng gật đầu nhẹ giọng chen vào nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh mặt đã hóa đen: “Nếu không đủ quần áo mặc, nàng vì sao không đến nói với bốn vương, chả lẽ bốn vương lại để nàng thiếu vài món quần áo sao. Lại còn dùng tư lự người khác không cần để may quần áo.”

“Vương gia, Nhị hoàng tẩu nàng cũng là có ý tốt...”

“Ý tốt cái gì? Nàng ta không cần những thứ đó, liền giao cho nàng xử lý.” Lạnh lùng đánh gãy, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức chuyển hướng bên ngoài, “Quần gia! Quần gia!”

“Vương gia!” Lên tiếng trả lời, quần gia đã xuất hiện bên cửa.

“Đi, lập tức tìm mấy xấp vải, tìm vài nơi may tốt, cấp Vương phi làm mười bộ xiêm y”

“Dạ”

“Vương gia, này... như thế nhiều lắm đó!” Trong lòng tức khắc hân hoan nhảy nhót đứng lên, Bộ Nhu Nhi trên mặt lại thật cẩn thận hỏi.

“Ha ha, mới mười bộ mà thôi, làm sao mà nhiều? Các vị vương phi người nào cũng có ít nhất cũng mười hai bộ quần áo để mặc đi.” Cười nhẹ , Lí Như Phong không mặn không nhạt nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh nghe được, lập tức sửa miệng: “Cấp nàng làm hai mươi bộ”

Này con số này làm cho Bộ Nhu Nhi vạn phần kinh ngạc. Hai mươi bộ, hơn nữa nàng hiện tại mấy bộ, nàng một tháng đều có thể đổi mặc quần áo nhiều loại nha! Oa khả khả, tốt, nàng thích.

“Vương gia, nếu không, lại làm cho quần gia tìm vài cái người làm trang sức đến, vì Vương phi mà chế mấy bộ trang sức cho người. Ta phát hiện, Vương phi trên người trên đầu gì đó cũng rất thiếu, lần trước Thái Hậu ban cho nàng lại bị nàng cầm lại đi đưa cho nhà mẹ đẻ.” Lập tức, Lí Như Phong nhỏ giọng đề nghị.

“Được, cũng cấp nàng đến hai mươi bộ”. Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh vung tay lên, lớn tiếng phân phó.

Quang quác...!!! (chim chiếc bay vòng vòng trên đầu luôn kìa)

Bộ Nhu Nhi quả thực phần khởi, chỉ muốn nhảy dựng lên....

Quần áo mới, trang sức mới, hơn nữa hết thấy đều là hai mươi bộ, chỉ là ngấm lại, ánh mắt bắt đầu suy nghĩ, nàng hôm nay đụng vào đại vận rồi sao ?!

“Đa tạ Vương gia!” Vội vàng thi lễ, nàng bây giờ căn bản ngay cả từ chối cũng không còn kịp rồi.

“Vương phi làm gì lại khách khí như thế?! Vốn là người nên được những thứ ấy.” Thấy thế, Lí Như Phong bên cạnh lại nói.

Hôm nay chính mình có thể được nhiều đến như vậy, công lao phân nửa đều ít nhiều là của hắn đã đưa tay ra tương trợ. Nhưng mà đối với nam nhân luôn tự ỉnh là thông minh này, Bộ Nhu Nhi vẫn không thích, liền giật nhẹ khóe miệng: “Vô luận như thế nào, cũng là ân điển của Vương gia, thiếp thân vô cùng cảm kích.”

“Không cần, bổn vương sớm nói qua, người chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của Minh vương phi, không nháo sự, không ầm ĩ, mấy thứ này, không đáng kể chút nào.” Xua tay, Hoàng Phủ Nam Ninh không thèm để ý nói.

108. Chương 109

Quả nhiên là đương kim hoàng thượng cùng Vương gia cùng mẹ cùng cha, danh tiếng này , quả thực làm cho người ta vọng chi than thở. Khuôn mặt nhỏ nhắn tối sầm lại, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói: “Vương gia, thiếp thân có chuyện này, không biết có nên nói hay không”

Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu.“Chuyện gì?”

“Chính là, hôm nay, Thất vương phi nói tới chuyện trong vương phủ , thốt ra rằng một người tên Phượng nha đầu gì đó nói cho nàng nghe. Còn nói là nha hoàn thiếp thân của thiếp”.

“Cái gì?” Lập tức sắc mặt đại biến, Hoàng Phủ Nam Ninh mâu quang âm trầm nhìn xuống.

Bộ Nhu Nhi mềm mại cúi đầu.“Cho nên, thiếp thân nghĩ chuyện của vương phủ , đóng cửa lại mọi người một nhà biết thì không có việc gì . Nhưng mà, tiết lộ ra ngoài cho người khác biết, còn để cho người khác chê cười, tại trước mặt mọi người nói ra thật sự là không nên. Cho nên, thiếp thân nghĩ, vô luận như thế nào cũng phải tìm đến nha đầu này, hảo hảo giáo huấn một chút, làm cho nàng về sau cũng không dám nói như vậy nữa.”

“Đó là đương nhiên” Lập tức gật đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt tối như mực, “Loại nha đầu này, còn muốn nàng làm gì? Ăn cây táo, rào cây sung, tốt nhất đánh chết đi?” Nói xong, lại ngẩng đầu, “Quần gia?”

“Vương gia” Vội vàng bắt lấy ống tay áo của hắn, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói, “Chuyện này không cần phiền toái tới quần gia. Cũng là người bên cạnh thiếp thân nên để thiếp thân quản giáo dạy dỗ. Người có thể giao cho thiếp thân xử lý sự việc để cho thiếp thân đến giáo huấn nàng đi?”

“Nàng?” Không khỏi cả kinh, Hoàng Phủ Nam Ninh đầy kinh ngạc nhìn nàng, “Tiểu bạch thỏ, nàng làm được không?”

Không phải hắn không tin nàng, mà là... trước giờ nàng luôn hiền lành nhút nhát, điều này thật sự là làm cho hắn không thể tin nàng cũng có quyết đoán đến nghiêm trị điều nô a?

Bộ Nhu Nhi lại gật đầu: “Ân. Thân là nữ chủ nhân của vương phủ, trong vương phủ nha đầu đều do thiếp thân quản. Vô luận như thế nào, thiếp thân cũng phải học đi quản lý, không thể lúc nào cũng dựa vào vương gia.”

Lời này cũng có vài phần đạo lý. Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu: “Được rồi? Vậy nghe nàng một lần. Nhưng mà, nếu nàng thật sự là quản không được, vậy cho quần gia theo hỗ trợ nàng một chút.”

“Dạ, đa tạ Vương gia” Được đáp ứng, Bộ Nhu Nhi rất hưng phấn.

“Ha ha, Vương gia, phương diện này người không cần lo lắng. Ta tin tưởng, Vương phi nàng tuyệt đối có năng lực đem sự tình xử lý thỏa đáng.” Lập tức, Lí Như Phong lại mở miệng, mang theo ý cười phảng phất, thanh âm làm cho người ta chỉ muốn hướng mặt hẳn cho hẳn một cước.

Hoàng Phủ Nam Ninh từ chối cho ý kiến giật nhẹ khóe miệng.

” Tiểu bạch thỏ, nàng đã bình an vô sự trở lại, vậy nàng trở về phòng đi nghỉ ngơi đi? Bẩm vương còn có việc, muốn đi ra ngoài.” Nếu thấy nàng bình an vô sự, hẳn an tâm, cũng nên đi làm việc chính sự của mình.

Lại xuất môn? Vẫn là cùng nam nhân này đi cùng nhau?

Bộ Nhu Nhi trong lòng một trận cười trộm, khóe miệng khê cong vội vàng gọi lên một chút quý dụ: “Dạ, Vương gia đi thông thả.”

“Ừ.”

Lại vuốt cằm, Hoàng Phủ Nam Ninh xoay người: “Như Phong, đi thôi?”

“Dạ.” Lại lạnh nhạt liếc nhìn nàng một cái, Lí Như Phong cũng xoay người đi ra.

Chờ hẳn đi rồi, Bộ Nhu Nhi hướng lại phía cửa lè lưỡi: “Đi nhanh đừng về vội , các người hảo hảo làm chuyện của các người đi?”

Lúc này đây, Bộ Nhu Nhi đã học khôn ra.

Hoàng Phủ Nam Ninh sau khi rời khỏi, nàng phái riêng một nha đầu đi phía trước viện theo dõi, khi nào thấy Hoàng Phủ Nam Ninh trở về, liền chạy nhanh báo lại.

Sau đó, nàng liền đem quần gia kêu lại: “Này trong vương phủ, có bao nhiêu người tên Phượng cô nương?”

“Này... Vương phi chờ một lát đợi lão nô tra” Vội vàng cầm trong tay quyển sách nhỏ, mở to hai mắt xem qua, quần gia trả lời, ”Hồi Vương phi, trong vương phủ, tổng cộng có tám người mang tên Phượng , trong đó, Phượng Song, Phượng Nguyệt, Phượng Nhu, Phượng Kiều, Phượng Thúy năm người này là lúc trước cùng mua vào, liền lấy tên giống nhau, còn có kêu Ngọc Phượng, Sơn Phượng, Tiểu Phượng, ba người là vào sau.

“Năm người tên Phượng vào trước, hiện tại ở nơi nào làm việc?”

“Phượng Song cùng Phượng Nguyệt đều ở trong phòng hầu hạ Vương phi, Phượng Nhu hầu hạ Lam phu nhân, Phượng Kiều hầu hạ Tử phu nhân, còn có Phượng Thúy, nàng bởi vì lớn tuổi nhất, đã muốn ra ngoài cửa hầu hạ, hiện tại cả hai ở ngoài cửa hầu hạ.”

Nói cách khác, chỉ có bốn người kia hiềm nghi lớn nhất.

Bộ Nhu Nhi vuốt cằm: “Hảo, đem Phượng Song, Phượng Nguyệt, Phượng Nhu, Phượng Kiều bốn người đưa vào trong phòng ta đi. Sau đó, lại triệu tập gã sai vặt trong vương phủ, gọi bọn hắn ở phía sau hoa viên tập hợp, ta có chuyện muốn công đạo.”

“Dạ”

Quần gia lui ra, Bộ Nhu Nhi cũng liền xoay người: “Tú nhi, đi.”

Không lâu sau quần gia đã đưa các cô nương lại trong phòng

“Tham kiến Vương phi.” Nhất nhất quỳ gối trước mặt Bộ Nhu Nhi. Cả bốn nàng đều kêu to hành lễ.

Ánh mắt đảo qua, Bộ Nhu Nhi nhợt nhạt cười —— không sai, một đám thoát nhìn mười sáu bảy tuổi , bộ dáng ưa nhìn các nàng cũng không có vô duyên vô cớ mà đã ở trong vương phủ nhiều năm liền nghĩ rằng lời nói của mình có trọng lượng hơn người khác. Nhưng mà? Lập tức mâu quang tối sầm lại, chính là các nàng nhìn có vẻ đều rất tốt nhưng lại cố tình đưa chuyện , điều nô bán đứng chủ nhân. Nhẹ nhàng cười, Bộ Nhu Nhi ôn nhu nói: ”Các người đứng dậy ngắt đầu lên “

Các cô nương đều ngắt đầu, một đám đều mở to hai mắt nhìn nàng. Kia trong mắt lóe ra, đều là vô tội quang mang.

Tốt lắm, xem lần này người che giấu thật là thâm nha.

Nhẹ nhàng vuốt cằm, Bộ Nhu Nhi chậm rãi nói: “Hôm nay, ta cùng với các vị Vương phi gặp nhau, Thất vương phi khoan thai đến chậm, cầm lấy tay ta nói rất nhiều điều thật sự là không tốt chút nào, vậy các người có đoán được cái gì không?”

Bốn người sững sốt, đều lắc đầu.

“Nàng nói, có một tên là Phượng nha đầu gì đó, ăn cây táo, rào cây sung, vụng trộm đem chuyện tình bên trong vương phủ nói cho nàng nghe. Còn thêm mắm thêm muối, đem ta nói ra làm cho người ta thập phần khinh thường. Thiếu chút nữa, ta đã bị các vị Vương phi cười nhạo đến chết”

“Nô tỳ không có?” “Này không phải nô tỳ làm?” “Thỉnh Vương phi minh xét”

Lập tức, mọi người sắc mặt đại biến, đều cúi đầu, trên mặt đất dập đầu xuống.

Bộ Nhu Nhi cười lạnh. “Nếu không phải là các người thì sẽ là ai. Ai liên quan? chính miệng Thất vương phi nói ra cái tên Phượng tỳ, mà tại vương phủ này, chỉ có bốn người các người tên đầu là Phượng, các người còn dám không thừa nhận?”

Bốn người vội vàng cúi đầu ——

“Nô tỳ không có, thỉnh Vương phi minh xét”

“Có hay không, các người trong lòng biết rõ ràng.” Hừ lạnh một tiếng, Bộ Nhu Nhi ánh mắt nhìn các nàng trên người nhất nhất đảo qua, “Ta còn nhớ rõ rành mạch, lúc ta bước chân vào vương phủ làm vương phi các người cũng như lúc này đều quỳ gối dưới chân ta biểu thị lòng trung thành. Nhưng mà bây giờ mới ngắn ngủn một tháng qua mà lòng trung thành của các người liền mất?”

“Nô tỳ thật sự không có a?” lại dập đầu xuống đất mấy cái, bốn người đều kêu to.

Bộ Nhu Nhi khước miệng khẽ cười khinh

“Ta mặc kệ các người nói như thế nào, nhưng mà trong số các người ít nhất có một người bán đứng ta. Ta khuyên người tốt nhất chính mình đứng ra, bằng không, nếu ta phát hiện, hậu quả của người nhất định so với hiện tại thảm hại hơn”

Vài người vẫn dập đầu, một tiếng kêu to cũng không có

“Vẫn cứng đầu không nói?” Cười nhẹ, Bộ Nhu Nhi đứng lên. “Cũng tốt, các người đều đứng lên đi?”

“Vương phi?”

Vài người sững sốt, chậm rãi ngẩng đầu.

“Ta gọi các người đứng lên, các người có nghe hay không?”

“Dạ” Bốn người vội vàng đứng dậy.

Bộ Nhu Nhi vuốt cằm, chuyển mở đầu. “Đi thôi?”

A! “Vương phi, đi... Làm sao?”

“Theo ta đi ra đây” Ngoái đầu nhìn lại cười, Bộ Nhu Nhi nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ nói.

Nhưng mà thấy nụ cười của nàng mọi người trong lòng lại như muốn run lên? Một loại dự cảm bất an ngập tràn trong tâm can.

Theo bản năng ý tưởng chính là muốn xoay người bỏ chạy. Nhưng mà, phía trước có Vương phi đứng chắn, mặt sau còn có quần gia đám người vây quanh, cơ hội chạy trốn của các nàng cơ hồ là không có. Suy tư một chút, các nàng liền chỉ có thể cắn răng, đi theo sau Bộ Nhu Nhi, nơm nớp lo sợ hướng đi cảm thấy tương lai xa vời.

Ai ngờ, Bộ Nhu Nhi lại đem các nàng ra sau hoa viên.

Tại trong hoa viên hiện nay đã tụ tập toàn bộ gã sai vặt trong vương phủ. Nhìn thấy đám người Bộ Nhu Nhi lại đây, mọi người vội vàng hành lễ, nhìn rất là khì thế. (J Ờu có thể tưởng tượng chị ấy oai như cốc cụ) (Beta: tội nghiệp Nhi tỷ bị editor so sánh với cốc cụ >”<

109. Chương 110

Hai gã sai vặt lập tức đi lên, đem nàng ta mang xuống, không để ý nàng ta giãy dụa gào khóc, mang nàng ta ra trước mặt tất cả nha hoàn và gã sai vặt. Không chút nhẹ tay hung hăng đánh hai trăm đại bản.

Ở đây có mấy trăm người, tất cả mọi người cơ hồ ngay cả hô hấp đều quên, chỉ để ý mở to hai mắt, nhìn Phụng Nguyệt trước mặt bọn họ , đang bị Vương phi nghiêm trị cho người đánh chết ngất.

Đánh xong hai trăm đại bản, Phụng Nguyệt đã bất tỉnh nhân sự chỉ như một cái xác chỉ còn thoi thóp.

Cho người đem nàng ta dẫn đi, Bộ Nhu Nhi lại quay đầu, nhìn ba người còn lại đang quỳ trên mặt đất: “Còn có các người?” Các nàng nhìn thấy hảo tỷ muội của mình bị đánh đến cho thê thảm, bộ dáng cơ hồ như sắp chết khiến cho lòng các nàng đều kinh hãi, vội vàng dập đầu xuống đất liên tục “Đã biết nàng ta mật báo mà các người lại còn cố ý bao che, ta hỏi nhiều như vậy mà các người không rên lên dù một tiếng. Nếu ta không nặng tay, các người nhất định sẽ không chịu nói?”

Nghe giọng nàng có vài phần âm trầm lạnh lùng, thân thể ba nha hoàn khẽ run rẩy, trong lòng hoảng sợ.

Hừ lạnh một tiếng, Bộ Nhu Nhi nhợt nhạt nở nụ cười.

“Các người vào làm trong Vương phủ cùng với nhau, tình cảm chắc rất tốt, đều là tỷ muội tốt cả, nhưng mà đến cuối cùng các người vẫn là sợ chết nha. Bán đứng nàng ấy. Các người đã là tỷ muội tốt thì nên có phúc cùng hưởng chứ nhỉ ?”

Vài người nghe xong thân thể càng run hơn, muốn nói mà không nên lời.

Bộ Nhu Nhi dừng lại chút lại mở đầu: “Các người khiến ta thất vọng. Đều là tỷ muội tốt mà rốt cuộc vì bản thân , các người lựa chọn bán đứng nàng để bảo toàn chính mình. Như vậy, về sau, nếu gặp một tình huống tương tự như thế này, các người có thể hay không cũng sẽ lựa chọn lời ta xuống nước?”

“Nô tỳ sẽ không !” Trong lòng lo lắng sợ hãi, vài người vội vàng kêu to.

“Nói miệng chưa đủ, phải làm được mới đáng tin.” Bộ Nhu Nhi cười nhẹ, nhàn nhạt nói: “Hơn nữa”. Ngừng một chút, Bộ Nhu Nhi lại nhẹ giọng nói: “Các người biết chuyện mà không báo, vốn phải chịu chung tội với nàng ta. Ta đang nghĩ, liệu có phải mỗi ngày các người đều tới chỗ các vị Vương Phi khác, thông báo cho bọn họ hết tất cả mọi chuyện về ta?”

“Nô tỳ không có!”

“Nô tỳ đối với Vương phi luôn trung thành và tận tâm.”

“Thỉnh Vương phi minh xét!”

Nghe nói như thế, trong lòng các nàng tràn ngập sợ hãi. Vội vàng đến bên chân nàng dập đầu liên tục.

Bộ Nhu Nhi nhàn nhạt cười. “Sao chuyện trong vương phủ mà ta lại không nắm bắt rõ nhỉ? Nếu hôm nay không phải Thất vương phi lỡ miệng, ta làm sao biết được những chuyện này, cũng sẽ không thể tìm được điều nô ăn cây táo, rào cây sung?”

Thân thể ba nha hoàn cứng đờ, đến dập đầu cũng không làm nổi nữa.

“Hơn nữa, dù các người thực sự không bán đứng ta, nhưng mà có trời mới biết được trong lòng các người nghĩ gì, có muốn hay không? Trong số các người đã xuất hiện một người như vậy, ngu tầm ngu mà tầm mã, ta lại không dám tin tưởng các người. Còn nữa, ngay từ đầu ta cũng nói, các người sớm đã biết điều nô là ai, lại cố ý bao che, đã là vi phạm gia pháp. Vương phủ này, chỉ sợ là không giữ các người được nữa.”

“Vương phi?”

Nói vậy là muốn đuổi các nàng đi sao.

Các nàng cảm thấy như rơi vào hầm băng , toàn thân đều lạnh ngắt —— phải biết rằng, các nàng nhin nhục lâu như vậy, vất vả lắm mới có chút địa vị trong vương phủ ,không cần lo ăn lo mặc trên người lại có ngân lượng, còn hơn so với những tiểu thư bình thường bên ngoài, lại còn có thể diện là người của vương phủ. Hiện tại muốn đuổi các nàng, các nàng biết sống như thế nào? Sao có thể sống khổ cực như trước chứ. Hơn nữa, là người làm trong Minh vương phủ, bởi vì phạm sai lầm mà bị đuổi đi thì về sau còn có nhà giàu nào muốn thuê các nàng? Mặc dù là muốn đi nữa,thì đến bao giờ mới có thể giống như ngày hôm nay? Đây thật sự là chuyện không thể?

“Hơn nữa, ta cũng không dám giữ các người lại. Cứ nghĩ đến ta lại sợ.” Nhẹ nhàng lắc đầu, nàng nói thêm.

Các nàng toàn thân đều lạnh lẽo.

Liên quay đầu, Bộ Nhu Nhi trầm giọng nói: “Người tới, đem mấy người này kéo xuống, mỗi người đánh một trăm bản. ”

Trời ơi !

Một trăm bản này thật sự không nhẹ a. Nếu đánh, chỉ sợ các nàng mất đi cả nửa cái mạng nhỏ.

Mọi người bên dưới nghe thấy đều bị dọa.

Ba người kia giống như nhau đều đã chết tâm, ngay cả giấy dựa cũng không có, gã sai vặt đem các nàng đi xuống, ấn ở dưới mặt tất cả nha hoàn, gã sai vặt rồi đánh một trận không hề nương tay.

Bụp bụp, một trăm đại bản được đánh xong, Bộ Nhu Nhi nhẹ nhàng vuốt cằm: “Kiểm tra một chút, nhìn xem các nàng còn thở không. Nếu còn sống, liền kéo xuống, tìm trong vương phủ xem có gã sai vặt nào chưa hôn phối mà tuổi đã lớn thì gả cho hắn.”

Trời ạ.

Nghe lời ấy, mọi người càng thêm hoảng sợ. Nàng làm như vậy, quả thực so với việc đem các nàng đuổi khỏi vương phủ thì càng tàn nhẫn.

Các nàng đều những cô nương đã quen cao cao tại thượng trong vương phủ, hiện tại lại bị ném cho những gã sai vặt bên ngoài. Đã thế đều là những người tuổi đã lớn, địa vị thấp, không có tiền không diện mạo, cho nên mới không có người đồng ý gả a? Các cô nương này theo bọn họ, vậy chẳng phải là nửa đời sau đều đi theo chịu khổ, vĩnh viễn đều không có một ngày tốt lành?

Nàng dùng một chiêu nhưng thật thâm độc nha.

Tất cả mọi người chỉ dám kêu trong lòng. Mọi người đều đã bị cảnh ấy làm cho sợ hãi, giờ thấy Bộ Nhu Nhi trên núi giả đi xuống, tất cả vội vàng cúi đầu, e sợ bị nàng gọi lên.

Nhưng mà, Bộ Nhu Nhi lại dùng chiêu bài mỉm cười dịu dàng hỏi : “ Việc ngày hôm nay các người đã nhìn thấy hết chưa?”

Mọi người đều gật đầu.

“Như vậy, Các người cảm nhận được cái gì?”

Có. Sợ. Nữ nhân này, bề ngoài của nàng vô tội bao nhiêu, thì nội tâm nàng ngoan độc bấy nhiêu.

Thâm nghĩ trong lòng, mọi người vội vàng cúi đầu càng thấp.

Bộ Nhu Nhi liền tùy tiện chỉ một nha hoàn: “Người, nói.”

“Nô tỳ... Nô tỳ...” Đường như bị sợ hãi, thân thể nha hoàn run run như lá rụng trong gió thu, thanh âm cũng lắp bắp.

“Hừ”

Ánh mắt tối sầm lại, Bộ Nhu Nhi hừ nhẹ một tiếng. Nha hoàn lập tức cảm thấy ngực lạnh ngắt.“Về sau nô tỳ đối với Vương phi là trung thành và tận tâm, tất cả chuyện trong vương phủ, tuyệt đối không đi nói cho người khác.”

“Không được.” Lại lắc đầu, Bộ Nhu Nhi nhẹ giọng nói, “Người nói quả thực rất nông cạn.”

A? Còn chưa đủ sao?

Nha hoàn lập tức sợ hãi, nước mắt ngưng tụ, thoát nhìn như muốn khóc.

Bộ Nhu Nhi nhún nhún vai: “Tốt lắm, người lui ra đi”.

Gì? Nàng không bị gì sao?

Vội vàng, như được đại xá, nàng chui tọt vào hàng ngũ các nha hoàn.

Lại đứng trước mặt mọi người đi đi lại lại, Bộ Nhu Nhi thở sâu, nâng cao âm điệu: “Hôm nay, ta đem các người triệu tập tại đây, muốn cho các người tận mắt nhìn thấy kết cục của các nha hoàn này. Về sau, nếu các người mà dám làm những chuyện giống các nàng thì kết cục của các người sẽ giống vậy.”

“Nô tỳ (nô tài) không dám”

Bị bắt nhớ lại cảnh tượng máu chảy đầm đìa, mấy trăm nha hoàn gã sai vặt đều run run.

“A, nhớ ngày đó, trong bốn nàng ấy cũng có ít nhất hai người trước mặt ta nói vì ta mà cúc cung tận tụy đến chết . Vậy kết quả đầu? Mới một thời gian ngắn, các nàng đã đem chuyện của ta hết thảy bán đứng cho người khác? Cho nên, các người không cần nói suông, ta không tin, cũng không ngu ngốc đi tin. Ta muốn xem, hành động thực tế của các người.”

“Dạ , nô tỳ (nô tài) biết rồi ạ”

“Tốt lắm.” Lại gật đầu, ánh mắt Bộ Nhu Nhi tục qua lại tuần tra, khóe miệng lại nâng lên một nụ cười yếu ớt, “Nói thật, các người đông người như vậy, ta tự nhiên không kịp đi điều tra. Nhưng mà, ta tin tưởng, nhiều người như vậy, bên trong ít nhất còn có mấy người là của vương phủ khác, hoặc là mật thám của người khác đưa vào, hiện tại ta không biết, nhưng các người tốt nhất nên cẩn thận một chút. Các người nên thận trọng từ lời nói đến việc làm. Nếu để cho ta bắt được, xem ta thu thập các người như thế nào?”

Rõ ràng vẫn khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn có vẻ rất vô tội yếu ớt, khiến người ta cảm thấy nàng rất dễ bị bắt nạt. Nhưng tại đây, nàng bây giờ lại không giống nhau, dáng người tuy rằng vẫn nhỏ gầy như vậy, nhưng ánh mắt trầm thấp, đưa ra khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng lại có nét lạnh lùng, giọng nói cũng trầm thấp , ánh mắt của nàng nhìn xuyên qua, hơi thở lạnh nhạt, trên người nàng tỏa khí thế cường đại khiến mọi người nhìn không được mà thần phục dưới chân nàng. Tình cảnh trên dưới, một đám nha hoàn gã sai vặt, liền ngay cả quản gia ở bên trong, mọi người đều sợ kinh hồn, vội vàng cúi đầu.

Lại cười một cái, Bộ Nhu Nhi tiếp tục nói: “Đối với những người trong này, ta không biết các người trong lòng nghĩ như thế nào. Nhưng ta là Minh vương phi, các người ở trong vương phủ này, ăn mặc chi phí, đều đầy đủ chưa từng thiếu? Ở vương phủ so với những nơi khác thì tiêu dao khoái hoạt nhiều lắm? Nếu cố tình tham lam một ít tiền tài người khác đưa à không tiếc phản bội chủ tử của mình, Thì các người cũng sẽ không có mặt mũi mà ở trong này?”

Ngừng một chút.“Chuyện trước kia, mà không động chạm tới lợi ích của ta, ta sẽ không truy cứu. Nhưng từ hôm nay trở đi, nếu như lại để ta biết có ai ăn cây táo, rào cây sung, bán đứng chủ tử nhà mình, như vậy, kết cục của các người , ta dám cam đoan, so với những người hôm nay, không có thảm nhất, chỉ có thảm hại hơn.”

Những lời nói này của nàng càng ngày càng khủng bố thêm.

Những gì hôm nay chứng kiến, cũng đã đủ làm cho bọn họ run sợ trong lòng, làm cho họ mấy ngày ăn không ngon ngủ không yên, giờ lại chính miệng nàng nói cho bọn họ —— nàng còn có biện pháp khủng khiếp hơn để đối phó bọn họ? Không biết vì sao, những lời nàng nói ra, tất cả mọi người không có ngoại lệ đều tin nàng nói thật là làm thật.

“Ừm.”

Buổi nói chuyện dài đã xong, miệng cũng khô. Liền nhẹ nhàng vuốt cằm, làm cho cổ họng dễ chịu một chút, lại khoát tay: “Tốt, ta đã nói hết lời, các người có thể đi được rồi, nên làm gì thì làm đi thôi.”

“Dạ.”

Vội vàng gật đầu, một đám nha hoàn gã sai vặt vội vàng giải tán, dường như chạy trốn khỏi mắt nàng.

Nếu ban đầu bọn họ chỉ cho rằng nàng đơn thuần dễ bắt nạt, sau lại thấy nàng đối phó Lam, Tử phu nhân, cũng có vài phần kính nể nàng; nhưng mà hiện tại, bọn họ đối với Bộ Nhu Nhi trừ bỏ cảm giác e ngại ra, thì đó là hoàn toàn kính ngưỡng —— dù sao, cũng là một nữ nhân khủng bố, trong đời bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy. Nếu so với vị Vương gia hỉ nộ ái ố bất thường mà nói thì bọn họ nhất trí cảm thấy, vị Vương phi nham hiểm này, nàng mới là người đáng sợ nhất. Về sau, vẫn là không nên chọc giận nàng. Bằng không, kết quả ngay cả chính mình chết như thế nào cũng không biết.

Bộ Nhu Nhi quay đầu, liền gặp đám người Tú nhi đang ngây ngốc đứng ở nơi đó, ánh mắt đại ra, không biết suy nghĩ cái gì.

Lập tức cười: “Như thế nào, bị biểu hiện của ta dọa rồi?”

Đương nhiên. Nàng cũng không biết bộ dạng của nàng có khủng bố thế nào?

“Đúng là đã bị dọa, nhưng mà Vương phi người làm rất giỏi. Thân là Vương phi, người thật có khí thế. Bọn nô tài cũng bị người quản giáo hết thấy.” Vội vàng đứng ra, quản gia vương phủ gần từng chữ một.

Bộ Nhu Nhi nghe vậy cười yếu ớt: “Nếu quản gia cũng nói như vậy, ta liền yên tâm.”

Liền xoay người: “Các người, đi thôi, trở về.”

“Dạ” Dường như lúc này mới phản ứng lại, đám người Tú nhi vội vàng đi theo.

“Đúng rồi, Vương phi?” Đi một quãng, Tú nhi đột nhiên nghĩ tới.

“Sao?” Bộ Nhu Nhi quay đầu cười với nàng.

“Ngài hôm nay đánh nha hoàn của hai vị phu nhân, còn muốn đuổi các nàng đi. Hai vị phu nhân kia không biết sẽ làm gì?”

“Không phải chỉ là nha hoàn sao? Cùng lắm thì phái người khác qua hầu hạ bọn họ, lấy đi một người đổi lại hai người, các nàng cũng nên vừa lòng?”

“Nhưng mà chỉ sợ...”

“Sợ các nàng mượn cơ hội làm lớn chuyện?” Bộ Nhu Nhi lơ đãng cười cười, “Có bản lĩnh thì cứ làm? Nếu các nàng ấy ngại cuộc sống quá nhàm chán, ta lập tức cho các nàng ấy chút thi vị, cho các nàng ấy cùng nha hoàn làm bạn.”

Chắc chắn, thật là khủng khiếp. Hiện tại, mỗi khi nghe nàng nói một câu nào, đều cảm thấy nữ nhân này thâm tâm thật không đơn giản, thật sự rất không đơn giản.

Các nàng vừa kính lại vừa sợ a.

Vội vàng cúi đầu, mọi người không dám nhắc lại, ở chung quanh Minh Vương Phi tuy rằng nàng khủng bố khiến mọi người kinh sợ nhưng lại cho các nàng ấy điểm dựa vững chắc. Có chủ tử như vậy thật tốt hơn nhiều so với những người khác nha.

110. Chương 111: Phẫn Đem Nhất Quân

“Ai nha, bạn yêu à, theo như lời người nói, người đắc tội không ít người a?”

Vài ngày nghỉ ngơi ngắn ngủi, Bộ Nhu Nhi tiếp tục tiến cung thụ huấn (nhận sự dạy dỗ). Mà đi vào, một đôi tỷ muội tốt tự nhiên muốn liên hệ tin tức. Trong vương phủ lại dấy lên vài chuyện. Nghe xong, Tô Tiểu Tình nhin không được lú lười khê nói.

Bộ Nhu Nhi nhún vai: “Thì sao chứ? Dù sao tớ ở nơi nào cũng có sự kiện tạo uy tín, cũng vừa đủ để tớ dùng đến lúc rồi đi.”

“Vậy vì sao cậu còn muốn bọn họ thành lập quy tắc vương phủ, còn đem bọn họ chia làm rất nhiều tiểu tổ với nhiều cấp bậc, làm cho cấp trên quản tiểu tổ, nhất nhất nghe theo. Cậu định thực hành cơ chế phân tầng quản lý như một công ty hay sao? ” Tô Tiểu Tình khó hiểu hỏi.

“Có gì không thể? Tổ ít nhất còn phải ở đó mấy tháng, vì chính mình tạo ra môi trường thoải mái có gì không đúng?” Bộ Nhu Nhi tiếp tục vân đạm phong khinh nói, “Hơn nữa, như vậy trong một khoảng thời gian, bọn họ sẽ không xuống tay với tổ được.”

“Đúng vậy đúng vậy, cậu thông minh nhất. Cái gì cũng đều an bài tốt, làm gì cũng thành thạo. Không như tổ, ở cái địa phương quỷ quái này, suốt ngày chỉ có thể ngăn người ngây ngô cười, buồn muốn chết.” Tô Tiểu Tình vừa hâm mộ vừa ghen tị nói.

Bộ Nhu Nhi vỗ vỗ đầu nàng: “Ngoan! Nhịn chút đi, qua vài ngày thì tốt rồi.”

“Aiz, cũng chỉ có thể như vậy.” Bĩu môi, Tô Tiểu Tình tràn đầy vô lực nói.

“Nương nương, Thái Hậu nương nương phái người tới đây truyền lời.”

Đang nhàm chán lại có người tới giúp các nàng giải buồn.

Hai người ngăn ra, vội vàng đoan chính ngồi xuống.

Sau đó, một người quần áo không tầm thường, thất lưng màu hồng, mang theo cung nữ đi vào cửa. “Thỉnh an Minh vương phi, Tô mỹ nhân.”

“Tỷ tỷ mau mau đứng lên, mời ngồi.” Vội vàng đưa tay, Tô Tiểu Tình ôn nhu nói.

Cung nữ lập tức cười lắc đầu: “Minh vương phi, Tô mỹ nhân, nô tỳ phụng mệnh Thái Hậu, tới đón các vị qua trò chuyện.”

Phải không?

Hai người nhìn nhau sửng sốt, trao đổi ánh mắt một chút —— lần đầu tiên, Thái Hậu lão nhân gia chủ động gọi. Nhưng lúc này đây, lại yêu cầu các nàng cùng nhau đi qua, có chuyện gì sao? Bà ấy có sự kiện trọng đại gì muốn dạy dỗ sao? Nhưng hiện tại, có thể có cái gì là sự kiện trọng yếu đâu? Lại là đề cập đến các nàng ?

Mặc kệ, đi xem rồi biết.

Lập tức đứng dậy: “Làm phiền tỷ tỷ, thỉnh tỷ tỷ dẫn đường.”

“Vâng, Minh vương phi, Tô mỹ nhân, xin đi theo nô tỳ.” Liền gật đầu, cung nữ xoay người dẫn đường.

Tỷ muội trao đổi ánh mắt một chút, liền trước sau đuổi kịp cung nữ.

Không lâu sau, các nàng liền đi tới tấm cung của Thái hậu. Người của bà ấy cũng sớm chờ ở nơi đó.

“Tham kiến Thái hậu.”

“Tham kiến mẫu hậu.”

“Mau mau bình thân, lại đây ngồi đi”

Thái hậu nhìn hai bên: “Các người đều đi xuống đi? Chúng ta muốn an tĩnh tâm sự.”

“Dạ.” Tất cả cung nữ thái giám thối lui hơn phân nửa, chỉ để lại vài người tiếp tục hầu hạ.

Thấy vậy, Bộ Nhu Nhi càng âm trầm hơn : Xem tình huống, tựa hồ đúng là có đại sự gì ?

“Minh vương phi.” Thái hậu đứng lên.

Bộ Nhu Nhi nhanh chóng đứng dậy: “Mẫu hậu?”

“Con đến bên cạnh Ai gia này.”

“Vâng .”

Từ từ đến trước mặt cách nàng ba bước, Bộ Nhu Nhi dừng lại: “Không biết mẫu hậu có gì phân phó?”

Thái hậu cầm tay nàng, đem nàng đưa đến bên người, ngồi xuống.

Bộ Nhu Nhi lập tức thu bả vai lại, cảm giác được sự tình quả nhiên đại biến?

“Minh vương phi, mấy ngày nay, ai gia cùng Hoàng thượng đều đang vì một chuyện mà phiền não.” Rốt cục, Thái hậu bắt đầu lên tiếng.

Bộ Nhu Nhi nháy mắt mấy cái: “Mẫu hậu, là chuyện gì vậy? Không biết nhi thần có thể thay ngài giải tỏa ưu phiền?”

“Chuyện này, cũng chỉ có thể do con giải tỏa ưu phiền mà thôi.” Nhẹ nhàng gật đầu, Thái hậu nâng cằm của nàng lên, ánh mắt đem nàng cao thấp đánh giá một chút, lại lắc đầu, “Aiz, cũng đúng. Một cô nương xinh đẹp khả ái như vậy, ai mà không muốn ôm vào trong ngực che chở a? Chỉ có đứa nhỏ Ninh nhi kia không biết quý trọng, chỉ biết khi dễ con thôi.”

A? Bộ Nhu Nhi giật mình. Một loại dự cảm không tốt hiện lên.

Vỗ vỗ tay nàng, Thái hậu tiếp tục nói: “Kỳ thật, chuyện này sớm nên cho con biết. Nhưng là, e sợ Ninh nhi biết lại cãi nhau, ai gia cùng Hoàng thượng đều chịu không nổi, liền chỉ có thể thừa dịp con tiến cung, mới tìm con để nói.”

A a a, có nói hay không? Cần gì thì cứ nói, không cần nói lan man, chỉ đông chỉ tây, vì sao còn không tiến vào mục đích chính? Bộ Nhu Nhi rất nhanh liền bị mất kiên nhẫn.

“Mẫu hậu, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Nga, kỳ thật...” Vương thái Hậu tựa hồ có chút muốn nói lại thôi Nhưng là, suy nghĩ một chút, nàng vẫn là nói, “Chính là sư huynh của con, Tướng Quân Bản Tướng đại nhân.”

Hắn? Bộ Nhu Nhi trong lòng cả kinh, Tướng, nàng cũng biết.

Phát hiện trong mắt nàng chợt lóe lên tia sáng, Vương thái Hậu gật đầu: “Ngày đó, chúng ta đã gặp gỡ ở hậu hoa viên, con cùng Ninh nhi đi rồi, Tô mỹ nhân nàng cũng rời đi, hắn liền quỳ gối trước mặt hoàng thượng, cầu hắn (hoàng thượng) đem con ban cho hắn.”

Cái gì?

Quả nhiên!

Vừa nghe lời này, Bộ Nhu Nhi không nói gì. Nàng nói với hắn một lần còn chưa đủ rõ ràng sao? Vì sao vị đại ca này lại nhất định không chịu buông tha nàng?

“Việc này Hoàng Thượng cùng ai gia đương nhiên là không muốn đáp ứng. Nhưng mà, phiền não từ lúc hắn hồi kinh, Hoàng Thượng bởi vì chiến công lừng lẫy của hắn mà tâm tình vô cùng tốt, liền cho hắn một nguyện vọng. Còn nói, chỉ cần là Hoàng Thượng có thể làm, liền nhất định sẽ giúp hắn làm được. Vốn Hoàng Thượng là muốn hắn có thể cầu quan chức hoặc là cái gì, ngờ đâu, hắn lại đưa ra cái yêu cầu như vậy?”

Cho nên, hiện tại bọn họ không biết phải làm như thế nào ?

“Nhưng mà, con là Vương phi của Minh vương gia? Đường đường một chính phi, đâu có thể tùy tiện đem tặng người ? Nhưng, Tướng đại nhân cũng nói đúng, Ninh nhi cưới con, chẳng qua là vì phụng theo ý ta và hoàng thượng, hắn lại thích khi dễ con như vậy, đi theo hắn, con nhất định thực khổ đi?” Nắm tay nàng, Vương thái Hậu ôn nhu nói.

Không có a! Bộ Nhu Nhi vội vàng lắc đầu: “Mẫu hậu, nhi thần cùng Vương gia ở chung rất vui vẻ”

“Ai, con không cần nói giúp cho nó.” Lại lắc đầu, Vương thái Hậu nói, ” đứa nhỏ Ninh nhi kia ai gia rất hiểu, trong mắt nó, nữ nhân đều là đồ vô dụng, nó ngay cả xem đều lười liếc mắt một cái. Trừ bỏ ai gia hắn còn tôn trọng một ít, nữ nhân khác nó hoàn toàn cũng không để ý. Huống chi, nó đối với con làm ra đủ loại, ai gia cũng đều nghe nói. một lần, ai gia còn tận mắt thấy hắn nhéo lỗ tai con.”

Làm ơn, đó là lý giải của bà thôi, làm ơn đừng đem sự tình bà chứng kiến trước mắt làm ví dụ có được không ? Lại lắc đầu, Bộ Nhu Nhi thấp giọng kêu lên: “Mẫu hậu, Vương gia hiện tại đối với nhi thần tốt hơn rất nhiều.”

“Nhưng mà chỉ cho con mấy kiện quần áo mà thôi, việc này từ lúc ban đầu nó phải nên làm.” Vẫn là lắc đầu, Vương thái Hậu nắm chặt tay nàng, “Đứa nhỏ này, thật sự là rất đáng thương, vì sao lại bị Ninh nhi lựa chọn ? Tưởng đại nhân nói, đi theo hắn, đời này con chắc chắn sẽ rất sung sướng, đã có người thương con, nguyện ý đối xử tốt với con, ai gia cùng Hoàng thượng cũng không thể trở mặt nhìn con tiếp tục chịu khổ.”

Phải không?

Nghe vậy, khoe miệng Bộ Nhu Nhi giật nhẹ. Lần đầu tiên nghe bà ta nói được lời lẽ chính nghĩa, còn tưởng rằng bà là thật tâm suy nghĩ cho nàng? Nhưng nhìn bộ mặt thật của bà, Bộ Nhu Nhi lại càng cảm thấy không thích hợp. Nàng thân là con dâu của bà ấy, sao người khác mới nói mấy câu, bà ấy đã bắt đầu dao động, còn muốn bảo nàng buông tha vị trí này? Giống như nàng có thể hiên ngang lẫm liệt mà ra đi?

“Minh vương phi.” Tiếp tục, nắm tay nàng, Vương thái Hậu trầm giọng nói, “Cho nên, ai gia cùng Hoàng thượng thương nghị hồi lâu, thật sự là không biết làm thế nào cho phải. Nên mới đưa con tới hỏi một chút, xem con nghĩ sao. Nếu con nguyện ý đi với sư huynh con, ai gia liền chuyển cáo Hoàng Thượng, hẳn liền cho phép thỉnh cầu của Tưởng đại nhân.”

Nói như vậy, kỳ thật bọn họ sớm thương lượng xong rồi, chỉ chờ nàng gật đầu đúng không?

Bộ Nhu Nhi cười lạnh trong lòng.

Cẩn cẩn môi, nàng nhỏ giọng hỏi: “Chuyện này, Vương gia có biết không?”

Thái hậu lắc đầu: “Hoàng thượng vẫn chưa dám nói với nó. Nếu nó biết, còn không biết náo loạn long trời lở đất gì nữa đây?”

Cho nên, các người liền tới tìm ta, qua ta mà nói cho hắn? Các người thật đúng là thông minh nhỉ?

Trong lòng bất giác cười lạnh hơn, Bộ Nhu Nhi tiếp tục hỏi: “Như vậy, nếu nhi thần đáp ứng, thì Vương gia phải làm sao đây?”

“Chuyện này con không cần lo lắng, ai gia cùng Hoàng Thượng lại cho hắn tìm người môn đăng hộ đối làm Vương phi là được.”

Nghe ngữ khí bà ta chắc chắn như vậy, hẳn là sớm dự định người tuyển rồi nhỉ? Ai? Tuyết Y biểu muội sao?

Cúi đầu, khoe miệng cười lạnh, trong mắt Bộ Nhu Nhi thoáng hiện một chút lãnh ý —— Mặc kệ là ai, vị trí của nàng hiện tại, ít nhất là nửa năm này tuyệt đối không ai có cơ hội ngồi vào.

“Mẫu hậu, vậy là xong rồi?” Lập tức lắc đầu, Bộ Nhu Nhi thấp giọng nói, “Nữ tử chỉ lấy một chồng, đây là mẫu thân vẫn dạy nhi thần. Nhi thần tuy rằng đọc sách không nhiều lắm, nhưng đạo lý này vẫn phải biết. Nếu đã gả cho Vương gia, nhi thần chính là người của Vương gia, lại há có thể đi cùng sư huynh. Nhi thần không phải nữ tử họ Dương Hoa.”

“Ai gia không phải có ý này.” Vừa nghe lời này, trong lòng hốt hoảng, Thái hậu nói, “Ai gia không phải đang tội nghiệp cho con sao? Con là một cô nương tốt như vậy, đi theo Ninh nhi thật sự là rất ủy khuất con. Sư huynh con thích con, muốn con, lại có Hoàng thượng che chở các con. Cơ hội tốt như vậy, con phải nắm chắc, cũng không có ai dám nói cái gì.”

Ha ha, che chở bọn họ? Trời biết vị nào che chở cho vị nào đó? Trong thiên hạ, ai chẳng biết Minh vương gia điên cuồng, một khi lên cơn điên, ngay cả triều đình đều có thể tan tác, một hoàng đế như hắn ta có năng lực ngăn cản người đó sao?

Vẫn là lắc đầu, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói: “Không cần. Nhi thần đã là người của Vương gia, thì đời này đều là của chàng. Sẽ không thay đổi.”

“Đứa nhỏ này ... aiz” Nghe vậy, trên mặt Thái hậu hiện lên một tia lo lắng, “Sao con nghe không hiểu ẩn ý trong lời nói của ai gia? Đối với con mà nói là một cơ hội vô cùng tốt?”

Đối với các người mà nói cũng là cơ hội vô cùng tốt đi? Thuận thể trừ bỏ ta, đem chất nữ của bà đưa cho con bà, còn có thể ổn định một viên đại tướng, nhất cử lưỡng tiện, các người tất nhiên là cao hứng, nhưng ta làm sao bây giờ?

“Thái hậu?”

Đã muốn cự tuyệt, nếu cố ý không buông tha, Bộ Nhu Nhi không kiên nhẫn được nữa, quyết định trực tiếp cùng bà ta mạnh bạo ?

“A, con...”

Mắt thấy nàng thoát ly khỏi tay mình, một tiếng quỳ gối vang lên trước mặt mình, Vương thái Hậu lập tức giật mình.

“Đứa nhỏ này, làm cái gì vậy? Mau đứng lên, có chuyện gì thì từ từ nói?”

“Nhi thần không đứng dậy.” Hai đầu gối gất gao dính xuống nền, thấp giọng, Bộ Nhu Nhi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, trên mặt đã sớm đầy nước mắt.

Thái hậu vừa thấy, trong lòng căng thẳng.

“Mẫu hậu, van cầu ngài, nhi thần không đi, nhi thần không đi có được không?” Nắm chặt tay bà ta, Bộ Nhu Nhi kêu to, “Nhi thần sinh là người Vương gia, chết là quý Vương gia ,đời này đều đã là của Vương gia, vĩnh viễn sẽ không rời chàng mà đi?”

“Nha, Minh vương phi, con...”

Thấy thế, Tô Tiểu Tình cũng vội vàng quỳ xuống.

Thái hậu xấu hổ đứng lên.“Ai nha, con đừng như vậy, mau đứng lên. Đứng lên rồi nói, có được không?”

Không?

Buông tay bà ta ra, Bộ Nhu Nhi cúi người, đập đầu xuống nền.

“Mẫu hậu, van cầu ngài ? Ngài hãy nói cùng Hoàng thượng, nhi thần không đi theo sư huynh, nhi thần chỉ đi theo Vương gia ? Ngài thỉnh cầu giúp nhi thần đi?”

“Ai gia... Ai gia...” Thấy nàng như thế, Thái hậu thấy vô lực.

Tô Tiểu Tình lại ngậm gờ ngón tay cái lên —— Bạn yêu, bạn thật lợi hại a? Đột nhiên xuống nước, lật ngược thế cờ, bảo bà ta trở tay sao kịp ?

Vội vàng chạy đến, giả vờ giả vịt kéo kéo Bộ Nhu Nhi: “Minh vương phi, người đừng như vậy mà? Mau đứng lên, có chuyện gì từ từ nói không được sao?”

“Ô ô ô...”

Hai tay ôm mặt, Bộ Nhu Nhi trực tiếp khóc lớn lên.

Mà vừa khóc, Tô Tiểu Tình cũng nhanh chóng buông tay.

“Thái Hậu, này... Người xem nên làm sao bây giờ?”

“Ai gia cũng không biết a?” Thái dương bắt đầu ầm ầm đau, biểu tình Thái hậu cũng rất bất lực.

Bên kia, Bộ Nhu Nhi rõ ràng nằm úp sấp đến trên mặt đất khóc rống lên.“Hu hu, mẫu hậu, nhi thần không đi. Nhi thần không đi có được không? Duyên phận của nhi thần cùng sư huynh đã hết, cũng đã cùng Vương gia kết làm liên cành (kết thành cây liên cành). Một khi đã như vậy, nhi thần làm sao có thể ruồng bỏ Vương gia đi cùng sư huynh chứ? Dem mặt nhi thần đặt chỗ nào a? Mặc dù là người khác không nói, nhi thần cũng sẽ tự trách mà chết a?”

Ách...

Bà nhớ rõ mình cũng không nói cái gì mà? Chỉ nho nhỏ khuyên nàng vài câu, vì sao nàng phản ứng mãnh liệt như vậy? Thấy thế, Thái hậu không nói gì.

Tô Tiểu Tình lại tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: “Thái Hậu, ngài có thể nghe nô tì một câu không?”

Vương thái Hậu gật đầu. “Nói.”

“Kỳ thật, mạo muội nói một câu, chuyện này, ngài làm có vấn đề.”

“Hừm?” Lập tức ánh mắt lạnh lùng, Vương thái Hậu tức giận nhìn nàng.

Tô Tiểu Tình cúi đầu: “Minh vương phi nói đúng. Một nữ nhân không thể hai chồng, nữ tử tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ phu tử tông tử (ở nhà theo cha, lấy chồng theo chồng, chồng chết theo con), chúng con từ nhỏ đã được giáo huấn như thế. Hiện tại, Minh vương phi đã gả cho Minh vương gia, nói cách khác, từ nay về sau, tất cả mọi chuyện của nàng đều do Minh vương gia làm chủ. Nhưng hiện nay, ngài lại để cho nàng rời xa Vương gia đi cùng người khác, đó không phải đem giáo huấn trong đầu nàng mạnh mẽ lau đi, còn bức nàng đến tuyệt cảnh, làm cho nàng cùng đường sao? Nàng ấy phản ứng kịch liệt như vậy cũng là đương nhiên.”

Nói như vậy... Tựa hồ cũng có chút đạo lý. Tâm trầm xuống, Thái hậu lại không cam lòng bị người chỉ trích: “Ai gia không phải chỉ là đề nghị một chút, có đi hay không, là chính nàng ấy quyết định sao?”

“Chính là vì ngài cho chính nàng lựa chọn, cho nên nàng mới có thể như thế? Sớm nói, xuất giá tông phụ, nàng đã sớm là người của Minh vương gia. Vương gia nói cái gì liền là cái đó, hiện tại ngài lại cho nàng lựa chọn, đây chẳng phải là... Chẳng phải là bức nàng đi tìm cái chết sao?”

“Oa?”

Lời vừa nói ra, Bộ Nhu Nhi như là đã được dẫn dắt, thất thanh khóc kêu lớn hơn nữa: “Nếu thật muốn nhai thần rồi bỏ Vương gia, không bằng thần hiện tại liền đâm đầu chết, cũng tốt hơn đến lúc đó bị nghìn người phỉ nhổ, đã chết trên lưng còn mang tiếng xấu?”

Nói xong, đâm đầu đụng về hướng cây cột trước mặt.

“Minh vương phi, đừng như vậy!”

Tô Tiểu Tình đương nhiên chạy qua ngăn đón, vào lúc đầu nàng đã đến gần sát cây cột liền ngăn nàng lại.

Thái hậu sợ hãi đến ngẩn người. Tuy rằng mình rất muốn để cho nàng rời đi để cho chất nữ nhà mình ngồi vào vị trí của nàng, nhưng, dù sao bà cũng không muốn nha đầu này trả giá bằng sinh mệnh a?

“Oa?” Mà sau khi bị ngăn lại, nước mắt của Bộ Nhu Nhi càng chảy nhiều, vội vàng vùng vẫy thoát khỏi Tô Tiểu Tình, “Đừng ngăn cản ta, người tránh ra? Ta muốn chết, để quên đi hết tất cả!”

“Minh vương phi, đừng mà! Được được, sao người lại muốn tìm cái chết?” Vội vàng đem nàng kéo thật chặt, Tô Tiểu Tình kêu to.

Bộ Nhu Nhi tất nhiên là không nghe, tiếp tục kêu to muốn tìm chết. Tô Tiểu Tình một bên nhỏ giọng khuyên giải an ủi.

Hai người một đẩy một cái kéo, người khác xem tựa hồ đều dùng hết toàn lực. Nhưng là, chỉ có các nàng biết, kỳ thật các nàng đã sớm luyện qua. Như vậy, tuy rằng thoát nhìn quá thật, nhưng thực tế, căn bản không tổn một chút sức lực nào.

Nhưng mà, nhìn thấy một màn này, vẫn đánh sâu vào thần kinh của Thái hậu. Ý tưởng của bà, lại bắt đầu dao động.

“Minh vương phi, con...”

Vừa định đi khuyên, lại nghe được một tiếng hét to truyền đến ——.

“Tiểu bạch hổ, nàng đang làm gì?”

“Oa?”

Vừa nghe thanh âm của Hoàng Phủ Nam Ninh, trong lòng Bộ Nhu Nhi kích động một trận, vội vàng rời khỏi Tô Tiểu Tình, hướng hắn bên kia chạy qua, nhào vào trong lòng hắn liền khóc lớn: “Vương gia, thần

thiếp không muốn rời khỏi ngài? Thần thiếp không muốn mà? Cả đời này, thần thiếp ở tại Minh vương phủ, chết cũng muốn chết ở đó? Hu hu...”

“Sao lại thế này?” Nghe đến mấy cái này, trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên chấn động, lập tức ánh mắt tối sầm lại, trầm giọng quát hỏi.

Tô Tiểu Tình nhanh chóng hành lễ: “Thỉnh an Minh vương gia.”

Thái hậu cũng nhanh chóng thu thập một chút quần áo, tay chân cứng ngắc ngồi trở về.

Hai người đều không trả lời câu hỏi của hân. Mà trong ngực hân, Bộ Nhu Nhi tiếp tục khóc than. Mà nội dung khóc than ——

Mặt trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh đem nàng lôi dậy: “Cái gì rồi đi? Ai cho phép nàng rời đi?”

Bộ Nhu Nhi rưng rưng hai tròng mắt: “Vương gia, thần thiếp —— ”

“Không có gì? Ai gia chỉ nói đùa với nàng mà thôi.” E sợ nàng đem sự tình nói ra, Thái hậu vội vàng đứng dậy kêu to.

Hoàng Phủ Nam Ninh nhú nhú lông mày: “Mẫu hậu, ngài nói cái gì?”

“Ai gia nói, không có gì. Ai gia nói đùa cùng nàng ấy mà thôi, nào biết nàng ấy lại coi như thực, sau đó liền đại náo khóc lớn, huh chết ai gia.” Trên mặt cổ gượng nở nụ cười, Thái hậu ngượng ngừng nói.

“Thật vậy chăng?” Nói thật, Hoàng Phủ Nam Ninh không tin tưởng lời nói này.

“Đương nhiên a? Ai gia chưa từng lừa gạt con?” Vội vàng gạt đầu, Vương thái Hậu còn chuyển hướng Tô Tiểu Tình, “Tô mỹ nhân vừa rồi đều nghe được, người nói với hân đi.”

“Minh vương gia, thật ra Thái hậu đang cùng Vương phi nói giỡn. Nhưng, Vương phi tưởng thực, đã đem lời này nghe thành thật, không nghĩ tới liền khóc náo lên, Thái hậu giải thích như thế nào cũng không có tác dụng. May mà ngài đã tới, bằng không, còn không biết phải làm như thế nào?” Tô Tiểu Tình nhẹ nhàng tỉnh tã nói. Vừa nói xong, liền nhận được một ánh mắt cảm kích của Thái hậu.

Nhưng mà, nghe nói như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn là không tin. Liền nhìn Bộ Nhu Nhi: “Tiểu bạch thổ, mẫu hậu nói cái gì với nàng?”

“Mẫu hậu nói...”

“Ai gia chỉ là hỏi nàng một ít chuyện nàng cùng Tướng đại nhân, biết được lúc trước bọn họ sư huynh muội cảm tình vô cùng tốt, liền thuận miệng nói một câu: Hiện tại, nếu Tướng đại nhân trở về cưới nàng, nàng có nguyện ý cùng đi hay không? Sau đó, nàng cứ như vậy.” Thái hậu lại giành nói.

“Mẫu hậu, nhi thần đang hỏi tiểu bạch thổ, không hỏi ngài?” Sắc mặt trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh tức giận quát khê.

Vương thái Hậu cũng bị mặt lạnh của hân làm hoảng sợ, nhưng vẫn là khuôn mặt tươi cười: “Ai gia nói là sự thật a! Bằng không, con, con hỏi Minh vương phi thử xem?”

“Nhi thần đang hỏi.” Tức giận nói, Hoàng Phủ Nam Ninh quay lại đầu, “Tiểu bạch thổ, nàng nói.”

Bộ Nhu Nhi run một chút, liền cảm giác được ánh mắt khẩn trương của Thái hậu đang dừng ở trên người nàng.

Liền nháy mắt mấy cái, gạt gạt đầu: “Dạ, mẫu hậu nói chính là sự thật.”

Hô?

Lập tức, nàng nghe được tiếng thở dốc. Là Thái hậu nhẹ nhàng thở ra.

Mặt Hoàng Phủ Nam Ninh nhẵn lại.

“Mẫu hậu?” Vừa quay đầu lại, lớn tiếng hét to.

Không hề phòng bị, Thái hậu lại sợ tới mức run lên.

“Ninh nhi, con lại làm gì? Không phải Vương phi của con nói ai gia đều nói là sự thật sao?”

“Thì tính sao? Đang êm đẹp, ngài lại nói đùa với nàng ấy chi vậy, thật sự nhàm chán sao? Nếu thực nhàm chán, vậy đi giúp hoàng huynh sinh đứa nhỏ đi, tìm Vương phi của nhi thần nói những lời này để làm gì? Nàng không thích nghe!”

“Ninh nhi?” Trước mặt những người này bị chính con mình quát lớn, mặt Thái hậu đầy vẻ xấu hổ, “Ai gia vui đùa với nàng ấy vài câu, nơi này lại không có người ngoài, sao con lại tức giận như vậy?”

“Ngừng.” Trảm đình tiết thiết (chém đình chặt sắt) trả lời, Hoàng Phủ Nam Ninh dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn mẹ ruột của mình, “Từ hôm nay trở đi, loại chuyện này, đừng lặp lại lần nữa. Bằng không, mặc dù ngài là mẫu hậu của nhi thần, nhi thần cũng sẽ không khách khí.”

Vương thái Hậu nhin không được run lên. “Ninh nhi, con...”

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng không muốn nghe, liền nắm lấy cổ tay Bộ Nhu Nhi: “Tiểu bạch thỏ, đi thôi.”

“A? Còn... Mẫu hậu...”

“Mặc kệ bà ấy!”

“Nhưng mà...”

“Im miệng!”

“... Dạ.”

Thanh âm nói chuyện càng lúc càng xa, thân ảnh hai người cũng nhanh chóng biến mất trước mặt các nàng. Lập tức, Thái hậu giống như bóng cao su, lập tức ngồi xuống ghế.

Tô Tiểu Tình vội vàng lại đỡ: “Thái Hậu, ngài cũng thấy đó. Một khi đã như vậy, ngài vẫn là bỏ qua ý nghĩ này đi?”

“Bỏ qua?” Thấp giọng nói xong, Vương thái Hậu mím chặt đôi môi, trong ánh mắt hiện lên một tia do dự.

111. Chương 112

112. Chương 113

113. Chương 114

114. Chương 115

115. Chương 116

Hiện tại lời này cũng chỉ có thể nói ở trong lòng. Hai tay ôm thắt lưng của Hoàng Phủ Nam Ninh, cảm giác được ngựa đang chạy rất nhanh, cảnh sắc xung quanh đều nhanh chóng trôi về phía sau, Bộ Nhu Nhi ngồi vững, liền buông hân ra, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Hoàng cung rộng lớn với những bức tường cao, chắc chắn, ngựa vẫn phi như bay về phía trước. Một cơn gió nhẹ lướt qua lay động sợi tóc, làm cho tâm tình nàng không khỏi tốt lên.

Con ngựa rất nhanh liền lao ra khỏi cửa cung, đi thẳng ra đường cái bên ngoài .

Đi rất lâu qua một ngã tư im ắng, Bộ Nhu Nhi mới thấy phía trước dần nhiều người lên.

Hân là chợ đi? Chỉ thấy bên đường các cửa hàng, tiểu quán sớm đã mở, xung quanh tụ tập rất nhiều người. Kề qua người lại, ôn ào, đông đúc. Người đến người đi, xa xa còn có thể nghe thấy tiếng của tiểu thương cò kè mặc cả, còn có gia cầm kêu to, cùng với các loại âm thanh, thật sự là náo nhiệt. Nàng cũng lâu không tiếp xúc với nhiều người như vậy, Bộ Nhu Nhi nghĩ muốn lại gần để quan sát.

Nhưng là, khi trong lòng còn đang suy nghĩ, đột nhiên, nàng liền phát hiện có một ánh mắt dừng ở trên người bọn họ.

Đôi mắt đầu tiên là dừng lại trên người nàng, sau một chút sững sốt, mới chuyển qua người phía sau nàng là Hoàng Phủ Nam Ninh. Sau đó, sự thần thờ bên trong ánh mắt dần biến mất, thay vào đó là khuôn mặt sợ hãi. Rồi sau đó, sợ hãi dần dần tăng lên, càng ngày càng tăng lên, người kia sắc mặt cũng càng ngày càng trắng, huyết sắc như đang mất dần. Hai chân dường như cũng lạnh run, chậm rãi lùi về phía sau. Lùi đến cuối cùng ——

“Mau mau mau, chạy mau a? Minh vương gia đến đây?”

Thật sự là hô to khàn cả giọng, lỗ tai Bộ Nhu Nhi thiếu chút nữa bị phá tan rồi.

Hơn nữa, đang nói chuyện bình thường, người này tay chân cũng nhanh rồi, kêu xong liền hướng cái tiệm rượu gần nhất chui vào. Một đường chạy thẳng, vừa chạy lại vừa kêu to.

Theo sau ——

“Tránh mau a, Minh vương gia từ trong hoàng cung đi ra? Lại đi đến đây ư?”

“Minh vương gia sắc mặt xem ra không được tốt lắm? Chạy mau đi chứ? Muộn là có họa đấy?”

“A a a? Mọi người chạy nhanh như sắp chết thế?”

Trên đường cái, bất luận nam nữ, nghe vậy —— hơn nữa sau khi nghe được câu sau —— mặt đều biến sắc, ôm đầu tán loạn.

Nhất thời, tiếng bước chân hỗn độn, tiếng người già trẻ nhỏ hét chói tai, tiếng tiểu hài tử khóc nỉ non, tiếng chó sủa vang, một tiếng tiếp một tiếng, âm thanh lọt vào tai, liên miên không dứt, thật sự là phi thường náo nhiệt.

Chớp mắt trên đường cái các cửa hàng đều đóng cửa, các nhóm hàng rong nhỏ rõ ràng ngay cả hàng họa đều không kịp thu thập liền nhanh chóng trốn chạy, trên đường cái nhân số giống như nhanh chóng cắt giảm.

Hết thấy hết thấy, đều không đến ba mươi giây khi gian nội toàn bộ hoàn thành.

Ách...

Mất thấy một màn như vậy diễn ra trước mắt mình, Bộ Nhu Nhi mắt mở to miệng há hốc.

Nguyên bản cũng là nghe nói vị Vương gia đại nhân này tính tình quái đản, mấy lần trên đường cái nổi điên đánh người, cuối cùng biến thành người khiến người ta không rét mà run, mỗi lần vừa thấy hấn đến, chỉ cần thấy sắc mặt của hấn hình như không tốt, liền chạy trốn thật xa. Hấn xuất hiện, cùng với quái vật cơ hồ không có khác nhau. Nhưng là, nghe nói là nghe nói, hôm nay chính mắt vừa thấy, nàng vẫn là bị dọa đến kinh ngạc.

Không thể không nói, nam nhân này, quả nhiên xứng đáng với cái tên ác bá a? Phong thái còn hơn cả người lãnh đạo đứng đầu quốc gia khi đi sang các nước khác ngoại giao, nàng thật sự là yêu đến chết mất? Xem ra, lúc trước mình lựa chọn cùng với hấn quả là chính xác?

Đến lúc hai người đi đến, đường cái vừa còn đông đúc tấp nập người qua lại này đã thành trống rỗng, yên ắng cô cùng. Chỉ khi thấy đám bụi đường vừa bị cuốn lên vẫn đang bay trong gió, cùng với tiếng kêu thảm thiết của mấy con gà đang chờ cắt tiết mới nhắc nhở bọn họ: vừa rồi, nơi này thật sự có người đến.

“Ha ha, tiểu bạch thỏ, chơi vui không?”

Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh một tay chạm nhẹ đầu nàng, đắc ý cười hỏi.

Bộ Nhu Nhi khóe miệng ngắc ngứ, chậm rãi nâng mi: “Vương gia, này...”

Nàng rất muốn gật đầu tỏ vẻ khẳng định? Nhưng hiện tại thân phận của nàng rất không thích hợp để nàng thể hiện việc này.

“Nàng không nói, bốn vương cũng tự biết nàng khẳng định là rất thích?” Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh cười càng sâu, trong lời nói dào dạt sự đắc ý không chút nào che giấu, “Mỗi lần bốn vương tâm tình không

tốt lúc, bốn vương sẽ làm như vậy. Nhìn đến những người này la to, loạn lên rồi chạy trốn trước mắt bốn vương, loại cảm giác này, thật sự là rất vui a?”

Người cái đồ biến thái?

Đối với cách nói của hắn, Bộ Nhu Nhi chỉ có một câu như vậy muốn thốt lên. Tuy rằng, nàng biết rõ chính mình dường như cũng hơi biến thái. Nhưng là, tưởng rằng chính mình đã đủ biến thái, ai ngờ ở phương diện này, Hoàng Phủ Nam Ninh so với nàng còn cao hơn hắn một bậc. Ân, chính mình phải hướng hắn học tập nhiều.

“Vương gia, ngài như vậy... Chỉ sợ không được là không được tốt lắm a?” Nhẫn nhịn, nàng nhỏ giọng nói, “Dù sao, đây cũng là dân chúng vô tội bọn họ đều phải dựa vào việc mua bán ở chợ để sống?”

“Việc đó thì có liên quan đến bốn vương sao? Là chính bọn họ muốn chạy, bốn vương đâu có bắt buộc họ.” Khóe miệng nhếch lên, Hoàng Phủ Nam Ninh lơ đãng nói.

Mấy người kia cũng do người dọa nên mới sợ. Hiện tại, chỉ cần vừa nghe đến tên của người, bọn họ theo bản năng đã nghĩ chạy? Bộ Nhu Nhi tự nhủ trong lòng.

Ai? Nhịn không được trong lòng liền thở dài: người này, cư nhiên khinh địch còn làm chuyện khủng bố như vậy. Trái với nàng, kiếp trước cố gắng lâu như vậy, cũng chỉ có thể khiến cho những người đó ngoài mặt cung kính với nàng hơn một chút, trong lòng lại thầm trách, cũng không quá sợ hãi? Minh thật sự đã bị đánh bại sao? Nàng hận hắn sao?

“Tiểu bạch thỏ, trước kia nàng chưa cưỡi qua ngựa sao?”

Đột nhiên, Hoàng Phủ Nam Ninh lại hỏi.

Bộ Nhu Nhi vội vàng lắc đầu: “Không có.” Chủ nhân của thân thể này, thực sự chưa từng.

“Bốn vương chỉ cho nhé.” Cười lạnh một cái, Hoàng Phủ Nam Ninh vỗ nhẹ mặt nàng.

“Hôm nay, bốn vương đưa nàng đi hưởng lạc thú khi trên lưng ngựa nhé?”

“A? Vương gia, ngài —— nha?”

Hỗn đản a? Có thể hay không trước khi đi nói trước nàng một chút, tốt xấu cũng để cho nàng chuẩn bị a? Mỗi lần vừa nói xong hành động ngay, hắn nghĩ nàng cùng hắn tâm đầu ý hợp chắc, hắn nói cái gì nàng lập tức biết làm cái đó ngay sao?

Nhanh chóng lại ôm lấy thắt lưng của hắn, Bộ Nhu nhanh chóng thăng bằng cho thân thể của chính mình ngồi vững trên lưng ngựa.

“Ha ha, tiểu bạch thỏ, nàng thật sự là nhát gan vậy sao?”

Lập tức, từ trên đỉnh đầu truyền xuống tiếng Hoàng Phủ Nam Ninh cười to. Bộ Nhu Nhi nghĩ muốn cắn ngay vào ngực hắn một cái?

Nhưng là, không được.

Bởi vì người này hai chân kẹp chặt bụng ngựa, một tay giữ dây cương, một tay cầm roi, một lát đã đem tốc độ con ngựa tăng lên không ít. Con ngựa quả thực chính là bão táp hóa thành sao?

Cảnh vật xung quanh chỉ kịp lướt qua khóe mắt, nàng đều không kịp nhìn rõ, thân thể cũng theo đó lay động kịch liệt.

Hơn nữa, Hoàng Phủ Nam Ninh còn toàn chọn mấy con đường phần hoa ở kinh thành mà đi đến. Mỗi lần vừa nghe thấy tiếng vó ngựa, xa xa nhìn thấy thân ảnh của hắn, như vậy ——

“Chạy mau chạy mau, Minh vương gia đến đây?”

Luôn luôn có một tiếng kêu to, sau đó, phong vân thay đổi, lòng người hoảng sợ. Không cần trông chiêng, lại càng không cần gươm giáo, một giây trước đường cái còn vô cùng náo nhiệt, giây tiếp theo đã biến mất sạch sẽ, hai người bọn họ cưỡi ngựa liền như bay mà qua.

Loại cảm giác này, thực sự thật rất tốt?

Dần dần, thích ứng được tốc độ của hắc, Bộ Nhu Nhi chậm rãi buông tay ra, thay vào đó là vói lên dây cương, cũng tựa đầu hướng tới phía trước, trên mặt cũng dần dần lộ ra một chút cười nhợt nhạt.

Đồng thời lúc này, ở trên các đường cái của kinh thành, một số người chôn ở tửu lâu liên tục tập ở cửa sổ, nhìn qua màn hình tre hé mắt xuống xem. Vốn chính là muốn quan sát vị ôn thần kia một chút vì cái gì vừa đến một lúc đã liền rời đi, nhưng lại phát hiện trên lưng ngựa của hắc lại có thêm một người, bọn họ cực kì kinh ngạc. Hơn nữa, càng ngạc nhiên hơn là người này họ chưa từng thấy ?

“Người kia là ai?”

Có người nhìn không được muốn hỏi.

“Không biết.” Mọi người đều lắc đầu.

“Xem bộ dáng của nàng, hai mắt rưng rưng, cái mũi đỏ bừng, rõ ràng chính là vừa mới khóc qua—— nên sẽ không...”

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi, nhìn không liếc mắt nhìn nhau.

“Đây vị kia, là Minh vương phi sao?”

“Không có khả năng đi? Ai chẳng biết Minh vương phi từ lúc bị Minh vương gia thú về trước sau vẫn luôn bị hờ hững. Huống hồ nàng còn bị Vương thái Hậu yêu cầu mỗi ngày vào cung học cung quy, Minh vương gia nào có thời gian cùng nàng đi chơi chứ?”

“Cũng đúng. Như vậy, vị cô nương đó là ai?”

“Không biết a? Xem dáng vẻ của nàng, hắc là cũng là một thiên kim tiểu thư đi?”

“Đó là tiểu thư nhà ai?”

“Không biết.”

“Sẽ không phải là, là hắc trên đường nhìn thấy vị cô nương này xinh đẹp, sắc tâm nổi lên, liền trực tiếp bắt nàng lên ngựa đi?”

“Nhưng là, Minh vương gia không phải đối với nữ nhân vô cảm sao?”

“Ai nha, nói là vô cảm, nhưng nói như thế nào cũng là một nam nhân hàng thật giá thật? Nam nhân cũng cần phát tiết không phải sao?”

“Cũng là.”

“Cho nên...”

Huyền thuyền huyền thuyền, đủ các loại chuyển thể, chỉ trong vòng nửa ngày liền truyền khắp kinh thành phố lớn ngõ nhỏ, cũng dùng thời gian ngắn nhất truyền đi từng nhà trong kinh thành. Dù sao, mặc kệ nói như thế nào, này cũng là tin mới nhất về đương kim Minh vương gia?

Nhưng mà, những người bàn luận về bọn họ như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Bộ Nhu Nhi lại may mắn không biết.

Mang theo nàng, phóng đi trên ngựa, dạo quanh kinh thành một vòng, khiến người trên phố chạy toán loạn, Hoàng Phủ Nam Ninh mới rốt cuộc thỏa mãn, phi ngựa thản nhiên trở lại vương phủ.

“Vương gia?”

Ở cửa Vương phủ, quần gia lo lắng đứng chờ. Nhìn thấy vương gia xuất hiện trên lưng ngựa cùng với một người khác, hắc cũng phải sửng sốt: “Vương phi? Ngài sao lại ở đây?”

“Nàng vì sao không thể ở đây? Bốn vương hôm nay tâm tình rất tốt, mang nàng đi cưỡi ngựa một vòng cũng không được sao?” Nhẹ nhàng nói, Hoàng Phủ Nam Ninh xoay người nhảy xuống dưới, lại đưa Bộ Nhu Nhi tiếp xuống dưới.

“Dạ.” Vội vàng cúi đầu, quân gia thấp giọng nói. Nhưng là, trong lòng nhịn không được bật một câu: tình huống này, hẳn là rất thái quá a? Ai chẳng biết vương gia chán ghét nữ nhân, cho tới bây giờ cũng không nguyện cùng nữ nhân tiếp xúc, trời biết, hôm nay vương gia cư nhiên... Nhưng mà, không thể không nói, từ khi vị Vương phi này xuất hiện ở đây, hành vi của vương gia cũng đã bắt đầu lặng lẽ từng chút thay đổi. Chính là, một màn như hôm nay xuất hiện vẫn là làm cho hắn nhịn không được kinh ngạc một chút.

Không có tâm tình để ý tới tên quân gia, Hoàng Phủ Nam Ninh đưa Bộ Nhu Nhi trên lưng ngựa ôm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh khước miệng nhếch lên: “Tiểu bạch thỏ, vừa rồi có hay không bị dọa đến run rẩy?”

Nếu nàng nói, kỳ thật nàng thực phần khởi, tâm tình tốt, cảm thấy vẫn còn muốn nữa, vẫn muốn cùng hắn cùng đi thêm vài vòng nữa, không biết hắn sẽ có ý nghĩ gì? Hơn nữa, nếu hắn không nói đến chuyện này, nàng thiếu chút nữa đã quên chính mình vẫn còn phải giả vờ yếu ớt?

Vội vàng giả bộ thân thể mềm nhũn, dựa vào người hắn, Bộ Nhu Nhi ôn nhu nhẹ nhàng nói: “Vương gia, ngài... Ngài phi quá nhanh? Thiếp thân sắp bị hù đến chết mất?”

Này toàn thân bộ dáng ỷ lại, hoàn toàn thỏa mãn tâm đại nam tử của hắn. Hoàng Phủ Nam Ninh cười sáng khoái: “Mới như vậy nàng đã sợ? Về sau bốn vương làm sao có thể đưa nàng đi chơi vui hơn nữa?”

Thật vậy chẳng? Thật tốt quá? Trong lòng thầm vỗ tay, Bộ Nhu Nhi âm thầm cầu nguyện, hy vọng trước khi nàng rời đi sẽ được tham gia vào chuyện đó. Hiện tại, nàng lại ôm lên cánh tay Hoàng Phủ Nam Ninh, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên mong chờ nhìn hắn: “Vương gia, thiếp thân chân run, ngài có thể hay không giúp thiếp thân một chút?”

“Tốt?” Sáng khoái đáp ứng, Hoàng Phủ Nam Ninh ôm thắt lưng nàng lên “Đi thôi?”

“Tạ Vương gia.”

Thân thể lập tức cứng đờ? Bộ Nhu Nhi mắt mở to nhìn hắn một hồi, mới nho nhỏ vừa nói ra một câu.

Hỗn đản? Ai cho người giúp ta như vậy? Trong lòng, nàng lại điên cuồng hét lên. Cần người đỡ cánh tay của ta, ai cho người chạm vào thắt lưng ta chứ. Nhưng dù không thích nàng cũng chỉ có thể điên cuồng hét lên trong lòng. Chính vì thế, Bộ Nhu Nhi buồn bực đến mức muốn nội thương?

“Ách, Vương gia...” Thấy thế, quân gia cũng nhịn không được cũng bị dọa đến. Mồm há hốc, trong lòng hắn càng thêm xác định: Minh vương phi Bộ Nhu Nhi này, Hoàng Phủ Nam Ninh thật sự là chọn đúng rồi?

“A, các vị sao thế? Lại cười con ngựa cao to của ngài đi trên đường hù dọa dân chúng?”

Hai người song song đi qua cửa, bỗng nhiên lại nghe được một tiếng cười từ sau truyền đến.

Lí Như Phong? Hắn lại tới nữa?

116. Chương 117

Trong lòng cả kinh, Bộ Nhu Nhi thực sự muốn cười —— hai người bọn họ thực sự không thể rời nhau được một chút sao? Vào triều vừa mới gặp qua đi? Mới được một lúc, hắn đã nhanh chóng tìm đến tận nhà để gặp mặt? Bọn họ thật đúng là mười năm như một ngày a, tình cảm thật làm cho nàng cảm động quá đi.

Vừa thấy người này đến, Hoàng Phủ Nam Ninh, lập tức liền buông lỏng tay ra, đi ra nghênh đón: “Như Phong, người đã đến rồi sao?”

“Đúng vậy?” Vội vàng nở một nụ cười sáng lạn, Lí Như Phong lớn tiếng trả lời.

Hai nam nhân đứng ngang nhau, trên mặt đều mang theo ý cười ẩn tình yếu ớt, kia bốn mắt nhìn nhau, lại trao ẩn tình, thẳng tắp nhìn chăm chăm đối phương, một giây đều luyến tiếc dời đi.

A a a?

Bộ Nhu Nhi hảo không nói gì. Làm ơn, đại ca, ngài cho dù muốn bỏ ta ra, cũng trước hết chào nhau được không? Liền như vậy bỏ lại nàng một mình, vội vàng đi cùng nam nhân muốn gặp của hắn, lại không biết nàng chính là đem trọng lượng toàn thân đều dựa vào trên người của hắn. Hắn liền như vậy buông tay, làm

hại nàng dưới chân không xong, thiếu chút nữa ngã sắp xuống ? Nếu không có quần gia ở bên cạnh, nàng chỉ sợ liền thật sự cùng với mặt đất thân mật tiếp xúc.

Tất nhiên Hoàng Phủ Nam Ninh không biết nàng đến oán niệm trong lòng nàng. Hai nam nhân đối diện nhau hồi lâu, trên mặt Lí Như Phong nụ cười càng thêm sáng lạng: “Vương gia, hôm nay có vẻ hứng trí, còn cùng Vương phi cười ngựa?”

“Hưng trí mới là lạ? Không biết là ta tâm tình không tốt mới có thể như thế sao?” Không hề giận bĩu môi, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng quát.

Lí Như Phong liền nhú mày: “Làm sao vậy?”

“Ai, quên đi, đều đã qua rồi.” Lại lắc đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh cầm lấy tay hắn: “Đi thôi, chúng ta vào bên trong tán gẫu.”

“Kia, thế còn Vương phi?” Ngay lập tức, Lí Như Phong nhìn Bộ Nhu Nhi bên kia hỏi.

“Nàng không có việc gì, không phải đã bình thường rồi sao? Tự nàng cũng biết nên nói thế nào chứ.” Lơ đãng nói xong, Hoàng Phủ Nam Ninh lôi kéo hắn, “Đi thôi?”

“Nga, được rồi?” Liền gật đầu, Lí Như Phong quay đầu nhìn nàng. Khóe miệng nhếch lên, trong mắt ẩn một chút ý cười, chắc chắn là như vậy.

Thiết, tiểu dạng, thấy trước mắt ra để ý người, người liền dào dạt đắc ý như vậy sao? Bộ Nhu Nhi vô lực nhún vai.

“Vương phi.” Bên cạnh, quần gia lại khẽ gọi.

Bộ Nhu Nhi quay đầu: “Chuyện gì?”

“Vương gia... Ngài không cần đối với Vương gia sinh khí, hắn từ trước đều như thế này, không biết thương tiếc nữ tử. Ngài kiên nhẫn một chút, qua một thời gian, hắn chắc chắn sẽ hiểu được.”

Ha, nghĩ nàng sẽ ai oán sao? Bộ Nhu Nhi lập tức lắc đầu: “Không có việc gì. Vương gia hắn như vậy đã tốt lắm rồi.”

“A?” Quần gia thốt lên kinh ngạc.

Bộ Nhu Nhi lại nhún nhún vai, nhìn cửa vương phủ kia thấy một con tuần mã vẫn còn một con tuần mã, nhẹ nhàng vuốt cằm: quả nhiên là hảo mã. Về sau, nàng cũng muốn có một con như vậy ?

117. Chương 118: Tướng Gia Tới Nói Chuyện

Thoảng đứng thẳng một hồi tại cửa, Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Lí Như Phong đã không thấy bóng dáng đâu.

Bộ Nhu Nhi nhún vai, nha hoàn theo sau nhận mệnh đến đỡ nàng vào vương phủ. Đại hội không nhiều lắm, đi theo nàng tiến cung, Tú Nhi vẫn canh giữ ở bên cạnh cỗ kiệu đã trở lại.

Đối mặt với những chất vấn không ngừng của Tú Nhi, Bộ Nhu Nhi lười trả lời, liền kéo nàng cùng đi ra hoa viên đi dạo một chút. Bởi vì, đột nhiên nàng cảm thấy chính mình thật nhàm chán.

Nhưng mà, chưa đi được xa, một thân ảnh thon dài dĩ nhiên lại ngăn trở đường đi của các nàng——

“Tình hình thân thể thất vương phi không sai. Theo vương gia ở trên ngựa rong ruổi rất lâu, cũng không có sợ tới mức mềm nhũn chân”

Hắn so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, trên mặt mang theo nụ cười nhợt nhạt, hai mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, ánh mắt sắc bén, giống như muốn nhìn thấu lục phủ ngũ tạng của nàng, đem mọi thứ trên người nàng hảo hảo tra xét một phen.

Người này, rõ ràng là bạn tốt của Hoàng Phủ Nam Ninh, đương kim tướng gia——Lí Như Phong.

Bộ Nhu Nhi nghe được cười yếu ớt: “ Đa tạ tướng gia quan tâm. Thiếp thân là con gái của võ tướng, từ nhỏ đã quen với đánh ngã, loại chuyện này cũng chẳng có gì lạ.”

“ Thì ra là thế.” Gật gật đầu, Lí Như Phong nói xong, vô tình đi đến trước mặt nàng. Nhưng đôi mắt kia, lại sắc bén hơn?

Bộ Nhu Nhi ngẩng đầu lên, không kiêu ngạo, không siểm nịnh nhìn thẳng vào hắn.

Lí Như Phong thực sự rất sửng sốt, lập tức phản ứng lại, khoe môi liền nhếch lên, trong mắt tăng lên sự lạnh lẽo như băng.

Bộ Nhu Nhi như trước đem cảm nâng cao lên, trong mắt còn mang theo một chút cười nhợt nhạt.

Tư tư.....Tư tư

Bọn họ đối diện nhau, hai người đều không nói gì. Nhưng Tú Nhi bên cạnh lại ngó lom lom? Hơn nữa, không biết có phải là ảo giác của nàng không nữa, nàng tựa hồ nhìn thấy ánh mắt đang giao nhau của hai người, khơi ra từng đợt tia lửa điện, giống như chỉ cần có một ngọn lửa, hoặc bị người ngoài kích thích, ngọn lửa giữa bọn họ sẽ âm ỉ bùng nổ a.

Cả người không tự giác phát run, tâm cũng bang bang nhảy loạn, vội vàng chạy tới, đem Bộ Nhu Nhi ngăn ở phía sau: “ Vương phi.”

“ Tú Nhi, muội đứng qua một bên.” Nhưng một tay Bộ Nhu Nhi túm nàng đứng sang một bên.

Tú Nhi lòng nóng như lửa đốt. “ Vương phi”

Tinh huống giữa bọn họ, nàng nhìn cũng thấy kinh hồn bạt vía, nàng rất sợ hãi a.

“ Ta lạnh, muội trở về lấy áo choàng lại đây cho ta.” Nhìn bộ dạng của nàng, Bộ Nhu Nhi liền tạm thời buông tha cho Lí Như Phong, quay đầu thấp giọng nói.

Tú Nhi chần chờ một chút. Bộ Nhu Nhi liền hối thúc nàng: “ Nhanh chút đi? Đi nhanh về nhanh, ta sắp bị đông chết?” Nói xong còn xoa xoa cánh tay tượng trưng.

“ Vâng.... Được rồi” Thế này mới bắt đầu gật đầu, Tú Nhi lại lặng lẽ liếc nhìn Lí Như Phong một cái, xoay người chạy nhanh đi.

“ Nha đầu này đối với vương phi thập phần trung thành”. Thanh âm Lí Như Phong vang lên bên tai

Bộ Nhu Nhi quay đầu cười khê: “ Nàng là nha hoàn ta coi trọng nhất”

“ Có thể có được một nha hoàn như thế, cuộc đời vương phi thật may mắn” Gật gật đầu, Lí Như Phong thấp giọng nói.

Lúc nói chuyện, miệng của hắn bất giác cong lên, một đôi mắt đúng là chớp cũng không chớp cứ nhìn chăm chăm vào nàng, giống như muốn từ trong mắt nàng tìm ra nguyên nhân.

Nhưng nàng Bộ Nhu Nhi cũng không phải dễ chọc a? Muốn nhìn có phải không? Tốt, vậy ngươi nhìn cứ nhìn.

Liền đem cảm dương lên rất cao, ý cười trên mặt cũng nhu hòa dễ thân hơn: “ Tướng gia quá khen. Có thể có bằng hữu như tướng gia, cuộc đời này của vương gia cũng thật may mắn.”

“ Đó là đương nhiên” Lập tức gật đầu một cái, Lí Như Phong trả lời rất đắc ý.

Nàng phát hiện thì ra người này là cái tự kỷ cuồng.

Nhìn không được ở lòng chủi rửa hắn một phen, Bộ Nhu Nhi lại gờ khuôn mặt tươi cười lên: “ Tướng gia, thiếp cảm thấy đứng như vậy có chút mệt, chúng ta đi đến lương đình bên kia ngồi xuống, tướng gia thấy thế nào?”

“ Tốt. Hết thấy đều nghe theo phân phó của vương phi.” Liền gật đầu, Lí Như Phong biểu hiện lễ độ nho nhã.

Bộ Nhu Nhi cười cười: “ Tốt lắm, đi thôi.”

Mang theo hân, hai người đi vào bên trong một lương đình cách núi giả thượng không xa. Nàng dẫn đầu ngồi xuống, quan sát chung quanh một phen, phát hiện không có nhân vật khả nghi nào trong phạm vi, Bộ Nhu Nhi rút cuộc thu hồi khuôn mặt tươi cười: “Tốt lắm, người sáng mắt không nói tiếng lóng (người quang minh chính đại), tướng gia có cái gì nói đi? Không cần phải che che dấu dấu.”

“Hảo” Lập tức vỗ tay, Lí Như phong cất cao giọng nói: “Hạ quan cũng đang muốn nói như vậy? Xem ra, vương phi cùng hạ quan đều là anh hùng suy nghĩ giống nhau.”

“Ha ha, thiếp chỉ là một tiểu nữ tử, như thế nào có thể đánh đồng cùng người hùng tài vĩ lược như tướng gia ngài? Kia thật sự làm thiếp ngại chết” Vội vàng cúi đầu, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói.

Lí Như Phong cũng cười: “Vương phi khiếm tốn làm gì? Mấy ngày ở đây, biểu hiện của người ở trong vương phủ ta đều xem ở trong mắt. Có thể làm vương gia thương tiếc với người như thế, còn làm cho rất nhiều người ở trong vương phủ đều kính sợ, năng lực của người không giống người thường.”

Quả nhiên, nam nhân này đến là có mục đích. Mấy ngày nay hân hân nhìn được rõ hành động việc làm của nàng. Xem ra, trong nhà còn có mật thám ngầm.

Bộ Nhu Nhi cười lạnh nhạt, đầu nghiêng nghiêng: “Chút tài mọn, những điều tướng gia nhìn không đáng nhắc đến.”

“Đâu có đâu có. Mỗi người đều nói quan trường hiểm ác, thực không biết, nữ nhân ở cùng nữ nhân mới đúng là sóng ngầm mãnh liệt nhất. Vương phi người có thể yên ổn ở trong vương phủ, ngay từ đầu còn có thể đem những người ở khắp nơi đang nhắm vào vị trí vương phi thu phục, liền ngay cả Vương thái hậu cũng dần dần thay đổi cách nhìn về người. Nữ tử tâm thường không giống người.” Lí Như Phong lắc đầu, chậm rãi nói một cách tinh tế.

Ha ha, hân thật sự quan sát mọi việc đều tỉ mỉ a?

Một khi đã như vậy, nàng cũng không cần phải giả bộ.

Thân thể buộc chặt đột nhiên thả lỏng, một tay nàng đặt trên bàn màu xanh, liếc mắt nhìn hân: “Thì tính sao? Tướng gia có cái gì không bằng lòng, nói thẳng đi? Người đều đã biết, cần gì phải ở bên này dò xét ta.”

“Này không phải cần vương phi người phối hợp sao? Nếu không phải hạ quan nói nhiều như vậy, chỉ sợ người cũng sẽ không thừa nhận đi.” Tiếp tục cười, đắc ý trong mắt Lí Như Phong càng thêm rõ.

“Mà hiện tại, ta thừa nhận.” Một tay chống cằm, Bộ Nhu Nhi gật gật đầu.

Lí Như Phong cũng vừa long gật đầu: “Tốt lắm. Hạ quan chính là hi vọng như thế.”

“Như vậy. Sau đó thì sao” Bộ Nhu Nhi ôn nhu hỏi: “Ta thừa nhận, điều này có gì tốt đối với tướng gia?”

“Đối với ta đương nhiên không có chỗ tốt. Nhưng đối với vương gia thì khác.”

Ha ha ha.

Nghe đến đó, thiếu chút nữa Bộ Nhu Nhi cất ra tiếng cười to.

Quả nhiên a? Người này là vì Hoàng Phủ Nam Ninh mà đến? Quả thật là bằng hữu tốt, cảm tình khẳng định so với tướng tượng của nàng còn sâu hơn.

Khóe miệng nhếch lên cao, nàng liền nói: “Không biết tướng gia có gì chỉ giáo?”

“Rất đơn giản. Nhớ ngày đó, vương gia muốn kết hôn là một vương phi ôn nhu nghe lời, không can thiệp vào chuyện của hân, hân tùy tiện muốn làm gì thì làm” Nhìn vào mắt nàng, Lí Phủ Nam gần từng chữ một.

Bộ Nhu Nhi gật đầu “Điểm này, ta cho rằng ta làm được.”

“Xác thực, trước mặt vương gia, người thực ôn nhu nghe lời. Nhưng là ——” đột nhiên thay đổi câu chuyện, âm điệu Lí Như Phong như chậm lại “Vương phi người không biết là người cũng quá ôn nhu nghe lời sao? Ngay từ lúc đầu, ta liền nhận thấy có chút không thích hợp.”

Xin hỏi, hân là đang chất vấn nàng sao?

Bộ Nhu Nhi cười khê “ Thì tính sao? Vương gia không thích sao? Không phải hấn hi vọng một nữ tử như vậy sao?”

“ Hấn muốn là một nữ tử trước sau như một. Mà không phải như nàng vậy, mặt ngoài thì dịu ngoan như thỏ, nội tâm lại giả dối như hổ”

Bộ Nhu Nhi nháy mắt mấy cái “ Cho nên?”

Lí Như Phong nhìn nàng.

Bộ Nhu Nhi cười cười “ Tướng gia muốn đi sang bên chỗ vương gia tố cáo ta sao?”

“ Hấn sẽ tin sao?” Lí Như Phong hỏi lại

Nhu Nhi cười đến ngọt ngào: “ Nếu là người khác nói, chắc chắn hấn không tin. Nhưng nếu là người nói, thế nào hấn cũng sẽ tin năm, sáu phần đi?”

“ Nói như vậy, nhưng đó là chuyện khác. Theo quan điểm của hấn, cho tới bây giờ nữ nhân đều tượng trưng cho sự ngu ngốc, mỗi ngày liên chỉ biết tranh thủ tình cảm, đổ kị lẫn nhau. Cho nên, nếu ta nói chi tiết cho hấn, hấn quả thật sẽ không tin. Huống chi, người lại làm bộ làm tịch lâu như vậy, hấn cũng sớm đem người nhận định rõ.” Lí Như Phong lắc đầu, nói khê.

118. Chương 119

Nguyên lai còn có thể nói như vậy? Bộ Nhu Nhi biết rõ, thành kiến của tên kia với nữ nhân đúng là rất kinh khủng. Bất quá, điều này cũng càng hỗ trợ cho hành động của nàng.

Nàng nghiêng đầu: “ Như vậy, ngài định nói rõ việc này với vương gia như thế nào?”

“ Chính là bởi vì khó có thể giải thích rõ, cho nên ta mới tới tìm vương phi .” Nếu chuyện tình đều đã nói rõ, Lí Như Phong cũng không cần khiêm tốn, trực tiếp xưng ta.

Điều này cũng chứng minh, hấn đã tính toán lật bài ra với nàng.

Tốt lắm.

Nhu Nhi nháy mắt mấy cái. “ Còn thỉnh tướng gia chỉ rõ”

“ Ta hiện tại ở đây, cũng đã tìm cách hiểu rõ xem vương phi tới cùng là cái dạng người gì.” Nhìn vào mắt nàng, tiếng nói Lí Như Phong chậm lại “ Ngay từ đầu, ta nghĩ nàng chỉ là tiểu nha đầu có điểm tâm cơ, không dễ dàng thấy người sang bắt quàng làm họ, lại xu nịnh chung quanh, làm mọi người yêu thích, cũng dễ dàng ngồi yên ngôi vị vương phi của nàng. Nhưng về sau ta phát hiện, nàng không chỉ đơn giản như vậy. Hơn nữa, thời điểm ta phát hiện nàng đối phó với Tuyết Y tiểu thư cùng những hạ nhân trong phủ của nàng, nàng quả là nữ nhân không đơn giản.”

“ Đa tạ đã khen ngợi” Nếu đã nói rõ như thế Bộ Nhu Nhi cũng không giấu diếm nữa, bị động nghe hấn nói.

Lí Như Phong tiếp tục nhìn chăm chăm vào mắt nàng “ Nhưng, ta rất tò mò.Những thủ đoạn này của nàng là học được từ đâu? Mấy thứ khẩu phật tâm xà, mượn đao giết người này, trong nhà cũng không ai dạy cho nàng những thứ này đi?”

Muốn biết sao, Bộ Nhu Nhi cười: “ Đây là bí mật, thứ ta không thể nói”

Nghe nàng nói như vậy, Lí Như Phong rõ ràng sờ một phen. Sau đó hấn mới không thể không gật đầu “ Được rồi. Một khi đã như vậy, chúng ta trực tiếp đi vào đề tài chính nào. Vương phi, ta chỉ muốn biết, nàng gả cho vương gia tới cùng là vì cái gì?”

“ A, tướng gia, lời nói này của ngài rất có ý đùa a. Lúc trước, không phải vương gia chọn ta sao? Ta xuất thân hèn mọn, căn bản không có quyền cự tuyệt, cũng chỉ có thể gả cho hấn. Bây giờ, ngài như thế nào lại hỏi ta vấn đề này?” Cười nhợt nhạt, Bộ Nhu Nhi cung hấn phá vỡ cục diện.

Nàng phá vỡ tình thế, Lí Như Phong cũng không tính bồi nàng: “ Lời tuy như vậy, nhưng cho tới bây giờ biểu hiện của nàng đều lấy lòng vương gia nhưng lại không nguyên ý cho hắn sung hạnh, loại biểu hiện này, thập phần rất kì quái”

“ Kì quái ở đâu?”

“ Nếu nàng thật sự muốn củng cố địa vị của mình ở đây, biểu hiện tốt nhất là để vương gia sung hạnh. Huống chi, nếu để vương gia sung hạnh, may mắn mang thai, sinh hạ tiểu thể tử đầu tiên thì cực kì có lợi cho nàng. Một lần kia là cơ hội lớn lại bị nàng phá hỏng như vậy. Chỉ điểm này, cũng đã nói lên mục đích của nàng khẳng định không phải như vậy.”

“ Một lần kia ——“

“ Nàng đừng nói với ta đó là do nàng không cẩn thận đập phải vương gia, hại hắn lăn từ trên giường xuống. Loại lời nói này, nàng có thể lừa gạt được người khác đi nhưng một người lớn như hắn lại bị một tiểu nữ tử vô ý đập phải. Phản ứng của nàng lại như là vô tình, rõ ràng người sớm đã có kế hoạch.” Lúc nàng muốn mở miệng, hắn nháy mắt liền ngắt lời nàng, Lí Như Phong đem những lời nàng sắp giải thích áp chế trở về.

Giải thật, hắn phân tích thật đúng là TMD đúng.

Khóe miệng giật nhẹ, Bội Nhu Nhi cũng chẳng muốn cùng hắn vòng qua vòng lại.

“ Đúng thì thế nào, Ta sớm đã tính kế, ta không thích cùng người khác dùng chung giường, có vấn đề gì sao?”

“ Không thành vấn đề. Vương phi người làm như vậy thật tốt, cực kì thông minh. Đối với trí tuệ của người ta bội phục sát đất.” Gật đầu, Lí Như Phong càng thêm thâm trầm nhìn vào mắt của nàng “ Hiện tại, ta muốn biết, nàng ở trong này nghĩ tất cả các biện pháp như thế, tới cùng là vì cái gì?”

Đột nhiên trong lòng nhúu chặt, Bội Nhu Nhi lặng lẽ mở to mắt “ cái này ta không thể nói.”

Mâu quang Lí Như Phong tối sầm lại “ Vương phi nàng tốt nhất nên thành khẩn khai báo. Nếu không, đến lúc đó nếu để ta tra xét ra, nàng nên coi chừng”

“ Đi thăm dò, điều tra đi. Tùy ngài.” Nhu Nhi vuốt vuốt tay, vân đạm phong khinh (chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi) nói

Lí Như Phong sửng sốt: “ Nàng không sợ?”

“ Có gì phải sợ? Ta cũng không làm chuyện gì ám muội?” Bội Nhu Nhi nhẹ nhàng cười, điều chỉnh tốt tâm tình, tiếp tục đối diện với hắn “ Lí tướng gia, ngài cực kì thông minh, ý tứ trong mọi nhất cử nhất động của ta đều bị ngài đoán trúng. Nhưng, ta dám khẳng định, mục đích cuối cùng của ta, ngài đoán không được.”

Lông mi Lí Như Phong dần dần rũ xuống “ Mục đích cuối cùng của nàng là gì.”

“Không nói cho ngài” Bội Nhu Nhi cười, ngữ điệu nhẹ nhàng, nói.

“ Minh vương phi?” Thanh âm Lí Như Phong lập tức trầm xuống, lạnh giọng quát lớn.

Bội Nhu Nhi vẫn cười: “ Chuyện này, đối với ngài có biết hay không mà nói cũng không quan trọng. Dù sao, ngài chỉ cần biết rằng, bất luận ta làm cái gì cũng không gây bất kì điều gì có hại cho vương gia, vậy đi.”

“ Thật vậy chăng?” Nói thật, thời điểm phát hiện ra nữ nhân này rất giáo hoạt, hắn cũng đã thập phần cẩn thận rồi. Mà hiện tại, cùng nàng nói chuyện một phen, lại càng phát hiện tâm tư của nàng so với tưởng tượng của hắn còn giả dối hơn? Trong lòng Lí Như Phong bất giác càng thêm cẩn thận, vẻ mặt cũng nghiêm túc hơn khi nhìn vào mắt nàng.

Bội Nhu Nhi vội vàng gạt đầu: “ Thật sự. Nếu không ngài cứ việc đi điều tra đi. Nếu thật sự tra ra, kia cũng là bản lĩnh của ngài?”

Xem biểu tình của nàng tràn đầy tự tin như vậy..... tâm Lí Như Phong trầm xuống: hắn gần như có thể khẳng định, chính mình tra không được.

Một khi đã như vậy, thở sâu, ánh mắt thâm trầm tiếp tục nhìn nàng: “Nàng đã không nói, như vậy, ta có chút lời nói muốn nói rõ cùng nàng.”

“Xin mời”

“Ta mặc kệ nàng gả cho vương gia có mục đích gì? Nhưng, nàng đã danh chính ngôn thuận làm Minh vương phi, ta hi vọng nàng có thể làm một vương phi tốt, biết cách cư xử đúng mực. Ngoài ra, động tác của nàng trong mỗi một việc sẽ đều bị ta theo dõi. Một khi để cho ta phát hiện nàng có bất cứ một cử nào không đúng, nhất là với vương gia, làm hại với Phụng Tường vương triều, ta sẽ không dễ dãi như thế đâu?”

“Kỳ thật, ngài chính là lo lắng vương gia của ngài bị ta lừa, bị ta hại, đúng không?” Đơn giản suy nghĩ một phen lời nói của hắn, Bộ Nhu Nhi nhún nhát cười hỏi.

Lời này của nàng, vì cái gì hắn nghe có chút kỳ quái a? Bất quá, suy nghĩ một chút, Lí Như Phong vẫn gật đầu.

“Ha ha” Bộ Nhu Nhi lập tức nở nụ cười. Chủ động vươn tay ra, vỗ vỗ tay hắn, nàng nhợt nhạt cười “Yên tâm đi. Vương gia của ngài vĩnh viễn là vương gia của ngài, ta vĩnh viễn sẽ không thương tổn hắn, lại càng không phá hoại tình cảm của hai vị”

“Lời này của nàng là có ý tứ gì?” Trong lòng Lí Như Phong lập tức run lên. Một loại dự cảm không tốt kéo tới làm hắn nhú mày

“Liên là ý tứ này” Bộ Nhu Nhi cười, cặp mắt trong sáng, trong con ngươi tràn đầy ý cười “Ngài yên tâm, việc làm của ta tự có chừng mực, vương gia đã cung cấp điều kiện tốt cho ta như vậy, ta làm sao có thể đi thương tổn hắn? Ta nhất định sẽ hảo hảo nịnh hót hắn, là vương phi tốt của hắn. Sau cùng, ta nhất định sẽ đem hắn còn nguyên vẹn trả lại cho ngài.”

“Tới cùng là nàng đang nói cái gì?” Lí Như Phong nhú chặt mày lại. Vì cái gì hắn cảm thấy càng ngày càng nghe không hiểu lời nói của nàng?

“Ha ha, nếu đã nói ra, ngài liền không nhất định phải giấu diếm nữa? Người cùng vương gia, chuyện tình hai người các người trong lúc đó, hắn là không nhiều người biết đi? Ta biết người thích hắn, đau lòng vì hắn, không đành lòng nhìn ta lừa gạt hắn. Cho nên, ta cùng người nói, cái này người không nhất định phải lo lắng, nam nhân của người, ít nhiều ta cũng không có hứng thú. Ta gả cho hắn, liền giống như hắn cưới ta, đều theo nhu cầu của mọi người, hỗ trợ lẫn nhau, không hơn.”

“Nàng đang nói cái gì vậy?” Nghe được hai câu sau của nàng, Lí Như Phong rốt cục cũng hiểu rõ, ngay lập tức sắc mặt lại âm trầm “Vương gia không phải là nam nhân của ta, chúng ta cũng không phải cái loại quan hệ này?”

“Ai nha, yên tâm a. Ta sẽ không kì thị các người”, Bộ Nhu Nhi khoát tay, vui tươi hơn hớn nói.

Trong lòng Lí Như Phong bắt đầu sôi sục “Minh vương phi, nàng ít nói bậy đi.”

“Là ta nói bậy sao? Nhiều người thấy hai người các người thường xuyên nắm tay nhau, lại còn đóng cửa lại cùng nhau ở trong phòng một hồi lâu như thế, các người thất sự là đang nói chuyện sao? Hay đang làm cái chuyện khác, ai biết được?”

“Nàng.....”

“Ha ha, đừng nhìn ta như vậy. Ta nói ta không kì thị các người. Hơn nữa, vương gia chưa bao giờ đem nữ nhân để ở trong mắt, mà ngài, bộ dạng lại đẹp như vậy, so với mỹ nhân còn đẹp hơn nhiều, lại suốt ngày ở cùng một chỗ với vương gia, năm rộng tháng dài, làm cho người ta không khỏi hoài nghi là rất khó?” Ha ha cười, Bộ Nhu Nhi chậm rãi nói.

“Bốp” Lí Như Phong vỗ bàn một cái, đứng lên “Nàng đừng lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử? Ta cùng vương gia.....”

“Như Phong, người ở trong này làm gì? Hai người các người đang làm cái gì?”

Mới kích động đứng tại chỗ, chợt nghe một tiếng hét lớn truyền đến.

Trong lòng cả kinh, vội vàng quay đầu, cứ nhiên phát hiện là Hoàng Phủ Nam Ninh đang tới đây.

Đi theo phía sau hắn là Tú Nhi, tay nàng đang cầm áo choàng.

“ Vương gia” Hai người đều khấn trương, nhao nhao hành lễ.

119. Chương 120

Hoàng Phủ Nam Ninh vuốt cằm, bước qua, nhìn hai người kia, trên mặt tràn ngập ý không hiểu: “ Như Phong, người không phải nói muốn đi mao xí sao? Như thế nào đi lâu như vậy, chậm chạp không thấy người trở về, sau cùng lại chạy tới đây? Hơn nữa, người cùng tiểu bạch thổ nói cái gì a? Vì cái gì tức giận như vậy?”

“ Cái này, chúng ta.....”

“ A..., không có gì, thiếp định đi dạo hoa viên một chút, không nghĩ tới lại gặp tướng gia ở cửa. Bởi vì lúc rời khỏi phòng, thiếp cảm thấy lạnh cho nên Tú Nhi trở về lấy áo choàng, tướng gia hẳn lo lắng thiếp một người cô đơn, liền cùng thiếp trò chuyện, mới vừa nói cho thiếp trong triều có việc hay gì. Đang nói thì vương gia người đã tới rồi” Vội vàng nói tiếp, Bộ Nhu Nhi nhợt nhạt cười nói. Nói xong, mới bổ sung một câu “ Tướng gia vừa rồi bắt quá chỉ nói chuyện hơi lớn giọng mà thôi, cũng không phải rống lên với thiếp”

Ký thật, những lời này là nàng cố ý nói cho hắn nghe đi?

Khóe miệng nhếch lên, Lí Như Phong không hề giận liếc nàng một cái - nữ nhân, nàng thật đúng là ngoan độc. Mặt ngoài thì giúp ta giải vây, trên thực tế là muốn ta mang ơn nàng. Từ hôm nay trở đi, ta còn nợ nàng một lần ân tình.

Ánh mắt Bộ Nhu Nhi lại cùng hắn giao chiến một phe, ôn nhu cười — đa tạ tướng gia khen ngợi, không cần cảm tạ, không cảm tạ.

Nữ nhân này?

Một cỗ cảm giác tức giận trào lên trong lòng Lí Như Phong mà hắn chỉ có thể mạnh mẽ áp chế.

“ Thì ra là thế” Nghe được giải thích của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh lại trở lại bình thường, lại vẫn cười với hắn “ Như Phong, hóa ra người khéo hiểu lòng người như vậy”

“ Ha ha, vương phi nàng..... không sai. Ta cùng nàng tán gẫu thật sự rất vui vẻ” Vội vàng nặn ra một nụ cười, Lí Như Phong cơ hồ là từ trong kẽ răng nặn ra những lời này.

Bộ Nhu Nhi trong lòng thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu.

Hoàng Phủ Nam Ninh nghe được, trong lòng càng thêm sung sướng. Liền lại cầm tay hắn: “ Tốt, hiện tại nếu áo choàng đã đưa tới, chúng ta đi thôi? Ta còn có chuyện chưa nói xong cùng người ”

Lập tức?

Ngay tại lúc Hoàng Phủ Nam Ninh cầm tay hắn nháy mắt, Lí Như Phong cảm giác được một đạo ánh mắt đi theo hắn, gắt gao nhìn chằm chằm tay bọn họ đang đề lên nhau.

Bất giác nhớ tới lời nói của Bộ Nhu Nhi vừa rồi. Hiện tại ngẫm lại, tựa hồ thật đúng là có điểm quỷ dị?

Lí Như Phong vội vàng rút tay về, kéo ra khoảng cách với hắn.

“ Như Phong làm sao vậy?” Không còn trong tay, Hoàng Phủ Nam Ninh kinh ngạc ngẩng đầu.

“ Ách không có việc gì. Vương gia không phải nói phải đi về nói chuyện sao? Chúng ta đi thôi?” Khấn trương lắc đầu, Lí Như Phong nói xong, dẫn đầu bước đi.

“ A.....”

Nhìn hắn như vậy, tựa hồ cố ý thanh minh cái gì? Hoàng Phủ Nam Ninh khó hiểu, liền gật đầu, khấn trương đuổi theo hắn.

Ha ha ha?

Phía sau bọn họ, Bộ Nhu Nhi đem toàn bộ thu vào đáy mắt, trong lòng nhin không được cười ha ha.

“ Vương gia đi thông thả, tướng gia đi thông thả?”

Nhìn bóng lưng hai người, nàng vẫy vẫy chiếc khăn tay nhỏ, lớn tiếng nói.

Phía trước, cước bộ Lí Như Phong đột nhiên ngừng lại, quay đầu: “ Vương phi, lần nói chuyện hôm nay, hạ quan được lợi không nhỏ. Tiếp theo, chỉ mong chúng ta sẽ có một cơ hội như vậy” Lời nói một dạng đi ra từ trong kẽ răng.

“ Tốt thôi!” Bộ Nhu Nhi lập tức gạt đầu, hướng về phía hắc thoáng hiện một lúm đồng tiền sáng lúm.

Muốn tới thì tới? Cô nương ta còn sợ người sao?

Nữ nhân này.....

Thấy nàng như vậy, trong lòng Lí Như Phong đột nhiên lại căng thẳng.

Càng ngày hắc càng phát hiện: nàng, thực không dễ đối phó như trong tưởng tượng của hắc

120. Chương 121: Công Chúa Nam Vân

“Vương phi, tướng gia cùng ngài nói chuyện gì vậy ? Em phát hiện sắc mặt của hắc thật khó coi nha, lúc này nói chuyện, ngài ấy giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống người?”

Chờ khi cả hai vừa đi, Tú nhi liền vội vàng chạy tới

Bộ Nhu Nhi thông thả trả lời: “Bởi vì ta giành nam nhân của hắc?”

A? Tú nhi kinh ngạc trợn to mắt. Nàng ấy đang nói cái gì vậy? Vì sao nàng nghe mà cũng không hiểu?

Quang quá!!! (J Quạ bay đầy đầu)

Bộ đáng hiện giờ của Tú nhi ngơ ngơ ngác ngác thật đáng yêu nha? Xoa xoa mặt nàng ấy một chút, Bộ Nhu Nhi khoác tay nàng: “Đi thôi, đi trở về?”

“A? Vậy còn áo choàng...”

“Không cần. Gió đã ngừng, không cần dùng nữa.”

“Vậy còn tướng gia...”

“Số là , hắc đang cùng Vương gia nói chuyện, chúng ta trở về, đóng cửa lại ta sẽ nói tỉ mỉ cho người biết. Bên ngoài sợ tai vách mạch rừng, nếu để cho người khác nghe được sẽ không tốt lắm.” Ừm, nếu tính ngày tháng, thì mình cùng nha đầu kia ở chung với nhau cũng được một thời gian không ngắn. Hiện tại, cũng nên giáo huấn cho nàng biết chút kiến thức xung quanh ? Vừa đi, nàng vừa âm thầm đưa ra quyết định

Hôm đó, nàng đem hết sự tình giải thích cho Tú nhi nghe, Tú nhi liền ngây người, ngẩn ngơ liên tục trong mấy ngày liền.

“Nha đầu, uy, tỉnh tỉnh? Tỉnh tỉnh?”

Vội vàng vỗ nhẹ vào mặt nàng, lớn tiếng kêu to.

“A... A?” Tròng mắt chậm rãi di chuyển, thanh âm chậm nhẹ của Tú nhi vang lên

“Ta khát, mang chén nước đến đây.”Bộ Nhu Nhi lãnh đạm nói.

“Dạ.”

Liền chậm rãi đi qua , rót một chén trà, lại chậm rãi đi trở về, chậm rãi nâng chén trà đưa lên, Tú nhi lẳng lặng nói: “Vương phi, trà đây ạ.”

Ách...

Hải đã làm đến thế mà nàng ấy vẫn không có tỉnh. Nhưng mà, cũng không thể không nói, nha đầu kia, nàng ấy ngốc thật?

Bộ Nhu Nhi cũng không có ý đem nàng ấy cấp cứu cho tỉnh

Phách?

Trong lòng đang chậm rãi nghĩ, bỗng nhiên nghe được tiếng phá cửa . Đồng thời tiếng rống to kèm theo

“Ai là Bộ Nhu Nhi? Mau ra đây cho bản công chúa?”

Ai vậy?

Không hề phòng bị, chỉ cảm thấy tiếng nói sắc bén xuyên thấu qua đại môn đập vào bên tai ,đã thể còn tràn vị axit axetic, thân thể đều run lên, Bộ Nhu Nhi vội vàng theo ghế trên nhảy dựng lên

“Vương phi?”

Lập tức, Tú nhi cũng đột nhiên thanh tỉnh, một phen giữ chặt ống tay áo của nàng

Ai? Bắt đầu từ tối hôm qua, nàng dùng nhiều phương pháp như vậy cũng không cấp cứu cho nàng ấy tỉnh lại được, không nghĩ tới hiện tại nghe thấy người khác rống to, nàng ấy liền tỉnh lại ? Bộ Nhu Nhi trong lòng cảm thấy thất bại, cùng mất mát: bởi vì, nàng không khiến cho Tú nhi ngốc nghếch đáng yêu kia tiêu hóa được hết kiến thức nàng nói, nàng rất tiếc nha.

Nhưng mà, hiện tại không phải lúc nói những thứ này

Vội vàng kéo Tú nhi, Bộ Nhu Nhi đi ra đại môn, liền nhìn thấy một cô gái khí thế bức người tay cầm trường tiên, lại có rất nhiều cung nữ đi theo sau , hùng hổ đi về hướng nàng. Phía sau bọn họ ,đi theo còn có đám người quần gia của vương phủ. Một đường đi tới, bọn họ nhỏ giọng khuyên cái gì, cũng không dám lớn tiếng, tựa hồ sợ chọc giận vị cô nãi nãi.

Nhìn thái độ của họ đối với vị này, hẳn vị này là muội muội cùng mẫu thân với Hoàng Phủ Nam Ninh, là nữ nhi duy nhất của thái hậu, năm nay mười bốn tuổi?

Xem tình huống này , Bộ Nhu Nhi lập tức nghĩ tới.

Vội vàng đi đến trước mặt cô gái trong khoảnh khắc nàng hướng thân hành lễ: “Thỉnh an Vân công chúa.”

“Người...”

Nàng chú ý tới người này y phục đẹp đẽ quý giá đi theo sau là một đám người mà lại ở trước nàng thì lễ trước, nàng nắm chặt roi một chút? Nhìn lại, nàng ấy tư thế mềm mại dịu dàng, khiến cho dừng khí của nàng thối lui hơn phân nửa. trong lòng phần nộ tựa hồ cũng không còn tràn đầy.

Nhưng mà, lập tức lại thở sâu, nắm chặt roi, bước đi lại đây: “Người, chính là Bộ Nhu Nhi? Là Vương phi mà tứ hoàng huynh mới cưới?”

Bộ Nhu Nhi gật đầu:“Đúng là thiếp thân.”

“Ngẩng đầu lên, cho bản cung nhìn xem.”

Bộ Nhu Nhi liền theo lời ngẩng đầu.

Lập tức, nàng liền bắt gặp lại đôi mắt tràn đầy lửa giận

Tại đây chủ nhân đôi mắt đem nàng ra đánh giá từ đầu đến chân , Bộ Nhu Nhi cũng nắm chặt cơ hội đem nàng ta hảo hảo đánh giá một phen: đây là cô gái đáng vẻ chừng mười bốn mười lăm, một kiện y phục cùng áo choàng, trên thêu hoa văn phượng hoàng , mái tóc đen được búi gọn gàng thể hiện sự hoạt bát xinh đẹp của nàng, trên người nàng ánh sáng ngọc lấp lánh.

Nàng có khuôn mặt khéo léo xinh đẹp đến mê người, đôi mắt đen to tròn lúng liếng, mắt đẹp có một chút hồn nhiên nhưng vẫn cao ngạo, đôi mắt mang một tia lửa giận, mắt phượng mang theo một tia cao ngạo

bất khả xâm phạm, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, linh khí mang theo kiên cường, còn có khí chất tôn quý, nhìn cũng thấy nàng mang thân phận bất phàm.

Tuy rằng mới trẻ con nhưng khuôn mặt của nàng ấy như một đóa nụ hoa hé nở, sớm thổ lộ hương mê người, tuyệt diệu làm người ta không dám nhìn gần. Bộ Nhu Nhi có thể khẳng định, không đến hai năm, sẽ có một vị khuyên quốc khuyên thành tuyệt đại giai nhân.

“A, thì ra là nữ nhân như vậy? Bản cung cũng nhìn không ra người có cái gì hơn bản cung?” Song phương đánh giá nhau xong, cô gái giận tái mặt thốt lên, giơ roi trong tay, “Thành thật nói ra, người có cái gì, mà Như Phong ca ca đối với người như si như tủy?”

A?

Nghe nói như thế, Bộ Nhu Nhi trực tiếp ngậy người ra.

Nàng nàng nàng... Chỉ là vì nguyên nhân này mà đến? Ngay từ đầu nàng còn tưởng rằng vì chính mình đoạt đi ca ca thân ái của nàng ấy nên nàng ấy mới đến?

“Công chúa, ngài nghĩ sai rồi? Thiếp thân là Minh vương phi, là thê tử của tứ hoàng huynh. Ta cùng Lí tướng gia cũng không mấy khi cùng xuất hiện.”

“Hừ, người giả bộ? Nghĩ bản cung không biết sao? Ngày hôm qua, người cùng Như Phong ca ca cùng nhau nói chuyện? Các người còn nắm tay?” Trong mắt lửa giận cơ hồ đều theo tròng mắt bên trong phun ra đến đây, nàng ta cắn răng quá khế.

Ách...

Khóe miệng Bộ Nhu Nhi nhếch lên

“Công chúa, người thật sự nghĩ sai rồi.” Vội vàng lắc đầu, Bộ Nhu Nhi nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói, “Ta cùng tướng gia chính là tùy tiện hàn huyên vài câu mà thôi, cũng không có gì là da thịt chi thân a?”

“Người còn nói sao?”

Lập tức mặt đen lại, cô gái giơ cao tay cầm roi. “Bản cung nhìn thấy là người muốn ăn roi?”

“Công chúa, đừng mà?” Vội vàng lắc đầu, Bộ Nhu Nhi lớn tiếng kêu lên, “Ta quả thật cùng Lí tướng gia không có gì chỉ là cùng xuất hiện. Hơn nữa, ta là Vương phi, chả lẽ lại không biết kiểm điểm, cố ý thông đồng tướng gia? Mặc dù là ta không biết xấu hổ, nhưng cũng không muốn Vương gia mất mặt? Huống chi, lúc ấy Vương gia ở bên cạnh, chàng cũng thấy được. Chàng cũng không nói cái gì, nên thật sự không có gì.”

“Tứ hoàng huynh khi ấy cũng ở cùng sao?” Lập tức sững sốt, cô gái quay đầu lại, “Vì sao các người không nói chuyện này?”

“Nô tỳ không rõ lắm.” Phía sau cung nữ vội vàng lắc đầu.

Cô gái liền lại quay đầu, tiếp tục thờ phỉ phỉ nhìn nàng: “Nhưng mà, bọn họ nói lúc người cùng Như Phong ca ca nói chuyện? Hắn còn cười với người? Mau nói cho ta biết, rốt cuộc các người nói cái gì?”

“Thực không có gì mà? Tướng gia cùng ta tùy tiện hàn huyên tán gẫu, nói chút chuyện trong vương phủ, sau đó ngài ấy dặn ta là cố gắng quản lý vương phủ, đừng để cho Vương gia phiền lòng. Còn nói, ta phải hầu hạ Vương gia thật tốt, nhất định phải ngoan ngoãn, như vậy chàng ấy mới có thể thích ta.”

“Chỉ có thế?” Mi tâm khẽ nhíu, cô gái tựa hồ không tin.

Bộ Nhu Nhi vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, chỉ có thế. Với lại ngày hôm qua ta cùng Lí tướng gia cũng không ở chung bao lâu?”

” Nếu các người không ở chung bao lâu, vì sao hắn lại nói những lời này với người? Nếu không có giao tình gì, hắn sẽ nói những lời này sao?” mặt trầm xuống, cô gái tiếp tục thờ phỉ phỉ quát

Tiểu công chúa này, nàng nghĩ vấn đề quá nhiều. Bộ Nhu Nhi bĩu môi: “Tuy rằng tướng gia cùng ta không có giao tình, nhưng ngài ấy cùng Vương gia có giao tình tốt? Công chúa biết đấy, mỗi ngày vương gia giải quyết bao nhiêu quốc sự, nay ta gả vào đây, ở trong vương phủ mà lấy sự tình đi phiền chàng, làm cho

chàng không bớt lo, khiến cho tâm tình vương gia không tốt? Tướng gia là vì Vương gia suy nghĩ, mới có thể dẫn ta như vậy.”

“Thì ra là vậy.”

Nói ra cũng có lý

Cô gái gật gật đầu, trên mặt hiện lên một chút xấu hổ.

Nói như vậy, nàng tìm lầm người?

121. Chương 122

Nhớ lại lúc này mình còn hùng hổ, còn định dùng roi ngựa thương nàng, mà nàng vẫn nhẹ nhàng giải thích, thái độ khiêm tốn như vậy, trong lòng cô gái có chút áy náy. Nhưng mà, ngại cho thân phận, nàng ấy không thể nói xin lỗi, liền chỉ có thể tiếp tục phụng phịu, không nói một tiếng.

Hừ hừ, tiểu nha đầu, hiện tại sao không phản đối nữa đi? Tiểu nha đầu người mới mười bốn tuổi, ăn qua cơm sao không ăn nhiều muối lên, nghĩ gì đến chỗ ta cùng ta tranh giành tình nhân chứ? Hơn nữa lại ăn dấm chua của Lí Như Phong? Đáng lẽ người phải đi tìm Vương gia tranh giành tình nhân mới đúng chứ”

Trong lòng hừ lạnh, Bộ Nhu Nhi khước miệng lại nhếch lên một chút cười. Căn nã vừa chuyển, đang suy nghĩ nên làm như thế nào mới có thể cùng nàng chủ động tạo nên quan hệ, chợt nghe thấy ——

“Gâu gâu, gâu gâu?”

Con chó nhỏ đang vui vẻ chạy đến. Tuyết Nhi đã trở lại?

“Tuyết Nhi, chậm một chút, chậm một chút?”

Đi theo nó phía sau, một tiểu nha hoàn đang chạy không ngừng kêu to

Nhưng mà đương nhiên nó không nghe, đã ly khai chủ nhân hồi lâu chó nhỏ sẽ không nghe theo bất luận kẻ nào triệu hồi

Miệng kêu to, con chó nhỏ lấy tốc độ nhanh nhất đi vào cửa phòng, lướt qua cửa, thẳng đến chỗ Bộ Nhu Nhi mà đi.

Đến bên người nàng , con chó nhỏ lại bắt đầu gọi, còn chạy vòng vòng quanh chân nàng .

Tiểu tử kia, đến cũng thật đúng lúc?

Bộ Nhu Nhi kinh hãi. Chạy nhanh ôm lấy tiểu tử tông, xiết chặt nó miệng nó lại phát ra thanh âm

“Ô ô, ô ô?”

Vì thế, con chó nhỏ trộn to mắt, vô cùng đáng thương nhìn nàng, thoát nhìn thật sự là đáng thương

Nhìn thấy con chó nhỏ, đôi mắt như nước trong veo của tiểu công chúa nhìn chằm chằm về hướng nàng đang ôm ấp tiểu Bạch cẩu, nàng ấy kinh ngạc hô nhỏ: “Đây là – ”

“Nga, đây con chó nhỏ của ta, tên là Tuyết Nhi.” Vội vàng buông ra che miệng, Bộ Nhu Nhi ôn nhu cười, một tay nắm nó lên hướng tới chỗ nàng ấy, “Tuyết Nhi, đến đây, chào công chúa đi nào.”

“Gâu gâu?”

Quát to một tiếng, khéo léo nhu thuận giơ giơ lên móng vuốt.

Ngoan thật... Dễ nghe, con chó nhỏ rất biết nghe lời?

Lông thật dài, móng vuốt mềm, sờ lên nhất định thực thoải mái?

Dù sao cũng là tiểu hài tử, nàng ấy lập tức liền đem chuyện vừa rồi ném đến một bên, lực chú ý toàn bộ tập trung chỗ con chó nhỏ. Ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm con chó nhỏ nhìn một lúc lâu, bàn tay trắng nõn nâng đến gần. “Bản cung... Có thể sờ sờ nó không?”

“Đương nhiên, ôm một cái cũng được?” Bộ Nhu Nhi cười gật đầu.

“Thật sự? Bản cung cũng muốn ôm?” Vội vàng gật đầu, nàng ấy hân hoan lớn tiếng nói

“Vui không?” Bộ Nhu Nhi cũng liền gật đầu, liền đem con chó nhỏ chuyển dời đến tay nàng.

Sờ sờ đầu của nó, xoa bóp cái đuôi, lại xoa xoa nó trên người bao trùm một tầng tuyết trắng mao, trong mắt tràn đầy kinh hỉ.

Ha ha, tốt lắm! Vừa rồi đang suy nghĩ biện pháp, không nghĩ tới cơ hội liền chính mình đưa lên cửa.

Mắt thấy bộ dáng nàng ấy yêu thích không buông tay, Bộ Nhu Nhi trong lòng lập tức có chủ ý. Liền nhẹ nhàng cười, ôn nhu mở miệng: “Công chúa, đứng lâu sẽ mệt mỏi. Lại đây, ngồi xuống nghỉ ngơi đi?”

“Được.” Lập tức gật đầu, ôm con chó nhỏ ngồi an vị.

Nha hoàn mang trà vào, Bộ Nhu Nhi tự tay bưng một ly đưa đến: “Công chúa, uống trước chén trà nhuận nhuận cổ họng đi.”

“Không cần!” Lập tức lắc đầu, hiện tại tâm lực đều dồn vào con chó nhỏ trong ngực. Nơi này ngoạn một chút, nơi đó đùa nghịch một chút, phát hiện con chó nhỏ lại dịu ngoan tùy nàng nghịch, căn bản ngay cả phản kháng cũng không có, liền cũng muốn món đồ chơi như vậy, nàng ấy quả thực tâm như hoa nở?

” Con chó nhỏ ngoan như vậy, người dạy dỗ như thế nào?” Nhị không được ngẩng đầu hỏi.

Ách...

Bộ Nhu Nhi vẫn là ôn nhu cười: “Không có gì. Chỉ cần chút kiên nhẫn, hảo hảo dạy dỗ, nó tự nhiên cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời.”

“Nga.” Ngượng ngùng cúi đầu, cô gái nhỏ giọng đáp lời.

Chính là, nhìn con chó nhỏ trong ngực, nàng không còn hứng trí đùa như lúc nãy nữa. Đáy lòng áy náy ngẩng đầu, lại chậm chạp nói không nên lời.

Nếu nàng không nói, Bộ Nhu Nhi cũng không ép nàng, liền chuyển hoán đề tài: “Công chúa, nghe nói người mới đi Giang Nam chơi ba tháng, trở về lúc nào vậy?”

“Hôm nay” Nàng nhỏ giọng trả lời.

Nga

~Bộ Nhu Nhi đã sáng tỏ. Nói cách khác, nàng ấy mới trở về, thì có người đến mật báo, sau đó, nàng liền vùng vọt chạy đến đây?

Tốt lắm. Xem ra, có người muốn nàng không yên thân đây mà?

Trên mặt ý cười càng thêm ôn hòa, Bộ Nhu Nhi ôn nhu nói: “Công chúa, nếu mệt mỏi, liền đem Tuyết Nhi buông đi? Một hồi muốn ôm lại thì lại ôm là được.”

“Nga, được.”, cô gái gật đầu, đem con chó nhỏ buông.

“Công chúa, khát không? Uống một ngụm trà nhé?” Tiếp tục, Bộ Nhu Nhi lại nói. Nàng vội không nói đến chuyện vừa rồi

Nàng ấy sững sốt một chút, chạy nhanh gật đầu: “Được.” Lại nâng chung trà lên, uống một ngụm

“Vương phi.”

Lại một nha hoàn bưng một cái bàn nhỏ đi đến. Bên trong là hai cái đĩa bạch ngọc chế thành chén nhỏ.

“Làm xong rồi?” Thấy thế, Bộ Nhu Nhi trong mắt nháy lên một chút vui mừng, vội vàng đứng lên.

Nha hoàn gật đầu.

“Thật tốt quá!” Chạy nhanh đi qua, Bộ Nhu Nhi đem chén nhỏ bưng lên xem, trên mặt ý cười như hoa nở rộ sáng lạn

“Các người làm gì thế?” Thấy thế, nàng ấy bất giác tò mò, cũng đi theo đứng lên.

“Nga, là ta nhàn đến vô sự nên làm điểm tâm ăn, chuyên dùng để hạ nhiệt. Công chúa, nếu đã đến đây, người không bằng cũng nếm thử?” Chạy nhanh đem chén nhỏ đưa đến trước mặt nàng, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng hỏi

Nàng chút sững sốt. Xem thứ trước mắt, hình dáng cũng rất quái lạ——

“Thứ này có thể ăn sao?”

“Đương nhiên có thể! Người thử xem chẳng phải sẽ biết .”

“Được rồi?” Không có nhiều nghi vấn lắm, có lẽ cũng là xuất phát từ chuyện lúc nãy mà nàng cảm thấy áy náy? Nàng tiếp nhận chén nhỏ, cầm lấy thìa ăn thử một miếng nhỏ——

“Ngô, vị dâu tây ?”

Hai mắt lập tức mở to, trong ánh mắt ánh sáng lóe ra, nàng khẽ gọi đi ra.

“Người ăn thấy thế nào ?” Trong lòng cũng không thấy cả kinh, Bộ Nhu Nhi thấp giọng hỏi.

Nàng ta gật đầu, nhắm mắt nhớ lại hương vị, sau đó bình phẩm: “Ừm, rất ngọt ngào, còn hơi lành lạnh, ăn rất ngon?”

Ha ha, lời này nàng thích.

Liên cũng cầm lấy chén còn lại, Bộ Nhu Nhi nhợt nhạt cười: “Nếu ăn ngon, công chúa người ăn thêm nữa đi?”

“Được.” Cũng không cùng nàng khách khí, nàng ấy cầm lấy thìa liên ăn

Nhưng mà, tốt xấu cũng là công chúa, giáo dưỡng vẫn phải có. Mặc dù là ăn có chút nhanh, nhưng mà tướng ăn của nàng vẫn thập phần tao nhã, mỗi lần chỉ dùng thìa múc một ít một, chậm rãi ăn.

Chắc chắn, quả nhiên là hơi thở cũng hoàng thất. Bộ Nhu Nhi trong lòng thở dài, cũng cùng nàng dùng cái miệng nhỏ đem trong bát ra ăn.

“Ngô, thật sự ăn rất ngon?”

Rốt cục, nàng cũng ăn xong chén, gương mặt mỉm cười cảm thán một câu, sau đó mới nhớ tới tới hỏi: “Đây là cái gì vậy? Vì sao bản cung trước kia không có gặp qua?”

“Bởi vì này là ta mới hôm nay mới phát minh mà.” Nhợt nhạt cười, Bộ Nhu Nhi ôn nhu trả lời, “Này kêu kem ly, chỉ dùng sữa cùng dâu tây tạo nên hỗn hợp mà thành, đặt ở hầm băng cho đông lạnh sau thành hình”

“Bản cung đã nói lúc nãy, làm sao có thể có vị dâu?” Lập tức trên mặt ý cười tựa như Hoa giống như tầng tầng nở rộ, nàng ấy lớn tiếng nói.

Bộ Nhu Nhi cười yếu ớt gật đầu: “Công chúa quả nhiên thông minh, ăn cũng biết vị gì.”

“Không phải ta thông minh, là người làm rất ngon. Làm cho ta ăn còn muốn ăn thêm.” Vội vàng lớn tiếng nói xong, tiểu công chúa nhìn nàng, trên mặt ý cười đột nhiên lại héo rũ xuống dưới.

Bộ Nhu Nhi nháy mắt mấy cái: “Công chúa, làm sao vậy?”

“Cái kia...” Chậm rãi cúi đầu, nàng dùng thanh âm yếu ớt.

Bộ Nhu Nhi khó hiểu.“Công chúa, rốt cuộc làm sao vậy?”

“Cái kia, thực xin lỗi, bản cung sai lầm rồi. Bản cung hiểu lầm người.” Nàng cúi đầu xuống, nhẹ nhàng tỉnh tể nói.

Ha?

Nghe thế cái, Bộ Nhu Nhi lập tức liền nở nụ cười. Xem ra, nha đầu kia gia giáo quả nhiên không sai a? Biết sai có thể sửa, Tuy rằng nóng tính, nhưng trên thực tế tâm vẫn là thiện lương. Hơn nữa, nàng ấy cũng đơn thuần. Nàng bắt đầu thích nàng ấy.

Nhanh chóng đứng lên đi qua: “Công chúa sao người lại nói như vậy? Chuyện đã qua liền cho qua đi, không cần nhắc lại, ta không có giận người.”

“Thật vậy chẳng?” Nhanh chóng ngẩng đầu, gương mặt vui sướng hỏi.

Bộ Nhu Nhi gật đầu.

Sắc mặt nàng ấy lập tức hiện lên một chút cảm kích, vội vàng với tay cầm lấy tay nàng: “Thật tốt quá! Người thật tốt!”

Giờ mới biết sao?

Bộ Nhu Nhi cười yếu ớt: “Mọi người đều là người một nhà, không nên vì một việc nhỏ mà giận nhau”

“Nga, đúng vậy, người là tứ tẩu của ta?” Tựa hồ mới nghĩ tới, nàng ấy thấp giọng kêu lên

Bộ Nhu Nhi khẽ cười: “Công chúa, người hãy tin tưởng ta, ta cùng Lí tướng gia thật sự không có gì?”

“Ta biết...”

Nói đến cái này ý cười trên mặt bỗng nhiên héo rũ. Khuôn mặt nhỏ nhắn cúi đầu, nàng nói nhỏ: “Sớm nghe nói người ôn nhu nhu thuận, người cùng Như Phong ca ca...”

“Quên đi, không cần nói, không phải đều trôi qua sao?” Vội vàng cầm tay nàng, Bộ Nhu Nhi lại ôn nhu nói.

Nàng ấy lập tức cầm miệng, lại mở to hai mắt nhìn nàng: “Tứ tẩu, tẩu thật tốt?”

Đó là đương nhiên. Cũng không nhìn xem nàng một hơi đào bao nhiêu cạm bẫy cho tiểu công chúa đi vào, sau đó lại giả mù sa mưa đem nàng từ bên trong đi ra?

Tiếp tục lắc đầu, Bộ Nhu Nhi trên mặt ý cười càng nhu: “Muội là tiểu muội của ta mà. Ta không đối tốt với muội thì đối tốt với ai?”

“Ừm.” Nàng cho tới nay đều ôn nhu khiến tiểu công chúa lại hổ thẹn cúi đầu.

Bộ Nhu Nhi lại nâng đầu của tiểu công chúa lên: “Làm sao vậy?”

“Muội...” mắt đẹp buông xuống, tựa hồ không dám nhìn nàng.

Bộ Nhu Nhi tiếp tục cười, thấp giọng gọi một tiếng: “Tuyệt Nhi, lại đây?”

“Gâu gâu?”

Con chó nhỏ lập tức kêu to chạy lại đây.

Đem nó ôm lấy, đưa tới chỗ công chúa: “Công chúa, muội giúp ta chiếu cố Tuyệt Nhi một chút đi? Ta hiện tại muốn đến phòng bếp một chuyến.”

“Làm gì?” Nàng vội hỏi.

“Vừa rồi uội ăn kem ly, kỳ thật hôm nay ta làm thử. Bởi vì sợ làm thất bại, cho nên chỉ làm một ít. Hiện tại ăn thử, phát hiện hương vị cũng không tệ lắm, liền quyết định làm nhiều một ít. Nguyên liệu đều tại phòng bếp, cho nên...” Ấy náy cười, “Chỉ có thể làm phiên muội.”

Lại đi làm cái kia ăn sao? Ánh mắt lờ lờ tỏa sáng: “Muội muốn đi cùng?”

“A? Công chúa, cái kia... Phòng bếp thực bẩn.” Lập tức, Bộ Nhu Nhi mang vẻ mặt khó xử nói.

“Không có việc gì, muội ở bên ngoài chờ là được.”

“Được rồi?” Tựa hồ suy nghĩ một hồi, Bộ Nhu Nhi mới cố mà làm gật đầu, “Công chúa...”

“Đừng kêu xa lạ như vậy. Tẩu kêu tên của muội đi? Hoàng huynh bọn họ đều gọi muội là Vân Nhi,tẩu cũng kêu như vậy là được.” Lập tức nàng ấy thản nhiên cười nói.

“Công chúa...”

“Vân Nhi!”

“Được rồi, Vân Nhi.” Nho nhỏ giãy dụa một chút, Bộ Nhu Nhi thỏa hiệp.

Vì thế, nàng ấy nở nụ cười. Chủ động nắm lấy tay nàng:“Thế này mới đúng? Tứ tẩu.”

Đúng vậy, thế này mới đúng ? Rất cục cho người cam tâm tình nguyện cung kính gọi ta một tiếng chị dâu ?

Bộ Nhu Nhi cũng cười, nắm tay nàng: “Chúng ta đi thôi?”

“Tốt?” Vội vàng gật đầu, so với lúc này thì hiện tại lại giống như hảo tỷ muội thân ái

122. Chương 123: Ôn Nhu Khế Hôn

Chờ Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Lí Như Phong bên ngoài trở về, bọn họ kinh hãi phát hiện ——

Bộ Nhu Nhi, cùng Nam Vân công chúa, các nàng còn cư nhiên thân thiết dựa vào nhau ở cùng một chỗ, cùng nhau vui vẻ, đang cao hứng cười nói?

Ở bên chân các nàng, một đoàn tuyết trắng ở một bên xoay vòng quanh hai người lưng chừng nước mắt kêu, một bên là bộ dáng bị khi dễ, lại dẫn đến hai người cười to.

Cảnh nay đối bọn họ mà nói là không thể tin vào mắt mình nữa.

“Vân Nhi, sao muội lại tới đây?”

Hoàng Phủ Nam Ninh tâm liền thanh tỉnh vội vàng bước đi qua hỏi.

“Tứ hoàng huynh?”

Nghe được thanh âm, mới biết được có người đến, Nam Vân công chúa vội vàng quay đầu lại. Nhưng cũng phát hiện ra đối tượng đang đi với hoàng huynh tới gần nàng là.....

“Như Phong ca ca, muội đã trở về?”

Trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy tươi cười, một đôi tay nhỏ bé khấn trương nắm chặt khăn tay trong người, một đôi mắt thật to lóe sáng, bên trong không chút nào che giấu sự ái mộ đối với hắn.

Thấy thế, Lí Như Phong trên trán cũng lập tức xuất hiện ba vạch đen.

“Nam Vân công chúa.” Lui về phía sau vài bước, đối nàng cung kính hành lễ.

“Như Phong ca ca?” Thấy thế, dùng sức dậm chân một cái, Nam Vân công chúa liền biểu tình ủy khuất “Huynh như thế này là thế nào? Không phải sớm muội đã nói với huynh, huynh cùng tứ hoàng huynh giống nhau, đều gọi muội là Vân Nhi, không được sao?”

“Công chúa ưu ái, vi thần cũng không dám nhận. Công chúa là thân kim chi ngọc diệp, cao cao tại thượng, vi thần dè tiện thô鄙, e sợ làm bẩn công chúa, chúng ta vẫn nên giữ vững lễ nghi .” Cúi cúi đầu, Lí Như Phong trầm giọng nói.

A, lời này nói ra thật sự là không sai. Nhưng lúc ở trước mặt Hoàng Phủ Nam Ninh, hắn như thế nào lại không làm như vậy? Nghe nói như vậy, Bộ Nhu Nhi cười thầm nghĩ.

Mà Nam Vân công chúa, nàng cũng rõ ràng phát hiện ra đây là cố ý tránh né nàng, đôi môi đỏ mọng liền mím chặt, trên mặt ý cười đều biến thành ủy khuất. Cặp kia mắt to bên trong nước mắt cũng bắt đầu rợn sóng, tựa hồ chỉ cần hắn còn dám đối với nàng như vậy nữa, nàng liền khóc cho hắn xem?

Lí Như Phong thấy thế, thân thể khẽ run lên, thân hình vội vàng chột đi chuyển, lạng lẹ trốn ra phía sau của Hoàng Phủ Nam Ninh.

Hoàng Phủ Nam Ninh mặt cũng trầm xuống: “Vân Nhi, muội trở về lúc nào? Như thế nào khi trở về cũng không nói trước để hoàng huynh đón tiếp?”

Oa ha ha?

Nhìn thấy cảnh này, Bộ Nhu Nhi lại nhin không được hiện lên ý cười: này hai đại nam nhân, thật đúng bạn tốt của nhau. Phối hợp ăn ý như vậy, chỉ cần một động tác liền có thể biết đối phương là nghĩ gì. Thật hâm mộ bọn họ nha?

“Tứ hoàng huynh?”

Trong lòng hiểu được, ca ca nhà mình là đang dời lực chú ý của mình đi, Nam Vân công chúa thực mắt hững, ý nghĩ muốn khóc càng ngày càng tăng lên.

“Vân Nhi?” Bộ Nhu Nhi vội vàng chân thành kêu một tiếng, lại nói: “Vương gia cùng tướng gia vừa trở về, muội cũng đừng có ép buộc bọn họ như vậy, mọi người trước ngồi xuống, hảo hảo nói một chút đi?” Nói xong, kéo kéo tay nàng, một tay kia còn nhẹ nhàng vỗ vỗ tại đầu vai của nàng.

Ngoan? Tiểu cô nương, người sẽ không muốn nhúng tay vào hai người bọn họ, vậy thì liền làm cho hai người bọn họ ở một bên tương thân tương ái đi? Chúng ta chỉ cần phụ trách ở một bên vậy xem thì được rồi?

Nghe được thanh âm của nàng, Nam Vân công chúa cắn môi, lập tức quay đầu nhìn nàng, ghen ngào gọi: “Tứ tẩu...”

Mà cùng lúc đó, lập tức dọa đến hai đại nam nhân?

“Tiểu bạch thổ, khi nào thì nàng cùng Vân Nhi quan hệ tốt đến như vậy ?”

Bộ Nhu Nhi hướng hần cười ôn nhu liền kéo Nam Vân công chúa trở về để nàng ngồi xuống, sau đó mới quay đầu trả lời hần: ” Sáng sớm hôm nay, sau khi Vương gia cùng tướng gia rời khỏi đây, công chúa liền đến thăm thiếp. Nàng tính cách hoạt bát, đối thiếp rất tốt nên liền chúng ta tán gẫu, thật sự là tâm đầu ý hợp nha.”

Phải không?

Vì sao, bọn họ lại cảm thấy cao ngạo kiêu căng như Nam Vân công chúa mà cùng với Bộ Nhu Nhi khiêm tốn mềm mại, hai người các nàng rõ ràng là hai cái thiên địa bất đồng. Lúc hai nàng ở cùng một chỗ, còn muốn tạo ra hình ảnh hòa thuận phải nói là thật hết sức khó khăn? Nhưng cái này một màn lại chân thật hiện ra ở trước mặt bọn họ. Hơn nữa, hiện tại các nàng còn tay nắm tay.

Kiểm chế không được nội tâm kinh ngạc, Hoàng Phủ Nam Ninh bước đi lại: “Vân Nhi, muội là mới sáng sớm đến đây là vì muốn nhìn tứ hoàng tẩu của muội?”

“Không phải? Sáng sớm hôm nay, thất hoàng tẩu cùng muội gặp nhau, tẩu ấy nói uội biết là Như Phong ca ca gần đây cùng với tứ tẩu lui tới thân mật, còn nói ngày hôm qua bọn họ thậm chí còn ở cùng một chỗ đùa giỡn, còn nắm tay nắm chân? Muội nghe như thế thật là tức giận liền tìm đến đây?” Hấp hấp cái mũi, Nam Vân công chúa thành thật đem tình hình thực tế khai báo ra.

” Nam Vân?” Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh mặt trầm xuống, “Muội như thế lại dám như vậy hoài nghi tứ tẩu của muội?”

“Muội biết sai rồi? Tứ tẩu đã hướng muội giải thích qua, muội biết muội sai lầm rồi?” Cuộc đời nàng vừa sợ nhất mà cũng thích nhất chính là tứ ca. Hần sinh khí, tâm can Nam Vân công chúa liền mạnh mẽ co rút, thân thể nhỏ bé cũng run lên, vội vàng lớn tiếng giải thích.

Bộ Nhu Nhi vội vàng đem nàng ôm vào lòng, nhìn lại Hoàng Phủ Nam Ninh, không đồng ý lắc đầu nói: “Vương gia, ngài nên giở giọng lại. Vân Nhi nàng tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện nhưng nàng đã biết nhận sai, cũng đã đối thiếp thân xin lỗi. Biết sai liền sửa chính là hảo hài tử, ngài còn muốn gì nữa.”

“Ồ ô, tứ tẩu...”

Nghe nói như thế, Nam Vân công chúa trong lòng liền rung động một trận, vội vàng lấy hai tay ôm chặt Bộ Nhu Nhi lại, đầu cũng đã tiến vào phía trong ngực của nàng, thấp giọng nức nở kêu lên.

Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Lí Như Phong bộ dạng ngây ngốc tại chỗ.

“Vương phi, ngài... Thật lợi hại.” Không khỏi giơ ngón tay cái lên, Lí Như Phong thấp giọng nói. Lúc này đây là tán dương thật tâm.

Bởi vì nàng đã giúp hắn thoát khỏi sự dằn dũa của tiểu nha đầu này? Bộ Nhu Nhi cười: “Tướng gia quá khen. Thiếp thân chỉ là làm chuyện thiếp thân nên làm.”

Hoàng Phủ Nam Ninh trong lòng lại đột nhiên khó chịu.

“Cái gì nên làm không nên làm? Nàng nên làm là làm tốt nữ chủ nhân của vương phủ này, mỗi ngày chờ bốn vương trở về?”

Bộ Nhu Nhi mạnh mẽ nói: “Vương gia?” Nàng có nói sai cái gì đâu?

Nam Vân công chúa cũng cả kinh: “Tứ hoàng huynh, huynh làm sao vậy?”

Lí Như Phong lại tựa hồ nhận ra cái gì, nhợt nhạt cười: “Vương gia, người như thế nào lại đột nhiên nóng giận?”

Ách...

Bị hắn nhắc nhở, Hoàng Phủ Nam Ninh như mới tỉnh lại từ trong mộng —— hắn đây là làm sao vậy? Êm đẹp, vì sao lại hội như thế? Nhớ lại một chút, tựa hồ chính là vừa lúc này nhìn thấy tiểu bạch thỏ dùng sức ôm Vân Nhi, còn dốc lòng che chở cho nàng như vậy, lại đối hắn nói ra những lời như vậy. Đãi ngộ khác biệt, làm cho lòng hắn dâng lên một trận khó chịu.

Như thường lệ, nàng phải đứng ở bên cạnh mình, chính mình nói cái gì liền là cái đó. Sao hôm nay, nàng sao lại dám cùng mình phản kháng chứ?

“Được rồi Vương gia, nếu Vương phi cùng công chúa ở chung hòa hợp, thật sự là không thể tốt hơn. Chúng ta cũng ngồi xuống đi?” Nhìn hắn biểu tình ngơ ngác, Lí Như Phong khéo miệng cong lên, kéo kéo tay áo Hoàng Phủ Nam Ninh.

“Ân.”

Liền gạt đầu, hai nam nhân cùng nhau đi vào chỗ đối diện hai nàng ngồi xuống.

“Công chúa, vì thần vừa mới nghe người nói, sáng sớm hôm nay, thất Vương phi đã ở cùng người đối với người nói những lời đó?” Ngồi xuống, Lí Như Phong đột nhiên đặt câu hỏi.

Oa, Như Phong ca ca chủ động cùng nàng nói chuyện?

Trong lòng lập tức nhảy nhót đứng lên, vội vàng gạt đầu, Nam Vân công chúa lớn tiếng nói: “Là như thế đó?”

“Nàng hẳn là biết, muội tối hôm qua mới trở về đi?”

Nam Vân công chúa lại gạt đầu.

Lí Như Phong lại khéo miệng khơi mào, chuyển hướng Hoàng Phủ Nam Ninh: “Vương gia, như thế xem ra thất Vương phi tin tức thật đúng là linh thông. Không chỉ biết được công chúa nhất thanh nhị sở, liền ngay cả chuyện tình quý phủ của người, cũng đều rõ như lòng bàn tay.”

Phanh?

Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh hung hăng một chưởng chụp lên trên bàn trà bên người.

“Lại là thất Vương phi? Lần trước nàng chủ động kiếm người đối phó tiểu bạch thỏ, bốn vương chỉ đơn giản là kêu thất đệ giáo huấn nàng một chút. Xem ra, nàng còn không có thông suốt! Lúc này lại còn dám làm một lần nữa? Nàng nghĩ mình là công chúa thì rất là giỏi sao?”

“Đi? Tứ tẩu, thì ra thất hoàng tẩu trước kia khi dễ tẩu sao?” Nghe vậy, Nam Vân công chúa vội vàng sửng sốt hỏi.

Bộ Nhu Nhi nhẹ nhàng gạt đầu.

” Muội đã nghĩ thế mà?” Lập tức nhảy dựng lên, Nam Vân công chúa kêu to “Nàng làm sao có thể đột nhiên đổi tính như vậy, sáng sớm đi đến nói uội biết chuyện về Như Phong ca ca? Nói nửa ngày, thì ra là nàng muốn mượn dao giết người .Nữ nhân này thật là đáng đánh. Muội thiếu chút nữa liền ngộ thương tẩu rồi a?” Ngừng một chút, nàng đột nhiên cắn răng nói: “Tứ tẩu,tẩu chờ muội đi giáo huấn nàng làm cho nàng thông suốt, đem nàng bắt lại đây quỳ xuống nhận tội với tẩu?”

A? Bộ Nhu Nhi cũng sốt.“Công chúa...”

Còn chưa nói xong, Nam Vân công chúa đã muốn xoay người thân thể nàng nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Nha đầu kia... Đủ cường hãn, đủ quả quyết, tác phong lớn mật, nàng thích? Trợn mắt há hốc mồm, Bộ Nhu Nhi nhin không được ở trong lòng khê nói.

“Tiểu bạch thỏ?”

Ánh mắt đang nhìn theo phương hướng Nam Vân công chúa rời đi, chợt nghe gần bên tai một tiếng quát khê đầy hờn giận,.

Bộ Nhu Nhi ngẩn ra, vội vàng quay đầu lại, liền phát hiện Hoàng Phủ Nam Ninh không biết khi nào đã đi tới bên nàng.

“Vương gia?”

“Nàng cùng bốn vương đến đây?”

Nắm tay nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh liền kéo nàng đi.

“Nha, Vương gia?”

Thân thể giống như không chịu theo chính mình khống chế, một bước liền theo hấn hướng về phía trước mà đi tới. Bộ Nhu Nhi dưới chân lảo đảo, kêu to lên.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại không quan tâm, một đường lôi kéo nàng theo mình.

“Vương gia, ngài chậm một chút? Chậm một chút ”

Liền chỉ có thể bị động đuổi theo của hấn, Bộ Nhu Nhi nhin không được khê gọi. Nhưng chắc hấn là đối với người không biết thương hoa tiếc ngọc như là Hoàng Phủ Nam Ninh mà nói, tiếng kêu của nàng đối với hấn căn bản mà nói thì không hề hiệu quả.

“Ai?”

123. Chương 124

Nhìn thấy hai người kia tại trước mắt của mình không do dự rời đi, Lí Như Phong chỉ có thể vô lực thở dài một tiếng, trên mặt lại hiện lên một chút nhợt nhạt ý cười —— “Còn không thừa nhận người đối với nàng là rất dễ ý. Hiện tại ngươi đã muốn bắt đầu ghen tuông?”

Hơn nữa lại là ăn dấm chua của muội muội mình?

Nghĩ đến đây, nhin không được mà cười. Mà sau khi cười xong, hấn lại chậm rãi nhúu mày, thấp giọng nói ra một câu: “Bộ Nhu Nhi, nữ nhân này, quả thực là không đơn giản.”

== ta là bá vương long ghen điều đường ranh giới ==

“Vương gia? Vương gia? Vương —— ”

“Phanh?”

Cắt ngang tiếng kêu của Bộ Nhu Nhi là tiếng đập của cánh cửa phòng.

“Tiểu bạch thỏ?”

Rốt cục cũng buông tay nàng ra, Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu lại quát khê.

Bộ Nhu Nhi thân thể run lên. “Vương gia?”

“Nàng... Tiểu bạch thổ?”

Bên trong ề ảm không thoải mái, cả người đều không thích hợp. Nhưng mà không biết vì sao, Hoàng Phủ Nam Ninh cảm thấy mình đầy tức giận nhưng khi đối diện khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, như thế nào cũng không phát tiết ra được? Vì thế, hắn chỉ có thể néo lấy cằm của nàng, cắn răng quát khế.

“Vương gia, đau?”

Lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, Bộ Nhu Nhi thấp giọng kêu lên

Đây là thật sự đau mà kêu lên. Nam nhân này, mười năm như một không biết ngày nào mới có thể biết thương hoa tiếc ngọc. Mỗi khi đối đãi với nàng liền giống như đối đãi với cái da dày thịt béo của nam nhân, hiện tại hắn liền như vậy néo nàng? Nàng đau muốn khóc ?

Nhưng mà, đối tiếng khóc của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh có tai như điếc trước sau như một.

“Tiểu bạch thổ, nàng có biết nàng hôm nay đã làm cái gì hay không?” Mặt trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh rốt cục nghĩ đến bản thân muốn nói cái gì cùng với nàng?

Bộ Nhu Nhi nháy mắt mấy cái: “Vương gia, ngài nói cái gì?”

“Hôm nay nàng đã làm gì?”

“Thiếp thân... Thiếp ở vương phủ chờ Vương gia trở về. Nam Vân công chúa đến đây, thiếp thân liền chiêu đãi muội ấy?” Khó hiểu nhìn hắn, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói.

“Ai cho nàng chiêu đãi muội ấy? Ai cho nàng tốt với muội ấy như vậy ? Nàng thế nhưng... Thế nhưng còn lại vì muội ấy mà chỉ trích bốn vương? Ai lá gan của nàng đạo này lớn quá nhỉ?”

Một hơi đem hờn giận trong lòng không thể phát tiết kể hết ra, Hoàng Phủ Nam Ninh hai tay néo mặt của nàng. Đột nhiên phát hiện như vậy thì càng dễ dàng cho hắn phát tiết nổi bực bội trong lòng.

? ? ? Những lời này của hắn là có ý tứ gì?

Bộ Nhu Nhi thật không hiểu “Nam Vân công chúa là muội muội của vương gia, đó cũng là em chồng của thiếp. Muội ấy đến đây, thiếp tự nhiên là muốn đối đãi tốt với muội ấy. Hơn nữa thân là đại tẩu, chẳng lẽ thiếp thân không cần cùng với muội ấy có quan hệ tốt sao? Muội ấy là muội muội của vương gia mà?”

“Thì tính sao? Chuyện này còn chưa tính, các người đã muốn có quan hệ tốt rồi, nàng vì sao lại còn muốn che chở muội ấy, còn giúp muội ấy chỉ trích bốn vương? Bốn vương làm sai chỗ nào hả?” Nói tới nói lui, Hoàng Phủ Nam Ninh chú ý nhất là điểm này.

Bộ Nhu Nhi như bị lọt vào trong sương mù

“Nam Vân công chúa tuổi còn nhỏ, vừa rồi Vương gia rống muội ấy như vậy, làm muội ấy sợ hãi thiếp chỉ là muốn an ủi muội ấy một chút thôi ?”

“Vậy thì bốn vương nàng đặt ở đâu? Bốn vương chẳng lẽ xứng đáng bị nàng chỉ trích ? Bốn vương vừa rồi còn giúp nàng nói chuyện mà?” Mặt trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh liền dùng sức néo mặt nàng.

Đau a?

Bộ Nhu Nhi liền nhanh khóc. Nhưng nghĩ đến loại ham mê của cái tên biến thái này, nàng liền nhanh đem nước mắt thu hồi.

“Vương gia, thiếp thân sai lầm rồi.” Nhanh chóng nhận sai, đây là biện pháp cứu mình tốt nhất.

Nhưng sự thật chứng minh, nàng vẫn là xem nhẹ Hoàng Phủ Nam Ninh.

“Sai? Nàng cho là nàng nhận sai thì sẽ không có chuyện gì sao? Bốn vương muốn nàng nhận sai sao?” Trên tay lực đạo càng ngày càng lớn, Hoàng Phủ Nam Ninh cắn răng quát khế.

Vậy thì hắn còn muốn như thế nào nữa? Thật sự là nhịn không được, trong mắt hiện lên hai dòng nước mắt, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng hỏi: “Thiếp thật sự không biết thiếp đã làm sai ở chỗ nào. Mong rằng Vương gia chỉ điểm.”

“Nàng làm sai rất nhiều? Trong đó, sai lầm lớn nhất chính là không nên chỉ trích bốn vương? Hơn nữa, còn là vì Vân Nhi nha đầu kia?”

Ách...

Khóe miệng vừa kéo, Bộ Nhu Nhi chớp mắt: “Là, thiếp thân đã biết. Về sau thiếp thân cũng không bao giờ tái phạm nữa.”

Này không có sai biệt lắm.

Nghe thế, Hoàng Phủ Nam Ninh trong lòng thoải mái hơn được một chút, rốt cục cũng bỏ khuôn mặt nhỏ nhắn đang bị chịu khổ vì chà đạp kia ra. Nhưng cũng chỉ thư thái một chút mà thôi. Một tay đem cằm của nàng nâng lên, một tay kia trên gương mặt của nàng dùng sức bóp mạnh, khuôn mặt tuần tú âm trầm, trầm giọng quát: “Nhớ kỹ, từ nay về sau ở trong lòng nàng vị trí thứ nhất chỉ có thể là bốn vương? Trừ bỏ bốn vương, những người khác tất cả đều phải đứng ở phía sau? Về sau, nếu còn tái phạm như vậy xem bốn vương thu thập nàng như thế nào?”

“Là, thiếp đã biết.” Đôi mắt liền rũ xuống, Bộ Nhu Nhi theo lời của hắn nói.

“Àn.”

Rốt cục mới chịu vừa lòng, Hoàng Phủ Nam Ninh tập trung nhìn thì mới phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị hấn nhéo đến ửng đỏ, vừa thấy bộ dáng chịu khổ vì bị chà đạp kia. Lại nhìn thấy trong mắt hai dòng lệ nhỏ, liền biến thành tiểu bạch thỏ đáng thương, làm cho người ta nhịn không được muốn thương tiếc.

Tâm của hắn, tựa hồ cũng có một chút điểm buông xuống.

“Tiểu bạch thỏ.”

Giọng điệu âm trầm, hấn thấp giọng kêu lên một tiếng.

Trong lòng lại lộp bộp rơi xuống? Một loại dự cảm không tốt tập đánh ập tới. Bộ Nhu Nhi chậm rãi gương mặt lên: “Vương gia?”

“Vì sao... Bốn vương tựa hồ phát hiện, nàng cùng nữ nhân khác không giống nhau?” Ngón trỏ tại trên cằm của nàng nhẹ nhàng vuốt ve, Hoàng Phủ Nam Ninh lầu bầu nói.

Trong lòng mạnh mẽ nhảy dựng lên?

Chẳng lẽ hồn đản Lí Như Phong kia cùng hấn nói cái gì ?

“Vương gia, thiếp.... thiếp chính là thiếp, cùng người khác có bao nhiêu điểm không giống nhau với chứ?” Vội vàng cúi đầu, thật cẩn thận ứng đối.

Hoàng Phủ Nam Ninh nhăn mày: “Không đúng! Bản vương càng ngày càng phát hiện nàng cùng nữ nhân khác, xác thực không giống.”

Tim đập như nổi trống? Bộ Nhu Nhi hô hấp liền dồn dập.

“Vương gia, ngài... Ngài lời này là có ý tứ gì?”

“Bốn vương cũng không biết.” Thấp giọng nói xong, Hoàng Phủ Nam Ninh đem cằm của nàng nâng cao, “Tiểu bạch thỏ, nàng trốn tránh bốn vương làm gì? Mở to hai mắt, nhìn bốn vương.”

“Thiếp thân, thiếp thân không dám.”

“Bốn vương bảo nàng nhìn thì nàng liền nhìn?”

” Vâng.”

Người này rốt cuộc là muốn làm gì đây? Nghe theo nội dung hần nói, hần là không nghe được chút gì từ nơi Lí Như Phong. Một nếu đã như vậy, hần làm sao cùng nàng nói những lời kỳ quái như thế?

Chậm rãi nâng mắt lên, chống lại ánh mắt của hần, Bộ Nhu Nhi kinh hãi phát hiện: nam nhân này, ánh mắt của hần nhìn nàng tựa hồ có chút gì không giống bình thường? Giống như thiếu chút hèn mọn, cũng nhiều hơn một cái gì đó. Nhưng cái gì đâu? Nàng không biết. Nàng chỉ biết là, tâm của mình bắt đầu kêu loạn, hô hấp cũng không ổn định.

Hai người đối diện, ánh mắt triển miên nhìn nhau, Hoàng Phủ Nam Ninh trong lòng lập tức mềm xuống không ít.

“Tiểu bạch thỏ.” Thấp giọng kêu lên, hần chậm rãi hướng nàng đi tới.

Bộ Nhu Nhi ngẩn ra: “Vương gia?”

“Nàng vì sao có thể như vậy đáng thương? Làm bốn vương liền muốn khi dễ nàng.”

Ách... Người không phải đang ở khi dễ ta sao? Bộ Nhu Nhi trong lòng thầm nghĩ.

“Hơn nữa, khi dễ xong bốn vương liền muốn ôm nàng vào trong lòng, hảo hảo che chở một phen.”

Nôn?

Nhưng một câu kế tiếp, bởi vì nội dung quá mức ác tục, ngữ điệu quá mức dữ dội, lập tức khiến cho Bộ Nhu Nhi muốn phun ra như trường giang đại hải, nàng thiếu chút nữa là phun ra ngay mặt hần rồi?

Này này này..., hần thật là Hoàng Phủ Nam Ninh? Không phải người khác giả trang thành?

“Vương gia, ngài có phải hay không sinh bệnh?” Càng nghĩ, nàng chỉ có thể tìm ra một cái lý do như vậy.

Nhưng mới đưa tay xem độ ấm của trán hần, Hoàng Phủ Nam Ninh liền một tay bắt lấy cổ tay nàng, chặt chẽ nắm tại lòng bàn tay.

Lòng bàn tay của hần bên trong cực nóng xuyên thấu qua da thịt tiếp xúc truyền vào trong cơ thể của nàng, làm cho Bộ Nhu Nhi nhịn không được run lên, nhẹ nhàng cắn môi.

“Bốn vương, tựa hồ là sinh bệnh.” Đầu chậm rãi hướng tới gần nàng đi qua, Hoàng Phủ Nam Ninh thì thào tự nói.

Hần muốn làm gì?

Dự cảm không tốt nhảy lên, Bộ Nhu Nhi đầu liền xoay qua một bên “Vương gia nếu bị bệnh, nên mau chóng thỉnh Thái y đến đây chẩn trị. Thiếp thân sẽ hầu phục cho ngài, uống xong sẽ rất nhanh tốt hơn.”

“Không cần, bốn vương không thích uống được.” Lắc đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh một tay nắm lấy đầu của nàng xoay lại.

“Tiểu bạch thỏ...”

Hoàng Phủ Nam Ninh bỗng nhiên hạ giọng nhẹ nhàng kêu lên. Đầu của hần cùng đầu của nàng càng dựa vào ngày càng gần, thẳng đến cuối cùng, cái trán của hần đụng cái trán của nàng, mắt đối diện nhau, lông mi hai người cũng gần như chạm vào nhau..

Di

~Một tiếng kêu thật mềm mại nhẹ nhàng thật sự rất không giống với phong cách của hần? Bộ Nhu Nhi nhịn không được run lên, trên cánh tay liền nổi lên da gà.

“Vương gia, ngài... Ngài làm cái gì vậy?”

“Bốn vương đột nhiên muốn hảo hảo hôn nàng.” Hai mắt thẳng tắp đối diện cùng nàng, trong mắt của hần cơ hồ chỉ nhìn thấy nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng nói.

Vụ gì đây!!! Bộ Nhu Nhi sửng sốt.

“Vương gia... ngài là?”

Vừa định nói chuyện, Hoàng Phủ Nam Ninh đã cúi đầu xuống, dùng môi của hắn ấn trên của môi nàng?

Ầm vang ——

Lập tức cảm giác được vô số đạo kinh lôi nổ tung trên đỉnh đầu, đem mọi thứ bên trong đánh tan tác. Bộ Nhu Nhi cảm thấy chính mình giống như đang nằm mơ, ý thức của nàng đều dần dần hỗn loạn, tay chân bủn rủn, cơ hồ sắp đứng không nổi.

Nhưng chính là lúc này, giác quan dị thường của nàng lại cảm giác sâu sắc đi lên.

Nàng có thể cảm giác được rõ ràng đôi bạc môi của Hoàng Phủ Nam Ninh cùng nàng thân mật tiếp xúc. Tuy rằng môi hắn lạnh, nhưng là thập phần mềm mại... Tự nhiên là không bằng sự mềm mại của nàng, nhưng đối với một người nam nhân mà nói, cũng đủ rồi. Hơn nữa, trên môi của hắn, cũng mang theo nhiệt độ ôn nhu, tại cánh môi hai người giao nhau, xuyên thấu qua một tầng da mỏng truyền tới. Liền cảm thấy có một loại cảm giác khác thường trong lòng sinh ra, làm cho nàng lập tức càng mê muội ?

Đây là chuyện gì xảy ra?

Trước mắt tựa hồ như toàn bộ thiên địa đều bắt đầu chuyển động, nàng cảm thấy không rõ lắm. Nhưng đồng thời lúc này, nàng lại có thể cảm nhận thêm độ ấm của môi hắn. Thậm chí ngay cả nhột nhột nhịp đập trên môi hắn kia nàng cũng có thể phát hiện nhất thanh nhị sở. Hơn nữa, mặt dán mặt như vậy, hô hấp của hắn cũng không có ngoại lệ phun lên trên mặt của nàng. Ôn ôn, nhuận nhuận, thẳng tắp xuyên thấu từ mũi của hắn nhắm lên phía trên gương mặt non mịn của nàng, dẫn đến một loại cảm giác tê dại. Loại cảm giác này lại làm cho thân thể của nàng khẽ run, cả nhiệt độ cơ thể của chính mình cũng dần dần lên cao. Không chỉ có như thế, nàng càng có thể cảm giác rõ ràng được chính mình hô hấp cũng dần dần nóng rực lên, còn có trong lồng ngực trái tim nho nhỏ, bùm, bùm, càng nhảy càng nhanh.

Khi thời gian tựa hồ đều đình chỉ, nàng không có cảm giác gì về sự vật bên ngoài, nghe không được âm thanh bên ngoài. Trong đầu của nàng, chỉ có nàng và Hoàng Phủ Nam Ninh. Cùng với môi của hắn và nụ hôn của hắn.

Trái lại Hoàng Phủ Nam Ninh bên kia, tại lúc môi của hắn hôn trên môi của nàng, hắn cũng từ từ nhắm mắt lại, thân thể vẫn không nhúc nhích, trên mặt dần dần hiện lên một chút sung sướng, tựa hồ là hưởng thụ một cái gì đó.

Cũng không biết hai người bảo trì tư thế như vậy trong bao lâu, ngay tại lúc Bộ Nhu Nhi nghĩ đến hết thấy sẽ đi xuống như vậy, vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, lại bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của Nam Vân công chúa từ xa truyền đến ——

“Tứ hoàng huynh, tứ hoàng tẩu, các người ở đâu? Mau ra đây a? Muội đã đem thất vương phi đến rồi ”

124. Chương 125

125. Chương 126

126. Chương 127

Nam Vân công chúa chân trước mới vừa đi, sau lưng Lí Như Phong tới đây. Nhìn thấy bọn họ, mâu quang của hắn chuyển động, cố ý dừng trên người Bộ Nhu Nhi một hồi, sau đó cúi đầu.

Vù vù

Nhìn thấy hắn, Bộ Nhu Nhi vội vàng liền nhẹ nhàng thở ra.

Kia nhất định là ảo giác, nhất định là vậy ? Người Hoàng Phủ Nam Ninh yêu trước sau vẫn là người trước mặt nha, hắn làm sao có thể đột nhiên thay đổi, đối với nàng xem trọng? Nhưng lại vì nàng mà cùng muội muội ghen? Đây là chuyện không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng. Vừa rồi hết thấy đều là nàng đang nằm mơ, đều là ảo giác.

Mà nhìn thấy người này xuất hiện, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt cũng ngay lập tức khôi phục bình thường, vội vàng gạt đầu: “Như Phong, người tới vừa vặn. Thất vương phi ở bên ngoài có phải hay không? Gọi người mang nàng ta tiến vào.”

“Được.” Lí Như Phong hiểu ý gạt đầu, quay đầu với hai tên nô bộc nháy mắt.

Tiếp theo Thất Vương phi đã bị mang vào.

Lúc nhìn thấy nữ nhân hiện tại, Bộ Nhu Nhi bị dọa suýt nhảy dựng —— đây là Thất Vương phi ngày đó cao quý sang trọng sao?

Chỉ thấy nữ nhân trước mắt, nàng bị hạ nhân dắt vào. Đúng vậy, chính là dắt vào? Hai tên nô bộc, kèm hai bên, kéo theo cánh tay nàng, đem nàng mang vào. Nhẹ buông tay, liền nghe được bùm một tiếng, người rơi xuống đất thật mạnh. Lại tập trung nhìn vào? Liền phát hiện quần áo nàng tả tơi, búi tóc hỗn loạn, khuôn mặt xinh đẹp cũng chẳng chịu nổi, trên người cơ hồ nhận thức không ra tướng mạo sẵn có.... Bộ Nhu Nhi cẩn thận đánh giá người nàng một chút, có thể khẳng định: trên người nàng ta đầy vết roi.

Nói cách khác, nàng ta một thân lôi thôi, đều là Nam Vân công chúa tạo gây ra sao? Dừng roi?

Nhìn không được lú lờ. Nhìn không ra, tiểu nha đầu kia thì ra lợi hại như vậy!

Đồng thời dưới đáy lòng mừng thầm: hoàn hảo khi chính mình hành động rất nhanh, bằng không, chính mình có thể cũng giống người trước mắt này.

Nhưng mà, lặng lẽ đảo mắt, nhìn xem Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Lí Như Phong, hai người kia nhìn thấy nàng ta như vậy nhưng không có phản ứng gì. Thậm chí, Hoàng Phủ Nam Ninh thậm chí liếc mắt nhìn nàng ta lướt qua, rồi quay lại ngồi xuống. Lại vừa nhắc mắt, ánh mắt dừng ở trên người Bộ Nhu Nhi: “Bộ Nhu Nhi, lại đây ngồi xuống.”

“Vâng.” Vội đáp lời, Bộ Nhu Nhi bước đi đến bên hán ngồi xuống.

Mà một bên kia, không cần phân phó, Lí Như Phong đã chính mình tìm được vị trí ngồi xong.

Sau đó, Hoàng Phủ Nam Ninh trầm giọng: “Thất Vương phi, người thật to gan?”

“Ô ô...” Đáp lại lời hán, chỉ là tiếng khóc nức nở.

Hoàng Phủ Nam Ninh nhượng mày: “Đem nàng đứng lên?”

“Dạ.”

Hai gã nô bộc lại tiến lên, đem người nàng nâng lên.

Nhìn mặt của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh tiếp tục bình tĩnh quát hỏi: “Thất Vương phi, người thật to gan, khi dễ Vương phi của bốn vương không đủ, người còn dùng lời nói lừa gạt Vân Nhi, muốn mượn đao giết người, làm uội ấy dùng roi tới giết Vương phi của bốn vương?”

Đối mặt với tiếng quát hỏi, thất Vương phi cắn răng cười lạnh: “Thì sao? Nữ nhân này, ta đã sớm xem không vừa mắt.”

“Làm càn?”

Lập tức mâu quang tối sầm lại, Hoàng Phủ Nam Ninh lớn tiếng quát

Bùm

Lập tức, hai tên nô bộc tay mềm nhũn, Thất Vương phi trong tay bọn họ rơi xuống, ngã thật mạnh trên mặt đất.

“Ô...” tiếng nức nở, đau đớn lại truyền đến, Thất Vương phi chậm rãi quay đầu lại, “Các người... Các người, hai cậu nô tài các người, dám đối với ta như thế? Chờ xem, xem ta dạy dỗ các người như thế nào?”

“Người vẫn nên xem bốn vương xử lý người như thế nào?” Hừ lạnh một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh lùng liếc qua.

Thất Vương phi thân thể lập tức run lên.

Lại chậm rãi quay đầu, nhìn Hoàng Phủ Nam Ninh vẻ mặt lạnh như băng, trong mắt nàng cũng đầy sợ hãi.

“Tứ hoàng huynh, ta... Nam Vân nàng vừa rồi đã muốn giáo huấn qua ta, ta... Ta biết sai rồi?”

“Người đã biết chính mình sai?” Hoàng Phủ Nam Ninh cười lạnh.

Thất Vương phi vội vàng gật đầu.

“Nhưng mà, nếu biết bản thân phạm sai lầm rồi, vậy vì sao nàng còn làm chuyện thêm trầm trọng, mưu toan thông qua Nam Vân công chúa đến đối phó Minh vương phi?” Bên kia, Lí Như Phong chậm rãi mở miệng, luôn luôn mang theo nụ cười yếu ớt ôn hòa, nhưng có một chút lạnh như băng, “Huống chi, nàng nói Minh vương phi cùng bản quan có quan hệ? Bản quan luôn kính trọng Minh vương gia cùng Minh vương phi, sao lại không có tự trọng, cùng Minh vương phi làm ra những việc đấy?”

“Đúng là, Thất Vương phi, người cũng quá xem thường Lí tướng cùng Vương phi của bốn vương?” Gật đầu liên tục, Hoàng Phủ Nam Ninh ngữ khí tràn đầy tức giận.

Thất Vương phi thân thể lập tức run lên lần nữa.

127. Chương 128

Trong lòng tràn đầy sợ hãi. Hoàng Phủ Nam Ninh là người âm trầm khó dò còn Lí Như Phong là người khá nham hiểm, sao nàng lại không sợ hai người đó được? Nhưng mà vì muốn hãm hại Bộ Nhu Nhi, bí quá hoá liều nàng mới cả gan làm thế. Hơn nữa, nàng tự an ủi mình rằng đơn giản chỉ là mấy câu mà thôi, trên đời này chỉ nàng biết, Nam Vân công chúa biết, lúc đó chuyện giữa công chúa và Bộ Nhu Nhi chỉ có oán hận, nàng sớm rút khỏi, hết thấy cùng nàng không quan hệ. Cũng không biết sao lại thành thế này, kế hoạch hoàn mĩ không thành công, Nam Vân công chúa bị Bộ Nhu Nhi xúi giục thành công, tiến tới vương phủ đem nàng ra sức đánh. Còn chưa đủ, đem nàng trói lên, đưa đến trước mặt Hoàng Phủ Nam Ninh. Mà vừa thấy biểu tình của hai người kia... Nàng cảm thấy tuyệt vọng.

Nghĩ đến đó, ánh mắt lại nhịn không được chuyển hướng nhìn Bộ Nhu Nhi.

Nữ nhân này, thật sự là quá gian xảo! Nàng vốn tưởng rằng chỉ là tiểu nha đầu con thứ thiếp, không có nhan sắc, cũng không có gia thế, luôn bị người khác khi dễ. Nhưng không ngờ chính nàng ta cố tình diễn trò, làm cho nàng liên tục gặp nạn? Nàng thật sự do mình là quá coi thường nàng ta.

“Vương gia?”

Ngay khi ánh mắt nàng ta dừng ở trên người chính mình, Bộ Nhu Nhi đã nhận ra, nàng dùng sức run lên, thấp giọng kêu một tiếng, lập tức đứng lên, thẳng hướng Hoàng Phủ Nam Ninh chạy vội qua.

“Làm sao vậy?”

Nghe được thanh âm, chỉ phát hiện trước mắt nhoáng lên một cái, Bộ Nhu Nhi đã đến bên người hắn, hai tay gắt gao ôm lấy cánh tay của hắn, thân thể mảnh mai còn hơi hơi phát run, trái tim hắn đau khi nhìn thấy nàng như hiện tại.

“Nàng... Thất Vương phi, nàng vừa rồi trừng mắt nhìn thiếp? Thiếp rất sợ.” Cắn cắn môi, Bộ Nhu Nhi run giọng nói, hai tay siết chặt cánh tay hắn.

Con người bên trong tràn đầy ý sợ hãi, khuôn mặt trắng noãn cũng không còn một giọt máu, đôi môi đỏ mọng non mềm đã nhẹ nhàng run run, hàm răng trắng noãn cắn môi dưới, tựa hồ như vậy có thể làm cho chính mình bình tĩnh rất nhiều. Thấy nàng nhu nhược bất lực, điềm đạm đáng yêu, làm cho tâm của hắn cực kỳ phấn nộ, hắn rít gào lên ——

“Thất Vương phi, người quả thật lớn mật. Đến lúc này, còn dám trừng nàng? Người thật đúng là không muốn sống nữa có phải hay không?”

“Ta không có!” thất Vương phi sợ hãi, vội vàng hét lên.

Hoàng Phủ Nam Ninh cười lạnh: “Không có mới là lạ.” Vung tay lên, “Người đâu, đem bảo kiếm của bốn vương ra đây.”

Oa?

Bên cạnh, đem một màn thu vào đáy mắt, Lí Như Phong lại nhin không được âm thầm giơ ngón tay cái lên — Minh vương phi, người diễn trò thực giỏi. Trước kia như thế nào không có chú ý, hôm nay quan sát một chút, hần rất nhanh bị kỹ thuật của nàng thuyết phục. Không trách được Hoàng Phủ Nam Ninh như vậy mà lại bị lừa. Nếu không phải hần nhận thấy được đủ loại dấu hiệu trong vương phủ, hần cũng sẽ cho rằng nàng là người tay trái gà không chặt, là tiểu nữ nhân.

“Không cần!”

Lời vừa nói ra, Thất Vương phi sắc mặt đột nhiên thay đổi, hô lớn.

Kinh thành già trẻ, ai không biết, Minh vương gia có một bảo kiếm ngàn năm, lưỡi dao sắc bén, chém sắt như chém bùn, nhưng không phải mỗi người đều có may mắn đủ thấy. Hoàng Phủ Nam Ninh cũng cực kỳ trân trọng bảo kiếm, trừ phi là chuyện quan trọng, nếu không hần cũng không muốn đem kiếm lấy ra. Nhưng nếu rút kiếm ra khỏi vỏ, như vậy nhất định phải đổ máu!

Mà hiện tại, nếu lấy bảo kiếm ra, đổ máu khẳng định là nàng!

“Vương gia.”

Lập tức, quần gia xuất hiện tại cửa.

Hoàng Phủ Nam Ninh không hồn giận nâng mắt lên nhìn: “Chuyện gì?”

“Thất vương gia cầu kiến.”

“Hần?” Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh khoé miệng cười lạnh, “Beo hần hồi phủ.”

“Không cần.” Vừa nghe lời này, Thất Vương phi sợ hãi, vội vàng xoay người hướng đến đại môn, cuống cuống đứng lên, “Vương gia, cứu mạng! Người mau tới. Người nếu không đến, thiếp sẽ chết đấy! Vương gia...”

“Tứ ca?”

Có lẽ lời kêu gọi của nàng có tác dụng. Một thân cấm y hoa phục Thất vương gia xuất hiện trước mặt bọn họ.

Vừa vào cửa, đầu tiên nhìn thấy chính là vương phi của mình bộ dáng thảm thương. Hần cả kinh, vội vàng liền hỏi: “Ai đem nàng đánh thành như vậy?”

“Nam Vân.” Nhìn thấy trượng phu, Thất Vương phi tâm bình ổn không ít, lập tức nước mắt rơi xuống, nghẹn ngào khẽ gọi.

“Muội ấy?” Lòng mày khê nhú, trong mắt tràn đầy khó hiểu, “Muội ấy vì sao đối với nàng như vậy? Ta nghe nói, chính Nam Vân vào trong vương phủ đem nàng mang đi? Vì sao? Nàng làm sao trêu chọc muội ấy?”

“Thất vương gia, ngài còn không biết sao?” Lập tức, Lí Như Phong đứng lên, trên mặt còn mang theo một tia cười lạnh.

Thất vương gia lắc đầu: “Bổn vương cái gì cũng không biết. Chính là nghe nói Nam Vân mới vừa rồi vào vương phủ, đánh ái phi, còn mang nàng đưa đến Minh vương phủ, bổn vương liền chạy nhanh đến đây?” Nói xong, trên mặt cũng có một tia mong đợi, “Lí tướng, rốt cuộc sao lại thế này? Có phải có hiểu lầm cái gì không?”

“Hiểu lầm?” Nghe thế, Lí Như Phong phản ứng duy nhất chính là muốn cười. “Thất vương gia, ngài biết không? Đêm qua, Nam Vân công chúa vừa mới trở lại kinh thành, sáng sớm hôm nay, Thất Vương phi đã tìm nàng, còn bí mật nói cho nàng rằng, hạ quan cùng Minh vương phi có quan hệ mờ ám. Nam Vân công chúa nhất thời tức giận, cái gì cũng không quan tâm, trực tiếp cầm roi tìm đến Minh vương phủ, thiếu chút nữa đã tổn thương Minh vương phi, cũng may Minh Vương phi kịp thời giải thích rõ ràng. Bằng không, hiện tại nằm ở trong này có thể là Minh vương phi.”

“Ái phi, nàng như thế nào có thể như vậy?” Vừa nghe xong, Thất vương gia sắc mặt liền thay đổi, “Ta không phải cùng nàng đã nói, về sau chuyện nhà của tứ hoàng huynh nàng không cần can thiệp sao? Nàng vì sao còn... Còn đem Nam Vân kéo vào chuyện này?” Vốn Hoàng Phủ Nam Ninh là người không dễ chọc, nàng lại không sợ chết đem hai người không nên trêu chọc mang vào, hiện tại tình trạng này, hẳn cho dù muốn cứu nàng cũng hữu tâm vô lực a. (Muốn cứu nhưng cứu không được.)

“Ồ...”

Bị đánh, bị mắng, vốn cũng đã đủ ảm ức, thương tâm. Thật vất vả mới có người dựa lưng, không nghĩ tới, nói không quá hai câu, hẳn cũng bắt đầu răn dạy nàng? Thất Vương phi ủy khuất lại thương tâm, lại khóc lớn lên.

“Ninh khóc ngay!”

Cái này, không đợi Hoàng Phủ Nam Ninh mở miệng, Thất vương gia đã quát bảo ngưng lại.

Sau đó, hai tay ôm quyền, đối với Hoàng Phủ Nam Ninh hành lễ: “Tứ hoàng huynh, Vương phi của đệ không biết nặng nhẹ, nói xấu tứ hoàng tẩu cùng Lí tướng, là lỗi của nàng. Nhưng mà nàng đã bị Nam Vân đánh thành như vậy, sự tình cũng không sai biệt lắm, có thể tha cho nàng không?”

“Đệ cho rằng có khả năng sao?” Nghe nói như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh một tiếng, “Thất đệ, còn nhớ rõ lần trước ta nói gì với đệ không?”

“Nhớ rõ.” Vội vàng gật đầu, thất vương gia nhỏ giọng nói, “Tứ hoàng huynh dặn thần đệ quản vương phi của mình, đừng làm cho nàng đi ra ngoài căn loạn.”

“A, lúc này đây, nàng ta thực ra không có loạn căn. Mà là dùng phương thức càng thêm ác độc, muốn tiếp tục mưu hại Vương phi của bốn vương.” Lập tức ánh mắt biến lạnh, mâu quang như đao nhọn cắm ở trên người bọn họ.

Thất vương gia run lên, vội vàng cúi đầu: “Là Vương phi của đệ không đúng, là nàng sai. Thần đệ dạy dỗ không cẩn thận, thiếu chút nữa làm tứ hoàng tẩu bị thương, là thần đệ không đúng... là Vương phi của đệ không đúng, hiện đại thần đệ thay nàng tới tứ hoàng huynh nhận sai, xin huynh tha nàng lần này?”

“Hừ, nàng một lòng muốn khi dễ Vương phi của ta, đệ hướng ta nhận sai để làm gì?” Hoàng Phủ Nam Ninh cự tuyệt không tiếp thu lời xin lỗi của hắn.

Thất vương gia suy tư sau một lát, lập tức chuyển hướng Bộ Nhu Nhi: “Tứ hoàng tẩu, Vương phi của đệ đã làm sai chuyện, thần đệ hướng nàng đến người nhận sai. Giờ nàng đã thăm như vậy, người tạm tha nàng đi?”

“Này...”

Cừ thật, hai huynh đệ này, bọn họ đủ cường. Dem bóng cao su đá đến chân nàng, thuận tay đẩy thuyền. Đây tính là gì? Làm cho nàng phải quyết định? Nàng cũng không khinh địch như vậy, để lại nữ nhân này?

Cẩn cẩn môi, Bộ Nhu Nhi lại hơi kéo tay Hoàng Phủ Nam Ninh: “Vương gia.”

Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu: “Làm sao?”

“Này... Thất vương gia...”

“Thất hoàng đệ.”

“Thất hoàng đệ, đệ ấy hướng thiếp xin tội cho thất vương phi. Ngài nói, thiếp có nên hay không tha thứ?”

Phốc

Nghe nói như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên buồn cười.

“Bộ Nhu Nhi, như thế nào mà nàng lại ngoan vậy?” nhin không được cười một cái, hẳn khế véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nàng mỉm cười thấp giọng hỏi.

Nha, không khí nghiêm túc khẩn trương, người như thế nào còn cười được ? Cảm nhận được trên gương mặt nhợt nhạt đau đớn, Bộ Nhu Nhi trong lòng thầm kêu. Thối nam nhân, người nhìn xem tình huống này là gì?

“Tứ hoàng huynh?”

Mắt thấy hấn thích gì thì làm đó, Thất vương gia khoe miệng khê cười.

“Làm gì?” Tựa hồ chuyện tốt bị người khác phá đám, Hoàng Phủ Nam Ninh tâm tình không tốt quát khê.

Thất vương gia vội vàng cúi đầu: “Nếu Vương phi của đệ đã như vậy, xinhuynh cùng tứ hoàng tẩu từ bi, tha nàng lần này đi? Thần đệ cam đoan, từ nay về sau, nàng nhất định ngoan ngoãn ở trong vương phủ, không bao giờ đến trêu chọc tứ hoàng tẩu ”

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh một tiếng: “Nhưng mà, ta đã gọi người mang bảo kiếm đến, đệ nói nên làm gì bây giờ?”

“Cái gì?” Nghe vậy, thất vương gia kinh sợ, cơ hồ ngã xuống đất.

“Tứ hoàng huynh, huynh...”

Hoàng Phủ Nam Ninh khoe miệng khê cười: “Nếu không phải tại nàng là Vương phi của đệ, thì ta đã gọi người đánh chết nàng, chứ không chờ đệ tới.”

“Thần đệ biết. Chính là, Vương phi của đệ bất luận như thế nào, cũng là công chúa lân quốc, nếu đánh nàng bị thương nặng, tin tức truyền đi ra ngoài, e là không tốt .” Biết là không còn cách, nhưng Thất vương gia vẫn đem hết toàn lực muốn vãn hồi một chút gì đó.

“Dù sao cũng chỉ là một tiểu quốc, nơi chật hẹp nhỏ bé, có cái gì phải sợ ? Nếu đem nàng đánh chết, cùng lắm thì quốc gia kia lại đưa công chúa khác đến đây, có gì lại đâu?” lơ đãng bĩu môi, Hoàng Phủ Nam Ninh trong lời nói tràn đầy khinh bỉ.

Cái này là khen ngược, quốc gia hèn mọn cùng nữ nhân hèn mọn chồng cùng một chỗ. Đáng thương cho Thất Vương phi, bị hấn khinh bỉ như vậy nha.

“Tứ hoàng huynh?”

Được nghe lời ấy, thất vương gia lập tức hoảng hốt.

“Vương gia”, Bộ Nhu Nhi lại nhỏ lực kéo kéo ống tay áo Hoàng Phủ Nam Ninh, “Nếu thất hoàng đệ đã nói như vậy, thiếp, thân cũng không có bị tổn thương bao nhiêu , ngài tha cho thất đệ muội đi?”

Lời mới nói ra, liền bị ánh mắt của hấn trừng tới Bộ Nhu Nhi ngượng ngùng cười, lặng lẽ cúi đầu. Lập tức khoe miệng khê cười lạnh —— hừ hừ, lời hay nàng đã nói. Về phần thả hay không, thì để Hoàng Phủ Nam Ninh quyết định.

Quả nhiên, nghe xong lời của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh cười lạnh: “Cũng không thể đơn giản quên đi. Nàng ta thuận miệng một câu, cũng kịp sỉ nhục bốn vương, cũng sỉ nhục Như Phong, tội không thể tha. Nếu không cho nàng một chút khắc cốt ghi tâm, nàng như thế nào có thể nhớ rõ ràng?”

“Vương gia, bảo kiếm đây ạ.”

Đang nói, quần gia kêu to đi vào, trong tay giơ bảo kiếm lên cao.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức cười đến âm u.

Một tay lấy bảo kiếm, rút kiếm ra khỏi vỏ, kiếm phong tỏa ra ánh sáng.

Đem bảo kiếm cầm trong tay thưởng thức một phen, Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên vươn tay: “Lão Thất, đệ đã đau lòng cho nàng. Như vậy, một kiếm này, đệ thay ta làm đi? Chỉ cần có thể làm cho chúng ta vừa lòng, ta sẽ tha cho nàng.”

Thất vương gia sửng sốt: “Tứ hoàng huynh?”

“Nếu không thì để ta.” Liền cười, Hoàng Phủ Nam Ninh làm bộ muốn thu.

“Không cần!” Lập tức kinh hãi, Thất vương gia một phen đoạt lấy bảo kiếm. Nếu để hắc động thủ, còn không biết hắc đem nàng làm thành cái dạng gì?

“Vậy đệ làm đi.” Liền cười cười, Hoàng Phủ Nam Ninh đứng lui sang một bên.

Hiện tại, bảo kiếm đến tay, hắc đâm lao phải theo lao. Suy nghĩ một hồi, Thất vương gia cắn răng một cái: “Ái phi, nàng chịu đựng chút?” Liền chậm rãi đem bảo kiếm giơ lên cao.

” Vương gia!”

Ngay khi bảo kiếm đâm xuống, Bộ Nhu Nhi hét lên một tiếng, giống tiểu nữ nhi rúc vào trong ngực của Hoàng Phủ Nam Ninh.

128. Chương 129: Định Ý Lần Thứ Hai

Vừa thấy nàng nhào tới, thân thể Hoàng Phủ Nam Ninh cứng đờ, nhưng cũng không đẩy ra.

Sau đó, lặng lẽ quay đầu, Bộ Nhu Nhi liền thấy bạch quang chớp lóe, Thất vương phi hét lên một tiếng, toàn bộ màn che rơi xuống.

Theo sau đó là một tiếng giòn vang của bảo kiếm rơi xuống đất, thanh âm vô lực của Thất vương gia truyền đến: “ Tứ hoàng huynh, như vậy là có thể chứ?”

“ Việc này người hỏi ta làm gì?” Trên đỉnh đầu, thanh âm nhàn nhạt trước sau như một của Hoàng Phủ Nam Ninh vang lên.

Ngay sau đó, Bộ Nhu Nhi liền nghe thấy thanh âm càng thêm vô lực của thất vương gia: “ Tứ hoàng tẩu, thần đệ đã giáo huấn nàng, người hài lòng không?”

“A?” Một tiếng hô nhỏ vang lên, Bộ Nhu Nhi từ từ quay đầu lại, nhìn thấy trên mặt đất máu tươi chảy ra lênh láng. Thân thể nàng lập tức run lên, vội vàng quay đầu lại, tay nắm chặt y phục Hoàng Phủ Nam Ninh khẽ nói: “ Hài lòng”

“ Như vậy, tứ hoàng huynh, thần đệ có thể mang theo vương phi của thần đệ trở về không?”

“ Đi đi? Nhớ kỹ ta đã nói qua với đệ. Nếu như còn có lần sau, như vậy, liền không dễ dàng chấm dứt như hôm nay.”

“ Thần đệ biết. Đa tạ tứ hoàng huynh”

“ Ừm”

“ Đa tạ tứ hoàng huynh cùng tứ hoàng tẩu”

Nghe ngữ khí Thất vương gia, thế nào lại có phần nghiêng răng nghiêng lợi? Khóe miệng cong lên, Bộ Nhu Nhi thật hối hận vì cái gì lại giả dạng một tiểu bạch thỏ nhất gan, sợ phiền phức. Hiện tại nàng rất muốn quay người lại nhìn biểu tình của thất vương gia ?

“ Vương gia?” Nắm chặt ở giữa, nàng nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo Hoàng Phủ Nam Ninh.

“ Làm sao vậy?” Hoàng Phủ Nam Ninh lại lập tức cúi đầu.

“ Thiếp muốn biết, là ai đã nói cho thất đệ muội chuyện của thiếp cùng Lí tướng gia?”

“ Đúng rồi?” Nhờ nàng nhắc nhở, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức nhớ ra. Hắc liền đem Bộ Nhu Nhi đẩy sang một bên, đem hai cái người đang tính xoay người chạy trốn quay lại “Các người đứng lại. Ta còn chuyện muốn hỏi các người?”

“ Tứ hoàng huynh, cái này hoàng đệ thực không biết?” Thất vương gia khản trương lắc đầu, mặt tái lại—— vốn cho rằng hết thấy đều đã kết thúc, vì cái gì, chính mình cũng không thể vượt qua cánh cửa này, sẽ có chuyện gì nữa đây.

Hắc vội vàng đẩy vương phi nhà mình: “ Người nào nói cho nàng mấy chuyện này? Nhanh nói cho tứ hoàng huynh”

“ Là.....là một nha đầu tên Phượng Thúy” Thất vương phi sớm bị dọa đến nỗi toàn thân phát run, liền thành thật đem đáp án nói ra.

Nguyên lai là nàng

Vừa nghe tên này, Bộ Nhu Nhi bắt giắc cắn răng.

Tưởng rằng, nàng đã lập gia đình thì nên yên phận, toàn tâm toàn ý sống cùng với nam nhân của mình mới đúng. Cho nên, ngày bốn nha đầu kia bị xử lý, nàng lập tức tha cho nàng ta. Không nghĩ đến, sau việc của bốn nha đầu kia, nữ nhân này lại tự mình đưa đến cửa? Nàng ta muốn cùng đồng sinh cộng tử với tỷ muội tốt của mình sao? Hay muốn vì các nàng báo thù? Nàng lạnh lùng cười, bất kể như thế nào, chính là nàng ta tự tìm đường chết.

Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng nhướn mày “ Là ai?”

“ Hồi vương gia, cái nha đầu này chính là người cùng nha đầu Phượng Nguyệt bán đứng vương phi. Đã lập gia đình.” Quản gia kịp thời lên tiếng.

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh một tiếng: “ Nữ nhân này đã lập gia đình rồi mà còn không biết an phận.” Hắn vẩy vẩy tay: “ Đem nàng ta cùng nam nhân của nàng ta tới hậu viên, đánh chết, coi như là phạt cảnh cáo”

“ Vâng.”

Lợi hại. Làm việc nhanh nhẹn, sạch sẽ, nguyên nhân hậu quả đều không quản, quả nhiên là có phong độ của một đại tướng.

Nghe như thế, Bộ Nhu Nhi không khỏi giơ ngón tay cái lên với hắn. Bất quá, xét thấy trước đây hắn coh thường nữ nhân, mà còn, tựa hồ cũng đem tất cả nữ nhân cùng với nữ nhân đã kết hôn kia gộp lại một dạng như nhau, Bộ Nhu Nhi không khỏi rùng mình.

“ Được rồi, các người có thể đi” Vẩy vẩy tay, Hoàng Phủ Nam Ninh thờ ơ nhìn về phía vợ chồng thất vương gia ở bên kia: “ Thất vương phi, người tốt nhất nên tự giải quyết cho tốt. Nếu lần sau để cho ta biết người vẫn không an phận, như vậy dù bị đánh chết cũng là hình phạt dành cho người.”

“ Thần muội hiểu”

Ánh mắt hắn đảo qua làm Thất vương phi không khỏi run lên, vội vàng run rẩy gật đầu.

Thất vương gia nói cũng không dám nói lại, khẩn trương nâng nàng lên, hai người đi nhanh ra ngoài cửa.

“ Tiểu bạch thỏ” Tiếp đó, Hoàng Phủ Nam Ninh cúi đầu gọi.

“ Vương gia” Bộ Nhu Nhi liền ngẩng đầu, đôi mắt mở to.

Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh lùng nhìn nàng: “ Lần sau, nếu nàng ta dám tái phạm, nàng không cần khách khí, trực tiếp động thủ. Đánh không chết cũng phải làm nàng ta sống cũng như chết, biết không?”

“ A” Bộ Nhu Nhi lập tức mở to mồm, nét mặt không thể tin được: “ Vương gia, người ta dù gì cũng là thất vương phi!!!”

“ Bốn vương bảo nàng đánh chết nàng liền đánh chết”

“ Nhưng, dù sao chẳng nữa, đó cũng là mạng người ?”

“ Phốc”

Lời vừa nói ra, liền nghe thấy tiếng cười của người bên cạnh.

Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu, liền nhìn thấy vẻ mặt nín cười của Lí Như Phong.

“ Như Phong, làm sao vậy?”

“ A..... không có việc gì. Vương gia, thần chỉ rất tò mò, người vậy mà rất kiên nhẫn chịu tới dạy bảo vương phi mấy cái này.”

Mới là lạ. Hắn rõ ràng đang chê cười nàng? Mấy ngày hôm trước hắn thấy nàng nhẩn tâm cho người đánh chết một nha đầu, đã thương ba người. Một nữ nhân dụng tâm ngoan độc như vậy, hiện tại lại giả bộ nhu nhược ở bên cạnh người khác, hắn cảm thấy rất buồn cười phải không?”

Kéo nhẹ khóe miệng, Bộ Nhu Nhi nhàn nhạt liếc hắn một cái. Kỳ thật nàng cũng thấy cực kì khôi hài.

Ngay tại lúc nàng nhìn hắn, đồng thời, ánh mắt hắn cũng đảo qua bên này, tầm mắt hai người thoáng giao nhau rồi lập tức di động.

Nghe lời nói của hắn, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng sửng sốt, lập tức cười cười “ Đột nhiên phát hiện, bỗng vương rất thích nàng”

Nghe được lời này, phản ứng đầu tiên của Bộ Nhu Nhi là bị dọa tại chỗ.

Lí Như Phong tựa hồ cũng sợ tới mức không nhẹ” Vương gia, trước kia người không phải nói.....”

“ Trước kia là trước kia. Hiện tại bỗng vương rất thích nàng” Nói xong, Hoàng Phủ Nam Ninh lại không khống chế được, véo một cái trên gương mặt của Bộ Nhu Nhi.

“ Vương gia.....”

Hỗn đản. Ngoài miệng cùng trong lòng nàng đồng thời kêu to. Bộ Nhu Nhi cực kì vì Lí Như Phong ám ức. Người như thế nào lại nói những lời nói này trước mặt bằng hữu tốt của người ? Không thấy người khác đều bị dọa thành như vậy sao?

Lập tức, Lí Như Phong nở nụ cười: “ Thực chúc mừng vương gia.” Bất luận như thế nào, hắn đã bắt đầu nhận rõ suy nghĩ trong lòng mình. Như vậy coi như là chuyện tốt đi.

Khóe miệng Hoàng Phủ Nam Ninh lại nhếch lên: “ Có gì mà phải chúc mừng?”

Lí Như Phong tiếp tục cười: “ Về sau, người liền biết”

Làm bộ dáng thần thần bí bí như vậy, giả bộ cho người nào xem đây? Khóe miệng nhếch lên, Bộ Nhu Nhi nói: “ Vương gia, nếu sự tình đã rõ, thiếp xin lui xuống. Người và tướng gia còn có chuyện cần thương lượng đi”

“ Ừm” Hoàng Phủ Nam Ninh từ chối cho ý kiến, gật đầu.

Nàng chỉ biết, hai cái người này, suốt ngày cũng không biết đang thương lượng chuyện gì.

“ Như vậy, thiếp xin cáo lui, thiếp xuống chuẩn bị chút trà bánh cho hai người” Bộ Nhu Nhi cúi đầu, nói khẽ.

“ Không cần. Vương phi người hôm nay cũng mệt, vừa rồi khăng định bị sợ hãi đi? Người vẫn nên nhanh trở về , hảo hảo nghỉ ngơi một chút. Bên cạnh chúng ta đã có hạ nhân hầu hạ, không có gì đáng ngại” Lí Như Phong lập tức mở miệng, mặt đầy nét mỉm cười, từ chối ý tốt của nàng.

Bộ Nhu Nhi nghe như thế nào cũng cảm thấy lời của hắn chứa đầy hàm ý ? Nàng ngẩng đầu, cười nhẹ nhàng: “ Đa tạ Lí tướng gia thông cảm.”

Lí Như Phong mỉm cười vuốt cằm: “ Cần phải vậy”

“ Vậy thiếp cáo lui.” Không cho nàng đi làm việc càng tốt, nàng chỉ mong như vậy . Lạnh nhạt cười, nàng cúi xuống hành lễ rồi thần nhiên xoay người, đi ra khỏi phòng.

—— == Ta là ranh giới tiểu bạch thủ đối thoại lần thứ hai cùng Lí tướng gia== ——

129. Chương 130

130. Chương 131

131. Chương 132

Nha đầu kia, sao lại nhiều tinh lực như vậy ?

Vừa nghe tiếng kêu, liền biết nha đầu kia ở cách đó không xa, hai nữ nhân đang tùy ý ngồi nói chuyện bỗng nhiên hoảng sợ, vội vàng đứng dậy, bản thân khẩn trương sắp xếp lại một chút. Còn chưa hoàn toàn thu xếp xong, tiểu nha đầu kia cũng xuất hiện ở trước mặt các nàng.

“ Vân nhi?”

Bộ Nhu Nhi vội vàng giương lên khuôn mặt tươi cười, nghênh tiếp: “ Sao muội lại tới đây?”

“ Muội nghe nói tẩu đã đến nên liền đến tìm” Trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn cũng tràn đầy ý cười, Nam Vân công chúa đi về phía nàng, tay chủ động cầm tay nàng: “ Tứ tẩu, muội nghe mẫu hậu nói tẩu ở trong này theo Tô mỹ nhân học quy củ, cái này phải học sao? Muội xem tẩu biểu hiện rất khá mà?”

“ Quy củ trong hoàng thất rất phong phú, biểu hiện bình thường làm sao có thể nhìn ra được? Xuất thân của ta không tốt, trước kia chưa có ai giải cho biết những qui củ này, nên muốn học tập nhiều hơn, cũng tránh về sau trước mặt nhiều người lại không có quy củ hoàng thất ,làm cho người ta chê cười” Cười cười, Bộ Nhu Nhi lôi kéo nàng ngồi xuống.

“ Nhưng là, tẩu học với ai không học, vì cái gì lại cứ muốn đi theo một mỹ nhân học? Nếu muốn học, tẩu phải đi theo quý phi mới phải? Nếu không, như vậy đi, muội đi xin với mẫu hậu một tiếng, cho tẩu đi theo muội học. Muội đem những thứ muội biết đều dạy cho Tẩu,tẩu đồng ý không?” Nàng nháy mắt một cái, nói.

“ Không cần” Bộ Nhu Nhi vội vàng lắc đầu, nhỏ giọng nói: “ Tô mỹ nhân rất tốt. Mấy ngày này cảm tình giữa ta và Tô mỹ nhân cũng tốt. Lại nói, ta cũng đã theo Tô mỹ nhân học nhiều ngày như vậy, cũng đã quên rồi.”

“ Thật ra, muội nghĩ muốn ở cùng một chỗ với tẩu thôi” Chu miệng, thanh âm của Nam Vân công chúa trở nên rầu rĩ.

Ách.....

Nghe vậy, Bộ Nhu Nhi cực kỳ mệt mỏi. Xem ra, mình đối với nha đầu kia tốt quá rồi.

“ Nếu công chúa thích Minh vương phi, muốn cùng nàng ở chung một chỗ, vậy nếu người có thời gian thì có thể qua đây . Mỗi buổi sáng nàng đều đến đây. Nếu không người cũng có thể đến Minh vương phủ tìm nàng, chắc chắn Minh vương phi nhất định hoan nghênh” Vội vàng đi tới, Tô Tiểu Tình ôn nhu nói.

Lời vừa dứt liền ném cho Bộ Nhu Nhi một ánh mắt—— cậu nha. Mới gặp mặt lần đầu liền đem nhân gia (gia đình nhà chồng tương lai) tiểu cô nương trở nên dễ dãi như vậy. Bản lĩnh của cậu một đúng là chỉ tăng chứ không giảm.

Tất nhiên, cũng không nhìn xem nàng là ai? Bộ Nhu Nhi cười đắc ý, gật đầu: “ Đúng vậy, nếu Vân nhi muốn gặp ta, muội liền đến vương phủ tìm ta, ta cũng có thể làm một chút đồ ăn, chúng ta có thể vừa ăn vừa nói chuyện, muội nói có được hay không?” Còn về nơi này, đây là nơi dùng để mưu đồ chuyện quan trọng của nàng cùng Tiểu Tình, người khác không liên quan vẫn không nên đến quấy rầy.

“ Được a !!được a. Tứ tẩu , muội rất thích ăn kem ly của tẩu. Hôm qua sau khi ăn xong, buổi tối muội nằm mơ cũng muốn ăn” Khẩn trương gật đầu, Nam Vân công chúa lôi kéo cánh tay nàng, kêu to.

Bộ Nhu Nhi cười gật đầu: “ Được. Lần sau muội đến vương phủ, ta lại làm uội ăn.”

“ Ừm” Dùng lực gật đầu, Nam Vân công chúa lại giương mắt nhìn nàng: “ Đúng rồi, tứ tẩu, thiếu chút nữa đã quên hỏi, hôm qua, tứ ca lôi kéo tẩu, hai người các người ở trong phòng làm gì vậy? Vì sao tứ ca lại tức

giận như vậy, còn đuổi muối ra ngoài? Từ nhỏ đến lớn, hầu như muối chưa bao giờ thấy huynh ấy phát hỏa lớn như thế.”

Oa?

Vấn đề này không nên hỏi nàng, không nên hỏi? Nàng thật không dễ dàng mới thôi miên chính mình, coi chuyện kia chỉ là ảo giác của nàng, chưa từng phát sinh, thật khó khăn nàng mới thoát khỏi bóng ma kia . Vì cái gì nàng ấy còn muốn đẩy nàng vào cái đáy vực sâu kia?

“ Oa? Sao lại thế này? Vì sao ta lại chưa nghe người nói qua chuyện này , Minh vương phi” Lập tức, hai mắt Tô Tiểu Tình cũng sáng lên, gần từng tiếng hỏi.Một câu cùng ba chữ xưng hô sau, cực kì có lực uy hiếp.

Bộ Nhu Nhi nghĩ muốn khóc rống lên.

“ A.... không có gì, vương gia cảm thấy ta không xem vương gia ra gì, rất không cao hứng, liên kéo ta về giáo huấn một trận. Thời điểm lửa giận của vương gia đang hùng hực thì Vân nhi lại cứ xông vào, cũng trách không được người đem lửa giận phát tác trên người của muối” Bộ Nhu Nhi nghĩ lấy cớ.

“ A, nguyên lai là như vậy, cũng do Thất vương phi kia hãm hại” Nghe vậy, hai mắt Nam Vân công chúa lại trừng lên: “ Sớm biết vậy, muối liền đánh tẩu ấy thêm mấy roi nữa.”

“ Thật vậy chẳng?” Bên cạnh, khóe môi Tô Tiểu Tình nhếch lên, trong mắt tràn ngập sự không tin tưởng.

Nếu thất sự là như vậy, nàng còn không chú ý một màn này sao? Nàng đúng là đã đem kinh nghiệm mấy sự kiện trong cung này nói cho nàng ?

A a a, việc này không phải nàng không nghĩ muốn nói, mà thực nói không nên lời . Đó là vết nhơ, vết nhơ của đời nàng . Trừ mình ra, nàng tuyệt đối không để cho bất kỳ người nào biết, tuyệt đối không?”

Vội vàng cứng ngắt, giật nhẹ khóe miệng, Bộ Nhu Nhi cười nhẹ nói: “ Cũng không phải chuyện gì quan trọng, ta đã sớm quên.”

“ Thật vậy chẳng?” Mâu quang Tô Tiểu Tình sâu thẳm, xem ra có vẻ không tin tưởng nàng.

Bộ Nhu Nhi vội vàng gạt đầu: “ Đúng vậy. Các người cũng không phải không biết tính tình vương gia, vương gia hận nhất người nào giẫm lên mặt mũi của mình. Nếu không phải như vậy thì kết cục của thất vương phi cũng không thảm.”

“ Đúng vậy ” Tốt xấu gì Nam Vân công chúa cũng không ở chung với nàng nhiều lắm, lập tức tin lời của nàng: “ Kia vốn không phải nữ nhân tốt, tứ ca giáo huấn như vậy còn nhẹ. Nếu là ta, ít nhất ta muốn vẽ trên khuôn mặt của nàng mấy chục nhát đao, xem nàng còn dám làm bậy không? Còn tưởng mình là cái gì, nhiều lần cũng không để ta vào mắt, hử?”

132. Chương 133: Mất Đi Nụ Hôn Đầu Tiên

Ừm.

Xem biểu hiện của nàng cũng không tệ lắm, khi cửa vừa mới đẩy ra, nàng bước đến bên cạnh hắn. Hoàng Phủ Nam Ninh thực vừa lòng, tức giận trên mặt cũng mất đi không ít.

“Tứ ca, sao huynh lại tới nữa vậy?” Nhìn thấy người này, Nam Vân công chúa dụi dụi mắt, tựa hồ rất không cao hứng. Thật vất vả mới tìm được một người có thể nói chuyện, đang khóc đến cao hứng lại bị hắn xen vào, người bình thường còn không mau sớm chuồn mất.

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh một tiếng: “Ta còn không có hỏi sa muối lại tới đây ?”

“Muội đến tìm tứ tẩu, không được sao?” Cầm nhỏ hất lên, Nam Vân công chúa lớn tiếng nói .

“Không được.” Hoàng Phủ Nam Ninh lắc đầu, đáp lại một cách khẳng định.

“Vì sao?” “Nàng là tứ tẩu của muội mà?” Nghe vậy, Nam Vân công chúa bắt đầu kêu to.

“Nàng ấy còn là vương phi của ta?” Hừ nhẹ, Hoàng Phủ Nam Ninh cầm cổ tay Bộ Nhu Nhi.

“Vương gia?”

Lập tức ngăn ra, tâm can Bộ Nhu Nhi cũng mãnh liệt nảy lên —— hẳn làm cái gì vậy?

“Tứ ca, huynh đừng quá đáng?” Thấy thế, Nam Vân công chúa liền tức giận dậm chân, “Huynh có biết hay không, nơi này là hậu cung? Huynh không phải đại hoàng huynh, dám tự tiện đi lại ở trong này, nếu để đại hoàng huynh biết, xem huynh ấy thu thập huynh như thế nào?”

“Ta đối với nữ nhân của huynh ấy không có hứng thú, điểm này huynh ấy sớm biết.” Hoàn toàn không đem uy hiếp của nàng để vào mắt, Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh nhạt đáp lại.

” Huynh...” Nam Vân công chúa vô lực, chỉ có thể xuất ra tuyệt chiêu của nàng — dậm chân?

“Tứ ca, huynh thật sự là rất đáng ghét . Bên phía Như Phong ca ca huynh không giúp muội nói chuyện thì thôi, vì sao tứ tẩu khuyên muội hai câu huynh cũng không đồng ý? Huynh có thật là ca ca của muội sao?”

“Cũng bởi vì muội là muội muội của ta, ta mới nói uội sớm chết tâm đi , Như Phong hẳn sẽ không coi trọng muội.” Biểu tình trên mặt thoát nhìn không quá sung sướng, thanh âm Hoàng Phủ Nam Ninh vô cùng lạnh lùng.

“Muội sẽ không?”

Lại là liên tiếp dậm chân, Nam Vân công chúa cắn răng kêu to: “Vì sao? Nhiều năm như vậy, huynh vẫn không nói uội biết cái nguyên do vì sao? Muội chính là thích Như Phong ca ca không được sao?”

“Không được.” Lại lắc đầu,, Hoàng Phủ Nam Ninh âm thanh lạnh lùng nói.

“Vì sao? ?”

Ai?

Ngay tại huynh muội trong lúc đó, Bộ Nhu Nhi không nói gì. Đây hai người quả nhiên là cùng một mẹ sinh ra, cố chấp như nhau. Liền ngay cả tính cách quật cường cũng không sai biệt lắm. Chỉ tiếc, khi tính cách này đụng nhau, lại cho cả hai đều không muốn thỏa hiệp , như vậy, cuối cùng kết quả là người khác bị liên lụy.

Vì chính mình mà suy nghĩ, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng mở miệng: “Vân Nhi, không nên hỏi vì sao, nghe hoàng huynh muội nói như thế nào thì chính là như vậy đi.”

“Đúng vậy” Lập tức, giống như tìm được sự giúp đỡ, Hoàng Phủ Nam Ninh nâng cao cằm : “Nghe được lời hoàng tẩu muội nói không? Như Phong bên kia muội vẫn là sớm một chút hết hy vọng đi?”

“Muội không cần? Chỉ cần huynh ấy một ngày chưa thành thân, muội liền một ngày sẽ không chết tâm?”

“Cho dù hẳn cả đời không thành thân, hẳn cũng sẽ không thú muội?”

“Hoàng huynh, huynh... Muội ghét huynh”

“Tùy muội.”

“Huynh?”

Ngao?

Vì sao đâu? Hai người bọn họ cảm thấy cãi nhau như vậy vui lắm sao? Bộ Nhu Nhi vỗ vỗ đầu, nơi này vốn là chỗ nàng cùng Tiểu Tình dùng để mưu đồ bí mật , lúc nào biến thành nơi cho hai người bọn họ cãi nhau như vậy ? Nàng có nên ngăn cản họ không đây?

“Vương gia, Vân Nhi, có cái gì thì từ từ nói, các người vẫn nên nói lý trước ? Trước mặt nhiều người như vậy, mặt mặt không được tốt lắm.” Vừa lạnh lẽ kéo kéo ống tay áo Hoàng Phủ Nam Ninh, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói.

“Oa, tứ tẩu?”

Lập tức, lại giống như tìm được cứu tinh, Nam Vân công chúa lớn tiếng kêu, một đường chạy tới ” Tẩu thấy đây, tứ ca ,huynh ấy khi dễ muội—— ”

Oanh?

Người còn chưa có lại gần, lại đột nhiên bay thẳng ra ngoài, thẳng đến khi đụng vào cây cột phía sau mới dừng lại.

“Trời đất?” Nhị không được hô nhỏ một tiếng, Bộ Nhu Nhi vội vàng muốn chạy qua hô to “Vân Nhi?”

“Yên tâm, nàng không chết được.” Lập tức gắt gao nắm lấy cổ tay nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh âm thanh lạnh lùng nói.

A?

Bộ Nhu Nhi sửng sốt, quả nhiên phát hiện Nam Vân công chúa đã từ mặt đất đứng dậy. Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tức giận, hai chân hận không thể đem sàn dưới chân dẫm nát, chỉ nghe nàng lên tiếng kêu to: “Tứ ca, huynh lại đánh muội? Muội sẽ nói ấu hủ, huynh lại khi dễ muội”

Nhìn bộ dáng , chắc là đã được luyện qua, như vậy một chút bị thương đối với nàng mà nói cũng không đáng lo ngại.

“Tùy muội.” Khóe miệng hơi nhếch, Hoàng Phủ Nam Ninh lười liếc nàng một cái, liền kéo tay Bộ Nhu Nhi, “Tiểu bạch hổ, đi thôi?”

“A? Vương gia, đi... Đi đâu?”

“Hồi vương phủ.”

“Nhưng là...”

” Việc học hôm nay của nàng đã hoàn thành rồi?”

“Đúng, không sai biệt lắm. Nhưng mà...”

“Hoàn thành là được. Đi thôi?”

“Không được?”

Nghe hai người nói chuyện, hờn giận trong lòng Nam Vân công chúa tăng lên. Chạy nhanh tới, cầm ở cổ tay bên kia Bộ Nhu Nhi, “Không cho huynh mang tẩu ắt đi, muội muốn cùng tứ tẩu nói chuyện?”

“Vân Nhi?”

Ngừng chân, Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu, đôi mắt lạnh như băng : “Buông tay”

Nam Vân công chúa dùng sức lắc đầu: “Không ”

“Nếu không thả, ta sẽ đem muội đánh bay đi ra ngoài.”

“Đánh bay ra ngoài muội cũng không thả?”

“Hoàng, Phủ, Nam, Vân?”

“Huynhkêu đi? Tùy huynh kêu? Dù sao, muội chính là không để ý, có bản lĩnh huynh đem muội đánh chết?”

Dùng sức trừng hấn liếc mắt một cái, Nam Vân công chúa rõ ràng vươn tay túm lấy thắt lưng Bộ Nhu Nhi, lớn tiếng tuyên cáo.

Trong ánh mắt của Hoàng Phủ Nam Ninh đã sắp phun lửa.

“Đây là muội tự tìm ?”

Tay vừa nhấc, thật muốn một chưởng đánh lại đây.

“Vương gia, đừng mà?”

Đến bước cuối cùng, Bộ Nhu Nhi vội vàng xoay người, đem Nam Vân công chúa ôm vào trong ngực.

Cảm giác được một chưởng mạnh sắp hướng tới mặt, tốc độ thật nhanh, giây tiếp theo sẽ đem nàng bay ra ngoài. Trong lòng Bộ Nhu Nhi đang đếm một, hai, ba, nhưng ngay khi chữ ba chưa kết thúc tốc độ gió cũng đình chỉ.

Hô, hù chết nàng ?

Vội vàng thở phào, chậm rãi ngẩng đầu, liền nhìn thấy sắc mặt của Hoàng Phủ Nam Ninh thập phần âm trầm, thập phần âm trầm.

“Tiểu bạch thảo?”

Cẩn rằng quát khê, Hoàng Phủ Nam Ninh vung tay túm lấy tay nàng: “Còn nhớ rõ bốn vương ngày hôm qua nói đã nói những gì với nàng sao?”

Bộ Nhu Nhi vội vàng gật đầu “ Nhưng mà, Vương gia...”

“Không có nhưng là gì hết. Đi, cùng bốn vương trở về?”

Không biết vì sao, lửa giận càng lớn, Hoàng Phủ Nam Ninh liền túm lấy nàng kéo ra ngoài. Tựa hồ, hẩn ở trong lòng nghĩ, nhất định phải đối nàng làm chút gì đó mới có thể làm cho hẩn tiêu giận.

“Đừng mà?” Mà thấy vậy, Nam Vân công chúa cũng hoảng, vội vàng liền lại bắt lấy tay Bộ Nhu Nhi, “Tứ ca, huynh không cần đánh nàng, tứ tẩu là người tốt?”

“Điều này không cần muội nói.” Nghiến răng nghiến lợi nói xong, ánh mắt Hoàng Phủ Nam Ninh nhìn nàng càng thêm âm u, ” tốt nhất,muội nhanh chóng buông tay” Bằng không, hôm nay ta khiến uội chết ở chỗ này?”

“Muội không buông” Nam Vân công chúa kiên trì lắc đầu, “Nếu buông, người chết chính là tứ tẩu ?”

Ai?

Nghe được lời ấy, Bộ Nhu Nhi sửng sốt ——tiểu nha đầu này, thì ra nàng ấy dũng mãnh như vậy , cùng ca ca nhà mình đối đầu đều là vì nàng sao? Thực có chút đỡ khóc đỡ cười.

“Vân Nhi, ta không sao, người buông tay đi?” Lắc đầu, nàng đối tiểu nha đầu này nhợt nhạt cười.

133. Chương 134

Nhưng là, như vậy cũng chưa vừa lòng. Vừa thấy nàng dịu dàng như vậy, Nam Vân công chúa liền giống như bị kích động hơn, càng dùng sức ôm lấy nàng: “Không được? Tứ tẩu ,tẩu yên tâm,muội nhất định sẽ bảo hộ tẩu, sẽ không để cho tứ ca khi dễ ”

“Ta đây khi dễ muội trước ?”

Liền nghe quát khê một tiếng, lại một trận chưởng phong đánh úp lại, Bộ Nhu Nhi hô hấp gần như dừng lại. Nhưng là, lập tức phát hiện không phải bay về phía nàng mà là ——

“A?”

Lực đạo nắm cổ tay trái của nàng bị buông ra. Nam Vân công chúa lại bay lên, lần này bay đến góc tường mới dừng lại.

“Thái Hậu giá lâm —— ”

Hơn nữa, hẩn là cảm thấy hiện trường còn chưa đủ loạn đi? Lại xuất hiện thêm nhân vật quan trọng.

“Trời ạ ! Vân Nhi?”

Vận khí của thái hậu cũng thật tốt, vừa vào cửa liền thấy đến thân khuê nữ nhà mình bị chính con mình thân sinh đánh một cái, sau đó là hình ảnh dán sát vào góc tường chậm rãi rơi đến trên mặt đất, Vương

thái Hậu ngậy người ba giây. Sau đó, nhanh chóng lớn tiếng kêu, luống cuống tay chân đi qua đem người nâng dậy.

“Ninh nhi?” Sau đó, lại quay đầu trông hướng con trai, “Sao con có thể đối xử với Vân Nhi như vậy? Nó là muội muội của con đó?”

“Dù sao muội ấy đã quen rồi.” Lại chính là bữu môi, Hoàng Phủ Nam Ninh lơ đãng nói.

Ách...

Thì ra là thế. Lúc này, Bộ Nhu Nhi hiểu được. Xem ra, huynh muội bọn họ đã quen cãi nhau như vậy. Được rồi, nàng phải thừa nhận: huynh muội bọn họ so với nàng còn dững mãnh nhiều lắm. Nàng hôm nay xem như mới nhận thức được.

“Mẫu hậu?”

Nhìn thấy chỗ dựa lớn nhất của mình, Nam Vân công chúa lập tức càng thêm tinh thần, chạy lại bắt lấy cánh tay của mẫu hậu kêu to lên: “Tứ ca đánh nữ nhi? Người mau giúp nữ nhi báo thù!”

“Vân Nhi?” Đối với nữ nhi này, Vương thái Hậu cũng đau đầu không thôi, “Người như thế nào lại cùng tứ ca người nháo loạn vậy? Không phải nói hai người các người về sau tránh xa nhau một chút sao?”

Nghe vậy, Bộ Nhu Nhi lại hiểu được một chuyện: thực ra thì vị Thái Hậu nương nương này cũng biết đã biết con mình là những kẻ dở hơi thế nào.

“Nữ nhi cách huynh ấy rất xa rồi mà? Con đến thăm tứ tẩu, cũng không tìm huynh ấy, huynh ấy tự chạy đến gây chuyện, con có biện pháp ngăn sao?” Lập tức bữu môi, Nam Vân công chúa tức giận nói.

“Ninh nhi, là như thế sao?” Nghe vậy, Vương thái Hậu lại chuyển hướng tới Hoàng Phủ Nam Ninh.

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh một tiếng, kéo Bộ Nhu Nhi bước đi.

“Ninh nhi?”

Phía sau, tiếng kêu của Vương thái Hậu càng lớn, nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn không trả lời một câu, chỉ khi đã đi xa, âm thầm phun ra một câu ——

“Nữ nhân, thật sự là phiền toái muốn chết?”.

Bộ Nhu Nhi không nói gì. Đại ca, trước khi người mắng nữ nhân, cầu xin người trước ném nữ nhân ta đây sang một bên được không? Ta là nữ nhân hàng thật giá thật đó?

Ai?

Tại phía sau bọn họ, trở mắt nhìn hai người kia nghênh ngang rời đi, đám người Vương thái Hậu trợn mắt há hốc mồm. Nam Vân công chúa thật ra còn không sợ chết định đi qua, lại bị Vương thái Hậu đè lại. Tô Tiểu Tình cũng trợn mắt há hốc mồm một hồi lâu, lập tức lại cúi đầu nở nụ cười —— xem ra, trong lúc chinh phục vương phủ kia, tiểu Nhu Nhi nhà nàng thuận tiện đem vị này Vương gia cũng chinh phục? Nhưng mà, quá trình cụ thể như thế nào? Nàng thực cảm thấy hứng thú. Ngày mai mình phải thẩm vấn nàng ấy một chút mới được.

Nhưng mà, hiện tại, nàng cần giải quyết tình huống trước mắt.

Liền nở nụ cười, dịu dàng đi qua: “Thái Hậu, công chúa, đừng kêu nữa, Vương gia đang nổi nóng, nhất định sẽ không nghe lời mọi người đâu. Chuyện vừa rồi, nô tì thấy toàn bộ từ đầu tới đuôi, Thái Hậu có gì không rõ cứ việc tới hỏi nô tì là được.”

Lại nhìn Hoàng Phủ Nam Ninh bên này ôn hòa với Bộ Nhu Nhi.

Một đường tóm Bộ Nhu Nhi, tiếp tục ở trong hoàng cung dẫn nàng đi khắp nơi, đến cửa cung:

“Tiểu bạch thỏ, đi lên?”

Dừng lại một chút Bộ Nhu Nhi, hai người đã đứng ở trước mặt ngựa yêu của Hoàng Phủ Nam Ninh.

Bộ Nhu Nhi ngây ngẩn cả người. “Vương gia?” Hắn lại để cho nàng lên ngựa của hắn?

Trong lòng lại bắt đầu cảm thấy kích động.

Nhưng mà, ở trong mắt Hoàng Phủ Nam Ninh này thấy tiểu bạch thảo nghiêm nhiên bị sợ hãi, đối với hành động của hắn cực độ không xứng hợp, mặt lập tức trầm xuống, dùng lực một phen túm lấy thắt lưng của nàng hướng lên trên ném đi?

“Nha?”

Khốn kiếp? Làm việc gì cũng phải cho người ta chuẩn bị chứ?

Đưa nhanh hai tay nắm chặt dây cương, ở trên lưng ngựa ngồi ổn định, liền lại cảm giác được Hoàng Phủ Nam Ninh xoay người lên ngựa. Tiện đà, hai tay với lên dây cương, vùng tay vút roi ngựa——

“Giá?”

Con ngựa rống một tiếng lập tức phi nhanh đi, thẳng đường lao ra khỏi hoàng cung đi.

Oa? Ngựa tốt?

Không hổ là ngựa của Minh vương gia chuyên dụng, tốc độ thật mau, chạy đến choáng váng, ngồi ở trên, cảm giác thực không sai. Làm tâm tình của nàng thoải mái hẳn lên, trên mặt Bộ Nhu Nhi nở đầy nụ cười

Biết người này hiện tại tâm tình đang không vui, nhưng chắc chắn sẽ không bỏ mặc nàng. Nàng liền mở to hai mắt, nhìn không chuyển mắt cảnh vật không ngừng lùi về phía sau khóe miệng càng ngày càng cao, vô tư hưởng thụ cảm giác thoải mái này.

Mà hai tay, tự nhiên là nắm chặt dây cương, miệng thì thỉnh thoảng hừ hừ vài tiếng —— “Vương gia, chậm một chút? Thiếp thân sợ?”

Lúc này đây, không có dẫn nàng chạy khắp nơi, hai người lấy tốc độ nhanh nhất trở lại vương phủ.

Chính mình xoay người xuống ngựa trước, cũng lười hỏi nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh trực tiếp đem nàng bế xuống, lại túm cổ tay nàng, liền kéo nàng đi vào bên trong .

“Vương gia?”

Nha nha, nam nhân chết tiệt, nam nhân thói tha,? Cứ việc làm theo ý mình, quả thực không xem nàng là nữ nhân có phải hay không?

Dưới chân phối hợp với cước bộ của hắn, trong lòng Bộ Nhu Nhi mắng to, ngoài miệng tiếp tục hô nhỏ ra tiếng.

Hoàng Phủ Nam Ninh không để ý tới, chỉ một lúc đã đem nàng tới sau viện.

Trước tình huống hai người như vậy, trong mắt hạ nhân vương phủ là thập phần bất thường. Nhưng mà, chỉ cần nhìn liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Nam Ninh một cái, đủ khiến sắc mặt họ xanh mét, mọi người cũng rất thức thời vội vàng thối lui đến một bên, ngoan ngoãn lựa chọn không cần đi chịu chết.

Vì thế, một đường thông suốt.

Đem Bộ Nhu Nhi tha trở lại trong phòng, Hoàng Phủ Nam Ninh lại thật mạnh kéo nàng một phen ——

“Tiểu bạch thảo?”

“Vương... Vương gia?”

Trời ạ? Khốn kiếp mà, từ lúc ra hoàng cung đã bắt đầu cho tới bây giờ, vốn không có dừng làm nhục nàng? Hắn thật đúng là đem nàng trở thành một tiểu bạch thảo có thể tùy tiện có thể xoa tròn bóp méo có phải hay không? Mà hiện tại, hắn thế nhưng còn tiếp tục dọa nàng?

Nhanh chóng đỡ lấy vách tường, Bộ Nhu Nhi cắn răng khê gọi.

Bước nhanh đến, hai tay Hoàng Phủ Nam Ninh nhanh chóng hướng tới bắt lấy cổ tay của nàng, dùng sức kéo lên trên nhấn một cái?

Bộ Nhu Nhi đột nhiên sưng sốt.

“Vương gia, người —— ngô?”

Quả nhiên là người làm việc ướm át bần thủ. Cũng không cho nàng nói một câu đầy đủ Hoàng Phủ Nam Ninh đã muốn đem đầu tiên lại gần, thật mạnh áp lên môi của nàng.

Trong đầu nhất thời không còn một mảnh, Bộ Nhu Nhi sợ ngây người.

Đây... Là nụ hôn đầu của nàng.

Rất lâu sau đó, một ý tưởng mới hiện lên trong đầu như vậy.

Thật là nụ hôn đầu tiên, mặc kệ là đời trước hay là đời này. Đương nhiên, ngày hôm qua cái kia không tính, bởi vì hai người chính là miệng chạm vào miệng một chút mà thôi. Nhưng mà, hôm nay bất đồng, bởi vì nàng đã muốn rõ ràng nhận thấy được Hoàng Phủ Nam Ninh tại môi của nàng càng ra sức, có thể cảm nhận được đau đớn. Mà đầu lưỡi của hắn cố gắng cạy miệng nàng, tại môi của nàng đánh thẳng về phía trước, tựa hồ đang tìm cái gì.

Một màn sốc của ngày hôm qua thoáng hiện, lại liên hệ một chút tình hình hiện tại

Trời ạ?

Thân thể đột nhiên buộc chặt, Bộ Nhu Nhi nhanh chóng cắn chặt răng. Vô luận như thế nào, nàng cũng không thể để cho hắn làm chuyện tiếp theo?

Nhưng mà, tựa hồ chơi đùa còn chưa đủ, Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên buông một bàn tay ,túm cầm của nàng: “Tiểu bạch thỏ, mở miệng ra.”

Bộ Nhu Nhi vội vàng đem răng cắn chặt càng nhanh, cộng thêm nhẹ nhàng lắc đầu.

Mắt Hoàng Phủ Nam Ninh tối sầm lại: “Bổn vương gọi nàng há mồm, có nghe hay không?”

Bộ Nhu Nhi vẫn là lắc đầu —— nàng mới không ngốc như vậy đâu? Ngày hôm qua bị hắn hôn như vậy , mình tổn thất đã đủ nhiều, nàng cũng không tính sẽ đem nụ hôn đầu tiên chân chính của mình cấp cho hắn?

Nhưng mà, tựa hồ bị cự tuyệt của nàng chọc giận, Hoàng Phủ Nam Ninh mặt tối như mực, tại cằm của nàng tay càng dùng sức: “Thực không há mồm?”

Trong lòng lập tức lập bộp một chút?

Một loại dự cảm bất hảo hiện lên. Tựa hồ, nếu như mình lại lắc đầu, hắn sẽ làm ra cái gì chính mình cũng không tưởng tượng được——

“A?”

Không cần lắc đầu, bởi vì hắn đã muốn kiểm chế không được rồi ?

Môi dưới cảm nhận một trận đau đớn, Bộ Nhu Nhi hô nhỏ một tiếng, không tự chủ được há mồm.

“Ngô?”

Lập tức, tại môi của nàng lại bị môi hắn áp xuống, mà lưỡi của hắn, cũng thuận lợi chui vào trong miệng của nàng, bắt đầu công thành đoạt đất.

Đau...

Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Bộ Nhu Nhi

Vốn môi cũng đã bị hắn trêu đùa đủ đau, nhưng gã cầm thú này, hắn cư nhiên còn cắn? Cắn đừng nói đi, hắn còn không hề có chút thương hương tiếc ngọc nào cắn nàng đau muốn chết? Đầu lưỡi cảm nhận một chút hương vị tanh ngọt, Bộ Nhu Nhi cơ hồ có thể khẳng định: miệng của nàng, bị cắn đến chảy máu.

Hơn nữa, bị cắn chảy máu còn chưa đủ, người này thế nhưng còn tiến thêm một bước chà đạp nàng? Môi cùng môi triển miên liên không cần phải nói, đầu lưỡi của hắn tại khoang miệng của nàng tập trung quét ngang một lần, nhanh chóng tập trung tại cái lưỡi đĩnh hương của nàng bá đạo dầy dụa đi lên. Mà vừa dầy dụa như vậy...

Hu hu, nàng đau quá, thật sự đau quá, đau thật muốn đi một đầu đâm chết?

Khốn kiếp, hắn như thế này giống như là hôn môi sao? Hắn rõ ràng chính là đem nàng ngược chết ?

Bộ Nhu Nhi đau đến chảy nước mắt, nhưng người kia lại giống như đã hóa thành dã thú, hơn nữa như là ngửi được máu tươi càng kích động, càng dùng sức dây dưa?

Nếu, tiếp tục mặc hắn dây dưa, có phải nàng sẽ chết hay không ?

134. Chương 135

Trong lòng đột nhiên toát ra một cái ý tưởng như vậy, Bộ Nhu Nhi giật mình một cái. Không được, nàng còn có rất nhiều chuyện chưa có làm đâu, cũng không thể để người này cứ ngược chết mình như vậy được?

Liên thở sâu, lập tức lại một cái ý tưởng xuất hiện trong đầu.

“A –?”

Vì thế, giây tiếp theo, một tiếng nam nhân rống to vang lên, cơ hồ đem nóc nhà ném đi.

Đề nàng, nam nhân cùng nàng dây dưa hồi lâu rốt cục buông nàng ra, cũng liên tục lui ra phía sau vài bước. Rất nhanh, một dòng máu tươi từ khóe miệng chảy ra, một mảnh chói mắt.

“Tiểu bạch thỏ, nàng...”

Không thể tin mắt trông lớn, nhìn tiểu nữ nhân trước mặt này, muốn mở miệng nói chuyện, nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh thực bất hạnh phát hiện: hắn bị thương quá sâu, hé ra đầu lưỡi liền đau không chịu được. Miễn cưỡng mở miệng, phát ra cũng là âm mơ hồ, chính mình đều cơ hồ nghe không rõ.

“Oa?”

Cũng không đáp lại lời hắn?

Bộ Nhu Nhi đã trước một bước khóc lớn lên. Hai chân mềm nhũn, nàng tê liệt ngồi xuống, đem mặt chôn ở khuỷu tay bên trong, siêu cấp lớn tiếng khóc thét lên.

Đặng đặng đặng

“Vương gia?” “Vương phi?”

Nghe được động tĩnh, những hạ nhân bên ngoài cũng vội vàng chạy tới. Vừa thấy động tĩnh bên trong, bọn họ đều ngây ngẩn cả người.

“Vương gia?”

Vẫn là quần gia vương phủ bình tĩnh nhất. Nhìn thấy khóe miệng Hoàng Phủ Nam Ninh có một dòng máu tươi chảy xuống, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, chạy nhanh tới: “Vương gia, ngài làm sao vậy? Làm sao bị thương? Muốn gọi đại phu hay không?”

Một tay đem quần gia đang lải nhải đẩy sang một bên, Hoàng Phủ Nam Ninh thẳng hướng Bộ Nhu Nhi đi đến, cầm ở cánh tay của nàng, dùng sức đem nàng túm dậy?

“Oa oa oa?”

Bị bắt đứng dậy, vừa thấy đến tình trạng của hắn, Bộ Nhu Nhi cũng thật bị dọa, khóe mắt nước mắt cũng chảy xuôi càng thêm tự nhiên thông thuận.

“Vương phi?” Rõ ràng phát hiện ngoài miệng Bộ Nhu Nhi cũng có máu, quần gia lại bị dọa đến, “Các người... Vương gia, Vương phi, các người làm sao vậy?”

“Vương gia, thiếp thân biết sai, thiếp thân biết sai rồi? Nhưng mà, vừa rồi thiếp thân thật sự là... Thật sự là bị sợ hãi? Thiếp thân cũng không biết, cũng không biết làm sao có thể làm ra sự việc này, thiếp thân sai lầm rồi? Hu hu, ngài giết thiếp thân đi? Hu hu...”

Không dám nhìn tới cặp mắt giống như muốn đem nàng xé thành từng mảnh nhỏ, Bộ Nhu Nhi cúi đầu càng lớn tiếng khóc to.

Hoàng Phủ Nam Ninh không nhúc nhích, dùng ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu.

Thấy thế, đám người quản gia cũng không dám động, liền chỉ có thể không hiểu nhìn bọn họ một cái khóc lớn không ngừng, một cái không hé răng.

Hồi lâu, ngay lúc Bộ Nhu Nhi khóc đã mệt mỏi, trong lòng bắt đầu thầm oán tên khốn kiếp này sao còn không có nói gì, Hoàng Phủ Nam Ninh rốt cục buông tay, xoay người bước đi.

“Vương gia?” Quản gia vội vàng đuổi theo.

Bộ Nhu Nhi cũng sững sốt, vội vàng giương mắt, nhìn thân ảnh cao lớn trước mắt mình càng lúc càng xa.

Đồng thời, trong lòng tựa hồ có vài phần cảm giác mất mát tự nhiên dâng lên..

Sao lại thế này? Nàng không hiểu.

“Vương phi, ngài không có việc gì chứ?” Lập tức, vài tiểu nha hoàn cũng chạy tới, đem nàng vây quanh.

Bộ Nhu Nhi vội vàng hoàn hồn: “Ta không sao.”

Tựa đầu hướng một bên, vội vàng đem máu trong miệng phun ra. Nhưng mà, trong lòng vẫn là không thể nào dễ chịu.

Vì sao?

Nàng ở trong lòng hỏi chính mình. Vì sao, rõ ràng chính mình là xuất phát trong lúc phòng vệ, tên kia là xâm phạm mình mà? Nhưng làm ra việc xong, trong lòng của nàng lại cảm thấy có chút khổ sở? Tựa hồ, còn có vài phần cảm giác áy náy chậm rãi dâng lên.

Kì lạ. Nàng nhớ rõ, mình vốn không có lương tâm như vậy mà?

135. Chương 136

136. Chương 137

137. Chương 138

138. Chương 139

” Sao có thể như vậy? Bọn họ đến truy vấn người hiện tại giúp tìm đức lang quân trong mộng cho các vị tiểu thư đến đâu rồi phải không?”

Ha ha, quả nhiên là nha đầu tâm phúc của nàng, thật là nhanh trí.

Tinh thần lập tức phấn chấn, Bộ Nhu Nhi đứng lên:” Bất kể các nàng muốn làm gì, bình đến tướng đỡ, nước đến đất chặn, nếu người ta đã chủ động tìm đến chúng ta, dù gì họ cũng là ngoại thích, ta không muốn người ngoài nói ta tiếp đãi không được tốt. Nói rồi quay lại gạt đầu với tiểu Nha hoàn vẫn đang chờ ngoài cửa: : “Mau mời họ vào và dâng trà trước đi”

Nghe nàng nói vậy, Linh nhi có ý không vui, ngập ngừng: ” Vâng... Vương phi...”

Bộ Nhu Nhi đập khế vai nàng: ” Đừng nói nữa, để ta thu thập một chút, chúng ta không nên hẹp hòi, nên đi ra ngoài gặp khách thôi”

’...Vâng’. Tuy rằng trong lòng không cam tâm tình nguyện, nhưng chủ tử đã nói vậy, Tú Nhi đành phải gạt đầu, đỡ nàng đến bàn trang điểm.

Đây đồ trang sức, phấn son đã từ lâu đều không dùng tới.

Bộ Nhu Nhi cố ý thay đổi trang phục mới, bới tóc cũng thay đổi, trang sức chọn đi chọn lại, thử đến vài lần cuối cùng mới chọn được vài món hảo hạng, làm tôn lên dáng vẻ quý phái của nàng, Nhìn lại trước gương một lần thấy hiện ra một nữ nhân xinh đẹp nghiêng thành mà cực kỳ quý phái, mới từ từ đưa tay cho Tú nhi đỡ nàng, chậm rãi ra ngoài.

Mà lúc này mẹ con Bộ phu nhân đã chờ đến sốt ruột, nhấp nhồm không yên rồi.

Bỗng nghe tiếng thông báo :” Vương phi đến”, bốn người liền đứng dậy, sững sốt nhìn nữ nhân rực rỡ kia - là nàng, tiểu nha đầu khúm núm trước kia sao? Đây là một mỹ nhân trang phục và trang sức khỏi cần miêu tả: trang mục xa hoa rực rỡ mới tinh, trang sức tinh xảo, khuôn mặt xinh đẹp lại trang điểm khéo léo càng tôn lên vẻ đài các sang, nàng từ xa đi tới, khi độ nhàn nhã, tư thái ung dung, thật đúng là phong thái của một vị phu nhân. Trong trí nhớ kia, tiểu nha đầu rụt rè sợ hãi dường như không còn tồn tại nữa.

” Bộ phu nhân, tam vị tiểu thư, thấy Vương phi còn không mau hành lễ?” Lập tức, quản gia của vương phủ đứng bên lạnh giọng quát.

Bốn mẹ con Bộ phu nhân nghe vậy hơi ngẩn người ra, rồi bước nhanh lại phía nàng giả vờ giả vệt cúi người hành lễ: ” Tham kiến Minh Vương phi”

” Nương, đại tỷ, nhị tỷ, tam tỷ, mau mau đứng dậy, đều là người một nhà, khách khí như vậy làm gì?”

Trên mặt hiện nét cười tươi, Bộ Nhu Nhi ôn nhu nói, nhưng cũng chỉ nói mà thôi, cũng không đến bên nâng các nàng dậy. Đợi một lúc không thấy nàng có hành động gì, mẹ con bốn người vừa ngẩng đầu lên, thấy nàng sớm đã an tọa trên thượng vị.

” Nương, các vị tỷ tỷ, các người cũng ngồi đi”, chỉ tay vào ghế phía dưới, Bộ Nhu Nhi tiếp tục ôn nhu cười nói. Nhưng trong nụ cười, đều có mấy phần giảo hoạt quá đi.

“ Người?”

Đại tỷ nhin không được, lại định giống như xưa to tiếng quát mắng nàng, nhưng Bộ phu nhân nhanh miệng cản lại : “Đừng nói nữa, mau lại đây ngồi đi”

Nghe mẫu thân khuyên bảo, khẽ cắn môi nuốt hận vào trong, các nàng tự tìm vị trí ngồi xuống. Liền ngay đó, nha hoàn tới dâng trà.

Bộ Nhu Nhi tay nâng chung trà, trước sau vẫn ôn nhu cười nói: “ Nương, tỷ tỷ, các người hãy nếm thử trà này đi. Đây là trà Thái hậu mới ban cho ta, ta uống qua vài lần, cảm thấy hương vị quả thật đặc biệt, các người nên thử xem sao?”

Vừa nghe nói là Thái hậu nương nương ban cho, mẹ con bốn người lập tức mắt sáng lên, chạy nhanh bưng chén lên uống liền. Sau đó vờ vịt gạt đầu, Bộ phu nhân cười nịnh nói:

“ Ôi chao! Hương vị quả nhiên đặc biệt”

Bộ Nhu Nhi cả cười : “ Nếu đã thích như vậy Đại nương nên uống nhiều nhiều một chút, dù sao trà này Thái hậu ban cho ta vẫn còn khá nhiều”

Nàng nói như vậy không phải là để khoe khoang, trên cột các nàng sao? Nhị tiểu thư ra chiều khó chịu, nổi ghen tị hiện lên trên mặt rồi. Nhưng không đợi nàng lên tiếng, Bộ phu nhân liếc nàng một cái: “ Khi ở nhà ta đã nhắc nhở các người cái gì? Quên rồi sao?”.

Nhị tiểu thư lập tức cúi đầu, lặng im không dám nói.

Xem ra hôm nay các nàng thực sự có chuyện quan trọng mới tới rồi? Khóe miệng nhếch lên một chút cười, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng hỏi: “ Đại nương, tỷ tỷ, các người hôm nay thế nào lại có nhã hứng đến đây thăm ta?”

Nhìn nàng có đôi phần ai oán, Bộ phu nhân nói: “ Vì người không quay về thăm chúng ta, nên chúng ta đến thăm người vậy thôi”

Nghe vậy Bộ Nhu Nhi vờ ngượng ngùng cúi mặt: “Việc này... không phải ta không nghĩ đến việc trở về, mà là Vương gia, ngài không đồng ý...”

Quả thật như vậy, lúc trước trước mặt bọn họ nói nhất định trừng trị, làm cho nàng về sau không liên quan tới bọn họ nữa. Lời này chính là của Hoàng Phủ Nam Ninh nói ra, các nàng không dám phản đối, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ lướt qua trước mặt mà thôi. Nhưng nói thế nào, Bộ phủ cũng là ngoại gia của nha đầu kia, nha đầu kia cũng không có cách gì cắt đứt mọi quan hệ với nơi mình sinh ra và lớn lên được. Vả lại, dù Hoàng Phủ Nam Ninh không thích, nhưng chỉ cần nàng nhớ, nàng trở về gặp bọn họ liệu ai dám cản? Nhất định là có vấn đề. Nhưng bọn họ khổ sở chờ đợi, thời gian cứ chậm chạp trôi qua mà vẫn không thấy bóng nàng, vậy là bọn họ phải tự mình tới Vương phủ tìm nàng thôi.

“Thật là... tứ nha đầu, sư huynh của người từ biên ải đã trở về, hiện tại sẽ ở nhà chúng ta, chẳng lẽ người không về gặp hắn? Trước đây không phải người cùng hắn có quan hệ rất tốt sao? Bộ phu nhân ngẩng đầu hỏi.

Bộ Nhu Nhi sững sốt: “Ồ?” thì ra hắn ở nơi đó, mà nơi đó... có đánh chết nàng cũng không quay về.

Nàng nhẹ lắc đầu: “Không phải ta không nghĩ tới, nhưng trước đây, chính các người cũng nghe Vương gia không cho ta trở về, mà lời nói của Vương gia ta đây không thể không nghe”. Cho nên đừng có nằm mơ nữa, nàng muốn vĩnh viễn đoạn tuyệt quan hệ với bọn họ? Bao gồm các nàng ... nhưng còn hắn?

Nghe vậy, Bộ phu nhân sắc mặt có chút xấu hổ: “Tứ nha đầu, việc này...”, càng nghĩ một hồi lâu, dùng khí dường như lại giảm đi một phần, “Chúng ta hôm nay tới đây, chính là muốn nói cùng người, nếu có gì ủy khuất, cứ về nhà nói lại cùng chúng ta, chúng ta nhất định giúp người. Những chuyện trước kia chúng ta xin lỗi người, lần đó người trở về những việc làm với chúng ta cũng đủ rồi, chuyện quá khứ không nên nói ra nữa, từ nay chúng ta quan hệ thân mật, người thấy thế nào?”

Ha ha ha ?

Nghe những lời đó, Bộ Nhu Nhi nhin không được cười to

Làm bộ cả nửa ngày, thì ra các nàng đến tìm quan hệ ư?

“Đại nương, người cho rằng mười sáu năm qua, bốn mẹ con các người luôn khi dễ ta, ta chỉ mắng chửi các người chút ít trong ngày lại mặt, vậy mà có thể hòa dễ dàng vậy sao?” Nàng cũng không cho rằng mình là người độ lượng chút nào.

“Nha đầu kia, người...” Nhìn nha đầu này bây giờ đã mồm miệng lợi hại biết nhường nào. Các nàng đã hạ mình đến cùng nàng nói chuyện, muốn cùng nàng giao hảo, vậy mà nàng còn làm bộ cao cao tại thượng, phần nộ với các nàng ư? Bộ phu nhân cũng thấy được ý tứ trong lời nàng, có vài phần hoảng hốt: “Tuy nói rằng 16 năm qua chúng ta đối với người không được tốt lắm, nhưng ít ra chúng ta cũng cho người ăn, cho người mặc, còn cho người được bình an lớn lên như vậy, cũng đủ làm cho người không thất vọng chứ?”

Nghe vậy, Bộ Nhu Nhi cười lạnh: “Đại nương, cho ta ăn, cho ta mặc không phải là nhiệm vụ của cha ta hay sao? 16 năm qua quần áo ta mặc, cơm ta ăn đều là bổng lộc cha ta cực khổ hết lòng vì nước vì dân mà có được, làm cho ta được lớn lên bình an như vậy là cha ta, không phải các người”

“Người...”

Càng nghĩ càng buồn cười, đây là lý do các nàng nghĩ có khả năng nhất áp chế được nàng sao? Bảo làm sao, vừa mới ra khỏi miệng, nàng liền đơn giản một câu phản bác? Bộ phu nhân cả kinh, nhưng lại phát hiện ra chính mình cũng không làm sao mà biện bạch lại nàng. Quả thật, nha đầu kia đã không còn là nha đầu nhút nhát ngày xưa nữa rồi, đúng là uy quyền nhờ chồng (Nhiên ở tại phủ chả biết dịch là gì, chém bừa thôi hix, ai biết xin chỉ giáo nhé)

Nhớ ngày đó, chỉ cần ta nói lời dễ nghe, nàng liền cảm kích vô cùng. Nàng lúc nào cũng yếu đuối, lúc nào các nàng cũng có thể tùy tiện quất nạt, chà đạp. Nhưng hiện tại, mới được gả đi vài ngày, nàng liền thay đổi không ngờ, kiêu căng ngạo mạn không xem các nàng ra gì.

Thấy mẫu thân bị nàng đem thể diện dẫm nát dưới bàn chân, tam tiểu thư cũng ngồi không yên: “Tứ nha đầu, người đừng quá ngạo mạn khinh người, nếu người không sống ở nhà chúng ta, người cho là người có thể tham gia tuyển phi, cuối cùng tước bình trướng tuyển mà lên làm Minh Vương phi sao?”

“ Ái chà, cũng phải, đối với phương diện này ta muốn cảm kích các người. Tuy rằng các người không thích ta, tốt xấu các người vẫn làm ta tham gia tuyển phi. Nếu không ta cùng Vương gia quả thật vô duyên rồi” Nghe những lời ấy, Bộ Nhu Nhi nhẹ nhàng gật đầu.

139. Chương 140: Người Nhà Mẹ Đẻ Tới

Tam tiểu thư nghe vậy, liền hiện ra ý cười cao ngạo.

Cười một cái, Bộ Nhu Nhi nhẹ giọng hỏi: “ Tam tỷ, Ta nên báo đáp các người thế nào mới phải?”

“ Ái chà, đều là người trong nhà, cái gì mà báo đáp chứ, chỉ cần mọi chuyện đều tốt thì với chúng ta là báo đáp tốt nhất rồi” Vừa thấy lời của nàng có phần hảo ý bên trong, Bộ phu nhân vội vàng tiếp nhận câu chuyện.

Bộ Nhu Nhi cười nói: “ Vậy các người yên tâm, ta hiện tại rất tốt” . Hơn nữa về sau càng tốt hơn, vì không có các nàng cản trở.

“ Ai chà, nha đầu, con cần gì phải gạt chúng ta, con hiện tại nhất định mấy ngày qua không được như ý?” Kèm theo một tiếng thở dài, Bộ phu nhân cúi đầu thấp giọng nói.

Bộ Nhu Nhi nháy mắt mấy cái nói: “ Lời nói này là có ý gì?” . Đừng nói với nàng, các nàng đến nơi này đã biết được tin tức về lần náo loạn đêm trước rồi chứ?

Mắt thấy đề tài mở ra, các vị Bộ phủ tiểu thư đều sinh động đứng lên. Dẫn đầu nói chuyện, đương nhiên chính là Đại tiểu thư: “ Tứ muội này, muội không nên gạt chúng ta, sự tình chúng ta đều đã biết cả rồi?”.

Ồ...

Bộ Nhu Nhi như người đi lạc trong sương mù, lên tiếng hỏi; “ Chuyện gì?”. Chuyện gì còn có thể làm cho các nàng thận trọng như vậy?

“ Chính là chuyện Vương gia cùng nữ nhân khác đó”. Nhị tiểu thư vội vàng cướp lời: “ Vài ngày trước, trên đường lớn, nhiều người tận mắt, Vương gia thấy một tiểu cô nương xinh đẹp ven đường, đem lòng yêu thích liền đoạt lấy mang lên ngựa về Vương phủ?”

Sao? Có chuyện này sao? Vì sao nàng không nghe nói qua?

Bộ Nhu Nhi trợn mắt há hốc mồm: “ tại sao ta không biết?” các nàng nghe từ đâu vậy?

“ Việc này cả kinh thành đã sớm đồn đại ồn ỹ lên rồi” Tam tiểu thư nhanh miệng nói, vẻ mặt mang đôi chút hả hê.

“ Việc này mọi người đều biết, mọi người đều thấy cô nương kia sợ hãi đến mức co rúm người lại, tìm cách trốn chạy, vậy mà bị hấn ý mạnh hiếp yếu bắt mang về nơi này? Sau đó nàng còn bị Minh Vương gia đem ra ngoài một lần nữa? sau đó không còn thấy lần nào nữa”

Bộ Nhu Nhi khóe miệng hơi trề ra, vẻ không tin: Làm sao có thể? Các nàng nếu nói Hoàng Phủ Nam Ninh đem đoạt một nam nhân trở về, nàng liền nguyện ý tin theo. Nhưng còn nữ nhân... có khả năng sao?

“ Mấy vị tỷ tỷ, các người có thể cho ta biết ... chuyện đó... đúng là hấn chiếm đoạt cô nương nhà ai sao?” Đối với chuyện kỳ quái này, nàng cũng rất ngạc nhiên.

“ Không phải là năm ngày trước sao, mấy hôm liền đều nghe chuyện, mà lần cuối cùng nghe nói là hôm kia. Còn cô nương ấy ở đâu, con cái nhà ai cũng không có nghe nói, xem ra nàng ấy cải trang, nhưng tuyệt đối là con nhà đài hoàng lương thiện. Lớn tiếng nói xong, lại đến lượt Đại tiểu thư lên tiếng: “ Tứ muội, muội sẽ không để bụng đi, cùng lắm là chuyện tình ong bướm, Minh Vương gia là hoàng thân quốc thích, ai mà nói được chứ?”

Một tiếng nổ “Ầm” vang lên trong đầu nàng.

Ý tứ đằng sau câu nói nàng chưa cần nghĩ đến, chỉ là...mặt trước câu kia như vậy cũng đã đủ rồi.

5 ngày trước... lại còn có.. hôm kia. Nhớ tới hai ngày kì quái này, Bộ Nhu Nhi lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

Các nàng không nói thì nàng đã quên đi. Hiện tại nhớ lại một chút, cũng chính ngày đó nàng bị Vương Thái hậu bức bách, sau đó cùng Hoàng Phủ Nam Ninh phóng ngựa chạy ra đường, các nàng còn nói trên lưng ngựa kia là con gái nhà đảng hoàng lương thiện, trừ nàng ra còn có ai được nữa.

Khóe mắt chợt sáng lên, nàng bực mình đứng dậy, Không thể không thừa nhận, mấy người này thêm mắm thêm muối là sự việc không bình thường rồi.

“ Ái chà, đừng nói là người này. Ai chẳng biết Minh Vương gia cùng cháu gái Vương Thái hậu là thanh mai trúc mã, tình cảm sâu nặng, Vương Thái hậu đương nhiên không coi ngoại thích nàng vào đâu” . Nàng lặng im không nói lời nào, Bộ phu nhân thở dài một tiếng nhìn nàng, nói lời thăm thía: “ Nha đầu này, loạn trong giặc ngoài,con nhất định không thể không đề phòng”

Bộ Nhu Nhi quả thật hoàn toàn không muốn phản đối, loạn trong là có, có thể đã bị nàng giải quyết xong rồi, là họa bên ngoài thôi, chính là căn bản có thể giải quyết được không? Hơn nữa đừng nói nữ nhân, cho dù Hoàng Phủ Nam Ninh có mang về cả mười nam nhân đi nữa, nàng cũng đâu có quan tâm? Nàng còn ước sao hắn để yên cho nàng, đừng chú ý gì tới nàng?

“ Việc này cũng không có gì, nếu Vương gia đã thích, vậy thì nạp thiếp thôi, việc này ta có thể có biện pháp nào nữa?” Cố ý hạ thấp ngữ điệu, nàng muốn xem các nàng muốn làm gì?

Vội vàng lắc đầu, Bộ phu nhân nghiêm trang nói: “ Như vậy sao được, nếu thực sự có ý thu nha đầu kia làm thiếp, con liệu còn có tốt được hay sao? Ai chẳng biết cháu gái Vương Thái hậu, xuất thân hơn người, xinh đẹp hơn người, lại được Thái hậu yêu thích. Nàng nếu được gả vào đây, vị trí chính phi của con e là khó giữ.

Haiz, nghe nói như vậy, Bộ Nhu Nhi chỉ có thể thở dài một tiếng.

Không biết Bộ phu nhân này thời gian nào đến đây thu thập tin tức. Dù sao, bọn họ thực sự không phải là lo lắng cho nàng. Bộ Nhu Nhi bĩu môi: “ Việc này cũng đâu có biện pháp nào, ai bảo ta xuất thân thấp hèn như vậy, có thể ở vị trí chính phi vài ngày cũng chính là phúc khí của ta rồi”.

Lập tức lắc đầu, Bộ phu nhân lớn tiếng nói: “ cái gì không có biện pháp, không phải người đã nói, Vương gia bên người có nhiều thanh niên tuấn tú, tài giỏi giúp việc sao. Nếu như thích hợp thì người nên trở về giới thiệu cho các tỷ tỷ, chỉ cần các tỷ tỷ người được gả vào nơi tốt, nhà chúng ta liền có thể lực rồi, đến lúc đó ai dám cùng người tranh giành ngôi vị Chính phi”

.... Dựa vào?

Thì ra nói cả nửa ngày, các nàng là vì mục đích này đây. Bộ Nhu Nhi thiếu chút nữa muốn đập vỡ cái mặt kia, mắng các nàng óc chó.

“ Vương gia ở lại Vương phủ thời gian không lâu, những người làm việc bên cạnh ta cũng ít tiếp xúc, về phần nam nhân biết được quả thật càng ít”. Nàng lắc đầu, không chút để ý nói.

“ Không phải còn có Lý tướng quân sao, hắn cùng Vương gia quan hệ mật thiết, lại thường xuyên lui tới Vương phủ. Người này bộ dạng tuấn tú, thông minh trác việt, tiền đồ lại rộng mở. Nếu có thể gả cho hắn, như vậy cũng là cam lòng rồi” Bộ phu nhân há miệng nói.

“ Không được”

Theo bản năng, Bộ Nhu Nhi mở miệng cự tuyệt.

Bộ phu nhân giận tái mặt: “ Con nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ ý con là tỷ tỷ con, các nàng làm thiếp cho hắn cũng không đủ tư cách sao?”

Quả thật, nhà nàng mấy vị tỷ tỷ đều lập tức đứng lên, không vị nào chịu kém vị nào nửa bước. Nếu đem các nàng gả cho hần, không phải là đã hại hần khổ đến sống không bằng chết hay sao. Huống chi nàng có thể khẳng định, hần không bao giờ thích nổi nữ nhân như ba nàng này?

Bộ Nhu Nhi nhún vai: “ Việc này quả thực không được, Lý tướng gia tuy cùng Vương gia thân cận, nhưng quả thật ta không thể mai mối, ta cùng hần chỉ là chào hỏi thoáng qua, cũng chưa có nói chuyện gì nhiều”.

“ Ái dà, chưa nói chuyện nhiều thì về sau tìm cách nói nhiều là được, dù sao các người có nhiều cơ hội tiếp xúc với nhau như vậy, chỉ cần về sau cố gắng một chút là được, có biết hay chưa?”. Nói xong, Bộ phu nhân bản chất trở lại, bắt đầu quay sang giáo huấn nàng.

Hay lắm, mới cho các nàng chút nhượng bộ, các nàng liền một tác lên trời, có voi đòi tiên hay sao.

Bộ Nhu Nhi khoe miệng khê nhếch lên: “ Đại nương, việc này ta không thể làm chủ, Lý tướng gia cũng như Vương gia, đều không ham mê nữ sắc, điểm này người cũng biết. Ta làm sao dám chắc hần sẽ coi trọng tỷ tỷ các nàng.

“ Nếu Minh vương gia coi trọng con như vậy, Lý tướng quân cùng ngài ấy là hảo bằng hữu , nhất định muốn thêm gần gũi, huống chi các tỷ tỷ con với con tướng mạo cũng có vài phần giống nhau. Cho nên, ngài ấy làm sao có thể không thích các nàng? Chúng ta có những ba người kìa mà”. Hất cằm lên, Bộ phu nhân nói được những lời quả có phần hợp tình hợp lý.

Việc này cũng không nhất định, chỉ là mấy phần giống nhau đó trên mặt nàng và tam vị tỷ tỷ cũng đã kém rất nhiều rồi.

....

Bỗng nhiên bên tai nàng tiếng bước chân nhẹ nhàng, hình như còn có tiếng một nữ nhi kêu gọi truyền tới. Bộ Nhu Nhi lập tức khoe miệng khê cười, rất nhanh trong lòng lại nghĩ ra một kế sách.

Trong chớp mắt, mặt nàng càng hiện ý cười ôn nhu: “ Đại nương, thật là ngại quá, người vừa nói tới cái gì, ta nghe không có rõ?”

Vừa nghe như thế, lại thấy bộ dáng nàng có vẻ là sẽ nghe lời, Bộ phu nhân mừng rỡ vội vàng tăng thêm âm điệu: “ Ý ta là, Vương gia và Lý tướng gia là bạn tốt, bọn họ khẳng định là muốn thêm gần gũi khăng khít, con và các tỷ tỷ là người trong một nhà, lại có vài phần giống nhau, con chỉ cần nhiều lần trước mặt Lý tướng gia về các tỷ tỷ của con, ta chắc rằng ngài ấy sẽ thích bọn họ”.

Bộ Nhu Nhi vẫn hướng người về phía Bộ phu nhân vờ hỏi lại: “ Đại nương nói gì? Quả thật ta nghe chưa được rõ?”

“ Ta nói tỷ tỷ con, các nàng ,nếu thường xuyên được qua lại Vương phủ, cùng tướng gia tiếp xúc nhiều một chút, năm rộng tháng dài, ngày ấy nhất định sẽ động lòng với các tỷ tỷ con”.

Ầm...

Bỗng nhiên, giọng nói sắc bén âm vang truyền đến, một cô gái đang chạy như bay tới: “ Ai dám nói Như Phong ca ca ta sẽ động lòng?”

“ Tham kiến Nam Vân công chúa”

Lập tức toàn bộ nha hoàn sai vật đều nhanh quỳ xuống.

Mẹ con Bộ phu nhân hơi giật mình, nhưng cũng nhanh chóng đứng dậy hướng về phía cô gái: “ Tham kiến Nam Vân công chúa”

Bước nhanh vào cửa, ánh mắt đảo qua dừng lại phía bốn mẹ con Bộ phu nhân, Nam Vân công chúa lớn tiếng quát: “ Vừa rồi trong này nói chuyện chính là các người?”

“ Vân nhi”, Bộ Nhu Nhi cũng vội vàng đi tới “ Muội tới đây có chuyện gì?”

“Muội nhớ tới tẩu, đến thăm tẩu đó mà”. Lớn tiếng nói xong, Nam Vân công chúa đột nhiên sắc mặt trầm xuống: “ Nhưng những lời ta nghe lúc trước là ai nói?”

Nói lúc trước ư....

Mẹ con mấy người lo sợ nhìn nhau.

Bộ Nhu Nhi vội vàng cười: “ Các nàng chỉ là thuận miệng nói chơi vậy thôi, không có gì hết”

“ Còn không có gì ư? Ta đã nghe các nàng nói đi nói lại tới mấy lần?”. Nói rồi nghiêm nét mặt, giơ chiếc roi lên cao: “ Các người mau đi chết, Như Phong ca ca là của ta”

“ Ôi trời ơi...”

Thấy chiếc roi bay tới, mấy mẹ con vừa né vừa thất thanh kêu

“ Cái gì mà Như Phong ca ca, đó là ai vậy?”, vừa chạy Đại tiểu thư vừa khó hiểu hỏi.

“ Đó là tên gọi thân mật Vân Nam công chúa vẫn dùng để gọi Lý tướng gia” Bộ Nhu Nhi lớn tiếng trả lời.

“ Cái gì?” vừa nghe vậy bốn người đều hết sức kinh ngạc.

“ Không được gọi tên Như phong ca ca của ta. Huynh ấy là của ta, các người dám đụng tới, ta giết các người”.

Tức giận tới tận đỉnh đầu, Nam Vân công chúa vung roi, vút một tiếng, đánh trúng tam tiểu thư là người chậm chân nhất chưa trốn kịp.

“ Ui chao”, Tam tiểu thư đau đớn hét lên, chống đỡ hết nổi liền ngã xuống đất.

“ Trời ạ” nhìn thấy thế, trong lòng ba người run sợ hiện rõ trên nét mặt. Lại thấy Nam Vân công chúa cầm roi quay về hướng các nàng, vội vàng vừa nhanh chân chạy vừa lớn tiếng kêu cứu.

“ Nương, Đại tỷ, Nhị tỷ đợi ta với” vội vàng lớn tiếng kêu, Tam tiểu thư cũng đứng dậy chạy nhanh theo.

“ Không được chạy, người đâu mau ngăn bọn chúng lại cho bọn cung” lập tức Nam Vân công chúa lớn tiếng kêu, vội vàng muốn chạy đuổi theo.

“ Không cần đâu, Vân Nhi xin hãy hạ thủ lưu tình”

Chờ các nàng đều chạy xa rồi, Bộ Nhu Nhi mới nghĩ đến muốn quát to một tiếng, cũng vội vàng chạy đuổi theo.

140. Chương 142: Tương Phủ Tiếp Người

Cứ như vậy, thật vất vả cố lấy dũng khí đi nhờ vả nàng, mẹ con bốn người nhà lãng gia là bị Nam Vân công chúa dùng roi da đuổi đánh ra ngoài. Tình huống thảm hại, quả thực không thể dùng lời nào để miêu tả

Lập tức mấy người vừa khóc van xin, chạy trốn xong lại ngã lộn nhào xuống đất, Nhu nhi quả thực trong lòng thực thích

Ba, ba, ba.....

Sau đó, đem mấy người đuổi đánh ra bên ngoài, Nam vân công chúa ném roi da đi, vỗ vỗ tay, lúc này mới nhớ tới hỏi: Đúng rồi, tứ tẩu, các nàng là ai vậy?

Ách.....

Nhu nhi bỗng nhiên khoe miệng nhếch lên trong lòng rất muốn cười: “Các nàng? Nàng là đại nương của ta, còn có thêm ba vị tỉ tỉ .”

“Hả” thời gian trôi qua mất nửa ngày Nam Vân công chúa cũng sợ ngây người:” Sao tẩu lại không nói sớm?”

“Không có việc gì. Dù sao các nàng từ trước đến nay đối với ta cũng không tốt, hôm nay tìm tới cửa, cũng là vì chuyện của bản thân các nàng .Muội giúp ta đem các nàng đánh chạy đi ra ngoài đúng lúc vừa gặp, bằng không, ta còn không biết đối phó với các nàng như thế nào?” Nàng vội vàng nắm lấy tay công chúa, ôn nhu nói

“Như thế có sao không? Vậy là tốt rồi?” Khuôn mặt lo lắng mất đi thay vào đó là khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, ngay tức khắc lại nở nụ cười sáng lạn như hoa, Nam Vân công chúa lớn tiếng nói, “Muội là nghe người ta nói, tẩu trước kia ở nhà mẹ để bị lão bà kia ngược đãi. Sớm biết là các nàng, muội gọi người đem các nàng lôi đây, hảo hảo giáo huấn các nàng một trận roi no đủ”

“Không cần, lần này đem các nàng giáo huấn đã đủ rồi”. Ít nhất làm cho các nàng sẽ không đem lời lẽ nàng không muốn nghe tới làm phiền nàng. Khẽ cười, Nhu nhi liền tiến lên bên cạnh nàng, “Sao hôm nay muội lại rảnh rỗi đến thăm ta?”

“Bởi vì muội biết tứ ca không có ở đây” Vội vã cười, Nam Vân công chúa lớn tiếng nói.

Nhu nhi nghe vậy, lại nhin không được ngăn ra, nhanh chóng đem nàng từ trên xuống đánh giá một lần: “Vân nhi, muội không sao chứ? Ngày đó ta xem tứ ca muội...”

“Không có việc gì, chúng ta từ nhỏ chính là như vậy, muội đều bị hấn đánh như vậy thành ra quen rồi” Khoát tay, Nam Vân công chúa không chút nào để ý đáp.

Nhu nhi lại nhin không được giật nhẹ khóe miệng : “ Vương gia cũng thật là. Muội là muội muội của vương gia, sao người lại có thể như vậy đối với muội ác độc như vậy?”

Nàng là thật tâm nói. Nhìn trước mặt, chính là một tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu, người khác nhìn thấy, đều đau lòng không kịp. Nhưng nam nhân họ Hoàng phủ thì lại khác? Hấn thế nhưng còn thoải mái hung ác tự tay đi đánh? Còn đánh như vậy? Nàng làm người nhìn thấy đều đau lòng !!”

“Tứ tẩu?”

Nghe ra nàng trong lời nói có chút thương tiếc, Nam vân công chúa chớp chớp hai mắt to tròn, nước mắt theo khóe mắt rơi xuống. Vội vàng hai tay ôm chặt nàng: “ Muội biết mà, tẩu hiểu rõ ta nhất”

Nàng đây không gọi là yêu thương đi? Chẳng qua với người bình thường thương hại thể thôi. Nhu nhi trong lòng thầm nghĩ.

Nàng nhanh chóng vỗ vỗ vai của tiểu cô nương kia: “ Được rồi, đừng khóc nữa. Muội không phải đến thăm ta sao? Đi thôi, chúng ta vào nhà trò chuyện.”

“Được”. Nhanh chóng thu lại nước mắt trên mặt, Nam vân công chúa nghiêng đầu: “ Tứ tẩu, muội còn muốn ăn kem ly?”

“Không thành vấn đề” Nhu nhi lập tức gật đầu

“Muội cùng đi làm với tẩu, có được không?” Nam Vân công chúa lại hỏi

Nhu nhi lại gật đầu lần nữa” Được”

“Tốt quá” Nổi buồn biến mất, Nam Vân công chúa hấp tấp dùng lực ôm nàng thực chặt, “ Tứ tẩu, tẩu thật tốt ”

Khóe miệng nàng bỗng co rút lại. Nàng chẳng lẽ lại không tốt?

Ôm nàng xong, ở thân thể của nàng cọ lên cọ xuống, Nam Vân công chúa lại với lên tay nàng giục: “ Tứ tẩu chúng ta đi thôi, muội thèm ăn muốn chết”

Này....

Bị túm đi phía trước, Nhu nhi mệt mỏi nhìn nàng: Không biết tại sao, nàng có một loại cảm giác dường như tiểu nha đầu này đến đây thăm ànng là cái cớ, kỳ thực nàng ta chính là cố tình tới cửa tìm ăn mới đúng.

Một canh giờ sau, hai người cùng nhau “hợp tác” làm ra mẩu mẩu chén nhỏ thành hình kem ly kem cốc

“Ân, ăn ngon? Đây bát này bỏ thêm chính là ô mai, vậy một chén này là lê, còn có một chén này là tây qua(dưa hấu), đều cùng ăn rất ngon”. Chăm thìa, nơi này một ngụm, nơi đó một ngụm, Nam vân công chúa trong miệng nhét đầy kem, nhưng vẫn nhin không được mức thêm cho vào miệng.

Nhu nhi mệt mỏi lắc đầu: “ Vân nhi, muội không ăn từ từ được sao? Thứ đồ này ta làm vẫn còn nhiều mà”

“Ừ, muội biết”. Nhanh chóng gạt đầu, nhưng Nam Vân công chúa cũng không có ăn chậm lại...”

Nhu nhi hết chỗ nói rồi.

Lắc lắc đầu, nàng thở dài một tiếng: “Ai!!!”

Nam Vân công chúa đứng thẳng người một chút” Tứ tẩu, tẩu sao vậy?”

Nhu nhi quay đầu lại nhìn nàng than:” Vương gia đã ra phủ vài ngày. Vài ngày không có nhìn thấy, cũng không biết Vương gia hiện tại sao rồi.”

” Tứ tẩu, tẩu cứ việc yên tâm, huynh ấy không phải cùng Như phong ca ca ở cùng một chỗ sao? Sáng hôm nay muội còn nhìn thấy huynh ấy, huynh ấy rất tốt nha. Cũng không biết ai đắc tội huynh ấy, mặt đều sa sầm lại, cũng không nói nói gì cả. Nhìn thấy muội, huynh ấy sẽ trừng mắt nhìn muội, giống như muội nợ tiền huynh ấy không trả vậy. Muội sợ quá liền mau chóng rời đi”. Nuốt vào miệng miếng kem, Nam Vân công chúa mơ hồ nói.

Nga, thật tốt . Nhu nhi nhẹ nhàng thở ra

“Hắc hắc, tứ tẩu, mới vài ngày không thấy tứ ca, tẩu đã nhớ huynh ấy rồi sao?” Lại tiếp tục nhét thêm một miếng kem to vào mồm, Nam Vân công chúa vẽ mặt bát quái hỏi

Nhớ hần?

Nghe thấy hai chữ ” nhớ hần”, Nhu nhi cảm giác được trong lòng tựa hồ bị cái gì đó hung hăng đâm phải.

Hình như, nàng có nhớ hần, nhưng chỉ một chút xíu xíu.

Không được, không thể như thế được!!!

Lập tức cơ thể nàng liền run lên, thiếu chút nữa tự mình ột cái tát:” Nhu nhi, người đang suy nghĩ cái quái gì thế? Tên kia hiện tại người hần để ý ở cùng thật là tốt nha, đều chẳng phải rất hạnh phúc hay sao, người ở chỗ này suy nghĩ nhiều cái quái gì? Người hần là phải chúc phúc cho bọn họ mới đúng chứ”

Vội vàng lắc đầu” không có. ta chỉ là lo lắng vương gia, cũng đã vài ngày không trở lại rồi”

“Ai nha, lo lắng liền lo lắng thôi, có cái gì mà ngượng với ngừng chứ?” Lại lắc đầu, Nam Vân công chúa lớn tiếng nói. Lập tức, thu lại ý cười, không hờn giận nhún vai, ” Bất quá, tứ tẩu, tứ ca rốt cuộc có cái gì tốt,tẩu tại sao lại đối với huynh ấy tốt như vậy?uynh ấy tính cách hư hỏng, lại coi thường nữ nhân chúng ta, hàng ngày chỉ biết cùng Như phong ca ca ở cùng một chỗ, nếu như là ta, ta đã sớm hận chết cái tên nam nhân đáng ghét đó rồi? Tẩu như thế nào còn đối với huynh ấy tốt như vậy?????”

141. Chương 143

Nàng không thể không đối tốt với hần nha!! Dù sao nam nhân này có giá trị lợi dụng còn không có hết đâu”

Trong lòng thở dài, Nhu nhi nhẹ nhàng cười:” Muội như thế nào lại nói tứ ca muội như vậy? Vương gia đối với ta cũng không có gì là không tốt. Hơn thế nữa từ xưa đến nay nữ tử xuất giá tòng phu, nếu gả cho tứ ca muội, ta chính là người của vương gia. Mọi chuyện ta đều nghe vương gia sắp xếp, quan tâm vương gia cũng là chuyện phải làm”

Nhu nhi cười yếu ớt:” Vương gia tính khí nóng nảy, gay gắt. Trên đời này ít ai có thể áp chế được, huống chi chúng ta chỉ là nữ nhân ” Tuy rằng nàng cảm thấy chính mình hần là có hơi khoa trương, Nhưng mà nàng lại rất hứng thú. Vậy cho hần tiếp tục ung dung tự tại đi.

“Ai, nhưng thật ra..”

Nói đến đây, Nam Vân công chúa lại đau lòng, vội vàng cúi đầu tiếp tục ăn.

Nhu nhi cũng cúi đầu, bưng lên một chén nhỏ, bỏ vào miệng một muỗng nhỏ, một bên tự hỏi: nam nhân quyền quý kia, hần rốt cuộc sẽ làm gì nàng sau khi trở về? Nàng phải suy nghĩ cách đối phó , kỳ thật nghĩ lại việc ấy nàng mới là người bị tổn thất chứ. Nàng còn không có chạy mất, vì cái gì mà hần lại chạy trước? Còn đi mất vài ngày. Thật sự làm người khác khó hiểu!!!

Chẳng lẽ nói...

Lập tức tim nàng bắt đầu đập nhanh: chẳng lẽ nói, đột nhiên phát điên sau khi chuyện xảy ra, hẳn mới ý thức được chính bản thân hẳn đối với Lý Như Phong đích thực không có tình cảm, cho nên cảm thấy có lỗi với hắn, chạy đi tìm hắn?

Hoàng Phủ Nam Ninh muốn kêu to, nhưng chỉ có thể đứng nhìn hắn càng chạy càng xa.

142. Chương 144

“Tứ ca?”

Không lâu sau, Nam Vân công chúa đã vào tới miệng kêu to. Hoàng Phủ Nam Ninh muốn gặp đến đích thực cũng không phải là nàng. Vội vã đuổi dài cái cổ, lúc sau lại nhìn thấy đằng sau muội tử, Nhu Nhi xấu hổ xuất hiện.

“Tứ ca. Như Phong ca ca đâu?” Vừa vào cửa, Nam Vân công chúa liền đưa ánh mắt tìm kiếm xung quanh.

“Hắn đi sau hoa viên” Nhìn thấy nàng móng vuốt gắt gao cầm cổ tay Nhu nhi, Nam Hoàng Phủ mâu quang tối sầm lại, trầm giọng nói.

“Thì ra là thế, muội đây đi tìm huynh ấy”

Lập tức nam Vân công chúa buông lỏng tay Nhu nhi.

Coi như nàng hiểu biết, Hoàng Phủ Nam Ninh khe khẽ vuốt cằm.

“A, đúng rồi” Vừa muốn chính mình đi tìm người trong lòng, Nam Vân công chúa lại giống như nhớ tới cái gì bỗng dừng lại xoay người, “Tứ ca, huynh phải đối tốt với tứ tẩu, nàng là nữ nhân tốt”

“Muội nghĩ rằng ta không biết sao” Khóe miệng khẽ nhếch, Hoàng Phủ Nam Ninh gần từng chữ một.

“Được rồi, muội đi đây” Biết rõ ca ca nhà mình tính tình bá đạo, Nam Vân công chúa liền xoay người vồ chạy.

Hiện tại, chỉ còn hai người bọn họ.

Kỳ thật, cho tới bây giờ, Nhu nhi không còn suy nghĩ cẩn thận: nàng vì cái gì muốn tới? Thực ra, mặc dù hẳn là không quay về, nàng một người ở trong phủ cũng không phải rất tốt hay sao? Mỗi ngày nên cười haha, nên ngủ ngủ, buổi sáng đi cùng Tiểu Tình gặp mặt nhau, bàn bạc kế hoạch trốn đi. Cho tới bây giờ, kế hoạch hết thấy gần chu toàn. Hiện tại nàng chính là đang chờ đợi một cái cơ hội.

Mà Hoàng Phủ Nam Ninh, ở chính mắt nhìn thấy Nhu nhi đích thực người chỉ biết (nguyên văn là: Đích nhân chính hội), hẳn phát hiện xác thực trong lòng hắn càng xúc động hơn. Hắn sợ đối với Lý Như Phong và nam Vân công chúa rõ ràng đối xử lạnh nhạt. Nhưng là, khi phát hiện Nhu nhi gần ngay trước mặt đợi chờ, chính bản thân trong lòng không dám nhìn tới nàng.

Vì thế, hai người cùng tồn tại dưới cái mái hiên, nhưng mâu quang tự giác đều cùng buông xuống, thật lâu không nói gì.

Rất lâu sau, vẫn là Nhu nhi trước tiên sửa sang tâm trạng, ngẩng đầu thấp giọng hỏi: “Vương gia, đầu lưỡi ngài đã khá hơn chút nào chưa?”

Hoàng Phủ Nam Ninh lúc này mới quay đầu nhìn nàng: “Thái y nói, có thể nói, nhưng chỉ có thể húp cháo cầm hơi” =__=

Nhu nhi cắn cắn môi: “Thiếp biết sai rồi”

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ nhẹ: “Nếu biết sai, vì sao còn phải hạ khẩu(LNN nó giống kiểu hạ thủ chỉ khác là bằng răng thôi =,=)”

” Thiếp... Thiếp thực sự rất bối rối, trong lòng quỳnh lên, liền...” Cúi đầu, Nhu nhi thấp giọng sám hối.

Hoàng Phủ Nam Ninh tiếp tục hừ lạnh: “Nàng hiện tại tới làm gì?”

” Thiếp..... Thiếp muốn cùng vương gia giải thích, cùng mời ngài trở về”.

Mời hần trở về? Hoàng Phủ Nam Ninh trong lòng lại một trận kích động. Nhưng là ở ngoài hần lại trầm mặt xuống:” Nếu phải tiếp, vì sao hôm trước không đến?”

” Thiếp thân một mực ở trong nhà suy nghĩ, sợ vương gia tức giận, không muốn gặp thiếp. Cho nên, càng nghĩ, vẫn là hôm nay Vân nhi tới khuyên thiếp, thiếp mới có dũng khí tới đây”

Buông xuống vẻ khinh thường, Nhu nhi nhẹ giọng nói:” Vương gia nếu vẫn là tức giận, không muốn trở về, thiếp cũng không sao”

“Bổn vương sẽ cùng nàng quay trở về”

“Dát” Bản thân chưa kịp nói xong, Nhu nhi ngậy ngấn cả người:” Vương gia, ngài vừa nói cái gì?”

“Nàng đã tự mình đến cầu xin, hơn nữa khẩu khí chân thành như vậy, bổn vương liền cho nàng một cái mặt mũi, cùng với nàng đi trở về”. cảm vừa nhắc lên, Hoàng Phủ Nam Ninh một bộ dáng cao cao tại thượng ra vẻ nói.

Ách.....

Nhu nhi bắt đầu sấm hối: nàng vừa rồi biểu hiện rất chân thành sao? Nàng cảm thấy rằng nàng rõ ràng chính là trong lòng mềm bịa đặt, tùy ý ứng phó. Hần như thế nào nhìn ra hai chữ chân thành của nàng?

“Xem nàng có lòng hối hận, như vậy chúng ta liền hồi phủ.” Nhìn lại nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh bắt đầu ra lệnh.

Hả như thế này quả thực rất là cấp bách đi. Trong lòng cả kinh, Nhu nhi ngẩng đầu:” Vương gia hiện tại đã quyết định hồi phủ?”

Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu:” Bằng không nàng còn muốn làm sao?”

“Nhưng mà, Vân nhi, muội ấy mới vừa đi ra ngoài tìm Lý Như Phong”.

“Muội ấy cùng Như Phong, cứ gặp là có chuyện, cứ để cho bọn họ cãi nhau đi”

“Kia, chúng ta cũng còn không có từ già Lí công tử”

“Không cần, bảo người bên dưới báo lại cho hần một tiếng là được.”

Được rồi, có thể nghĩ đến lí do cứng đã nghĩ rồi. Nhu nhi không nói gì, cúi đầu:” Đúng, vương gia, chúng ta mau trở về”

“Ừ” Bằng lòng vuốt cằm, Hoàng Phủ Nam Ninh xoa xoa vờn tay ra. Nhu nhi vội vàng bắt lấy tay hần nâng ở trong lòng bàn tay:” Vương gia đi thông thả.”

Tốt lắm.

Nàng ở trên nói hết sức vừa lòng, Hoàng Phủ Nam Ninh chậm rãi đi trước, lại liếc nhìn nàng một cái:” Bổn vương bị thương là do nàng làm. Cho nên, kể tiếp, nàng phải hầu hạ bổn vương thật tốt.”

“Thiếp biết”. Cúi đầu, Nhu nhi bắt đầu hối hận: nàng đúng là sai lầm thật rồi, thế nhưng lại hồ đồ chạy tới nơi này nhìn hần? Hiện tại chế giễu, tự bản thân chuốc lấy một mớ phiền phức.

” Bên cạnh ta hầu hạ.” Hoàng Phủ Nam Ninh lại bổ sung một câu.

Nhu nhi gật đầu:”Phải”

“Một khắc đều không được rời đi”

Cái gì??

Hần lời này....Có ý tứ gì? Trong lòng cả kinh, Nhu nhi ngẩng đầu:” Vương gia?”

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng không đang nhìn nàng, tự ý nắm lấy cổ tay nàng:” Đi thôi, quay về vương phủ”

Đột nhiên cảm thấy, hần ở ngoài mấy ngày mà mây đen trong lòng tất cả đều biến mất, hiện tại tâm tình của hần tốt lắm, tốt vô cùng.

Nhưng là, ngược lại với hần Bộ Nhu nhi trong lòng rất buồn bực, nàng buồn bực nghĩ đến chỉ muốn đâm đầu vào tường mà chết.

“Tiểu bạch thỏ”

Được rồi, còn không có kịp buồn bực, bên kia đại gia lại tiếp tục kêu to.

“Vương gia, có chuyện gì?” Vội vàng quay lại khuôn mặt tươi cười, ôn nhu bước qua từ từ.

“Bổn vương đói bụng”

Đã muốn trở lại vương phủ. hần ngồi ở ghế trên, Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh nhạt nói.

Nhu nhi khước miệng kéo lên:” Vương gia, đồ ăn ngay tại trước mặt ngài.”

“Bổn vương là bệnh nhân.” Thản nhiên ngạo nghễ liếc mắt một cái, Hoàng Phủ Nam Ninh chậm rãi nói.

Người bị thương chính là ở đầu lưỡi, không phải ở tay nha. Nhu nhi trong lòng rống to.

Nhưng là, cũng chỉ có thể ở trong lòng rống một rống. Bởi vì Hoàng Phủ Nam Ninh chính là nghĩ nàng là người khởi xướng, hơn nữa nhu thuận không dám chống lại.

Con mẹ nó tính tình nhu thuận, con mẹ nó không dám phản kháng??? Nàng hiện tại đang nghĩ nên ăn mừng?

Nghiến răng, lại vây quanh hần, một mặt cười, NHU nhi chủ động bưng bát lên:” Thiếp thân bón cho ngài ăn”

“Ừ”. Nàng như vậy làm hần hết sức vừa lòng, Hoàng Phủ Nam Ninh liếc nhìn phía dưới một vòng,” Bổn Vương muốn ăn cá”.

“Phải” nhu thuận gặt đầu, Nhu nhi gấp một miếng cá, cẩn thận đem xương cá toàn bộ bỏ đi, sau đó mới đưa đến cái miệng của hần:” Vương gia, há miệng”

Hoàng Phủ Nam Ninh há miệng, đem thịt cá nuốt vào bụng.

NHU nhi lại múc một thìa cháo thổi cho nguội:” Vương gia,uống chút cháo đi”

Nhưng mà, hần lại rất không thích thoáng liếc nhìn một cái gì đó trước mặt, khước miệng căng lên:” Ngừng, ta không muốn húp cháo nữa, mấy ngày nay đều không phải đều uống cháo hay sao?, Bổn vương quả thực không uống nổi nữa”

Kia cũng là tự người tự tìm đến phiền phức đấy chứ. Ai bảo người đột nhiên háo sắc quá đáng, đối cô nương ta động thủ. Ta không đem người cắn đứt đầu lưỡi coi như đã là phúc phận của người lắm rồi.

Mới đem vị vương gia này trở về không đến một ngày, Nhu nhi cũng đã biết chính mình quả thực sai lầm không nên đối với hần hạ khẩu lưu tình, lại càng không nên chính mình nhận lấy cái tội hãm hại sau đó hạ mình mời hần trở về. Nàng nên làm cho hần ở bên ngoài tự sinh tự diệt, tốt nhất là chết luôn ở ngoài.Công sức mới nửa ngày, nàng cũng bị nam nhân này hành hạ, nàng nghĩ hay kéo hần ” đồng quy vu tận”(chết chung)

“Chính là, Vương gia, ngài hiện tại nếu không húp cháo, thì không thể ăn cái khác ” Cẩn chặt rằng, nàng nhấn nháy khuyến bảo.

Nhưng mà, Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn là lắc đầu:” Bổn vương không uống”

Nhu nhi ôm bát chuyển qua:” Vương gia, ngài liền húp một ngụm đi, ngài có thương tích trong người, nếu không ăn gì, chỉ sợ thân thể không chịu được.”

Nhưng là, Đại lão gia chính là Đại lão gia, hần thật đúng là muốn cùng nàng đôi co.

“Bổn vương không ăn” Lạnh lùng liếc mắt đảo qua,như đinh đóng cột trả lời.

Tốt lắm!!

Khuyên hần nửa ngày, lại chính mình một bụng đói meo, Nhu nhi chẳng muốn phiền (kiêu chán chẳng muốn nói nữa ý ‘

“Vương gia nếu là không ăn, thế để cho thiếp ăn trước” Một câu nói xong, liền buông bát của hần, cầm lấy chính mình vui đầu ăn như chết đói

Dám không hầu hạ hần tốt, còn dám kích thích hần, nàng hần là chán sống đi.

“Vương gia, thiếp rất..” Vì thế nàng lại ngẩng đầu, Nhu nhi trợn to một đôi mắt nhỏ giọng nói.

143. Chương 145

Nàng kia con mắt trắng đen rõ ràng, tràn đầy vô tội nhìn hần, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức trong lòng dao động. Vốn tức giận nàng tự lại cũng đều tan tành mây khói.

Ai...!!!

Thật sự cảm thấy, đây con tiểu bạch thỏ trong mắt mình đúng là khác biệt. Hần thế nhưng cũng đối với nàng không tức giận được. Tựa như hiện tại, chỉ là bị nàng đối như vậy, hần trái lại cảm thấy chính mình cố tình gây sự vô cớ, thực sự rất bẽ mặt nga.

Liền vội buông tay nàng ra:” Quên đi, nàng ăn đi”

A?

Nghe hần nói như thế, Nhu nhi lại tự dưng bị dọa cho sợ phát khiếp:“Vương gia, ngài không ăn sao?”

“Bổn vương ăn”. Thấp giọng nói , Hoàng Phủ Nam Ninh tự mình bưng bát cầm đũa.

Nhu nhi lại lần thứ hai bị hành động của hần hù dọa.“Vương gia, ngài.....không cần..thiếp thân hầu hạ?”

“Nàng đầu tiên ăn đi, Ăn no, bổn vương sẽ cho nàng hầu hạ.”

Ách....Nói đi nói lại, hần chính là muốn nàng hầu hạ

Nhu nhi khóe miệng căng lên, vội vàng cúi đầu:“Phải”

Nàng cũng là chậm chậm ăn. Chờ hần ăn xong rồi lại buông bát đũa, xem hần như thế nào còn sai bảo nàng.

Nhưng là, cảm thấy giống như là có một loại cảm giác khó hiểu nổi lên trong lòng, Vì cái gì, nàng cảm thấy người này dường như thay đổi không ít. Mà loại thay đổi này..chung quy lại cho nàng 1 dự cảm không tốt. Cũng không muốn nghĩ tới nữa.

“Tiểu bạch thỏ”

Đang vừa ăn cơm vừa suy nghĩ, bỗng nhiên có một ngọn lửa từ tàu truyền đến.

Nhu nhi tay run lên:“Vương gia, có gì sai bảo”

“Hôm nay buổi tối, nàng theo bổn vương vào tắm phòng”

Cái gì? Sao cơ....O.O

Nhu nhi mở trừng hai mắt:“Vương gia..Ngài...Ngài không phải nói.....”

“Bổn vương không tính toán cùng nàng chung chăn chung gối, chẳng qua là cho nàng dễ dàng hầu hạ, dễ sai bảo hơn thôi.”

Dựa vào?

Nói tóm lại, hấn quyết định đem nàng làm nha hoàn bên cạnh hấn toàn quyền sai bảo? Có thể kêu đến, mặc kệ ban ngày, ban đêm, hấn cũng chưa có định tha cho nàng .

Nhu nhi oán giận cắn răng

“Như thế nào? Nàng không đồng ý” Thấy nàng không lên tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh lạnh hỏi.

Nhu nhi lại vội vàng giơ lên khuôn mặt tươi cười: ” Như thế nào lại không đồng ý được.Có thể hầu hạ vương gia, đó là phúc phận của thiếp.”

Hoàng Phủ Nam Ninh liền cười: ” Biết là tốt rồi ”. Nói xong, còn còn đánh nàng một cái.

Đừng đánh ta nha!!!

Nhìn hấn vẻ mặt đắc ý cười, Nhu nhi nghĩ muốn cho hấn một cước đạp ra ngoài cửa.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức cười đến càng vui vẻ. ” Tiểu bạch thỏ, nàng mau ăn cơm đi, ăn nhiều một chút, sau này cuộc sống còn vất vả, nàng phải tự chiều cổ bản thân nhiều vào”

Thân thể Nhu nhi lại cứng đờ. Hấn kia là có ý tứ gì. Hấn là tính đem nàng ngược đãi tiếp sao?

Cúi đầu, tay phải đem chiếc đĩa nắm chặt: ” Là thiếp thân đã biết”

Nam nhân này, hấn thật sự thay đổi?

Giống như là muốn đem nàng từ từ khi dễ làm trò vui của hấn vậy...!!!!!!

144. Chương 146: Hôn Trộm Bị Bắt

Ngày hôm sau, hai người lại cùng nhau tiến cung, trước cửa cung đã có rất nhiều người chờ họ: “Minh vương gia, Minh vương phi, Thái Hậu ời .”

Thái Hậu?

Nghe vậy, phu thê hai người trao đổi ánh mắt.

Rồi sau đó, Hoàng Phủ Nam Ninh nhún vai một cái: “Đi thôi?”

Dù sao lâm triều kỳ thật không hấn có chuyện gì. Đi gặp ca ca nhà mình cùng mẫu thân nhà mình, với hấn mà nói không có gì.

Một khi đã như vậy, Bộ Nhu Nhi tự nhiên cũng không lựa chọn, vội vàng đuổi kịp bước chân của hấn: “Là.”

Bất tri bất giác, mặc nhiên đi vào tẩm cung Vương thái Hậu. Mà Vương thái Hậu một thân hoàng phục, đoan đoan chính chính ngồi ở thượng vị chờ đợi bọn hấn đến.

“Nhi thần gặp qua mẫu hậu.”

“Đứng lên đi?”

Làm theo lễ nghi xong, hai người ngồi xuống, Vương thái Hậu rốt cục đem ánh mắt phóng lại đây: “Ninh nhi, người mấy ngày nay là làm sao vậy? Ai gia nghe nói, người cùng vương phi cãi nhau ?”

A a?

Bộ Nhu Nhi lập tức ngăn ra. Thì ra, lão nhân gia cũng thích hỏi thăm chuyện bát quái sao?

Hoàng Phủ Nam Ninh còn lại là bả vai nhất tưng: “Không có việc gì .”

“Nhưng là, nghe Hoàng Thượng nói, người mấy ngày nay đều không có hồi vương phủ đi, từ trước đến nay các người đều cùng nhau ra ngoài, ngay cả buổi tối đều là ở tại tướng phủ. Thậm chí, mấy ngày nay khi lâm triều người đều không nói chuyện?”

“Nhi thần không có gì để nói.” Lạnh nhạt bĩu môi, Hoàng Phủ Nam Ninh chậm rãi nói.

Xem ra, lão nhân gia nàng còn không biết, hấn không nói lời nào nguyên nhân là vì đầu lưỡi bị cắn.

Vương thái Hậu mặt trầm xuống: “Ninh nhi? Có cái gì nói, người cùng ai gia nói không được sao? Ai gia cũng là quan tâm các người ”

“Đa tạ mẫu hậu quan tâm, nhi thần cùng tiểu bạch thảo rất tốt.” Vì thế, Hoàng Phủ Nam Ninh hành lễ, ngữ khí lại vẫn là như vậy đậm mạc.

Vương thái Hậu tức giận đến mặt mũi trắng bệch. “Ninh nhi, người... Minh vương phi?” Biết con nói không thông, ánh mắt của nàng lập tức chuyển dời đến trên người Bộ Nhu Nhi

Ha, đến phiên nàng ?

Chạy nhanh tiến lên từng bước, Bộ Nhu Nhi cúi đầu: “Mẫu hậu, nhi thần cùng Vương gia ở chung rất khá, không có cãi nhau.”

“Ân hừ.” Bên người lập tức truyền đến Hoàng Phủ Nam Ninh một tiếng vừa lòng hừ nhẹ.

Vương thái Hậu lại mặt trầm xuống: “Minh vương phi, tại trước mặt ai gia người không cần như thế. Có cái gì nói, cứ việc nói là được.”

“Mẫu hậu, nhi thần cùng Vương gia thực không có cãi nhau. Vương gia mấy ngày hôm trước không có tại vương phủ qua đêm, cũng là bởi vì... Bởi vì chàng có chuyện quan trọng cùng với tướng gia thương lượng, không có phương tiện nên tại vương phủ ngủ lại, cho nên mấy ngày liền trôi qua. Người xem, ngày hôm qua chàng không phải đã trở lại sao?” Ngắc đầu mỉm cười, Bộ Nhu Nhi trợn mắt nói nói dối một cách lưu loát.

Bên cạnh, lập tức lại nghe đến Hoàng Phủ Nam Ninh vừa lòng hừ nhẹ.

Vương thái Hậu lại sắc mặt càng trắng. “Minh vương phi? Người không phải sợ, ai gia ở trong này, vô luận chuyện gì, ai gia đều có thể giúp người làm chủ?”

”Thật sự không có gì ! “ Chạy nhanh cúi đầu, Bộ Nhu Nhi một mực chắc chắn.

Hơn nữa, như nàng nghĩ, xác thực cũng không có gì a? Không có tên kia ở nhà vài ngày nàng có thể ngăn cao đầu a? Nàng còn ước gì hấn lại vắng nhà vài ngày?

Vương thái Hậu đều vô lực. “Minh vương phi?”

“Mẫu hậu?”

Lập tức đem Bộ Nhu Nhi kéo đến bên người, Hoàng Phủ Nam Ninh không hề giận liếm mi: ” Người nhỏ giọng một chút, đừng dọa đến nàng.”

“Ai gia...” Vương thái Hậu sốc đến nghẹn lời : ” Ninh nhi, ai gia là ở quan tâm các người ”

“Nhi thần đa tạ mẫu hậu quan tâm.”

“Người...” Vương thái Hậu không thể nói gì.

“Mẫu hậu, tiểu bạch thảo cũng đã nói không có việc gì, ngài không nên nói có việc? Chẳng lẽ nhất định phải làm cho chúng ta âm ỹ một trận ngài mới vui vẻ sao?” Lại mâu quang tối sầm lại, Hoàng Phủ Nam Ninh trên mặt rãnh mạch viết không kiên nhẫn.

“Quên đi quên đi?” Vô lực xua tay, Vương thái Hậu mở đầu, ” Kỳ thật chuyện của phu thê các người , ai gia sẽ không quản, tùy tiện các người đi thôi? Nhưng mà?” Nhưng là, ngắc đầu dùng sức dằn dò con nhà mình một câu, “Người đối với Vương phi của người tốt một chút? Đừng làm nàng khóc nữa ?”

“Đã biết.” Bĩu môi, Hoàng Phủ Nam Ninh trên mặt không kiên nhẫn càng sâu, : ” Mẫu hậu còn có gì dặn dò sao?”

” Không có.” Lắc đầu, Vương thái Hậu lại nhìn hướng Bộ Nhu Nhi, “Minh vương phi, người về sau lá gan cũng lớn lên một chút, nếu hấn còn dám khi dễ người, người liền cứ việc tiến cung ai gia làm chủ cho người?”

“Đa tạ mẫu hậu. Nhưng là, Vương gia đối nhi thần tốt lắm, không có khi dễ nhi thần.” Vội vàng vuốt cằm, Bộ Nhu Nhi ngoài miệng nói xong, trong lòng đậm cười —— nhờ nàng? Không phải nàng khinh bỉ thái hậu,

mà trong khi quan sát, nàng phát hiện vị này làm nương căn bản không thể làm gì con mình . Cùng với hy vọng nhờ người khác, không bằng nàng tự lực cánh sinh .

“Ai?”

Chính mình nhọc lòng chuẩn bị nói nhiều như vậy, kết quả là lại chưa nói được vài câu, hai người kia liên hợp chống cự, Vương thái Hậu vô lực, chỉ có thể thở dài một tiếng .

Hoàng Phủ Nam Ninh lại ngẩng đầu: “Mẫu hậu nếu là không còn chuyện gì , như vậy nhi thần cáo lui.”

“Lui ra đi?”

Còn có thể nói cái gì đây? Vương thái Hậu lòng tràn đầy bất đắc dĩ nghĩ: đứa con trai này, từ mười năm trước cũng đã không nghe theo quản giáo của nàng. Hiện tại bây giờ xem con dâu dịu dàng như vậy, nàng lại tựa hồ chỉ đối tượng phu của nàng dịu dàng những người khác đều không thể nào quản. Nghĩ như vậy hẳn là, cũng sự kiện chuyện tốt đi?

“Là, nhi thần cáo lui.”

Nghe được những lời này Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức hành lễ. Kéo Bộ Nhu Nhi xoay người: “Tiểu bạch thổ, đi thôi?”

“Dạ, nhi thần cáo lui?” Vội vàng cũng cúi người hành lễ, Bộ Nhu Nhi chạy nhanh xoay người, “Vương gia, ngài chậm một chút? Chậm một chút?”

“Ai?”

Mắt thấy hai người dứt khoát đi ra, Vương thái Hậu lại nhin không được thở dài một tiếng: “Ninh nhi, đứa nhỏ này...”

Này Minh vương phi ôn nhu nhược nhược, vừa thấy chính là trôi qua không tốt. Đi theo hẳn tính cách quái đản lâu như vậy, lại còn không có kiên theo đi, còn muốn chạy khắp nơi nói tốt cho hẳn, cũng thật sự là khó xử cho nàng. Xem ra, chính mình còn phải khích lệ nàng thêm mới được mới được, bằng không, trong lòng người làm nương này như thế nào cũng sẽ không yên.

Vội vàng nâng tay : “Người tới?”

145. Chương 147

Mang theo Bộ Nhu Nhi, Hoàng Phủ Nam Ninh một đường đi trước, bất tri bất giác, hai người đi vào một chỗ cây cối tươi tốt.

“Vương gia, bên trong này là nơi nào?” Theo sát phía sau của hẳn dừng lại cước bộ, Bộ Nhu Nhi nhìn quang cảnh trước mắt nghi hoặc hỏi.

“Phượng Minh Điện, đây là chỗ ở trước kia của ta.”

Thấp giọng nói xong, Hoàng Phủ Nam Ninh xuyên qua rừng cây, thẳng tắp đi hướng phía trước mở rộng cửa.

Bộ Nhu Nhi vội vàng đuổi kịp: “Vương gia, ngài mang thiếp thân tới nơi này làm gì?”

“Không biết.”

“A?”

“A cái gì ? Bỏn vương làm việc, từ trước đến nay đều tùy tâm sở dục (theo ý mình), muốn làm cái gì thì làm cái đó, không cần lý do?” Lập tức quay đầu, nhìn nàng vẻ mặt ngơ ngác bộ dáng ngây ngốc, Hoàng Phủ Nam Ninh không hề giận quát khê.

“Nga.” Chạy nhanh cúi đầu, Bộ Nhu Nhi thấp giọng đáp lời.

Mắt thấy lông mi nàng buông xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bạch hiện rõ ràng mang theo vài phần khẩn trương, tay chân đều quy củ đặt ở nguyên bản vị trí, nghiêm nhiên một cái bộ dáng ngoan ngoãn, Hoàng Phủ Nam Ninh bất giác cười, lại cầm ở tay nàng cổ tay: “Cùng bốn vương lại đây?”

“Vương gia?”

Theo tay hắn với lên tay nàng, cảm nhận được bên trong lòng bàn tay hắn truyền đến độ ấm, Bộ Nhu Nhi bất giác run lên?

Hiện tại xung quanh đều không có người, hắn sẽ không đối nàng làm gì đi?

Hoàng Phủ Nam Ninh lại giống như không có nhận thấy được điều gì, tay nắm chặt bàn tay mềm mại của nàng, dùng sức túm nàng liền hướng bên trong đi vào.

Tuy rằng nghi hoặc, nhưng là trong lòng hiểu được: cùng bá vương long đấu tranh hoàn toàn chính là làm việc vô dụng. Bộ Nhu Nhi trực tiếp lựa chọn buông tha cho, ngoan ngoãn đi theo hắn hướng vào bên trong.

Này cung điện, Bộ Nhu Nhi nhớ rõ, tựa hồ là nơi hoàng thất chuyên môn dùng để dạy bảo hoàng tử. Nghe nói, trước kia phi tần sinh con xong, đều phải đưa đến chỗ này, các hoàng tử gom lại cùng nhau, đọc sách viết chữ, cưỡi ngựa bắn tên, cùng nhau học tập, cũng là cùng nhau ganh đua. Thẳng đến lúc mười hai mười ba tuổi, mới được phong vương, sau đó chuyển ra ngoài cung, nơi này lại nghênh đón những hoàng tử kế tiếp. Nhưng mà, bởi vì hoàng đế đương nhiệm không con nối dòng, cho nên lúc vị vương gia cuối cùng chuyển ra ngoài, nơi này liền không có người tới. Nhưng là, tốt xấu cũng là nơi các hoàng tử dùng qua, nơi này mỗi ngày đều có người đến quét tước, trong ngoài đều dọn dẹp thập phần sạch sẽ.

Hoàng Phủ Nam Ninh liền lôi kéo nàng, một đường uốn lượn đi trước, cuối cùng ngừng ở một điện nhỏ.

“Nơi này, chính là chỗ ở của bốn vương lúc trước.”

“Nga.” Gật đầu, Bộ Nhu Nhi trước mắt toát ra một cái dấu chấm hỏi —— chỗ ở của hắn, cùng nàng có cái gì quan hệ?

“Có muốn vào xem một chút không?” Lập tức quay đầu lại, Hoàng Phủ nam thấp giọng hỏi. Kia một đôi con ngươi sâu thẳm bên trong, rõ ràng rất mong đợi.

Đều đã bị mang đến nơi đây đến đây, nàng còn có khả năng cự tuyệt sao?

Bộ Nhu Nhi thực vô lực: “Hết thảy đều nghe Vương gia.”

“Tốt?” Lập tức trong mắt hai bên ánh sáng thoáng hiện, Hoàng Phủ Nam Ninh lôi kéo nàng liền hướng nội đi vào.

Tự nhiên đẩy cửa. Chi nha ——

Theo một tiếng cửa phòng mở, một cái nội thất nho nhỏ xuất hiện tại trước mắt.

Từ trong ra ngoài, nhưng mà ba bốn gian phòng, tận cùng bên trong là phòng ngủ, lại dựa vào bên trong một chút là thư phòng, sau đó là nơi sinh hoạt cá nhân hàng ngày. Tuy rằng không phải rất lớn, nhưng là địa phương rộng rãi, bên trong bày trí đại khái đơn giản, nhưng cũng không mất đi vẻ thanh lịch đẹp đẽ quý giá, thật là cái chỗ ở nam nhân điển hình.

Nhưng là?

Đi theo hắn bước vào nơi này lúc, Bộ Nhu Nhi trong lòng lại có một loại cảm giác kỳ quái —— hắn vì sao muốn dẫn nàng tới nơi này? Ở đây có ý nghĩa gì sao?

“Tiểu bạch thỏ .”

Trong giây lát, Hoàng Phủ Nam Ninh có buong lỏng tay ra, cúi đầu kêu lên một tiếng.

Bộ Nhu Nhi run lên? Vội vàng ngẩng đầu: “Vương gia?”

“Vì sao, bọn họ mỗi người đều hướng về nàng?” Chậm rãi hướng nàng tới gần, Hoàng Phủ Nam Ninh trợn to mắt nhìn nàng.

Cảm giác được bóng dáng của hấn tiến tới gần sát, hoàn toàn đem nàng bao phủ, Bộ Nhu Nhi tâm tình trầm xuống, hai chân cũng không chịu khống chế chậm rãi lui về phía sau. “Vương gia, ngài đang nói cái gì? Thiếp thân không hiểu.”

“Mẫu hậu, Vân Nhi, còn có Như Phong, bọn họ tựa hồ đều thực thích nàng. Một đám người ở trước mặt bốn vương đều nói tốt về nàng, còn lần nữa dặn dò bốn vương không cần khi dễ nàng —— bốn vương lúc nào khi dễ qua nàng?” Nàng lui về phía sau, hấn liền đi tới, Hoàng Phủ Nam Ninh không hề giận thấp hỏi.

Rất nhiều? Cơ hồ là vô khi vô khắc? Tựa như ngày hôm qua, hấn cơ hồ đem nàng giống nô tỳ làm nhục không phải sao?

Trong lòng như thế kêu to, Bộ Nhu Nhi dưới chân tiếp tục lui về phía sau: “Thiếp thân không biết.”

“Chính là. Bốn vương vẫn cảm thấy bốn vương đối với nàng rất tốt” Lập tức gạt đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng nói.

Tốt sao?

Nghe nói như thế, Bộ Nhu Nhi phản ứng đầu tiên chính là tưởng phun một ngụm cho hấn xem?

Hấn còn không biết xấu hổ nói như vậy? Hấn làm sao có thể lớn tiếng kết luận như vậy? Nàng căn bản đều nhanh bị hấn xem thường có được không? Nhưng mà, còn phải nói một câu lương tâm nói: này hết thấy, cũng đều là nàng cam tâm tình nguyện.

Vừa nói, hai người tiếp tục một cái lui một cái tiến.

Nhưng là, đi tới đi lui, Bộ Nhu Nhi đột nhiên kinh hãi phát hiện —— nàng chạy tới đâu ?

Tại phía sau của nàng, cơ nhiên không có tốt lành gì hé ra cái bàn, ngăn chặn đường đi của nàng?

“Vương gia, ngài... Ngài có thể hay không dừng lại, có chuyện gì từ từ nói?” Chạy nhanh lại hai tay bắt lấy cái bàn bên cạnh, nàng nho nhỏ thanh nói .

“Tốt?” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức đáp ứng, lại vẫn là đi phía trước đi vài bước, thẳng đến đi tới của nàng gần trước mặt, mới hiể hiể dừng lại cước bộ.

Ách...

Bộ Nhu Nhi khóe miệng vừa kéo. Nàng gọi hấn dừng, là muốn cùng hấn bảo trì an toàn khoảng cách ?

Nhưng mà, quên đi. Muốn cho hấn lui ra phía sau một chút là không có khả năng, kia cứ như vậy đi?

“Tiểu bạch thổ.”

Sau đó, Hoàng Phủ Nam Ninh nửa người trên lại chậm rãi hướng nàng dựa lại đây.

Tâm Bộ Nhu Nhi lập tức đều khẩn trương.

Chạy nhanh ngẩng mặt nhìn người phía trước: “Vương gia, chuyện gì?”

“Biết bốn vương riêng đem nàng mang tới nơi này, là vì cái gì không?”

“Cái gì?”

“Bởi vì, bốn vương có chút chuyện muốn nói, một mình cùng nàng nói rõ ràng.”

“Cái gì... Nói cái gì?”

Làm ơn, có chuyện từ từ nói không được sao? Vì sao cùng với nàng áp dụng này tư thế? Hấn nếu tiếp tục như vậy bức bách nàng, thất lưng của nàng sẽ bị bẻ gãy ?

Nhưng là, Hoàng Phủ Nam Ninh không có nghe đến trong lòng nàng kêu khóc , tiếp tục xoay người tới gần nàng: “Tiểu bạch thổ, bốn vương phát hiện —— ”

“A?”

Chống đỡ không được ?

Bộ Nhu Nhi đột nhiên thân thể mềm nhũn, dưới chân cũng chống đỡ không được, thiếu chút nữa theo cái bàn bên cạnh trượt xuống dưới .

Hoàng Phủ Nam Ninh tay mắt lạnh lẽ, duỗi nhanh cánh tay dài ra, đem nàng ôm vào.

“Tiểu bạch thổ, nàng định làm gì?” Nhượng mày, hấn nhú mày quát lạnh.

146. Chương 148

Bộ Nhu Nhi vội vàng lắc đầu.

“Ai, quả nhiên là nữ nhân yếu đuối, đến đứng cũng không vững?” Thuận tay đem nàng nhấc lên, đem người thả đến trên bàn, Hoàng Phủ Nam Ninh miệng lại nói thêm một câu.

Bộ Nhu Nhi thực phát hỏa, rất muốn nghiêm chỉnh đối hấn rống ra một câu —— mời người không cần đem hết thầy nguyên nhân đều đổ lỗi đến nữ nhân? Ta sở dĩ hội biến thành như vậy, rõ ràng đều là người làm hại?

Nhưng là, dưới tình cảnh này, nàng dám nói như vậy sao? Huống chi, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng không có cấp nàng cơ hội này.

“Tiểu bạch thổ.” Thả ỏn nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh hai tay đặt tại mặt bàn ,lại cúi người xuống đến, chậm rãi tới gần nàng.

Bộ Nhu Nhi theo bản năng lại muốn lui lại .

Hoàng Phủ Nam Ninh cánh tay lập tức hướng của nàng trên lưng một vòng.“Đừng lui? Lại té xuống, bồn vương có thể mặc kệ nàng ?”

Ta muốn người đỡ ta sao? Bộ Nhu Nhi trong lòng kêu, nhưng thân thể lại nghe thật sự không lùi.

“Tiểu bạch thổ, bồn vương đột nhiên phát hiện, bồn vương nhìn nàng tựa hồ hết sức thuận mắt.” Tại vòng eo nàng cánh tay hơi chút dùng sức, trái ngược suy nghĩ của nàng , Hoàng Phủ Nam Ninh trầm thấp, tựa hồ còn mang theo vài phần nghi hoặc thanh âm tại bên tai vang lên.

Bộ Nhu Nhi sửng sốt: “Vương gia?”

Hắn đang nói cái gì? Vì sao nàng cảm thấy chính mình giống như gặp mộng đi? Vừa rồi... Nàng hấn là nghe lầm đi?

“Không ở vương phủ mấy ngày nay, bồn vương hảo hảo lo lắng một chút. Tối hôm qua khi ngủ, bồn vương cũng tự hỏi qua . Cuối cùng, bồn vương phát hiện.” Cúi đầu, một đôi mắt mờ mịt cùng nàng thẳng tắp đối diện, Hoàng Phủ Nam Ninh gần từng tiếng, ngữ điệu thâm trầm nói.

Mỗi một chữ hấn nói, Bộ Nhu Nhi trong lòng đều nhin không được hung hăng chấn động một chút. Thẳng đến cuối cùng, khi hấn thật thật giả giả nói xong, Bộ Nhu Nhi cảm thấy trong đầu vô số dấu chấm hỏi nổi lên . Nhưng là, nàng không dám nói ra khỏi miệng.

Không biết vì sao, trong lòng tựa hồ có thanh âm nho nhỏ nói cho nàng —— không thể hỏi? Một khi hỏi, người liền bước vào vạn kiếp bất phục?

Nhưng là, nàng không hỏi, lại có người khó chịu.

“Tiểu bạch thổ?” Mặt trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh một tay nâng cằm của nàng lên, “Nàng không hỏi bồn vương phát hiện cái gì sao?”

“Cái gì?” Không tự chủ được, Bộ Nhu Nhi hỏi.

Vì thế, Hoàng Phủ Nam Ninh nở nụ cười, thoải mái đem kết quả báo cho biết nàng. “Bổn vương phát hiện, bổn vương yêu nàng ?”

“A?” Nghe được như thế, Bộ Nhu Nhi kinh ngạc hô nhỏ một tiếng, “Làm sao có thể?”

“Ân?” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức lại mâu quang tối sầm lại, “Nàng nói cái gì?”

Lập tức ý thức được chính mình lỡ lời, Bộ Nhu Nhi chạy nhanh cúi mắt: “Ý tứ thiếp thân là, Vương gia ngài phong thần tuần lã, nổi bật bất phàm, cộng thêm xuất thân cao quý, làm sao có thể thích thiếp thân đây? Ngài thích, hẳn là cùng ngài môn đăng hộ đối, giáo dưỡng lương hảo, tào nhã tiểu thư khuê các mới đúng chứ?” Hơn nữa, cùng Lí Như Phong kia một loại ?

“Dựa theo đạo lý mà nói là như thế này đúng vậy. Nhưng là, bổn vương hàng ngày đối với các nàng đều không có hứng thú. Xem ra nhìn lại, bổn vương liền thích nàng” Đem cảm của nàng nâng rất cao, Hoàng Phủ Nam Ninh thanh âm trầm thấp có lực, là ngữ khí khẳng định, hướng nàng tuyên cáo.

Không có khả năng?

Bộ Nhu Nhi trong lòng vẫn là kêu to. “Vương gia, ngài nghĩ sai rồi đi?”

Hắn làm sao có thể thích được nàng đây? Nếu thích nàng, kia Lí Như Phong làm sao bây giờ?

“Ân? Nàng dám nghi ngờ bổn vương?” Lập tức, lại mặt trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh âm trầm sâu hỏi .

Bộ Nhu Nhi run lên, vội vàng cúi đầu: “Thiếp thân không dám?”

“Bổn vương không cần nàng không dám.” Cũng là không hờn giận nói xong, Hoàng Phủ Nam Ninh chậm nhẹ cảm của nàng, “Tiểu bạch thỏ, ngẩng đầu, nhìn bổn vương.”

“Vương gia?” Bất đắc dĩ, Bộ Nhu Nhi chậm rãi ngẩng đầu, đem hai mắt cùng mắt của hắn chống lại.

Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh trong mắt lại hiện lên tiếp tục cười yếu ớt.

“Tiểu bạch thỏ.” Lại tựa đầu hướng nàng bên này dựa vào lại đây, tựa vào trán nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng kêu, hai tay nâng mặt của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve. “Làm sao bây giờ đâu? Bổn vương càng nghĩ, phát hiện là thật thích nàng. Làm sao có thể đâu? Kỳ thật, bổn vương cũng không . Nhưng là, bổn vương chính là thích nàng.”

Ách...

Nghe hắn thấp giọng trầm trầm, Bộ Nhu Nhi thân thể cứng ngắc, trong đầu bắt đầu loạn lên.

Tại sao có thể như vậy? Lời hắn nói là thật vậy chăng? Hẳn là... Không phải thật sự đi? Dựa theo đạo lý mà nói, hẳn là sẽ không đối nữ nhân cảm thấy hứng thú mới đúng.

“Tiểu bạch thỏ.”

Nói chuyện, Hoàng Phủ Nam Ninh đem mặt của nàng nâng cao lên, tuần nhan của hắn chậm rãi áp chế, đem khoảng cách cùng nàng đó dần dần kéo gần.

Bộ Nhu Nhi tim bắt gặp đập mạnh.

Thùng thùng, thùng thùng, nàng tựa hồ đều có thể rõ ràng nghe được tiếng nhịp tim ngày càng đập nhanh?

Tại sao có thể như vậy? Nhịn không được ở trong lòng hỏi chính mình. Bộ Nhu Nhi, người là bị lời hắn cấp dọa đến sao?

Phải vậy khờ?

Vừa mới ở trong lòng hỏi ra những lời này, liền cảm giác được trên môi mềm nhũn, Hoàng Phủ Nam Ninh thể nhưng đã muốn đem thân lại đây?

Thân thể lập tức lại là cứng đờ, cơ hồ ngay cả hô hấp đều đã quên .

Không khỏi trợn to mắt, nhìn Hoàng Phủ Nam Ninh tại nàng trước mắt phóng tới, trong mắt của nàng tràn đầy khiếp sợ. Nhưng là, trừ chuyện này ra, nàng phát hiện, chính mình tựa hồ lại cái gì đều làm không được.

Lặng lặng, nàng lại cảm giác được Hoàng Phủ Nam Ninh hai tay dần dần buông mặt của nàng ra, chuyển qua cái ót chỗ của nàng, đem đầu nàng ấn hướng hắn bên kia, một tay khác kéo thắt lưng của nàng, kéo lại gần thắt lưng của hắn. Đồng thời, môi của hắn nhẹ nhàng chạm môi của nàng, đầu lưỡi vừa mới khôi phục khỏe mạnh lại không sợ chết chui vào môi của nàng, đẩy ra răng của nàng, tìm được chiếc lưỡi dính hương giống con rắn nhỏ của nàng, nhẹ nhàng chạm một cái, lập tức liên tục dây dưa.

Lúc này đây, hắn thực ôn nhu.

Giật mình hồi lâu, Bộ Nhu Nhi trong lòng mới toát ra như vậy một câu.

Miệng không đau, hắn cũng không có quá mức, tuy rằng hai tay của hắn vẫn khiến nàng có chút đau, đầu lưỡi của hắn cũng vẫn là có vài phần thô lỗ. Nhưng là, so với lần trước, hành động của hắn đã ôn nhu làm cho nàng muốn chảy nước mắt.

Nếu, tiếp tục như vậy, lần sau hắn nhất định cũng sẽ không làm nàng cảm thấy đau đi?

A a a?

Lập tức, suy nghĩ quay lại, Bộ Nhu Nhi trong lòng run sợ?

Bộ Nhu Nhi, người suy nghĩ cái gì a? Người bị hắn cưỡng hôn? Lại bị hắn cưỡng hôn? phản ứng của người hắn là tức giận, xấu hổ mới đúng a? Vì sao ngược lại còn bắt đầu so sánh chênh lệch với lần trước đây?

Vội vàng thu thập nỗi lòng, nâng tay muốn đẩy.

Nhưng là, Hoàng Phủ Nam Ninh giống nhau đã nhận ra động tác tiếp theo của nàng đột nhiên buông tay, đem nàng đẩy ra sau?

“Ngô?”

Lập tức, thân thể vô lực ngã vào mặt bàn, Bộ Nhu Nhi trơ mắt nhìn Hoàng Phủ Nam Ninh cùng nàng ngã xuống, môi của hắn kề sát môi của nàng, đầu lưỡi cũng dừng lại tại giữa lưỡi của nàng, mềm nhẹ trêu chọc/.

Nửa người của hắn cũng đặt trên nửa người của nàng, đem sức nặng đều đặt ở trên thân thể của nàng làm cho ngực của nàng khó chịu, tựa hồ sắp không thở được. Hai tay cũng chậm chậm bắt lấy tay nàng, đem cánh tay của nàng giữ tại mặt bàn.

Vô lực.

Đây là cảm giác duy của nàng lúc này.

Là vì thiếu dưỡng khí khi sao? Trong đầu của nàng tựa hồ càng hỗn loạn, toàn thân khí lực giống như mất nước, động cái gì cũng sợ rất khó đi. Nhưng là, nhất cử nhất động của hắn, nàng lại phát hiện rõ ràng.

Trong lòng một cái sức mạnh nói nàng phải đem tên đang ăn đậu hũ của nàng đẩy ra, không thể cho hắn tiếp tục? Nhưng nàng cắn chặt răng, mất khí lực rất lớn mới đem tay mình trong tay hắn bỏ ra.

Nhưng mà, không đợi tay nàng đụng tới hắn, liền nghe được ——

Loảng xoảng?

Cửa phòng lại bị người đẩy ra, một cái thất kinh thanh âm lập tức truyền đến ——

“Các người... Các người đang làm gì? Các người đến lúc nào?”

Hoàng Thượng?

Thanh âm quen thuộc lọt vào tai, lập tức tinh thần Bộ Nhu Nhi rung lên?

Hai mắt mở to, vội vàng mở mắt, thân thể của nàng đột nhiên rét run ——

Lí Như Phong, hắn đã ở trong đoàn người?

Bọn họ như thế nào đều đến đây?

147. Chương 149: Kế Hoạch Chạy Trốn

“Ha ha ha? Ha ha ha?”

Trong hậu cung của hoàng đế, một tiếng cười phóng khoáng độc quyền có một không hai của Tô mỹ nhân đã bắt đầu từ một khắc trước cho tới bây giờ vẫn không ngừng nghỉ.

“Cười chưa đủ sao?”

Ngồi ở đối diện, trơ mắt nhìn Tô mĩ nhân ôm bụng lăn qua lăn lại trên giường, Bộ Nhu Nhi ảm nhẫn hồi lâu, rốt cục nhìn không được nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

“Chưa?”

Lên tiếng kêu to, Tô Tiểu Tinh cầm một bên chân, dùng sức cắn góc chân, nhưng vẫn là không thể ngăn chặn trong nội tâm muốn cười thật to

Mà ở bên ngoài bọn cung nữ, thái giám, mọi người cũng đều cúi gập đầu xuống, bả vai hơi run run. Không cần phải nói, tất cả đều là bị ghen vì cười.

Không phải bon ho cổ ý cười nha, chỉ là nhìn không được.

Hiện tại, hoàng cung cao thấp, ai chẳng biết, ngày hôm qua, Minh vương gia tâm huyết dâng trào mang theo Minh vương phi hồi vương phủ, hai người nhân lúc bốn bề vắng lặng, quán quýt triền miên, chính là đến lúc cao trào, lại bị hoàng thượng trông lúc nhàn nhã đi dạo bắt gặp. Hơn nữa, Lí tướng gia bởi vì có việc bẩm báo, cũng liền thấp tùng theo sau hoàng thượng, vì thế, hắn cũng thấy rất rõ ràng tình huống đó.

Hơn nữa, nghe nói — chính là nghe nói mà thôi — sau khi bị phát hiện, Minh vương gia bị dọa sợ hãi, Minh vương phi sợ hóa choáng váng, hai người đều không kịp phản ứng gì. Mà hoàng thượng thì lại sợ tới mức nhảy bật lên kêu to. Không chỉ có như thế, khi Lí tướng gia muốn kéo hắc đi, hắc liền thối lui quay người vừa chạy vừa hô.

Cho nên, mọi người đều biết chuyện này, đều là nhờ hoàng thượng truyền ra ngoài.

Một khắc sau, Minh vương gia mới vất vả khôi phục bình thường, chạy nhanh đuổi theo. Nhưng hoàng thượng đã chạy đi thật xa không còn thấy bóng dáng đâu nữa, cứ chỉ lạ lùng của hắn cũng làm cho vô số cung nữ thái giám tò mò. Tuy rằng Minh vương gia dùng mặt lạnh cảnh cáo mọi người cầm miệng, về sau không được nhắc lại một chữ. Nhưng là, bên ngoài thì mọi người tất nhiên sẽ không nói cái gì, nhưng lại ngầm ngầm truyền tai nhau, làm sao mà họ có thể truyền miệng nhau nhanh đến thế? Cứ như vậy, một truyền mười, mười truyền trăm, không đến nửa ngày, sự tình đã truyền ra cả hoàng cung trên dưới đều biết? Lại qua thêm một buổi tối, chỉ sơ toàn bộ hoàng thành này ai ai cũng biết?

Mà Tô Tiểu Tình, sau khi nàng biết được sự tình, rõ ràng giết mình sống sót cả đêm. Lại vất vả đợi cho Bô Nhu Nhi tới, cười nhao nàng một phen.

” Có phải không? Tốt lắm, cậu cười đi, cứ việc cười.” Nghe vậy, Bộ Nhu Nhi khóe miệng giật giật, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng.

Tô Tiểu Tình liền không chút khách khí tiếp tục lăn qua lăn lại, cất tiếng cười to.

Nàng nhin không được muôn hỏi: " Cậu yêu quý, cậu phải làm sao bây giờ ? Không phải, Minh vương gia chỉ cùng Lí tướng gia có quan hệ xác thịt sao? Sao kết quả là, hai người các cậu như thế nào lại... Còn, bị người bắt gắp? Ha ha ha?"

“Tốt lắm cứ cười đi?” Cười yếu ớt, Bộ Nhu Nhi gần từng chữ một, “Chậm rãi mà cười. Chờ cười xong, mình cũng có cái vấn đề muốn hỏi cậu.”

“Cái gì, cái gì?”

“Cậu nói xem, Hoàng Thượng đã hơn hai mươi, như thế nào một hoàng tử đều không có? Hơn nữa, buổi sáng ngày hôm qua, vừa thấy ta cùng Vương gia ở cùng một chỗ, hần nhảy lên cao ba thước, mặt mũi trắng bệch, sau đó điên cuồng chạy đi kêu to như người bị sốc nặng. Cậu nói, hần có phải được nữ nhân quá yêu mến, mắc chứng sợ hãi khi thân thiết hay không? Hơn nữa, căn bệnh này hình như không nhẹ.”

“Ách...”

Tô Tiểu Tình lập tức cười không nổi.

“Này... Tớ làm sao mà biết?”

“Thật không biết không?” Đuôi lông mày nhướng lên, Bộ Nhu Nhi ngồi xuống mép giường, “cậu yêu quý, đừng trách mình chưa cho cậu cơ hội. Lúc trước, mình nhìn thấy Hoàng Thượng cùng cậu khi ở cùng một chỗ, biểu hiện khác thường của hần ta không phải không có phát hiện. Nhưng là, mình không nói lời nào, chính là luôn chờ cậu chủ động thẳng thắn nói với mình thôi.”

” Bọn mình nào có chuyện gì? Cậu nhìn lầm rồi? Chắc chắn là nhìn lầm rồi?” Vội vàng lắc đầu, Tô Tiểu Tình lớn tiếng phủ nhận.

Bộ Nhu Nhi cười lạnh.” Nếu quả thật là mình nhìn lầm vậy tại sao cậu lại khẩn trương như vậy? Còn không dám nhìn vào mắt mình?”

“Mình không có?”

Lập tức lắc đầu, Tô Tiểu Tình quay đầu nhìn nàng.

Bộ Nhu Nhi mặt lạnh nói : ” Tô mỹ nhân, mời cậu nhìn vào mắt mình này, trong vòng mười giây.”

“Mình...”

“Có làm được hay không?”

Được rồi, nàng thừa nhận, nàng làm không được . Tô Tiểu Tình phần nộ cúi đầu: “Được rồi, mình thành thật với cậu được chưa?”

“Vậy nói đi?” Bộ Nhu Nhi không kiên nhẫn nói.

” Không phải mình đang nói đây sao?” Chạy nhanh đi qua, Tô Tiểu Tình thì thầm bên tai của nàng.

“A? Cậu... Mình tin nổi không? Thì ra là thế?”

Theo lời nói thì thầm vào tai, sắc thái trên gương mặt Bộ Nhu Nhi từ kinh ngạc biến thành hoảng sợ, cuối cùng là biến thành buồn cười.

” Đàn ông trong nhà Hoàng Phủ này, có phải đều có vấn đề hay không nhỉ?” Nghe nàng đem chuyện xưa nói xong, Bộ Nhu Nhi nhin không được hỏi.

Tô Tiểu Tình vội vàng gật đầu: “Mình cảm thấy đúng là có vấn đề?”

Bộ Nhu Nhi bắt giác nhíu chặt mày.

“Cậu yêu quý.” Lập tức tiến lại gần, Tô Tiểu Tình nhỏ giọng nói, “Cậu phải tính làm sao bây giờ? Mình vương gia tựa hồ nổi lên hứng thú với cậu rồi?”

“Cậu đừng nhắc lại chuyện này nữa.” Nhếch miệng cười một cái, Bộ Nhu Nhi trong lòng đầy phiền muộn.

“Ai, sao mình không nhắc chứ? Mình suy nghĩ, hần đối với cậu tốt như vậy, hơn nữa cậu nói cậu cũng thích hần, nếu không, cậu cũng chẳng phải nhớ hần?” Nháy mắt mấy cái, Tô Tiểu Tình nhỏ giọng nhắc nhở.

Bộ Nhu Nhi liếc mắt một cái.“Sau đó, mình chia chia sẽ một người đàn ông với một người đàn ông khác sao? Hơn nữa, cậu cũng sẽ ở lại đây, cùng chia sẽ nam nhân với nhiều người phụ nữ khác, còn phải chấp nhận các tật xấu của hần? Cứ như vậy, mỗi ngày của chúng ta sẽ vô cùng vui vẻ.”

“Không cần?” Vừa nghe lời này, Tô Tiểu Tình sắc mặt liền thay đổi, vội vàng nắm lấy cánh tay của Bộ Nhu Nhi.

Bộ Nhu Nhi khước miệng giật nhẹ, mâu quang trầm thấp xuống.

“Nếu đã như vậy, xem ra, cần phải tiến hành kế hoạch trước một bước mới được.”

“Cậu yêu quý, cậu đang nói cái gì? Kế hoạch... cậu nói kế hoạch kia sao?” Lập tức mở to hai mắt, Tô Tiểu Tình nhỏ giọng hỏi.

Bộ Nhu Nhi lập tức cười: “việc này không cần cậu xen vào, cậu chỉ cần ngoan ngoãn đợi ở trong này, không đến ba tháng, mình nhất định đưa cậu thoát ra ngoài.”

“Thật không?”

Nghe vậy, Tô Tiểu Tình mở to hai mắt, thanh âm bởi vì kích động, vọng vào lỗ tai của Bộ Nhu Nhi, đau rất.

“Tứ tẩu? Tứ tẩu?”

Vừa mới dứt lời, liền nghe bên ngoài có tiếng kêu to truyền đến. Tiếng kêu này chẳng phải ai khác ngoài đứa trẻ nàng yêu chết đi sống lại chính là Nam Vân công chúa.

“Vân Nhi?”

Vội vàng xuất hiện khuôn mặt nhỏ nhắn, Bộ Nhu Nhi đi ra ngoài đón nàng.

“Tứ tẩu?” Lập tức, tiểu mỹ nhân đã vượt qua cửa đi đến trước mặt nàng. Cầm tay nàng, mắt to sáng ngời nhìn chăm chăm vào nàng, Nam Vân công chúa vẻ mặt tò mò hỏi, “Muội nghe nói, sáng sớm ngày hôm qua tẩu cùng tứ ca bên trong Phượng Minh Điện thân thiết, lại bị Hoàng Thượng ca ca bắt gặp, có phải hay không? Tứ ca đã làm chuyện đó ư? Vì sao muội cảm thấy chuyện này sao có thể chứ?”

Ngao?

Nghe một loạt câu hỏi giống như liên châu pháo, thái dương của Bộ Nhu Nhi bắt đầu ần ần đau.

“Vân Nhi, đó là chuyện của chúng ta, chúng ta tự giải quyết, muội không cần lo lắng?” Nhớ tới ngày đó hai má của nàng bắt đầu đỏ ửng lên.

“Cái gì mà chuyện của chúng ta a? Tứ tẩu chỉ lớn hơn muội hai tuổi ? Sang năm muội cũng có thể xuất giá?” Không hề giận cá môi, Nam Vân công chúa thấp giọng lẩm bẩm.

Việc này, Bộ Nhu Nhi cũng chỉ có thể cười khổ.

“Này thật sự không có đáng nói. Về sau, chờ muội gả cho người khác, muội liền biết chuyện gì xảy ra.”

“Nhưng mà Như Phong ca ca có nguyện ý thú muội không ? Nhiều năm như vậy, huynh ấy một chút thành ý cũng không có, thật tức chết muội mà ?”

Ách...

“Vân Nhi, muội vì sao lại đem lòng mình đặt trên người Như Phong sâu nặng như vậy?”

“Muội chỉ là thích hắn ? Vài năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy hắn muội liền thích hắn. Muội từng thề, đời này kiếp này, nhất định phải lấy hắn?”

“Muội tỉnh mộng đi ! Hắn đời này sẽ không có ý thú muội đâu!”

Hừ, một tiếng không hề giận quát khê theo ngoài cửa truyền đến, Nam Vân công chúa sững sốt, chạy nhanh đến nắm chặt tay của Bộ Nhu Nhi.

“Tứ ca, sao huynh lại tới đây?”

“Hạ triều, ta tới đón Vương phi của ta trở về, không được sao?” Sải bước tiêu sái tiến vào, Hoàng Phủ Nam Ninh cao giọng trả lời.

“Hành hành hành.” Vội vàng gạt đầu, Nam Vân công chúa lui qua một bên, trở mắt nhìn hắn tiến đến.

Tùy tiện đi đến bên người Bộ Nhu Nhi, Hoàng Phủ Nam Ninh một phen ôm lấy vai của nàng hỏi: “Tiểu bạch thỏ, hôm nay bọn họ có hay không lấy sự kiện kia cười nàng?”

Có không? rất nhiều ! Nàng sáng sớm đã bị mấy nụ cười làm cho tức chết.

“Không có ! Muội chỉ hỏi tứ tẩu vài câu mà thôi, muội có cười tẩu ấy đâu?” Nhưng là, lập tức có con thỏ ngốc tự động hướng cây cọc đứng vào.

“Ân?”

Hoàng Phủ Nam Ninh mâu quang tối sầm lại, lập tức quay đầu.

“A a a, muội thực không có nha? Muội chỉ là tò mò tới hỏi hỏi mà thôi... muội, muội đi đây ! Muội còn có việc, muội đi đây.”

Bị ánh mắt lạnh như băng của hắn nhìn toàn thân mà lạnh cả người, Nam Vân công chúa lớn tiếng kêu, xoay người chạy đi.

148. Chương 150

Tư thế này, thật là giống biểu hiện của vị hoàng đế kia.

Bộ Nhu Nhi trong lòng nghĩ, nhẹ nhàng gạt đầu: quả nhiên là người một nhà ba huynh đệ bọn họ thật là quá giống.

” Muội lo mà chạy trốn thật mau đi !” Nhìn thấy muội tử nhà mình thật giống con thỏ đang sợ hãi chạy trốn, Hoàng Phủ Nam Ninh khóe miệng nhếch khinh khỉnh, hừ lạnh một tiếng.

“Minh vương gia.” Rồi sau đó, Tô Tiểu Tình chạy nhanh lại hành lễ.

Hoàng Phủ Nam Ninh nhẹ nhàng gạt đầu đáp lễ, liền nhìn về phía Bộ Nhu Nhi: “Hôm nay học xong rồi sao?”

Bộ Nhu Nhi bĩu môi: “Học xong rồi.”

“Tốt lắm, đi thôi?” Liền tự động tự phát dắt tay nàng, lôi kéo nàng đi ra ngoài.

Hiện giờ, chỉ cần cùng hắn có đụng chạm tay chân, Bộ Nhu Nhi liền nhịn không được hết hồn. Vội vàng run lên: “Vương gia, chàng buông tay thiếp thân ra.”

Hoàng Phủ Nam Ninh không hề giận nhú mày: “Làm sao vậy?”

“Đường đi ra ngoài thiếp thân biết, chàng đi trước, thiếp thân sẽ đuổi kịp.” Cúi đầu, Bộ Nhu Nhi thấp giọng nói xong, nhận thấy được trong lòng ngực tiểu tâm can đập thành thình.

“Vì sao lại phiền toái như vậy? Đi như thế nào cũng là đi mà?” lơ đãng bĩu môi, Hoàng Phủ Nam Ninh lại cầm cổ tay của nàng, “Đi thôi?”

“Vương gia...”

“Ít nói nhảm, đi?”

“Dạ.”

Ai?

Nghe được đối thoại của bọn họ lúc đó, Tô Tiểu Tình bĩu môi, thở dài một tiếng ——

“Cậu thân mến, vì sao mình càng ngày càng cảm thấy, cậu đã yêu hắn ta rồi?”

== ta là đường ranh giới a đường ranh giới ==

Bên ngoài thì thân thiết như vậy, nhưng vừa đến Minh Vương Phủ, hai người liền thay đổi thành chung sống bất đồng.

“Tiểu bạch thỏ, trà.”

Xem đi? Mới vừa thoát khỏi bị gian? Lí Như Phong cũng không có tìm tới cửa. Vì thế, Bộ Nhu Nhi đáng thương bị Hoàng Phủ Nam Ninh đem vào thư phòng, nói trắng ra nguyên nhân là ——

“Bổn vương đầu lưỡi chưa bình phục, nàng cũng đáp ứng hầu hạ bổn vương đến khi bổn vương không có việc gì. Cho nên, ngoan ngoãn ở bên người ta mà hầu hạ đi?”

Cho nên, nàng đường đường là một Minh vương phi liền hóa thân thành tiểu tỷ nữ bên người Vương gia, đầu tiên là mài mực phôi giấy cho hần, hiện tại lại bưng trà đưa nước. Thật đúng là các loại việc tất cả đều làm hết.

“Là.”

Nhưng là, hiện nay, kiếm ăn dưới hiên nhà người khác, nàng có năng lực làm gì? Trong lòng thở dài, Bộ Nhu Nhi vội vàng nâng trà lên đưa qua: “Vương gia, trà đến đây.”

“Ân.” Đối thái độ phục vụ của nàng coi như vừa lòng, Hoàng Phủ Nam Ninh gật gật đầu, tiếp nhận cái chén uống một ngụm.

“Tiểu bạch thỏ.” Sau đó, lại một phen ôm lấy vai của nàng.

Bộ Nhu Nhi không nói gì. Hần muốn đối đãi như huynh đệ tốt với nàng sao?

“Vương gia?” Tiếp nhận cái chén, nhanh tay nhanh chân phóng tới một bên.

“Náng cảm thấy, bổn vương viết bức thư pháp này thế nào?” Chìa chìa trước mặt, hần vừa mới dùng bút lông viết vài cái chữ to rồng bay phượng múa.

Cuồng? Loạn? Cùng người một cái đức hạnh?

“Vương gia, thiếp thân không biết chữ, không biết nói như thế nào.” Cúi đầu, Bộ Nhu Nhi lựa chọn nói như vậy.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức nâng cằm của nàng lên: “Bổn vương chính là hỏi suy nghĩ của nàng, nàng cứ nói đừng ngại.”

Được rồi? Đối sự chấp nhất của hần tỏ vẻ không nói gì, Bộ Nhu Nhi nói: ” Rồng bay phượng múa, lực lại cứng cáp, có thể thấy được người viết nội lực thâm sâu.”

“Nói rất hay” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức cười.

Xem như mình đang vô mông ngựa là được rồi ! Bộ Nhu Nhi trong lòng nghĩ.

“Tiểu bạch thỏ.”

Ngao?

Bộ Nhu Nhi muốn điên rồi. Hần có thể hay không không cần không có việc gì kêu lên một tiếng? Hiện tại, mỗi khi hần kêu như vậy, tiểu tâm can của nàng sẽ nhin không được kinh hoàng một chút?

Hơn nữa, mặc dù trong lòng đang loạn, ở mặt ngoài nàng còn phải bài trừ khuôn mặt tươi cười: “Vương gia, chuyện gì?”

“Bổn vương thật sự phát hiện, nàng càng xem càng thuận mắt.” Bàn tay không thành thật lại muốn tập trung ở cằm của nàng, còn đem đầu nàng đối tới đối lui, cặp mắt kia quan sát không sót một điểm nào. “Nàng nói, sao lại thế này đây? Bộ dạng của nàng cũng không xinh đẹp, người cũng dịu ngoan nhu thuận . nhưng vì sao, bổn vương chính là nhìn nàng hết sức thuận mắt a?”

“Đa tạ Vương gia ưu ái, thiếp thân không biết.” Đều đã nghe hần nói bao nhiêu lần? Bộ Nhu Nhi cảm thấy nàng bắt đầu chết lặng.

“Ai? Xem ra, lúc trước bổn vương thú nàng là đúng rồi? Đời này, bổn vương cũng có thể cùng một nữ nhân như nàng ở chung sẽ không biết phiền chán.”

Kỳ thật, nàng hy vọng cỡ nào hần đối nàng phiền chán nha? Bộ Nhu Nhi trong lòng kêu to.

“Tiểu bạch thỏ a?”

A a a? Đại gia a, van cầu ngài, đừng kêu ta như vậy được không a? Bộ Nhu Nhi mau hồng mắt.

“Tại sao có thể như vậy đây? Bản Vương chỉ nghĩ đến nàng thôi.”

Không cần?

Vừa nghe lời này, theo bản năng liền nghĩ tới sáng sớm ngày hôm qua, Bộ Nhu Nhi phản xạ muốn đưa hắc đá sang một bên.

Trơ mắt, nàng thấy Hoàng Phủ Nam Ninh hai tay nâng mặt của nàng lên, mà mặt của hắn cũng chậm rãi hướng nàng tới gần...

“Vương gia?”

Cố tình ngay tại lúc này? quân gia xuất hiện.

Trên mặt của Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức tràn đầy tức giận.

“Làm gì?” Quay đầu, tức giận hỏi.

Quân gia bị dọa cho hoảng sợ, vội vàng cúi đầu: “Nhị vương phi đưa tới một phong thiếp mời cấp vương phi, mời vương phi từ nay trở đi cùng đi ngắm hoa.”

“Không đi? Nàng ta tự thưởng thức cũng tốt mà?”

“Còn có tam Vương phi, nàng nghe nói Vương phi tay nghề thêu giỏi, muốn tìm học hỏi, hướng Vương phi thỉnh giáo một chút.”

” Bảo nàng cúi?”

“Còn có tứ Vương phi —— ”

“Tất cả đều cúi hết cho ta? ”

Một người rồi lại một người, sao không xong để cho yên nào ? Hoàng Phủ Nam Ninh kiên nhẫn đến mấy cũng phải hoa mắt, nhin không được căn răng kêu to.

Quân gia lại là sững sờ: “Vương gia?”

“Người cũng cúi?” lạnh lùng liếc mắt một cái, Hoàng Phủ Nam Ninh lớn tiếng quát.

Quân gia run lên, lập tức sinh ra một chút cảm giác lạnh lạnh.

“Dạ?” gật đầu, xoay người bỏ chạy.

Ách, vị này thoát nhìn như đang nổi trận lôi đình, nàng có phải hay không cũng bị dọa đến?

Thoáng suy tư một chút, Bộ Nhu Nhi quyết định duy trì hình tượng tiểu bạch thỏ, thân thể liền run lên, thấp giọng kêu: “Vương gia?”

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức quay đầu.“Tiểu bạch thỏ, làm sao vậy?”

“Ngài... Ngài không cần hung dữ như vậy a? Thiếp thân sợ?” hàm răng trắng nõn cắn chặt môi dưới, đôi mắt mở to vô tội lại có một tầng nước, ánh mắt trời chiếu xuống nhẹ nhàng, thoát nhìn tựa như tiểu bạch thỏ bị chịu mà hoảng sợ.

Hoàng Phủ Nam Ninh trong lòng bắt đầu rít gào, đôi tay xoa xoa má của nàng.

“Tiểu bạch thỏ, nàng như thế nào mà lại có thể giống như tiểu bạch thỏ, như thế nào có thể? Nàng nghĩ là bốn vương đang khi dễ nàng ?”

Thèm vào? Nàng làm như vậy là muốn hắc thương tiếc nàng có được không?

Trong lòng khó chịu, Bộ Nhu Nhi nắm lấy cánh tay hắn: “Vương gia, không cần ? Thiếp thân sợ?”

Còn sợ?

Hoàng Phủ Nam Ninh không nghĩ ra.“Nàng có cái gì phải sợ ?”

“Thiếp thân, thiếp thân cũng không biết. Chỉ là, sợ.” Nhỏ giọng nói xong, Bộ Nhu Nhi cố ý hướng bên người hắt dựa vào, thân thể nhu nhược hơi hơi rung động, “Hơn nữa, thiếp thân đột nhiên cảm thấy, rất lạnh.”

“Lạnh?” Hoàng Phủ Nam Ninh lại nhướn mày, “Hiện tại là mùa hè, nàng ăn mặc cũng không ít mà?”

“Thiếp thân không biết. Dù sao, chính là lạnh.” Cẩn môi, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói xong, đi bên hắt nhích lại gần.

Hoàng Phủ Nam Ninh nhắm mắt càng nhanh.

Lại một phen ôm lấy vai nàng: “Đi, đi ra ngoài?”

“Vương gia, đi nơi nào?”

“Sau hoa viên, phơi nắng?”

Thiên tài?

Đối với những lời này của hắt, Bộ Nhu Nhi ngẩn ra sau, trong lòng đột nhiên hiện lên danh xưng như vậy. Đang hè, bây giờ là giữa trưa. Mặt trời lên trên đỉnh đầu, hắt lại quyết định mang nàng đi phơi nắng. Phơi nắng?

Hắt thực cảm thấy thân thể của nàng tổ chất đủ tốt sao?

“Vương gia, coi như hết?” Vì tránh cho chính mình bị ánh mặt trời nướng chết, lại càng không đem làn da mình biến thành đen bóng, Bộ Nhu Nhi vội vàng lay lay cánh tay hắt.

Hoàng Phủ Nam Ninh cước bộ dừng lại: “Nàng không phải nói lạnh sao?”

“Có lẽ, thiếp thân là vì đêm qua ngủ không có đắp chăn, cảm lạnh. Trở về nghỉ một chút, thì tốt rồi.”

“Phải không?” Trợn mắt nhìn nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh biểu tình tựa hồ không tin tưởng.

Bộ Nhu Nhi gật đầu. Đúng vậy đúng vậy, nhanh chút thả ta trở về đi? Lão nương ta không nghỉ ở bên cạnh người làm trâu làm ngựa, bị người kêu đến thét đi, còn phải trải qua ngôn ngữ khiêu khích ?

“Được rồi?” Nếu nàng kiên định như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh quyết định tin nàng một lần. Nhưng là, hắt còn không quên nói ra một câu——

“Nữ nhân a, chính là phiền toái? Một chút phong hàn cứ làm to lên.”

Nhịn xuống, nhịn xuống? Coi như hắt thả tốt lắm. Lập tức, Bộ Nhu Nhi ở trong lòng nói với chính mình .

“Đi thôi?” Hoàn hảo, nói xong, Hoàng Phủ Nam Ninh lại cầm tay nàng, kéo nàng đi.

“Hiện tại khá hơn chút nào không?”

Trở về, đem nàng mang tới trên giường, gặt gao lấy chăn bao bọc lại, Hoàng Phủ Nam Ninh hỏi.

Bộ Nhu Nhi gật đầu: “Tốt hơn nhiều.”

Có thể không được không? Ban ngày ban mặt, nóng như vậy, cho nàng một tầng chăn dày ——?

“Muốn hay không lại thêm một tầng?”

“Không cần?” Lại thêm, nàng sẽ bị nóng mà chết?

“Bằng không, vẫn là kêu Thái y đến xem đi?”

“Vương gia, thực không cần?” Bộ Nhu Nhi bắt đầu hối hận, nàng vì sao muốn dùng cảm lạnh để làm có cơ chứ?

“Ân?” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức lại nhìn nàng.

“Thiếp thân cảm thấy rất mệt. Chờ ngủ một giấc, nếu tình huống không chuyển biến tốt, đến lúc đó đi thỉnh Thái y cũng không muộn. Bằng không, mới mắc chút bệnh nhẹ liền thỉnh thái y, làm chuyện bé xé ra to.” Vội vàng cùng hắt bốn mắt nhìn nhau, Bộ Nhu Nhi nhẹ giọng nói nhỏ.

“Được rồi?” Gật gật đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh ngồi xuống mép giường, vỗ vỗ mặt của nàng, “Nàng nghỉ ngơi trước. Chờ tỉnh ngủ, xem như thế nào.”

“Dạ.”

Gật đầu, Bộ Nhu Nhi nháy mắt mấy cái, lại phát hiện Hoàng Phủ Nam Ninh còn ngồi ở mép giường không đi.

“Vương gia, chàng... Không quay về thư phòng đọc sách sao?”

“Không có tâm tình.”

“A?”

“A cái gì a? Không có nàng bên cạnh, bỗng vương cảm thấy, đọc sách không còn hứng thú, còn không bằng ở trong này, nhìn trên mặt hồng hồng của nàng, có thể so với đọc sách tốt hơn?” Tùy tiện nói xong, Hoàng Phủ Nam Ninh lại trên gương mặt của nàng chà xát một phen.

Ách...

Nhắm mắt lại, Bộ Nhu Nhi không nói gì.

Ánh mắt không thấy này nọ, nhưng là, bên tai, nàng cũng chậm chạp không có nghe đến động tĩnh gì.

Chẳng lẽ, bá vương long thật sự không có rời đi, liền ở tại chỗ này nhìn nàng? Nàng có cái gì đẹp mắt ?

Trong lòng lại nhin không được đột đột nhảy dựng lên. Bộ Nhu Nhi cắn cắn môi, ngay cả hô hấp đều thật cẩn thận.

Xem ra, tình thế bất buộc, nàng phải sớm một chút áp dụng thi thố.

Chỗ này, không thể ở lại lâu.

149. Chương 151: Tim Đập Thành Thạch

Tựa hồ giống như bị phong hàn, nhưng có vẻ không giống .

Từ ngày nàng nói lạnh, sau khi ngủ dậy, thân thể không những không có chuyển biến tốt mà còn trở nên xấu đi.

Hoàng Phủ Nam Ninh gọi Thái y khám cho nàng, nhưng lại nhìn không ra là bệnh gì, chỉ nghe Bộ Nhu Nhi nói cả người vô lực, choáng váng, ho khan, liền cho nàng một ít phương thuốc bổ. Nhưng mà không có hiệu quả.

Thấy vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh nổi giận, cơ hồ muốn đem thái y giết chết. Vẫn là Bộ Nhu Nhi nhanh chóng ngăn kịp, vì bọn họ nói không ít lời hay, Hoàng Phủ Nam Ninh mới nghiêm mặt thả bọn họ ra. Rồi sau đó, thay đổi một đám Thái y đến xem, không được. Lại đổi một đám, vẫn là không được.

Ngày qua ngày, bệnh của Bộ Nhu Nhi ngày càng nghiêm trọng, ăn không ngon, xuống giường càng khó.

Nghe nói, Vương thái Hậu cũng sai người đưa tới không ít trân quý dược liệu. Nhưng mà, vẫn là hai chữ —— vô dụng.

Nhị Vương phi muốn tới thăm, lại bị Hoàng Phủ Nam Ninh chặn ở ngoài cửa. Những người khác nghe nói, cũng đều sai người đưa tới các loại dược liệu phương thuốc linh tinh, chất đầy một phòng nhỏ. Nhưng là, thân thể của Bộ Nhu Nhi chậm chạp không thấy chuyển biến tốt.

“Lang băm? Phế vật? Một đám bất tài ?”

Đảo mắt nửa tháng đi qua, hôm nay buổi sáng, Hoàng Phủ Nam Ninh lại bắt đầu nổi bão.

Đám nha hoàn, sai vặt sớm đã quỳ trên mặt đất, cả người phát run, một tiếng cũng không dám phát ra. Hai gã đưa Thái y tới cũng cúi đầu, thật vất vả, trong đó có một người nói: “Vi thần thật sự hết sức, thật sự là Minh vương phi, nàng...”

“Nàng làm sao ? Các người một đám không có năng lực, đem trách nhiệm trốn tránh đổ trên đầu người khác?”

“Là.”

“Vẫn là? Đúng là không có năng lực, ngay cả một cái bệnh nhỏ cũng xem không tốt, các người có đúng là thái y ?”

“Vi thần sợ hãi?”

“Sợ hãi cái rắm? Bốn vương muốn các người sợ hãi sao?”

“Vương gia.”

Bỗng nhiên, một tiếng gọi truyền đến, nhu nhược mang theo vài phần khê run, làm cho người ta nhìn không được mà đau lòng. Thanh âm này, rõ ràng là do Bộ Nhu Nhi đang nằm ở trên giường phát ra.

Tức giận của Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức tiêu tan, xoay người, ngồi xuống bên giường: “Tiểu bạch thỏ, làm sao vậy?”

“Vương gia, mấy vị đại nhân đều không phải là không có tâm, ngài không nên làm khó bọn họ.” Nhẹ nhàng lắc đầu, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói. Nói xong, lại tựa đầu hướng một bên, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

Hoàng Phủ Nam Ninh mặt trầm xuống: “Là bốn vương làm khó bọn họ sao? Rõ ràng là bọn họ tâm không đủ? Một khi đã như vậy, một đám còn tới nơi này làm gì? Nghe mắng sao?”

Bị hấn nói một câu mà lòng cảm thấy xấu hổ vô cùng, hai gã Thái y vội vàng cúi đầu, một tiếng cũng không dám nói.

Mọi người thật đáng thương. Chẳng phải bọn họ bị hấn trút giận lên đầu sao?

Nhẹ nhàng nâng khoe miệng, Bộ Nhu Nhi lắc đầu: “Vương gia, quên đi, cũng không phải là bệnh nặng gì khó chữa, thiếp thân chỉ choáng váng đầu mà thôi, ngài cho bọn họ về trước đi?”

“Có nghe hay không? Còn không cút nhanh?” Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh đem lời của nàng nói lại thành vô cùng hung dữ. Bồi thêm một câu, “Về sau đừng để bốn vương thấy mặt các người, ngày mai đưa hai người có bản lĩnh hơn đến đây!”

“Vâng!”

Nghe nói như thế, hai người như được đại xá, vội vàng hành lễ lui ra.

Ai, nghe không bằng gặp mặt, Minh vương gia tính tình thật sự là rất dọa người a? Còn may là nơi này có vị Minh vương phi sáng suốt kia, kịp thời vì bọn họ giải vây, bằng không, bọn họ còn không biết sẽ bị mắng thành cái dạng gì đâu?

Chính là... Minh vương phi thật đáng thương a, thoát nhìn ôn nhu như vậy, như thế nào lại theo Minh vương gia? Lại trị không hết bệnh, đáng tiếc đáng tiếc a? Thở dài, Thái y xoay người rời đi.

“Vương gia.” Trong phòng, Bộ Nhu Nhi lại cúi đầu gọi một tiếng.

“Chuyện gì?” Quay đầu lại, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt vẫn là không tốt.

Bộ Nhu Nhi cử động nửa người trên. Giương mắt nhìn hấn, nàng mím mím môi: “Bệnh của thiếp thân, có vẻ không được tốt.”

“Nàng ít nói nhảm đi!” Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt càng âm trầm hơn, “Hiện tại là mấy tên lang băm, bọn họ biết cái gì? Nàng chỉ cần chú ý nghỉ ngơi cho tốt, bốn vương sẽ tìm đến vài đại phu giỏi hơn đến xem bệnh cho nàng?”

Nếu không nặng, tại sao lại mất cả nửa tháng?

Trong lòng cười lạnh, Bộ Nhu Nhi lại nhìn về phía hắc: “Vương gia, thiếp thân có một thỉnh cầu, muốn ngài đáp ứng.”

“Cái gì?”

” Nửa tháng nay, bởi vì sinh bệnh, thiếp thân vẫn không có tiến cung cùng Tô mỹ nhân học quy củ. thời gian quá dài, thật là có điểm tưởng nhớ nàng. Cho nên, thiếp thân nghĩ, Vương gia có thể hay không cho thiếp thân lại tiến cung một chuyến, cùng nàng gặp mặt một lần, trò chuyện?”

Nghe nói như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh tiếp tục âm trầm: “Bây giờ nàng như vậy, làm sao có thể tiến cung?”

“Nhưng mà, thiếp thân thật sự rất là nhớ Tô mỹ nhân.”

“Vậy mang nàng ta đến đây gặp nàng được không?” Vung tay ngăn nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức lên đường.

Bingo? Chỉ chờ những lời này của hắc?

Bộ Nhu Nhi thiếu chút nữa cao hứng nhảy dựng lên.

Bình tĩnh, bình tĩnh. Vội vàng thở sâu, nàng tiếp tục giả bộ bị bệnh nói: “Như vậy được không? Tô mỹ nhân, nàng là phi tử của hoàng thượng, làm sao ra khỏi cung được?”

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh một tiếng: “Bổn vương nói có thể, thì là có thể?”

“Như vậy, liền đa tạ Vương gia.” Nhẹ nhàng gật đầu, Bộ Nhu Nhi suy yếu nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức mặt lạnh xuống. “nàng không phải nói, sau này không cần cảm tạ sao?”

“Thiếp thân... Dạ, thiếp thân đã biết.”

Ai? Việc này, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng chỉ có thể thở dài một tiếng: “Tốt lắm, nàng nằm nghỉ ngơi cho tốt? Bổn vương sẽ mang Tô mỹ nhân đến gặp nàng?”

“Đa tạ Vương gia.”

“Nàng còn nói?”

“Thiếp thân... Về sau không nói.”

“Ai?” Một tiếng thở dài, mấy phần vô lực.

150. Chương 152

Hoàng Phủ Nam Ninh nói là giữ lời.

Buổi chiều hôm đó, một chiếc xe ngựa từ hoàng cung chậm rãi đi ra, dừng trước cửa Minh vương phủ.

“Minh vương phi?” Một tiếng ôn nhu kêu lên, một thân ảnh xinh đẹp xuất hiện bên trong phòng ngủ của Bộ Nhu Nhi.

“Tô mỹ nhân?”

Lập tức, vốn còn nằm trên giường, Bộ Nhu Nhi lập tức ngồi dậy, hai ngày không thấy, cầm tay hai mắt đã đầm lệ. Nhìn thấy cảnh này, Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn là cảm thấy có chút chướng mắt. Liền xoay người: “Người cũng đã đến, các nàng tán gẫu đi?”

“Tạ ơn vương gia —— Ngài đi thông thả.”

“Ân.” Thanh âm của nàng... Tựa hồ nghe có lực hơn nhiều. Trong lòng âm thầm cân nhắc, Hoàng Phủ Nam Ninh nhướng mày, cũng không có so đo nhiều lắm, xoay người liền rời đi.

“Bạn thân mến, cậu bệnh thật à ? Bệnh gì vậy? Tớ nghe người ta nói, cậu nằm liệt giường cả nửa tháng, ngay cả Thái y đều bó tay chịu thua, sao lại như vậy? Thái Hậu nương nương muốn tớ tìm hiểu về bệnh tình của cậu đó ?” Tô Tiểu Tinh nắm chặt tay của nàng, luyên thuyên hỏi không ngừng.

“Stop?” Lập tức đưa tay che miệng nàng lại, Bộ Nhu Nhi ánh mắt sáng ngời nhìn nàng, “Cậu cảm thấy, tớ giống bị bệnh sao?”

“Hiện tại không giống.” Tô Tiểu Tình lắc đầu.

Nhưng là, khi nàng mới bước vào, nàng nhìn thấy Bộ Nhu Nhi bộ dạng suy yếu giống như là ốm rất nặng?

“A, tớ biết rồi?” Lập tức, bóng đèn của nàng hoạt động, Tô Tiểu Tình đã nghĩ ra.

“Trong lòng biết rõ ràng là tốt rồi, không cần nói ra.” Bộ Nhu Nhi nói

Tô Tiểu Tình gật đầu.

Bộ Nhu Nhi liền trở về nằm: “Cùng tớ trò chuyện đi? Trong hoàng cung, hoặc là chuyện của cậu, nói gì cũng được.”

“Được thôi” Tô Tiểu Tình vội vàng gật đầu, há mồm nói.

Vì thế, hai nữ nhân, người một câu, nói mãi đến khi mặt trời xuống núi .

Sau đó, kỳ tích đã xảy ra.

Ngày ngày đầu tiên khi Tô Tiểu Tình đến, Bộ Nhu Nhi tinh thần lập tức tốt lên không ít. Đến buổi tối, nàng chủ động nói đói bụng muốn ăn.

Hoàng Phủ Nam Ninh mừng rỡ, vội vàng gọi người chuẩn bị.

Ngày hôm sau, hai vị tân Thái y lại đến bắt mạch, lại không nói các nguyên nhân. Trong đó một người đoán: có lẽ là vì Vương phi cùng Tô mỹ nhân cảm tình rất tốt, Tô mỹ nhân có thể là quý nhân đã mang bệnh của Bộ Nhu Nhi đi rồi?

Nếu là bình thường, những lời này Hoàng Phủ nam nhất định không tin. Nhưng là, hiện tại, các loại chén thuốc đã dùng, ôm ngựa chết làm ngựa sống, kế tiếp vài ngày, Hoàng Phủ Nam Ninh đều gọi người đem Tô Tiểu Tình trong hoàng cung ra cùng Bộ Nhu Nhi làm bạn.

Nói đến cũng kỳ quái. Từ khi có Tô Tiểu Tình , Bộ Nhu Nhi thân thể thật sự tốt lên, từng ngày thoát nhìn càng có sức sống ?

Không chỉ chịu ăn uống, sắc mặt hồng nhuận, nói chuyện cũng thanh thúy rất nhiều, Hoàng Phủ Nam Ninh kích động không thôi. Vì thế, hưởng đại ca xin cho nàng ở lại bên cạnh cùng Minh vương phi, cam đoan chờ Bộ Nhu Nhi thân thể tốt lên sẽ trả lại.

Đối với ý của đệ đệ, hoàng đế cũng chẳng nói gì, cứ thế thuận theo hẳn. Vương thái Hậu vì thế mà thì thầm vài câu oán giận, nhưng không có nói trước mặt hẳn, cho nên Hoàng Phủ Nam Ninh trực tiếp xem nhẹ tất cả.

Mà từ lúc Tô Tiểu Tình ở cùng Minh vương phi, Bộ Nhu Nhi quá trình phục hồi vô cùng nhanh. Không đến vài ngày, nàng đã có thể đi dạo, còn có thể cùng Tô Tiểu Tình tay nắm tay ở phía sau hoa viên thảo luận nói chuyện phiếm ?

“Vương gia, ngài cảm thấy, thân thể Vương phi bình phục là do Tô mỹ nhân mang điềm tốt đến sao?”

Một ngày, Bộ Nhu Nhi lại cùng Tô Tiểu Tình ở phía sau hoa viên ngắm cảnh nói chuyện phiếm, Lí Như Phong cũng ở đây, cùng Hoàng Phủ Nam Ninh đứng một khoảng cách các nàng không xa. Nhìn hai nữ nhân, Lí Như Phong ánh mắt híp lại, nhìn không được nhỏ giọng hỏi ra nghi hoặc ở đáy lòng.

Hoàng Phủ Nam Ninh khước miệng khẽ động.“Lời này ta chưa bao giờ tin. Nhưng mà, đã có nữ nhân này ở cùng, tiểu bạch thỏ thân thể ngày tốt hơn, vậy làm cho các nàng ngây ngô ở cùng nhau cũng tốt lắm. Trong vương phủ của ta cũng không phải không nuôi nổi nàng ấy.”

“Vương gia, ta không phải có ý này? Ta nói là, chẳng lẽ ngài không thấy có chút kỳ quái sao? Vì sao Vương phi đột nhiên ngã bệnh, hơn nữa nhiều Thái y như vậy xem cũng không được. Nhưng mà, chỉ cần có Tô mỹ nhân là nàng ấy có thể nhanh chóng bình phục ?”

“Đúng vậy, rất kỳ quái.” Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu, ánh mắt hướng hẩn đảo qua, “Người biết nguyên nhân sao?”

Lí Như Phong lắc đầu.

“Nếu không biết, người hỏi bốn vương làm gì? Bốn vương cũng không biết.” Nhún vai, Hoàng Phủ Nam Ninh biểu tình thực vô tội.

Lí Như Phong thực vô lực. “Vương gia, ta nghĩ là, chuyện này, thập phần kỳ quái a?”

Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu nhìn hẩn. “Thì sao? Dù sao, tiểu bạch thổ thân thể tốt lắm, đến đó đi?”

“Vương gia...”

“Tốt lắm. Người nếu cảm thấy kỳ quái, không bằng liền cẩn thận suy nghĩ, rốt cuộc kỳ quái ở nơi nào? Người cùng ta nói, người nghĩ rằng ta và người sẽ biết sao?”

“Vương gia?”

Hai người đang nói chuyện, Bộ Nhu Nhi cùng Tô Tiểu Tình muốn đi về phía bên này. Nhìn thấy bọn họ, Bộ Nhu Nhi ôn nhu cười, khuất thân hành lễ.

Tô Tiểu Tình cũng đi theo hành lễ.

Hai người đáp lễ, Lí Như Phong mỉm cười hỏi: “Vương phi, thân thể của người tốt lên nhiều rồi phải không?”

“Đa tạ tướng gia quan tâm, đã tốt hơn nhiều.” Cúi đầu, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói.

“Vậy là tốt rồi.” Gật đầu, Lí Như Phong ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào nàng.

Người này, hẩn lại phát hiện cái gì ?

Bị hẩn nhìn cả người thực không được tự nhiên, Bộ Nhu Nhi ngẩng đầu cũng cười: “Tướng gia hôm nay tìm Vương gia nghị sự sao?”

“Không. Nhân đến vô sự, liền lại đây bái phỏng Vương gia một chút, thuận tiện hỏi thăm bệnh tình của Vương phi.”

“Thì ra là thế.” Cười trừ một cái, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng nói, “Tướng gia thật đúng là quan tâm Vương gia a.”

Nữ nhân này?

Lí Như Phong nhướng mày. Nàng vì sao khắc khắc đều đem quan hệ bọn họ suy nghĩ ở phương diện kia a?

“Đúng rồi, Vương gia.”

Không đợi hẩn nói nữa, Bộ Nhu Nhi lại nâng tầm mắt nhìn về phía Hoàng Phủ Nam Ninh.

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ nhẹ một tiếng khô khan: “Chuyện gì?”

“Hiện tại, thân thể của thiếp thân đã tốt lên nhiều, Tô mỹ nhân quyết định hai ngày sẽ hồi cung. Nhưng mà, thiếp thân muốn cùng Tô mỹ nhân đi ngoại ô xem miếu quan âm, không biết Vương gia có ân chuẩn không?”

“Đi đến đó làm gì?” Nhướng mày, Hoàng Phủ Nam Ninh biểu tình không vui.

Bộ Nhu Nhi cúi đầu. “Lúc trước bị bệnh nặng, thiếp thân trong lòng có ước nguyện, chỉ cần có thể làm cho thiếp thân thân thể tốt lên, thiếp thân sẽ đi lễ tạ thần. Vừa vặn, Tô mỹ nhân cũng nhân cơ hội đi xin cho Hoàng Thượng cùng mẫu hậu bùa bình an, chúng ta liền nghĩ, nếu thuận tiện, liền cùng đi.”

“Quả nhiên là nữ nhân, nháo loạn không thôi, bày ra đủ trò để làm.” Nghe nàng giải thích rõ ràng, Hoàng Phủ Nam Ninh khóe miệng lại gật nhẹ, đối nữ nhân khinh bỉ vốn có nguồn cơn mà.

Bộ Nhu Nhi thật sự chết lặng.

“Vương gia, ngài không đáp ứng sao?”

“Nếu muốn đi, thì đi!” Vẫy tay, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng lười nói nhiều.

“Vương gia, cho Vương phi cùng Tô mỹ nhân đi, như vậy có được không?” Nhưng mà, Lí Như Phong đột nhiên đưa ra nghi vấn, “Không bằng, chúng ta cũng bồi các nàng đi đi?”

Không cần?

Nghe vậy, Bộ Nhu Nhi cùng Tô Tiểu Tình sắc mặt khê biến.

Hoàn hảo, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức bĩu môi: “Cái nơi đó ta chưa từng đến. Đi không?”

“Nhưng mà, Vương gia —— ”

“Ai nha! Muội cũng muốn đi chơi ! Muội cũng phải đi!”

Một câu nói còn chưa dứt lời, lại bị một âm thanh nhẹ nhàng thanh cao chen vào, Nam Vân công chúa lại xuất hiện.

“Muội sao lại tới nữa?” Nhìn thấy muội muội của mình, Hoàng Phủ Nam Ninh trên mặt không có nửa phần vui mừng, mà chính là tràn đầy hờn giận.

” Muội đến thăm tứ tẩu nha?” Miệng vừa nói, Nam Vân công chúa đã chạy nhanh đến , cầm lấy tay của Bộ Nhu Nhi , “Tứ tẩu, tẩu hôm nay khỏe không?”

“Tốt hơn nhiều.” Bộ Nhu Nhi đáp.

“Vậy là tốt rồi.” Vội vàng gạt đầu, Nam Vân công chúa lại quay đầu đi, “Như Phong ca ca, vừa rồi các người nói muốn đi đâu? Muội cũng muốn đi !”

Ách...

Nhìn thấy vị ôn thần này, Lí Như Phong vội vàng lui ra phía sau hai bước: “Này... Công chúa, là Minh vương phi muốn đi dâng hương ở âm miếu tại ngoại ô, không liên quan đến vi thần .”

Tốt lắm, một câu phủi sạch quan hệ. Vân Nhi, muội tới đúng lúc lắm !

“Như vậy sao?” Nam Vân công chúa trên mặt hiện lên một chút phiền muộn.

Bộ Nhu Nhi lại vội vàng hỏi nàng: “Vân Nhi, muội muốn cùng đi sao? Cái âm miếu kia, nghe nói thập phần linh nghiệm, muội cũng có thể đi xin ình một lá bùa, nói không chừng có thể làm cho Quan Âm Bồ Tát giúp muội thực hiện nguyện vọng của mình đó?”

Là nguyện vọng gì, tất cả mọi người ở đây đều hiểu rất rõ nha.

Minh vương phi tốt lắm? Vừa rồi ta thoáng nghi ngờ ngươi một chút, ngươi liền đối với ta như vậy! Ngươi quá độc ác mà!

Lời vừa nói ra, Lí Như Phong nhìn nàng bằng đôi mắt đầy oán giận .

Nam Vân công chúa lại cao hứng nhảy dựng lên.“Tốt tốt? Muội và các tẩu cùng đi? Khi đi cùng với mẫu hậu,muội không có cầu được gì? Bây giờ có cơ hội nhất định phải đi mới được ?”

“Vương gia, có được không ?” quyết định xong, Bộ Nhu Nhi mới chuyển hướng sang Hoàng Phủ Nam Ninh, hỏi một câu.

151. Chương 153

Hoàng Phủ Nam Ninh gạt đầu nói: “Tùy nàng.”

“Đa tạ Vương gia?”.

Nam Vân công chúa cũng kêu to: “Cám ơn tứ ca. Huynh thật tốt?”

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh: “Muội đừng đắc ý như vậy. Ta đáp ứng uội đi, là uội chiếu cố tứ tẩu của muội thật tốt, nàng thân thể vừa mới khỏi hẳn, nhớ chiếu cố nàng ấy từng ly từng tí không được lơ là. Một khi nàng có sơ xuất gì, Ta sẽ lột da muội, có biết hay không?”

“Đã biết?” Vội vàng lớn tiếng nói, xong Nam Vân công chúa bĩu môi, “Còn tưởng muội không biết huynh còn có tâm tư này hay sao?”

Nghe nói như thế, Bộ Nhu Nhi cảm giác trong lòng bị cái gì hung hăng va chạm, nhưng lại rầu rĩ có chút khó chịu.

“Vương phi, làm sao vậy?” Lập tức, phát hiện nàng có khác lạ, Lí Như Phong nhỏ giọng hỏi.

Bộ Nhu Nhi lập tức ngẩng đầu: “Không có gì. Có thể là đi ra lâu, đứng có chút mệt mỏi.”

“Vậy nàng còn không mau trở về nghỉ ngơi?” Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh lên tiếng.

“Dạ.” Vội vàng gật đầu, Bộ Nhu Nhi cầm tay Tô Tiểu Tình, “Thiếp thân cáo lui.”

“Đi nhanh đi !”

Khoát tay, Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng thúc giục nói.

Nhìn hẳn cứ như muốn cùng nàng phải sạch quan hệ, Bộ Nhu Nhi trong lòng càng ngày cảm thấy khó chịu.

Nhưng là bên người, Nam Vân công chúa lại hưng phấn thiếu chút nữa hoan hô !

“Tứ tẩu, chúng ta đi nhanh đi? Nữ tử cùng một chỗ, không cần để ý tới bọn nam nhân kia?”

“Được !” nàng cười trừ, Bộ Nhu Nhi mang theo Tô Tiểu Tình, từng bước một, ly khai khỏi người Hoàng Phủ Nam Ninh.

“Vương gia.” Lập tức, nhìn theo thân ảnh các nàng đi xa, Lí Như Phong lại nhin không được nhượng mảy, “Ngài yên tâm cho Vương phi đi cùng Tô mỹ nhân như vậy sao?”

“Không phải còn có Vân Nhi sao?” Lơ đễnh nhún vai, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng nói.

“Nhưng là, các nàng tóm lại đều là nữ nhân. Ba nữ nhân đi ra cửa, không phải có chút không tiện sao?”

“Có cái gì không tiện ? Ta cho vài tên thị vệ theo các nàng rồi.”

“Nhưng mà ——” Hẳn càng nghĩ, chính là cảm thấy không bình thường nha?

Nhưng mà, Hoàng Phủ Nam Ninh đã muốn lừa dối nhiều như vậy, liền kéo hẳn một phen. “Theo giúp ta một chút ! Tiểu bạch hổ bị bệnh gần một tháng, ta tâm tình buồn lâu như vậy, thật vất vả mới vui vẻ một chút ”

Người thật có thể vui vẻ sao ?

Trong lòng hiện lên hỏi câu này, Lí Như Phong lắc đầu, lựa chọn nói nhiều.

== ta là đường ranh giới của hai người dưới ánh trăng nói chuyện phiếm lẫn cuối cùng ==

Ban đêm, trăng nhô lên cao, lan tỏa ra vô số ánh sáng bạc mờ ảo.

Thiên địa vạn vật đều thấm vào màu trắng huyền ảo, thoát nhìn thực có vài phần mộng lung.

“Ai?”

Khoác áo choàng, rong chơi bên trong vương phủ, Bộ Nhu Nhi nhin không được than nhẹ một tiếng.

“Đều đã trễ thế này, nàng sao còn chưa ngủ?”

Lập tức, một thanh âm quen thuộc cách đó không xa truyền đến, Bộ Nhu Nhi trong lòng ngăn ra: “Vương gia?”

Lập tức, một thân hình mạnh mẽ trên cây đại thụ trước mặt nhảy xuống, một thân nguyệt sắc cảm bào Hoàng Phủ Nam Ninh nhanh đi ra trước mặt nàng.

“Tiểu bạch thỏ, đã khuya, nàng chạy ra đây làm gì ?”

“Thiếp thân ngủ không được, liền đi ra ngoài một chút.” Nhỏ giọng trả lời, Bộ Nhu Nhi lại hỏi một câu, “Vương gia cũng còn chưa ngủ sao?”

“Bốn vương cũng ngủ không được.”

Lập tức khoe miệng nhếch lên, Bộ Nhu Nhi nhìn hần: “Như vậy, có muốn cùng nhau ngắm trăng không?”

Tuyệt đối đây là lời nói xuất phát từ sự vô thức, Bộ Nhu Nhi bị chính lời nói của mình làm cho sợ hãi—— người có biết hay không người đang nói cái gì, nói chuyện cùng ai sao?

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng sửng sốt, lập tức gật đầu: “Được? Dù sao cũng ngủ không được.”

Ách...

Hần chấp nhận luôn sao?

Bộ Nhu Nhi khoe miệng giật nhẹ. Đâm lao phải theo lao, chỉ có thể kiên trì ?

“Như vậy, Vương gia muốn cùng thiếp thân cùng nhau đi, hay là tìm một chỗ để ngồi?”

“Vừa rồi nằm trên cây không tệ. Im lặng, nằm cũng thoải mái, không bằng là lên đó đi?” Liền quay đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ chỉ cái cây đại thụ phía trước mà hần mới ở trên đó.

Bộ Nhu Nhi lập tức nhú mày: “Cao như vậy sao?”

“Sợ cái gì, có bốn vương ở đây!”

Lập tức khoe miệng cong một vòng, Hoàng Phủ Nam Ninh bỗng nhiên ôm lấy eo nàng .

“Nha?”

Dưới chân trống không, Bộ Nhu Nhi theo bản năng liền kêu một tiếng.

Nhưng ngay sau đó, Hoàng Phủ Nam Ninh đã nhún mũi chân ra sức nhảy, liền mang theo nàng bay lên, vững vàng đặt chân lên thân cây.

“Thế nào, nơi này phong cảnh không tệ chứ?”

Trợn to mắt, phát hiện mình đã được đặt trên một nhánh cây .Giương mắt nhìn lên, một vòng trăng tròn giữa không trung, so với ở trên mặt đất thì càng sáng tỏ sáng ngời. Làm cho tâm người ta lập tức đều trống trải.

Nhưng là, Bộ Nhu Nhi tâm tình dần dần chùng xuống.

“Làm sao vậy? Chẳng lẽ vị trí này không tốt sao?”

Lập tức nhướn mày, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng hỏi.

Bộ Nhu Nhi lắc đầu: “Không có, tốt lắm ạ”

“Đã nói rồi ! Nơi Bốn vương lựa chọn, làm sao có thể không tốt?” Lập tức cười, Hoàng Phủ Nam Ninh ngữ khí đắc ý dào dạt.

Bộ Nhu Nhi quả thực không nói gì. Vị Vương gia này, quả thực là tự phụ tự kỳ mà.

“Ai? Cảnh đẹp trước mắt, nếu có bầu rượu thì tốt rồi. Dưới ánh trăng uống rượu, mới thích.” Bỗng nhiên, bên người truyền đến tiếng thở dài.

Bộ Nhu Nhi trong lòng run lên.

Dừng một giây, Hoàng Phủ Nam Ninh đã đứng dậy: “Tiểu bạch thỏ, chờ một chút, bốn vương đi một chút sẽ trở lại .”

Nói xong, hần nhảy xuống chạy về một nơi rất xa.

Hần sẽ không đi lấy rượu đi?

Bộ Nhu Nhi trợn mắt há hốc mồm.

Hiện tại, nàng ở trên này, nên làm cái gì bây giờ? ngây ngốc chờ hấn trở về? Lăn lộn không ngủ được, chạy đến đây đã là sai rồi; gấp gỡ hấn, còn chủ động cùng hấn ngắm trăng, đó là sai lại càng sai. Hiện tại, nhân lúc cái sai này chưa lớn, mình nhanh chân chạy trốn chính là tốt nhất.

Trong lòng cân nhắc một chút, Bộ Nhu Nhi cúi đầu nhìn phía dưới, quyết định chạy nhanh.

Nhưng mà nàng phát hiện ra, nàng quá xem nhẹ tốc độ của Hoàng Phủ Nam Ninh—— hấn nói đi một chút sẽ trở lại, thật đúng là chính là đi một chút sẽ trở lại mà.

Mới chuẩn bị sẵn sàng hành động , tính ôm cây thân đi xuống, thân ảnh của Hoàng Phủ Nam Ninh cũng vừa xuất hiện.

Bộ Nhu Nhi cả kinh, nhanh chóng bó tay bó chân ngồi tại chỗ khi này.

“Tiểu bạch thỏ?” Theo sau, mũi chân một chút, Hoàng Phủ Nam Ninh lại đến bên người, trên mặt tràn đầy ý cười, “Nâng cốc cùng Bốn vương nào !”

Dưới ánh trăng, hấn một thân nguyệt sắc cảm bèo, tay cầm một bầu rượu, trên mặt mang theo hơi cười, biểu tình vui sướng, như là một đứa nhỏ, Bộ Nhu Nhi đột nhiên nhận thấy được trong lòng hung hăng nhảy múa? Giống như cái gì đó nhưng không nói thành lời.

Nhưng là, Hoàng Phủ Nam Ninh không có nhận thấy được nhiều như vậy. Thẳng đến bên cạnh nàng ngồi xuống, hấn ngửa đầu, uống xong một ngụm rượu. Sau đó, đem bầu rượu đưa qua: “Vội vàng quá, đã quên lấy cái chén, uống như vậy được không?”

Uống như vậy? Trong lòng lại bị đánh loạn một trận.

“Vương gia, như vậy... Không tốt đâu?”

“Có cái gì không tốt ? Có mấy lần, bốn vương cùng Như Phong uống rượu cũng như vậy mà.”

Giống như vậy?

Thì ra, hấn cùng hảo bằng hữu của hấn đã chơi đùa mấy lần như vậy? Đáy lòng dâng lên một chút tình cảm tan thành mây khói, Bộ Nhu Nhi nhìn hấn: “Vương gia, thiếp thân không biết uống rượu.”

“Không biết không sao, chậm rãi học.” Hoàng Phủ Nam Ninh nói xong, đem bầu rượu nhét vào bên trong tay nàng.

“Nhưng mà, Vương gia —— ”

“Uống đi ! Nơi này chỉ có hai ta, nàng mặc dù uống rượu không được, bốn vương đem nàng khiêng trở về là được.”

Cái chữ ‘khiêng’ này, thật đúng là sinh mệnh hữu lực. Bộ Nhu Nhi khoe miệng cong lên, cùng hấn liêu mạng đi?

“Được rồi?”

Liền ngửa đầu, uống xong.

“Khụ khụ khụ...”

Lập tức, nàng mở đầu, tựa hồ bị rượu làm cho nghẹn thở.

“Ha ha ha?”

Thấy thế, Hoàng Phủ Nam Ninh cười ha hả., lấy bầu rượu, lại hướng chính miệng mình đổ một ngụm: “Mới một ngụm nhỏ mà đã sặc như vậy? Quả nhiên là nữ nhân.”

Đến này lúc, hấn còn không quên nàng là nữ nhân hèn mọn ư?

Bộ Nhu Nhi cắn răng một cái, lại một phen đoạt lấy bầu rượu, ngửa đầu uống một ngụm lớn.

Hoàng Phủ Nam Ninh sững sốt, lập tức vỗ tay ——.

“Hảo? Không hổ là tiểu bạch thỏ của bốn vương ?”

Rượu vừa uống xong, Bộ Nhu Nhi chỉ cảm thấy trong bụng ấm áp, cả người cũng đều trở nên ấm dạt. Tựa hồ, ngay cả trái tim, cũng ấm lên.

Không tự chủ được, nàng giờ lên một chút cười, băng quơ nhìn về phía Hoàng Phủ Nam Ninh.

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng nhìn nàng. Lại cầm lấy bầu rượu, chính mình uống xong một ngụm. Sau đó, lại đem miệng đưa đến miệng của nàng: “Tiểu bạch thỏ, uống nha?”

Bộ Nhu Nhi hé miệng, nhận quà tặng của hắn.

Rồi sau đó, nàng cười đến ngọt ngào.

Nàng cười, Hoàng Phủ Nam Ninh trên mặt cũng mang một nụ cười yếu ớt có một chút mê người. Một tay nâng cằm của nàng lên, hắn đối với nàng cũng huân huân cười: “Tiểu bạch thỏ, bốn vương thật đúng là càng nhìn càng thuận mắt.”

Bộ Nhu Nhi chỉ cười, tiếp nhận bầu rượu, chủ động đem miệng đưa đến môi của hắn: “Vương gia, cho thiếp thân hầu hạ ngài đi?”

“Được?” Vội vàng đáp ứng, Hoàng Phủ Nam Ninh mở lớn miệng, làm cho nàng hướng bên trong đổ.

“Ngô... Có thể, đủ chưa? Bốn vương uống không được !”

Dần dần, rượu tràn đầy miệng, Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng khẽ gọi. Nhưng mà, Bộ Nhu Nhi lại bị một màn trước mắt làm cho cười ha ha không ngừng, đỉnh đầu một khắc cũng chưa ngừng lắc lư.

“Tiểu bạch thỏ.”

Rốt cục, Hoàng Phủ Nam Ninh nhịn không nổi, cầm ở cổ tay nàng, nuốt vào trong lời nói hơn phân nửa rượu ngon.

Bộ Nhu Nhi nháy mắt mấy cái: “Vương gia, uống nữa nha?”

“Được” Hoàng Phủ Nam Ninh khoe miệng nhếch một câu, một phen ôm vòng eo nàng.

“A, Vương gia —— ngô?”

Đây là nói mua dây buộc mình sao?

Bộ Nhu Nhi trong đầu trong nháy mắt liền nghĩ ra chuyện này.

Bởi vì, môi của nàng bị Hoàng Phủ Nam Ninh ngậm lấy. Nhưng là, lúc này đây, trong miệng hắn còn có rượu, hắn muốn uống cùng nàng?

“Như thế nào? Hương vị tốt hơn nhiều không?”

Chính là không đến một giây, Hoàng Phủ Nam Ninh liền buông nàng ra. Bộ Nhu Nhi cảm giác được chưa bao giờ có rung động như vậy, thậm chí, từ mắt đến chân, thân thể của nàng tựa hồ đều thiêu cháy.

Nguyên nhân là rượu sao? Nàng ở trong lòng hỏi chính mình.

“Tiểu bạch thỏ !” Lập tức, một bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ hai má của nàng.

Thật thoải mái?

Cầm chặt cánh tay này, làm cho hắn dính sát vào mặt mình.

“Tiểu bạch thỏ, nàng làm sao vậy?” Lập tức cả kinh, Hoàng Phủ Nam Ninh khẩn trương hỏi.

Bộ Nhu Nhi lắc đầu, nâng mắt nhìn hắn cười: “Thiếp... Hình như là say.”

“Ha? Thì ra là thế?” Hoàng Phủ Nam Ninh hiểu biết, lập tức lại cười, “Thật đúng là tiểu bạch thỏ không uống được rượu ? Mới có mấy ngụm mà đã chịu không nổi?”

Lại nghe được những lời nhỏ nhen của hắn, Bộ Nhu Nhi lại muốn cười. Giống như, cũng không cảm thấy hắn có bao nhiêu nhỏ nhen.

“Bỏ đi, bồn vương uống một mình vậy?” Lắc đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh buông ra, ngửa đầu uống.

Bộ Nhu Nhi ngồi ở bên người hắn, lại nhìn lên trời, phát hiện một vòng trăng tròn không biết khi nào đã tới đỉnh đầu.

Đột nhiên, một cái ý tưởng đột nhiên hiện lên trong đầu này.

“Vương gia, không bằng, thiếp thân sẽ vì chàng mà nhảy múa một điệu nha?”

“Ồ?” Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh sửng sốt, “Nàng có học múa sao?”

Bộ Nhu Nhi gật đầu: “Đã từng học qua một ít ạ.”

“Được”

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức gật đầu, một lần nữa ôm thắt lưng nàng, không nhảy mà đi xuống, hai người đã đứng trên mặt đất thật vững vàng.

Lại buông tay, Hoàng Phủ Nam Ninh thối lui đến một bên. “Nhảy múa đi Bồn vương xem.”

Bộ Nhu Nhi có một chút giật mình.

Nàng cũng không biết, chính mình vì sao đột nhiên lại nghĩ ra chuyện này, nói ra nói như vậy —— hơn nữa, hôm nay nàng lại làm vậy đến hai lần ?

Nhưng là, nếu đã nói ra thì phải thực hiện. Đành phải cắn răng cười trừ một cái.

Huy động vài cái tay áo, làm vài động tác nóng thân, lại cảm thấy trên đầu có vài thứ quá mức chói buộc, liền không chút nghĩ ngợi đem trâm ngọc tháo xuống ném qua một bên, một đầu tóc dài đen bóng như thác nước đổ xuống.

Hoàng Phủ Nam Ninh mâu quang lập tức tối sầm lại. Đã quên bầu rượu trong tay, hai mắt chỉ nhìn chăm chăm vào nàng .

152. Chương 154: Dưới Ánh Trăng Mê Tình

Bộ Nhu Nhi quay đầu lại nhìn hắn mỉm cười, chuẩn bị tư thế, thân thể tự nhiên tùy theo động tác đứng lên. Tiếng cười của nàng trong trẻo như chuông bạc, nàng khẽ hát một khúc

Động tác vũ đạo rất đơn giản, chỉ có mấy cái đá chân, xoay người, nghiêng người. Không có nhạc, không có bối cảnh, chỉ có tiếng hát của nàng

Dưới đêm trăng, tiếng hát như hòa vào trong không gian, quang cảnh thanh lương mà thoải mái, tay áo tung bay, tóc dài phiêu dật, dáng người mềm mại. Bất tri bất giác, ánh mắt hắn chỉ tập trung nhìn nàng, cảm xúc hòa theo tiếng hát

Một khúc xong rồi, nàng dừng lại cước bộ, quay đầu cười: “Vương gia, thiếp thân nhảy tốt chứ ?”

“Tốt lắm?” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức gật đầu, sực nhớ tới muốn uống tiếp “Lại thêm một khúc đi?”

“Tốt?”

Bộ Nhu Nhi đáp ứng, lại vũ động ống tay áo, tiếp tục vừa hát vừa múa——

”Hoa gian nhất bầu rượu, độc chúc vô tương thân.

Nâng chén yêu Minh Nguyệt, đối ảnh thành ba người.

Nguyệt vừa không giải ải, ảnh đồ tùy ta thân.

Tạm bầu bạn nguyệt đem ảnh, hành lạc tu kịp xuân.

Ta ca nguyệt bồi hồi, ta vũ ảnh thất thần.

...

“Ta ca nguyệt bồi hồi, ta vũ ảnh thất thần. Ta ca nguyệt bồi hồi, ta vũ ảnh thất thần. Ca nguyệt bồi hồi, vũ ảnh hỗn độn...” (Ta ko biết chỉnh làm sao nên để vậy luôn)

Cũng không biết như thế nào mà tại niệm câu này một lúc, nàng cảm giác được trong lòng khẽ run? Tựa hồ bị cái gì hung hăng đánh trúng.

Ngẩng đầu, nhìn thiên ánh trăng, lòng của nàng, tựa hồ không tỉnh táo.

“Người thật sự là ca nguyệt bồi hồi, vũ ảnh hỗn độn”

Cảm nhận được cánh tay hắn đặt lên lưng nàng, giọng nói trầm thấp gần bên tai. Còn có mùi rượu, thoang thoảng, hòa trong không gian, làm cho nàng tựa hồ như say

“Vương gia...”

Không biết sao lại thế này, nàng nâng mắt đối với hắn nhợt nhạt cười, ôn nhu gọi hắn.

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng cười, lại ngửa đầu uống một ngụm rượu to, sau đó cúi người, đến gần gương mặt nàng.

Lúc này đây, không có đơn giản thuần túy như lần trước. Đầu lưỡi hắn cạy mở môi nàng, lưỡi lập tức chui vào, đem rượu ngon dẫn vào trong miệng nàng, còn dùng đầu lưỡi quần lấy lưỡi nàng, nhợt nhạt dây dưa, thật lâu không muốn rời đi.

Triền triền bên trong, Bộ Nhu Nhi chỉ cảm thấy cả người nhũn ra, trên người lại càng nóng. Còn có đầu, hỗn loạn, trong lòng tựa hồ như đang chờ đợi cái gì.

“Vương gia, Vương gia...” Hai tay bất tri bất giác ôm chặt cánh tay hắn, cơ hồ thân thể đều xụi lơ trong lòng hắn, nàng nhỏ giọng kêu.

“Đã biết, đã biết.”

Vội vàng gật đầu, cùng nàng hôn đủ, Hoàng Phủ Nam Ninh ngẩng đầu, uống một ngụm rượu, lại đến bên môi nàng, dịu dàng triền miên.

Cứ như vậy, một ngụm, một ngụm, tiếp theo một ngụm, cũng không biết uy nàng uống lên bao nhiêu, Bộ Nhu Nhi ý thức đã không còn rõ ràng lắm. Nhưng mà, ngay tại ngay lúc này, trong đầu nàng đột nhiên toát ra một ý tưởng!

Ngay lúc Hoàng Phủ Nam Ninh lơ đãng nháy mắt, nàng đoạt lấy bầu rượu: “Đến phiên thiếp?”

Hoàng Phủ Nam Ninh nhướng mày “Nhu Nhi?”

“Chàng đã muốn uy thiếp nhiều như vậy lần, hiện tại, đến phiên thiếp uy chàng?”

Bầu rượu giơ lên cao cao, Bộ Nhu Nhi la lớn.

Một chút sững sốt, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức cười. “Tốt?” Liền đứng ở nơi đó, “Theo ý nàng, đến đây đi?”

Bộ Nhu Nhi một hơi uống ngụm rượu lớn, vốn định ngẩng đầu đi uy, lại phát hiện hắn cao hơn nàng nhiều lắm, nàng phải kiêng chân, ngẩng cổ mới với tới hắn. Kia thật sự là quá mệt mỏi ?

Vì thế, cầm tay hắn, dùng sức đẩy? Làm cho hắn ngồi xuống trên mặt cỏ .

Hoàng Phủ Nam Ninh khó hiểu.” Nhu Nhi, nàng làm gì —— ngô?”

Cái này, là hắn bị nàng đánh úp.

Ngay khi hắn ngồi xuống liền bị nàng dùng sức công chiếm môi của hắn, Bộ Nhu Nhi hai tay chặt chẽ ôm lấy lưng hắn, cái lưỡi đình hương như con rắn nhỏ cũng chạy nhanh đẩy ra quần lấy lưỡi hắn, đem rượu ngon dẫn độ đi qua, Hoàng Phủ Nam Ninh thoải mái tiếp nhận hảo ý của nàng, đem rượu nuốt xuống.

Nhưng mà hần muốn không chỉ có rượu ngon.

Ngay lúc uy xong rồi, Bộ Nhu Nhi muốn thối lui lại, bỗng Hoàng Phủ Nam Ninh dùng lực, dùng sức đưa tay ôm lấy thắt lưng nàng, đem nàng hướng đến bên hần? Lại dùng lưỡi dây đưa với nàng.

Lưỡi hần cũng giống như con người hần, khổng vô hữu lực, nàng mảnh mai căn bản không phải đối thủ của hần. Bộ Nhu Nhi liền chỉ có thể ưỡm một tiếng, dùng sức đánh vào ngực hần vài cái, sau đó liền mặc kệ nó, tùy tiện hần muốn làm gì thì làm.

Mà Hoàng Phủ Nam Ninh, hần tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này. Huống chi, cũng không biết là rượu ngon quấy phá, hay là tại ánh trăng thật đẹp, khẩu vị đại khai, càng lúc càng thấy nàng thập phần mỹ vị, làm cho hần nhịn không được ăn còn muốn ăn?

Môi hần vuốt ve môi nàng, dùng lưỡi dây đưa lưỡi nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh một tay nắm thắt lưng nàng, mà một tay kia, cũng sớm không chịu khống chế nhẹ nhàng sờ soạng dần lên.

“Ngô —— không cần?”

Nhận thấy được điểm này, Bộ Nhu Nhi cả kinh, vội vàng đẩy ra hần.

Ôm ấp ôn hương nhuyễn ngọc tiêu thất, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt trầm xuống: “Nhu Nhi?”

Bộ Nhu Nhi vội vàng gơ khuôn mặt tươi cười: “Vương gia, ngài đừng nóng vội? Vừa rồi rượu, chàng cảm thấy uống được không?”

Hoàng Phủ Nam Ninh khước miệng khẽ nhếch: “Cũng không tệ lắm.”

“Như vậy, kế tiếp, ngài cảm thấy không tệ đúng không?”

Nhọt nhạt cười, Bộ Nhu Nhi lại uống một ngụm, chủ động đến gần hần

Lúc này đây, nàng không muốn hần có cơ hội đối nàng như khi nãy, nàng liền áp dụng thể chủ động——làm cho hần hảo hảo hưởng thụ, nàng muốn chiếm trước quyền chủ đạo, đưa hần áp chế xuống người?

Có lẽ là say đi? Nàng cũng không biết chính mình vì sao lại sinh ra chủ ý đấy. Nhưng mà, lúc này điều đó không trọng yếu. Hiện tại Bộ Nhu Nhi, nàng chỉ biết là, nàng không nghĩ bị hần áp chế, nàng muốn phản kháng?

Cho nên, hai tay nàng ôm chặt lấy hần, đầu lưỡi cũng chủ động đi quyến rũ hần, đem rượu uy cho hần, đầu lưỡi lại không ly khai, mà tại bên trong tìm kiếm, tìm được lưỡi hần liền nhẹ nhàng đụng chạm một chút, sau đó lập tức rời đi. Qua một hồi, lại đi đụng chạm một chút, lại rời đi. Như thế lặp lại, quyến rũ Hoàng Phủ Nam Ninh cả người bốc hỏa, nhưng không cách nào thư giải.

“Khanh khách.”

Thấy hần bắt mãn, ngũ quan thậm chí đều gắt gao nhả lại, Bộ Nhu Nhi vui vẻ nở nụ cười.

Hoàng Phủ Nam Ninh mâu quang âm trầm: “Nàng còn cười được?” Liền một phen giữ chặt gáy nàng, tựa hồ muốn làm cái gì.

Nhưng Bộ Nhu Nhi tránh miệng hần: “Thế này mới là bắt đầu đâu, chàng gấp cái gì?”

Hoàng Phủ Nam Ninh đuôi lông mày nhếch cao, lẳng lặng nhìn nàng.

Bộ Nhu Nhi lập tức cười nhu hòa, nhưng cũng hơi đắc ý.

Chậm rãi buông ra tay, nàng lại dùng môi đỏ mọng của mình hôn lên môi hần, cái lưỡi đình hương tự nhiên thuận lợi chui vào.

Nhưng mà, mới bắt đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh đã muốn đè lại đầu nàng, chủ động dùng lưỡi mình đến triển miên dây đưa với lưỡi của nàng.

Nhưng nàng không cho hần thuận lợi. Vì thế, hần tiến, nàng liền lui. Hần càng là sốt ruột truy đuổi, nàng lại càng không vội không chậm trốn tránh. Dù sao, mặc kệ hần áp dụng cái gì, nàng liền có biện pháp hóa giải. Hơn nữa, chỉ cần nhìn thấy phản ứng của hần, tâm tình của nàng liền tốt?

Đáy lòng giống như có một mãnh thú bắt đầu rít gào, mỹ vị gần ngay trước mắt, lại chỉ có thể nhìn không thể ăn, loại cảm giác này thật thống khổ khiến Hoàng Phủ Nam Ninh muốn điên lên?

Mà Bộ Nhu Nhi, nàng quan sát thấy phản ứng của hắn đã nhẫn nại đến cực hạn, nàng rốt cục buông tha không trốn tránh, nhẹ nhàng lưỡi mình đưa lên

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức nắm chặt cơ hội, lại dùng sức dây dưa. Không cần phải nói, bị nàng chơi đùa này giờ khiến Hoàng Phủ Nam Ninh đã nhịn đến cực điểm. Hắn hiện tại, thậm chí muốn phát tiết, hắn cơ hồ đem nàng gắt gao giam cầm trong ngực, dường như muốn khắc thân thể nàng dung nhập vào hắn, sống chết dây dưa, Bộ Nhu Nhi toàn thân cao thấp đều cảm thấy đau quá.

Nhưng là đau đớn ở ngoài còn có một loại cảm giác khác trong đáy lòng nảy sinh. Nàng cũng không biết là cái gì, nhưng mà nàng biết, loại cảm giác này làm cho nàng thích thú.

Vì thế, cái gì cũng không nói, hai tay ôm chặt lấy hắn, đầu lưỡi cũng lặng lẽ quyến rũ hắn, tuyệt đối không cho hắn như nguyện —— dù sao, Bộ Nhu Nhi nàng cũng không phải chịu nhẫn nhịn người khác.

Dưới ánh trăng, hai người gắt gao ôm nhau, liều chết dây dưa, âm thầm phân cao thấp. Cũng không biết dây dưa bao lâu, Bộ Nhu Nhi cảm thấy hô hấp của nàng bị hút hết rồi——

“Nha?”

Trên người không biết bị ai đẩy, nàng vô lực ngã xuống đất.

Phía sau lưng cảm nhận được sự lạnh lẽo của đất, còn có vô số cây cỏ cọ sau lưng, nàng cảm thấy có chút lạnh, có chút ngứa, càng có chút khó chịu, lại có cảm giác không nên lời.

Nhưng không để nàng kịp suy nghĩ Hoàng Phủ Nam Ninh đã ôm lấy nàng dùng sức hôn nàng, tiếp tục cùng nàng liều chết triển miên.

Bộ Nhu Nhi cũng lập tức dẫn thân vào trong chiến đấu, hai tay ôm lưng hắn, đôi môi dùng sức tranh thủ quyền chủ động.

Nhận thấy được ý đồ của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh nhẹ nhàng cười —— một tiểu nữ nhân, cũng dám đến cùng hắn ngoạn? Tốt lắm? Như vậy, hắn cũng phụng bồi ?

A, dám xem thường nàng. Phát hiện trong mắt hắn có ý cười cùng khinh miệt, nàng cũng lạnh lùng cười, dùng một chút lực. Dem thân thể mình lên trên chiếm thượng phong .

Này tiểu nữ nhân, nàng thật là có chút bản sự nha?

Hoàng Phủ Nam Ninh thực sự bị dọa đến.

Trong nháy mắt, hắn tựa hồ càng lúc càng thích nàng nha.

153. Chương 155

Nhưng muốn cho hắn cam tâm bị nàng đè lên như vậy? Kia cũng là chuyện không có khả năng ? Hắn là một nam nhân?

Vì thế, thân thể cũng mạnh dùng một chút lực, lại đem nàng đặt ở dưới thân, tiếp tục dùng lưỡi công chiếm của nàng.

Bộ Nhu Nhi tự nhiên cũng không cam yếu thế. Tiếp tục nắm chặt ống tay áo của hắn, dùng sức đẩy? Lại đưa hắn đặt ở dưới thân.

Hoàng Phủ Nam Ninh cười khê, lại thôi?

Bộ Nhu Nhi tiếp tục thôi?

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng thôi?

Thôi?

Thôi?

Thôi thôi thôi?

...

Bất tri bất giác, hai người theo mặt cỏ lẩn từ đầu kia đến đầu này. Thẳng đến khi đến bên cạnh thân cây, mới không thể không dừng lại. Đồng thời, thân thể bọn họ đều gắt gao dây dưa cùng một chỗ, tựa hồ đem đối phương dung nhập vào thân thể của chính mình.

Đợi một lúc hai người mới tách nhau ra.

Mệt.

Đây là cảm giác duy nhất mà Hoàng Phủ Nam Ninh cảm nhận được.

Vội vàng tựa đầu chuyển hướng một bên, từng ngụm từng ngụm hô hấp không khí, trấn an trái tim đang đập loạn, khoe miệng cũng từ từ nhếch lên một chút nhợt nhạt cười.

Cảm giác này lần đầu tiên nàng có. Đây là liều chết triển miên trong truyền thuyết đi? Nàng sống đến bây giờ mới có cơ hội nhắm nháp, coi như là đáng giá?

Nhưng

Lập tức, nàng cả kinh —— Bộ Nhu Nhi, người đang phạm phải cái gì?

Người cư nhiên chủ động câu dẫn hần, sau đó, còn cùng hần... Cùng hần...

Thiên?

Người làm sao có thể làm ra chuyện ngu xuẩn này? Người không muốn sống chẳng sao?

A a a?

Nhìn xem nàng đang phạm phải chuyện tốt gì thế này? Nàng... Nàng điên rồi sao? Uống rượu say không chịu khống chế chính bản thân mình? Nhưng vì sao hiện tại thần trí nàng lại như vậy thanh tỉnh?

” Nhu Nhi”

Mà bên người nàng, sau khi điều chỉnh hô hấp xong, Hoàng Phủ Nam Ninh xoay người lại, đem nàng ôm vào trong lòng.

Bộ Nhu Nhi muốn kháng cự. Nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh không quan tâm, một tay chặt chẽ đè lên lưng của nàng

“Ánh trăng tối hôm nay, tựa hồ hết sức xinh đẹp Bồn vương sống nhiều năm vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy ánh trăng đẹp như vậy. Cũng tựa hồ, là lần đầu tiên uống đến rượu ngon như vậy.” mắt nhìn ánh trăng, hần tựa hồ có ý muốn chưa hết nói.

Van cầu người, không cần hơn nữa?

Nghe đến mấy cái này, Bộ Nhu Nhi lại xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Muốn chạy trốn, cánh tay hần lại gắt gao ôm nàng, không cho nàng nhúc nhích nửa phần. Vì hiện tại cũng chỉ có nhắm mắt lại, dùng sức hướng vào trong lồng ngực của hần. Dù sao, chỉ cần không cho nàng nhìn đến mặt hần là được rồi?

“Làm sao vậy?” Lập tức, phát hiện có chút không thích hợp, Hoàng Phủ Nam Ninh kéo kéo nàng.

“Thiếp thân... Tựa hồ uống rượu say.” Kiên trì không đem mặt lộ ra ,Bộ Nhu Nhi buồn bã nói.

“Phải không? Vậy tửu lượng của nàng thật quá yếu ?” Nhẹ nhàng cười, Hoàng Phủ Nam Ninh xoa xoa đỉnh đầu nàng.

Bộ Nhu Nhi hừ nhẹ một tiếng

“Đúng rồi, Nhu Nhi, vì sao, bốn vương phát hiện nàng hôm nay so với bình thường không giống nhau? Tựa hồ lá gan lớn hơn?”

Thân thể đột nhiên cứng đờ?

Bộ Nhu Nhi đột nhiên nhớ tới biểu hiện vừa rồi, thật là quá mức lớn mật ? Bình thường không giống nàng, chủ động cùng hấn thân mật, còn uy rệu cho nhau... Thiên? Loại chuyện này làm như thế nào ra? rất không giống phong cách của nàng —— không đúng, là không giống phong cách vai diễn nàng đang sắm?

” Nhu Nhi?”

Bên cạnh, Hoàng Phủ Nam Ninh lại gọi nàng.

Bộ Nhu Nhi hấp hấp cái mũi..

“Vương gia, thiếp thân muốn trở về” Rầu rĩ, thanh âm nàng cơ hồ nhỏ đến chính nàng nghe không được.

Nàng tưởng muốn trở về phòng ,chính mình tiến vào chặn, hảo hảo suy nghĩ một hồi? Vì sao hôm nay nàng lại phát điên làm ra chuyện này.

Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh nhượng mảy, tựa hồ có chút không muốn buồn tha.“Nhưng bốn vương muốn cùng nàng ngắm trăng. Dù sao, bốn vương đã lâu không có nhàn hạ thoải mái.”

...

Hấn thích, nhưng nàng hối hận . Đang hối hận muốn chết?

“Vương gia, không cần ngắm nữa được không? Thiếp thân thật sự mệt mỏi.”

“Được rồi?” Nghe thanh âm nàng, thật là hữu khí vô lực, Hoàng Phủ Nam Ninh buông tha cho.“Nhưng tâm tình ta hôm nay thoải mái, nàng tạm thời không cần trở về, cùng ta ở trong này ngắm trăng lúc nữa đi.”

Nàng có quyền cự tuyệt sao?

Thực rõ ràng, không thể.

Bộ Nhu Nhi suy sụp, không thềm nhắc lại.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại ôm ấp nàng, khoe miệng khe cười mỉm, ánh mắt sâu xa nhìn ánh trăng.

Nếu, mỗi ngày đều tốt đẹp như vậy, vậy thì tốt rồi? Trong lòng hấn đã nghĩ như thế.

Đêm nay, giống như đang nằm mơ.

Đem mặt chôn trong ngực Hoàng Phủ Nam Ninh, hai mắt nhắm nghiền, bên tai tiếng hít thở trầm thấp, bất tri bất giác, Bộ Nhu Nhi liền ngủ.

Cũng không biết ngủ bao lâu, lúc nàng mở mắt ra, lại phát hiện chính mình nằm ở trên giường —— nàng trở về lúc nào nhỉ?

Trong lòng nghĩ, nhớ lại có chút kinh ngạc. Nhưng chuyện càng làm cho nàng kinh ngạc còn ở phía sau:

Bởi vì, mở mắt nhìn một lúc, nàng phát hiện: trước mắt hết thấy, căn bản không phải phòng nàng? Ngược lại... Ngược lại như là... phòng của Hoàng Phủ Nam Ninh?

Chính là phòng Hoàng Phủ Nam Ninh . Đây một bàn nhất ý, nhất thảo nhất mộc, ngay cả màn thượng thêu hoa văn, cũng giống nhau như đúc? Chẳng lẽ nói, nàng, hiện tại...

Sao lại thế này?

Trong lòng lập tức kinh hãi.

Sau đó, nàng lại nghe được tiếng hít thở đều đều, gần bên tai.

Là ai?

Kỳ thật sớm biết đáp án, nhưng trong lòng lại khẩn cầu lão thiên à đừng mang nàng ra đùa giỡn vậy chứ. Bên người nàng không phải hấn chứ?

Nhưng nàng thất vọng rồi. Chậm rãi quay đầu, xuất hiện tại trước mắt, rõ ràng là Hoàng Phủ Nam Ninh đang ngủ say. Hắn cùng nàng đồng lang cộng chằm. Tại sao có thể như vậy?

Trong lòng dâng lên vô số dấu chấm hỏi, Bộ Nhu Nhi cơ hồ không thể tin được hai mắt của mình —— ngày mai phải rời khỏi. Vậy vì sao, nàng lại xuất hiện ở trong này?

Lão thiên gia, người muốn giết nàng sao?

Cẩn cẩn môi, dùng sức trợn to mắt, đột nhiên phát hiện, nam nhân này bộ dáng ngủ say thật là đẹp mắt?

Ngũ quan thanh tú, đường cong trên mặt mềm mại, nhưng một đôi lông mi tựa hồ rất hắc quá nồng đậm, cho nên cho hắn tăng thêm vài phần ngoan lệ hơi thở. hiện tại lúc ngủ say, thoát nhìn tựa như tiểu hài tử vô hại, không nghĩ lúc tỉnh hắn là tiểu bá vương âm trầm?

Nhớ tới ba tháng nay hai người ở chung đủ loại, Bộ Nhu Nhi khóe miệng khẽ cười.

“Rõ ràng lớn lên tính cách chỉ như đứa nhỏ thôi? Theo ta đấu, người thực tại kém đến quá xa.”

Nói chuyện, còn nhin không được đưa tay lên trên gương mặt hắn nhéo một phen.

Ấn, mềm, có điểm thịt, nhéo còn rất thoải mái.

Chỉ tiếc, đây là lần cuối cùng.

Nghĩ đến đây, trong lòng bất giác có vài phần mất mát.

Bộ Nhu Nhi, người như vậy là không đúng ?

Lập tức, lại một thanh âm dưới đáy lòng vang lên, lớn tiếng khiển trách hành vi của nàng

Vì thế, vội vàng hít sâu một chút, Bộ Nhu Nhi buông tay ra, nhưng nhin không được lại liếc hắn một cái. Rồi sau đó, cẩn thận một cái, lặng lẽ đứng dậy. Nhưng cánh tay hắn đột nhiên vòng qua eo nàng. Thân thể cứng đờ, vội vàng quay đầu, lại phát hiện Hoàng Phủ Nam Ninh hai mắt nhắm nghiền, hắn là còn ngủ say.

Kia đây là chuyện gì? Theo bản năng hành động?

Trong lòng chạy loạn, lặng lẽ gỡ tay hắn ra.

Tựa hồ là có điểm sốt ruột. Hơn nữa, càng sốt ruột, nàng lại càng loạn, lại sợ làm tỉnh hắn, chỉ có thể cẩn thận làm việc. Nhưng mặc kệ nàng cẩn thận thế nào, Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn tỉnh.

Lúc phát hiện khoảng khắc hắn mở mắt, Bộ Nhu Nhi tim đập cơ hồ đều đình chỉ?

” Nhu Nhi”

Nhưng mà, thấy nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức khóe miệng đối với nàng nở nụ cười.

Bộ Nhu Nhi ngây người một lúc, nhỏ giọng nói: “Vương gia, thỉnh buông tay.”

Lập tức mâu quang chuyển xuống, nhìn thấy cánh tay mình đang ôm eo nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh nháy mắt mấy cái: “Vì sao?”

“Bởi vì, thiếp thân —— a?”

Không đợi nàng nói, hai tay của hắn đột nhiên dùng lực, liền đem nàng ôm vào trong ngực.

Trời ạ?

Bộ Nhu Nhi ôm mặt kêu to.

Vì sao? Nàng thật vất vả mới từ chỗ này đào thoát. Chính mình cố gắng hồi lâu, không nghĩ tới một động tác đơn giản của hắn liền đem nàng kéo trở về? Nàng cố gắng nhiều như vậy, tất cả giờ đều công dã tràng sao?

” Nhu Nhi.” Hoàng Phủ Nam Ninh thuận theo tâm ý của mình đem nàng ôm chặt lấy, mặt vui vào cổ nàng, hít sâu hương vị của nàng, thỏa mãn nhắm mắt lại.

Hắn lại làm gì đây? Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng hỏi: “Vương gia, người làm cái gì vậy?”

” Nhu Nhi, bốn vương phát hiện, có nàng ở bên người cảm giác thật tốt.” Ngẩng đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh không có trả lời, mà chỉ cười có chút vui vẻ

Bộ Nhu Nhi trong lòng lại giống như bị cái gì hung hăng va chạm.

” Phải không?” miễn cưỡng mới có thể bài trừ cảm giác ấy. Mỉm cười một chút

“Đúng vậy?” Hoàng Phủ Nam Ninh khoe miệng khẽ cười nói, “Đêm qua, nàng thật sự là làm cho bốn vương mở to mắt? Bốn vương lần đầu tiên ngắm trăng tận hứng như vậy?”

Ngao?

Thiên linh linh địa linh linh, mau đến đây đem yêu nghiệt này đi thôi? Bộ Nhu Nhi muốn điên rồi. Không cần cùng nàng nói chuyện tối hôm qua? Nàng cái gì cũng không biết? Nàng không biết?

“Tối hôm qua, làm sao vậy?” Nháy mắt mấy cái, nàng vẽ mặt vô tội hỏi.

Hoàng Phủ Nam Ninh ngắc ngứ cả người. “Nàng không nhớ rõ sao?”

Nhớ rõ cũng không thể thừa nhận. Bộ Nhu Nhi lắc đầu: “Thiếp thân chỉ nhớ rõ, bởi vì ngủ không được, cho nên đi ra ngoài đi một chút. Sau đó, ở trong sân gặp Vương gia, Vương gia mang theo thiếp thân ngồi ở trên cây ngắm trăng. Sau đó, Vương gia lấy bầu rượu lại đây, cùng thiếp thân một bên uống rượu một bên ngắm trăng. Kế tiếp... Thiếp thân liền không nhớ rõ.”

Lựa chọn quên đi đi. Hy vọng hắn cũng không giữ lại, mau chóng lau đi quên đi?

Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh khoe miệng ý cười tiêu thất.

“Xem ra, nàng tử lượng thật sự quá kém. Mới như vậy mà cái gì cũng không biết.”

Đúng vậy đúng vậy, chính là tử lượng kém? Hắn quên đi là được rồi?

Bộ Nhu Nhi tiếp tục trong nháy mắt: “Vương gia, ngài đang nói cái gì?”

“Nga, không có gì. Bốn vương nói cho nàng, nàng tối hôm qua rất đẹp, tốt lắm, bốn vương thực thích.”

Ách... Hắn thích, nàng không thích? Bộ Nhu Nhi thở sâu: ” Nhưng là, thiếp thân thật sự cái gì đều không nhớ rõ.”

“Nàng không nhớ rõ không quan hệ, bốn vương nhớ rõ là được.” Tựa hồ là nhớ tới chuyện tối qua, Hoàng Phủ Nam Ninh khoe miệng lại cười

A a a, van cầu người, người cũng không cần nhớ rõ, đã quên coi như hết? Người chỉ cần nhớ rõ người cùng Như Phong thân ái là được?

Trong lòng kêu to, Bộ Nhu Nhi bài trừ vẻ mặt sầu khổ.” Vương gia, tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra cái gì?”

“Nàng muốn biết sao?” Lập tức hai mắt nhú lại, Hoàng Phủ Nam Ninh nhỏ giọng hỏi.

“Không nghĩ?” Bộ Nhu Nhi lắc đầu.

“Ha ha?” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức nở nụ cười, “Vì sao không nghĩ?”

“Thiếp thân nhất định là uống say khướt, làm rất nhiều chuyện xấu hổ khiến người bắt gặp, thiếp thân không muốn biết?” che mặt vào trong chăn, Bộ Nhu Nhi kêu to.

Hoàng Phủ Nam Ninh liền cười to.

“Yên tâm đi? Nàng uống say, nhưng không có nổi loạn cũng không có làm chuyện gì xấu hổ. Ngược lại, bốn vương thực thích.”

“Thật vậy chăng?” Lặng lẽ tìm hiểu gật đầu một cái, Bộ Nhu Nhi nhỏ giọng hỏi. Hắn cho rằng như vậy?

Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu.

Bàn tay thon dài chạm nhẹ mặt của nàng, hơi hơi nâng cằm nàng lên.

” Nhu Nhi.” Nhẹ nhàng kêu tên, Hoàng Phủ Nam Ninh chậm rãi tựa đầu nhích lại gần.

Bộ Nhu Nhi cảm giác trong lòng khẽ run lên. Hô hấp bị kiềm hãm.

154. Chương 156

Đầu không khỏi muốn ngửa ra sau, nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh lại lập tức đem gáy nàng giữ chặt, mặt tiếp tục cùng nàng tiếp cận, nhợt nhạt cười, càng ngày càng gần

Bộ Nhu Nhi hô hấp thật sự đình chỉ. Có lẽ nói, nàng đã muốn muốn đã quên hô hấp.

Đôi môi của hắn khẽ chạm môi nàng. Sau đó, cánh môi nàng cảm giác được một trận mềm mại, sau đó là ẩm ướt và nóng bỏng tê dại.

Môi nàng lại bị hắn công chiếm một lần nữa

Đầu lưỡi nhấm nháp tựa hồ có cảm giác say, hắn là tối hôm qua lưu lại đi? Trước sau như một hương vị ngọt ngào. Trong đầu, hình ảnh triền miên đêm qua tái hiện, lại làm ngực nàng căng thẳng, người không tự chủ được hướng đến lồng ngực hắn.

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng hào phóng gian tay tiếp nhận nàng. Dè lại gáy của nàng, tay kia ôm lấy thất lưng nàng, làm cho người nàng càng gần sát hắn hơn, mà môi hắn cũng kề sát môi nàng

Một phen nhu tình lưu luyến, Bộ Nhu Nhi cảm thấy nàng đang say. Hoặc là nói, rượu nàng uống tối hôm qua khiến cho nàng chưa có tỉnh lại. Nhưng mà, mặc kệ nói như thế nào, hiện giờ hai tay nàng cũng không biết khi nào đã đặt lên vai hắn, cái lưỡi đình hương vận động một chút, khiêu gợi hắn, chủ động nghênh đón hắn cùng nàng triền miên.

Nếu nàng biểu hiện phối hợp như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng cảm thấy hưng phấn. Vì thế, hắn gia tăng lực đạo, cùng nàng gặt gao dây dưa, đôi tay cũng dùng sức đem nàng siết chặt khiến Bộ Nhu Nhi cơ hồ muốn kêu đau.

Nhưng tựa hồ như vậy còn chưa đủ. Lại một cái xoay người, hắn đem nàng ấn ngã trên giường, đem toàn thân đè lên nàng. Môi tiếp cận môi nàng càng nhanh, cũng dây dưa hơn dùng sức hơn.

Hiện giờ Bộ Nhu Nhi trong mắt chỉ thấy được mình hắn, trong đầu nàng cũng chỉ có thể cảm giác tồn tại mình hắn. Giữa đất trời, tựa hồ chỉ còn lại có hai người họ, làm cho lòng của nàng bên trong nảy sinh một cổ khát vọng —— nàng muốn cùng hắn, cứ như vậy, thẳng đến thiên trường địa cửu?

Loảng xoảng?

Nhưng tiếp theo giây, có động tĩnh đánh thức bọn họ.

“Tứ ca, nên rời giường ? Tứ tẩu đi đâu rồi, muội tìm khắp không tẩu ấy —— a, tứ tẩu, người ở trong này?”

Lập tức thân thể cứng đờ, Bộ Nhu Nhi cả người vô lực, không biết làm như thế nào cho phải.

“Cút?”

Trên người, Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên quay đầu, quát khẽ một tiếng.

“Tứ ca, muội... Muội không biết... Muội... Tứ tẩu, muội không biết tẩu ở trong này... Không đúng, muội không biết, hai người các người cư nhiên cùng một chỗ, còn, còn hiện tại... muội...”

“Cút?”

“Hảo hảo hảo, muội cút? Muội sai lầm rồi, tứ ca, tứ tẩu, muội... Muội, thực xin lỗi, muội...”

“Nếu không cút, ta đem ngươi cấm túc trong cung ba ngày?”

“A a a? Muội cút? Muội đi ngay !!!”

Lập tức, đặng đặng đặng tiếng bước chân đi xa, thế giới khôi phục bình tĩnh.

Nhưng trong lòng như thế nào cũng bình tĩnh được. Hoàng Phủ Nam Ninh tựa hồ hiện tại mới phát hiện chính mình làm cái gì. Thở sâu, xoay người xuống dưới, hắn thấp giọng kêu: ” Nhu Nhi.”

Bộ Nhu Nhi xoay người úp mặt vào chăn .. trong lòng khẽ ca thán

A a a? Nàng muốn điên rồi?

Bộ Nhu Nhi, người là ăn sai được sao? Tối hôm qua nổi điên, hôm nay lại nổi điên tiếp? sáng hôm nay, người còn cùng hân thân mật, đã thế lại để người khác phát hiện nữa chứ? Người thật sự là rất vô địch ?

” Nhu Nhi” Cúi đầu gọi tên nàng, đôi tay gia tăng lực đạo dùng sức kéo cái chăn.

Bộ Nhu Nhi hai tay siết chặt chăn, cả người phát run —— nàng không cần sống? Làm cho nàng đã chết coi như hết? Lần trước tại trong hoàng cung, hiện tại là ở trên giường? bị người khác bắt gặp. Nàng làm thế nào tẩy hết oan tình đây ?

Hốt, chăn mạnh bị hân kéo ra , ánh sáng chói vào trong mi mắt

” Nhu Nhi.” Nâng cằm nàng lên, không cho nàng có khả năng tránh né Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng kêu.

Bộ Nhu Nhi cắn cắn môi: “Vương gia.”

“Không cần thẹn thùng, không có việc gì. Chúng ta vốn là vợ chồng, vợ chồng thân thiết, thiên kinh địa nghĩa.” Thấp giọng nói xong, Hoàng Phủ Nam Ninh tiếng nói lại trầm xuống, “Nhưng thật ra Vân Nhi, nàng thật to gan? Mới buổi sáng đã xông tới, không lớn không nhỏ, một hồi xem ta thu thập nàng?”

Ân, nha đầu kia xác thực rất không lớn không nhỏ. Điểm này đúng, Bộ Nhu Nhi tuyệt đối trì duy trì thái độ.

Cốc cốc cốc

Có người đến ?

Nhận thấy được điểm này, Bộ Nhu Nhi thân thể lại là cứng đờ, vội vàng lại lấy chăn che mặt

Xem nàng bộ dáng giống như chim sợ cành cong, mặt cổ đều đỏ bừng một mảnh, giống nhau tiểu con tôm bị hấp chín, thật sự đáng yêu, Hoàng Phủ Nam Ninh nhin không được bật cười.

Nâng mắt lên: “Ai?”

“Vương gia, vương phi muốn đi ngoại ô dâng hương ,xe ngựa đã chuẩn bị tốt. Tô mỹ nhân cùng Nam Vân công chúa đang chờ ở vương phi ở ngoài.” Là thanh âm của quản gia

Thiên?

Nghe đến mấy cái này, Bộ Nhu Nhi mới nghĩ tới —— nàng cứ nhiên thiếu chút nữa quên chuyện này ?

Nàng tính kế hoạch lâu như vậy mà suýt chút nữa...?

Vội vàng chui ra khỏi chăn, trên giường nhảy xuống.

Nhưng lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh ôm lấy vòng eo nàng.“Gấp cái gì? Lại bồi bổ vương ngũ.”

Ngủ người cái đầu .

Tối hôm qua mơ mơ màng màng cùng người ngủ một đêm, cô nương ta trong sạch thiếu chút nữa khó giữ được. Buổi sáng còn bị muội muội người bắt gặp, nếu không đi ra ngoài bây giờ, nàng ta sẽ đem sự tình truyền khắp thế giới biết, ta còn mặt mũi nào? Lần trước ta đã phải giải thích nửa buổi cho Tiểu Tình hiểu, lúc này đây, ta dù có trăm cái miệng cũng khó mà nói rõ?

” Các nàng ấy đều đang chờ ở ngoài, thiếp thân cũng không thể làm cho các nàng ấy chờ lâu.” Lắc đầu, Bộ Nhu Nhi hai tay bắt lấy tay hân

Hoàng Phủ Nam Ninh không buông tay .“Có cái gì quan hệ? Làm cho các nàng ấy chờ là được. Vương phủ ta không thiếu ghế dựa nước trà. Nếu chờ không kịp, thì cho các nàng ấy đi trước đi.”

Thôi đi? Việc này do một tay nàng lên kế hoạch, như thế nào có thể thiếu nàng?

Bộ Nhu Nhi lập tức lắc đầu: “Này sao được? Việc này là thiếp thân khởi xướng, các nàng ấy chỉ theo xướng nghị mà thôi. Hiện tại, các nàng ấy đều chờ ở ngoài, thiếp thân sao có thể để các nàng ấy chờ lâu được?”

“Cùng lắm thì làm cho các nàng ấy trở về, lần khác lại đi cũng được.” Khoát tay, Hoàng Phủ Nam Ninh vẽ mặt lơ đãng

“Vương gia?” thật ra trong lòng hần vân đậm phong khinh, Bộ Nhu Nhi trong lòng lại nóng như lửa đốt.

Hoàng Phủ Nam Ninh sửng sốt: “Ân?”

Lập tức phát hiện chính mình quá mức lo lắng, Bộ Nhu Nhi trở lại vẻ mặt mềm mại: “Ngài biết đến, thiếp đối với Bồ Tát là thành tâm. Nếu thiếp thân đã quyết định muốn hôm nay đi, tự nhiên nói phải giữ lời. Bằng không, sẽ khiến Bồ Tát thất vọng đối với thiếp?”

Hoàng Phủ Nam Ninh bĩu môi. Nhưng xem vẻ mặt nàng trinh trọng, hần cũng khó mà nói cái gì, liền buông ra tay: “Quên đi. Nếu kiên trì, vậy nàng đi đi.”

“Đa tạ Vương gia?”

Hần rút cục đồng ý buông tay ?

Bộ Nhu Nhi thở dài một hơi, chạy nhanh đứng dậy.

Nhưng nàng lập tức lại phát giác chính mình đã bị giam cầm.

Vừa quay đầu lại, Hoàng Phủ Nam Ninh kéo tay nàng lại

“Vương gia?” Hần lại muốn làm gì?

“Vì sao, bỗng vương cảm thấy nàng đặc biệt phấn khởi?” Ánh mắt thâm trầm nhìn nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng hỏi

Bộ Nhu Nhi trong lòng lộp bộp một chút?

“Có sao?” Nháy mắt mấy cái, cực lực giả bộ vẻ mặt hồn nhiên.

Hoàng Phủ Nam Ninh khước miệng nhất xả: “Có thì cứ nói có đi? Các nàng ấy mỗi lần xuất môn đều như vậy”

Vô lực bĩu môi, Bộ Nhu Nhi trong lòng thở dài một tiếng: lão đại à đến bao giờ ngày mới sửa tật xấu đối với nữ nhân đây?

“Tốt lắm, đi thôi?”

Khinh bỉ xong rồi, lão đại khoát tay cho đi.

Cám ơn ngài lắm nhãi?

Bộ Nhu Nhi trong lòng nói xong, chạy nhanh xuống giường

“Đúng rồi, Nhu Nhi?”

A a a? Không phải đều đã đáp ứng cho đi sao, hần làm sao còn gọi?

Bất đắc dĩ xoay người, Bộ Nhu Nhi bình tĩnh hỏi: “Vương gia, còn có chuyện gì?”

Không có trả lời, Hoàng Phủ Nam Ninh đứng dậy, khước miệng cười nhẹ

Bộ Nhu Nhi trong lòng hốt hoảng.

“Vương gia, làm sao vậy?”

Ngay sau đó, không có một câu. Hoàng Phủ Nam Ninh ôm lấy nàng nhẹ nhàng hôn lên đôi môi nàng, sau đó mới chịu buông tay, Hoàng Phủ Nam Ninh đẩy nàng ra: “Có thể, đi được rồi?”

Bộ Nhu Nhi ngây ra, kế tiếp đã nghĩ chữ âm lên?

Hỗn đản? Vương bát đản? Tình dục cuồng? Hắn rốt cuộc lại làm gì? Có biết hay không nàng là nữ nhân nha? Tối hôm qua cho đến tận bây giờ, hờ tỵ là hắn an đậu hũ của nàng, chẳng lẽ tại Lí Như Phong để hắn thiếu ăn sao ? Hay là, hắn đã ngấy nam nhân, đột nhiên thay đổi khẩu vị ăn nữ nhân ?

Dù sao, mặc kệ nói như thế nào, hắn đều là tên hỗn đản?

“Không đi sao? Nếu là không đi, kia trở lại bồi bổ vương tiếp theo ngủ đi?”

Nằm nghiêng trên giường, nhìn về mặt nàng ngáy ra, Hoàng Phủ Nam Ninh khóe miệng nhếch lên nói.

Không cần?

Thân thể lập tức run lên, Bộ Nhu Nhi cảm kích xoay người: “Ta đi đây?”

Ở cạnh nam nhân này, dù là nửa giây nàng cũng không muốn? Vận động dục tốc độ, chạy nhanh ra không sợ hắn đổi ý ?

“Ta?”

Nhìn theo thân ảnh của nàng đi xa, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng lặp lại.

Nàng cũng sẽ tự xưng ‘Ta’ sao? Nhớ rõ trước kia nàng đều lấy thiếp thân tự xưng a? Đúng rồi, đêm qua, nàng tựa hồ cũng như vậy tự xưng qua vài lần, nhưng mà chính mình chỉ lo vui vẻ, không có truy cứu.

Nhưng mà...

“Ta.” Thấp giọng lặp lại, Hoàng Phủ Nam Ninh khóe miệng khẽ cười, ” Nhu Nhi, nàng thật đúng là càng lúc càng lớn mật ”

155. Chương 157: Giang Nam Gặp Nhau

Minh vương phi mất tích?

Đây hiện là một trong những chuyện được truyền bá bát quái lớn nhất trong kinh thành.

Nghe nói, ba ngày trước, Minh vương phi cùng Tô mỹ nhân cùng với Nam Vân công chúa đi ra ngoài vùng ngoại ô đến miếu Quan Âm lễ tạ thần, lúc đi là ba người đang sống sờ sờ . Nhưng sau đó trở về, lại chỉ còn Nam Vân công chúa. Hơn nữa, nghe nói trăm công tìm kiếm mới tìm thấy công chúa.

Nghe nói, ngày hôm đó, sau khi Minh vương phi sau rời khỏi, Minh vương gia cảm thấy trong lòng không yên. Đợi đến khi mặt trời chiều ngã về tây, còn không thấy xe ngựa của các nàng quay lại, Minh vương gia bắt đầu nóng nảy, vội vàng phái người đi tìm. Nhưng khi mọi người lật tung mọi thứ lên để tìm kiếm , sau hậu sơn bọn họ chỉ tìm được Nam Vân công chúa và các cung nữ đang hôn mê. Minh vương phi và Tô mỹ nhân, cùng với các nha đầu, tất cả đều biến mất không một dấu vết?

Sau khi biết chuyện, Minh vương gia giận dữ, sắc lệnh thủ hạ đi tìm. Vương thái hậu cùng Hoàng Thượng nghe nói, cũng liền gấp rút điều nhân thủ đi hỗ trợ. Nhưng tìm một ngày một đêm, cơ hồ mang cả thảm cỏ đều lật lên bọn họ vẫn không thu hoạch được gì. Mà Nam Vân công chúa, nàng cũng liên tục nói không nên lời. Bị buộc nóng nảy, chỉ có thể khóc lớn kêu to - -

“Muội không biết? Muội thật sự cái gì cũng không biết . Đường lúc dân hương xong, Tứ tẩu nói đang lúc còn sớm, không bằng chúng ta đi ra phía sau núi đi ngắm phong cảnh một chút, chúng ta cùng đi . Muội đi ở phía trước, đột nhiên chỉ nghe thấy Tứ tẩu kinh hô một tiếng, muội vừa định quay đầu lại xem chuyện gì xảy ra , đã có người dí dao vào cổ của muội sau đó bổ một đao, trước mặt bỗng tối sầm, liền thật sự cái gì cũng không biết? Ô ô ô, muội biết chỉ nhớ những thứ này, những thứ khác muội thật sự không nhớ được!!! Ô ô ô...”

Duy nhất nhân chứng hỏi gì cũng không biết, tìm mấy lần bên chân núi, nhưng ngay cả cọng tóc đều không tìm được. Mọi người không khỏi hoài nghi, hai vị kia làm sao vậy? Chẳng lẽ nói, là có người ép buộc các nàng?

Nhưng ai có lá gan lớn như vậy? Đây chính là Minh vương phi và phi tử của đương kim thánh thượng và là người thái hậu yêu thích . Có thể đối với các nàng hạ thủ, kia phải là một đại nhân vật. Hơn nữa, nếu quả thật là đối với Hoàng gia có gì bất mãn, ở đây không phải là còn có một vị công chúa sao? Vì sao bắt những người kia bỏ lại công chúa, đổi lại lại bắt đi hai người gả vào hoàng gia?

Như thế đủ loại, điểm đáng ngờ rất nhiều, đưa tới rất nhiều suy đoán.

Cho nên, việc này thành đề tài được quan tâm nhất trong kinh thành, các loại thuyết pháp ngang trời xuất thế. Có người nói là Minh vương gia đắc tội nên người đến trả thù , có người nói là Minh vương gia vốn là không thích vị vương phi này, cố ý tìm cơ hội giết nàng bịt miệng, như thế đủ loại, không phải trường hợp cá biệt. Nhưng cũng vãn vãn dừng ở đề tài câu chuyện mà thôi. Bởi vì, kể từ khi phát hiện minh vương phi cùng Tô mỹ nhân sau khi mất tích, liền lại cũng không có người thấy thân ảnh của các nàng. Nếu nói là các nàng là bị người bắt đi, nhưng dài như vậy, lại chậm chạp không có bất kỳ địa phương truyền đến tin tức, nói muốn tiền chuộc các loại , chuyện này cũng thực kỳ quái hết sức.

Vì thế, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng đang nghĩ đến tất cả suy đoán. Thậm chí, hắn còn tìm sư huynh của Bộ Nhu Nhi, cùng hắn suy tính một hồi, nhưng đến cuối cùng, lại thất vọng phát hiện chuyện này thật sự cùng hắn một chút quan hệ cũng không có?

Sau đó, hắn lại dùng nửa năm, dẫn đầu thủ hạ tâm phúc, đem cường đạo quanh kinh thành quét sạch, cũng đem thủ lĩnh cường đạo bắt lại nghiêm hình tra khảo, cũng không có nửa điểm tin tức. Lại sau đó, hắn bắt đầu đưa mắt nhìn sang những kẻ trộm quanh kinh thành, mỗi lần tiêu hủy một ổ điểm, đã bắt người hỏi thăm tung tích của nàng, không có liên xử tử, sau đó tìm kiếm cái kẻ tiếp.

Nhất thời đang lúc, cả nước đầu lĩnh thổ phỉ các nơi nghe tin đã sợ mất mật, mỗi ngày trôi qua nơm nớp lo sợ - - dù sao, ai không biết, Minh vương gia tính tình quái đản, một khi hắn có chuyện cần làm, kia sẽ không có làm không được. Hơn nữa, trước mắt đã có rất nhiều cái ví dụ bày ở trước mắt bọn họ rồi. Nhưng mỗi lần nhớ tới chuyện này, bọn họ cũng khóc không ra nước mắt, việc này thực ra bọn họ một chút quan hệ cũng không có . Bọn họ cho dù toàn thân dài quá một trăm dặm, cũng không dám đối với người bên cạnh Minh vương gia động tâm tư, huống chi là Minh vương phi.

Nhưng mặc kệ như thế nào, sống không thấy người, chết không thấy xác, Hoàng Phủ Nam Ninh tin chắc Bộ Nhu Nhi còn sống, liền cũng quyết định: nhất định phải đem chuyện này tiến hành đến cuối, cho đến khi tìm ra Bộ Nhu Nhi mới dừng lại.

Cũng chính bởi vì vậy, nửa năm qua, Phượng Tường vương triều tiến vào thời kỳ yên ổn. Các thổ phỉ cũng không dám tùy tiện ra mặt, chỉ sợ bị Hoàng Phủ Nam Ninh bắt được, cả nước dân chúng đối với hắn tất nhiên là đội ân đội nghĩa, mà ngay cả đương kim thánh thượng, cũng đối với vị đệ đệ này tốt vô cùng.

Nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh rất không cao hứng.

Từ nửa năm trước, Bộ Nhu Nhi biến mất, trên mặt của hắn liền không còn có xuất hiện qua vẻ tươi cười. Cho dù hiện tại trước phong cảnh như vẽ ở Giang Nam, bên cạnh mỹ nữ như mây, hắn cũng là nghiêm mặt, một chút vẻ mặt cũng nhìn không ra.

“Vương gia, nửa năm , người còn chưa nghĩ ra sao?”

Đối diện, đương nhiên đó là bằng hữu nhiều năm Lý Như Phong. Mắt thấy hắn không nhúc nhích, phẳng phất như tượng điêu khắc gỗ, trừ phi uống rượu, ngay cả tròng mắt cũng không chuyển động một chút, hắn tiếc nuối, có thể nghĩ.

Nghe nói như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh không có bất kỳ phản ứng, tiếp tục uống rượu, rót rượu.

Lý Như Phong hít sâu một cái: “Vương gia, cũng đã nửa năm . Nếu như vương phi thật sự là bị kẻ xấu cướp đi , dài như vậy chỉ sợ đã - - ”

“Câm miệng?” Rốt cục, ánh mắt lạnh như băng bắn phá tới đây, tượng gỗ có phản ứng.

Lý Như Phong bĩu môi: “Vương gia, ta chỉ muốn hỏi người một câu, người còn đánh tính chán chường đến bao giờ?”

Hoàng Phủ Nam Ninh thu hồi ánh mắt, tiếp tục uống rượu.

Lý Như Phong trường thở dài. “Người như vậy cũng không phải là biện pháp . Hiện tại, Hoàng Thượng cùng thái hậu ngày ngày hỏi tình huống của người, người nói thần nên trả lời thế nào?”

“Ta rất khỏe.” Một mực ầm hạ một chén rượu, Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh giọng trả lời.

“Người cảm thấy bọn họ sẽ tin sao?” Lý Như Phong trợn tròn con mắt, “Nửa năm , người mỗi ngày không phải là đang uống rượu chính là dẫn người đi ra ngoài trừ phiến loạn, này Phượng Tường vương triều thổ phỉ đều nhanh bị người diệt sạch sẽ? Thần chỉ hỏi người, nếu là thật chờ đến ngày đó, người lại định làm như thế nào? Mỗi ngày cùng rượu làm bạn, đến hết đời?”

“Có thể.” Hoàng Phủ Nam Ninh chẳng nói đúng sai gật đầu.

“Vương gia?”

Hắn trả lời nhẹ nhàng vô cùng, Lý Như Phong lại không đồng ý thấp kêu lên.

“Làm sao người có thể chán chường như thế? Không phải chỉ là nữ nhân thôi sao? Mất thì mất, tái giá một cái là xong. Huống chi, người không đem nữ nhân để vào mắt”.

Thần nhiên ngẩng đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh nhàn nhạt liếc hắn một cái: “Nhu Nhi, nàng bất đồng.”

“Thần biết rõ. Nhưng hiện tại nàng đã biến mất . Hơn nữa, người cũng nên tỉnh táo lại , nửa năm nay, còn chưa đủ để người bình tĩnh lại?”

Không đủ, một chút cũng không đủ? Mặc kệ quá khứ dài hay không, chỉ cần trong chớp mắt, trước mắt hắn lại hiện lên hình ảnh của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, còn có đôi mắt sáng tựa như thu thủy, cùng với thanh mềm mại thấp giọng hô - - “Vương gia ~ ”

Nhưng chỉ còn lại trong trí nhớ, hình ảnh giai nhân đã biến mất tại biển người mênh mông. Tương phản to lớn này làm cho hắn không thể tiếp nhận, chỉ có thể mượn rượu tiêu sầu, ngày qua ngày.

Pằng?

Chợt , thối phòng trước mắt hắn là mấy bức họa.

Hoàng Phủ Nam Ninh con mắt vừa nhắc. “Vật gì đó?”

“Mỹ nhân đó, thái hậu sai người thúc ngựa đưa tới. Lần này là từ nước láng giềng tất cả tướng mạo có vài phần giống Minh vương phi, rất giống quý tộc giai lệ, người xem một chút, nếu như cảm thấy người nào được, liền đem nàng cưới vào phủ. Nếu như cảm thấy một người không đủ, người muốn vài người đều được, bọn họ bảo đảm giúp người làm được.”

Bực mình

Một giây sau, tất cả bức họa đều bị quét ra cửa sổ, rơi vào hồ nước.

“Ta không cần?”

“Vương gia, cũng đã nửa năm - - ”

“Nửa năm thì như thế nào? Ta có vương phi, đời này chỉ có một mình nàng?”

“Đúng vậy nhưng nàng đã không thấy ?”

“Không thấy, liền tìm một người dáng dấp như của nàng đến giả mạo nàng? Tốt, có bản lĩnh các người tìm ra một người cùng nàng giống nhau như đúc, nói chuyện cũng giống nhau như đúc, ta liền chấp nhận ”

156. Chương 158

Nghe nói như thế, Lý Như Phong khóe miệng vừa kéo. “Vương gia, người đây không phải là có chủ tâm khó xử người khác sao?”

“Rõ ràng là các người có chủ tâm khó xử ta mới đúng chứ?” Giận khí công tâm, Hoàng Phủ Nam Ninh khó chịu được nói thêm mấy câu, “Từ khi Nhu nhi rời đi, vẫn chưa tới một tháng, các người liền tìm đến một đồng bức họa, bảo là muốn cho ta chọn phi, có cái gì tốt ? Ta đối với nữ nhân không có hứng thú?”

“Nhưng người hết lần này tới lần khác liền đối với Minh vương phi - - ”

“Đúng vậy, ta liền đối với nàng có hứng thú. Trên đời này, ngoại trừ nàng, ta ai cũng không cần?”

“Có thể vương gia - - ”

“Chớ nói nữa . Nói thêm gì nữa, cũng đừng trách ta khờ khách khí”

“Được rồi?” Khuyên lớn một phen, như cũ không có kết quả, Lý Như Phong thở dài, vô lực lắc đầu - Minh vương phi, người rất cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, có thể làm ột người nam nhân vì nàng mê muội như thế? Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ta thấy hấn đối với một người cố chấp như thế.

Rào rào?

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng chói tai tiếng vỡ vụn truyền đến.

“Không có rượu, người đâu, mang một bình?”

Không ngoài sở liệu, việc này lại là Hoàng Phủ Nam Ninh làm. Vội vàng quay đầu lại, Lý Như Phong đề lại tay của hấn: “Vương gia, người đã uống không ít, cũng đừng có uống nữa ”

“Người trông nom ta?” Không vui đẩy hấn, Hoàng Phủ Nam Ninh tiếp nhận bầu rượu, ngửa đầu uống.

“Vương gia?”

Thật sự là không ưa, Lý Như Phong kéo cánh tay của hấn: “Người trước hết nghỉ ngơi một chút đi? Cả ngày lẫn đêm uống rượu, thân thể sớm muộn sẽ bị hư mất?”

“Xấu liền xấu đi, dù sao mỗi ngày đều như thế này, sớm chết sớm siêu sinh.”

“Vương gia”

Còn muốn khuyên nữa, tinh mỹ bầu rượu đã đưa đến trước mặt hấn: “Đến, theo giúp ta uống chung? Là huynh đệ , cùng với ta uống, chúng ta không say không về?”

“Được rồi?”

Quả thực ngay cả thở dài khí lực cũng không có, Lý Như Phong tiếp nhận bầu rượu.

Bộ Nhu Nhi a Bộ Nhu Nhi, người rất cuộc là thần thánh phương nào, lại ở đâu có bản lĩnh lớn như vậy? Hấn đối với nàng thật sự là hiếu kỳ

Tranh - -

Người một mực ta một mực uống rượu, đột nhiên, ưu nhã từ xa có tiếng cầm vang lên, phiêu đảng tại sóng biếc yêu kiều trên mặt hồ, cùng với thanh sơn lục thủy, bao nhiêu cảnh đẹp ý vui.

Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh mặt trầm xuống.“Là ai đánh đàn? Tiếng đàn thật hay....”

Lý Như Phong khóe mắt co lại mãnh liệt: “Chơi thuyền du hồ, nghe một khúc cầm, ngâm một bài thơ, đúng là tài tử giai nhân tối tự tại tiêu khiển. Huống chi, chúng ta bây giờ đang ở Giang Nam, cái này hồ chính là nơi tài tử giai nhân thường xuyên tới. Hơn nữa, vị này gảy đàn , tài nghệ của nàng cũng không kém. Thậm chí có thể nói là cực tốt.”

“Phải không?” Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh nghiêng tai nghe một chút, khóe miệng xé ra, ” cũng không tệ lắm. Bất quá, khúc hát quá mềm yếu miên diệu, không hợp khi vừa uống rượu thưởng cầm.”

Lý Như Phong quả thực không nói gì.

“Vương gia, người ta đánh đàn là vì nhã hứng, không phải là đến cho người nhắm rượu .”

“Vậy thì như thế nào? Có quan hệ tới ta sao?” Hừ nhẹ một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh cố chấp nâng bầu rượu, uống một ngụm lớn.

Lý Như Phong trên mặt sinh ra mấy phần lo lắng.

“Vương gia, tiếng đàn tốt như vậy, chẳng lẽ người không hiểu kỳ, người đánh đàn trông thế nào sao?”

“Không có hứng thú.”

Lý Như Phong khoe miệng co lại mãnh liệt. “Nhưng thần thật là có vài phần hứng thú ”

“A?” Chợt , Hoàng Phủ Nam Ninh bị lời của hắn chọc ột chút hứng thú, “Ta cũng không biết, người tại sao bắt đầu học bọn họ chơi những thứ này thích trên hoa ghẹo nguyệt .”

“Thần chưa bao giờ đối với phong hoa tuyết nguyệt cảm thấy hứng thú. Bất quá là cảm thấy nàng đàn thật tốt, thần liền sinh ra vài phần hứng thú, muốn làm quen một chút, tỷ thí với nhau một chút tài nghệ mà thôi.” Cười nhạt một tiếng, Lý Như Phong thông thả ung dung nói.

“Có thể được người khen, kia nhất định là kĩ cầm thật tốt .” Gật gật đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh lơ đãng nói.

Lý Như Phong vội vàng nhìn xem hắn: “Vương gia, nếu không, chúng ta đem người đưa thiếp mời, làm cho nàng tới đây?”

“Thôi đi?” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức quay đầu ra, “Người cảm thấy hứng thú, chính người đi tìm nàng, đừng tới phiền ta. Ta muốn uống rượu.”

Lý Như Phong mặt trầm xuống. “Vương gia, coi như là bồi bồi thần không được sao?”

Hoàng Phủ Nam Ninh quyết đoán lắc đầu. “Ta muốn uống rượu.”

Rượu rượu rượu, nửa năm qua, rượu đều nhanh thành mạng của hắn rồi .

Lý Như Phong trong nội tâm rất không vui. “Vương gia, coi như là bồi bồi thần đi? Chúng ta đi mũi thuyền, người tiếp tục uống rượu, thần cùng nàng hàn huyên một chút, người cảm thấy như thế nào?”

“Không cần thiết.” Hắn cự tuyệt, lời ít mà ý nhiều.

Lý Như Phong khoe mắt cùng khoe miệng cùng nhau co lại mãnh liệt.

“Vương gia, người hay là đứng lên đi?”

Lười phải nhiều lời, trực tiếp nắm lên cánh tay của hắn, dùng sức một cái kéo hắn.

“Người làm gì?” Lão đảo đứng dậy, Hoàng Phủ Nam Ninh không vui quát khê.

Lý Như Phong mặc kệ, thẳng đem hắn nắm hướng tiền phương, đi ra mũi thuyền .

“Như Phong?” Gương mặt tuần tú âm trầm, Hoàng Phủ Nam Ninh trừng mắt hắn khê gọi.

Lý Như Phong lại quay đầu lại, trên mặt nhẹ nhàng cười: “Vương gia, nhìn con thuyền hoa, hình thế khổng lồ, trang sức không tầm thường, hắn không phải là tiểu thư khuê các xuất hành, chính là chỗ ở của hoa khôi thanh lâu đi?”

“Vậy thì như thế nào? Người có hứng thú cùng với nàng luận bàn đi, ta sớm đã nói với người, ta đối với nữ nhân không có hứng thú.” Bĩu môi, Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn như cũ không chút hào hứng

Lý Như Phong cười nhạt. “Chỉ sợ, khó được đến phiên ta đây?”

“Ừ? Người có ý gì?”

Lý Như Phong chỉ chỉ phía trước.

Hoàng Phủ Nam Ninh gian nan đem tầm mắt từ bầu rượu dời đi, chuyển tới phía trước, mới phát hiện, cách bọn họ không xa, một chiếc thuyền hoa lệ chung quanh đó là năm sáu con thuyền tinh xảo. Boong boong tiếng đàn từ thuyền hoa truyền ra

Lập tức khoe miệng nhếch lên. “Xem ra, là căn phòng hoa khôi thanh lâu ở.”

“Không nhất định ” Lý Như Phong lại cười lắc đầu.

“VẬY CŨNG KHÔNG LIÊN QUAN ĐẾN TA.”

Lơ dĩnh nói, Hoàng Phủ Nam Ninh đặt mông ở đầu thuyền trên ghế ngồi xuống, tiếp tục uống rượu.

“VƯƠNG GIA, NGƯỜI...”

Thấy thế, Lý Như Phong đã không còn lời nào để nói.

Mà bên kia, chỉ thấy năm sáu con thuyền nhỏ đến gần thuyền hoa, trong đó có một chiếc thuyền có người đột nhiên lên tiếng: “Hạ tiểu thư, công tử nhà ta mời các người lên thuyền, không biết người có thể hay không nể mặt?”

“ĐA TẠ VƯƠNG CÔNG TỬ ƯU ÁI, BẤT QUÁ, TIỂU THƯ NHÀ TA HÔM NAY THÂN THỂ KHÓ CHỊU, ĐI RA DU NGOẠN BẤT QUÁ LÀ ĐỂ GIẢI BUỒN MÀ THÔI. VƯƠNG CÔNG TỬ NẾU LÀ CÓ Ý, KHÔNG BẰNG CHỜ MẤY NGÀY, CHỜ TIỂU THƯ THÂN THỂ KHỎE HƠN LẠI ĐẾN MỜI, CÔNG TỬ NGHĨ NHƯ THẾ NÀO?”

“ĐI?”

Lập tức, nghe nói như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên trừng mắt, đứng lên?

“VƯƠNG GIA, LÀM SAO VẬY?” Vội vàng quay đầu lại, Lý Như Phong nhỏ giọng hỏi.

“Thanh âm này - - ”

Thấp giọng nói, Hoàng Phủ Nam Ninh ngẩng đầu lên, lại phát hiện đó là một nha hoàn đầu đội mũ sa, rủ xuống che đi diện mạo của nàng, làm cho người ta chỉ có thể thấy đại khái một chút hình dáng. Nhưng chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy thanh âm người này rất quen tai. Nhưng là ai? Hắn lại không nhớ rõ. Bất quá, có thể khẳng định hắn nhất định cùng người kia chung đụng qua không ngắn. Nếu không, sao hắn là lại đem thanh âm của một người nhớ rõ ràng như thế ?

“Thanh âm này làm sao vậy?” Mở to mắt, Lý Như Phong vẽ mặt hiếu kỳ.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức nhìn về phía hắn: “Thanh âm này, tựa hồ rất quen tai. Nhưng là, cụ thể là ai, ta lại nhớ không rõ .”

“A, ngoại trừ thái hậu nương nương, khó có ai được người nhớ kĩ giọng nói nha?” Lập tức, Lý Như Phong nở nụ cười.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại nóng lòng đứng lên.

“Không cần phải nở nụ cười, nhanh lên cho người đi tìm hiểu một chút, xem người kia là ai vậy ?”

“Tốt, vi thần tuân mệnh.” Vội vàng hành lễ, Lý Như Phong xoay đầu đi, tiện tay đưa tới một nhà dò, “Vừa rồi ở trên thuyền hoa kia xuất hiện một cô nương , người đó là ai ?”

“A, dạ tướng gia đó là nha hoàn bên cạnh Hạ gia đại tiểu thư tên là Xuân Linh?” Lập tức, quân gia trả lời. Xuân Linh?

Chưa nghe nói qua. Hai nam nhân trao đổi một chút ánh mắt.

“Cái này Hạ gia có lai lịch gì?” Sau đó, Lý Như Phong lại quay đầu đi hỏi.

“A, Hạ gia này , lại nói tới thật đúng là có đoạn chuyện xưa đây. Các nàng ba tháng trước chuyển tới nơi này , nghe nói mẫu thân mất sớm, phụ thân ba tháng trước cũng nhiễm bệnh đã qua đời, chỉ để lại tỷ muội hai người sống nương tựa lẫn nhau. Bởi vì không muốn lưu lại nơi thương tâm đó, hai người liền bán sạch gia tài, đi vào Giang Nam, tỷ muội gắn bó, cùng nhau qua cuộc đời này.”

“Phải không?” Nghe vậy, Lý Như Phong đuôi lông mày nâng lên, “Như vậy, hai vị Hạ gia tiểu thư này tên gọi là gì, lại tương mạo như thế nào?”

“Ha ha, tướng gia, ngài không phải làm khó tiểu nhân sao? Hạ gia tiểu thư, tên thật là gì tiểu nhân còn thật không biết, chỉ sợ dôi mắt cả Giang Nam, cũng không đến vài người biết rõ. Bất quá, ta nghe người ta nói, này hai vị tiểu thư, dung mạo đều không tầm thường, mặc dù không phải là khuyển quốc khuyển thành, nhưng cũng đủ xinh đẹp đoan trang. Đến đây ba tháng, các nàng liên tục ru rú trong nhà, cũng đối

với người khác không cho họ về xuất thân lai lịch. Bất quá từ các nàng ngôn hành cử chỉ xem ra, chắc hẳn nhất định là xuất thân từ đại thế gia danh môn, mỗi tiếng nói cử động, thật sự là lộ ra trang nhã quý khí, cao hơn quý vài phần. Chớ nói chi là các nàng kĩ cầm , thơ văn, thật sự là tài nữ. Nếu không tại sao, mới đến ba tháng, trong thành các công tử thế gia đều vì các nàng tâm tụy thần mê, ngày ngày đều chờ ngóng trông, hi vọng các nàng có thể đi ra ngoài gặp mặt một chuyến. Nếu không, trò chuyện cũng tốt lắm rồi? Hôm nay các người cũng thực là vận khí tốt, các nàng đã vài ngày không có xuất hiện qua rồi. Bất quá, tự hồ chỉ có một vị tiểu thư đi ra.” từ đầu còn biểu hiện dè dặt, nhưng vừa nhắc tới hai vị Hạ gia tiểu thư, nhà đồ nhện không được liền mặt mày hớn hở, càng nói càng hưng phấn.

“A, nói như vậy, là hai vị tài nữ ?” Nhẹ nhàng gõ đầu, Lý Như Phong thông thả ung dung dạo.

“Cũng không phải sao? Hai vị tiểu thư đều là tài mạo song toàn, tính tình cũng đều tốt vô cùng. Hiện tại, tất cả mọi người đang suy đoán xem ai có thể lấy được giai nhân”

“Cất, một đám ăn no rồi việc không có chuyện làm cả trai lẫn gái.”

Nghe đến mấy cái này, Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh một tiếng, khinh bỉ quá khê.

Đối với lần này, Lý Như Phong vô lực lắc đầu: “Vương gia, người cũng đừng quá sớm phán đoán suy luận như vậy . Người cũng còn chưa thấy qua hai vị Hạ gia tiểu thư mà?”

“Có cái gì tốt mà thấy? Bất quá là nuôi dạy tốt một chút, cầm kỳ thư họa không gì không biết, thượng phải phòng khách hạ phải phòng bếp, loại nữ nhân này ta thấy cũng nhiều, đều một cái khuôn mẫu in ra , không có ý tứ gì.”

Phải không? Được nghe lời ấy, Lý Như Phong khóe miệng nhếch lên: “Có lẽ, hai người này tựu bất đồng đầy?”

Nghe lời của hắn, Hoàng Phủ Nam Ninh vừa quay đầu: “Người biết sao? Người biết các nàng sao?”

“Nói không chừng liền biết đây? Vừa rồi người không cũng cảm thấy nha hoàn của các nàng thanh âm giống như đã từng quen biết sao?”

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức ngẩn ra, lập tức giật nhẹ khóe miệng: “Trên đời này thanh âm tương tự cũng không phải là không có, nói không chừng ta nghe lầm đây?”

“Nghe không có nghe sai, một hồi sẽ biết.” Thấp giọng nói, Lý Như Phong quay đầu, lại nhìn hướng thuyền hoa bên kia.

Hắn lời này có ý gì?

Nghe hắn như vậy nói, Hoàng Phủ Nam Ninh trong lòng cũng căng thẳng, không khỏi đi theo hắn quay đầu đi nhìn lại phía thuyền hoa

Lại nhện không được bật ra hừ lạnh một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh nội tâm cười lạnh - - bất quá là một đám học đòi văn vẻ công tử ca thôi, không có gì ly kỳ.

Chợt , chỉ thấy bên kia thuyền hoa rèm vén lên, hai người đầu đội mũ sa dầy dúi lấy một người đầu đội mũ sa chậm rãi đi ra.

Người này...

Mặc dù mang theo mũ sa, thấy không rõ hình dạng của nàng, nhưng một cái nhìn quét đến thân hình của nàng khiến Hoàng Phủ Nam Ninh cũng cảm giác được trong lòng tựa hồ bị cái gì va chạm, sưng sờ tại nguyên chỗ.

“Vương gia, người làm sao vậy? Vương gia?” Bên cạnh, Lý Như Phong vội vàng đẩy đẩy hắn.

“Bộ Nhu Nhi.”

Chợt , một tiếng khê gọi từ trong miệng hắn tràn ra, Hoàng Phủ Nam Ninh hai mắt dừng lại ở trên thân người kia, trên mặt đầy phiền muộn.

157. Chương 159

Nghe được tiếng kêu, Lý Như Phong nhướng mày: “Vương gia, người đang định làm gì?”

Hoàng Phủ Nam Ninh lại không quan tâm hấn, lập tức bỏ bầu rượu lại liền đi lên phía trước.

“Vương gia coi chừng?” Lý Như Phong vội kêu lên, vội vàng giữ chặt hấn “Người đã quên sao? Hiện tại chúng ta là ở trên thuyền, người chớ lộn xộn, coi chừng rơi xuống nước đấy?”

“Người đừng ngăn cản ta?” Lại một lần nữa bỏ qua hấn, Hoàng Phủ Nam Ninh cuống cuống quát khê.

“Vương gia?” Lý Như Phong vội vàng kéo hấn lại, “Người muốn làm gì?”

“Người kia, nàng là tiểu bạch thỏ”

Một tay chỉ hướng cô gái được hai nha hoàn nâng đỡ từ từ đi ra ngoài, Hoàng Phủ Nam Ninh khê gọi.

Lý Như Phong chau mày: “Vương gia, người đang nói đùa sao? Vị này là Hạ gia tiểu thư, hơn nữa, người căn bản đều không có thấy mặt của nàng, làm sao lại dám xác định nàng là Minh vương phi?”

“Ta chính là biết rõ?” Cẩn rắng, Hoàng Phủ Nam Ninh trên mặt lo lắng càng sâu. Nói chuyện, hấn lại muốn đi xuống nhằm hướng bên kia chạy đến.

“Vương gia, người đừng như vậy được không?” Lý Như Phong dùng sức lắc đầu, sưng sốt gắt gao kéo hấn lại, “Nói không chừng người nhìn lầm thì sao? Nói không chừng, cô gái kia chẳng qua là cùng thân hình Minh vương phi có chút tương tự nhau mà thôi, chúng ta để sau hãy nói được không?”

“Còn chờ cái gì? Nàng chính là tiểu bạch thỏ, ta không có nhìn lầm”

” Vương gia ! Bất kể nói thế nào, người cứ vội vàng liền xông ra, sẽ là dọa cô nương người ta. Huống chi, bên cạnh còn có nhiều người coi chừng như vậy đúng không?”

“Vậy thì như thế nào? Vài cái tay nam nhân trời gà không chặt, ta tiện tay có thể quật ngã.”

“Vương gia?” Hấn chính là hạ quyết tâm phải hay không? Lý Như Phong dùng sức kéo tay hấn, “Người liền nghe ta một câu, trước hấn nài chờ họ một chút, quan sát tình huống một chút. Nếu như nàng thật sự là Minh vương phi, ta nhất định giúp người đem nàng trở về.”

“Chính là nàng !”

Quay đầu lại, hai mắt nhìn chăm chăm hấn, Hoàng Phủ Nam Ninh một mực chắc chắn.

Lý Như Phong đầu đều đau.

“Mặc kệ nàng có phải hay không, chúng ta cũng không thể liền chạy qua nhận người như vậy?”

“Vậy nên như thế nào?”

“Chờ, trước quan sát một chút rồi nói sau.”

“Đúng là, ta không đợi được rồi?”

“Nửa năm đều đã đợi được, cần gì phải quan tâm nhất thời nửa khắc này?”

“Ta...”

Có thể giữ chân được hấn thật là may. “Vương gia, ngồi xuống đi !” Lý Như Phong hít sâu một cái, lại đem hấn trở về chỗ ngồi trên ghế. “Mặc dù nàng chính là Minh vương phi, chẳng lẽ người liền không nghĩ ngờ, vì sao nàng lại xuất hiện ở nơi này, còn biến thành như vậy sao?”

Hoàng Phủ Nam Ninh liền sưng sốt một lúc.

Đúng là. Chính mình chỉ lo kích động, thế nhưng đã quên. Như vậy...

“Tại sao lại như vậy?” Hoàng Phủ Nam Ninh hỏi.

Lý Như Phong không nói gì ngược lên nhìn ông trời. “Ta làm sao có thể biết rõ? Bất quá, trong chuyện này có nàng ở đây nhất định có nguyên do, chúng ta liền chờ một chút thử xem, xem tình huống thật kĩ được không? Dù sao, thì nàng ở chỗ này, cũng không thể chạy thoát được.”

Hoàng Phủ Nam Ninh lúc này không thể phản kháng đành cam nguyện gật đầu.

Sau đó, bên kia có hai nam nhân đang lên thuyền.

Lập tức, cũng không biết là bọn họ đàm luận những thứ gì, đột nhiên một người tức giận lên tiếng.

” Hạ tiểu thư, người đừng thấy cho người chút mặt mũi mà lên mặt? Những ngày này hơn một lần, bản công tử ăn nói khép nép đã đủ, thử hỏi cả Giang Nam, có mấy kẻ có thể được bản công tử hậu đãi như thế? Nhân dịp này, bản công tử tâm tình tốt, người cùng muội muội người tốt nhất mau chóng đi theo ta, nếu không, các người có thể sẽ nếm mùi đau khổ?”

Khẩu khí thật lớn!

Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh khóe miệng xé ra.

“Đây là tiểu tử nhà nào mà phách lối vậy?” Rõ ràng đáng vẻ bày so với hắn còn lớn hơn.

“Ta nhớ được tựa hồ là con của Giang Nam Tuần phủ.” Lý Như Phong trả lời.

“Là như vậy?” Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh khinh thường hừ lạnh, “Chỉ là con của một Tuần phủ nhỏ bé, cũng muốn tới nơi này điều vô dương oai? Có phải là muốn cho cha hắn sớm bãi chức sao?”

Lý Như Phong lại lắc đầu. “Người là vương gia, tự nhiên là xem thường vị trí này. Nhưng là, thử xem, trên này là đất của hoàng đế, mấy ai có thể to hơn Tuần phủ. Mượn uy danh của phụ thân, cáo mượn oai hùm, loại chuyện như vậy đầy rẫy, cũng không có gì là lạ.”

Hoàng Phủ Nam Ninh lại tiếp tục hừ lạnh.

Xem một chút bên kia, vị tiểu thư kia lại không có chút tức giận nào, chỉ là ôn nhu lên tiếng: “Đa tạ ưu ái của Trương công tử. Nhưng là, xin thứ cho tiểu nữ không thể tòng mệnh. Tỷ muội hai người chúng ta, mặc dù chỉ có một mình không có người dựa vào, nhưng từ nhỏ phụ mẫu dạy bảo nghiêm khắc, hiện tại quả quyết cũng không có chuyện thờ chung một chồng. Huống chi, Trương công tử người đã lấy vợ, vậy đem tỷ muội ta an bài chỗ nào? Chúng ta sẽ không lập gia đình để làm thiếp người ta!”

” Hảo một cô gái cương liệt!” Nghe nói như thế, Lý Như Phong lập tức gật đầu, nhưng tức khắc, hắn lại khẽ nhíu mày, “Vương gia, nghe thanh âm này, tựa hồ cùng Minh vương phi không giống đâu?”

Hoàng Phủ Nam Ninh liếc hắn một cái. “Không giống sao? Ta cảm thấy được thật giống.”

“Phải không?” Lý Như Phong nháy mắt mấy cái, lại tinh tế thưởng thức một lần nữa, “Nói chuyện trầm bổng du dương, còn có đoạn cuối âm khẩu tựa hồ có điểm tương tự. Nhưng là, âm lượng còn có âm điệu đúng là khác biệt rất lớn.”

Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ bữu môi, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm bên kia.

Liền thấy cái vị gọi là Trương công tử kia sắc mặt mãnh liệt trầm xuống: “Không làm thiếp? Vậy các người muốn làm cái gì? Thê sao? Nhà các người gia đạo đã suy tan, tuy là có gia tài bạc triệu, nhưng cũng không có thân phận cao quý. Đi theo bản công tử, cầm y ngọc thực (ăn ngon mặc đẹp – giữ nguyên cho sang trọng :>), kẻ hầu người hạ, bên ngoài được người người kính ngưỡng, chẳng lẽ lại không được?”

“Cầm y ngọc thực, kẻ hầu người hạ, bên ngoài người người kính ngưỡng, chẳng lẽ tỷ muội chúng ta cuộc sống trôi qua không phải như thế sao?” Khẽ cười nhẹ, vị tiểu thư kia không kiêu không nịnh trả lời.

“Tốt!”

Lời vừa nói ra, Lý Như Phong vỗ tay tán thưởng: “Tốt một vị tiểu thư không sợ quyền thế! Xem ra, nàng nhất định xuất thân không tầm thường, không coi trọng hư vinh. Vị Trương công tử này, đúng là đá trúng

thiết bản rồi sao ? ” Nói rồi quay đầu trở lại, “Vương gia, vị tiểu thư này nàng cùng Minh vương phi nói chuyện khác xa nhau như vậy, thật sự khả năng là nàng không lớn đâu ? ”

“Người câm miệng.”

“Vương gia?”

“Câm miệng?”

“Vâng.”

Thấy hần vẻ mặt âm trầm, Lý Như Phong hơi mím môi, lại quay đầu lại, tiếp tục nhìn chăm chăm bên kia xem.

Vị Trương công tử kia tự nhiên là tức quá, mặt đều thoát đỏ thoát trắng.

“Tốt...tốt nha đầu người ! Rượu mời không uống lại uống rượu phạt, nhất định phải để cho ta cho người nếm chút cực khổ phải không ? Người đâu, đến đây, nàng là do bản công tử bắt được đem về. Khuya hôm nay, bản công tử liền muốn cùng nàng động phòng hoa chúc !”

“Dạ ! ”

Trong nháy mắt, trên boong thuyền xuất hiện mười mấy tên gia đình cường tráng. Xem ra tình huống này là đã sớm có chuẩn bị.

” Ý đông hiệp yếu, đối với nam nhân mà nói, thật là làm cho người ta khinh thường,” Lắc đầu, Lý Như Phong thấp giọng nói, lặng lẽ liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Nam Ninh, phát hiện sắc mặt của hần không được tốt lắm . Mà một đôi tay, bên người sớm cũng nắm chặt.

“Người dám?” Mà nghe nói như thế, vị tiểu thư kia cũng thấp giọng quát , hai nha hoàn vội vàng đứng phía trước của nàng ngăn cản, ý đồ ngăn cản hiện rõ.

Trương công tử cười lạnh: ” Bản công tử cũng muốn biết nơi này thì có chuyện gì bản công tử không dám làm ?”

Liền vùng tay nói :“Lên?”

“Dạ !”

Lập tức, nha hoàn trên thuyền sợ run tay chân .

“Tiểu thư, chạy mau!” Một người vội vàng xoay người lại, luồn tay kia muốn đẩy vị tiểu thư kia trở vào trong khoang thuyền. Vị tiểu thư kia lại tựa hồ như không muốn đi, liền cùng nàng đẩy lại đi lên. Trong lúc kéo kéo đẩy đẩy lúc đó, một cơn gió liền thổi tới, đem mũ sa trên đầu các nàng tung bay, giây phút thoáng nhìn vào, Hoàng Phủ Nam Ninh lại lần nữa cảm giác được trong lòng bị cái gì đó hung hăng va chạm - -

“Tiểu bạch thỏ!”

Là nàng ! Chính là nàng !

Mi kia, mắt kia, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm kia, còn có gương mặt nhỏ nhắn trắng tinh kia, là hình ảnh nửa năm qua hần thường nhưng nhớ mơ thấy, thủy chung chưa từng quên. Tuyệt đối không sai !

“Trời ơi ! Bộ dạng vị tiểu thư này cùng Minh vương phi thật là có vài phần rất giống nhau !” Bên cạnh, Lý Như Phong cũng kinh ngạc lên tiếng.

Nhưng là, Hoàng Phủ Nam Ninh không có nghe được lời của hần. Hần chỉ cảm thấy bên cạnh cái gì chợt chợt lóe, lúc quay đầu lại thì phát hiện .

“Di? Vương gia? Người đâu?”

== Ta là đường ranh giới chuyển đổi cảnh ==

Tôm !

Một giây đồng hồ sau, âm thanh vật nặng rơi xuống nước truyền đến, khiến cho từng đợt bọt nước xuất hiện.

“Công tử ! ”

Sau đó, tiếng rơi xuống nước liên tiếp truyền đến, vừa rồi là người hầu bên cạnh Trương công tử kêu lên. Mắt thấy chủ tử nhà mình rơi xuống nước, bọn họ vội vàng nhảy vào trong nước, tay chân luồn cuống đem hân cứu lên.

Nhưng là, những người bên ngoài này lập tức bị một thân ảnh kiện tráng hấp dẫn – người này không biết từ nơi nào xuất hiện, anh hùng cứu mỹ nhân, tuấn mã nam tử này cứu Hạ tiểu thư khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng, vị tiểu thư này chút nữa thì bị Trương công tử làm nhục.

Quả thực , bầu trời dường như không bình thường, ngay khi hai phe trong lúc đang lôi kéo, hân từ trên trời giáng xuống, một cước đem Trương công tử đạp bay ra ngoài, sau đó một tay kéo Hạ tiểu thư vào trong ngực.

Hạ tiểu thư sớm có chút sợ ngây người, nhất thời bất động, ngoan ngoãn rúc vào trong lòng của hân. Hân cũng không nhúc nhích, gắt gao nhìn chăm chăm dung nhan bị mũ sa che của nàng, hồi lâu cũng không lên tiếng.

Mọi người bốn phía xung quang cũng bị màn này làm cho rung động, lại càng không thể lên tiếng một câu.

Cho đến khi có người lên tiếng “Người là ai? Thật là to gan, lại dám động thủ với ta? Người có biết ta là ai không ?”

Trương công tử được người cứu lên, toàn thân ướt sũng (nguyên văn « toàn thân ** » ta cũng ko hiểu sao lại phải ** =D), vẫn còn run lẩy bẩy. Nhưng là còn chưa kịp về khoang thuyền thay quần áo, hân trừng mắt nhìn về phía Hoàn Phủ Nam Ninh gào to lên.

Đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt lạnh lùng đảo qua trên người của hân , Hoàn Phủ Nam Ninh khoe miệng vén lên: “Người đâu.”

“Dạ ! ”

Lập tức, từ phía đối diện trên thuyền bay ra mấy tên thị vệ mặc thường phục. Bọn họ trực tiếp tiến gần vị trí của Trương công tử trên thuyền, một người một cước, liền lại đem người này đạp xuống nước.

Tôm? Tôm?

Âm thanh lại vang lên liên tiếp, so với màn trước càng thêm kinh tâm động phách. (chấn động mạnh =D~)

Trời ơi ! (Nguyên bản convert là ngày vì mình biết chút ít tiếng Trung nên đây là chữ « Thiên » cũng là một kiểu cảm thán gọi trời ơi ! ^^ !)

Mọi người bốn phía xung quanh đều bị hù chết, vẫn chưa phát giác đối với vị nam nhân này càng phải lau mắt nhìn xem.

Hân là ai? Lại dám động thủ với con của Tuần phủ , thật đúng là chán sống sao?

Bất quá, nhìn hân một thân hoa phục cấm y này, còn có trên người hân tự nhiên tỏa ra khí thế cao cao tại thượng , chắc hân cũng là một vị thế gia công tử xuất thân không tầm thường. Nhưng là...cho dù là thế gia công tử, vậy cũng không có mấy người có lá gan này, ở đây ban ngày ban mặt liền động thủ đâu ?

Ồn ào !

Không mất nhiều thời gian, Trương công tử lại được tùy tùng cứu lên, vừa định bò lên, lại bị mấy thị vệ thủ trên thuyền lại đạp một cước khiến hân bay ra ngoài thật xa.

“Người là ai? Người có biết hay không, công tử nhà ta là con của Tuần phủ Giang Nam , động đến hân, người hân là không muốn sống nữa sao ?” Vội vàng lại cứu công tử nhà mình cứu lên, một người trong đám đó liền lên tiếng - - đây cũng là tùy tùng của Trương công tử nhìn hướng Hạ tiểu thư thay chủ nhân hung dữ kêu to.

Hoàng Phủ Nam Ninh nghe được, đơn giản khước miệng vén lên.

“Giang Nam Tuần phủ phải không? Bản vương nhớ kỹ. Trở về nói cho cha ngươi, nhiều nhất ba ngày, hần chờ bãi chức đi?”

Cái gì? ?

Nghe vậy, tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Lời này của hần ... Đúng là đem Tuần phủ đại nhân iễn chức rồi?

Trong lúc này , nhất thời mọi người trong lòng đều xuất hiện vô số nghi vấn : Hần là ai ? Tại sao lại có khí phách như thế, còn có quyền thế như thế ? Đây chính là chức vụ Tuần phủ nha, ngoại trừ Hoàng Thượng, càng không có vài người có tư cách đối với những người này có quyền lên tiếng đuổi hay nhận.

“Vương gia?” Đang tự đánh. Lý Như Phong đã đã mang theo người đem thuyền từ từ tiến lại đây, “. Vương gia, chúng ta đang ở bên ngoài, ngài hãy là nên cẩn thận làm việc đi ! Nếu không, để Hoàng Thượng , Thái Hậu biết được, bọn họ sẽ trách tội ngài , quá phóng túng, cố ý hù dọa dân chúng .”

Vương gia?

Tiếng gọi vừa rồi lọt vào tai, mọi người thân thể đồng loạt không khỏi run lên. Đúng rồi, vừa rồi, bọn họ nghe thấy người kia tự xưng là “ bản vương”. Nhưng cho dù là vương gia, nào có mấy người có thể cuồng vọng như thế...

A, biết rồi !

Một cái tên xuất hiện trong đầu như sấm bên tai, mọi người đều không khỏi kinh ngạc.

“Tham kiến Minh vương gia!”

Cũng không biết là ai dẫn đầu, những người khác rồi rít hô to theo, lập tức quỳ gối trên ván thuyền.

Thấy thế, Lý Như Phong khước miệng vén lên, bình tĩnh nhìn về phía Hoàng Phủ Nam Ninh bên kia. Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt vẫn còn nhìn Trương công tử trong nước . Trương công tử sắc mặt cũng trắng bệch : “Người... Người là Minh vương gia?”

Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu ra, lưỡi trả lời cũng phải hừ cho hần một tiếng .

Lý Như Phong vội vàng gật đầu: “Trương công tử, vị này chính là Minh Vương gia Phượng Tường vương triều ta, không thể giả được.”

Tôm?

Lần này, không cần người đá, Trương công tử thân thể mềm nhũn, đi tự thoát khỏi tay người hầu, vô lực hướng chỗ sâu nhất hồ nhảy xuống .

Chỉ khe liếc mắt đảo qua, Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu ra, khước miệng xé ra, bật ra một tiếng hừ nhẹ.

“Ai?” Đối diện, Lý Như Phong lại không nhận được trường thở dài, “Vương gia, người cũng thiệt là . Người xem chút đi, người ta đường đường cũng là con của Tuần phủ Giang Nam lại bị người dọa cho đến sợ như vậy. Vì một nữ nhân, đáng sao ? Người nào lại không biết người cho tới giờ đối với nữ nhân đều chẳng thêm ngó tới sao ?”

“Nhưng là, nàng khác .” .

Lạnh lùng cười một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh gằn từng chữ một.

Sao cơ ?

Lời vừa nói ra, trong đám người liền lại xuất hiện một đợt sóng mới – Lời này của hần là có ý gì ? Chẳng lẽ nói, vị Minh vương gia này vừa ý Hạ tiểu thư? Nhưng là, bọn họ chẳng phải chưa từng gặp mặt nhau sao ? Hơn nữa, Minh vương gia không phải là đã có vương phi, nửa năm qua, hần đều bốn tẩu khắp nơi, tìm kiếm tung tích vương phi nhà mình, như thế nào lại đột nhiên xuất hiện tại nơi này, còn đối với nữ nhân khác thấy hứng thú ?

Nhiều vấn đề theo nhau mà đến, mọi người bắt đầu hoài nghi: người này, hẳn thật sự là Minh vương gia?
Nói đến đây, Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên phát giác được trong lồng ngực tiểu nữ nhân đang lộn xộn .
Vội vàng xoay người lại, liền bắt được cổ tay của nàng, đem nàng đang muốn chạy trốn ôm lại trong lồng ngực hân hân .

“Tiểu bạch thổ, ngươi định đi đâu?”

“ Tiểu nữ đa tạ an cứu mạng của Minh vương gia. Nhưng là, nam nữ thụ thụ bất thân, vương gia ngài lôi kéo tiểu nữ như thật, thật là tổn hại sự trong sạch của tiểu nữ, hi vọng vương gia có thận nhanh mau buông tiểu nữ ra, chúng ta cũng có thể nói chuyện với nhau.” Hạ tiểu thư nhỏ nhẹ dịu dàng nói, vội vàng ủy khuất nhìn hân hành lễ.

Ngữ điệu mặc dù có vài phần bối rối, nhưng là có trật tự, từng chữ đều có lý.

Đương nhiên, Hoàng Phủ Nam Ninh chưa bao giờ sẽ cùng người phân rõ phải trái. Lập tức liền nắm chặt cổ tay của nàng, hân hân lạnh một tiếng: “Tiểu bạch thổ, ngươi cùng bản vương khi nào lại xa lạ như vậy ?”

“Vương gia ngài đang nói cái gì? Tiểu nữ nghe không hiểu, tiểu nữ cũng không phải là cái gì tiểu bạch thổ, tiểu nữ có danh tự , ta họ Hạ, tên một chữ Cơ - - ” (đoạn này chịu ko hiểu tên nv ==)

Xoát!

Không đợi nàng lên tiếng, liền cảm giác được trước mặt đột nhiên sáng ngời, mũ sa của nàng bị hân vén lên.

“A !” Vội vàng kêu nhỏ một tiếng, Hạ gia tiểu thư xoay đầu đi.

Nhưng là, một giây sau, Hoàng Phủ Nam Ninh dùng tay nâng cằm của nàng lên, đem đầu của nàng xoay lại. Con ngươi đen lánh tham lam nhìn mặt của nàng đầy lưu luyến, trên mặt của hân dần dần bớt phiền muộn : “ Tiểu bạch thổ, bản vương rốt cục lại nhìn thấy người. Tiểu bạch thổ...”

Nói xong, không ý thức được đầu càng tiến gần lại nàng, dường như thấy một đôi môi mỏng sẽ chạm đến môi nàng.

“A - - ”

Lập tức, tiếng thét chói tai từ trong miệng Hạ tiểu thư cũng phun ra, đem hành động của hân ngăn cản thành công –

“Cứu mạng ! Có ai không! Đẳng đồ tử đây này , có ai không? Các người mau lại đây ”

Thật ồn ào !

Thoáng sững sờ, Hoàng Phủ Nam Ninh nhướng mày, tiện đà cúi đầu xuống, dùng môi của hân chiếm lấy môi nàng chặn luôn tiếng hét. (Anh đúng là ...đúng là tiện thể ;))

Rất tốt. Tiếng kêu bị hân nuốt vào miệng , toàn bộ thế giới đều thanh tịnh.

Đúng vậy, thế giới đều thanh tịnh. Bởi vì, bốn phía xung quanh đang nhìn cũng ngây người.

Chưa từng có nghĩ đến, thân là Minh vương gia cao cao tại thượng, hân sẽ trước mặt bọn họ, đối với một cô gái chưa xuất giá vừa kéo vừa ôm, bây giờ còn hôn ? Đây chính là cường gian giữa ban ngày ban mặt nha. Hơn nữa, vị tiểu thư này rõ ràng chính là không cam lòng. Nhìn đi, cho dù bị hân chặn miệng, thân thể của nàng vẫn còn đang giãy giụa, hai tay dùng sức muốn đẩy hân ra, nhưng thế lực nam nữ cách xa, tay của nàng rất nhanh đã bị tay của hân khống chế, vướng vàng kim ở sau người.

Thật đáng thương !

Không hẹn mà gặp, mọi người đều quay đầu yên lặng. Đáng thương cho Hạ gia đại tiểu thư, hôm nay đầu tiên là bị Trương công tử khi dễ, về sau lại còn có vị Minh vương gia, còn tưởng rằng hân là anh hùng cứu mỹ nhân, có trời mới biết, trong nháy mắt, anh hùng liền biến thành một vị đẳng đồ tử ? Hiện nay, khẳng định là sự trong sạch của nàng đã bị hủy rồi, về sau còn có công tử nhà ai nguyện ý muốn lấy nàng đây ?

“Ai?”

Thoáng nhìn bên cạnh, Lý Như Phong cũng không nhịn được khẽ thở dài : ” Vương gia, người thật sự là quá phóng đảng mà, nơi này còn có nhiều người nhìn ngó như vậy làm sao đây ?”

Bất quá, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng không để ý điều này. Trong mắt hắn, hắn chỉ thấy được tiểu bạch thỏ của hắn . Ở trong lòng của hắn, ý nghĩ cũng chỉ có một. Đó chính là - - rốt cục, rốt cục hắn cũng đã tìm được nàng. Hiện tại, hắn nhất định phải vững vàng bắt được nàng, đem nàng cả đời khóa ở bên người, làm cho nàng không rời bỏ vị trí của mình , chỉ có thể lưu ở bên cạnh hắn, cho đến vĩnh viễn !

“Ngô ngô?”

Nhưng là, hắn càng kịch liệt suy nghĩ, trên tay hành động cũng kịch liệt theo. Cổ tay Hạ gia tiểu thư nhanh bị hắn bóp nát, bị hắn tâm ma làm đau. Muốn phản kháng, lại vô lực hạ thủ. Muốn thoát đi, lại càng không có cửa.

Cứ như vậy nhận mệnh sao?

Không, đây cũng không phải là tác phong của nàng.

Cho nên, suy nghĩ một lúc sau, nàng mạnh mẽ giơ chân lên, dùng sức đi lên và đá.

“Vương gia coi chừng?”

“Ngao?”

“Trời ạ !” Không nói gì liền quay đầu ra, Lý Như Phong ở trong lòng thở dài: vương gia đáng thương . Lần này thật hung mãnh đánh thẳng vào, nửa người dưới của hắn phỏng đoán đều nhanh tê liệt đi ?

Mọi người bốn phí xung quanh, lại nhìn thấy một màn như vậy lần nữa trợn mắt há hốc mồm – thì ra là, vị Hạ gia tiểu thư này lại mãnh liệt dữ dội như vậy ? Chân của nàng, rõ ràng... rõ ràng... Trời ơi ! Chỉ là nhìn thấy chân nàng xuất cước như vậy, tất cả các nam nhân đều mơ hồ cảm thấy nửa người dưới bắt đầu đau.

Bất quá, Hạ gia tiểu thư không thể quản được nhiều như vậy. Thật vất vả tập kích được hắn, lại càng vất vả làm cho hắn bị đau mà buông tay, chính mình đã lấy được tự do ngắn ngủi , nàng liền vội vã lui thân ra sau, vội kéo theo một người – là nha hoàn đang ngây ngốc tại một chỗ đó kể từ khi Hoàng Phủ Nam Ninh xuất hiện, dùng sức nhảy xuống, rơi vào trong nước.

“Tiểu bạch thỏ ! ”

Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt đại biến, bắt chập nửa người dưới đau đớn, cũng theo nàng nhảy xuống nước.

“Nhanh lên, bắt hai nàng trở lại !”

Lập tức, Lý Như Phong sắc mặt cũng trầm xuống hạ lệnh với bọn thị vệ.

“Vâng !”

Vì vậy tiếng « tôm tôm » liên tiếng vang lên, trên thuyền bọn thị vệ rối rít nhảy xuống nước, lục lọi bốn phía.

Trời ơi !

Hiện tại, thấy trận chiến như thế các lão bách tính cũng đã gần như muốn quên suy tư – là chuyện gì xảy ra thế này ? Minh vương gia, Hạ gia tiểu thư, còn có nhiều người như vậy, nháo đến nháo đi, phát sinh cái gì ? Vì sao bọn họ càng xem càng hồ đồ ?

Hay là nhiều người dễ xử lý chuyện.

Tất cả thị vệ xuống nước không bao lâu, liền có người ngoi lên báo cáo : “Bẩm báo tướng gia, thuộc hạ bắt được các nàng?”

“Nhanh dẫn lên đây !” Lý Như Phong vội vàng nhân tiện nói, “Đúng rồi, tìm vương gia, nói cho hắn không cần phải tìm, lập tức trở lại !”

“Vâng.”

Rất nhanh, Hạ gia tiểu thư chủ tớ hai người ướt sũng bị đưa lên thuyền, lần này tất yếu là thuyền của bọn họ.

Ánh mắt quét qua một bờ nhìn tiểu nha hoàn ngu si đần độn - - người này, nhìn dung mạo kia, đích thị là nha hoàn Tú nhi bên cạnh Bộ Nhu nhi cùng người này giống nhau như đúc . Mà còn dư lại một vị... Lý Như Phong khoe miệng cong lên, đối với nàng ôm quyền thi lễ: “Minh vương phi, nửa năm không gặp, người sống có tốt không?”

Toàn thân đều ướt sũng nước hồ, trên người còn tí tách tí tách chảy nước, Hạ gia tiểu thư cũng đã gặp bao nhiêu quần bách, chỉnh chu y phục đầu tóc, đứng dậy lạnh lùng nhìn hắn : “Vị công tử này, xin hỏi người vì sao phải ngăn cản tiểu nữ tắm đầu xuống hồ tự sát.”

Cái gì? ?

Nghe vậy, Lý Như Phong ngây ngốc.

“Người... Người là muốn tự sát?” Không phải là nghĩ nhảy xuống nước chạy trốn sao?

Hạ gia tiểu thư cúi đầu xuống: “Nếu không thế thì làm sao ? Ta là tiểu thư khuê các, từ nhỏ cha mẹ dạy bảo , nếu không lấy chồng, không được cùng nam nhân có quan hệ xác thịt. Nhưng bây giờ, người kia, thế nhưng... Thế nhưng... hắn...” Thanh âm nghẹn ngào, giơ tay lên tại khóe mắt lau lau nước mắt, “Trong sạch của ta dĩ nhiên bị hủy hết, ta sống trên đời còn có ý nghĩa gì? Còn không bằng chết tính?”

Nói xong, vội vàng xoay người, lại nhìn hướng hồ muốn nhảy xuống .

“Người đâu, ngăn cản nàng lại !”

Lập tức, Lý Như Phong lớn tiếng kêu lên.

Hai gã thị vệ vội vàng lập tức chặn người lại.

“Vị công tử này, người muốn làm gì? Chẳng lẽ Minh vương gia hấn nhục nhã tiểu nữ còn chưa đủ, các người còn phải nhục nhã ta như vậy sao?” Lập tức quay đầu lại , Hạ gia tiểu thư trừng mắt hấn quát khê.

Sao thế này ?

Tiểu nữ nhân này , ánh mắt quả thực bén nhọn và hung ác ? Thoạt nhìn không phải là cái người dễ trêu chọc vào.

Trong nội tâm chấn động, Lý Như Phong nhẹ nhàng cười một tiếng: “Có phải nhục nhã hay không, trong lòng người tự nhiên rõ ràng. Bất quá, hiện tại, ta là không thể nào cho người cứ như vậy rời đi.”

“Người có ý gì?” Hạ gia tiểu thư trong mắt hiện lên vài phần đề phòng.

Lý Như Phong cười cười, nháy mắt với bên cạnh . Hai gã thị vệ dần dần hướng về phía các nàng .

Hạ gia tiểu thư sắc mặt thay đổi khẩn trương kêu lên .“Người rốt cuộc muốn làm cái gì ? ”

Đột nhiên một con dao từ phía sau bổ tới, ở giữa gáy nàng, trước mắt của nàng tối sầm, thân thể đột nhiên mềm nhũn, vô lực té xuống.

Trước khi ngất đi, nàng tựa hồ nghe thấy bên tai một tiếng hô khẩn trương truyền đến :

“Tiểu bạch thỏ?”

158. Chương 160: Một Mực Chắc Chắn

Đau quá.

Đây là cảm giác duy nhất sau khi Hạ mộng tỉnh lại

Nhức đầu, cổ cũng đau nhức, giống như bị người ta hành hung qua. Nhất là cổ, là có người cầm lấy một cây gậy vung đánh nàng sao?

Nháy mắt mấy cái, cảm thấy ánh sáng mặt trời tựa hồ chói mắt đến quá phận, nhin không được đóng chặt con mắt, nhướng mày: những việc kia không phải nàng đã dặn mấy nha đầu kia rồi sao? Nàng đã sớm nói với các nha đầu rằng, nàng không thích buổi sáng bị ánh sáng mặt trời chiếu vào mắt nàng khiến nàng tỉnh, không cho phép làm cho giường của nàng nhắm ngay cửa phòng và cửa sổ cùng phương hướng à? Hiện tại các nàng như thế nào... Không đúng?

Nhìn khắp bốn phía, một loại dự cảm xấu ập vào lòng: Hoa Điều bệ cửa sổ, hồng Mộc gia cụ, còn có giường lớn dưới thân cổ kính khắc hoa, cùng với trước giường theo gió màn lụa màu trắng vũ động...bài trí xa lạ, hoàn cảnh xa lạ, nơi này không phải là gian phòng của nàng?

Đây là nơi nào?

Trong nội tâm không khỏi dâng lên từng đợt sợ hãi.

Vội vàng ngồi dậy. Nhưng là - -

“A?”

Lập tức, gáy truyền đến cảm giác đau đớn xé rách một hồi, làm cho nàng nhin không được hô nhỏ một tiếng, vô lực tê liệt ngã xuống giường. Hoàn hảo đệm giường dày đặc mềm mại, nàng chỉ là ở phía trên bật lên vài cái, không có đụng đau chính mình.

Lập tức, tiếng bước chân dồn dập đánh tới

“Tiểu thư?”

Xuất hiện ở trước mắt, là khuôn mặt nhỏ nhắn của Xuân Linh.

“Tiểu thư người không nên lộn xộn, ở trên cổ người hiện đang bị tổn thương còn ứ đọng máu nhiều lắm? Mặc dù đã bôi thuốc, nhưng đại phu đã phân phó, ngài cần nghỉ ngơi nhiều, chớ lộn xộn?” nói không ngừng, Xuân Linh tiến lên đón lấy, dè dặt, đem cái nệm êm dặt xuống phí dưới cổ nàng, sau đó đắp mền cho nàng.

Nhìn thấy nàng, Hạ Mộng yên tâm nhiều hơn.

“Xuân Linh.” Vội vàng nắm chặt tay của nàng, nàng nhỏ giọng hỏi, “Nơi này là nơi nào? Ta làm sao vậy?”

“Cái này...” Xuân Linh cúi đầu, không nói một câu.

“Tĩnh?” lại nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn truyền đến, câu hỏi của nam nhân truyền lọt vào trong tai.

Cái thanh âm này...

Trong nội tâm đột nhiên chấn động? Hạ Mộng ngẩng đầu lên, liền đối mặt với đôi mắt lạnh lẽo.

Thật sự là hắn?

Tim lại không nhin được hung hăng co rút lại, thân thể của nàng cũng run lên bần bật.

Nàng nhớ ra rồi?

Nàng ở trên hồ chơi thuyền, gặp được hắn, sau đó, hắn liền dây dưa, còn sống chết lôi kéo nàng không chịu buông tay. Cho dù nàng nắm chặt cơ hội cuối cùng nhảy xuống nước để tìm cách chạy trốn, thật không nghĩ đến, bọn họ người đông thể mạnh, bị bọn họ bắt trở lại?

Đúng rồi? Lập tức tâm lại chìm một chìm, nàng có thể chưa từng quên, là cái tên hỗn đản nào đem nàng cho bắt trở lại, còn gọi người đem nàng cho đánh nát.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến. Trong nháy mắt, tên hỗn đản kia cũng xuất hiện.

“Vương phi, người đã tỉnh?” So với nữ nhân hắn còn xinh đẹp hơn, mang trên mặt một tia cười yếu ớt, Lý Như Phong lững thững vượt qua ngưỡng cửa, đối với nàng gật đầu hành lễ.

Được cái rắm. Đừng tưởng rằng tỷ không biết, người hiện tại trong lòng đang nhìn có chút cười hả hê đấy.

Trong nội tâm cắn răng khế gọi, Hạ Mộng nháy mắt mấy cái, vẻ mặt mê man nhìn sang: “Các vị là...”

“Nhu Nhi, nàng không nhớ rõ bản vương sao?” Lập tức, một bàn tay ấm áp nắm giữ cánh tay của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh cuống cuống quát hỏi.

Vội vàng quay lại nhìn, Hạ Mộng xem hắn: “Người là ai? A?” Nhưng lập tức, ánh mắt nàng sáng lên, liên tục không ngừng từ trên giường nhảy dựng lên, “Minh vương gia? Tiểu nữ tham kiến minh vương ”

Nhưng mới đứng lên, trên cổ đau đớn lần nữa đánh tới, làm cho thân thể của nàng nghiêng một cái, thiếu chút nữa té đến trên giường.

Sở dĩ nàng không có ngã xuống, đó là bởi vì Hoàng Phủ Nam Ninh kịp thời ôm lấy nàng.

Hai mắt nhắm chặt từ từ mở ra, đương lại gặp khuôn mặt của Hoàng Phủ Nam Ninh gần trong gang tấc sát với mặt nàng, sắc mặt Hạ Mộng không được tốt lắm. “Minh vương gia, xin ngài buông tay tiểu nữ. Nam nữ thụ thụ bất thân, tiểu nữ trong sạch thật sự là không thể để bị điểm ô.”

“Cái gì trong sạch? Nàng là vương phi của bản vương, trong sạch của nàng đều là của bản vương , bản vương đụng nàng, đó là đạo lý hiển nhiên, tại sao làm bản được?”

Vừa nghe lời này, Hoàng Phủ Nam Ninh trên mặt mãnh liệt trầm xuống, lập tức không vui quát khê đi ra.

Thân thể mảnh mai run lên bần bật. Một giọt lệ từ khóe mắt nặn ra, chậm rãi chảy xuống: “Minh vương gia, ngài đang nói cái gì? Tiểu nữ nghe không hiểu, là thật nghe không hiểu? Tiểu nữ cùng người không có bất cứ quan hệ nào”

“Nàng nói cái gì? Nàng tự mình xưng cái gì?” Ngay lập tức mặt trầm xuống, thanh âm của Hoàng Phủ Nam Ninh thấp chìm xuống, “Nàng gọi bản vương là cái gì? Nàng lại gọi một lần thử xem?”

Đối mặt với hắn như vậy, nhìn tư thế hắn hùng hổ dọa người, ai dám nói gì nữa.

Hạ Mộng thân thể lại hung hăng run lên, sít sao cắn chặt môi, cơ hồ ngay cả lời muốn nói đều nói không nên lời

Hoàng Phủ Nam Ninh trên mặt càng lúc càng âm trầm, hai tay cơ hồ nắm chặt bả vai của nàng: “Nhu Nhi?”

“Vương gia?” Lập tức, Lý Như Phong chạy tới, “Ngài nên buông tay ra trước, vương phi nàng bị người làm cho sợ hãi.”

“Ta còn bị nàng ấy làm cho sợ hãi hơn đây.” Không cam tâm tình nguyện buông tay ra, Hoàng Phủ Nam Ninh thở phì phì tức giận.

Hạ Mộng lại run lên, vội vàng hướng giữa giường thối lui, mở to một đôi mắt đầy hoảng sợ nhìn bọn họ.

Lý Như Phong quan sát nàng một chút, lại quay đầu lại. “Vương gia, ta cảm thấy có khả năng vương phi đã xảy ra chuyện gì đó, mắt trí nhớ chẳng hạn? Nếu không, nàng không như thế.”

“Người nói cái gì?”

Trong mắt lập tức gió lốc nổi lên, Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu trở lại, sắc mặt cực đoan khó coi.

Lý Như Phong cúi đầu: “Bất quá là suy đoán mà thôi. Bất quá, xem biểu hiện của minh vương phi bây giờ, rất giống như thế.”

Kéo kẹt kéo kẹt...

Lập tức, âm thanh các khớp xương chạm vào nhau truyền đến, là âm thanh Hoàng Phủ Nam Ninh dùng sức nắm chặt quả đấm. Hít sâu một cái, lại quay đầu xem người đang ngồi trên giường một chút, thân thể nàng run lên, vội vàng hướng bên trong lui vào.

“Vương gia, ta nghĩ hay là thỉnh đại phu đến vì vương phi trị liệu một chút, xem là chuyện gì xảy ra đi” Vỗ vỗ vai của hắn, Lý Như Phong thấp giọng nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại hít sâu một cái, nhìn chằm chằm Hạ Mộng nhìn một hồi lâu, mới gật gật đầu: “Đại phu đâu? Gọi hắn mau nhanh lên tới đây?”

“Dạ?”

Vì vậy, ngoài cửa đại phu đang chờ liền chạy vội tiến vào. “Vương... Vương gia, tiểu nhân đến rồi ”

“Nhanh lên một chút, xem nàng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Dạ” Vội vàng như con gà con mổ thóc giống gặt đầu, đại phu dè dặt đi tới, đối với Hạ Mộng đưa tay ra, “Minh vương phi, thỉnh đem bàn tay tới đây, cho tiểu nhân bắt mạch.”

“Minh vương phi? Nói ta sao?” Sững sờ một hồi lâu, Hạ Mộng mới quay đầu, nhỏ giọng hỏi.

“Đương nhiên là nàng? Trừ nàng ra, trên đời còn có ai dám tự xưng minh vương phi?” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức quát khê, giọng nói rất bức mình.

Hạ Mộng lại bị dọa đến run lên.

“Vương gia, nhỏ giọng một chút, người hù đến vương phi.” Vội vàng dè dặt lại, Lý Như Phong thì thầm khẽ mỉm cười, “Đúng vậy, chính là người, minh vương phi.”

Hạ Mộng vội vàng lắc đầu: “Các người nhận lầm người. Ta không phải là minh vương phi”

“Nàng... ”

“Bất kể là không phải hay là phải, người trước tiên đưa tay ra cho đại phu xem một chút đi” Vội vàng chặn lời Hoàng Phủ Nam Ninh lại mà nói, Lý Như Phong nhẹ nhàng cười.

Hạ Mộng ngẩn ra, thần sắc tựa hồ có chút do dự.

Lý Như Phong tiếp tục cười: “Vương phi, nhanh lên đi, không cần phải lãng phí thời gian . Nếu không, thần không có đủ khả năng kiềm nén vương gia ,ngài ấy mà kiềm nén không được, sẽ trực tiếp xông tới đó.”

Khốn kiếp?

Nói không chừng Hoàng Phủ Nam Ninh căn bản không có ý nghĩ như vậy. Nhưng hắn vừa nói như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh khẳng định cũng đã bắt đầu có ý làm như vậy.

Thân thể mảnh mai lại run lên, Hạ Mộng bất đắc dĩ, từ từ hướng bên giường đi đi

Cánh tay tuyết trắng nhẹ nhàng đặt tại mép giường, đại phu liền tranh thủ lấy khăn lụa đệm ở cổ tay nàng, sau đó đưa ngón tay bắt mạch, nghiêng tai lắng nghe một hồi. Nhưng càng nghe, lông mày càng nhăn lại.

“Như thế nào? Nàng rốt cuộc là thế nào?”

Mắt thấy hắn nghe một hồi lâu lại không có chút kết quả nào, Hoàng Phủ Nam Ninh nhin không được muốn hỏi.

Đại phu vội vàng đứng dậy: “Hồi vương gia, tiểu nhân vô năng, không có phát hiện ra Hạ tiểu thư... à Minh vương phi thân thể có bất kỳ điều gì khác thường.”

“Lang băm.”

Lập tức, quát lạnh một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh một phát bắt được hắn đã ném đi ra ngoài. “Người đâu ,tìm đại phu danh tiếng nhất tới đây, đại phu giỏi nhất Giang Nam.”

“Vương gia, vị này chính là đại phu giỏi nhất Giang Nam .” Bên cạnh, Lý Như Phong nhỏ giọng nhắc nhở.

Hoàng Phủ Nam Ninh sững sờ, lập tức khòe miệng xé ra: “Hữu danh vô thực, nên đánh. Người đâu, đem hắn đánh một trăm hèo rồi ném đi ra ngoài. Rồi đem tất cả danh y Giang Nam tìm về đây , xem cho vương phi một chút”

“Dạ”

Bên ngoài có người đáp lời, các loại tiếng bước chân đi xa.

Đáng thương cho đại phu. Lập tức cúi đầu, Hạ Mộng ở trong lòng ai oán trong ba giây đồng hồ. Gặp được vị vương gia hỉ nộ vô thường, thật sự là bất hạnh mà.

Lại ngẩng đầu, xem một chút tên nam nhân này lại bắt đầu hướng về bên cạnh mình, ngay cả đau đớn trên cổ nàng đều chẳng quan tâm, vội vàng liền hướng bên trong thối lui.

“Nhu Nhi, nàng chạy cái gì?”

Nhưng lập tức, cánh tay dài của Hoàng Phủ Nam Ninh nhắc lên, đem người của nàng ôm chặt lấy.

Hạ Mộng dùng sức giãy giụa. “Minh vương gia, thỉnh buông tay. Nam nữ thụ thụ bất thân”

” Thụ thụ bất thân đi chết đi ? Chúng ta cũng đã hôn qua không biết bao nhiêu lần rồi”

“Ách... Vương gia ” Nghe nói như thế, Lý Như Phong khòe miệng vừa kéo, vội vàng để lại tay của hắn, “Có mấy lời, chuyện riêng tư của các người có thể tìm chỗ riêng nói một chút nữa. Trước mặt nhiều người như vậy, thật không hay mà”

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức liếc hắn một cái: “Làm sao người vẫn còn ở nơi này?”

Chẳng lẽ nói, hắn đã sớm nên đi sao?

159. Chương 161

Tên vương gia vô lương tâm, diễn hình qua sông đoạn cầu mà ... Nhưng không đúng nha. Con sông này đường như còn không có chảy qua đây?

Vội vàng lại lôi kéo tay của hắn: “Vương gia, người không cần phải bức bách vương phi như vậy . Nàng mới từ trong hồ được cứu lên, trên cổ còn mang theo tổn thương, hiện tại nhất định còn chưa tỉnh hồn, chúng ta trước hết để cho nàng nghỉ ngơi thật tốt một chút, đợi ngày mai hỏi nàng một ít chuyện cũng không muộn.”

“Bản vương không đợi được. Thật vất vả mới tìm được nàng, bản vương có rất nhiều điều muốn nói với nàng, bản vương hiện tại sẽ hỏi” khuôn mặt tuần tú trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh không quan tâm kêu to.

Lý Như Phong đầu ông ông không dứt

“Vương gia, người không thể như vậy.”

Hoàng Phủ Nam Ninh lườm hắn một cái. “Hành vi việc làm của ta, người có tư cách gì nhúng tay sao”

Lý Như Phong vô lực. “Vương thần không muốn nhúng tay vào chuyện của người. Nhưng chủ yếu là hiện tại vương phi nàng... Tình huống của nàng, người cũng biết.”

“Ta biết rõ.” Mặt trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh nhìn lại nàng một chút, trên mặt cũng hiện lên tia thống khổ.

“Cho nên, chúng ta đi ra ngoài trước đi. Làm cho nàng tỉnh táo một hồi. Một hồi nữa tìm đại phu đến đây, chúng ta lại cho đại phu xem một chút, xem nàng rốt cuộc là như thế nào.” Kéo kéo hắn, Lý Như Phong nhỏ giọng khuyên nhủ.

Hoàng Phủ Nam Ninh ngồi tại nguyên chỗ, không có nhúc nhích .

Lý Như Phong vội vàng lại kéo kéo hắn. “Vương gia, đi thôi? Vương phi hiện tại đã bị người hù đến phát hoảng.”

“Được rồi”

Rốt cục, hắn thấp thỏm dài, đứng dậy.

Lý Như Phong liền vội vàng gạt đầu, kéo tay của hắn: “Chúng ta đi thôi”

Mới quay người lại, đột nhiên phát giác được ánh mắt trên tức nhìn vào nơi hai tay tiếp xúc của hai người bọn họ. Lý Như Phong cước bộ dừng lại, vội vàng xoay người, nhìn thấy nhưng lại co lại ở một góc, vội vàng vào đầu gối giữa Hạ Mộng. Khóe miệng nháy lên, trong mắt của hắn quẹt một tia tinh quang chớp lóe rồi biến mất.

“Làm sao vậy?” dừng bước lại, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng hỏi.

Lý Như Phong lắc đầu: “Không có gì. Chỉ là có chút không yên lòng với vương phi thôi.”

Hắn cũng không yên tâm. Nhưng mắt thấy vẻ mặt xa lạ cùng phòng bị của nàng, trong lòng của hắn thật phần khó chịu. Hoàng Phủ Nam Ninh trong lòng kêu, thấp giọng thở dài. Hai người trước sau ly khai.

Cửa phòng đóng lại trong nháy mắt, Hạ Mộng rốt cục thở dài một hơi, vội vàng ngăn đầu lên.

“Xuân Linh?” Đối với nha đầu đứng trong góc vẫy vẫy tay.

Xuân Linh vội vàng bước nhỏ chạy tới: “Tiểu thư?”

“Vừa rồi... lúc ta hôn mê, bọn họ có hỏi ngươi cái gì không?”

“Có.” Xuân Linh liền vội vàng gật đầu.

“Hỏi cái gì?”

“Bọn họ hỏi tên nô tỳ, còn có tên tiểu thư của ngươi, cùng với xuất thân, quê quán, còn có rất nhiều.”

Quả nhiên? Mâu quang trầm xuống, Hạ Mộng vội hỏi: “Kia ngươi trả lời như thế nào?”

“Hết thấy dựa theo phân phó của tiểu thư. Nô tỳ không có nói nhiều.”

Rất tốt, Hạ Mộng gật đầu. “Đúng là, bọn họ chắc cũng không dễ dàng tin tưởng đi?”

“Bọn họ không tin. Nhưng nô tỳ chỉ một mực chắc chắn như thế. Bọn họ hỏi lại một chút, nô tỳ liền nói không biết. Cho nên, hỏi cuối cùng, bọn họ mặc dù sắc mặt thật không tốt, nhưng vẫn cho nô tỳ ra ngoài, làm cho nô tỳ đến hầu hạ tiểu thư ngươi.”

Không sai. Liền vội vàng gật đầu, Hạ Mộng nhẹ xả giận, xoa xoa đầu nhỏ của nàng: “Ngươi làm rất khá.”

Xuân Linh vội vàng cũng thở ra, trong mắt lại tràn đầy lo lắng: “Tiểu thư, bây giờ nên làm gì? Vương gia bọn họ thế nào cũng đã tìm tới cửa. Còn có Nhị tiểu thư, nàng còn ở nhà. Không biết bọn họ có thể tìm ra không?”

“Ta cũng không biết.” Tròng mắt, Hạ Mộng thở dài một tiếng, “Cũng đã nửa năm, hẳn vì cái gì còn chưa hết hi vọng? Hơn nữa, hẳn lại còn chủ động tìm tới tận cửa? Hẳn thế nào tìm được chúng ta?” Nàng cho rằng hành tung của các nàng đã đủ bí ẩn mà.

Xuân Linh lắc đầu: “Nô tỳ không biết.”

Đúng vậy, chính là nửa năm trước các nàng thừa dịp ra cửa bái Quan Âm rồi trốn mất. Bất quá, hiện nay, các nàng sớm đã cải danh đổi họ, bên ngoài tiêu dao nửa năm rồi.

Vốn cho rằng nửa đời sau cũng có thể tiếp tục tiêu dao như vậy. Nhưng bây giờ, đột nhiên lại nhìn thấy hai người này còn tưởng rằng đời này cũng sẽ không gặp lại, Hạ Mộng trong lòng có vài phần kích động, nhưng buồn bã là chính.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao lại trùng hợp như vậy? Hôm nay bất quá nàng nảy lòng tham đi ra vui đùa một chút. Như thế nào liền gặp được bọn họ?

Thật đau đầu.

Hé ra nụ cười mỉm đập vào trong đầu nàng, kia gương mặt như hoa như ngọc, còn có trên mặt một màn kia nhẹ nhàng, tựa hồ hết thấy đều ở trong dự liệu của hắn, làm cho tâm nàng mãnh liệt trầm xuống dưới.

“Lý, Như, Phong.”

Từng chữ từng câu, nàng cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi đem tên của hắn gọi đi ra.

“Tiểu thư?” Xuân Linh sững sờ, vội vàng thấp hỏi.

Hạ Mộng lắc đầu, sờ đầu của nàng: “Không có gì. Kế tiếp, ngươi cái gì cũng đừng để ý, chỉ để ý ở bên cạnh ta hầu hạ là tốt rồi. Hiện tại, ta dặn dò cho ngươi một ít chuyện, ngươi nhớ kỹ, chờ sau khi trời tối...”

Nói nói, môi của nàng dần dần hướng tới lỗ tai Xuân Linh, thanh âm cũng lúc càng nhỏ, chỉ có hai người có thể nghe được.

Xuân Linh vội vàng mở to mắt, ngưng thần nín thở nghe nàng lời nói. Vừa nghe, vừa không ngừng gật đầu.

Rất nhanh, Hoàng Phủ Nam Ninh sai người mời đại phu đến. Thậm chí có hai mươi tên.

Khi biết những người này đều ở Giang Nam đều có chút danh tiếng, hần bữu môi, lập tức để cho bọn họ căn cứ danh tiếng lớn nhỏ xếp hàng, lần lượt cho Hạ Mộng trị liệu tới.

Đi ngang qua một phen nghỉ ngơi và hồi phục sau, Hạ Mộng nhu thuận nhiều hơn, không quản xem bọn họ làm cái gì gió gì gọi nàng làm cái gì, nàng đều không lên tiếng, chỉ ôn thuận phối hợp.

Nhưng là, thay nhau trị liệu xuống, hai mươi vị danh y đều chỉ có nói có một - - “Hạ tiểu thư thân thể rất tốt, không có đáng ngại.”

“Phế vật. Lang băm. Đồ vô dụng”

Người thứ nhất thứ hai, hần còn cảm thấy không có gì. Nhưng người thứ chín, thứ mười còn nói như vậy sau đó, Hoàng Phủ Nam Ninh giận tím mặt, ngay tại chỗ tức miệng chửi ầm lên đứng lên. Mà khi người cuối cùng cũng một câu nói không thay đổi, hần đã phần nộ như muốn giết người rồi.

“A? Thật đáng sợ?”

Lập tức, thân thể Hạ Mộng lại đột nhiên phát run, vội vàng kéo chăn mền núp ở một góc tú sàng. Một đám đại phu vội vàng quỳ xuống đất, một tiếng đều không dám nói.

Lý Như Phong liền vội vàng tiến lên đến, đem Hoàng Phủ Nam Ninh đè lại: “Vương gia xin bớt giận”

“Tức cái gì giận? Đây nguyên một đám lang băm, cũng dám tự xưng là danh y Giang Nam? Nguyên một đám ngay cả người bệnh đều dò xét không được, quả thực uống làm danh y” Cẩn rằng, Hoàng Phủ Nam Ninh không vui quát khê.

Một đám đại phu bị hù dọa toàn thân tóc trắng đứng khê run, cơ hồ đem mặt dán vào trên mặt đất đi.

“Người đâu, đem bọn họ đi xuống, mỗi người đánh một trăm hèo? Sau đó treo ở cửa thành thị chúng ta ngày, làm cho người ta nhận rõ mặt mũi thật của bọn họ”

Ba Ngày?

Hần một chiêu này quá ác đi. Nếu thực là như thế, mặt của bọn họ đều muốn mất hết.

“Vương, vương gia.”

Vừa dứt lời, trong đám người có một người cả gan ngẩng đầu lên, dè dặt gọi một tiếng.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức đem ánh mắt lạnh như băng nhảy vào bắn xuyên qua: “Làm gì?”

“Thảo dân có câu này, không biết có nên nói hay không.”

“Nói?”

“Tiểu nhân cho rằng, minh vương phi nàng... mắc phải chứng mất trí nhớ.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh chau mày, “Bệnh chứng gì?”

“Chứng mất trí nhớ” Đại phu nhỏ giọng nói.

Lý Như Phong cũng chợt nhíu mày: “Chính là cái gọi là sẽ quên đi quá khứ, ngay cả tên của mình các loại cũng không nhớ sao?”

“Đúng vậy.” Đại phu liền vội vàng gật đầu.

Hoàng Phủ Nam Ninh lông mày trong một lúc nhăn càng chặt hơn. “Người nói, vương phi của bản vương, nàng phải chính là mắc cái bệnh này?”

Đại phu vội vàng cúi đầu: “Tiểu nhân bất quá là lớn mật suy đoán. Bởi vì, vương phi không phải nói nàng không nhớ rõ vương gia ngài sao?” Nhưng là, người ta rõ ràng là có thân phận có tên. Bất quá, lời này hẳn tự nhiên là không dám nói ra khỏi miệng. Dù sao, hẳn cũng muốn mạng sống.

Mà Hoàng Phủ Nam Ninh, nghe nói như thế sau, tạm chấp nhận.

“Nói như vậy, còn đích xác là như thế.” Nhưng lập tức, sắc mặt trầm xuống, “Vậy người nói, nàng là thế nào mà biến thành như vậy?”

“Cái này... Loại bệnh này, tiểu nhân trước kia cũng chưa thấy qua, bất quá sách y thuật có ghi lại. Tựa hồ, là bị thương hoặc tổn thương quá độ, hoặc là bị ngoại giới tổn thương, tỷ như đụng vào đầu các loại, làm bị thương đầu óc, thì có thể phải loại bệnh này.”

“Phế vật” Mở miệng một tiếng không biết, mở miệng một tiếng khả năng, mà ngay cả khẳng định lời nói cũng không chịu nói, Hoàng Phủ Nam Ninh tức giận lần nữa dâng trào, “Tất cả đều cút ra ngoài?”

“Dạ?”

Lần này là cút? Không cần bị đánh, cũng không cần treo ở cửa thành thị chúng, chính là đại xá đi? Mọi người liên tục không ngừng gật đầu, vội vàng chạy mất.

“Vương gia.” Mà Lý Như Phong, hẳn thông thả bước lên trước, như có điều suy nghĩ “Ta cảm thấy được, vừa rồi vị kia đại phu nói tựa hồ rất có đạo lý.”

“Cái gì đạo lý?” Hoàng Phủ Nam Ninh liền lạnh giọng

“Ta cho rằng, vương phi hẳn là bị đụng vào đầu, làm mất trí nhớ. Sau đó, lại trải qua rất nhiều chuyện, mới có thể trở nên như thế.” Thấp giọng nói, hẳn nhìn lại hướng Hạ Mộng, “Vương phi, dám hỏi một câu, nửa năm trước, ngươi có phải hay không bị qua một lần tổn thương?”

“Làm sao người biết?” Lập tức trừng mắt, Hạ Mộng vẽ mặt kinh ngạc nhìn hẳn.

Quả nhiên?

Hai nam nhân trong lòng lập tức một hồi kích động, Hoàng Phủ Nam Ninh gắt gao nhìn xem nàng: “Nhu Nhi, nửa năm trước xảy ra chuyện gì, nàng nói mau? Nhanh lên?”

“Ta... Ta không biết.” Vừa thấy hẳn lại hướng kẻ cạnh mình, Hạ Mộng vội vàng ôm chặt chần mèn, “Ta chỉ biết nửa năm trước, ta cùng muội muội ra cửa du ngoạn sau đó, tựa hồ con ngựa chấn kinh, đem chúng ta từ trong xe ngựa ngã. Chúng ta đều đụng vào ven đường tảng đá hôn mê bất tỉnh, chờ tỉnh lại sau đó, là nhất thời đã quên chuyện trước kia. Nhưng là, về sau cha ta tỉ mỉ chăm sóc, còn có đại phu cứu trị, chúng ta đã nhớ tới chuyện đã qua, không có lại quên mất.”

Như vậy phải không?

Lòng tràn đầy vui mừng bị nàng một phen dập tắt, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt lại sa sút tinh thần xuống.

Lý Như Phong vội vàng lại chuyển hướng bên cạnh Xuân Linh: “Vậy còn nàng? Đầu của nàng cũng đụng vào hòn đá?”

“Không có.” Xuân Linh liền vội vàng lắc đầu, “Ta là nửa năm trước mới bị lão gia mua về hầu hạ tiểu thư. Cái này trước đây ta không phải là cũng đã nói rồi sao?”

Đúng là như thế. Nàng là nói như vậy.

Nhất thời đang lúc, hai nam nhân trong lòng đều có chút thất vọng.

“Vương gia.” Quay đầu, Lý Như Phong thấp giọng kêu. Hai mắt thẳng tắp nhìn hẳn, tựa hồ muốn nói gì.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại hừ lạnh một tiếng, một phát bắt được cổ tay nàng: “Bất kể nàng mất trí nhớ không có mất trí nhớ, nàng là Nhu Nhi, vương phi của bản vương, tuyệt đối đúng như vậy.”

160. Chương 162: Chạy Trốn Không Thành

Theo tiếng hô to như chém đinh chặt sắt, thân phận Hạ Mộng đã được xác định.

Sau đó, nàng được xem như Minh vương phi mà hầu hạ.

Đối với tình huống như vậy, Hạ Mộng đành vô lực, nàng không thể làm gì khác.

Dần dần, đến buổi tối, nến đỏ chiếu rọi, là lúc ngủ. Nhưng là, Hạ Mộng không dám ngủ. Bởi vì - - Hoàng Phủ Nam Ninh thế nhưng lại một mình đi vào gian phòng của nàng, không chịu đi?

“Người... Người muốn làm gì?”

Vội vàng kéo lại chăn mền bao lấy thân thể, Hạ Mộng núp ở góc giường run giọng hỏi.

“Ngủ.” Hoàng Phủ Nam Ninh nói, bắt đầu cởi áo nới dây lưng.

Hắn muốn gì đây?

Trong lòng thầm mắng một câu, Hạ Mộng gắt gao trừng mắt nhìn hắn: “Minh vương gia, tiểu nữ không phải là vương phi của ngài, thật sự không phải”.

“Ta nói phải thì là phải!!!” Nhàn nhạt nghiêng mắt nhìn nàng một cái, Hoàng Phủ Nam Ninh vừa nói, vung tay một cái, áo khoác bay ra ngoài.

Hạ Mộng cắn môi: “Tiểu nữ thật không phải. Kính xin vương gia ngài minh xét”

“Bản vương đã minh xét qua.” Hoàng Phủ Nam Ninh nói, từng bước từng bước đi về phía nàng.

Hạ Mộng vội vàng ôm chần mền hướng bên cạnh: “Vương gia, người... Người sẽ không thật muốn cùng tiểu nữ cùng giường chung gối đi?”

Hoàng Phủ Nam Ninh đáp lại là đặt mông ngồi tại mép giường, cởi giày.

Trong nội tâm run lên, hai tay Hạ Mộng càng nắm chặt chăn mền.

Sau đó, nàng trở mắt nhìn Hoàng Phủ Nam Ninh cởi giày, bò lên giường.

Mà nàng, ngay khi hắn xoay người trong nháy mắt, một tay lấy chăn mền hướng trên đầu của hắn quăng ra, thẳng hướng dưới giường chạy đi?

“Tiểu bạch thỏ?”

Lập tức kêu to, Hoàng Phủ Nam Ninh ném chăn mền nhảy xuống giường, ngay khi nàng tới trước cửa một bàn tay ôm chặt eo nàng, đem nàng lôi trở về.

“Cứu mạng. Cứu mạng ”

Vội vàng, Hạ Mộng giương nanh múa vuốt kêu to lên.

Sao phải vậy chứ, nơi này là địa bàn của Minh vương gia hắn, nào ai dám không có mặt mạo hiểm đắc tội Minh vương gia đến giải cứu nàng? Cho nên, cho dù là nghe được nàng kêu cứu, nha hoàn bọn sai vật phía ngoài ngoại trừ ở trong lòng đối nàng thương tiếc, liền không còn khách nào khác.

Trong phòng, xách nàng giống như túm vật nhỏ bé, ném trở về trên giường. Hạ Mộng xoay người một cái, lại muốn bò xuống chạy trốn, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức đè lại nàng: “Không cho phép chạy”

“Cứu mạng ”

Nếu đã chạy không nổi, vậy thì kêu cứu. Nhưng mới lên tiếng, tay Hoàng Phủ Nam Ninh đã che miệng nàng.

“Không được kêu”

“Ngô ngô” Trông thấy hắn đáy mắt toát ra ánh lửa, biết rõ lão nhân gia hắn đang bộ phát, Hạ Mộng trong lòng căng thẳng, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Hoàng Phủ Nam Ninh mới buông tay ra, lại một tay lấy nàng đẩy tới bên trong đi: “Tốt lắm, ngủ đi”

Hạ Mộng mím môi không nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh trước nằm xuống. Vừa quay đầu lại, phát hiện nàng còn đoan đoan chính chính ngồi ở chỗ kia, lại nhướn mày: “Nàng làm gì?”

“Vương gia, cầu xin van xin ngài, ngài cho tiểu nữ một con đường sống đi. Nếu là thật sự cùng ngài cùng giường chung gối một đêm, kia tiểu nữ danh dự chính là hủy định rồi. Ngài như vậy, làm cho tiểu nữ về sau còn thể nào lập gia đình ”

Một đôi sáng trong mắt to trong tràn đầy khẩn cầu, Hạ Mộng nhỏ giọng nói.

“Nàng còn muốn lập gia đình?” Được nghe lời ấy, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt mãnh liệt chìm xuống, “Tiểu bạch thỏ, nàng đã là người bản vương, nàng còn muốn gả cho người khác? Nàng muốn gả cho ai? Sự huynh nàng sao?” bộ dáng dữ dội hung ác như vậy, giương như chỉ cần nàng dám nói tên người kia ra, hấn lập tức sẽ giết chết người ta mất?

Hắn còn nhớ rõ một người ?

Hạ Mộng một chút sững sờ. Nếu là hắn không đề cập tới, nàng đều đã nhanh quên còn có một nhân vật kia .

Liên vội vàng lắc đầu: “Tiểu nữ chưa có ai, vị hôn phu tiểu nữ còn chưa có”

“Ai nói ? Bản vương sẽ là vị hôn phu của nàng” Khóe miệng xé ra, Hoàng Phủ Nam Ninh một phát bắt được cổ tay của nàng, “Tới đây đi cái gì danh dự, ít nói trước mặt bổn vương đi”

“?”

“Đúng là - - ”

”Nói nữa, đừng trách bản vương lại đối với nàng làm chuyện khác. Hạ Mộng lập tức câm miệng, tiểu tâm can nhảy dựng lên.

Cái khác? Sẽ không... Đối với nàng làm bậy đi?

Nghĩ tới đây, thân thể khẽ run, gò má ửng hồng, vội vàng cúi đầu.

Nàng ngoan, Hoàng Phủ Nam Ninh liền hài lòng. Lại một tay đem nàng ôm vào lòng.

Hạ Mộng lập tức lại một rung động: “Vương gia?”

“Không được lộn xộn.” Chính là mâu quang lạnh lẽo, Hoàng Phủ Nam Ninh trầm giọng quát lên.

Hạ Mộng lập tức bất động.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại hài lòng gật đầu, kéo chăn mềm đắp kín cho hai người: “Tốt lắm, ngủ đi”

Cứ như vậy, hấn làm cho nàng như thế nào ngủ .

Hạ Mộng cắn môi, nàng cảm giác mình nhanh khẩn trương muốn chết.

Xú nam nhân, hấn tại sao phải đối với nàng như vậy? Nàng nhớ rõ, cho dù là lúc trước, hấn cũng không cùng nàng như vậy ngủ qua . Trừ lần này ra một đêm trước khi đi, hai người bọn họ là ngủ ở trên một cái giường bên ngoài. Nhưng lần đó, bọn họ cũng không có bày ra loại tư thái này đi?

Nhưng là, cứ việc trong lòng một trăm không vui, nàng lại một câu nói cũng không dám nói. Dù sao, một khi nói ra, kia sẽ làm lộ a? Chỉ có thể cắn răng ầm nhẫn, đem hết thủy khó chịu đều nuốt vào trong bụng đi.

Mà Hoàng Phủ Nam Ninh, đem nàng ôm vào trong ngực, hấn thở dài một hơi, nói ra một tiếng: “Tiểu bạch thỏ, bản vương rất cuộc tìm được nàng.”

A a a? Ai bảo người tìm ? Ai bảo ?

Nửa năm qua này, người không phải là luôn cùng người khác thân ái như gió song túc song tê sao? Ta cho các người điều kiện tốt như vậy, người làm gì không nắm chặt nhất cử nhất động của hân mà bắt lại, mà muốn cùng ta dây dưa? Ta thật vất vả mới từ cái chỗ kia trốn ra được . Hạ Mộng lệ rơi trong lòng.

Bất quá sau đó cũng tốt, nói xong câu đó sau, Hoàng Phủ Nam Ninh liền ngậm miệng.

Hai tay ôm eo của nàng, hân nhắm mắt lại, tựa hồ là trầm tĩnh lại .

Rất nhanh, tiếng hít đều đều thổi truyền lọt vào trong tai, hân ngủ thiếp đi.

Nhưng là?

Khốn kiếp.Coi như là bồi ngủ đi, hai tay của hân còn gắt gao ôm eo của nàng, điều này làm cho nàng như thế nào chạy ?

Hạ Mộng mau tức chết rồi.

Nhưng lập tức, không lâu sau khi chìm vào giấc ngủ, Hoàng Phủ Nam Ninh hừ nhẹ một tiếng, đột nhiên buông tay ra, sau đó xoay người một cái, giang rộng tay chân, hiện lên một người đang nằm hình chữ đại trên giường. Một tay một chân quét tới phía sau, thiếu chút nữa đem nàng đẩy xuống?

Vội vàng đứng dậy, cho lão nhân gia hân có đủ chỗ trống.

Nhìn lại một chút người nam nhân này - -

O o, o o.

Hân nhắm mắt lại, ngủ thực sâu.

Ha ha, thật sự là trời cũng giúp ta sao?

Vừa thấy như thế, Hạ Mộng lập tức cười đắc ý. Vội vàng một tay vịn chặt đầu giường, rón rén bò xuống giường. Sau đó, nhặt lên y phục lung tung của mình, rón ra rón rén đi ra cửa.

“Tiểu bạch thổ.”

Nhưng là, còn chưa đi ra được vài bước, bỗng nhiên lại nghe được một tiếng khê gọi từ phía sau truyền đến.

161. Chương 163

Hạ Mộng thân hình lập tức cứng đờ. Một trận rét run từ trong cơ thể phát ra.

Chính mình sẽ không mệnh khổ như vậy đi?

Qua một lúc:“Tiểu bạch thổ, bản vương rốt cuộc tìm được nàng, rốt cuộc tìm được nàng, rốt cục... Tiểu bạch thổ, tiểu bạch thổ...”

Tiền đà, lại liên tiếp nhưng lời nói ngọt ngào đó truyền vào trong tai nàng, tựa hồ là lẩm bẩm tự nói, Hạ Mộng thở dài một hơi: hoàn hảo hoàn hảo, hân là đang nói mớ.

Nhưng là, ngay khi thổi phào nhẹ nhõm, nàng lại cảm thấy trong lòng có chút co rút đau đớn. Nhịn không được quay đầu lại, xem tuần nhan hân ngủ say, nàng cắn cắn môi, nhắm tâm quay đầu đi.

“Minh vương gia, đa tạ ưu ái. Nhưng là, chúng ta vốn cũng không phải là người cùng một thế giới. Cho nên, về sau chúng ta ai đi đường nấy, không cần phải lại gặp nhau đi. Người cũng không cần tìm ta nữa. Sau này, ta tuyệt đối sẽ không để người tìm được ta.”

Dịu dàng bỏ lại một câu nói, nàng xoay người, rón rén đẩy cửa phòng ra, lặng lẽ đi ra ngoài.

“Tiểu thư, người đã ra?”

Đi được vài bước, một bóng đen từ sau một cây đại thụ nhảy ra. Người này, đúng là đã chờ hồi lâu Xuân Linh.

Hạ Mộng gật đầu:“Chúng ta đi thôi?”

“Vương gia đâu?” Quay đầu lại xem một chút, Xuân Linh vẻ mặt khẩn trương hỏi.

“Hắn ngủ thiếp đi, nếu như không có động tĩnh gì lớn hẳn sẽ không tỉnh lại.” Hạ Mộng nhỏ giọng nói.

Xuân Linh vội vàng thở ra. “Vây là tốt rồi.” Liên chủ động kéo tay của nàng, “Tiểu thư, mau đi theo ta? Ta đã tìm thấy đường đến cửa phía sau?”

“Tốt.” Vội vàng gật đầu, Hạ Mộng đi theo phía sau của nàng.

Ban đêm yên tĩnh, bầu trời sáng lạn hiện đầy ánh sao tinh. Mặc dù không có đèn lồng, nhưng trên mặt đất cũng đã sang chói một mảnh, rất dễ dàng nhìn rõ hết thảy trước mắt. Chủ tớ hai người đi một đoạn lại ngừng, tránh thoát tuần tra ban đêm nha hoàn bọn sai vặt, thật vất vả, rốt cục tới cửa sau.

Nhìn thấy cửa gỗ đóng chặt, trên mặt Hạ Mộng hiện lên một chút cười nhẹ nhàng - -

Tự do, đang ở trước mắt? Nàng sắp có được rồi?

Nhưng là, đang khi nàng muốn đứng dậy đi qua mở cửa trong nháy mắt - -

“Vương phi, đã trễ thế này, người muốn đi đâu?”

Thanh âm nhẹ nhàng nhu nhu, bên trong còn ẩn một nụ cười. Ở nơi này đêm lạnh như nước buổi tối, tự đứng làm cho Hạ Mộng thân thể run lên, tay chân cứng ngắc.

“Tướng gia?”

Xuân Linh cũng run lên, vội vàng xoay người, lập tức thấp hô ra tiếng.

“Không nghĩ là ta sao?” Nhẹ nhàng cười, Lý Như Phong lững thững đi tới, “Vương phi, đã khuya, người không cùng vương gia ngủ, lại chạy đến cửa sau, xin hỏi là vì chuyện gì?”

Phi?

Hắn còn không biết xấu hổ nói cái gì cùng tên hỗn đản kia ngủ?

Hạ Mộng khẽ cắn hàm răng, từ từ quay đầu lại, trên mặt đã hiện lên một tia cười lạnh: “Không giám giấu Lý gia, tiểu nữ đang định chạy trốn.”

Nghe vậy, Lý Như Phong giật nảy mình. Nữ nhân này, nàng có thể hay không quá thành thực rồi?

“Vương phi, người tại sao phải chạy trốn?”

“Tướng gia, ngài biết rõ tiểu nữ cũng không phải mình vương phi gì đó, ngài vì sao còn muốn nổi giảo cho giặc? Nếu trên thuyền chạy không thoát, ban ngày cũng chạy không thoát, vậy ta cũng chỉ có thể buổi tối thừa dịp mình vương gia ngủ sau đó chạy? Bất quá...” Nhẹ nhàng cười một tiếng, “Xem ra, vận khí của ta đúng là không tốt, hiện tại lại bị ngài bắt được.”

Khốn kiếp? Tên khốn kiếp? Trúng thối?

Ngoài mặt thì nói vân đạm phong khinh, nhưng trong lòng, nàng đã dung những từ ngữ ác độc nhất ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà hắn? Nam nhân khốn kiếp, đừng tưởng rằng nàng không biết, hẳn rõ ràng chính là sớm đoán được như thế, cố ý ở chỗ này trông chừng, chờ nàng tự chui đầu vào lưới? Nàng càng không có quên, chính là cái nam nhân này, chính là hắn? Làm hại nàng lần đầu tiên chạy trốn đã thất bại? Nếu không, nàng làm sao luân lạc mức này?

Lý Như Phong nghe vậy, chỉ cười. “Vương phi, hạ quan không hiểu. Rõ ràng đi theo vương gia thật tốt, người vì cái gì không ngoan ngoãn theo ngài ấy, lại nghĩ muốn chạy trốn?”

Hạ Mộng mắt lạnh nhìn hắn: “Ngài biết rõ ràng, ta không phải cái người gọi là mình vương phi.”

“Thật vậy chăng?” Nháy mắt mấy cái, Lý Như Phong vẻ mặt hiếu kỳ, “Nhưng vì cái gì, người cùng nha hoàn của người đều cùng mình vương phi và nha hoàn bên người nàng bộ dạng giống nhau như đúc đây?”

“Ta làm sao biết?” Bĩu môi một cái, Hạ Mộng trả lời một cách vân đạm phong khinh, “Có lẽ thế gian này thực sự có sự trùng hợp như vậy.”

“Nếu quả thật là trùng hợp như vậy, như vậy cũng thật khéo ?” Cười gật đầu, Lý Như Phong kiên nhẫn cùng nàng đánh Thái Cực.

Hạ Mộng hừ lạnh một tiếng, mắt lạnh nhìn hấn.

Lý Như Phong cười cười: “Như vậy, vương phi, hiện tại chạy trốn không thành, người định làm như thế nào đây?”

Có thể làm gì đây? Cũng không thể ở trước mắt ngươi xông ra? Trời mới biết ngươi có thể hay không lại để cho người ta chặt một đao trên cổ ta. Cô nương ta hiện tại chỗ gáy vẫn còn ở mơ hồ thấy đau đây?

Bĩu môi, Hạ Mộng liếc hấn một cái: “Đã như vậy, tiểu nữ tựa hồ chỉ có thể tìm đường chết .”

Cái gì?

Lý Như Phong lần nữa bị lời của nàng làm cho khiếp sợ.

Bất quá, không có khiếp sợ lâu, hấn liền bắt đầu cảm thấy luống cuống. Bởi vì, Hạ Mộng nói lời giữ lời, thật sự liền cần rằng một cái, hướng tường đất phía trước mặt đụng vào.

“Tiểu thư?”

Xuân Linh tựa hồ là người thứ nhất phát hiện tình lại, vội vàng kêu to chạy tới. Lý Như Phong cũng bị hù dọa kêu to: “Nhanh lên, ngăn cản nàng lại?”

“Là?”

Hai gã thị vệ từ góc tối bay ra, ngay tại khi trán nàng chuẩn bị chạm vào tường đã kịp thời ngăn cản.

Nguy hiểm thật.

Nhìn thấy một màn này, Lý Như Phong cũng nhin không được vỗ ngực một cái, nhẹ nhàng thở ra .

Nữ nhân này, quả thực so với tưởng tượng của hấn còn khó hiểu nhiều lắm.

“Minh vương phi.” Gặp phải cảnh tượng trước mắt, ánh mắt hấn nhìn nàng đã mang theo một chút thận trọng, ” người sao phải khổ vậy chứ?”

Hạ Mộng cười lạnh: “Trong sạch của ta đã bị phá hủy. Từ nay về sau, các công tử trong sạch còn ai muốn ta nữa, ta sống còn có ý gì? Ta còn không bằng chết đi?” Vừa nói lại muốn thoát đi sự trói buộc của thị vệ. Nhưng lực nàng yếu làm sao là đối thủ của hai gã thị vệ đây? Cho nên, nàng cũng chỉ có thể giãy giụa lung tung một chút.

Nghe nói như thế, Lý Như Phong đột nhiên buồn cười.

“Vương phi người có gì nói ra lời ấy? Hiện tại, vương gia không phải là đã muốn người sao? Chỉ cần ngoan ngoãn đi theo vương gia, người chính là Minh vương phi . Bản thân là vương phi vương triều Phượng Tường, địa vị chỉ dưới đương kim hoàng hậu , cái này chẳng lẽ không thể so với thân phận của người bây giờ cao hơn nhiều sao? Người còn không mãn sao?”

“Bất mãn sao?” Hạ Mộng cười cười, “Không là bất mãn, chẳng lẽ ta cần phải cảm động đến rơi nước mắt, vui vẻ tiếp nhận sao? Thiên hạ ai không biết, Minh vương gia coi nữ tử như cỏ rác. Làm vương phi của hấn, ta còn không bằng gả ột người phàm phu tục tử tự do sung sướng?”

Lời nói này thật tốt?

Lý Như Phong thật muốn vỗ tay tán dương. Nhưng là, bây giờ còn không phải lúc.

Nhẹ khế cười, hấn nhìn xem nàng: “Kỳ thật, ta rất muốn tin tưởng là người thật mất trí nhớ.”

Hấn có ý gì?

Tâm tư trầm xuống, Hạ Mộng ánh mắt thâm trầm nhìn xem hấn.

Lý Như Phong vẫn còn cười, xoát một tiếng mở cây quạt trong tay: “Vương phi, không thể không thừa nhận, người rất thông minh. Trên đời này, nữ nhân thông minh như người thật ra rất ít, ta ngay từ đầu đều thiếu chút nữa cũng bị người lừa gạt.”

Hắn là nói...

Trong nội tâm bị kéo căng, Hạ Mộng quay đầu ra: “Ta không biết ngài đang nói cái gì.”

“Người biết.” Lý Như Phong lại nói, hai tay ôm quyền, lại đối với nàng hành cá lễ, “Vương phi, đêm đã khuya, bên ngoài hàn khí quá nặng, ngáy ngốc đã lâu đối với thân thể không tốt. Người đi bách bộ cũng đã lâu, nên trở về đi nghỉ ngơi. Nếu không, nếu là vương gia nửa đêm bình tĩnh không có thấy người ở bên người, vương gia sẽ rất sốt ruột.”

Nghe vậy, Hạ Mộng khước miệng hé ra.

“Ngài để cho ta trở về?” Nàng thật vất vả mới thoát khỏi ác ma, hần nhưng bây giờ lại để cho nàng quay lại đường cũ?

Lý Như Phong gật đầu, nụ cười trên mặt thâm trầm một chút, còn nhẹ nhàng nói lên một câu: “Nếu như vương phi cảm thấy đi đường mệt mỏi không người nói chuyện, hạ quan nguyện ý tiễn người một đoạn.”

Khốn kiếp?

Hắn rõ ràng chính là biến tướng của uy hiếp?

Hạ Mộng khẽ cắn môi, ánh mắt lạnh lùng nhìn xem hắn.

Lý Như Phong tiếp tục cười, đối với nàng làm thủ thế: “Vương phi, xin mời?”

Xem ra, ngoại trừ thuận theo sắp xếp của hắn, nàng cũng không có biện pháp khác.

Cứ việc trong lòng hận muốn chết, nhưng là trong lòng hiểu: hiện tại trên địa bàn của người ta, nàng không thể muốn làm gì thì làm. Cũng chỉ có thể cắn răng, quay đầu, nắm chặt tay Xuân Linh, từng bước từng bước, cực không tình nguyện hướng về phía trước.

Lúc này đây, không cần lén lén lút lút, cũng không cần tận lực tránh né tuần tra ban đêm mọi người, dù sao đã bị bắt được, (dứt khoát vò đã mẻ lại sứt), ngẩng đầu mà bước trở về, quần hắn cùng người khác nhìn nàng bằng ánh mắt khỉ gió gì?

Tặc tặc. Đi theo phía sau nàng, Lý Như Phong lại không nhìn được đối nàng giơ ngón tay cái lên.

Đương đứng lại trước cửa phòng Hoàng Phủ Nam Ninh, Hạ Mộng trong nội tâm ngũ vị tạp trần.

Nàng không muốn trở về?

Loảng xoảng?

Nhưng là, sau một khắc, cửa phòng đột nhiên bị người một cước đá văng ra, một thân ảnh thoáng hiện ra.

“Tiểu bạch thỏ?” Nam nhân cuống cuống kêu to truyền đến, “Tiểu bạch thỏ, tiểu bạch thỏ - - ”

Vốn đang là vẻ mặt lo lắng, bước chân cũng không theo nhịp. Nhưng là, khi nhìn thấy nàng đứng ở sau cửa đó, lo lắng biến mất, một chút cũng không thấy.

“Tiểu bạch thỏ?”

Tuần dật trên mặt dâng lên một đóa hoa cười thật to, hần lớn tiếng kêu tên của nàng, bước nhanh đi lên trước, dùng sức ôm nàng: “Tiểu bạch thỏ, nàng không đi? Thật tốt quá?”

Không phải là nàng không đi, nàng chỉ là đi không thành mà thôi. Bị hắn ôm vào trong ngực, Hạ Mộng trong lòng thâm nói.

Ôm một hồi lâu, Hoàng Phủ Nam Ninh tâm lo sợ bất an đã trầm ổn xuống, mới rút cục cam lòng buông nàng ra, nhưng lập tức lại mặt trầm xuống: “Tiểu bạch thỏ, nàng tại sao phải chạy ra bên ngoài? Nàng không phải là cùng bản vương ngủ ở bên trong sao?”

“A, là như vậy. Vương phi nàng bởi vì buổi tối không ngủ được, cho nên đi ra đi một chút. Mới vừa còn đụng phải ta, ta sợ vương phi lần đầu tiên tới nơi này không biết đường, liền xung phong nhận việc dẫn nàng trở lại.” Lập tức đứng dậy, Lý Như Phong vui tươi hơn hớn đáp lại.

“Đi? Ngươi Phong, làm sao ngươi cũng ở nơi này?”

Nghe được thanh âm, Hoàng Phủ Nam Ninh mới phát hiện bên cạnh Hạ Mộng còn có người. Nhìn dáng vẻ của hắn, rất ngạc nhiên - - là thật ngạc nhiên.

Lý Như Phong khoe miệng co lại mãnh liệt, không nói gì động lại ghen.

Hắn cảm thấy, không phải coi hắn như vô hình đi? Có người đối với hảo huynh đệ của mình như vậy sao? Thấy sắc quên bạn ?

“Vương gia, thần là cùng vương phi đến.” Cẩn chặt rằng, từng chữ từng câu trả lời. Nếu không, hắn không dám cam đoan chính mình có thể hay không nhịn không được hung hăng mắng hắn một trận - - kể từ khi vị Hạ gia tiểu thư xuất hiện về sau, sự chú ý của hắn rõ ràng liền tất cả đều tập trung trên người của nàng. Chỉ cần ở nơi có nàng tại, hắn căn bản là không để ý bất kì người nào khác. Mà ngay cả hắn bạn tốt nhiều năm cũng chỉ như vậy? Hắn đều bị hắn hoàn toàn xem nhẹ?

Lý Như Phong đột nhiên cảm thấy rất u oán.

“Nha.” Nhưng là, nghe giải thích của hắn, Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ có một câu nói đáp lại. Sau đó, hắn liền kéo cổ tay Hạ Mộng, “Tiểu bạch thổ, nàng vẫn là như vậy, hơn nửa đêm thích chạy loạn.”

Hắn nói lời này, là ám chỉ nàng rời đi đêm hôm trước, sự kiện nàng ở bên ngoài chạy loạn kia sao? Trong nội tâm lại tránh không khỏi run lên, Hạ Mộng cúi đầu xuống, không muốn làm cho hắn nhìn hai gò má đã nhuộm hồng của nàng.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại nâng cằm của nàng lên: “Bất quá , khi nàng nói phiền lụy tới nàng bản vương không nên lôi kéo nàng cùng nhau ngủ... Nhưng là, nếu như nàng muốn ra ngoài một chút, vì cái gì không nói cho bản vương biết đây? Bản vương cùng nàng đi cũng được.”

Hắn có thể hay không quá nhiệt tình? Hạ Mộng vô lực bĩu môi. Chẳng lẽ lão nhân gia hắn không có phát hiện, nàng là cỡ nào không cam tâm.

Vội vàng lại rũ xuống rèm mắt: “Vương gia ngài mệt mỏi, cần nghỉ ngơi. Tiểu nữ không dám làm phiền ngài.”

“Cái gì làm phiền không làm phiền ? Bản vương thích cùng nàng cùng một chỗ, cũng thích cùng nàng cùng nhau ngắm trăng.” Liền vội vàng lắc đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh vui tươi hơn hớn nói.

“Vương gia, đêm nay không có trăng sáng.” Lập tức, thanh âm Lý Như Phong u oán vang lên.

Hoàng Phủ Nam Ninh lơ đãng bĩu môi: “Không có trăng sáng, ngắm sao cũng giống nhau đi.” Nói xong, nắm chặt cổ tay Hạ Mộng, “Tiểu bạch thổ, chúng ta ngay bây giờ sẽ đi ngắm sao?”

Thật đúng là không đếm xỉa đến tâm tình của nàng. Hạ Mộng phát hiện đỉnh đầu Lý Như Phong đã sớm bốc khói.

“Vương gia, không cần?” Vội vàng lắc đầu, cự tuyệt hảo ý của hắn.

Hiện tại, mỗi lần chỉ cần nghỉ tới một đêm kia nửa năm trước, nàng nhị không được tự trách - - Hạ Mộng, người điên rồi, thật sự thật sự là điên rồi? Một màn điên cuồng như vậy, nàng trải qua một lần đã đầy đủ. Nàng chắc là sẽ không để tình hồ đồ trải qua lần thứ hai như vậy?

“Ừ?” Không nghĩ tới nàng sẽ cự tuyệt, Hoàng Phủ Nam Ninh tâm tình không thể nào tốt.

“Tiểu nữ đã từng ngắm sao rồi.” Nhỏ giọng , Hạ Mộng giải thích.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại không thể nào hài lòng. Sắc mặt của hắn xem ra vẫn chưa tốt.

Lý Như Phong vội vàng đi qua: “Vương gia, vương phi hắn ở bên ngoài đợi đã lâu. Ban đêm gió lạnh , để tránh vương phi cảm lạnh, các người hay là sớm một chút đi về nghỉ ngơi đi”

Hừ hừ, nói thật dễ nghe. Kỳ thật, hắc chính là muốn đem nàng trở về, sau đó để cho Hoàng Phủ Nam Ninh nhìn nàng, không để cho nàng lại có cơ hội chạy trốn. Nhân nhặt lướt mắt nhìn hắc, Hạ Mộng cúi đầu không nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh nghe vậy, cúi đầu xem một chút, gật đầu: “Đúng là, tiểu bạch thỏ, tay của nàng thực lạnh, tại sao có thể như vậy? Nàng ở bên ngoài chờ đã bao lâu?”

Hạ Mộng cup mắt không nói.

Lý Như Phong liền thúc giục: “Vương gia, nhanh lên đi về nghỉ ngơi đi. Nửa năm qua, người cũng đủ mệt.” Nhìn lại một chút Hạ Mộng, “Vương phi, chiều cổ thật tốt vương gia.”

“Biết rồi.” Cẩn rằng, Hạ Mộng gần từng chữ một.

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng ngáp một cái, mang theo Hạ Mộng trở về: “Tiểu bạch thỏ, đi thôi. Bản vương mệt muốn chết.”

“Vâng.” Thấp giọng đáp lời, Hạ Mộng vừa quay đầu lại, lạnh lùng cười một tiếng: Lý Như Phong, người chờ đó cho ta? Cái thù này, ta nhớ kỹ?

162. Chương 164: Ôn Nhu Đối Đãi

Một đêm, cơ hồ không chớp mắt.

Không chỉ vì chạy trốn không thành mà nội tâm khó chịu, cũng bởi vì – cái tư thế ngủ bá đạo của Hoàng Phủ Nam Ninh này.

Ngay từ đầu vốn rất là hoàn hảo, kéo nàng trở về, hai người bò lên giường. Nhưng là, mới vừa bắt đầu ngủ, lão nhân gia liền tự động bày ra tư thế chữ đại dang tay dang chân, rất tùy tiện chiếm hết ba phần tư vị trí giường, chỉ để lại một chút bên cạnh, Hạ Mộng phát hiện nàng căn bản không tìm được chỗ nằm.

Không thể nhịn được nữa, nàng lấy chăn mềm, trải xuống nằm trên đất nghỉ ngơi. Oán hận nghĩ tới làm như vậy hắc không có chăn sẽ bị lạnh, tên khốn kiếp kia sẽ chết vì lạnh.

Nhưng mà rất đáng tiếc Hoàng Phủ Nam Ninh thân thể tốt đã vượt qua thử thách, cho dù là cả đêm ngủ không có đắp chăn, hắc cũng chỉ bị phong hàn nhẹ, hơi nặng mặt trời liền không sao. Trái lại Hạ Mộng, nàng bởi vì cả đêm bị gió thổi, cộng thêm trên mặt đất ẩm ướt, nên thật sự ngã bệnh.

“Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ!”

Nằm nghiêng ở trên giường, một tay ấn lấy ngực, ho khan đến tê tâm phế liệt, nước mắt của nàng không tự chủ mà từ khóe mắt chảy ra, quá thống khổ nàng rất muốn đi chết.

Ô ô, nàng thật sự xui chết mà! Gần đây nàng mang số con rệp sao? Thật vất vả mới tiểu dao được nửa năm, cũng hết sức vô tình xuất hiện cùng đám người kia, nàng vận thể liền chuyển biến đột ngột, làm gì cũng không thuận. Hai tên khốn kiếp này, bọn họ quả thực chính là khắc tinh của nàng mà. Nàng hận chết bọn họ!

“Tại sao có thể như vậy? Vài ngày, nàng như thế nào còn chưa khỏe?”

Mà bây giờ, một trong hai khắc tinh là Hoàng Phủ Nam Ninh đang đứng ở đầu giường, vẻ mặt không vui quát khê.

Mà đối tượng hắc quát – là đại phụ bị bắt tới vô cùng thê thảm vội cúi đầu: “Hồi vương gia, vương phi thân thể quá yếu, lại bị nhiễm phong hàn quá nặng, tiểu nhân đã tận lực...”

“Đồ vô dụng!”

Lấp bắp giải thích, không thể dối lấy hắc nửa khắc an tâm. Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh lùng quét mắt một cái, cơ hồ nghĩ đem tên đại phụ này giết chết.

Đại phụ瑟瑟, liền ngậm miệng, trong lòng cũng đang rơi lệ kêu to – hắc mấy đời ăn mồi sao? Vốn là an bình trong tiểu y quán của chính mình xem bệnh cho người, vẫn không vọng tưởng có thể kiếm được nhiều

tiền. Nhưng đột nhiên có một ngày, người của Minh vương gia xuất hiện, xách hần mang đi. Từ ngày đó trở đi, hần được chữa bệnh cho Minh vương phi...Trên thực tế hần là Hạ gia đại tiểu thư. Vốn xem bệnh cho bệnh nhân là thiên chức của đại phu, nhưng mà kính nhờ vị Minh vương gia này có cần dữ dội như vậy không ? Chữa bệnh luôn luôn tiến hành theo quá trình nha ! Chẳng lẽ lão nhân gia ông ta còn trong cật vào hần ột liều thuốc, vương phi bệnh liền lập tức tốt hơn?Hần cũng không có cái y được thần thông kia. Những là, những ngày qua, một ngày ít nhất phải bị Minh vương gia nổi cáu hơn mười lần vì cùng một cái lý do, trong lòng của hần cũng thật khó chịu, thực hận không thể đập đầu một cái chết luôn .

“ Vương gia, người không nên như vậy mà.” Lý Như Phong thật vất vả khuyên hần, “ Đại phu thật sự đã tận lực, Hơn nữa vương phi bệnh tình đã chuyển biến tốt đẹp không ít, chắc hần mấy ngày nữa nàng sẽ không sao. Nàng dù sao cũng cần vài ngày từ từ mới có thể khôi phục được.”

“Chuyển biến tốt đẹp sao? Sao bản vương không phát hiện được ?” Bĩu môi một cái, Hoàng Phủ Nam Ninh oán hận hỏi.

“Thật sự chuyển biến tốt đẹp .” Lý Như Phong liền vội vàng gật đầu, “Mấy hôm trước, vương phi nàng không phải là còn nằm ở trên giường không thể động đậy được sao? Hôm nay, nàng đã có thể đứng lên uống nước, đây đã chuyển biến lớn rồi.”

“Cái này cũng gọi là chuyển biến lớn sao ?” Đối với lần này, Hoàng Phủ Nam Ninh khịt mũi coi thường.

Lý Như Phong bắt đầu đi.“Không có biện pháp , vương phi thân thể gầy yếu, chỉ có thể từ từ sẽ khỏe . Không nên bức mình chuyện này , không gấp được .”

Hoàng Phủ Nam Ninh dù sao chính là khó chịu. Liền lại một mắt xéo xuống đại phu: “Còn không mau đi sắc thuốc đi ?”

“Dạ dạ dạ !” Rốt cục có thể thoát ly hần trong chốc lát. Đại phu vội vàng gật đầu, như một làn khói lui xuống.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại nhin không được bĩu môi.“Phiền chết thôi !”

Lý Như Phong lắc đầu.“Vương gia, tốt lắm, bình tĩnh lại đi ! Ít nhất, hiện tại vương phi đã tại bên cạnh người không phải sao?”

“Ta chính là muốn nàng vui vẻ, không muốn nàng có vẻ một con tiểu bạch thỏ có bệnh !” Không vui mím môi, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng quát đạo.

Lý Như Phong hoàn toàn vô lực .

“Nhưng là, hiện tại vương phi chính là ngã bệnh, chúng ta cũng không có biện pháp nào.”

Cho nên hần mới buồn bực . Hoàng Phủ Nam Ninh mặt âm trầm âm trầm , lòng tràn đầy tức giận chồng chất, nhưng không biết hướng ai để phát tiết.

Lý Như Phong cũng buồn bực.

“Vương gia, nếu không, chúng ta đi bên ngoài đi một chút ? Những ngày qua người phần lớn đợi ở chỗ này, nếu là bị vương phi lây bệnh, vậy cũng không tốt.”

“Muốn đi chính người đi đi. Ta ở chỗ này nhìn nàng.”

“Vương gia...”

“Ta không đi.”

“Được rồi.”

Thấp giọng thở dài, Lý Như Phong xoay người. Cũng đang chân sau vượt qua ngưỡng cửa lúc, lại nhin không được quay đầu lại nhìn nhìn, lẩm bầm tự nói một tiếng: “Xem ra, lần này là thực ngã bệnh sao ?”

== ta là đường ranh giới nhu tình của Khủng Long Bạo Chúa ==

“Vương gia.”

Lý Như Phong rời đi không bao lâu, đại phu bị quát đi ra ngoài bưng chén thuốc nơm nớp lo sợ xuất hiện ở cửa.

“Vào đi.”

“Vâng.” Liền vội vàng gặt đầu, đại phu bó tay bó chân đi tới trước mặt hần, “Vương gia, thuốc, vương phi dùng thuốc sẽ tốt hơn.”

“Vậy thì mang tới đây.”

“Vâng...Vâng.”

“Hiện tại, người có thể đi.”

“Vâng”

Mỗi lần bị hần nói cút sau đó, đó chính là thời gian vui sướng nhất của đại phu rồi.

“Ai!” (tiếng bạn HPNN thở dài :-<>

Đám người vừa đi, hần quay đầu lại nhìn bé con trên giường kia ho đến thở không ra hơi, Hoàng Phủ Nam Ninh lại nhin không được thở dài một tiếng.

“ Vương gia, xin cho nô tỳ được tới giúp vương phi uống thuốc.” Xuân Linh đứng một bên liền vội vàng tiến đến, dè dặt thỉnh hần – đúng vậy, sau khi bị Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Lý Như Phong đồng thời bức hạ, nàng bắt dĩ lại xưng hô Hạ Mộng là vương phi trở lại. May mà quá khứ cũng đã từng ba tháng gọi nàng là vương phi, hiện tại đổi trở lại cũng không quá khó khăn. Tự biết không có khả năng cự tuyệt, Hạ Mộng cũng chỉ biết chấp nhận thực tế. Dù sao, mỗi lần người khác gọi như vậy nàng làm bộ như không nghe thấy là được rồi.

Lại quay đầu nhìn nàng một chút, Hoàng Phủ Nam Ninh bĩu môi một cái : “ Thôi, để bản vương giúp nàng !”

“A?” Nghe vậy, Xuân Linh đều ngây ngẩn cả người.

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng đã vung lên áo choàng ngồi ở đầu giường, một tay bưng lên chén thuốc: “Tiểu bạch thỏ, uống thuốc.”

Mùi thuốc Đông Y chui vào mũi khiến nàng thấy gay mũi, Hạ Mộng nhướn mày, vội vàng quay đầu đi : “ Không uống, đắng lắm !”

“Dù có đắng người cũng phải uống!” Cầm chén thuốc đưa qua một chút, Hoàng Phủ Nam Ninh trầm giọng nói.

Hạ Mộng lại ý vị lắc đầu: “Không cần uống, quá đắng, ta uống không nổi.”

” Bản vương đã sai người bỏ thêm vào không ít đường phèn rồi.”

“Nhưng vẫn là đắng” nàng vẫn do dự .

“Tiểu bạch thỏ?” Kiên nhẫn cùng nàng nói lên vài câu, nàng lại như thế nào cũng không chịu nghe lời, Hoàng Phủ Nam Ninh tức giận .

Hạ Mộng lập tức cứng đờ, lặng lẽ quay đầu liếc hần một cái.

“Uống?”

Cầm chén đưa tới bờ môi nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh quát khê.

Hít một hơi, lại ngửi thấy được mùi thuốc cay đắng, Hạ Mộng vội vàng quay đầu ra, lắc đầu - - Nàng thật sự không uống nổi ! Thuốc Đông y thật sự là quá đắng !

“Thật không uống?” Hoàng Phủ Nam Ninh mặt lập tức trầm xuống, hần trầm giọng hỏi.

Hạ Mộng gặt đầu.

“Vương gia, hay để cho nô tỳ tới dứt đi? Nô tỳ nhất định sẽ khuyên vương phi uống thuốc.” Xuân Linh vội vàng luống cuống, nhỏ giọng khuyên nhủ.

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh một tiếng: “Không cần.” Liền thu hồi chén, “Tiểu bạch thổ, hỏi lại nàng một câu, nàng uống không?”

Trong nội tâm run lên bần bật. Nhưng là... Ngẫm lại tư vị khổ sở kia, Hạ Mộng vẫn lắc đầu: “Không uống.”

“Tốt lắm, đây chính là nàng tự chuốc phiền.”

Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh cười lạnh.

Hạ Mộng đẩy lòng lại là chán động.

“Ngài...” Hắn muốn làm gì?

Mới vừa quay đầu lại, lại phát hiện, Hoàng Phủ Nam Ninh đem chén đưa đến trước mặt mình, dùng sức uống xong một ngụm lớn.

Hắn đây là đang làm gì? Trước mắt toát ra sự nghi vấn, Hạ Mộng ở trong lòng hỏi mình.

Nhưng lập tức, nàng liền biết.

Chỉ thấy Hoàng Phủ Nam Ninh, sau đó liền để chén thuốc xuống bên cạnh. Bàn tay hắn nắm lên vai của nàng, dùng sức đem nàng nhấn một cái nằm xuống giường. Người của hắn lập tức cũng ngã lên người nàng, đè ép lên thân thể của nàng, môi của hắn cũng nhanh chóng dán lên môi của nàng. Tiện đà, hắn dùng đầu lưỡi mạnh mẽ dò xét đi ra, chui vào trong khe miệng của nàng, tách miệng nàng ra. Sau đó, đem thuốc trong miệng mớm cho nàng.

Đáng !

Lập tức hương vị khổ sở chính mình cự tuyệt đang đột kích, lấp đầy khoang miệng, làm cho nàng chịu không nổi phải nhắm mắt lại.

Muốn cự tuyệt, nhưng là Hoàng Phủ Nam Ninh dùng sức đè nàng xuống, môi của hắn cũng dính sát môi của nàng, đầu lưỡi cường ngạnh ở trong miệng của nàng, chiếm lấy hết cả, không cho nàng cự tuyệt thuốc được hắn mớm.

Cự tuyệt không có kết quả, Hạ Mộng chỉ có thể nhắm mắt lại, vô lực đem thuốc trong miệng nuốt vào bụng.

Thật đáng mà ! Đáng chết nàng !

Loại phương pháp uống thuốc này, quả thực so với chính nàng uống còn đáng hơn nhiều lắm. Hạ Mộng vừa khó chịu vừa muốn khóc. (tội nghiệp bà chị ==)

Nhưng mà, Hoàng Phủ Nam Ninh lại thật cao hứng.

Sau khi uy hết thuốc, một lúc sau, hắn mới buông nàng ra, vỗ vỗ mặt của nàng : “ Bây giờ còn đáng nữa hay không?”

Nàng có thể nói đáng sao? Nước mắt lưng tròng nhìn hắn, Hạ Mộng cắn môi không nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh khước miệng cong lên. Lại bưng chén lên, lại uống vào một ngụm nữa.

Hắn lại tiếp tục ?

Hạ Mộng thân thể bắt đầu phát run, liền vội vàng lắc đầu: “Ta uống ! Chính mình uống được không? ” Không cần hắn dứt.

Nhưng là, Hoàng Phủ Nam Ninh không chần chờ chút nào, lần nữa ấn nàng xuống, dùng miệng của hắn che miệng nàng lại, tiếp tục uy thuốc.

“Ngô?”

Hai giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, Hạ Mộng rất hối hận – dây thần kinh nào của nàng bị chập, đột nhiên lại muốn khiêu chiến quyền uy của hắn? Người này từ trước đến nay đều không theo lý lẽ mà ?

163. Chương 165

Một lần nữa lại khổ sở nuốt vào miệng một lượng thuốc. Nhân lúc Hoàng Phủ Nam Ninh tách môi khỏi môi nàng, lại đi về uống thuốc để dứt, nàng vội vã nhảy dựng lên bắt lấy ống tay áo của hắn: “Vương gia, ta biết sai rồi. Ta có thể tự mình uống thuốc mà.” Hạo hán không chịu thiệt thòi trước mắt, tiểu nữ tử cơ được dân được, trước né được tai nạn trước mắt rồi nói sau.

Nhưng mà, nghe nói như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh lại là khoe miệng cong lên: “Hiện tại nghĩ chính mình uống? Đã muộn rồi.”

Cái gì?

Tâm trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh đã uống xong một ngụm lớn, lại quay đầu lại, đè nàng lại, trước sau như một, miệng đối miệng dứt cho nàng.

Sau đó, lại một miệng, lại một mực...

Hạ Mộng vô lực .

Nàng biết rõ, chính mình không thể chống lại, dù sao chống lại cũng không có hiệu quả. Khủng Long Bạo Chúa này, hắn khi đã quyết định, nàng không thay đổi được.

Vì vậy, ngoan ngoãn nằm xuống lại trên giường, không hề làm bất kỳ động tác gì giữa nào, tùy tiện hắn muốn làm gì thì làm.

Tựa hồ đối với việc nàng thuận theo hết sức hài lòng, Hoàng Phủ Nam Ninh gật gật đầu, sau khi uy xong ngụm thuốc cuối cùng, vỗ vỗ mặt của nàng : “ Có thể chứ.”

“Hết rồi sao?”

Sau khi thuận theo hắn, ý thức cũng dần mất đi. Cho đến khi nghe được giọng nói của hắn, Hạ Mộng mới dần dần tỉnh lại.

Hoàng Phủ Nam Ninh cười một tiếng. “ Nếu như nàng muốn uống một chén nữa, bản vương sẽ để cho nàng được toại nguyện.”

“Không cần!”

Trong nội tâm thoáng bối rối, Hạ Mộng vội vàng lắc đầu kêu to.

“Ha ha ha !” Vừa thấy phản ứng của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức cười ha hả.“Tiểu bạch thỏ, nàng quả nhiên có sức sống vẫn chơi tốt hơn !”

Cái gì vậy?

Nghe nói như thế, Hạ Mộng đã biết - - người này cố ý đùa nàng đây?

Về mặt vội vàng cứng rắn, nho nhỏ trừng mắt nhìn hắn, cúi đầu xuống.

“Vương gia, mút hoa quả.” Bên cạnh, Xuân Linh lặng lẽ đi tới, đem cái đĩa mút hoa quả nhỏ dâng lên.

Hoàng Phủ Nam Ninh tiện tay nhặt lên một quả đưa đến bên miệng Hạ Mộng: “Tiểu bạch thỏ, có ăn hay không?”

Ăn chứ !

Hạ Mộng vội vàng gật đầu.

“Tốt lắm, cho nàng!” Hào phóng cười một tiếng, liền đem mút hoa quả đưa vào trong miệng của nàng.

Ngô... tốt.. rất ngọt !

Rốt cuộc, mút hoa quả cũng vào miệng, trong nháy mắt hòa tan hương vị khổ sở trong miệng, nàng cảm thấy thoải mái hơn.

“Rất ngọt sao?” Lặng lẽ cùng nàng lôi kéo khoảng cách gần lại một chút, Hoàng Phủ Nam Ninh nhỏ giọng hỏi.

Hạ Mộng gật đầu.

Vốn là không phải là rất ngọt . Nhưng là, tại thuốc Đông y quá đắng làm nổi bật hương vị của mức, vậy nên sẽ cảm thấy ngọt hơn rất nhiều .

“Phải không? Rốt cuộc ngọt như thế nào? Bản vương cũng muốn nếm thử .”

Nếu như là bình thường, nghe nói như thế, Hạ Mộng nhất sẽ bảo tự hắn ăn lấy một miếng. Nhưng mà, hiện tại hắn nói chuyện bằng giọng này....Kia rõ ràng chính là khàn khàn rất kì cục, hơn nữa còn ghé sát vào cánh môi của nàng mà nói? Trong miệng hắn thở ra khí đều đều trên gò má nàng, nàng cũng không ngờ nghĩ là hắn chỉ muốn ăn mút hoa quả mà thôi.

Vội vàng mở to mắt, quả nhiên lại phát hiện Hoàng Phủ Nam Ninh vẻ mặt mờ mịt.

Khốn kiếp !

Trong lòng ngẩn ra, vội vàng muốn lui về phía sau.

Nhưng là, Hoàng Phủ Nam Ninh sớm đoán được nàng sẽ có phản ứng như vậy, lập tức một tay ôm lấy eo của nàng, tay kia thì nâng gáy nàng, đầu hắn cúi xuống, môi mỏng hung ác như tròng phạt tù binh trên môi của nàng, đầu lưỡi cũng nhanh chóng chui vào, cuốn lấy lưỡi của nàng, liền tùy ý dẫu dứa.

“Ngô ngô?”

Khốn kiếp ! Khốn kiếp!

Trong lòng mắng chửi không ngớt, Hạ Mộng dùng hai tay muốn khước từ hắn. Nhưng là, sức con gái lại đang mang bệnh, nàng căn bản không có bao nhiêu khí lực đối kháng cùng hắn. Một chút lực khước từ nho nhỏ này, thay vì tựa hồ cự tuyệt, nói thẳng còn không bằng con mèo nhỏ gãi gãi, đối với Hoàng Phủ Nam Ninh mà nói căn bản không đủ trình độ uy hiếp.

Một cách tự nhiên, lão nhân gia hắn ta tiếp tục như vậy, cánh tay vòng ôm eo nàng càng chặt hơn, bàn tay sau gáy nàng cũng càng dùng sức, cơ hồ như muốn đem nàng giam cầm ở bên cạnh hắn. Mà môi lưỡi của hắn, lại càng bữa bãi hưởng thụ ngọt ngào của nàng, cơ hồ muốn đem cả người của nàng hòa tan cùng cơ thể của mình.

Nàng không được?

Hạ Mộng cảm thấy khó thở, tim đập rộn lên, đầu óc đều không nghe chính mình sai sử.

Cũng không biết tại sao? Không biết vì cái gì, nàng đột nhiên phát hiện : hai tay của mình vốn là khước từ hắn, giờ đã chuyển thành ôm lấy cổ hắn, thân thể cũng tự động tiến đến gần người của hắn .

Hạ Mộng, người điên rồi?

Lại một lần nữa , nàng ở trong lòng mắng chính mình. Nhưng là, mặc kệ trong lòng như thế nào , thân thể của nàng, lần nữa không chịu sự khống chế của nàng.

Một nụ hôn triền miên, kéo dài rất lâu sau đó.

Bên cạnh Xuân Linh thấy vậy trợn mắt há hốc mồm. Đợi đến lúc tỉnh ngộ, gương mặt của nàng liền nóng rực đỏ bừng, vội vàng quay đầu ra, phi lễ chó nhìn.

Mà Hoàng Phủ Nam Minh, phát hiện thấy nàng phối hợp như thế, tinh thần của hắn càng thêm phấn chấn, vội vàng ôm nàng càng chặt. cũng càng thêm nhiệt tình chạy trong miệng nàng, quỳ rũ lưỡi của nàng, dẫn dắt nàng cùng hắn, hai người cùng nhau chạy về phía cung điện sung sướng. (em thề đây là bản convert

Mất thấy hắn cùng mình tách ra, cũng rời khỏi giường nàng. Nhưng là, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng không đi xa, mà đang bắt đầu cởi áo nói đây lưng là sao ?

Hắn muốn làm gì? Hiện tại vẫn là ban ngày thanh thiên bạch nhật mà ? Huống chi, nàng vẫn còn đang bệnh ?

Tim đột nhiên đập mạnh liên hồi, Hạ Mộng cảm thấy tay chân bủn rủn, liên tục không ngừng kéo chăn mềm che kín mình, hai mắt phồng bị nhìn hấn.

Cho hấn hôn, cho hấn ôm, nàng nhin. Nhưng là, nếu như người này còn dám tiến thêm một bước, nàng tuyệt đối cùng hấn liều mạng.

Khi nhìn thấy bộ dáng đề phòng của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh liền nở nụ cười.

Hắn lại còn cười được? Hạ Mộng càng ngày càng cảm giác khẩn trương .

Tùy tiện cởi áo ngoài, ngoại trừ giày, Hoàng Phủ Nam Ninh ngồi xuống mép giường, một tay kéo chăn mềm ra. Liền tách nàng ra khỏi chăn mềm, “ Tiểu bạch thỏ, rất khẩn trương sao?”

Nói nhảm, thấy hấn như vậy, nàng có thể không khẩn trương được sao?

Nàng càng biểu hiện khẩn trương, khoe miệng Hoàng Phủ Nam Ninh càng cong lên .

“ Tiểu bạch thỏ, lại đây nào?” Ngay sau đó, cánh tay dài nhấc lên, hấn lại bắt lấy cánh tay của nàng, dùng sức ôm nàng vào trong lòng mình.

164. Chương 166

Hạ Mộng vội vàng muốn giãy giụa. Nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh đâu dễ trêu như thế. Một phát bắt được hai cánh tay nàng, kiềm chế ở sau người. Một chân để lên chân nàng khi nàng muốn đạp loạn hai chân, liền không để cho nàng có thể lộn xộn được nữa. Sau đó, kéo chăn mềm đắp kín cho người: “ Tốt lắm, ngủ đi !”

A?

Hấn làm như vậy...

“Như thế nào, mới vừa uống xong thuốc, nàng không thấy mệt sao? Trước đây mỗi lần, nàng uống thuốc xong liền buồn ngủ không phải sao?”

Đúng vậy. Trước đây thật sự mỗi lần là như thế. Nhưng là hôm nay, không phải là lão nhân gia hấn ta liên tục quần quít lấy nàng như vậy, thần kinh của nàng khẩn trương cao độ, đã quên chuyện phải đi ngủ sao?

Bất quá, hiện tại hấn vừa nói như vậy, nàng vẫn cảm thấy đầu óc thật là hôn mê.

Chưa phát giác ra ngáp một cái. Nhưng là, một lòng hay là cao cao treo lên: “Vương gia, vậy ngài...” Ta ngủ, ngài chạy đến trên giường làm gì?

“Bản vương cũng cảm thấy mệt nhọc, sẽ tới cùng nàng ngủ một lúc.” Giống như là biết rõ nàng muốn hỏi cái gì, Hoàng Phủ Nam Ninh hào phóng trả lời.

Hạ Mộng không nói gì.

Đại ca, có phải người quên tại sao ta lại bệnh thành như vậy phải không? Cũng bởi vì cùng người ngủ một đêm đó ! Hiện tại, người lại vẫn dám sao? Người là muốn hành hạ ta sống dở chết dở đúng không?

Bất quá, cũng chỉ dám ở trong lòng kêu lên vài tiếng.

Nếu đã lão nhân gia hấn ta nghĩ như vậy, nàng cũng không có biện pháp.

Lại ngáp to một cái , đầu óc càng thêm hôn mê. Thôi, tâm tình không quan tâm được nhiều như vậy, ngủ đã tính sau.

Vì vậy, nàng nhắm mắt lại, tại trong lòng của hấn ngủ thật say .

165. Chương 167: Người Trốn Ta Đuổi Theo.

Rất đáng được ăn mừng, lúc này đây, Hoàng Phủ Nam Ninh thế nhưng không hề có hành động gì, Hạ Mộng an toàn tránh thoát một kiếp, ở trong ngực của hắn nghỉ trưa ngủ một giấc an ổn .

Hơn nữa, không biết là do tác dụng của thuốc, hay là sức miễn dịch của thân thể bắt đầu phát động phản công, sau khi tỉnh dậy, Hạ Mộng thân thể rõ ràng trở nên khá hơn không ít, ho khan không còn nghiêm trọng nữa, thân thể cũng không suy yếu như trước, nói chuyện sức lực cũng đủ không ít.

Bất quá, đang khi nàng vẫn còn ở bốn phía tìm nguyên nhân, Hoàng Phủ Nam Ninh đã dương dương đắc ý tuyên cáo lên tiếng - - đây hết thảy, đều là công lao của hắn. Là hắn cống hiến thân thể của mình, sau đó Hạ Mộng thân thể mới có thể tốt lên nhanh như vậy.

Sau đó, hắn lại lớn tiếng tuyên cáo: đã như vậy, như vậy, từ nay về sau, buổi trưa buổi tối mỗi ngày, hắn đều muốn cùng nàng ngủ, mục đích chính là muốn cho thân thể của nàng nhanh tốt lên.

Phi phi phi.

Người này, rõ ràng là cố ý nghĩ muốn chiếm tiện nghi của nàng.

Đối với lần này, Hạ Mộng đầy ngập oán hận, rồi lại không cách nào cự tuyệt.

Nhưng là, thật chẳng lẽ lão thiên gia mắt bị mù?

Kể từ khi người này kiên trì cùng nàng sớm chiều chung đụng, dù là ban ngày hay buổi tối đều cùng giường chung gối, tình trạng thân thể của nàng thật đúng là một ngày thật giống như là khỏe hơn. Không quá ba ngày, nàng ngừng ho khan, nước mũi không chảy, hai chân cũng có khí lực đứng xuống đất đi đi lại.

Kết quả là, Hoàng Phủ Nam Ninh đắc ý hơn, cũng liên càng giống như là cây ngay không sợ chết đứng thừa cơ hội ở bên cạnh nàng, thỉnh thoảng sờ nàng một cái, hôn nàng một chút, quang minh chính đại chiếm tiện nghi của nàng.

Hạ Mộng buồn bực muốn chết, một bụng uất ức tích lại ở trong lòng, muốn ới lại như thế nào cũng phun không ra.

” Vương gia.”

A a a? Vốn là bị người nam nhân này gắt gao dây dưa đã đủ buồn bực rồi. Nhưng là, còn có một người, hắn cũng động một chút ở trước mặt nàng tăng bốc lên một chút. Mỗi lần ào ào tăng bốc, Hạ Mộng tâm liền ác liệt một chút.

Mà bây giờ, hắn lại xuất hiện, trên mặt còn mang theo một nụ cười muốn buồn nôn.

” Như Phong, người đã đến rồi?”

Bất quá, nhìn thấy hắn, Hoàng Phủ Nam Ninh thật cao hứng- kể từ sau khi thân thể của nàng chuyển biến tốt đẹp, vị này thật cao hứng, hiện tại cũng không ngoại lệ.

” Đúng vậy, Lý Như Phong gật đầu, ánh mắt nhìn ở trên người Hạ Mộng dừng lại ba giây đồng hồ, lập tức khước miệng bên phải nhếch cao hơn, ” Xem ra, Vương phi thân thể đã tốt lên rất nhiều rồi.”

” Đúng vậy!” Hoàng Phủ Nam Ninh thay nàng gật đầu, vui sướng hài lòng nhìn bằng hữu tốt nhiều năm của mình, ” Nàng đã đi nơi nào? Sáng sớm liền không thấy bóng dáng.”

” Những ngày qua, ta một mực tìm kiếm Hạ gia kia. Nhưng là, ai biết, sau khi người của ta được người khác chỉ tìm ra được tòa nhà của Hạ gia, thì vị nhị tiểu thư Hạ gia kia đã không thấy bóng dáng. Tôi tớ nhà họ cũng bị phân phát.” Thấp giọng nói, Lý Như Phong nhìn về phía Hạ Mộng, trong mắt cười yếu ớt ý tứ hàm xúc không rõ.

Đó là đương nhiên!

Nghe nói bọn họ tìm tới chỗ này, chẳng lẽ tiểu Tình còn không vội vàng cuốn gói rời đi. Dù sao nàng biết rõ nàng nhất định có thể từ nơi này thoát thân đi ra ngoài.....Nhưng là, Hạ Mộng phát hiện, hiện tại tựa hồ có điểm khó khăn.

” Tại sao có thể như vậy?”

Lập tức, mặt của nàng tái đi, thân thể vô lực lui về phía sau vài bước, ý vị lắc đầu: ” Đã xảy ra chuyện gì? Muội muội của ta nàng đã đi nơi nào rồi? Vì cái gì... Vì cái gì nhà chúng ta không thấy? Vì cái gì? Muội muội ta nàng hiện tại đang ở nơi nào? Nàng ở nơi nào?”

” Tiểu bạch thổ?”

Thấy nàng như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh bắt lấy nàng.

Hạ Mộng lại dùng sức đẩy hấn ra, sau đó thẳng hướng cửa chạy đi: ” Không được, ta phải đi về xem một chút!”

” Tiểu bạch thổ, không cho phép đi!” Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh bắt lấy nàng.

Hạ Mộng quay đầu lại, hai dòng nước mắt đã từ khóe mắt rơi xuống: ” Ta muốn đi tìm muội muội của ta!”

” Nàng không có muội muội! Nàng chỉ có ba người tỷ tỷ!”

” Ta có! Ta cùng muội muội ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, chúng ta từ trước tới nay như hình với bóng. Cha ta trước khi chết có dặn dò qua ta, để cho ta chiếu cố nàng thật tốt. Nhưng là bây giờ, muội muội của ta giờ nàng lại không thấy?”

Nói, nhiều nước mắt chảy xuôi xuống, ở trên mặt hội tụ thành một cái dòng suối nhỏ thật dài, người xem trong lòng nhĩ không được mà phát đau nhức.

Nhưng là, Hoàng Phủ Nam Ninh còn chưa có nguyện ý để cho nàng trở về cái chỗ kia.

” Vương gia.” Lúc này, Lý Như Phong lại mở miệng, ” Nếu như vương phi đã kiên trì muốn đi tìm muội muội này, chúng ta liền đi xem một chút cũng tốt. Nói không chừng, sẽ có thể phát hiện cái gì ngoài ý muốn đây?”

” Cái gì ngoài ý muốn?” Hoàng Phủ Nam Ninh nhàn nhạt liếc hấn một cái.

Lý Như Phong cười nhạt, ” Đi xem một chút không lâu cũng sẽ biết thôi!”

” Người...”

Hồ nghi liếc hấn một cái, Hoàng Phủ Nam Ninh nhướng mày: ” Như Phong, vì cái gì ta phát hiện, kể từ sau khi tới đây, người liên cả ngày lẫn đêm thần thần bí bí, đang làm gì đó?”

Mới phát hiện sao?

Lý Như Phong nhẹ nhàng cười: ” Vương gia, người phải tin tưởng ta, mặc kệ ta làm cái gì, thì cũng là vì tốt cho người. Ta sẽ không hại người, vậy là được rồi.”

Đúng vậy đúng vậy, hấn làm cái gì cũng là vì hấn tốt, cũng không trông nom người khác được hay không. Dù sao, trong lòng của hấn vẫn luôn yêu hấn sâu đậm như vậy ? Hạ Mộng bĩu môi, trong lòng không vui nói.

Lại thấy được nàng ánh mắt khác thường, Lý Như Phong quay đầu hướng nàng cười cười, trong mắt tỏa ra vài phần đắc ý.

Hạ Mộng khóe miệng vênh lên.

Cười đi cười đi! Thừa dịp bây giờ còn có thể cười, lão nhân gia ngài liền tận tình cười đi!

” Vương gia, chúng ta hãy theo vương phi trở về một chuyến đi! Nếu là có thể tìm được muội muội của nàng, vậy không bằng liền đem nàng cùng nhau thu vào vương phủ đi. Dù sao thì chỉ có một người mà thôi, vương phủ cũng nuôi nổi, người cảm thấy thế nào?” Lại quay đầu lại, Lý Như Phong đi lên khuyên can.

Hoàng Phủ Nam Ninh suy nghĩ một chút.

” Được rồi!”

Liền bắt lấy cổ tay Hạ Mộng: “Tiểu bạch thổ, đi thôi! Tìm muội muội nàng đi.”

“Đa tạ vương gia!!”

Bất kể thế nào, hần đã đáp ứng, Hạ Mộng vẫn là rất cao hứng, liên tục đối với hần hành lễ nói tạ ơn.

Hoàng Phủ Nam Ninh mặt lập tức trầm xuống: ” Không phải là đã nói với nàng, không nên cùng bản vương khách khí như vậy !”

” A?” Nháy mắt mấy cái, Hạ Mộng lại là vẻ mặt vô tội.

A, thiếu chút nữa đã quên rồi, nàng thật đã quên chuyện đã qua.

Nghĩ tới đây, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt trầm xuống, càng nắm chặt cổ tay của nàng: “Đi thôi!”

166. Chương 168

Bị giam tại dịch quán trong nhiều ngày như vậy, thật vất vả đi ra khỏi chỗ này. Đương hít thở không khí mát mẻ sau khi ra ngoài, Hạ Mộng thở dài một hơi, thần kinh khẩn trương buông lỏng một chút.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn kiên trì nguyên tắc cùng nàng cùng tiến cùng xuất, thậm chí ngay cả ngựa cũng không cưỡi, biến thành cùng nàng ngồi chung xe ngựa. Mà Lý Như Phong, hần cũng mặt dày mày dạn bu theo, phải cứ cùng bọn họ cùng nhau hành động.

Là sợ nàng đoạt đi bằng hữu tốt của hần sao? Hạ Mộng rất ác nghĩ tới.

” Vương phi.”

Được rồi! Có lẽ là ánh mắt liếc trộm bọn họ có điểm thật là tà ác, nàng bị bắt gặp hết.

Lập tức ngẩng mặt, Hạ Mộng nhìn sang: ” Tướng gia, làm sao vậy?”

” Vương phi, những ngày qua, ta có hỏi một chút tên quan đảm nhiệm diễu tịch những năm này, trong đó có mười hai vị đại nhân họ Hạ. Nhưng là, trong đó không có một vị nào có thể có thân phận phù hợp với người bây giờ.”

” Phải không?” Sớm biết rằng hần sẽ từ chỗ này ra tay. Hạ Mộng cười nhạt một tiếng, ” Ta chưa bao giờ nói qua gia phụ xuất thân làm ”

Lý Như Phong trong một lúc như đổ lưỡi.

Rất tốt. Nữ nhân này, nàng lại thành công thắng hần một lần.

” Như vậy, xin hỏi vương phi gia phụ ngài làm gì và xuất thân từ đâu?”

Muốn biết sao? Hạ Mộng lạnh nhạt nhìn xem hần, chính là không nói.

” Thở dài- -”

Đây là chỗ tiểu tốt nào ? Cái trấn nhỏ này không lớn, ra khỏi dịch quán, mới đi không bao lâu, xe ngựa liền dừng lại. Cho nên, Lý Như Phong còn chưa kịp ép hỏi, âm thanh phu xe từ bên ngoài truyền đến: ” Vương gia, đã đến Hạ phủ!”

Hoàng Phủ Nam Ninh tự nhiên là đối với mấy cái chuyện bát quái này không có hứng thú, liền dẫn đầu đi : ” Tiểu bạch thỏ, đi thôi!”

” Vâng.” Vội vàng đáp lời, Hạ Mộng đứng dậy, lại quay đầu hướng Lý Như Phong lạnh lùng cười một tiếng- có bản lĩnh người tiếp tục tra ! Cô nương ta chờ!

Lý Như Phong khóe miệng vừa kéo.

Còn lòng tốt của người! Hôm nay, ta nhớ kỹ?

Lục tục đi ra xe ngựa, liền nhìn thấy một tòa trạch viện thật to đứng sừng sững ở trước mắt, Cửa sân nhỏ phía trên treo một khối bằng hiệu, trên tấm bằng viết ” Hạ Phủ” hai chữ thật to.

” Thật là một cái phủ đệ nguy nga . Vương phi, xem ra, vị phụ thân qua đời kia của người của cải rất nhiều !” Lập tức, Lý Như Phong vừa cười.

Hạ Mộng đáp lại là hừ nhẹ một tiếng- - đương nhiên nhiều. Đây chính là lúc trước nàng đem theo bạc từ trong vương phủ đem đi ra, có thể không nhiều sao? Thiếu chút nữa là đau chết nàng?

Bất quá, ngoài mặt, nàng cũng chỉ biết tiếp tục đôi mắt đắm lệ sương mù, căn bản là lười phải quản hân khí gió, liền vội vàng nhấc váy chạy đi vào cửa - - ” Tình nhi? Muội đang ở đâu? Tình nhi?”

” Vương phi, chậm một chút!”

Theo sát ở sau lưng nàng, Xuân Linh kêu to đuổi tới.

” Tiểu bạch thỏ?” Vừa thấy như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng nhảy qua bước chân lớn truy cản kịp lúc.

Lý Như Phong khước miệng xé ra: ” Vương gia, chờ ta một chút!” Cũng liền đuổi theo.

Bất quá, dù sao cũng là mới đến, hai người bọn họ đối với địa thế của nơi này cũng không quen thuộc bằng Hạ Mộng cùng Xuân Linh. Đi theo phía sau các nàng, mắt thấy các nàng quen cửa quen ngõ ở cái nơi này đi tới đi lui, thoàng cái liền bỏ qua bọn họ thật xa. Hoàng Phủ Nam Ninh muốn đuổi theo, nhưng luôn phát hiện phía trước có chướng ngại, làm cho hân thi triển không ra quyền cước.

Thật vất vả, đi theo các nàng rẽ ngang rẽ dọc, đi vòng qua hậu viện, tựa hồ là nơi vườn hoa! Trước mắt chợt lóe, người không thấy.

Trong nội tâm thoàng cái hoảng loạn lên.

” Tiểu bạch thỏ? Tiểu bạch thỏ?” Vội vàng lớn tiếng kêu, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

” Vương gia!”

Thấy thế, Lý Như Phong tim cũng căng thẳng, đuổi theo.

Hoàng Phủ Nam Ninh đẩy hân ra: ” Tiểu bạch thỏ đi đâu? Tránh ra cho ta tìm!”

” Vâng!” Liền vội vàng gạt đầu, Lý Như Phong lại vung tay lên, ” Nhanh lên, hai người đi ra giữ cửa, những người khác ở chỗ này thật kỹ tìm xem, nhất định phải đem Minh vương phi tìm cho ra!”

” Dạ!”

Mọi người lĩnh mệnh, động tác nhanh chóng đứng lên.

Nhưng là, trong ánh sáng của mặt trời, sắc màu rực rỡ trong hoa viên, trừ bọn họ nhiều đại nam nhân như vậy, nơi này cũng chỉ còn lại cây cỏ hoa lá. Ngoài ra không còn ai khác, cũng không có phát hiện nữa thân ảnh hai người chủ tớ Hạ Mộng.

Hai người kia, lại ở dưới mắt của bọn họ biến mất.

===== ta là hai tỷ muội ước hẹn chạy trốn đường ranh giới=====

” Ha ha ha! Thân ái, tớ biết là cậu nhất định làm được!”

Nữa cái thời gian sau, trong một khách sạn ở trấn nhỏ của Giang Nam, ở Hạ phủ trong hậu hoa viên biến mất mà Hạ Mộng đột nhiên xuất hiện ở nơi này. Cùng nàng sát sao ôm nhau, đương nhiên đó là Tô Tiểu Tình lúc trước cùng nàng cùng nhau chạy ra khỏi kinh thành. Bất quá, hiện tại nàng đã đổi tên gọi Hạ Tình.

” Đương nhiên.” Đắc ý gạt đầu, Hạ Mộng khước miệng cao cao khời mào, ” Hai con người kia nghĩ vậy khốn tới? Không có cửa đâu? Tớ sẽ là như vậy ngoan ngoãn nghe lời bọn họ sao?”

” Chính là! Người nào không biết, chỉ cần là chuyện người muốn làm, căn bản không có bất kỳ người nào có thể cản lại được!” Liền vội vàng gạt đầu, Hạ Tình dùng sức ôm nàng, ” Thân ái, tớ thật sự là càng ngày càng sùng bái cậu!”

” Làm trò. Hiện tại, chúng ta hay là nắm chắc đang lúc này nghĩ ra một cái kế hoạch mới đi!” Ôn chuyện cũng đủ rồi, vội vàng đẩy nàng ra, Hạ Mộng trầm giọng nói.

Hạ Tình mở to mắt; " Còn muốn kế hoạch gì? Chúng ta không phải là đã trốn ra được sao?"

" Bây giờ trốn ra được. Nhưng cậu cho rằng, chỉ bằng cái tên Khủng Long Bảo Chúa chết tiết kia, còn có bên cạnh hần vị quân sư quạt mo kia, bọn họ sẽ dễ dàng buông tha như vậy sao? Kế tiếp, bọn họ nhất định sẽ lật đổ khắp cả trấn nhỏ này để tìm kiếm chúng ta. Tìm không được người, thì không bỏ qua!"

Đúng rồi! Nàng như thế nào lại quên chuyện này! Hạ Tình lập tức tỉnh ngộ, trên mặt lập tức hiện lên vẻ khẩn trương: " Thân ái, vậy làm sao bây giờ?"

" Bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn lại!" Hạ Mộng thể nhưng lại lơ đãng cười, nắm chặt cổ tay của nàng, " Cậu nghe tớ, tớ sẽ có biện pháp làm cho chúng ta thoát hiểm."

" Ừ!" Hạ Tình dùng sức gạt đầu, đối với nàng hoàn toàn giao phó tín nhiệm.

Bạn tốt đoàn tụ, các nàng bên này tất nhiên là vui vẻ hòa thuận. Nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh, hần lại đã sớm điên rồi.

Rào rào, răng rắc?

" Phế vật! Khốn kiếp! Đồ vô dụng!"

Nương theo tiếng vang các loại đồ đập xuống đất, cùng với tức giận không hề che lấp miệng chữ ằm lên, Trong phòng của Hạ gia, một cái người tựa như điên vậy từ lúc trở về, bắt được cái gì sẽ dùng lực đập tới.

Nơi cửa, Lý Như Phong đứng ở nơi đó, trơ mắt nhìn xem hành vi điên cuồng của hần, lại chậm chạp chưa có đi lên khuyên.

" Tướng gia." Người bên cạnh nhỏ giọng kêu, " Vương gia cũng đã như vậy, ngài tại sao không đi khuyên nhủ? Bình thường vương gia không phải rất nghe lời người nói sao?"

" Không cần, vương gia hiện tại trong lòng đang rất tức giận, không để cho ngài ấy thật tốt phát tiết một chút, đến cùng chịu khổ đều là chúng ta." Lắc đầu, Lý Như Phong lạnh nhạt nói, nhưng trong lòng lại khẽ nói - - hần đâu có góc mà đi lên trước chịu chết!

167. Chương 169

Chẳng lẽ bọn họ đã quên, hôm nay là hần chủ động đề nghị để cho Hạ Mộng trở về Hạ phủ tìm người à? Hiện tại tốt rồi, người kia không tìm được, bọn họ ngược lại còn đem người cho lạc mất! Đây còn là một chuyện ngoài ý muốn đây! Hoàng Phủ Nam Ninh không có vào lúc này bắt lấy hần, đến hần đề xuống đất đánh cho đau nhức cũng là đã đạt đến trình độ nào đó, hần mới sẽ không hồ đồ chủ động đi lên đấu, làm cho hần nhớ tới chuyện cũ, sau đó tự đứng lại đòi ăn khổ?

Nghĩ tới đây, nhìn lại một chút cái người kia tựa hồ phát tiết còn chưa đủ, hần xoay người: " Người đi ra ngoài trở về chưa?"

" Đã trở lại được một lúc."

" Tốt, để cho bọn họ tới gặp ta."

" Vâng."

Không qua bao lâu, Lý Nam Phong đã bỏ qua Hoàng Phủ Nam Ninh đang nổi điên, đi ra phía ngoài trống trải.

" Tướng gia?" Bốn năm tên nam tử trên người mặc khôi giáp một gối quỳ xuống đất trước mặt hần, một mực cung kính kêu lên.

" Ta kêu các người ra ngoài bốn phía lục soát, kết quả như thế nào?"

Mọi người ríu rít cuối đầu: " Thuộc hạ vô năng. Tra hết tất cả khách sạn cùng từ lâu nơi này, cũng không có phát hiện tung tích của Minh vương phi!"

“Phải không?” Đối với kết quả như vậy trong lòng đã sớm biết được, Lý Như Phong chỉ là khoe miệng xé ra, ” Vậy các người liền chia nhau ra đi tìm đi! Hiện tại, không chỉ là khách sạn cùng tửu quán, còn có các cửa hàng, cùng với phố lớn ngõ nhỏ, ta đều muốn tra tìm một lần, tuyệt đối không thể để các nàng dễ dàng trốn thoát, biết không?”

” Vâng!”

” Người đầu, chuẩn bị xe ngựa, ta muốn đi ra ngoài!”

” Tướng gia, ngài muốn đi đâu?”

” Cửa thành.” Lý Như Phong nói.

Nếu là không có đoán sai, sau khi trốn vài ngày, các nàng sẽ phải vào lúc này rời đi thôi. Mà cách rời đi... Ngoại trừ cửa thành, không còn lựa chọn.

Nói điểm này, coi như là hấn đối với Hoàng Phủ Nam Ninh bởi tôi đi! Chờ bắt được người, hấn sẽ trở về hướng hấn tạ tội.

Lại quay đầu lại, xem một chút người bên trong kia, hấn nhẹ nhàng lắc đầu: ” Xem chừng vương gia. Một khi hấn có chuyện gì, lập tức phái người đi nói cho ta biết.”

” Vâng!”

===== ta là Bát Tiên quá hải các hiền thần thông đường ranh giới=====

Nhòng một cái, bốn năm ngày trôi qua, vô luận người của Hoàng Phủ Nam Ninh cố gắng thế nào, cơ hồ đều đem trần nhỏ Giang Nam này cho lật ra ngược đáy lên trời, bọn họ vẫn không thể nào phát hiện ra tung tích đám người Hạ Mộng, cũng không có tìm được ra dấu hiệu các nàng xuất hành. Đang lúc một ngày một ngày trôi qua, bọn họ không khỏi hoài nghi - - nàng vẫn còn ở nơi này sao?

Mà Hoàng Phủ Nam Ninh, tại Hạ phủ sau khi đem tất cả cái gì có thể đập phá đều đập phá một lần, lại dần thân vào các loại rượu, mỗi ngày uống đến say mềm. Lý Như Phong lần này cũng không dám lại đi khuyên.

Bộ Nhu Nhi?

Nhưng là, mỗi một ngày, hấn ít nhất phải ở trong lòng thóa mạ mười lần.

Tốt nữ nhân người nhẩn tâm! Giảo hoạt, giỏi về nguyệt trang, còn có thể quyết tuyệt như thế! Cúng ta đều là bị người hại cho khổ!

” Thở dài - - ”

Đang nghĩ ngợi, lại một chiếc xe ngựa bị thị vệ ngăn ở cửa.

” Đây là xe ngựa nhà ai? Muốn đi đâu? Làm gì?”

Lập tức, màn xe vén lên, một tiểu cô nương cách ăn mặc như nha hoàn nhảy ra ngoài.” Vị đại ca này, chúng ta là người của Vương gia, đây là tiểu thư nhà ta. Hôm nay không phải là mười lăm sao? Nàng muốn đi miếu dâng hương, vì lão gia phu nhân cầu phúc.”

Lại là cầu phúc dâng hương?

Nghe nói thế, Lý Như Phong trong nội tâm chấn động, vội vàng đi tới.

” Tướng gia?” Thị vệ giữ cửa lập tức đối với hấn ôm quyền hành lễ.

Vừa nghe như thế, tiểu nha hoàn cũng vội vàng quỳ xuống đất: ” Tham kiến tướng gia!”

” Đứng lên đi!” Lý Như Phong khoát tay nói.

” Đa tạ tướng gia.” Đây mới đứng dậy, tiểu nha hoàn cũng như cũ đầu vẫn cúi xuống.

“Vị trong này, thật sự là Vương gia tiểu thư?” Xem một chút xe ngựa bên kia, Lý Như Phong trầm giọng hỏi.

” Đúng vậy!” Tiểu nha hoàn vội vàng gật đầu.

” Các người lấy cái gì để chứng minh?”

” Cái này...” Tiểu nha hoàn làm khó. ” Tướng gia, tiểu thư nhà ta chính là tiểu thư nhà ta, làm sao có thể chứng minh? Nếu không, ngài chờ chúng ta dâng hương trở lại, chúng ta mời ngài cùng đi vào trong phủ chúng ta uống chén trà, dùng cái này chứng minh, ngài nghĩ như thế nào?”

” Đây chẳng phải là quá phiền toái sao?” Lý Như Phong phì cười, ” Bản quan có một biện pháp đơn giản hữu hiệu nhất. Không bằng, để cho Vương tiểu thư vén rèm xe lên, cho hạ quan nhìn một chút, người xem coi như thế nào?”

” Như vậy sao được!” Vừa nghe lời này, tiểu nha hoàn liền vội vàng lắc đầu, ” Tướng gia, tiểu thư nhà ta nói như thế nào cũng là tiểu thư khuê các, từ trước tới nay không ra cổng trước không bước cổng trong, ngài bây giờ lại đề xuất yêu cầu này, đây là đem mặt mũi của tiểu thư nhà ta để ở chỗ nào a?”

” Nếu như không, thì làm như thế nào để xác định được thân phận chân thật của tiểu thư nhà người đây?” Lý Như Phong cười nhạt, không vì lời nói của nàng mà thay đổi chút nào.

” Tướng gia - - ”

” Tiểu Đào, thôi.” Tiểu nha hoàn còn muốn nói điều gì, trong xe ngựa lại truyền đến một tiếng kêu gọi trầm thấp.

” Tiểu thư!” Tiểu nha hoàn vội vàng xoay người sang chỗ khác.

” Nếu tướng gia đã muốn gặp ta, vậy hãy để cho hần gặp đi! Dù sao, điều này cũng có thể là ta đời này có cơ hội một lần duy nhất cùng đương kim tướng gia gặp mặt đây!” Nhu hòa tiếng nói từ trong miệng truyền đến. Làn điệu không vội không chậm, mặc dù có chút phẫn nộ nhưng vẫn bảo trì thái độ hòa khí, đích xác là những tính cách tốt đẹp được nuôi dạy mà một tiểu thư khuê các nên có.

Lý Như Phong trên khóe miệng nhếch lên một cái cười: ” Vậy thì đa tạ Vương tiểu thư.”

” Tướng gia không cần phải khách khí.” Tiếng nói nhu hòa tiếp tục từ bên trong truyền ra, ” Tiểu Hồng, vén rèm xe lên.”

” Vâng.”

Sau một khắc, màn xe bị vén lên một góc, hai cái tiểu nha hoàn mặc xiêm y màu hồng đào, cùng với một người mặc cẩm y hoa phục, búi tóc chải rất tinh xảo, gương mặt thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện trước mắt.

Sau khi nhìn thấy người đối diện xe ngựa đó, nàng rõ ràng hung hăng sưng sốt một chút: ” Người... Chính là đương kim tướng gia?”

Không phải là nàng.

Sau khi nhìn thấy người này, Lý Như Phong tâm lại nặng nề rơi xuống.

Vội vàng cúi đầu, đối với nàng ôm quyền thi lễ: ” Đúng là tại hạ. Vừa rồi tại hạ có chỗ đường đột, mạo phạm tiểu thư, kính xin tiểu thư thứ lỗi.”

” Không có, không có gì.” Liền vội vàng lắc đầu. Tại nhìn thấy hé ra khuôn mặt xinh đẹp như vậy, sau đó phát giác được hơi thở cao quý trên người hần, Vương tiểu thư sớm, vội vàng lắc đầu cười ngây ngô.

Nếu nơi này đã không có người hần muốn tìm, Lý Như Phong liền không hề muốn lưu lại, đơn giản lại đối với nàng hành lễ, hần xoay người tránh đi.

Nhưng là, Vương tiểu thư lại tựa hồ như còn lưu luyến.

” Tướng gia - - ”

” Tiểu thư?” Nhưng lập tức, tiểu nha hoàn đem nàng đè xuống, ” Chúng ta còn phải ra khỏi thành để dâng hương !”

” A, được rồi!”

Vì vậy, nàng ngoan ngoãn rút trở về. Tiểu nha hoàn dưới xe ngựa cũng vội vàng leo lên lại, mọi người để rềm xuống, phu xe hất roi lên, xe lao đảo, chạy nhanh đi ra khỏi cửa thành.

Giống như có cái gì không đúng.

Sau khi bọn họ ở trước mắt rời khỏi, Lý Như Phong nhướng mày, đột nhiên một loại dự cảm xấu ập vào trong lòng.

Vì cái gì, hắn cảm giác mình giống như đã làm sai điều gì?

Vừa rồi, vị Vương tiểu thư kia, ba người nha hoàn kia... Vị tiểu thư kia là một vị tiểu thư hàng thật giá thật, điểm này hắn có thể khẳng định. Nhưng là, ba người nha hoàn kia...

Đúng rồi!

Mới phát hiện, sau khi nhìn thấy hắn, trong các nàng thế nhưng có hai người cũng không có biểu hiện quá mức kinh ngạc! Nên biết, nếu người bình thường nhìn thấy hắn, sau đó trông thấy dung mạo của hắn, bọn họ - - nhất là nữ nhân - - cũng sẽ ngây ngốc rất lâu, tựa như vừa rồi đồng dạng với vị Vương tiểu thư kia. Nhưng là, hai nha hoàn kia, các nàng nhưng không có biểu hiện phương diện này?

Nếu nói là kiến thức rộng rãi, vậy cũng nên là tiểu thư thấy được nhiều mới đúng. Như thế nào hiện tại, hai nha hoàn các nàng biểu hiện so với tiểu thư còn trấn định hơn! Đây cũng quá bất thường rồi!

Nhất định là có vấn đề!

Nghĩ tới đây, trong lòng của hắn trầm xuống, lại lo lắng.

Liên tranh thủ một bên dắt lấy con ngựa đến: " Các người ở chỗ này tiếp tục kiểm tra, Như Phong Như Vũ, các người đi theo ta!"

" Vâng!"

Sau đó, ba người liền nhảy lên lưng ngựa, kẹp chặt bụng ngựa, dùng sức hướng ngoài thành vội vã đi.

Mà lúc này, ở địa phương cách ngoài thành ước chừng một dặm xa, chỗ đó có một ngã ba đường.

Vừa rồi mới đi qua cửa thành chiếc xe ngựa kia dĩ nhiên dừng lại ở chỗ này, ba nữ nhân vây tại một chỗ, đang xì xào bàn tán.

Vương tiểu thư, cam ơn tiểu thư. Đây là trăm phượng, ta đáp ứng tạ cho người, người cầm đi đi!" Ba tiểu nha hoàn đều nhảy xuống ngựa, vác trên lưng một cái túi y phục, tiện tay liền từ trong bọc quần áo lấy ra một cây trăm phượng ánh vàng rực rỡ nhét vào trong tay Vương tiểu thư.

Đương lúc ngẩng đầu lên, cẩn thận xem, không phải là Hạ Mộng chứ là ai?

Nhìn thấy trăm phượng khảm nạm ru-bi xinh đẹp, Vương tiểu thư con mắt đều cười híp. Liên tranh thủ tiếp nhận đồ: " Hạ tiểu thư, nàng là quá khách khí rồi!"

" Không có việc gì, nàng giúp chúng ta một việc lớn như vậy, cảm ơn nàng là cần phải vậy." Cúi đầu cười, Hạ Mộng kéo tay Hạ Tình, " Đã như vậy, chúng ta liền từ biệt vậy."

" Ừ." Liên vội vàng gật đầu, nhưng Vương tiểu thư nhin không được lại muốn hỏi, " Hạ tiểu thư, nàng tại sao phải rời đi như vậy?"

168. Chương 170

Hạ Mộng cười khê: " Vương tiểu thư, tin tưởng ta, đối với cái sự kiện này, nàng biết càng ít thì càng tốt."

Vương tiểu thư sững sờ." Cô nương là có ý gì?"

Hạ Mộng lại không nói thêm lời, vội vàng kéo Hạ Tình lên: " Chúng ta đi!" Liên chọn một con đường, một đường nhanh chóng rời đi.

Lưu lại Vương tiểu thư một mình, tay cầm kim trăm, vẻ mặt không hiểu suy nghĩ hồi lâu.

” Giá! Giá!”

Thật vất vả, dự định bỏ xuống hết thấy trở về trên xe ngựa. Nhưng lại chưa đi được bao lâu, lại nghe tiếng vó ngựa bay nhanh truyền đến. Tiện đà, xe ngựa của bọn họ bị người cản lại.

” Vương tiểu thư, xin dừng bước!”

” Thở dài - - ” phu xe vội vàng đem xe ngựa dừng lại.

” Lý tướng gia!”

Nghe được thanh âm, Vương tiểu thư trong nội tâm một hồi kích động, liên tục không ngừng vén rèm lên.

Hắn đi tìm nàng? Hắn thế nhưng tìm đến nàng?

Đương vén rèm lên một cái chớp mắt, Lý Như Phong đã từ trên lưng ngựa nhảy xuống, một cái bước nhanh từ xa đi tới, ánh mắt của hắn lại chỉ ở trên người của nàng nhàn nhạt nhìn lướt qua, sau đó bắt đầu tìm kiếm trong xe ngựa. Tìm kiếm hồi lâu, cũng phát hiện nơi này chỉ còn lại một tiểu nha hoàn, mặt của hắn trầm xuống: ” Còn hai người nữa đâu?”

” Ách, các nàng...”

” Các nàng đi đâu?” Lập tức ngẩng đầu, Lý Như Phong lạnh giọng quát hỏi.

Hắn hiện tại, mâu quang âm lãnh, sắc mặt âm trầm. Chỉ là một mắt nhìn sang, liền phản phát dường như muốn đem nàng cho bầm thây vạn đoạn, Vương tiểu thư thân thể không nhịn được run lên, cảm giác lạnh lẽo vô tận chạm mặt mà đến. Người nam nhân này, thực sự là người nhả nhận tuần mỹ vừa rồi kia, vẫn còn ở đối với nàng nhẹ nhàng cười Lý tướng gia sao?

Nhưng mà, cũng không có bao nhiêu kiên nhẫn để cho ý tưởng của nàng lúc đi đông lúc đi tây, Lý Như Phong âm thanh trở nên càng lạnh hơn: ” Nói mau, các nàng đâu?”

” Tướng gia, người dọa hổng tiểu thư nhà ta - - ”

’ Chuyện không liên quan người, đi qua một bên!” Một tay túm lấy cái nha hoàn này xuống xe ngựa, Lý Như Phong nhảy lên, ” Nói nhanh một chút!”

” Các nàng... Các nàng...”

” Ừ!”

“Các nàng cùng ta tại trên ngã ba tách ra, đi hướng bên kia!” Tay chân đều nhện không được lạnh cả người, Vương tiểu thư vội vàng chỉ hướng con đường lúc nãy các nàng chia tay cùng mình.

Lý Như Phong ngăn ra, lập tức cắn răng - - Bộ Nhu Nhi nàng ta, thật sự là nàng ta!

Vội vàng từ trên xe ngựa nhảy xuống, phi thân lên ngựa: ” Đi!”

” Tiểu thư!”

Lúc này, nha hoàn cũng mới dám lớn tiếng kêu, lần nữa leo lên xe ngựa.

” A, làm ta sợ muốn chết! Làm ta sợ muốn chết!” Mà Vương tiểu thư, nàng cũng sớm bị dọa làm cho hoa dung thất sắc, hai tay gắt gao che ngực, ” Vị tướng gia này, như thế nào một chút cũng không giống trong truyền thuyết về mặt ôn hòa! Ta thiếu chút nữa bị hắn hù cho chết!”

Khó trách Hạ tiểu thư các nàng muốn tìm cách thoát đi! Đối lại là nàng, nàng cũng không chịu nổi a!

Bất quá, các nàng bên này chuyện cũng đã chấm dứt.Sau khi Lý Như Phong nhảy lên lưng ngựa, hắn đường cũ quay lại, Hạ Mộng các nàng đích thực là đi con đường nhỏ, một đường chạy nhanh hồi lâu, mà ngay cả một bóng người đều không nhìn thấy.

” Thở dài - - ”

Ra rồi thúc ngựa đi có chừng một nửa thời gian đi? Hắn đột nhiên nắm chặt cương ngựa, đem con ngựa dừng lại.

” Tướng gia?” Người phía sau theo sát bên hấn cũng liền gấp rút dừng lại.

Cưỡi ở trên lưng ngựa, Lý Như Phong ngẩng nhìn bốn phía một cái, nhẹ nhàng cười một tiếng: ” Không cần đuổi theo. Các nàng mới xuống xe ngựa, chắc chắn sẽ không gấp rút lên đường, hiện tại nhất định là trốn ở nơi nào đó ven đường. Ta ở chỗ này coi chừng, các người trở về, tìm thêm một số người tới đây, ở chỗ này lục soát thật kỹ một chút!”

” Vâng!”

Hai người lĩnh mệnh, quay đầu ngựa lại, nhanh chóng chạy trở về.

Lý Như Phong nói đúng. Từ lúc các nàng ở trên xe ngựa của Vương tiểu thư đi xuống, các nàng đi về hướng phía trước, để cho Xuân Linh đi trước một bước còn các nàng sẽ đi sau, sau đó liền dừng lại. Hơn nữa, dừng ở khoảng cách nơi Lý Như Phong đang dừng lại cách đó không xa!

” Khốn kiếp!”

Mắt thấy bọn họ chạy nhanh đến, hơn nữa liền dừng lại ở cái chỗ này, Hạ Mộng nhin không được oán hận cắn răng.

Hạ Tình vẻ mặt cũng la lảng. ” Đây, bây giờ nên làm gì ?”

Hạ Mộng hít sâu một cái: ” Không biết.”

” A?”

” Dừng nha. Tổ làm sao biết vương tiểu thư không được việc như vậy, chỉ hai ba câu hỏi liền cung khai!” Còn có người nam nhân này, hấn vì sao lại thông minh như vậy? Nàng ngay từ đầu cho là mình che lấp đã đủ tốt lắm rồi!

” Vương phi?”

Đang nói chuyện, bỗng nhiên lại nghe thấy Lý Như Phong kêu to một tiếng, Hạ Mộng thân thể run lên, vội ngẩng đầu lên.

Xuyên thấu qua khoảng cách cỏ cây, nàng nhìn thấy người nam nhân kia ngồi ở trên con ngựa cao to, vẻ mặt mỉm cười, hắng giọng kêu lên: ” Minh vương phi, ta biết rõ ngươi ở chỗ này. Người trốn cũng vô dụng, ta khuyên ngươi không bằng hiện tại cứ tới đây, để miễn ột hồi nhiều người đến đây như vậy, sẽ đem ngươi tìm cho ra, lại sẽ làm ặt ngươi không thể ra ánh sáng.”

Đó cũng là do ngươi tên khốn kiếp ngươi làm hại?

Hạ Mộng trong lòng tức giận mắng.

” Đây, bọn họ có thể hay không thật sự sẽ tới tìm kiếm nơi này đi?” Bên cạnh, Hạ Tình nhỏ giọng hỏi.

Hạ Mộng gật đầu.

Khẳng định. Người náy khẳng định nói lời giữ lời.

Hạ Tình tay vội vàng ôm chặt cánh tay của nàng. ” Đây, mặc kệ phát sinh chuyện gì, tổ nhất định đứng ở phía bên cậu. Chúng ta đời này đều mãi mãi không rời!”

” Tổ biết rõ.” Gật đầu, Hạ Mộng cắn cắn môi, hay là lựa chọn đứng lên.

” Cậu muốn làm gì?” Hạ Tình trong nội tâm cả kinh, vội vàng liền hỏi.

Hạ Mộng bĩu môi: ” Không nghe thấy hấn nói sao? Thay vì chờ hấn tìm người đến, đem chúng ta từ nơi này bắt ra, vậy thì không bằng chúng ta chủ động đi ra ngoài, vậy thì mặt mũi còn có thể xem tốt một chút.”

” Nhưng là - - ”

” Không có gì nhưng là, đi thôi!” Kéo lên tay của nàng, Hạ Mộng từ trong bụi cây đứng lên, từ từ đi ra ngoài.

” Ha ha, vương phi, người quả nhiên ở chỗ này?”

Nghe tới tiếng bước chân, vừa quay đầu, sau đó lại gặp được nàng, Lý Như Phong nở nụ cười.

Hạ Mộng cười lạnh lạnh; " Tướng gia ngài quả nhiên thông minh, tiểu nữ bội phục."

" Ha ha, vương phi nói gì vậy? Người rõ ràng cũng không kém, ở chỗ cửa thành, người thật sự giấu diếm đi ra được."

"Vậy người vì cái gì mà tìm đến đây?" Đây là điều Hạ Mộng buồn bực nhất.

" Không có biện pháp, người tìm đến một nữ nhân không quá thông minh tới che chở cho người." Lý Như Phong cười nói.

Thì ra là như vậy. Hạ Mộng hiểu, Vương tiểu thư thật là vô dụng! Sớm biết rằng hết thấy đều vô dụng, nàng cũng không đem trâm phượng đưa cho nàng ta! Đây chính là một món trang sức nàng rất thích !

" Vương phi." Lập tức, Lý Như Phong chớp mắt cũng không chớp nhìn xem nàng, ' Ta thủy chung không hiểu. Làm chính phi của Minh vương gia không tốt sao? Người vì cái gì không bằng lòng lại nhiều lần chạy trốn?"

" Nếu ngài thích, chính ngài đi làm đi, cô nương ta không có hứng thú, " Hừ lạnh một tiếng, Hạ Mộng quay đầu đi.

Lý Như Phong nghe vậy ngẩn ra. " Vương phi, đừng quên, ta là nam nhân."

" Nam nhân cũng được ! Không có người quy định nam nhân không thể thích nam nhân ? Huống chi, ngài liên tục cùng hắn như hình với bóng, mãi mãi không rời, như lại chứng minh tình cảm giữa các người tình cảm thâm hậu. Nếu như các người đi cùng với nhau, chắc hẳn người khác cũng sẽ không cảm thấy ngạc nhiên."

" Nàng?"

Nghe thế, Lý Như Phong đầu tiên là cảm thấy tức giận, sau đó liền bắt đầu buồn cười.

" Hiện tại, ta có thể khẳng định, Người chính là Bộ Nhu Nhi,Vương phi được Minh vương gia cưới hỏi đằng hoàng!"

Nếu đã lời nói mới đến nước này, Hạ Mộng cũng lười cùng hắn che lấp."

" Có phải hay không, lại có quan hệ gì? Bộ Nhu Nhi người này đã biến mất hơn nửa năm, các người coi nàng như đã chết rồi không được sao?"

" Ta lại là không sao cả. Bất quá, vương gia hắn sẽ không đáp ứng đâu!" Lý Như Phong cười lắc đầu.

Hạ Mộng cười lạnh.

" Chỉ cần ngài bồi hắn nhiều, khuyên hắn nhiều một chút, hắn sẽ đáp ứng."

" Vương phi..." "Nghe nàng một lần nữa nói đến chuyện này, Lý Như Phong dở khóc dở cười, " Người có thể đừng nghĩ như vậy được không? Ta cùng vương gia thật sự không có gì cả."

" Ta biết rõ, các người là quan hệ nam nhân cùng nam nhân thuần khiết không phải sao? Ta hiểu mà." Liền vội vàng gạt đầu, Hạ Mộng bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói, " Tiểu Tình, nàng nói phải không?"

"Ừ." Hạ Tình dùng sức gạt đầu bày tỏ ủng hộ.

Lý Như Phong cảm thấy đầu của hắn bắt đầu đau.

" Tốt lắm, vương phi, chúng ta không nói cái này. Hiện tại, nếu cũng đã bị ta tìm được rồi, người hãy ngoan ngoãn cùng ta trở về đi! Vương gia còn đang chờ người!"

" Ta không quay về." Lắc đầu, Hạ Mộng chém đinh chặt sắt nói.

Lý Như Phong nhướng mày. " Chỉ sợ, hiện tại không phải do người quyết định."

" Phải không?" Khóe miệng nhếch lên, Hạ Mộng cười lạnh nhìn hắn.

Lý Như Phong gật đầu.

” Trước đã để cho người ở trước mặt ta chạy trốn qua hai lần. Lúc này đây, ta tuyệt đối sẽ không tái phạm sai lầm giống nhau.”

” Tự tin như vậy?” Hạ Mộng cười yếu ớt.

Lý Như Phong bình tĩnh nhìn nàng. ” Đây là lời nói thật, vương phi, mưu trí của người ta rất kính nể. Nhưng là, bây giờ không phải là chơi trò mưu kế. Ta đã thề, nhất định phải vì vương gia tìm được người. Cho nên, lúc này đây, vô luận như thế nào, ta cũng sẽ không để cho người lại rời đi.”

” Tốt! Chỉ cần ngài có bản lĩnh này” Hạ Mộng cười, lôi kéo Hạ Tình đi về phía hắc.

Lý Như Phong đứng ngẩn ra!

Nàng làm cái trò gì vậy? Dựa vào đạo lý mà nói, nàng không phải là bắt đầu chạy trốn ở hướng ngược lại sao?

Nhưng là, Hạ Mộng chính là không làm giống như dự đoán của hắc. Thản nhiên đi vào trước mắt hắc, nàng ngẩng mặt lên đối với hắc cười: ” Tướng gia, người có thể xuống dưới ngựa nói chuyện không? Ta ngưỡng cổ đã đau.”

Lý Như Phong nhưng lại lắc đầu.

” Vương phi, xin thứ cho hạ quan không thể. Ta thật sợ một khi xuống ngựa, người sẽ đoạt ngựa của ta bỏ trốn mất dạng?”

Ha ha, quả nhiên đầu óc không ngu ngốc.

Nhưng là - -

Lập tức trông mắt híp lại, Hạ Mộng âm thanh trầm thấp xuống: ” Cho dù ngài không xuống dưới, chẳng lẽ ta lại không đoạt được hay sao?”

Tiếng nói vừa dứt, liền một phát bắt được chân hắc, dùng sức mà cản!

Hạ Tình cũng đã đi đến bên kia con ngựa, bắt lấy một chân khác của hắc liền dùng sức cản lên!

” A?”

Trên đài trong một lúc đầu đón không chịu nổi, cảm giác giống như là đằng vân giá vũ, Lý Như Phong thân thể nặng nề rơi xuống đất, khuôn mặt xinh đẹp cùng với mặt đất tiếp xúc thân mật.

Chờ hắc rơi xuống ngựa, Hạ Mộng vội vàng xoay mình đi lên, đối với Hạ Tình đưa tay ra: ” Tiểu Tình, mau lên đây!”

” Tốt!”

Lập tức gật đầu, Hạ Tình một cái bắt được tay của nàng, một cước đạp ở trên lưng ngựa, liền cũng tiêu sái nhảy lên lưng ngựa.

Thoảng qua trong lúc đó, hai đạo nhân mã liền biến đổi trận thế.

” Như thế nào?” Nắm chặt dây cương, Hạ Mộng ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn lại người dưới đất cười đắc ý; “Lý tướng gia, ta cũng đã cướp được ngựa của ngài.”

” Nàng...”

Đầu bị đụng có chút chóng mặt, trên người đã mơ hồ bị đau, Lý Như Phong cơ hồ không thể tin nhìn nàng - nữ nhân này, nàng so với hắc còn muốn mãnh liệt hơn nhiều!

” Hiện tại, tặng ngài một câu nói: không được coi thường nữ nhân!” Lại liếc hắc một cái, Hạ Mộng lớn tiếng nói, liền một roi rút ra: ’ Giá!”

Con ngựa kêu lên, giương cao chân vội vã đi.

” Ha ha, Lý tướng gia, chúng ta liền từ biệt vậy, không hẹn ngày gặp lại!”

Ở phía sau của nàng, Hạ Tình cũng đắc ý cười lớn, dùng sức đối với hân phát phát tay.

Xem ra, vị mỹ nhân nương nương này cũng là thâm tàng bất lộ đây. Lý Như Phong trong lòng thầm nghĩ.

” Ha ha ha!”

Đích xác là rất đắc ý. Đã đi ra xa như vậy, còn có thể nghe được các nàng làm càn cười to. Lý Như Phong trong lòng có thể nghĩ rất là buồn bực.

Các nàng ngược lại đi rất tiêu sái, lại giương lên một mảng tro bụi đập vào mặt hân, làm cho hân ăn một miệng lớn. Lý Như Phong vội vàng chùi chùi mặt, dùng sức ỏi hơn mấy miếng. ” Phi phi phi!”

Bộ Nhu Nhi, lần này giao phong, lại để cho người chiến thắng! Thật sự là ta đã coi thường người!

“Giá!” Giá!” “Giá!”

Các nàng mới đi khỏi không xa, phía sau lại nghe được tiếng vó ngựa truyền đến.

Nỗ lực mở mắt ra, Lý Như Phong thế nhưng lại gặp được thân ảnh của Hoàng Phủ Nam Ninh.

Không phải là mình thực sự bị ném đến gốc rồi, trước mắt xuất hiện ảo giác đi? Trong lòng lúc này liền nghĩ như vậy. Vội vàng dùng sức lắc đầu, nhìn lại, hay là Hoàng Phủ Nam Ninh? Hân thật sự đã tới?

” Như Phong?”

Cưỡi ngựa chạy tới, sau khi nhìn thấy hân ngã dưới đất không ngồi dậy nổi, Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng dừng ngựa, xoay người xuống: ” Chuyện gì xảy ra? Làm sao người lại nằm trên đấy vậy?”

“Vương gia, sao người lại tới đây?” Nhìn thấy hân, Lý Như Phong cũng có lời muốn hỏi.

” Ta hôm nay tâm tình không tốt, vốn là dự định tới tìm người trút giận. Nhưng vừa tới cửa thành, liền nghe được người của người nói người đi chặn đường tiểu bạch thỏ, ta liền tới đây.” Hoàng Phủ Nam Ninh nói, nhìn chung quanh một chút nói, ” Đây là có chuyện gì? Tiểu bạch thỏ đâu? Ngựa của người lại đi nơi nào?”

” Bị Bị vương phi đoạt đi rồi.” Ho nhẹ hai tiếng, Lý Như Phong nhỏ giọng nói.

” Cái gì?” Ngay lập tức mặt trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh tiếng nói trầm thấp xuống.

Lý Như Phong cười khổ gật đầu: ” Đúng là như thế.”

” Nàng hiện tại đi bao lâu?” Hoàng Phủ Nam Ninh vội hỏi.

” Vừa đi.”

” Hướng bên kia đi?”

” Bên kia.”

Lập tức nhẹ buông tay! Hoàng Phủ Nam Ninh ném xuống hân, lần nữa phi thân lên ngựa: ” Các người chiếu cố hân, bản vương đi đem các nàng bắt trở về!”

” Vương gia, nhất định phải bắt trở về nha!”

Mất thấy ngựa của hân vội vã đi, Lý Như Phong kêu to.

Lúc này đây, hân nhất định phải nói lời giữ lời, tuyệt đối không thể để nữ nhân kia chạy mất! Tuyệt đối không thể!

169. Chương 171: Viên Phòng

” Ha ha ha! Ha ha ha!”

Cưỡi ngựa, giương cao roi, Hạ Mộng cùng Hạ Tình lòng tràn đầy sung sướng, dọc đường đều vang tiếng các nàng khoan khoái cười to.

” Thân ái, hiện tại chúng ta đi đâu?” Sau lưng ôm chặt eo của nàng, Hạ Tình lớn tiếng hỏi.

” Dọc theo con đường này đi thẳng xuống, đến gần nơi đây tìm nhà nông ngũ trợ, chờ Xuân Linh các nàng tìm tới!”

” Tốt!”

Vì vậy, tiếng cười tiếp tục, khoan khoái tiếp tục. Đi về phía trước không biết bao lâu, xa xa đã có thể thấy được trên nóc nhà nông hộ toát ra khói bếp, hai người trên mặt đều hiện lên một chút thư thái ý cười.

Rốt cục, thắng lợi đang ở trước mắt rồi!

Phải phải phải

Nhưng là, vào tại lúc này! Phía sau, dồn dập tiếng vó ngựa truyền đến.

” Gì vậy ?”

Sau đó, nhanh quay đầu lại, Hạ Tình lên tiếng kinh hô.

” Làm sao vậy?” Hai mắt nhìn thẳng phía trước, Hạ Mộng lớn tiếng hỏi.

” Minh Minh vương gia?”

Cái gì? ?

Ở trong lòng chấn động, vội vàng quay đầu lại, quả nhiên phát hiện Hoàng Phủ Nam Ninh cười con ngựa dành riêng cho hắn, đang một đường hướng các nàng chạy đến! Hơn nữa, tốc độ của hắn so với các nàng mau hơn rất nhiều, khoảng cách của hai bên đang được hắn cố gắng từ từ giảm bớt.

Không thể để cho hắn đuổi theo? Một khi để cho hắn bắt được nàng, nàng khẳng định là sẽ không thể trốn được!

Một cái ý nghĩ nổi lên trong lòng, Hạ Mộng lập tức dùng sức ra roi - - ” Giá!”

Con ngựa chồm lên, mở ra chân ra sức chạy về phía trước.

” Nhanh lên! Nhanh lên!” Sau lưng, Hạ Tình cuống cuống kêu to, ” Hắn đuổi theo tới! Nhanh lên a!”

” Giá! Giá!”

Càng dùng sức quất roi, Hạ Mộng lòng nóng như lửa đốt. Nhưng là, bất kể nỗ lực như thế nào, nàng không thể không thừa nhận: con ngựa này của các nàng, so ra vẫn kém hơn hãn huyết bảo mã của Hoàng Phủ Nam Ninh. Hướng chỉ, hiện ở trên lưng ngựa ngồi hai người các nàng, mà trên ngựa của hắn chỉ có một mình hắn. Mặc kệ từ phương diện nào mà nói, các nàng đều là chiếm thế hạ phong.

Nhưng là, chẳng lẽ như vậy để cho hắn bắt được sao?

Lắc đầu, nàng không muốn.

Liền lại dùng lực quất vài roi - - ” Giá ! Giá! Giá!”

Liều mạng! Chỉ cần có một chút hy vọng, nàng cũng muốn cầm chắc không tha!

Nhưng là - -

Phải phải phải, phải phải phải

Mặc kệ nàng cố gắng như thế nào, Hoàng Phủ Nam Ninh rất nhanh cũng đã đuổi tới.

“Tiểu, bạch, thả!”

Hết sức truy cản kịp các nàng, trong miệng hắn bật ra một tiếng quát khê.

Hắn lúc này, mặt mũi tràn đầy âm trầm, toàn thân bộc phát tức giận, nhìn thấy các nàng trong mắt cũng hừng hực lửa giận. Kia một tiếng kêu gọi, lại càng dùng sức từ trong kẽ răng phát ra, phảng phất sau một khắc sẽ liền nhào tới, giống như dã thú đem nàng xé nát ra!

Kinh hồn tán đảm, Hạ Mộng vội vàng càng dùng sức quát ra vài roi.

Nhưng mà, mặc kệ nàng có cố gắng thế nào, các nàng cũng chỉ có thể trở mặt nhìn ngựa của Hoàng Phủ Nam Ninh đuổi theo đến, cũng dần dần vượt qua các nàng.

” Dừng lại!”

Mắt lạnh quét tới, Hoàng Phủ Nam Ninh cao giọng quát một tiếng.

Hạ Mộng phảng phất như không nghe thấy, tiếp tục giục ngựa gior roi.

” Tiểu bạch thỏ, bản vương kêu nàng dừng lại, có nghe hay không?”

Chưa, Nàng thật là làm như không muốn nghe đến!

Trong nội tâm kêu to, Hạ Mộng dùng sức quát con ngựa, vẫn còn vùng vẫy giãy chết.

” Tiểu bạch thỏ!” Phía trước, không thấy bất kỳ đáp án nào của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh trong cơn giận dữ, ” Nàng nếu không dừng lại, bản vương liền không khách khí!”

Mặc kệ dừng lại hay không dừng lại, hắn đều sẽ không khách khí !

Trong nội tâm cười lạnh, Hạ Mộng có tai như điếc, tiếp tục ra roi thúc ngựa.

” Tốt, đây chính là nàng tự chuốc lấy!”

Lập tức, lại nghe hấn quát khẽ một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh dùng sức lôi kéo dây cương, đem con ngựa để ngang trước ngựa của các nàng!

” Nha?”

Hai nữ nhân cùng lúc cũng nhện không được thấp hô ra tiếng, Hạ Mông vội vàng ghì chặt ngựa.

Thân thể khó khăn ổn định, vừa ngẩng đầu, lại chứng kiến tuần nhan phần nộ gần ngay trước mắt, tim nàng thỉnh thoảng nhẩy lên, phản ứng đầu tiên chính là muốn quây đầu ngựa lại, tiếp tục chạy như điên!

Đi như vậy là. Làm gì được - -

” A, cứu mạng a!”

” Mộng Mộng!”

Không đợi nàng lại có thể cử động tiến thêm một bước, Hoàng Phủ Nam Ninh đưa ra cánh tay dài nhấc lên, một cái liền ôm trên eo của nàng, đem người của nàng từ trên lưng ngựa kéo lên!

Hạ Tình vừa thấy, vội vàng dùng sức ôm lấy eo của nàng.

Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh lùng quét mắt một cái: ” Buông tay!”

” Không!’ Hạ Tình dùng sức lắc đầu.

Hoàng Phủ Nam Ninh khước miệng nhếch lên: ” Vậy nàng hãy chờ ngã chết đi!” Liền một chút cũng không thương hương tiếc ngọc dùng sức kéo ra! Càng đem hai nữ nhân đều từ trên lưng ngựa kéo tới bay lên.

Nhưng là, hấn chỉ muốn một mình Hạ Mộng, liền cũng chỉ ôm một mình nàng. Hạ Tình dán chặt ở sau lưng Hạ Mộng, nàng lại cùng lúc bay lên, bởi vì thân thể không yên, hai tay ôm không được. Thêm Hoàng Phủ Nam Ninh lại dùng sức đẩy- -

” Mộng Mộng, cứu mạng!”

Phanh?

Một đôi bạn tốt, dưới tác dụng cường lực của hấn liền bị chia rẽ.

” Tiểu Tình!”

Thấy thế, Hạ Mộng theo bản năng muốn đi cứu nàng, nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh lại một tay ôm lấy nàng kéo trở lại, hướng trước thân mình để người xuống: ” Yên tâm, không chết được!”

Liền quay đầu ngựa lại, tiếp tục giục ngựa giờ roi!

” Mộng Mộng!”

” Tiểu Tinh!”

Một đôi hảo tỷ muội, trong một lúc bị hấn cứng rắn tách ra, hơn nữa càng chạy càng xa.

Bất quá, cho dù là bị hấn bắt được, Hạ Mộng cũng không phải là người chịu an phận. Dùng lấy sức giây giụa, nàng dùng cả tay chân, muốn tránh thoát trói buộc của hấn. Nhưng bây giờ, tức giận của Hoàng Phủ Nam Ninh như thế nào dễ trừ?

Một tay bắt lấy dây cương, một tay vưng vàng ôm ở trên eo của nàng, hấn mắt lạnh nhìn nàng: ” Nàng nên ít phí công phí sức đi, nàng ở bên người bản vương chạy không thoát đâu!”

Chạy không thoát, vậy cũng phải trốn ? Xem một chút lão nhân gia hiện tại đang khắp người bốc hơi tức giận, nàng thực sợ hãi một giây sau hấn sẽ đem nàng ăn tươi nuốt sống a?

” Vương gia?”

Quả nhiên là ngựa quý chuyên dùng của Minh vương gia. Đường các nàng chạy trốn cũng đã một quãng xa, mà hấn dùng thời gian một nửa không sai biệt lắm liền đi trở về .Vừa tới liền gặp được Lý Như Phong từ trên mặt đất đứng lên đuổi đi tới, Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ là gật đầu: ” Còn có một người ở phía sau.” mà cũng không dừng lại một cái, tiếp tục ở trên đường chạy đi.

Xong đời.

Vừa thấy như thế, Hạ Mộng trong lòng chỉ có một cái ý nghĩ như vậy.

Xem ra, chính mình hôm nay thật sự là trốn không thoát.

170. Chương 172

Phải phải phải, phải phải phải

” Vương gia?”

” Cút ngay!”

Tuyết trắng tuần mã dạt ra chân, một đường chạy qua cửa thành, lần nữa mang theo Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Hạ Mộng trở lại dịch quán bọn họ đã từng cư trú. Cửa có người cản trở, Hoàng Phủ Nam Ninh một roi vung qua, liền nắm chặt dây cương, trực tiếp đem ngựa chạy nhanh vào trong nhà.

Một đường chạy băng băng, cho đến hậu viện, Hoàng Phủ Nam Ninh mới dừng lại ngựa, xoay người xuống.

Hạ Mộng cũng vội vàng nhảy xuống, đang muốn ở chỗ thế hiểm yếu này chạy đi, nhưng lập tức, một cánh tay mạnh mẽ liền ôm ở trên eo của nàng.

” Tiểu bạch thỏ, nàng cho rằng, có kinh nghiệm của chuyện lần trước, bản vương còn có thể cho nàng lại có cơ hội thực hiện được hay sao?”

Tiếng cười lạnh lùng truyền lọt vào trong tai, làm cho thân thể của nàng lập tức kéo căng.

Từ từ quay đầu lại, nhìn chổng lại cặp mắt lạnh băng kia của Hoàng phủ Nam Ninh, tay chân của nàng trong một lúc lạnh cả người, dự cảm xấu càng ngày càng mãnh liệt.

” Người... A?”

Muốn nói cái gì đó, nhưng lại không nói ra lời, cũng cảm giác được thân thể chợt nhẹ, hỗn đản này rõ ràng lại đem nàng cho khiêng ở trên vai rồi?

” Tất cả đều cút ngay, không cần phải cản đường bản vương!” Sải bước đi về phía trước, Hoàng Phủ Nam Ninh lên tiếng quát to.

Đứng trước bọn nha hoàn sai vặt liên tục không ngừng đứng qua một bên, trơ mắt nhìn xem vương gia của bọn họ khiêng vương phi, ngắc đầu mà bước đi về hướng phòng ngủ. Mà Hạ Mộng ở trên vai của hắn, nàng vẫn còn vùng vẫy giãy chết lần cuối cùng. Mặc dù trong lòng mình cũng sớm hiểu, hết thấy đều đã quá muộn.

Loảng xoảng?

Một cước đạp mở cửa phòng, Hoàng Phủ Nam Ninh sải bước nhanh đi tới, sau đó dùng lực quăng ra!

” Nha?”

Khốn kiếp. Đã lâu như vậy, hắn còn chưa có biết rõ bốn chữ thương hương tiếc ngọc phải biết viết như thế nào. Hoàn hảo giường chiếu đủ mềm cho nên nàng không có bị tổn thương bao nhiêu.

Nhưng là, Hạ Mộng thân thể cũng là bị đụng đau.

Khi quay đầu lại, nhìn thấy Hoàng Phủ Nam Ninh âm trầm sắc mặt, thân thể của nàng lại nhịn không được phát run, vội vàng muốn đi đến bên trong trốn đi.

Nhưng mà, một nơi nhỏ như vậy, có thể hướng ở đâu trốn?

Đều còn chưa kịp động, Hoàng Phủ Nam Ninh cánh tay sắt lần nữa đưa tới, một tay bắt lấy nàng kéo tới đây.

” Cứu mạnh a ! Cứu mạng a !”

Trong lòng vô cùng sợ hãi, Hạ Mộng vội vàng háng giọng kêu to lên.

Nghe được nàng kêu, Hoàng Phủ Nam Ninh thoáng sửng sốt, lập tức cười lạnh; ” Kêu đi kêu đi, nhìn một chút xem còn có ai tới cứu nàng?”

Nàng đương nhiên biết rõ sẽ không có người đến cứu nàng , nàng chỉ là muốn phân tán một chút sự chú ý của hắn mà thôi! Nhưng là, xem ra, cái phương pháp này cũng mất hiệu lực.

” Tiểu bạch thỏ.” Lần nữa nâng lên cằm của nàng, cùng nàng mắt đối mắt, Hoàng Phủ Nam Ninh cười lạnh lạnh, ” Nàng chạy trốn kỹ thuật không sai, học của ai vậy?”

Còn cần học sao? Có chút bản lãnh này là do trời sinh không được sao?

” Hôm nay xem ra, nàng cũng biết cưỡi ngựa ? Hơn nữa thuật cưỡi ngựa cũng không tệ lắm, nhưng vì sao khi ở kinh thành, nàng mỗi lần cùng bản vương cưỡi ngựa sau đó đều bị dọa thành như vậy?”

Nói nhảm, lúc đó không phải là vì đang ở cạnh người sắm vai là một tiểu bạch thỏ nhu nhược sao? Người nghĩ rằng ta dễ bảo sao?

” Xem ra, nàng che giấu bản vương không ít chuyện a?”

Những lời cuối cùng này, lời nói lạnh quá, Hạ Mộng cảm giác được lời hắn như ngàn mũi tên lạnh, đều không ngoại lệ bắn tới trên người của mình, thân thể của nàng bắt đầu khẽ phát run, một loại cảm giác sợ hãi chưa bao giờ có xâm nhập toàn thân.

” Vương gia...” Ngắc đầu lên, kêu thấp một tiếng.

Nhưng là, chưa cho nàng cơ hội nói chuyện, Hoàng Phủ Nam Ninh lần nữa giận tái mặt: ” Người nữ nhân này, nên đánh!”

Nói xong lời này, hắn một phát bắt được nàng , lật qua, đem nàng để ở trên đùi của hắn, tay phải giơ lên cao cao, ba ba ba, âm thanh cái tát cùng thân thể kịch liệt va chạm truyền đến.

Đau?

Sửng sờ một lúc, trong đầu liền hiện lên một chữ như vậy. Hạ Mộng ngắc ra, tại sao có thể như vậy? Người này, hắn. . . Hắn rõ ràng... Đánh cái mông của nàng?

Liên tiếp đánh xuống hơn mười cái, Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên buông tay, lần nữa kéo lên cằm của nàng: ” Vì sao nàng không khóc? Tại sao không kêu?”

Nàng có thể nói bởi vì nàng quá mức kinh ngạc, nên quên kêu sao? Hạ Mộng hai mắt vô thần nhìn xem hần.

Mà vừa thấy như thế, cho rằng nàng tận lực coi thường hần, Hoàng Phủ Nam Ninh càng thêm giận.

”Nàng... Tiểu bạch thổ, nàng điên rồi? Bản vương hận nàng chết đi được? Hôm nay, bản vương nhất định phải cho nàng một chút dạy dỗ”

Nói xong, lại đem nàng đè xuống, dùng cả hai tay, tại trên hông đít của nàng đánh liên tiếp không ngừng.

Đau a!

Khốn kiếp, hần rõ ràng một chút cũng không thu lại lực đạo, liền điên cuồng như vậy ở trên người của nàng vỗ vỗ đánh đánh. Đánh bằng cả hai tay

Hạ Mộng đau đến mặt đều nhanh biến hình.

Vội vàng bắt lấy góc áo của hần, lại vẫn là cắn răng không nói.

Lại không biết là đã đánh xuống bao nhiêu cái, Hoàng Phủ Nam Ninh cảm thấy tay của mình đều đánh đến tê rần, lại vẫn không nghe được nàng kêu cứu, trong lòng là buồn bực không chịu nổi. Vốn tưởng rằng đánh nàng một trận, cơn giận của mình có thể thư giải một chút, bây giờ nhìn lại, hần không chỉ không có cảm thấy tốt một chút, ngược lại trong lòng càng buồn bực hơn.

”Tiểu bạch thổ, nàng khốn kiếp! Bản vương hận nàng!”

Lại nâng đầu nàng lên, nhìn thấy nàng vẻ mặt ảm đạm, Hoàng Phủ Nam Ninh cắn răng kêu to, một tay ôm lấy nàng kéo lên.

Nếu là thật hận vậy cũng tốt. Chỉ sợ là, hần trên miệng nói hận, nhưng trên thực tế. ..

Cắn chặt môi dưới, cố nén cảm giác đau đớn ở trên hông từng trận truyền đến, Hạ Mộng hút sâu mấy cái, mở to hai mắt nhìn hần.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại nhào tới, một cái nhéo lên cổ của nàng: ”Nàng vì cái gì không khóc? Vì cái gì không khóc?”

”Khóc lên, vương gia sẽ thả ta tự do cho ta?” Hạ Mộng nhạt thanh hỏi.

”Không thể nào!”

Quả quyết lắc đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh trả lời chém đinh chặt sắt.

”Vậy ta tại sao phải kêu khóc?” Liền nhìn lại hần một cái, Hạ Mộng lạnh nhạt dời mắt đi chỗ khác.

Dù sao đã bị bắt được, nàng cũng không trông cậy vào có thể chạy trốn được, liền lười phải làm bộ làm tịch nhu nhược trước mặt hần.

”Nàng...” Hoàng Phủ Nam Ninh bị bộ dáng này của nàng làm tức giận đến sôi lên.

”Tốt, rất tốt.” Gật đầu, hần đột nhiên nở nụ cười, ”Nàng nghĩ đi phải hay không? Bản vương một ngày cũng không để nàng đi! Nói cho nàng biết, đời này, ngoại trừ ở bên cạnh bản vương, nàng ở đâu cũng đừng nghĩ đi!”

”Người muốn làm gì?”

Nghe nói như thế, tìm lại mạnh nín chặt, Hạ Mộng gương mặt nhìn hần.

Hoàng Phủ Nam Ninh cười lạnh, một tay ở trên mặt của nàng dao động đứng lên: ”Bản vương cảm thấy, trước kia bản vương thật sự là quá phóng túng nàng. Hiện tại, cũng nên dạy dỗ cho nàng một chút, cho nàng dàng hoàng nghe lời một chút mới được.”

Trong nội tâm lo lắng, Hạ Mộng nhìn xem hần, ”Dạy dỗ cái gì?”

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức đem nàng hướng trên giường nhấn một cái, lập tức cúi người, dùng môi của hần ngăn chặn môi của nàng!

Như vậy... Dạy dỗ sao?

Trong nội tâm từng trận bất an, liền cảm giác được người của hắn gắt gao đè nặng nàng, môi của hắn cũng dùng sức ngăn chặn nàng, đầu lưỡi cũng chui vào trong miệng nàng, trước sau như một dây dưa trên lưỡi của nàng.

Nhưng là, lúc này đây hôn, hoàn toàn không giống với trước kia.

Bởi vì nàng chạy trốn, không nghe lời, Hoàng Phủ Nam Ninh trong nội tâm tích tụ lại vô cùng phần nộ. Thật vất vả bắt được nàng, rồi lại bị nàng làm cho rất rất buồn bực. Lòng biểu đạt tràn đầy hậm hực không chiếm được, hiện tại, hắn chỉ có thể bởi vì hậm hực phần nộ, lại hóa phần nộ ra sức khí, đem khí lực cả người đều dùng ở trên người nàng, liều mạng mài nghiền môi của nàng, đầu lưỡi cũng gắt gao dây dưa lưỡi của nàng, phảng phất muốn đem đầu lưỡi của nàng bẻ gãy.

Đau!

Trong lòng tràn đầy chỉ có một cảm giác như vậy, Hạ Mộng vội vươn tay khước từ môi của hắn, nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh một cái liền bắt được cổ tay của nàng, đem hai tay của nàng ấn lại ở bên người. Môi lưỡi của hắn lại tiếp tục, liên tục không ngừng đem toàn bộ tức giận đều phát tiết ở trên người của nàng.

Đau, đau quá...

Miệng bị hắn cắn rất đau! Đầu lưỡi của nàng đều bị hắn mài đến chết lặng. Toàn thân đau đón một khắc cũng không nghỉ, ý vị từ trong lòng tràn ra. Hạ Mộng đau đến nước mắt đều chảy ra.

Đây chính là hắn trừng phạt? Muốn làm đau chết nàng sao?

Hai tay nắm chặt thành quyền, nàng mở to mắt nhìn xem người nam nhân này, trong lòng bắt đầu hối hận.

Nếu như, chính mình không có tìm cách chạy trốn, ngoan ngoãn mà ở bên cạnh hắn, hắn có thể hay không cũng sẽ không đối đãi với mình như vậy? Nếu như, mình có thể tìm được cơ hội thích đáng, thoát được xa hơn, hắn có thể hay không cũng sẽ không có cơ hội ở trên người của mình phát tiết?

"Nàng đang suy nghĩ cái gì? "

Đột nhiên, lại cảm thấy bàn tay của hắn nhéo lên cằm của nàng, đau đón kịch liệt từ cái cằm truyền tới, Hạ Mộng giương mắt, lại nhìn thấy trong mắt hắn phần nộ càng thêm mãnh liệt.

"Làm sao vậy?" Nàng đột nhiên muốn hỏi.

"Tiểu bạch thỏ, nàng đáng chết?"

Trong mắt ngọn lửa tức giận rất nhanh xuyên thấu hết thấy hướng nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh cắn răng quát khê, cũng nhịn không được nữa, dùng sức ở trên bờ môi của nàng chính là cắn xuống!

"A!"

Đã không có bị hắn trở ngại, Hạ Mộng cũng nhịn không được nữa, trong miệng liền kêu ra.

"Rốt cuộc biết đau?" Nghe được, Hoàng Phủ Nam Ninh nở nụ cười, tay lại dùng sức nhéo ở cằm nàng, "Vậy nàng có biết hay không, bản vương trong lòng rất là đau? Năm trước, nàng đi không từ già, bản vương tìm nàng nửa năm. Hiện tại, thật vất vả tìm được nàng, nàng lại còn nhiều lần muốn chạy trốn? Bản vương đã bạc đãi nàng sao? Nàng vì cái gì mà không chịu lưu lại ở bên cạnh bản vương?"

Hạ Mộng lẳng lặng nhìn hắn: "Thật muốn ta nói sao?"

"Nàng... Không cần!"

Có thể khẳng định, chỉ cần nàng vừa mở miệng, thì tuyệt đối sẽ không có lời hữu ích. Hoàng Phủ Nam Ninh tức giận quát, một lần nữa cúi người xuống đôi môi của nàng.

"Ngô!"

Đau! Hạ Mộng chau mày, hai tay một lần nữa ở bên người nắm chặt.

Lúc này lưỡi của hắn đang ở trên môi của nàng dây dưa hồi lâu, đem tức giận phát tiết một chút, Hoàng Phủ Nam Ninh lần nữa ngẩng đầu, trong mắt lại mờ mịt một tầng sương mù.

” Xem ra, bản vương phải tạo cho nàng một chút thương nhớ, cho nàng không dám lại trốn mới được.”

Hắn có ý gì? Trong lòng nhịn không được hung hăng nhảy dựng! Hạ Mộng ngược mắt nhìn hắn.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại đối với nàng cười lạnh lạnh, một bàn tay chậm rãi dời xuống, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa bụng của nàng.

Hạ Mộng lập tức hiểu.

” Không cần phải như vậy!” Dừng sức lắc đầu, kinh hoảng kêu to.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại cười càng đắc ý hơn: ” Nếu bản vương không thể giữ được nàng, thì bản vương liền cho nàng một hài tử, để cho hắn giữ lại nàng. Bản vương cũng không tin, nàng có thể dứt bỏ đi huyết mạch của mình!”

” Không cần phải như vậy - - ngô?”

Khốn kiếp a ?

Ở trên một lần nữa lại bị hắn chặn lại, Sau đó Hạ Mộng ở trong lòng kêu to. Hắn thật sự quá hèn hạ!

Ngay từ đầu, mình tại sao lại cảm thấy hắn đầu óc ngu si chứ? Hiện tại, hắn rõ ràng chính là một bụng chủ ý nha, hơn nữa, tất cả đều là chủ ý hắc ám.

Căn bản không có cơ hội giãy giụa, Hoàng Phủ Nam Ninh hai tay đã chuyển động.

Tê lạp - -

Đều lưỡi cưỡi bỏ ra y phục của nàng, hắn trực tiếp dùng sức xé, liền đem áo ngoài của nàng giải quyết hết. Sau đó, lại động thủ thêm, tê lạp tê lạp âm thanh bên tai không dứt, Hạ Mộng y phục trên người từng món một liền tiêu từng như vậy, trên người chỉ còn lại mấy miếng vải rách.

Này chỉ vụn vụn có mấy miếng vải rách, căn bản không có tác dụng che được bất kỳ chỗ nào. Ngược lại, ở dưới tình huống xấu hổ này, nhìn thấy da thịt tỉ mỉ của nàng lồ lộ ở bên ngoài, Hoàng Phủ Nam Ninh mâu quang tối sầm lại, trong mắt lại toát ra hai ngọn lửa - - lần này, tự nhiên không phải là tức giận.

Phát giác được hô hấp của hắn càng trầm thấp, Hạ Mộng toàn thân cơ hồ đều cứng ngắc lại.

Chẳng lẽ nói, hôm nay, chính là nàng thật sự trốn không thoát? Nàng đời này, thực sự hủy ở trên tay hắn sao?

” Nha? Người.... Nhẹ một chút!”

Hai người đối mặt mấy giây, Hoàng Phủ Nam Ninh lần này cúi người, nhưng không có chĩa đạp đối với đôi môi bị rách da sưng đỏ của nàng, mà là một mực cắn lên bắp vai của nàng!

Đau đến chau mày, Hạ Mộng hai tay nắm chặt cánh tay của hắn.

” Đau không?” Lại giương mắt, Hoàng Phủ Nam Ninh cười lạnh lạnh, liêm môi nói, ” Nhưng là, bản vương cảm thấy tư vị rất tốt.”

Nói xong, lại cúi đầu, ở trên xương quai xanh của nàng lại cắn một cái.

” Ừ ~”

Hàm răng khẽ cắn, trong môi bật ra một tiếng kêu nhẹ, Hạ Mộng nhìn thấy hắn phảng phất giống như dã thú ở trên người của nàng gặm cắn, tựa hồ không chừng ra một chỗ nào. Toàn tâm đau đớn một hồi liền truyền đến, làm cho nàng cơ hồ không nhịn được.

Chính mình thật nếu như ẩn nhẫn như vậy, mặc hắn muốn làm gì thì làm!

Trong lòng đột nhiên lại hiện lên một cái ý nghĩ như vậy.

Không cần phải như vậy? Lại dùng lực lắc đầu. Thay vì cho hắn làm như vậy, đến cùng chính là mình đầy thương tích, vậy thì không bằng chủ động xuất kích? Dù sao, chết thì chết, nhưng là, cho dù chết, nàng cũng phải bị chết thật xinh đẹp?

Cho nên!

Cắn răng một cái, đột nhiên ra tay, bắt lấy cổ tay của hắn.

”Nàng làm gì?”

Hành động bị ngăn trở, Hoàng Phủ Nam Ninh giương mắt, không vui nhìn nhìn nàng.

Hạ Mộng khoe miệng lại nhếch lên, đối với hắn tràn ra một cái nhìn nhẹ nhàng vui vẻ: ”Vương gia, một người hành động, chẳng lẽ người không biết có điểm nhằm chán sao?”

Ừ! Hoàng Phủ Nam Ninh lông mày cau lại. ”Nàng muốn làm gì?”

”Nếu vương gia đã muốn cùng tiểu nữ nhân làm chuyện phu thê, việc này cũng nên là hai người cùng mới đúng. Chúng ta cùng nhau chủ động, đạt được niềm vui thú mới càng nhiều, người nói phải không?”

Di!

Nghe được nàng nói như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh lại càng cảm thấy kinh ngạc.

”Nàng không phản kháng nữa sao?” Vừa rồi không phải là muốn ngăn trở hắn sao?

”Phản kháng hữu dụng không?” Hạ Mộng liền hỏi lại một câu, “Tiểu nữ thê đơn lực bạc, tự nhiên đâu không lại vương gia người. Như vậy, thay vì vất vả bị động, vậy còn không bằng chủ động đón ý hòa theo, vương gia người đối với tiểu nữ nhân còn có điểm thương tiếc..”

Nói hay thật?

Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ gật đầu một cái, nhìn xem trong mắt của nàng lại mang theo một cái cười yếu ớt.”Tiểu Bạch thổ, bản vương phát hiện, bản vương tựa hồ căn bản là không thể hiểu hết nàng.”

Nói nhảm! Người biết ta, đều là ta ở trước mặt người tận lực biểu hiện ra tất cả. Người căn bản không có tâm tình, ta cũng không có cho người xâm nhập hiểu rõ!

Bất quá, bây giờ là thảo luận điều này hay sao?

Khoe miệng khe cong, không nói thêm lời, hai tay của nàng để ở trên cổ của hắn, nửa người trên thoáng giờ lên, liền chủ động đưa lên môi đỏ mọng, hôn lên môi của hắn.

Nếu là nàng chủ động như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh trong lòng cũng một trận vui sướng. Vội vàng ôm nàng, hắn ôm chặt lấy nàng, làm cho thân thể hai người dán chặt, một đôi tay càng thuần thực đem trời buộc trên người nàng đều lột sạch.

Khốn kiếp, hắn thật đúng là họ gấp.

Khoe miệng kéo nhẹ, Hạ Mộng hai tay buông lỏng, từ từ đưa đến trước ngực của hắn, đối với hắn dùng sức đẩy?

”Nàng làm gì?” Ngã xuống giường, Hoàng Phủ nam Ninh nhìn xem nàng.

Hạ Mộng lại tiếp tục cười, xoay người đi vào trên người của hắn: ”Nếu y phục của tiểu nữ đều bị thoát ra không sai biệt lắm, vậy thì vương gia người cũng không nên còn mặc nhiều như vậy, người nói phải không?”

Ý của nàng là...

Nghe nói như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh trong nội tâm chợt một hồi sung sướng, liền nhẹ nhàng nằm xuống lại.”Nếu không, nàng nói như thế nào?”

”Kia tự nhiên là - - cởi ra!” Hạ Mộng nói, trong mắt tràn ngập vui vẻ, hai tay đã từ từ đưa lên chỗ thắt lưng của hắn, dùng sức xé ra!

”Tiểu nữ, tới giúp người cởi.”

171. Chương 173: Không Biết Thỏa Mãn

“Ô...ô...ô...”

“Oa...oa...oa...”

“A...a...a...”

Vừa chớp mắt đã đến sáng hôm sau, ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi, gió thổi vi vu dịu nhẹ, con chim đậu trên nhánh cây vui vẻ hót vang bài hát thiếu nhi. Nhưng bên trong dịch trạm của Hoàng Phủ Nam Ninh lại truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

“Ô...ô...ô... Tiểu Tình, ta đau quá.”

Hạ Tình vốn bị ngăn lại bên ngoài, bây giờ mới được phép tiến vào thăm, Hạ Mông nhìn thấy nàng liền nước mắt chảy ròng ròng, gào to.

“Oaoaoa...” Hạ Tình cũng dùng ôm nàng thật chặt, an ủi, “Tớ đã sớm nói cho cậu biết phá thân rất đau. Ai kêu cậu không chuẩn bị sẵn sàng đã xông tới. Cậu không đau thì còn ai đau nữa chứ.”

“Ô ô ô... Nhưng mà làm sao tớ lại biết sẽ đau như vậy chứ? Tớ còn tưởng là tớ sẽ bị đau đến chết luôn đấy chứ.”

“oaoaoa... Nhưng mà không phải cậu còn chưa chết sao? Chỉ cần cậu sung sướng là được.”

“Ô... Sướng cái đâu cậu á? Bây giờ toàn thân tớ đều đau nhức đây. Hơn nữa, cậu không biết đâu, tên khốn kia, hẳn biết rõ tớ đau sắp chết luôn, vẫn không chịu buông tha tớ, lại dây dưa đến hơn nửa đêm lận đó? Đã dây dưa thì cũng không nói đi, kỹ thuật của hắn lại kém như vậy...Ô ô ô... Đã là nhiệt tình thì có mà kinh nghiệm thì thiếu mà. Lúc đó, tớ thực muốn cắn chết hắn cho rồi mà.”

“Oa, đứa nhỏ đáng thương, ai bảo cậu cũng chủ động hướng về chỗ đó làm gì. Hai nơi gặp nhau, chắc chắn là huyết nhục tung tóe, vô cùng thâm rồi.”

“Làm sao tớ biết được chứ? Tớ còn tưởng rằng cho dù hắn không có kinh nghiệm phong phú, nhưng cũng có thể thuận lợi một chút chứ. Ô ô ô...”

“Oaoaoa...”

Ách...

Hai người vẫn còn khóc ròng trong phòng, ở bên ngoài, sắc mặt của người nào đó đã sớm xanh méc, không còn giọt máu.

“Vương gia, xem ra, biểu hiện của người tối hôm qua cũng không có gì gọi là đặc sắc hết nha.”

Bên cạnh hắn, mặt mũi Lý Như Phong lại cười tươi như hoa, chế nhạo hắn.

Hoàng Phủ Nam Ninh liếc mắt: “Mắc mớ gì tới người.”

Lý Như Phong nhún vai: “Thần còn không phải đang quan tâm người sao?” Nhìn bên trong phòng một chút, thở dài một tiếng, “Vương gia, tối hôm qua, người đúng thật khiến cho vương phi lẫn lộn trên giường đến thảm vậy sao? Thần vẫn là lần đầu tiên nghe nàng khóc lớn như vậy á, hơn nữa, vẫn là khóc rất thật đấy.”

Khóc thật, hẳn đang muốn cùng ngồi khóc với nàng đây. Bất quá, hắn vẫn cảm thấy rất buồn cười.

Nghe nói như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh một tiếng: “Chuyện không liên quan, người ít hỏi tới thì tốt hơn.”

Cái gì?

Nghe vậy, Lý Như Phong thở dài: “Vương gia, người đừng như vậy nha. Thần đặc biệt chuẩn bị mấy quyển xuân cung đồ, định đem nó tặng cho người để người và vương phi viên phòng, giúp người rèn luyện kỹ xảo một chút.”

Thật không?

Khi nghe thấy lời này, nội tâm Hoàng Phủ Nam Ninh hơi kích động một chút. Nhưng gương mặt tuấn tú của hắn vẫn không chút thay đổi, rít qua khe miệng: “Xuân cung đồ gì? Bản vương cần cái này làm gì chứ?”

“Vương gia, đây chính là vật gia truyền của Lý gia thần đó, đây chính là tâm huyết của tổ tiên Lý thị mà đúc kết thành, như vậy có thể thấy, chỉ cho phép con cháu Lý thị sử dụng đồ tốt thôi. Bất kể là người mới trưởng thành hay là gì, chỉ cần có quyển sách này trong tay, bảo đảm không tới một tháng, nhất định sẽ trở nên lão luyện. Đến lúc đó, vương phi khẳng định sẽ không khóc lóc kể lể với Tô mỹ nhân về người nữa. Như vậy, người cũng sẽ có mặt mũi hơn. Không phải sao?” Nói rồi, nhìn về phía căn phòng vẫn còn vang vọng tiếng khóc lóc thảm thiết của Hạ Mộng rồi bĩu môi.

Tiếp tục nghe các nàng quang quác kêu gào, Hoàng Phủ Nam Ninh mặt trầm xuống, tay đưa ra: “Lấy ra.”

“Đây.”

Bàn giao đồ vật trên tay cho hắn, nụ cười trên mặt Lý Như Phong ngày càng rạng rỡ: “Đã thế, thần sẽ không quấy rầy người. Vương gia và vương phi hưởng thụ thật tốt nha. A, đúng rồi.” Nói đến đây, đột nhiên lại nghĩ tới chuyện gì đó, khước miệng lại nở nụ cười đều, “Vương gia, những ngày tiếp theo, người nên kèm chế một chút nha. Thân thể vương phi nhỏ nhắn xinh xắn, lại vừa mới viên phòng cùng với người, chắc chắn sẽ không chịu nổi tinh lực dư thừa của người đâu. Người phải nhớ kỹ, tiến hành từ từ có chất lượng, không được vội vàng gấp gáp nha.”

“Cút.”

Đối với những lời nói lảm nhảm của hắn, Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ trả lời một chữ.

Nghe vậy, Lý Như Phong sờ sờ mũi, hừ nhẹ một câu, “Ai, thỏ con tội nghiệp, người sắp bị đem đi nấu chín rồi, việc này ta không biết nha, không liên quan tới ta.” Nói xong, xoay người rời đi.

Mà Hoàng Phủ Nam Ninh, sau khi cúi đầu liếc sơ quyển sách nhỏ trong tay mình, miệng cười thật tươi, cũng xoay người bước nhanh ra cửa.

“Tiểu bạch thỏ ơi?” (để ‘tiểu bạch thỏ’ thì nghe thường quá, ko đủ độ nổi da gà :)))

“Nha?”

Hiện nay, chỉ cần nghe được thanh âm của hắn, Hạ Mộng liền toàn thân run rẩy, vội vàng chạy đến núp sau lưng Hạ Tình.

Hạ Tình cũng nhanh chóng giang hai cánh tay che chở: “Vương gia, Mộng Mộng nàng hiện tại thân thể không thoải mái, người để yên cho nàng nghỉ ngơi đi.”

Các nàng đang cùng nhau lên án hành động bạo hành của hắn tới hôm qua sao?

Hoàng Phủ Nam Ninh mặt trầm xuống: “Bản vương cũng chưa nói sẽ cùng nàng lăn qua lăn lại.”

Vậy là tốt rồi.

Hai nữ nhân vội vàng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi nhìn thấy biểu hiện hai nàng như vậy, sắc mặt của Hoàng Phủ Nam Ninh ngày càng khó coi hơn — các nàng có cần phải biểu hiện rõ ràng như vậy không? Đối với các nàng, hiện tại hắn giống như con mãnh thú và dòng nước lũ sao? Các nàng có cần phải bày ra cái thái độ muốn chạy trốn mà không kịp như vậy sao? Loại cảm giác này khiến hắn cảm thấy trong lòng khó chịu. Cực kỳ khó chịu.

“Nàng, đứng lên.”

Một tay chỉ hướng Hạ Tình, hắn lạnh giọng quát.

Hạ Tình sững sờ, Hạ Mộng vội vàng bắt lấy tay nàng: “Tiểu Tình, đừng rời khỏi ta?”

Đôi mắt Hoàng Phủ Nam Ninh tối sầm lại, nói: “Tô mỹ nhân, người tốt nhất nên lập tức đi ra ngoài. Nếu không...”

“A a a. Ta phải đi ra ngoài. Ta đi ngay bây giờ. »

Hạ Tình bị ngàn vạn thanh đao lạnh băng từ mắt hấn bắn ra, lạnh run người, vừa la to vừa chạy ra ngoài.

« Tiểu Tình. » Hạ Mộng thấy thế, vội vàng gọi to.

Hạ Tình vội vàng đẩy nàng ra, nói : « Tình yêu à, người yên tâm, mặc dù kỹ thuật của vương gia rất kém, tính tình lại rất xấu, nhưng hấn sẽ không tổn thương người nha. Tin ta đi, ta đi trước, lát nữa sẽ quay lại thăm người nha. »

Nàng là đang nói tốt cho hấn hay là đang nói xấu vậy ?

Lông mày nhíu chặt lại. May mắn là Hạ Tình chạy trốn rất nhanh, nếu không, ánh mắt lạnh như băng của Hoàng Phủ Nam Ninh sẽ tiếp tục lăng trì nàng.

Bây giờ, trong căn phòng, chỉ còn mình hấn cùng với tiểu bạch thỏ trên giường.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng hấn liền dịu dàng trở lại.

« Tiểu bạch thỏ ơi » Hấn nhỏ giọng gọi nàng, hấn chậm rãi ngồi xuống mép giường.

Vừa thấy hấn tiến đến gần, Hạ Mộng liền cảm thấy cực kỳ kinh hãi, ôm chặt mền gối lùi vào sâu bên trong giường. Nhưng vừa mới nhúc nhích...

« A... » Thân thể cảm nhận nỗi đau lan tỏa toàn thân, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đều nhíu chặt lại.

« Tiểu bạch thỏ. »

Thấy thế, Hoàng Phủ Nam Ninh cảm thấy rất đau lòng. Vội ôm nàng vào lòng : « Nàng làm sao vậy ? Đau ở đâu ? Nói cho bản vương biết, bản vương cho người đến kiểm tra. »

« Ở đâu cũng đau. » Hạ Mộng hút hút cái mũi, nói nhỏ.

Chỉ thấy nàng lặng lẽ nâng lên gương mặt đang nhíu chặt, một đôi mắt bồ câu ngập đầy nước mắt, tận sâu bên trong là một chút ủy khuất và lên án hấn.

Nàng thực sự đau như vậy sao ? Hoàng Phủ Nam Ninh cảm thấy khó hiểu.

« Tại sao nàng lại bị như vậy ? Rõ ràng bản vương cảm thấy rất khỏe khoắn mà. »

A a a ?

Hấn có thể không đề cập với nàng về chủ đề này có được hay không chứ ? Ngàn vạn lần không cần nhắc tới nha. Nói về vấn đề này, trong lòng Hạ Mộng không thể không thống hận hấn nha.

Tại sao chứ ? Tại sao ? Đây gọi là sự khác biệt giữa nam nữ hay sao chứ ? Rõ ràng tối hôm qua, người xuất nhiều lực nhất là hấn mà, liên tục ôm nàng, quần lấy nàng là hấn mà, người xuất tinh cuối cùng cũng là hấn mà, cả đêm qua tới giờ, toàn thân nàng bủn rủn, ngay đến ngón tay cũng không nhấc lên được. Chỉ cần hơi động dậy một chút, khắp người đều đau. Nhìn lại hấn xem, rõ ràng là ngủ sau nàng, vậy mà sáng sớm, tinh thần tươi tỉnh sáng láng, bây giờ còn có thể đi ra đi vào một cách tự nhiên như vậy nữa chứ.

Thật không công bằng mà. Nàng cảm thấy hối hận nha. Tối hôm qua tại sao chính mình lại chui đầu vào lưới chứ. Nếu nàng chống cự một chút, rồi khóc lóc một chút, nói không chừng, nói không chừng có thể...

“Được rồi, được rồi, bản vương không nói nữa, nàng đừng khóc nữa nha.”

Nhìn thấy trong mắt nàng tích tụ càng ngày càng nhiều nước, tựa hồ như trong một, hai giây sau sẽ có hai dòng nước mắt thật dài chảy xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh thật đau lòng, liên tục nói không ngừng.

Ô...

Vốn là không muốn khóc, nhưng khi nghe hấn nói như vậy, Hạ Mộng phát hiện, nàng đã muốn khóc rồi.

Vội vàng hút hút mũi, muốn chui vào trong chăn: “Ta mệt mỏi.”

“Còn mệt sao? Nàng đã ngủ đến giờ này rồi mà.”

“Ta cảm thấy rất mệt nha.” Cẩn môi, Hạ Mộng nhỏ giọng nói.

Hắn là nam nhân, đương nhiên không thể biết được hiện tại nàng cảm thấy toàn thân đau nhức, đến mức cả người không thể động đậy được, thật là đáng thương mà. Nàng bây giờ, ngoại trừ mệt mỏi, chính là đau nhức. Nàng chỉ muốn tìm được một sơn động thật tốt để từ từ liếm láp vết thương mà thôi, không cần bất kỳ kẻ nào đến làm phiền nàng, nhất là hắn đấy. Bây giờ nhìn hắn, nàng chỉ cảm thấy muốn xé xác hắn.

“Được rồi.”

Nếu nàng đã nói như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh đành phải gật đầu. “Vậy nàng ngủ đi. Lát nữa tỉnh dậy nhớ ăn cơm đường hoàng đó.”

“Biết rồi.”

Mau cút đi, mau cút đi. Hiện tại, chỉ cần nghe được thanh âm của người ta liền rất buồn bực nha.

“Ừ.”

Nhìn thấy bộ dáng này của nàng, giống như bộ dáng bị tổn thương cực kỳ, Hoàng Phủ Nam Ninh chau mày, trong như bị cái gì bóp nghẹt, vô cùng đau lòng nhưng không biết nên làm thế nào mới tốt.

Điều duy nhất có thể làm, chính là thở dài, lắc đầu, xoay người ra ngoài, dặn dò nha hoàn đi mời Hạ Tình đến, mọi người chiếu cố nàng thật tốt.

==== Ta là đường ranh giới của tiểu bạch thỏ thật đáng thương ====

“Tình yêu của ta.”

Vì thế, Hạ Tình công khai xuất hiện bên cạnh Hạ Mộng, hai người ra ra vào vào như một cặp tình nhân rất thân mật.

“Tại sao?”

Lạnh lùng liếc nàng một cái, Hạ Mộng mở miệng.

Vừa thấy như thế, Hạ Tình chỉ có thể bất lực thở dài: “Ai nha, cậu đừng như vậy mà. Ngày đó tớ cũng là bất đắc dĩ mới bỏ lại cậu mà chạy trốn thôi. Có trời mới biết nha, vẻ mặt của vương gia lúc đó, có bao nhiêu tàn độc nha. Tớ sợ là nếu tớ còn ở lại một giây nữa, hắn sẽ đem tớ ăn tươi nuốt sống đó.”

“Hừ.” Nghe nàng nói thế, Hạ Mộng hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, “Không có tiền đồ.”

“Đúng vậy nha. Vốn là tớ không có tiền đồ mà. Nhất là khi so sánh với cậu.”

“Cậu ...” Hiện tại, nàng chẳng còn sức để cãi nhau nữa.

Nàng cảm thấy mình kết giao nhầm bạn xấu rồi. Mắc công mình thận trọng tính toán, bày vẽ kế hoạch lâu như vậy, đem nàng ta từ trong ngục cứu ra. Nhưng bây giờ thì sao chứ? Minh cứu nàng ta, đến phiên mình gặp nạn, nàng ta lại chẳng giúp được gì, chỉ còn thiếu một chuyện chưa làm, chính là bỏ đá xuống giếng, châm dầu vào lửa.

“Thoải được rồi, cậu cũng đã tức giận ta ba ngày rồi còn gì. Hiện tại cũng đã bớt giận chưa?” Vội vàng kéo tay nàng, Hạ Tình vẻ mặt chờ mong.

Hạ Mộng liếc nàng một cái. “Cậu cho rằng tớ có thể nguôi giận sao?”

“Thân thể của cậu cũng đã bớt đau đớn, vậy cũng nên nguôi giận với tớ rồi chứ. Muốn hận, cậu cũng nên hận cái tên đầu sỏ đã khiến cậu lần qua lần lại rồi thì thâm như vậy nha.” Hạ Tình nở nụ cười nhỉnh nọt, vội nói.

Hạ Mộng hừ lạnh.

Tên hỗn đản kia, nàng đương nhiên là hận nha, hơn nữa là không ngừng hận hắn. Nhưng còn nàng ta...

“Tình yêu nha.”

Đang nghĩ ngợi, Hạ Tình không nhin được kéo tay nàng, trong mắt bắn ra ngàn vạn tia chờ mong.

Vừa nhìn sẽ biết không phải là chuyện tốt mà.

Bĩu môi vẻ không vui, Hạ Mộng lạnh nhạt hỏi: “Chuyện gì?”

“Tớ muốn hỏi cậu, hai ngày nay, vị khủng long bạo chúa kia thật sự không đụng đến cậu sao?”

Ừ. Trong lòng nàng bỗng có cái gì đó gõ một cái, Hạ Mộng lạnh lùng nhìn nàng: “cậu có ý gì?”

“Ai nha, còn có thể có ý gì khác sao? Cậu ở chung với hắn, đều đã bị hắn phá thân, hắn còn trẻ, khí huyết dồi dào, khí lực sung túc. Ngay ở đêm thứ nhất đã phấn chấn như vậy, vài ngày tiếp theo chắc chắn cậu phải khó sống với hắn mới đúng chứ. Tớ không tin, mấy ngày nay hắn không đụng chạm đến cậu.”

Cắt. Xem cái vẻ mặt của nàng ta kìa.

Hạ Mộng bĩu môi: “Thẹn thùng sao? Quả thật là không có?”

Nói đến việc này, nàng cảm thấy thật hận mà.

172. Chương 174

Đây là những chuyện quái gì thế nhỉ ? Đêm thứ nhất, hai kẻ chưa biết gì xấp lại với nhau, hắn thiếu chút nữa hành hạ nàng đến chết. Mà kẻ chưa biết gì như hắn, càng chơi càng sung, không để ý xem tại sao nàng kêu hắn dừng lại, thật là khiến nàng thống khổ đến chết mà. Còn tưởng rằng, nếu nói như vậy, như vậy... đêm thứ hai, thứ ba, chính mình sẽ không được yên ổn mới tốt chứ. Nhưng mà... hết lần này đến lần khác đều nằm ngoài dự đoán của nàng nha, Hoàng Phủ Nam Ninh thể nhưng lại không có bất kỳ hành động quá đáng nào với nàng. Mặc dù hắn vẫn kiên quyết muốn ngủ chung với nàng, buổi tối, cho dù nàng phản đối đến đâu nữa cũng nhất quyết ôm nàng. Nhưng mà, trừ lần đó ra, liền không có chuyện gì phát sinh cả. Người này quả thực rất cố gắng, cũng không vượt qua đường ranh giới một chút nào.

A a a ???

Thật là, không nhớ thì thôi, nhớ đến là muốn thét chói tai mà.

Chẳng lẽ nói, mị lực của nàng cũng chỉ kéo dài một đêm thôi sao ? Một đêm qua đi, tên kia đối với nàng không còn chút hứng thú nào sao ? Nàng thực buồn bực đến chết mất.

« Không thể nào ? » Vừa nghe như thế, vẻ mặt Hạ Tình lại càng không thể tin được.

Hạ Mộng giật giật khóe miệng : « Chính là sự thật. Tớ không cần phải lừa cậu. »

« Nói như vậy, vị khủng long bạo chúa này thật cảm thấy không hứng thú với nữ nhân sao ? » Thấp giọng rên rỉ, Hạ Tình lắc đầu nhẹ nhẹ, « nói không chừng, đêm hôm đó, hắn cũng chỉ là muốn ném thử một chút mùi vị của nữ nhân, cho nên mới hành động mạnh mẽ một chút. Đến lúc ném xong, cảm thấy cũng không có gì mới mẻ hơn, lại cảm thấy vẫn là nam nhân tốt hơn, nên mới quay trở lại với tình yêu của hắn. »

« Ừ, rất có thể. »

Nghe vậy, Hạ Mộng gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc. Điều này cũng có thể giải thích tại sao ba ngày liên tục, vào lúc ban ngày không thấy bóng dáng hắn đâu. Nhất định là đi lêu lổng với tên khốn Lý Như Phong.

Nhìn không được muốn ngửa mặt lên trời thét to. Nàng rất muốn đi kiếm người để oán nhau nha.

« Vương gia. »

Vừa đúng lúc nghe thấy giọng của nha hoàn chờ đợi bên ngoài có chút bối rối truyền vào bên trong, hai nữ nhân vội vàng im miệng, cùng nhau quay đầu ra cửa, liền gặp được hai người cùng nhau bước vào : Hoàng Phủ Nam Ninh và Lý Như Phong.

Thật tốt nha.

Hai người bọn họ thật là tương thân tương ái mà. Cho dù đi đến bất kỳ đâu, cũng đều đi cùng với nhau, như hình với bóng.

Đột nhiên, trong lòng Hạ Mộng cảm thấy không thoải mái.

Nàng sao lại như vậy?

Liên lập tức, nàng âm thầm tự chửi mình. Người chính là nhìn thấy người ta đi cùng nhau nên cảm thấy ghen ghét chứ gì? Không cần thiết. Chắc chắn người cũng có thể tìm được một nửa thuộc về người.

« Vương gia, tướng gia. »

Khi nhìn thấy hai người bọn họ đã đến gần, Hạ Mộng cùng Hạ Tình vội vàng đứng dậy hành lễ.

« Miễn lễ, đều ngồi xuống đi. » Vung tay lên, Hoàng Phủ Nam Ninh đi vào đình nghỉ mát, ngồi ngay bên cạnh Hạ Mộng, « Tiểu bạch thỏ, hôm nay trông nàng tốt hơn nhiều rồi nha. Trên nàng đã hết đau nhức chưa? »

Cái gì?

Vừa nghe lời này, gương mặt Hạ Mộng liền đỏ bừng lên.

Kính nhờ, đại ca à, người nhìn xem tình huống được không. Nơi này có rất nhiều người ngoài nha.

Xem đi. Vừa ngẩng đầu, liền phát hiện vẻ mặt nín cười quay đầu chỗ khác của Hạ Tình. Còn Lý Như Phong, hắn cũng nhìn nàng, trên mặt hiện rõ ý cười nha.

Hít sâu một cái, hai tay nắm chặt, kềm chế xúc động muốn đánh người.

Nhưng rất hiển nhiên, Hoàng Phủ Nam Ninh không có tâm tình quan sát những người xung quanh. Một tay ôm vai nàng, hắn tiếp tục nói: « Bản vương đã hỏi thăm đại phu, hắn nói cái đau của nàng cũng tầm ba ngày là khỏi. Tính tới tính lui, hôm nay cũng vừa lúc ba ngày nhỉ. Nàng cũng đã khỏe lại đúng không? »

Đúng cái đầu người a.

Mặt Hạ Mộng đỏ bừng lên.

Vội vàng cúi đầu, nhỏ giọng: “Vương gia, chuyện này, chúng ta về phòng nói tiếp được không?”

Hoàng Phủ Nam Ninh chớp mắt: “Vì sao? Nơi này cũng không có người ngoài, tại sao không thể nói ở chỗ này?”

“Đúng vậy. Vương phi, vương gia cũng chỉ vì quan tâm thân thể của người. Vừa rồi hắn còn đi hỏi ta nữa. Nhưng ta cũng không phải là nữ nhân, làm sao có thể biết rõ những chuyện này, nên ta bảo vương gia tự đến hỏi người.” Trên mặt hắn, nét cười càng ngày càng rõ ràng hơn.

Cái gì?

Nghe hắn nói vậy, Hạ Mộng xem như đã hiểu ra — thì ra tất cả đều do hắn chỉ đạo nha. Nàng đã nói, làm sao mà khuôn long bạo chúa có thể xuất hiện vào ban ngày ở trước mặt nàng chứ, chuyện này đúng thật là không dễ dàng mà.

Bất quá... Hắn có cần phải biểu hiện rõ ràng như vậy không? Có ý dẫn theo Hoàng Phủ Nam Ninh xuất hiện trước mặt nàng để khoe khoang chứ gì? Còn không có người ngoài, ta khinh. Ngoài hai người bọn họ, tất cả đều được gọi là người ngoài.

“Tiểu bạch thỏ. Tiểu bạch thỏ.” Bên cạnh nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi thăm nàng.

“Vương gia, Mộng Mộng không có sao rồi.” Rốt cuộc, ngay đến Hạ Tình cũng phát hiện ra có điểm không hợp, liền đứng ra giải vây.

“Phải vậy không?” Nhưng mà Hoàng Phủ Nam Ninh không tin tưởng lời nói của nàng, mắt vẫn nhìn chăm chăm Hạ Mộng.

Ngao?

Hạ Mộng hoàn toàn vô lực.

Được rồi, nếu hấn đã không để ý thì đối với nàng cũng không sao cả. Không phải chỉ là một câu nói hay sao? Muốn biết, nàng nói cho hấn biết nha.

“Vương gia, thiếp thân không sao.”

Hiện tại, đã có được đáp án, hấn đã hài lòng chưa?

“Vậy là tốt rồi.” Quả nhiên, chân mày Hoàng Phủ Nam Ninh giãn ra, trên mặt cũng hiện lên nét cười.

“Hay quá, vương phi đã không sao, đây quả thật là một chuyện tốt mà.” Bên kia, Lý Như Phong cũng cười theo.

Cười cái rầm nha.

Hiện tại Hạ Mộng chỉ muốn mở miệng mắng thật to mà thôi.

“Như vậy, chúng ta có thể cấp tốc trở về kinh thành rồi.”

Nhưng mà, câu nói tiếp theo, đã khiến cho tâm tình Hạ Mộng trầm xuống.

Hạ Tình cũng không ngoại lệ.

Sắc mặt đột biến, hai người trăm miệng hô to: “Cái gì? Trở lại kinh thành?”

“Đúng vậy.” Lý Như Phong gật đầu, “Kể từ lúc vương phi mất tích, vương gia liền tìm kiếm tung tích của người khắp nơi. Ngoại trừ hơn một tháng đầu tiên là tìm kiếm tại kinh thành. Thời gian còn lại, xem như hấn cũng không trở lại nơi đó lần nào, ngay đến hoàng thượng và thái hậu sai người đưa tin tới, hấn cũng chỉ hân huyên vài câu xem như ứng phó rồi lại đi tiếp, dứt khoát không về. Hiện tại, ta cũng bởi vì có việc đến Giang Nam nên mới mời hấn cùng ghé qua đây. Không ngờ liền gặp được các người. Hiện nay, vương gia rời kinh đã hơn nửa năm, thái hậu nương nương nhớ hấn, lại biết rõ đã tìm được vương phi, dĩ nhiên càng ra sức thúc giục bọn ta trở về.”

Thì ra bọn họ cũng đã báo tin đã tìm được các nàng trở về.

Nghe xong, trong lòng Hạ Mộng đột nhiên chấn động.

Như vậy, nàng thật sự sẽ bị mang về căn nhà giam kia sao? Nếu trở về, bản thân sẽ không thể nào dễ dàng rời đi nữa.

“Nói cho nàng biết, không cần tìm biện pháp chạy trốn nữa. Từ nay về sau, thời thời khắc khắc, bản vương đều mang nàng theo bên mình.” Lập tức, một cánh tay cứng rắn ôm chặt vòng eo của nàng, lời nói lạnh lùng của Hoàng Phủ Nam Ninh lọt vào tai, làm cho thân thể của nàng rung động.

Ngẩng đầu liền nhìn thấy hai mắt tràn đầy quyết tâm của Hoàng Phủ Nam Ninh, nàng cắn môi, cúi đầu.

Nhìn bộ dáng kiên trì như vậy của hấn, nàng cảm thấy chính mình... có vẻ trốn không thoát thật rồi.

“Ai, vương gia, người đừng nói chuyện cứng rắn với vương phi như vậy nha. Nàng là nữ nhi. Đối với nữ nhi, cần phải nhẹ nhàng một chút mới đúng.” Bên kia, Lý Như Phong thấy như thế liền mở miệng khuyên can, gương mặt tràn ngập vui vẻ.

Người có thể cảm miệng được không?

Trong lòng cảm thấy bức mình, Hạ Mộng hừ lạnh. Hiện tại, mỗi lần nghe được giọng nói crua hấn, trong lòng nàng cảm thấy phiền chết đi được. Đặc biệt là bây giờ, hấn lại còn giả thối mèo khóc chuột ở trước mặt nàng.

Đã nhận ra ánh mắt căm phẫn của nàng, Lý Như Phong mở to đôi mắt, nét mặt lại càng vui vẻ sáng lạn hơn.

“Vương gia, thần muốn trở về thu dọn đồ đạc trước. Thần không quấy rầy các người, thần đi trước.” Đứng dậy, chỉ nói một câu, hấn thần nhiên rời đi.

Nếu hắn đã đi, Hạ Tình vội vàng đứng dậy: “Mộng Mộng, phơi nắng đã hơn nửa ngày rồi, đầu ta bắt đầu choáng váng, ta về nghỉ ngơi trước, lát nữa tới thăm người sau nha. Ta đi trước.” Hai chân nàng chạy trốn thật nhanh mà.

“Uy.”

Nghe được lợi nàng, Hạ Mộng mở to hai mắt không vui, khê gọi.

Thật là đồng bọn vô lương tâm mà. Nàng ta rõ ràng là bỏ nàng lại để chạy trốn mà. Nha đầu kia, thật sự là không có tinh thần đồng đội mà. Chính mình lúc trước không nên xả thân cứu nàng ta.

“Tiểu bạch thổ à.”

Bất quá, nàng không có nhiều thời gian để lên án Hạ Tình. Bởi vì, lập tức phát giác được hai cánh tay rắn chắc đang ôm trọn vòng eo của nàng, thân thể cường tráng của Hoàng Phủ Nam Ninh nhích lại gần nàng, áp sát sau lưng nàng, cằm của hắn đặt trên vai nàng, hơi thở nóng rực liên tục phả vào vành tai, khiến cho nàng cảm thấy tê tê, làm cho thân thể của nàng hơi run lên.

“Vương gia.”

Nàng đang muốn quay đầu lại nhưng không dám. Luôn cảm thấy rằng nếu quay đầu lại sẽ phát sinh.

“Tiểu bạch thổ...”

Hơi thở phả vào tai nàng dường như nóng thêm vài phần, tiếng nói của Hoàng Phủ Nam Ninh cũng dịu đi không ít. Mà hai cánh tay của hắn cũng ngày càng ôm chặt nàng, giống như muốn đem người nàng ôm sát vào người hắn, khiến cho 2 người không còn khoảng cách nữa.

Thật khó chịu, không còn tí không khí nào trong cơ thể, nàng thật là khó thở.

Mà càng khó chịu hơn chính là lòng của nàng.

Người này làm thế là sao đây? Không phải hắn đã không thêm để ý đến nàng 3 ngày rồi sao? Nhưng bởi vì sao, hiện tại hắn lại chủ động tìm đến nàng chứ, lại còn ở chỗ này ôm ôm ấp áp nàng chứ?

Hít sâu một cái, hai tay dùng sức mở tay hắn ra: “Người buông tay.”

“Không buông.” Dùng thái độ chêm đi chặt sắt, kiên quyết cự tuyệt, cái cằm Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn vuốt ve vai nàng, “Thời khắc này, bản vương đã chờ đợi ba ngày rồi nha. Thật vất vả mới đợi được đến lúc này, bản vương cũng không muốn buông tay nữa.”

Hắn là có ý gì chứ?

Trái tim bỗng dưng đập loạn xạ, Hạ Mộng không nhận được, quay đầu lại.

Nhưng vừa mới quay đầu liền nhìn thấy đôi mắt mờ mịt của Hoàng Phủ Nam Ninh.

Đôi mắt thâm trầm, đen nhánh, chỉ vừa nhìn một cái, giống như muốn hút hồn của nàng, không thể rời đi được. Mà ở tận sâu bên trong mắt hắn lóe lên tia sáng khác thường, Hạ Mộng cũng không thấy lạ lẫm với tia sáng này. Nàng nhớ rõ lần trước, hắn chủ động hôn nàng, sau đó trong mắt hắn cũng lóe lên tia sáng như vậy. Bất quá, nhớ lại, đó đã là sự tình của một đêm kia vào ba ngày trước, tia sáng trong mắt hắn ngày càng rõ ràng, giống như bây giờ...

Đang là ban ngày mà ?

Vừa nghĩ như thế, thân thể của nàng không nhận được lại run rẩy.

« Người... Người muốn làm gì ?

« Haha... Tiểu bạch thổ. » Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh lại nở nụ cười. Hai tay đang ôm eo nàng cũng bắt đầu lộn xộn, hắn nhẹ nhàng vuốt ve nàng, hô hấp cũng ngày càng nóng rực, « Chúng ta trở về phòng đi ? »

Trở về phòng ? Làm gì ?

« Không cần mà. »

Không cần hắn nói rõ, chỉ cần đầu óc suy nghĩ một chút, Hạ Mộng cũng đã nghĩ ra. Lập tức, gương mặt nàng trắng bệch, vội vàng kêu to.

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng Phủ Nam Ninh cũng biến chuyển. Bất quá, hắn lại lập tức nở nụ cười. Đêm hôm tiến đến gần rồi, hắn nói nhỏ : « Nàng yên tâm, nàng đã đau một lần rồi. Đại phu nói, từ nay về sau, cũng sẽ không cảm thấy đau nữa. »

A a a ...

Hắn nói một cách nghiêm chỉnh, nhưng Hạ Mộng nghe xong lại cảm thấy gương mặt nóng bừng lên.

Khốn kiếp. Hắn có biết hắn đã làm chuyện gì không chứ. Loại chuyện như vậy, hắn còn không biết xấu hổ mà đi hỏi đại phu. Lại còn hỏi rõ ràng như vậy nữa chứ. Tuy hắn không biết xấu hổ, nhưng mặt mũi của nàng còn biết để đâu nữa chứ.

Vội vàng bắt được móng vuốt đang lộn xộn kia : « Người thả ta ra, không cần lộn xộn. »

« Hừ hừ, nàng cho rằng, bây giờ nàng còn có quyền lựa chọn dừng hay không dừng tay ? Bản vương đã đợi ba ngày rồi, ta sẽ để yên cho nàng chạy trốn sao ? »

Nói năng nhỏ nhẹ để dụ dỗ mà cũng vô dụng. Kỳ thật, ngay từ đầu là hắn biết vô dụng. Nhưng mà, Lý Như Phong đã muốn hắn ôn nhu một chút. Nhưng nếu đã ôn nhu rồi mà vẫn không có hiệu quả, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng không đủ kiên nhẫn để tiếp tục, liền lộ ra bản tính, hừ lạnh một tiếng, lợi dụng đang đứng sau lưng mà dùng sức nhắc người nàng lên—

« A ! Người... »

Không cần phải nói, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Hạ Mộng liền bị hắn nhắc lên, đặt trên bờ vai, nghênh ngang trở về phòng ngủ.

« A a a »

Lần này, Hạ Mộng thật sự thét lên.

“Hoàng Phủ Nam Ninh, người thả ta xuống. Nhanh lên, thả ta xuống.”

“Không thả.”

Kiên quyết lắc đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh lớn tiếng nói, sải bước băng băng đi về phía trước.

Hạ Mộng cắn răng.

“Khốn kiếp.”

“Khốn kiếp thì khốn kiếp. Dù sao bốn vương cũng đã nhịn rất lâu rồi. Lúc này đây, bản vương tuyệt đối sẽ không nhịn nữa. Biết chưa?”

173. Chương 175

Hắn vừa thốt ra lời tuyên bố đánh thép, vừa vác theo Hạ Mộng trên vai, quay về phòng.

“Tất cả đều vứt ra ngoài cho ta.” Chỉ cần đơn giản quét mắt một cái, Hoàng Phủ Nam Ninh liền đem những người không liên quan trong phòng thanh lý sạch sẽ hết.

Mà nha hoàn trong phủ đều biết tính tình của vị vương gia này, đương nhiên không dám chống lại hắn, liền tục chạy ra ngoài. Ngược lại, Xuân Linh do dự một lúc, cũng bị nha hoàn khác kéo ra ngoài, rồi cuộc vẫn xuôi theo dòng chảy mọi người.

Vì vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh nghênh ngang khiêng Hạ Mộng đi vào phòng, sau đó buông tay, thả nàng xuống giường.

“A.”

Thân thể lại bị va chạm đau đớn. Hạ Mộng xoa xoa bả vai, xoay người, liền thấy Hoàng Phủ Nam Ninh cúi chân bước về phía nàng.

Tình hình này, hình như hơi quen thuộc.

Đúng rồi. Nàng suy nghĩ, không phải là ba ngày trước, hắn từ bên ngoài bắt nàng về rồi sau đó cũng là như vậy sao. Sau đó hắn liền... bọn họ liền... A!

Nhớ tới chuyện này, tim nàng liền đập nhanh hơn.

“Người muốn làm gì?” Thân thể rụt nhỏ lại, nàng nhỏ giọng hỏi.

Hoàng Phủ Nam Ninh đứng trước giường, chủ động đưa tay cởi thắt lưng.

Thân thể Hạ Mộng bắt đầu phát run.

“Người...”

“Không cần giãy dụa. Đã là vợ chồng với nhau, tiếp xúc với thân thể của bản vương, nàng cũng không cần phải kinh hoàng như vậy chứ?” Cởi áo khoác, Hoàng Phủ Nam Ninh ngồi trên giường, nở nụ cười.

Hạ Mộng khẽ cắn môi: “Vương gia, hiện tại là ban ngày mà.”

Nhìn một chút đi, mặt trời công công còn đang ở trên không trung cười với bọn họ đấy.

“Ban ngày thì sao chứ? Chính miệng nàng nói là nàng đã không sao rồi mà.”

Cái gì? Chẳng phải là nàng đã tự chui đầu vào lưới rồi sao? Hạ Mộng buồn bực trong lòng.

Nhưng chưa kịp buồn bực lâu, bàn tay Hoàng Phủ Nam Ninh đã duỗi ra, bắt đầu cởi y phục trên người nàng.

“Không cần mà.” Nàng vội vàng lắc đầu, nắm lấy cổ tay hắn.

Hoàng Phủ Nam Ninh cười lạnh: “Tiểu bạch thỏ à, bản vương đã để cho nàng nghỉ ngơi trong ba ngày rồi. Ba ngày nay, bản vương không hề động đến nàng chút nào. Nàng cho rằng, bây giờ nàng có thể thoát được sao?”

A?

Chẳng lẽ, ba ngày vừa rồi hắn không quan tâm đến nàng, cũng rất ít mở miệng với nàng, thật là... thật là bởi vì kiềm chế ham muốn *** với nàng sao?

Hạ Mộng bị giật mình. Nhưng mà trong lúc đó, mơ hồ nàng cảm giác được trong lòng nàng có một chút gì đó vui sướng.

Không đúng.

Lập tức một giọng nói trong đầu vang lên, cắt đứt suy nghĩ của nàng. Tại sao mình lại có thể vui vẻ như chim sẻ vậy chứ? Đúng ra nàng phải đau lòng mới đúng chứ. Vốn cho là hắn đã mất đi hứng thú với mình, như tại sao, chỉ mới chớp mắt, hắn đã biến thành như vậy rồi. Hắn không cần Lý Như Phong sao? Hay là...

“Tiểu bạch thỏ à, chuyên tâm chút nào.”

Từ sau khi nàng lâm vào trầm tư, một bàn tay nâng cằm của nàng lên, Hoàng Phủ Nam Ninh không vui, quát khẽ.

Nàng hy vọng chuyện gì chứ?

Hạ Mộng kêu to ở trong lòng.

Sau đó, Hoàng Phủ Nam Ninh nhích lại gần, cái mũi sắp chạm vào mũi nàng, ánh mắt trở nên mờ mịt, nở nụ cười, hai tay không nhịn được nhéo nhẹ khuôn mặt trắng trắng mềm mềm của nàng: “Hắc hắc, tiểu bạch thỏ à, tại sao nàng lại dễ nhìn như vậy chứ. Ngay cả hương vị cũng đều thơm ngon như vậy. Làm cho bản vương cực kỳ yêu thích, không nỡ buông tay, lại muốn ăn nàng nữa rồi.”

A! Hắn...

“Ai. Chỉ tiếc, lần trước chỉ ăn nàng có vài lần, còn chưa đã thèm, không nghĩ tới là nàng không chịu đựng nổi. Thật vất vả cho bốn vương, phải chờ đợi ba ngày, rốt cuộc đã đợi đến lúc nàng khỏe mạnh lại, bốn vương nhất định phải ăn thật ngon miệng thêm vài lần nữa nha.”

Không cần nha.

Khi nghe hần nói như vậy, tim Hạ Mộng không ngừng tăng tốc.

Nhưng trong lòng vừa muốn kháng cự, liền lập tức—

“Ngô...”

Miệng đã bị chặn lại, thân thể lại bị hần dùng lực đẩy nhẹ ngã xuống giường.

Thân thể của hần lập tức đề lên trên người nàng. Đôi bàn tay kia bắt đầu chạy loạn trên người nàng, bắt đầu xé rách từng lớp vải bao bọc lấy nàng.

“Ngô...” Không cần mà.

Vội vàng kêu to, Hạ Mộng toàn lực ngăn cản hần. Nhưng kết quả là...

Xoẹt...

Tiếng vang quen thuộc truyền đến, y phục của nàng đã bị đôi tay hần xé rách toang.

Khốn kiếp.

Bờ vai đột nhiên cảm thấy lạnh, Hạ Mộng giận tái mặt, không vui trừng mắt nhìn nam nhân đang ở trên mình.

Nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ vẽn vẹo cười một tiếng với nàng, liền buông ra bờ môi của nàng, nhẹ nhàng hôn bờ vai của nàng, lại còn cắn nhẹ một cái.

« Ngô... »

Cái cắn của hần không mạnh lắm, nhưng cũng không gọi là nhẹ. Hạ Mộng cảm giác hơi đau nhói, nhưng nhiều hơn là loại cảm giác ngứa ngứa không nói thành lời.

« Thích không ? »

Sau khi cắn xong, Hoàng Phủ Nam Ninh ngẩng đầu, cười với nàng, đầu lưỡi khẽ liếm trên bờ môi.

Thân thể Hạ Mộng cứng đờ.

Hần...

Hần đang hấp dẫn nàng sao ?

Ừ, không thể chối rằng hần quả thật có một chút hương vị tuần tú. Nàng cảm thấy hơi đói bụng.

« Được rồi, nếu đã không nói, chứng tỏ rằng nàng rất thích. Như vậy, bản vương tiếp tục... »

Không nghe thấy câu trả lời của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu, tự nhiên nói, lại tiếp tục cúi đầu gặm nhấm bờ vai bên kia của nàng.

« Ngô... »

Lại là cái cảm giác này, khiến cho thân thể của nàng khẽ run. Kết hợp với cảm giác lúc trước, khiến cho nàng hiểu rõ hơn một chút.

Hạ Mộng cắn răng, mắt nhìn người nam nhân này như nhìn một món đồ chơi mới lạ, đang gặm nhấm bờ vai của nàng. Lập tức, những dấu hôn ẩm ướt kéo tới ngày càng nhiều, khiến cho thân thể nàng run rẩy muốn rời đi, nhưng lại cảm thấy quyến luyến hương vị này, lại muốn nghiêng người qua gần hơn một chút.

Ngứa nha.

Không bao lâu sau, lại nghe tiếp âm thanh vải vóc bị xé rách. Lại cảm thấy trên người mát thêm một ít, còn đôi môi của Hoàng Phủ Nam Ninh từ từ đi xuống.

Sau đó, cảm giác ứt át, ngứa ngứa ngày càng nhiều hơn, ngày càng kích thích hơn.

Ngứa nha...

Sau đó, mọi việc cứ thế tiếp diễn. Hạ Mộng hiểu rõ, dưới nỗ lực của tên khốn kiếp này, quần áo của nàng sẽ nhanh chóng bị rách nát thôi.

Thật đúng là cầm thú mà.

Trong lòng thật muốn gào thét một tiếng mà.

Hiện tại, hai tay hấn hoạt động lung tung, có khác gì cầm thú chứ.

Nhưng mà... ngao ô, tại sao nàng lại có cảm giác muốn kết hợp cùng với cầm thú vậy chứ ???

Không tự chủ được, Hoàng Phủ Nam Ninh đã xé rách y phục trên người nàng không còn một mảnh. Còn những nụ hôn ẩm ướt của hắn đã để lại dấu vết vô cùng rõ ràng trên người nàng.

« Tiểu bạch thỏ nè. »

Ngẩng đầu lần nữa, hấn nhỏ giọng gọi nàng. Giọng nói khàn khàn, ngữ điệu dịu dàng.

Hừ, đừng tưởng rằng nàng không biết, đây là giọng nói của hắn sau khi động dục. Lần trước, hắn đã kêu nàng một tiếng như vậy, sau đó thì...

« A ? »

Mới nghĩ tới đó, không ngờ rằng tên cầm thú này cũng đã tự hiểu hết rồi.

Vội vàng nắm chặt tay hắn, Hạ Mộng cắn chặt răng, chỉ có thể bị động tiếp nhận mọi chuyện.

Lúc này đây, hai người triền miên dây dưa, rõ ràng nhiều hơn so với ba ngày trước.

Hạ Mộng cảm thấy rất đau khổ.

Là cái tên hỗn đản nào nói sẽ không còn đau nữa sau khi chịu đau lần đầu tiên ? Rõ ràng, hiện tại nàng vẫn cảm thấy đau giống như vậy nha. Chỉ là cảm giác đau không còn mãnh liệt như lúc trước thôi. Hơn nữa, căn bản là lúc này tên cầm thú này không cảm thấy thương hương tiếc ngọc nữa, nàng không cảm thấy đau mới lạ đó.

Ô ô, thật muốn khóc mà, nhưng nước mắt lại không rơi ra. Vì vậy, đành lòng, nàng cố gắng nâng nửa người trên, há mồm, dùng sức cắn một phát trên vai hắn – muốn hại ta phải đau nhức hử ? Vậy ta cũng sẽ không để yên cho người.

« Nha. »

Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh dừng động tác, gương mặt nhìn nàng.

« Tiểu bạch thỏ, nàng... » Xem gương mặt tuần tú của hắn xuất hiện đầy mồ hôi, bỗng nổi lên một gợn mây đen.

Cắt, hấn muốn dọa nàng sao ? Nàng không sợ đấy. Hạ Mộng mở to hai mắt nhìn hắn, trong mắt tràn đầy ý nghĩ không nghe lời.

« Haha... »

Thế mà Hoàng Phủ Nam Ninh lại nở nụ cười.

Xoay người, tạm thời tha cho nàng một lần. Hắn từ dưới gối lấy ra một quyển sách, bắt đầu lật xem.

Đây là sách gì ?

Mặc dù thân dưới vẫn còn đau, nhưng Hạ Mộng không nhịn được tò mò, mở to hai mắt, muốn nhìn xem đó là vật gì. Kỳ thật, trong lòng nàng cảm thấy rất khó chịu. Nguyên nhân tại sao ư. Rất đơn giản, hai người bọn họ đang thân mật, hắn lại bỏ mặc nàng mà đi xem cuốn sách bại hoại này. Nàng trở nên không đáng quý trọng như vậy sao ?

Bất quá, khi nhìn thấy ba chữ thật to trên quyển sách, nàng đột nhiên cảm thấy kinh hãi.

Xuân... Xuân cung đồ ? Quyển sách này, tại sao hắn có thể có chứ ?

Không nên nha... Không nên nói cho nàng biết là... Không cần mà...

« Tiểu bạch thổ nè... »

Sau khi tìm kiếm vài trang, Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên cúi đầu lại gần : « Chúng ta thử tư thế này nha. »

A !

Mở to mắt lần nữa, nhìn kỹ bức hình hắn đưa ra trước mắt : một nam một nữ, dính lấy nhau. Các tư thế này vốn đã có rất ít người áp dụng rồi. Nhưng mà, tư thế của hai người kia lại càng thêm hạn chế nha. Cái này... cái kia... như vậy... như vậy....

Hạ Mộng nhớ rõ, ở đời trước, nàng đã xem trên ti vi. Độ khó rất cao nha, người bình thường sẽ không thể áp dụng được.

Mà hắn, lại muốn cùng nàng áp dụng tư thế này ???

Vội vàng lắc đầu : « Không cần nha. »

« Đến đây nào. » Nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh lại trào dâng nhiệt tình, một tay đè bả vai nàng xuống. « Ba ngày nay, bản vương đã nghiên cứu quyển sách này thật kỹ nha, phía sau còn có mấy cái tư thế mà bản vương rất thích. Tối nay, chúng ta sẽ lần lượt thử qua từng cái một nha. »

Cái gì ? Còn nhiều tư thế nữa áh ?

Nghe hắn nói như vậy, Hạ Mộng cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Nếu như bây giờ nàng có thể bất tỉnh, thật là tốt biết bao nhiêu nha.

Nhưng hết lần này đến lần khác, thể chất của nàng vô cùng tốt, nàng nhắm mắt lại muốn hôn mê đi, nhưng ý thức càng ngày càng thanh tỉnh nha. Thậm chí, nàng còn có thể cảm nhận rõ ràng, Hoàng Phủ Nam Ninh đang dùng môi lưỡi của hắn để chiếm lấy môi lưỡi của nàng, hai tay lại công kích thân thể nàng, lại bắt đầu chạy loạn. Hơn nữa, thân thể của nàng lại càng thêm thoáng mát nha... (hình như tới lúc này tỷ í mới chính thức bị lột sạch, đoạn trên bị lột chưa sạch hay sao nhỉ ??? =D)

« Không cần mà. »

Nội tâm run lên bần bật. Trừng to mắt, nàng đẩy hắn ra, kêu to.

“Muốn.” Hoàng Phủ Nam Ninh lại nhìn nàng, vẻ mặt nghiêm túc, nói.

“Ta không muốn.” Hạ Mộng rống to.

“Bản vương nói, muốn.”

Nhưng mà Hoàng Phủ Nam Ninh cũng thật kiên trì. Vừa nói xong, hắn lại cúi xuống, bắt môi nàng làm tù binh, không cho nàng bất cứ cơ hội nào để phản kháng.

“Ngô... Ngô...”

Khốn kiếp mà.

Dùng sức mở to mắt, Hạ Mộng oán giận nhìn hắn.

Mà Hoàng Phủ Nam Ninh, hắn cũng cười tươi, tròn to mắt đối mặt với nàng. Đôi mắt ngày càng mờ mịt, không che dấu vẻ cực kỳ hứng thú của hắn.

Hạ Mộng lại run lên.

Nhìn hắn như vậy, nàng có cảm giác – đêm nay, chắc chắn sẽ không dễ chịu chút nào.

174. Chương 176: Không Dễ Chọc

Rất kỳ quái nha.

Tất cả mọi người trong dịch quán đều có cùng phản ứng.

“Mộng mộng, cậu...”

Ngồi ở một bên, con mắt trừng đến mức muốn rớt ra ngoài, vẻ mặt Hạ Tình không thể tin được, nhìn cảnh vật trước mắt.

Dụi mắt, lại dụi mắt, sau đó lại xoa xoa nhiều lần, cuối cùng còn dùng sức nhéo cái eo thật mạnh – a, đau. Rốt cuộc nàng mới tin tưởng những gì mắt nàng nhìn thấy là sự thật, nàng không nhịn được la to.

“Tại sao?”

Lập tức bị gọi tên, người nào đó mơ hồ trả lời một tiếng.

“Cậu... rất đói bụng?” Nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng dính vài hạt cơm, Hạ Tình nuốt một ngụm nước miếng, hỏi nhỏ.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nàng ta bất chấp hình tượng đến như vậy.

“Đúng vậy.” Dùng sức gạt đầu, Hạ Mộng lại ăn thêm một miếng thịt lớn, nhai thật kỹ, trả lời, “tớ đói muốn chết đây.”

Ách...

“Chẳng lẽ, Minh vương gia, hần mạnh mẽ như vậy sao?”

Phốc!

Lời vừa nói ra, một miếng đầy thức ăn, đều bị Hạ Mộng phun ra ngoài.

“Khụ khụ... khụ khụ... khụ khụ...”

Không chỉ có thế, nàng còn bị sặc.

“Nhanh lên, uống ngụm nước vào.” Hạ Tình bị giật mình, vội vàng đưa chén trà.

Hạ Mộng không khách khí, một hơi uống sạch, sau đó vỗ ngực một cái, trừng mắt nhìn nàng không vui : “Cậu nói cái gì đó?”

Đột nhiên hỏi một câu như vậy, nàng thật muốn giết người đó nha

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Nháy mắt mấy cái, gương mặt Hạ Tình tràn đầy nét hiếu kỳ, “Mấy ngày nay, rõ ràng ngươi ăn càng ngày càng nhiều nha. Hơn nữa, cả ngày, ngoại trừ ăn cơm thì là ngủ. Đây không phải là triệu chứng mệt rũ rồi sao?”

“Phi phi...”

Nghe nàng nói như vậy, Hạ Mộng chỉ có thể mở miệng nói hai chữ. “Hần sao? Hần muốn làm cho tớ mệt rũ rồi sao? Thân thể của bốn cô nương còn không đến mức kém như vậy nha.”

“Vậy cậu... tại sao lại...?”

“Cậu gốc sao?” Bất được bả vai của nàng, Hạ Mộng tới gần. “Tớ không biểu hiện như vậy, hần nhất định sẽ quán quít lấy tớ cả ngày lẫn đêm. Cậu cho rằng, cứ tiếp tục mãi như thế, tớ có thể chịu đựng được sao?”

A!

Hạ Tình không hiểu được: “Cậu nói... Cậu như vậy là...”

“Giả bộ thôi.” Hạ Mộng gạt đầu lần nữa. “Tớ giả bộ ngủ, hần cho là tớ mệt, tự nhiên sẽ không đối xử với tớ như thế nữa. Mà ăn thêm vài món, tớ tăng cân, vóc dáng thay đổi, chắc chắn hần sẽ mất đi hứng thú với tớ nha.”

Haha, nhìn đi, kế hoạch của nàng hết sức hoàn mỹ nha. Hiện tại đang cố gắng để thay đổi hình tượng nha.

“Nha.” Rốt cuộc hiểu rõ, nhưng lập tức, vẻ mặt Hạ Tình lộ ra vẻ chế nhạo, “Tình yêu à, mỗi tối số lần Minh vương gia hắt dũa đưa với cậu cũng không ít nha. Nếu không, cậu cũng không cần phải giả dạng như vậy để đối phó với hắn.”

“Cậu có thể không nhắc tới vấn đề này sao?”

Sắc mặt lập tức trầm xuống, Hạ Mộng u ám.

Mặt mũi Hạ Tình lại cười rất tươi: “Tớ đây rất hiểu kỳ nha. Khó có được nam nhân cảm thấy hứng thú với cậu, hơn nữa là cực kỳ hứng thú nha, liên tục quấn quýt cậu hàng đêm... Tặc tặc, cậu thật đúng là có phúc nha.”

“Cậu câm miệng.”

Bảo nàng câm miệng mà nàng còn tiếp tục nói, sắc mặt Hạ Mộng lập tức trở nên hết sức khó coi.

Hạ Tình lại ra vẻ không nhìn thấy sắc mặt của nàng, lại nháy mắt mấy cái, cười hì hì: “Tình yêu àh, chẳng lẽ tớ nói sai sao? Hiện tại, tớ phát hiện, Minh vương gia hắt dũa với cậu cảm thấy rất hứng thú nha. Hơn nữa, hiện nay, cho dù ở trước mặt chúng ta, hắn cũng thường xuyên làm một số hành động... Hắc hắc...” (hành động gì? Thỉnh các bạn tự suy nghĩ tiếp. Ta đây rất trong sáng. Ta rất trong sáng đó nha.)

“Cậu câm miệng. Câm miệng.”

Còn nói nữa sao? Hạ Mộng cảm thấy tức đến chết rồi đây.

Nàng ta không biết đây là chuyện cấm kỵ của nàng sao?

Mấy ngày qua, nàng bị tên khốn kia quấy rối mệt chết được. Cả ngày lẫn đêm, chỉ cần ở cạnh bên nàng, móng vuốt của hắn làm việc liên tục không ngừng nghỉ, không phải sờ soạng lung tung trên người nàng, thì là kéo nàng tới một góc không có bóng người, hôn một cái, ôm một cái, nếu là vào thời điểm tối tối một chút, hắn lập tức đem nàng túm về phòng, đóng cửa, làm việc.

Mặc kệ nàng phản kháng như thế nào, tên chỉ có một câu nói – bản vương thích!

Hơn nữa, hắn còn đem tác phong ác bá kiên trì áp dụng lên người nàng. Dù sao, mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, chỉ cần hắn ta muốn, hắn ta thích, nàng đều phải dùng toàn lực để phối hợp. Nàng phản kháng cũng vô dụng thôi. Ai kêu thể lực nam nữ khác biệt xa như vậy chứ. Đánh không lại hắn, cho dù muốn chạy, nàng cũng không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hắn. Dù sao, nơi này cũng là địa bàn của hắn nha. Huống chi, nếu làm ồn ào lên, người này còn có thể nghĩ ra những phương thức khác để trừng phạt nàng vào ban đêm nha. Mà các loại phương thức kia... Ai nha, chỉ cần nghĩ đến thôi là đủ để đổ mồ hôi rồi, chứ đừng nói đến chuyện...

Vội vàng lắc lắc đầu, đem những thứ ngổn ngang này ném qua một bên. Vừa ngẩng đầu lên, liền phát hiện mặt mũi tươi cười của Hạ Tình đang nhìn nàng.

“Tình yêu nha, sao vậy? Cậu đang nghĩ đến chuyện gì vậy?”

“Tớ đang nghĩ làm sao để đánh người nha.”

Hừ lạnh một tiếng, Hạ Mộng liền đứng dậy, rượt theo tên đầu sỏ gây chuyện rồi cạy cửa sổ mà bỏ đi.

“A... tớ sai rồi. Tớ sai rồi. Tình yêu à, tha mạng cho tớ nha. Cậu tha mạng cho tớ đi mà. Tớ không nói nữa, tớ không nói nữa là được mà.” Hạ Tình đang bị nàng đuổi theo sau, vừa dừng lại thở lấy hơi, hai tay ôm đầu, la to.

“Hắc, cậu biết sai rồi sao? Mới là lạ đó. Cậu nha. Chính là chỉ biết ăn mà không biết chịu bị đánh sao? Nếu không dạy dỗ kỹ, cậu vĩnh viễn sẽ không nhớ. Hôm nay tớ không đánh chết cậu mới lạ đó.”

“A... Cứu mạng.”

“Không cho cậu chạy.”

“Haha. Cứu mạng. Mộng mộng, tha mạng đi mà.”

“Tha cho cậu mới lạ đó. Haha. Cậu nha, đáng đánh đòn.”

...

Có người chạy, có người rượt theo để đánh, tình hình ở hiện trường liên thay đổi nhanh chóng. Trước mắt, nhìn thấy hai cô nương rượt nhau vòng vòng thật đáng xem nha.

“Xem ra, tinh thần của vương phi thật tốt nha. Vương gia, người không phải nói là nàng đang mệt chết sao, đang nghỉ ngơi mà.”

Đang lúc cãi nhau ầm ĩ, đột nhiên một âm thanh mang theo í cười lọt vào tai, Hạ Mộng chợt ngẩn người.

Vội vàng dừng bước, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Hoàng Phủ Nam Ninh và Lý Như Phong không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt nàng.

Hoàng Phủ Nam Ninh ngược lại không có biểu hiện gì. Nhưng người đứng bên cạnh hắn kia... Cầu xin hắn đừng có cười một cách ác độc như vậy được không chứ? Hắn giống như tiểu nhân bắt được tận tay người khác làm chuyện xấu, làm cho nàng thật muốn đâm một đâm lên gương mặt như hoa như ngọc của hắn.

Bất quá, bây giờ không phải là lúc để tính toán thù riêng. Vội vàng dừng lại, đầu óc tính toán thật nhanh, Hạ Mộng khẽ gọi một tiếng –

“Nha.”

Thân thể liền mềm nhũn, ngã vào người Hạ Tĩnh.

Hạ Tĩnh cũng thật biết phối hợp với nàng, vội vàng duỗi hai tay ôm nàng vào lòng. “Mộng Mộng, cậu làm sao vậy? Đứng không vững phải không?”

“Tiểu bạch thỏ.”

Hoàng Phủ Nam Ninh trông thấy như vậy, sắc mặt đột biến, vội vàng chạy tới, đoạt lấy người yêu ôm vào lòng: “Nàng làm sao vậy? Lại cảm thấy không thoải mái ở đâu?”

“Vương gia, thiếp thân không sao. Chẳng qua cảm thấy hơi mệt, chân đứng không vững, cho nên mới...” Cái đầu nhỏ nhắn liền chui vào ngực hắn, Hạ Mộng thở thỏ.

“Thật vậy sao, Vương phi. Vừa rồi, thần còn trông thấy người và Tô mỹ nhân cãi nhau ầm ĩ ở đây mà. Nhìn bộ dáng của người vừa rồi, tuyệt không giống như bộ dáng mệt chết đi được nha.” Vừa mới dứt lời, Lý Như Phong bắt đầu dẫn nàng đến chân tường, không cho nàng sống an nhàn mà.

Hạ Mộng nghe vậy, liền nghiêng răng – tên họ Lý kia, người khá lắm. Chuyên môn nhắm vào ta đứng không. Hãy đợi đấy, một ngày kia, cô nương ta nhất định trả lễ đầy đủ cho người.

Nhưng mà bạn tốt của Hạ Mộng cũng không phải là người dễ bị ức hiếp nha. Thân là bạn tốt nhiều năm của nàng ta, chỉ số thông minh của Hạ Tĩnh cũng không phải là thấp. Lập tức cười một tiếng, nàng nhỏ nhẹ nói: “Haha, Tướng gia, lời này của người thật không đúng rồi. Thân thể của Minh vương phi thật sự không được khỏe. Vừa rồi đùa giỡn cùng với ta, cũng bởi vì chúng ta nói chuyện thật hăng say, nên nàng có vẻ trông khỏe lại thôi. Nhưng hiện tại, người nhìn thử xem, chẳng phải nàng ta đã không còn chút hơi nào hay sao.”

Thật vậy sao?

Hạ Mộng cất lực gạt đầu, lại trở nên ‘vô lực’ dán chặt vào lòng Hoàng Phủ Nam Ninh.

Giai nhân ngày đêm nhung nhớ, được hưởng loại ân sủng tối cao này, hắn làm sao có thể bỏ qua được chứ. Mặt mũi tràn đầy vẻ hưởng thụ, Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng ôm chặt nàng, không chút nào hoài nghi lời nàng nói.

Nghe vậy, Lý Như Phong cũng chỉ có thể cười nhẹ.

“Nếu Tô mỹ nhân đã nói như vậy, hạ quan cũng không còn lời nào để nói. Bất quá, vương phi, hôm nay người nên nghỉ ngơi sớm một chút. Đợi đến khi nghỉ ngơi đủ, ngày mai chúng ta mới cảm thấy khỏe khoản

để xuất phát nha. Từ Giang Nam đến kinh thành, đường xá xa xôi, nếu hiện tại cơ thể không khỏe, chỉ sợ đến lúc đó, người không chịu nổi đâu nha.”

Cái gì???

Nghe những lời đó, Hạ Mộng lại trở nên sững sờ.

“Phải xuất phát rồi sao?”

“Ngày mai sao?” Hạ Tình vội hỏi.

Lý Như Phong lập tức mở to mắt: “Vương gia, chẳng lẽ người không nói cho các nàng biết sao?”

“Có cái gì cần thiết mà nói chứ? Các nàng lại không có vấn đề gì, chỉ cần tùy tiện thu thập một ít quần áo rồi đi theo chúng ta là được thôi. Nói sớm hay nói muộn cho các nàng cũng đâu có khác nhau là mấy.” Nhún nhún vai, Hoàng Phủ Nam Ninh tiếp tục bày tỏ thái độ mệt mỏi đối với nữ nhân.

Giải lăm.

Hạ Mộng cắn răng. Khốn kiếp, lại dám ở trước mặt nàng mà coi khinh phụ nữ sao? Đem nàng và bằng hữu của nàng coi rẻ giống như nhau. Khuya hôm nay, nhất định phải cần cho hắn mấy cái hả giận.

Nhưng bề ngoài, nàng lại cọ cọ mặt trên quần áo của hắn, nũng nịu mở miệng nói: “Vương gia, ta mệt mỗi nha.”

“Tại sao lại mệt?” Nghe nàng nói thế, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức chau mày, “Thân thể của nàng cũng thật là mảnh mai yếu đuối.”

Xì...

Bên cạnh truyền đến một tiếng cười nhẹ, Hạ Mộng có thể khẳng định đó là Hạ Tình.

Khóe miệng bĩu bĩu, nàng nhỏ giọng: “Ta thật là mệt mỗi mà.”

Thanh âm nhỏ nhẹ dịu dàng, hai tay nhỏ bé cũng nắm chặt ống tay áo của hắn, toàn tâm dựa dẫm vào hắn.

“Được rồi. Được rồi.” Cuối cùng không kềm lòng được với giọng nói nhỏ nhẹ của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh một tay ôm eo nàng, “Đi thôi. Đi về nghỉ ngơi.”

“A.” Hạ Mộng ngây ngẩn cả người. “Vương gia, ngài... thiệp...” Cũng không trông cậy hắn sẽ làm như vậy với nàng nha. Nàng có chân mà, chính mình có thể tự đi được.

“Nàng không phải đang mệt mỗi sao?” Hai mắt mở to, Hoàng Phủ Nam Ninh nghiêm mặt, hỏi.

“Ta...” Thôi được. Nói đến đây, nàng ngược lại không biết cách nào để rời khỏi hắn. Cũng chỉ có thể cuối đầu xuống, vô lực tựa vào ngực hắn, hai tay ôm cổ hắn, “Vậy thì đành phải khiến vương gia vất vả rồi.”

Nhìn thấy bộ dáng nàng biết điều như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh hai mắt cười híp. “Không có việc gì, nàng nhẹ như vậy, đây chỉ là việc nhỏ thôi. Chúng ta trở về đi.”

Ôm nàng sải bước thật nhanh đi về.

“Vương gia, cẩn thận một chút nha.”

Sau lưng lại nghe giọng cười mỉm của Lý Như Phong, Hạ Mộng thật hận hắn đến nghiêng răng nghiêng lợi – nam nhân khốn kiếp, đây là chuyện giữa hai người bọn họ, liên quan gì đến hắn chứ.

175. Chương 177

“Ai đó?”

Ngồi trong hoa viên, nhìn sắc màu rực rỡ trước mắt, bướm bay lượn lờ, Hạ Mộng thở dài.

Nhìn thấy Giang Nam bốn mùa như mùa xuân, nhìn thấy cảnh đẹp Giang Nam như tranh vẽ, lại nhìn thấy bướm bướm nhẹ nhàng lượn lờ, nhìn thấy hoa tươi xinh đẹp.

Chỉ mới không đến nửa năm, không ngờ, mình dự định định cư ở nơi này, một địa phương cuối cùng của đời người. Vậy mà gặp lại gặp phải bọn họ, còn bị bọn họ bắt được, sau đó thì... Hiện tại, nàng đã trốn không được rồi, chỉ có thể bị bọn họ bắt trở lại kinh thành thôi. Đời này kiếp này, không biết mình còn có cơ hội trở lại nơi này để chơi đùa hay không chứ.

“Vương phi, tại sao người lại ở chỗ này chứ? Tô mỹ nhân đâu? Nàng không phải luôn luôn ở cùng nhau sao?”

Chợt một âm thanh quen thuộc truyền vào tai nàng, một giọng nói nhẹ nhàng mang theo ý cười, làm cho trong lòng Hạ Mộng nổi lên một ít hận ý nha.

Ta nhất định sẽ báo thù nha. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp nhân thần cộng phần (cả người và thần đều phải cảm phần) xuất hiện trước mắt, nàng dùng hết khí lực toàn thân mới có thể nở nụ cười: “Nàng ta về phòng thu dọn đồ đạc rồi.” Còn nàng, bởi vì tâm tình hậm hực, cho nên mới ở lại nơi đây ngồi một chút, cũng chỉ muốn yên lặng một chút, nói lời từ biệt với nơi này.

Thật không nghĩ đến, còn có người muốn tìm tới tận cửa nha.

“Thì ra là như vậy.” Hắn liền gật đầu, vẻ mặt kia cười đến sáng lạn như ánh mặt trời, lưng thưng bước đến trước mặt nàng. « Như vậy, Vương gia đâu ? Trước đó, không phải ngài ấy cùng đi với người về phòng nghỉ ngơi sao ? »

Hắn có thể đừng đề cập đến tên khốn kia sao ?

Không tự chủ nhớ tới đủ loại tình huống vừa mới xảy ra vào hai canh giờ trước, trong lòng Hạ Mộng bắt đầu bắt đầu uất ức –Hoàng Phủ Nam Ninh, hắn... hắn thật khốn kiếp mà. Nàng đã nói hắn làm sao có thể tốt bụng vậy chứ, còn chủ động bế hắn trở về phòng nghỉ ngơi chứ. Làm nàng nhõng nhẽo cả nửa ngày, nguyên lai là hắn đã sớm nổi lên sắc tâm nha. Mới bế nàng trở về phòng, ma trảo của hắn liền tập kích nàng, đối với nàng sờ soạng lung tung, nếu không phải nàng bày ra tư thế không có chút sức lực, cộng thêm nhỏ giọng cầu xin tha thứ, tên kia mới không dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy nha. Hơn nữa, cho dù hắn quyết định buông tha nàng, hắn vẫn còn phải gặm nhắm nàng một đồng thất lớn nha. Hiện tại, miệng của nàng còn đang cảm thấy tê tê đây.

A !

Hắn là mấy đời đã không chạm qua nữ nhân rồi chứ ?

Không đúng ? Hắn đời này đúng là không chạm qua nữ nhân mới đúng đó. Nhưng mà, ngay cả nam nhân, hắn cũng chưa một lần chạm qua sao ? Vậy làm sao hắn có thể si mê làm chuyện đó như vậy chứ ? Quả thực, hắn giống như một bé trai ham mê trò chơi, yêu thích không buông tay, một khắc cũng không buông. Nàng đều bị hắn làm cho lẩn qua lẩn lại một chết đi được.

Chẳng lẽ... người đang đứng trước mặt nàng không thỏa mãn được hắn sao ?

Nghĩ như vậy, nàng không nhịn được ngẩng đầu lên, ánh mắt gắt gao nhìn về phía nam nhân đang đứng trước mặt, dùng từ chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn để hình dung hắn cũng không cảm thấy quá đáng nha.

Ánh mắt của nàng... Phải nói như thế nào chứ ?

Mỗi lần bị nàng nhìn như vậy, hắn đều cảm thấy như y phục trên người bị nàng từ từ lột sạch từng lớp từng lớp. Không bằng chính mình tự tay cởi sạch đứng trước mặt, để nàng từ từ quan sát. Loại cảm giác này thật là không tốt mà.

« Hừ. » Nghe hắn nói thế, Hạ Mộng hừ lạnh một tiếng, không chớp mắt.

« Lý tướng gia. » Khóe miệng nở nụ cười yếu ớt, nàng gọi nhẹ.

Làm gì mà gọi thân thiết như vậy chứ, thật đúng là có vấn đề nha.

Đuôi mắt Lý Như Phong nhếch lên, « Không biết vương phi có gì dặn dò ? »

« Ta muốn hỏi người, lần này, người cố gắng mời vương gia đến Giang Nam là có mục đích gì chứ ? »

A, rốt cuộc đã nhớ ra chuyện cần hỏi rồi sao ?

Khóe miệng cười tươi, Lý Như Phong không đáp mà hỏi ngược lại : « Vương phi, tại sao lại hỏi như vậy chứ ? »

« Cũng không có ý gì. Chỉ là muốn biết rõ mà thôi. »

Lý Như Phong gật đầu : « Không dám dối gạt vương phi, quả thật đúng là thần làm như vậy. »

Quả nhiên là hần mà. Hai tay nắm chặt bên người, hai mắt Hạ Mộng trừng to, nhìn hần chăm chăm.

Đã nhận ra vẻ biến hóa trên thân thể và cả nét mặt của nàng, Lý Như Phong trên mặt hiện lên sự vui vẻ : « Vương phi, chẳng lẽ không hỏi thần tại sao muốn đưa vương gia đến nơi đây sao ? »

« Còn cần ta mở miệng hỏi sao ? » Hạ Mộng liếc hần.

Lý Như Phong cười ha hả.

« Vương phi quả nhiên thông minh hơn người. Tại hạ bộ phục bộ phục. »

« Cho dù có thông minh cũng không qua được người. Ta tốn hết bao công sức mới trốn ra khỏi căn nhà giam kia, còn trốn tới Giang Nam xa ngàn dặm, lại còn mai danh ẩn tích, cơ hồ không dám dùng tới gương mặt xinh đẹp thu hút mọi người. Vậy mà không nghĩ tới, vẫn bị người tìm thấy. » Nghiến răng nghiến lợi, Hạ Mộng gằn từng chữ một. Mỗi khi nói ra một chữ, ánh mắt của nàng lạnh đi một phần. Đến cuối cùng, ánh mắt của nàng sắp biến thành đao băng (con đao bằng băng áh), chuẩn bị băm hần thành mảnh vụn rồi.

« Đa tạ vương phi khen ngợi. » Nếu nàng đã nói như vậy, Lý Như Phong cũng đều vui vẻ tiếp nhận. Bất quá, hần cũng rất kiên nhẫn giải thích với nàng từng vấn đề một, « Kỳ thật, tại hạ cũng không biết khả năng tìm được người là bao nhiêu, cũng chỉ có thể nói là nhiều người sẽ dễ giải quyết vấn đề hơn. Huống chi, tại hạ nắm giữ chức vụ cao như vậy, người tài ba dị sĩ dưới trướng cũng khá nhiều, cho nên, chỉ cần là chuyện tình thần muốn biết, vậy thì cơ hồ không có chuyện gì là không thể biết. »

Hần nói rất đúng nha. Từ xưa đến nay, người có quyền thế luôn có tất cả đặc quyền, đây cũng chính là nguyên nhân số người muốn có quyền thế nhiều như sao trên trời nha. Chính mình cũng đã từng nếm trải cảm giác có được đặc quyền phục vụ nhanh chóng. Nhưng không ngờ tới, hiện nay, chính mình lại phải chịu đựng cảm giác thua thiệt này.

« Bất quá, vương phi... » Ngừng một chút, nụ cười Lý Như Phong biến mất, thay vào đó là vài phần nghi hoặc, « Cho tới bây giờ, tại hạ vẫn còn một việc nghĩ không ra. »

« Chuyện gì ? »

« Người cam tâm tình nguyện gả cho vương gia, hơn nữa, còn kiên nhẫn chịu đựng vương gia lâu như vậy, rốt cuộc là vì chuyện gì chứ ? Là để làm quen với Tô mỹ nhân sao ? Nhưng mà, quen nàng thì người có lợi ích gì chứ ? Theo tại hạ biết, hai người các người trước kia cũng không có quen biết, cũng là từ sau khi người lên làm vương phi, các người mới bắt đầu quen biết nha. Nhưng mà, từ khi người rời đi, lại quyết định mang nàng đi theo. Cho dù là hiện tại, mỗi lần người muốn trốn đi, người cũng sẽ không quên dẫn theo nàng, vậy nguyên nhân là gì chứ ? Thậm chí, thần phát hiện, thời gian các người quen biết nhau còn chưa đến nửa năm. Nhất cử nhất động của người, từng lời ăn tiếng nói của nàng, các người đều có thể hiểu rõ được đối phương muốn gì, quả thực giống như tỷ muội bình thường ở chung với nhau nhiều năm – rốt cuộc, quan hệ giữa các người là như thế nào ? Trước kia, các người đã từng quen biết hay chưa ? Hay là sau đó mới quen biết ? Người đối xử với nàng như vậy, rốt cuộc là có mục đích gì chứ ? »

Hahaha...

Thì ra thông minh như hần, cũng sẽ gặp phải vấn đề phức tạp khiến hần nhức đầu nha.

Hạ Mộng thật muốn ngửa mặt lên trời cười to. Chỉ tiếc, cái câu đố khó khăn này, chỉ có nàng và tiểu Tình biết rõ đáp án, cả đời này hần cũng đừng mong biết được. Nàng có chết cũng sẽ không nói cho hần biết.

« Tướng gia, người hỏi nhiều vấn đề như vậy, theo người, ta nên trả lời câu hỏi nào đây ? Khóe miệng cười thật tươi, nàng ung dung thông thả hỏi lại.

Lý Như Phong nhìn nàng : « Ba cái vấn đề cuối cùng. »

Cái gì ?

Hắn thật biết lựa chọn câu hỏi trọng tâm nha.

Hạ Mộng giật giật khoe miệng : « Ngại quá. Cho dù là một vấn đề, ta cũng không muốn nói cho người biết. »

« Người... »

Nghe nàng nói như vậy, sắc mặt Lý Như Phong trầm xuống.

Nhưng mà không chút nào cảm thấy sợ hãi về mặt âm lãnh của hắn, Hạ Mộng đứng dậy, chậm rãi bước đến trước mặt hắn, nở nụ cười sáng lạn : « Lý tướng gia, Lý Như Phong, kỳ thật, ta cũng có vấn đề muốn hỏi người. »

« Vương phi, mời nói. » Lạnh giọng nói, Lý Như Phong nhìn nàng cũng không thật nguyện ý trả lời.

Bất quá, Hạ Mộng cũng không quan tâm lắm những vấn đề này, liền vui cười hớn hở đặt câu hỏi : « Người nói xem, nếu ta đã rời đi, chính là cấp cho người một cái cơ hội thật tốt để sớm chiều chung đụng với hắn, tại sao người lại không nắm bắt tốt cơ hội lần này, cần gì phải mang hắn tới đây tìm ta chứ ? Người cùng với hắn đi du thuyền Giang Nam, tham quan thắng cảnh, bồi dưỡng tình cảm, chẳng lẽ không được sao ? Hiện tại, bắt ta về làm cản trở các người, khiến cho các người không còn nhiều thời gian bên nhau, chẳng lẽ người không cảm thấy hối hận sao ? »

« Khụ khụ... Người... Khụ khụ... »

Vừa nghe những lời này, Lý Như Phong bị nghẹn họng.

Hạ Mộng dùng sức đập mạnh phía sau lưng hắn vài cái : « Chột dạ sao ? Bị ta nói trúng tim đen ? »

« Vương phi, người có thể đừng gộp thần và Vương gia thành một đôi được không ? Chúng ta không phải là loại quan hệ như vậy ? » Vội vàng hít sâu một cái, về mặt Lý Như Phong đau khổ, giải thích.

Hắn vẫn biết, nữ nhân này từ trước tới nay vẫn tưởng hắn và Hoàng Phủ Nam Ninh có YY với nhau. Kể từ khi gặp nhau trên hồ, hắn liền phát hiện ánh mắt nàng nhìn bọn họ có thêm vài phần hứng thú. Cho dù về sau này, Hoàng Phủ Nam Ninh bắt được nàng, cả ngày lẫn đêm nhốt nàng bên người, thậm chí cho tới bây giờ, bọn họ đã chân chính trở thành phu thê, ánh mắt nàng nhìn bọn họ cũng chưa từng thay đổi. Đặc biệt là khi hai người bọn họ đứng cùng một chỗ với nhau. Sau đó, ánh mắt của nàng càng quý dị hơn. Đúng rồi, còn phải kể thêm Hạ Tình nữa. Hai nữ nhân này, các nàng cùng tụ lại một chỗ, vậy thì thật là... Đã nhiều lần, hắn thiếu điều bị các nàng chọc giận tức chết rồi.

« Không phải sao ? » Nháy mắt mấy cái, Hạ Mộng gật đầu, « Được rồi, người nói không phải thì ta tin là không phải vậy. »

Haizz.

Nàng nói lời này, rõ ràng là tận lực bỏ qua lời giải thích của hắn mà, hắn có thể nhìn ra được sự chế nhạo hiện rõ trong mắt nàng.

Lý Như Phong cảm thấy vô lực.

« Vương phi, người và vương gia ở cùng với nhau thật vui vẻ sao. Thần giúp ngài ấy tìm người về, cũng chỉ là vì không đành lòng nhìn vương gia thương tâm khổ sở vì người, mà phải đi mượn rượu giải sầu thôi. » Cho nên, hắn chỉ là vì muốn tốt cho bọn họ thôi.

«Thì ra là vậy. » Nàng vội vàng gật đầu, Hạ Mộng tự mình lý giải, « Nói như vậy, người thật sự yêu hắn sâu đậm nha. Chỉ cần hắn vui vẻ, cho dù phải vào nơi dầu sôi lửa bỏng, thậm chí hy sinh lợi ích của mình, người cũng không chối từ nha. »

« Bất quá... » Lại lần nữa mở to mắt, trong mắt nàng đều hiện lên vẻ đồng tình với hắn, « Nếu là như vậy, chẳng lẽ người không cảm thấy khó chịu trong lòng sao ? Chính là nam nhân mà mình yêu mến trong lòng, lại kề cận với nữ nhân khác, chuyện này đối với người hắn phải là một đả kích rất lớn mới đúng chứ ? »

Phốc !

Lý Như Phong chút nữa đã phải phun hết ra ngoài.

« Vương phi, xin người đừng nên vũ nhục tình nghĩa của thần và vương gia được không ? Chúng ta chỉ là bằng hữu đơn thuần thôi, là tri kỷ lâu năm thôi, tuyệt không vượt xa hơn nữa. »

« Nha. » Lại tùy tiện trả lời qua loa một chút, hạ Mộng chủ động vươn tay vỗ vai hắn, « Kỳ thật, ở trước mặt ta, người không cần khẩn trương che giấu như vậy. Ta đã sớm nói rồi, ta không kỳ thị người đâu. Ta biết rõ, kỳ thật, từ lúc đến đây, ngày ngày người đều nhắm vào ta, châm chọc ta, cũng là bởi vì trong lòng không thoải mái. Người cảm thấy ta đoạt đi nam nhân của người, đúng không ? Cho nên, trong lòng người không thoải mái, nên người cũng làm cho ta không thoải mái, như vậy người mới cảm thấy dễ chịu một chút. Haizz. » Lại thở dài, « Kỳ thật, người không biết, ta thực không muốn cùng người tranh đoạt nha. Tên nam nhân này, nếu người muốn một mình chiếm hữu hắn, ta hoàn toàn không có ý kiến. » Nàng thậm chí tình nguyện hai tay hai chân trả lại cho hắn, còn buộc một cái nơ con bướm thật trong trên người hắn nữa nha.

« Vương phi ? »

Những lời nàng nói thật đúng là càng ngày càng loạn mà. Hơn nữa, nàng lại còn biểu hiện thật nghiêm chỉnh mà.

Mâu quang Lý Như Phong trầm xuống, đưa tay một phát liền bắt được tay nàng : « Xin người không cần phải tiếp tục nói thần và vương gia như vậy. Nếu không –»

« Nếu không thì sao chứ ? Giết ta sao ? » Vội vàng nói tiếp, Hạ Mộng hưng trí bừng bừng.

« Người... »

Nàng vừa mở miệng, liền lập tức phá vỡ không khí âm trầm nhẩn nhện của hắn, thực lòng Lý Như Phong đều muốn giết nàng.

« Bộ Nhu Nhi ? »

Không thể nhận được nữa, hắn cắn răng, quát khẽ.

« Người đang muốn làm gì ? »

Nhưng ai ngờ được, hắn vừa dứt lời, lập tức một thân ảnh từ xa bay tới. Hoàng Phủ Nam Ninh xuất hiện, một tay gạt tay hắn ra, kéo Hạ Mộng về phía sau mình, hai mắt lạnh lùng nhìn hắn.

« Vương gia. » Nhìn thấy hắn, Lý Như Phong sững sờ.

Ngược lại, vẻ mặt Hoàng Phủ Nam Ninh âm trầm : « Người nói đi, vừa rồi, người muốn làm gì tiểu bạch thỏ chứ ? »

« Thần... »

« Vương gia, không có chuyện gì đâu. Chỉ là ta đang hỏi tướng gia vài vấn đề về hắn và Nam Vân công chúa thôi. Bởi vì tò mò, nên ta hỏi hơi sâu, chạm đến chuyện riêng tư, tướng gia không nhận được, nên mới có thái độ như vậy thôi. » Hạ Mộng vội vàng kéo ống tay áo của hắn, nhỏ giọng giải thích.

« Chuyện là như vậy phải không ? » Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh gạt đầu. Nhưng lại nhìn về phía bằng hữu tốt của mình. « Không phải chỉ là mấy vấn đề thôi sao ? Người có cần phải hét to vậy không ? Người không biết là hiện tại thân thể tiểu bạch thỏ rất yếu, cần phải tĩnh dưỡng sao ? »

Đó chỉ là vẻ ngoài diễn cho người xem thôi nha. Hơn nữa, người nhìn xung quanh xem, ngoại trừ kẻ ngu như người ra, có ai thật sự tin rằng thân thể của nàng yếu đuối nhu nhược không chứ ?

Lý Như Phong thật sự là nhanh chóng tức đến chết mất. Nhưng mà, nhìn người đang đứng phía sau hắn, Hạ Mộng nhô đầu ra, le lưỡi với hắn, giả dạng mặt quỷ.

Nữ nhân này...

Nghiến răng nghiến lợi, Lý Như Phong tức đến mức muốn lột bỏ cái mặt nạ của nàng.

Nhưng không ngờ, Hạ Mộng lại kéo tay Hoàng Phủ Nam Ninh : « Vương gia, thiếp thân mệt rồi, chúng ta về phòng nghỉ ngơi nha. »

« Lại mệt ? » Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh cảm thấy kinh hãi.

Hạ Mộng xấu hổ cúi đầu, « Cái này còn không phải tại người sao ? »

« Hahaha... »

Vừa nghe lời này, Hoàng Phủ Nam Ninh cười to, « Được rồi. Đi về nghỉ thôi. » Hắn liền ôm nàng, hai người xoay người rời đi.

Mà Hạ Mộng, nàng ngẫu nhiên đi lướt qua bên người Lý Như Phong. Trong lúc đó, nàng quay đầu, cười với hắn một tiếng, đôi môi nhẹ nhàng thốt ra—

« Tất cả vẫn chưa xong đâu. Hãy đợi đấy. »

Đợi ? Đợi cái gì mới được chứ ?

Lý Như Phong cảm thấy khó hiểu, đưa mắt nhìn thân ảnh đã đi xa của nàng. Rồi lại cảm thấy có một loại dự cảm xấu đang dần dần đâm chồi nảy lộc, dần dần trở nên vững chắc.

Bộ Nhu Nhi...

Nữ nhân này, có vẻ không dễ chọc tới nha.

176. Chương 178: Trở Lại Kinh Thành

Đêm đó trở về, tự nhiên lại bị Hoàng Phủ Nam Ninh dây dưa một trận . Sáng sớm hôm sau, Hạ Mộng thiếu chút nữa không xuống nổi giường , cuối cùng còn bị Hoàng Phủ Nam Ninh ôm lên xe ngựa .

A a a?

Trên mã xa, liên tiếp vài ngày đều đối mặt với Hạ Tĩnh có nụ cười quỷ dị, Hạ Mộng thiếu chút nữa nghĩ muốn nhảy xuống xe ngựa chạy thực mạng?

Hoàng Phủ Nam Ninh, hắn là cái tên đại khốn kiếp? Tên trời đánh?

Rõ ràng sớm biết rằng sáng sớm hôm sau phải lên đường, tất cả mọi người cần nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng hắn hết lần này tới lần khác cùng mỗi ngày giống nhau, đúng là tình trờng lên não, cứ phải quần quít lấy nàng, cứ như vậy, không cho nàng cự tuyệt. Liên tục dây dưa đến nửa đêm, nàng ngay cả khí lực giờ đầu ngón tay lên cũng không có, hắn mới không tình nguyện buông nàng ra. Cứ như vậy, sáng sớm hôm sau nàng có thể đứng lên mới là lạ?

Đương chính mình ngằm vụng trộm oán giận hắn sau đó , hắn ngược lại còn trả lời một cách đúng lý hợp tình - - kế tiếp vài ngày sẽ phải ở lại dịch quán trên đường. Đệm giường không sạch sẽ, hắn ngủ không quen vì lạ giường, thêm cả ngày lẫn đêm gấp rút lên đường, hắn khẳng định cũng không có tâm tình . Cho nên, thừa dịp bây giờ còn có tâm tình, nhất định phải ăn đủ vốn? Nếu không, kế tiếp cũng chỉ có chờ trở lại kinh thành mới có thể ăn nữa . Ngày phải gần mười ngày .

Nói lời này xong , móng vuốt lão nhân gia hắn còn không an phận ở trên người của nàng sờ tới sờ lui. Hỏi hắn không thể không có tâm trạng à? Hắn còn dám lớn tiếng trả lời - đúng vậy, không có tâm trạng cũng được, nhưng nhất định không thể buông tha hai tay nàng được. Nếu không, hắn ngay cả tâm trạng đi đường cũng không có

Ta phi?

Lời này cũng thật trái ngược, có trời mới biết, lúc trước hắn như thế nào có tinh thần phấn chấn cười ái mã của hắn ngang dọc hơn phân nửa vương triều Phượng Tường, bốn phía trừ phiến loạn ? Mà hắn có bạn tốt như vậy? Sao hiện tại không tìm người ta đi?

A, đúng rồi, kể từ sau ngày đó, Lý Như Phong giống như là sợ nàng, cơ hồ đều không xuất hiện ở trước mặt nàng. Cho dù có chuyện đến báo cáo, cũng đều cùng Hoàng Phủ Nam Ninh bảo trì khoảng cách nhất định. Cắt, bịt tay trộm chuông (không để lại dấu vết), cho rằng như vậy có thể thoát hiểm nghi sao? Hạ Mộng khịt mũi coi thường.

Mang theo tâm trạng ai oán , thật vất vả về đến kinh thành, đường đi mệt nhọc lại thêm bị hành hạ tâm lý thân thể nàng sắp hỏng mất rồi.

Có Hoàng Phủ Nam Ninh hộ tống, cũng không cần phí công đối mặt với nghi hoặc của đám người quản gia, nàng liền một đường chạy trở về phòng, cầm đầu ngã quỵ ở trên giường.

Mệt chết nàng? Nàng muốn hảo hảo ngủ một giấc?

Nhưng là, trong lòng cũng hiểu, có tên cầm thú không biết thỏa mãn ở bên người, nàng sao có thể dễ dàng chìm vào giấc ngủ như vậy.

Xem đi?

Mới ngã xuống không đến ba giây, hai nanh vuốt cũng đã tập kích lên bên eo của nàng.

“Tiểu bạch thỏ.”

Thanh âm Hoàng Phủ Nam Ninh trầm thấp khàn khàn lập tức truyền vào trong tai nàng.

Ai, lại nữa rồi.

Trong nội tâm vô lực thở dài, Hạ Mộng xoay người một cái , chủ động đem chính mình dựa vào ngực của hắn, đầu nhỏ chui lên từng chút, nhỏ giọng nói: “Vương gia, thiếp mệt mỏi.”

Đúng là, Hoàng Phủ Nam Ninh rất thích bộ dạng này của nàng. Thân thể mềm mại của nàng trên thân hắn cọ cọ, cọ sát một chút, hai tay của hắn chỉ dừng lại ở bên eo của nàng, cái cằm đặt tại đầu vai của nàng, thở dài: “Hiện tại, bản vương đã tìm được nàng trở về .”

Ai?

Nghe hắn nói câu này, tâm Hạ Mộng lại là trầm xuống, thân thể cũng lười ở trên người hắn cọ sát lấy nòng. Nơi này, nàng tiến vào quá sâu. Lần sau, nghĩ muốn đi ra ngoài khẳng định liền không dễ dàng như vậy .

“Tiểu bạch thỏ, từ nay về sau, nàng không bao giờ được rời khỏi bản vương . Không bao giờ nữa.” Hai cánh tay tại bên eo nàng dần dần chặt hơn, Hoàng Phủ Nam Ninh môi mỏng áp vào trên vành tai nàng, thấp giọng lẩm bẩm nói.

Nếu như có cơ hội, nàng nghĩ, nàng vẫn sẽ đi. Nghe lời hắn nói, trong lòng Hạ Mộng lại hiện lên một câu nói như vậy. Nơi này, nàng chưa từng xem như nhà của mình. Nàng không thích trói buộc, càng sẽ không ủy khuất chính mình đem cả đời trói buộc ở cái địa phương này. Nếu không nàng sẽ buồn chết?

“Tiểu bạch thỏ...”

Nhưng mà, chẳng khi nào nói xong, môi Hoàng Phủ Nam Ninh đã lại dọc theo vành tai của nàng dần dần di động, tại trên gương mặt của nàng liên tục lưu lại vết hôn thâm ướt.

Ta bắt đầu dựa dẫm vào hắn rồi sao?

Phát giác như thế, Hạ Mộng thân thể đột nhiên khấn trương - - lặn lội đường xa lâu như vậy, mới vừa về đây, hắn rõ ràng lại muốn? Hắn rốt cuộc lấy đâu ra nhiều như vậy khí lực a?

“Vương gia?”

Hoàn hảo hoàn hảo, thời khắc mấu chốt, có người xuất hiện.

Chuyện tốt bị quấy rầy, tâm tình Hoàng Phủ Nam Ninh thật không tốt. Lưu huyền không nỡ buông Hạ Mộng ra, hần ngẩng đầu lên: “Có chuyện gì?”

Đứng ở cửa, quản gia cũng biết rõ chính mình xuất hiện không đúng lúc. Nhưng là, ở trên có lệnh, hần cũng chỉ có thể liều chết xông lên: “Vương gia, thái hậu nương nương nghe nói ngài cùng vương phi đã trở lại, nghĩ mời các người tiến hoàng cung một chuyến.”

“Không đi.” Lập tức xoay đầu đi, Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh giọng cự tuyệt.

“Vương gia, cái này - - ”

“Bản vương mới vừa về, đi đường còn rất mệt, nào có tâm tư lại đi nghe mẫu hậu giảng dạy? Chờ nghỉ ngơi đủ rồi, sáng sớm ngày mai sẽ đi gặp mẫu hậu.” Nhưng là, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng không có ý định đổi giọng, trực tiếp cự lạnh lòng nói.

“Vâng.” Nếu hần đã kiên trì, quản gia cũng không thể không nghe theo, chỉ có thể tiếp tục nói, “Còn có, Hoàng Thượng cũng phái người truyền lời, hi vọng ngài có thể đem Tô mỹ nhân đưa về hoàng cung cho hoàng thượng.”

Chắc hẳn phải như vậy, loại này việc khổ cực như vậy Hoàng Phủ Nam Ninh cũng sẽ không đáp ứng đi làm, liền lắc đầu: “Người của hần, chính hần phái người đến dẫn đi. Bản vương không phải nô tài của hần.”

Nha?

Nhưng là, vừa nghe lời này, Hạ Mộng lại đột nhiên kinh ngạc.

Tiểu Tình? Nàng rõ ràng... Hoàng Thượng lại còn muốn nàng? Nàng không cần phải lại mất đi nàng ấy?

Vội vàng ôm lên cánh tay Hoàng Phủ Nam Ninh: “Vương gia, đừng đem tiểu Tình trở về trong hoàng cung, được hay không?”

“Ừ?” Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh sợ hãi kêu lên. Đây chính là lần đầu tiên nàng đối hần nhẹ lời mềm giọng như vậy, còn chủ động hướng hần đề xuất thỉnh cầu đây?

177. Chương 179

Không phải là không biết rõ hần tại sao phải biểu hiện như thế. Nhưng là, Hạ Mộng cũng chính là đoán chắc hần sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của nàng, cho nên mới có thể đánh bạo đề xuất yêu cầu như thế a?

Liền mở to một mắt đen, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn lại đang trên người của hần cọ cọ, mềm mại nói: “Vương gia, người đi cùng Hoàng Thượng nói một tiếng, làm cho hoàng thượng thả tiểu Tình, được không? Dù sao hoàng thượng có nhiều tần phi như vậy, thiếu nàng cũng không có gì, đúng không?”

“Nàng nói quả là không sai.” Nhẹ nhàng gật đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh vẽ mặt hồ nghi nhìn nàng, “Nhưng là, vì cái gì muốn bản vương đi làm việc này?”

“Coi như là vì thiếp, cũng không được sao?” Khẽ cắn răng, chủ động đem môi đỏ mọng đưa muốn đi, tại trên gương mặt của hần ẩn cái kế tiếp khê hôn, Hạ Mộng âm thanh càng nhu, “Thiếp đời này chỉ có một bằng hữu như vậy, thiếp nghĩ cùng nàng cùng một chỗ. Hơn nữa, tiểu Tình nàng quá mềm yếu, nếu là sống trong hậu cung, sớm muộn sẽ bị các phi tần thâm hiểm khác hãm hại? Thiếp không muốn mất đi nàng, vương gia, người nói được không? Không cho tiểu Tình trở về, được hay không?”

“Nữ nhân này sống hay chết, liên quan gì đến bản vương?” Nhưng là, mắt lạnh nhìn sang, Hoàng Phủ Nam Ninh ngữ điệu lạnh nhạt.

Người này?

Thật đúng là đoán chắc nàng cần phải như thế, cho nên không đến cuối cùng cũng không chịu giao quyền phải hay không?

Hàm răng khê cắn, Hạ Mộng thân thể đang xa người hấn lẹ gần sát một chút, cắn cắn môi, đem thanh âm giáng xuống phải cúi đầu : “Vương gia, nếu như ngài có thể làm được chuyện này. Như vậy, khuya hôm nay...”

“Ừ?”

Thanh âm của nàng càng nhỏ, biểu hiện được càng là thần bí, Hoàng Phủ Nam Ninh tinh thần lại càng phấn khích lên. Vội vàng nâng lên cằm của nàng: “Khuya hôm nay như thế nào?”

“Nếu như làm xong, như vậy, khuya hôm nay, vương gia người muốn như thế nào thì như đó , thiếp sẽ phụng bồi.”

Tiểu Tình, bạn chí cốt à. Vì người, ta ngay cả bản thân mình cũng không tiếc .

“Tốt?”

Quả nhiên, sử xuất đòn sát thủ, Hoàng Phủ Nam Ninh hai mắt thẳng tỏa sáng, không cần suy nghĩ liền đáp ứng.

“Như vậy, vương gia người bây giờ liền tiến cung đi theo Hoàng Thượng nói một chút đi?” Nếu đã mục đích đã đạt thành, Hạ Mộng một giây sau liền bắt đầu đem hấn từ bên cạnh mình đẩy ra.

” Đi ngay bây giờ?” Nhưng là, Hoàng Phủ Nam Ninh tựa hồ không nguyện ý lắm.

“Đúng vậy, đi ngay bây giờ?” Vội vàng gạt đầu, Hạ Mộng mặt mũi tràn đầy tươi cười, tiếp tục dần dần hướng dẫn, “Nếu như đi ngay bây giờ, có thể sớm một chút hoàn thành nhiệm vụ. Sau đó, vương gia người không phải có thể trở lại sớm một chút? Nói như vậy, chờ khi trời tối, người không phải là có thể...”

Ngao?

Nói lời này sau đó, nàng thật muốn đào cái hang chui vào a?

Hạ Mộng a Hạ Mộng, người là tự đào hố chôn mình a? Người là tại tự tìm đường chết a?

“Tốt, bản vương sẽ đi ngay bây giờ?”

Bất quá, mặc kệ nói như thế nào, nàng cho hấn khích lệ lớn như vậy hấn mới có động lực , Hoàng Phủ Nam Ninh một lời khẳng định, lập tức buông nàng từ trên giường ngồi dậy.

“Mau đi đi?” Hạ Mộng vội vàng cũng đi theo đứng lên thúc giục.

Nhanh chút a? Không cần phải cả ngày lẫn đêm lác lác trước mặt lão nương, cho ta không gian tự do a?

“Tốt, bản vương đi. Tiểu bạch thảo, chờ bản vương?”

Vội vàng liền từ trên giường nhảy xuống tới, Hoàng Phủ Nam Ninh vừa sải bước đi ra ngoài, còn vừa lớn tiếng dặn dò nàng.

“uh , thiếp biết rồi.” Ôn nhu đáp lời, Hạ Mộng khoe miệng lại xoay mình phải nhảy lên - - gọi ta chờ người? Tốt? Ta ở chỗ này chờ người?

Thật vất vả đem cái tên ôn thần này đi, nhưng Hạ Mộng phát hiện, mặc dù cảm thấy rất mệt mỏi, nàng lại như thế nào cũng không ngủ được.

Đều là tên kia làm hại?

Cần quấy xong một trận, hấn là hưng phấn rồi đi, nàng lại chỉ có thể kéo thân thể mệt mỏi dạo bộ trong vương phủ, có thể hô hấp một chút không khí mới mẻ, ình phần chấn tinh thần một chút.

” Bạn thân ái , cậu sao vậy?” Cùng nàng vai kề một chỗ, Hạ Tình nhìn nàng vẻ mặt mệt mỏi, nhin không được lại hỏi, “Sẽ không phải, ác bá vương gia nhà người luôn muốn người mãi không buông đấy chứ ?”

“Xin hỏi trong đầu của cậu có thể nghĩ đến chuyện khác không?” Tức giận liếc nàng một cái, Hạ Mộng lạnh lùng nói, ” Cậu đợi lâu lắm rồi ah ? ”

“Cũng không ngắn a, không sai biệt lắm cũng qua thời gian một chén trà a?” Thật là vô tội nói, Hạ Tình lập tức hai mắt đại trừng, “Nói như vậy, vương gia nhà cậu mỗi lần duy trì liên tục cũng thật dài ? Có thể thổ lộ một chút cho tớ không, bình thường sẽ bao lâu ?”

Bao lâu đây? Cái này nàng thật cũng không biết đây? Mỗi lần bị hấn quần lấy, mới một hồi công phu, nàng cũng đã choáng váng , còn đầu tâm trí suy nghĩ xem bao lâu ? Bất quá, theo phán đoán của nàng, chắc cũng sẽ không quá nhanh. Dù sao, cơ hồ chính mình mỗi lần đều bị lấn qua lấn lại đến kiệt sức...

Ai nha? , nàng tại sao lại nghĩ tới những điều này? Đều là tại người này, cả ngày lẫn đêm sẽ quan tâm những thứ này, cũng không biết trong đầu nàng chứa những thứ gì nữa? Lập tức lạnh xuống mặt, Hạ Mộng không vui trừng mắt nhìn nàng: “Tiểu Tình, tớ phát hiện cậu càng ngày càng giống bà tám .”

Hạ Tình cười ngây ngô: “Tớ đây không phải là quan tâm cậu sao?”

“Đa tạ .” Lạnh giọng nói, Hạ Mộng nhắc chân liền đi lên phía trước.

Không để ý tới nàng?

Mất công chính mình còn nghĩ hết biện pháp muốn đem nàng lưu lại đây? Bây giờ nhìn lại, nàng bắt đầu hoài nghi chính mình cầu xin lần này đến cùng phải hay không là tự đi tìm phiền phức. Buổi tối cái tên Hoàng Phủ Nam Ninh đuổi không đi cũng đã đủ làm cho nàng đau đầu rồi . Hiện tại, đến lượt bạn tốt ban ngày liền quần quít lấy nàng hỏi cái này hỏi cái kia , nàng thật hối hận?

“Mộng mộng, cậu chờ tớ một chút? Chờ tớ một chút đi”

Mà vừa thấy nàng đi ra ngoài, Hạ Tình vội vàng liền kêu to đuổi tới.

178. Chương 180

Không để ý nàng, Hạ Mộng tăng nhanh cước bộ, tiếp tục đi lên phía trước. Nhưng mà, còn chưa đi ra đi bao lâu, nàng liền gặp được vài vị người quen .

“Ai da, đây không phải là vương phi tỷ tỷ sao? Người đã trở lại?”

“Ha ha, đúng vậy, biến mất hơn nửa năm , vương phi tỷ tỷ người lại đã trở lại. Xin hỏi hơn nửa năm này lúc người đã đi đâu? Có hay không nhìn thấy chuyện gì hay,có thể thảo luận với chúng muội một chút không?”

Xuất hiện ở trước mắt, đương nhiên đó là hai vị Lam phu nhân cùng Tử phu nhân. Lâu không gặp, các nàng phảng phất lại tinh thần lên, kẻ xướng người hoạ , rất là cao hứng.

“Mộng mộng, các nàng...” Sau đó, Hạ Tình cũng chạy tới, giận tái mặt nhỏ giọng nói.

Hạ Mộng vội vàng ngăn cản lại nàng: “Không cần trả lời, xem các nàng định nói gì.”

Hơn nửa năm không gặp, hai nữ nhân này tựa hồ gan lớn không ít .Lại dám chủ động tìm đến trước mặt nàng, còn như vậy âm dương quái khí cười, thể mới nghĩ, nàng thật tò mò, rất biết là ai cho các nàng lá gan này.

Mà vừa nghe thấy hai người các nàng đối thoại, hai vị phu nhân liền lại nở nụ cười.

Lam Thâm vội vàng đẩy đẩy tử yên, cúi đầu nhỏ giọng, lại cũng không phải quá nhỏ thanh nói: “Người đừng hỏi như vậy? Trời mới biết vương phi tỷ tỷ nàng có phải là thật hay không bị kẻ xấu bắt đi? Nếu là bị bắt đi , có thể gặp gỡ chuyện gì tốt? Hiện tại nàng không gặp ác mộng đều xem như tốt, có thể có cái gì nói với chúng ta đây?”

“A, đúng rồi?” Liền vội vàng gật đầu, tử yên im miệng.

Lam Thâm lại quay đầu lại: “Vương phi tỷ tỷ, thật sự là xin lỗi, Tử Yên nàng sẽ không nói chuyện, người tạm tha nàng lúc này đây đi?”

“Ha ha, ta nghĩ, các người tìm tới tận cửa kỳ thật chính là vì chuyện này đi?” Khóe miệng nháy lên, Hạ Mộng nhẹ nhàng cười, “các người nghĩ, ta chính là bị người ta bắt đi, hơn nửa năm qua, nhất định nhận hết khuất nhục cùng hành hạ, thật vất vả mới được vương gia cứu ra. Cho nên, hiện tại các người muốn hỏi nhất, chính là ta có phải hay không bị kẻ tặc lăng nhục, đúng không?”

“Ai nha, vương phi tỷ tỷ làm sao người có thể nói như vậy đây? Mặc kệ tại trên người của người xảy ra chuyện gì, chỉ cần vương gia hấn không chê, hấn còn thích người, vậy là được a?” Vội vàng khoát tay, Lam Thẩm mặt mũi tràn đầy tươi cười.

Nụ cười này thật là giả. Hạ Mộng bĩu môi, trong lòng thầm nói.

Bên cạnh Hạ Tình cũng khẽ nhíu mày, dùng sức ngửi ngửi một chút nói: “Mộng Mộng, chuyện gì xảy ra? Tổ như thế nào nghe thấy được nồng vị dấm chua như vậy?”

Hắc? Nói thật hay?

Hạ Mộng gật đầu.” Cũng thật đúng. Người như ta bị bắt đi hơn nửa năm, sớm không biết đã bị bao kẻ khiến hoa tàn bại liễu vậy mà vương gia vẫn thích, vô luận như thế nào cũng muốn mang về. Hai người bọn họ là cô nương thuần khiết trong sạch, liên tục đi theo vương gia, hơn nửa chưa bao giờ cùng nam nhân khác nói một câu, đến cùng lại không được vương gia nhìn một cái, người ta trong lòng mất hứng, sẽ ghen, đây cũng là bình thường.”

“A, thì ra là như vậy, ta hiểu được.” Vội vàng gật đầu, Hạ Tình ‘bình tĩnh đại ngộ’, “Thì ra là hai vị phu nhân là đang ghen tỵ với vương phi”

“Người... Các người...”

Nghe vậy, hai vị phu nhân sắc mặt đại biến.

“Vương phi tỷ tỷ, người cũng đừng khinh người quá đáng?” Cẩn rằng một cái, Lam Thẩm khẽ quát.

Hạ Mộng mắt lạnh nhìn sang: “Rốt cuộc là ai khinh người quá đáng? Chúng ta mới vừa về, ngay cả thổ còn chưa xong, các người liền đã tìm tới cửa. Tới cửa còn chưa tính, lại một câu tốt đẹp cũng không nói, liền bắt đầu châm chọc khiêu khích? Đây chính là chuyện hai tiểu thiếp các người nên làm sao? Thật đúng là hơn nửa năm không cho các người biết tay, các người thật sự đem mình làm này chủ nơi này rồi?”

“Hừ, mặc dù chúng ta không phải là chủ nơi này, nhưng vương phủ này cũng không phải do người quản? Loại người hoa tàn liễu bại như người, thái hậu nương nương cũng sẽ không tiếp tục lại cho người ngồi ở vị trí vương phi này, nàng nhất định sẽ tìm tiểu thư khuê các đến thế thân người. Đến lúc đó, người cùng chúng ta cũng là một dạng thôi. Nói không chừng, chờ vương gia chơi chán người, đem người một cước đá văng ra, ngay cả chúng ta người còn cũng không bằng?”

” Chuyện này các người cũng nghĩ ra được đi?” Nhìn xem đối diện hai nữ nhân vẻ mặt cao ngạo, Hạ Mộng chỉ có thể hừ lạnh đáp lại.

“Hừ, chuyện chúng ta nghĩ thế nào, này không trọng yếu. Quan trọng là, người nữ nhân này, chính là cái tàn hoa bại liễu, người đã không xứng với vị trí vương phi?” Cái cảm vừa nhắc, Tử Yên cô nương lớn tiếng tuyên cáo.

“A, phải không? Ta không xứng với vị trí vương phi, vậy các người ai xứng?” Khóe miệng xé ra, Hạ Mộng lạnh giọng hỏi.

Hạ Tình vội vàng nói tiếp: “Trên đời này, minh vương phi người được chọn là ai, cho tới bây giờ đều là minh vương gia quyết định. Thái hậu nương nương, ý kiến của nàng nhiều nhất chỉ có thể làm tham khảo, minh vương gia mới sẽ không nghe nàng.”

“Ai nha, làm sao người có thể nói như vậy đây? Ở trước mặt các nàng đem chuyện này nói rõ hoàn toàn như vậy, người ta sẽ thương tâm đây? Các nàng thật vất vả mới nhìn thấy một chút hy vọng, cho là mình có thể làm chủ nhân nơi này, làm sao người có thể nhẫn tâm như vậy, đem hy vọng các nàng bóp chết từ trong suy nghĩ đây?” Muốn châm chọc khiêu khích phải hay không? Tốt, nàng sẽ phụng bồi? Nguyên một đám còn tưởng rằng nàng cùng trước kia đồng dạng, nàng còn cần bận tâm mặt mũi sao?

“Người?”

Lời này cũng không phải châm chọc khiêu khích , hoàn toàn là hướng trên mặt của các nàng tát thẳng a? Từng chữ, từng câu, nói rõ ràng như vậy, ngay cả bọn nha hoàn bên cạnh đều nhìn không được cúi đầu nhẹ cười lộ lên.

Hai vị phu nhân ngay lập tức tức giận đến mặt trắng bệch.

“Bộ Nhu Nhi, người bớt ỷ vào được vương gia sung hạnh mà trước mặt chúng ta dương dương đắc ý. Vương gia cũng không đem nữ nhân để vào mắt , hiện đang thích người, cũng bắt quá là tham cái mới mẻ. Chờ hần chơi chán , trời mới biết người sẽ luân lạc tới cái gì kết cục?” Dùng sức giậm chân một cái, Tử yên phu nhân lại lên tiếng.

Ba?

Lập tức, một cái tát tai hung hăng giáng ngay mặt của nàng.

Tử Yên đầu đều nghiêng qua một bên .

” Trời a” Lam Thấm thấy thế, vội vàng đem hảo tử muối vịn lấy. Nhưng là, khi nhìn thấy trên mặt nàng hiện lên dấu tát hồng hồng, mắt tròn.

“Bộ Nhu Nhi, người thật là ác độc ?”

“Thẹn thùng, cô nương ta hiện tại đổi tên gọi Hạ Mộng, không gọi Bộ Nhu Nhi . Vương phi nhu nhược của các người trước kia, đã biến mất?” Lạnh nhạt cười yếu ớt, Hạ Mộng hoạt động cổ tay một chút, lập tức - -

Ba?

Một cái tát thật mạnh đã giáng xuống mặt của nàng.

Lập tức đầu cũng nghiêng qua một bên, trên mặt Lam Thấm hiện rõ vết bàn tay giống Tử yên như đúc. Hơn nữa, một tát này đánh rất mạnh, máu tươi chậm rãi theo khóe miệng chảy ra.

“Ai, người thật sự là thật không ôn nhu. Hai cô nương người ta con nhà hiền lành, lại bị người hành hung như vậy. Nếu là vương gia nhà người trở lại thấy được như vậy, hẳn nhất định sẽ tức giận?” Bên cạnh, nhìn thấy tình cảnh này, Hạ Tình giống như đã quen , tiếp tục quạt gió, cho bớt nóng, nói chuyện giọng nói thật sự là phải nhiều mát lạnh có nhiều mát lạnh.

Hạ Mộng lập tức trở về đầu: “Bằng không, người tới đánh? Ta lại muốn nhìn một chút, người có thể ôn nhu hay không .”

“Ai, ta coi như xong. Ta là người văn minh, ta không động thủ.” Lắc đầu, Hạ Tình nhẹ nhàng cười, “Người đánh đi, tiếp tục, ta nhìn là được.”

“Các người... Các người... Bộ Nhu Nhi, ta liều mạng với người?”

Hai người bọn họ mỗi người một câu, văn đàm phong kinh . Nhưng hai vị phu nhân liếc mắt nhìn nhau ,trong mắt toát ra ánh lửa. Lam Thấm mở đầu kêu lên một câu, hai người lập tức lao về phía các nàng?

Uống?

Thật đúng là nói được là làm được .

Xem tư thế bọn họ hung hổ như vậy, thật muốn cùng các nàng sống chết a? Chỉ tiếc, cái mạng nhỏ của nàng rất quý báu , còn không phải nghĩ xem nàng gây họa cho ai đây?

Khóe miệng chứa đựng quệt một cái cười, mắt thấy hai nữ nhân hướng về phía chính mình tới đây, Hạ Mộng đột nhiên chân phải vừa nhấc liền đem Lam Thấm xông vào đầu tiên đá bay ra ngoài - -

“Tiểu Tình, nữ nhân kia giao cho người, ta đối phó ả này?”

Liền một phát bắt được cánh tay Tử yên, lại một cước hướng đầu gối của nàng.

“Tại sao là ta?” Nghe vậy, Hạ Tình lớn tiếng kêu, nhưng người cũng đã nghe lời hướng Lam Thấm chạy vội lại.

“Bởi vì người là chị em tốt của ta? Hai chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia?” Hạ Mộng lớn tiếng nói, một cước đem tử yên đạp ngã xuống đất.

“Ai, thật sự là kết giao bậy bạ?”

Nghe vậy, Hạ Tình lắc đầu, vô lực thở dài một tiếng, nhưng dưới chân đạp mạnh một cước, đem Nhu Thâm đang muốn đứng dậy lại gục xuống đất. “Thôi đi? Còn nói ta không ôn nhu, người nha mới chân chính là thô phỉ nha?”

Cùng lúc đó. Một phát bắt được tay tử yên cầm hòn đá đang hướng đầu nàng đánh tới, Hạ Mộng dùng sức kéo? Làm cho ả bị đẩy sang một bên.

Hạ Tình cũng chỉ có thể thở dài một tiếng. “Ta không phải là sớm cải tà quy chính, bỏ ác theo thiện sao?”

Nói thì nói như thế, khi nhìn thấy Tử yên mỹ nhân bị nàng đẩy liền chạy ngay sang bên đó, phản ứng đầu tiên chính là lại một tay nhắc Lam Thâm, một cái ném qua vai, đem người bay qua phía Hạ Mộng.

Sau đó, một cước giẫm lên người mỹ nhân, Hạ Mộng cũng dài thở dài - -

“Ta cảm thấy được, ta mới là kết giao bậy bạ ”

179. Chương 181: Bộc Lộ Bản Tính

“Tiểu bạch thỏ!”

Vội vàng từ hoàng cung chạy về, lập tức chạy vào phòng ngủ, lại phát hiện Hạ Mộng không có ở đây. Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên sửng sốt, vội vàng quay đầu: “Người đâu? Người đâu?”

Liên tiếp kêu vài thanh âm, mới có một người xuất hiện ở trước mặt. Mà người kia khẽ đáp - -

“Vương gia !”

Vội vàng đi đến trước mặt hắc, vương phủ quản gia nhỏ giọng nói: “Vương phi đang ở hậu hoa viên.”

“Những người khác ở đâu ? Như thế nào một bóng người cũng không thấy?” Hoàng Phủ Nam Ninh nhướng mày, nhìn xung quanh trống rỗng hết thấy, trong nội tâm cảm thấy không vui.

Quản gia vội vàng cúi đầu xuống, tiếp tục đáp. “Bọn họ đều ở hậu hoa viên .”

Bất quá, còn có một câu : nếu không phải phụng mệnh của Hạ Mộng muốn lấy thứ gì đó, hắc cũng sẽ ở hậu hoa viên xem náo nhiệt, cũng sẽ không gặp vương gia.

“Ừ!”

Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh kinh hãi kêu lên. “Đều ở hậu hoa viên?”

“Vâng.”

“Đang làm gì?”

“Cái này...”

Lập tức kêu to. “Nói?”

“Dạ ! Hồi vương gia, tất cả mọi người đang xem vương phi cùng Tô mỹ nhân dạy dỗ hai vị phu nhân !”

“Vậy sao?”

Chợt thấy khiếp sợ một chút, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức xoay người : “ Hai nữ nhân kia lại dám khi dễ tiểu bạch thỏ? Các nàng chán sống sao ? Bản vương hôm nay muốn giết các nàng !”

Trong giọng nói chợt thấy lửa giận cao vút, còn chưa dứt lời, thân ảnh của hắn cũng đã biến mất trước mắt quần gia .

“Vương gia, hai vị phu nhân không có khi dễ vương phi, ngược lại là...” Ngược lại là vương phi đem các nàng khi dễ cho đủ tàn nhẫn . Hắn nhìn thân ảnh rời đi, quần gia đem lời nói còn lại nuốt vào trong bụng.

Hắn lắc lắc đầu.

Tự mình nói cũng là vô ích, hãy để cho chính vương gia tận mắt xem đi !

Vì vậy, bước chân nặng nề bước đi , Hoàng Phủ Nam Ninh nhanh chóng đi vào hậu hoa viên. Trên đường đi, quả nhiên phát hiện một bóng người cũng không có.Mà vượt qua cửa chính đầu tiên của vườn hoa, hắn chỉ nghe thấy tiếng nữ nhân kêu khóc.

Kêu khóc?

Sắc mặt nghiêm lại, vội vàng tăng nhanh tốc độ. Nhưng là - - không đúng? Cẩn thận nghe một chút, thanh âm này không giống như là của tiểu bạch thỏ ? Ngược lại, dù sao giống như là... Hắn mặc kệ tiếng khóc khi gió giống ai, dù sao không phải là tiểu bạch thỏ là được.

Trong lòng khẩn trương một lúc sau trầm tĩnh lại, vội vàng bước chân dài hơn, tiếp tục đi về phía trước.

Đi qua một chỗ ngoặt, càng tới gần nơi phát ra tiếng khóc , hắn liền phát hiện trước mắt , trong ba tầng ngoài ba tầng đều là người - - những người này, không phải là những nha hoàn gã sai vặt vốn nên ở phía trước chờ hầu hạ thì là ai ?

Hơn nữa, cho dù là sau lưng truyền đến tiếng bước chân, bọn họ tựa hồ cũng không nghe thấy, mỗi một người đều đem cổ kéo dài thật dài, tựa hồ tại hết sức muốn nhìn ngó cái gì .

Bọn họ đang nhìn cái gì?

Trong nội tâm phát ra được ngay có điều hiếu kì, Hoàng Phủ Nam Ninh đứng ở chỗ xa nhất, cũng rướn cổ lên nhìn vào. Mà ở chỗ xa thế này nhìn xem thì không quan trọng, mà hắn hoàn toàn kinh hãi điều trước mắt chứng kiến sau đó !

Cái người đang ngồi ở trên ghế, một tay ném bỏ đào vào trong miệng, một tay còn cầm lấy một chiếc phi tiêu của nữ nhân, thật sự là nhu nhu nhược nhược tiểu bạch thỏ ? (mình định dùng từ yếu đuối nhút nhát nhưng nghĩ lại giữ nguyên cũng hay ^^!)

Chỉ thấy nàng còn vểnh hai chân lên bắt chéo, phi tiêu ở trong tay tung hứng, trong miệng thấp giọng hừ, trong mắt mỉm cười, nhìn hai nữ nhân trước mặt bị trói gô. Ngay bên cạnh nàng, Hạ Tình cũng cùng như nàng ngồi lấy phi tiêu. Nàng cũng cười,vẫn tiếp tục cắn quả lê tươi ngọt.

“Mộng Mộng, lần này chúng ta nên chơi cái gì mới mẻ đi nha !”

Đem lê nuốt vào bụng , Hạ Tình đột nhiên quay đầu nói.

“Tốt!” Hạ Mộng vui vẻ gật đầu, “Người nói đi, chơi như thế nào?”

“Hắc hắc, liền như lúc trước được không ?” Nháy nháy mắt, Hạ Tình nói xong nói không tỉ mỉ.

Nhưng là, Hạ Mộng nghe hiểu, lập tức hai mắt sáng lên.“Tốt!”

Liền ngoác tay một cái: “Người đâu, cầm hai khối khăn lụa,tới bịt mắt của chúng ta lại ?”

“A? Các người... Các người muốn làm gì?”

Trong lòng nghi vấn thật lớn hiện lên, nữ nhân bị trói gô đang khóc cũng đã đem nghi hoặc trong lòng của Hoàng Phủ Nam Ninh hỏi.

Nghe vậy, Hạ Mộng cười cười, nhìn về phía Hạ Tình: “Người đề nghị , người giải thích.”

“ Được rồi !” Tựa hồ là bị cưỡng chế, vượt qua sự khó chịu, Hạ Tình thông thả ung dung giảng giải, “ Kỳ thật cũng không có gì. Cũng chính là chúng ta trao đổi kĩ thuật bắn phi tiêu một chút, sau đó, bịt mắt lại, gia tăng một chút khó khăn, xem ai có thể bắn chuẩn, Nếu như ai có thể bắn tới nơi gần khoảng cách thân

thế của các người nhất, sẽ thắng. Cái trò này chúng ra đã lâu rồi không chơi đùa . Không nghĩ tới hôm nay lại có cơ hội chơi như trước !”.

“ Đừng mà ! Đừng thế mà !”

“A a a, không cần phải như thế ! Chúng ta sẽ chết mất ! Sẽ bị các người bắn chết !”

Lời còn chưa dứt, dĩ nhiên huyết sắc trên mặt hai vị Như phu nhân mất hết huyết sắc, không ngừng giãy giụa kêu to lên.

Nhưng là, Hạ Mộng cùng Hạ Tình cũng coi như không nghe thấy. Hạ Mộng tay ngăn lại: “Nhanh lên, không cần phải lãng phí thời gian .”

“Vâng.”

Bên cạnh tiểu nha hoàn cầm lấy khăn lụa che mắt , dè dặt đem ánh mắt của các nàng che đi .

“Trói chặt vào, đừng để cho chúng ta thấy được.”

Ách...

“Vâng.”

“Xong chưa?” Sau đó, Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi.

Hạ Tình gật đầu.“Tốt lắm.”

“Như vậy - - ”

Hưu?

Phi tiêu ra tay, trên không trung xẹt qua một đạo bạch quang.

“A! Cứu mạng !”

Trong lúc hai vị Như phu nhân bắt đầu kêu to sau đó, phi tiêu đã xẹt qua không khí, định tại bên cạnh các nàng - - hoàn hảo, không có làm bị thương người.

“Ai!”

Sau đó, Hạ Mộng cùng Hạ Tình kéo khăn lụa xuống , định thần nhìn lại, Hạ Mộng thấp giọng thở dài: “Lại thua người.”

Hạ Tình cười đắc ý:“Tất nhiên, từ khi bắt đầu chơi , người sẽ không thắng qua ta a !”

Hạ Mộng bĩu môi, đứng lên: “Các người ai muốn chơi? Hiện tại cho các người một cơ hội !”

“Ta !”

Lập tức có người giơ cao hai tay. Hơn nữa, còn không thiếu người ?

Bọn họ sao có lá gan lớn như vậy ? Hoàn Phủ Nam Ninh thật nghĩ không ra.

Mà Hạ Mộng nhìn chung quanh một vòng, sau đó duỗi tay chỉ điểm : “ Người, người, cả hai người liền tới đây !”

“Đa tạ vương phi!”

Gã sai vặt cùng tiểu nha hoàn được chỉ điểm vội vàng đứng dậy, mặt mũi đều tràn đầy hưng phấn.

Lại sai người bịt kín hai mắt bọn họ, đem phi tiêu đặt trên tay bọn hắn...

“Không cần mà ! Cứu mạng ! Có ai không? Vương gia, cứu mạng a !”

Rốt cục, hai vị Như phu nhân cũng hồng mắt, một người trong số đó cất giọng kêu to lên.

“Cứu mạng cái gì ? Mạng của các người sao?”

Nếu đã bị người ta gọi đến tên, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng không ấn núp nữa, sải bước từ trong đám người đi ra.

“Vương gia!”

Nhất là những người kia đứng ngay ở bên cạnh hắn, nguyên một đám bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, tay chân như nhũn ra, cơ hồ muốn ngã xuống đất không dậy nổi.

Hạ Mộng cùng Hạ Tình cũng cả kinh. Hai người sau đó liền trao đổi một cái ánh mắt, Hạ Mộng vội vàng lại hiện ra khuôn mặt tươi cười ngênh đón: “Vương gia, người đã trở lại?”

Nàng thể hiện yêu thương, hẳn cho tới bây giờ cũng sẽ không cự tuyệt, Hoàng Phủ Nam Ninh gậy đầu, giang hai cánh tay làm cho đầu chủ động nằm trong ngực của mình.

Sau đó, Hạ Tình vội vàng hướng những người khác nháy mắt, gọi bọn họ nắm chặt cơ hội chạy trốn thật nhanh !

“Vương gia, làm sao người nhanh như vậy sẽ trở lại rồi?” Lại ngẩng đầu, Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi, duy trì liên tục làm dời sự chú ý của hắn đi.

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh một tiếng: “Nếu như không phải là nhanh như vậy đã trở lại, cũng không biết người ở trong vương phủ làm việc này đây?”

Hạ Mộng sững sờ, lập tức liền cười. “Ta hiện tại muốn trừng phạt hai thị thiếp đối với ta bất kính, đây là chuyện trong phạm vi chức quyền của ta, không cần báo cáo vương gia người phải không?”

“Là không cần. Nhưng là, bản vương vẫn cho là, là hai người bọn họ khi dễ người.”

“Quá khứ là các nàng khi dễ ta đúng vậy. Nhưng là, con thỏ bị ép quá cũng sẽ cắn người, huống chi ta là một người đang sống sờ sờ không phải sao? Cho nên, ta muốn đảm bảo sự uy nghiêm của vương phi, đem các nàng dạy dỗ một trận, vương gia ngài không có ý kiến gì chứ?”

“Làm sao có thể có được!” Hoàng Phủ Nam Ninh cười nhạt lắc đầu, sờ sờ đầu của nàng, “Bản vương ước gì người cứ như thế đấy! Thân là vương phi, người nên cho các nàng nhìn một chút lợi hại của mình chứ?”

Hắc, nhìn đi! (ghê rúm thật)

180. Chương 182

Quay lại phòng, Hạ Mộng cùng Hoàng Phủ Nam Ninh đi vào cùng nhau.

Chỉ thấy bọn họ tay cầm tay, song song trở lại phòng ngủ, Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng lại ôm lấy nàng: “Tiểu bạch thỏ, đã lâu không có ôm người, nhanh lên, cho bản vương ôm người một cái nào?”

Nghe vậy, Hạ Mộng khoe miệng chỉ có thể co lại mành liệt, mặc ma chướng của hắn lần nữa hướng mình đánh tới.

Bất quá, cũng muốn nói một câu: “Vương gia, người tựa hồ rời đi vương phủ cũng không bao lâu mà” Chống đỡ được chút thời gian? Về phần biểu hiện của hắn sao lại vội vã như vậy??

“Nhưng là bản vương cảm thấy đã rất lâu rồi! Dài như vậy không có thấy người, bản vương nhớ người muốn chết rồi!” Vội vàng lớn tiếng nói, Hoàng Phủ Nam Ninh cái cằm đặt tại đầu vai của nàng, vùi mặt tại cổ của nàng, hít sâu một hơi, móng vuốt lại bắt đầu dao động trên cơ thể nàng.

Khốn kiếp? Nói nhiều như vậy, thì ra là hay là đang muốn ăn đậu hủ của nàng?

Hạ Mộng mau chóng bị hành động của hắn làm cho tức chết, vội vàng đẩy hắn ra.

“Tiểu bạch thỏ!” Vừa mới ngủ được hương vị dễ ngủ trên người nàng, vuốt ve thân thể mềm mại của nàng, không nghĩ tới đã bị nàng đẩy ra, Hoàng Phủ Nam Ninh trong nội tâm khó hiểu, lại có vài phần tức giận.

Hạ Mộng ngẩng đầu, vẻ mặt thành thật hỏi: “Vương gia, người tiến cung phải đi gặp Hoàng thượng cầu tình. Hiện tại, kết quả như thế nào?”

“Nói không thông, hoàng huynh kiên trì muốn Tô mỹ nhân phải trở về, bản vương không có biện pháp.”
Buông tay, Hoàng Phủ Nam Ninh trả lời mây trôi nước chảy.

“Cái gì? ?” Nhưng Hạ Mộng vừa nghe, lập tức lông mày dựng lên , “Nói cách khác, người lần đầu tiên không thuyết phục được hần?”

Đúng vậy. Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu: “Trên điểm này, bản vương thật đúng là nói không thắng hần. Nhưng bản vương đã tận lực.”

Hừ hừ, một câu tận lực liền xong việc?? Mất đi ủy thác cùng kì vọng lớn lao của nàng đối với hần.

Mặt nhĩ lập tức trầm xuống, Hạ Mộng quay đầu đi.

“Tiểu bạch thổ,nàng tức giận?” Thấy thế, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt cũng biến hóa, gom góp tới đây nhỏ giọng hỏi.

Hạ Mộng lườm hần một cái: “Vương gia nghĩ sao?” Nên không tức giận sao?

Hoàng Phủ Nam Ninh khước miệng xé ra .“Không phải là người sao? Không để lại coi như xong. Bản vương đã cùng Hoàng Thượng nói qua, về sau thường xuyên để Tô mỹ nhân đi ra cùng người là được.”

Ha ha ha ? Xem ra trong lòng bọn họ, hữu tình của nữ nhân các nàng không đáng giá để nhắc tới phải không ?

Hạ Mộng khước miệng giật nhẹ: “Kia thật đúng là tạ ơn vương gia rồi?”

Ừ?

Xem nét mặt của nàng, nghe giọng nói của nàng, nàng tựa hồ càng ngày càng mất hứng?

Hoàng Phủ Nam Ninh khẽ nhíu mày: “Tiểu bạch thổ, ngươi rất tức giận?”

Được rồi ! Biết rõ đối với động vật té bào đơn này mà nó, hơi chút rắc rối hần cũng không suy tư được trong đó có tầng ý nghĩa xa xa gì, Hạ Mộng liền trực tiếp gật đầu. “ Đúng, rất tức giận.”

“Vì cái gì?”

Hần còn không biết xấu hổ hỏi nàng? Hạ Mộng thật muốn cười lạnh.“Vương gia nghĩ sao? Đây chính là ngài nói không giữ lời đây? Thân là một người nam nhân, nói không giữ lời”

Lời vừa nói ra, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt đột nhiên làm lạnh xuống.

“Tiểu bạch thổ, ngươi nói cái gì?”

Hần tức giận.

Phát giác được điểm này, Hạ Mộng thân thể cũng nhịn không được mà run lên.

Vội vàng, ngang nhiên xông qua, hai tay ôm cánh của hần, nhẹ nhàng cọ cọ vài cái, tiểu nói cũng thay đổi mềm mại một chút : “ Chẳng lẽ ta nói sai sao ? Vương gia, đây là chính miệng người đáp ứng ta, ta tự nhiên cho là người có thể nói được làm được. Nhưng mà, ai biết, người đi ra ngoài một chuyết, sau khi trở về người lại nói người không làm được ? Người nói đi, người như vậy, làm ta thật thất vọng, sẽ thật thương tâm, không phải sao ?”

Thái độ của nàng mềm nhũn, Hoàng Phủ Nam Ninh dĩ nhiên là cũng không thể cứng rắn được.

Trên mặt băng lãnh tiêu tan mất, thay vào đó là thật bất đắc dĩ.

“Bản vương cũng không phải là không có giúp ngươi tranh thủ. Mà là... Ai?”

“Làm sao vậy?”

“Mà là, hoàng huynh hần kiên trì như thế. Hơn nữa, hần còn nói với ta...”

“Ừ?”

Hoàng Phủ Nam Ninh ngừng một chút, khom lưng xuống bên tai của nàng, nói thì thầm với nàng vài câu .

“Thật?”

Lập tức, Hạ Mộng hai mắt tròn tròn, trên mặt tràn đầy không thể tin.

Hoàng Phủ Nam Ninh nhìn biểu hiện của nàng .“Hiện tại, người biết bản vương căn bản cự tuyệt không được nữa đi? Vì hạnh phúc của ca ca ruột mình, bản vương tự nhiên hạ không được loại nhấn tâm này đâu ?”

Ách...

Hạ Mộng khoe miệng kéo nhẹ. Hoàng đế này thật đúng là không có gì là không làm được , mà ngay cả việc này đều đối với hắn chẳng thấm? Hắn có thể thật đúng là bất cứ giá nào sao?

Bất quá, nói như vậy ... Mâu quang chuyển một cái, khoe miệng lại nâng lên xuất hiện một nụ cười yếu ớt, xem ra, Tiểu Tình tựa hồ còn có một số việc cũng giấu diếm nàng a?

“Vương gia, thật muốn đem Tiểu Tình đưa trở về sao?” Lần nữa ngẩng đầu, nàng vẻ mặt vô tội hỏi.

Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu.

“Như vậy, bao giờ thì đưa nàng đi ?” Không nên nói với nàng biết là hiện tại?

“Ngày mai.” Hoàn hảo, Hoàng Phủ Nam Ninh đáp làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm, ” Hoàng huynh của bản vương là muốn đem nàng lập tức mau trở về.Nhưng là, bản vương cùng hắn tranh luận hồi lâu, hắn mới đáp ứng cho người ở lại chỗ này qua một đêm.”

“Vương gia, người vất vả rồi .” Nếu đã chuyện đã định kết cục như vậy, vậy cũng không có gì phải tức giận, lại ôm hắn một cái , nói hai câu lời nói êm tai, trấn an một chút tâm của hắn.

Quả nhiên, Hoàng Phủ Nam Ninh rất là hưởng thụ, sắc mặt cũng nhu hòa xuống.

“Không có gì, vì người, bản vương làm vài chuyện cũng đâu có đáng gì.”

Lời nói này ngược lại rất dễ nghe, nếu như móng vuốt của hắn lại bắt đầu trên người của nàng sờ loạn, nắm loạn ! Lão nhân gia người ta từ đâu mà có hào hứng như vậy ?

“Vương gia ~ ”

Vội vàng , một phát bắt được tay của hắn, đem người của hắn đẩy ra ngồi xuống.

“Làm gì?” Ôn hương nhuyễn ngọc ở ngay bên người, chính mình lại không thể tận tình hưởng thụ, đối với một người nam nhân mà nói, này đúng là nỗi thống khổ lớn lao .

“Người đi ra ngoài khổ cực, trước uống chén trà, thử một chút đi !”

Vội vàng từ móng vuốt của hắn né ra, Hạ Mộng đích thân rót một chén trà đưa đến trước mặt hắn

“Bản vương không khát.” Hoàng Phủ Nam Ninh nói, một đôi mắt lại đối khát nhìn chăm chăm nàng không rời mắt.

Hạ Mộng khoe miệng cong lên.“Nếu như, ta nói ta chính miệng tới hút người uống thì sao ?”

Chính miệng ? Nhìn người còn làm sao không xao động được?

Ha ha ! Quả nhiên, lời vừa ra miệng, Hoàng Phủ Nam Ninh trong mắt liền nở rộ ánh sáng vô số.

“Bản vương uống ! ” Còn phải nói sao? Nàng hầu hạ, hắn cho tới bây giờ đều là vui lòng hưởng thụ.

Hạ Mộng lập tức đắc ý gật đầu: hừ, nhìn người vẫn còn ở trước mặt ta bày tư thái cái gì ?

Liền bùng chén lên, chính mình uống xong một mực, lại cúi người, dùng môi của nàng đụng chạm môi của hắn.

Lộ ra mùi nước trà thơm ngát từ trong miệng của nàng đang tiến vào trong miệng của hắn, Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng lại ôm eo của nàng, lôi nàng vào trong ngực.

“Vương gia, trà còn chưa có uống xong đâu !”

Lại lắc lắc đầu, Hạ Mộng đặt mông ngồi lên đùi của hắn, nửa người trên lại lui về phía sau , cứ không làm ôi của hắn chủ động đụng chạm được môi của nàng.

Hoàng Phủ Nam Ninh trong lòng lại đốt lên một mối lửa .

“Kia cũng nhanh chút uống đi !”

“Ha ha, vương gia, người nóng lòng như thế làm gì? Nếu nói thưởng thức trà, vốn là muốn tinh tế thưởng thức mới đúng ” Trên mặt trần ý cười nhẹ nhàng tràn đầy . Hạ Mộng nói, lại uống xong một ngụm nhỏ, đưa lên môi đỏ mọng.

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng vội vàng đưa tới, nắm chặt một lúc, đem người của nàng hướng đến gần hắn ! Cùng nàng dây dưa nhẹ nhàng một phen.

Người nam nhân này? Thật đúng là háo sắc quá đi.

Trong nội tâm lại có phần buồn cười, cũng có vài phần ngọt ngào vài phần đắc ý. Hai người hết sức tách ra, Hạ Mộng liếm liếm môi : “ Vương gia, dễ uống sao?”

“Dễ uống.” Hoàng Phủ Nam Ninh quyết đoán gật đầu. Chỉ cần là nàng uy , khẳng định dễ uống!

Nghe nói như thế, Hạ Mộng nở nụ cười.

“Nếu đã dễ uống, kia vương gia là nên uống vài ngụm nữa đi?”

“Được !”

Nhưng mà, chuyện không có đi theo kế hoạch của nàng. Hoàng Phủ Nam Ninh từ trước đến nay không theo khuôn phép, hiện tại lại càng không, trực tiếp dùng một tay đoạt lấy chén trà từ trên tay nàng, hơi ngửa đầu, đem ly trà uống hết vào trong bụng,

Sau đó, lại đem cái ly quăng ra.

“Bản vương uống xong rồi.”

“Người?”

Giở trò a?

Hạ Mộng sững sờ, lập tức giậm chân, thoáng cái từ trên đùi của hắn đứng lên.“Không để ý tới người!”

Tiện đà xoay người rời đi.

Nhưng mới quay người lại, Hoàng Phủ Nam Ninh cánh tay cũng đã tập kích eo của nàng, đem người của nàng mang đến bên cạnh hắn.“Tiểu bạch thỏ, người cho rằng người còn có thể đi đâu?”

“Đi tìm Tiểu Tình?” Hạ Mộng lớn tiếng nói, “Nàng ngày mai sẽ phải hồi cung , ta tranh thủ lúc này cùng nàng trò chuyện, không được sao?”

“Không được!” Hoàng Phủ Nam Ninh chém đinh chặt sắt cự tuyệt, “Người mới đem bản vương hào hứng trên chóc đi lên nhưng bây giờ lại muốn đem bản vương ném qua một bên? Trên đời có chuyện tiện nghi như vậy sao?”

“Kia vương gia nghĩ phải như thế nào?” Liên quay đầu lại, Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi.

“Người cứ nói đi?” Hoàng Phủ Nam Ninh khước miệng xé ra, ánh mắt thành linh tinh mịch xuống.

Hạ Mộng tiếp tục cười: “Vương gia, ta là đáp ứng, chờ người trở lại, hết thấy tùy người. Nhưng mà , chuyện người đáp ứng ta cũng không hoàn thành, người cho là ta còn cần thực hiện hứa hẹn sao?”

Hoàng Phủ Nam Ninh mâu quang tối sầm lại.“Mặc kệ người không thực hiện, bản vương tự do biện pháp cho người thực hiện?” Nói xong, lại một tay lấy nàng chặn ngang ôm lấy, hướng bên giường đi đến!

Khủng Long Bạo Chúa a? Khốn kiếp?

Trong nội tâm kêu to, tại hấn đặt nàng lên giường sau, mắt thấy hấn môi mỏng lại càng cấp ở trên mặt của nàng một hồi gặm hôn, Hạ Mộng vội vàng khước từ một chút: “Vương gia, ta có chuyện, muốn cùng người nói.”

“Để sau hãy nói ”

“Không được, hiện tại nhất định phải nói?”

“Vậy thì nói mau?”

“ Hứa hẹn với ta người đã không thực hiện được. Như vậy, người lại đáp ứng ta một cái yêu cầu khác, được hay không ?”

“Yêu cầu gì?”

“Tạm thời còn không nghĩ tới, nhưng chờ ta nghĩ tới, người liền thỏa mãn ta, được hay không?”

“Vậy thì sau này hãy nói!”

“Vậy người bây giờ đáp ứng trước đi !”

“Được ! Bản vương đáp ứng!”

“Tạ ơn vương gia!”

Ha ha!

Tiêm kế thực hiện được, Hạ Mộng trong mắt chợt lóe lên tinh quang rồi nhanh chóng biến mất, hai tay lập tức ôm cổ của hấn, đưa chính mình lên, theo hấn nhảy múa.

181. Chương 182: Song Kiếm Hợp Bích

Vẫn là phủ đệ mình là thoải mái nhất.

Sau một đêm ngủ tốt, tinh thần Hoàng Phủ Nam Ninh vui vẻ mang theo Hạ Mộng cùng Hạ Tình đi vào hoàng cung.

“Ninh nhi?”

Mới vượt qua ngưỡng cửa, liền nghe thấy Vương thái hậu từ ái thấp giọng hô.

Bất quá, cho dù là nghe được âm thanh này, Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn bất động như núi. Một tay lôi kéo Hạ Mộng, hấn đi vài bước, thản nhiên đi vào trong điện, ngồi đối diện với hai vị ở trên rồi sau đó mới thông thả ung dung nói ra một tiếng: “Nhi thần gặp qua hoàng thượng, gặp qua mẫu hậu.”

Hạ Mộng cùng Hạ Tình cũng vội vàng thi lễ.

“Tất cả đứng lên đi?” Đưa tay, hoàng đế bệ hạ gương mặt tuần tú âm trầm, giọng lạnh như thể ngồi ở ngay phía trước nói.

Nói chuyện trong nháy mắt, ánh mắt của hấn chuyển một cái trên người Hạ Tình dừng lại thêm ba giây đồng hồ, ngay sau đó liền vội vàng dời đi chỗ khác .

“Tạ Hoàng Thượng.”

Làm xong thủ tục, ba người rời rít đứng dậy.

“Tô mỹ nhân, Minh vương phi, các người mau tới đây, mau đến cho ai gia xem thật kỹ các người?” Lập tức, Vương thái hậu vội vàng ngoắc tay.

“Vâng.”

Cúi đầu xuống, hai nữ nhân nhỏ giọng đáp lời, chậm rãi bước đi về trước mặt nàng.

Vội vàng một tay kéo một người, làm cho các nàng tại bên cạnh mình ngồi xuống, ánh mắt đem các nàng đánh giá qua lại vài lần, trên mặt tràn đầy ý cười.“Tốt, tốt? Đã trở lại là tốt rồi. Hơn nửa năm không gặp,

các người tựa hồ càng diễm đậm nho nhã, thật đúng là tốt . Đúng rồi, thời gian dài như vậy, các người rốt cuộc đã đi nơi nào? Trôi qua hoàn hảo không?”

“Mẫu hậu, sớm đã nói với người, tiểu bạch thổ các nàng là trên đường xảy ra sự cố, đã quên mất quá khứ. Sau đó được người tốt thấy được, nhận làm nghĩa nữ. Hiện tại, ân nhân của các nàng đã qua đời, hai người bọn họ gặp phải nhi thần, cũng đều khôi phục lại trí nhớ.” Chẳng biết tại sao, trông thấy nàng bộ dáng ân cần như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh cảm thấy không thoải mái, vội vàng lên tiếng giúp các nàng giải vây.

“Ninh nhi, ai gia cùng con dâu của mình nói chuyện, người chen miệng vào làm gì? Hoàng thượng có chuyện tìm người, các người đi nơi khác hàn huyên một chút đi” Lập tức không vui liếc hẳn một cái, Vương thái hậu trầm giọng nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng hành lễ: “Như vậy, nhi thần cáo lui.”

Nhìn lại một chút hoàng đế vẫn còn ở thượng vị ngồi ngay ngắn: “Hoàng huynh, còn không xuống sao? Người không phải là có chuyện muốn nói cùng với thần đệ sao?”

“A? A?”

Tựa hồ mới thanh tỉnh lại, hoàng đế vội vàng đứng dậy, hai huynh đệ cùng nhau đi xa.

“Minh vương phi.” Sau đó, lần nữa nắm chặt tay Hạ Mộng, Vương thái hậu đem nàng cao thấp quan sát một phen, “Người tựa hồ càng ngày càng đẹp ra?”

“Đa tạ mẫu hậu khen ngợi. Mẫu hậu vẫn cũng như lúc trước đồng dạng tướng mạo trẻ đẹp ” Rũ xuống rèm mắt, Hạ Mộng nhỏ giọng trả lời.

“Ha ha, ai gia kia còn trẻ đẹp a? Ai gia già rồi?” Trên mặt đều tràn đầy vui sướng sau khi được tán dương, Vương thái hậu nghĩ một đằng nói một nẻo.

Hạ Tình cũng vội vàng nói: “Thái hậu nói chi vậy? Ngài mặc dù tuổi so với chúng ta lớn chút, nhưng cũng không lão, cộng thêm tâm tình luôn vui vẻ, khi trẻ lại là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, hiện tại lại sẽ kém đi nơi nào?”

“Ha ha, các người hai hài tử này thực biết nói.”

Khuôn mặt đều cười thành một đóa hoa mẫu đơn, Vương thái hậu miệng cũng không khép lại được.

Hai cái bạn tốt lập tức trao đổi một chút ánh mắt lẫn nhau, khóe miệng đều cúp quệt một nụ cười yếu ớt.

“Thái hậu.”

Đang lúc này, một cung nữ từ ngoài đi vào, cúi đầu thấp khê gọi một tiếng.

Vương thái hậu lập tức thu hồi vui vẻ, lôi kéo các nàng đứng dậy: “Nơi này nói chuyện không tự nhiên, chúng ta đi ngự hoa viên một chút đi? Chỗ đó Mẫu Đơn vừa mới nở hoa, có thể đi thưởng hoa rồi”

“Hết thấy nghe theo mẫu hậu an bài.” Vội cúi đầu, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng đáp.

Hạ Tình đi theo cúi đầu xuống.

“Ha ha, thật sự là đứa bé ngoan . Cùng quá khứ đồng dạng nhu thuận nghe lời.” Lập tức, Vương thái hậu lại thẩm thía nói ra một câu. Hạ Mộng trong lòng có một cái nghi vấn thật to - - vì cái gì, nàng luôn cảm giác một lời hai nghĩa a?

Vương thái hậu lôi kéo tay Hạ Mộng, Hạ Tình cùng ở phía sau, ba người trước sau đến trong ngự hoa viên.

Đảo mát hơn nửa năm, hiện ở kinh thành đã đến cuối mùa xuân. Hoa nở khắp nơi, hương thơm ngào ngạt, gió thổi nhẹ từng khóm mẫu đơn đua nhau khoe sắc , đúng là đẹp không sao tả xiết. Ở trong này rong chơi hồi lâu, linh tinh lang tang nói nhảm rất nhiều, Vương thái hậu rốt cục cũng vào chủ đề : “Minh vương phi, người nói cho ai gia, hiện tại, người cùng Ninh nhi chung đụng như thế nào?”

“Rất tốt thưa mẫu hậu, Vương gia hẳn rất thương nhi thần.” Nhẹ nhàng cười một tiếng, Hạ Mộng nhỏ giọng nói.

Không tự giác, trong đầu lại hiện lên tình hình tối hôm qua mình bị hấn quăn quít lấy, mặt có chút nóng lên.

“Ừ.” Trông thấy nét mặt của nàng, Vương thái hậu gật đầu, “Ai gia cũng nghe người ta nói, gần đây Ninh nhi rất dính vào người. Ai gia còn nghe nói, các người đã viên phòng rồi?”

Cái gì đây? Sự tình này cũng đã truyền vào hoàng cung rồi sao?

Hạ Mộng thật muốn ngửa mặt lên trời thét dài.

Ai? Là cái đầu lười nào dài đem chuyện truyền ra khiến cho thiên hạ ai cũng biết ?

Một câu hỏi lên, lại không có trả lời, Vương thái hậu vội vàng đẩy đẩy Hạ Mộng. “Minh vương phi, phải hay không?”

Hạ Mộng vội vàng gật đầu: “Là, mẫu hậu.”

Xấu hổ thật. Vốn cho là việc này đối với mình mà nói không có gì. Nhưng bây giờ, đợi đến khi người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, hơn nữa còn là đối mặt với câu hỏi của trưởng bối, Hạ Mộng phát hiện nàng thật đúng là không cách nào thuyết phục được chính mình bình tĩnh đối mặt.

Vương thái hậu liền vừa cười.

“Như thế rất tốt. Người không biết, đã nhiều năm như vậy, Ninh nhi hấn đối với nữ nhi đều không nổi hứng thú, ai gia đều lo chết rồi. Ai gia chỉ sợ hấn đời này cũng không gần nữ sắc, một cái Tôn nhi cũng không sinh cho ai gia ôm”

Kỳ thật, nàng cũng là cho rằng như vậy. Vốn cho là hấn đời này sẽ cùng Lý Như Phong gắn bó kề cận bên nhau, hai bên cùng tương trợ qua cả đời. Có thể trời mới biết... Ai?

Trong nội tâm vô lực thở dài một tiếng, Hạ Mộng cúi đầu xuống. Đột nhiên, sâu trong nội tâm của nàng tức giận quệt một cái tội ác cảm giác - - đoạt đi nam nhân của nam nhân khác.

“Minh vương phi.” Không có bao lâu, Vương thái hậu kêu gọi lại đem thần trí nàng kéo trở lại.

“Mẫu hậu?” Bất đắc dĩ ngẩng đầu, Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi.

“Hiện tại, Ninh nhi cùng người, là phương pháp chung dụng giống phu thê bình thường đi?”

Hạ Mộng gật đầu. Có thể nói không phải sao? Bất quá, nàng cảm thấy tên kia dính nàng có điểm quá chặt.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Lại gật đầu, Vương thái hậu trên mặt tràn đầy ý cười.

Vị này lão phu nhân, nàng rốt là có ý gì a?

Khẽ nhíu mày, Hạ Mộng lặng lẽ cùng Hạ Tình trao đổi một cái ánh mắt. Lập tức, nàng cũng thấy được tia nghi hoặc ở trong mắt của nàng.

Xem vị trưởng bối này từ lúc bắt đầu thần sắc liền rất không thích hợp, bây giờ còn đông hỏi một câu, tây thử dò xét một chút, một cái nghi vấn thật to tại trong lòng hiện lên. Luôn có một loại cảm giác, nàng tựa hồ lại đang đánh cái gì chủ ý. Mà chủ ý này, còn có thể rất bất lợi cho nàng.

“Cô cô.”

Được rồi?

Đang nghĩ như vậy, liền nghe đến một tiếng gọi nhu nhu truyền đến. Cái thanh âm này... Có điểm quen tai.

Vừa ngẩng đầu? Liền đối mặt với một khuôn mặt xinh đẹp, Hạ Mộng lập tức liền nở nụ cười.

Thì ra là như vậy, nàng biết rồi.

“Ha ha, Minh vương phi, vốn là ai gia đã sớm mời Tuyết Y đến cùng ai gia xem xét Mẫu Đơn, nhưng ai biết các người ngày hôm qua đã trở lại, hôm nay lại tới gặp ai gia. Cho nên, ai gia liền thuận tiện dẫn các người cùng nhau tới đây. Nếu đã đều biết nhau, xem một chút cũng không có gì. Dù sao nhiều người cũng náo nhiệt, người nói đúng không?”

Đương người này xuất hiện là dĩ nhiên, nụ cười trên mặt Vương thái hậu thân thiện không ít, nói chuyện ngữ điệu cũng ân cần rất nhiều. Chỉ là, thần sắc lại hết sức mất tự nhiên.

Đúng vậy, ba nữ nhân cùng nhau đùa giỡn, đặc biệt là đối mặt với vị điều ngoa đại tiểu thư này, vậy thì náo nhiệt hơn nhiều?

“Nếu mẫu hậu cùng Tuyết Y biểu muội ước hẹn trước, nhi thần là đến sau, nếu Tuyết Y biểu muội không để ý nhi thần quấy rầy các người, nhi thần cũng đã vạn hạnh rồi.” Cúi đầu, trên mặt hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng, Hạ Mộng ôn nhu nói.

“Ha ha, ai gia cũng biết người sẽ không để ý.” Liền vội vàng gạt đầu, Vương thái hậu lại đối với bên kia vẫy vẫy tay: “Tuyết Y, người mau tới đây nha?”

“Vâng.”

Lững thững tiến lên, Tuyết Y biểu muội con người hắc bạch phân minh hướng Hạ Mộng trên người đảo qua, lập tức cúi đầu: “Biểu tẩu.”

“Kể từ lúc Ninh nhi dạy dỗ qua nàng, nàng đã trở nên nghe lời nhiều hơn. Hơn nữa, hiện tại Tuyết Y trưởng thành, cũng không phải là lúc trước cái tiểu nha đầu điều ngoa kia, Minh vương phi, người liền không cần phải sợ. Người xem, hiện tại nàng không phải đã gọi người biểu tẩu sao?” Nụ cười trên mặt trong một lúc càng thêm nóng bỏng, Vương thái hậu vui tươi hơn hử ở giữa hai người đàn xếp.

Hạ Mộng nghe vậy, khóe miệng chợt nhấc lên một nét cười lạnh.

Trưởng thành? Nghe lời?

Trước đúng là đúng vậy. Nhưng sau này... Nàng chỉ có thể nói, nha đầu kia so với trước kia giỏi hơn về nguy trang một chút. Nhưng cũng chỉ có một chút mà thôi. Đừng tưởng rằng nàng không có chú ý tới nha đầu kia từ lúc mới bắt đầu xuất hiện sau đó liền biểu lộ ra khí thế cao cao tại thượng như vậy, hơn nữa vừa rồi bất kể là lúc nàng gọi biểu tẩu, nàng cũng do dự một hồi lâu, giọng nói chuyện cũng cực kì không tình nguyện.

Tại trước mặt đại sư giỏi về nguy trang như nàng chơi cái bộ này, không khác gì đùa giỡn đại đao trước cửa Quan công, muốn chết a?

Thật muốn nói một câu: mẫu hậu đại nhân, xin ngài không cần phải coi ta mất mặt mà được không?

“Ha ha, đúng vậy? Tuyết Y tiểu thư đúng là so với trước kia nhu thuận nhiều hơn, cũng xinh đẹp hơn.” Biết rõ lời mà nàng nói là trái lương tâm như vậy nhưng không thể không nói không, đằng sau Hạ Tĩnh nghe liền cười rộ lên. Không biết các nàng có hiểu hay không, dù sao Hạ Mộng cũng nghe được vài hương vị trào phúng.

Trong nội tâm một chút liền tốt hơn nhiều, Hạ Mộng tiếp tục cười nói: “Năm nay, nhi thần không có ở đây, chắc là nhờ có Tuyết Y biểu muội làm bạn với mẫu hậu.”

“Cũng không phải sao? Hơn nữa năm này, người cùng Tô Mỹ nhân đều không ở bên cạnh, ai gia rất tịch mịch, hoàn hảo có nàng ở bên ai gia, cùng ai gia nói chuyện giải buồn. Hiện tại, ai gia đều không thể rời nàng.” Liền nói một hơi, Vương thái hậu liền tục không ngừng hướng tới các nàng tán dương công lao của Tuyết Y biểu muội.

Tuyết Y biểu muội cùng lúc này đem đỉnh đầu cao quý giương cao, một tiếng hừ lạnh đặc ý.

Rất tốt.

Ý tại ngôn ngoai nha, thừa dịp các nàng không có ở đây, vị Tuyết Y biểu muội này đoạt lại địa vị sủng ái vốn là của nàng. Thậm chí, nàng rất có thể còn nghĩ đến chuyện xâm chiếm hơn phân nửa địa vị của các nàng.

Hối hận sao? Làm cho cái nha đầu này thừa dịp mà đắc ý.

Quay đầu lại, cùng Hạ Tĩnh trao đổi một chút ánh mắt, hai người đều nở nụ cười. Không, các nàng không hối hận. Bởi vì, loại chuyện nhỏ nhặt này, cái tiểu nha đầu này, hoàn toàn không đáng để lo.

“Như vậy xem ra, từ lúc đó tới nay thật đúng là đa tạ Tuyết Y biểu muội rồi?” Vì vậy nhẹ nhàng cười một tiếng, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng đáp.

“Tam biểu tẩu nói quá lời. Cái gì đa tạ cần tạ , thái hậu là cô cô của ta, làm bạn nàng vốn chuyện cháu gái là ta nên làm.”

Xem đi? Cái cảm tiếp tục tăng lên, ánh mắt nghênh ngang, bộ dạng cao ngạo, ai cũng đều nhìn ra.

Hạ Mộng chỉ là cười cười, cúi đầu xuống không nói.

Vừa thấy nàng giống như lúc trước như vậy bộ dáng nhẫn nhục chịu đựng, Tuyết Y biểu muội hừ nhẹ một tiếng, trong mắt khinh thường nặng hơn.

“Tuyết Y?” Lập tức, Vương thái hậu sắc mặt trầm xuống, khe quát một tiếng.

Tuyết Y biểu muội một chút sững sờ, liền rũ đầu xuống.

Hạ Mộng khoe miệng lại hé ra: “Mẫu hậu, những hoa mẫu đơn này nở thật đẹp.”

“Đúng vậy, thật đẹp?” Đã có người chủ động nói sang chuyện khác, Vương thái hậu cầu cũng không được, vội vàng đối đáp, một tay kéo tay Tuyết Y biểu muội lên, một tay kéo lên Hạ Mộng , ha ha tiếng cười càng thêm không chân thực .

Tại các nàng phía sau, Hạ Tĩnh trên mặt không vì bị vắng vẻ mà cô đơn, ngược lại hai mắt sáng choang, đột nhiên cũng mở miệng hỏi: “Thái hậu, hiện tại, Tuyết Y tiểu thư cũng mau mười sáu tuổi đi? Cũng không biết công tử nhà ai có phúc, có thể đem nàng cưới về nhà đi.”

“Ai, hiện tại Hoàng Thượng có cùng ai gia nhắc qua vài vị công tử môn đăng hộ đối, Tuyết Y đều không chịu, cho nên còn không có quyết định.” Lập tức lắc đầu, Vương thái hậu nói, vừa nhìn về phía Hạ Mộng bên này.

“Cô cô, ta tuổi còn nhỏ, gấp cái gì a? Ta còn muốn ở bên cạnh cô cô lâu thêm mấy năm nữa?” Lập tức, Tuyết Y biểu muội cũng nũng nịu nói, thân thể tại trên người của nàng cọ cọ.

“Ai, người cũng đã gần mười sáu rồi, cũng không nhỏ ?”

“Dù sao ta cũng không vội? Nếu là tìm không được người có thể cùng tam biểu ca phân cao thấp, ta chính là không muốn lấy chồng. Dù sao trên đời này lại không phải là không có nam nhân muốn cưới ta?”

Ai?

Lời nói còn chưa nói hơn mấy câu, cũng đã kéo đến đề tài này. Hai vị này lòng dạ không khỏi cũng có chút điểm nông cạn đi?

Trong lỗ tai nghe các nàng đối thoại, mắt liếc thấy hai nữ nhân này nháo làm một đoàn, Hạ Mộng trong nội tâm thở dài, hai mắt tiếp tục nhìn chăm chăm bên chân hoa mẫu đơn không rời mắt.

“Minh vương phi.” Vừa nói vừa cười, hơn nữa còn cố ý đem âm thanh lớn như vậy, lại không chiếm được bất kỳ phản ứng nào của nàng. Đang nhìn nàng , một lúc sau Vương thái hậu chỉ có thể chính mình mở miệng kêu.

Hạ Mộng lúc này mới quay đầu lại, mặt mũi tràn đầy mỉm cười: “Mẫu hậu, chuyện gì?”

“Minh vương phi, người xem, nếu hiện tại Tuyết Y nàng đã trưởng thành, cũng hiểu chuyện. Lập tức, nàng cũng phải xuất giá, ai gia muốn cho nàng đi theo người học một ít đạo lý người làm vợ, người cảm thấy như thế nào?”

Hắc, cùng nàng học? Chẳng lẽ lão nhân gia nàng bên cạnh không có quý phụ đoan trang trang nhã có thể tới dạy bảo nàng sao? Là người bình thường cũng có thể nghe ra nàng ý tại ngôn ngoại.

Trong nội tâm hừ lạnh một tiếng, Hạ Mộng cúi đầu xuống: “Hết thấy mặc ầu hậu phân phó.”

“Ừ. Ai gia cũng biết, người là đứa bé ngoan, người sẽ không cô phụ kỳ vọng của ai gia.” Lại gật đầu, Vương thái hậu thở phào nhẹ nhõm dường như đem tay của nàng nắm chặt vài phần.

Hạ Mộng lại có một loại xúc động muốn đem tay rút trở về - - - tốt người ở vị trí thái hậu, lúc trước là ta cẩn thận như vậy xu nịnh người, liền ở bên trong người lưu lại một cái ấn tượng tốt. Có thể nói đến cùng là người càng ngày càng thiên vị cháu gái ruột của người. Hiện tại, người không có ý định buông tha ta, có đúng hay không? Xem ra, lúc trước ta liền không nên ngăn con trai của người lúc đó ta nên cương rắn hơn.

“Như vậy, cứ như vậy thì hay lắm. Bắt đầu từ ngày mai, để cho Tuyết Y đi quý phủ các người, làm cho nàng đi theo người học nhiều một chút đi?”

Tốt, rất tốt.

Rèn sắt khi còn nóng phải không?

Hạ Mộng cười yếu ớt: “Đều nghe mẫu hậu” Ngừng một chút, lại ngẩng đầu, “Bất quá, mẫu hậu, nhi thần có một điều thỉnh cầu, không biết có nên nói hay không.”

“Chúng ta người trong nhà, còn có cái gì khách khí? Muốn nói cứ nói đi?” Chuyện đã giải quyết xong, Vương thái hậu rõ ràng tâm tình thật tốt, giọng nói nói chuyện đều dễ dàng rất nhiều.

“Nhi thần hi vọng, ngày mai Tô mỹ nhân có thể cùng với Tuyết Y biểu muội cùng nhau đi đến Minh vương phủ. Dù sao, nhi thần mặc dù đã gả cho vương gia hơn nửa năm, vợ chồng chúng ta chung đụng cũng không hề dài. Có nhiều chỗ nhi thần cũng không biết, liền có thể thỉnh giáo Tô mỹ nhân.”

“Không thành vấn đề.” Còn tưởng rằng là cái gì không được đây? Vương thái hậu lập tức gật đầu đáp ứng.

“Vậy thì tạ ơn mẫu hậu nhiều rồi?” Trên mặt vội vàng hiện lên một cái tươi cười thật to, Hạ Mộng lại một tay nâng trán, “Mẫu hậu, nhi thần mới từ Giang Nam trở lại, thân thể chưa điều chỉnh xong, hiện tại đầu còn có chút choáng váng...”

“Vậy thì nhanh lên trở về nghỉ ngơi. Bất kể thế nào, thân thể nên làm trọng.” Cho đến lúc này, Vương thái hậu mới rốt cục đối với nàng thể hiện rồi một tia quan tâm chân chính.

Hạ Mộng vội vàng liền gật đầu: “Như vậy, nhi thần lui xuống trước. Mẫu hậu ngài cùng Tuyết Y biểu muội tiếp tục ngắm hoa đi?”

Phần thưởng đó phần thưởng đó?

Nắm chặt lúc này đi, hưởng thụ thời gian yên tĩnh cuối cùng của các người đi.

Quay đầu lại, nàng một tay kéo Hạ Tình: “Tô mỹ nhân, chúng ta đều đi thôi. Không nên quấy rầy mẫu hậu cùng Tuyết Y biểu muội.”

“Ừ.”

Hạ Tình cũng thuận thế gật đầu, hai nữ nhân song song lui ra.

182. Chương 183

Buổi tối hôm đó, màn đêm buông xuống, nến đỏ cháy, một vòng trăng tròn treo trên cao giữa không trung, vô số ngân quang xuyên thấu qua cửa sổ nhảy rọi vào, cho vạn vật đều có màu ngân huy.

“Vương gia ~ ”

Nằm nghiêng ở trên giường, Hạ Mộng khước miệng mỉm cười, ôn nhu gọi một tiếng.

Vừa mới đập cửa vào phòng Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức ngừng đầu. Khi nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt, ánh mắt của hắn trong một lúc sáng ngời?

“Tiểu bạch thỏ, nàng...”

“Vương gia, chàng cảm thấy thiếp mặc đồ này như thế nào? Coi được không?”

Giơ tay lên, làm ột thân hồng sa áo ngoài theo cánh tay chậm rãi trượt xuống, lộ ra da thịt trắng nõn nhẵn nhụi phía dưới. Màu hồng tươi đẹp, ánh lên da thịt trắng nõn như tuyết, cùng với nụ cười câu nhân yếu

ớt trên mặt nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh nhin không được nuốt vào một miếng một mảnh lớn nước miếng, vội vàng đi lên phía trước.

“Tiểu bạch thổ, nàng ở đâu tìm ra bộ quần áo này?”

Thật sự là quá câu nhân rồi? Đây một bộ quần áo, mặc còn không bằng không mặc. Nhẹ nhàng một tầng mỏng manh, cứ như vậy gắn trên người của nàng, làm cho thân thể của nàng phía bên dưới như ẩn như hiện... Thân thể của hắn cũng bất giác phấn khích đứng lên.

“Ha ha, vương gia, chàng nói nha? Ta mặc đồ này, coi được không?”

Cử động động chân, lập tức, hồng sa đổ xuống, lại lộ ra hai đùi tuyết trắng của nàng, thon dài đến độ Hoàng Phủ Nam Ninh nhin không được lại nuốt vào một miếng mảnh lớn nước miếng, vội vàng nhào tới.

“Tiểu bạch thổ, nàng là muốn câu dẫn bản vương sao?”

“Đúng vậy?”

Hai tay lập tức ôm chặt nàng, Hạ Mộng trên mặt còn mang theo nhẹ nhàng ý cười: “Chỉ là không biết, vương gia người không biết có bị Ta câu dẫn hay không đây?”

“Nàng cũng đã mặc thành như vậy, bản vương nếu vẫn không bị câu dẫn, vậy thì quá không phải là nam nhân rồi?” Toàn thân cũng đã bỏng đến sắp bốc hỏa, Hoàng Phủ Nam Ninh lớn tiếng nói, vội vàng cúi người xuống, dùng sức gặm vào cổ của nàng.

“Ha ha... Vương gia, không cần phải, thật là nhột... Ha ha, vương gia, không cần phải... Không cần phải vậy!!”

Lập tức, thân thể Hạ Mộng ở trên ra giường nhẹ nhàng chuyển động, hai chân đá lung tung, hai tay cũng nhẹ nhàng ở trên ngực của hắn vuốt vuốt vài cái, trong môi đỏ càng bật ra vài tiếng hô. Nhưng là, nhu nhu nhược nhược khước từ, tại trên ngực của hắn, cơ hồ cũng tiếp xúc không khác mấy; hai chân của nàng ma sát trong lúc đó, hồng sa tiếp tục đổ xuống, chính là ở hắn đẩy ma sát lẫn nhau, Hoàng Phủ Nam Ninh cảm giác được thân thể của hắn càng ngày lửa càng nóng; mà nàng thấp giọng hô... Nên nói là yêu kiều càng thỏa đáng chút ít đi? Mềm mại giọng nữ lọt vào tai, liền phảng phất như một thùng dầu sôi, một chút liền đổ xuống đóng lửa, làm cho trong lòng hắn ngọn lửa mới nhen dóm thành cả trời đầy lửa, lửa cháy lan ra đồng cỏ, xu thế không cách nào ngăn cản.

Nhin không được tru lên một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh dè tay của nàng lại, dùng môi chặn lên môi của nàng, hai tay càng dùng tốc độ nhanh nhất đem hồng sa trên người nàng trừ đi, lại đem thân thể của mình biến thành hồng sa, tận tình hưởng thụ thân thể ngọt ngào của nàng.

Nền đỏ chập chờn, ánh trăng nhu hòa, nhưng tại trên giường kia, cô gái ôn nhu như nước, càng làm cho lòng người say.

Dây dưa quấn quít sau một hồi lâu, Hoàng Phủ Nam Ninh trong lòng lửa tình rốt cục cũng tạm dập tắt.

Hô?

Xoay người xuống, hắn thở dài một hơi, lại cảm giác được toàn thân trên dưới thoải mái không nói ra được - - so với trước kia mỗi một lần đều còn muốn thoải mái hơn?

“Vương gia, vừa rồi, thoải mái hay không?” Mà lập tức, Hạ Mộng lại bò tới, cái đầu nhỏ tựa ở trước ngực của hắn, nàng nâng lên một đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn hắn, khóe miệng còn vẽ lên giống như là khiêu khích, cười yếu ớt.

Hoàng Phủ Nam Ninh khóe miệng nhảy lên: “Thoải mái. Bất quá, tiểu bạch thổ, nàng hôm nay vì sao lén mặt như thế, còn dám chủ động câu dẫn bản vương?”

“Còn không phải là bởi vì, bây giờ trở về kinh thành, bên cạnh vương gia nữ nhân càng lúc càng nhiều. Vì củng cố vị trí của mình, Ta chỉ có thể dùng tiền vốn lợi hại nhất của chính mình, nghĩ hết mọi biện pháp đem vương gia người buộc ở bên cạnh” Cũng không tính lừa gạt hắn, Hạ Mộng nháy mắt mấy cái, nhỏ nhẹ dịu dàng đáp.

Vừa nói, ngón tay còn vừa tại lồng ngực của hắn vẽ vài vòng tròn.

Hoàng Phủ Nam Ninh thân thể cương lên, lại nuốt vào từng ngụm nước miếng.

”Nàng nha đầu ngốc.” Nghe nói như thế sau, hắn chỉ đành cười nhẹ: “Cái gì nữ nhân? Bản vương cho tới bây giờ cũng nhìn không thuận mắt. Từ trước đến bây giờ, nữ nhân duy nhất đập vào mắt bản vương cũng chỉ có nàng một người?”

“Nhưng 20 năm về trước, vương gia ngài không có đập vào mắt không có nghĩa là về sau cũng không có. Liền như hiện tại, ngài không phải là cũng đã vừa ý Ta sao?” Cười yếu ớt, Hạ Mộng đầu ngón tay lại bắt đầu tại trước ngực của hắn vuốt ve đi lên.

Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh mâu quang trầm xuống, một tay liền nắm móng vuốt lộn xộn của nàng: “Lời này của nàng có ý gì?”

“Ha ha, không có ý gì. Ta bắt quá là nghĩ hiện tại, nếu vương gia người cũng đã thu ta, cũng cùng ta có quan hệ phu thê, đã nói lên, vương gia người kỳ thật đối với nữ nhân vẫn là có cảm giác. Cho nên, có người muốn nịnh bợ người nói không chừng sẽ từ phương diện này ra tay, lại muốn vết mỹ nhân đưa vào ngực của người. Ta nhan sắc bình thường, lại không có bao nhiêu tiền vốn, tự nhiên sẽ cảm giác khẩn trương.”

“Cắt? Nàng trông nom những thứ kia làm gì? Đây hai mươi năm, bản vương liền coi trọng người một cái. Tiếp qua hai mươi năm, nói không chừng cũng sẽ không vừa ý cái kế tiếp. Những người kia muốn lấn qua lần lại sẽ theo bọn họ lấn qua lần lại, bản vương mới sẽ không nhìn những nữ nhân kia một cái. Phương diện này nàng liền không cần lo lắng.”

“Thật vậy chăng?” Nháy mắt mấy cái, Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức giật nhẹ gương mặt của nàng: “Lời bản vương nói, mà nàng còn không tin sao?”

“Tin a? Vương gia lời mà đã nói ra, ta đương nhiên tin. Nhưng là.....” Hơi mím môi, lại ngẩng đầu, Hạ Mộng chủ động đem môi đỏ mọng của mình đưa qua. “Vương gia, ta nhìn không được muốn lo lắng. Cho nên, ta muốn xác định cảm giác người ở bên cạnh ta, xác định sự tồn tại của người, ta...”

Nói nói, thân thể không mảnh vải cũng đã ở trên người của hắn mà neoh đứng lên, bàn tay nhỏ bé tiếp tục vẽ nên các vòng tròn, vòng a vòng.

Trên người một hồi tê dại, Hoàng Phủ Nam Ninh trong môi bật ra một tiếng hừ nhẹ chưa phát giác được, trong lòng tiểu ngọn lửa nhỏ cũng chợt thành lớn.

“Tiểu bạch thỏ, đây chính là nàng tự chúc phiên ”

Vì vậy, nghiêng người, lần nữa đề lên thân thể nàng?

“Đúng vậy, chính là ta tự chúc phiên?” Nhẹ nhàng cười, Hạ Mộng hai tay ôm lên cổ của hắn “Cho nên, vương gia, cho ta tất cả của người đi làm cho ta có cảm giác an toàn đi?”

“Tốt?” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức gật đầu, khóe miệng cũng cong lên một nét cười lạnh “Tiểu bạch thỏ, đây chính là nàng tự mình đưa tới cửa, cũng đừng đồng dạng cùng dĩ vãng, đến một nửa liền bắt đầu khóc cầu xin tha thứ?”

“Hôm nay, ta hết sức phối hợp với chàng.” Liền trở lời dứt khoát.

Khóe miệng đồng dạng cong lên, Hạ Mộng thấp giọng nói, khóe mắt đuôi mày đều hiện lên ý cười nhẹ nhàng.

Vì vậy, cả đêm lửa nóng triền miên, ít ỏi chỉ có thể diễn tả bằng từ.

Nha hoàn lần bọn sai vật trong vương phủ chỉ biết là tối ngày hôm qua, vương gia cùng vương phi cùng ngủ chung trong phòng, ngọn nến sáng liên tục đến hơn nửa đêm. Thị vệ gác đêm đi ngang qua sau đó, còn có thể nghe thấy vương phi mềm mại than nhẹ, thanh âm kia, để cho thân thể nam nhân của bọn họ cũng không khỏi căng thẳng, vội vàng liền chạy ra? Sáng sớm hôm sau, nếu không phải quản gia hết lần này đến lần khác thúc giục, Hoàng Phủ Nam Ninh còn cơ hồ không muốn đứng dậy trong ôn nhu. Hơn nữa, hắn còn

phá lệ lâm triều trễ? Thậm chí nghe nói, tại buổi lâm triều lúc sáng, ánh mắt hắn còn sương mù buồn ngủ, ngáp liên tục?

Mãi cho đến mặt trời từ từ bò lên trên không trung, sáng lạn vàng rực cả vùng đất, cửa phòng Hạ Mộng vẫn như cũ đóng chặt, giường mạn buông xuống. Cho đến - -

Loảng xoảng?

Một tiếng vang thật lớn, sau đó - - -

“Bộ Nhu Nhi, mặt trời đều đã lên cao, ngươi lại còn không thức dậy?”

“Tuyệt Y tiểu thư, người nhỏ giọng một chút? Vương phi nàng còn đang ngủ đây?” Đi theo phía sau của nàng, là cùng nàng một đường đến đây Hạ Tình. Đằng sau là một đám nha hoàn vương phủ. Người nói chuyện, dĩ nhiên là Tú nhi vẫn đối với Hạ Mộng trung thành như một.

“Còn ngủ? Đều đã trễ thế này, nàng thế nhưng còn đang ngủ? Thân là vương phi, nàng chính là chỗ để ọi người làm gương?”

Tiếng bước chân nặng nề, cơ hồ muốn đem sàn giẫm nát. Tiếng nói cũng càng lúc càng lớn, cơ hồ muốn đem màng nhĩ của mọi người đâm phá.

“Ai à?”

Rốt cục, một tiếng lưỡi biếng truyền vào trong tai, làm người đang ngủ đánh thức.

“Vương phi?”

Lập tức, Tú nhi chạy vội qua đem rèm giường vung lên.

Uống?

Những người khác đưa mắt quét xuyên qua, lập tức cũng bị cảnh ở trước mắt làm kinh sợ?

Trong lúc đó phía trên giường, Hạ Mộng nằm nghiêng ở trên giường, cánh tay trắng nõn đang ôm lấy chân mềm, vẫn như cũ tỉnh táo.

Nhìn thấy Tú nhi, khóe miệng của nàng khẽ cong đi lên, đối với nàng vươn tay ra.

Tú nhi vội vàng đỡ nàng dậy. Nhưng là - - -

Mới ngồi dậy, tơ lụa mềm mịn liền ở trên người của nàng trượt đến thắt lưng, một thân thể trong suốt trắng hơn tuyết, da thịt nà nõn hiện ra ở trước mắt mọi người. Nhưng đây không phải là trọng điểm, chân chính trọng điểm là ở - - ngay lúc này, trên người của nàng không mảnh vải. Không chỉ có như thế, trên làn da trắng như tuyết của nàng, nhưng lại có rất nhiều điểm loang lổ màu đỏ, phảng phất giống như cánh hoa? Bộ dáng này, vừa nhìn chính là sau khi bị nam nhân hung hăng sửng ái biểu hiện yếu đuối vô lực.

Tươi đẹp dấu vết, rơi vào da thịt tuyết trắng như vậy, làm cho người ta liền thấy rõ ràng tường tận.

Đây là vật gì, những người ở chỗ này lòng dạ biết rõ. Tú nhi lập tức đỏ mặt, đầu liền tranh thủ hướng một bên.

Hạ Tình lại cúi đầu cười một tiếng, len lén le lưỡi - - - người? Mộng mộng, vì cùng Tuyệt Y biểu muội đấu, người liền hy sinh đến nước này?

“A - - ”

Sau đó, Tuyệt Y biểu muội giống như là rốt cục cũng phản ứng kịp, vội vàng cao giọng kêu to lên.

“Người... Người người người, Bộ Nhu Nhi, người không biết xấu hổ?”

Bị chửi làm cho người không biết xấu hổ chậm ngẩng mặt lên, nhàn nhạt nhìn nàng một cái, liền xoay đầu đi đi, lưỡi biếng cầm lên chân mềm không cần thận chảy xuống che lại ngực, sau đó lại kiêu thng liếc mắt Tú nhi một cái: “Còn không mau đem y phục đưa cho ta? Không nhìn thấy đã làm cho Tuyệt Y biểu muội chế giễu sao?”

“Là, nô tỳ biết sai rồi.”

Vội vàng xoay đầu đi, Tú nhi thấp giọng nói, trên mặt nóng nóng đỏ ửng, đem quần áo đã sớm chuẩn bị tốt nâng lên, cho nàng phủ lên thân đi.

Hạ Mộng lại ngắc đầu: “Tuyết Y biểu muội, ta muốn mặc quần áo, người còn không đi ra ngoài sao?”

“Người... Người người người...”

“Nếu là không muốn đi ra ngoài, vậy cũng không quan hệ. Chúng ta đều là nữ nhi, ta có người đều có, cho người xem cạn sạch cũng không có gì.” Chính là cười một tiếng, Hạ Mộng tiếp tục lười biếng nói.

“Ai muốn nhìn người? Người có không có gì có để nhìn?”

Tựa hồ bị những lời này của nàng làm cho kích thích, Tuyết Y biểu muội dùng sức giậm chân một cái, xoay người đi ra ngoài.

Thân ái, người khỏe.

Hạ Tình lại đưa cho nàng một nụ cười nhẹ, đối với nàng giơ ngón tay cái lên, rốt cục cũng xoay người rời đi.

Đợi các nàng đều đi, Hạ Mộng lại khoe miệng nhảy lên, lập tức đứng dậy, nhảy xuống giường đến. Cái kia bộ dáng hữu lực, cùng với vừa rồi tiểu nữ nhi yếu đuối vô lực sau khi bị người hung hăng yêu thương quả thật là khác biệt một trời một vực?

Nếu người ta không muốn xem cách nàng ăn mặc rửa mặt, Hạ Mộng liền tận lực kéo dài, lại là tắm rửa lại là rửa mặt, còn gọi người sơ cái búi tóc tối phức tạp nhất, sau đó để Tú nhi đỡ tay, cơ hồ đem sức nặng toàn bộ thân thể đều đè ở trên người của nàng, chậm quá đi ra.

“Ha ha, Tuyết Y biểu muội, thẹn thùng, tối ngày hôm qua ta quá mệt mỏi, thiếu chút nữa đã quên rồi người hôm nay muốn đi qua, để cho người chờ lâu, thật sự là xin lỗi.” Nhìn thấy cái kia tiểu tử ngồi nghiêm mặt ở trên ghế, ôn nhu cười một tiếng, tiếp tục giả trang yếu đuối vô lực.

Tuyết Y biểu muội sớm đã đỏ mặt tía tai.

“Bộ Nhu Nhi, người thật không biết xấu hổ?”

“Dám hỏi Tuyết Y biểu muội, ta ở đâu không biết xấu hổ?”

“Người... Người rõ ràng... Ban ngày, người rõ ràng...”

“Rõ ràng làm cho người thấy được thân thể của ta phải không?” Nhẹ nhàng cười một tiếng, Hạ Mộng đón lấy đề tài, “Không có biện pháp, là chính người xông vào trong phòng của ta đi. Ta bị người đánh thức, đầu óc cũng còn hỗn loạn, nào biết đâu chính mình mặc hay không mặc y phục... Ha ha” Nói đến đây, lại cúi đầu xuống, giống như xấu hổ giống như nào cắn cắn môi: “Đều do vương gia a? Tối ngày hôm qua, không cần phải quần quít lấy ta, đem ta mệt chết đi được, đều đã quên đem áo ngủ mặc lại.”

“Người chớ nói nữa rồi? Không cho phép nói nữa?”

Tiểu tâm can lần nữa bị lời của nàng kích thích đến thật sâu, Tuyết Y biểu muội ngồi không yên, dứt khoát đứng lên kêu to.

Được rồi?

Vì cái mạng nhỏ của nàng suy nghĩ, Hạ Mộng không nói. Liền đổi thành ngắc đầu lên nhìn nàng.

Nhưng vừa cùng ánh mắt của nàng chống lại, Tuyết Y biểu muội đã muốn ngăn không được tức giận.

“Bộ Nhu Nhi, người... Người thật sự là không biết xấu hổ?”

Ai?

Được nghe lời ấy, Hạ Mộng chỉ muốn thở dài.

Tuyết Y biểu muội a Tuyết Y biểu muội, chẳng lẽ ngươi cũng sẽ không nói được những lời khác sao? Ngươi dù sao cũng ta mười ba điểm đều được a? Lăn qua lộn lại liền một câu nói như vậy, ngươi không có mắng ngán ta nghe đều chán nghe rồi a?

“Tuyết Y tiểu thư, Minh vương phi nàng là đang ở trong vương phủ của nàng. Hơn nữa, nàng cùng vương gia là tân hôn phu thê, hai người buổi tối triều miên phải có điểm kịch liệt, điểm mệt mỏi cũng là chuyện thường. Hai vợ chồng tại nhà của mình hành sự phu thê quyền lợi, đây là chuyện thường tình, không có gì hay không biết xấu hổ a?” Bên cạnh, bàn quan hồi lâu Hạ Tình rốt cục lên tiếng mở miệng.

“Ngươi?” Tuyết Y biểu muội lập tức mặt mày liền biến sắc, lại quay đầu nhìn nàng, “Ngươi rõ ràng giúp nàng ta nói chuyện?”

Hạ Tình mỉm cười: “Ta bất quá là nói thật mà thôi.”

Tuyết Y biểu muội lập tức trừng mắt: “Tô mỵ nhân, ngươi đừng quên, cô cô gọi ngươi tới là làm cái gì?”

“Ta không quên.” Hạ Tình lắc đầu “Chính bởi vì như thế, ta mới sẽ nói như vậy a?”

“Ngươi?”

“Ai?” Bên kia, Hạ Mộng lại nhin không được thở dài một tiếng “Đúng rồi, Tuyết Y biểu muội, ngươi hôm nay đến, là tới cùng ta học như thế nào làm vợ người a? Hiện tại, muốn ta bắt đầu dạy ngươi sao?”

“Phi? Ta mới không cần ngươi dạy đây? Liền loại người như ngươi, ngươi có thể dạy cho ta cái gì?”

“A?” Nháy mắt mấy cái, Hạ Mộng nở nụ cười “Nhưng là, Tuyết Y biểu muội, chẳng lẽ ngươi đã quên sao? Lời này đúng là ngày hôm qua mẫu hậu dặn dò cho ta a? Đường lúc ngươi cũng đã ở đấy?”

“Chính là ta cũng đã ở đấy, ta có thể chứng minh, thái hậu nương nương chính là nói như vậy?” Hạ Tình cũng vội vàng giơ tay lớn tiếng nói.

Tuyết Y biểu muội nhưng lại hừ lạnh một tiếng, trong mắt khinh thường càng thêm nồng đậm: “Lời nói của cô cô, chẳng lẽ ngươi còn nghe không rõ sao? Nàng căn bản không có ý định gả ta cho người khác, ta cho tới bây giờ liền chỉ tính toán gả cho tam biểu ca? Hiện tại, nàng để cho ta tới theo người học, cũng bất quá là bằng quảng cáo, nàng chỉ là để cho ta tới thích ứng hoàn cảnh nơi này, để về sau ta mau chóng thượng thủ, quản lý tốt cái vương phủ này thôi? Ngươi thật đúng là đem mình làm bàn thái, cho là người khó lường sao? Hừ, chỉ bằng loại mặt hàng như ngươi, cũng có tư cách đến dạy ta? Cũng không nhìn lại chính mình cái gì đức hạnh?”

A, từng chữ từng câu này nói xong thật đúng là hung ác.

Chỉ tiếc, da mặt của nàng từ tám trăm năm trước tựu thành, dày đến đao đều bổ không ra. Hạ Mộng khoe miệng nhảy lên “Tuyết Y biểu muội, lời này của ngươi nói quá mức đi? Vô luận như thế nào, ta cũng là chính phi của cái vương phủ này, cho dù quản lý vương phủ, đó cũng là ta tới trông nom, khi nào đến phiên ngươi tới nhúng tay?”

“Hừ, chỉ bằng ngươi, ngươi cho rằng ngươi còn có tư cách sao?” Tiếp tục nâng cao cái cằm, Tuyết Y biểu muội trong mắt tràn đầy khinh bỉ.

Hạ Mộng nghiêng đầu “Xin lắng tai nghe.”

“Ngươi nữ nhân này, không minh bạch biến mất nửa năm, người khác đều nói ngươi là bị kẻ tặc bắt đi. Nếu là bị người bắt đi, trong sạch của ngươi, còn có thể có sao? Hiện tại, tam biểu ca hẳn không chê ngươi, đó là hẳn. Nhưng chuyện này, cho hoàng tộc chúng ta một điểm nể. Vô luận như thế nào, ngươi là cũng không thể nào lại đương chính phi của tam biểu ca. Nếu không, còn thể thống gì? Cô cô đã nói, nếu tam biểu ca còn thích ngươi, nàng cũng không cho ngươi đi tự sát, ngươi để cho ra vị trí chính phi, nàng sẽ làm cho ngươi tiếp tục ngồi ở vị trí trắc phi, tiếp tục hầu hạ tam biểu ca.”

Ha ha ha?

Nghe nói như thế, Hạ Mộng đột nhiên rất muốn cười.

Nàng đã nói ngày hôm qua hai vị làm sao lại đột nhiên nhắc tới chuyện trong sạch một? Bây giờ nhìn lại, nhất định là có người ở trong bọn họ không kiêng nể tuyên truyền, cho nên mới làm cho các nàng hình thành tư duy cố định. Mà người kia khắp nơi tuyên truyền, mục đích nàng muốn tuyên truyền.....

Nhẹ nhàng cười một tiếng: “Tuyệt Y biểu muội, người sao cũng biết trong sạch của ta bị kẻ tặc phá hủy?”

“Nếu đã đều bị người bắt đi hơn nửa năm, trong sạch của người còn có thể có thể có ở đây không? Cho dù đúng như tam biểu ca theo như lời, người là được người khác cứu về, xem như nữ nhi nuôi lớn, nhưng hiện tại, người đều đã chết rồi, người từ đâu tìm ra chứng cứ đi? Nếu đã không có chứng cứ, đối mặt với người khác thuyết pháp, người lại có thể thế nào giải thích? Cho nên, hiện tại, cho dù là vì Hoàng gia ta thể diện, vì tam biểu ca thể diện, cái này vị trí chính phi của người cũng ngồi không được nữa?”

“Tuyệt Y tiểu thư, dựa theo người nói như vậy, trong sạch của ta cũng sớm không có ở đây. Bởi như vậy, ta cũng vậy sớm nên xấu hổ tự vận, đúng không?” Bên kia, Hạ Tình nắm chặt cơ hội lại yếu ớt hỏi ra một câu.

Lập tức trở về đầu, Tuyệt Y biểu muội hừ lạnh một tiếng. “Người bắt quá một cái mỹ nhân nhỏ nhoi mà thôi, ai quan tâm người? Hoàng Thượng biểu ca nhiều nữ nhân như vậy, cũng không quan tâm người sống hay chết.”

Rất tốt, những lời này của nàng đã thành công chọc giận Hạ Tình, Hạ Mộng mắt thấy sắc mặt của nàng âm trầm xuống.

“A, luôn miệng nói trong sạch của chúng ta bị hủy, không mặt mũi gặp người, vậy người lại tốt hơn chỗ nào rồi? Còn nhỏ tuổi cũng không học giỏi, ngày ngày nhìn chăm chăm nam nhân người khác, còn một mực chắc chắn ngoài hân ra thì không gả? Liền người nữ nhân như vậy, cũng cân xứng làm tiểu thư khuê các? Con gái của người ta cũng so với người hai chữ kiểm điểm còn biết viết như thế nào?”

“Người nói cái gì?” Lập tức bị chọc giận, Tuyệt Y biểu muội quay đầu quát khê.

Hạ Tình cười lạnh nhìn nàng: “Ta nói, người không bị kiểm chế, từ nhỏ liền không bị kiểm chế, căn bản không xứng gọi là tiểu thư khuê các. Nếu nói là chúng ta mất trong sạch nên đi tự sát, vậy người rừ tám trăm năm trước nên dùng một sợi thừng tử kết thúc sinh mệnh của mình cho rồi?”

“Người?”

Mặt xinh đẹp tức giận đến lúc đỏ lúc trắng, Tuyệt Y biểu muội gắt gao trừng mắt nàng.

Hạ Tình đồng dạng cái cằm nâng lên: “Ta thế nào? Chẳng lẽ ta nói có sai sao?”

“Tốt... Tốt người Tô mỹ nhân? Người thật không ngờ lớn mật, dám nhục mạ ta? Người chờ, một hồi ta liền đi nói cho cô cô, làm cho nàng một phen trừng trị người thật tốt?”

“Tốt? Chỉ cần người có bản lĩnh này?” Lập tức cười lạnh, Hạ Tình một tay tóm lấy lỗ tai của nàng, “Bất quá, trước mắt người trước để ta trừng trị một phen hãy nói?”

“A? A a a?”

Lập tức, đau đớn toàn tâm tập kích trên lỗ tai, Tuyệt Y biểu muội háng giọng hét rầm lên - - -

“Người đâu? Mau tới! Người đâu!! Cứu mạng a?”

“Tiểu thư?”

Lập tức, tiếng bước chân dồn dập truyền đến, bọn nha hoàn chờ đợi bên ngoài của Tuyệt Y biểu muội chạy vào.

“Dem các nàng ngăn lại? Nếu không, một hồi ta liền giáo huấn các người?” Lập tức Hạ Mộng ra lệnh một tiếng, bọn nha hoàn vương phủ vội vàng đem mấy cái nha đầu chặn lại.

Vừa thấy như thế, Tuyệt Y biểu muội mạnh trừng to mắt. “Bộ Nhu Nhi, người... Người lại dám?”

“Ha ha, sống những năm này, ta không biết rõ ta có cái gì không dám.” Vỗ vỗ tay, Hạ Mộng đột nhiên liền buông Tú nhi ra đứng lên, cười lạnh nói.

“Người...”

Thấy thế, Tuyết Y biểu muội lại là sững sờ: “Người gạt ta?”

“Lừa người không phải là thích thú sao?”

Khóe miệng kéo nhẹ, Hạ Mộng cũng một tay tóm lấy lỗ tai của nàng.

“Oa oa oa?” Lập tức, Tuyết Y biểu muội lại kêu to lên: “Bộ Nhu Nhi, người buông tay? Người mau thả ta ra? Ta muốn nói cho cô cô, nói người khi dễ ta? Ta muốn làm cho nàng đánh chết người?”

“Quên cô cô kia đi. Người cho rằng lần này ta sẽ chỉ đối phó người một cái sao?” Hừ lạnh một tiếng, Hạ Mộng xem một chút Hạ Tình “Buông tay, ta trước dạy dỗ nàng.”

“Dựa vào cái gì người dạy dỗ trước? Là ta trước bắt lấy nàng?” Lắc đầu, Hạ Tình nghiêm mặt cự tuyệt.

“Nhưng là nàng mắng ta trước?”

“Mặc kệ, ta bắt lấy nàng ta trước?”

Hai người, đều gắt gao níu lấy Tuyết Y biểu muội lỗ tai, hai mắt ở giữa không trung giao hội, ai cũng không chịu phục ai.

“Được rồi, quy củ.” Vô lực cúi đầu, Hạ Mộng nhỏ giọng nói.

Hạ Tình liền bĩu môi: “Này còn không sai biệt lắm.”

Vì vậy - -

“Kéo búa bao?”

“Dựa, như thế nào giống nhau? Lại đến?”

“Kéo búa bao?”

“Còn đồng dạng? Lại đến?”

“Kéo búa bao?”

...

“Ô ô ô...”

Không biết đều kéo búa bao bao nhiêu lần, hai người bọn họ còn không có phân ra cái thắng bại. Nhưng lỗ tai Tuyết Y biểu muội lại bị chịu khổ từ hai người bọn họ, nàng đã khóc đến cuống họng đều nhanh ách - - hai nữ nhân này, thay phiên nhau chà đạp nàng còn chưa tính, hiện tại tranh luận, chẳng lẽ cũng không thể buông tay, làm cho lỗ tai của nàng nghỉ ngơi một chút sao?

Cô cô, ta bị người khi dễ, người mau tới cứu cứu ta a?

Bất quá, chắc hẳn phải vậy như vậy, nàng kêu cứu không có bất kỳ người nào nghe được. Mà Hạ Mộng, đang cùng Hạ Tình n lần đấu nhau nhưng tất cả đều giống nhau, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài: “Bây giờ nhìn lại, là lão thiên gia muốn để cho chúng ta cùng nhau dạy dỗ nàng.”

“Ta cũng cảm thấy là.” Gật đầu, Hạ Tình vẻ mặt đồng ý.

“Các người... Các người muốn làm gì?”

Vừa nghe lời này, Tuyết Y biểu muội tiểu tâm can lập tức buộc lên cao, vội vàng phòng bị nhìn chăm chăm hai nàng.

Hạ Mộng lập tức đối với nàng nhếch miệng cười một tiếng: “Người lập tức chẳng phải sẽ biết sao?”

Liền lại đem lỗ tai của nàng đi nhắc tới: “Đi?”

“Được rồi?”

Hạ Tình theo sát mà lên, cũng đem Tuyết Y biểu muội lỗ tai nhắc tới, cùng nàng cùng nhau bước ra bước chân.

“Oa?” Đau a?

Tuyết Y biểu muội ngưng một lúc liền khóc đến lợi hại hơn .

“Cứu mạng? Cứu mạng a? Các người... Các người thả ta ra?”

“Ầm ỉ chết?” Quang quát khóc lớn rút cục chọc giận Hạ Mộng, nàng nhướng mày, thuận tay móc ra một cái phượng khăn liền nhét vào trong miệng nàng.

Hạ Tình tựa hồ cảm thấy chưa đủ, cũng móc ra của bản thân nhét đi vào.

“Ngô ngô? Ngô ngô?”

Vì vậy, thế giới thanh tĩnh, hai nữ nhân buông lỏng cô gái nhỏ hướng hậu hoa viên đi đến. Mà cái kia bị các nàng kẹp ở giữa người, nàng lệ rơi đầy mặt, lại khổ nhưng nói không được.

183. Chương 184

184. Chương 185

“Thiếp nay mới biết thì ra trong kinh thành đã sớm biết chuyện thiếp bị người bắt đi hơn nửa năm, hiện tại rồi rít bàn luận, nói thiếp sớm bị người khác làm ô uế, mất trong sạch, không xứng với vị trí ở Thượng Minh Vương Phi này. Nay, thiếp khó lòng giải bày, thêm lời người đáng sợ, thiếp đã không muốn sống, kính xin Vương gia ban thưởng thiếp một ly rượu độc, để thể diện thiếp cũng chết đi. Sau đó, ngài sẽ cưới Tuyết Y làm chính phi. Nàng ta trẻ tuổi, tướng mạo đẹp, xuất thân cao quý, lại rất thích ngài, mẫu hậu cũng cho tới bây giờ cũng muốn đem nàng cùng ngài gắn kết thành một đôi, các người kết hợp, tất cả đều vui vẻ, thiếp vốn cũng không nên mặt dày mày dạn xen chân vào giữa các người!”

“Làm càn? Ai nói với nàng những lời này?” Nghe vậy, mặt Hoàng Phủ Nam Ninh liền u ám, nắm chặt cổ tay nàng quát khế.

Hạ Mộng ngẩng đầu lên, trong mắt rưng rưng, nghẹn ngào trả lời: “Không có người nào, thiếp tự mình nghĩ.”

“Chính nàng nghĩ mới là lạ? Khẳng định là có người nào nói với nàng những thứ này. Nói, là ai? Tên hỗn đản nào lại to gan như vậy?”

“Vương gia, hiện tại so đo là ai thì có ích lợi gì đây?” Thống khổ cười nhẹ, Hạ Mộng nhỏ giọng nói, “Chuyện đã lan truyền đi ra ngoài, thiếp trong sạch cũng đúng là không cách nào nói được rõ ràng. Hiện nay, thiếp chỉ có thể rời khỏi vị trí chính phi, ung dung chịu chết, mới có thể bảo toàn mặt mũi của Hoàng gia, cũng có thể bảo toàn mặt mũi Vương gia. Nếu không, Vương gia về sau đi ra ngoài làm sao gặp người khác a?”

“Ha ha, chê cười? Trong sạch của nàng không phải là dành cho bản Vương sao? Còn cái gì mà mặt mũi chó má gì, bản Vương chưa từng có quan tâm qua, làm sao lại đi trông nom người khác nghĩ như thế nào?”

“Nhưng mà, Vương gia...”

“Chớ nói nữa rồi!” Một tay ôm nàng vào trong ngực, Hoàng Phủ Nam Ninh lớn tiếng nói, “Bản Vương chỉ muốn nàng, vị trí chính phi chỉ có một dành cho nàng, những người khác đừng mơ tưởng thay thế vị trí của nàng, nàng cũng đừng cả ngày lẫn đêm suy nghĩ chết hay không, biết chưa?”

“Tứ ca ca...”

Tuyết Y vừa bị hấn đẩy ngã thật vất vả bò dậy, lại nhìn thấy hai người bọn họ thân mật ôm nhau, tựa hồ lần nữa bị đả kích nghiêm trọng, nhin không được nghẹn ngào kêu lên một tiếng.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức đem ánh mắt quét bắn xuyên qua: “Là người? Những lời này đều là người nói, có đúng hay không?”

Ánh mắt lạnh như băng làm sống lưng nàng lạnh cả người, Tuyết Y vội vàng cúi đầu: “Ta... Đây đều là bí mật cô cô nói với ta.”

“Mẫu hậu?” Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức lần nữa bật cười, “Quả nhiên. Ta đã nói nàng như thế nào đột nhiên đối với tiểu bạch tỏ lại nổi nóng như vậy, thì ra là có mục đích khác?” Nhìn lại một chút, mâu quang càng thêm lạnh như băng.

Tuyết Y không tự chủ được lui về phía sau hai bước “Biểu ca...”

“Người đâu, đem nha đầu này trói lại, treo ở trên cây, ai cũng đều không cho tới cứu. Nếu không, bản vương cũng đem bọn họ cùng treo lên, cùng với nàng ta.”

Hắn... Dám làm như vậy đối với nàng?

Tuyết Y sắc mặt đại biến, thất thanh thấp giọng hô:

“Biểu ca?”

“Nhanh lên?”

“Biểu ca...”

Mặc kệ Tuyết Y đang diễm đam đáng yêu kêu, Hoàng Phủ Nam Ninh không hề nghe thấy. Sít sao ôm lấy Hạ Mộng, lập tức xoay người:

“Tiểu bạch thổ, đừng khóc, chúng ta trở về nha? Đừng gặp nha đầu này nữa, bản Vương không thích nàng”

“Nhưng mà, còn có mẫu hậu...”

“Cái này ngươi không cần phải để ý đến, bản Vương sẽ giúp ngươi giải quyết.”

“Ừ, tạ ơn Vương gia.”

Tặc tặc!

Đi theo phía sau bọn họ, nghe hai người này phảng phất đại nam nhân cùng tiểu nữ nhân đối thoại, Lý Như Phong than nhẹ hai tiếng, khóe miệng khẽ cười một cái.

Mình Vương phi, hình tượng thật đúng là diễm đam đáng yêu, ta thiếu chút nữa lại bị người lừa gạt rồi?

“Lý Tướng gia, người đừng vội hả hê. Chờ thu thập những tạp nhân kia, kế tiếp sẽ là người bị đẩy!”

“Người nói cái gì?” Lập tức chấn động nội tâm, Lý Như Phong quay đầu nhìn Hạ Tình đi theo phía sau hắn.

Hạ Tình nhẹ nhàng cười một tiếng: “Ta nói cái gì sao? Không có a? Lỡ tai người có vấn đề sao?”

Nữ nhân này?

Lập tức chau mày, Lý Như Phong nhìn cái mặt đang mỉm cười, nhin không được cản rằng, không thể không thừa nhận, cùng Bộ Nhu Nhi đi đến cũng sẽ không là đồ gì tốt!

185. Chương 186

186. Chương 187

187. Chương 188

Lời vừa nói ra, liền nghe một tiếng khóc lớn, Hạ Mộng từ trong ngực Hoàng Phủ Nam Ninh lao ra, quỳ gối trước mặt Vương thái hậu: “Mẫu hậu, ngài nếu là thật sự ghét bỏ nhi thần, chỉ cần trước mặt nhi thần nói là được, cần gì phải để Tuyết Y biểu muội tới đây nhục nhã nhi thần. Ngài là trưởng bối, ngài nói nhi thần đương nhiên sẽ nghe, nhưng Tuyết Y biểu muội nàng lại là tiểu bối. Nay, nhi thần thế nhưng ngay trước nhiều như vậy người bị nàng nhục nhã, ngài nói mặt mũi nhi thần biết để vào đâu? Nhi thần như thế nào có thể ở vương phủ này nữa? Nhi thần... không bằng chết đi? Ô...”

“Tiểu bạch thổ, không cần!”

Vừa nghe như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt cực liệt lạnh, tranh thủ ngăn nàng lại.

Lại ngẩng đầu, nhìn mẫu thân bên kia, nhin không được căn răng quát khê: “Mẫu hậu, xem chuyện tốt người làm đi!”

Không biết sao, bị con mình nhìn như vậy, Vương thái hậu lại cảm giác tay chân bủn rủn, lạnh cả người, một cỗ sợ hãi thật sâu chiếm lấy trái tim.

Vội vàng lắc đầu” “Ai gia không có!”

“Không có?” Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh, “Mẫu hậu, người cho rằng nhi thần không hiểu người sao? Từ năm năm trước, người vẫn thu xếp suy nghĩ cho nhi thần cưới Tuyết Y, nhi thần không nghe theo, người còn muốn tìm trăm phương ngàn kế đem chúng ta tác hợp. Thậm chí sau này, nhi thần không chịu nổi mà cưới tiểu bạch thảo, người vẫn chưa từ bỏ ý định. Hiện tại, thật vất vả có thể tìm tới một cái lấy cớ trừ đi tiểu bạch thảo, các người liền hành động, muốn giết chết nàng phải hay không? Người tin hay không, các người dám để tiểu bạch thảo chết, nhi thần cũng cho các người nửa đời sau không được an bình?”

“Ninh nhi. Người đang ở đây nói bậy bạ gì đó? Đừng quên ai gia là mẫu hậu người?”

Lời này nói ra quá nặng, Vương thái hậu nhin không được mặt lạnh xuống.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại không có chút nào cảm giác áy náy, ngược lại còn hỏi một câu: “Như vậy xin hỏi mẫu hậu một câu, người có hay không xem tiểu bạch thảo như con dâu của mình mà đối đãi? Người có phải hay không đã quên, nàng là Vương phi nhi thần cưới hỏi đằng hoàng?”

“Ai gia có!”

“Vậy người vì cái gì còn mang theo suy nghĩ đem vị trí chính phi của nàng chuyển cho Tuyết Y? Nhi thần cũng đã nói bao nhiêu lần, nhi thần đối với Tuyết Y không có hứng thú? Cả đời này, nhi thần cũng sẽ không cưới nàng?”

“Ninh nhi?”

“Vương gia?”

Khi hai người không thể tách rời, người khác đương nhiên là không dám hù dọa, nhưng Hạ Mộng lại đột nhiên đánh bạo xoay người sang chỗ khác, lặng lẽ kéo kéo vạt áo Hoàng Phủ Nam Ninh: “Ngài không cần phải vì thiếp mà cùng mẫu hậu gây gỗ, mẫu hậu cũng là vì tốt cho người a? Hơn nữa, Tuyết Y biểu muội thật sự...”

“Nàng đừng nhắc đến nàng ta. Nhắc đến nha đầu kia, bản Vương ta sẽ đi giết nàng ta ngay bây giờ?”

Lập tức trong lòng run lên bần bật, Vương thái hậu hắng giọng quát to: “Người dám?”

“Mẫu hậu cũng biết nhi thần có dám hay không mà?” Khóe miệng nhếch lên, Hoàng Phủ Nam Ninh kéo Hạ Mộng từ trên mặt đất lên, “Tiểu bạch thảo, đi?”

“Vương gia, đi, đi đâu a?”

“Giết nha đầu kia?”

“A?”

“Ninh nhi, không cho phép!!!”

Chợt quay đầu lại, Hoàng Phủ Nam Ninh nhẹ nhàng cười một tiếng, “Mẫu hậu, năm ngoái nhi thần đã nói với người, không cho phép nha đầu kia xuất hiện trước mặt nhi thần, nếu không nhất định sẽ không khách khí nữa. Nhưng ai biết, một năm nay, lúc nào không đến, không ngờ nàng lại tìm đến lúc này, khó trách hôm nay lúc lâm triều hoàng huynh lại lôi kéo nhi thần nghị sự. Thì ra là các người nghĩ tạo cơ hội! Mẫu hậu, người thật sự làm cho nhi thần thật thất vọng!”

“Ninh nhi?”

“Tiểu bạch thảo, chúng ta đi?”

Không để ý tới vị mẫu hậu đại nhân nữa, Hoàng Phủ Nam Ninh cất bước thẳng phía trước tiến, khi phát hiện Hạ Mộng cơ hồ đuổi không kịp hần, hần theo bản năng liền thả chậm cước bộ.

“Ninh nhi...”

Trơ mắt nhìn hai người bọn họ dừng dừng bước chân rồi đi, Vương thái hậu đột nhiên trong nội tâm hồi hận, chẳng lẽ, nàng thật sự làm sai?

188. Chương 189

189. Chương 190

“Ninh nhi?” Nghe vậy, sắc mặt Vương thái hậu mãnh liệt tái, “Người thật đúng là không để ai gia vào mắt rồi?”

“Mẫu hậu, không phải là nhi thần không đem ngài để vào mắt, mà là ngài ngay từ đầu đã không đem nhi thần để vào mắt.” Cười lạnh, Hoàng Phủ Nam Ninh gằn từng chữ một, “Từ lúc trước, nhi thần cũng đã nói với ngài rõ ràng từng tận, nhi thần chắc là sẽ không cưới Tuyết Y. Ngài cũng nói, nàng không nghe lời, muốn đem nàng rồi đi, không để cho nàng xuất hiện tại hoàng cung. Mới hơn nửa năm lúc, người liền đem nàng mang về bên cạnh, tiếp tục tà tâm. Ngài như vậy bảo nhi thần như thế nào đem ngài để vào mắt?”

“Ai gia... Ninh nhi, bất kể thế nào nói, Tuyết Y là biểu muội của người. Ai gia rất thích nàng, coi như là vì cho ai gia có người bạn, người tạm tha nàng một lần đi” Nếu lấy thân phận ép không được, Vương thái hậu chỉ còn dùng binh sách buồn bã.

Hoàng Phủ Nam Ninh nghe, nhưng chỉ cười lạnh.

“Mẫu hậu, ngài không cần phí lời. Nhi thần đã quyết, hôm nay quả quyết sẽ không bỏ qua cho nàng!”

“Ninh nhi?”

“Người đâu, đem roi bản vương nhặt lên!”

“Người... Minh Vương Phi, người cũng khuyên nhủ Ninh nhi đi!”

A, chính mình khuyên không được con trai, hiện tại lại cho ta đi chịu chết? Mẫu hậu đại nhân, thỉnh dừng quên, ta thiếu chút nữa bị các người bức chết đấy.

Trong nội tâm chưa phát giác ra cười lạnh, Hạ Mộng ngẩng đầu lên: “Vương gia...”

“Tiểu bạch hổ, nàng câm miệng! Đây là chuyện của bản vương cùng mẫu hậu, không cho phép nàng nhúng tay!” Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh quát khê.

“Dạ!” mừng rỡ câm miệng, Hạ Mộng quay đầu lại, lực bất tòng tâm nhìn Vương thái hậu một cái.

Vương thái hậu cắn răng, trơ mắt nhìn Hoàng Phủ Nam Ninh nhặt lên roi, nhìn sắp hướng Tuyết Y ra tay, lại nhịn không được kêu to: “Các người còn nhìn xem làm gì? Nhanh lên ngăn lại hần? Nhanh lên.”

Nhưng, một đám nha hoàn sai vặt, cùng bọn cung nữ, không có một ai có hành động.

Pằng?

Rất nhanh, hung hăng một cây roi trút lên người Tuyết Y.

“Oa? Đau quá? Cô cô cứu mạng ”

“Tuyết Y?” Mắt thấy cây roi đã đem y phục Tuyết Y xé nát, trên làn da tuyết trắng của nàng lưu lại một vết đỏ, Vương thái hậu tâm thương không dứt, vội vàng lại chủ động đem tay Hoàng Phủ Nam Ninh đang giơ lên cao đè chặt, “Ninh nhi!”

Hoàng Phủ Nam Ninh đẩy nàng ra - -

Pằng?

Lại một cây roi.

“Ồ - - cô cô, cứu mạng, cứu mạng a?”

Pằng?

Mặc kệ nàng hướng ai cầu cứu, Hoàng Phủ Nam Ninh không quan tâm ngó ngang, tiếp tục quất roi xuống.

“A? Biểu ca, muội sai rồi, ta sai rồi, huynh không cần phải... A?”

Pằng?

Đối với cầu xin của nàng có tai coi như điếc, Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh mặt, quất roi, từng phát từng phát, lưu lại trên người của nàng thật sâu dấu vết.

Roi đánh trên thân thể giòn vang, chỉ nghe đã cảm thấy đau. Hạ Mộng không dám nhìn, chỉ có thể quay đầu đi. Không thể không nói, người này nếu so với nàng thì nhẫn tâm hơn nhiều lắm. Nàng tối đa cũng chỉ là vui đùa một chút, để người ta bị thương ngoài da, để bọn họ nhớ kỹ. Nhưng mà hấn ra tay đúng là mạnh thật. Tuyết Y đáng thương, một thân bằng cơ ngọc, sợ là sẽ bị phá hủy.

“Ninh nhi, đủ rồi?”

Cuối cùng, Vương thái hậu nhịn không được, dứt khoát chạy tới, đem thân mình che trước Tuyết Y: “Người muốn đánh hãy đánh ai gia! Tuyết Y còn nhỏ, người đánh vài roi nữa, nàng về sau như thế nào lập gia đình?”

“Mẫu hậu, buông tay!” Nhìn thấy nàng chạy qua, Hoàng Phủ Nam Ninh động tác trên tay dừng lại, mâu quang lạnh hơn, “Nếu không, nhi thần ngay cả ngài cũng đánh!”

“Người dám sao? Ai gia không tin, người ngay cả ai gia cũng dám xuống tay?”

“Nếu mẫu hậu ngài cũng dám hạ độc thủ với tiểu bạch thỏ, nhi thần đánh ngài vài roi, có gì không thể nào?”

Không bị nàng đe dọa, Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh một tiếng, giơ roi lên.

Hấn dám thật sự?

Thấy thế, Vương thái hậu cũng sợ ngây người!

Trơ mắt, nàng thấy hấn vung roi lên không trung, sau đó chậm rãi hướng các nàng vung đến, bên tai cũng nghe tiếng roi đâm rách không khí vang lên, trên trán cũng bị gió mạnh thổi loạn. Như thế xem ra, này một roi này, đúng là tránh không khỏi.”

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Đúng vào thời khắc mấu, một tiếng kêu đã cứu mạng các nàng.

“Chuyện gì xảy ra? Tứ hoàng đệ, Tuyết Y làm sao vậy? Mẫu hậu thì thế nào? Các người tại sao lại nháo lên vậy?”

Hoàng đế bệ hạ xuất hiện kịp thời ngăn cản động tác Hoàng Phủ Nam Ninh. Bất quá, khi nhìn thấy tình hình trước mắt như vậy, hấn vừa hung hăng lại cũng sợ.

“Hoàng Thượng, người tới thật đúng lúc. Nhanh lên, nói Ninh nhi dừng tay, không thể để hấn đem Tuyết Y đang sống đánh chết!” Lập tức, vương thái hậu khẩn trương quát khê.

Hoàng đế chau mày: “Tứ hoàng đệ, người muốn giết Tuyết Y? Nàng bất quá là tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, lại rất ưa thích người - - ”

“Nói cách khác, chuyện này người cũng biết, người cùng các nàng đều muốn giết chết tiểu bạch thỏ?”

“Giết chết?” Hoàng đế lập tức cũng cũng sợ, “Có sao? Tuyết Y không phải nói nàng chỉ muốn cùng người ở một chỗ, Trắc Phi cũng chấp nhận không phải không?”

“Vừa rồi, Tuyết Y tiểu thư luôn miệng nói muốn làm nữ chủ nhân Minh Vương Phủ, còn nói muốn Minh Vương phi mau chết đi, nói nàng không xứng với vị trí này!” Lúc mẩu chốt nhất, Hạ Tình lại nhỏ giọng bổ sung một câu.

“Tuyết Y, người ngay cả trăm cũng lừa gạt?” Lập tức, sắc mặt hoàng đế trầm xuống, không vui quát.

“Oa? Hoàng thượng, muội... Oa?” Tựa hồ bị ánh mắt của hắc hủ, Tuyết Y há mồm khóc lớn lên.

Hoàng Phủ Nam Ninh khẽ miệng kéo nhẹ.

“Hoàng huynh, huynh cho rằng như vậy thần đệ sẽ coi người là đồng bọn của các nàng sao? Vô luận như thế nào, các người thiếu chút nữa hại chết tiểu bạch thỏ, đây chính là sự thật!”

“Tứ hoàng đệ, trầm biết sai rồi!” Vội vàng cúi đầu, hoàng đế nhỏ giọng nói, “Nhưng là, hiện tại người cũng đã trách phạt Tuyết Y, lại có mẫu hậu cầu tình, người tha cho nàng! Nếu không, đối với cửu cửu cũng khó ăn nói!”

“A, có cái gì khó nói? Nữ nhi của hắc thiếu chút nữa giết chết vương phi của thần đệ. Một mạng trả một mạng, không phải là đương nhiên sao?”

“Tứ hoàng đệ...”

“Thôi!” Biết rõ nếu vị này đã đến đây, khả năng chính mình giết chết nha đầu kia càng nhỏ, Hoàng Phủ Nam Ninh khoát tay chặn lại, “Nếu đã hoàng huynh cùng mẫu hậu đều muốn như vậy, thần đệ đương nhiên không hạ thủ. Có điều, nếu muốn để thần đệ tha cho nàng, hoàng huynh người phải đáp ứng thần đệ một điều!”

“Cái gì?”

190. Chương 191

191. Chương 192: Tự Làm Tự Chịu

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Minh vương gia Hoàng Phủ Nam Ninh, sinh ra quái đản, không thích nữ sắc. Sống một mình hai mươi năm, rốt cục tìm được người mình thích. Chỉ một người này, cuộc đời này đã đủ. Hôm nay thông cáo với nữ nhân trong thiên hạ, không được đối với vương gia này sinh tham niệm, nếu không, giết không tha? Khâm thử? Ha ha ha?” Đem bố cáo dán đầy phố lớn ngõ nhỏ đọc thuộc lòng, Hạ Tình lại nhin không được ôm bụng cười lăn lộn.

“Thân ái , người thực độc nha. Chuyện ngày đó, không chỉ có đả thương Tuyết Y, chèn ép thái hậu, chính người lại lông tóc chưa tổn thương, bây giờ còn hoàn toàn củng cố địa vị của mình. Hiện nay, nữ nhân khắp thiên hạ chỉ sợ đều rất hâm mộ người đi. Nhất sinh nhất thế nhất song nhân đây, hơn nữa đối tượng mình vương gia là dưới một người trên vạn người, mơ ước thật tốt đẹp”

“Hừ hừ, nếu là người nghĩ vậy, ta giúp người đem 2999 nữ nhân trong hậu cung của tên hoàng đế kia cũng đuổi đi, cho người độc bá hậu cung, người cảm thấy như thế nào?” Mắt trợn trắng lên, Hạ Mộng lạnh nhạt nói.

“Không cần phải vậy?” Hạ Tình lập tức cự tuyệt, “Nhiều người mới náo nhiệt . Tại sao để một mình ta ở lại ? Nếu là đuổi đi, ta tình nguyện cùng các nàng một đường chuồn mất.”

Hạ Mộng khẽ miệng giật nhẹ. “Người thật không muốn?”

“Ta đây không thể nói là không muốn, mà là lười phải phiền mà thôi.” Khoát khoát tay, Hạ Tình chuyển thân, đi tới trước mặt Hạ Mộng, “Mộng mộng, như vậy xem ra, người thực dự định đi theo tên ác bá vương gia kia cả đời?”

“Nếu là trốn không thoát, vậy thì cứ vậy đi” Nhún vai, Hạ Mộng giọng nói mây trôi nước chảy, “Dù sao, hai tay nắm, hai tay đều phải cứng rắn.”

“Người... Ai, nếu mình vương gia biết rõ người từng thời khắc vẫn còn muốn chạy, không biết hẳn sẽ giáo huấn người như thế nào đây?”

“Người cho là ta sẽ cho hẳn biết sao?” Nhẹ nhàng cười một tiếng, Hạ Mộng ngáp một cái.

Hạ Tình liền vội vàng gạt đầu. “Đúng là, người không muốn làm cho người ta biết, người khác tựa hồ không có khả năng biết rõ.”

“Thôi, đừng nói chuyện của ta, còn người?” Giương mắt, Hạ Mộng nhạt thanh hỏi, “Liên tục ở lại chỗ này của ta, người sẽ không sợ vị hoàng đế trong cung kia sẽ cuống cuồng lên tìm người sao?”

“Thôi đi? Hẳn hiện tại vừa thấy ta liền chạy, còn tìm ta sao? Nói lại, ta cũng không muốn lại bị những nữ nhân kia phiền. Nha, đúng rồi?” Nói đến đây, nàng nhớ tới “Thân ái, hôm nay ta ra ngoài, trông thấy quốc cữu hòa quốc và phu nhân cùng nhau tiến cung, đoán chừng là nghĩ vì nữ nhi bọn họ đòi lại công đạo đây. Người chuẩn bị tâm lý thật tốt đi?”

” Chuẩn bị cái gì? Bọn họ có thể làm gì ta?” Lơ đễnh cười, Hạ Mộng lại đánh cái ngáp thật to, “Nghĩ muốn đụng đến ta? Tốt? Trước hết qua được ác bá vương gia nhà ta hãy nói? Thái hậu lại không phải người ngu, đệ đệ của mình cùng con trai của mình, cái gì nặng cái gì nhẹ, trong lòng của nàng tự có so sánh.”

“Ai, thân ái, người thật là ác độc a? Bao giờ nào ta mới có thể tu luyện đạt được tới trình độ như người?” Méo miệng, Hạ Tình vẽ mặt tới thở dài.

Hạ Mộng còn lại là cười cười, sờ sờ đầu của nàng: “Mỗi người đều có sở trường người làm gì phải muốn giống ta chứ? Đem sở trường người phát huy là được rồi.”

“Tứ tẩu? Tứ tẩu?”

Nói chuyện, lại nghe được tiếng bước chân đều đặn vang lên, Nam Vân công chúa xuất hiện.

Vội vàng đứng dậy, giường cao nọ cười xán lạn. “Vân nhi, người đã đến rồi?”

“Đúng vậy? Tứ tẩu, đã lâu không gặp, ta nhớ tẩu muốn chết rồi?” Lập tức hướng đầu chúi vào trong lòng của nàng, Nam Vân công chúa ôm lên eo của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn mèm mề vài cái, rất quyến luyến.

Ôm xong, nói cho hết lời, thân thể của nàng lại cứng đờ? Vội vàng quay đầu nhìn chung quanh một chút: “Tứ ca không có ở đây đi?”

Phốc?

Nha đầu kia, đã lâu không gặp, không nghĩ tới vẫn trẻ con như vậy?

Lắc lắc đầu, Hạ Mộng chấp nâng tay của nàng: “Yên tâm đi, chàng có việc đi ra ngoài.”

“A, vậy là tốt rồi.” Vội vàng trường thở dài, Nam Vân công chúa lần nữa chúi vào trong ngực nàng, “Tứ tẩu, mùi trên người tẩu thật thơm, ta thích?”

Ách...

Hạ Mộng khóe miệng vừa kéo. Nàng nhớ rõ mình không phải là bà vú đi?

Vội vàng lôi kéo nha đầu kia ngồi xuống, quan sát nàng một phen, liền cười nói: “Vân nhi, hơn nửa năm không gặp, bộ dạng muội càng ngày càng đẹp ha?” So với Tuyết Y biểu muội xinh đẹp hơn. Hơn nữa một thân quý khí, chỉ sợ là không theo kịp. Nhìn tới nhìn lui, em gái của chồng nhà mình càng nhìn càng đẹp mắt.

“Hắc hắc, Tứ tẩu cũng thật là. Ta nghe nói, các người đi Giang Nam rồi? Đây chính là địa phương tốt. Bốn mùa như mùa xuân, ta hay đi chỗ đó chơi đùa một hai tháng. Chỉ tiếc, còn không có chơi được bao lâu, mẫu hậu sẽ gọi trở về.”

“Kia cũng là bởi vì mẫu hậu không yên tâm về muội” Nhẹ khẽ cười, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng đáp, “Đúng rồi, gần đây mẫu hậu như thế nào? Vẫn còn thương tâm sao?”

“Thương tâm chứ. Mỗi ngày than thở, mắng to Tứ ca bất hiếu, ngay cả mẹ ruột của mình cũng không để ở trong mắt. Hơn nữa cứ cụt cụt bọn họ cơ hồ ngày ngày đều nháo, mẫu hậu nhanh đầu đau chết mất?” Liền

vội vàng gật đầu, Nam Vân công chúa lại khước miệng vĩnh lên, "Kỳ thật ta cảm thấy được, điều này căn bản là mẫu hậu tự chuốc lấy phiền."

Trước kia nàng không có sinh nữ nhi, liền xem Tuyết Y biểu tỷ như nữ nhi của mình mà nuôi dưỡng. Hiện tại tốt rồi, mẫu hậu rõ ràng đã có ta, biểu tỷ còn xem mình như công chúa sao? Đối xử với những người khác, còn bày ra bộ dáng công chúa như ta, còn thường xuyên cùng ta tranh sự cưng chiều của mẫu hậu? Dầu gì ta mới đích thực là công chúa. Tỷ ấy ta sớm không vừa mắt, Tứ tẩu, các người đánh nàng đánh thật hay nha. Sớm biết rằng các người sẽ như vậy đối phó nàng, ta ngày đó cũng sẽ tới cho nàng vài roi rồi."

Tặc tặc, nhìn không ra, thì ra là Tuyết Y biểu muội nhân duyên kém như vậy.

Trong lòng có chút hả hê cười, Hạ Mộng ngoài mặt lại liền vội vàng lắc đầu: "Vân nhi, làm sao muội có thể nói như vậy đây? Tốt xấu gì cũng là biểu tỷ của muội."

"Nếu là nàng có thể đem mình làm biểu tỷ ta, ta cũng sẽ không nói cái gì. Nhưng là, từ nhỏ đến lớn, nàng đầu tiên là cùng ta tranh sự cưng chiều mẫu hậu, về sau lại muốn gả cho Tứ ca khi dễ Tứ tẩu. Nàng ngược lại nghĩ khá lắm? Hoàn hảo Tứ ca không thích nàng, nếu không, cho dù Tứ ca đáp ứng, ta cũng sẽ không đồng ý. Có nữ nhân này làm chị dâu ta, ta còn có thể sống hay không đây? Hừ hừ, xem một chút, Tứ tẩu so với nàng tốt hơn nhiều lắm. Hiện tại có tẩu, ta liền càng không muốn nàng. Tứ tẩu yên tâm đi, cụt cụt bọn họ nháo không ra cái gì. Nếu không, nếu mẫu hậu lại thay lòng, ta cũng sẽ đứng ở phía các người. Sẽ đánh cho biểu tỷ thay đổi tính nết"

Hắc, nha đầu kia thật sự thẳng thắn thật đáng yêu. Hạ Mộng phát hiện mình càng ngày càng thích nàng?.

Vội vàng đem nàng ôm một cái: "Vân nhi, muội thực ngoan."

"Kia cũng là bởi vì Tứ tẩu là người tốt mà" Cũng thuận thế ôm nàng lại, Nam Vân công chúa cười hì hì.

"Hai người các người đang làm gì?"

Đang ôm thoải mái đây. Không nghĩ tới, một tiếng quát khê truyền đến, hai người thân thể cứng đờ, vội vàng tách ra.

"Tứ... Tứ ca? Huynh đã về rồi? Huynh vì sao lại trở về? Muội..." Nam Vân công chúa tựa hồ bị giật mình, liên tục không ngừng hướng sau lưng Hạ Mộng trốn.

Hạ Mộng vội vàng cười ngênh đón: "Vương gia, ngài đã trở lại? Có mệt hay không, có muốn ngồi xuống uống chén nước hay không?"

Ừ.

Nàng lập tức đẩy Vân Nhi ra, tiến về phía mình, đối với mình cũng rất quan tâm. Xem biểu hiện của nàng tốt như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh hài lòng gật đầu, không truy cứu chuyện vừa rồi.

Hạ Mộng liền lôi kéo hần ngồi xuống, cũng chủ động dâng trà cho hần: "Đến, vương gia mời uống trà."

"Ừ." Một ly trà uống xong, Hoàng Phủ Nam Ninh ngẩng đầu lên, "Tiểu bạch thỏ, đoán một chút bản vương hôm nay đi ra ngoài làm cái gì?"

"Không biết a?" Hạ Mộng cười lắc đầu, "Vương gia, ngài có thể nói cho thiếp sao?"

Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu, vỗ tay một cái: "Mang thứ đó mang lên"

Lập tức, một gã sai vặt xách theo lồng sắt từ ngoài đi vào.

Chuyện gì đây!!!

Nàng phát hiện trong lồng tre có một vật, sau đó hai mắt Hạ Mộng mãnh liệt trợn lên, thân thể như bị sét đánh, cơ hồ không thể động đậy.

"Tuyết Nhi?" Hạ Tình cũng là kinh hãi, nhận không được thấp hô ra tiếng.

"Như thế nào? Tiểu bạch thỏ, bản vương đem vật nhỏ của nàng tìm trở về cho nàng." Một tay ôm eo của nàng, đem nàng ngồi lên đùi của mình, Hoàng Phủ Nam Ninh khước miệng cao cao.

“Vương gia, người thật tốt?”

Từ từ kịp phản ứng, trong lòng lập tức vui sướng tràn trề, Hạ Mộng liền vòng tay ôm hân.

192. Chương 193

Sau đó, cuộc sống tựa hồ an bình xuống.

Vợ chồng quốc cữu vẫn còn vùng vẫy giãy chết, nhưng Vương thái hậu đã mặc kệ bọn họ, ngay cả gặp mặt cũng không.

Nghe nói Hạ Mộng đã trở lại, đám người Nhị Vương Phi rối rít gọi người đến thỉnh, nhưng nàng mới trở về kinh thành, thân thể khó chịu nên từ chối. Về phần Hoàng Phủ Nam Ninh, hẳn đương nhiên cái gì cũng đều nghe theo nàng, chỉ cần cuộc sống có thể trôi qua thoải mái là tốt rồi. Mà Hạ Mộng, nàng cũng tuyệt đối để hân được thoải mái, giống như hiện tại - -

“Vương gia, ăn bồ đào .”

Thần nhiên bưng một mâm bồ đào đi tới, Hạ Mộng mặt mỉm cười, nhẹ giọng gọi.

Hoàng Phủ Nam Ninh ngẩng đầu, hai tay buông xuống bên người, khoe miệng nhếch lên: “Cho bản vương ăn.”

“Tốt!”

Không hề do dự một chút nào, Hạ Mộng liền gập đầu, đi thẳng về phía trước, ngồi lên lan can ghế, sau đó cầm lấy một quả bồ đào, nhẹ nhàng bóc vỏ , đưa đến bên miệng của hân.“Vương gia, thỉnh.”

Giai nhân đang bên cạnh, nũng nịu mềm giọng, còn có gì so với hưởng thụ đây?

Hoàng Phủ Nam Ninh đắc ý nhắm mắt. Há miệng ra, đem bồ đào nuốt vào.

“Ăn ngon không?”

Sau đó, Hạ Mộng nhẹ nhàng cười hỏi.

Hoàng Phủ Nam Ninh gập đầu: “Nàng nuốt, đương nhiên ngon.”

Cho dù là ăn cái gì, đôi mắt hân cũng không muốn từ trên người nàng dời đi, trong mắt chứa đầy ý cười thỏa mãn.

Nhận thấy ánh mắt có ý tứ không tốt, Hạ Mộng không được tự nhiên quay đầu, chính mình cầm một quả bồ đào, lột vỏ, môi đỏ mọng khẽ nhếch, nhẹ nhàng cắn xuống. Vài giọt nước bồ đào vương bên miệng, nàng đuổi cái lưỡi dính hương nhẹ nhàng liếm đi.

Tựa hồ bồ đào thập phần mỹ vị, hân thấy môi của nàng bật ra tiếng ngậm khẽ, cũng thấy trên mặt nàng hiện lên nụ cười lúm đồng tiền.

Tình cảnh này đưa vào trong mắt, Hoàng Phủ Nam Ninh không khỏi động tâm, chỉ cảm thấy một hồi bạch quang bay thẳng đến, ánh mắt trong nháy mắt u tối.

Cánh tay dài nhấc lên, đem người ngồi ở bên ôm lấy, thu tay lại, đặt dưới người mình.

“Nha - - vương gia, ngô - - ”

Không cho nàng cơ hội giãy giụa, hai người đã quấn quýt thành một.

“Đừng, đừng a...”

Bàn tay hân ở bên eo nàng vuốt ve, một hồi không thể ức chế cảm giác tê dại, Hạ Mộng khẽ rên, gấp rút dè song chương quá phá của hân.

Hoàng Phủ Nam Ninh dễ dàng rút tay về, hai tay nhốt chặt thân thể mềm mại của nàng, cúi đầu xuống, muốn nhắm nháp hương vị ngọt ngào của nàng.

Hạ Mộng lại vội vàng quay đầu đi, tránh được hân cường hôn.

“Tiểu bạch thỏ?”

Cánh môi chỉ hôn đến gương mặt nàng, một chút cũng không thể giải tỏa đói khát trong lòng hắn, Hoàng Phủ Nam Ninh bất mãn khẽ gọi.

Loảng xoảng?

Mới vừa còn cảm thấy trong nội tâm khó chịu, bỗng nhiên nghe một tiếng vang thật lớn truyền đến, Hoàng Phủ Nam Ninh càng khó chịu.

“Minh vương phi, người... Làm sao người có thể như vậy?”

“Như Phong?”

Nghe tiếng quay đầu lại, Hoàng Phủ Nam Ninh nhướng mày: “Sao người lại tới đây?”

Nhân cơ hội này, Hạ Mộng vội vàng đẩy ra hắn, một bên đoan chính đứng vững.

Nhưng là, Lý Như Phong nhìn cũng chưa nhìn Hoàng Phủ Nam Ninh một cái, trực tiếp tới trước mặt Hạ Mộng: “Đây hết thấy đều là người làm, có đúng hay không?”

“Ừ? Lý tướng gia, người đang nói cái gì? Ta không hiểu.” Mở to một đôi hắc bạch phân minh, Hạ Mộng vẻ mặt vô tội hỏi.

Lý Như Phong lại tức giận đến cắn răng.

“Người không nên nói dối? Trên đời này, trừ người ra, không có ai có thể nghĩ ra chủ ý thối như vậy?”

“Như phong, người nói cái gì đó?” Nghe nói như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt đột nhiên trầm xuống, vội vàng đứng lên.

Vội vàng quay đầu nhìn hắn, Lý Như Phong cắn răng quát khẽ: “Vương gia, người không biết, vương phi nàng lần này quả thực thật là quá đáng?”

Hoàng Phủ Nam Ninh lông mày càng lúc nhăn càng chặt hơn: “Nàng làm cái gì?”

“Nàng... Nàng thế nhưng giật dây Nam Vân công chúa nịnh nọt mẫu thân ta, để mẫu thân ta đối với nàng yêu thích. Hiện tại, mẫu thân ta buộc ta cưới Nam Vân công chúa, còn nói nếu ta không đáp ứng, nàng sẽ chết cho ta xem.”

“Hắc?” Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên cười nhạt một tiếng, “Thì ra người cũng sẽ có một ngày như vậy?” Mẫu thân bức hôn, không dễ dàng a? Rốt cục có người ném mùi đắng cay như hắn.

“Vương gia, bây giờ không phải lúc để cười có được hay không? Mẫu thân ta còn nói, người ta công chúa ôn nhu thiện lương, khéo hiểu lòng người, lại xuất thân cao quý, xứng đôi với ta... Ta không biết, Nam Vân công chúa sao lại trở nên ôn nhu thiện lương, còn khéo hiểu lòng người? Rõ ràng chính là Minh Vương Phi dạy nàng!” Cắn răng quát to, Lý Như Phong lại dùng lực trừng Hạ Mộng một cái, “Minh Vương phi, người đừng có làm mà không thừa nhận?”

Nàng không thừa nhận, hắn có thể làm gì nàng?

Hạ Mộng bĩu môi, không nói một câu.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại nhin không được bật cười.

“Thật đúng là không dễ dàng đây! Nam Vân rốt cuộc biết chỗ uy hiếp người, trực tiếp túm lấy mẫu thân người. Lần này, chỉ sợ là không cưới nàng cũng không được.”

“Vương gia?”

Nghe vậy, gương mặt trắng nõn xinh đẹp của Lý Như Phong gấp gáp: “Bây giờ không nói giỡn được không? Mẫu thân hiện tại đang ép cưới, bức hôn a? Ta cũng đã không biết nên nói cái gì cho phải?”

“Nếu đã bức, vậy người đáp ứng đi!” Hoàng Phủ Nam Ninh tiếp tục cười, một tay ôm lấy Hạ Mộng vào lòng, “Kỳ thật, có một nữ nhân ở bên người cảm giác cũng không phải tệ như vậy, không tin người thử xem.”

Cắt?

Nhìn vẻ mặt hần cười thỏa mãn, Lý Như Phong chỉ hừ lạnh.

Nhớ ngày đó, là ai luôn miệng nói nữ nhân là động vật phiền toái, hần cũng không bao giờ nghĩ thân cận? Hiện tại, hần lại yêu thích loại cảm giác này? Chính mình yêu thì không nói, còn muốn bắt hần nhảy vào hố lửa?

Hơn nữa, hảo chết không chết, hần lại yêu người này... Hạ Mộng, người thật đúng là nhiều chuyện. Có mấy ngày, liền đem vương gia thu thập được, hiện tại lại dời mục tiêu, bắt đầu quay sang chinh ta?

Bây giờ mới biết sao? Hạ Mộng khoe miệng nhếch lên - - cô nương ta sớm đã nói qua, dám trêu chọc ta, về sau tự nhiên sẽ bị chinh?

Nữ nhân này?

Phát giác được ý tứ từ trong mắt nàng được nàng truyền ra, Lý Như Phong dùng sức cắn chặt răng, mới có thể ngăn chặn mình đánh người.

“Vương gia, ngài cùng vương phi tương thân tương ái, này là chuyện tốt. Nhưng, ta cùng Nam Vân công chúa bất đồng.” Cắn răng, từng chữ từng câu như thế nói ra.

“Có cái gì bất đồng? Vân nhi có cái gì không tốt? Mặc dù có điểm điêu ngoa, nhưng bộ dạng đẹp, tâm địa cũng thiện lương. Huống chi, nàng còn thích người đã nhiều năm như vậy, hiện tại mẫu thân người cũng thích nàng, người nên thuận thể mà cưới nàng không phải sao?” Nhún vai, Hoàng Phủ Nam Ninh giọng nói vui tươi hơn hử.

“Sở tiểu thư trẻ tuổi, tướng mạo đẹp, tâm địa thiện lương, thậm chí còn đại độ để mặc người chà xát bóp nghiền, từ nhỏ đã hạ quyết tâm muốn gả cho người, thái hậu nương nương cũng thích nàng, vương gia làm sao người không thuận thể cưới nàng hả?” Hừ lạnh một tiếng, Lý Như Phong không vui quát khẽ.

Hoàng Phủ Nam Ninh cứng họng.

Hạ Mộng lại khoe miệng giật nhẹ: không sai. Nam nhân này, đầu óc rất linh hoạt.

Lý Như Phong lập tức đưa mắt tới. “Vương phi, người rốt cuộc dạy Nam Vân công chúa những thứ gì? Vì cái gì nàng lại đột nhiên chuyển hướng mẫu thân ta? Các nàng như thế nào lại cùng nhau hòa hợp đến vậy? Người như thế nào cùng nàng thân mật khăng khít, người mau nói!”

“Kỳ thật cũng không có gì a? Vân nhi nàng nói nàng thích người, thật lòng nghĩ muốn gả cho người, ta liền nói cho nàng biết, nếu như nàng nguyện ý mạo hiểm thử một lần, ta sẽ có chủ ý. Nàng chết sống cũng muốn nắm thử một chút, cho nên, ta liền nói cho nàng biết”. Nhún vai, Hạ Mộng ngữ điệu mây trôi nước chảy nói.

Lý Như Phong lại muốn bóp chết nàng.

“Cho nên, người để cho nàng tiếp cận mẫu thân ta?”

“Ừ hử.” Hạ Mộng chẳng nói đúng sai gật đầu, “Tục ngữ nói, bắt giặc phải bắt vua trước, mà chúng ta nghiên cứu người hồi lâu, phát hiện người đời này chỉ có một uy hiếp, người nói, chúng ta không biết tìm mẫu thân người thì biết tìm ai? Hơn nữa, sự thật cũng chứng minh, cách của chúng ta thật đúng.”

Nhìn một chút, hiện tại hần đã bị buộc đến mức này rồi? Không dễ dàng a, bộ dáng tức sùi bọt mép, chỉ sợ Hoàng Phủ Nam Ninh cũng là lần đầu tiên chứng kiến đây?

“Như vậy, như thế nào từng bước từng bước để nàng đến gần mẫu thân ta, chiếm được tín nhiệm của mẫu thân ta, tất cả đều là người giúp nàng bày ra?”

“Không kém bao nhiêu.” Hạ Mộng nói.

“Minh vương phi, người - - ”

Hiện tại, đem nàng thiên đào vạn quả cũng không thể tiêu trừ hận ý trong lòng! Lý Như Phong tổn hơi thừa lời, thật muốn đem nữ nhân này cắn chết.

“Hắc, tiểu bạch thỏ, thực sự là người? Nhìn không ra, người còn có bản lĩnh này?” Mà bên kia, đem đôi thoại của bọn họ thu lọt vào tai, Hoàng Phủ Nam Ninh cười to, một tay ôm Hạ Mộng vào lòng.

Lý Như Phong muốn học máu.

“Vương gia, người...”

Không thiên vị ư? Nhớ ngày đó, chính mình mỗi lần bị Nam Vân công chúa bức hôn, hắn đều đứng ở bên mình, cùng mình trách mắng Nam Vân công chúa. Nhưng bây giờ, như thế nào khi Hạ Mộng xuất hiện, hắn lập tức thay đổi thái độ, còn tán dương nàng?

Quả nhiên, nam nhân đều không có gì tốt, cưới nàng dâu đã quên nương... Không đúng, là thấy sắc quên bạn? Hơn nữa còn quên triết để.

Ừ, là rất triết để. Bởi vì, lập tức, Hạ Mộng cúi đầu mỉm cười: “Đây không phải là chuyện không có cách nào khác sao? Vân nhi nàng là thật tâm thích Lý tướng gia, nàng hướng ta khóc lóc kể lể, ta không thể nhìn nàng khóc đến thương tâm như vậy, liền nghĩ ra một phương pháp.”

Chó má! Lấy cớ! Tất cả đều là lấy cớ!

Đừng tưởng rằng hắn không biết, nữ nhân này, nàng rõ ràng là cố ý. Nàng là vì chuyện báo thù.

Nhưng, Hoàng Phủ Nam Ninh lại không biết. Nghe Hạ Mộng nói, hắn lại gật đầu!

“Như Phong, đúng vậy. Nếu Nam Vân cũng thích người lâu như vậy, tuổi người cũng không nhỏ, sớm muộn cũng nên tìm nữ nhân để Lý gia nối dõi tông đường. Người nếu đã thấy nữ nhân thiên hạ đều giống nhau, vậy không bằng chấp nhận, cưới Nam Vân. Ta bảo đảm, nàng tuyệt đối sẽ không như Tuyết Y mà càn quấy. Ta nhất định sẽ nói tiểu bạch thỏ giáo huấn nàng, để nàng ta cũng như nàng đồng dạng nhu thuận nghe lời, không chọc giận người.”

Thôi đi?

Không nói được câu hoàn hảo. Vừa nghe hắn vừa nói như vậy? Lại nghĩ Hạ Mộng là nhân vật tầm thường... Một hồi ớn lạnh truyền khắp toàn thân, Lý Như Phong thật rung mình.

“Không cần phải như vậy”

Hiện nay, chỉ cần cùng nữ nhân này có dù là một chút quan hệ, hắn đều muốn cấp tốc rời xa.

“Như Phong...”

“Vương gia, người không nên nói nữa? Ta không có ý định cưới Nam Vân công chúa, ta vẫn luôn chỉ coi nàng là công chúa mà kính trọng mà thôi. Chuyện này, ta là tuyệt đối sẽ không làm theo ” Cúi đầu, Lý Như Phong lớn tiếng nói.

“Ô ô...”

Vừa dứt lời, liền nghe một tiếng nước nổ nghẹn ngào truyền đến.

“Như Phong ca ca, người... Đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ người không có thích ta, một chút cũng không có sao?”

Không biết như thế nào, Nam Vân công chúa lại xuất hiện tại nơi này. Chỉ là, thường ngày vẻ mặt luôn tươi cười thì giờ đây hoàn toàn bất đồng. Ánh mắt của nàng hồng hồng, muốn nén lệ. Một đôi mắt bồ câu, chính trực thẳng nhìn về phía Lý Như Phong.

“Công chúa? Sao người lại ở đây?”

Nhìn thấy nàng, Lý Như Phong cũng chợt giật mình kinh ngạc, vội vàng khẽ gọi.

Nam Vân công chúa cắn cắn môi, lập tức quay đầu, lao vào lòng Hạ Mộng: “Ô, Tứ tẩu, ta thật đau lòng. Như Phong ca ca hắn thật sự không thích ta. Hắn thực không thích ta. ”

“Hảo hảo hảo, ta biết rồi.” Vội vàng ôm lấy nàng, Hạ Mộng ôn nhu nói, sau lưng nàng vỗ nhẹ hai cái.

Dầu gì cũng là muối muối của mình, khi nhìn thấy nàng thương tâm như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh làm ca ca đương nhiên cũng sẽ mất hứng. Mặt trầm xuống: “Như Phong, người thật là quá đáng. ”

Lý Như Phong cúi đầu. “Vương gia, ta nói đều là lời trong lòng.”

“Người?”

“Tứ ca, thôi.” Chợt, Nam Vân công chúa ngẩng đầu lên, “Nếu đã thế này, Như Phong ca ca hẳn cũng không muốn cưới ta, đã nói trong lòng không có ta. Thôi, ta không bắt buộc.”

Nói xong, hai dòng nước mắt chảy xuống, nàng lại lao vào trong ngực Hạ Mộng.

Lần nữa ôm nàng, Hạ Mộng ngẩng đầu lên, hướng Lý Như Phong lạnh lùng cười một tiếng: “Tướng gia, lần này xong chưa? Vân nhi nàng thật sự hết hy vọng bỏ qua, người có thể yên tâm?”

“Ta...”

Thiệt là, rõ ràng mình mới bị bức tới thiếu chút nữa cùng đường. Nhưng bây giờ, vì cái gì hắn có một loại cảm giác, kỳ thật chính mình đã phụ thiếu nữ, cuối cùng còn nghĩ nàng bị tổn thương? Gương mặt xinh đẹp của Lý Như Phong sít sao nhìn lại. “Minh vương phi, người...”

Đều là nàng làm hại?

Hạ Mộng không nhìn hắn nữa, kéo tay Nam Vân công chúa: “Tốt lắm, Vân nhi, đừng khóc. Muốn khóc chúng ta cũng không thể khóc trước mặt hắn, chúng ta bí mật khóc đi, được hay không?”

“Ừ.”

Nhu thuận gật đầu, Nam Vân công chúa nghe theo nàng.

Hạ Mộng nhìn lại Hoàng Phủ Nam Ninh: “Vương gia, ta đi khuyên nhủ Vân nhi, người lưu lại cùng tướng gia đi!”

“Được! Ta cũng muốn bồi hắn đây?” Khóe miệng kéo ra, Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu, thanh âm băng lãnh khiến thân thể người khác phải rét run.

Hạ Mộng?

Lập tức, Lý Như Phong lại nhin không được ở trong lòng hô lớn, nữ nhân này rốt cuộc dùng ma pháp gì? Hiện tại, vương gia thế nhưng cơ hồ hoàn toàn đứng ở phe người?

== ta là đường ranh giới ==

Tướng gia tới đây đòi thuyết pháp

Đem Nam Vân công chúa mang trở về phòng, lại khuyên bảo lại cùng khóc, thật vất vả, mới đưa nước mắt nàng chặn lại.

Khóc lâu như vậy, Nam Vân công chúa bởi vì quá mệt mỏi, ngủ mất rồi!

Tiểu hài tử này...

Kinh ngạc, Hạ Mộng vội vàng gọi người đưa nàng mang lên giường, sau đó liền dẫn Tú nhi, hai người ra hậu hoa viên - - vừa rồi nghe nha đầu kia quang quác quang quác khóc thật lâu, lỗi tai của nàng đều đã muốn điếc. Hiện tại, nàng cần gấp không khí trong lành cùng tiếng chim để khôi phục tinh thần.

Nhưng làm gì được, vừa vào hậu hoa viên, đã có người chờ ở chỗ này - -

“Vương phi, người rốt cuộc đã tới.”

Cho dù là lộ ra khuôn mặt âm trầm, Lý Như Phong vẫn xinh đẹp như hoa, Hạ Mộng trong lòng thầm hận a.

Vội vàng xoay đầu đi: “Tướng gia, người không phải là cùng vương gia đang nói chuyện sao? Vương gia đâu?”

“Hắn về phía sau tìm người.”

“A, vậy ta cũng đi về.”

“Minh vương phi!”

“Ừ?” Tức giận a? Mặt đen giống như Bao công ngay cả trong thanh âm đều đã phát hỏa.

“Lần này, người nháo đủ chưa?”

Hạ Mộng nháy mắt mấy cái. “Tướng gia, người đang nói gì đấy? Ta nháo cái gì?”

“Người bớt giả bộ đi. Ta biết rõ người là vì lúc trước ta lại nhiều lần ngăn trở người trốn đi, cho nên người ghi hận trong lòng, nghĩ muốn trả thù ta. Hiện tại, người rốt cục đã được toại nguyện rồi.” Liên tục cắn chặt hàm răng, đem hàm răng cắn đến mất đi tri giác, Lý Như Phong nghiêm nghị quát lên, “Chỉ là, ta không biết, người ngay cả Nam Vân công chúa cũng có thể đem ra làm vũ khí.”

“Theo ý của huynh là ta lôi nàng ra làm vũ khí, nhưng trong mắt ta, là ta đang giúp nàng làm tròn giấc mộng. Hơn nữa từ lúc ban đầu, ta đã cảnh cáo nàng, phương pháp này rất nguy hiểm, người có lẽ sẽ không nghe theo mẫu thân người. Nhưng là, nàng bởi vì rất thích người, kiên trì muốn thử một lần, ta liền giúp nàng một tay. Hiện nay, mục đích của nàng đã đạt được, nàng buông tay, người cũng nói ra chân tâm, không cần bị ép buộc cưới nàng, xin hỏi người còn có cái gì không hài lòng?”

“Người?” Lời nói này ngược lại nhẹ nhàng linh hoạt. Nhưng là, ai có thể nhận thức hắn bị mẫu thân mình bức bách, bây giờ còn bị Hoàng Phủ Nam Ninh trêu chọc thống khổ?

Lý Như Phong mắt lạnh nhìn nàng. “Minh vương phi, người rất thông minh, cũng rất biết lợi dụng sở hữ. Điểm này, ta không sánh bằng người. Nhưng là, người cũng đừng khinh người quá đáng? Nếu không, người coi chừng...”

“Coi chừng cái gì? Người sẽ hồi báo ta?” Hừ lạnh một tiếng, nghiêm nghị cắt đứt, Hạ Mộng nhẹ nhàng cười một tiếng, “Lý tướng gia Lý Như Phong, điểm này mờ ám, người nói ta khinh người quá đáng? Vậy người lúc trước thì sao? Ta cũng đã ly khai chỗ này, người lại tìm được ta, còn đem hắn mang đến Giang Nam, không nhận ra ta, gắt gao dây dưa ta. Khi đó, ta cũng đếm rõ số lần cơ hội chạy trốn, đúng là, tất cả đều bị người phá hư? Tự do dễ như trở bàn tay liền hủy trong tay người, người cho rằng, ta đối với người làm một ít chuyện, cũng gọi là khinh người quá đáng? Xem ra người là không hiểu khinh người quá đáng rốt cuộc có ý gì?”

Vừa nghe lời này, nội tâm Lý Như Phong đột nhiên căng thẳng?

“Người còn muốn như thế nào?”

Hạ Mộng hừ lạnh. “Vốn là không muốn như thế nào. Nhưng là, người bây giờ biểu hiện làm ta cực kỳ khó chịu. Cho nên...”

“Người muốn làm gì?”

“Người cho là ta sẽ ngốc đến nói cho người biết sao?” Khóe miệng giật nhẹ, Hạ Mộng xoay người, “Thật ngại quá, Vương gia hắn hiện tại khẳng định tìm ta đến nóng nảy, ta cần phải trở về.”

“Bộ Nhu Nhi?”

Một giây sau, một bàn tay mạnh mẽ nắm giữ cổ tay nàng, đem cánh tay nàng nâng lên.

Hạ Mộng quay đầu lại. “Lý tướng gia, còn có lời nói muốn nói với ta?”

Khuôn mặt xinh đẹp âm trầm, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng: “Bộ Nhu Nhi, người đừng tưởng rằng người bây giờ được vương gia cưng chiều thì giỏi. Người điểm này thông minh, đừng tưởng rằng ta không nhìn ra được?”

“Ồ, đậm đặc vị dấm chua a?” Khóe miệng kéo nhẹ, tay kia nhàn rỗi tại chóp mũi búng một cái, Hạ Mộng nghiêng đầu nhìn hắn, “Tại sao? Là người chủ động đẩy hắn đến ta. Hiện tại, chứng kiến chúng ta quá mức thân mật, trình độ thậm chí vượt qua các người lúc trước, cho nên người khó chịu, muốn cho ta điểm màu sắc một chút?”

“Người...”

Nàng đang nói cái gì? Lý Như Phong trong một lúc không nói gì. Vốn là có một bụng khí muốn phát tiết. Nhưng vừa nghe những thứ này, hấn lại ngưng lúc sững sờ, một chữ đều cũng không nói ra được.

Hạ Mộng liền vừa cười cười, tay ngăn lại, đem cổ tay của mình rút về: “Lý tướng gia, tặng người một câu lời nói, ta đã từng đã nói với người - ngàn vạn đừng coi thường nữ nhân. Người nghĩ rằng ta chỉ có một chút thông minh sao? Người tin hay không, về sau ta sẽ cho người xem thêm thông minh một chút?”

“Người dám?”

Mới như vậy đã lần qua lần lại khiến hấn chết đi sống lại. Hiện tại, nàng còn muốn hành hạ hấn? Lý Như Phong đứng trước núi thái sơn sụp đổ cũng không đổi sắc mặt lại đột nhiên có cảm giác trong lòng căng thẳng? Đối với nữ nhân này lại cảm thấy sợ là sao?

Hạ Mộng cười khê. “Có cái gì không dám? Đúng như lời người nói, hiện tại vương gia đang sủng ái ta. Hiện nay, mặc kệ ta làm cái gì, đều có hấn che chở, ai dám đem ta làm gì? Cho nên, chỉ cần không bị thương, cũng không dao động quan hệ, hấn nhất định là thờ ơ lạnh nhạt. Thậm chí...” Lại cười một cái, “Nếu người phản ứng quá khích, hấn còn đứng ở bên ta. Dù sao, ta sẽ giả bộ đáng thương, người cũng biết.”

“Người?”

Thân hình đột nhiên không yên, Lý Như Phong lui về phía sau một bước.

“Bộ Nhu Nhi, người nữ nhân này... Người thật sự là quá độc ác?”

Vốn cho là, trải qua thời gian dài tiếp xúc, mình đối với nàng đã hiểu rõ. Bây giờ nhìn lại, hấn đã coi thường nàng?

Nghe nói như thế, Hạ Mộng cũng đứng thẳng. “Đa tạ khen ngợi.”

“Người...”

Đối mặt nàng mặt dày kiêu vô sỉ, Lý Như Phong cảm thấy thật vô lực.

“Vương phi, ta sai rồi.” Không có biện pháp, đành phải cúi đầu, “Chuyện đã qua, ta thừa nhận, là ta không đúng. Lo lắng, hiện tại người đã đi cùng vương gia tương thân tương ái, ta vậy cũng là làm chuyện tốt. Người không thể bỏ qua ta sao?”

“Ha ha, Lý tướng gia, vì cái gì ta cảm thấy được người nói xin lỗi không có chút thành ý vậy?” Khê cười, Hạ Mộng thuận tay vuốt tóc mình.

Nữ nhân này?

Nghe vậy, quả đầu của Lý Như Phong tại bên người nắm chặt.

Nàng cho là hấn có thể chân thành được sao? Mới bị mẫu thân bức hôn khiến gặp trở ngại, thật vất vả nghĩ ra kế đầu sỏ gây nên, vốn là nghĩ tìm nàng đòi lại công đạo, đến cùng là, rõ ràng không chỉ có mục đích không có đạt được, thiếu chút nữa bị coi như là bắt trung bắt hiếu bắt nhân bắt nghĩa?

Bộ Nhu Nhi, hấn khổ tâm nhiều năm như vậy giữ gìn hình tượng, thiếu chút nữa đã bị nàng làm hỏng? Bảo hấn sao có thể chân tâm thật ý nói với nàng những lời này?

“Minh vương phi, tất cả mọi người đều là người thông minh, cho nên, có chừng mực đạo lý, người cũng nên hiểu.” Cẩn rằng, ngẩng đầu, hấn lạnh giọng hừ nhẹ.

Hạ Mộng mỉm cười gật đầu. “Ừ, cái này ta là biết rõ. Có điều, cũng nên chờ ta đem nợ trả đủ, sau đó mới có thể có chừng có mực, người nói phải không?”

“Người?”

Đối với hấn cười cười, Hạ Mộng quay người lại: “Tướng gia, không còn sớm, người nên trở về. Chắc hấn, lệnh đường còn đang chờ người cho nàng một cái công đạo?”

Nàng còn kích thích hần?

Lý Như Phong thật muốn giết nàng.

Bất quá, Hạ Mộng cũng mặc kệ hần, liền đứng thẳng, xoay người rời đi.

“Tiểu bạch thổ?”

Mới đi về phía trước vài bước, đột nhiên nghe thấy Hoàng Phủ Nam Ninh kêu to.

“Vương gia?” Vội vàng nhấc lên khuôn mặt tươi cười, đối với bên kia hô to một tiếng.

“Tiểu bạch thổ!”

Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh xuất hiện trước mặt nàng.

“Vương gia, sao ngươi lại tới đây?” Cười đến mặt mày cong cong, chủ động đem tay mình giao phó vào trong tay hần, người cũng hướng đầu vai hần thân nhiên dựa vào, Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi.

“Bản vương nghe người ta nói ngươi tới nơi này, cho nên tìm tới đây.” Thuận tay ôm eo của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh vẻ mặt thỏa mãn.

Lý Như Phong trông thấy, khóe miệng lại không nhịn được co lại mãnh liệt - - đây là lần thứ bao nhiêu? Kể từ sau khi trở lại kinh thành, mỗi lần đối mặt Hạ Mộng, hần đều theo bản năng quên sự hiện hữu của mình, ngược lại cùng nữ nhân này tình chàng ý thiếp, lại cũng mặc kệ cảm giác mình như thế nào?

“Vương gia.”

Vốn trong lòng bức bối, vừa thấy tình hình trước mắt, Lý Như Phong càng tức giận. Chân dài một bước, cổ ý cắt đứt nhu tình ý mật giữa bọn họ.

“Như Phong?”

Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh sững sờ, rốt cục phát hiện thân ảnh hần. “Ngươi cũng ở đây?”

Lý Như Phong nắm chặt quả đấm: “Vừa rồi, ta đang cùng vương phi nói chuyện mà.”

“Các ngươi? Nói cái gì?”

“Ha ha, còn không phải là vì chuyện kia sao? Lý tướng gia hần tức giận, đang chất vấn ta.” Tựa như chim nhỏ dựa sát bên cạnh hần, Hạ Mộng cười mỉm.

Nữ nhân này? Nàng thế nhưng... Lý Như Phong tâm trầm xuống, không muốn bị nàng vượt lên trước một chiêu.

Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh cười.

“Tiểu bạch thổ, ngươi cũng thật là. Sớm biết rằng Như Phong đối với Vân nhi không có để tâm, làm sao ngươi còn muốn như thế? Thiếu chút nữa làm hại Như Phong a.”

Rất tốt. Xem ra, khi nàng biến mất, người này cũng đã thành công thuyết phục Hoàng Phủ Nam Ninh, khiến hần bỏ qua mọi tử mà ra mặt định liệu.

Nhưng là, còn chưa thành công. Đối diện, Lý Như Phong trong lòng thầm nói. Ít nhất, Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ là không truy cứu chuyện này mà thôi, hần thậm chí không nói ra phải giúp hần trừng phạt đầu sỏ gây chuyện. Trong lòng đau quá. Hần nhiều năm làm bạn tốt a, cứ như vậy bị một nữ nhân đoạt đi. Hơn nữa, còn là kẻ trong ngoài bất nhất, nữ nhân xảo hoạt.

Mà nữ nhân kia, tiếp thu được ánh mắt oán hận của hần, khóe miệng nâng lên, hai tay ôm cánh tay Hoàng Phủ Nam Ninh: “Ai nha, ta đây cũng không phải là xuất phát từ bất đắc dĩ sao? Ai kêu Vân nhi khóc thê thảm như vậy. Ta khuyên đều khuyên không được, lại nghĩ tới mình bây giờ cùng vương gia hạnh phúc mỹ mãn, Vân nhi nàng vẫn còn lưu luyến si mê một người thật lâu không có được đáp lại, bèn muốn dứt khoát giúp nàng ra sức đánh cược một lần. Bất quá, bất kể thế nào mà nói, ít nhất chuyện bây giờ có kết quả a, Vân nhi nàng chủ động bỏ qua, này không tồi a. Tướng gia, ngươi nói có đúng hay không?”

Hần có thể nói không phải sao?

Khẽ cắn răng, Lý Như Phong mắt lạnh nhìn sang: “Nói như vậy, ta nên cảm ơn vương phi người?”

“Này thì không cần. Dù sao, mục đích ban đầu là muốn giúp Vân nhi.”

Phi?

Đột nhiên nhớ lại lúc này nói chuyện với nàng, Lý Như Phong trong lòng bi phẫn.

Hắn hối hận. Hắn không nên bởi vì đau lòng Hoàng Phủ Nam Ninh mà để người bốn phía đi tìm tung tích nữ nhân này, lại càng không nên sau khi tìm được, liền vội vàng đem Hoàng Phủ Nam Ninh mang đi, lại càng không nên khi nàng mấy lần chạy lạc đem nàng bắt trở lại. Nếu không, cuộc sống của hắn cũng không trở thành luân lạc bi thảm như vậy a.

Thì ra, đây hết thảy đều là hắn tự làm tự chịu.

Đột nhiên lại phát giác được một cảm giác tê lương xông lên đầu. Lý Như Phong cúi đầu: “Vương gia, nếu không còn chuyện gì nữa, vậy ta cáo lui trước.”

“Đi đi ”

Lập tức khoát tay, Hoàng Phủ Nam Ninh trong giọng nói không có một tia lưu luyến.

Lý Như Phong biết vậy nên một hồi cuồng phong đập vào mặt, trong nội tâm tê lương vô cùng.

Xoay người, mở rộng bước chân, dự định về nhà tìm góc yên lặng liếm láp miệng vết thương.

Nhưng, Hạ Mộng lại lại đột nhiên buông ra Hoàng Phủ Nam Ninh: “Vương gia, ta còn có một câu muốn cùng Lý tướng gia nói, có thể hay không?”

“Tùy tiện.”

Một bên là Vương phi của mình, một bên là bạn tốt nhiều năm của mình, bọn họ nói chuyện, Hoàng Phủ Nam Ninh đương nhiên sẽ không ngăn trở.

“Vương gia, người thật tốt?” Vội vàng nâng lên một lúm đồng tiền cho hắn, Hạ Mộng quay đầu lại, đối với Lý Như Phong cười cười, “Tướng gia.”

Lý Như Phong lập tức lui về phía sau một bước. “Không biết vương phi có gì chỉ giáo?”

“Tướng gia, ta chỉ muốn nói cùng người, xin người không nên nản chí ỷ rỗi, lại càng không phải thương tâm. Là của người, nhất định là của người, người khác đoạt không đi. Hiện tại, ta đã bắt đầu chờ người ngóc đầu trở lại”

Nàng...

Chau mày, Lý Như Phong nhìn vẻ mặt nàng vô cùng sáng lạn vui vẻ, luôn cảm thấy nàng tựa hồ thoải lý hữu thoải. Mà sâu hơn một tầng ý tứ, mơ hồ trong lúc đó, hắn cũng hiểu rõ một chút.

Lập tức, sắc mặt trầm xuống. “Vương phi, xin người tôn trọng chút ít, ta đã mấy lần giải thích với người, ta cùng vương gia trong lúc đó không phải là như thế ”

“Giữa chúng ta làm sao vậy?” Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng có nghi vấn.

Hạ Mộng lập tức cười trở lại bên cạnh hắn: “Đây không phải là, trước kia vương gia cơ hồ cùng tướng gia như hình với bóng? Nhưng bây giờ, ta nhúng tay vào, đoạt đi vị trí vốn thuộc về tướng gia, tướng gia chỉ sợ bây giờ không có thói quen, trong lòng có lẽ đối với ta còn có mấy phần oán niệm. Cho nên, ta khuyên hắn, để trong lòng hắn dễ chịu hơn.”

Mới là lạ?

Nàng không phải đang khuyên? Nàng rõ ràng là lửa cháy đổ thêm dầu, còn rất rõ ràng đối với hắn hạ chiến thư?

Lý Như Phong răng đều nhanh cắn đứt.

“Vương phi ngài suy nghĩ nhiều. Người cùng vương gia tương thân tương ái, mọi người chúng ta đều vui. Nếu đã vương gia cao hứng, vậy chúng ta tự nhiên cũng đều sẽ cao hứng, trong tâm của ta như thế nào lại oán niệm đây?” Cho dù oán niệm đến chết, hấn khẳng định cũng sẽ không thừa nhận? Mặc dù, hấn đúng là có vài phần cảm giác như thế...

“Ha ha, ta cũng biết, tướng gia người rất quan tâm vương gia, vương gia hỉ nhạc vì chính mình hỉ nhạc. Đạo này, người có lẽ khó tìm bạn thân a?” Nói, lại rúc vào người Hoàng Phủ Nam Ninh, “Vương gia, về sau người nhất định phải quý trọng tướng gia, cũng không thể lạnh nhạt hấn.”

“Bản vương biết rõ, Như Phong hấn là hảo hữu của bản vương nhiều năm qua, về sau bản vương đương nhiên cũng sẽ không quên hấn.” Vội vàng gật đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh vẻ mặt thỏa mãn.

Đúng vậy, hảo hữu chí giao, hồng nhan tri kỷ, hấn đều có. Con người lúc còn sống, hạnh phúc nhất không gì hơn cái này a. Hấn đúng là nên cảm thấy cao hứng.

Nhưng là Lý Như Phong, hấn rồi lại mau học máu.

Không được? Nếu ở chỗ này lúc nữa, hấn có thể khẳng định - - chính mình hoặc là bị nữ nhân này làm tức đến nội thương mà chết, hoặc là đột nhiên bộc phát, sau đó bị Hoàng Phủ Nam Ninh giết chết? Nên đi nhanh lên đi, về nhà tìm một chỗ chữa thương quan trọng hơn.

“Vương gia, vương phi, các người làm chuyện tốt đi, không cần phải để ý đến ta, ta đi trước.”

Không nói thêm lời, đơn giản ném một câu, lão đảo đi ra cửa.

“Hấn làm sao vậy?”

Thấy thế, Hoàng Phủ Nam Ninh trong mắt toát lên một sự khó hiểu.

Hạ Mộng lắc đầu.“Không biết a? Có lẽ là đau đầu làm như thế nào trở về trả lời chuyện này a?”

“Ai, tiểu bạch thổ, người...” Nói đến cái này, Hoàng Phủ Nam Ninh lại nhin không được muốn lắc đầu, “Người cũng thiệt là, làm sao lại nghĩ để Vân nhi làm như vậy?”

“Ai nha, vương gia, nếu chuyện đã chấm dứt, chúng ta cũng đừng nhắc lại nữa! Hiện tại, ta cũng có một việc muốn cùng người thương lượng đây.” Vội vàng cười, Hạ Mộng tại trên người hấn cọ cọ, nũng nịu mềm giọng.

Một quân cờ đi rất đúng. Sự chú ý của Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức bị dời đi.

“Chuyện gì?”

“Hiện tại, sự kiện kia đã qua thật lâu, người cũng nên đến trước mặt mẫu hậu chào hỏi đi.”

Tại sao lại nhắc tới cái này?

Hoàng Phủ Nam Ninh mặt trầm xuống, quay đầu ra. “Không đi!”

“Vương gia? Hiện tại, mẫu hậu cũng đã đối với ta nhận sai, cũng đã không gặp cậu mợ, lại sai người cho Tuyệt Y tìm môn đăng hộ đối, nghe nói lập tức sẽ làm. Nàng làm nhiều hành động như vậy, không phải đều là cùng bọn họ phân rõ giới hạn sao? Đây cũng là cùng người bày tỏ quyết tâm của nàng a. Nếu nàng cũng đã làm bước này, người làm con trai, cũng đừng có cùng mẫu hậu có loại tức giận này.”

“Mặc kệ. Dù sao bản vương không đi.” Kiên quyết lắc đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh giọng nói thập phần quyết liệt.

“Vương gia?”

“Tiểu bạch thổ, người đừng nói nữa, bản vương nói không đi chính là không đi”

Người này. Tính tình thật đúng là bướng bỉnh đáng sợ, như một đứa bé giận dỗi.

Hạ Mộng vô lực.

Xem ra, thuyết phục không hiệu quả, chính mình chỉ có thể chọn lựa cách khác.

Nhân châu xoay động, lại ngẩng đầu lên. “Vương gia, người còn nhớ rõ, chúng ta khi trở lại kinh thành, người vì không thể thành công lưu lại tiểu Tình, cho nên đáp ứng ta một điều kiện làm đền bù a?”

” Thì như thế nào?” Khóe miệng kéo ra, Hoàng Phủ Nam Ninh chậm quay đầu lại.

“Đã như vậy, như vậy - - ”

“Người đừng dùng cái này uy hiếp bản vương đi đến phía mẫu hậu nhận sai. Bản vương không làm sai sao phải nhận ?”

Hay thật, thế nhưng hiểu rõ mục đích của nàng, còn kịp thời ra đòn phản kích? Hạ Mộng khóe miệng nhếch lên. “Ta nói người sai sao?”

Ách?

Hoàng Phủ Nam Ninh ngây ngẩn cả người.

Kéo tay hắn, Hạ Mộng nhìn mắt hắn: “Vương gia, chuyện này, người đúng, sai là Thái Hậu cùng Tuyết Y, tất cả mọi người đều biết rõ. Hiện tại, Tuyết Y đã bị xứng đáng trừng phạt, mẫu hậu cũng hoàn toàn cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ, những thứ này người đều thấy trước mắt. Tuyết Y, người không muốn tha thứ, không quan hệ, dù sao nàng chỉ là biểu muội mà thôi, lập gia đình cùng với chúng ta không có quan hệ gì. Nhưng là, mẫu hậu dầu gì là mẫu thân thân sinh người, nàng sinh người nuôi người lớn như vậy, người cùng nàng lạnh nhạt như vậy là không nên. Nếu không phải là người làm mẹ, nàng sẽ bao dung người sao?”

“Người đang ở đây giúp mẫu hậu nói chuyện?” Mâu quang trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh giọng nói u ám.

Hạ Mộng không nói gì.

“Ta là hi vọng mẹ con các người hòa hảo a. Dù sao, các người đều ở một chỗ, mỗi ngày ngẩng đầu không gặp cú đầu không thấy, vì một chút chuyện này liên tục làm mình làm mẩy, được hay sao?” Huống chi, qua lúc quan sát, nàng cũng phát hiện, kỳ thật thái hậu nương nương thật sự tốt. Chính là có chút mềm, đối với nhà thân thích không hạ được nhẫn tâm, nhưng tổng thể mà nói, còn là một người tốt. Nếu như có thể, chính mình đương nhiên hy vọng có thể cùng nàng thân thiện hữu hảo. Bất kể thế nào, những ngày tiếp theo còn dài, trời mới biết nàng có phải thật hay không muốn ở nơi này vượt qua nửa đời sau.

“ Bao dung? Bản Vương không nhìn thấy là được.” Khóe miệng kéo ra, Hoàng Phủ Nam Ninh mặc dù nói như vậy, nhưng là thanh âm rõ ràng đã yếu đi không ít.

Vẫn còn cãi?

Dầu gì làm con trai, khẳng định đối với mẫu thân mình cũng có vài phần tình cảm. Hiện tại, trải qua lễ rửa tội, lửa giận ban đầu chiếm giữ trong lòng dần dần biến mất, hắn đương nhiên cũng mong cùng mẫu thân thân thiện hữu hảo. Chỉ tiếc, hắn khổ nỗi tìm không được lấy cớ mà thôi.

“Vương gia ~ ”

Lại kéo dài thanh âm kêu một tiếng, ôm cánh tay hắn: “Người coi như là vì tốt cho ta. Người suy nghĩ một chút, chuyện này nguyên nhân gây ra hơn phân nửa là bởi vì ta. Nháo đến nháo đi, ta không sao, lại hại mẹ con các người xích mích, việc này truyền ra ngoài, người khác sẽ ta thấy thế nào? Ta biết rõ người không quan tâm ánh mắt người đời, nhưng ta một nữ nhi, ta quan tâm a. Ta còn muốn cùng nhiều quý phụ phu nhân qua lại. Người coi như là tốt với ta, cùng mẫu hậu trò chuyện được không? Chỉ nói là nói chuyện mà thôi, cái khác đều không cần duy trì.”

“Thật sự? Chỉ nói chuyện?”

Rốt cục, bậc thang được đưa tới cửa, Hoàng Phủ Nam Ninh thuận thế rơi xuống.

Hạ Mộng vội vàng gạt đầu. “Ừ. Nói xong, người muốn đi muốn ở, cũng không có vấn đề gì.”

“Vậy cũng được?” Rốt cục, Hoàng Phủ Nam Ninh gạt cái đỉnh đầu cao quý của hắn, đáp ứng.

Hô?

Thật không dễ dàng a. Hạ Mộng nhin không được thở dài một hơi. Bất quá, vẫn không quên kiễng chân, trên gương mặt của hắn ẩn cái khẽ hân: “Vương gia, người thật tốt.”

Hừ hừ, thấy nàng thức thời, lại mềm giọng khuyên bảo, chủ động hiến hân, đồ hắn chậm rãi thông thả, trong lòng tất nhiên ổn.

Bất quá - -

Khóe miệng kéo ra, Hoàng Phủ Nam Ninh không vui nói: “Tiểu bạch thổ, chỉ như vậy thôi sao?” Hắn cảm thấy chưa đủ.

“Nếu không, vương gia muốn thế nào đây?” Nhẹ nhàng cười, Hạ Mộng biết rõ còn cố hỏi.

“Nàng nói thử xem?” Hoàng Phủ Nam Ninh liền nở nụ cười, ôm nàng lên, sau đó - -

“Đương nhiên là như vậy ”

Cúi đầu, bắt giữ môi nàng.

“Ngô?”

Hô nhỏ một tiếng, giây giũa vài cái, Hạ Mộng khóe miệng cũng hiện lên một nụ cười yếu ớt. Hai tay quấn trên cổ hắn, ngẩng đầu lên, để hắn thật tốt sủng nàng.

Triền miên hân, không biết kéo dài bao lâu.

“Tiểu bạch thổ.” Khi hai người tách ra, Hoàng Phủ Nam Ninh nhin không được đem nàng ôm vào lòng, thấp giọng gọi.

Mềm mại rúc vào trong ngực của hắn, Hạ Mộng nhỏ giọng kêu: “Vương gia?”

“Làm sao bây giờ, bản vương phát hiện, bản vương càng ngày càng thích nàng rồi?”

Ách...

Khóe miệng kéo, trong lòng, lại ngăn không được hiện lên một chút nhẹ nhàng đắc ý.

193. Chương 194: Bán Đứt Quan Hệ

Ngày hôm sau, lâm triều xong, Hoàng Phủ Nam Ninh nói lời giữ lời, đi theo hoàng đế vào tẩm cung Vương thái hậu, hai huynh đệ cùng nhau hưởng nàng thỉnh an.

Sau đó, Hoàng Phủ Nam Ninh liền đứng dậy, di chuyển chân một cái, đi ra ngoài.

Từ đầu đến cuối, hắn thật đúng là chỉ nói một câu.

Đang có mặt tại hiện trường, nhìn thấy tình cảnh này, Hạ Mộng quả thực sợ ngây người. Mà Vương thái hậu, nàng lại bị cảm động đến rối tinh rối mù - - bất kể thế nào, hắn người con trai chủ động xuất hiện trước mặt mình, còn chủ động nói chuyện với mình a. Mẹ con chiến tranh lạnh, rốt cục tảng băng ngầm cũng tan.

Sau, ôm Hạ Mộng vừa khóc vừa cười, lão nhân gia lần nữa vung tay lên, thưởng cho nàng rất nhiều vàng bạc châu báu.

“Oa lạp lạp, bạn yêu à, bạn phát tài rồi. Thái hậu thưởng cho người nhiều đồ như vậy. Hiện tại những thứ này, so với phần thưởng nàng cho ta thì những thứ kia đã nhiều hơn rồi nha. Người thật lợi hại!” Ngồi trong núi châu báu, sờ cái này một cái, vui đùa cái kia một chút, Hạ Tình nhin không được cao giọng.

Đối diện với nàng, Hạ Mộng ngồi trên ghế, thông thả ung dung uống trà: “Thích không? Nghĩ muốn cái gì tùy tiện chọn, ta tặng người.”

“Ai, thân ái, người đừng coi tiền tài như cặn bã được không? Để người khác trông thấy như người vậy, bọn họ nhất định ghen tị muốn chết.” Nghe vậy, Hạ Tình khóe miệng bĩu lên, mặt tràn đầy hâm mộ ghen ghét.

Nghe vậy, Hạ Mộng tùy ý khoát tay: “Tùy tiện, ta đã sớm không quan tâm.”

“Người... Aiz..” Lần nữa nhin không được lác đầu, Hạ Tình để đồ xuống đi tới, “Nói, gần đây vị tướng gia đại nhân kia rất oán hận a. Ta đây là người ngoài cũng có thể cảm nhận được hận đối với người là hận không thể đem người rút gân lột da - - lần trước hận nhận đả kích đã khôi phục lại sao?”

“Đoán chừng là vậy.” Bữu môi, Hạ Mộng nâng chén trà lên, thản nhiên uống.

Này là tư thái nhã nhặn lịch sự, thoát nhìn thật đúng là danh môn quý phụ.

Nàng bây giờ, tựa hồ so với quá khứ càng thêm trầm ổn.

Phát hiện điểm này, Hạ Tình không nhin được nói: “Thân ái, người nói, nếu Bộ gia thấy được như người vậy, chỉ sợ các nàng cũng không dám lại nhận người. Người bây giờ, cơ hồ khôi phục mười phần bản tính trước kia, hoàn toàn khác với tiểu nha đầu khúm núm kia a.”

“No!” Nghe vậy, Hạ Mộng duỗi một ngón tay ra, trên phạm vi lớn đem đưa một chút.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Hạ Tình khó hiểu.

Hạ Mộng mỉm cười. “Thân ái, ngàn vạn không cần coi thường những người khác da mặt dày. Các nàng sẽ không bởi vì ta có thay đổi mà bỏ cơ hội cùng ta làm thân.” Đặc biệt là, hiện tại danh tiềng còn danh tiếng đang lên.

“Vương phi, Bộ phu nhân cầu kiến.”

“Xem đi!” Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Nháy mắt, Hạ Mộng khoát tay, “Để cho nàng đi vào.”

“Oa?” Lập tức, Hạ Tình nhin không được hô nhỏ một tiếng, “Nàng thật đúng là dám đến? Lần trước các người không phải là đều đã trở mặt sao?”

“Trong mắt ta, là trở mặt. Nhưng, nói không chừng việc này trong suy nghĩ của người ta lại là một cách nghĩ khác a.” Nhẹ nhàng cười một tiếng, nghe tiếng bước chân đến gần, Hạ Mộng đem chén trà để xuống, đứng dậy.

Hạ Tình vội vàng quay người lại, chạy đến phía sau tấm bình phong núp vào.

Sau đó, nhìn thấy Bộ phu nhân xuất hiện - - chỉ là, ở bên cạnh nàng, lại đi theo một người? Mà người kia -

“Cha?”

Nhin không được kêu ra tiếng.

Mặc kệ đối với mấy người mẹ con Bộ phu nhân có chán ghét. Nhưng vị này lại là phụ thân của mình ở thế giới này, Hạ Mộng chán ghét không đứng dậy.

“Nhu nhi?”

Nhìn thấy nàng, Bộ phụ thân dừng lại.

Nhưng lập tức, một thân ảnh lao lên trước, đem hắn bỏ lại phía sau: “Nhu nhi, nữ nhi đáng thương a, người đã trở lại?”

Ô ô ô, ô ô ô...

Một giây sau, thống khổ nước nỡ nghẹn ngào ở bên tai tấu vang lên, Hạ Mộng còn có thể cảm nhận được y phục sưng nước mắt, ủ trên da thịt nàng nóng ướt. Cảm giác này, cực kỳ khó chịu.

Vội vàng đẩy nàng ra: “Đại nương, có chuyện gì nói đi?”

“Người...”

Lập tức sưng sờ, Bộ phu nhân trừng lớn hai mắt: “Người còn nhớ chúng ta?” Một bộ vạn phần kinh ngạc vẻ mặt.

Nếu không thì sao? Nàng ngược lại muốn quên thời gian qua, không biết làm sao đây, nàng cho tới bây giờ chính là người thù dai.

“Người là đại nương, ta làm sao có thể không nhớ đây?” Khóe miệng quệt một nụ cười, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng, “Chỉ là, chỉ nhớ rõ người mà thôi. Chuyện lúc trước ta thực nhớ không rõ ràng lắm.”

“Phải không?” Lập tức, kinh ngạc trên mặt Bộ phu nhân biến đổi thành hết sức mừng rỡ.

Hạ Mộng cười gật đầu. “Đúng vậy? Chuyện đã qua, ta mặc dù nhớ lơ mờ không ít, nhưng về cha mẹ, không có bao nhiêu.” Cho nên, yên tâm đi? Người đã chủ động tìm tới tận cửa, ta nhất định sẽ cùng người hảo hảo vui đùa một chút.

“Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi.” Vội vàng thở phào nhẹ nhõm, Bộ phu nhân vỗ ngực âm thầm may mắn.

“Nhu nhi, người thật sự... Chuyện đã qua đều đã quên?” Sau đó, Bộ phụ thân bước nhanh lên phía trước, hé ra gương mặt tràn đầy đau lòng.

Khi mình đi vào thế giới này chỉ duy nhất phụ thân đã ỉnh nhận tình cảm ấm áp, Hạ Mộng trong lòng chợt mềm nhũn. Nhưng, đã nói như vậy, nàng cũng chỉ có thể gật đầu: “Đúng vậy, quên cũng nhiều. Nhưng, cha đối với ta tốt, ta chưa từng quên.”

“Đó là đương nhiên. Chúng ta là cha mẹ người, chúng ta không đối với người tốt thì đối với người nào tốt?”

Vội vàng, Bộ phu nhân lại tiến lên, mặt mũi tràn đầy tươi cười lớn tiếng nói. Bất quá, tiếng nói tựa hồ quá lớn, phảng phất tận lực cường điệu cái gì đó.

Xích?

Sau lưng, lập tức truyền đến tiếng Hạ Tĩnh nín cười.

Hạ Mộng khóe miệng cũng nhếch lên: “Đó là. Đại nương cùng cha, những năm gần đây các người chiếu cố ta, ta không thể nào quên.”

Hai chữ “chiếu cố” đúng là mang trọng âm.

Nhưng Bộ phu nhân không có nghe được, nàng tiếp tục cười đến vui vẻ. “Ha ha, Nhu nhi, người thật sự là đứa bé ngoan. Nương cũng biết, người vẫn là hài tử nhu thuận nghe lời.”

Ồ, hiện tại cũng bắt đầu tự xưng “Nương” rồi? Chỉ tiếc, nàng đời trước thêm đời này mệnh không tốt, có thể có một vị cực phẩm mẫu thân.

Bộ phụ thân đã hiểu, ngay lập tức mặt trầm xuống, một tay kéo Bộ phu nhân ra. “Nhu nhi, chúng ta hôm nay tới đây, thứ nhất là tới thăm người. Người hiện tại trôi sông tốt, lại không có quên ta, vậy chúng ta an tâm.”

Hạ Mộng vội vàng cũng gương cao cười chân thật: “Đa tạ cha quan tâm, nữ nhi đời này không thể quên ngài.” Bất quá, chỉ có lão nhân gia ngài thôi a.

Bộ phụ thân thỏa mãn gật đầu: “Ta biết rõ. Kỳ thật, người hồi kinh lâu như vậy, chúng ta chậm chạp không tới thăm người, là bởi vì chúng ta vướng vào hôn sự của Tam tỷ. Nếu không, chúng ta đã sớm tới thăm người.”

Di?

“Tam tỷ lập gia đình?” Hạ Mộng bị tin tức này cho khiếp sợ.

Nàng nhớ rõ, khi mình rời đi, tam tỉ kia một chút tin tức cũng không có, còn cả ngày lẫn đêm trông chờ nàng có thể tìm vài thanh niên tài tuấn trở lại cưới các nàng, cũng cho các nàng theo lên làm quý phu nhân, qua ngày tốt lành.

“Đúng vậy? Là mười lăm tháng sau. Hơn nửa năm người không có ở đây, Đại tỷ, Nhị tỷ cũng đã gả.” Gật đầu, Bộ phụ thân trầm giọng nói.

Không thể nào nhanh như vậy? Ngắn ngủi hơn nửa năm, bọn họ đã đem hai nữ nhi đều cho gả đi?

“Dù sao, Đại tỷ Nhị tỷ tuổi cũng không nhỏ. Nếu là chậm chễ, chỉ sợ ngay cả môn đăng hộ đối, người ta cũng tìm không được.” Gật đầu, Bộ phụ thân trong tiếng nói mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Nghe hần nói như vậy, hai người kia chỉ có thể gả cho người bình thường sao?

Một giây sau, suy đoán của Hạ Mộng đã được Bộ phu nhân lớn tiếng ồn ào xác nhận - -

“Đúng vậy? Vốn là chúng ta còn trông mong có thể thông qua người cho các nàng tìm nhà chồng tốt. Nhưng ai biết, người đột nhiên mất tích, hơn nữa là hơn nửa năm, chúng ta thực sợ người không về được? Cho nên... Lại nhìn Đại tỷ Nhị tỷ tuổi không nhỏ, đúng lúc có người tới cửa cầu hôn, liền cho các nàng gả luôn. Ai? Sớm biết rằng người sẽ trở lại, hôn sự của Tam tỷ chúng ta sẽ không lại nhanh như vậy định đoạt. Dù sao, nàng cũng chỉ hơn người nửa tuổi a.”

Hắc, còn không định hạ, vẫn chờ ta đi tìm nam nhân cho các người trèo cao? Hạ Mộng thật muốn cười.

Quá khứ nàng đã ném qua nhiều thua thiệt, vị phu nhân này nàng làm sao lại không nhớ điểm họ đây? Vô luận như thế nào, nàng cũng sẽ không giúp mẹ con các nàng làm bất cứ chuyện gì, được không? Lấy ơn báo oán, đây không phải là tác phong của Hạ Mộng nàng.

“Thôi, nếu đã cũng đã định ra rồi, còn nói những thứ này làm gì?” Bộ phụ thân xua ý nghĩ, liền lắc đầu, nhìn lại Hạ Mộng, “Nhu nhi, lần này chúng ta tới mục đích thứ hai, chính là báo cho người một tiếng việc Tam tỷ xuất giá. Người đã không dự hôn sự của Đại tỷ Nhị tỷ, hiện tại người chỉ còn lại một tỷ tỷ, những ngày an nhàn của nàng, thế nào người cũng phải dự hợp mới được.”

“Đúng vậy đúng vậy? Nhu nhi, tháng sau mười lăm, người nhất định phải đi a? Cùng vương gia cùng đi? Mọi người cùng nhau náo nhiệt một chút?” Vội vàng gật đầu, Bộ phu nhân vui tươi hơn hớn.

Cái gì náo nhiệt, kỳ thật là muốn hai người bọn họ trở về, cho bọn họ tặng tiền, cũng thuận tiện cho tiểu nữ nhi nhà nàng thêm chút ít thể diện. Như vậy, lão nhân gia về sau ở bên cạnh người phụ nữ càng có thể diện.

Trong lòng hừ lạnh một tiếng, Hạ Mộng vội vàng gật đầu: “Nếu là việc đại hỉ của Tam, nữ nhi đương nhiên muốn đi. Chỉ là... Vương gia hần có thể đi hay không, ta không thể xác định. Dù sao, Vương gia các người không phải là không biết, việc hần không thích hần sẽ không làm, ai cũng không làm gì hần được.”

“Ai nha, người bây giờ không phải là đang được hần cưng chiều sao? Ta nghe nói, hiện tại hần cái gì đều theo người, người muốn cái gì hần cũng cho người cái đó. Hiện tại, bất quá là một yêu cầu nho nhỏ mà thôi, người đề nghị hần cũng sẽ không cự tuyệt?” Lập tức cười lắc đầu, Bộ phu nhân vẻ mặt chắc chắn.

Ta khinh?

Cô nương ta phải cưng chiều, đó cũng là ta nỗ lực nhiều lần đổi lấy? Ta dựa vào cái gì lại dùng nỗ lực của chính mình mang đến rạng rỡ mặt các người cùng vinh dự? Huống chi, cô nương ta cũng không muốn cho các người xuân phong đắc ý?

Liền vội vàng lắc đầu, Hạ Mộng thấp giọng nói: “Đại nương, đều là người ngoài nói vậy, nữ nhi nào có bản lĩnh cao như vậy? Vương gia hần, các người sớm đã nghe thấy, ngay cả thái hậu cũng không chế trụ nổi hần, ta sao lại có thể?”

“A, như vậy a?” Nghe vậy, Bộ phu nhân trên mặt hiện lên thất vọng.

Bộ phụ thân cũng nhượng mảy: “Chỉ là người khác nói vậy à? Ta còn tưởng rằng...”

Hạ Mộng tiếp tục lắc đầu: “Nữ nhi cũng muốn để vương gia đối với ta ngoan ngoãn phục tùng. Nhưng, vậy ta cũng phải có bản lĩnh kia mới được a?”

“Ai? Bất kể thế nào, ít nhất hần tìm được người, dẫn người trở lại, bây giờ đối với người không tồi, kia là đủ rồi.” Thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn nhìn nữ nhân nhỏ nhất của mình, Bộ phụ thân mặt tràn đầy nghiêm túc, “Chỉ cần người sống tốt, hần cũng không có khi dễ người, đây cũng là điểm tốt nhất.”

Nghe vậy, trong nội tâm lại là rung động.

Hạ Mộng vội vàng cười gật đầu: “Cái này cha ngài yên tâm, vương gia hần đối với nữ nhi hoàn hảo, các phương diện cũng không có thiếu ta, cũng chưa từng khi dễ ta. Nữ nhi đối với cuộc sống hiện tại rất hài lòng.”

“Vậy là được rồi.” Vội vàng gạt đầu, Bộ phu thân lông mày giãn ra một chút.

Nhìn lại một chút bên kia, Bộ phu nhân hiển nhiên bị sự thật nàng nói ra đả kích, hiện tại cười không cười được, mà ngay cả lời nói cũng không nói ra được?

Rất thương tâm, rất thất vọng sao? Không thể từ trên thân ta mò được gì, cảm thấy chuyện này đến nỗi, đúng không?

Cười yếu ớt, Hạ Mộng quay lại, tiện tay cầm lấy một cái hộp: “Đại nương, đây là hộp trân châu nam hải thái hậu hôm nay ban thưởng cho ta, nghe nói trong suốt sáng chói, xuyên thành dây chuyền mang ở trên cổ rất tốt, người mang trở về, cho người làm thành dây chuyền cho Tam tỷ đeo. Để trên người nàng có thêm một món đồ trang sức đeo tay quý giá, nàng xuất giá trên mặt lại có quang.”

“Phải không?” Lập tức phấn chấn đi lên, Bộ phu nhân đem hộp tiếp nhận.

Chỉ là, lấy được lễ vật nữ nhi tặng ình, ánh mắt lại không nhìn được hướng cái rương chứa rất nhiều cái hộp nhìn sang.

“Nhu nhi, những vật này... Đều là thái hậu tặng cho người?”

“Đúng vậy?” Hạ Mộng cười gạt đầu, “Là chút ít kim ngân khí mãnh, là Ngọc Như Ý, dạ minh châu gì đó, rất nhiều, ta lại không phải dùng tới, đang đau đầu không biết nên bày nơi nào đây?”

Hai mắt lập tức sáng choang?

Bộ phu nhân đi tới gần vài bước. “Đã như vậy, vậy người không bằng - - ”

“Phu nhân?” Ở thời khắc mấu chốt, Bộ phu thân một câu cắt đứt, “Nhu nhi đã đưa cho Thiển Nhi lễ vật quý trọng như vậy, đủ rồi. Những vật này là thái hậu đưa cho Nhu nhi, đó chính là đồ của nàng, người không cần phải lại khoa tay múa chân. Vàng bạc người đồ trang sức đeo tay cũng không ít.”

Đúng là, nàng không có bằng Hạ Mộng, không lớn không tinh xảo a.

Hồi tưởng một chút, tựa hồ trong tay mình, trân phượng tinh xảo nhất quý trọng nhất, là của Hạ Mộng lần đầu lại mặt mang về đưa cho nàng, bị nàng từ trên mặt đất nhặt lên giấu đi?

Cẩn môi, Bộ phu nhân suy sụp hạ mặt, mặc dù không nói gì thêm. Thế nhưng một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm những thứ trong rương, không nói tiếng nào chờ đợi.

Hạ Mộng không khỏi cười lạnh.

“Đúng rồi? Ta thiếu chút nữa đã quên rồi, nếu Tam tỷ xuất giá, thân là mẫu thân Tam tỷ, đại nương cũng nên có vài món đồ trang sức mới đúng.” Vội vàng thuận theo gạt đầu, Hạ Mộng thuận tay lại cầm lấy một cái hộp, “Đây là đôi vòng tai thái hậu đã từng mang qua. Bất quá, ta cảm thấy hình thức có chút vẻ người lớn, đang suy nghĩ đưa cho ai. Hiện tại, nếu đại nương đã tới, vậy thì đưa cho ngài đi?”

“Tốt?”

Lập tức vui vẻ ra mặt, Bộ phu nhân một tay tiếp nhận cái hộp.

Đương kim thái hậu mang qua a? Kia nhất định là cực kỳ đẹp mắt. Nếu như mình đeo lên, cùng đám tỷ tỷ khoe khoang, vậy các nàng nguyên một đám sẽ cực hâm mộ? Mặt mũi của mình cũng sẽ lên theo?

“Phu nhân?”

Thấy thế, sắc mặt Bộ phu thân trầm xuống, chớp đem cái hộp đoạt mất. “Nhu nhi, đây là thái hậu thưởng cho người, người giữ lại. Người cho nhà đã nhiều.”

“Lão gia?” Lập tức, Bộ phu nhân lại không vui kêu lên.

Hạ Mộng cười yếu ớt. “Cha, không có việc gì. Ta nói, đôi vòng tai hình thức vô cùng người lớn, nữ nhi không thích hợp mang. Nếu đại nương hợp, vậy thì đưa cho nàng tốt lắm. Thái hậu đưa cho nữ nhi nhiều đồ như vậy, thiếu một hai vật, nàng cũng sẽ không để ý.”

“Chính vậy chính vậy. Đồ Nhu nhi không cần, ta tiếp thu có cái gì không đúng sao?” Vợ vàng lại đem cái hộp đoạt lại vào ngực, Bộ phu nhân vui tươi hơn hở.

“Người... Ai?”

Nghe vậy, sắc mặt Bộ phụ thân biến hóa, quay đầu thở dài.

“Thôi, người muốn cầm thì cầm đi? Nhu nhi, hôm nay chúng ta đã tới lâu rồi, trong nhà còn có việc, chúng ta cũng cần phải trở về. Tháng sau mười lăm, người nhất định phải đi a?”

Câu nói sau cùng, phảng phất khẩn cầu hèn mọn, khiến nội tâm Hạ Mộng không khỏi đau xót.

“Tốt, ta nhất định sẽ đi.”

“Ừ.” Được nghe lời ấy, Bộ phụ thân nhẹ xả giận, nhìn lại Bộ phu nhân, “Phu nhân, chúng ta đi thôi?”

“A? Hiện tại đã đi? Đúng là...” Hai mắt lưu luyến không rời nhìn về phía những hộp trong rương, Bộ phu nhân nhỏ giọng, “Nhu nhi cho Tam tỷ cùng ta lễ vật, nếu Đại tỷ Nhị tỷ biết rồi, chỉ sợ các nàng sẽ mất hứng?”

Ha ha, đây là đang biến tướng hướng nàng đòi cái gì sao? Hạ Mộng hiện đang tức giận, chỉ cười lạnh.

Bộ phụ thân nghe thấy, sắc mặt mãnh liệt chìm. “Người đủ rồi? Nhu nhi cũng là từ chỗ thái hậu được ít đồ, mình cũng đủ dùng, người đừng có đem đồ của nàng đều bóc lột đi? Nàng là vương phi, dầu gì cũng phải có mấy thứ đồ giữ thể diện chứ.”

“Không có chuyện gì.” Trong lòng bởi vì lời cha nói mà thoải mái không ít, Hạ Mộng liền vợ vàng lắc đầu, “Đại nương nói đúng, nếu đã cho đại nương cùng Tam tỷ lễ vật, nữ nhi đương nhiên cũng nên cho Đại tỷ cùng Nhị tỷ. Nếu không, không đối xử như nhau, các nàng nhất định sẽ tức giận.”

Liền xoay người, tiện tay cầm lấy hai cái hộp: “Đại nương, đồ vật trong này, nữ nhi còn chưa có mở ra. Bất quá, nếu là thái hậu tặng, khẳng định cũng có giá trị xa xỉ. Ngài vất vả một chuyến, giúp nữ nhi mang ra ngoài, đưa cho hai vị tỷ tỷ?”

“Không khổ cực không khổ cực, tâm ý của người, đại nương nhất định giúp người chuyển?” Liên tục gật đầu, con mắt Bộ phu nhân đều cười đến mất.

Hạ Mộng cũng đang cười, càng cười càng lạnh.

Bộ phụ thân trên mặt cũng chỉ cười khổ. “Nhu nhi, người không cần phải như vậy.”

“Cha, không có chuyện gì. Nữ nhi tại Bộ phủ sinh sống nhiều năm như vậy, toàn dựa vào các người nuôi ta từ nhỏ đến lớn như vậy. Hiện tại, nữ nhi đương nhiên muốn thật tốt hiếu kính các người.” Nhẹ nhàng cười, Hạ Mộng nhìn lại hướng phu nhân vui tươi hơn hở bên kia, “Hơn nữa, những vật này đối với nữ nhi mà nói quả thực không có gì. Chờ tháng sau, Tam tỷ xuất giá, nữ nhi nhất định còn có thể cho người đưa đến một phần đại lễ, sẽ làm Tam tỷ gả thuận lợi vui vẻ.”

“Tốt tốt?” Nghe nói như thế, Bộ phu nhân càng vui vẻ hơn, “Nhu nhi, người thật là một nha đầu tốt? Đại nương cũng biết, người sẽ không để Tam tỷ mất mặt gả ra cửa?”

“Đúng vậy?” Hạ Mộng mỉm cười gật đầu, gần từng chữ một, “Dù sao, có thể là lần cuối cùng nữ nhi trở về nhà mẹ đẻ.”

“Nhu nhi?”

Lời này lọt vào tai, Bộ phụ thân lập tức chau mày?

Hạ Mộng lại quay đầu lại. “Cha, làm sao vậy?”

“Người...”

“Ừ?”

“Tính?” Lắc đầu, Bộ phụ thân xoay người, “Phu nhân, hiện tại người hài lòng sao? Có thể đi rồi chưa?”

“Ừ, hài lòng. Lão gia, chúng ta đi thôi?” Liên tục không ngừng gật đầu như gà con mổ thóc, Bộ phu nhân chủ động kéo cánh tay hắn xoay người rời đi.

“A, đi thật là mau. Đem người vợ vét xong, mà ngay cả xem người một cái đều lười xem. Vì Bộ phu nhân này thật đúng là không thể làm người?” Chờ bọn họ vừa đi, Hạ Tình lập tức từ sau tấm bình phong đi ra. Xem phương hướng bọn họ rời đi, cười lạnh.

Hạ Mộng đứng thẳng, đặt mông ngồi trở lại, hai tay dùng sức xoa xoa khuôn mặt.

“Thiệt là, cười đến ta mặt đã cứng. Vì kia mặt khăng định so với ta càng đau.”

“Bất quá, thân ái.” Gom góp tới đây, Hạ Tình vẽ mặt tò mò vẽ mặt, “Người nói, câu nói cuối cùng kia, vị Bộ phu nhân nghe rõ sao? Vì sao ta có cảm giác, cho dù nàng nghe rõ cũng sẽ làm bộ như không hiểu?”

“Đó là chuyện của nàng, dù sao ta đã đem lời nói ra. Hơn nữa, ta nghĩ, cha biết rõ thâm ý trong đó.” Cười nhạt một tiếng, Hạ Mộng bưng chén lên bắt đầu uống trà.

Hạ Tình lập tức gật đầu. “Vây cũng đúng, người cha này cũng không tệ lắm. Chỉ là, ta có cảm giác hẳn tựa hồ không trấn được vị phu nhân này đâu?”

“Đó là chuyện của bọn họ.” Hừ lạnh một tiếng, Hạ Mộng khước miệng vĩnh lên cười lạnh, “Hiện tại, ta đối với bọn họ nhiều tiền tài như vậy, nhiều vô số, cộng lại, so với bọn họ những năm này cơm gạo nuôi ta còn nhiều hơn rất nhiều, hơn nữa đến lúc đó đưa quà tặng, chúng ta coi như là thanh toán xong. Từ nay về sau, ta sẽ không cùng bọn họ có bất kỳ liên lạc, nhất là bốn nữ nhân kia?”

“Đúng là, nếu như các nàng còn mặt dày mày dạn dựa tới đây?”

“Người cho rằng, ta sẽ để cho các nàng có cơ hội sao?” Xoay mình hiện lên một tia dị thường âm lãnh, Hạ Mộng một tay lấy chén trà đập trở về trên bàn trà, “Nếu đã nhiều lần như vậy các nàng còn không có nhớ kỹ, lại vẫn vọng tưởng từ trên người của ta ép giá. Như vậy, ta phải ngược lại hướng các nàng ép hết thấy khả năng rồi. Cô nương ta nhiều năm như vậy phí tinh thần tổn thất cộng lại cũng có một số lớn nha!”

“Tốt! Ta ủng hộ người.”

Vừa nghe lời này, cũng biết kế tiếp nhất định sẽ có không ít trò hay nhìn.

Hạ Tình trợn tròn hai mắt, tay nắm thành quyền, nghiễm nhiên so với nàng còn có ý chí chiến đấu sục sôi hơn.

Hạ Mộng lại chỉ cười, tựa đầu chuyển hướng ngoài cửa sổ - -

Xem ra, tương lai cuộc sống mình sau này sẽ có gọn sóng không ngừng, đặc sắc a?

194. Chương 195

Ngày hôm sau, lâm triều xong, Hoàng Phủ Nam Ninh nói lời giữ lời, đi theo hoàng đế vào tắm cung Vương thái hậu, hai huynh đệ cùng nhau hưởng nàng thỉnh an.

Sau đó, Hoàng Phủ Nam Ninh liền đứng dậy, di chuyển chân một cái, đi ra ngoài.

Từ đầu đến cuối, hẳn thật đúng là chỉ nói một câu.

Đang có mặt tại hiện trường, nhìn thấy tình cảnh này, Hạ Mộng quả thực sợ ngây người. Mà Vương thái hậu, nàng lại bị cảm động đến rối tinh rối mù - - bất kể thế nào, hẳn người con trai chủ động xuất hiện trước mặt mình, còn chủ động nói chuyện với mình a. Mẹ con chiến tranh lạnh, rốt cục tảng băng ngầm cũng tan.

Sau, ôm Hạ Mộng vừa khóc vừa cười, lão nhân gia lần nữa vung tay lên, thưởng cho nàng rất nhiều vàng bạc châu báu.

“Oa lạp lạp, bạn yêu à, bạn phát tài rồi. Thái hậu thưởng cho người nhiều đồ như vậy. Hiện tại những thứ này, so với phần thưởng nàng cho ta thì những thứ kia đã nhiều hơn rồi nha. Người thật lợi hại!” Ngồi trong núi châu báu, sờ cái này một cái, vui đùa cái kia một chút, Hạ Tình nhin không được cao giọng.

Đối diện với nàng, Hạ Mộng ngồi trên ghế, thông thả ung dung uống trà: “Thích không? Nghĩ muốn cái gì tùy tiện chọn, ta tặng người.”

“Ai, thân ái, người đừng coi tiền tài như cặn bã được không? Để người khác trông thấy như người vậy, bọn họ nhất định ghen tị muốn chết.” Nghe vậy, Hạ Tình khòe miệng bĩu lên, mặt tràn đầy hâm mộ ghen ghét.

Nghe vậy, Hạ Mộng tùy ý khoát tay: “Tùy tiện, ta đã sớm không quan tâm.”

“Người... Aiz..” Lần nữa nhịn không được lắc đầu, Hạ Tình để đồ xuống đi tới, “Nói, gần đây vị tướng gia đại nhân kia rất oán hận a. Ta đây là người ngoài cũng có thể cảm nhận được hằn đối với người là hận không thể đem người rút gân lột da - - lần trước hấn nhận đã kích đã khôi phục lại sao?”

“Đoán chừng là vậy.” Bĩu môi, Hạ Mộng nâng chén trà lên, thản nhiên uống.

Này là tư thái nhã nhặn lịch sự, thoát nhìn thật đúng là danh môn quý phụ.

Nàng bây giờ, tựa hồ so với quá khứ càng thêm trầm ổn.

Phát hiện điểm này, Hạ Tình không nhịn được nói: “Thân ái, người nói, nếu Bộ gia thấy được như người vậy, chỉ sợ các nàng cũng không dám lại nhận người. Người bây giờ, cơ hồ khôi phục mười phần bản tính trước kia, hoàn toàn khác với tiểu nha đầu khúm núm kia a.”

“No!” Nghe vậy, Hạ Mộng duỗi một ngón tay ra, trên phạm vi lớn đóng đưa một chút.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Hạ Tình khó hiểu.

Hạ Mộng mỉm cười: “Thân ái, ngàn vạn không cần coi thường những người khác da mặt dày. Các nàng sẽ không bởi vì ta có thay đổi mà bỏ cơ hội cùng ta làm thân.” Đặc biệt là, hiện tại danh tiếng của nàng còn đang lên.

“Vương phi, Bộ phu nhân cầu kiến.”

“Xem đi!” Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Nháy mắt, Hạ Mộng khoát tay, “Để cho nàng đi vào.”

“Oa!” Lập tức, Hạ Tình nhịn không được hô nhỏ một tiếng, “Nàng thật đúng là dám đến? Lần trước các người không phải là đều đã trở mặt sao?”

“Trong mắt ta, là trở mặt. Nhưng, nói không chừng việc này trong suy nghĩ của người ta lại là một cách nghĩ khác a.” Nhẹ nhàng cười một tiếng, nghe tiếng bước chân đến gần, Hạ Mộng đem chén trà để xuống, đứng dậy.

Hạ Tình vội vàng quay người lại, chạy đến phía sau tấm bình phong núp vào.

Sau đó, nhìn thấy Bộ phu nhân xuất hiện - - chỉ là, ở bên cạnh nàng, lại đi theo một người? Mà người kia - -

“Cha?”

Nhịn không được kêu ra tiếng.

Mặc kệ đối với mấy người mẹ con Bộ phu nhân có chán ghét. Nhưng vị này lại là phụ thân của mình ở thế giới này, Hạ Mộng chán ghét không đứng dậy.

“Nhu nhi?”

Nhìn thấy nàng, Bộ phu thân dừng lại.

Nhưng lập tức, một thân ảnh lao lên trước, đem hấn bỏ lại phía sau: “Nhu nhi, nữ nhi đáng thương a, người đã trở lại”

Ô ô ô, ô ô ô...

Một giây sau, thống khổ nước nử nghẹn ngào ở bên tai vang lên, Hạ Mộng còn có thể cảm nhận được y phục ướt sũng nước mắt, thấm trên da thịt nàng nóng ướt. Cảm giác này, cực kỳ khó chịu.

Vội vàng đẩy nàng ta ra: “Đại nương, có chuyện gì nói đi?”

“Người...”

Lập tức sững sờ, Bộ phu nhân trừng lớn hai mắt: “Người còn nhớ chúng ta?” Về mặt một bộ vạn phần kinh ngạc.

Nếu không thì sao? Nàng ngược lại muốn quên thời gian qua, nhưng biết làm sao đây, nàng cho tới bây giờ chính là người thù dai.

“Người là đại nương, ta làm sao có thể không nhớ đây?” Khóe miệng nở một nụ cười, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng, “Chỉ là, chỉ nhớ rõ người mà thôi. Chuyện lúc trước ta thực nhớ không rõ ràng lắm.”

“Phải không?” Lập tức, kinh ngạc trên mặt Bộ phu nhân biến đổi thành hết sức mừng rỡ.

Hạ Mộng cười gật đầu. “Đúng vậy? Chuyện đã qua, ta mặc dù nhớ lơ mờ không ít, nhưng về cha mẹ, không có bao nhiêu.” Cho nên, yên tâm đi. Người đã chủ động tìm tới tận cửa, ta nhất định sẽ cùng người hảo hảo vui đùa một chút.

“Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi.” Vội vàng thở phào nhẹ nhõm, Bộ phu nhân vỗ ngực âm thầm may mắn.

“Nhu nhi, người thật sự... Chuyện đã qua đều đã quên?” Sau đó, Bộ phụ thân bước nhanh lên phía trước, hé ra gương mặt tràn đầy đau lòng.

Khi mình đi vào thế giới này chỉ duy nhất phụ thân đã ỉn nhận tình cảm ấm áp, Hạ Mộng trong lòng chợt mềm nhũn. Nhưng, đã nói như vậy, nàng cũng chỉ có thể gật đầu: “Đúng vậy, quên cũng nhiều. Nhưng, cha đối với ta tốt, ta chưa từng quên.”

“Đó là đương nhiên. Chúng ta là cha mẹ người, chúng ta không đối với người tốt thì đối với người nào tốt?”

Vội vàng, Bộ phu nhân lại tiến lên, mặt mũi tràn đầy tươi cười lớn tiếng nói. Bất quá, tiếng nói tựa hồ quá lớn, phảng phất tận lực cường điệu cái gì đó.

Phụt!

Sau lưng, lập tức truyền đến tiếng Hạ Tĩnh nín cười.

Hạ Mộng khóe miệng cũng nhếch lên: “Đúng vậy, Đại nương cùng cha, những năm gần đây đều là các người chiếu cố ta, ta không thể nào quên.”

Hai chữ “chiếu cố” đúng là mang trọng âm.

Nhưng Bộ phu nhân không có nghe được, nàng tiếp tục cười đến vui vẻ. “Ha ha, Nhu nhi, người thật sự là đứa bé ngoan. Nương biết, người vẫn luôn là hài tử nhu thuận nghe lời.”

Ồ, hiện tại cũng bắt đầu tự xưng “Nương” rồi? Chỉ tiếc, nàng đời trước thêm đời này mệnh không tốt, có thể có một vị cực phẩm mẫu thân.

Bộ phụ thân đã hiểu, ngay lập tức mặt trầm xuống, một tay kéo Bộ phu nhân ra. “Nhu nhi, chúng ta hôm nay tới đây, thứ nhất là tới thăm người. Người hiện tại sống tốt, lại không có quên ta, vậy chúng ta an tâm.”

Hạ Mộng vội vàng cũng giương cao nụ cười chân thật: “Đa tạ cha quan tâm, nữ nhi đời này không thể quên ngài.” Bất quá, chỉ có lão nhân gia ngài thôi a.

Bộ phụ thân thỏa mãn gật đầu: “Ta biết rõ. Kỳ thật, người hồi kinh lâu như vậy, chúng ta chậm chạp không tới thăm người, là bởi vì chúng ta vướng vào hôn sự của Tam tỷ. Nếu không, chúng ta đã sớm tới thăm người.”

Di?

“Tam tỷ lập gia đình?” Hạ Mộng bị tin tức này cho khiếp sợ.

Nàng nhớ rõ, khi mình rời đi, tam tỷ kia một chút tin tức cũng không có, còn cả ngày lẫn đêm trông chờ nàng có thể tìm vài thanh niên tài tuấn trở lại cưới các nàng, cũng cho các nàng theo lên làm quý phu nhân, qua ngày tốt lành.

“Đúng vậy, Là mười lăm tháng sau. Hơn nửa năm người không có ở đây, Đại tỷ, Nhị tỷ cũng đã gả.” Gật đầu, Bộ phụ thân trầm giọng nói.

Không thể nào nhanh như vậy? Ngắn ngủi hơn nửa năm, bọn họ đã đem hai nữ nhi đều cho gả đi?

“Dù sao, Đại tỷ Nhị tỷ tuổi cũng không nhỏ. Nếu là chậm chễ, chỉ sợ ngay cả môn đăng hộ đối, người ta cũng tìm không được.” Gật đầu, Bộ phụ thân trong tiếng nói mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Nghe hắn nói như vậy, hai người kia chỉ có thể gả cho người bình thường sao?

Một giây sau, suy đoán của Hạ Mộng đã được Bộ phụ nhân lớn tiếng ồn ào xác nhận - -

“Đúng vậy. Vốn là chúng ta còn trông mong có thể thông qua người cho các nàng tìm nhà chồng tốt. Nhưng ai biết, người đột nhiên mất tích, hơn nửa là hơn nửa năm, chúng ta thực sợ người không về được? Cho nên... Lại nhìn Đại tỷ Nhị tỷ tuổi không nhỏ, đúng lúc có người tới cửa cầu hôn, liền cho các nàng gả luôn. Ai, Sớm biết rằng người sẽ trở lại, hôn sự của Tam tỷ chúng ta sẽ không lại nhanh như vậy định đoạt. Dù sao, nàng cũng chỉ hơn người nửa tuổi a.”

Hắc, còn không định hạ, vẫn chờ ta đi tìm nam nhân cho các người trèo cao? Hạ Mộng thật muốn cười.

Quá khứ nàng đã nếm qua nhiều thua thiệt, vị phu nhân này nàng làm sao lại không nhớ đến họ đây? Vô luận như thế nào, nàng cũng sẽ không giúp mẹ con các nàng làm bất cứ chuyện gì, phải không? Lấy ơn báo oán, đây không phải là tác phong của Hạ Mộng nàng.

“Thôi, nếu đã cũng đã định ra rồi, còn nói những thứ này làm gì.” Bộ phụ thân xua ý nghĩ, liền lắc đầu, nhìn lại Hạ Mộng, “Nhu nhi, lần này chúng ta tới mục đích thứ hai, chính là báo cho người một tiếng việc Tam tỷ xuất giá. Người đã không tới dự hôn sự của Đại tỷ Nhị tỷ, hiện tại người chỉ còn lại một tỷ tỷ, những ngày an nhàn của nàng, thế nào người cũng phải tới mới được.”

“Đúng vậy đúng vậy. Nhu nhi, ngày mười lăm tháng sau, người nhất định phải đi, cùng vương gia đến a. Mọi người cùng nhau náo nhiệt một chút.” Vợ vàng gật đầu, Bộ phụ nhân vui tươi hơn hở.

Cái gì náo nhiệt, kỳ thật là muốn hai người bọn họ trở về, tặng phong bao đỏ cho bọn họ, cũng thuận tiện cho tiểu nữ nhi nhà nàng thêm chút ít thể diện. Như vậy, lão nhân gia về sau ở bên cạnh người phụ nữ càng có thể diện.

Trong lòng hừ lạnh một tiếng, Hạ Mộng vợ vàng gật đầu: “Nếu là việc đại hỉ của Tam tỷ, nữ nhi đương nhiên phải đi. Chỉ là... Vương gia hắn có thể đi hay không, ta không thể xác định. Dù sao, Vương gia các người không phải là không biết, việc hắn không thích hắn sẽ không làm, ai cũng không làm gì hắn được.”

“Ai nha, người bây giờ không phải là đang được hắn cưng chiều sao? Ta nghe nói, hiện tại hắn cái gì đều theo người, người muốn cái gì hắn cũng cho người cái đó. Hiện tại, bất quá là một yêu cầu nho nhỏ mà thôi, người đề nghị hắn cũng sẽ không cự tuyệt.” Lập tức cười lắc đầu, Bộ phụ nhân vẻ mặt chắc chắn.

Ta khinh?

Cô nương ta phải cưng chiều, đó cũng là ta nỗ lực nhiều lần đổi lấy? Ta dựa vào cái gì lại dùng nỗ lực của chính mình mang đến rạng rỡ cho các người cùng vinh dự? Huống chi, cô nương ta cũng không muốn cho các người xuân phong đắc ý.

Liền vợ vàng lắc đầu, Hạ Mộng thấp giọng nói: “Đại nương, đều là người ngoài nói vậy, nữ nhi nào có bản lĩnh cao như vậy. Vương gia hắn, các người sớm đã nghe thấy, ngay cả thái hậu cũng không chế trụ nổi hắn, ta sao lại có thể?”

“A, như vậy a?” Nghe vậy, Bộ phụ nhân trên mặt hiện lên thất vọng.

Bộ phụ thân cũng nhượng mày: “Chỉ là người khác nói vậy à? Ta còn tưởng rằng...”

Hạ Mộng tiếp tục lắc đầu: “Nữ nhi cũng muốn để vương gia đối với ta ngoan ngoãn phục tùng. Nhưng, vậy ta cũng phải có bản lĩnh kia mới được a.”

“Ai, Bất kể thế nào, ít nhất hẳn tìm được người, dẫn người trở lại, bây giờ đối với người không tôi, kia là đủ rồi.” Thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn nhìn nữ nhân nhỏ nhất của mình, Bộ phu thân mặt tràn đầy nghiêm túc, “Chỉ cần người sống tốt, hẳn cũng không có khi dễ người, đây cũng là điểm tốt nhất.”

Nghe vậy, trong nội tâm lại là rung động.

Hạ Mộng vội vàng cười gật đầu: “Cái này cha ngài yên tâm, vương gia hẳn đối với nữ nhi hoàn hảo, các phương diện cũng không có để ta thiếu thốn cái gì, cũng chưa từng khi dễ ta. Nữ nhi đối với cuộc sống hiện tại rất hài lòng.”

“Vậy là được rồi.” Vội vàng gật đầu, Bộ phu thân lông mày giãn ra một chút.

Nhìn lại một chút bên kia, Bộ phu nhân hiển nhiên bị sự thật nàng nói ra đả kích, hiện tại cười không cười được, mà ngay cả lời nói cũng không nói ra được.

Rất thương tâm, rất thất vọng sao? Không thể từ trên thân ta lấy được gì, cảm thấy chuyến đi lần này là đến uống phí, đúng không?

Cười yếu ớt, Hạ Mộng quay lại, tiện tay cầm lấy một cái hộp: “Đại nương, đây là hộp trân châu nam hải thái hậu hôm nay ban thưởng cho ta, nghe nói trong suốt sáng chói, xuyên thành dây chuyền mang ở trên cổ rất tốt, người mang trở về, cho người làm thành dây chuyền cho Tam tỷ đeo. Để trên người nàng có thêm một món đồ trang sức đeo tay quý giá, nàng xuất giá trên mặt lại có quang.”

“Phải không?” Lập tức phấn chấn đi lên, Bộ phu nhân đem hộp tiếp nhận.

Chỉ là, lấy được lễ vật nữ nhi tặng ình, ánh mắt lại không nhìn được hướng cái rương chứa rất nhiều cái hộp nhìn sang.

“Nhu nhi, những vật này... Đều là thái hậu tặng cho người?”

“Đúng vậy” Hạ Mộng cười gật đầu, “Là chút ít kim ngân khí mệnh, như Ngọc Như Ý, dạ minh châu gì đó, rất nhiều, ta lại không dùng tới, đang đau đầu không biết nên bày nơi nào đây?”

Hai mắt bà ta lập tức sáng rõ.

Bộ phu nhân tới gần vài bước. “Đã như vậy, vậy người không bằng - - ”

“Phu nhân!” Ở thời khắc mấu chốt, Bộ phu thân một câu cắt đứt, “Nhu nhi đã đưa cho Thiên Nhi lễ vật quý trọng như vậy, đủ rồi. Những vật này là thái hậu đưa cho Nhu nhi, đó chính là đồ của nàng, người không cần phải lại khoa tay múa chân. Vàng bạc người đồ trang sức đeo tay cũng không ít.”

Đúng vậy, nhưng nàng không có bằng Hạ Mộng, không lớn không tinh xảo a.

Hồi tưởng một chút, tựa hồ trong tay mình, trân phượng tinh xảo nhất quý trọng nhất, là của Hạ Mộng lần đầu lại mặt mang về đưa cho nàng, bị nàng từ trên mặt đất nhặt lên giấu đi.

Cẩn môi, Bộ phu nhân suy sụp hạ mặt, mặc dù không nói gì thêm. Thế nhưng một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm những thứ trong rương, không nói tiếng nào chờ đợi.

Hạ Mộng không khỏi cười lạnh.

“Đúng rồi, Ta thiếu chút nữa đã quên mất, nếu Tam tỷ xuất giá, thân là mẫu thân Tam tỷ, đại nương cũng nên có vài món đồ trang sức mới đúng.” Vội vàng thuận theo gật đầu, Hạ Mộng thuận tay lại cầm lấy một cái hộp, “Đây là đôi vòng tai thái hậu đã từng mang qua. Bất quá, ta cảm thấy hình thức có chút vẻ người lớn, đang suy nghĩ đưa cho ai. Hiện tại, nếu đại nương đã tới, vậy thì đưa cho ngài đi?”

“Thật sao?”

Lập tức vui vẻ ra mặt, Bộ phu nhân một tay tiếp nhận cái hộp.

Đương kim thái hậu mang qua a. Kia nhất định là cực kỳ đẹp mắt. Nếu như mình đeo lên, cùng đám tỷ tỷ khoe khoang, vậy các nàng nguyên một đám sẽ cực hâm mộ? Mặt mũi của mình cũng sẽ lên theo?

“Phu nhân?”

Thấy thế, sắc mặt Bộ phụ thân trầm xuống, đem cái hộp đoạt mất. “Nhu nhi, đây là thái hậu thưởng cho người, người giữ lại. Người cho nhà đã nhiều.”

“Lão gia?” Lập tức, Bộ phụ nhân lại không vui kêu lên.

Hạ Mộng cười yếu ớt. “Cha, không có việc gì. Ta nói, đôi vòng tai hình thức vô cùng người lớn, nữ nhi không thích hợp mang. Nếu đại nương hợp, vậy thì đưa cho nàng tốt lắm. Thái hậu đưa cho nữ nhi nhiều đồ như vậy, thiếu một hai vật, nàng cũng sẽ không để ý.”

“Chính vậy chính vậy. Đồ Nhu nhi không cần, ta tiếp thu có cái gì không đúng sao?” Vội vàng lại đem cái hộp đoạt lại vào ngực, Bộ phụ nhân vui tươi hơn hớn.

“Người... Aiz..”

Nghe vậy, sắc mặt Bộ phụ thân biến hóa, quay đầu thở dài.

“Thôi, người muốn cầm thì cầm đi. Nhu nhi, cũng muộn rồi, trong nhà còn có việc, chúng ta cũng cần phải trở về. Tháng sau mười lăm, người nhất định phải đi a.”

Câu nói sau cùng, phảng phất khẩn cầu hèn mọn, khiến nội tâm Hạ Mộng không khỏi đau xót.

“Tốt, ta nhất định sẽ đi.”

“Ừ.” Được nghe lời ấy, Bộ phụ thân nhẹ xả giận, nhìn lại Bộ phụ nhân, “Phụ nhân, chúng ta đi thôi”

“A? Hiện tại đã đi? Đúng là...” Hai mắt lưu luyến không rời nhìn về phía những hộp trong rương, Bộ phụ nhân nhỏ giọng, “Nhu nhi cho Tam tỷ cùng ta lễ vật, nếu Đại tỷ Nhị tỷ biết rồi, chỉ sợ các nàng sẽ mất hứng.”

Ha ha, đây là đang biến tướng hướng nàng đòi cái gì sao? Hạ Mộng hiện đang tức giận, chỉ cười lạnh.

Bộ phụ thân nghe thấy, sắc mặt mãnh liệt chìm. “Người đủ rồi, Nhu nhi cũng là từ chỗ thái hậu được ít đồ, mình cũng đủ dùng, người đừng có đem đồ của nàng đều muốn lấy đi hết. Nàng là vương phi, dầu gì cũng phải có mấy thứ đồ giữ thể diện chứ.”

“Không có chuyện gì.” Trong lòng bởi vì lời cha nói mà thoải mái không ít, Hạ Mộng liền vội vàng lắc đầu, “Đại nương nói đúng, nếu đã cho đại nương cùng Tam tỷ lễ vật, nữ nhi đương nhiên cũng nên cho Đại tỷ cùng Nhị tỷ. Nếu không, không đối xử như nhau, các nàng nhất định sẽ tức giận.”

Liên xoay người, tiện tay cầm lấy hai cái hộp: “Đại nương, đồ vật trong này, nữ nhi còn chưa có mở ra. Bất quá, nếu là thái hậu tặng, khẳng định cũng có giá trị xa xỉ. Ngài vất vả một chuyến, giúp nữ nhi mang ra ngoài, đưa cho hai vị tỷ tỷ được chứ?”

“Không khổ cực không khổ cực, tâm ý của người, đại nương nhất định giúp người chuyển.” Liên tục gật đầu, con mắt Bộ phụ nhân đều cười đến híp mắt.

Hạ Mộng cũng đang cười, càng cười càng lạnh.

Bộ phụ thân trên mặt cũng chỉ cười khổ. “Nhu nhi, người không cần phải như vậy.”

“Cha, không có chuyện gì. Nữ nhi tại Bộ phủ sinh sống nhiều năm như vậy, toàn dựa vào các người nuôi ta từ nhỏ đến lớn như vậy. Hiện tại, nữ nhi đương nhiên muốn thật tốt hiếu kính các người.” Nhẹ nhàng cười, Hạ Mộng nhìn lại hướng phụ nhân vui tươi hơn hớn bên kia, “Hơn nữa, những vật này đối với nữ nhi mà nói quả thực không có gì. Chờ tháng sau, Tam tỷ xuất giá, nữ nhi nhất định còn có thể cho người đưa đến một phần đại lễ, sẽ làm Tam tỷ gả thuận lợi vui vẻ.”

“Tốt tốt.” Nghe nói như thế, Bộ phụ nhân càng vui vẻ hơn, “Nhu nhi, người thật là một nha đầu tốt. Đại nương cũng biết, người sẽ không để Tam tỷ mất mặt gả ra cửa.”

“Đúng vậy.” Hạ Mộng mỉm cười gật đầu, gần từng chữ một, “Dù sao, có thể là lần cuối cùng nữ nhi trở về nhà mẹ đẻ.”

“Nhu nhi?”

Lời này lọt vào tai, Bộ phụ thân lập tức chau mày.

Hạ Mộng lại quay đầu lại. “Cha, làm sao vậy?”

“Người...”

“Ừ?”

“Không có gì!” Lắc đầu, Bộ phụ thân xoay người, “Phu nhân, hiện tại người hài lòng sao? Có thể đi được rồi chứ?”

“Ừ, hài lòng. Lão gia, chúng ta đi thôi.” Liên tục không ngừng gật đầu như gà con mổ thóc, Bộ phu nhân chủ động kéo cánh tay hắn xoay người rời đi.

“A, đi thật là mau. Đem người vợ vét xong, mà ngay cả xem người một cái đều lười xem. Vì Bộ phu nhân này thật đúng là không thể làm người.” Chờ bọn họ vừa đi, Hạ Tình lập tức từ sau tấm bình phong đi ra. Xem phương hướng bọn họ rời đi, cười lạnh.

Hạ Mộng đứng thẳng, đặt mông ngồi trở lại, hai tay dùng sức xoa xoa khuôn mặt.

“Thiệt là, cười đến ta mặt đã cứng. Vì kia mặt khăng định so với ta càng đau.”

“Bất quá, thân ái.” Gom góp tới đây, Hạ Tình vẽ mặt tò mò vẽ mặt, “Người nói, câu nói cuối cùng kia, vị Bộ phu nhân nghe rõ sao? Vì sao ta có cảm giác, cho dù nàng nghe rõ cũng sẽ làm bộ như không hiểu?”

“Đó là chuyện của nàng, dù sao ta đã đem lời nói ra. Hơn nữa, ta nghĩ, cha biết rõ thâm ý trong đó.” Cười nhạt một tiếng, Hạ Mộng bưng chén lên bắt đầu uống trà.

Hạ Tình lập tức gật đầu. “Vậy cũng đúng, người cha này cũng không tệ lắm. Chỉ là, ta có cảm giác hắn tựa hồ không trấn áp được vị phu nhân này đâu.”

“Đó là chuyện của bọn họ.” Hừ lạnh một tiếng, Hạ Mộng khước miệng vẽ lên cười lạnh, “Hiện tại, ta đối với bọn họ nhiều tiền tài như vậy, nhiều vô số, cộng lại, so với bọn họ những năm này cơm gạo nuôi ta còn nhiều hơn rất nhiều, hơn nữa đến lúc đó đưa quà tặng, chúng ta coi như là thanh toán xong. Từ nay về sau, ta sẽ không cùng bọn họ có bất kỳ liên lạc, nhất là bốn nữ nhân kia”

“Đúng là, nếu như các nàng còn mặt dày mày dạn dựa tới đây?”

“Người cho rằng, ta sẽ để cho các nàng có cơ hội sao?” Xoay mình hiện lên một tia dị thường âm lãnh, Hạ Mộng một tay lấy chén trà đập trở về trên bàn trà, “Nếu đã nhiều lần như vậy các nàng còn không có nhớ kỹ, lại vẫn vọng tưởng từ trên người của ta ép giá. Như vậy, ta phải ngược lại hướng các nàng ép hết thấy khả năng rồi. Cô nương ta nhiều năm như vậy phí tinh thần tổn thất cộng lại cũng có một số lớn nha!”

“Tốt! Ta ủng hộ người.”

Vừa nghe lời này, cũng biết kế tiếp nhất định sẽ có không ít trò hay nhìn.

Hạ Tình tròn tròn hai mắt, tay nắm thành quyền, nghiễm nhiên so với nàng còn có ý chí chiến đấu sục sôi hơn.

Hạ Mộng lại chỉ cười, tựa đầu chuyển hướng ngoài cửa sổ - -

Xem ra, tương lai cuộc sống mình sau này sẽ có gọn sóng không ngừng, đặc sắc a.

195. Chương 196: Lôi Kéo Đồng Bọn

Sau khi vợ chồng Bộ gia rời đi không bao lâu, Hoàng Phủ Nam Ninh đã trở lại, bên cạnh còn đi theo một gương mặt xinh xắn Lý Như Phong.

“Vương gia”

Nghe được nha hoàn truyền đến, Hạ Mộng vội vàng nghênh đón.

“Tiểu bạch thỏ”

Mỗi ngày thông lệ một lần yêu thương nhưng nhớ, Hoàng Phủ Nam Ninh đương nhiên mừng rỡ tiếp nhận, liền dang hai tay đem nàng ôm vào trong ngực. Tận tình hưởng thụ ôn nhu, khoe miệng nhếch lên, nâng lên đầu nhỏ của nàng: “Hôm nay như thế nào? Có người khi dễ người hay không?”

“Rất tốt, không có a” Hạ Mộng vội vàng gật đầu, lại lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi.” Vừa cười, Hoàng Phủ Nam Ninh véo nhẹ khuôn mặt nàng.

“Vương gia?” Tựa hồ bị hấn kéo có chút đau, Hạ Mộng đẩy ra tay hấn, cúi đầu thẹn thùng cười yếu ớt.

Hai vợ chồng thân mật một cách tự nhiên, khiến nguyên một đám hâm mộ phải nghiêng răng ken két.

“Nha” Sau khi cùng hấn quần quýt chào hỏi, Hạ Mộng tựa hồ mới nghĩ tới, vội vàng buông Hoàng Phủ Nam Ninh, đối với kẻ phía sau hấn hành lễ, “Lý tướng gia, người lại tới nữa rồi.”

“Đúng vậy, ta lại tới nữa rồi.” Trên mặt nặn ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, Lý Như Phong nghiêng răng nghiêng lợi.

Xem ra, cho tới bây giờ cơn giận còn chưa tan.

Ai, quả nhiên là nam nhân có một khuôn mặt nữ nhân cộng thêm lòng của nữ nhân. Hạ Mộng bĩu môi.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức nở nụ cười, ôm vai nàng: “Tiểu bạch thỏ, người không biết, kể từ khi nghe hấn nói kiên quyết sẽ không cưới Vân nhi, mẫu thân hấn liền giận hấn, cho tới bây giờ cũng không để ý đến hấn. Thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn hấn cái nào, bây giờ còn nháo phải đi vào chùa, về sau cũng sẽ không trở về, chết già cũng không thấy con bất hiếu này. Cho nên, vì việc này, mấy ngày qua hấn vẫn bận sút đầu mẻ trán, cũng không có tới đây.”

Hết thấy đều là người làm hại. Người ra chủ ý thôi, hiện tại hại ta thật thâm.

Hoàng Phủ Nam Ninh nói, Lý Như Phong lập tức lạnh lùng quét mắt qua một cái. Nếu như ánh mắt có thể biến đổi thành lưỡi dao sắc bén, Hạ Mộng khẳng định nàng sớm bị thiên đao vạn quả.

Chỉ tiếc, hết thấy chỉ là ảo tưởng mà thôi. Hiện tại nàng còn sống không phải sao.

Cho nên, Hạ Mộng còn tiếp tục cười: “Tướng gia, người thật đáng thương. Như vậy hiện tại, lệnh đường ở nơi nào? Trong chùa sao?”

“Không có.” Lý Như Phong lạnh giọng trả lời.

“A!” Hạ Mộng lập tức nháy mắt, “Kia... Người đáp ứng cưới Vân nhi?”

“Không thể nào!”

Trong mắt mang theo ý sâu, Lý Như Phong hàm răng cắn kẽo kẹt kẽo kẹt.

“Đó là...”

“Thái hậu bởi vì cảm thấy một mình trong cung nhàm chán, đón mẫu thân ta vào cùng nàng vài ngày.” Cơ hồ đã đem răng cắn nát, Lý Như Phong gần từng chữ một.

Thì ra là như vậy. Hạ Mộng hiểu rõ gật đầu, lại thương cảm nhìn hấn một cái: “Tướng gia đáng thương, người thật sự là mệnh khổ. Những ngày tiếp theo, người nhất định sẽ khó sống.”

“Cảm ơn vương phi nhắc nhở.” Gian nan từ trong kẽ răng nặn ra một câu nói, móng tay Lý Như Phong nắm chặt đến nỗi vào sâu trong thịt.

Hạ Mộng vẫn còn nhún vai. “Không cần khách khí, ta cũng chỉ là nói thật.”

Nữ nhân này...

Nàng có cần phải đánh hấn vào tảng mười tám địa ngục không? Không thể để hấn thừa dịp này thở một hơi sao? Lý Như Phong muốn giết nàng một trăm lẻ tám lần.

“Ha ha ha” Nghe được đối thoại của bọn họ, Hoàng Phủ Nam Ninh lại háng giọng cười ha ha, “Tiểu bạch thỏ, đây là chuyện thương tâm của Như Phong, người cũng đừng có lại kích thích hắn. Không phải vậy... Đúng rồi, người mau nghĩ xem làm sao có thể thuyết phục mẫu thân hắn cùng hắn không ly khai? Người không phải là rất nhiều ý tưởng à?”

“Không cần”

Không đợi Hạ Mộng nói chuyện, Lý Như Phong vội vàng liền mở miệng cự tuyệt. Hắn cũng không dám để nàng hỗ trợ nghĩ kế, chỉ sợ nàng vừa đưa chủ ý, mẫu thân hắn lập tức liền từ trong hoàng cung đi ra, thu thập đồ đạc tiến thẳng đến chùa. Hơn nữa cho dù chính mình có quỳ xuống cầu xin cũng không thềm trở lại.

“Như Phong?” Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh nhướn mày.

Lý Như Phong xoay đầu. “Vương gia, việc này người không cần phải lo lắng. Ta tự có biện pháp giải quyết.”

“Phải không? Vậy người vì cái gì gần đây liên tục...”

“Vương gia” Hắn có phải hay không đi theo nữ nhân này học xấu? Lại cũng bắt đầu bỏ đá xuống giếng? Lý Như Phong hậm hực quát khẽ.

Hoàng Phủ Nam Ninh sững sờ: “Như Phong, người...”

“Tứ tẩu! Tứ tẩu!”

Đang bàn chuyện, chợt nghe tiếng bước chân dồn dập, cộng thêm tiếng thiếu nữ khẽ gọi truyền đến, Nam Vân công chúa xuất hiện.

“Tứ tẩu, ta - - a, Tứ ca, người ở đây?”

Vốn là nghĩ tìm Hạ Mộng. Nhưng, khi nhìn thấy Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Lý Như Phong, cước bộ của nàng lập tức dừng lại, nụ cười trên mặt cứng đờ, vội vàng cúi đầu.

“Vân nhi? Người tới làm gì?” Nhìn thấy sự xuất hiện của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh nhướn mày, không vui hỏi.

“Ta tới tìm Tứ tẩu a” Nhỏ giọng nói, Nam Vân công chúa len lén nhìn Hạ Mộng, nhưng ánh mắt lập tức lại bị Lý Như Phong hút mất.

“Công chúa.” Nhìn thấy nàng, lại nghĩ tới hoàn cảnh đáng thương của mình bây giờ, Lý Như Phong giọng nói thật sự không khá hơn chút nào - - đây hết thảy mọi việc nàng cũng có phần. Hắn không thể không giận.

“Như Phong ca ca... Không đúng, Lý tướng gia.” Vội vàng quay đầu, Nam Vân công chúa thấp giọng nói, “Chuyện của mẫu thân người, người không cần lo lắng, ta đã cùng nàng nói rõ. Thân phận địa vị của chúng ta chênh lệch khá xa, không thể xứng đôi, hoàng huynh cũng tìm kiếm cho ta vương tôn quý tộc môn đăng hộ đối lập thành hôn sự, chuyện này là ta chủ động rút khỏi, cùng người không có quan hệ, nàng đã không còn tức giận, cũng sẽ không rời đi, người cứ yên tâm đi.”

“Thật vậy chăng?”

Nghe vậy, sắc mặt Lý Như Phong lập tức dễ nhìn không ít, vội vàng liền hỏi.

Về mặt hắn mừng rỡ lẫn nữa làm nàng bị thương. Khuôn mặt Nam Vân công chúa xệ xuống, nhẹ nhàng gật đầu: “Là thật.”

“Đa tạ công chúa.”

“Không cần khách khí.” Bốn chữ này nói ra, đã có vài phần ghen ngào.

Hạ Mộng đã hiểu, vội vàng đẩy Hoàng Phủ Nam Ninh ra, kéo tay của nàng: “Vân nhi, nếu đã đến đây, vậy chúng ta đi ra phía sau ngồi đi. Ta chuẩn bị chút ít đồ ăn, người ném thử, được hay không?”

“Ừ.” Cúi đầu, cổ nén nước mắt sắp từ hốc mắt rơi xuống, Nam Vân công chúa ngay cả lời nói cũng không dám nói.

“Tiểu bạch thổ?” Nghe nói như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh lại không cao hứng.

Hắn mới vừa trở về, nàng rõ ràng không cùng hắn, lại muốn đi cùng nha đầu kia?

Gì chứ! Xú nam nhân, có thể hay không tùy chỗ ghen a.

Trong lòng tức giận thở dài, Hạ Mộng vẫn phải nhắc lên khuôn mặt tươi cười: “Vương gia, nếu đã tướng gia đến đây, ngài hãy bồi cùng hắn đi. Hiện tại Vân nhi tâm tình không được tốt, ta đi khai đạo nàng. Thuận tiện, ta cũng đi chuẩn bị cho các người điểm tâm, một lát sẽ đích thân mang qua cho các người, ngài thấy thế nào?”

Này còn không được sao?

Hoàng Phủ Nam Ninh không cao hứng gật đầu: “Không cho phép vắng mặt quá lâu.”

“Biết rồi.”

Liên tục gật đầu, Hạ Mộng kéo Nam Vân công chúa: “Vân nhi, chúng ta đi thôi.” Lại đối với Hạ Tình vẫy tay, “Tiểu Tình, cùng nhau.”

“Tốt.” Vội vàng gật đầu, Hạ Tình nhắc váy đuổi kịp, “Vương gia, tướng gia, tiểu nữ cáo lui”

“Vương gia.”

Mắt thấy ba nữ nhân ở cạnh mình biến mất, nội tâm Lý Như Phong vừa thoải mái một chút bỗng nhiên lại có gì khó hiểu.

“Làm gì?” Quay đầu lại, sắc mặt Hoàng Phủ Nam Ninh không được tốt.

“Người thực yên tâm Vương phi cùng Tô mỹ nhân rời đi?”

“Nếu không sao?”

“Chẳng lẽ, người sẽ không sợ các nàng bí mật mưu đồ gì sao?”

“Ha ha, mấy người các nàng, có thể có mưu đồ bí mật gì. Bất quá là việc vặt của nữ nhân mà thôi, chúng ta không dính vào là tốt nhất.” Khoát tay, Hoàng Phủ Nam Ninh hiển nhiên đối với lời của hắn chẳng thêm ngó tới.

Lý Như Phong lại đem gương mặt xinh đẹp nhả lại: “Vương gia, trải qua dạy dỗ, chẳng lẽ người vẫn xem thường nữ nhân sao?”

“Chẳng lẽ ta cần phải coi trọng các nàng sao?”

“Cái này... Cho dù những nữ nhân khác người xem thường, nhưng Vương phi người nên coi trọng đi.”

“A, vậy cũng được. Tiểu bạch thổ là nữ nhân duy nhất đời này ta thấy thuận mắt.”

Hắn lại còn cười? Hơn nữa còn là dị thường hưởng thụ, phảng phất rơi vào bể tình, cái loại nam nhân ngây ngốc, thật khiến người ta hận không thể một cước đá hắn.

Lý Như Phong điên mất rồi. “Ta... Ta không phải là ý này”

“Vậy người có ý gì?”

“Ta... Thôi, nhiều lời vô ích, chúng ta đi xem một chút sẽ biết”

Không nhiều lời, cầm cổ tay hắn kéo đi.

“Đi nơi nào?” Đi theo hắn, Hoàng Phủ Nam Ninh nhin không được hỏi.

Lý Như Phong cũng không trả lời, chỉ là đáp. “Đi theo ta sẽ biết.”

== ta là đường ranh giới ==

tiểu bạch thổ tiếp tục tà ác

“Tứ tẩu?”

Bên này, khi ba nữ nhân đi vào phòng ngủ của Hạ Mộng cùng Hoàng Phủ Nam Ninh, Nam Vân công chúa rất cục rất cuộc kềm nén không được, một tiếng hô to, hai hàng nước mắt trắng xanh từ khóe mắt lăn xuống, nàng chui vào trong lòng Hạ Mộng khóc lớn lên.

Sớm đoán được nàng sẽ như thế. Hạ Mộng vội vàng ôm lấy nàng, sau lưng nàng vỗ nhẹ vài cái: “Đứa bé ngoan, người rất thương tâm đúng không? Thương tâm thì khóc đi. Tẩu ở cạnh người.”

“Oa oa oa...”

Vì vậy, Nam Vân công chúa khóc lớn lên.

Hạ Mộng nhượng mảy, vỗ nhẹ nhẹ phía sau lưng nàng, chậm rãi chờ nàng khóc đủ rồi, thanh âm nhỏ dần, mới đưa nàng đến ghế ngồi xuống. “Hiện tại, tâm tình đỡ hơn chưa?”

Nam Vân công chúa nhẹ nhàng lắc đầu.

“Aiz” Thấy thế, Hạ Mộng cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, đưa khăn cho nàng lau đi nước mắt trên mặt.

“Người đứa bé này a? Tại sao cho tới bây giờ còn đối với hần tình sâu vô cùng? Chẳng lẽ người không biết, hần... Aiz”

“Ta biết rõ hần không thích ta. Nhưng, ta thật không biết hần rõ ràng đối với ta chán ghét như vậy a. Đặc biệt là, vừa rồi hần còn cười. Hần không thể chờ ta đi hãy cười sao? Hần không thể chờ đợi được, cũng không nên trước mặt ta bật cười. Chẳng lẽ hần không biết ta sẽ thương tâm? Dầu gì hôm nay ta còn làm chuyện tốt cho hần? Hần lại còn tổn thương ta? Ô...”

Thấp giọng nức nở, hai giọt nước mắt chùng hạt đậu từ khóe mắt nàng lăn xuống.

Hạ Mộng nhìn đau lòng muốn chết.

Vội vàng sờ sờ đầu nhỏ của nàng. “Đứa bé ngoan, đừng khóc. Vì một người nam nhân như vậy, không đáng a?”

“Ta biết rõ.” Hút hút mũi, Nam Vân công chúa chủ động tiếp nhận khăn trên mặt lau lung tung, “Đây là việc cuối cùng ta làm cho hần. Từ nay về sau, ta cùng hần nhất đao lưỡng đoạn, cả đời không qua lại với nhau.”

“Tốt.”

Này mới đúng, Hạ Mộng vội vàng vỗ tay.

“Ô...”

Nhưng lập tức, Nam Vân công chúa miệng lại méo, thương tâm chảy xuống hai hàng nước mắt.

“Tứ tẩu” Lăn nữa lao vào lòng nàng, thương tâm hô, “Ta còn khó chịu a”

“Kỳ thật, công chúa, người thật sự không cần như thế.” Mắt thấy nàng thương tâm gần chết, Hạ Tĩnh tâm tình cũng âm trầm xuống, nhẹ nhàng lắc đầu nói.

“Ừ?” Nam Vân công chúa lập tức ngẩng ra, chớp chớp hai đôi còn hiện ra lệ quang trường vương lên lông mi.

Hạ Tĩnh khóe miệng nhếch lên. “Ta nói là sự thật a. Mặc kệ người thích hần bao nhiêu, đối với hần có bao nhiêu nỗ lực, bây giờ còn vì hần chảy xuống bao nhiêu nước mắt, đều là vô dụng. Vô luận như thế nào, đời này chắc chắn sẽ không thích người”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì hần căn bản cũng không thích nữ nhân a”

“Cái gì?”

Lập tức, Nam Vân công chúa ngốc trệ.

“Thật sự.” Vội vàng gạt đầu, Hạ Tĩnh chỉ Hạ Mộng bên kia, “Tứ tẩu người cũng biết.”

“Tứ tẩu?” Vội vàng đem đầu chuyển hướng Hạ Mộng bên này.

Hạ Tình lập tức ở phía bên nàng nháy nháy mắt, le lưỡi, làm mặt quỷ.

Hạ Mộng vô lực.“Ta... Aiz, Vân nhi, kỳ thật, chuyện này ta thật sự không có ý định nói cho người.”

“Đó chính là sự thật?” Nghe vậy, trước mặt Nam Vân công chúa bỗng tối sầm.

“Vân nhi?” Hạ Mộng vội vàng đỡ nàng.

Nam Vân công chúa một phát bắt được tay nàng.“Tứ tẩu, chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Cái này...”

“Tứ tẩu, người mau nói cho ta biết a”

Mau nói? Hạ Mộng giận tái mặt, mặt tràn đầy thâm trầm hỏi: “Người thật muốn nghe?”

Nam Vân công chúa dùng sức gật đầu.

“Được rồi” Tự hồ là rất không muốn, Hạ Mộng thở dài một tiếng, “Kỳ thật, ta nghĩ, người đã buông tay, đây cũng không mắc mớ gì tới người. Hẳn thích nam nhân hay nữ nhân, cũng sẽ không cùng người có bất cứ quan hệ nào, ta cũng có thể đem chuyện này vùi trong bụng.”

“Tứ tẩu?” Nghe nói như thế, ánh mắt Nam Vân công chúa lập tức trợn thật lớn? “Người nói là...”

“Đúng vậy” Nhẹ nhàng gõ đầu, Hạ Mộng trên mặt cũng có nét thanh sầu, “Nếu không, tự người nói, từ khi người biết hẳn, bên cạnh hẳn xuất hiện qua một nữ nhân sao? Đời này kiếp này, ngoại trừ mẫu thân hẳn, hẳn và những nữ nhân khác đã nói vượt qua ba câu sao? Nhìn chung quanh ở bên cạnh hẳn, ngoại trừ nam nhân, còn có nữ nhân sao?”

“Không có, không có, cũng không có.” Hồi tưởng một chút, Nam Vân công chúa mặt trắng xanh tái đi, lòng cũng nặng nề rơi đi xuống.

“Chính là vậy a”

Gật đầu, Hạ Mộng hai tay ấn lên bả vai nàng.“Cho nên, Vân nhi, từ lúc người cùng mẫu thân hẳn khởi xướng tiến công, ta đã báo cho người, đây là liều chết đánh cược một lần.”

“Kỳ thật ý tứ đúng là: nếu như hẳn vội vã đáp ứng, đã nói lên hẳn còn có cơ hội cải tà quy chính, cũng có thể nguyện ý cùng người cả đời. Nhưng, nếu đã hẳn thà chết không theo, kia đã nói lên...” Đón lấy lời của nàng, Hạ Tình đem âm điệu càng thêm chìm chậm hữu lực.

“A!”

Lập tức, Nam Vân công chúa hô nhỏ một tiếng, hai tay che miệng lại.

Một đôi hảo tỷ muội âm thầm trao đổi ánh mắt, Hạ Mộng nhanh cầm tay nàng: “Vân nhi, hiện tại, nếu người biết, cũng tốt. Người cũng có thể hoàn toàn buông niệm tưởng đối với hẳn, bởi vì cuộc đời này các người không thể nào cùng một chỗ.”

“Ta biết rồi.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên vài phần cô đơn, Nam Vân công chúa nhẹ nhàng gật đầu.

Lại vỗ vỗ vai nàng, Hạ Mộng ôn nhu nói: “Bớt đau buồn đi.”

Nam Vân công chúa cắn chặt môi dưới, nói không ra lời.

Hạ Tình lại nhẹ nhàng cười một tiếng.“Kỳ thật, việc này cũng không khó đoán. Tướng gia hẳn cho tới nay hành vi thập phần cổ quái, thêm hẳn dung mạo ngày thường đẹp như vậy, làn da vừa mịn lại trắng nõn, ngay cả hai tay đều xinh đẹp như vậy, trên đời lại có nữ tử có thể để vào mắt hẳn”

Đây cũng là điểm các nàng buồn bực nhất. Hẳn là một nam nhân, bộ dạng so với các nàng nữ nhân còn đẹp hơn, làn da cũng so với các nàng được bảo dưỡng hoàn hảo, hẳn có ý gì? Có chủ tâm không muốn để các nàng sống đúng không? Thậm chí, hẳn còn xem thường nữ nhân. Từ mọi phương diện đều xem thường. Cho nên, nàng phải đem hết toàn lực, dùng hết mọi khả năng, phương pháp, chèn ép hẳn, kích thích hẳn, đem hẳn giẫm dưới chân.

“Cho nên, cũng chỉ có nam nhân...” Yên lặng đón lấy những lời này, Nam Vân công chúa nhẹ nhàng nâng đầu, “Tứ tẩu, đúng không?”

Hạ Mộng gật đầu.

Nam Vân công chúa lần nữa cúi đầu xuống, lại rút cục dừng khóc.

“Còn khó chịu hơn sao?” Cầm tay nàng, Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi.

Nam Vân công chúa nhẹ nhàng lắc đầu. “Hiện tại đã khá hơn nhiều.”

Ách...

Xem ra, đây là khẩu vị búp bê.

Khóe miệng kéo ra, Hạ Mộng không nói.

Nhưng Nam Vân công chúa lại đột nhiên ngẩng đầu lên: “Tứ tẩu?”

“Ừ?”

“Người đã nói, Như Phong ca ca hẳn thích nam nhân, như vậy, hẳn thích ai?”

Ách, cái này...

Khóe miệng Hạ Mộng kéo lên, không biết nên nói như thế nào. Nhưng Hạ Tình lập tức liền phản kích: “Tự người nói đi. Những năm gần đây, cùng hẳn như hình với bóng là ai? Hẳn quan hệ tối mật thiết nhất chính là ai? Là ai, làm cho hẳn liên tục chiêu cố, bảo vệ, cho tới bây giờ, mặc dù đối phương đã có hôn sự, hẳn còn không chịu buông tha?”

“A? Tứ ca?”

Nhắc nhở thật sự quá rõ ràng, Nam Vân công chúa lập tức la lên.

“Suyt!”

Thanh âm của nàng thật sự là quá lớn, Hạ Mộng phải che miệng nàng. “Vân nhi, người nhỏ giọng một chút”

“Tứ tẩu, thực là như vậy sao?”

Vội vàng bắt lấy tay nàng, Nam Vân công chúa nhỏ giọng hỏi.

Hạ Mộng khẽ cắn môi.

Hạ Tình lại nói. “Kỳ thật, cái này chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi. Nhưng là, nếu như không phải là như thế, Lý tướng gia tại sao phải cùng Vương gia gần cận như vậy? Hẳn vì cái gì khác những người khác gần hơn chút ít? Hơn nữa, chẳng lẽ người không có phát hiện, Minh Vương gia phóng đảng tuần dã, Lý tướng gia nhả nhận tuần mỹ, hai người đứng chung một chỗ, quả thực liền là một đôi bích nhân...”

Chậc chậc...

Nói đến đây, nàng còn chảy nâng miệng nước.

Cái này hủ nữ chính cống nha.

Hạ Mộng trong lòng đột nhiên cực kỳ khó chịu. Nàng chưa từng quên, chính mình đối với chuyện nam nhân cùng nam nhân, đều là nữ nhân này tự tay dạy ỉn. Vốn tại phương diện tình cảm, nàng đã từng là một đứa bé tinh khiết đáng yêu...

“Nga.”

Nghe lời ấy, Nam Vân công chúa lần nữa thật sâu khiếp sợ.

“Hẳn thế nhưng... Thế nhưng... Tứ tẩu..” Lần nữa nắm chặt tay Hạ Mộng, “Người thật đáng thương”

Hạ Mộng khóe miệng co lại mảnh liệt, thật vất vả mới kéo ra nụ cười. “Kỳ thật, ta còn tính là tốt đi. Hiện tại Tứ ca người thật thích ta, cũng luôn ở cùng ta. Nhưng Lý tướng gia, hẳn bên cạnh vương gia trước ta,

bây giờ lại bị ta đoạt vị trí vốn thuộc về hần, tâm tình hần đương nhiên thật không tốt. Hơn nữa lại bị thúc giục cười...”

“Đúng vậy, Cho nên hần đem tất cả tức giận đều phát tiết trên thân người, còn cho rằng hết thấy đều là người tạo thành” Một chuỗi vỗ vào đầu vai nàng, Hạ Tình vẻ mặt thâm trầm, “Thân ái, người thật đáng thương”

“Oa, Tứ tẩu, người thật sự là thật đáng thương” Liên tục không ngừng gật đầu, Nam Vân công chúa lớn tiếng nói.

Ách...

“Kỳ thật, ta không có hoàn hảo như vậy đâu.” Gượng cười hai tiếng, Hạ Mộng nhỏ giọng nói.

“Ai, Tứ tẩu, người chính là quá thiện lương.” Nghe nói như thế, Nam Vân công chúa thở dài, “Như Phong ca ca cũng thật là, hần thích nam nhân, cũng phải hỏi Tứ ca xem có thích hần hay không a. Hiện tại, Tứ ca thích Tứ tẩu, đã nói lên hần đối với nam nhân không có hứng thú, hần nên dời đi mục tiêu đi tìm nam nhân khác mới đúng, tại sao còn muốn đuổi theo Tứ ca? Hần còn trách người? Nay thì mắc mớ gì tới người a?”

“Vân nhi, người đừng nói như vậy, kỳ thật hần cũng là người đáng thương.” Nhẹ nhàng lắc đầu, Hạ Mộng thấp giọng nói, “Đẹp như vậy không phải lỗi của hần, trên đời không có nữ nhân có thể cùng hần xứng đôi, khiến hần chỉ có thể thích nam nhân, hần cũng là bất đắc dĩ. Hiện tại, lại bị ta đoạt đối tượng hần vất vả nhìn trúng, hần tức giận cũng là chuyện thường. Hơn nữa, hiện nay, tình cảm hần đối với nam nhân không có chỗ dung, hần ẩn nhẫn đến bây giờ, đã đủ vất vả, chúng ta cũng đừng trách hần. Để hần như vậy đi. Sớm muộn có một ngày, hần sẽ nhận rõ sự thật, ngược lại đi tìm nam nhân khác so với người Tứ ca tốt hơn.”

“Chỉ sợ, hần tìm trong thiên hạ, lại phát hiện thì ra trong thiên hạ không ai có thể thích hợp với hần a!” Thấp giọng rên rỉ, Hạ Tình khiêu khích.

“Tiểu Tình!” Nàng có cần phải nháo để thiên hạ đại loạn hay không? Hạ Mộng vội vàng trừng mắt nhìn nàng.

Hạ Tình lập tức nhún vai, không nói.

“Ai, đúng vậy.” Nghe vậy, Nam Vân công chúa cũng thở dài đứng lên, “Đã như vậy, ta cũng không nói cái gì. Như Phong ca ca kỳ thật cũng không dễ dàng.”

“Đúng vậy.” Hạ Mộng liền vội vàng gật đầu.

“Kỳ thật, bây giờ suy nghĩ một chút... Đúng là, bộ dạng hần xinh đẹp như vậy, nữ nhân đứng ở bên cạnh hần cũng sẽ tự ti mặc cảm. Nghe nói hần lúc nhỏ bị mẹ hần thích nữ hài tử, bởi vậy dưỡng thành nữ nhi cũng không gì đáng trách. Hơn nữa, hần và Tứ ca đứng chung một chỗ, cũng thực xứng - - ”

Rầm!

Lời còn chưa dứt, đột nhiên nghe được tiếng đập cửa vang lên, Lý Như Phong thở phì phì xông vào.

“Nam Vân công chúa, người đang nói cái gì?”

“Như Phong ca ca?” Nhìn thấy hần, Nam Vân công chúa cả kinh, lập tức lại nở nụ cười, “Chúng ta vừa rồi đang nói...”

“Vân nhi?” Trong lòng căng thẳng, Hạ Mộng vội vàng kéo kéo cánh tay nàng.

Nam Vân công chúa ngẩn ra, lập tức hiểu rõ.

“Không có gì a! Chúng ta cái gì cũng chưa nói” Lắc đầu, lớn tiếng nói. Lại quay đầu, nhìn hần sóng vai đứng chung một chỗ với Hoàng Phủ Nam Ninh, nhin không được thì thầm một tiếng: “Thật sự, rất xứng đôi a.”

196. Chương 197: Tướng Gia Tức Giận

“Công chúa?”

Lời nàng lẩm bẩm lọt vào tai, Lý Như Phong tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Ai nha, ta đột nhiên nghĩ tới, mẫu hậu còn trong hoàng cung chờ ta. Ta đi về trước, Tứ ca Tứ tẩu tái kiến.”

Liên tục không ngừng mở to mắt, Nam Vân công chúa lớn tiếng kêu, xoay người bỏ chạy.

“Công chúa, người chờ một chút...”

“Như Phong ca ca, người yên tâm, ta hiểu người, rất hiểu người. Ta sẽ trở về khuyên mẫu thân người, bảo đảm nàng về sau cũng sẽ không bức bách người. Tái kiến.”

Vội vàng đem tay hẩn đẩy qua một bên, Nam Vân công chúa nhẹ nhàng cười một tiếng, lập tức bỏ trốn mất dạng.

“Công chúa? Công chúa...”

“Tướng gia, đừng kêu, công chúa đã đi xa.” Cười nhìn hẩn, Hạ Tình hảo ý nhắc nhở.

Lý Như Phong lập tức đem mắt mở lớn như chuông đồng: “Người câm miệng.”

“Nha, tướng gia hôm nay sao lạo dữ dội như vậy? Có thể hù chết tiểu nữ rồi?” Lập tức thân thể run lên, Hạ Tình thấp giọng kêu chạy đến sau lưng Hạ Mộng.

Lý Như Phong lại một tiếng cười lạnh.

“Ô mỷ nhân, người cần gì phải làm bộ làm tịch? Có thể cùng vương phi đi cùng nhau, kết hợp đem Nam Vân công chúa bắt lại, còn nghĩ đẩy hạ quan vào hố lửa, đã chứng minh người cũng không phải là người nhất gan sợ phiền phức. Đã như vậy, hiện tại người lại làm bộ làm tịch nhu nhược?”

Hẩn thật sự là hận chết rồi?

Hận Hạ Tình, hận Hạ Mộng, cũng hận Nam Vân công chúa dễ dàng bị lừa? Mấy người này, các nàng còn sợ hẩn chưa đủ thảm phải hay không? Bây giờ vẫn còn ở đây mưu đồ bí mật? Có phải hay không cần bắt hẩn cho chính tử các nàng mới có thể vui vẻ?

“Hả? Tướng gia, ngài đang nói cái gì? Vì sao tiểu nữ nghe không hiểu?” Chớp chớp mắt, vẻ mặt Hạ Tình khó hiểu.

O o, trong lòng thở dài một hơi: vạn phần may mắn, vừa rồi cùng Nam Vân công chúa nói chuyện, vì sợ tạo âm trầm khủng bố xuyên không khí, nàng tận lực đem thanh âm phóng cực kỳ thấp, ngoại trừ số lượng cực ít mấy câu, còn lại người phía ngoài cơ bản nghe không được.

Có điều, cho dù nghe không được, cộng những lời nói trước kia của Hạ Mộng, thêm tiếng thở dài của Nam Vân công chúa, bổ sung nghiêm túc của Hạ Tình, thêm một chút thở dài thở ngắn, Lý Như Phong cơ hồ có thể hiểu chút ít. Bởi vậy, hẩn càng tức giận muốn giết người.

“Ô mỷ nhân, người cùng Vương phi thông đồng làm vậy còn chưa tính, vì sao cho tới bây giờ còn không chịu buông tha ta? Cuộc sống của ta bị thảm chưa đủ sao?”

“A! Vương gia!”

Vừa thấy hẩn tròn mắt, trên mặt hiện lên vẻ dữ tợn, Hạ Mộng thét một tiếng kinh hãi, vội vàng chạy đến sau lưng Hoàng Phủ Nam Ninh. “Tướng gia hẩn thật đáng sợ. Ta thật sợ hãi!”

“Ta cũng vậy.” Hộ tống nàng cùng chạy tới, Hạ Tình liên tục gật đầu. Nhưng là sau khi cúi đầu xuống, khoe miệng nàng lại vểnh lên cười có chút hả hê.

“Các người sợ mới là lạ? Trên đời này chỉ sợ không có gì làm các người sợ.”

Thêm vài tiếng cười lạnh, Lý Như Phong từng bước từng bước hướng phía các nàng bước.

“A a a! Hấn tới! Hấn nhích tới gần. Thật đáng sợ, thật đáng sợ, ta không chịu nổi, ta hồi cung. Mộng mộng, hai ngày nữa ta lại đến gặp người. Tái kiến.” Vội vàng lớn tiếng kêu, Hạ Tình đột nhiên xoay người bỏ chạy. Vừa chạy, nàng còn vừa một tay che miệng, trên mặt sớm nở rộ cười sáng lạn.

Dựa.

Nha đầu kia, dám bỏ lại nàng một mình tận hưởng vui mừng.

Thấy thế, Hạ Mộng tự nhiên hiểu mục đích của nàng. Nhưng là, đây là địa bàn của mình, chính mình chạy không thoát, cho nên nàng chỉ có thể dùng lực nắm chặt vạt áo Hoàng Phủ Nam Ninh tiếp tục giả vờ như nhụt: “Vương gia, ta thật là sợ. Người không được để hấn đến gần ta, ta thật là sợ.”

“Vương phi, người bớt nghĩ một đằng nói một lẻo đi. Người đi ra cho ta. Hôm nay, chúng ta đem nợ cũ thanh toán một lần xong.”

Nộ hỏa công tâm, Lý Như Phong nhảy chân đi tới, đưa tay vợ vét người.

Làm gì được, đầu ngón tay hấn chưa đụng chạm lấy một sợi lông Hạ Mộng, một bàn tay khác đã nắm chặt cổ tay hấn.

“Vương gia, người buông tay.” Lập tức chuyển con mắt, Lý Như Phong phát điên kêu to.

Hoàng Phủ Nam Ninh gương mặt tuần tú âm trầm. “Như Phong, người không nên quá phận.”

“Quá đáng chính là nàng. Vừa rồi người cũng nghe nàng cùng Tô mỹ nhân nói ta như thế nào đối với Nam Vân công chúa?”

“Ta nghe được, nhưng có cái gì không đúng sao? Người vốn cũng không thích nữ nhân, cũng chỉ cùng ta lui tới rất thân.”

“Vương gia?”

“Các nàng nói vốn rất đúng a”

Hấn lại còn giúp đỡ nàng?

Lý Như Phong muốn ói máu. “Vương gia, người không nên để nàng mê hoặc, hắc bạch chẳng phân biệt được.”

Lập tức gương mặt tuần tú âm trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh mâu quang tối sầm lại. “Người nói cái gì?”

“Ta... Vương gia, ta không phải là ý tứ kia. Ta là nói...”

“Nói cái gì?”

“Ta... Ai.. Vương gia, ta biết rõ người thích vương phi, cũng nguyện ý tin tưởng lời của nàng. Nhưng là, giao tình chúng ta nhiều năm như vậy, chẳng lẽ lời ta nói sẽ là giả sao? Ta chưa từng có lừa gạt người a.”

“Nhưng là, người tựa hồ liên tục xem tiểu bạch thổ không vừa mắt.” Nhíu mày, Hoàng Phủ Nam Ninh nhàn nhạt nói.

Rốt cuộc là ai liên tục xem ai không vừa mắt a? Lý Như Phong muốn khóc xúc động.

“Ô...”

Nhưng mà, hấn còn chưa có khóc, Hạ Mộng cũng đã thật dài ô ô.

“Vương gia, người không cần phải nói như vậy a? Tướng gia hấn cũng là bởi vì quan tâm người, hấn vẫn cho rằng ta giả cho người là có rắp tâm. Về sau, lại thấy người đối với ta tốt như vậy, nhiều lúc thấy ta chiếm cứ người, cho nên tước đoạt thời gian các người chung đụng, trong lòng hấn không thể cao hứng. Điều này cũng không có gì, cùng lắm thì về sau người nhiều bởi hấn là được.”

“Người câm miệng”

Lại là cái này, nàng vẫn không quên kích thích hấn?

Lý Như Phong hàm răng nghiến đến chết người, thật muốn hung hăng cắn trên cổ nàng một cái.

“Như Phong!”

Một tiếng gầm lên, Hoàng Phủ Nam Ninh đã nhịn không được. “Người thật không ưa tiểu bạch thỏ sao? Nàng cũng không có đối với người làm ra chuyện gì thương thiên hại lý a?”

Còn không có?

Hốc mắt đã ướt ướt, Lý Như Phong muốn khóc lại không khóc nổi.

“Vương gia, người... Người...”

Đột nhiên lại thật là nực cười.

Cái gì hữu tình, cái gì nhiều năm tình nghĩa, hết thấy đều là chó má? Tại nữ nhân trước mặt, hết thấy đều có thể trở thành phế thải.

Hiện tại, hắn rất hận nữ nhân. Nhất là Hạ Mộng - yêu nữ.

“Tĩnh”

Không khóc nổi, nhưng cũng cười không nổi, hắn khẽ cắn môi, dùng sức phát tay áo: “Nếu vương gia cho rằng hạ quan một mực khi dễ vương phi, như vậy, từ nay về sau, hạ quan sẽ không khi dễ nàng. Kính xin vương gia về sau thật kỹ quản vương phi, ngàn vạn không để nàng tái xuất hiện trước mặt hạ quan, nếu không, hạ quan chỉ sợ sẽ nhịn không được muốn khi dễ nàng. Hiện tại, hạ quan cáo từ.”

Nói xong, xoay người rời đi.

“Như Phong”

Thấy thế, Hoàng Phủ Nam Ninh thấy tim rất căng thẳng, vội vàng lớn tiếng kêu.

Nhưng mà, Lý Như Phong có tai như diếc, rất nhanh liền biến mất trước mắt bọn họ.

Ách...

Tựa hồ, cái trò chơi này có quá?

Hạ Mộng lặng lẽ le lưỡi.

“Vương gia.” Từ sau lưng Hoàng Phủ Nam Ninh đi ra, nàng nhẹ nhàng đẩy hắn, “Lý tướng gia tức giận, người không đuổi theo?”

“Đuổi theo làm gì? Hắn cũng không phải đàn bà.” Nhẹ nhàng mỉm cười một cái, sắc mặt cùng giọng nói Hoàng Phủ Nam Ninh đều thấp phần trầm thấp.

Hạ Mộng mím môi: “Vô luận như thế nào, các người là đôi bạn tốt, bởi vì ta mà nháo cho tới tình trạng hôm nay tình trạng, thực tại không thể nói. Hơn nữa, vừa rồi người đối với tướng gia nói chuyện cũng có phần quá mức.”

“Người nói bản vương quá đáng?”

Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh mâu quang lập tức lạnh lẽo.

Hạ Mộng không chút nào khiếp sợ, tiếp tục nhỏ nhẹ dịu dàng nói: “Đúng vậy? Vì duy trì ta, người đã rống lên với hắn. Trước kia chỉ sợ người cũng chưa bao giờ đối với hắn nghiêm nghị như vậy a? Hắn nhất thời không tiếp thu được cũng là bình thường. Hơn nữa gần đây nhiều chuyện như vậy, vốn tâm tình hắn cũng không tốt, hắn nhất thời luẩn quẩn trong lòng cũng là bình thường.”

Những lời nàng nói không sai. Hoàng Phủ Nam Ninh mím môi không nói.

Hạ Mộng lần nữa đẩy nữa hắn. “Vương gia, tướng gia hắn hiện tại đang lúc khó khăn, người chịu ủy khuất một chút, trước đối với hắn tốt chút, nói một câu. Trước kia, hắn không phải đã bỏ qua người rất nhiều sao?”

“Bản vương không đi.”

Mặc dù trong lòng có chút dao động, nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn là một câu nói như vậy.

Hạ Mộng vô lực lắc đầu. “Vương gia, tướng gia hẳn là bằng hữu tốt nhất đời này của ngươi a. Hơn nữa trên đời này khó được có người bao dung ngươi như vậy, sẽ không có được người thứ hai như vậy đâu. Nắm chặt hẳn ngàn vạn không được buông tay a.”

“Đúng là...”

“Vương gia, đi đi. Ngươi đi khuyên hẳn một chút, ta ở vương phủ chờ ngươi, làm đồ ăn ngon cho ngươi. Chờ ngươi đã trở lại, sẽ thưởng ngươi thật tốt.”

“Được rồi.”

Nghe nàng khuyên một hồi, Hoàng Phủ Nam Ninh mới để khúc mắc xuống, quay đầu chậm rãi đi ra ngoài. Ai?

Chờ hẳn vừa đi, Hạ Mộng lại nhìn không được thở dài.

“Quả nhiên là nam nhân lòng dạ hẹp hòi a.” Bất quá hẳn như giỡn mà thôi, không có tức giận hẳn? Lúc trước nàng nhiều lần bị hẳn bắt trở lại, không cũng không có tức giận, ngược lại khuôn mặt lại luôn tươi cười ngênh người, cho tới bây giờ mới tập hợp lực lượng về phía mình, hẳn bắt đầu phản kích? Hẳn chẳng lẽ giấu nổi sao?

Nam nhân lòng dạ hẹp hòi, hăm hại không nổi a?

== ta là đường ranh giới ==

Lý Như Phong đích xác rất lòng dạ hẹp hòi

Một hồi sau, Hoàng Phủ Nam Ninh đã trở lại, mang theo vẻ mặt hậm hực.

“Vương gia, làm sao vậy? Không tìm được tướng gia sao?” Vội vàng ngênh đón, Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi.

Hoàng Phủ Nam Ninh lắc đầu. “Tìm được rồi.”

“Kia - - ”

“Hắn không để ý tới bản vương.”

Ách...

Lòng dạ hẹp hòi.

“Vương gia chẳng lẽ không cố gắng dùng biện pháp khác?”

“Bản vương thử qua, ôn tồn cùng hẳn nói chuyện, xin lỗi, thậm chí cuối cùng phá cửa mà vào. Nhưng hẳn nhìn cũng không nhìn bản vương một cái, còn vừa mở miệng liền kêu người tiền khách.” Đáp phịch một tiếng nặng nề trên mặt bàn, sắc mặt Hoàng Phủ Nam Ninh xanh mét, “Bản vương đời này lần đầu tiên chủ động đi xin lỗi, không nghĩ tới kết quả lại là như thế.”

“Vương gia, hẳn là tướng gia hẳn bây giờ còn đang nổi nóng, cho nên mặc kệ ngươi nói cái gì hẳn đều nghe không lọt đi. Nếu không, hai ngày nữa ngươi lại đi thử một chút. Mấy ngày nữa cơn tức khăng định sẽ xuống ngay, ngươi cùng hẳn nói chuyện, hẳn khăng định sẽ nghe.”

“Không đi!” Cẩn rằng, Hoàng Phủ Nam Ninh phẫn nộ quát khê, “Đã ăn một lần canh bẻ môn, bản vương tuyệt đối không ăn lần thứ hai.”

“Vương gia...”

“Nói không đi chính là không đi. Tiểu bạch thảo, ngươi đừng khuyên bản vương nữa. Nếu không, bản vương cũng tức giận ngươi.”

“Hảo hảo hảo.” Nha , thật đúng là tức giận? Khóe miệng kéo nhẹ, Hạ Mộng vội vàng ôm hẳn một cái, “Vương gia ngươi đừng nóng giận, đừng nóng giận, a?”

Hương vị nàng mềm mại, thân thể ngọt ngào lan tới, mùi hương trên người nhàn nhạt thơm ngát chui vào lỗ mũi, rốt cục hóa giải lo nghĩ trong lòng hắn. Hoàng Phủ Nam Ninh nhắm mắt lại, hít sâu một cái, gục đầu, không nói thêm gì nữa.

Hạ Mộng vỗ nhẹ trên lưng hắn mấy nhịp: “Tốt lắm, nếu không muốn đi, cũng đừng đi. Nhưng là, người cũng đừng nóng giận, coi chừng chọc tức thân thể.”

“Ừ.”

Hừ nhẹ một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh hai tay ôm chặt lấy eo nàng.

Chỉ là, hắn dường ôm quá chặt, khiến nàng hô hấp có chút khó khăn.

Hạ Mộng hơi mím môi, khẽ đẩy đẩy hắn. “Vương gia, người buông tay ra được không?”

“Tiểu bạch thỏ, để bản vương ôm một cái.” Nhưng mà, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức lại gia tăng lực đạo trên tay, hai tay ôm nàng càng chặt hơn.

Hạ Mộng dừng lại, không thể nào phản kháng, chỉ đành hít sâu một cái, cũng nhắm mắt lại.

Lặng lặng ôm nhau một hồi, Hoàng Phủ Nam Ninh mới rốt cục cam lòng nhả ra, lại thở dài.

Xem đi, bạn tốt trở mặt, tâm tình hắn cũng rất ác liệt.

Trong nội tâm thở dài một tiếng, Hạ Mộng xoay người đem một nhũ chén bưng lại: “Vương gia, đây là nước đá bào ta chuẩn bị, là hàng cao cấp để giải nhiệt, người có muốn hay không nếm thử?”

“Bản vương không có khẩu vị.” Lắc đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh tựa đầu chuyển hướng.

Hạ Mộng tiếp tục cười: “Vương gia, ăn vài miếng, đuổi tức giận trong lòng đi.”

Lời nói thật, tức giận trong lòng mình thật đúng là đủ rồi nặng.

Mím môi, Hoàng Phủ Nam Ninh miễn cưỡng gật đầu một cái: “Được rồi.”

“Ừ.” Hắn đã đáp ứng, Hạ Mộng trong lòng chợt nhảy lên, liên tục yểu điệu đưa một muống nước đá bào đưa đến bên miệng hắn, “Đến, vương gia, coi chừng.”

Có tác phẩm của băng, tức giận của Hoàng Phủ Nam Ninh giảm xuống một chút.

Nhưng là, không nhiều lắm. Hơn nữa chỉ ăn năm sáu miếng, hắn liền đem muống Hạ Mộng đưa tới đẩy ra. “Không ăn.”

“Tốt.” Hạ Mộng tranh thủ để chén xuống, theo hắn đứng dậy, “Vương gia, người bây giờ muốn đi đâu?”

“Đi ra ngoài đi một chút.”

Sợ là sẽ đi ra ngoài tìm người làm khó dễ. Vô lực lắc đầu, Hạ Mộng vội vàng ôm cánh tay hắn. “Vương gia, người mới vừa về, đã đi ra ngoài sao? Bồi bồi ta được không?”

Nói giỡn, tâm tình hắn hiện tại kém như vậy. Nếu hòng súng không có mắt của hắn đụng trúng kẻ nào, không chết khăng định cũng bỏ lại hơn phân nửa mệnh. Vì thiên hạ dân chúng suy nghĩ, nàng như thế nào cũng phải ngăn lại hắn a.

“Bản vương không có hứng tâm tình.” Sau đó, đẩy ra nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh một đường về phía trước.

Hạ Mộng vội vàng lại bắt lấy hắn, đem thân thể mềm mại ôm lấy: “Nếu như, ta nói, là ở trên giường thì sao?”

“Tiểu bạch thỏ!” Lập tức sững sờ. Hoàng Phủ Nam Ninh kinh ngạc thấp giọng hô.

Hạ Mộng gương nhấc lên khuôn mặt tươi cười, một tay nhẹ nhàng nâng lên gương mặt hắn: “Vương gia, có muốn hay không?”

“Muốn!”

Khó được nàng chủ động, mà chính mình tâm tình rất kém cỏi, cũng cần phát tiết, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức gật đầu, một tay ôm ngang lấy nàng.

== ta là đường ranh giới ==

Khủng Long Bạo Chúa rất táo bạo

Những ngày tiếp theo, Hoàng Phủ Nam Ninh trở nên rất táo bạo.

Ừ, phải nói là ngày qua ngày lại thêm táo bạo.

Mặc dù hao hết tâm lực muốn hấn hạ hỏa, nhưng Hạ Mộng biết rõ, trong lòng hấn còn một cỗ hỏa, nếu như không tìm được công cụ thích hợp dập ngọn lửa, thì hết thủy nỗ lực của nàng đều là phí công.

Ồn ào?

Này không, ngày này, hấn mới từ hoàng cung trở lại, còn chưa đến một nén nhang, lại có chuyện đã xảy ra.

“Tại sao vậy? Người làm việc thế là sao? Chân tay vụng về, ngay cả một ly trà cũng không mang được, Minh Vương phủ muốn người có ích lợi gì?”

Ánh mắt đảo qua những mảnh vụn vương đầy đất, nhìn hướng cái kia thất một tiểu nha hoàn đang quỳ, Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh giọng quát lớn đứng lên.

Tiểu nha đầu bị chỉ hướng mặt đất dập đầu. “Nô tỳ biết sai. Nô tỳ biết sai. Xin vương gia trách phạt.”

“A, trách phạt? Làm ra chuyện như vậy, chẳng lẽ trách phạt là có thể trách phạt được? Nữ nhân quả nhiên đều là phế vật? Người đâu? Người đâu?”

“Vương gia.” Nghe được tiếng vang truyền lọt vào tai, tâm Hạ Mộng liền thất giật mình, vội vàng chạy tới.

“Tiểu bạch thỏ, lại bên cạnh đi.” Nhìn thấy nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt đẹp mắt một chút, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi.

Nhưng là, Hạ Mộng chỉ tiến đến bên cạnh hấn.

“Vương gia.” Kêu một tiếng, hai tay nắm bàn tay hấn, “Nha đầu kia chỉ là không cẩn thận mà thôi, người cần gì phải phát hỏa lớn như vậy? Một cái cốc thôi mà, trước kia vỡ bao nhiêu cũng không thấy người tức giận như vậy a?”

“Bản vương...” Hấn thấy trong lòng khó chịu. Thật vất vả bắt được cơ hội này, đương nhiên muốn dùng lực phát tiết.

Càng thấy trong lòng khó chịu, Hoàng Phủ Nam Ninh đẩy nàng. “Đây là chuyện của bản vương, người không cần lo.”

“Vương gia.”

Vẫn không chịu rời đi. Hạ Mộng nắm chặt ống tay áo hấn. “Người không nên tức giận được không?”

“Tiểu bạch thỏ, người đi đi. Không nên quấy rầy bản vương.”

“Ồ... Vương gia.”

Hấn rống một tiếng, Hạ Mộng lập tức ngẩn ra. Hai mắt trở nên ướt nhẹp, hai dòng nước mắt lập tức chảy xuống.

Phần nộ trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh thoáng cái bị dập tắt hơn phân nửa.

“Tiểu bạch thỏ, nàng... nàng làm sao vậy?”

“Vương gia, người tức giận thì cứ tức giận, tại sao lại hét lên với ta? Ta chỉ muốn khuyên nhủ người, không đành lòng nhìn người thống khổ như vậy a?” Vội vàng móc ra khăn lau nước mắt, Hạ Mộng nghẹn ngào khẽ nói.

Tâm Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức như bị đao cắt.

“Tiểu bạch thổ, bản vương không phải cố ý hét nàng.”

“Ta biết .” Gật gật đầu, Hạ Mộng giương mắt, một đôi con ngươi ngập nước cùng hấn đối mặt.

Lập tức, một cổ áy náy ập vào lòng. Hoàng Phủ Nam Ninh nâng mặt nàng: “Tiểu bạch thổ, bản vương...”

“Vương gia, đừng nói” Lại lắc đầu, Hạ Mộng nhỏ giọng nói, “Ta biết rõ tâm tình người hiện tại không tốt, cho nên người cần phát tiết. Nhưng là, mấy ngày qua, người liên tục như vậy. Phát tiết cũng đã nhiều lần, tính tình càng ngày càng nóng nảy, ngay cả một chút xíu chuyện nhỏ cũng có thể làm người nổi trận lôi đình, đối với thân thể của người không tốt a~”

Nghe lời ấy, trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh lại nhói lên một sự thất bại.

“Bản vương biết rõ. Đúng là, bản vương chỉ là... chỉ là nhịn không được.”

“Ta biết , ta biết mà.” Vội vàng gật đầu, Hạ Mộng kéo tay hấn, kéo hấn đến đối diện ngồi xuống, “Ta biết rõ, người vẫn còn bởi vì chuyện của tướng gia mà tức giận, có đúng hay không?”

Rất đúng. Trước mặt nàng, hấn không cần giấu giếm gì. Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu.

“Ai?” Hạ Mộng liền thở dài một tiếng, “Đã nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ hấn còn không tha thứ người sao?”

“Không có.”

“Vậy, vương gia người có hay không thử chủ động đi tìm hấn?”

“Người cho rằng bản vương không có sao? Nhưng hấn vẫn đối với bản vương như không có gì. Bản vương lôi kéo hấn nói chuyện, hấn một câu nói cũng không nghe, còn xưng bản vương là vương gia. Trời mới biết hấn cũng đã bao lâu không có cung kính với bản vương như vậy. Hơn nữa, đang khi bản vương đối với hấn như vậy, hấn thế nhưng... thế nhưng ngày hôm sau trực tiếp xin nghỉ, giả bộ bệnh ở nhà không ra ngoài. Mà ngay cả lâm triều cũng không.” Nhớ tới liền tức giận đến không nhịn được, Hoàng Phủ Nam Ninh muốn đập 1 cái trên mặt bàn.

A, nam nhân này thật đúng là. Bởi vì chút chuyện nhỏ này liền ghi hận, hiện tại ngay cả chuyện như vậy cũng làm được.

Hạ Mộng quả thực sẽ phải lau mắt mà nhìn hấn.

“Vương gia coi chừng.” Chỉ chớp mắt, trông thấy Hoàng Phủ Nam Ninh đâm đến đỏ, Hạ Mộng vội vàng nắm cổ tay hấn, “Như vậy, hiện tại ngài chưa từng thử vào trong nhà hấn tìm hấn?”

“Còn đi? Lần trước bản vương cũng đã qua nhà hấn, hấn trốn tránh không gặp. Lúc này, hấn ngay cả lâm triều cũng không đi, đây không phải là rõ ràng muốn tránh bản vương sao? Nên làm bản vương cũng đã làm, nếu hấn vẫn như vậy, vậy hãy để hấn tiếp tục như vậy đi. Bản vương không quản.”

Ai, nói thì nói như thế. Nhưng xem sắc mặt hấn xanh mét, Hạ Mộng biết hấn chắc chắn sẽ không thể.

Nhẹ nhàng lắc đầu, đích thân rót chén trà đưa đến tay hấn: “Vương gia ngài đừng nói như vậy mà~. Tướng gia chỉ là tức giận mà thôi...”

“Vậy hấn cần thiết tức lâu như vậy sao? Hấn còn là một nam nhân sao?”

Người nam nhân này không giống người thường nha.

Hạ Mộng giật nhẹ khóe miệng.“Không bằng, như vậy đi, nếu chuyện này là bởi vì ta, vậy nên để ta đi khuyên hấn một chút.”

“Nàng?” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức sững sờ.

Hạ Mộng vội vàng gật đầu. “Đúng vậy. Lại nói, kỳ thật tướng gia giận ta tương đối nhiều. Chỉ cần ta chủ động đi tìm hấn, hướng hấn nhận sai, hấn ắt sẽ tha thứ ngài.”

“Không cần.” Lập tức nghiêm mặt, Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh lùng nói, “Để nữ nhân của mình đi xin lỗi nam nhân khác, đây còn gì là thể diện của ta.”

“Nhưng chuyện này là bởi vì ta a.”

“Vậy cũng không được. Nàng là nữ nhân của bản vương, coi như là nàng gây chuyện, phải để bản vương xử lý mới được. Bản vương xử lý không tốt, để một nữ nhân như nàng ra mặt, bản vương ta còn làm nam nhân sao đây? Thích thú sao?”

Nghe nói như thế, trong nội tâm Hạ Mộng mềm nhũn, một loại cảm giác khác thường ập vào lòng.

“Vương gia...”

“Thôi, cứ như vậy đi. Hắn thích thì cứ để hắn tức giận đi, thiếu hắn, cuộc sống của bản vương vẫn tốt.” Quay đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh cúi đầu uống một ngụm trà.

“Nhưng nếu mất hắn, tâm tình của vương gia sẽ tiếp tục hậm hực a.” Cẩn môi, Hạ Mộng nhỏ giọng nói.

“Vậy thì hậm hực. Mấy ngày nữa, hết giận, sẽ không sao.” Hừ nhẹ một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, bỗng nhiên đứng người lên, “Bản vương tiến cung một chuyến.”

“Vương gia, đi đâu?”

“Làm chuyện của nam nhân.”

Cắt?

Cái gì nam nhân nữ nhân, chắc chắn là đi vào hoàng cung bới móc.

Hơi mím môi, Hạ Mộng cũng giương mắt xem dương quang sáng lạn ngoài cửa sổ.

“Lý Như Phong.” Môi đỏ mọng khẽ đônggk, kêu cái tên này, nàng nhẹ nhàng lắc đầu, “Người thật đúng là nam nhân sao?”

Bây giờ nhìn lại, mình lại pha trộn thân xuất mã.

197. Chương 198: Thực Thi Kế Hoạch

Ngày hôm sau, khi Hoàng Phủ Nam Ninh đang lưu lại hoàng cung, khắp nơi tìm không được một người để phát tiết, liền mang 1 bụng tức giận trở về vương phủ.

“Tiểu bạch thỏ”

Vừa vào cửa, tựa như thường ngày lớn tiếng kêu.

“Vương gia. Ngài... Sao lại về sớm như vậy?” Phát hiện thân ảnh của hắn, nha hoàn canh giữ cửa sợ hãi kêu lên.

Hoàng Phủ Nam Ninh mặt trầm xuống. “Bản vương muốn về sớm thì liên quan gì đến các ngươi vậy?”

“Dạ dạ dạ.” Liền tục gật đầu, nha hoàn xoay người chạy.

Nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh quát lạnh một tiếng - -

“Đứng lại.”

“Vương... Vương gia.”

“Vương phi đâu?”

“Ách, Vương phi...”

“Ừ.”

“Vương phi nàng đến tướng phủ rồi. Bảo là muốn giúp vương gia ngài thuyết phục Lý tướng gia, cầu xin hắn cùng với ngài quay về làm bạn tốt.”

Cái gì?

Nghe vậy, nội tâm Hoàng Phủ Nam Ninh quýnh lên. “Bản vương không phải nói không mắc mớ tới nàng, không cho nàng nhúng tay sao? Sao nàng lại...”

“Đây cũng là bởi vì vương phi quan tâm ngài. Những ngày qua, vương phi liên tục thấy ngài rầu rĩ không vui, tâm tình chính mình cũng không được tốt. Cho nên mới...”

“Ừ.” Nhân nhặt quét mắt một cái, nha hoàn lảo lẩm tự biết biến mất.

Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu lại, căn cứ môi, phất tay áo: “Người đâu? Đem ngự phong dất ra, bản vương muốn đi tướng phủ.”

Mà từ trước khi hấn lên đường, Lý Như Phong đã ở ngoài du dương một vòng, hứng thú rã rời trở về tướng phủ.

Nhìn thấy hấn xuất hiện, nha hoàn sớm đợi ngoài cửa vội vàng nghênh đón: “Thiếu gia, lão phu nhân ời.”

Ừ.

Nghe vậy, Lý Như Phong trong lòng tung tăng như chim sẻ.

Lập tức, rồi lại dâng lên một sự kinh ngạc.

“Mẫu thân đã bằng lòng gặp ta?”

“Đúng vậy.” Nha hoàn cười tươi, “Thiếu gia ngài yên tâm đi. Lão phu nhân đã nguôi giận một chút rồi.”

Thật vậy chẳng? Vậy thì tốt quá!

Lý Như Phong liền vội vàng gật đầu. “Tốt, ta đây sẽ trở về ngay.”

“Là, thiếu gia xin mời đi theo ta.”

Hai người một trước một sau, Lý Như Phong đi vào chỗ ở mẫu thân. Còn chưa tới cửa, đã nghe bên trong truyền ra trận cười khoan khoái. Trong đó xen lẫn, còn có tiếng cười của cô gái nhà chuông bạc.

Nam Vân công chúa?

Lập tức nội tâm xé ra. Lý Như Phong bắt đầu hối hận, muốn xoay người chạy trốn. Nhưng là - -

“Phong nhi, người trở về chưa?”

Âm thanh từ ái xuyên thấu qua cửa truyền đến, đem chân hấn vừa nâng lên một chút đông lạnh tại nguyên chỗ.

“Đã trở về thưa mẫu thân.”

“Vậy thì nhanh tiến đến a.”

“Là?”

Một khẩu lệnh một động tác, mẫu thân triệu hạ, mặc dù trong lòng trăm ngàn không tình nguyện, Lý Như Phong vẫn ngoan ngoãn bước vào cửa chính, đi vào hấn lập tức cảm giác được phẳng phất giống địa ngục.

“Nương.” Cúi đầu, cung kính hành lễ.

“Lý tướng gia.”

Sau đó, cũng có người đứng dậy hành lễ với hấn. Hơn nữa, còn không chỉ một cái.

Nơi này còn có những người khác sao?

Trong lòng lại căng thẳng. Lý Như Phong ngẩng đầu lên, trong một lúc cảm thấy như bị ngàn tia sét bổ trúng, trong đầu một mảnh trống không.

“Người... người người người... người tới làm gì ? ?”

Từ từ giơ tay lên, hấn lấp bắp gằm lên.

“Phong nhi, không được vô lễ!” Thấy thế, lão phụ nhân ngồi ghế trên ngay lập tức trầm mặt xuống, nghiêm nghị quát lớn.

Lý Như Phong thân thể run lên. Liên tục không ngừng cúi đầu: “Nương, hài nhi biết sai rồi.”

“Biết sai rồi? Vậy người hướng Minh Vương phi xin lỗi.”

“Dựa vào cái gì?” Trong lòng tràn đầy kháng cự cùng phần nộ, Lý Như Phong không vui kháng cự.

Lão phụ nhân sắc mặt âm trầm mãnh liệt. “Chỉ bằng người mở miệng bắt kính đối với nàng.”

“Đó cũng là nàng ta tự chuốc phiền.”

“Phong nhi?”

“Nương, hài nhi...”

“Xin lỗi”

“Con không - - ”

“Người không xin lỗi phải hay không? Người đâu, thu thập hành lý, chúng ta đi vào miếu, cả đời không trở lại.”

“Nương. Con nói xin lỗi. Con nói xin lỗi. Người ngàn vạn đừng đi mà.”

“Thật sao?” Nghe vậy, lão phụ nhân lập tức ngồi lại, trên mặt vẫn còn mang theo vài phần tức giận.

Lý Như Phong thống khổ gật đầu. “Thật sự.”

“Vật còn không mau đi.”

“Hài nhi... Vâng.”

Toàn thân bắt đầu phát run. Lý Như Phong từ từ xoay người, từng bước một, thật vất vả mới đi đến chỗ Hạ Mộng bên này, đối với nàng hai tay ôm quyền hành lễ: “Hạ quan gặp Minh Vương phi. Mới vừa rồi là hạ quan vô cùng kích động mà thất lễ, kính xin Minh Vương phi thứ lỗi.”

“Ha ha, không có việc gì. Biết sai liền là đứa bé ngoan, ta không sẽ tức giận.” Vội vàng lắc đầu, Hạ Mộng tràn đầy tươi cười, nhỏ nhẹ dịu dàng.

“Đa tạ minh vương phi.” Bên kia, vẻ mặt lão phụ nhân cũng vội vàng đối với nàng gật gật đầu, “Con nhỏ lỗ mãng, xúc phạm vương phi ngài. Ngài khoan hồng độ lượng, không cùng hấn so đo, lão thân này phải cảm ơn.”

“Ai nha, lão phu nhân, ngài đang nói gì thế? Tướng gia là bạn tốt của vương gia, chỉ cần hấn đối với vương gia tốt, ta sao lại cùng hấn tức giận chứ? Lão phu nhân ngài cũng quá khách khí.” Mỉm cười, mặt mũi tràn đầy nhu hòa, âm thanh cũng càng mềm.

Lý Như Phong lại sắp giận điên lên.

Nữ nhân này. Nàng rõ ràng giả bộ. Hơn nữa càng giả bộ càng như thật.

Nhưng mà, không thể không nói, đại đa số người hết lần này tới lần khác bị nàng lừa. Mà đại đa số đó, lại có mẫu thân của hấn.

“Ai. Minh Vương phi ngài thật sự là ôn nhu nhân thực, Minh Vương gia có thể lấy được người thực là phúc khí của hấn.” Nhẹ nhàng lắc đầu, lão phụ nhân đột nhiên thở dài một tiếng, “Chỉ tiếc, tiểu tử này không ngoan, cho tới bây giờ còn không tìm con dâu cho ta. Nếu không, tân nương tử có thể thông tình đạt lý bằng một nửa ngài, ta cũng thỏa mãn rồi.”

Cái gì?

Chỉ cần bằng một nửa nàng ta, sớm chiều chung đụng, hấn khẳng định sẽ bị hành hạ chết tươi mất?

Lý Như Phong sắc mặt thâm trầm mãnh liệt. “Nương, người đừng nói nữa?”

“Phong nhi.”

Nghe vậy, lão phụ nhân ngẩn ngơ, quay đầu lại.

Lý Như Phong lập tức cũng ngẩn ra.

Cái này... Hẳn tại sao cùng nàng nói chuyện này? Nếu như nói thật, mẫu thân nhất định sẽ tức giận hơn. Đến lúc đó, nàng không biết sẽ đối với mình phát bao nhiêu hỏa đây? Hiện tại, mình nhất định không thể lại lỗ mắng a.

“Ha ha, lão phu nhân, tướng gia hẳn hiện tại khẳng định chưa muốn trở thành hôn. Người xưa đều nói, đại trượng phu thành gia rồi lập nghiệp, nhưng tướng gia tuổi còn trẻ đã leo đến vị tể tướng, Hoàng Thượng coi trọng, hẳn vai gánh trách nhiệm nặng nề, lại tiếp nhận vị trí này chưa bao lâu, hẳn đương nhiên toàn tâm toàn ý đều đặt vào quốc gia đại sự. Chuyện con cái, hẳn hiện tại không có tâm tình lo lắng. Ngài không cần ép buộc hẳn. Chờ hẳn xử lý tốt quốc gia đại sự, rảnh rồi, nhất định sẽ lấy vợ sinh con.”

Không nghĩ tới, kẻ đứng ra nói chuyện cho hẳn, lại là nàng - - Hạ Mộng?

Lý Như Phong cả kinh, khó hiểu nhìn nàng.

Hạ Mộng hướng hẳn cười một tiếng, đối với lão phụ nhân tiếp tục nói: “Cho nên, lão phu nhân ngài cũng đừng có thúc giục hẳn. Hẳn là con trai hiếu thuận, chắc chắn sẽ không làm trái với tâm nguyện của ngài.”

“Đúng là, hẳn cũng đã lớn như vậy, vẫn còn chậm chạp không có thành thân...”

“Ai. Cũng bắt quá mới hai mươi tuổi mà thôi. Hẳn đầy bụng kinh luân, lại tràn đầy khát vọng, đương nhiên là muốn kiến thiết Phượng Tường vương triều thật tốt. Đến lúc đó, không chỉ có quốc thái dân an, hẳn cũng nổi danh. Đến lúc đó, các cô nương trong thiên hạ này sẽ là do hẳn chọn.”

“Chính vậy.” Nam Vân công chúa vội vàng chen miệng vào, “Như Phong ca ca ngày thường anh tuấn bất phàm, nếu như lần này có thể trắc tuyệt, hiện tại Phượng Tường vương triều đúng là cần hẳn kiệt lực dâng hiến. Nếu bên cạnh có nữ nhân, hẳn khẳng định sẽ bị phân tâm. Bởi vậy, kết quả sẽ như thế nào... Chỉ sợ lão phu nhân ngài cũng sẽ không nguyện ý nhìn. Bởi vậy, không bằng mặc hẳn vài năm, chờ hẳn đem hết thấy đều xử lý tốt hẳn đương nhiên sẽ lấy vợ sinh con. Phương diện này người ngàn vạn không cần phải lo lắng.”

Nàng rõ ràng cũng nói giúp hẳn?

Chuyện gì xảy ra? Trời sắp xuống sao?

Không tự chủ được ngẩng đầu hướng bầu trời nhìn lại, Lý Như Phong bắt đầu ngất đi.

Nghe được hai người bọn họ người một lời ta một câu, lão phụ nhân lại có vẻ bị thuyết phục, nhẹ nhàng gật đầu một cái: “Cái này ta biết rõ. Nhưng là, ta cũng là vì con cháu Lý gia chúng ta mà suy nghĩ a? Cha hẳn bốn mươi tuổi mới sinh hạ hẳn, không đợi ôm cháu nội liền đi. Hiện tại, ta tuổi cũng lớn, mỗi ngày đều suy nghĩ mong có thể ôm lên tiểu tôn tử. Nếu không, cho dù chết, ta khẳng định không thể nhắm mắt a.”

Lý Như Phong trong nội tâm run lên: “Nương.”

“Ha ha, lão phu nhân, ngài thật sự là quá lo lắng. Thân thể của ngài còn cường tráng, tướng gia hẳn khẳng định sẽ không để bao nhiêu năm. Yên tâm đi, Sinh thời, ngài nhất định có thể ôm tiểu tôn của mình, còn nhất định có thể nghe thấy hẳn chính miệng gọi ngài một tiếng bà nội a.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Hoàn toàn không để cho hẳn cơ hội nói chuyện, Hạ Mộng cùng Nam Vân công chúa khuyên lơn như bóng với hình, đem lão phụ nhân dụ dỗ đầy mặt cười.

Hai nữ nhân này...

Giật mình, Lý Như Phong trong lòng lại hiện lên mấy phần cảm kích - - dù sao, là hai người bọn họ xuất phát từ góc độ nữ nhân, nhẹ nhàng khuyên can mẫu thân. Nếu không, nếu như đối lại là mình, chỉ sợ hẳn lại sẽ bị mắng đến to đầu, sau đó còn giận đối thật lâu a.

“Ai, Minh Vương phi, công chúa, các người thật sự là nha đầu tốt. Chỉ tiếc, lão thái bà ta không có phúc khí, không có nữ nhi biết điều nghe lời, cũng không có con dâu mềm mại động lòng như các người a.”

Phốc?

Mẫu thân lại thở dài một tiếng, thiếu chút nữa làm cho Lý Như Phong sắc chết.

Thay vì để hấn và hai nữ nhân này cùng ở dưới một mái nhà, hấn tình nguyện trên đường cái tùy tiện tìm vài nữ nhân.

“Ha ha, điều này nói không chừng a? Nói không chừng, sau này tướng gia hấn tìm được nàng dâu so với chúng ta trẻ tuổi xinh đẹp, còn ôn nhu sẵn sàng, đối với lão phu nhân ngài còn cung kính hơn.”

Buổi nói chuyện của Hạ Mộng khiến lão phu nhân tươi cười rạng rỡ.

“Chỉ hy vọng như thế đi.” Nàng ôn nhu khuyên giải, sắc mặt lão phu nhân cũng hòa hoãn không ít.

“Phong nhi.” Lại giương mắt, ánh mắt nhu hòa rơi trên thân con trai.

Từ trong ánh mắt của nàng nhận ra, chuyện này rốt cục đã qua, Lý Như Phong cũng thở dài một hơi.

“Nương.” Cúi đầu, thấp giọng kêu.

“Ta nghe nói, người gần đây giận Minh Vương gia? Chuyện gì xảy ra?”

A

Tâm vừa trầm tĩnh lại lần nữa bị buộc chặt?

“Không có a.” Lắc đầu, kiên quyết phủ nhận.

Lão phu nhân lập tức lại trầm mặt xuống. “Còn không có? Lời này là Minh Vương phi chính miệng nói, người vì nàng ăn nói bừa bãi sao?”

A. Nàng?

Vội vàng quay đầu, nhìn về phía Hạ Mộng.

Hạ Mộng liền lại hiện ra vẻ mặt nhẹ nhàng cười: “Đúng vậy, tướng gia, hôm nay ta tự mình tới đây, chính là vì Đại Vương gia nhận lỗi với người. Hấn còn trẻ, lại bị người làm hư, thường xuyên không quan tâm ngó ngang, chỉ lo chính mình, người cũng đừng có cùng hấn âu khí. Kỳ thật, mấy ngày qua, hấn tâm thần có chút không tập trung. Đúng là, tìm người xin lỗi người lại không để ý tới, về sau người người cũng không trông thấy. Vương gia hấn không biết có bao nhiêu nóng lòng a?”

“Vì chút chuyện nhỏ này. Người không để ý Minh Vương gia, người cũng không trông thấy? Người không phải mỗi ngày sáng sớm đã lâm triều, cho đến buổi trưa mới vừa về à? Người không phải nói Hoàng Thượng phân công người rất nhiều nhiệm vụ, người bận rộn đến không giúp được à?”

Nghe vậy, sắc mặt lão phu nhân chợt âm trầm căng, hai tay đồng loạt mãnh lực điên cuồng đập ghế.

Hạ Mộng. Người!

Ta vừa mới muốn bày tỏ cảm kích với người, người lại đẩy ta xuống nước? Hàm răng khê cắn, Lý Như Phong dùng sức nhìn chằm chằm nàng.

Hạ Mộng bả vai nhún nhún. Cái gì gọi là ta đẩy người xuống nước? Rõ ràng chính người tự làm tự chịu mà. Còn dám nói dối? Hiện tại bị bắt được đáng đời.

“Ai nha, lão phu nhân, không có gì. Như Phong ca ca hấn giận Tứ ca, nên hấn tránh mặt mà thôi. Hấn tính tình quật cường, người cũng không phải không biết.” Vội vàng, Nam Vân công chúa lần nữa làm người tốt.

Lão phu nhân sắc mặt cũng không thay đổi gì.

“Tốt người tên tiểu tử, người bây giờ càng lúc càng lớn mật rồi. Minh vương gia hấn bắt quá nói nặng lời với người vài lời, người tức giận sao? Hấn là vương gia, nói người vài câu thì sao? Còn không chấp nhận xin lỗi? Hiện tại, người mau đi tìm Minh Vương gia, xin lỗi hấn!”

“Nương.”

“Ít nói nhảm, ta sẽ đi ngay bây giờ.”

“Nương.”

Lần nữa bị ép buộc, Lý Như Phong muốn khóc. Hắn thực hoài nghi, vị trước mắt này là mẹ ruột của hắn sao? Nếu không, vì sao nàng tại sao đứng về phía bên kia, đối với đứa con trai này sắc mặt không chút thay đổi?

Bất quá, nói đi nói lại, đều là hai nữ nhân này giở trò quỷ! Hắn hận các nàng.

“Lão phu nhân. Lão phu nhân.”

Mẹ con hai người giằng co hết sức, đột nhiên một tiểu nha hoàn chạy như điên vào cửa.

“Chuyện gì?”

“Minh... Minh vương gia, hắn... hắn đến đây.”

“Phải không? Mau mời.” Vội vàng đứng dậy, lão phụ nhân muốn ra cửa nghênh đón.

“Không cần mời, hắn đã qua đến đây.”

A!

Nha hoàn lời nói còn chưa xong, mọi người quả nhiên phát hiện trước mắt chợt lóe, bước chân Hoàng Phủ Nam Ninh đã xuất hiện.

“Tiểu bạch thỏ”

Đứng ở cửa, ánh mắt hắn đảo qua, lập tức khóa Hạ Mộng trong đám người.

“Vương gia” Vội vàng đáp lời, Hạ Mộng chạy tới, chui vào trong ngực hắn.

“Không phải nói bảo người đừng tới à? Chuyện này, bản vương sẽ giải quyết.” Chau mày, Hoàng Phủ Nam Ninh ngoài miệng dị thường nghiêm khắc nói, hai mắt khẽ nheo lại, hưởng thụ cảm giác sáng khoái.

“Đúng là, mấy ngày nay liên tục nhìn người rầu rĩ không vui, trong lòng ta cũng không dễ chịu a?” Thấp giọng, cái đầu nhỏ trên người hắn cọ một cọ.

“Ai, tiểu bạch thỏ...”

“Minh Vương gia” Lúc hai người đối thoại, lão phụ nhân đã dắt con trai tới, “Tiểu nhi đối với ngài bất kính, là lão thân không nuôi dạy tốt. Hiện tại, tiểu nhi hướng ngài nói xin lỗi.” Nói xong, đem Lý Như Phong đẩy về phía trước, “Còn không hướng vương gia xin lỗi?”

“Ta không - - ”

“Xin lỗi?”

“Vâng.” Thủy chung tránh không khỏi mẫu thân uy nghiêm bức bách, Lý Như Phong thỏa hiệp, ngoan ngoãn cúi thấp đầu, “Vương gia, trước đó vài ngày là ta quá đáng, ta nhận lỗi với người.”

“Như Phong”

Nghe nói như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh trong nội tâm mừng như điên.

Liên vội vàng tiến lên, đích thân nâng hắn lên. “Thật ra là bản vương là quá đáng, hiện tại bản vương đã biết mình sai rồi, về sau bản vương sẽ không còn như vậy.”

Tốt nhất như thế. Trong lòng thở dài, Lý Như Phong thấp giọng nói: “Đa tạ vương gia.”

“Ai, người một nhà, còn nói cái gì cảm ơn với không cảm ơn?” Nghe nói như thế, tựa hồ trong lòng không sáng khoái, Hoàng Phủ Nam Ninh lắc đầu.

Lý Như Phong lại khòe miệng giật nhẹ - - vì cái gì, kể từ sau khi Hạ Mộng xuất hiện, hắn càng ngày càng cảm thấy hắn và mọi người thay đổi. Chỉ có Hạ Mộng cùng hắn mới.

“Ha ha, hiện tại tốt lắm. Vương gia, tướng gia hẳn không giận người, các người là bạn tốt nhiều năm lại hòa hảo như lúc ban đầu.” Vợ vàng giường cao nụ cười nhẹ nhàng, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng.

“Hết thấy là cảm tạ Minh Vương phi người a? Nếu như không phải là người chủ động ra mặt giúp bọn họ hoà giải, chỉ sợ bọn họ sẽ không nhanh như vậy quy về tốt. Đứa nhỏ Phong nhi này tính tình ta hiểu rất rõ.” Lão phụ nhân cũng vợ vàng cười, nhẹ nhàng nâng tay nàng, “Minh Vương phi, người thật là một cô nương tốt a? Nếu như Phong nhi về sau có thể lấy được một nàng dâu như người, ta đây làm mẹ chỉ sợ nằm mơ cũng muốn cười.”

“Nương”

Van cầu nàng không nên nói nữa lời này được hay không? Nếu như nàng cũng đem Hạ Mộng xem như mục tiêu tìm kiếm nàng dâu hẳn, vậy hẳn nhất định sẽ điên mất. Hẳn tình nguyện đời này sẽ không lấy vợ, nhất định.

Nghe đến đây, Hoàng Phủ Nam Ninh đặc ý nở nụ cười. “Tiểu bạch thổ chính là như vậy. Cho nên bản vương thích nàng, hơn nữa càng ngày càng thích.”

“Đúng vậy, Minh Vương gia người thật sự là có phúc.” Lão phụ nhân cười, nhẹ nhàng buông tay ra, nhìn Hoàng Phủ Nam Ninh trên mặt tràn ngập hâm mộ.

Lý Như Phong hồng mắt.

“Tốt lắm. Vương gia, nếu chúng ta đã tiêu tan hiềm khích lúc trước, vương phi cũng tới nhà ta rồi lâu, các người nên trở về đi.”

“Phong nhi” Nghe vậy, lão phụ nhân lại cau mày, “Người làm sao vậy? Minh Vương gia vừa mới đến đây, người không cùng hẳn uống chén trà, cứ như vậy đuổi bọn họ đi. Có người đãi khách vậy sao?”

Ồ ô...

Lý Như Phong muốn khóc.

Nương, thật là ta không có chủ tâm muốn đuổi bọn họ, mà thật sự Hạ Mộng, nữ nhân này thật lợi hại. Nàng có thể đem tướng phủ thu thập dễ bảo, hưởng chi hiện ở bên cạnh nàng còn có thêm Nam Vân công chúa và Hoàng Phủ Nam Ninh trợ thủ. Muốn ba người bọn họ nâng tay đến, vậy tướng phủ khẳng định sẽ khó giữ được a? Đến lúc đó, ta chỉ sợ chính mình in một mộ phần, đem mình chôn.

“Lão phụ nhân ngài không cần phải nói như vậy a? Tướng gia hẳn cũng là vì tốt cho chúng ta. Dù sao Vương gia mới từ hoàng cung trở lại, ta cùng Vân nhi cũng đã ở nơi này phiên người đã lâu, cần phải trở về.” Nhẹ nhàng cười một tiếng, Hạ Mộng dịu dàng giải vây.

Lúc này đây, Lý Như Phong rốt cuộc không thể đối với nàng sinh phân nửa cảm kích.

Hạ Mộng cũng không để ý, chỉ cười nhìn lão phụ nhân.

Lão phụ nhân trên mặt không muốn. “Người muốn đi? Ta còn có rất nhiều lời nói muốn nói với người a”

“Về sau đi. Về sau cơ hội còn nhiều, rất nhiều. Hiện tại...” Nhẹ nhàng cười một tiếng, Hạ Mộng rúc vào bên cạnh Hoàng Phủ Nam Ninh, “Nếu Vương gia đã trở lại, ta cũng vậy nên trở về hầu hạ hẳn.” Một tiểu nữ nhi bộ dáng ôn nhu động lòng người.

“Cũng là.” Trên mặt hiện lên một nét cô đơn, lão phụ nhân gật đầu, “Vậy cũng tốt. Bất quá, Minh Vương phi, về sau có rảnh rồi hãy đến chơi với lão thân a. Lão thân luôn chờ người.”

Không cần phải? Không muốn lại đến rồi? Đời này cũng không muốn?

“Tốt!”

Nhưng là, Lý Như Phong cầu nguyện thất bại, Hạ Mộng nhẹ nhàng linh hoạt đáp ứng.

Ngao. Lý Như Phong thiếu chút nữa muốn đi đập đầu.

Mà Hoàng Phủ Nam Ninh, hẳn mang vẻ mặt mỉm cười, ôm vòng eo Hạ Mộng: “Tiểu bạch thổ, chúng ta trở về đi?”

“Tốt!” Nhẹ nhàng gõ đầu, Hạ Mộng mềm mại dựa vào hắn.

“Tứ ca, Tứ tẩu, chờ ta một chút, ta và các người cùng đi.”

Vẫn đang làm đèn tường, Nam Vân công chúa cũng gấp rút kêu to, sải bước chạy tới.

Bất quá, khi đi ngang qua Lý Như Phong, cước bộ của nàng đột nhiên dừng lại, quay đầu đối với hắn cười cười: “Như Phong ca ca, trong vòng ba năm, chắc chắn sẽ không thúc giục người thành thân sinh con. Chúng ta đã tận lực, người nên nhân lúc này hưởng thụ cuộc sống, theo đuổi vật người cần tìm a.”

Nàng có ý gì?

Lý Như Phong sững sờ, ngay lập tức mặt sắc đại biến.

“Nam Vân công chúa - - ”

“Tứ ca, Tứ tẩu, các người chớ đi nhanh như vậy, chờ ta một chút nha.”

Tay hắn mới đụng chạm vạt áo nàng, Nam Vân công chúa lại đối với hắn khẽ mỉm cười, sau đó liền xoay người, thật nhanh hướng Hoàng Phủ Nam Ninh bên kia chạy như bay.

“Phong nhi.”

Lập tức, lão phụ nhân tiến lên: “Người làm gì? Công chúa cao cao tại thượng, người có thể nào đối với nàng động thủ động cước? Thật sự là quá coi trời bằng vung.”

“Nương, ta...” Hắn không phải là động thủ động cước, hắn chỉ muốn lên tiếng hỏi nha đầu kia có ý gì a? Hắn luôn cảm thấy nàng nói chuyện giọng nói rất không thích hợp, đặc biệt nàng còn mang vẻ mặt thương cảm thêm chúc phúc nhìn hắn.

“Ai. Người đứa bé này a, còn trẻ đã thành danh, tâm cao khí ngạo, càng ngày càng quên hết tất cả, mà ngay cả đương kim công chúa cũng không để vào mắt. Minh Vương phi thật nói đúng, người nên cần dạy dỗ tốt một trận.”

“Nàng nói như vậy?” Tâm lập tức hung hăng nhảy lên. Lý Như Phong thất thanh thấp giọng hô.

“Chẳng lẽ nàng nói sai sao?” Lão phụ nhân hừ nhẹ một tiếng, tóm lỗ tai hắn, “Người, đứa nhỏ này, bây giờ có thể hô to gọi nhỏ, thật sự là quá coi trời bằng vung. Hiện tại, người phải quỳ trước linh vị cha người hai canh, sau sao chép gia huấn một trăm lần. Không làm hết không cho phép ăn cơm.”

“Nương”

Hắn đã bao lâu không có bị phạt nặng như vậy? Lý Như Phong sợ ngây người.

Lão phụ nhân lại kéo hắn ra khỏi phòng, ném vào trong một gian phòng: “Người tỉnh lại cho ta. Ngày mai, sáng sớm người thành thật lâm triều cho ta, sau đó tự mình tới cửa hướng Minh Vương gia cùng Minh Vương phi xin lỗi. Từ nay về sau, người nếu còn dám làm bậy, xem ta như thế nào thu thập người.”

“Nương, không cần phải a? Kỳ thật ta bị oan uổng - - ”

“Người còn nói? Thêm thời gian quỳ”

“Nương”

“Nói thêm, lại thêm thời gian”

“...” Lý Như Phong rốt cục một chữ đều không nói ra được.

“Ai.” Ngoài cửa, lại truyền tới một tiếng thở thật là dài, “Đứa bé này a?” Liền lại nghe nhẹ nhàng tiếng bước chân vang lên, lão phụ nhân rời đi.

Bộ Nhu Nhi?

Ở trong phòng đóng chặt cửa, Lý Như Phong sớm tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Ta hận người! Hận người chết đi được! Đời này, ta và người không thể sống chung một bầu trời

198. Chương 199: Mọi Chuyện Đã Xong

Khi mang theo Hạ Mộng trở lại vương phủ, Hoàng Phủ Nam Ninh ra lệnh một tiếng - -

“Tất cả đều đi ra ngoài.”

“Vâng.” Một phòng nha hoàn sai vặt chạy trốn vội vàng.

“Tiểu bạch thổ.”

Sau đó, Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên giảm âm điệu, xoay đầu, từng bước từng bước hướng đến gần Hạ Mộng.

Hạ Mộng trong nội tâm đột nhiên bùng nổ.

Hắn... Làm cái gì vậy? Bởi vì nàng không nghe lời hắn, cho nên hắn tức giận?

“Tiểu bạch thổ.”

Nhưng một giây sau, nghi hoặc trong lòng biến mất, người nàng bị kéo vào trong một vòng tay ấm áp. Đôi cánh tay sít sao ôm nàng, hô hấp nóng rực phun tại vành tai, nàng còn có thể cảm giác được hắn run rẩy.

Chuyện gì xảy ra?

“Vương gia, ngài làm sao vậy?”

“Tiểu bạch thổ, cảm ơn nàng.”

Nhẹ nhàng ôm ái một câu nói, Hạ Mộng ngây ngốc, nàng không thể tin được lỗi tai mình.

“Vương gia, ngài nói cái gì?”

“Ta nói, cảm ơn nàng.”

Dùng cùng ngữ điệu nhẹ nhàng như lúc trước, Hoàng Phủ Nam Ninh từ từ buông tay ra, cùng nàng mặt đối mặt, thấp giọng.

Hạ Mộng lần nữa bị kinh hãi.

“Vương gia, có phải ngài bị bệnh không?”

“Không có. Ta chỉ thật đang rất vui.” Nhẹ nhàng lắc đầu, nắm chặt tay nàng, nắm thật chặt trong lòng bàn tay, Hoàng Phủ Nam Ninh lần nữa đem nàng ôm vào trong ngực.

Hạ Mộng lại là sững sờ.

“Ngài vui cái gì?”

Hơn nữa, lại là vui đến mức trước mặt nàng tự xưng ‘ta’?

“Cao hứng chuyện nàng làm.” Tựa cằm vào vai nàng, âm thanh của Hoàng Phủ Nam Ninh còn mang theo vài phần hưng phấn rung động.

“Ta... Làm cái gì?”

“Nàng vì ta, tự mình đi tìm mẫu thân Như Phong, từ mẫu thân hắn, khiến hắn cúi đầu trước ta, cùng ta hòa hảo như lúc ban đầu. Nếu như không phải là nàng, ta cùng hắn khẳng định còn tiếp tục chiến tranh lạnh.”

Ách...

Thì ra là vì cái này ư.

Hạ Mộng tự giễu cười cười. “Ta còn tưởng rằng vương gia sẽ trách tội ta chứ?”

“Ta tại sao phải trách tội nàng?”

“Bởi vì...” Ngày hôm qua khi nàng chủ động đề xuất đề nghị này, hẳn không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, còn một mực chắc chắn chuyện của nam nhân sẽ phải do nam nhân giải quyết. Nàng không nghe lời hắn, tự tiện hành động, dựa theo đạo lý mà nói, hắn sẽ tức giận.

“Ha ha, nàng nói lời của ta ngày hôm qua sao?” Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh nở nụ cười, lần nữa nâng đầu lên, “Vốn là, lúc đầu biết chuyện này, ta có chút tức giận. Nhưng khi nhìn thấy việc nàng làm có kết quả tốt vậy, ta chỉ biết, nàng làm rất khá, so với ta còn tốt hơn nhiều. Đã như vậy, ta cảm tạ nàng còn không còn kịp, lại vì sao phải tức giận với nàng?”

Nói cách khác, lúc trước hắn nghiêm mặt, nói chuyện lớn tiếng như vậy, kỳ thật không phải là vì tức giận, mà là lòng tràn đầy hưng phấn lại không thể nào phát tiết?

Trời đất!

Vội vàng thở dài một hơi, Hạ Mộng tay chân đột nhiên phát giác được vài phần vô lực.

Ai

“Tiểu bạch thổ.”

Lại buông một âm điệu mềm mại, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng kêu, hai tay nâng mặt nàng. “Ta phát hiện, nàng thật sự là bảo bối. Kể từ khi nàng xuất hiện bên cạnh ta, cuộc sống của ta càng vui vẻ, cũng càng thuận lợi.”

Ách...

Trong lòng có chút ít thẹn thùng. Bất quá, lời này lọt vào tai, khoe miệng Hạ Mộng vẫn không tự chủ nhếch lên nhẹ nhàng.

“Vương gia ngài nói cái gì đó? Ta cũng chỉ là làm việc ta nên làm mà thôi.”

“Nhưng nếu đổi lại là những nữ nhân khác, các nàng ấy khẳng định làm không được như nàng.” Lắc đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh vẽ mặt thâm trầm, “Các nàng sẽ không giống như nàng biết rõ lòng ta, cũng sẽ không giống như nàng, mỗi ngày đều có thể khiến ta thật vui vẻ, càng sẽ không khi ta buồn rầu sẽ cùng ta buồn rầu, sau đó chủ động hiến kế, giúp ta giải quyết vấn đề.”

Hắn nói cũng có phần hơi quá đi. Hạ Mộng có chút thẹn không dám nhận.

Nhưng mà, Hoàng Phủ Nam Ninh lại một lần sít sao ôm nàng.

“Tiểu bạch thổ, có nàng ở đây, thật tốt.”

Trái tim tựa hồ bị cái gì kích trúng, Hạ Mộng rung động, trong lòng hiện lên một cảm giác ngọt ngào.

“Làm sao bây giờ?” Sau đó, môi hắn từ từ chuyển dời đến bên tai nàng, nhẹ nhàng thấp giọng nói.

Hạ Mộng thân thể run lên. “Vương gia, làm sao vậy?”

“Tiểu bạch thổ, ta càng ngày càng phát hiện, ta không thể rời nàng. Bắt đầu từ bây giờ, nàng không được rời khỏi ta, vĩnh viễn không được rời đi, được hay không?”

Ách, cái này sao...

Nghe ngữ điệu chân thành của hắn, trong nội tâm có vài phần rung động. Nhưng là, ngẩng đầu lên, nhìn về phía nơi xa trời xanh mây trắng, trong lòng nàng lại tràn đầy đều là không nữa.

“Tiểu bạch thổ” Không nghe thấy câu trả lời của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh dùng sức khiến nàng cười một tiếng.

“Ta... Ta hứa với ngài.” Cấn môi, Hạ Mộng không tự chủ hứa hẹn.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức nở nụ cười.

“Tiểu bạch thổ, ta cũng biết ngươi là lễ vật trời cao tặng ta, đời này, ngươi là của ta.”

Vội vàng ôm nàng vào lòng, Hoàng Phủ Nam Ninh cúi đầu, nặng nề chặn lên môi nàng.

“Ngô”

Nam nhân này, miệng của nàng bị hấn đụng đau.

Bất quá, còn chưa kịp phản kháng, nàng liền cảm giác được đầu lưỡi của Hoàng Phủ Nam Ninh đã cạy môi nàng ra, hai tay ôm eo nàng, hôn nàng thật sâu.

Vì thế, cũng chỉ có thể dùng hai tay ôm cổ hấn, đem thân thể nghênh đón, chủ động thừa nhận nhiệt tình của hấn.

Mà nàng chủ động, cũng khiến Hoàng Phủ Nam Ninh thêm vui mừng. Vội vàng dùng đầu lưỡi dây dưa với cái lưỡi đình hương của nàng, hai tay hấn cũng siết sao nhéo ở eo nàng, dùng sức sâu hơn cho nụ hôn này.

Đợi đến lúc hết thấy kết thúc, Hạ Mộng thiếu chút nữa không hô hấp nổi.

“Tiểu bạch thảo.”

Mà Hoàng Phủ Nam Ninh, hấn lại là vẻ mặt thỏa mãn, lại đem mặt dán lên nàng. “Có người ở bên người, thật tốt.”

Đúng vậy

Có người có thể cho người phát thú tính, hơn nữa còn có thể giúp người xử lý chuyện ngổn ngang, khiến cuộc sống của người càng nhiều màu nhiều sắc, cho nên người rất sáng khoái đúng không?

Bị hấn cường hôn khiến đầu lưỡi tê dại, Hạ Mộng trong lòng lại cực kỳ khó chịu.

“Bất quá, nếu nàng có thể đối với Như Phong khoan dung chút ít, vậy thì tốt hơn.”

Ách...

Kế tiếp một câu nói, lại khiến nội tâm Hạ Mộng đột nhiên cả kinh.

“Vương gia, ngài nói cái gì đó? Ta đối với Lý tướng gia làm sao?” Vội vàng nặn ra vẻ mặt cười, nàng nhỏ giọng hỏi.

Hoàng Phủ Nam Ninh nhéo gương mặt nàng. “Nàng đừng cho là ta không biết. Những ngày qua, hấn đều là bị nàng bức thành như vậy. Hôm nay, nàng còn tìm tới mẫu thân của hấn, chờ chúng ta đi, mẫu thân của hấn còn không biết sẽ dạy dỗ hấn như thế nào đây? Đến lúc đó, chỉ sợ hấn sẽ đem hết thấy đều tính kể lên đầu nàng. Những thứ này ta có thể ngăn cản giúp nàng, bất quá, về sau nàng đừng như vậy. Sự kiên nhẫn của hấn không lớn, lại bị một nữ nhân cho lấn qua lấn lại thành như vậy, hấn nhất định sẽ không cam lòng.”

Cất, không cam lòng, thì cứ trả đũa đi. Ai sợ ai?

Khóe miệng kéo ra, Hạ Mộng nhẹ nhàng cười một tiếng: “Ta không biết là ta làm sai.”

“Ta biết, các người nên có chừng có mực đi. Như Phong không phải là dễ trêu, nàng cũng thế. Dù là người ta tín nhiệm cần gì phải nháo thành như vậy?”

Hừ.

Mới giúp hấn làm chút chuyện, lão nhân gia người liền bắt đầu dương dương tự đắc, còn lấy thân phận đại nam nhân dạy dỗ nàng.

Hơi mím môi, Hạ Mộng thấp giọng nói: “Chỉ cần hấn không chọc ta, ta sẽ không động đến hấn.”

Nhưng hiện tại hấn đã chọc nàng. Hơn nữa, còn chọc không ít.

“Vậy là tốt rồi.” Hoàng Phủ Nam Ninh lại coi nàng đã tuyên cáo, liền vội vàng gạt đầu, “Ta sẽ chuyển đến hấn. Về sau, đảm bảo hấn sẽ không chọc giận người.”

Chỉ sợ khó nha.

Hạ Mộng lại ở trong lòng cười lạnh.

Cái kẻ nam nhân lòng dạ hẹp hòi, lại bị nàng làm cho buồn bực, hằn cam tâm tình nguyện tiếp nhận mới là lạ.

Nhún nhún vai. “Nếu như vương gia có thể thuyết phục hần, thì ta sẽ.”

“Nàng...” Xem vẻ mặt mây trôi nước chảy của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh nhin không được thở dài: “Tiểu bạch thổ, nàng nên dừng thôi, Như Phong hần không dễ trêu đâu.”

Chẳng lẽ nàng dễ chọc? Hạ Mộng cười lạnh.

“Được rồi, ta biết, nàng cũng không dễ trêu.” Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh vô lực cúi đầu, thấp giọng nói. Di?

Hần biết?

Nghe vậy, Hạ Mộng ngược lại sợ hết hồn.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại lắc đầu, kéo gương mặt nàng. “Nàng nghĩ rằng ta là người ngu sao? Sống trong hoàng cung nhiều năm như vậy, nên trông thấy, nên học được, ta đều học xong. Chỉ là, nếu không cần thiết, ta cần gì thông minh? Người làm việc gì, ta đều nhìn thấy, nếu cùng ta không có quan hệ, ta vì sao phải trông nom?”

Lau?

Thì ra là hần biết. Còn một mực trước mặt nàng giả ngu?

Khóe miệng giật giật, Hạ Mộng xoay đầu đi.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại đem đầu nàng quay lại, môi mỏng dán lên môi nàng.

“Tiểu bạch thổ, ta phát hiện, ta thật càng ngày càng thích Nàng, càng ngày càng thích Nàng...”

== ta là đường ranh giới a đường ranh giới ==

“Ồ ơ ơ, nhìn mắt hạnh má đào trên mặt ngươi, gần đây cùng Khủng Long Bạo Chúa nhà ngươi chung đụng không sai a.”

Ngày hôm sau, Hạ Tình đến, nhin không được kêu lên.

Hạ Mộng vội vàng đẩy nàng. “Người nói cái gì đó?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Hạ Tình khóe miệng bĩu bĩu, nhẹ nhàng ngồi xuống, “Như thế nào? Bởi vì người giúp hần vẫn hồi tình bạn tốt, hần cảm kích người, liền đối với người tốt hơn?”

Không kém bao nhiêu đâu.

Hạ Mộng cười cười. “Người hôm nay tại sao lại cam lòng cho đến chỗ của ta?”

“Đây không phải là nhàm chán sao?” Khoát khoát tay, Hạ Tình nói, méo mó đầu, “Đúng rồi, thân ái, ta nhớ, Tam tử nhà ngươi sắp xuất giá rồi. Người rốt cuộc có đi hay không?”

“Đi chứ? Sao lại không đi? Ta không phải đã đáp ứng người ta sao?”

“Như vậy, Khủng Long Bạo Chúa nhà ngươi đâu? Hần có đi hay không?”

“Cái này thì phải hỏi hần.” Nhún vai, Hạ Mộng trả lời.

Hạ Tình ngay lập tức trợn lớn mắt. “Nói cách khác, cho tới bây giờ ngươi cũng chưa có nói cho hần biết?”

“Kỳ thật, nói hay không, đều đồng dạng, hần sẽ nói gì ta đã sớm đoán được.” Khóe miệng giật nhẹ, Hạ Mộng nói, bưng lên một ly trà uống.

“Nói cái gì? Ta biết cái gì?”

Tiếng nói mới nói ra, liền nghe tiếng của Hoàng Phủ Nam Ninh trầm thấp truyền lọt vào tai, hai người vội vàng đứng dậy: “Vương gia.”

Hạ Mộng đương nhiên là trước sau như một chủ động nghênh đón.

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng thuận thể đem nàng ôm vào lòng: “Tiểu bạch thảo, các nàng đang nói cái gì?”

“A, chúng ta đang nói, tháng này mười lăm, chính là Tam tỷ nhà mẹ đẻ ta xuất giá, cha mẹ tháng trước chủ động tới tìm ta đưa thiệp mời, hi vọng hai chúng ta đến lúc đó có thể cùng nhau đến.”

“Không đi.”

Xem đi. Nàng đã biết hắn sẽ nói như vậy.

Hạ Mộng cười cười: “Mặc kệ vương gia có đi hay không, nhưng ta đã hứa với bọn họ, vậy ta nhất định sẽ đi.”

” Nàng cũng không cho đi.” Lập tức sắc mặt trầm xuống. Hoàng Phủ Nam Ninh nắm chặt cổ tay nàng.

“Vương gia” Hạ Mộng vội vàng khẽ gọi.

“Không cho phép. Dù sao cũng không cho phép đi.”

“Vương gia, nếu Vương phi đã đáp ứng, vậy hãy để nàng đi. Nếu như Vương gia ngài không yên tâm, vậy thì cùng Vương phi đi. Đại hôn Tam tỷ Vương phi, làm mọi mọi, nàng vốn là nên đến.”

Đi? Thanh âm này có phần quen tai. Hắn là...

Tranh thủ xoay chuyển ánh mắt. Đoán nàng sẽ gặp được ai?

“Minh vương phi.” Khi bắt gặp ánh mắt của nàng, trong nháy mắt, Lý Như Phong vội vàng cúi đầu, cung kính thi lễ.

“Thì ra là Lý tướng gia.” Trên mặt vội vàng giương lên khẽ cười, Hạ Mộng hoàn lễ, “Ngài đến quý phủ vấn an vương gia à?”

“Đúng vậy? Thuận tiện đến hướng Vương phi ngài nhận sai, nói cảm tạ.”

Nhận lầm nàng có thể lý giải, nhất định là bị buộc. Nhưng là, nói lời cảm tạ...

“Lý tướng gia, ta như thế nào không nhớ rõ ta đã làm chuyện gì với người?”

“Làm sao không có? Minh vương phi ngài nhìn ra điểm yếu của tại hạ, kịp thời chỉ ra, khiến mẫu thân cảm kích không thôi. Hiện tại, tại hạ vâng lời mẫu thân, tới đây hướng Vương phi ngài nói lời cảm tạ.”

Chắc chắn, nghe giọng hắn nói chuyện, tựa như một giấy sau sẽ nhào tới đem nàng tươi sống cắn chết. Có thể thấy được oán khí trong lòng hắn không giảm, trái lại còn tăng a.

Vương gia đáng thương, xem ra kỳ vọng của người sẽ tan vỡ, người nam nhân này đời này càng ngày càng nhìn ta không vừa mắt, tuyệt đối không có khả năng cùng ta nắm tay giảng hòa.

Bất quá, vì mặt mũi, Hạ Mộng vẫn cười một tiếng, ung dung khoát tay: “Thì ra là vì cái này. Kỳ thật cũng không có gì a, ta chỉ là thuận miệng nói mà thôi, không nghĩ tới lão phu nhân thật sự nghe lọt, lão phu nhân thật đúng là hiền đức thiện lương.”

Người lợi dụng bà hiền đức thiện lương, để mẫu thân ta đối phó ta, từ đó để ta vô lực chống đỡ?

Dùng sức trừng mắt nhìn nàng, Lý Như Phong trong lòng gầm thét.

Hạ Mộng nhún vai. Đây cũng là hành động bắt buộc dĩ mà? Trước chúng ta làm nhiều nỗ lực như vậy, ai kêu người một chút mặt mũi cũng không chịu cho? Hiện tại, ta cũng chỉ có thể làm như vậy.

Người?

Lý Như Phong dùng sức cắn răng, mới có thể không để cho hàng loạt từ thô tục phát ra.

“Ha ha, tiểu bạch thảo, chắc hẳn Như Phong còn có những lời khác nói với người, các người hàn huyên một chút đi, lát ta quay lại.”

Phát hiện hai người trao đổi ánh mắt, mặc dù biết rõ chuyện không hay, nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh lựa chọn để bọn họ tự giải quyết, chỉ cười một tiếng, ung dung rời đi.

A

Hắn cứ đi như thế? Để hai người bọn họ ở chỗ này?

Nghe vậy, Hạ Mộng cùng Lý Như Phong đều cả kinh.

Nhưng, Hoàng Phủ Nam Ninh nói ra những lời này xong liền lui thân ra ngoài, đám người Hạ Tình cũng theo đuôi đi ra ngoài.

Gian phòng to như vậy chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Rất hận ta?”

Sau đó, Hạ Mộng ngẩng đầu, nhẹ nhàng cười hỏi.

Lý Như Phong hừ lạnh một tiếng. “Người biết rõ còn cố hỏi.”

“Đúng vậy, ta biết rõ. Nhưng, ta muốn nghe chính người nói, cũng muốn biết, người rốt cuộc hận ta hận đến thế nào.”

“Bộ Nhu Nhi, người đừng được voi đòi tiên.” Nghe nói thế, trong mắt Lý Như Phong xuất hiện hai ngọn lửa thật to, thiếu chút nữa đem nàng tổn thương.

Hạ Mộng vô thức lui về phía sau hai bước, lập tức đắc ý nở nụ cười. “Lý tướng gia, cảm giác bị người bắt lấy tay cầm khiến chế trụ, vui lắm đúng không?”

Nàng không phải là nói nhảm sao? Lý Như Phong dùng sức trừng nàng.

“Bất quá, nếu như người còn hùng hổ dọa người, không thay đổi thái độ với ta, thì người cứ yên tâm, cuộc sống sau này của người cũng sẽ giống như lúc này, kinh tâm động phách, cho người cả đời hưởng thụ.”

Thích trừng phải không? Tốt, cho người trừng, cho người trừng. Khóe miệng gợn lên nhẹ nhàng, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dụ dăng.

“Người.”

“Bộ Nhu Nhi, ta rốt cuộc chọc giận người chỗ nào, người có cần phải đem ta lăn qua lăn lại đến nước này còn chưa bỏ qua được ư?”

“Không.” Nhẹ nhàng khoát tay, Hạ Mộng nói cười, “Không phải là ta ngừng lăn qua lăn lại người, là người không nên lăn qua lăn lại chính mình. Nếu như người ngay từ đầu không có ý hãm hại ta, ta đương nhiên không phản kích; Về sau, nếu như người giữ mặt mũi cho vương gia, không để ta cùng người trong vương phủ chịu áp lực, ta sẽ không đem việc ác của người bầm báo với mẫu thân người; mà bây giờ, người lại tới tìm ta khởi binh vấn tội. Xin hỏi, sắc mặt người đối với ta không chút thay đổi, ta còn hạ thủ lưu tình với người sao?”

Nói cách khác, nàng vẫn còn phải không ngừng cố gắng.

Mặt Lý Như Phong cũng phải thay đổi.

“Người rốt cuộc muốn đem ta như thế nào?”

“Không biết a? Nói không chừng, nếu người lại làm ta mất hứng, ta sẽ tùy tiện nói với bà ấy chút gì đó, hậu quả kia... Ha ha, chính người tự tưởng tượng đi.”

“Người dám?” Căn bản đều không dám nghĩ tới, Lý Như Phong lập tức hai mắt trừng trừng, nghiêm nghị quát lên.

Hạ Mộng nháy mắt mấy cái. “Người cho là ta có dám hay không?”

Nàng chết tiệt khẳng định dám.

Đặc biệt là bây giờ còn có Hoàng Phủ Nam Ninh che chở cho nàng nữa!

Lý Như Phong muốn học máu.

“Minh vương phi” Rốt cục, lòng tràn đầy oán giận đều hóa thành vô lực, hấn vô lực quát to một tiếng, “Ta cầu xin người, người hãy bỏ qua ấu thân ta, không đem nàng liên lụy vào được không?”

“Tướng gia.” Nghe vậy, Hạ Mộng lại nhẹ nhàng cười một tiếng, “Người đầy bụng kinh luân, khắp thiên hạ đều nhờ người bày mưu nghĩ kế. Cho nên, khi người muốn đối phó một người, đương nhiên là đem hết thảy nhớ kỹ trong lòng, hơn nữa tốt nhất bắt lấy nhược điểm của hắn. Hiện tại, ta cũng làm như vậy a? Chẳng lẽ người cảm thấy ta sẽ buông tha cho cơ hội tốt này sao?”

“Người...” Lý Như Phong đau đầu muốn nứt.

Nếu như có thể, hắn cũng muốn bắt lấy yếu điểm của nàng, sau đó xuất chiêu. Nhưng, cho tới bây giờ, hắn phát hiện nhược điểm của nàng cũng chỉ có Hạ Tình cùng Hoàng Phủ Nam Ninh, hai người kia hắn đương nhiên là không dám động a? Mà nàng cũng biết rõ điểm này, cho nên mới không sợ hãi.

Hắn hận a?

Mình tại sao lại chọc đến loại nữ nhân khó dây này a.

“Bất quá, Lý tướng gia à.”

Đang khi hắn cúi đầu buồn bực, Hạ Mộng đã đi tới bên cạnh hắn, một tay ấn lên bờ vai hắn.

Lý Như Phong vội vàng đẩy nàng ra.

Vậy vậy tay, Hạ Mộng liền vừa cười cười. “Kỳ thật, nếu như người về sau không nhằm vào ta, đối với vương gia tốt một chút, ngoài mặt sẽ khách khí với ta một chút, nói chuyện không mang theo ác cảm. Về sau, ta cũng sẽ bớt phóng túng. Dù sao, chúng ta đều quan tâm vương gia, cũng đều muốn an toàn sống qua ngày, không phải sao?”

Rốt cuộc là ai một mực nhằm vào ai, ai đối với ai nói chuyện mang theo ác cảm cùng châm chọc a? Hắn còn chưa tính chuyện nàng nói với Nam Vân công chúa những lời kia, Lý Như Phong trừng nàng.

Hạ Mộng mỉm cười nhìn hắn. “Người cảm thấy thế nào?”

Hắn có thể có cảm thấy gì?

“Nếu như, về sau ta đối với người khách khí một chút, cũng không sẽ cùng vương gia tức giận, người cũng sẽ không đem mẫu thân ta làm tay cầm đến ức chế ta?” Cẩn môi, Lý Như Phong nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Hạ Mộng gật đầu. “Không khác lắm. Hơn nữa, ta còn có thể tại trước mặt bà nói giúp người vài câu hữu ích. Tựa như ngày hôm qua, ta cùng Vân nhi vì hôn sự của người giải vây.”

“Xin miễn thứ cho kẻ bất tài.” Khóe miệng Lý Như Phong xé ra, “Nếu như có thể, kính xin Minh Vương phi cùng mẫu thân ta giữ khoảng cách, ngài cao cao tại thượng, mẫu thân trèo cao ngã không dậy nổi.”

Ha ha, cũng bắt đầu từ phương diện kia phòng bị nàng?

Hạ Mộng nhẹ nhàng cười một tiếng. “Được rồi, theo lời tướng gia ngài vậy, ta sẽ chú ý.” Chỉ là chú ý mà thôi.

Nhưng, Lý Như Phong cũng biết rõ mình không có tư cách cầu xin nhiều. Cũng chỉ có thể cúi đầu: “Đa tạ Minh Vương phi.”

“Sao lại phải cảm ơn, chúng ta đây không phải là cùng tồn tại sao?” Khẽ mỉm cười, Hạ Mộng đưa tay ra, “Như vậy, vì chúng ta về sau hòa thuận chung sống, bắt tay đi.”

“Vương phi, nam nữ thụ thụ bất thân.” Giương mắt, Lý Như Phong lập tức lui về phía sau hai bước.

Ha ha, nhìn ánh mắt hắn phòng bị, còn tưởng rằng nàng sẽ đem hắn làm gì sao?

Hạ Mộng nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Không muốn thì thôi.”

Liên xoay người, bước đi đi ra cửa.

“Tiểu bạch thảo?”

Đi ra phía trước chưa được vài bước, Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng xuất hiện. “Các người nói xong rồi?”

“Đúng vậy. Hết thấy đều giải quyết, từ nay về sau, ta cùng tướng gia hòa thuận chung sống.” Ôn nhu cười, Hạ Mộng quay đầu trở lại, “Đúng không, tướng gia?”

“Vâng.” Không ngẩng đầu, Lý Như Phong chỉ cắn răng lên tiếng.

“Vây thật sự là quá tốt.”

Không ngừng gật đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh ôm nàng: “Tiểu bạch thảo, ta cũng biết là nàng có thể làm được.”

Ai, kỳ thật hiện tại người không nên ôm ta, mà là nên đi an ủi bạn tốt nhiều năm của người một chút đi. Lắc đầu, Hạ Mộng trong lòng thầm nói.

Rõ ràng, Lý Như Phong bị thương cực kỳ nặng, đặc biệt là khi nhìn thấy Hoàng Phủ Nam Ninh đem Hạ Mộng ôm vào trong ngực, sắc mặt hắn âm trầm xuống. “Vương gia, đã như vậy, vậy ta đi về trước.”

“Đã đi sao?”

“Là, vài ngày bỏ bê công việc, hiện tại chồng chất không ít chuyện phải làm.”

“Vây cũng tốt.” Nếu hắn nói như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng không giữ lại, “Vây người đi thông thả, hôm nào chúng ta gặp lại sau.”

“Ừ, tướng gia, thay ta vấn an mẫu thân người.” Hạ Mộng cũng gấp rút lớn tiếng.

Lý Như Phong cước bộ dừng lại, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói - -

“Biết rồi.”

199. Chương 200: Đại Náo Bộ Phủ

Xét thấy Hạ Mộng kiên trì phải về tham dự hôn lễ Tam tiểu thư Bộ gia, Hoàng Phủ Nam Ninh rơi vào đường cùng, chỉ có thể đáp ứng cùng nàng đi.

Thật ngoài ý liệu của Hạ Mộng. Vốn là nghĩ khuyên hắn nếu như không muốn đi thì không cần đi. Nhưng vương gia người ta kiên trì như thế, Hạ Mộng cũng chỉ có thể thuận ý hắn.

Chỉ chớp mắt, giữa tháng đã đến. Sáng sớm, Hạ Mộng đã tỉ mỉ trang phục, lại chuẩn bị xong quà tặng, cùng Hoàng Phủ Nam Ninh cưỡi một con ngựa, thoải mái đi tới Bộ phủ cách đó không xa.

“Minh Vương gia đến - - Minh Vương phi đến - - ”

Vó ngựa vừa mới dừng trước Bộ phủ, đã nghe tiếng hô tiếp đãi quan gia.

Lập tức

Đặng đặng đập

Liên tiếp tiếng bước chân, vợ chồng già Bộ gia đã lăn một vòng chạy ra.

“Nhu nhi.” Nhìn thấy đám người Hạ Mộng vẫn ngồi trên con ngựa cao to, Bộ phụ thân vội vàng lớn tiếng kêu, dẫn đầu đám người phía sau cùng nhau hành lễ, “Tham kiến Minh Vương gia, tham kiến Minh Vương phi.”

“Tất cả đứng lên đi.”

Nhàn nhạt nói, ánh mắt cũng không có ở trên người bọn họ quét một chút, Hoàng Phủ Nam Ninh xoay người xuống ngựa, đem Hạ Mộng ôm xuống.

Hai chân rơi xuống đất trong nháy mắt, nàng vội vàng buông tay Hoàng Phủ Nam Ninh, hai tay đặt trước người, chậm rãi đi về phía trước, cách vợ chồng Bộ gia không xa thì dừng lại, khẽ nhẹ giọng nói: “Nữ nhi thỉnh an phụ thân, đại nương.”

“Mau đứng lên, mau đứng lên. Đều là người trong nhà, cần gì chào như thế.” Vội vàng lắc đầu, Bộ phụ thân tự mình tiến lên đỡ nàng dậy.

Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng bước lên, hai tay ôm quyền làm một cái lễ: “Tiểu tể thỉnh an nhạc phụ đại nhân.”

“Ai nha! Vương gia ngài làm gì vậy? Xin đừng ngại chết cụt thân.”

Chưa bao giờ nghĩ hẳn sẽ thủ lễ, Bộ phụ thân quả thực thụ sủng nhược kinh, vội vàng khoát tay lớn tiếng nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh nhẹ nhàng cười một tiếng, đứng dậy quay đầu lại nhìn bên cạnh - - tiểu bạch thỏ, như thế nào? Người kêu ta làm ta đều làm.

Ừ, vương gia người làm rất khá. Vội vàng hướng hẳn cười một tiếng, Hạ Mộng dùng ánh mắt truyền tin tức.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức cười đắc ý.

Hạ Mộng cũng khẽ mỉm cười, xoay người chỉ những gã sai vặt sau lưng đang từ trên xe ngựa lục tục chuyển xuống hơn mười rương lớn: “Cha, đại nương, những thứ này là vương gia cùng nữ nhi chuẩn bị làm quà tặng. Đồ không nhiều lắm, nhưng là tâm ý của chúng ta. Thuận tiện, cũng là cảm tạ đại nương từ bi thiện lương, đem nữ nhi một tay nuôi lớn như vậy.”

Nói chuyện, còn không nhìn Bộ phụ nhân một cái.

Đàn độn u mê, bị nàng nhẹ nhàng quét mắt qua một cái, Bộ phụ nhân đột nhiên cảm giác được một làn gió âm từ phía sau lưng thổi qua, khiến nàng rùng mình.

“Ha ha, này... Này có cái gì? Người vốn là nữ nhi Bộ gia, đại nương chiếu cố con cũng là phải a.” Nặng ra một cái cười, Bộ phụ nhân vui tươi hơn hớn.

Oa! Xem nhiều rương lớn như vậy, bà ta gần như có thể đoán được bên trong sẽ có bao nhiêu vàng bạc châu báu. Lại nhìn ánh mắt ghen tị của những người vây quanh, bà ta cảm giác mình phảng phất bay lên mây.

Bây giờ nhìn lại, nữ nhi này nuôi thật tốt a. Có nàng, nhà bọn họ thật sự được nở mày nở mặt.

Bộ phụ thân lại cùng bất đồng ý tưởng hoàn toàn. Khi thấy mấy gã sai vặt đem rương toàn bộ chuyển xuống, ông chau mày, một hồi lâu mới hành lễ: “Vương gia vương phi sớm đã tới đây, nhất định là mệt mỏi, vào bên trong nghỉ ngơi đi. Đợi dùng trà, khi nào dùng tiệc, cụt thân sẽ phái người đi mời.”

“Ừ.”

Lạnh lùng gật đầu một cái, Hoàng Phủ Nam Ninh không nói gì nữa.

Bộ phụ thân tự mình làm, để bọn họ mang vào phòng khách riêng Bộ phủ. Trong sảnh, vài bộ bàn ghế từ lúc bọn họ đến đã bày đặt chỉnh tề trong phòng. Hạ Mộng cũng không xem nhẹ khi bọn họ cùng nhau đi tới, ở trên đường trông thấy những thứ kia chen lấn lẫn lộn lướt ngồi ở tiền thính chờ đợi những khách nhân khác dùng bữa.

Bất quá, điều này cũng không liên quan đến bọn họ không phải sao?

“Vương gia, xin mời ngồi.”

Đưa người vào trong, Bộ phụ thân lần nữa khom người, một mực cung kính.

Hoàng Phủ Nam Ninh không chút nào từ chối, cất bước đi tới, vững vàng đương đương ngồi bên cạnh chiếc ghế dựa kia. Sau đó, hẳn vậy vậy Hạ Mộng, nhẹ giọng nói: “Tiểu bạch thỏ, tới đây.”

“Vương gia, không thể. Dựa theo quy củ, nam nhân cùng nam nhân, phụ nữ không được ngồi bên cạnh.”

Nhưng, không đợi Hạ Mộng có phản ứng, Bộ phụ thân vội vàng lắc đầu, chỉ cái ghế phía dưới.

Nghe vậy, đuôi lông mày Hoàng Phủ Nam Ninh nhảy lên: “Còn có quy tắc này?”

Bộ đại nhân vội vàng gật đầu: “Vâng.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Bộ phu nhân cũng vội vàng gật đầu, “Từ xưa quy định, nam tử vi tôn. Huống chi vương gia ngài là đế vương, đối với quy củ này khẳng định quen thuộc hơn.”

“Phải không?” Lông mày thoáng nhăn lại một chút, Hoàng Phủ Nam Ninh sờ lên cằm tựa hồ đang lăm bằm lầu bầu.

“Thật sự là như vậy.” Không ngừng lại gật gật đầu, Bộ phu nhân hướng Hạ Mộng, “Nhu nhi, con tới bên cạnh ngồi đi.”

“Vâng.” Nhẹ nhàng gật đầu, Hạ Mộng cúi đầu giả bộ ôn thuận, nghe lời hướng bên kia đi.

“Chậm đã.”

Nhưng lập tức, một tiếng kêu lên, bả vai nàng bị người đè xuống.

Cước bộ dừng lại, Hạ Mộng ngẩng đầu, nhìn Hoàng Phủ Nam Ninh bên cạnh mình, nhin không được hô ra tiếng: “Vương gia.”

Bàn tay đặt trên vai nàng hơi dùng lực, đem nàng kéo qua, dứt khoát đặt trên đùi mình ngồi xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh trầm giọng nói: “Nàng ngồi chỗ này, ở đâu đều không cho đi.”

“Vương gia.” Hành động lần này, đương nhiên khiến mọi người kinh hô.

Hạ Mộng đột nhiên cả kinh.

Người này, hẳn thật là bá đạo quá. Nơi này dầu gì cũng là nhà người khác.

Nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ là cười nhạt một tiếng, mắt liếc đám người liên can, khóe miệng quệt một cái cười: “Như thế nào, có vấn đề sao? Bản vương thích cùng nàng ngồi chung, không biết các người có ý kiến gì không?”

“Cựu thần không dám.”

Có thể nói cái gì sao? Hẳn vốn nổi danh ác Bá Vương gia a. Ai dám chọc hắn?

Bộ đại nhân vội vàng cúi đầu. “Nếu vương gia thích, vậy hãy để tiểu nữ cùng ngài ngồi cùng nhau.”

Ban ngày ban mặt, trước mặt mọi người, bọn họ rõ ràng... Thật là đòi phong bại tục, cự kì không ổn a.

Lắc đầu: “Vương gia vương phi thỉnh đợi một lát. Chờ chuẩn bị xong, cựu thần sẽ đích thân đến thỉnh.”

“Tốt, cha mẹ đi trước đi, vương gia có ta chiêu đãi, không có chuyện gì.” Vội vàng cười gật đầu, âm thanh Hạ Mộng thập phần nhu hòa.

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng gật đầu, còn ôm eo Hạ Mộng.

Bộ phụ thân liên tục cúi đầu, lôi kéo Bộ phu nhân đi ra ngoài.

Đợi đến đi ra cửa, hắn nhin không được thở dài một tiếng.

Xem tình huống hai bọn họ... Nhu nhi ở đó cũng không tệ lắm. Minh Vương gia yêu thương nàng, vì nàng ngay cả quy củ cũng không để ý. Chỉ hi vọng, Minh Vương gia có thể thích lâu một chút, để đứa nhỏ này cả đời có thể hạnh phúc, vậy hẳn, người làm cha cũng yên lòng.

Phía sau hắn, Bộ phu nhân cũng ý vị cười. “Thật đúng là tốt. Nha đầu Nhu Nhi kia thật đúng đem Minh Vương gia quán chặt rồi. Từ nay về sau, Bộ gia sẽ phát dương quang đại rồi.”

“Phu nhân.”

Nghe vậy, Bộ đại nhân lập tức dừng bước quay đầu lại.

Bộ phu nhân cũng sờ. “Lão gia?”

“Về sau, bà bớt tìm Nhu nhi đi.”

“Lão gia” Lập tức, khó chịu mang tất cả đi, “Nhu nhi nàng là nha đầu Bộ gia, nàng vì nhà chúng ta làm chút chuyện, đây không phải là nên sao?”

“Bà bớt muốn những thứ không có đi. Về sau, Nhu nhi là Minh Vương phi, nàng thật vất vả mới có cuộc sống hôm nay, về sau bà không được lại đi tìm nó, càng không cho phép hướng nó yêu cầu này nọ.”

“Lão gia.”

“Nhớ kỹ. Lát nữa, bà hãy đem những này nói cho lão Đại lão Nhị lão Tam. Nếu về sau ta biết các người còn quần Nhu nhi không tha, xem ta thu thập các người như thế nào.”

“Lão gia.”

“Ít nói nhảm đi.”

== ta là đường ranh giới ==

Hai kẻ dở hơi muốn đi thám hiểm

“Vương gia, không cần phải... Vương gia... Ha ha... Vương gia, không cần phải... Không cần phải a?”

Sau khi vợ chồng Bộ đại nhân đi không bao lâu, Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Hạ Mộng ở trong phòng liền truyền đến tiếng hô.

Hạ Mộng muốn buồn chết.

Hoàng Phủ Nam Ninh hẳn thật đúng là bị tình tròng lên óc, cái gì cũng không để ý, tâm tình tốt, ở trong phòng khách riêng của Bộ phủ bắt đầu động thủ động cước với nàng.

Vô luận thế nào, đây cũng là địa bàn của người khác đó. Huống chi đây cũng không phải là địa phương bí ẩn, nha hoàn sai vặt thường xuyên đến. Nếu để người ta nghe thấy được, mặt mũi nàng phải để nơi nào?

Vội vàng đề nghị hấn đang muốn hướng mặt nàng tới: “Vương gia, Đừng mà?”

“Được mà, ta muốn hôn nàng.”

Thấp giọng nói, con người Hoàng Phủ Nam Ninh âm tối xuống. Đôi tay cũng nhẹ nhàng tại bên eo nàng vuốt ve. “Tiểu bạch thỏ, cách ăn mặc của nàng hôm nay thật xinh đẹp, bản vương ngay từ đầu liền...”

Khốn kiếp

Hạ Mộng ở trong lòng kêu to. Nàng hôm nay tỉ mỉ ăn mặc, không phải vì câu dẫn hấn. Hơn nữa, cho dù hấn có cảm giác, vậy cũng không thể đợi sau khi rời khỏi sao? Sau khi trở về, đóng cửa lại, tùy tiện hấn như thế nào đều được?

“Tiểu bạch thỏ...”

Nhưng, rất hiển nhiên, Hoàng Phủ Nam Ninh không có suy tính nhiều như vậy. Nếu tay nàng bưng kín môi hấn, hấn liền lộ lưỡi, trên lòng bàn tay nàng nhẹ nhàng liếm - -

Nha

~Khốn kiếp.

Trong lòng bàn tay một hồi ẩm ướt, cảm giác ngứa ngứa, khiến nàng run lên. Cũng gấp rút thu tay lại.

Hoàng Phủ Nam Ninh liền nhân cơ hội, mặt trầm xuống. Môi mỏng hôn lên gương mặt nàng.

Đối với lần này, Hạ Mộng chỉ có thể vô lực thở dài. Nàng phát hiện, ở phương diện khác, nàng thật sự không thể nói nổi người nam nhân này. Bởi vì hấn căn bản không nghe lời nàng?

“Tiểu bạch thỏ...”

Xem đi. Môi mỏng mới đụng chạm gương mặt nàng, liền bắt đầu nhẹ nhàng dao động, cũng hướng đến gần môi nàng. Tay đã ở eo nàng nhẹ nhàng vuốt ve, từ từ đi lên, liền tập kích ngực nàng...

“Vương gia”

Đang khi hần sắp thực hiện được, đột nhiên kêu to một tiếng, Hạ Mộng nắm chặt hai tay hần.

Hành động bị ngăn trở, trong mắt Hoàng Phủ Nam Ninh hiện lên khó chịu.

“Làm gì?”

Môi mỏng cũng rớt cục cam lòng rời khỏi miệng nàng một chút.

“Vương gia, nếu đã đến nơi này. Người có muốn hay không đi qua nơi ta đã từng ở xem một chút?”

“Nơi nàng đã từng ở?” Khẽ nhíu mày, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng tái diễn.

Hạ Mộng vội vàng gật đầu. “Đúng vậy. Trước lúc xuất giá, ta ở nơi đó. Chỗ đó so với nơi này vắng vẻ, cũng yên lặng nhiều lắm. Nếu như vương gia người muốn làm chút gì đó, tại đó sẽ càng tận hưởng.”

200. Chương 201

Hic...

Nói những lời này, trong lòng nàng rơi lệ.

Đáng thương chính mình, nàng đều bị hần giày vò đến luân lạc đến mức nào a.

Nhưng nghe lời này của nàng, hai mắt Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên sáng choang. Trong mắt khó chịu cũng nhanh chóng biến mất.

“Phải không? Tốt lắm. Chúng ta đi bây giờ nhé?”

Vội vàng buông tay ra, một tay kéo nàng lên.

“Uy, vương gia - - ”

“Ừ”

“Vương gia, chỗ ta trước kia từng ở, ngài chưa từng đi, có biết rõ đường không a?” Bĩu môi, Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi.

Hoàng Phủ Nam Ninh lắc đầu. “Không biết.”

Không biết vậy người còn đi vui mừng? Bất đắc dĩ trợn trừng con mắt, Hạ Mộng nhỏ giọng nói: “Nếu đã không biết đường, vậy hãy để ta ở phía trước dẫn đường đi.”

“A, đúng rồi.” Tựa hồ lúc này mới nhớ tới, Hoàng Phủ Nam Ninh lui về phía sau hai bước, “Nhanh lên, dẫn đường đi.”

“Là, biết rồi.” Lần nữa thở dài một tiếng, Hạ Mộng bước chân, “Vương gia, mời đi theo ta.”

Chi nha - -

“Minh vương gia, Minh Vương phi.”

Theo tiếng đóng cửa vang lên, khi hai người trước sau chân đi ra, hai sai vặt đợi ở cửa sững sờ.

Hạ Mộng vội vàng cười: “Vương gia cùng ta ngồi buồn bực, muốn đi ra ngoài một chút. Lát sẽ trở lại.”

“Đúng là...”

“Cái gì đúng là? Cái chỗ này ẩm ỉ chết, bản vương nhàm chán, đi một chút còn không được sao?”

“Dạ dạ dạ.” Hoàng Phủ Nam Ninh vừa mở miệng, bọn sai vặt một câu nói cũng không dám nhiều lời, vội vàng cúi đầu, “Không biết Minh Vương gia ngài muốn đi đâu? Nô tài dẫn đường cho ngài - - ”

“Không cần, chính bản vương sẽ đi.”

“Vương gia”

“Lát chúng ta sẽ trở lại.” Khẽ quát một tiếng, không kiên nhẫn để bọn họ càn quấy, Hoàng Phủ Nam Ninh kéo tay Hạ Mộng đi.

“Minh Vương gia, Minh Vương phi...”

Nếu bọn họ muốn tự mình đi, bọn sai vật đương nhiên không dám nói nhiều, chỉ có thể kêu một tiếng, đưa mắt nhìn bọn họ đi xa.

Ha ha

Thoát khỏi những người này trời buộc, trong lòng Hạ Mộng đột nhiên có chút dễ dàng hơn.

Bước chân bắt đầu bước nhanh hơn, nàng mang theo Hoàng Phủ Nam Ninh, đi qua hành lang, chuyển qua một góc nhỏ, thành linh thấy một sân nhỏ.

“Đây, chính là chỗ trước kia người ở?”

Mắt thấy Hạ Mộng lôi kéo hần từng bước từng bước hướng bên kia đến, Hoàng Phủ Nam Ninh nhướng mày, tựa hồ là không thể tin được hỏi.

“Đúng vậy.” Hạ Mộng cười gật đầu, “Mười sáu năm, ta ở chỗ này mà lớn lên.”

“Cứ như vậy?” Theo nàng bước vào cửa chính tiểu viện, Hoàng Phủ Nam Ninh chân mày nhíu chặt hơn, “Có mấy gian phòng? Làm sao nàng sống được?”

“Giống như vậy.” Nhẹ nhàng cười, Hạ Mộng quay đầu, “Vương gia, trước ta chỉ là con của thiếp, hơn nữa còn sinh ra ở gia đình võ tướng, đãi ngộ đương nhiên so với vương gia ngài kém rất nhiều. Chúng ta trước kia, là không thể đánh đồng a.”

Nhưng là, cũng kém nhiều lắm đi. Tại vương phủ, cho dù chỗ ở cấp nha đầu so với nơi này chỉ sợ vẫn còn tốt một chút.

Xem một chút nơi này cực kỳ chú ý một cái tường thấp - - cao bao nhiêu? Hần đứng ở ngoài tường cũng có thể nhìn vào bên trong. Hơn nữa, tường loang lỗ, cũng không biết bao năm không tu sửa, chỉ sợ tùy tiện đẩy có thể té xuống. Nhìn lại một chút bên trong kia mấy gian phòng nhỏ, phòng ốc cũng giống vậy loang lỗ, trên nóc nhà mảnh ngói đều nát không ít. Một khi mưa to, sẽ theo mưa nhỏ đi. Loại địa phương này, tên khất cái ở cũng không sai biệt.

Càng đến gần xem, tâm Hoàng Phủ Nam Ninh càng chìm xuống: địa phương như vậy, nàng thế nào có thể ở?

“Ai nha?” Đang di chuyển, Hạ Mộng đột nhiên lên tiếng kinh hô.

“Làm sao vậy?” Hoàng Phủ Nam Ninh vội hỏi.

“Y phục ai thế này?”

Vội vàng tiến lên vài bước, Hạ Mộng chỉ giữa sân treo vài váy dài. Rất hiển nhiên, nàng đã rời đi đã lâu như vậy, không phải là của nàng.

Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt trầm thấp. “Chẳng lẽ nói, người sau khi rời khỏi, lại có người dời đến ở?”

“Hần là vậy đi.” Gật gật đầu, Hạ Mộng nhẹ nhàng đem môi dưới cắn chặt.

Mang theo Hoàng Phủ Nam Ninh, nàng đi về phía trước, đến gian phòng chính giữa tiểu viện.

Chi nha - -

Dùng lực đẩy cửa phòng ra, nàng lập tức ngốc trệ - -

“Sao... Chuyện gì xảy ra?”

“Thế nào?” Phát hiện sắc mặt nàng có hơi trắng bệch, Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng nâng vai nàng.

Hạ Mộng quay đầu lại, nhìn mắt hần hiện ra vài phần lệ ý. “Đây là nhà ta đã từng ở sao? Sao lại không có gì?”

“Cần phải có cái gì?”

“Giường của ta? Tủ của ta? Ta đích thân thêu màn lụa màu hồng cánh sen. Còn sách ta để ở đầu giường nữa. Cùng với bình hoa ta để trên cửa sổ, cái gì cũng không thấy.” Hết thấy tất cả đều biến dạng. Hơn nữa bên trong đồ vàng hạ cảm tùy tiện bày biện, chỉ sợ cho dù đồ nàg vẫn còn, cũng lật tìm không ra.

Cái gì?

Nghe đến mấy cái này, Hoàng Phủ Nam Ninh tâm tình thập phần xuống thấp.

“Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ nói, bọn họ đều thu lại cho người?”

Nàng khó đoán a.

Cẩn cẩn môi, Hạ Mộng từ từ đi vào cửa, bốn phía bắn khoản, trên hai mắt đều bịt kín một tầng lệ nhẹ nhàng.

Hoàng Phủ Nam Ninh suy nghĩ, chưa phát giác ra đau lòng được ngay.

“Tiểu bạch thỏ.” Vội vàng kêu, hai tay ấn lên đầu vai nàng.

Hạ Mộng không nói, tiếp tục đi tới, nhìn xem.

“A”

Hoàn toàn yên tĩnh, đột nhiên nghe một tiếng kinh ngạc hô. Hai người chấn động mạnh một cái, vội vàng quay đầu lại.

“Tiểu Liên”

Nhìn thấy nha đầu xuất hiện ở cửa, Hạ Mộng lấy làm kinh hãi. “Người tại sao lại ở chỗ này?”

“Tứ tiểu thư” Phát hiện thân phận của nàng, nha hoàn chợt giật mình kinh ngạc, vội vàng cúi đầu xuống, “Nô tỳ tham kiến Minh Vương gia, Minh Vương phi.”

“Không có việc gì, đứng lên đi.” Vội vàng lắc đầu, Hạ Mộng đi lên trước, “Người nói cho ta biết, có chuyện gì xảy ra? Phòng của ta làm sao biến thành như vậy? Những thứ đó?”

“Tứ tiểu thư... Không, Minh Vương phi, cái này...”

“Làm sao vậy, người mau nói cho ta biết.”

“Minh Vương phi, là như vậy. Kể từ sau khi ngài gả ra ngoài, lão gia đã từng muốn bảo tồn nơi này, từ đầu đại phu nhân cũng đồng ý. Nhưng về sau, ngài mất tích hơn nửa năm. Liên tục không có phát hiện tung tích của ngài, đại phu nhân nói, người có lẽ đã chết rồi. Cộng thêm phủ cũng không lớn, căn phòng trống không còn, liền gọi mấy người chúng ta tới, làm thành phòng ngủ.”

Ha ha.

Chỗ ở một vị tiểu thư, thành chỗ ở của nha hoàn?

Nghe lời nói này, Hạ Mộng nhin không được muốn bật cười.

“Như vậy, đồ đạc của ta đâu?” Ở chỗ này lâu như vậy, nàng trong lúc rảnh rỗi sưu tầm những thứ đó, chưa kịp mang đi. Hôm nay nguyên dự định tới thu thập một chút .

“Cái này...”

“Ừ”

“Minh Vương phi, kỳ thật, những vật này cũng không ở chỗ này.”

Quả nhiên. “Là bị đại nương cho người lấy sao?”

Nhưng nha hoàn lắc đầu: “Không hoàn toàn là.”

“Ừ, đó là...”

“Giường của người cùng màn lụa, còn có bình hoa trên bệ cửa sổ, đều cho ba vị tiểu thư. Các nàng nói người mệnh tốt, có thể gả cho Minh Vương gia, các nàng liền mang đồ đạc của người, nói là xem có thể cũng mang đến ỉnh vài phần không khí vui mừng. Về phần sách, đại phu nhân nói vô dụng, muốn mang đến phòng chứa củi, nhưng lão gia không cho phép, cho thu lại.”

“Như vậy, hiện tại các nàng không phải đều đã gả sao? Đồ đạc của ta, các nàng mang đi nơi nào?”

“Kể từ sau khi Tứ tiểu thư mất tích, lại thêm ba vị phu quân không được như ý, trong lòng các nàng không cam lòng, liền đem tức giận phát tiết trên những thứ đó, trong cơn tức giận, hoặc là đập phá, hoặc là đổ, cơ hồ không có cái gì hoàn hảo.”

Ha ha ha.

Hạ Mộng lập tức càng muốn cười.

Những người kia thật đúng là làm được.

“Như vậy, nếu hiện tại ta đã trở về, bọn họ cũng không có nghĩ sẽ đem vật khác trả lại cho ta, đem khôi phục nguyên dạng sao?”

Nha hoàn tiểu lục lắc đầu: “Nô tỳ không có nghe được tin tức.”

Ngực tựa hồ bị cái gì hung hăng va chạm. Hạ Mộng lùi lại vài bước, thiếu chút nữa ngã xuống.

Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng nâng nàng: “Tiểu bạch thổ, nàng làm sao vậy?”

“Vương gia.” Từ từ quay đầu lại, Hạ Mộng kêu một tiếng, vẻ mặt cô đơn, “Lần này tốt lắm, địa phương ta từng ở cái gì cũng không còn, cũng không có. Các người muốn hoàn toàn xóa đi sự tồn tại của ta sao?”

Vốn đang đối với cái nhà này có vài phần tình nghĩa. Nhưng bây giờ nhìn lại, bọn họ đối với nàng lại không có bao nhiêu cảm giác. Thậm chí, ngay cả một điểm nhỏ cũng muốn xóa đi.

Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt mãnh liệt chìm, nắm chặt cổ tay nàng: “Tiểu bạch thổ, người đừng nói như vậy? Hiện tại người không phải cũng đã gả cho ta sao? Trong vương phủ có chỗ của người, kia là đủ rồi.”

Là, điểm này nàng biết rõ. Nhưng là, trong lòng không thoải mái a.

Dẫu gì nàng cũng ở nơi đây sinh sống dài như vậy, bọn họ đối với nàng như vậy sao? Ít nhất, từ đầu đến cuối, nàng chưa bao giờ làm việc có lỗi với bọn họ a.

Hô hấp đột nhiên có chút khó khăn, con mắt cũng có chút nóng lên. Hạ Mộng vội vàng nắm tay áo Hoàng Phủ Nam Ninh. “Vương gia, thân thể ta không thoải mái, chúng ta đi ra ngoài đi.”

“Tốt.” Lập tức gật đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh đỡ nàng xoay người đi ra ngoài.

“Tứ tiểu thư...”

Sau lưng, nha hoàn lại gọi.

Hạ Mộng liền lại quay đầu lại, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Người yên tâm đi. Chuyện không liên quan người, người an tâm ở chỗ này đi.” Vô luận như thế nào, trong lòng nàng có mất hứng, cũng sẽ không trút giận lên nha đầu vô tội.

“Vâng.” Vội vàng thở phào nhẹ nhõm, nha hoàn đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

“Tiểu bạch thổ, đau lòng lắm sao?”

Bước chân chậm rãi đi về phía trước, trầm mặc hồi lâu, Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên mở miệng hỏi.

Hạ Mộng nhẹ nhàng gõ đầu.

“Như vậy - - ”

“Vương gia. Vương gia.”

Chưa mở miệng nói tiếp, đã thấy vợ chồng Bộ đại nhân vội vàng chạy tới.

“Vương gia, sao các người lại chạy đến nơi đây? Bữa tiệc sắp được bắt đầu, tất cả mọi người đã nhập ghế, chờ hai người các người.”

201. Chương 202

Nói chuyện, nhìn sau lưng bọn họ, sắc mặt Bộ đại nhân có hơi trắng bệch.

Hoàng Phủ Nam Ninh nhẹ nhàng mỉm cười một cái: “Tiểu bạch thỏ nói muốn xem một chút nơi nàng đã từng ở qua. Thật không nghĩ đến, tiểu viện đã bị người khác chiếm cứ, vật trước kia cũng đều bị cướp đi.”

Lời vừa nói ra, Bộ đại nhân cùng Bộ phu nhân rồi rít rũ đầu.

“Ha ha, cái này... Nhu nhi, con cũng biết, vốn chỗ ở trong phủ chúng ta rất nhỏ, bọn nha đầu đều ở không đủ. Con đã đi, hơn nữa cái chỗ kia cũng cũ rách thành như vậy, ta muốn...”

“Nếu đã biết rõ cũ rách thành như vậy, người trả lại cho nàng ở? Nói như thế nào cũng là phủ tiểu thư. Chẳng lẽ chỗ ở của con gái người cũng đều cũ rách sao?” Mặc kệ Bộ phu nhân giải thích thế nào, Hoàng Phủ Nam Ninh trực tiếp ép hỏi.

“Ách, cái này...”

“Người nói nha? Nếu chỗ ở của con gái người, cùng chỗ này không sai biệt lắm, bản vương cái gì cũng không nói.”

“Cái này... Minh vương gia...”

“Vương gia.” Nghe mấy cái này, Hạ Mộng lại lắc đầu, nhẹ nhàng ôm cánh tay hắn, “Ta mệt mỏi, chúng ta đi ăn cơm đi. Cơm nước xong, chúng ta trở về.”

“Tốt.”

Nếu nàng đã nói như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh liền đưa mắt từ trên người Bộ phu nhân quay lại, ôm eo nàng đi.

“Nhu nhi”

Khi bọn họ đi qua, Bộ đại nhân đột nhiên nhin không được kêu lên.

“Cha” Hạ Mộng vội vàng quay đầu lại.

“Người... Còn có chút sách tại chỗ ta, người còn cần không?”

“Thôi.” Lắc lắc đầu, Hạ Mộng lạnh nhạt cười, “Nếu những thứ đó cũng không có, những thứ này cũng nên ném đi thôi. Nếu như cảm thấy ném mà đáng tiếc, cha cứ dựa theo lời đại nương trước kia, đưa đến phòng chứa củi nhóm lửa đi. Bởi như vậy, nữ nhi ta xem như trong nhà này có điểm cống hiến.”

“Nhu nhi...”

Nói đến đây, không còn tâm tình nói thêm một câu. Hạ Mộng vô lực dựa trên người Hoàng Phủ Nam Ninh. “Vương gia, chúng ta đi thôi.”

“Ừ.”

Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu, hai người từ từ di động bước chân.

Mà vợ chồng Bộ đại nhân đứng tại chỗ sững mình hồi lâu, sau đó trao đổi ánh mắt một chút - -

“Ai”

Thở dài, Bộ đại nhân lắc đầu. “Lần này tốt lắm. Từ nay về sau, chúng ta hoàn toàn mất đứa con này.”

“Lão gia?” Nghe vậy, vẻ mặt Bộ phu nhân khó hiểu.

Bộ đại nhân tiếp tục lắc đầu, cũng xoay người, từng bước một đi về phía trước. Chỉ để lại Bộ phu nhân đứng tại nguyên chỗ, đầu đầy mê hoặc.

== ta là đường ranh giới ==

Khủng Long Bạo Chúa đại náo yến hội

Hai người trở lại phòng, chỗ đó quả nhiên đã ngồi đầy người, chỉ có hai vị trí phía trên còn trống, có vẻ là vì hai người bọn họ.

“Vương gia, vương phi, thỉnh bên này.”

Sau đó, Bộ đại nhân vội vàng tới, cung kính vì bọn họ chỉ đường.

Hạ Mộng không nói một lời, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, hai người đi vào. Trước hết để Hạ Mộng ngồi xuống, sau đó Hoàng Phủ Nam Ninh ở bên cạnh nàng ngồi xuống.

Ồn ào?

Lập tức, trong đám người phát ra tiếng ồn ào khổng lồ.

Nghĩ cũng biết là vì cái gì - - ở nơi này đẳng cấp chế độ nghiêm ngặt, từ xưa nam vi tôn. Cho nên, chuyện ăn cơm, nhất định là nam nhân cùng nam nhân cùng bàn, nữ nhân cùng nữ nhân cùng bàn. Bởi vì, nam nhân có đại sự muốn tán gẫu? Nữ nhân không có tư cách chen miệng vào.

Nhưng là, hiện nay, Hoàng Phủ Nam Ninh lại cùng Hạ Mộng ngồi một chỗ, vẫn ngồi ở chỗ nam nhân cần ngồi.

Mặc dù biết an bài là ý của Bộ đại nhân. Nhưng là, ở đây những người khác đương nhiên cũng rất không hài lòng - -

Khi Hạ Mộng cùng đi Hoàng Phủ Nam Ninh đi tới, nhẹ nhàng ngồi xuống trong nháy mắt, nàng cũng cảm giác được một bàn bàn các nữ quyến cơ hồ toàn bộ chú ý trên người nàng, ánh mắt nóng bỏng. Khi nàng thật sự ngồi xuống, những người kia liền hận không thể xông lại, đem nàng kéo dậy.

Các nam nhân cũng không thua kém bao nhiêu. Rất xa trông thấy nàng đi tới, mặt bọn họ trở nên thối thúi. Nàng đi càng gần, trên mặt bọn họ càng khó coi. Đợi đến khi nàng thấp người ngồi xuống, thân thể bọn họ đều giật mình. Tựa hồ muốn đứng lên rời xa.

“Sao vậy, khó chịu à?”

Lập tức, phát hiện biểu hiện của bọn họ, Hoàng Phủ Nam Ninh hừ nhẹ một tiếng, ôm vai Hạ Mộng.

Nói chuyện, ánh mắt hần nhẹ nhàng đảo qua, một đám người lập tức cảm giác mát lạnh từ sống lưng phát tán, ngay lập tức truyền khắp toàn thân.

Vì vậy, trong lòng bất mãn cùng ghen ghét cũng bị đông lại, ngoại trừ lắc đầu, bọn họ không dám phát ra một chút tiếng vang.

Hoàng Phủ Nam Ninh khước miệng kéo ra. “Bản vương muốn cùng vương phi của bản vương ngồi cùng nhau. Không có nàng ở bên, bản vương ăn không ngon, không được sao?”

“Dạ dạ dạ.” Liên tục không ngừng gật đầu, Bộ phụ thân nhỏ giọng nói.

Nghe được thanh âm này, Hoàng Phủ Nam Ninh lại quay đầu lại: “Sao ông vẫn còn ở nơi này?”

Bộ phụ thân sững sờ.

“Dạ, cụt thân cáo lui.” Liền xoay người rời đi.

“Vương gia.” Thấy thế, Hạ Mộng nhẹ nhàng lắc đầu, kéo kéo ống tay áo hắn.

“Được rồi, được rồi, bản vương biết rồi.” Tựa hồ có điểm bị buộc nên không vui. Bất quá, Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn nghe lời nàng, cúi đầu không nói.

Trong đám người vì vậy không còn có bất kỳ tiếng vang, tất cả mọi người cúi đầu xuống, ngồi nghiêm chỉnh.

Rồi sau đó, một hồi hỗn loạn tiếng bước chân tới, mùi thức ăn từ cửa lớn truyền đến - - rốt cục ăn cơm .

“Tiểu bạch thỏ, đến, ăn đùi gà.”

Món thứ nhất vừa lên bàn, Hoàng Phủ Nam Ninh liền gấp lên một đùi gà mập mạp đùi gà đưa đến chén Hạ Mộng.

Hạ Mộng cả kinh, vội ngừng đầu.

Hoàng Phủ Nam Ninh liền cười một tiếng: “Người quá gầy, ăn nhiều một chút thịt bồi bổ.”

Ách...

Khóe miệng vừa kéo, đương nhiên biết rõ hắn nói muốn nàng bổ phương diện nào. Mà mục đích bổ... Mặt ửng hồng, Hạ Mộng vội cúi đầu ăn cơm.

Nhưng là, gấp nàng như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh lại khó chịu.

“Tiểu bạch thỏ.” Nói lý ra với nàng.

“Vương gia” Vội ngừng đầu. Cái người này, người lại giả trò quỷ gì?

Lập tức chiếc đĩa vừa nhắc, chỉ chỉ khay thiếu một chân gà, Hoàng Phủ Nam Ninh để tất cả mọi người nghe được âm thanh: “Ái phi, nơi này còn thừa lại một cái đùi gà.”

Hạ Mộng con mắt đảo qua: “Thiếp thấy rồi.”

“Vậy người còn không gấp cho bản vương?” Hoàng Phủ Nam Ninh liền lập tức mang về mặt cao ngang.

Hạ Mộng nhẹ buông tay, thiếu chút nữa chiếc đĩa rơi xuống đất.

“Vương gia, một con gà chỉ có cặp chân.”

“Bản vương biết. Nếu là nó có ba chân, bản vương cũng không dám ăn.”

Trời ạ.

Nghe vậy, Hạ Mộng thật muốn mắng thành tiếng. Hắn rốt cuộc hiểu hay không câu nói kia biểu đạt ý gì? Một con gà, một cặp chân, ột bàn tám người. Hiện tại, hắn đã cường chế tranh đoạt một cái đùi gà, không nghĩ tới bây giờ ngay cả cái còn lại cũng không chịu buông tha? Hắn dục vọng độc chiếm cũng quá tràn đầy a?

“Nhanh lên.” Nhưng là, căn bản không trông nom trong lòng nàng có cảm tưởng gì, Hoàng Phủ Nam Ninh thúc giục.

Được rồi.

Hít thở sâu một hơi, sau đó, Hạ Mộng cúi đầu xuống: “Vâng.” Liền nhẹ nhàng động thủ, đem đùi gà còn lại dỡ xuống, bỏ vào trong chén của hắn, “Vương gia, thỉnh chậm dùng.”

Về phần khách của hắn, các người ăn cái khác đi

“Ừ, không hổ là ái phi của bản vương.”

Vì vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh hài lòng, sờ sờ đầu nàng, liền nắm đùi gà nhét vào trong miệng.

Cất.

Lập tức, trong đám người phát ra một tiếng khinh thường quát lớn.

Hạ Mộng nghe được, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng nghe được.

Bất quá, bọn họ đều có tai như điếc, tiếp tục làm chuyện của mình.

“Tiểu bạch thỏ, đến, ăn nhiều một chút cá.” Sau khi món thứ hai được đưa lên bàn, Hoàng Phủ Nam Ninh lần nữa xung ngựa lên trước, gấp miếng cá lớn nhất cũng màu mỡ nhất bỏ vào chén Hạ Mộng.

Hạ Mộng lúc này mới thông minh, vội vàng cũng gấp một khối tảng cho hẳn. “Vương gia, ngài cũng ăn nhiều một chút.”

“Tốt.”

Đổi việc làm của nàng hết sức hài lòng, Hoàng Phủ Nam Ninh nhẹ nhàng gật đầu.

Lại đến một mâm đồ ăn, hai người vẫn như cũ đúng cách. Món đầu cũng thế, món sau cũng thế, món sau nữa cũng vậy...

Vì vậy, hai vợ chồng ăn rất vui vẻ.

Nhưng là, có người lại khó chịu.

“Tiểu bạch thỏ, đến, cá hấp tốt, người ăn nhiều một chút.”

“Vương gia ngài cũng vậy.”

“Tốt. Ha ha.”

Cất.

Lại một thanh thấp quát, đây là tiếng thứ mấy? Hơn nữa, lúc này đây, sau âm thanh quát, bọn họ còn mơ hồ bắt một tiếng tựa hồ là ghen ghét, cũng tựa hồ là tức giận khê: “Một đôi cầu nam nữ, ở chỗ này ân ái, có biết hổ thẹn không?”

“Ai?”

Rốt cục, Hoàng Phủ Nam Ninh nhìn không được, pằng một tiếng ném chiếc đĩa.

Không khí thật vất vả mới thân thiện trong sảnh lập tức lại căng thẳng, những khách nhân rồi rít đưa mắt nhìn hướng bên này, sau đó vội vàng thu hồi, cúi đầu không nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh đứng lên, ánh mắt bốn phía đảo qua. “Mới vừa rồi là ai? Lặp đi lặp lại nhiều lần nhục mạ bản vương cùng vương phi của bản vương, người cho rằng bản vương có tai như điếc không nghe được sao? Hiện tại, lá gan càng lúc càng lớn, bắt đầu nhục mạ chúng ta là cầu nam nữ? Bản vương ngược lại muốn biết, rốt cuộc là chó cũng không bằng, lại dám ở chỗ này sủa loạn?”

“Vương gia, làm sao vậy?”

Phát hiện không thích hợp, Bộ đại nhân vội vàng chạy tới.

Hoàng Phủ Nam Ninh đẩy hẳn. “Là ai, nhanh đứng ra. Nếu không, coi chừng bản vương không khách khí.”

Chắc hẳn phải vậy, trong đám người không một ai chịu đi ra muốn chết.

Vì vậy, đợi một phút sau, Hoàng Phủ Nam Ninh nở nụ cười - - là cái loại rất lạnh rất lạnh, đông lạnh cả người và tóc.

“Không đứng ra phải không? Rất tốt. Nhưng là? Người đừng tưởng rằng bản vương không biết người là ai, bản vương sớm tìm được người.”

Liền khoát tay, cầm lên trong tay một mâm món ăn ném tới.

Ồ ào?

Một đường vòng cung xinh đẹp trên không trung chợt lóe rồi biến mất. Cái mâm đã vững vàng trên đầu nam nhân nào đó tuổi đã hơn năm mươi. Rau, nước canh cùng nhau rơi xuống, đem kiểu tóc hẳn tất cả đều hủy hoại chỉ trong chốc lát.

“A - -?”

Một tiếng thét chói tai cơ hồ muốn đâm rách màng nhĩ, làm tất cả mọi người chói tai.

“Minh vương gia, người...”

“Bản vương như thế nào? Người dám nhục mạ bản vương, chẳng lẽ còn chịu không được bản vương?” Hừ lạnh một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh lần nữa cầm lấy một cái mâm, tiếp tục ném.

“Minh Vương gia.”

Thấy thế, người nọ vội vàng tránh né. Nhưng là, Hoàng Phủ Nam Ninh lại sớm đoán được hắn sẽ như thế, cũng tựa hồ liệu phương hướng hắn sắp tránh né. Mặc kệ hắn hướng bên kia trốn, cũng có thể hung ác trừ giữa đầu hắn.

“Người đâu? Cứu mạng. Cứu mạng a.”

Cuối cùng, mắt thấy tránh không khỏi, người kia chỉ có thể chạy trốn chết.

“Muốn chạy trốn?” Hoàng Phủ Nam Ninh cười lạnh, liền lấy thêm mâm, trực tiếp hướng sau ót hắn hung hăng đập.

Đông.

Lập tức, thân thể người nọ cứng đờ, mềm mại ngã xuống đất.

“Vương gia.”

Vừa thấy như thế, Bộ đại nhân sợ ngây người, chạy tới. Nhưng là - -

“A”

Còn chưa đến gần, Hoàng Phủ Nam Ninh lại đem một cái mâm ném trên người ông.

“Trước kia tiểu bạch thỏ ở nơi này bị khổ, bản vương còn chưa tìm người tính sổ. Không nghĩ tới, hôm nay các người lại để cho nàng thương tâm. Người người nam nhân này, ngay cả nữ nhi của mình cũng không bảo vệ được, căn bản không xứng làm cha nàng.”

“Vương gia, cữu thần...”

“Người câm miệng. Nói cho người biết, hôm nay, bản vương chính là mang nàng đến cùng các người kết thúc quan hệ.” Quát một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh nắm chặt tay Hạ Mộng, “Hiện tại, lúc này nhiều tân khách như vậy, tốt. Các người nghe cho kỹ đây. Từ nay về sau, vương phi của bản vương, nàng cùng họ Bộ này không có bất cứ quan hệ nào. Họ Bộ các người về sau đừng mơ tưởng mượn tên nàng muốn làm gì thì làm, đừng mơ tưởng.”

“Vương gia...”

Người này, lại đem lời nàng muốn nói đều đem nói ra? Hạ Mộng kinh ngạc.

Hoàng Phủ Nam Ninh một phát bắt được cổ tay nàng. “Tiểu bạch thỏ, chúng ta đi. Cái nơi quỷ quái này, về sau chúng ta cũng không tới. Tuyệt đối không hề đến.”

“A. Nha.”

“Nhu nhi”

Nhưng hai người còn chưa đi lên phía trước vài bước, Bộ phu nhân lại hét chói tai nhào tới.

Tới vừa vặn ?

Nhìn thấy nữ nhân này, lại không khỏi nhớ tới Hạ Mộng ở chỗ này đã từng chịu đựng hết thảy, Hoàng Phủ Nam Ninh trông mắt hơi híp, chợt hai tay ấn lên cái bàn ở giữa, đột nhiên dùng sức kéo lên.

“A a a.”

Bộ phu nhân lớn tiếng kêu, cả người bị cái bàn đụng ngã. Một bàn nước canh đều rót trên người nàng, đem nàng xối thành ướt sũng.

“A.” “Nha.” “Trời ạ.”

Không chỉ có như thế, bởi vì lực đạo quá lớn, một bàn phía sau cũng bị đánh ngã. Cả bàn kịch liệt đung đưa, chén khay cũng di động, rắc rắc rớt bể không ít. Nam nhân, nữ nhân đều giật mình, nhin không được hô ra tiếng.

Hoàng Phủ Nam Ninh nhìn thấy, rồi lạnh lùng cười một tiếng. Dứt khoát khoát tay, đem cái bàn trước mặt lần nữa ném đi.

Vì vậy, một đường đi tới cửa, hất một đường ném bàn. Cho đến đem bàn trước mặt ném xong, cũng thành công khơi dậy một phòng người tiếng thét chói tai, hất mới quay đầu trở, lạnh lùng cười một tiếng, kéo Hạ Mộng - -

“Đi.”

202. Chương 203: Phát Hiện Tình Ý

” Oa, đẹp trai quá.”

Không cần nhiều lời, chuyện này vừa xảy ra, trong thời gian ngắn nhất được truyền đi, giờ tất cả người trong thành đều biết. Cho nên, sáng sớm hôm sau, Hoàng Phủ Nam Ninh sau khi lâm triều liền bị thái hậu cùng hoàng thượng lưu lại, Hạ Mộng cũng bị đón vào cung. Hoàng Phủ Nam Ninh thì sao, đương nhiên bị bắt đi gặp Vương thái hậu. Mà Hạ Mộng, nàng thì bị mang tới hậu cung, cùng Hạ Tình ở chung một chỗ. Kết quả là, ở bên người nàng quần quít đem tình hình ngày hôm qua một năm một mười hỏi cho rõ ràng xong, Hạ Tình hai mắt tỏa sáng, vẻ mặt sùng bái cao hứng hô ra tiếng.

Hạ Mộng thì chỉ khẽ mỉm cười không có nói nhiều.

” Bé yêu ~” sau đó, lại nhin không được duyên dáng gọi to một tiếng, Hạ Tình hai tay ôm lên cổ của nàng, ” Xem ra người đối với hần dạy dỗ phi thường thành công a. Người muốn làm gì, chỉ cần ám hiệu cho hần một ánh mắt, nên hần cái gì cũng hiểu rồi. Người nam nhân này thật tốt, người nữa đời sau sẽ hạnh phúc!”

Nghe vậy, Hạ Mộng khước miệng nhin không được cao cao nhếch lên - - tất nhiên, cũng không nhìn ra nàng ở trên người của hần hao tổn bao nhiêu tinh lực.

” Ai.” Lập tức, lại nhin không được mà thở dài, Hạ Tình đem đầu tựa ở trên vai của nàng, ” Người nói, ta vì cái gì mà không gặp được nam nhân tốt như vậy chứ?”

” No no no.” Lập tức ở trước mặt của nàng lúc lắc ngón tay phải, Hạ Mộng nghiêm trang nói : ” Nam nhân tốt không phải là gặp gỡ, mà là do người một tay dạy dỗ nên.”

” Ai !!!”

Vừa nghe nàng nói như vậy, Hạ Tình lại càng muốn thở dài.

“Như thế nào, chẳng lẽ trong quá trình người dạy dỗ vị hoàng thượng nhà người thì lại không thuận lợi?” Lập tức nhéo một bên khuôn mặt trắng mịn của nàng, Hạ Mộng nhỏ giọng chế nhạo.

Hạ Tình vô lực nhìn nàng, “Người cứ nghĩ đi! Hoàng cung lớn như vậy, bên trong nữ nhân nhiều như vậy chờ bị hần dạy dỗ, còn có một thái hậu cao cao tại thượng, người nói ta dám làm cái gì? Chỉ cần các nữ nhân kia không đến đây ăn tươi nuốt sống ta, ta đã cảm ơn trời đất rồi!”

“Bé yêu à, lời nói không phải là nói như vậy a? Chỉ cần người nghĩ đem hần dạy dỗ thành bộ dạng người muốn, như vậy, người nhất định sẽ có thể làm được. Hết thấy, chỉ là xem người có quyết tâm hay không mà thôi.”

“Ta...”

“Hừ hừ.” Vừa nhìn bộ dạng bị nàng bức cứng họng, Hạ Mộng liền nhin không được hừ lạnh một tiếng. “Kỳ thật người căn bản chính là đang phạm thời gian, không có hạ quyết tâm cuối cùng đúng hay không?”

“Ta...” Cúi đầu, Hạ Tình cũng không dám nhìn nàng.

Hạ Mộng lại bĩu môi, tại trên trán của nàng đánh một cái. “Ta nói, tiểu Tình ngươi a, sau này cũng không còn sớm, vị hoàng đế bệ hạ kia của ngươi tuổi cũng không nhỏ. Ngươi nếu như là còn không sớm mà bắt lấy hần, vậy sau này có thể sẽ rất khó khăn?”

“Cái này ta biết rõ. Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là, ta còn đang suy nghĩ, ta rốt cuộc có muốn cùng với hần thật lòng hay không? Người nam nhân này hần xứng đáng để cho ta trả giá hết thấy sao? Hần cũng không giống như Khủng Long Bạo Chúa của nhà ngươi, ta cũng không phải là ngươi, ta không thể nào tùy tiện đem hần đùa bỡn ở trong lòng bàn tay. Ta cùng hần, chỉ sợ không được như các ngươi tương thân tương ái, chứ đừng nói là tương cứu trong lúc hoạn nạn nhất sinh nhất thế.”

Những lời này truyền vào trong tai, Hạ Mộng đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Phảng phất cảm giác được một kích nặng nề đâm ở trong ngực. Nàng cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

“Tương thân tương ái? Tương cứu trong lúc hoạn nạn? Nhất sinh nhất thế? Ta... Cùng hần?”

Đúng vậy!” Hạ Tình liền vội vàng gật đầu. “Ngươi xem, hần vì ngươi, có thể bất chấp ở chỗ hôn lễ Tam tỷ ngươi đại náo một hồi, cũng có thể che chở ngươi cùng mẫu thân của mình giằng co, mà ngươi, ngươi cũng không có muốn nhìn thấy hần thương tâm khổ sở mà tự thân xuất mã đi thuyết phục Lý tướng gia cùng hần hòa hảo như lúc ban đầu. Hai người các ngươi đều là đem đối phương để ở vị trí quan trọng nhất, nhưng mà còn ta với hần? Ở trong lòng của hần, quốc gia đại sự mới là trọng yếu nhất đi. Còn mẫu thân của hần nữa, hần còn có hoàng thân quốc thích ngổn ngang kia, cùng với tam cung lục viện... Chỉ là ngấm lại ta liền sợ hãi. Ta chỉ là muốn tìm một nam nhân tâm đầu ý hợp cùng với ta, nhất sinh nhất thế sống hai người, gắn bó kề cận bên nhau vượt qua cả đời, ta không muốn tìm nam nhân có bối cảnh phức tạp như vậy? Nếu không, đến cùng chịu khổ và vất vả cũng chỉ có chính mình.”

Nàng nói rất đúng. Hạ Mộng nhẹ nhàng gật đầu.

Nhưng là, trong lòng của nàng liên tục lẫn quẩn lời nói kia của Hạ Tình - -

Thì ra là, thì ra trong lòng nàng đã đem hần để ở vị trí quan trọng nhất sao?

Tim đập mạnh buộc chặt.

Ngay từ đầu còn không có cảm thấy, vẫn cho là chính mình đang lợi dụng hần, cũng cảm thấy hần vì nàng ra mặt, giúp nàng làm mỗi một việc đều là chuyện đương nhiên - -. Hần là nam nhân của nàng không phải sao? Sau đó, không biết bắt đầu khi nào, nàng bắt đầu quan tâm hần như vậy rồi sao? Khi phát hiện Lý Như Phong tức giận với hần, không để ý tới hần nữa, mà hần cũng bởi vậy mà thương tâm khổ sở, chính nàng cũng không kìm được mà chạy đi giúp họ hòa giải? Nếu mà đặt ở trước kia, nếu như chuyện không có liên quan đến lợi ích của mình, nàng khẳng định là sẽ không làm như vậy.

Mà sau khi làm như vậy, nàng lại có được cái gì? Ngoại trừ Hoàng Phủ Nam Ninh mừng rỡ ra, càng nhiều hơn là Lý Như Phong phẫn nộ. Sự kiện kia, chính xác là do mình quá khích. Lúc này mới nghĩ đến, lúc đó, vì muốn cho Lý Như Phong gật đầu đáp ứng, nàng thậm chí đem mẫu thân của hần ra, từng bước từng bước đem hần đưa vào tuyệt lộ. Kỳ thật, chuyện chắc chắn còn chưa có đến nước này a? Nhưng mà chính mình thế nhưng...

Rộng mở trong sáng?

Không biết từ lúc nào, thân ảnh cao lớn tiêu sái chấp nhất kia đã tiến sâu vào nội tâm của nàng, bắt đầu ảnh hưởng đến hỉ nộ ái ố của nàng rồi?

Việc này suy cho cùng là chuyện xấu hay tốt đây?

Mộng Mộng? Mộng Mộng?

Đang lúc nàng bắt đầu hết sức đau khổ suy tư, Hạ Tình bỗng sờ một chút, vội vàng đẩy nàng một cái.

“Ừ?” Hạ Mộng vội vàng hoàn hồn.

“Người làm sao vậy? Đang suy nghĩ gì?”

“Ta...”

“Minh vương phi?”

Trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ ngổn ngang, bỗng nhiên lại gặp một thái giám vội vàng đi đến.

Hạ Mộng cùng Hạ Tình vội vàng đứng dậy. “An công công.”

“Minh vương phi, thái hậu ời.”

Rốt cục cũng đến phiên nàng?

Vội vàng hít sâu một cái. “Tốt.”

Liền giơ chân lên, theo An công công xoay người rời đi.

Đi ra tẩm cung của Hạ Tình, đi về phía trước vài bước, liền đi tới tẩm cung của Vương thái hậu.

“Mẫu hậu.”

“Đến đây! Ngồi đi!”

Nhìn ở trên một chút, Vương thái hậu lông mày nhíu lại, trên mặt vài phần tức giận - - là bị Hoàng Phủ Nam Ninh làm cho tức giận?

“Dạ, tạ ơn mẫu hậu.” Thừa dịp lui thân ngồi xuống trong nháy mắt nhìn một chút người kia bên cạnh, phát hiện Hoàng Phủ Nam Ninh mặt cũng rất căng thẳng.

Khi phát hiện ánh mắt của nàng, hắn cũng mãnh liệt ngẩng đầu, tầm mắt của hai người giao nhau, tâm Hạ Mộng lại nhin không được hung hăng nhảy dựng?

“Ta cùng hắn, chỉ sợ cũng không được như người cùng với hắn tương thân tương ái, chớ nói chi là tương cứu trong lúc hoạn nạn nhất sinh nhất thế.”

Lời nói của Hạ Tình lại vang lên bên tai, làm cho trong lòng nàng chợt quỳnh lên, vội vàng thu hồi tầm mắt, đoan đoan chính chính ngồi xuống.

Nàng làm sao vậy?

Phát giác được sự khác thường của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh lông mày cũng khẽ nhăn lại - - muốn như trước kia, mỗi lần đều chống lại ánh mắt của hắn, nàng không nên đối với hắn cười một cái, gật gật đầu, sau đó mới có thể đem đầu quay sang chỗ khác à? Nhưng vì cái gì lúc này đây, mới nhìn thấy ánh mắt của hắn, nàng dường như là đứng phải quỷ mà không dám đối mặt cùng với hắn, gò má kia vốn là đỏ thắm cũng thay đổi có chút tái nhợt. Đây là chuyện gì xảy ra?

Bất quá, không đợi nghĩ nhiều, Vương thái hậu cũng đã lên tiếng.

Mở miệng liền gọi. “Minh vương phi.”

“Mẫu hậu?” Vội vàng ngẩng đầu, Hạ Mông thấp giọng đáp.

“Ngày hôm qua, người cùng Ninh nhi...”

”Nhi thần biết tội? Ngày hôm qua, vương gia hắn cũng là vì nhi thần nên mới như thế, hết thấy đều là bởi vì nhi thần mới có thể nháo thành như vậy, thỉnh mẫu hậu ngài không cần phải trách cứ vương gia, hết thấy muốn trách thì nên trách nhi thần, vương gia hắn là vô tội!”

“Hừ, hắn mà vô tội? Bộ đại nhân nhà người ta tiệc cưới tốt như vậy mà lại bị hắn đập phá, lúc đó Bộ Tam tiểu thư còn không có lên kiệu cưới đây? Không chỉ có như thế, hắn còn gọi cho phu thê Bộ đại nhân một người nước canh, còn lật bàn đánh bị thương mười mấy khách nhân! Thế mà cũng gọi là vô tội?”

Người nói ra lời này chính là hoàng đế bệ hạ ngồi ở bên cạnh Vương thái hậu.

Ách...

Nghe được lời ấy, Hạ Mộng chỉ có thể cúi đầu len lén le lưỡi.

Nàng thật là không biết chuyện sẽ nháo thành như vậy a? Kỳ thật, nàng chỉ là muốn cho bọn họ đến phủ ra oai phủ đầu, trước mặt nhiều người như vậy đem chuyện nói cho rõ ràng, cũng liền chặt đứt tưởng niệm về sau của mẹ con Bộ phu nhân, nhưng ai biết...

Ai? Như thế xem ra, ngày hôm qua hẳn cũng là phản ứng quá khích a? Giống như cách nàng đối phó với Lý Như Phong..

Ngày đó...

Lập tức, tâm lại nhịn không được nhảy lên vài cái.

Nếu nói như vậy, nàng chính là khẳng định những lời kia của Hạ Tình rồi.

Nàng, thật sự đã ...đối với hắn...

Nhưng là, khi nghe đến mấy lời nói sau đó, Hoàng Phủ Nam Ninh nhưng lại hừ lạnh một tiếng. “Ừng, đó cũng là bọn họ tự chuốc lấy. Ai bảo bọn họ đối với tiểu bạch thỏ không tốt? Trước kia khi dễ nàng còn chưa tính, hiện tại, đã có ta ở đây, bọn họ lại vẫn dám khi dễ nàng? Đúng là chán sống mà? Ta không có đem bọn họ treo ngược lên để đánh đã là cho bọn họ mặt mũi rồi!”

“Ninh nhi người...” Nghe vậy, Vương thái hậu tức giận đến tay đều run lên. “Ồ đó còn có cả tân khách! Chẳng lẽ bọn họ cũng khi dễ Minh vương phi?”

“Nếu bọn họ đã có thể tham gia tiệc cưới ở Bộ phủ, tức là bọn họ đều cùng một giuộc với hai kẻ Bộ gia kia, trước kia chắc gì đã không khi dễ tiểu bạch thỏ, nhi thần thay mặt nàng một hơi đem những chuyện trước kia đòi lại hết, chẳng lẽ cũng không được sao?”

“Ninh nhi?”

Mẹ con đối thoại ở bên tai nổ vang, Hạ Mộng lại không nhịn được lâm vào

trong trầm tư - - nói đi nói lại, hắn làm như vậy cũng đều là vì nàng. Vì nàng...

“Ai?”

Nói nửa ngày, không chỉ không có dây dợ được bọn họ nửa câu, ngược lại đem mình làm cho bị chọc giận gần chết, Vương thái hậu cũng vô lực, liền khoát khoát tay: “Thôi, ai gia sớm biết rằng những đạo lý này nói cùng người là không thông. Bất quá, Ninh nhi, người cho dù trong lòng tức giận, chẳng lẽ lại không tìm trường hợp tốt một chút bộc phát sao? Trước mặt nhiều người như vậy, lại lật bàn la mắng chửi người, người đường đường là một vương gia vậy mặt mũi để ở đâu? Người lại để cho Bộ đại nhân như thế nào bước xuống đây? Người có nghĩ tới hay không?”

“Tùy tiện.” Một loạt câu hỏi truyền đến, Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ là nhẹ nhàng cười một tiếng: “Nhi thần nghĩ đến đã là như thế, cần gì mà phải quản xem ý tưởng bọn họ làm khi gió gì chứ? Chỉ cần trong lòng nhi thần thoải mái là đủ rồi!”

“Người...”

Bị một câu nói của hắn làm cho tức giận đến thân thể cũng bắt đầu run lên. Vương thái hậu liên tục không ngừng chuyển hướng Hạ Mộng bên kia: “Minh vương phi, người dù sao cũng nhìn xem hắn một chút a? Cũng đã thành người nhà, nói chuyện làm việc cũng nên bớt phóng túng một chút mới được.”

Tại sao phải bớt phóng túng? Nàng cũng cảm thấy hắn làm được rất tốt a?

203. Chương 204

Cúi đầu xuống, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng nói: “Nhi thần cũng không phải là không có khuyên, nhưng là, vương gia hần không có nghe a?”

“Ai?” Nghe vậy, Vương thái hậu cũng chỉ có thể thở dài: “Ai gia cũng biết, Ninh nhi đứa nhỏ này tính tình bướng bỉnh, không có vài người có thể khuyên được hần. Nhưng là, người hiện tại đã là vương phi của hần, vậy thì người phải thời thời khắc khắc nhìn xem hần a! Bắt đầu từ bây giờ, mỗi tiếng nói cử động của hần, đại biểu chính là hai người các người cùng nhau. Nếu như hần làm chuyện quá mức, thì hư hại cũng là mặt mũi của hai người các người a?”

“Dạ, nhi thần biết rồi.” Thực ra không biết đáp lại như thế nào cho tốt, Hạ Mộng đành phải gật đầu.

Hoàng Phủ Nam Ninh nghe vậy, lập tức bực mình đứng lên: “Mẫu hậu, người đối với tiểu bạch thỏ nói những lời này làm gì? Muốn làm gì, thích làm gì, thì đều là chuyện của nhi thần, nàng không có liên quan gì, ngài cần gì mà phải lôi kéo nàng vào chứ? Nhi thần thích chính là nàng như vậy, nếu mà nàng cũng tới trông đông trông tây, nhi thần cũng sẽ không thích nàng!”

Ha ha?

Lời vừa nói ra, Hạ Mộng thiếu chút nữa là bật cười.

Chẳng lẽ hần cho rằng chuyện nàng nhúng tay vào còn thiếu hay sao? Người này a, hần thật đúng là đơn thuần đáng yêu.

Trong lòng thoáng chút ấm áp, trên mặt cũng không tự chủ được hiện lên một chút vui vẻ nhẹ nhàng.

“Ninh nhi, người...”

Nghe được những lời này, Vương thái hậu cũng hoàn toàn vô lực.

“Thôi quên đi!” Khoát khoát tay, xoay đầu quay đi: “Chuyện của hai người các người, chính các người giải quyết đi! Ai gia không quản. Bất quá, Ninh nhi, từ nay về sau, người làm việc gì thì cũng nên cẩn thận một chút đi! Đừng có làm theo ý mình, chuyện gì cũng đều không quan tâm ngó ngàng. Người cũng đã thành gia lập thất rồi, mọi việc cũng nên bắt chước người ta chừng chặc chút ít, biết không?”

“Biết rồi!”

Bực mình khế nói, rõ ràng hần căn bản không có đem lời nói đó để ở trong lòng đi.

Hoàng Phủ Nam Ninh sải bước đi đến bên cạnh Hạ Mộng: “Mẫu hậu, ngài dạy dỗ xong chưa? Nhi thần đói bụng rồi, nghĩ muốn trở về vương phủ để ăn cơm.”

“Người Ai?”

Từ sau khi hạ triều bắt đầu cho tới bây giờ, chính mình thao thao bất tuyệt nói nửa ngày, hần lại không có một chút dấu hiệu hối cải nào, Vương thái hậu tức giận, liền nhìn cũng lười phải nhìn đến hần: “Mau đi đi, đi đi!” Không cần phải lại ở trước mặt nàng lúc ẩn lúc hiện. Nếu không, nàng thật sự sẽ bị đứa con này làm cho tức chết!

“Đa tạ mẫu hậu!”

Thấy thế, vẻ uất ức hồi lâu trên mặt tuần mỹ của Hoàng Phủ Nam Ninh cũng liền gấp rút hiện ra một cái sắc mặt vui mừng, vội vàng kéo lên Hạ Mộng rời đi!

“Vương gia, ngài chậm một chút, chậm một chút? Ta đuổi không kịp bước chân của người rồi?”

Nàng bị động liền bị hần thoáng cái kéo đi ra thật xa, Hạ Mộng dưới chân lão đảo, nhiều lần thiếu chút nữa ngã xuống.

Hoàng Phủ Nam Ninh thế nhưng cũng không có ý muốn dừng lại, chỉ là đem tay của nàng cầm thật chặt: “Nhanh lên đi! Một hồi nếu mà mẫu hậu đổi ý, chúng ta thế nào cũng bị nàng cho bắt trở về dạy dỗ không biết đến bao lâu đây?”

Nghe nói như thế, Vương thái hậu lời nói bị nghẹn lại trong miệng.

Trời đất chứng giám a? Bà tận tình khuyên bảo hẳn lâu như vậy, cũng đều là vì muốn tốt cho hắn, nói những chuyện này con chẳng những không cảm kích, lại vẫn ghét bỏ nàng đến như vậy?

“Ai, ta già rồi.” Lắc đầu, từ từ đứng người lên: “Về sau, tiểu bối nhi có chuyện gì xảy ra ta cũng sẽ không quản, để hắn tự mình lần qua lần lại đi?”

Chỉ mong, con tiểu bạch thỏ kia có thể trông nom được hắn, để hắn chú ý một chút đến hành vi của mình.

Liệu ... có khả năng không?

===== Ta là tiểu bạch thỏ đang suy nghĩ sâu xa đường ranh giới = = =

Rất nhanh trở lại vương phủ, Hoàng Phủ Nam Ninh trên đỉnh đầu mây đen tản đi, trên mặt nở rộ nhiều đóa hoa khoan khoái cười.

Nhưng, Hạ Mộng khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trầm xuống, từ đầu tới cuối cơ hồ đều không nói ra mấy câu.

Từ lúc trong cung đã nhận ra nàng có gì không ổn. Hiện tại, lại càng phát hiện ra nàng càng lúc càng không giống bình thường? Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng đẩy đẩy nàng hỏi.

“Ừ?”

Tựa hồ lúc này mới phản ứng lại, Hạ Mộng vội vàng ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt ngập nước nhìn xem hắn.

Trong đôi mắt vô tội tràn đầy nghi hoặc, phảng phất như một con tiểu bạch thỏ lâm vào trong cảm bẫy, ánh mắt mê mang kia làm cho trong nội tâm Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên vừa động?

“Tiểu Bạch thỏ, nàng hôm nay xảy ra chuyện gì?”

Hạ Mộng lắc đầu. “Không có việc gì.”

“Còn nói không có? Từ sáng, nàng cũng không cười, hiện tại ngay cả lời nói cũng đều ít đi không ít. Bản vương đã ở bên cạnh nàng đứng lâu như vậy, nàng thế nhưng cũng không có phát giác?” Cuối cùng, rốt cuộc việc gì đã khiến nàng khó chịu đến vậy?

A?

“Vậy sao? A, Vương gia, ngài tới lúc nào vậy?”

Xem đi? Nàng thật sự không có phát giác?

Hoàng Phủ Nam Ninh suy sụp hạ mặt.

“Nàng chân trước tới đây, ta chân sau cũng đã tới!”

A? Thế a?

Hạ Mộng vội vàng cười cười. “Ta thật không biết!”

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức trầm mặt. “Tiểu bạch thỏ, nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chuyện gì?

Tâm lại không nhịn được bắt đầu nhảy dựng!

Nên nói cho hắn biết sao? Nếu như nói, nàng làm như thế nào để mở miệng?

“Tiểu bạch thỏ?”

“Vương gia...”

“Ừ?”

“Ta...”

“Nói đi! Rốt cuộc chuyện gì?”

“Ta...” Hơi há miệng, Hạ Mộng thật sự không biết nên nói như thế nào mới tốt.

“Tiểu bạch thổ?” Thấy nàng như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh trong lòng lo lắng càng nhiều, liên tục không ngừng nắm chặt cổ tay của nàng, “Có chuyện gì, nàng cứ nói ra với ta! Có phải hay không ai khi dễ nàng?”

Ách... Sxkt.

Chẳng lẽ hắn chỉ nhìn ra, nàng mỗi ngày ngoại trừ bị người khi dễ thì không có chuyện gì khác có thể làm sao?

Nhẹ nhàng lắc đầu. “Không có!”

Không có sao? Hoàng Phủ Nam Ninh nhướn mày. “Đó là...”

“Không có, không có gì cả.” Vội vàng lắc đầu, Hạ Mộng đột nhiên chủ động đầu rúc vào trong ngực của hắn.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức ngậy ngấn cả người.

“Tiểu, tiểu bạch thổ, nàng làm sao vậy?”

“Vương gia, đột nhiên phát hiện, cùng người ở cùng một chỗ, trong tâm của ta rất thoải mái, thật cao hứng.” Nhẹ nhàng rúc vào trước ngực của hắn, Hạ Mộng ôn nhu nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại ngấn người.

“Tiểu bạch thổ, nàng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Như thế nào hôm nay là lạ?”

“Có sao?” Nhẹ nhàng cười một tiếng, Hạ Mộng ngẩng đầu lên, “Có lẽ ta nghĩ thông suốt được một chuyện đi!”

“Chuyện gì?”

Chuyện gì a? Hạ Mộng khoe miệng chột cao cao nhếch lên - - “Không nói cho ngài!”

Hoàng Phủ Nam Ninh mâu quang tối sầm lại. “Tiểu bạch thổ?”

Thấy hắn như thế, Hạ Mộng tâm thoàng cảnh giác cao lên. “Không nói cho ngài, thì tức không nói cho ngài?”

“Tiểu bạch thổ - - ”

“Ha ha, chính là không nói cho ngài?” Trong nháy mắt khi hắn muốn đem nàng nắm chặt, Hạ Mộng đột nhiên xoay người, từ trong ngực của hắn chạy ra, cười vui kêu to lên.

Nhìn thấy nàng cười, Hoàng Phủ Nam Ninh nội tâm khẩn trương rốt cục trầm tĩnh lại. Nhưng là, trong lòng lại bởi vì sau buổi nói chuyện với nàng mà có chút khó chịu.

Vội vàng cánh tay dài nhấc lên. “Tiểu bạch thổ, nàng tới đây!”

” Không đến, không đến!” Lớn tiếng nói, Hạ Mộng đối với hắn le lưỡi, hai chân ra bên ngoài bước đi.

Còn muốn chạy?

Mâu quang trong một lúc càng thêm âm u, Hoàng Phủ Nam Ninh tăng nhanh bước chân. “Tiểu bạch thổ?”

“Ha ha, chính là không đến? Không để cho ngươi bắt được!” Nghĩ thông suốt hết thấy, tâm tình lập tức tốt hơn. Thậm chí, Hạ Mộng còn có tâm tư cùng hắn chơi đùa một chút.

Nhưng là, còn không có chạy được vài bước - -

Nha?”

Nhất thời không thấy, liền đụng trúng phải một bức tường người.

“Lý tướng gia?” Vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại lạnh như băng. Hạ Mộng nụ cười trên mặt không có nửa phần cất giảm, “Ngươi đã đến rồi? Tìm vương gia à?”

Lý Như Phong ánh mắt lạnh như băng ở trên người của nàng cao thấp nhìn quét một trận, khóe miệng kéo nhẹ. “Vương phi hôm nay tâm tình rất tốt.”

“Đúng vậy!” Hạ Mộng cười gật đầu. Suy nghĩ một chút, nàng đột nhiên thu hồi vui vẻ, đối với hắn cung kính hành lễ, “Tướng gia, sự tình lần trước, là ta quá mức đường đột, ta nhận lỗi với người. Về sau, chỉ cần không liên quan đến ta cùng vương gia, ta nhất định sẽ không còn như vậy.”

Ừ

Nàng đang nói cái gì?

Khó có thể nhận được sự áy náy của nàng, Lý Như Phong trong nội tâm ngoại trừ kinh ngạc, còn lại tất cả đều là khủng hoảng - - nữ nhân này, nàng lại

đang có kế hoạch gì? Không biết... Nàng còn muốn tiếp tục bắt hắn phải lăn qua lăn lại thảm hại hơn đi?

“Ha ha, tướng gia, người đừng khấn trương như vậy a? Ta thật sự chỉ là muốn đối với nói người xin lỗi mà thôi. Lợi dụng mẫu thân của người để đối phó người, một chiêu này thật là quá tổn hại, về sau nếu như không phải cần thiết ta cũng sẽ không làm như vậy, người cứ yên tâm đi!”

Trông thấy vẻ mặt của hắn tràn đầy hoảng sợ. Hạ Mộng nhìn không được liền cười.

Thật vậy chăng?

Nghe vậy, Lý Như Phong sâu trông nội tâm đều là bị kinh sợ.

Nữ nhân này giao hoạt như hồ ly, cũng có một ngày nàng nhận biết rõ sai rồi?

“Ha ha, bắt được nàng!”

Hai người đang nói chuyện, Hoàng Phủ Nam Ninh đã bước nhanh chạy tới, thoáng cái bắt được cánh tay Hạ Mộng.

“Vương gia ~ ”

Vì vậy, quay đầu trở lại, Hạ Mộng đối với hắn ôn nhu cười một tiếng. “Hiện tại, tướng gia đến đây, người là nên đến bồi hắn thật tốt đi?”

“Không được, nàng phải nói rõ ràng!”

“Ai nha, hai chúng ta, có lời gì để mà nói? Hiện tại, tướng gia lại tới tìm người, người cũng đừng có lãng phí thời gian nữa, thật tốt bồi hắn đi!” Nét cười tươi đẹp làm sao, Hạ Mộng nhẹ nhàng đẩy ra tay của hắn, “Ta không quấy rầy các người, các người cứ tự nhiên!”

“Tiểu bạch thỏ?”

“Minh vương phi?”

Thấy nàng như thế, hai nam nhân trong nội tâm đều tràn đầy nghi hoặc. Hoàng Phủ Nam Ninh tự nhiên là nghi vấn không có được giải thích nên bất mãn. Mà Lý Như Phong, hắn còn lại là tràn đầy hoang mang - - nữ nhân này nàng rốt cuộc là uống lộn thuốc hay là quên uống thuốc đi? Làm sao mà đột nhiên nói chuyện trở nên tốt như vậy?

“Ha ha, tướng gia, nắm chặt cơ hội, thật tốt cùng vương gia hưởng thụ chung đụng một lúc đi!”

Nhưng là, một câu nói sau đó của Hạ Mộng, lại làm cho hắn mạnh ngẩn ra? Một hồi sau đâm đặc tức giận nổi lên trong lòng.

Nữ nhân này, nàng căn bản là không thay đổi? Nàng cũng chỉ biết ác liệt như vậy, ác liệt muốn làm cho người nghĩ một đao chém nàng?

Ha ha?

Nhưng là, khi nhìn thấy vẻ mặt của hắn nghiêng răng nghiêng lợi, Hạ Mộng tâm tình thoáng một cái thật tốt.

Làm sao bây giờ?

Hiện tại, nếu đã xác nhận mình đã thật sự đem Hoàng Phủ Nam Ninh để ở vị trí quan trọng nhất trong lòng, chính mình chắc chắn sẽ không cam lòng như lúc trước mà khi dễ hắn. Như vậy, nàng không ý thức liền đưa mắt nhìn sang Lý Như Phong bên kia. Người nam nhân này, không phải người của mình, nàng khi dễ hắn thì cũng không thẹn với lương tâm, nhìn hắn tức giận trong lòng còn có cảm giác mấy phần sung sướng.

Nói như vậy...

Đáng thương tướng gia, người liên cầu phúc nhiều đi? Trong lúc chờ ta tìm được mục tiêu kế tiếp, người tạm thời làm tiêu bia cho ta một chút đi?

204. Chương 205: Thanh Trừ Dư Nghiệt

Chắc hẳn người phải vậy, không phải Vương thái hậu, còn có một số người cũng sẽ không để cho cuộc sống của bọn họ trôi qua rất bình thản.

“Vương phi? Vương phi?”

Lúc này, mới để cho Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Lý Như Phong có thời gian bàn luận, Tú nhi đã vội vã chạy tới.

“Chuyện gì?”

Lạnh nhạt nhấp một ngụm trà, Hạ Mộng thông thả ung dung hỏi.

“Lão gia... A, không đúng, là Bộ lão gia cùng Bộ phu nhân đã tới! Nói là đi đến vương phủ xin lỗi!”

Phải không?

Khóe miệng nhếch lên, Hạ Mộng phát phát tay. “Đi, đem lời này đi nói lại một lần cho vương gia.”

“A?” Tú nhi sững sờ, “Vương phi, Bộ lão gia bọn họ nói rõ là muốn tìm người a!”

“Nhưng là, nơi này là Minh vương phủ, vương gia mới là chủ nhân của nơi này. Cho nên, nếu đã là khách tới, vậy thì nên là chính chủ đi tiếp đãi a!” Nhẹ nhàng cười một tiếng, Hạ Mộng dùng sức đem nàng đẩy lui về phía sau, “Nhanh lên đi đi!”

“Đúng là vương phi...”

“Đi đi!”

Được rồi!

Mặc dù không hiểu ra sao, nhưng Tú nhi vẫn là nghe lời đi ra sau truyền lời.

Vì vậy, không đến một phút, Hạ Mộng liền thấy một cái thân ảnh xanh đen ngay trước mắt khẽ quét đi qua. Tiễn đà, tiễn viện truyền đến một hồi kịch liệt tiếng huyên não, sau đó, toàn bộ đều an tĩnh lại.

Xem đi, đây là Hoàng Phủ Nam Ninh ra tay rất tốt. Giải quyết dứt khoát, chỉ cần mình trong lòng khó chịu, thì đem những thứ này nhìn không vừa mắt liền ọi người phải đuổi rất xa! Kiên quyết không để cho bọn họ tới làm bẩn mắt của mình? Mạnh mẽ vang dội, nàng thật sự là rất thích hắn!

Đi?

Thích à?

Trong nội tâm vừa động, gương mặt của nàng khẽ nóng lên.

“Minh vương phi, người quả nhiên thật lợi hại. Đem vương gia đùa bỡn trong lòng bàn tay, hắn vẫn còn hồn nhiên chưa có phát giác ra, cam tâm tình nguyện để người sử dụng.”

Chợt, một tiếng hừ lạnh từ phía sau lưng truyền đến. Giọng nói chua chát làm cho Hạ Mộng khóe miệng cười một cái.

“Như thế nào, tướng gia người có ý kiến?” Chậm rãi xoay người, chống lại Lý Như Phong vẻ mặt âm trầm, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, tận lực khiêu khích đứng lên.

Lý Như Phong lập tức sững sờ. “Đây là chuyện của phu thê các người, ta có ý kiến gì hay không, quan trọng?”

“Đương nhiên.” Hạ Mộng cười gật đầu, “Dù sao, người cùng vương gia quan hệ trong đó thập phần thân mật không phải sao? Ta nghĩ, nếu như người đối với chúng ta thể hiện rất không hài lòng, chắc hẳn vương gia hẳn sẽ không thật cao hứng.”

Lần nữa bị động như tới chuyện cũ, Lý Như Phong gương mặt xinh đẹp hoàn toàn bị một tầng mây bao phủ. “Minh vương phi, nếu mọi chuyện đều đã qua, thì cũng đừng có nhắc lại.”

“Chỉ sợ là không được đâu?” Nhẹ nhàng lắc đầu, Hạ Mộng cười nhìn xem hắn, “Tướng gia, người phải biết, từ trước đến bây giờ, vương gia hẳn liên tục rất coi trọng người. Cho nên, hẳn cũng luôn hy vọng chúng ta có thể quan hệ tốt. Nếu không, nếu chúng ta liên tục khắc khẩu với nhau, hẳn sẽ rất thương tâm.”

“Chúng ta không thể nào có quan hệ tốt được.” Lập tức đem đầu hướng một bên, Lý Như Phong lạnh lùng nói.

“Ta biết rõ. Nhưng là, ngoài mặt hòa hảo, đầu gối thì chúng ta cũng có thể duy trì một chút, người nói có được không?”

“Ừ? Lời này của người là có ý gì?”

Bị nàng khơi ra hứng thú!

Hạ Mộng cười yếu ớt. “Người là người thông minh như vậy, chẳng lẽ lại không hiểu được ý của ta?”

Lý Như Phong chau mày.

Hạ Mộng nhẹ nhàng cười một tiếng. “Kỳ thật, đừng nói người không ưa ta, ta cũng vậy cũng không ưa loại người như người. Cho nên, ta cũng vậy sẽ không nghĩ qua muốn cùng người chung sống hòa bình.”

Nữ nhân này?

Tựa hồ cảm giác được giống như bị người ta nặng nề đánh ột quyền, Lý Như Phong mâu quang trở nên có chút âm lãnh.

Chỉ tiếc, mặc kệ ánh mắt của hắn như thế nào nhìn qua, cũng không đã thương được Hạ Mộng phân nửa. Trên mặt vẫn như cũ treo lên một nụ cười, nàng nhỏ nhẹ dịu dàng nói: “Tướng gia, kỳ thật, hai chúng ta rất giống nhau. Chỉ là, người chỉ hơn ta một gương mặt xinh xắn, hơn nữa người là nam nhân ở bên cạnh hắn lâu như vậy, cho nên người có tư cách hơn ngạo thị quần hùng. Nhưng mà, giống như ta là tiểu nữ tử bên ngoài không xuất chúng lắm, nhưng bản thân ta cũng có chỗ tốt vậy, giống như, ta có thể trốn trong đám người mà không bị người tìm được, cũng có thể trong thời gian ngắn nhất đặc được tín nhiệm của người khác, người nói đúng không?”

Nàng nói xong điều này thật là tức chết đối với hắn! Đây cũng chính là vì những điều này mà ngay từ đầu hắn đã thiếu chút nữa phản đối đề phòng nàng, cho nên cũng một bước sai rồi từng bước sai, không chỉ có bị mất đi thành trì hữu lực là Hoàng Phủ Nam Ninh, thiếu chút nữa ngay cả mẫu thân của mình cũng không bảo vệ được.

Biết rõ hắn đang nghĩ cái gì, Hạ Mộng từ từ đi lên phía trước. “Bất quá, ta cũng biết, gần đây liên tiếp thất ý cũng không phải là xuất phát từ chủ ý của người. Người là người thông minh, ta cho tới bây giờ biết rõ tài trí thông minh của người như thế nào. Chỉ tiếc, những chuyện có liên quan đến người người quan tâm, nhất là mẫu thân của người đó, người sẽ không giữ được bình tĩnh, đây cũng chính là nguyên nhân lần này người lại đầu thua ta.”

Đúng vậy?

Hắn chính là nhất thời quá mức bối rối, đầu óc rối loạn, trong thời gian ngắn không có nghĩ ra được phương pháp ứng phó, liền gặp nàng nói, cho nên vạn kiếp bất phục rồi? Nghĩ tới đây, Lý Như Phong hận ý trong lòng bắt đầu cuộn cuộn.

“Nhưng là.” Ngừng một chút, Hạ Mộng lại tiếp tục nói, “Người biết ta tại sao phải như vậy đối phó người không?”

“Vì trả thù.” Lý Như Phong trả lời.

Hạ Mộng cười cười. “Đáp đúng phân nửa.”

“Ừ?” Lý Như Phong nghe vậy sững sờ “Vậy còn một nửa kia...”

“Vì vương gia.”

Lập tức ở trong nội tâm hoảng hốt? “Vì.... Hắn?”

Làm cho hắn hiểu ra. Hạ Mộng nhẹ nhàng gật đầu, trên gương mặt bỗng hiện lên một nét đỏ bừng.

“Đúng vậy. Bởi vì người muốn cùng hắn quyết liệt, hắn không muốn, mà người lại không chịu tha thứ hắn. Hắn vì thể diện thần thập phần sa sút, ta nhìn không được, liền quyết định giúp hắn một tay.”

Nữ nhân này, nàng... nàng nàng nàng... Lý Như Phong chứng kiến trước mắt cũng bị làm cho kinh hãi rồi. “Người...”

“Đúng vậy.” Lại gật đầu, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng nói.

“Không thể nào?”

Nhưng một giây sau, Lý Như Phong đột nhiên lớn tiếng gọi ra.

Nữ nhân này, cho tới bây giờ không có tim không có phổi, trong lòng của nàng trong mắt của nàng chỉ có chính mình, không thể có những người khác? Hơn nữa, ngay từ đầu nàng không phải là vẫn muốn chạy khỏi nơi này, thoát khỏi Hoàng Phủ Nam Ninh sao? Nhưng vì cái gì, mới có một thời gian ngắn ngủi, nàng làm sao lại...

Hắn không tin? Đánh chết hắn cũng không tin?

Nếu là nữ nhân này thật sự đối với Hoàng Phủ Nam Ninh để ý, mà Hoàng Phủ Nam Ninh lại sớm đem nàng là người quan trọng nhất để ở trong lòng. Bởi như vậy, nếu như hai người bọn họ ý hợp tâm đầu, chặt chẽ đoàn kết cùng một chỗ, thì cuối cùng kết quả... Thiên lôi đụng đến địa hỏa, đem đến quang cảnh thảm thiết đến bậc nào? Đây tuyệt đối là hắn không muốn nhìn thấy?

“Ha ha, đây không phải là tình hình người vẫn hy vọng được nhìn thấy sao?” Đối mặt nghi vấn của hắn, Hạ Mộng chỉ là nhẹ nhàng cười một tiếng.

Lý Như Phong lập tức lại trầm mặt xuống, đột nhiên tiến lên một bước, một phát bắt được cổ tay của nàng: “Thành thật khai báo, người lại đang có cái chủ ý quỷ gì?”

205. Chương 206

Khàn - -

Người này, thoát nhìn yếu đuối, không nghĩ tới lực tay thật đúng là lớn. Hạ Mộng khẽ nhíu mày. “Tướng gia, nam nữ thụ thụ bất thân, câu ngôn ngữ này người đã nghe qua a?”

Lý Như Phong lại không cùng nàng quăng nhiều như vậy. “Người thành thật khai báo, người lại muốn làm gì? Vương gia hắn rất thuần túy, người đừng vọng tưởng lại đem hắn tùy ý bài bố?”

“Hắn là nam nhân của ta, không để cho ta bài bố, chẳng lẽ cho người?” Nhẹ nhàng cười một tiếng, Hạ Mộng ngẩng đầu lên, “Bất quá, lúc trước người bài bố hắn số lần cũng không ít, đúng không?”

Lý Như Phong đột nhiên sững sờ “Ta...”

Hạ Mộng cười yếu ớt. “Người đừng nói không có. Ta sớm đã nói qua, hai chúng ta rất giống, trong lòng người đang suy nghĩ gì, ta đại khái có thể đoán được. Nhưng trong tâm của ta đang suy nghĩ gì, người nhiều nhất chỉ có thể đoán được năm sáu phần. ”Đây là chỗ tốt của nữ nhân a? Trong bụng có rất nhiều cong cong thẳng thẳng, là nam nhân bọn họ như thế nào cũng nghĩ không ra. Huống chi, ở nơi xã hội nam tôn nữ ti này, các nam nhân cũng sẽ không có tâm tư nhân rồi đi suy đoán lòng của nữ nhân đang suy nghĩ gì.

Lý Như Phong mặt trầm xuống. “Vậy thì như thế nào? Nhưng ta cũng đều là vì tốt cho vương gia?”

“Hiện tại ta cũng vậy a!” Hạ Mộng cười, động động tay, đưa cổ tay từ trong lòng bàn tay của hắn rút ra, “Người cứ yên tâm đi! Người nam nhân này chơi rất vui vẻ, ta rất thích. Bắt đầu từ bây giờ, ta sẽ không làm khi dễ hắn nữa.” Nàng ngược lại sẽ cùng với hắn, đi khi dễ người khác?

” Thật vậy chẳng?” Lý Như Phong không tin tưởng lắm nhìn xem nàng.

Hạ Mộng mỉm cười. “Đương nhiên là thật sự.” Nguyên tắc của nàng chính là: người của mình chỉ có thể dễ ỉnh khi dễ. Bất quá, nếu như không phải là cần thiết, nàng tự nhiên sẽ không khi dễ người một nhà, dù sao bên ngoài còn có nhiều người như vậy có thể dễ cho nàng tùy tiện khi dễ đây?

Lý Như Phong còn chưa có tin.

Hạ Mộng cũng lười giải thích cùng hắn, dù sao về sau hắn tự sẽ rõ.

Liền chỉ cười cười: “Đúng rồi, tướng gia, vừa rồi ta nhận lỗi với người, thật sự là đang nói lời xin lỗi. Mấy ngày hôm trước quá nóng lòng, ta lợi dụng mẫu thân của người đối phó người, là lỗi của ta. Về sau ta cũng sẽ không như vậy. Từ nay về sau, oan có đầu nợ có chủ, cho dù đối với người có nhiều ý bất mãn hơn nữa, ta cũng sẽ trả lại ở trên người người gấp bội, tuyệt đối sẽ không đem mẫu thân của người liên lụy vào.”

Hắn là nên cảm kích nàng, đâu còn tiếp tục phần nô chứ?

Trong nội tâm hiện lên một cái nghi vấn như vậy, Lý Như Phong đột nhiên cảm thấy tốt vô cùng.

“Người cứ như vậy nhìn ta không vừa mắt sao?”

“Không, là người nhìn ta không vừa mắt trước.” Lắc lắc đầu, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng nói, “Hết thấy mọi chuyện giữa chúng ta, nguyên nhân là ở vương gia, cùng hết thấy mọi chuyện đều xảy ra chung quanh hắn, người nói đúng không?”

Đúng vậy?

Lý Như Phong dùng sức gật đầu.

“Kỳ thật, chúng ta cũng là vì muốn tốt cho hắn. Chỉ là, chúng ta đều lựa chọn phương thức không giống với nhau, cho nên cuối cùng làm cho kết cục cũng không giống nhau. Nhưng là - -” Nàng nói, nhìn lại hắn một chút, “Tướng gia, hiện tại, người cùng vương gia rất thân mật nhất là ta, hắn cũng rất nghe lời của ta, người bởi vì vậy mà trong nội tâm bất mãn, ta biết rõ. Đúng là, người cũng không nên bởi vì vậy mà cùng hắn giận đối a?”

“Ta không có?”

Cảm giác sâu sắc chính mình rất là oan uổng, Lý Như Phong kêu to.

“Thật vậy chẳng?” Hạ Mộng nhẹ nhàng cười một tiếng, “Người nhìn vào mắt của ta, nói người có hay không?”

“Ta...” Lớn mật cùng ánh mắt của nàng đối mặt, khi nhìn thấy trong mắt của nàng hiện rõ một màn chế nhạo, Lý Như Phong trong nội tâm hoảng hốt, lời nói vạn phần chắc chắn thế nhưng cũng không nói ra được.

“Được rồi, là có một chút.” Chỉ là có một chút! Hắn ở trong lòng kêu to.

Thôi đi?

Đối với lần này, Hạ Mộng chỉ hừ nhẹ một tiếng.

“Bất quá, tướng gia, mặc kệ là người nghĩ làm sao, nếu vương gia đã cho người phát qua một lần tức giận, người cũng nên thỏa mãn. Từ nay về sau, không cho người lại đối với hần như vậy.”

“Người có ý gì?” Nàng lại dám uy hiếp hần? Lý Như Phong trong lòng không biết là tư vị gì.

Hạ Mộng cười yếu ớt. “Đúng vậy, ta chính là đang uy hiếp người.”

“Người?” Nàng thật đúng là dám nói?

Đối mặt hần trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau, Hạ Mộng còn tiếp tục cười: “Ta sớm nói qua với người, ở trên đời này, ngoại trừ tiểu Tình, cũng chỉ có vương gia là có thể làm cho ta nhìn nhiều vài lần. Hai người kia, ta sao có thể đối với hần muốn làm gì thì làm, nhưng là người khác - - cái gì đều không cho làm? Nếu không, hãy cho người đến cửa nhạc xác của người đi? Cho nên, hiện tại hần đã bị ta nhét vào dưới trướng, người có thể buông tay.”

“Bộ Nhu Nhi?”

Nàng rõ ràng lại bắt đầu đối với nàng nói nữa rồi? Lý Như Phong khó chịu, cực kỳ khó chịu. Nữ nhân này thật đúng là đem hần làm bàn đạp sao?

“Ai? Ta ở đây, tướng gia ngài gọi tiểu nữ làm gì a?” Khéo cười tươi đẹp làm sao, Hạ Mộng nhẹ nhàng nhu hòa nói.

Lý Như Phong lập tức vô lực “Người...”

“Tướng gia, ta biết người hiện tại trong lòng rất buồn bực, rất muốn đem ta chém thành tám khối. Nhưng là, xin người vì mẫu thân của người, vì tể tướng người nên nghĩ nhiều. Người còn có thật nhiều người để đi quan tâm, cũng có thật nhiều chuyện muốn đi làm. Vương gia bên này, ta cũng không phải là không để cho người tiếp tục đối tốt với hần, ta chỉ là cho người một chút khiêm tốn mà thôi.”

“Hôm nay khiêm tốn một chút, ngày mai khiêm tốn một chút, sau đó thảnh thơi năm dài, ta liền sẽ hoàn toàn buông tay?”

Cho là hần không biết nàng có chủ ý gì sao?

“A, tướng gia, nếu như người nói như vậy, vậy thì hoàn toàn là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.” Lắc đầu, Hạ Mộng vẻ mặt không đồng ý, “Người là một người bạn duy nhất ở trên đời này của vương gia, nếu mà người đối với hần buông tay, thì hần nhất định sẽ rất thương tâm? Cho nên, người không thể buông tay.”

Nữ nhân này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Lý Như Phong rất nhanh đã bị nàng làm cho hôn mê. “Người có chuyện gì có thể nói thẳng được không?”

“Ta cho là ta đã nói rất trực tiếp rồi.” Chớp chớp một đôi mắt vô tội, Hạ Mộng nhỏ giọng nói.

Lý Như Phong thiếu chút nữa học máu.

“Người - - ”

“Tiểu bạch thỏ?”

Nhưng là, còn muốn nói tiếp cái gì, Hoàng Phủ Nam Ninh đã quay trở lại.

Hạ Mộng lập tức từ một người tỉnh táo bình tĩnh đàm phán liền hóa thân thành thiên kiều bá mị tiểu nữ nhân, chợt liền từ trước mặt Lý Như Phong biến mất, cọt chui vào trong ngực Hoàng Phủ Nam Ninh. “Vương gia, cha cùng đại nương bọn họ lại tới làm gì?”

“Quần xem bọn họ làm khí gì? Ta đã đem bọn họ đều cho đuổi đi, về sau bọn họ cũng sẽ không trở lại?”

“Thật vậy chăng?” Nếu như là thật sự, thì có thể thật là quá tốt!

“Đương nhiên là thật? Lời của ta nói nàng còn không tin?”

” Tin, vương gia ngài là lợi hại nhất, lời của người ta làm sao có thể không tin đây?” Mặt mũi tràn đầy mỉm cười, thật to trong con ngươi trong sáng đều là sùng bái đối với hần, Hoàng Phủ Nam Ninh rất là thỏa mãn, Lý Như Phong lại rất buồn nôn không nhận được.

“Khụ khụ?” Nhịn không được ho nhẹ hai tiếng, cắt đứt đôi phu thê đang nói chuyện buồn nôn.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức kịp thời phản ứng. “Như Phong? Người cũng ở đây?”

“Đúng vậy? Vương gia, vừa rồi tướng gia hấn và ta hàn huyên một hồi lâu, chúng ta nói chuyện rất hợp, từ nay về sau hòa thuận chung sống, tuyệt đối sẽ không để cho vương gia ngài vì chuyện nhỏ nhặt này lo lắng?” Mím cười, Hạ Mộng lớn tiếng như thế nói

Thật vậy chẳng? Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh quả nhiên hưng phấn lên.

Lý Như Phong càng muốn học máu.

“Thật.” Nhưng là, ở trước mặt Hoàng Phủ Nam Ninh, hấn ngay cả lời chối bỏ mà cũng không thể nói- - Hạ Mộng nữ nhân này, không thể không nói, nàng rất lợi hại. Hồi tưởng lại vừa rồi hai người đối thoại còn ở bên tai, trong lòng của hấn còn có mấy phần khiếp sợ.

“Kia có thể thật sự là quá tốt?” Vội vàng một phát bắt được tay của hấn, Hoàng Phủ Nam Ninh vẽ mặt phấn chấn, “Như Phong, ta cũng biết là, người vẫn là hảo huynh đệ của ta, người cũng nhất định sẽ giống như ta sẽ thích tiểu bạch thỏ?”

Cái này phải xem một chút kiếp sau có khả năng hay không đi?

Bĩu môi, Lý Như Phong nhẹ nhàng rút tay về. ” Vương gia, ta cần phải trở về. Hai ngày nay mẫu thân ta bị nhiễm một chút phong hàn ,ta phải trở về hầu hạ người uống thuốc.”

“Tốt lắm, người nhanh trở về đi? Chờ lệnh đường thân thể khỏe lại chúng ta sẽ gặp lại.”

“Ừ, tướng gia, chiếu cố thật tốt lão phu nhân a! Nếu có thì giờ rảnh, ta sẽ lại đi gặp người một chút!”

Vừa nghe lời này, Lý Như Phong sống lưng lại nhịn không được hung hăng run lên!

Nữ nhân này... Nàng rõ ràng là đang cảnh cáo hấn - - ngàn vạn lần nhớ kỹ nàng vừa nói những lời kia, nếu là hấn lại cảm Hoàng Phủ Nam Ninh làm thơ, chọc giận tới nàng, nàng liền sẽ đi tìm mẫu thân của hấn! Bởi như vậy, cuộc sống khổ của hấn lại muốn chấm dứt!”

” Biết rồi, đa tạ Minh vương phi!”

Cẩn chặt răng, bỏ lại một câu, bước nhanh rời đi.

Như thế xem ra, về sau tốt nhất là cách nữ nhân này xa một chút. Luôn có một loại dự cảm, từ nay về sau, mỗi lần chỉ cần gặp nàng một lần, nàng liền luôn có thể tìm một số chuyện xảy ra để kích thích chính mình một chút. Hấn có thể không chịu nổi?

===Ta là người tổng hội có chút tà tâm không chết đường ranh giới===

Lý Như Phong nói lời giữ lời, từ đó về sau, hấn cơ hồ cũng không có bước vào Minh vương phủ nữa bước. Cho dù có chuyện, hấn cũng chỉ cùng Hoàng Phủ Nam Ninh ở bên ngoài giải quyết.

Xem đi, nàng đã nói hấn rất thông minh.

Đối với lần này, Hạ Mộng chỉ có thể nhún vai, nhưng cũng không nói thêm gì. Bởi vì, nàng bây giờ còn có rất nhiều chuyện khác muốn đi làm. Mà có một chuyện lớn trước mắt, chính là có một ít đại gia tử của bộ gia cho tới bây giờ vẫn chưa hoàn toàn hết hy vọng.

Ai?

Nhiều lần thở dài, khi nhìn thấy trước mặt nam nữ trẻ tuổi đang cản lại cổ kiệu của mình, Hạ Mộng lần nữa thở dài.

Vì cái gì bọn họ chính là nghe không hiểu lời nói lúc trước của Hoàng Phủ Nam Ninh đây? Nếu như hai bên đã cắt đứt hết thấy quan hệ, bọn họ làm sao lại tiếp tục tìm tới cửa? Bất quá... Nhẹ nhàng cười một tiếng. Nếu như mình không phải là Minh vương phi, chỉ sợ bọn họ cũng không mặt dày mày dạn tìm đến đây.

Vén lên màn kiệu, Hạ Mộng cước bộ nhẹ nhàng đi ra. ”Vương công tử,

Vương phu nhân, Lý công tử, Lý phu nhân, Triệu công tử, Triệu công tử, Triệu phu nhân, giữa ban ngày như vậy, các người có oan uổng thì cũng nên đi can cổ kiêu của vị quan nào đó, vì sao phải ngăn đón đường của ta chứ?”

“Tứ muội ~ ”

Đáp lại nàng, là Bộ gia đại tiểu thư - - cũng chính là Vương phu nhân bây giờ. Mang theo vẻ mặt ngọt ngào cười, nàng bước chân đi lên phía trước: “Chuyện đã qua, là chúng ta không tốt. Nhưng là, nếu mọi chuyện đều đã qua, chúng ta cũng là thấy người cũng làm vương phi, những thứ kia khẳng định cũng không còn dùng được, cho nên mới cho ném đi. Nếu là người thật sự thích, vậy chúng ta sẽ cho người đi đặt mua một phần, người có chịu không?”

“Đa tạ Vương phu nhân quan tâm. Bất quá, nếu những thứ đó dù sao cũng đã mất, vậy thì quên đi, vật thay thế cuối cùng cũng là vật thay thế, là thay đổi không phải chính phẩm. Loại đồ vật này, ta không thích.”

Nghe vậy, Vương phu nhân trên mặt nhìn không được tốt. Bất quá, cũng là miễn cưỡng nở ra một nụ cười. “Ai nha, Tứ muội, đều là người trong nhà, người cần gì mà lạnh nhạt như thế? Hãy giống như trước kia, gọi ta đại tỷ là được.”

“Ha ha, Vương phu nhân, ta trước kia có kêu người đại tỷ à? Ngài không phải là liên tục nói ta là dã nha đầu, ngay cả có phải hay không cùng cha với người cũng còn không rõ ràng lắm, thì có tư cách gì kêu người là tỷ tỷ? Ta đều là liên tục kêu người là đại tiểu thư a! Nếu đã muốn giống như trước kia, tốt lắm vậy ta sẽ kêu người là đại tiểu thư.” Ôn nhu cười, Hạ Mộng thậm chí còn đối với nàng khẽ cúi người, “Đại tiểu thư, ngài khỏe.”

206. Chương 207

Dự đồ?

Trong đám người sớm xúm lại xem lập tức bộc phát ra một hồi cười ầm lên, rất nhiều người bắt đầu đối với bọn họ chỉ chỉ trỏ trỏ.

Đám người Vương phu nhân trên mặt có chút ít không nhịn được, Hạ Mộng vẫn như cũ cười nói tự nhiên.

Đừng tưởng rằng nàng không biết, những người này đem nàng chặn ở trên đường, chính là muốn lấy dư luận xấu khiến cho nàng khuất phục, lần nữa làm công cụ cho bọn họ lợi dụng. Nhưng là, Hạ Mộng nàng là người đầu dễ dàng mặc cho người định đoạt như vậy sao?

“Tứ muội, người cũng đừng có cùng chúng ta cáu kỉnh được không? Cùng lắm thì chúng ta cho người đặt mua thêm một phần tốt hơn!”

Đại tiểu thư tử trận, Nhị tiểu thư ra tay.

Hạ Mộng lại nhẹ nhàng cười. “Lý phu nhân, người không khỏi cũng quá coi thường ta đi? Ta mặc dù chỉ là một cái vương phi nho nhỏ, nhưng mà ăn mặc chi phi chưa bao giờ thiếu. Những thứ đó, chỉ cần ta nghĩ muốn, liền mở miệng phân phó đi xuống, quản gia nhất định trong thời gian ngắn nhất sẽ đặt mua ra một phần để trong phòng của ta. Một phần này, nhất định sẽ so với các người chuẩn bị tốt hơn. Người cho là ta cần dùng đến của các người sao?”

Hắc?

Trong đám người lại ồ ồ cười vang, trước mặt ba đôi phu thê trên mặt thoát đỏ thoát trắng, thật đúng là đẹp mắt.

Hạ Mộng khoe miệng kéo lên một tay nâng cằm lên xem cuộc vui.

“A?” Rốt cục, kiên nhẫn hòa giải không dùng được, tính tình nóng nảy nhất Tam tiểu thư ra tay. Mà vừa xuất mã, nàng chính là nặng nề hừ lạnh một tiếng, nàng dùng âm lượng lớn nhất nói, “Tứ muội..... A không,

Minh vương phi, ngài thật sự là lên cảnh cao làm vương phi, liền không biết đến thân thích nghèo như chúng ta? Hiện nay, người càng ghét bỏ chúng ta chỉ có thể ở phía sau kéo chân người, liền một cước đem chúng ta đã văng, dứt khoát ngay cả trong nhận thức cũng không nghĩ quen biết?”

Lời vừa nói ra, trong đám người cười vang không dứt. Mọi người đều đem ánh mắt nhìn hướng về phía Hạ Mộng bên này.

Hạ Mộng tiếp tục cười yếu ớt. Nàng biết rõ, tại đây trong mắt của dân chúng, nàng chính là một người vong ân. Không có biện pháp, nàng dù gì cũng sinh ra ở Bộ gia, cũng bị Bộ gia nuôi giống như nha hoàn nhiều năm như vậy. Kết quả, mới vừa gả ra, liền trở mặt, người không biết tự nhiên là đứng ở “thế yếu” là nàng.

“Triệu phu nhân, lời này người nói thật là đúng.” Gật đầu, nếu nàng đã nói như vậy, nàng liền rõ ràng thừa nhận mọi chuyện.

Ngày?

Vì vậy, trong đám người trong một lúc nổ oanh, tất cả mọi người bắt đầu đối với nàng chỉ chỉ trỏ trỏ. Trong đó nói nhiều nhất, không chỉ là ‘bạch nhãn lang’ ‘bất hiếu nữ’ những chữ này, nàng đời trước đã chán nghe rồi.

Mà những người đó, căn bản không nghĩ tới nàng lại ở trước mặt công chúng lại có thể làm mất mặt như thế, Bộ gia mấy cái đều ngậy ngấn cả người. Rối rít trao nhau một ánh mắt. Mọi người đều ở trong mắt đối phương thấy được kinh hoảng - - cũng là, vốn là đều lấy ra đòn sát thủ, thật là muốn thấy nàng bị áp lực của dân chúng mà vội vã cúi đầu nhận sai. Có thể đến cùng là, bọn họ phát hiện mình quả thực đánh giá thấp Hạ Mộng - - có thể cùng với loại người quái thai như Hoàng Phủ Nam Ning tâm đầu ý hợp, cũng tự nhiên cho tới bây giờ cũng sẽ không đem cái đạo lý đối nhân xử thế để ở trong lòng người a?

“Bất quá?” Lập tức, chuyển lại một hồi chuyển, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng nói, “Ta nhớ được, lúc ta xuất giá, thái hậu nương nương sai người chuẩn bị lễ hồi nhiều không dưới vạn lượng. Kể từ sau khi xuất giá, lúc lại mặt liền cho các người đưa đi không ít lễ vật. Vàng bạc châu báu, các loại bảo thạch, giá trị không dưới ngàn lượng. Về sau, đại nương đi vương phủ nhìn, ta lại đưa cho nàng không ít lễ vật, cũng làm cho nàng chuyển tặng mất mấy hạt nam hải trân châu, cùng với các loại châu thoa vật trang sức cho các người. Triệu phu nhân xuất, ta lại cùng vương gia thương nghị, cho nàng của hồi môn là một bọc trân châu, mười thỏi gấm vóc, xanh lục như ý hai miếng, đồ trang sức hai bộ, đồ trang sức đeo tay ngọc bích một bộ, những thứ này giá trị không dưới thiên kim, đã đầy đủ trả cho các người mười sáu năm qua đối với ta có công ơn nuôi dưỡng đi! Huống chi, từ nhỏ đến lớn, ta trong phủ trên danh nghĩa là một vị tiểu thư, nhưng chỗ ta ở, cùng nơi ở của nha hoàn cấp thấp cũng không khác, ta cả ngày lẫn đêm phải thêu hoa, làm việc, vài vị tỷ tỷ tâm tình không tốt còn đánh ta mắng ta, tình cảnh của ta cùng với một đứa nha hoàn có gì khác nhau đâu? Người ta là một đứa nha hoàn nho nhỏ, cho dù bán mình mười năm, mười năm sau cũng có thể giải ước rời đi. Còn ta thì sao? Ta đã bị các người nô dịch mười sáu năm? Hiện nay, ta trả lại cho các người những thứ đó, cũng đủ để chuộc thân ta rồi, lại đủ cho các người mua một trăm nha hoàn về hầu hạ rồi? Đã như vậy, các người còn muốn như thế nào? Sẽ đem ta bắt trở về, tiếp tục từ trên thân ta bóc lột? Ta không làm? Các người chính là một đám quỷ hút máu, thấy ta một lần liền tìm cách có được chỗ tốt ở trên thân ta. Năm rộng tháng dài, Vương phủ cũng sẽ bị các người hại ăn cho hết? Ta mới mặc kệ?”

Càng nói, ngữ điệu của nàng càng thêm kích động. Đến cuối cùng là để lại chua xót trong nước mắt.

Lời này nói ra ngược lại cũng có vài phần đạo lý.

Hơn nữa nàng thích lúc rơi xuống nước mắt, mọi người ánh mắt khiển trách dời đi.

Dù sao, kể từ lúc biết rõ nàng được gả cho Minh vương gia, mọi người cũng đã nghe qua thân phận của nàng, biết rõ nàng chỉ là một xuất nữ liên tục chịu khổ. Đó là mọi người còn âm thầm than thở qua, nói một cô gái đáng thương như vậy, lại cư nhiên bị Minh vương gia coi trọng, còn không biết nàng cuộc sống sao này sẽ có nhiều vất vả đây? Ai có thể ngờ tới, sau một năm biến mất, nàng không chỉ không có bị Minh vương gia cho lần qua lần lại cho đến chết, mà ngược lại tình cảm vợ chồng càng ngày càng tốt! Đây có thể phá tất cả mắt kiếng của mọi người.

Mà bây giờ, mắt thấy nàng vượt qua ngày tốt lành, người nhà của nàng lại nghênh đón, tìm ở trên người nàng ép vàng bạc châu báu... một cái nho nhỏ như nàng như thế nào chịu đựng được?

Những người này cũng thật là quá đáng. Huống chi, có lời không thể thật tốt nói sao? Về phần bọn họ đem nàng vây ở trên đường nói những lời này?

Thoảng qua trong lúc đó, dư luận lại phần lớn đứng về phía Hạ Mộng.

Không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, Bộ gia mấy cái hiển nhiên bị giật mình.

Sắc mặt biến thành xanh một mảnh đỏ một mảnh, nhất thời lại không nghĩ ra được những lời khác.

Vì vậy, đến phiên các nam nhân mở miệng.

“Cái kia.... Tứ muội.” Nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh Vương phu nhân chạy ra, “Bất kể nói như thế nào, mọi người dầu gì cũng là người một nhà. Nếu là người một nhà, thì không có gì gây sự với nhau. Chuyện đã qua thì cũng đã qua, thì cần gì nhắc lại nữa! Người nói phải không?” Sxkt.

“Đối với các người mà nói tự nhiên là không cần nhắc lại, thì đối với các người không khác. Nhưng là, đối với ái phi của bản vương mà nói, lại không phải là nói không thể? Nàng dựa vào cái gì bị các người khi dễ mười sáu năm về sau lại bị các người tiếp tục nghiền ép một cách vô ích? Nàng từ nhỏ cũng không phải là một nô tài!”

“Vương gia?”

Đột nhiên xuất hiện một câu nói, làm cho đám người thoảng cái yên tĩnh lại. Hạ Mộng ánh mắt chợt sáng lên, vội vàng nhắc vẫy hướng đến nơi âm thanh truyền đến chạy tới.

“Tham kiến Minh vương gia?”

Nhìn thấy hần, mọi người ở trên đường đều rất cả kinh, vội vàng quỳ lạy.

Chỉ có ba cô con gái của Bộ gia, cùng với vị hôn phu của bọn họ, vốn là phát hiện tình huống thập phần bất lợi với chính mình, hiện tại lại gặp được Hoàng Phủ Nam Ninh xuất hiện, trong lòng lập tức kêu to không tốt, vội vàng liền cúi đầu xuống, xám xịt muốn chạy trốn.

Nhưng là - -

”Đứng lại!”

Một tiếng quát to, Hoàng Phủ Nam Ninh lách mình liền ngăn cản đường đi của bọn họ.

Sáu người lập tức đều run rẩy tựa như thu lá rụng bay theo gió.

“Vương vương vương... Vương gia?”

“Các người nguyên một đám, trước mặt của mọi người như thế bức hiếp vương phi của bốn vương, hiện tại liền muốn bỏ đi cho xong?” Hừ lạnh một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh đối với Hạ Mộng vẫy vẫy tay.

Hạ Mộng ôn thuận đi tới, Hoàng Phủ Nam Ninh lại thuận thế đem nàng ô vào lòng.

Sau người vội vàng cuối đầu “Chúng ta... Chúng ta biết rõ sai rồi, chúng ta bây giờ phải đi! Cũng không quấy rầy nương nương nữa? ” Nói, lại muốn tìm đường mà chạy.

“Muốn chạy?” Nhưng mà, Hoàng Phủ Nam Ninh chắc chắn là sẽ không để cho bọn họ, “Trước kia các người khi dễ tiểu bạch thỏ, bản vương còn không có đi tìm các người tính sổ! Không nghĩ tới, hiện tại các người thể nhưng lại chủ động tìm tới cửa?”

“Vương gia?” Hần lời này..... có ý gì?

Chắc hẳn người phải vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh là không có cái tâm tình này đối với bọn họ giải thích. Liền trong lúc đó đem Hạ Mộng đẩy ra: “Tiểu bạch thỏ, đứng im ở chỗ này, không nên lộn xộn, có biết hay không?”

“Ừ.” Hạ Mộng nhu thuận gật đầu.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại xoay người, lưng thẳng tiến lên, đột nhiên vừa ra quyền - -

“Ai cho người khi dễ tiểu bạch thỏ?”

Lại đá ra một cước - - “Chán sống? Bây giờ còn dám đến tìm nàng?”

Bắt lên một người, một cái ném qua vai - -

“Đi chết đi?”

Sau đó, nhắc tới người nào đó lên bả vai, một cái ném qua vai - -

....

“A a a?”

“Cứu mạng a?”

.....

Trong đám người truyền đến trận trận tiếng kêu cứu, vài người chạy trốn tứ phía, nhưng không có một ai dám can đảm chìa tay ra giúp đỡ. Tất cả mọi người vội vàng tìm khu vực an toàn núp vào, chỉ có sáu người này tùy ý làm loạn, lại bị Hoàng Phủ Nam Ninh cho đánh đến mặt mũi bầm dập,

Đứng ở một bên, Hạ Mộng mở to hai mắt, nhìn không được thấp giọng hô lớn - -

“Oa, thật sự rất đẹp trai.” Đây mới là nam nhân a? Hơn nữa còn là nam nhân của nàng?

Một hồi cảm giác tự hào tự nhiên sinh ra.

Đặng đặng đập

Nhưng là, trong lúc đó, bất thời gian chạy theo người nào đó thế nhưng nhất cử vọt tới trước mặt nàng?

Muốn bắt được nàng, để mà uy hiếp Hoàng Phủ Nam Ninh?

Nằm mơ?

Còn chưa kịp tiếp xúc đến nàng, người liền ôm nửa người dưới ngã xuống đất kêu rên lên.

“Hừ, đúng là vô dụng.” Vỗ vỗ tay, Hạ Mộng hừ nhẹ một tiếng, liên tục không ngừng mở rộng bước chân, phảng phất như là một loại Hoa Hồ Điệp bay vào trong lòng ngực Hoàng Phủ Nam Ninh.

“Vương gia, ngài lợi hại quá?”

Mở ra ôm ấp, đem nàng tiếp nhận vào lòng. Lại quay đầu trở lại xem một chút sau cái nam nhân kia. Hoàng Phủ Nam Ninh khéo miệng cũng xé ra. “Tiểu bạch thỏ, chúng ta trở về đi?”

“Tốt?”

Vội vàng gật đầu, Hạ Mộng mềm mại rúc vào trong lòng của hắn.

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng liền gật đầu, nắm cả nàng. Hai vợ chồng thân mật thấm thiết đi về. Chỉ để lại sáu người, hoặc là nằm trên mặt đất, hoặc là treo ở nhánh cây, còn có tiếp tục ôm nửa người dưới ý vị kêu rên, tình huống muốn bao nhiêu thảm thì có bấy nhiêu thảm.

Mọi người nhìn lại một chút đối với hai người rời đi, bách tính vậy xem nhìn không được nhú mày - -

Vì cái gì, bọn họ có một cảm giác: kỳ thật, vị Minh vương phi này, nàng cùng vương gia là ...cùng ... một dạng?

207. Chương 208: Nháy Mắt Giết Tình Dịch

“Vô liêm sỉ. thực sự là quá vô liêm sỉ.”

Xế chiều hôm đó - - còn chưa kịp đợi đến sáng sớm hôm sau, tin tức hai vợ chồng bọn họ ở bên đường đánh người truyền đi thì toàn bộ kinh thành đều biết, sau đó, Vương thái hậu nổi giận đùng đùng triệu bọn họ vào hoàng cung.

Đương nhiên, Hoàng Phủ Nam Ninh lại là người phải chịu khổ, Hạ Mộng chỉ phụ trách đứng ở một bên làm một tiểu bạch thỏ ôn thuận vô hại. Mà những lời kia là mắng chửi người sao?

“Ninh nhi, ai gia không phải đã nói với ngươi, cho dù muốn dạy dỗ bọn họ, ngươi cũng nên chú ý địa điểm một chút, tìm chỗ vắng người không được sao? Ngươi thật là, lần trước tại Bộ phủ nào còn chưa đủ lớn hay sao, lần này dứt khoát ở trên đường cái liền gây khó dễ? Ngươi có biết hay không, bởi vì chuyện này, ai gia cùng hoàng thượng cũng rất khó giải vây cho ngươi.”

Ai, mẫu thân đáng thương. Bởi vì con nhà mình ác bá, bà khẳng định chịu không ít khổ cực đi? Cho tới bây giờ, bà vẫn chỉ vì hấn chẳng phân biệt được trường hợp gây chuyện mà chỉ có thể bày tỏ bất mãn.

Nhưng là, người bị dạy dỗ vẫn như cũ gây chuyện khắp nơi.

“Sợ cái gì? Vốn chính là bọn họ không đúng, nhi thần nhìn không được, thuận tiện giáo huấn bọn họ một lần ở đường phố. Nếu lần trước lưu lại ở Bộ phủ còn chưa đủ tác dụng, nhi thần liền đổi lại trường hợp tốt hơn, làm cho toàn bộ người trong kinh thành đều biết bọn họ cùng tiểu bạch thỏ đã chấm dứt. Bởi như vậy, bọn họ cũng đừng lại trông cậy về sau còn có cơ hội đến chiếm tiện nghi tiểu bạch thỏ, nhi thần chính là muốn để cho bọn họ chết tâm.”

“Ngươi!”

Hấn vẫn có thể nói năng hùng hồn đầy lý lẽ? Vương thái hậu một hơi thiếu chút nữa không thở được.

“Nghịch tử. Nghịch tử a.” Giậm chân, một tay điên cuồng đập trên tay vịn ghế.

“Mẫu hậu coi chừng” Hoàng đế ở một bên vội vàng giữ bà lại.

Vương thái hậu liền vội vàng nhìn về phía con trai lớn nhất. “Hoàng Thượng, đúng vậy ai gia xác thực không quản được Ninh nhi, hiện tại ai gia giao hấn cho ngươi, ngươi xem thế nào rồi làm đi”

“Ta...” Hấn có thể đem vị em trai từ trước đến nay luôn thích làm theo ý mình làm như thế nào a?

Hoàng đế đại nhân cực kỳ khó xử.

Nhìn xuống phía dưới một chút, lại phát hiện Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt vô cùng vui vẻ.

Aiz....

Thở dài. “Tứ hoàng đệ, ngươi cũng thật tình, mới qua thời gian vài ngày, ngươi đã náo loạn hai trận rồi. Trước kia ngươi cũng không điên khùng như vậy a”

“Phải không? Điều đó đã nói lên trước kia thần đệ quá mức dễ dãi với bọn họ, để bọn họ đã quên thần đệ thì ra vẫn có thể nóng nảy.” Khóe miệng giật nhẹ, trên mặt Hoàng Phủ Nam Ninh nở nụ cười.

Hoàng đế đại nhân thật đau đầu.

“Tứ hoàng đệ, hiện tại, ngươi không thể ở lại kinh thành nữa. Đúng lúc, tháng sau là đại thọ sáu mươi tuổi của hoàng đế Tây Tạng, ngươi liền thay trăm đến chúc thọ hấn, cũng thuận tiện khiến chuyện trong kinh thành lắng xuống một chút đi”

“Vì cái gì thần đệ không thể ở lại? Thần đệ không hề làm gì sai hết.” Lập tức mở to mắt, vẻ mặt Hoàng Phủ Nam Ninh đầy bất mãn.

“Tứ hoàng đệ? Trăm hiện tại sai ngươi đi Tây Tạng, thì ngươi phải đi. Đây là mệnh lệnh của trăm!” Mặt trăm xuống, hoàng đế đại nhân rốt cục cũng tức giận.

Hoàng Phủ Nam Ninh hơi chút sững sờ, liền cúi đầu xuống. “Được rồi. Đi thì đi.”

Hoàng đế đại nhân liền vội vàng gật đầu. “Tốt lắm, các ngươi lui xuống đi. Tháng này đã nhanh đến cuối tháng, đường đến Tây Tạng núi cao đường xa, các ngươi nhanh đi thu dọn đồ đạc, ngày mai nhanh chóng lên đường đi. Sáng sớm ngày mai, trăm sẽ phái phu xe cùng nhân mã (quân đội) đưa cho ngươi.”

“Chúng thần tuân chỉ.” Mâu quang trăm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh trầm giọng nói.

Hoàng đế đại nhân cũng sờ.“Người nói cái gì?”

“Thần đệ nói, thần đệ muốn đi cùng với tiểu bạch hổ.”

“Cùng nhau?” Hoàng đế đại nhân chau mày, “Tứ hoàng đệ, như vậy chỉ sợ...”

“Nếu như thần đệ đi, lại có người nhân cơ hội khi dễ tiểu bạch hổ thì làm sao bây giờ?” Khóe miệng nhếch lên, Hoàng Phủ Nam Ninh một tay ôm Hạ Mộng vào lòng.

“Đi đi đi . Tùy người .” Nghe vậy, Vương thái hậu thật không còn gì để nói, vội vàng liền khoát tay.

“Dạ, đa tạ mẫu hậu.” Lập tức hiện ra một tia cười đắc ý, Hoàng Phủ Nam Ninh kéo Hạ Mộng đứng dậy, “Tiểu bạch hổ, chúng ta đi”

“Mẫu hậu!” Sau khi hai người này rời khỏi, hoàng đế vẫn chau mày như cũ, “Người sao lại đồng ý cho Minh vương phi cùng đi ? Người biết rõ...”

“Điều gì nên tới sẽ tới , sớm muộn cũng có một ngày, nàng cũng sẽ biết hết tất cả.” Vương thái hậu lắc đầu, từ từ đứng dậy, “Hơn nữa, chỉ cần có thể đem ôn thần này đưa ra ngoài, làm cho kinh thành an bình mấy tháng, mặc kệ hần nghĩ muốn cái gì ai gia cũng sẽ cho” Nàng cũng sớm sợ cái đứa con trai đi tới chỗ nào cũng có thể gây chuyện thị phi này rồi.

Hoàng đế liền vội vàng gật đầu. Đã như vậy, tùy ý bọn họ đi. Dù sao năng lực giải quyết sự việc của tứ hoàng đệ cũng đứng đầu nhà hần a ... Mặc dù, thủ đoạn có chút tàn nhẫn.

=====

“Nghe nói, các người lập tức sẽ phải lên đường đi tới Tây Tạng?”

Buổi tối hôm đó, khi Hạ Mộng mới thu thập đồ xong, liền nghe tiếng Lý Như Phong.

Ha ha, lão nhân gia, nguyên lai hần còn có dũng khí xuất hiện trước mặt nàng. Hạ Mộng mỉm cười.“Đúng vậy. Ý chỉ của hoàng thượng, chúng ta đương nhiên không cách nào từ chối.”

“Nhưng là, ta nghe nói, là vương gia hần kiên trì muốn đem người mang theo?”

Lời này có ý gì? Hạ Mộng khóe miệng nhếch lên.“Như thế nào? Bởi vì vương gia không có kiên trì muốn đem người đi cùng , cho nên người ghen?”

“Minh vương phi, lời nói của người không thể hay hơn được sao?” Nghe nàng nói như vậy, Lý Như Phong vô lực lắc đầu, “Đừng trách ta không nhắc nhở người, người tốt nhất chuẩn bị tâm lý thật tốt. Chỗ đó có Bích Vân công chúa, cũng không phải là nhân vật dễ đối phó.”

Đi? Bích Vân công chúa?

Hạ Mộng khẽ nhún mày.“Vì cái gì, ta cảm thấy được người không giống như là đến nhắc nhở ta, ngược lại giống như nhìn có chút hả hê ?”

“Có sao?” Lý Như Phong nhẹ nhàng cười một tiếng, “Có lẽ vậy. Bất quá, những thứ này đều học theo người .”

Cắt!

Hạ Mộng hừ nhẹ một tiếng.“Ta quả nhiên ta là khi gió công chúa quận chúa cái gì, nếu quả thật có thể làm cho ta nhìn với cặp mắt khác xưa, ta ngược lại muốn bái phục nàng một phen”

“Tốt lắm.Ta cũng đang suy nghĩ như vậy, hai người các người, rốt cuộc ai có thể bắt nạt ai?” Nhẹ nhàng cười một tiếng, Lý Như Phong xoay người, “Tốt lắm, lời đã nói, ta đi.”

“Ừ?”

Người này, hôm nay đặc biệt đến, chính là vì nói với nàng những lời này? Hạ Mộng thấp giọng kêu một tiếng, lại không gọi được thân ảnh càng lúc càng xa của Lý Như Phong trở về.

“Tiểu bạch hổ, làm sao vậy?” Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng xuất hiện.

Hạ Mộng vội vàng quay đầu lại: “Vương gia, cái kia, Bích Vân công chúa ở nước Tây Tạng, nàng là ai?”

Lời vừa nói ra, Hạ Mộng rõ ràng phát hiện mặt Hoàng Phủ Nam Ninh liền biến sắc: “Không có ai, chỉ là nữ nhi duy nhất của hoàng đế nước Tây Tạng, họ Nhậm điều ngoa, ngang ngược không nói đạo lý, ghê tởm ”

Xem hắn như vậy, tựa hồ nữ nhân kia cùng hắn có không ít quan hệ? Khóe miệng Hạ Mộng giật nhẹ. Nếu hắn không muốn nói, thì nàng cũng lười hỏi. Vội vàng đi tới nâng cánh tay hắn lên: “Vương gia, đồ thiếp đều thu thập xong, chàng có muốn hay không xem qua một chút?”

Hoàng Phủ Nam Ninh lắc đầu: “Không cần, ta tin tưởng nàng.”

“Ừ.” Hắn hoàn toàn tín nhiệm làm cho trên mặt của nàng hiện lên một chút cười thỏa mãn. Hạ Mộng liền ngẩng mặt, “Đã như vậy, kia chúng ta bây giờ đi về nghỉ ngơi đi. Ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải dậy sớm, sáng sớm xuất phát.”

“Nhưng ta lại không muốn ngủ sớm như vậy.” Nhìn mặt của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh trầm giọng nói.

Hạ Mộng cũng sờ: “Kia, vương gia chàng còn muốn làm cái gì?”

Khóe miệng Hoàng Phủ Nam Ninh liền nhếch lên, một tay chặn ngang ôm lấy nàng: “Nếu không, chúng ta cùng nhau tắm , nàng giúp ta chà lưng, có được hay không?”

”Vương gia!”

Nghe vậy, gò má Hạ Mộng thoáng xấu hổ thành màu hồng.

“Ha ha” Thấy thế, Hoàng Phủ Nam Ninh lại bật cười lớn , “Nếu không phản đối, đó chính là đồng ý. Chúng ta đi.”

Nam nhân này. Lại là bộ dạng vô sỉ này rồi. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhịu một cái, hai tay Hạ Mộng vòng lên cổ hắn. “Kia, nói hay lắm, thiếp xoa lưng cho chàng, vậy thì chàng không thể làm những chuyện khác?”

Hoàng Phủ Nam Ninh chẳng nói đúng sai nhún nhún vai: “Đến lúc đó rồi nói sau”

Cắt! Đến lúc đó, lão nhân gia, hắn khẳng định lại bộc phát lang tính, đem nàng vào trong nước liền... Mấy lần trước hắn đều như vậy, lần này chắc chắn sẽ không ngoại lệ.

Cẩn cẩn môi, Hạ Mộng lườm hắn một cái: “Hỗn đản”

“Ha ha ha” Nghe thanh âm hờn dỗi của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh nhin không được bật cười.

== ta còn có đồng bọn gia nhập đường ranh giới ==

Kế hoạch biến hóa khó lường, bây giờ Hạ Mộng có thể hiểu sâu sắc được những chân lý này.

Vốn là tối ngày hôm qua lên kế hoạch thật tốt, mọi người sớm một chút rửa mặt, rồi lên giường ngủ ngon giấc. Sau đó, sáng sớm đứng lên, kiểm tra lại hành trang, rồi bắt đầu xuất phát ngồi lên xe ngựa. Nhưng là, trời mới biết, trải qua một đêm bị Hoàng Phủ Nam Ninh dày vò, bọn họ lại hơn nửa đêm mới ngủ. Điều đương nhiên, ngày hôm sau hai người lại ngủ thẳng đến khi mặt trời lên ới đây.

Hoàng đế bệ hạ phái xe ngựa tới đều đợi ở cửa vương phủ đã lâu, hai vợ chồng bọn họ mới chậm rãi xuất môn.

“Tứ ca, Tứ tẩu, các người như thế nào bây giờ mới đến a?”

Một bước vừa đi ra cửa, liền nghe được một tiếng hô to - - Vân nhi?

Hạ Mộng cả kinh, ngẩng đầu nhìn, đó không phải là nha đầu Hoàng Phủ Nam Vân sao? Hơn nữa, nàng lại từ trong xe ngựa nhảy xuống.

“Vân nhi, tại sao ngươi lại ở chỗ này?” Vội vàng chạy tới hỏi.

“Ta tới cùng các người sang nước Tây Tạng a” Lớn tiếng nói, Nam Vân công chúa sôi nổi đi đến bên cạnh nàng.

“Ngươi đi làm gì?”

“Mẫu hậu nói, tuổi ta cũng không nhỏ, nên tìm vị hôn phu là vừa. Mà thanh niên tài tuấn ở Phượng Tường vương triều của chúng ta, ta đều chướng mắt, Như Phong ca ca lại cùng ta vô duyên, mẫu hậu liền để cho ta dứt khoát đi theo các người. Nếu là chúc thọ lão hoàng đế bọn họ, vậy khẳng định sẽ có các hoàng tử trẻ tuổi của các quốc gia khác đến. Đến lúc đó, nếu như ta có hảo cảm với người nào trong bọn họ, kia có thể trở về bầm báo mẫu hậu, mẫu hậu sẽ để cho đại hoàng huynh vì ta mà đi thảo luận chuyện hôn nhân.”

Thì ra là như vậy. Hạ Mộng gật đầu, nhìn lại Hoàng Phủ Nam Ninh một chút: “Vương gia?”

“Nếu đã đến đây, thì cùng đi đi” Cũng không có đuối nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh gật gật đầu, nhưng lại hung ác liếc mắt muội tử của mình một cái, “Dọc theo đường đi, không cho phép quẩn quýt lấy Tứ tẩu của người.”

“Muội biết. Tứ tẩu là của Tứ ca người, chỉ có hai người các người mới có tư cách cùng một chỗ. Yên tâm đi, trừ phi là huynh không có ở đây, nếu không muội tuyệt đối không chủ động nói chuyện với nàng, như vậy có được không?” Nam Vân công chúa cười hì hì gật đầu, vẻ mặt chế nhạo nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh hài lòng gật đầu.“Rất tốt.”

Nghe vậy mặt mũi Hạ Mộng tràn đầy đỏ bừng - - người này có ý gì? Chẳng lẽ nói, dọc theo đường đi hẳn vẫn muốn lúc nào cũng bên cạnh nàng hay sao?

“Tiểu bạch thỏ, đến, lên xe ngựa đi” Lúc này, Hoàng Phủ Nam Ninh đã đi tới trước mặt nàng, đưa tay ra đỡ nàng.

Hạ Mộng liền vội vàng gật đầu, để tay hẳn đỡ bước vào trong xe ngựa. Hoàng Phủ Nam Ninh theo đó mà lên. Đường nhiên Nam Vân công chúa cũng muốn đi lên, nhưng hẳn lại lấy một tay cản nàng ở bên ngoài: “Người đi chiếc xe ngựa phía sau đi.”

“Vì cái gì?” Nam Vân công chúa lập tức kêu to, “Muội và các người ngồi cùng một xe, nhiều người càng náo nhiệt a”

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ nhẹ một tiếng.“Quên ta mới vừa nói với người những lời gì sao?”

”Muội... Được rồi được rồi” Vô lực cúi đầu, Nam Vân công chúa le lưỡi, “Tứ ca xấu xa”

Hạ Mộng cũng vô lực.“Vương gia, chàng hà tất phải làm vậy? Để Vân nhi ngồi đây đi, dọc theo đường đi còn tiện chăm sóc.”

Hoàng Phủ Nam Ninh bĩu môi, một tay ôm nàng vào lòng.“Tối qua ngủ không ngon đi? Hiện tại,nàng ngủ tiếp đi . Nếu Vân nhi ở đây, nàng ta lại huyền thuyên phiền chết đi được”

Thì ra là... Hẳn làm như vậy là vì nàng.

Nội tâm Hạ Mộng đang căng ra, lập tức lại bị cảm xúc ấm áp nào đó lấp đầy trọn vẹn.

“Vương gia.” Thấp giọng kêu, nàng ngẩng đầu lên, hai tay vòng lên cổ của hẳn.

“Ừ?” Hoàng Phủ Nam Ninh cúi đầu.

Hạ Mộng liền từ từ ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng tại trên gương mặt của hẳn ấn xuống một nụ hôn.“Chàng đối với thiếp thật tốt.”

Lập tức khoe miệng Hoàng Phủ Nam Ninh nhếch lên.“Nàng là tiểu bạch thỏ của ta, ta không đối với tốt nàng, thì đối tốt với người nào?”

Vậy cũng được.

Nhẹ nhàng cười một tiếng, Hạ Mộng thoải mái nằm trong lòng hẳn.

Nàng sẽ nhớ kỹ những lời này.

=====

Nước Tây Tạng cách Phượng Tường vương triều chừng hơn hai nghìn km. Ở cái thời đại này giao thông cực kỳ không thuận tiện, muốn lặn lội đường xa như vậy, chính xác mất không ít thời gian.

Vì vậy, ngồi ở trong xe ngựa, đi qua thành trấn, đi ngang qua hoang mạc, qua sông, bay qua núi nhỏ. Hơn nửa tháng sau, rốt cục bọn họ vượt qua biên cảnh hai nước, đã tới nước Tây Tạng.

Khi đến thủ đô của nước Tây Tạng, bọn họ sớm bị đường dài bốn ba ngày vò đến mệt mỏi không chịu nổi.

Thật vất vả, phần lớn quân lính đều tiến vào chiếm giữ dịch quán, Hạ Mộng cùng Hoàng Phủ Nam Ninh đều thở dài một hơi, đang muốn trở về phòng nghỉ ngơi một chút, liền nghe bên ngoài truyền đến một giọng the thé chói tai kêu to ..

“Bích Vân công chúa đến?”

“Ta biết.”

Nghe được một tiếng kêu kia, sắc mặt Hoàng Phủ Nam Ninh chợt trầm xuống, khẽ quát một tiếng, nắm tay lên Hạ Mộng liền kéo nàng đi vào trong.“Tiểu bạch hổ, chúng ta đi mau”

“A? Vương gia, làm sao vậy?” Hạ Mộng dần dần u mê, ngây ngốc đi theo hần hướng chỗ sâu trong dịch quán.

“Tứ ca, Tứ tẩu, chờ ta với” Nam Vân công chúa vội vàng kêu to đuổi theo.

Nhưng là, tốc độ chạy trốn của bọn họ cũng không so được với tốc độ của đối phương. Còn chưa đi được vài bước, liền nghe được một âm thanh du dương, uyển chuyển, mang theo ba phần kích động, bốn phần tưởng niệm, cộng thêm ba phần oán, tiếng nói của thiếu nữ truyền đến - -

“Tứ ~ ca ~ ca ~ ”

Một khắc kia, thế giới đều phẳng phất như dừng lại. Hạ Mộng cảm giác như da gà đang dần dần nổi lên, gió mạnh từ sau lưng vù vù thổi qua, thấm vào trong xương cốt, làm cho nàng nhịn không được thoáng rung mình một cái.

Sau đó, một màu chói mắt kim quang thoáng hiện lên, nàng phản xạ có điều kiện liền nhắm mắt lại.

“Tứ ca ca! Tứ ca ca!”

Phát hiện thân ảnh của bọn họ, tiếng bước chân dồn dập vang tới, thiếu nữ vội vàng gọi, hướng bọn họ bên này thẳng tắp chạy tới.

Tiếng bước chân dừng lại trước mặt bọn họ, Hạ Mộng lại nghe thấy âm thanh mềm mại thấp giọng hô: “Tứ ~ ca ~ ca ~ ”

Toàn thân lại run lên, nội tâm kèm nén không được sự hiếu kỳ, nàng cố sức mở mắt ra, liền thấy được một người thân mặc một cẩm y hoa phục, đại cô nương trên đầu cắm đầy trâm hoàn.

Nàng ta thoát nhìn không sai biệt lắm khoảng 17, 18 tuổi, bộ dáng tất nhiên là không cần phải nói, lông mày là lông mày, mũi là mũi, tư thái cũng thập phần cao gầy yếu điệu, hơn nữa một thân trang phục tinh tế, là một cô nương xinh đẹp. Chỉ là, nếu như si mê trong mắt nàng ta có thể thối lui bảy tám phần, Hạ Mộng cảm giác mình sẽ càng ưa thích nàng ta một chút.

Mà bây giờ, tâm tình của nàng bắt đầu tồi tệ.

Rốt cục cũng hiểu, vì sao ban đầu Lý Như Phong lại nói với nàng những lời này sau đó nhìn có chút hả hê như vậy. Hắn sớm biết rằng nàng sẽ sớm đối mặt với tình địch ở đây.

“Ai là Tứ ca ca của ngươi.” Đường đi bị chặn, tâm tình Hoàng Phủ Nam Ninh thật không tốt, lạnh lùng quát.

“Huynh nha” Bích Vân công chúa cười hì hì nói, đưa tay tới liền muốn kéo hắn, “Tứ ca ca, đã ba năm, ta rốt cục lại nhìn thấy huynh. Huynh có biết hay không, ta chờ được huynh thật khổ”

Bốp!

Móng vuốt nàng đuổi tới bị Hoàng Phủ Nam Ninh một chương đẩy ra, thuận tiện đưa tặng một chữ hung tợn - - “Cút”.

“Lớn mật. Người lại dám vô lễ với công chúa như thế?”

Thanh âm vừa xuất hiện thì cung nhân đi theo bên người Bích Vân công chúa liền tiến lên, nắm chặt tay chỉ vào Hoàng Phủ Nam Ninh, sắc bén nói.

”Ai cho người vô lễ với Tứ ca ca như vậy ? Cút ra ngoài!” Bích Vân công chúa lập tức liền xoay đầu lại, lạnh lùng liếc xéo hắt một cái, quát.

Cung nhân ngẩn ra, trong một lúc kiêu ngạo tiêu tán không ít.“Công chúa...”

“Cút ra ngoài! Về sau, người cũng không cần xuất hiện trước mặt bản cung nữa.” Bích Vân công chúa lớn tiếng nói, ngón tay ngọc thon dài chỉ hướng cửa chính dịch quán.

“Công chúa...” Hốc mắt cung nhân liền đỏ. Nước mắt ào ạt chảy, phịch một tiếng liền quỳ rạp xuống đất.“Công chúa, người không thể đối với lão nô như vậy a? Lão nô đi theo bên cạnh người nhiều năm như vậy, cho dù không có công lao cũng có khổ lao , người cho lão nô đi theo làm trâu làm ngựa bên cạnh người cả đời, thật tốt hầu hạ người cho đến quãng đời còn lại của lão nô đi? Công chúa!”

“Các người có im miệng hết hay không? Chuyện giữa chủ tớ các người, muốn giải quyết trở về mà giải quyết, đừng ở chỗ này phiền chúng ta.” Không có tâm tình nghe bọn họ thao thao bất tuyệt, Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng nắm chặt tay Hạ Mộng quát khê.

Hắn rống lên làm Bích Vân công chúa rất thương tâm. Cầm chặt chiếc khăn trong tay, môi nhỏ đỏ mọng cong lên, đôi mắt to ngập nước ngẩng lên, kêu lên: “Tứ ca ca, sao người lại đối với ta nhẫn tâm như vậy?”

“Đều theo như lời nói của người, đừng kêu bốn vương là Tứ ca ca. Bốn vương không phải Tứ ca ca gì của người.” Quả thực phát điên, Hoàng Phủ Nam Ninh kêu to, “Bốn vương đã lập gia đình người đừng dây dưa với bốn vương nữa”

“Ta biết rõ người đã lập gia đình. Nhưng là, kia bất quá chỉ là nữ nhi xuất thân trong gia đình võ tướng cấp thấp, căn bản không xứng với người.” Lắc đầu, Bích Vân công chúa kêu to.

Mặt Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức lạnh lẽo, một tay túm Hạ Mộng đến bên cạnh.“Bốn vương cảm thấy nàng xứng đôi, cũng chỉ thích nàng, người quản được sao?”

“Chính là nàng?”

Lập tức, ánh mắt nàng liền quét trên người Hạ Mộng, sắc mặt Bích Vân công chúa trở nên kiêu căng hơn.

Xem ra, là một công chúa có tính tình kiêu ngạo không nhỏ đây? Chỉ là trước mặt Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ có thể thấp phần ăn nói khép nép, có thể thấy được nàng ta thật đúng là thích hắn thích đến thăm.

Vội vàng nở một nụ cười yếu ớt, Hạ Mộng cúi người hành lễ với nàng: “Bái kiến người, Bích Vân công chúa.”

Nhưng Bích Vân công chúa lại hừ lạnh một tiếng, lập tức liền quay đầu đi.“Ta còn tưởng mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như nào, mới có thể làm cho Tứ ca ca say mê như vậy đây? Hóa ra, người chỉ như thế mà thôi? Không có ngực, không có hông, bộ dạng không có xinh đẹp như ta, đáng người cũng không tốt bằng ta, Tứ ca ca, người coi trọng nàng ở điểm nào?”

” Chuyện bốn vương vừa ý nàng ở điểm nào không liên quan đến người. Dù sao, mặc kệ bộ dạng người như thế nào, trên người của người điểm nào bốn vương cũng đều chú ý.” Hừ lạnh một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh trầm giọng nói.

Sắc mặt Bích Vân công chúa lập tức đại biến.“Tứ ca ca, người?”

“Thế nào? Còn muốn bốn vương phải nói rõ hơn sao? Còn nhớ rõ năm đó bốn vương đã nói cái gì với người không? Nếu như người muốn nghe, bốn vương liền lặp lại lần nữa cho người nghe” Trầm mặt, Hoàng Phủ Nam Ninh lớn tiếng nói.

Mặt Bích Vân công chúa tái đi, thân thể nhịn không được run rẩy mấy cái, cơ hồ dưới chân cũng đứng không vững.

“Công chúa?” Người bên cạnh liền nhanh chóng đỡ nàng.

“Tứ ca ca...”

Lập tức, giọng của nàng lại diễm đạm đáng yêu như lúc ban đầu.

Không sai! Là người thông minh, so với Tuyết Y biểu muội có đầu óc hơn. Hạ Mộng gật đầu, trong lòng thầm nói.

Nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh lại bị lẩn qua lẩn lại diễm rồi.

“Người cút cho ta! Nếu không, bốn vương liền tự mình đem người ném ra ngoài?”

Nói xong, thật sự bắt đầu xắn tay áo .

Thấy thế, trong mắt Bích Vân công chúa chứa đầy sự kinh hoàng.

“Tứ ca ca, người không nên tức giận, ngàn vạn không nên tức giận. Ta biết rõ người lặn lội đường xa nên rất mệt mỏi, hiện tại tâm tình không tốt. Thực xin lỗi, ta không nên tới quấy rầy người. Người nghỉ ngơi trước đi, ngày mai ta trở lại thăm người.” Nói xong, dưới chân cấp tốc lui về phía sau, sợ không cẩn thận, hai người trong lúc đó liên thật sự vạn kiếp bất phục (muôn đời muôn kiếp không trở lại được) .

Thời điểm nàng lùi ra cửa, ánh mắt của nàng vẫn không quên hướng bên này nhìn thoáng qua Hạ Mộng, chân nhỏ dùng sức liền dẫm chân, khoe miệng nhếch lên - -

“Hừ!”

Về mặt cực kỳ khinh thường.

Thực thú vị. Xem ra, vị Bích Vân công chúa này lại căn bản không đem nàng để vào mắt a!

Nhẹ nhàng cười một tiếng, Hạ Mộng lại cúi chào: “Bích Vân công chúa đi thông thả.”

“Tứ tẩu, người làm chi phải khách khí với nàng như vậy a? Nữ nhân này không phải là người tốt, nàng muốn đoạt Tứ ca cùng người đó” Đứng bên cạnh, Nam Vân công chúa khó chịu khẽ kêu lên.

Chẳng lẽ điều này nàng còn không biết sao? Hạ Mộng cười cười: “Vô luận như thế nào, hiện tại chúng ta đang ở quốc gia bọn họ, tự nhiên phải giữ đúng phép tắc với bọn họ. Nếu không, chẳng phải sẽ mất mặt thân phận hoàng tộc Phượng Tường vương triều chúng ta sao?”

“Vậy cũng đúng.” Gật gật đầu, Nam Vân công chúa chớp chớp đôi mắt to, “Tứ tẩu, người nghĩ thực chu toàn”

“Chu toàn thì như thế nào? Đối với loại nữ nhân này, nàng cũng không nên đối đãi lễ phép, trực tiếp đuổi đánh đi là được” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức nói, một phen nhấc cổ tay nàng lên, “Đi thôi, trở về đi ngủ” (Mèo : ngủ again, hai a chị ko thấy chán nhưng tui thấy chán a -___-)

“Vâng.” Vội vàng gật đầu, Hạ Mộng ngoan ngoãn trở về theo hần.

Nhưng, chờ trở lại gian phòng trong dịch quán, tay chân Hạ Mộng chịu khó thu thập giường chiếu, Hoàng Phủ Nam Ninh còn đứng ở trước giường không nhúc nhích.

“Vương gia, đệm giường đã thu xếp xong.” Rón rén đi tới bên cạnh hần, Hạ Mộng nhỏ giọng nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh dừng lại, từ từ quay đầu lại: “Tiểu bạch thỏ, chuyện ta cùng Bích Vân công chúa...”

“Không có gì. Vừa rồi vương gia chàng đã biểu lộ thái độ rất rõ, thiệp biết, thiệp tin tưởng chàng.” Gật đầu, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng cắt đứt lời hần muốn nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng thở dài một hơi, một tay ôm nàng vào trong ngực: “Tiểu bạch thỏ, ta cũng biết là, người sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy ”

Không phải là ta không suy nghĩ nhiều như vậy, mà là chính người lười phải nghĩ đi?

Lắc đầu, Hạ Mộng đẩy đẩy hần: “Vương gia, bây giờ người nhất định mệt chết đi , hay là trước đi nghỉ một lát đi? Ngày mai bắt đầu, còn phải gặp thật nhiều người đấy”

“Ta biết .” Phát ra khẩu khí mệt mỏi, Hoàng Phủ Nam Ninh ôm nàng, “Chúng ta cùng ngủ.”

“Được” Hạ Mộng liền vội vàng gật đầu.

Hắn muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, kỳ thật nàng cũng giống vậy a. Bắt đầu từ ngày mai, chính mình không chỉ muốn bắt đầu làm vương phi đoàn trang hiền thực, còn muốn dù sáng dù tối cùng muốn đấu trí cùng vị Bích Vân công chúa kia... Ha ha, như vậy xem ra, cuộc sống ở đây của nàng thật đặc sắc a.

Thật đáng mong đợi.

== ta là Bích Vân công chúa rất nhanh đột kích đường ranh giới ==

Hạ Mộng đoán rất đúng.

Qua một đêm nghỉ ngơi và hồi phục, sáng sớm hôm sau, Hoàng Phủ Nam Ninh liền được mời vào hoàng cung nước Tây Tạng, gặp hoàng đế đệ hạ của bọn họ. Thân là nữ quyến, Hạ Mộng không được vào, liền cùng Nam Vân công chúa cùng nhau ở lại dịch quán.

Hoàng Phủ Nam Ninh đi không được bao lâu. Không đến thời gian một chén trà, liền có người đã tìm tới cửa.

“A, nguyên lai đây chính là vị Minh vương phi trong truyền thuyết có thể bắt lấy Minh vương gia? Ta xem cũng chẳng có gì đặc biệt. Cần bản không sánh được một phần lông mày của Bích Vân công chúa, Minh vương gia hẳn bị mù sao mà lại vứt bỏ người để chọn nàng?”

Thanh âm kỳ quái đó không phải là của Bích Vân công chúa hôm qua mà là một nữ nhân bên cạnh nàng.

Nữ nhân này, bộ dạng cũng rất tốt. Bất quá nhìn qua cách ăn mặc vẫn kém Bích Vân công chúa một tầng, hẳn là một nữ đại thần.

“Nàng ta là ai?” Vội vàng quay đầu, Hạ Mộng lặng lẽ hỏi Nam Vân công chúa bên cạnh.

Nam Vân công chúa nhỏ giọng trả lời.”Đây là bằng hữu tốt cùng lớn lên với Bích Vân công chúa, nàng là nữ nhi thứ hai của tể tướng, tên là Vương Tú Lệ. Trước kia cũng chung tình với Như Phong ca ca, thậm chí hai người bọn họ còn hẹn về sau cùng nhau gả đến Phượng Tường vương triều chúng ta”

Nghe giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi này của nàng, chắc hẳn đã cùng nữ nhân này đánh qua vài trận.

Hạ Mộng khẽ mỉm cười, liền đứng dậy chào đón: “Bích Vân công chúa, Vương tiểu thư.”

“Người cũng không cần hành lễ với chúng ta. Hôm nay chúng ta tới đây, là có lời muốn cùng người nói rõ.” Nếu đã không có Hoàng Phủ Nam Ninh ở đây, Bích Vân công chúa liền thể hiện sự đặc chí, một đôi mắt trong suốt cao cao tại thượng, cơ hồ muốn gọi Hạ Mộng quỳ bái, cộng thêm hô to ba tiếng công chúa thiên tuế.

“A, phải không?” Tiếp tục mỉm cười, nàng chỉ chỉ bên cạnh, “Như vậy, công chúa các người dự định là đứng nói sao, hay ngồi nói?”

“Đương nhiên là ngồi” Lập tức kêu to, Bích Vân công chúa đi tới liền ngồi xuống.

Wang Tú Lệ ngoan ngoãn đứng bên cạnh nàng.

Hạ Mộng liền cũng ngồi xuống.

“Lớn mật.” Lập tức, Vương Tú Lệ lại hắng giọng kêu to lên, “Người thật to gan. Lại dám cùng Bích Vân công chúa ngồi chung một bàn? Cũng không nhìn một chút thân phận của người.”

Cất, lấy thân phận đến ra oai với nàng? Chủ ý của vị cô nương này sai rồi.

Nhẹ nhàng cười một tiếng, Hạ Mộng chân thành ngồi xuống, sau đó ngẩng đầu lên.”Bích Vân công chúa, ta là chính phi của Minh vương gia, mà Minh vương gia hẳn là hoàng tử con vợ cả của Phượng Tường vương triều. Thân là vương phi của hắn, ta và người ngồi chung một bàn, cái này nói đúng không?”

Ách...

Bích Vân công chúa cùng Vương Tú Lệ đều sững sờ.

Dựa theo cách nói này, kia khẳng định là đúng đi. Nhưng là - -

“Lên làm vương phi thì như thế nào? Người xuất thân quá mức tiện, mà ngay cả thời điểm ta cùng công chúa cùng một chỗ đều đứng, hướng chi là người?” Lanh lãnh hét lớn, Vương Tú Lệ phẫn nộ.

Hạ Mộng nghe vậy, liền nong cạo cười một tiếng. “Nói như vậy, dựa theo xuất thân theo lời nói của người, ta nên quỳ bên cạnh nghe dạy mới đúng?”

“Các người nằm mơ” Lập tức, Nam Vân công chúa không chịu nổi kêu to, “Nàng là Tứ tẩu của bản cung. Các người nếu dám khi dễ nàng, Tứ ca biết, nhìn hấn dạy dỗ các người như thế nào”

Hai nữ nhân trong một lúc sững sờ. Nói đến Hoàng Phủ Nam Ninh, nhớ tới thủ đoạn một khi hấn nóng giận... Không thể không nói, các nàng thật đúng là sợ hấn.

Vì vậy, Bích Vân công chúa khẽ ho một tiếng, tiếp tục trưng ra mặt nghiêm túc đến sít sao. “Được rồi. Người ngồi xuống.”

Ngữ khí nói chuyện giống như cấp cho nàng bố thí, đột nhiên Hạ Mộng rất muốn cười. Vẩy vẩy tay: “Vân nhi, cùng ngồi nha”

“Được.” Nam Vân công chúa vội vàng tới.

“Người tới làm gì?” Bích Vân công chúa lại nhin không được khẽ gọi.

Hạ Mộng cười yếu ớt. “Nàng là công chúa con vợ cả của Phượng Tường vương triều ta, thân phận cũng như người. Cùng người ngồi chung một bàn, đây là danh chính ngôn thuận a”

Nàng nói rất đúng. Lần này, Bích Vân công chúa cùng Vương Tú Lệ cũng không kiếm ra lý do để nói.

Hai nữ nhân liếc mắt nhìn nhau, hai người trong lòng đều cảm thấy là lạ - - vì cái gì, các nàng tựa hồ cảm thấy, phẳng phất như sự tình cũng không dựa theo kế hoạch của các nàng, ngược lại hết thảy đều bị Hạ Mộng nắm trong lòng bàn tay?

Xem một chút, chờ Nam Vân công chúa ngồi xuống, Hạ Mộng ôn nhu cười một tiếng. “Bích Vân công chúa, người nghĩ nói cái gì với ta. Hiện tại có thể nói.”

Bích Vân công chúa vội vàng hắng giọng. “Ta - - ”

“Nha, đúng rồi.” Nhưng lập tức, Hạ Mộng lại cắt đứt nàng, “Tú nhi, Tú nhi.”

“Vương phi.” Tú nhi đã tới.

“Nhanh đi châm một bình trà ngon, lại chuẩn bị vài phần điểm tâm tới đây. Bích Vân công chúa các nàng đến đây thật lâu, chúng ta thậm chí ngay cả nước cũng không cho các nàng uống, thật sự là rất không tuân theo đạo đãi khách.”

“Dạ”

“Không cần, chúng ta chỉ là đến nói vài lời với người thôi. Chờ nói xong, chúng ta liền đi, căn bản không có ý định ở chỗ này đợi quá lâu. Hơn nữa, công chúa nàng chỉ uống lá trà nước Xiêm La cống tới, nơi này của các người không có.” Lập tức nhượng mào, Vương Tú Lệ khinh bỉ, nói.

Hạ Mộng tiếp tục mỉm cười. “Cũng không thể nói như vậy. Mặc kệ các người uống hay không uống trà, có ăn hay không ăn điểm tâm, những vật này ta là nhất định phải chuẩn bị tốt. Nếu để cho người khác biết, há sẽ nói ta khinh thường người. Nếu không ta sẽ bội nhọ Phượng Tường vương triều, điều này tuyệt đối không được.”

“Được rồi được rồi, tùy người.” Khoát khoát tay, Bích Vân công chúa lười phải so đo những việc vặt này với nàng.

“Ha ha, vẫn là Bích Vân công chúa hiểu chuyện.” Hạ Mộng liền cười cười, “Công chúa, hiện tại có lời gì, người có thể nói.”

“Tốt.”

Vội vàng lại hắng giọng, vẻ mặt Bích Vân công chúa nghiêm túc nói: “Minh vương phi, hôm nay bản cung tới tìm người, chính là muốn cùng người nói rõ ràng. Bản cung thích Tứ ca ca đã rất lâu rồi, từ nhỏ bản

cung liền hạ quyết tâm muốn gả cho hần, hơn nữa qua nhiều năm như vậy, bản cung cũng phát hiện, trên đời này chỉ có hần xứng đôi với bản cung. Vốn là hần cũng đã từng nói với phụ hoàng của bản cung, chờ tới lúc hần qua hai mươi còn chưa cưới vợ, vậy thì sẽ đến cưới bản cung. Nhưng ai biết, hần cứ nhiên trước ba tháng là đến hai mươi tuổi liền cưới người ”

Còn có chuyện này? Nghe vậy, tâm Hạ Mộng nặng nề run lên, nhin không được cười lạnh một tiếng - - tình cảm này nói lý ra còn định qua loại ước định này? Chút nữa trở về, nàng nên hảo hảo tra hỏi.

“Người nói vậy! Rõ ràng là người dây dưa không dứt với Tứ ca, hần không đồng ý, người liền khóc lớn đại náo, còn sống chết quần quít lấy phụ hoàng người. Phụ hoàng người không có biện pháp, liền năn nỉ nói với Tứ ca, nếu như chờ hần qua tuổi hai mươi còn chưa nạp phi, liền suy xét thú người. Xem trọng thể diện của phụ hoàng người, Tứ ca mới cố nói để hần suy nghĩ, hần căn bản chưa từng đáp ứng” Vốn trong lòng còn đang tính toán, nhưng lập tức Nam Vân công chúa liền làm nàng tỉnh lại.

Nhìn đối diện một chút, trên mặt Bích Vân công chúa cùng Vương Tú Lệ đều có chút không nhin được.

“Nhưng là, vô luận như thế nào, hần nói hần sẽ xem xét, hần không có cự tuyệt, kia đã nói lên hần đối với ta vẫn là có cảm giác” Cẩn rằng, hất cằm lên, Bích Vân công chúa rõ ràng cường từ đoạt lý (già mồm át lễ phải).

“Nhưng là, vương gia hần cũng không có đáp ứng. Lúc ấy chỉ là thuận miệng nói như vậy, lời hần nói không chừng chỉ là trả lời qua loa cho các người. Hơn nữa, những năm này, hần cũng không bày tỏ bất luận cái gì với người” Hơi há mồm, Hạ Mộng nói nhỏ.

“Người nói vậy!” mặt Bích Vân công chúa lập tức liền biến sắc, trầm giọng quát khê.

Hạ Mộng bĩu môi. “Tốt lắm, chúng ta không cần phải dây dưa chuyện này nữa. Bích Vân công chúa, lời của người còn chưa nói hết sao?”

” Bản cung chỉ muốn nói với người- - bản cung cùng Tứ ca ca mới là một đôi trời đất tạo nên, vốn hai bên cha mẹ chúng ta đều hết sức coi trọng chúng ta. Nhưng là, trời mới biết, trên đường làm sao sẽ xuất hiện người.” Vừa nói, giọng nói càng ngày càng nghiêm khắc. Đến cuối cùng, Bích Vân công chúa dứt khoát chỉ vào mũi nàng, phẳng phất như nhìn tiểu tam (người thứ ba) từ trên cao xuống.

Chỉ tiếc, nàng thật đúng là không phải tiểu tam. Cho dù thật muốn tính, nàng nhiều nhất cũng chính là cái tiểu tứ .

Mỉm cười, Hạ Mộng nhỏ giọng nói: “Nhưng là, ta nhớ rõ, hoàng thái hậu của Phượng Tường vương triều chúng ta vẫn hi vọng đem chất nữ (cháu gái) nhà mẹ bà gả cho vương gia. Từ đầu tới đuôi, ta cũng không có nghe bà nhắc qua tục danh của người a”

“Ta...”

Trong một lúc Bích Vân công chúa nghẹn lời.

“Cái chất nữ gì nhà mẹ đẻ bà, ta biết ” Dừng lại một hồi lâu, nàng lại tiếp tục hất cằm lên, “Đó cũng là ta cho phép. Nam nhân mà, dù có tam thê tứ thiếp, ta cũng không quan tâm. Ta chỉ cần có thể cùng Tứ ca ca ở cùng một chỗ là được. Những nữ nhân khác, hần thích liền thu nạp. Tựa như người vậy.”

Nàng?

Hạ Mộng cười cười. “Nhưng là, công chúa, hiện tại thật giống như ta mới là chính phi của vương gia ?”

Mà người, cùng hần tám gậy tre kéo cũng không được có một chút quan hệ nào.

“Hừ, vậy thì sao? Bắt quá ta cho người tạm chiếm vị trí này thôi. Chờ ta cùng Tứ ca ca làm đám cưới, dùng xuất thân của ta, chẳng lẽ người còn không nhường hoàng đế vị trí cho ta sao?”

Ách...

Khóe miệng nhếch lên, Hạ Mộng không nói gì.

Suy đoán của vị công chúa này thật lợi hại. Nàng còn chưa giữ được Hoàng Phủ Nam Ninh a, vậy mà đã bắt đầu tính toán muốn nàng thoái vị rồi.

Bất quá, nếu đã nàng nghĩ chơi như vậy, thì nàng liền phụng bồi tới cùng.

Nháy mắt mấy cái, Hạ Mộng thay bằng vẻ mặt hoảng sợ: “Như vậy phải không? Kia... Người trở thành vương phi, ta nên đi nơi nào?”

“Không quan hệ, người có thể là thị thiếp của hần.” Khoát khoát tay, Bích Vân công chúa giống như có lẽ đã lên làm vương phi của Hoàng Phủ Nam Ninh, “Nếu bây giờ Tứ ca ca còn có chút hứng thú với người, vậy người liền theo hần tốt lắm. Thêm người, cũng không ăn đến nỗi suy sụp vương phủ của chúng ta.” (Mèo : chạy ATSM v~)

Ừ, nói rất đúng. Hạ Mộng liền vội vàng gật đầu: “Bích Vân công chúa người nghĩ thực chu đáo”

“Cắt!” Nam Vân công chúa ở bên người nàng không chấp nhận, khề quát một tiếng, “Tứ ca ta không tính cưới người, người cũng đã hưởng đem Tứ tẩu của ta hạ xuống thành thị thiếp rồi? Nghĩ hay quá nhỉ. Tứ tẩu nàng vĩnh viễn cũng sẽ là Tứ tẩu của ta, đời này người đừng hy vọng thay thế địa vị của nàng”

“Nam Vân công chúa!” Nghe vậy, sắc mặt Bích Vân công chúa mãnh liệt chìm xuống, “Người đừng cho là ta cho người vài phần sắc mặt người liền lên mặt?”

“Rốt cuộc là ai lên mặt? Bất quá tính tình Tứ tẩu ta tốt, không tranh chấp cùng người, người nghĩ có thể khi dễ nàng? Còn vọng tưởng muốn đoạt vị trí vương phi của nàng xuống? Ta cho người biết, người nằm mơ. Đời này cũng không có khả năng”

“Người nói cái gì?”

“Ta nói, đời này người đừng vọng tưởng làm Tứ tẩu của ta. Không thể nào có chuyện đó đâu”

“Ha ha, ta cho người biết, Tứ tẩu này của người ta đã định rồi? Phụ hoàng đã đáp ứng ta, trước yến thọ, trước mặt mọi người hần sẽ hưởng Tứ ca ca đề xuất quan hệ thông gia của hai nước. Ta cũng không tin, ngay trước mặt nhiều sứ giả cùng hoàng tử các quốc gia khác hần sẽ cự tuyệt?”

Thì ra là như vậy. Hạ Mộng nhẹ nhàng gõ đầu, xem ra, ý nghĩ ban đầu của Lý Như Phong là chính xác. Vị Bích Vân công chúa này khó đối phó. Nhưng là...

Con mắt chớp chớp, khóe miệng chợt xẹt qua nụ cười giảo hoạt. Vì cái gì nàng lại mong đợi ngày đó đến như vậy?

“Người...”

“Vân nhi.” Lắc đầu, Hạ Mộng một phát bắt được cánh tay Nam Vân công chúa, đem nàng kéo xuống, nhìn về hướng Bích Vân công chúa bên kia, “Nói như vậy, công chúa người xác định gả cho vương gia?”

Bích Vân công chúa dùng sức gật đầu: “Đúng vậy.”

“Chính là, hôm nay chúng ta tới đây, cũng bất quá là liền gặp người một chút, trấn an người thật tốt, miễn cho đến lúc đó nếu như chuyện đột nhiên xảy ra, người bị hù dọa nhảy dựng lên phá hư bầu không khí, như vậy thì không tốt.” Mặt của Vương Tú Lệ đen lại, nói .

Xem ra, các nàng thật đúng là nghĩ đến chu đáo.

“Bích Vân công chúa, theo ý của người, ta giống như thiếu kiên nhẫn sao?” Khóe miệng chu lên, Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi.

Ánh mắt Bích Vân công chúa cao ngạo tại dừng lại trên người nàng ba giây: “Không có biện pháp, người xuất thân như thế, cho dù là gả cho Tứ ca ca, vậy cũng không thay đổi được xuất thân thấp hèn của người .”

Vậy sao?

Công chúa của một nước làm bộ làm tịch đến trước mặt nàng giả vờ trấn an, có thể từ đầu đến cuối, nàng ta chưa từng nhìn qua nàng một lần, thì đừng nói gì đến việc nói chuyện hòa nhã với nàng?

Cười một cái, Hạ Mộng ngược mắt nhìn thẳng ánh mắt của nàng: “Nếu như ta nói, cái vị trí vương phi này, ta cố ý không cho?”

“Người nói cái gì?”

Lập tức cả kinh sững sờ, Bích Vân công chúa cùng Vương Tú Lệ đều ngây ngẩn cả người.

Hạ Mộng cười gật đầu. “Đúng vậy, các người cũng nghe được. Ta đã ngồi vị trí Minh vương phi này được hơn một năm. Ta cảm thấy vị trí này ngồi rất thoải mái, không muốn xuống. Cho nên, Bích Vân công chúa, nếu như người thật sự đối với vương gia tình thâm ý trọng, lại không phải hấn thì không gả, như vậy, ta cũng không để ý cho người làm trắc phi.”

Xem đi, nàng cho chính là vị trí trắc phi a. Có thể so với thị thiếp khá hơn nhiều.

“Người!”

Sắc mặt mãnh liệt trầm xuống, Bích Vân công chúa không thể tin được.

“Ha ha, nói thật hay.” Nam Vân công chúa sau khi sững sờ, lại phá lên cười, “Chính là? Tứ tẩu được Tứ ca ta cưới hồi dâng hoàng, theo đạo lý trước sau, người cũng chỉ có thể xem như cái trắc phi mà thôi, cũng bị Tứ tẩu của ta giẫm dưới chân.”

“Không được! Ta là công chúa của một nước, há có thể làm trắc phi?” Lập tức lắc đầu, Bích Vân công chúa trầm giọng quát khế.

Hạ Mộng bĩu môi. “Kia không có biện pháp. Là người mặt dày mày dạn không phải vương gia thì không gả, ta có thể thuyết phục vương gia thu người làm trắc phi đã rất không dễ dàng.”

Hừ hừ, đã nghe chưa? Nàng có thể vào cửa hay không a, còn phải để nàng chủ động nói với Hoàng Phủ Nam Ninh. Nếu không, người sẽ chỉ làm việc vô dụng a.

“Người... Người câm miệng!” Nghe được lời ấy, sắc mặt Bích Vân công chúa trắng nhợt, đứng lên dùng sức vỗ bàn một cái.

Hạ Mộng giương mắt. “Công chúa, lời của người nói xong chưa?”

“Chưa.” Bích Vân công chúa tức giận quát.

Nàng cũng không biết bị nàng ta làm cho lửa gát đi nơi nào, suy nghĩ trong bụng vô số lần đều bỏ đi.

“A, vậy người tiếp tục.” Buông tay, Hạ Mộng đoan đoan chính chính ngồi ở chỗ kia, phảng phất như một học sinh nghe lời.

Nhất thời tức giận, nàng ta cái gì cũng đều không nhớ.

Mà càng cuống cuống, Bích Vân công chúa lại càng giận.

“Người đâu. Người đâu.”

“Công chúa!” Vài cung nữ thái giám cùng nhau tràn vào cửa.

Cánh tay dài của Bích Vân công chúa nhấc lên, ngón trở lần chỉ vào chóp mũi Hạ Mộng. “Đem nữ nhân này lôi ra cho ta, đánh đến chết mới thôi!”

“Các người dám?” Lập tức, Nam Vân công chúa quát to một tiếng, lách mình ngăn ở trước mặt Hạ Mộng.

Bích Vân công chúa hừ lạnh. “Nơi này là địa bàn của bản cung, bây giờ vương gia của các người đang nói chuyện cùng phụ hoàng của bản cung. Bản cung cho dù đánh chết nàng, các người cũng không thể đem bản cung làm gì được.”

“Sau đó, người còn có thể thuận thế loại trừ ta, càng thuận lợi ngồi trên vị trí Minh vương phi?” Nhẹ nhàng nhu nhu, Hạ Mộng nói tiếp.

Bích Vân công chúa dùng sức gật đầu. “Đúng vậy!”

“Cho nên, kỳ thật ngay từ đầu các người đều đã tính toán rất kỹ. Bắt đầu là dùng chính sách trấn an, nếu như ta không đáp ứng, các người đe dọa. Nếu như đe dọa không thành, kia liền giết chết ta. Dù sao, vô luận như thế nào, nhất định phải làm cho ta nhường lại vị trí này, để cho người cùng Tứ ca ca thân ái của người danh chính ngôn thuận cùng một chỗ, có đúng hay không?”

“Đúng” Ánh mắt Bích Vân công chúa chợt sáng lên, “Nhìn không ra, người cái nha đầu này còn có mấy phần đầu óc”

Ha ha, hiện tại biết rồi.

Hạ Mộng cười yếu ớt. “Như vậy, hiện tại các người là dự định chọn lựa một cách cuối cùng?”

“Người đã không nghe lời như vậy, lại vẫn dám mở miệng đe dọa với bản cung, bản cung tự nhiên không lưu người được.” Lạnh giọng nói, ánh mắt Bích Vân công chúa cũng âm u.

Như vậy xem ra, nàng nói là sự thật.

“Người dám?” Nghe vậy, sắc mặt Nam Vân công chúa cũng trầm xuống, liền rút trường tiên bên hông ra, dùng sức hướng trên mặt đất quật xuống. “Các người ai dám đối với Tứ tẩu ta như thế nào, nhìn ta đánh chết các người.”

“Ha ha, Nam Vân công chúa, một mình người, một cây roi, có thể đấu với hai mươi người? Chúng ta chỉ cần rút ra mười người liền có thể đối phó người.” Bị âm thanh vang dội của nàng làm cho hoảng sợ, nhưng Bích Vân công chúa lập tức lại cười, thông thả ung dung nói.

Nam Vân công chúa ngây ngẩn cả người.

Hạ Mộng nghe vậy, nhưng cũng khẽ mỉm cười. “Ai nói nàng chỉ có một người?” Lại quay đầu lại, “Vân nhi, người không phải là thường xuyên còn mang một cái roi dự bị để phòng thân à? Hôm nay có hay không mang trên người?”

“Có”

Nam Vân công chúa liền vội vàng gật đầu, sắc mặt trắng xanh đem roi rút ra.

Lập tức Hạ Mộng tiếp nhận roi, dùng sức túm. “Ừ, không sai, là roi tốt.”

“Tứ tẩu, người - - ”

Xoát!

Không đợi hỏi lại, Hạ Mộng đột nhiên vung roi ra. Bén nhọn tiên phong đập vào mặt, mặt nàng bị chà xát hiện lên đau đớn. Âm thanh chói tai vang lên ở bên tai, làm lỗ tai của các nàng ong ong, càng đừng nói đến việc roi vung lên tạo nên một đường vòng cung xinh đẹp, lại bay thẳng về phía các nàng - -

“A a a... Cứu mạng a. Người đầu mau lại đây, cứu mạng”

Cả hai đều ngẩn ra, nhưng Vương Tú Lệ vẫn phản ứng kịp thời. Lập tức cũng bắt chước chính mình một lòng muốn trợ giúp, vội vàng chạy ra kêu to.

Bích Vân công chúa vẫn còn ngơ ngác sững sờ đứng nguyên tại chỗ, tựa hồ bị sợ đến choáng váng.

Vì vậy - -

Bốp!

Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, đầu roi quệt trên gương mặt của nàng, nhẹ nhàng vẽ một cái, liền đưa tới một đường trên mặt.

“Đau!”

Lập tức thanh tỉnh lại, Bích Vân công chúa hô nhỏ một tiếng, vội vàng một tay che gò má bị đầu roi đánh.

“Công chúa”

Lập tức, một đám cung nữ xông tới. Nhưng là, Bích Vân công chúa một tay đẩy các nàng ra.

“Người... Người rõ ràng cầm roi đánh bản cung?”

Trên mặt đau rất vẫn liên tục duy trì, nó nói cho nàng biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Bích Vân công chúa mở to mắt, lại tựa hồ như không thể tin được chính mình cao cao tại thượng nhưng cư nhiên bị nữ nhân bị nàng khinh bỉ quật.

“Oa, Tứ tẩu người rất lợi hại” Bên này, mắt thấy nàng đem roi quăng ra, lưu lại dấu vết trên mặt Bích Vân công chúa, Nam Vân công chúa mở to mắt kêu to.

Hạ Mộng cười yếu ớt, ánh mắt âm nhu nhìn Bích Vân công chúa. “Đúng, ta đánh người.”

“Người... Người...”

Hiện thực tàn khốc bày ở trước mặt, nàng không thể không thừa nhận. Bích Vân công chúa lòng tràn đầy kinh ngạc, cả người lại tức giận tới mức phát run.

“Người... Tốt kẻ tiện nhân người, người dám đánh bản cung. Bản cung nhìn người quả thực chán sống. Người đâu? Dem nữ nhân này trói lại cho bản cung, bản cung muốn dem nàng quết chết”

“Trời. Tứ tẩu.”

“A, quết chết ta? Cũng phải xem một chút người có bản lĩnh này hay không?”

Nghe vậy, Hạ Mộng chỉ là nhẹ nhàng cười một tiếng, lập tức đem tay vung lên, roi liền giống như có sinh mệnh, lập tức khua lại trong tay nàng. Đầu roi lần nữa đánh úp về phía Bích Vân công chúa bên kia, nhanh chóng đến gần.

“A a a” Nhìn thấy vật này càng ngày càng đến gần mình, trên gương mặt Bích Vân công chúa lại bắt đầu đau rát. Vội vàng kêu to, nàng xoay người muốn chạy.

Nhưng là, nàng ta không thể thành công trốn chạy.

Bởi vì đầu roi đã tập kích đến thân thể nàng. Nhưng không phải là đánh vào trên mặt của nàng, mà là quần lên cổ của nàng.

Hơn nữa, cuốn một vòng còn chưa đủ, liền tiếp cuốn thêm vài vòng, Hạ Mộng lại dùng lực kéo lại. Bích Vân công chúa liền đứng không vững, một chút hướng phía nghiêng về nàng.

Sau đó, Hạ Mộng chỉ cần đem tay duỗi ra, liền đem nàng bắt vào trong tay, tay liền cầm lấy đỉnh cằm nàng

--

“Người nói, hiện tại, rốt cuộc là ai đem ai quết chết?”

208. Chương 209: Nhẹ Nhàng Thoát Hiểm

Beta : Mèo điên.

“Người... Lớn mật!”

Không ngờ được, chính mình lại bị bắt ở trong tay nàng, Bích Vân công chúa bị dọa mặt trắng bệch, thân thể cứng ngắc. Nhưng là, thời khắc mấu chốt, nàng ta cũng vẫn không quên nâng cao cằm, bày ra tư thế công chúa.

Cung nữ thái giám khác đang chứng kiến, cũng liên tục không ngừng tiến lên, đem các nàng bao bọc lại. Một người trong đó lại càng hăng giọng gào thét: “Minh vương phi, người thật to gan, lại dám ép buộc công chúa Tây Tạng chúng ta. Nếu để Hoàng Thượng biết, người có một trăm cái mạng cũng không đủ chết”

“Nói cách khác, các người cũng sớm hạ quyết tâm, nhất định phải làm cho ta chết đi?”

Nghe vậy Hạ Mộng cười khẽ, nắm chặt roi.

Một đám người rối rít sửng sốt.

Mắt thấy có nhiều người như vậy ở bên mình, trong lòng Bích Vân công chúa sợ hãi cũng biến mất không ít. Liền cắn răng một cái, nghiêm nghị quát : “Minh vương phi, người biết thức thời mau thả bản cung. Nếu không, để chuyện này truyền tới chỗ phụ hoàng bản cung, người nhất định chịu không nổi”

“Ha ha, mặc kệ ta tha hay không tha người, ta cũng sẽ chịu không nổi . Nếu chuyện đã phát triển đến nước này, người cũng không có ý định buông tha ta, phải không?” lấy chuôi roi chống cằm của nàng, Hạ Mộng cười lạnh.

Cầm Bích Vân công chúa bị cọ đến đau, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn cũng sít sao nhăn lại. “Đây tất cả đều là do người tự chuốc lấy phiền phức”

“A, phải không?” Hạ Mộng cười, cổ tay nàng tay cũng lặng lẽ siết chặt, “Nói như vậy, ta chết chắc rồi? Đã như vậy, người nói thử xem, nếu như ta kéo thêm vài người nữa, làm cho nàng cùng chết với ta, người nghĩ như thế nào? Dù sao vài người cùng chết, ta cũng vậy không thiệt thòi, người nói phải không?”

Bích Vân công chúa không ngu ngốc, lập tức cũng liền suy nghĩ minh bạch.

Vì vậy, thân thể của nàng ta run lên bần bật. “Người... Người không có lá gan này”

“Thật vậy chăng? Người như vậy đã hiểu rõ về ta?” Hạ Mộng cười, lặng lẽ đem môi tiến đến bên tai của nàng, nhẹ nhàng thổi một hơi.

Bích Vân công chúa lại run một cái.

“Đương, đương nhiên! Ta... Ta chính là công chúa của một nước ...”

Chát!

“A! Cứu mạng! Đau quá!”

Dám không tin? Hạ Mộng trước hết tiện tay, hung hăng quất vào trên bắp chân nàng. Bích Vân công chúa lập tức đau đến nước mắt đều chảy ra.

“Hiện tại, công chúa, người nói ta có dám hay không?” Lại đem chuỗi roi chống tại cằm của nàng, nụ cười Hạ Mộng chưa từng biến mất.

Sống lưng Bích Vân công chúa run lên. Một hồi cảm giác lạnh toát ngay lập tức lan tỏa toàn thân - - nàng nói là sự thật? Nữ nhân này, nếu như bị ép, nàng thực có thể cùng mình liều đến cả chết lưới rách?

Những người khác trông thấy, sắc mặt cũng trắng nhợt.

Nữ nhân sau bình phong bước vào. “Tứ tẩu?” Thấy thế, nam vân công chúa lúc mới bắt đầu kinh ngạc giờ thanh tỉnh lại, “Người đừng quá xúc động a. Chúng ta bây giờ cũng không phải là ở Phượng Tường vương triều ”

“Người người người... Minh vương phi, người thật sự quá to gan?” Ngay sau đó, Vương Tú Lệ tay chân nhũn ra nhanh chóng chạy trở lại, tiếp tục cáo mượn oai hùm kêu to, “Người tin hay không, hiện tại ta liền tìm người đi bắt bảo Hoàng Thượng, người nhất định phải chết”

“Tìm Hoàng Thượng các người sao? Tốt!” Nhẹ nhàng cười một tiếng, Hạ Mộng đẩy Bích Vân công chúa liền đi ra ngoài, “Ta cũng đang muốn tìm hắn đây, chúng ta cùng đi”

“Người...” Nàng có ý gì? Tự chui đầu vào lưới đi tìm chết sao?

Hạ Mộng lại nhẹ nhàng quét mắt qua Nam Vân công chúa ở bên kia. “Vân nhi, dẫn đường, đi tới hoàng cung bọn họ”

“A... Được”

Chỉ bị nàng liếc mắt qua một cái, Nam Vân công chúa liền cảm giác được thân thể run lên bần bật. Một cỗ lực lượng khổng lồ ở trong người căng phồng lên, không tự chủ được liền muốn dựa theo phản phó của nàng đi làm.

Cùng lúc đó, ở trong Hoàng cung, lão hoàng đế đang ở trên Kim Loan điện, cùng sứ giả các quốc gia ngồi đối diện nói chuyện với nhau, không khí rất là hòa hợp. Nhưng là - -

Bịch Bịch Bịch.

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng! Việc lớn rồi, đại sự không xong.”

Một tên tiểu thái giám lặn một vòng chạy vào, cơ hồ là gào lên.

Vô cùng bất ngờ, Lão hoàng đế lập tức đứng dậy: “Chuyện gì mà náo loạn như thế?”

“Công chúa... Bích Vân công chúa bị Minh vương phi của Phụng Tường vương triều ép buộc, đang hướng hoàng cung chạy đến”

Cái gì???

Lời vừa nói ra, nhất thời làm cho trong lòng các sứ giả trong triều liên tục nổi sóng, mọi người rối rít đưa mắt nhìn đến trên người Hoàng Phủ Nam Ninh.

Sớm nghe thấy ba chữ ‘ minh vương phi ’, Hoàng Phủ Nam Ninh liền căng thẳng, vội vàng đứng dậy quát khẽ: “Không thể nào”

Sắc mặt Lão hoàng đế cũng nhanh chóng thay đổi. “Các nàng hiện tại ở đâu?”

“Ngay tại... Ngay tại bên ngoài, lập tức tới ngay”

“Ô ô ô, phụ hoàng cứu mạng! Phụ hoàng mau tới cứu ta a!”

Vừa dứt lời, liền nghe tiếng nữ nhân hoảng sợ kêu khóc truyền đến, đây không phải là tiếng nữ nhi hân mên yêu thì là ai? Lão hoàng đế lập tức tâm can đều đau, liên tục không ngừng hướng cửa lớn chạy như điên.

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng chau mày, vội vàng từ trên chỗ ngồi đi ra.

Rất nhanh, liền gặp Nam Vân công chúa dẫn đầu, Hạ Mộng một tay kiềm chế Bích Vân công chúa, một tay còn cầm chuỗi roi đẩy lấy cầm của nàng, hai nữ nhân cơ hồ là sít sao dính cùng một chỗ. Tại phía sau các nàng còn đi theo rất nhiều cung nữ thái giám theo hầu bên cạnh Bích Vân công chúa, bất quá cước bộ của bọn họ chỉ đến cửa liền dừng lại.

“Vân nhi?” Thấy thế, Hoàng Phủ Nam Ninh tâm cũng nhảy dựng lên “Chuyện gì xảy ra? Làm sao người cũng tới?”

“Bích Vân?” Lão hoàng đế cũng bị dọa, ngay cả tiếng nói cũng thay đổi.

Các ánh mắt cũng đồng loạt đã rơi vào trên người hai nữ nhân mới tiến vào - - tự nhiên, thân là người ép buộc Hạ Mộng đạt được sự chú ý càng nhiều.

Chỉ là, đang khi mọi người đem sự chú ý đều rơi vào trên người của nàng, nàng lại chợt buông tay, phịch một tiếng quỳ xuống đất: “Thần phụ gặp qua Tây Tạng quốc hoàng đế bệ hạ, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Tất cả mọi người đều ngây người.

Nàng đây là đang diễn tuồng gì?

Bích Vân công chúa cùng lão hoàng đế cũng ngơ ngác đứng ở đó, không biết nữ nhân này vừa rồi còn hung hăng như vậy sao chỉ trong nháy mắt liền biến thành tiểu bạch thỏ nhu thuận rồi?

Hoàng Phủ Nam Ninh phản ứng mau lẹ, hần vội vàng liền đi tới: “Ái phi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Các người vừa rồi... Đây là đang làm cái gì?”

Lập tức ngẩng đầu, Hạ Mộng nhẹ giọng nói: “Thần phụ hiện tại ở chỗ này, là hướng Hoàng thượng ngài thỉnh tội. Thần phụ cũng là bất đắc dĩ, đánh Bích Vân công chúa hai roi, một đường ép buộc nàng đi vào hoàng cung, là thần phụ không đúng, điểm này, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt.”

“Oa!”

Lời vừa nói ra, Bích Vân công chúa như sực tỉnh, vội vàng nước mắt giàn giụa, một đầu chui vào lòng lão hoàng đế. “Phụ hoàng, người phải làm chủ cho ta a! Cái đồ tiện nhân này, nàng... Nàng đánh ta!”

Một cái lên án, một cái nhận tội, chuyện rõ ràng như vậy, không cần thẩm vấn. Chỉ là, ở đây sứ giả các quốc gia lại cũng không khỏi nhướng mày - - đặc biệt là, khi nghe thấy miệng Bích Vân công chúa phun hai chữ ‘ tiện nhân ’, tâm lý bọn họ lại càng hướng về phía Hạ Mộng đang quỳ xuống đất chú ý nhiều hơn.

Mà lão hoàng đế Tây Tạng, nhìn thấy nữ nhi của mình khóc lóc kể lể như vậy, thân là phụ thân hân tât nhiên là giận dữ. “Minh vương phi, người thật to gan. Dám ra tay với công chúa của trẫm, chẳng lẽ người nghĩ nơi này là phụng Tường vương triều các người sao?”

“Hoàng Thượng, người đừng vội tức giận, tiểu Vương cho rằng, chuyện có chút kỳ lạ.” Hoàng Phủ Nam Ninh cũng vẻ mặt âm trầm, vội vàng liền kéo Hạ Mộng, “Ái phi, người trước đứng lên, thành thật khai báo rõ cuộc chuyện gì xảy ra?”

Hạ Mộng bất động, chỉ là ngẩng đầu lên nói: “Hoàng Thượng, thần phụ đúng là cả gan. Nhưng là, nếu như thần phụ không làm như vậy, thần phụ khẳng định ngay cả cơ hội đến bên cạnh Hoàng Thượng giải oan cũng không có. Thần phụ cũng không muốn chết không minh bạch như vậy”

Nghe nói như thế, đám người lại một hồi oanh động, ánh mắt của mọi người giữa nàng cùng Bích Vân công chúa trong lúc đó dao động, mọi người rất nhanh đã suy nghĩ minh bạch - - dù sao, Bích Vân công chúa của Tàng quốc yêu say đắm Minh vương gia của Phượng Tường vương triều, cũng bởi vì hấn mà cự tuyệt rất nhiều hoàng tử trẻ tuổi của các quốc gia cầu hôn, việc này tất cả mọi người có nghe thấy.

Hoàng Phủ Nam Ninh nghe vậy, lập tức mâu quang tối sầm lại. “Ái phi, người đây là ý gì? Chẳng lẽ ai muốn ám hại người?”

Lão hoàng đế vừa nghe, trên mặt lại hiện lên một chút hoảng sợ. “Minh vương phi, người đừng nói lung tung! Người đang ở Tây Tạng quốc của chúng ta thật tốt, chúng ta chiêu đãi người tử tế, như thế nào lại phát sinh chuyện như vậy?”

“Hoàng Thượng, đối với sự an bài của người ta hết sức hài lòng. Nhưng là, có một số việc, luôn không ngờ trước được.” Nhỏ nhẹ dịu dàng nói, Hạ Mộng một đôi con ngươi hắc bạch phân minh thẳng tắp nhìn chăm chăm ánh mắt của hắn.

Lão hoàng đế thế nhưng cảm thấy toàn thân run lên, tim đập khẩn trương, không dám nhìn thẳng vào trong mắt nàng.

Bất quá, Hạ Mộng tiếp tục nói: “Có lẽ thần phụ nói lời này hơi quá. Nhưng là, Hoàng Thượng, xin ngài trông nom công chúa của mình thật tốt đi. Chúng ta mới đến Tây Tạng hai ngày, ngày đầu tiên, nữ nhi của ngài liền tới dịch quán chúng ta, cứ phải cùng vương gia ôn chuyện. Mà hôm nay là ngày hôm sau, vương gia không có ở dịch quán, nàng lại đi tìm thần phụ, nhất định phải cùng thần phụ liên lạc tình cảm, còn nói muốn cùng với thần phụ giống tỷ muội, cùng nhau hầu hạ vương gia. Chỉ là, thần phụ có mấy lời không hợp nàng ý, nàng liền thay đổi sắc mặt, còn bắt đầu mở miệng uy hiếp. Mặc dù nàng chưa có hành động gì, nhưng là, hiện tại đang ở Tây Tạng, thần phụ không quen, bên cạnh chỉ có thể dựa vào vương gia. Nhưng là, vương gia hấn cũng có rất nhiều chuyện phải làm, không thể lúc nào cũng theo bảo hộ thần phụ, thần phụ thực sợ nếu là thật sự có mệnh hệ gì, kia nên làm thế nào cho phải? Cho nên, thay vì như thế, thần phụ không bằng mạo hiểm một phen, trước đem chuyện này hoàn toàn nói ra”

Nói xong lời này, nàng liền cúi đầu.

Mà lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh trong mắt toát ra hai đốm lửa giận.

“Bích Vân công chúa, người đi dịch quán tìm vương phi của bản vương làm gì?”

“Ta...” Bích Vân công chúa bị ánh mắt của hắn hù dọa mà run lên, liên tục không ngừng trốn trong ngực lão hoàng đế, “Phụ hoàng cứu ta. Ta sợ!”

Lão hoàng đế vội vàng đem nàng ôm sát. “Minh vương gia, hiện tại, chúng ta đang nói tới chuyện vương phi của người đánh công chúa của ta, những chuyện khác nói sau cũng không muộn.”

Hoàng Phủ Nam Ninh hô hấp dừng lại, vừa muốn nói gì, lại nghe Hạ Mộng lập tức nói tiếp - - “Tốt.”

Sau đó, liền thấy nàng lại động tay phải, đem roi trong tay giơ lên - -

“A, phụ hoàng cứu mạng” Bích Vân công chúa theo bản năng mặt trắng bệch, tựa đầu vào trong ngực lão hoàng đế.

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng nhượng mày. “Tiểu bạch thỏ?”

Chát!

Nhưng mà, roi rơi xuống, không có rơi vào nơi khác, mà là nặng nề đã rơi trên cánh tay trái của Hạ Mộng.

Ầm!

Trong nội tâm run lên, những người ở chỗ này ngay lập tức đều trợn to hai mắt, cơ hồ không thể tin được những gì chính mình thấy.

Hạ Mộng lại trầm mặt, lần nữa huy động roi - -

Chát!

Cây roi lại nặng nề rơi vào trên cánh tay nàng.

Sau đó, nàng mới để roi xuống ngẩng đầu lên: “Hoàng Thượng, thần phụ đánh công chúa hai roi. Hiện tại, thần phụ tự nhận hai roi, xem như trả nợ cho công chúa.”

Nói xong , lại tiếp tục giơ cao roi - -

Chát chát!

Liên tục hai roi tiếp theo làm người ta sợ hết hồn hết vía, nàng lại cắn chặt răng, bất chấp sắc mặt trắng bệch, dùng sức nặn ra nụ cười: ” Hai roi này, chính là hai roi lợi tức.”

Kim Loan diện to như vậy trong một lúc đều yên tĩnh. Ánh mắt của mọi người đều thẳng tắp rơi vào trên người của nàng, trên mặt mỗi người đều tràn ngập khiếp sợ, cơ hồ hô hấp đều đều ngừng lại.

Cái tiểu nữ nhân này... Nàng, thật tàn nhẫn. Hơn nữa, hung ác đến mức để cho trong lòng nam nhân bọn họ đều run sợ.

Nhưng là, lại không biết, tàn nhẫn hơn còn ở phía sau.

“Hoàng Thượng.” Trên trán mồ hôi lạnh chảy xuống, Hạ Mộng tiếp tục cười, lần nữa giơ roi lên, “Nếu như bốn roi này còn chưa đủ làm cho công chúa giải hận, thần phụ nguyện ý lại đánh bốn roi , cho đến khi Hoàng Thượng cùng công chúa đều cảm thấy có thể hả giận mới thôi”

Nói, lại thật sự muốn đánh xuống.

“Không cho phép!”

Nhưng là, tay nâng đến chỗ cao nhất, một bàn tay mạnh mẽ cầm thật chặt cổ tay của nàng.

Hạ Mộng sững sờ, vội vàng ngẩng đầu.“Vương gia?”

Gương mặt tuần tú âm trầm, Hoàng Phủ Nam Ninh một tay lấy roi từ trong tay nàng cướp đi, nặng nề ném ra ngoài cửa.

“Hoàng Thượng?” Lại quay đầu lại, hẩn đối với lão hoàng đế hành lễ, “Tiểu Vương vương phi đã đánh công chúa của quý quốc hai roi, hiện tại đã trả bốn roi, đây đã là hoàn lại gấp bội, cũng nên đủ rồi đi?”

“A? Đủ rồi, đủ rồi.” Phảng phất như tỉnh cơn mê, lão hoàng đế vội vàng gật đầu.

“Nhưng là, chuyện này Hoàng Thượng nói không tính toán gì hết chưa được, còn phải chờ Bích Vân công chúa gặt đầu mới được đi” Nhẹ nhàng ôn nhu nói, Hạ Mộng nhìn nữ nhân núp ở trong ngực lão hoàng đế.

Lão hoàng đế theo bản năng liền đem nữ nhi đẩy đi ra.“Bích Vân, ngươi cứ nói đi”

“Ta...”

Bích Vân công chúa cắn môi, nhìn ánh mắt của nàng mang theo vài phần hoảng sợ. Nhưng là, trong lòng vẫn còn lại vài phần không cam lòng.

Hạ Mộng trên mặt liền lại hiện lên nụ cười yếu ớt.“Nếu như công chúa vẫn cảm thấy không đủ giải hận, vậy cũng không quan hệ. Ngài có thể tìm roi, tùy tiện đánh trên người thần một roi. Chỉ cần, đánh xong, ngài bảo đảm về sau tuyệt đối sẽ không làm cho thần phụ gặp mạo hiểm, chuyện tình ngài cùng vương gia các người cũng tự mình giải quyết, kia là được rồi.”

“Tiểu bạch thỏ?”

Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt càng lúc càng khó coi.

“Người nói cái gì đó?” Ôm cánh tay của nàng, “Người đứng lên. Người bây giờ chính mình bị thương còn chưa đủ sao? Lại còn cho nàng ta đánh? Người là chán sống hay sao?”

“Đúng vậy. Tứ tẩu, người đánh nàng hai roi kia bất quá là nhẹ nhàng rơi xuống, chỉ để lại một vết thương nhẹ, còn tỷ thì sao? Cánh tay đã phải trả giá. Tỷ chẳng lẽ không biết đau hay sao?” Rốt cục, lần nữa bị kinh hải Nam Vân công chúa tỉnh ngộ, liên tục không ngừng mở miệng kêu to.

Mà vừa nghe nàng nói như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt càng âm trầm.

“Bích Vân công chúa, là như vậy sao?”

“Ta...” Mới bị Hạ Mộng hù dọa cho gần chết, lại liên tiếp nhận được đe dọa từ trên người hắc truyền tới, Bích Vân công chúa thân thể run run, theo bản năng chui vào trong lòng lão hoàng đế. (mèo : phụ tử luyện @_@)

Nhưng là trước mắt nhiều người như vậy, nghĩ coi như bao che nàng cũng không thể làm quá rõ ràng được, lão hoàng đế cũng chỉ có thể đẩy đẩy nàng: “Bích Vân, người nói mau nha, thực ra là như thế sao?”

“Nàng... Nàng đánh roi thứ nhất là đánh không phải là rất đau. Nhưng là, roi thứ hai, nàng thiếu chút nữa đem chân của ta đánh gãy”

“Thế nhưng, người bây giờ còn hoàn hảo vô khuyết đứng ở chỗ này, có thể chạy có thể chạy nhảy.” Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh lùng nói tiếp.

Những người khác cũng nhanh chóng đưa mắt ném tại cặp chân của nàng.

Bích Vân công chúa trong một lúc không nói gì. Nàng tại sao có thể nói ọi người, kỳ thật nàng cảm thấy bấp chân của mình một trận đau nhức. Nhưng là, trước mặt mọi người, chính mình đường đường lại là công chúa, nàng cũng không thể vì chứng minh sự trong sạch của mình, mà vén lên váy cho nhiều người như vậy xem a.

“Nói lại, cho dù roi thứ hai Tứ tẩu là đánh hơi nặng. Nhưng là, nàng tự mình đánh mình bốn roi kia, chỉ sợ mỗi một roi rơi vào tay cũng không nhẹ đi? Bốn roi chống đỡ một cây roi, cũng nên đủ rồi.” Hừ nhẹ một tiếng, nam vân công chúa từ nãy không nói lên tiếng.

Ừ. Ở đây những khách nhân rồi rít gặt đầu bày tỏ đồng ý.

Vì vậy, lão hoàng đế cùng Bích Vân công chúa hai người vô lực.

“Bích Vân, đã như vậy, minh vương phi đã bày tỏ lỗi lầm của nàng, thành khẩn nhận sai, chuyện này cứ quyết định như vậy đi” Âm điệu phát ra từ đỉnh đầu, lão hoàng đế nhỏ giọng nói.

“Ta...” Bích Vân công chúa khẳng định vẫn có vài phần không cam lòng.

Lão hoàng đế vội vàng lại đẩy đẩy nàng: “Bích Vân?”

“Được rồi” Cũng biết trường hợp bây giờ không cho phép chính mình quá mức kiêu căng, Bích Vân công chúa đành phải gật đầu, “Váy quên đi ”

“Đa tạ Bích Vân công chúa” Hạ Mộng vội vàng hướng nàng hành lễ.

Bích Vân công chúa không vui trừng mắt nhìn nàng, quay đầu đi chỗ khác.

Mặc dù động tác của nàng ta rất nhanh, nhưng những người ở đại điện cũng không phải người bình thường. Cho nên, mọi người cũng đều để ý biểu hiện của nàng, khóe miệng cũng dần dần hiện lên một tia cười lạnh.

Hạ Mộng lại tiếp tục ôn nhu cười: “Bích Vân công chúa, ta biết rõ người thích vương gia đã nhiều năm. Nhưng là, thực xin lỗi, chuyện giữa người cùng vương gia, ta thật sự không biết. Hiện tại, người đã thích vương gia như vậy, ta tự biết cũng không ngăn cản được, vậy người cứ tiếp tục thích đi? Trên đời này, nhiều người giống ta cũng thích hắc, cũng vẫn có thể xem là một chuyện tốt. Thậm chí, nếu như người muốn gả cho vương gia, kia cũng không thành vấn đề. Chỉ cần vương gia hắc đáp ứng, ta cam nguyện nhượng xuất vị trí chính phi cho người. Người xuất thân so với ta cao quý hơn, ta cho tới bây giờ cũng không dám ở trên đầu người.”

“Người...”

Nàng như thế nào đột nhiên đổi giọng rồi? Bích Vân công chúa sững sờ, trợn to mắt nhìn nàng.

Hạ Mộng lập tức mở to mắt không nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh nghe thấy vậy, lại lập tức lại sắc mặt mãnh liệt chìm xuống. “Ái phi, người bớt nói những chuyện này đi. Bản vương sớm đã nói qua, nữ nhân chính là phiền toái. Đời này, bản vương chỉ cưới một mình người cũng đã đủ rồi. Nếu là nhiều hơn, các người không muốn cho bản vương thật tốt sống qua ngày sao?”

Lời vừa nói ra, liền thấy sắc mặt Bích Vân công chúa đại biến.

Hạ Mộng vội vàng lại ngẩng đầu. “Vương gia, làm sao người có thể nói như vậy. Khó có được Bích Vân công chúa đối với người một tấm chân tình, còn thích người nhiều năm như vậy - - ”

“Vậy thì như thế nào? Tại Phượng Tường vương triều chúng ta, còn có Tuyết Y biểu muội cũng giống vậy thích bản vương hơn mười năm đây. So với nàng ta còn dài hơn, chẳng lẽ bởi vì như vậy ta cũng phải thu vào phủ, vương phủ cũng không phải thiện đường, thu nhiều nữ nhân như vậy làm cái gì? Đánh nhau sao?”

Phụt!

Nghe được lời ấy, trong đám người lại bộc phát ra một hồi cười vang.

Bích Vân công chúa kiềm chế không được, vội vàng nức nở ghen ngào một tiếng, bùm mặt chạy ra ngoài.

“Bích Vân. Bích Vân!”

Lão hoàng đế tự nhiên là đau lòng, liên tục không ngừng kêu. Gọi không trở về, liền vội vàng hướng cung nữ thái giám ở cửa nói: “Còn không mau đuổi theo”

“Dạ ” Một đám cung nữ thái giám vội vàng liền chạy ra ngoài.

Hạ Mộng vội vàng cũng đẩy đẩy Hoàng Phủ Nam Ninh. “Vương gia, lời này của người nói thật sự là quá đáng. Hay là nhanh đi khuyên nhủ công chúa đi? Nếu không nàng sẽ thương tâm chết ”

“Nếu như bản vương đi khuyên, đó mới giải thích rõ bản vương đối với nàng vẫn còn không dứt, lại sẽ làm nàng sinh ra ý nghĩ không nên có. Thay vì như vậy, không bằng không đi.” Hừ nhẹ một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh hướng lão hoàng đế hành lễ, “Hoàng Thượng, xin thứ cho tiểu Vương vô lễ.”

Có thể nói cái gì đây? Người ta cũng đã tỏ rõ thái độ. Lão hoàng đế khóc không ra nước mắt, lại cũng chỉ có thể giả bộ về mặt rộng lượng: “Minh vương phi không cần tự trách, vốn chính là Bích Vân nàng kiêu căng. Về sau trăm nhất định sẽ dạy bảo nàng thật tốt.”

Là dạy bảo, không phải là dạy dỗ. Có thể thấy được vị phụ thân này yêu thương nữ nhi đến trình độ nào. Hạ Mộng cúi đầu cười yếu ớt.

“Hoàng Thượng, hôm nay là thần phụ không đúng. Mạo phạm hoàng thượng, còn chộc cho Bích Vân công chúa tức giận, hết thấy đều là thần phụ sai, kính xin Hoàng Thượng ngài trách phạt.” Cười đủ, nàng lại chân thành tiến lên, nhỏ nhẹ dịu dàng như thế.

Hắn ngược lại nghĩ hung hăng trừng phạt nàng một phen vì nữ nhi bảo bối của mình báo thù. Nhưng là, ngay trước mặt nhiều sứ giả các nước như vậy, hơn nữa rõ ràng bây giờ là nữ nhi của mình không chiếm được lợi thế, hắn khẳng định không thể nổi trận lôi đình. Lão hoàng đế cũng chỉ có thể nặn ra một nụ cười khó coi: “Không có gì, minh vương phi người suy nghĩ nhiều quá, kỳ thật căn bản không có gì .”

“Nói như vậy, sự tình hôm nay đã trôi qua rồi, về sau tất cả mọi người sẽ không nhắc lại?” Nháy mắt mấy cái, Hạ Mộng nhỏ giọng nói.

Lão hoàng đế lại bị hỏi khó .

Về sau không đề cập nữa sao? Đừng nói hắn không muốn, Bích Vân công chúa khẳng định cũng không muốn từ bỏ ý định đi ?

Nhưng là, không thể không nói, nữ nhân này chọn thời điểm thật tốt. Trước nhiều ánh mắt như vậy, hẳn ngoại trừ gặt đầu cho nàng câu trả lời khẳng định, thì cũng không thể làm gì khác.

Mà Hạ Mộng, sau khi nhận được câu trả lời vừa lòng, nàng cũng rốt cục thoải mái cười nhẹ. “Hoàng Thượng ngài quả nhiên rộng lượng, thần phụ bội phục không thôi”

Lão hoàng đế hiện tại cũng chỉ có thể cười khổ.

Nhìn lại một chút bên kia, sự tình chấm dứt, thân thể Hạ Mộng lập tức mềm nhũn, vô lực ngã vào lòng nam nhân phía sau.

“Ái phi! Người làm sao vậy?” Một tay ôm lấy nàng, trên mặt Hoàng Phủ Nam Ninh hiện lên thần sắc lo lắng.

“Vương gia, ta... Ta đau” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn là một mảnh trắng bệch, Hạ Mộng nắm chặt tay của hắn khẽ gọi.

Hoàng Phủ Nam Ninh liền ôm chặt nàng. “Đau sao không nói sớm. Nhanh lên, chúng ta trở về” Liền ôm nàng lên, đối với lão hoàng đế gặt đầu, “Hoàng Thượng, chúng ta còn có việc, cáo từ trước”

209. Chương 210

Vội vàng ôm nàng trở lại dịch quán, vừa vào cửa, Hoàng Phủ Nam Ninh liền lên tiếng hô to: “Thái y? Thái y? Nhanh lên tới đây, xem cho vương phi!”

“Vâng”

Thái y vội vàng xuất hiện, nhìn qua một lần rồi xem xét vết roi trên cánh tay Hạ Mộng cẩn thận, vội vàng quay đầu đáp: “Bẩm vương gia, vương phi thân thể cũng không đáng lo ngại, dấu vết trên cánh tay cũng không phải là quá sâu. Chỉ cần bôi thuốc, qua mấy tháng, có thể sẽ không lưu lại vết sẹo.”

Như vậy phải không?

Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh tâm cũng buông xuống. Nhưng trên mặt vẫn vẫn chưa buông được sự lo lắng. “Vậy còn không đi bôi thuốc cho nàng!”

“Dạ dạ dạ.”

Vương gia tức giận bọn họ chịu không nổi, vội vàng liền đem thuốc mỡ đưa đến, giao cho bọn nha hoàn hầu hạ.

Trên cánh tay vốn rất đau rát, bốn phía đều bị thương tổn còn bị thoa nước tiêu nóng bình thường (cái này em ko rõ nha =”);, roi kia một khắc nhắc lên liền không có sơ cứu qua. Bất quá, thuốc mỡ mát lạnh thoa lên chỗ đau, cảm giác nóng bỏng dần dần biến mất, nàng rốt cục cũng chậm rãi nở một nụ cười.

“Ô ô, vương phi, vương phi thật đáng thương.” Đầu giường, Tú Nhu vừa cầm khăn vừa lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, không nhịn được nhỏ giọng nức nở.

Đứng trước giường, còn có Nam Vân công chúa.

Chờ cho đến khi nàng được bôi thuốc xong, công chúa nhin không được chạy đến gần giơ ngón tay cái lên với nàng. “Tứ tẩu, người rất lợi hại nha. Vừa rồi ta thật sự sợ chết đi được, thực sự bọn họ sẽ thêm dầu vào lửa, hoàng đế trong cơn nóng giận có thể xử trí tẩu hay không? Thật không nghĩ đến, tẩu dưới điều kiện gian nan như vậy vẫn có thể mở một con đường máu thoát thân, còn đối đáp lại cho bọn họ á khẩu không trả lời được, đánh nuốt lại trong bụng. Tẩu thật sự là lợi hại nha! Ta sùng bái tẩu!”

“Ta đây không phải là đã cho bọn họ ăn miếng trả miếng sao?” Mi nhíu lại, Hạ Mộng bỗng nhiên kinh hãi khi nhìn thấy các vết roi trên cánh tay, trong lòng không thoải mái chút nào.

Hoàn hảo bị đánh cánh tay bên trái. Nếu là bên phải, nàng nhất định sẽ khóc chết mất.

“Nhưng mà...Nhưng mà, bất kể nói thế nào, ta vẫn cảm thấy tẩu rất lợi hại. Bích Vân công chúa bọn họ căn bản không phải là đối thủ của tẩu, người tam hạ lương hạ, đem tất cả chế ngự. Ta còn tưởng rằng tẩu chủ

động yêu cầu bọn họ đi hoàng cung là đi chịu chết đấy. Nhưng mà ai biết được, đến cuối cùng, tẩu rõ ràng vẫn sống an toàn trở lại. Thật là quá mạo hiểm ! Ta thật sự rất bội phục tẩu.”

Liên miên không dứt, thiếu nữ hưng phấn nói lên sự kính nể đối với nàng, phảng phất người bỏ chạy kia không phải là Hạ Mộng mà là nàng.

Hạ Mộng khẽ nhú mày, không có nói cái gì nữa.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại lập tức mặt nghiêm lại. “Muội nói đủ chưa? Mau đi ra ngoài.”

“A?” Nam Vân công chúa lập tức đình chỉ thao thao bất tuyệt, “Tứ ca, huynh làm gì thế, sao lại đuổi ta đi?”

“Tứ tẩu người mới từ hoàng cung trở lại, trên người bây giờ còn mang thương tích, cần nghỉ ngơi thật tốt.”

“A, ta thiếu chút nữa đã quên rồi.” Vội vàng vỗ đầu một cái, Nam Vân công chúa bừng tỉnh. Không ngừng gật đầu liên tục, “Dạ dạ dạ, ta biết sai rồi. Tứ tẩu, thực xin lỗi, ta sẽ đi ngay bây giờ. Không quấy rầy người nữa !”

Sau đó liền xoay người chạy ra ngoài cửa.

Quả nhiên là là một nha đầu hiểu chuyện.

Hạ Mộng liền khẽ mỉm cười.

“Các người cũng đều đi ra ngoài đi.”

Nhưng lập tức, nghe thấy Hoàng Phủ Nam Ninh trầm thấp ngữ điệu, nàng không cười được.

Vội vàng quay đầu lại, nhìn về mặt âm trầm của Hoàng Phủ Nam Ninh, lòng của nàng cũng trầm xuống. Vội vàng mở to đôi mắt. “Vương gia?”

“Tiểu bạch thổ.” Chậm rãi bước đến, Hoàng Phủ Nam Ninh đứng lại trước mặt nàng.

Thân hình cao lớn, thoáng cái liền che ánh sáng trước mắt nàng, cũng làm cho lòng của nàng run run. Một loại dự cảm xấu ập vào lòng.

“Biểu hiện hôm nay của nàng thật làm cho ta được mở rộng tầm mắt.”

Quả nhiên

Lời này lọt vào tai, trong nội tâm cuồng loạn một hồi. Vội vàng nặng ra một nụ cười, Hạ Mộng nhỏ giọng nói : “Phải không? Vương gia biểu hiện của ta cũng làm cho ngài mở rộng tầm mắt sao?” (câu này mình nghĩ ra 2 nghĩa “ Vương gia biểu hiện của ngài cũng đã làm cho ta mở rộng tầm mắt” – Vì chưa đọc chương trước nên chưa đoán đ. c nên mọi người tự chọn nhé *hehe*)

“Tiểu bạch thổ, bản vương đang nghiêm chỉnh nói chuyện với nàng.” Sắc mặt liền bắt đầu trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh nhìn vào mắt nàng, gần từng chữ một.

Ách...

Thu lại khuôn mặt tươi cười, Hạ Mộng cắn môi không nói.

Một bàn tay lập tức nắm cằm của nàng, nhẹ nhàng nâng mặt của nàng lên một chút. “Ta không biết, thì ra nàng còn có lá gan lớn như vậy, lại dám cùng Bích Vân công chúa đối nghịch, còn có thể đến Kim Loan điện, cùng hoàng đế các nước thương lượng nghiêm chỉnh ? Tiểu bạch thổ, nàng vì sao lại trở nên lợi hại như vậy?”

Ha ha ha. Cười ngây ngô thật là nhớ tới quá khứ lừa dối.

Lặng lẽ hạ trông mắt, Hạ Mộng thanh âm thật thấp. “Đây không phải là bắt đắc dĩ sao?”

“Là thế này phải không?” Hoàng Phủ Nam Ninh khóe miệng cong lên, từ từ kéo nàng lại gần.

Hạ Mộng trong nội tâm ngăn ra. Theo bản năng liền muốn lui về phía sau trốn tránh. Nhưng mà, không làm gì được vì cằm đã bị ngón tay của hắn nắm chặt, cũng chỉ có thể lặng lẽ lui về phía sau một chút. Rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể nhìn khoảng cách hai người càng ngày càng bị kéo gần lại.

“Tiểu bạch thổ, ta đột nhiên phát hiện, lá gan của nàng kỳ thật rất lớn !”

Mắt đối mắt cùng nàng, chớp mũi chạm chớp mũi, tiếng nói của Hoàng Phủ Nam Ninh cũng thập phần trầm thấp tĩnh mịch

Làm sao bây giờ?

Trong đầu lập tức toát ra vô số nghi vấn, cũng nhanh chóng xoay quanh đứng lên. Hạ Mộng nháy mắt mấy cái, tiếp tục đối với hắn cười.

Hoàng Phủ Nam Ninh liền nhìn thẳng cùng nàng đối mặt: “Tiểu bạch thổ, làm sao bây giờ? Đột nhiên ta cảm thấy, ta vẫn không thể hiểu rõ được nàng?”

Sao thế này?

Hôm nay hắn định làm rõ mọi vấn đề sao?

Trong nội tâm lo lắng, Hạ Mộng lập tức nghĩ đến một cái phương pháp giải quyết.

Thuận thế ôm lấy cánh tay của hắn, thân thể của nàng nhẹ nhàng khẽ dựa vào người hắn.

“Vương gia ~ ”

Kéo dài thanh âm mềm mại dị thường kêu lên, còn tận lực tại trên người của hắn mề neho vài cái.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức dừng lại, trong mắt hiện lên mấy phần sắc thái mê ly.

Hạ Mộng liền dứt khoát hai tay thành một tay ôm eo của hắn, ngẩng đầu lên nhỏ giọng nói: “Ta đau quá.”

Một đôi mắt ngập nước nhìn hắn, nhìn vào không thấy khác biệt chỉ thấy điềm đậm đáng yêu.

“Đau ở đâu?”

Vừa nghe lời này, Hoàng Phủ Nam Ninh quả nhiên đau lòng.

Hạ Mộng cắn cắn môi, từ từ nâng cánh tay trái lên.

Không phải là lần đầu nhìn thấy vết thương trên cánh tay của nàng. Nhưng nhìn lại một lần, tâm của Hoàng Phủ Nam Ninh bị đánh một phát thật mạnh, thật đau.

“Còn đau không?” Nhướng mày, hắn quả nhiên đem chuyện lúc trước quảng ra sau đầu.

Hạ Mộng gật gật đầu.“Đau.”

“Đúng là, thái y không phải là đã bôi thuốc cho nàng rồi sao?”

“Thuốc cũng là từ từ mới có thể phát huy tác dụng, hiện tại bất quá cũng chỉ là giảm bớt một chút mà thôi. Mới bôi lên vết thương không bao lâu, đương nhiên sẽ đau.” Khóe mắt Hạ Mộng vẫn ươn ướt.

Trên mặt Hoàng Phủ Nam Ninh liền hiện hiện sự khẩn trương. “Như vậy sao? Vậy phải làm sao bây giờ? Kêu thái y đến, bảo bọn họ cho nàng chút thuốc giảm đau nhé?”

“Không cần!” Vội vàng lắc đầu, Hạ Mộng nắm chặt cánh tay của hắn, “Uống thuốc quá đáng, ta không muốn.” Nàng hận nhất là việc uống thuốc mà. ToT

“Có phải là nàng không đau đúng không?”

“Nhịn một chút là tốt thôi.”

“Phải không? Không phải là nàng vừa mới nói ...”

“Vương gia!” Xú nam nhân, nhất định phải chọc thủng lí do thoái thác của nàng đúng không? Liên tục không ngừng trên người hắn cọ cọ, Hạ Mộng giọng nũng nịu mềm mại, “ Chúng ta đừng đề cập chuyện này được không? Càng nói ta lại càng thấy đau.”

“Được rồi được rồi.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn lại, phảng phất thật sự đau không chịu nổi, Hoàng Phủ Nam Ninh yêu thương không dứt, vội vàng liền ngậm miệng. Nhưng là nhìn bốn vết roi dữ tợn kia một chút, hần nhin không được lắc đầu thở dài, “Nàng cũng thiệt là, vì cái gì không đợi ta đến giúp nàng giải quyết, lại tự mình đánh bốn roi? Còn đánh nặng như vậy nữa. Hoàn hảo là thái y nói về sau sẽ không lưu sẹo, nếu không, xem nàng xử lý ra sao?”

Hạ Mộng cúi đầu. “Nếu là ta đã thương Bích Vân công chúa, vậy thì nàng ta nhất định sẽ trả lại ta gấp bội. Hiện tại, chúng ta chính là ở trên địa bàn của bọn họ, nếu không làm cho nàng ta hài lòng, thì chỉ có trời mới biết phía sau nàng ta sẽ làm ra những chuyện gì.”

Hơn nữa, nàng đương nhiên sẽ không ngu hay hồ đồ mà ra tay độc ác với mình như vậy. Tại tay nàng liền hạn chế lực đạo tốt lắm, cũng tận lực làm cho tiếng roi hết sức vang dội, để bọn họ cho rằng nàng đánh rất nặng. Kỳ thật, bất quá chỉ là vết thương da thịt chút ít mà thôi, hai ngày nữa sẽ tốt hơn. So với chính mình bị Bích Vân công chúa cầm roi đánh, kỳ thật thế này đã đủ nhẹ rồi.

“Dựa vào tính tình của Bích Vân công chúa, cho dù đánh nàng một trăm roi nàng ta cũng sẽ không hết hận!” Lắc đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng nói. “Bất quá...” lập tức lời nói xoay chuyển, hần lại điểm lên trán nàng một cái. “Nàng xuất hiện thật là đúng chỗ. Mặc dù Bích Vân công chúa rất tức giận, hoàng đế của bọn họ cũng rất bất mãn với hành vi của nàng. Nhưng mà, ngay trước mặt sứ giả các nước, nàng cho bọn họ mặt mũi, bọn họ cũng vì mặt mũi quốc gia mình mà suy nghĩ, cũng sẽ không đem nàng xử lý. Nàng xem như đã tránh được một kiếp rồi”

Nói nhảm! Đây hết thảy đương nhiên đều nằm trong suy tính của nàng. Nếu không, hần cho rằng nàng sẽ lỗ mãng liều lĩnh cùng nữ nhân kia xông vào cung sao? Nàng còn chưa sống đủ đâu!

“Nhưng mà, tiểu bạch thỏ...”. Sau đó, trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh lại xuất hiện một nghi vấn thật lớn, “Ta vẫn cảm thấy, tại sao đột nhiên nàng lại trở nên to gan như vậy? Hơn nữa, vận khí của nàng cũng thật là quá tốt đi.”

Ngao, lại nữa rồi T_____T.

“Vương gia ~ ”

Liên tục không ngừng vừa cọ cọ vừa kêu lên một tiếng nũng nịu, Hạ Mộng nâng lên một đôi mắt to vô tội. “Ta mệt quá.”

“Lại mệt mỗi?” Hoàng Phủ Nam Ninh đuôi lông mày nhảy lên.(__ __”).

Hạ Mộng vội vàng gật đầu, liền mềm mại tựa vào người hần. “Hôm nay, trải qua nhiều chuyện như vậy, ta thấy thật choáng váng. Sau khi trở về, chân của ta đều mềm nhũn. Hiện tại, cánh tay lại còn bị đau như vậy, ta thật khó chịu.”

Ai!

Nghe nàng như vậy kiêu kiêu nhuyễn nhuyễn giọng nói, Hoàng Phủ Nam Ninh trong một lúc lại mềm lòng.

“Nếu mệt mỗi, vậy thì nghỉ ngơi đi!” Giúp nàng nằm lại lên giường.

Hạ Mộng ngoan ngoãn nằm xuống, vừa động không dám lộn xộn.

Chủ động kéo chăn mềm đắp kín cho nàng, lại đứng ở bên giường nhìn nàng chăm chăm, Hoàng Phủ Nam Ninh khóe miệng giật nhẹ. “Không phải là mệt mỗi sao? Sao còn chưa ngủ?”

Hạ Mộng vội vàng nhắm mắt lại.

Phốc!

Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh tựa hồ buồn cười.

Chuyện gì xảy ra? Trong lòng hiếu kỳ, Hạ Mộng lại không dám mở mắt.

Một giây sau, đột nhiên cảm giác được giường khe nhũn, Hoàng Phủ Nam Ninh đang ngồi ở mép giường.

“Tiểu bạch thỏ.” Thấp giọng kêu, tay của hần lần nữa xoa lên gương mặt của nàng.

Được rồi, hần biết rõ nàng là đang giả bộ ngủ. Hạ Mộng từ từ mở mắt ra. “Vương gia?”

“Kỳ thật, sự tình hôm nay, ta không có ý định truy cứu nàng. Ta và nàng nói những điều này, cũng chỉ là muốn khen nàng một câu mà thôi.”

A?

Hạ Mộng ngây ngẩn cả người. “Vương gia, người... Đây là đang nói gì đây?”

“Ta nói, biểu hiện hôm nay của nàng rất tốt. Hữu dũng hữu mưu, không chỉ chèn ép Bích Vân công chúa kiêu căng, cũng thành công mở đường lui ình, cũng là để cho bọn họ không còn lời nào để nói. Nàng làm rất khá, ta đối với nàng quả thực như được đại khan nhân giới.”

“Ha ha ha.” Hạ Mộng cười ngây ngô, không dám nói tiếp.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại xoa xoa tóc của nàng : “Vốn là ta còn lo lắng nàng đến nơi này sẽ bị Bích Vân công chúa khi dễ, bây giờ nhìn lại, ta hoàn toàn lo lắng thừa rồi. Như vậy cũng tốt, ta cũng có thể yên tâm.”

Phải không?

Hạ Mộng tiếp tục cười ngây ngô.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại ngừng một chút, liền đứng lên. “Tốt lắm, nếu đã mệt mỏi, nàng liền nghỉ ngơi đi. Ta còn có việc, đi ra ngoài trước.”

Liền đứng dậy, xoay người rời đi.

Là đi thật.

Hô?

Chờ hần người vừa đi, Hạ Mộng vội vàng thở dài một hơi, kéo chăn mềm phủ qua đầu. Người liền thả lỏng.

Nguy hiểm thật?

Hồi tưởng một chút, chính mình hôm nay cũng thực là biểu hiện quá mức. Lần này chỉ sợ hình ảnh tiểu bạch thỏ ôn thuận trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh bị cải biến. Bất quá, hoàn hảo, nơi này không chỉ có bọn họ, những người khác cũng nhìn thấy không sao cả, nàng không phải đối tượng cần chú ý của bọn họ. Chỉ là...

Bích Vân công chúa, nữ nhân này, nàng ta tuyệt đối sẽ không cứ như vậy từ bỏ ý đồ. Xem ra, về sau chính mình cần phải đề phòng nhiều hơn.

Cẩn cẩn môi, nàng từ từ nhắm mắt lại.

== ta là đường gianh rồi chuyển đổi cảnh ==

Ngày hôm sau, Hạ Mộng vì bị thương trong người, bị Hoàng Phủ Nam Ninh an bài tại dịch quán nghỉ ngơi. Mà hần còn có rất nhiều hoàng tử, sứ thần muốn đi bái phỏng, sáng sớm liền đi ra ngoài. Bất quá, e sợ Bích Vân công chúa nhân cơ hội đến làm khó dễ nàng, hần đặc biệt đem thị vệ thân tín lưu lại bên nàng vài người để bảo vệ nàng.

Chỉ tiếc, hần quá lo lắng.

Từ sau sự kiện hôm qua, Bích Vân công chúa bất kể là mặt mũi hay là lòng tự trọng đều bị đả kích lớn, Cho nên, việc cấp bách là chính nàng đóng cửa trong hoàng cung nghỉ ngơi lấy lại sức... Có lẽ cũng là đi tìm đồng bọn bàn bạc kế hoạch trả thù của nàng đi? Cũng không có xuất hiện trong tầm mắt của Hạ Mộng.

Thế thì tốt. Hai phe đều nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đợi thời cơ đến, lần nữa nhẹ nhàng vui vẻ đại chiến một trận.

“Tuyệt Nhi, chậm một chút. Chậm một chút.”

Phía xa có tiếng bước chân truyền đến, Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Nam Vân công chúa xuất hiện giữ Tuyệt Nhi lại.

“Gâu Gâu ! Gâu Gâu”

Nhưng là, con chó nhỏ căn bản không nghe lời của nàng, thằng hươu Hạ Mộng chạy đến. Cũng quần quanh chân bên nàng đi lòng vòng – Đúng vậy, rồi Phượng Tường hoàng triều, tại nàng cầu khẩn, Hoàng Phủ Nam Ninh đáp ứng cho nàng đem con chó nhỏ Tuyết Nhi theo cùng tới đây. Mà bây giờ, con chó con này là thú tiêu khiển của nàng trong lúc rảnh rỗi.

Dùng chân đá đá nó, Hạ Mộng nhẹ nhàng cười một tiếng, nhưng không có đem nó ôm vào trong ngực.

Sau đó, Nam Vân công chúa lại chạy vào: “Ta biết ngay mà, người khẳng định trở lại tìm Tứ tẩu!”

Vừa nói, nàng một đường đã chạy tới, lại đem con chó nhỏ bế lên.

“ Gâu ! Gâu ! Gâu ! Gâu!” Con chó nhỏ vội vàng giẫy giụa kêu to, chết sống cũng không muốn ở trong ngực nàng. Nam Vân công chúa nỗ lực mãi không được, đành phải đặt nó xuống. Chỉ là, sắc mặt xem ra không được tốt lắm.

Vẫn thật là là đứa bé, hỉ nộ ái ố đều viết ở trên mặt.

Hạ Mộng cười cười, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: ” Đừng mất hứng như vậy. Tuyết Nhi nó thích chạy trên mặt đất, muội cũng không phải không biết.”

“Cái này ta biết rõ. Nhưng mà, ta chính là bị mất hứng.” Cẩn rằng nhỏ giọng nói, nàng lại giương mắt, một phát bắt được tay Hạ Mộng, “ Đúng rồi Tứ tẩu, trước ta hỏi người người vẫn chưa trả lời ta đấy? Người đùa giỡn cùng roi thật tốt? Người học ai vậy? Có thể dạy ta hay không?”

“Được” Hạ Mộng lập tức liền gật đầu, “Bất quá, phải chờ ta cánh tay lành hẳn, chúng ta trở lại Phượng Tường vương triều đã.”

“Được!” Nam Vân công chúa liên tục không ngừng gật đầu, “Tứ tẩu người thật tốt. Ta rất thích người.”

Hạ Mộng mỉm cười. Yên tâm đi! Người về sau nhất định sẽ càng ưa thích ta.

“Đúng rồi, Tứ tẩu.” Lập tức, Nam Vân công chúa lại nhướng mày, nhớ tới một vấn đề, “Biểu hiện của tẩu ngày hôm qua, thật sự vượt ra ngoài dự đoán của ta. Vốn là ta một đường theo các người tới nơi này, vốn định giúp tẩu đối phó với Bích Vân công chúa, nhưng ai biết được, đến cuối cùng, ta cũng không giúp đỡ được cái gì, toàn do tẩu, mọi chuyện đều giải quyết hết thảy.”

“Muội có giúp ta mà. Muội giúp ta nói nhiều lời như vậy, còn chỉ đường giúp ta tìm được hoàng cung bọn họ, cũng nói thẳng đến Kim Loan Điện.” Hạ Mộng mỉm cười dịu dàng, nhỏ nhẹ giải thích.

“Nhưng mà so với những việc tẩu làm, những việc ta làm không có mấy ý nghĩa đâu!” Khoát khoát tay, tiểu nha đầu lập tức mở to hai mắt dùng sức quét qua nàng một hồi lâu, “Tứ tẩu, vì sao ta phát hiện tẩu ngày hôm qua cùng lúc bình thường thực không giống nhau ?”

Ngao, lại thêm một người nữa. (- -)

Cả nhà bọn họ thật đúng là người có cùng một trí hướng đi?

Vội vàng nặn ra một nụ cười, Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi: “Không giống nhau như thế nào?”

“Rất không giống nha! Tẩu ngày hôm qua tựa hồ lá gan đặc biệt lớn, thể cũng nhưng cũng dám cùng Bích Vân công chúa đối nghịch? Tẩu còn đánh nàng, còn có thể căn rằng chịu đánh chính mình? Tẩu còn có thể cùng hoàng đế bọn họ chính diện thương lượng, ngày hôm qua tẩu thật sự là lợi hại! Những hoàng tử nước khác đều bị tẩu hù dọa cho sững người đó.”

Ách...

Nàng thật đúng là nhớ kỹ. Hạ Mộng khoe miệng giật nhẹ.

Bên này, tiểu nha đầu lại dùng lực bắt được tay của nàng: “Tứ tẩu, người mau nói cho ta biết, tẩu là như thế nào làm được ? Tẩu có thể hay không cũng chỉ giáo cho ta? Ta cũng muốn trở nên lợi hại như tẩu!”

“Cái này, Vân Nhi...”

“Vương phi, có thái tử tới chơi.”

Đang khó xử lúc đó, Tú Nhi xuất hiện, một câu nói giải quyết khẩn cấp cho nàng.

Vội vàng đẩy nàng ra, Hạ Mộng đứng lên. “Thái tử? Hắn tới làm gì? Vương gia không có ở đây mà?”

“Cô là phụng mệnh phụ hoàng, qua thăm Minh vương phi, thuận tiện tặng chút thuốc bổ cho người tắm bổ thân thể.” (Cô – là danh xưng của các bậc hoàng đế hay vương gia cao quý như từ gia)

Lời mới nói xong, liền nghe được một tiếng nói trầm thấp hữu lực lọt vào trong tai. Sau đó, một thân ảnh thon dài cao ngất đập vào mắt nàng.

Hạ Mộng vội vàng liền tham kiến hành lễ: “Tham kiến thái tử điện hạ.”

“Minh vương phi mau mau đứng lên. Người có thương tích trong người, cũng đừng có giữ lễ tiết như thế.”

“Đa tạ thái tử điện hạ.” Liền đứng dậy, Hạ Mộng ngẩng đầu lên, mới rút cục chính thức thấy được đến vị thái tử điện hạ điện hạ này. (nguyên văn nấp trong nước thái tử điện hạ ko hiểu lắm nên tối giản cho chị em dễ hiểu *hehe*)

Chỉ thấy người này mặc trên người một bộ áo khoác có thêu ngũ trảo kim long đan chu, một đầu tóc đen buộc lên thật chỉnh tề, dùng một phương bảo kim quan màu tím cổ định trên đỉnh đầu. Diện mục trong sáng, ngũ quan thâm thúy, cùng Bích Vân công chúa thoát nhìn có vài phần rất giống – nói tóm lại, cũng là dung mạo mỹ nam tử không tầm thường. Bất quá, người nam nhân này, nói như thế nào đây? Hạ Mộng cảm thấy hắn có điểm nhìn quen mắt. Ừ, suy nghĩ một chút, nàng nhớ rõ ngày hôm qua, khi bọn họ đứng trong Kim Loan điện, nàng tựa hồ nhìn thấy một thân ảnh giống như vậy, ngồi gần lão hoàng đế. Nhưng là, lúc đó đang lợi dụng lão hoàng đế chủ yếu cho nên liền trực tiếp bỏ quên sự hiện hữu của hắn.

Lúc nàng quan sát đánh giá hắn, hắn cũng thuận thể đánh giá nàng một phen. Lập tức, thái tử điện hạ chấp tay nhìn nàng: “Minh vương phi, hôm qua, chúng ta gặp qua một lần tại trên Kim Loan điện, không biết người còn có ấn tượng hay không?”

Quả nhiên là vậy!

Hạ Mộng mỉm cười gật đầu. “Có điểm ấn tượng.”

Thái tử điện hạ cũng cười. “Minh vương phi ngài đúng là làm cho Cô ấn tượng sâu đậm đấy. Sống nhiều năm như vậy, Cô là lần đầu tiên nhìn thấy một cô gái dũng mãnh như thế, thứ nhất người vẫn có thể dưới tình huống liên lụy đến Bích Vân mà vẫn thuyết phục được phụ hoàng, làm cho người đem người thả ra.”

“Phải không?” Hạ Mộng mỉm cười, “Nói như vậy, ta thật là cao hứng.”

Thái tử điện hạ lại cười một tiếng haha. “Minh vương phi nói rất đúng. Người không biết, ngày hôm qua hành vi của người cũng làm cho Cô mở rộng tầm mắt. Cô không hề biết, thoát nhìn một nữ như thân mảnh mai như thế, tại đất khách quê người, lúc đối mặt với hoàng đế một quốc gia, cũng có thể không kiêu không nịnh như thế, lại có lý có tình, đem hết thấy đều nắm giữ vừa đúng.”

Nàng rất không thích ánh mắt người nam nhân này. Từ khi xuất liên luôn nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, phẳng phất dường như muốn từ trong đó nhìn ra chút gì. Khẽ nhíu mày, Hạ Mộng rũ mắt xuống.

“Đa tạ thái tử điện hạ khen ngợi. Kỳ thật, ngày hôm qua ta đã làm gì, ta đều nhớ không rõ, chẳng qua là khi đó bị đẩy vào tình thế cấp bách, rơi vào đường cùng mới làm ra hành động như vậy. Sau khi trở về, ta thấy sợ đến choáng váng.”

“Haha, Minh vương phi người sao phải khiêm tốn? Hành động của người, đúng là chiếm được tất cả sự tán thành của mọi người. Về sau, mà ngay cả người trong hoàng cung cũng bắt đầu nghị luận rồi rít về người, tất cả mọi người nói người là nữ tử kỳ tài.”

Kỳ nữ ư? Không thể nào, khẳng định nói nàng là nữ nhân điên loạn. Những người trong hậu cung kia sao mà có tâm tư nghĩ đến nàng, khẳng định là đều an ủi công chúa Bích Vân đáng thương, nghĩ hết các loại từ ngữ nhục mạ nàng đi.

Lười phải cùng hắn nói nhiều, Hạ Mộng mím môi không nói.

Thấy nàng như thế, thái tử điện hạ cũng không nói nhảm nữa, vỗ vỗ tay, hai người mặc trang phục tiến vào mang theo một cái rương lớn.

“Minh vương phi, ngày hôm qua làm cho người bị sợ hãi, là Bích Vân không đúng. Cho nên, hôm nay Cô đặc biệt vâng mệnh phụ hoàng đưa tới cho người một rương thuốc bổ, hi vọng người có thể vui lòng nhận lấy.”

“Đa tạ thái tử điện hạ, đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, ta đã không sao.” Vội vàng cười yếu ớt, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng nói.

“Nhưng là, vô luận như thế nào, đã xảy ra chuyện này, chúng ta an ủi là việc làm cần thiết.” Thái tử điện hạ trầm giọng nói.

Hạ Mộng liền cũng gật đầu. “Đã như vậy, vậy thì đã làm phiền thái tử điện hạ đến đây một chuyến.”

“Không phiền chút nào, đây là vì bản thân thái tử nên làm.” Lắc đầu, thái tử điện hạ từ từ đổi giọng, “Bất quá, Minh vương phi, hi vọng chuyện này không có hù dọa người quá mức. Hai ngày nữa hoàng cung có yến hội, người sẽ cùng Minh vương gia tham gia chứ?”

Yến hội hoàng cung? Hạ Mộng một chút sững sờ, lập tức gật đầu. “Đó là tự nhiên.”

“Vậy là tốt rồi. Đồ đã đưa đến, vậy Cô xin cáo từ. Hai ngày nữa, Cô trong hoàng cung xin đợi Minh vương phi người đại giá.”

“Tốt, thái tử điện hạ đi thông thả.” Bước chân nhẹ nhàng đưa hân tới cửa, nhìn xem người này đi xa, Hạ Mộng lông mày lại không nhịn mà nhíu chặt - -

Nàng có một loại cảm giác: vị thái tử điện hạ, cũng không phải là nhân vật dễ đối phó.

210. Chương 211: Nhẹ Nhàng Linh Hoạt Phản Kích

Cái gọi là gặp mặt trong hoàng cung kỳ thật là mượn việc yến tiệc mừng thọ lão hoàng đế để sứ giả các quốc gia tại hậu viện hoàng cung mở yến tiệc nhỏ.

Coi như là cơ hội trao đổi tình cảm với nhau.

Không lâu sau sẽ cử hành đại yến ban ngày, thái tử điện hạ tự thân đến mời tất cả sứ giả. Hoàng tử cũng rời rít trình diện, nhưng có một người duy nhất mang theo nữ quyến tới đây là Hoàng Phủ Nam Ninh. Đoàn người kể từ khi xuất hiện đã bắt đầu làm ọi người chú ý. Huống chi mấy ngày trước, chuyện còn rõ mồn một ngay trước mắt. Nên khi thấy bọn họ xuất hiện, có người bắt đầu xì xào bàn tán bên này.

Hoàng Phủ Nam Ninh tất nhiên là không cảm thấy gì cả, vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía trước.

Hạ Mộng cùng Nam Vân công chúa cúi đầu làm tròn bổn phận tiểu nữ nhân nhu thuận mềm mại. Nhưng Nam Vân công chúa lại có hơi bất đồng, nàng vừa tiến đến liền bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, xem xong rồi nàng nhin không được đẩy đẩy Hạ Mộng: “Tứ tẩu bọn họ đều đang ngó tẩu xem thế nào đấy!”

Nói nhảm, chuyện mấy ngày trước xảy ra còn nóng hổi. Hiện tại lại gặp được nàng, những người này đương nhiên đều coi nàng như nhân vật truyền kỳ rồi.

Khóe miệng giật nhẹ, Hạ Mộng nhỏ giọng nói: “Có lời gì lát nói sau.”

“A”. Ngoan ngoãn ngậm miệng, Nam Vân công chúa cúi đầu bước tiếp theo sau Hoàng Phủ Nam Ninh.

“Ha ha... Minh Vương gia, các người rốt cuộc đã tới. Chúng ta chờ các vị đã lâu.” Khi bọn họ xuất hiện, thái tử điện hạ liền chủ động tiến lên chào đón.

Hoàng Phủ Nam Ninh hơi gật đầu: “Vương phi của bản vương tay bị tổn thương còn chưa khỏe, nên nàng dùng thuốc xong mới ra cửa.”

“A! Thì ra là vậy!” Vội vàng gật đầu, thái tử điện hạ nhìn lại hướng Hạ Mộng bên này. “Minh Vương phi, Nam Vân công chúa các người ở chỗ này đã quen chưa?”

Hạ Mộng lập tức mỉm cười đáp: “Đa tạ thái tử điện hạ quan tâm, cũng không tệ lắm.”

“Vây là tốt rồi.” Gật gật đầu, ánh mắt thái tử điện hạ lại rơi trên người Hạ Mộng. “Vài ngày không gặp cũng không biết vết thương trên người Minh Vương Phi đã đỡ chưa?”

“Khá hơn nhiều, cảm ơn thái tử điện hạ quan tâm.”

“Ừ! Khá hơn nhiều là tốt rồi.” Trên mặt nặn ra một nụ cười, ánh mắt thái tử điện hạ trên người nàng mới lưu luyến rời đi.

Lông mày Hạ Mộng nhện không được nhăn lại, - - Nam nhân này đang làm gì, nàng có cái gì đáng giá hẳn phải quan sát à?

Thái tử điện hạ tiếp tục cười, lập tức đưa mắt hướng trên người nàng đảo qua: “Đúng rồi Minh Vương phi, Nam Vân công chúa, hôm nay đặc biệt mời đến không ít hoàng phi quý phụ để cho hai người quen biết, hi vọng mọi người có thể vui vẻ, tự nhiên.”

Phải không?

Chỉ sợ có những nữ nhân này các nàng mới không được tự nhiên đấy.

Khẽ mỉm cười, Hạ Mộng ngẩng đầu lên: “Đa tạ thái tử điện hạ quan tâm.”

“Ha ha Minh Vương phi thật sự quá đa lễ.” Cười đến rạng rỡ, thái tử điện hạ chợt xoay người: “Ái phi.”

“Điện hạ.” Lập tức một nữ nhân nhu mì điềm đạm xuất hiện từ phía sau.

Nàng ngũ quan xinh đẹp, khí chất thanh nhã, búi tóc được sử dụng một dải tơ lụa, tất nhiên là không cần phải nói, từ xa nhìn lại toàn thân đều lộ ra một loại khí chất cao nhã vừa nhìn chính là xuất thân danh môn tiểu thư khuê các.

“Minh Vương phi, vị này là thái tử phi. Hiện tại, Minh Vương gia cùng ta qua bên kia trò chuyện chốc lát. Nàng sẽ dẫn người cùng các nữ quyến đi thăm quan.”

“Tốt.” Vội vàng gật đầu, Hạ Mộng đối với thái tử phi hành lễ: “Thái tử phi.”

Nam Vân công chúa cũng đi theo hành lễ.

Thái tử phi cũng vội vàng đáp lễ: “Minh Vương phi, Nam Vân công chúa, hai vị mời đi theo ta.”

“Tốt.” Gật đầu, Hạ Mộng lại đối với Hoàng Phủ Nam Ninh hành lễ: “Vương gia, chúng ta đi trước.”

“Ừ ”

Sau khi Nam Vân công chúa cùng Hạ Mộng đi theo thái tử phi, Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn đưa mắt nhìn theo hướng đi của các nàng một lúc lâu mà không nói gì.

“Minh Vương gia!” Sau đó chính thái tử điện hạ phải cúi đầu lên tiếng trước.

“Ừ!” Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng quay đầu.

“Minh Vương phi đã đi rồi. Chúng ta cũng nên đi thôi, hoàng tử các quốc gia khác đang ở bên kia chờ!”

“A... tốt!” Gật đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh bắt đầu thu hồi ánh mắt.

Nhìn thấy trong mắt hắn mang vài phần băn khoăn, thái tử điện hạ nhẹ nhàng cười một tiếng: “Ha ha, Minh Vương gia ngài cứ yên tâm đi. Có ái phi, Minh Vương phi sẽ không có việc gì!”

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức cười một tiếng: “Ai nói bản vương lo lắng nàng xảy ra chuyện?”

“Đúng vậy, ta quên mất!” Thái tử điện hạ lập tức cười: “Minh Vương phi nàng vốn cũng không phải là người dễ bị khi dễ.”

Nghe vậy Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt chợt trầm xuống.

Không biết xảy ra chuyện gì, nhưng người nam nhân trước mắt này làm hắn cảm thấy thật không vừa mắt. Đặc biệt là khóe miệng hắn còn mang theo ý cười thâm trầm.

Quay đầu hít sâu một cái, hần chủ động mở rộng bước chân: “Không phải nói bọn họ chờ bản vương sao? Đi thôi!”

“Tốt!” Không ngừng gật đầu, thái tử điện hạ xoay người: “Minh Vương gia thỉnh đi bên này!”

== ta là đường ranh giới ==

Tiểu bạch thổ bị vây

Đi theo thái tử phi không bao lâu, các nàng liền bị dẫn tới một khu vực sắc màu rực rỡ. Nhưng lại có một ít quý phụ nhân ăn mặc cùng trang điểm xinh đẹp xuất hiện.

“Nha đến đây ”

Cũng không biết ai thấp giọng hô, các nàng xúm lại cùng nhau vừa nói vừa cười. Đám phụ nhân liền lập tức thu hồi thanh âm đồng loạt đưa mắt phóng tới đây.

“Tứ tẩu!” Nam Vân công chúa thân thể run lên, vội vàng trốn sau lưng Hạ Mộng: “Ánh mắt của các nàng thật đáng sợ!”

Hạ Mộng mỉm cười dắt tay nàng lôi nàng đi ra: “Yên tâm không có chuyện gì!” Những người này đều là hướng về phía nàng. Còn tiểu cô nương này ngược lại không có cừu hận gì.

Chậm rãi bước tới chỗ những quý phụ nhân.

“Minh Vương phi, vị này là Đường Quý phi, vị này là Lý Thục phi, vị này là Vương Hiền phi. Các nàng là mẫu hậu phái tới tiếp đãi người. Hôm nay mẫu hậu vì muốn vào miếu lễ tạ thần, cho nên không thể tự mình tới đón. Mẫu hậu bảo ta thay nàng hướng người bồi!” Mang theo các nàng đi đến trước mặt, thái tử phi bắt đầu giới thiệu: “Nàng là Nhị vương phi, nàng là Tam vương phi, nàng đây là phu nhân tể tướng, vị này là Hiền Đức phu nhân, vị này là...”

Cái này phi, cái kia phi, phu nhân này, phu nhân kia. Dù sao có vẻ các nàng rất nổi danh. Nhìn qua từ từ thể thật đúng là đủ nhận xét.

Nếu người ta đã đặt mặt mũi như thế thì Hạ Mộng nàng cũng nên mỉm cười đối lại với các nàng.

Nhưng là đến khi chào xong rồi ngồi xuống nhận trà cung nữ đưa lên, vị thân phận cao quý nhất Đường Quý phi liền mới chủ động lên tiếng: “Thật không nghĩ tới Minh Vương phi thoát nhìn thật là điềm đạm, nhu thuận. Trước chưa thấy người, ta còn không biết người rốt cuộc có bộ dạng gì nữa ấy chứ.”

Tại trong tiềm thức các nàng nhất định cho rằng nàng cao lớn thô kệch, diện mục dữ tợn giống như nam nhân, nếu không sao có thể dùng roi làm Bích Vân công chúa khóc lớn khi ở Kim Loan điện như vậy, hơn thế nữa còn ngay tại trước mặt mọi người lớn mật cùng Hoàng Thượng giảng co?

“Đúng vậy! Minh Vương gia tuổi gần hai mươi cũng không có thành hôn. Từ nhỏ đối với nữ nhi, sắc mặt không chút thay đổi. Lại liên tục nghe nói Minh Vương gia không hợp ý cô nương nào, chúng ta còn tưởng rằng Vương gia đời này cũng sẽ không thành thân. Thật không nghĩ đến một năm trước, truyền đến tin tức Vương gia thành thân. Đây thật đúng là dọa chúng ta một tiếng!” Bên cạnh Thục Phi nương nương... Nàng họ gì Hạ Mộng đã quên, vội vàng nói tiếp.

Hiền phi theo sát mà lên: “Ha ha! Nói thật chúng ta còn đang suy nghĩ rốt cuộc là cô nương như thế nào có thể làm cho Minh Vương gia nguyện ý cưới trở về đây. Hôm nay rốt cuộc chúng ta đã được gặp.”

Mà điều này khiến các nàng đều thất vọng. Không xinh đẹp bằng Bích Vân công chúa, không có thân thể hiền hách, lại thành công bắt tâm Hoàng Phủ Nam Ninh làm tù binh, khiến hần cam tâm tình nguyện vì nàng ta. Trong lòng các nàng hiện tại đều vì Bích Vân công chúa mà bất bình.

Trong nội tâm Hạ Mộng oán thầm, ngoài mặt giống như không có gì xảy ra, chỉ hướng các nàng tươi cười: “Tiểu nữ tử ta được Vương gia chọn từ bữa tiệc tuyển phi. Sau khi gặp nhau, vương gia liền quyết định cưới, hết thấy mọi quyền quyết định đều trong tay vương gia. Ta bất quá cũng chỉ là một tiểu nữ tử nhu nhược mà thôi!”

“Có phải là nhu nhược hay không chúng ta làm sao biết được nha!” Lắc đầu, nữ nhân này là... Nàng là cái gì phi, còn là cái gì phu nhân. Hạ Mộng đã hoàn toàn không nhớ rõ!

Nháy mắt mấy cái, Hạ Mộng lộ ra vẻ mặt vô tội!

Cũng có người gật đầu theo: “Đúng vậy đó, nữ nhân có thể làm cho Minh Vương gia thích, nhất định là rất có bản lĩnh!”

Những nữ nhân khác cũng vội vàng gật đầu phụ họa. Vài chục ánh mắt tựa như đèn pha phóng đến trên người nàng tựa hồ muốn đem người nàng chiếu thành trong suốt, thuận tiện cũng có thể thấy rõ nàng rốt cuộc có hoa chiêu gì mà đem Hoàng Phủ Nam Ninh chế phục!

Nhưng Hạ Mộng vẫn tiếp tục giữ vững nụ cười trên mặt: “Nói đến bản lĩnh, tiểu nữ thật không có. Hơn nữa so với các vị ở đây, ta tuổi còn trẻ, lại xuất thân bình thường. Cho dù có một chút ít bản lĩnh, ở trước mặt mọi người cũng không đáng giá được nhắc tới!”

“Ha ha... Minh Vương phi sao người lại nói như vậy chứ! Chỉ bằng người có thể bắt được tim Minh Vương gia, bản lĩnh này cũng đã không nhỏ rồi. Ba năm trước, chúng ta không biết đã đưa ra cho Bích Vân công chúa bao nhiêu chủ ý, nhưng cuối cùng nàng cũng không thể làm cho Minh Vương gia dao động chút nào!”

Rất tốt có người không đánh đã khai - - rất khớp với dự đoán của nàng! Những nữ nhân này đều đứng ở phe Bích Vân công chúa.

Lập tức có người phát hiện người này dùng từ không ổn, vội vàng đẩy đẩy nàng: “Muội nói cái gì thế?”

“Nha ta...” Người nói chuyện ngẩn ra, vẻ mặt mờ mịt.

Hạ Mộng vội vàng cười nói: “Không có gì! Bích Vân công chúa là nữ nhi Hoàng Thượng sủng ái nhất. Nàng thích Vương gia, muốn gả cho Vương gia. Thân là trưởng bối của nàng, mọi người vì công chúa tận tâm tận lực bày mưu tính kế cũng là chuyện đương nhiên. Đều là chuyện đã qua nói một chút cũng không sao. Càng thể hiện mọi người đối với Bích Vân công chúa là vô cùng yêu thương!”

“Đúng đúng đúng! Đều là chuyện đã qua. Kỳ thật đã không còn gì để nói. Dù gì, Minh vương gia cũng đã cưới Minh vương phi mà, không phải sao?” Liền vội vàng gật đầu, người tự biết nói bấy vội vàng bổ túc thêm.

Buổi nói chuyện tự nhiên chuyển thành buổi trấn an nhóm người này. Bất quá vẫn có vài người tâm tư thâm trầm hiểu biết, cho nên ánh mắt nhìn Hạ Mộng càng thêm thâm thúy.

“Minh vương phi!” Ngừng một chút, một vị phu nhân lại mở miệng.

Hạ Mộng lập tức quay đầu: “Ừ! Xin hỏi có chuyện gì không?”

“Minh vương phi, chúng ta biết được vài ngày trước, Bích Vân công chúa làm một số chuyện với người có phần quá. Nàng có chỗ không đúng, nhưng người lại dùng roi đánh nàng, khiến nàng trước mặt sứ giả nhiều quốc gia mất mặt. Điều này đích xác là không được đó nha!”

Ha ha... Phía trước khách sáo nhiều như vậy, hiện tại các nàng rốt cục đi vào chính đề rồi sao.

Vội vàng cúi đầu, Hạ Mộng nói cực thấp: “Kỳ thật ta cũng biết ngày đó phản ứng của ta là quá khích. Sau khi trở về ta cũng nghiêm túc tỉnh lại. Quả đúng là làm mất mặt Bích Vân công chúa, là ta không đúng, ta nghĩ nếu như có cơ hội, ta nhất định tìm công chúa hướng nàng nói lời xin lỗi!”

“Ai! Kỳ thật công chúa cũng có chỗ không đúng. Nàng cũng cần nhận lỗi với người!” Liền vội vàng gật đầu, người nào đó giống như khoan hồng độ lượng nói.

Nhưng chỉ là thấy cần mà thôi, khẳng định nàng sẽ không làm như vậy.

Hạ Mộng trong nội tâm cười lạnh: “Này không cần, mới vừa đến chỗ mọi người, ta vốn nên biết quy củ... Ai... chuyện cũng đã xảy ra, việc hiện tại ta muốn làm chính là hướng Bích Vân công chúa nói lời xin lỗi, hi vọng nàng bất kể hiềm khích lúc trước, không vì vậy mà phá hư ấn tượng đối với vương triều Phượng Tường chúng ta.”

“Ha ha nếu như Minh vương phi thật lòng nghĩ hướng công chúa nói xin lỗi ta có thể vì người giúp đỡ!” Rốt cục đã lâu không nói lời nào, thái tử phi đã đứng dậy.

“Phải không?” Lập tức đưa ra khuôn mặt ngạc nhiên mừng rỡ, Hạ Mộng nhìn về phía nàng: “Kia thật sự là quá tốt!”

“Ừ công chúa hôm nay đang trong tầm cung tỉnh dưỡng. Sáng sớm, hoàng hậu nương nương muốn mang nàng cùng vào miếu giải sầu, nàng không đi. Hiện tại nếu như Minh vương phi người hướng công chúa nói lời xin lỗi, nàng ắt hẳn sẽ rất vui!”

Tốt! Người ta ngay cả đường đều trải tốt. Xem ra chính mình không đi không được.

Vội vàng gạt đầu, Hạ Mộng đứng dậy: “Tốt lắm, đông dài không bằng hành động. Chúng ta bây giờ hãy đi đi.”

“Tốt.” Nghe vậy trên mặt thái tử phi cũng mang theo ý cười: “Minh vương phi người thực thông tình đạt lý!”

Không phải là nàng thông tình đạt lý mà các nàng nhiều người như vậy cùng chung bức hiếp nàng, có thể phản kháng sao? Hạ Mộng khóe miệng giật nhẹ.

“Như vậy hiện tại chúng ta cùng đi với Minh vương phi. Chúng ta nhiều người như vậy, chắc hẳn công chúa cũng sẽ không khiến Minh vương phi khó xử!” Đường Quý phi cầm đầu vội vàng đứng lên nhiệt tâm đề nghị.

Những người khác cũng rối rít đứng dậy: “Tốt tốt mọi người cùng nhau đi nào.”

Ha ha cùng đi xem náo nhiệt, cũng để Bích Vân công chúa trước mặt nhiều người vợ vết mặt mũi về, có phải hay không? Hạ Mộng lạnh lùng cười một tiếng: “Vậy thì vất vả mọi người, ta ở đây hướng chư vị cảm tạ!”

“Không cần khách khí! Việc này là chúng ta phải làm mà!” Vội vàng khoát tay, một đám quý phụ nhân cười đến run rẩy hết cả người.

Thái tử phi cũng đứng dậy: “Đã như vậy, Minh vương phi chúng ta đi thôi!”

“Tốt!”

“Đến đến, mọi người mau đứng lên. Chúng ta cùng đi đến chỗ Bích Vân công chúa.” Người phía sau cũng vội vàng theo đại đội nhân mã hướng hoàng cung đi.

Chỉ là mới đi không xa các nàng chợt nghe - -

“Gâu gâu gâu uông...”

Vài tiếng chó sủa vang dội, một đám nữ nhân vội dừng bước, sắc mặt trở nên trắng phờ phạc.

“Thập Lục hoàng tử, hẳn tại sao lại ở chỗ này?”

Thập Lục hoàng tử? Nháy mắt mấy cái Hạ Mộng không hiểu.

Nam Vân công chúa vội vàng kéo kéo nàng: “Tứ tẩu, Thập Lục hoàng tử là nhân vật đặc biệt nhất. Bởi vì là con nhỏ nhất của hoàng đế cho nên ngoại trừ Bích Vân công chúa, hẳn được sủng ái nhất! Từ nhỏ đến lớn, hẳn có thể tùy ý làm càn mà ngay cả hoàng đế cũng ít khi nào khiển trách hẳn vài câu. Hẳn còn nuôi một con chó bự hù chết người. Nghe nói từ nhỏ đến trưởng thành tính tình cũng như hẳn cực kỳ bạo lực. Hơn nữa chỉ nghe lời hẳn. Hẳn bảo cấm ai liên can. Trước đã có thật nhiều người bị cắn chết tươi.”

Như vậy sao!

Nghe nói như thế Hạ Mộng lại nhin không được muốn cười!

Vị này là Thập Lục hoàng tử. Hẳn chắc cũng đã sớm an bài tốt nha. Khiến một đám nữ nhân tiến hành tâm lý với nàng bức hiếp. Sau đến phiên hẳn tới đe dọa tâm lý nàng sao?

Mới chỉ chớp mắt, công phu trong truyền thuyết, Thập Lục hoàng tử cùng thú cưng của mình đã đến.

“Lưng trông ”

Lập tức vang dội tiếng chó sủa, cơ hồ làm diếc lỗ tai.

Một thân ăn mặc anh tư tấp sảng Thập Lục hoàng tử, phía trước hai gã thái giám, đồng tâm hiệp lực lôi kéo một con chó bự ở phía sau. Bất quá hai người bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng cùng con chó này bảo trì thể lực ngang nhau, tư thế thỉnh thoảng còn bị nó lôi kéo lên phía trước.

“Tham kiến Thập Lục hoàng tử!”

Nhìn thấy hần xuất hiện, một đám nữ nhân - - ngoại trừ thái tử phi cùng Hạ Mộng cùng Nam Vân công chúa - - rối rít hạ bái.

“Tất cả đứng lên đi!” Khoát khoát tay, hoàng tử trẻ tuổi vẻ mặt ngạo mạn.

Hần thoát nhìn mới mười hai mười ba tuổi, ngũ quan cùng thái tử điện hạ rất giống, chỉ là thần thái tựa hồ kiêu căng chút ít. Hơn nữa tràn ngập quanh người hắn, là khí tức kiêu căng quả thực sắp nghịch thiên. Đứa nhỏ này là bị nuông chiều quá độ.

Đứng giữa một đám nữ nhân cúi đầu, - - hơn nữa còn là cái mặt lạ hoắc, Hạ Mộng rất nhanh liền hấp dẫn chú ý của hoàng tử.

“Người chính là người Phụng Tường vương triều, cái gì Minh vương phi?” Lập tức lững thững tiến lên, hần cà lơ phát phơ hỏi.

“Đúng vậy thập lục đệ!” Thái tử phi vội vàng cười trả lời.

Nhưng khuôn mặt nàng tươi cười lại khiến Thập Lục hoàng tử mắt lạnh lại: “Ta đang hỏi nàng, người cướp lời làm cái gì?”

Thái tử phi khuôn mặt tươi cười cứng đờ: “Thập lục đệ ta...”

“Đúng là ta!” Lập tức Hạ Mộng cướp trả lời, đối với hần cũng khẽ cúi người “Xin chào Thập Lục hoàng tử!”

“Hừ!”

Đáp lại nàng là một tiếng phát ra càng thêm kiêu căng. Thập Lục hoàng tử mắt lạnh nhìn nàng hạ bái thậm chí ngay cả miễn lễ cũng không nói. Vốn định để nàng liên tục bảo trì cái tư thế này.

Nhẹ nhàng cười một tiếng. Nếu đã hần không nói, Hạ Mộng liền từ từ thẳng đứng lên.

Thập Lục hoàng tử vừa thấy lập tức khó chịu: “Ta còn chưa bảo người đứng lên, người nâng tới làm gì?”

“Ta đối với người thỉnh an. Nếu Thập Lục hoàng tử người cũng hừ một tiếng, vậy bày tỏ người đã đáp lại ta chào. Đã như vậy, ta chẳng lẽ không nên đứng lên sao?” Mỉm cười, Hạ Mộng ung dung ứng đối.

Thập Lục hoàng tử sắc mặt trầm xuống: “Đây là giải thích của người?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ nói nếu như Thập Lục hoàng tử người không nói, ta phải liên tục đối người hành lễ sao? Thập Lục hoàng tử người là hoàng tử Hoàng Thượng thương yêu nhất tại quý quốc, hoàng thượng chắc hẳn sẽ không như vậy đối đãi khách như vậy!” Tiếp tục mỉm cười, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng nói.

“Ta...” Thoáng cái liền bị lời nàng khiến nghẹn, Thập Lục hoàng tử nhẩn mi lại: “Ta không cùng người nói cái này. Ta hỏi người, vài ngày trước chính người đánh Lục tỷ, còn ép buộc nàng, làm mất thể diện của nàng cùng phụ hoàng ta tại Kim Loan điện. Có đúng hay không?”

Xem ra hần đến vì cha mình và tỷ tỷ đòi lại công đạo. Hạ Mộng nhin không được muốn cười.

Công đạo nha. Rốt cuộc cái gì mới gọi là công đạo?

“Thập Lục hoàng tử, lời ấy sai rồi. Vài ngày trước, ta cùng Bích Vân công chúa một câu không hợp, phát sinh xung đột. Nhưng chuyện đã qua, Hoàng Thượng cũng đáp ứng sẽ không truy cứu nữa!”

“Bất quá là người ỷ vào lúc đó nhiều người như vậy, phụ hoàng không tiện phát tác. Chỉ có thể đồng ý với người. Nhưng phụ hoàng đáp ứng không truy cứu, nhưng ta thì không. Ta hôm nay tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.”

Ha ha quả nhiên là đứa bé nói chuyện nhanh mồm nhanh miệng thoảng cái liền vào chủ đề, không có lãng phí. Hạ Mộng thật cao hứng.

Nhưng trên mặt nàng cũng chỉ hiện ra vài phần e ngại: “Thập Lục hoàng tử người là đang nói những chuyện đã qua. Hơn nữa, hiện tại ta đang định đi về phía Bích Vân công chúa xin lỗi!”

“Xin lỗi có ích lợi gì? Lục tỷ đã thương tâm nhiều ngày như vậy. Người dự định như thế nào đền bù nàng? Trước mặt mọi người bị cười nhạo. Người như thế nào đền bù? Người cho rằng người nói lời xin lỗi là được sao?” Hừ lạnh, Thập Lục hoàng tử ánh mắt mau làm nàng tươi sống giết chết.

“Thập lục đệ!” Nghe vậy thái tử phi nhướn mày nhẹ nhàng chen vào nói: “Người đừng nói như vậy. Nếu phụ hoàng đã nói không truy cứu nữa, Minh vương phi cũng thật tâm thật ý đến xin lỗi Bích Vân, người cũng đừng truy cứu nữa!”

“Hừ! Không truy cứu. Đây là thứ đàn bà khiến nước chúng ta bị ảnh hưởng mặt mũi. Ta nhất định phải giúp phụ hoàng lấy lại mặt mũi!”

“Thập lục đệ!” Thái tử phi sắc mặt khê biến, vội vàng thấp giọng hô.

Thập Lục hoàng tử lại lạnh lùng quét về phía các nàng: “Hiện tại, các người còn có cơ hội chạy trốn. Lát sẽ không còn nữa đâu!”

Hắn... Lời này có ý gì?

Hạ Mộng còn đang buồn bực. Các quý phụ nhân sau lưng nàng chợt phát liên tiếp kinh hô, sau đó nhấc váy, bất chấp hình tượng các nàng xoay người bỏ chạy không còn bóng dáng.

Không tới mười giây đồng hồ, hiện trường chỉ còn Hạ Mộng, thái tử phi, Nam Vân công chúa cùng Thập Lục hoàng tử cùng chó của hắn và thái giám giữ chó.

“Thái tử phi, người còn không đi?” Thấy thế Thập Lục hoàng tử sắc mặt tựa hồ không hài lòng.

Thái tử phi lắc đầu “Thập lục đệ, người không nên như vậy!”

Thập Lục hoàng tử hừ lạnh: “Người đã không đi thì đừng trách ta không khách khí!” Liền vung tay lên: “Thả chó!”

“Dạ!”

Thái giám lập tức buông tay liền nghe được - -

“Lưng trông ”

Hai tiếng kêu đinh tai nhức, đại cầu mở miệng to như chậu máu gầm thét, hướng Hạ Mộng bên này đánh tới. Hàm răng bén nhọn dưới ánh mặt trời phản xạ chói mắt, thân thể hùng tráng đứng lên so với nam tử trưởng thành còn cao hơn. Khi nó nhào lên, mặt đất bị chấn động, có thể thấy con chó này lực lượng có bao nhiêu. Nếu như bị nhào tới chỉ sợ mạng nhỏ cũng khó bảo vệ.

“AAA!”

Vừa thấy như thế thái tử phi bị hù dọa, mặt tái đi, vội vàng trốn qua một bên.

Nam Vân công chúa cũng bị hù dọa, không dám động một chút, chỉ có thể kêu to - - “Tứ tẩu!”

Hạ Mộng vội vàng quay đầu lại, đẩy nàng ra, chính mình cũng hướng bên cạnh tránh thoát đại cầu bổ nhào tới.

“A! Nhìn không ra nữ nhân này còn có chút bản lĩnh!” Thấy thế Thập Lục hoàng tử mâu quang trầm xuống sắc mặt thật không tốt!

Lại vung tay lên! “Đại hắc lên cho ta. Cắn chết nữ nhân này!”

“Lưng trông!”

Lập tức đại cầu gầm thét lớn, móng vuốt bén nhọn thẳng hướng Hạ Mộng bên này quét tới.

Hạ Mộng vừa thấy xoay người bỏ chạy.

“Lưng trống!” Đại cẩu đương nhiên không tha vội vàng đuổi tới!

“Tứ tẩu!”

Thấy thế Nam Vân công chúa bị hù dọa, sắc mặt trắng bệch vội vàng theo đuôi!

“Ha ha ha!” Thập Lục hoàng tử lại cất tiếng cười to: “Ta xem người chạy trốn nơi đâu. Mặc kệ chạy đến đâu, người hãy chờ chết đi!”

“Thập lục đệ, chuyện còn chưa tới cuối cùng. Người không được phán đoán suy luận!” Chợt thanh âm nhu nhu của thái tử phi nhẹ nhàng cắt đứt tiếng hân cười.

Thập Lục hoàng tử khinh thường bĩu môi: “Mặc kệ đến đâu. Cuối cùng nhất định là đại hắc thắng. Nữ nhân này, đại hắc không đem nàng xé thành mảnh nhỏ, nàng đi đốt cao hương đi!” Dứt lời lần nữa cười ha ha!

Thái tử phi lại nhíu mày: “Thập lục đệ, nếu như đại hắc thật sự đem nàng như thế, người dự định như thế nào hướng Minh Vương gia hỏi đáp?”

“Hỏi đáp người nào đều chết hết! Bọn họ có thể so ta không bằng một nữ nhân sao? Cùng lắm thì chúng ta đền bọn họ là được!”

Ai!

Nghe lời ấy, thái tử phi quay đầu ra thở dài một tiếng.

Thập Lục hoàng tử lập tức xoay đầu: “Người đâu mời Lục hoàng tử ra, ta muốn để nàng tận mắt nhìn thấy kết cục của nữ nhân này!” Sau đó liền mở rộng bước chân: “Thái tử phi đi thôi, mọi người cùng nhau đi xem nữ nhân kia. Đây là kết cục của kẻ đắc tội ta!”

“Thập lục đệ...”

Thấy hân dương dương đắc ý, thái tử phi lông mày nhăn càng chặt hơn.

Vội vàng đi theo hân, chỉ thấy Nam Vân công chúa ngồi dưới đất khóc đến thương tâm.

Chạy nhanh đỡ nàng dậy: “Nam Vân công chúa, Minh vương phi đâu?”

“Tứ tẩu... Tứ tẩu bị con chó kia đuổi theo, ta đuổi không kịp bọn họ, còn bị đau chân ô ô ô... Ta thật vô dụng, thời khắc mấu chốt không giúp được Tứ tẩu, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng... Nàng... Ô...”

“Không biết bị đuổi đi đâu?”

Nghe vậy Thập Lục hoàng tử cười đến đắc ý!

Theo hướng Nam Vân công chúa chỉ, nhìn sang phát hiện phía trước là một lùm cây to, đây là địa bàn của bọn họ. Chỗ đó là địa phương nào, bọn họ tự nhiên nhớ kỹ trong lòng.

“Cho rằng trốn tới đó liền an toàn sao? Nằm mơ!” Khóe miệng kéo nhẹ, Thập Lục hoàng tử nhẹ trào một tiếng.

Liền đứng nguyên tại chỗ, khóe miệng hân cười một cái cười kiên nhẫn, chờ đợi tiếng kêu nữ nhân thảm thiết vang lên.

Nhưng là không có!

Rất kỳ quái!

Hân chỉ nghe liên tiếp ào ào tiếng rít - - hô phong! Xem mặt trời trên đỉnh đầu sáng lạn, không có gió lớn nha!

Pằng!

Lập tức một thanh âm giòn vang tựa như roi đánh trên cơ thể người, hơn nữa thập phần vang dội, nghe được không nhịn được thân thể run một cái!

Chuyện gì xảy ra?

Thập Lục hoàng tử mày nhăn lại.

Ba ba ba.

Lập tức liên tiếp truyền đến một tiếng càng thêm vang dội

“Gâu gâu gâu uông! ”

Sau đó tiếng cẩu nhi sữa truyền đến nhưng lại không giống lúc giương nanh múa vuốt.

Ba ba ba...

Lại một trận tiên thanh ít nhất kéo dài mười tiếng vang dội. Nếu như là đánh trên cơ thể người, chỉ sợ da thịt đều nát tươm.

“Gâu gâu gâu uông ”

Cẩu nhi càng kịch liệt sữa lần nữa. Ngày càng có vẻ thống khổ, còn có một hệ liệt quái dị thanh âm hỗn hợp, tiên thanh đau nhức, tất cả truyền ra tựa hồ não nhiệt cực kỳ.

Nhưng từ đầu đến cuối bọn họ đều không có nghe thấy Hạ Mộng kêu thảm thiết!

Chuyện gì xảy ra?

Nữ nhân kia sợ ngây người hay là đã bị cắn đứt cổ họng kêu không được?

Ba ba ba!

“Gâu gâu gâu!”

Roi cùng tiếng chó kêu liên tục không ngừng. Chuyện tựa hồ trở nên càng ngày càng quỷ dị. Thập Lục hoàng tử không chịu nổi, vội vàng mở rộng bước chân: “Chuyện gì xảy ra? Mau qua tới xem một chút!”

Mới vừa động gọi liền nghe một cái tiếng vang kinh thiên động địa. Lùm cây bị phá khai, một bóng đen to lớn từ trong bụi cây vọt ra thiếu chút nữa đụng vào hắn.

“Đại hắc!”

Vội vàng lui về phía sau vài bước, khi nhìn thấy thứ xuất hiện ở trước mắt, Thập Lục hoàng tử đột nhiên cả kinh.

“Ô ô...”

Tiếng kêu trong miệng đại cẩu, phát ra cú đầu nức nở nghẹn ngào liên tục đi vào chủ nhân bên cạnh

Trên người nó, Thập Lục hoàng tử nhìn thấy vô số vết thương, cơ hồ mỗi vết đều đâm rách da, đem thịt đỏ tươi bên trong phóng thích ra. Không ít địa phương còn ồ ồ chảy máu tươi, thoát nhìn quả thực nhìn thấy mà giật mình!

Thập Lục hoàng tử cũng bị giật mình!

“Đại hắc! Chuyện gì xảy ra? Ai dám đối với ngươi nặng tay như vậy?”

“Ta!”

Lập tức một tiếng hô vang lên! Một thân ảnh yếu đuối buông roi từ lùm cây chạy ra.

“Là người?” Nhìn thấy người, Thập Lục hoàng tử sắc mặt mạnh mẽ trầm xuống.

Nữ nhân trước mắt này, không phải là hắc hạ lệnh để đại cẩu đi cắn chết Hạ Mộng sao? Nhưng nàng hoàn hảo không tổn hao gì từ nơi nào chạy ra? Hơn nữa... Nữ nhân này tựa hồ bộ dáng mình lần đầu tiên nhìn thấy có chút bất đồng – Quân áo tơ lụa sớm bị xé thành thất linh bát lạc, váy biến thành một cái quần khiến hành động của nàng càng thêm linh hoạt tự nhiên. Trên đầu, trâm cài tóc tinh xảo v.v.. cũng không biết đi nơi nào, một đầu tóc đen rủ xuống theo nàng qua lại lắc trái lắc phải cho nàng tăng thêm không ít khí thế. Mà mặt của nàng... Một đôi con ngươi sáng rỡ chột bắn tán loạn ra lệ quang hung ác. Tứ chi mở

rộng, bước nhanh, hướng bọn họ bên này đi tới. Bước chân kiên tráng, tứ chi linh hoạt, nhất cử nhất động tựa hồ ẩn chứa mạnh mẽ lực đạo.

Nữ nhân này nàng thật sự là Hạ Mộng của năm phút đồng hồ trước, tiểu nữ nhân nhu nhu nhược nhược sao?

“Tứ tẩu!” Nhìn thấy nàng, Nam Vân công chúa mừng rỡ vội vàng kêu to chạy tới.

“Ô ô...”

Khi nhìn thấy sự xuất hiện của nàng, đại cầu lập tức bắt đầu ô ô khê khê, xoay người muốn bỏ chạy.

Nhưng là - -

Pằng!

Một thanh âm vang dội vang lên, trút trên mặt đất. Hạ Mộng khê quát một tiếng: “Tới đây!”

“Ô ô...”

Thấp giọng kêu, đại cầu ngoan ngoãn thay đổi phương hướng hướng bò qua phía nàng.

“Đại hắc!”

Vừa thấy như thế, Thập Lục hoàng tử sắc mặt lại thay đổi.

“Người mau tới đây! Đã quên chủ tử là ai rồi hả?”

Từ từ ngẩng đầu nhìn phương đại cầu vừa muốn xoay người - -

Pằng!

Hung hăng quát vào trên người đại cầu: “Nằm xuống!”

“Ô ô”

Lập tức một tiếng nước nổ nện ngào kêu đau! Đại cầu đi tới một bước nhỏ, móng vuốt thu hồi ngoan ngoãn nằm sấp bên cạnh nàng, phục thấp bả vai, ô ô kêu kinh hoàng sợ hãi, chỉ kém không có lật bụng bày tỏ trung thành

Đây là?

Thấy thế Thập Lục hoàng tử cùng thái tử phi đều kinh ngạc, trợn to hai mắt. Căn bản nhận thức không ra nữ nhân này là ai.

“Người... Minh vương phi.” Thái tử phi thấp giọng kêu lên.

“Ừ?”

Mâu quang chuyển một cái, Hạ Mộng liếc nhìn nàng một cái.

Khóe mắt giờ lên, trong mắt nhu nhược sớm biến mất vô hình. Thay vào đó là sắc thái sáng trong, thoát nhìn như thể thông minh tinh nhuệ. Hiển nhiên không phải là nữ nhân có thể chọc được.

Thái tử phi lần nữa ngây ngẩn cả người.

Hiện tại mới phát hiện, bọn họ đều coi thường nàng ta rồi, hơn nữa còn là quá coi thường.

Thân thể nhịn không được run lên, một cảm giác ớn lạnh lan khắp toàn thân.

Nhìn xem, bộ dáng mấy người ngốc trệ. Hạ Mộng khóe miệng vén lên, hừ nhẹ một tiếng.

“Thập Lục hoàng tử, chó của ngươi quá không ngoan. Ta thay mặt ngươi dạy một trận. Ngươi có ý kiến gì không?”

“Người...”

Há mồm, Thập Lục hoàng tử thật vất vả mới tìm lại thanh âm của mình.

“Đại hắc!” Vội vàng, hắn lại trừng nhìn đại cầu đang dang hoàng nằm bên chân Hạ Mộng: “Người mau đứng lên cho ta, cần chết nữ nhân này”

“Ô ô...”

Chỉ nhìn hắn một cái, đại cầu phát ra thanh âm nức nở nghẹn ngào, động cũng không dám động một chút.

Hạ Mộng lại nhẹ nhàng cười một tiếng: “Như vậy xem ra, cần giáo huấn không chỉ có con chó này mà còn có Thập Lục hoàng tử người!”

“Người... Người muốn làm gì?”

Thân thể xoay, mình run lên. Thập Lục hoàng tử tay chân bắt đầu nhũn ra.

Hạ Mộng cười yếu ớt: “Gậy ông đập lưng ông nha. Đạo lý dễ hiểu như vậy, chẳng lẽ Thập Lục hoàng tử người không hiểu sao?”

“Người... Người dám!”

“Ha ha...” Hạ Mộng nhin không được cười ha hả: “Vì cái gì mà các người lại thích nói như vậy? Chẳng lẽ các người nghĩ các người cao cao tại thượng, không ai dám động các người sao?” Liền hất roi: “Đại hắc! Cần hắn!”

“Ô ô...”

Nghe vậy, đại cầu ngẩng đầu lên, tựa hồ có chút không cam lòng.

Hạ Mộng khoe miệng kéo, ra lại dùng lực hất roi: “Nếu không đi, quất người trước!”

“Lưng tròn”

Lập tức, đại cầu từ trên mặt đất bật lên, vọt tới trước mặt Thập Lục hoàng tử, một tay đụng hắn ngã.

“A! Cứu mạng!”

Chống đỡ không được, ngã xuống đất, Thập Lục hoàng tử vội giãy giụa, thấp giọng hô.

Hai móng vuốt đẩy ngã hắn trên mặt đất. Đại cầu miệng mở to, đầu lưỡi phun ra hô hấp nóng ướt từ cổ họng thổi ra, phun trên mặt Thập Lục hoàng tử, nước mắt ràn rụa.

“Ô ô ô cứu mạng. Người đâu mau cứu mạng. Đại hắc, hắn muốn cắn chết ta!”

“Thập Lục hoàng tử!”

Thấy thế, người bên cạnh hắn vội vàng muốn tiến lên.

Pằng!

Hạ Mộng lại đáp một cây roi trên mặt đất: “Đại hắc! Giải quyết bọn họ trước!”

“Lưng tròn!”

Đại cầu quay lại hù dọa, vài tên thái giám quay đầu cướp đường bỏ chạy!

“Các người... Các người... Trở lại!” Vừa thấy như thế, Thập Lục hoàng tử nước mắt chảy tràn càng hung, nghẹn ngào kêu to!

Hạ Mộng cười lạnh buông lỏng roi, từng bước từng bước đi về phía hắn.

Nàng bây giờ so với Thập Lục hoàng tử, tựa như nữ thần. Tựa hồ toàn thân đều bốc lửa, con người vô cùng sáng khiến người ta không dám nhìn thẳng. Khóe miệng khơi mào một nét cười lạnh càng khiến trong lòng hắn tóc gáy dựng thẳng.

Nhìn không được run lấy bầy, bản năng liền lật người muốn cùng nàng kéo dài khoảng cách.

Nhưng là tay chân vừa bò lên phía trước chưa được vài cái, hắn cảm giác vạt áo bị người dẫm lên không bò được.

Vừa quay đầu lại, phát hiện Hạ Mộng đã đi tới bên cạnh hắn. Lập tức trên khuôn mặt nhỏ nhắn huyết sắc toàn bộ rút đi, sắc trắng phờ phạc, phẳng phất như một tờ giấy trắng: “Người... Người muốn làm gì?”

“Người cứ nói đi, sổ sách chúng ta còn chưa tính xong đâu!” Ôn nhu cười nhẹ, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng nói.

Nàng nở nụ cười, Thập Lục hoàng tử lại khóc.

“Không cần... Không cần. Người nói gì đều đúng hết!” Run run nói không ra lời, hắn liền liều mạng động não, giải vây.

Đột nhiên phát hiện cho dù hắn đối mặt với hỉ nộ vô thường của Hoàng Phủ Nam Ninh cũng như đối mặt với vẻ bí hiểm từ Hạ Mộng cũng không sợ như lúc này. Cái gì mà ôn thuận, cái gì mà nhu hòa, đều là biểu hiện giả dối, nàng bây giờ mới lộ ra bộ mặt thật.

“Ta cũng đã lâu chưa từng vận động cao cường như vậy, mới động một chút mà đã mệt chết đi được!” Uốn éo cổ, Hạ Mộng lăm bắm oán trách, hai mắt dần dần nhắm lại.

“Bất quá...” Ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Khó được dịp người nhiệt tình như vậy, khoản nợ kia, hiện tại ta đã thỏa mãn, cũng nên trả lễ lại, để nó đến chơi với người, người nói có đúng hay không?”

“Không cần!” Thập Lục hoàng tử vội vàng hoảng sợ lắc đầu.

Vừa rồi đã được thấy năng lực của Hạ Mộng, hắn không hoài nghi chút nào, nàng nói được là làm được.

“Ừ?” Mặt trầm xuống, Hạ Mộng chợt khẽ quát một tiếng.

“Không, không cần... Ta... Ta...” Nước mắt chảy xuống, Thập Lục hoàng tử bị hù dọa, thẳng run còn kém không quỳ xuống, hướng nàng dập đầu cầu xin tha thứ.

Hạ Mộng ngược lại tươi cười rạng rỡ còn chủ động đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn: “Thập Lục hoàng tử người tại sao phải khóc? ”

“Ô ô ta...”

“Minh vương phi, không cần phải vậy!” Rốt cục bị cảnh trước mắt làm cơ hồ ngu dần, thái tử phi tỉnh lại vội vàng chạy tới: “Minh vương phi, cầu xin van người tha hắn đi, hắn vẫn còn là con nít mà!”

“A! Tha cho hắn, hắn thả chó cắn ta, sau đó hắn lại không tha ta. Hắn mấy tuổi, dựa vào cái gì khi dễ ta? Không thể để tính khí này trên người hắn được”

Ách...

Thấy nàng mặt tràn đầy khinh bỉ, thái tử phi cũng há mồm cứng lưỡi nói không ra lời.

Hiện trường trong một lúc giăng co xuống.

Ở nơi này, đột nhiên nghe thấy liên tiếp tiếng bước chân đến gần.

“Công chúa bên này ở nơi này, bên cạnh. ”

Kể đi mời Bích Vân công chúa đã trở lại.

Nghe mấy tiếng vang, Hạ Mộng chợt khước miệng kéo ra, nhắc chân đá đá Thập Lục hoàng tử: “Coi như sổ người gặp may!”

Liền đứng dậy hất cánh tay, đem roi ném hướng phương xa. Lại vẫy vẫy tay: “Đại hắc tới đây!”

“Ô ô...” Thấp giọng kêu. Cho dù đã không còn roi, đại cầu vẫn ngoan ngoãn hướng bên phía nàng đi đến.

Lập tức nằm ngửa trên mặt đất Hạ Mộng một tay phác thảo trên cổ đại cầu ra sức hô to một tiếng - -

“Người đâu cứu mạng!”

211. Chương 212: Tập Thể Nghiêng Về

Một lúc sau, Hạ Mộng, thái tử phi, Thập Lục hoàng tử cùng với Bích Vân công chúa đều bị đưa đến trước mặt hoàng đế.

Bích Vân công chúa vẻ mặt mờ mịt, thái tử phi hai mắt ngốc trệ, Thập Lục hoàng tử lòng tràn đầy sợ hãi, Nam Vân công chúa cũng ngu si đần độn đứng ở một bên, chỉ có Hạ Mộng bình thường chút ít mà lúc này nàng vô lực chạy tới bên cạnh Hoàng Phủ Nam Ninh.

Rút kinh nghiệm lần trước, khi nghe nói chuyện phát sinh, lão hoàng đế liền lập tức hạ lệnh thái tử tiếp nhận chuyện bên kia, ổn định đại cục còn mình thì cùng Hoàng Phủ Nam Ninh hoả tốc chạy đến xử lý sự cố.

Bất quá khi đến xem tình hình, lão hoàng đế trong lòng đã nguội một nửa.

Xong rồi, lúc này, không cần phải nói nhất định là phía mình vấn đề chiếm đa số.

Nhưng bất kể trong lòng nghĩ như thế nào, hắn vẫn hít sâu một cái, ho nhẹ hai tiếng, hắng giọng, sau đó trầm giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Ô ô ô...”

Ngã vào ngực Hoàng Phủ Nam Ninh, Hạ Mộng thấp giọng khóc, sụt sùi khóc đến không kềm chế được.

Đám người Thập Lục hoàng tử vẫn còn đang trong mộng du, chưa lấy lại tinh thần.

Lặng lặng chờ đợi mấy giây, không có bất kỳ người chủ động đứng ra nói chuyện. Lão hoàng đế đành phải điểm danh: “Cũng nhân huynh, nói cho cùng là chuyện gì xảy ra?”

Kẻ gọi là Cũng chính là nữ danh của Thập Lục hoàng tử. Nghe đến tên mình bị gọi, hắn mới như sự tỉnh cơn mê vội vàng ngẩng đầu lên: “Phụ hoàng nhi thần...”

“Ừ ”

“Nhi thần...”

“Người nói rõ ràng đi chứ, chuyện gì đã xảy ra?”

“Nhi thần thật không có đem nàng làm gì hết! Ngược lại, nàng dùng roi thiếu chút nữa đánh chết đại hắc, còn gọi đại hắc tới cắn nhi thần! Nếu như không phải là Lục hoàng tử xuất hiện kịp thời, nhi thần sẽ bị đại hắc cắn chết tươi!”

Lời vừa nói ra, lão hoàng đế lập tức bị khiếp sợ!

“Làm sao có thể?”

Nói lời này lại là Bích Vân công chúa?

Không có thấy tận mắt thấy, đến bọn thái giám cũng đi theo gậy đầu.

Thập Lục hoàng tử hít hít mũi: “Thực chính là như vậy! Nữ nhân này nàng thật hung dữ!” Vừa nói chuyện, một tay chỉ hướng Hạ Mộng bên kia: “Nàng rõ ràng dùng roi đem đại hắc tươi sống tuần phục. Còn nói muốn gây ông đập lưng ông!”

“Ô ô ô... Vương gia ta thật là sợ!”

Lập tức thân thể Hạ Mộng run lên bần bật. Đầu hướng ngực Hoàng Phủ Nam Ninh lao vào.

Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng ôm nàng, ngược mắt quát lạnh: “Thập Lục hoàng tử. Mời ngài khi nói chuyện cũng nên viết nháp trước có được không? Cho tới bây giờ chỉ nghe nói ngài có thể thuần phục được chó. Vậy thì đừng nói vương phi của bản vương! Nàng nhỏ nhắn xinh xắn, làm sao có thể thuần phục được một con chó lớn như vậy. Ngài đùa giỡn hay sao?”

Nói xong câu rất hợp lý kia. Con chó bị đứng lên chỉ sợ so với Hạ Mộng cao hơn ra một cái đầu. Nàng có thể thuần phục nó, nếu như lời này không phải con trai nói ra. Lão hoàng đế sẽ phải nở nụ cười.

“Nhưng đó chính là nàng làm! Trên người đại hắc còn nhiều máu như vậy. Không tin các ngươi có thể xem một chút!” Cảm giác mình bị oan uổng Thập Lục hoàng tử vội vàng kêu to.

Hoàng Phủ Nam Ninh nghe vậy hừ lạnh: “Chẳng lẽ không thể là ngài làm như vậy sao? Nàng, một nữ nhi có thể làm được cơ à?”

Phải không? Ngay từ đầu trông thấy, hắn cũng không tin là có thể. Về sau tận mắt thấy Hạ Mộng dùng roi uy. Hắn không thể không tin. Cấn cấn môi, Thập Lục hoàng tử cơ hồ muốn giơ chân: “Nếu không tin, vương gia nói nàng làm lại ọi người xem đi! Khí lực của nàng so với ta còn lớn hơn nhiều!”

“Ồ! Ta không có!”

Lời vừa nói ra, Hạ Mộng lập tức khóc đến càng thương tâm. Hai tay nắm chặt cánh tay Hoàng Phủ Nam Ninh. Nàng nâng lên một đôi con ngươi nước mắt lưng tròng: “Vương gia ta thật không có!”

“Bản vương tin tưởng nàng!” Liền tranh thủ ấn đầu nhỏ của nàng vào trong ngực. Hoàng Phủ Nam Ninh trầm giọng nói: “Nàng yên tâm đi! Có bản vương đây, bản vương nhất định sẽ không để bọn họ đổ oan cho nàng đâu!”

“Ừ!” Liền vội vàng gạt đầu, Hạ Mộng vẫn còn nhỏ giọng nức nở.

“Ngươi, tiện nữ nhân!” Nghe lời của nàng, Thập Lục hoàng tử đương nhiên tức giận không nhẹ, nhảy dựng lên liền mắng.

Hoàng Phủ Nam Ninh nghe thấy, sắc mặt mãnh liệt âm trầm đi xuống: “Hoàng Thượng, đây là hoàng tử mà hoàng thất các người nuôi dạy?”

“Cũng!” Lập tức lão hoàng đế cũng sắc mặt trầm xuống, tăng thêm thanh âm hô!

Thập Lục hoàng tử khuôn mặt ủy khuất: “Phụ hoàng, nhi thần không có nói dối. Thái tử phi cũng nhìn thấy, không tin người hỏi nàng đi!”

Thấy hắn nói như vậy, nội tâm hoàng đế cũng không thấy tức giận, có vài phần nghi vấn, vội vàng chuyển hướng thái tử phi bên kia: “Thái tử phi, sự thật rốt cuộc như thế nào?”

Thái tử phi tựa hồ giật mình!

Thập Lục hoàng tử vội vàng quát to một tiếng: “Thái tử phi, phụ hoàng hỏi ngươi đấy!”

Rốt cục cũng tỉnh lại. Thái tử phi giương mắt nhìn Thập Lục hoàng tử, lại nhìn bên kia Hạ Mộng, rồi cúi đầu: “Bẩm phụ hoàng, nhi thần nhớ rõ thập lục đệ hẳn chỉ huy chó cắn Minh vương phi, còn nói đem nàng cắn chết! Sau đó nhi thần mất thấy con chó kia đánh về phía Minh vương phi. Lúc tình huống thật sự quá thảm thiết, nhi thần đã sợ ngây người... Trở lại là nghe tiếng kêu của Bích Vân, nhi thần mới tỉnh lại. Sau đó dẫn đến u mê, nhi thần bị mang đến nơi đây, căn bản không biết rõ xảy ra chuyện gì!”

Di.

Lời vừa nói ra Hạ Mộng sợ hết hồn.

Nữ nhân này rõ ràng không giúp người trong nhà nói chuyện.

Lặng lẽ ngẩng đầu hướng bên kia nhìn sang đúng lúc liền đối mặt ánh mắt thái tử phi hướng nàng khẽ mỉm cười, thần thái thập phần hữu hảo.

Thái độ... Rất khả nghi!

Khóe miệng kéo nhẹ, Hạ Mộng quay đầu trở lại đi tiếp tục ôm Hoàng Phủ Nam Ninh nhắm mắt chợp mắt!

Kể chờ nàng mở miệng, Thập Lục hoàng tử cũng ngẩn ngơ. Lập tức lại giơ chân đứng lên: “Thái tử phi sao ngươi có thể nói như vậy? Khi này, ngươi rõ ràng hết thấy đều nhìn thấy mà!”

Thái tử phi vẻ mặt sợ hãi: “Thập lục đệ ta thật bị sợ mơ hồ. Sau đó thật là không trông thấy gì cả! Lúc đó Nam Vân công chúa cũng ở đây, nàng còn nói phải bảo vệ Minh vương phi. Nàng khẳng định thấy rõ ràng. Ngươi hỏi nàng đi!”

Rất tốt, đơn giản mấy câu liền đem trách nhiệm từ chối. Nữ nhân này không đơn giản!

Trong nội tâm thâm suy nghĩ. Hạ Mộng lại nghe Hoàng Phủ Nam Ninh trầm thấp tiếng nói, từ đỉnh đầu truyền đến: “Vân nhi, muội đến nói một chút. Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, rốt cuộc là Thập Lục hoàng tử khi dễ Tứ tẩu hay Tứ tẩu ngược lại khi dễ Thập Lục hoàng tử?”

“Cái này...”

Nam Vân công chúa lập tức ngây ngẩn cả người

~Hạ Mộng tâm lập tức bị néo. Vân nhi, người nhất định phải cố lên nha! Hiện tại hết thảy đều dựa vào người!

“Nam Vân công chúa, người nhìn thấy gì cứ việc nói! Nếu như là Cung khi dễ Minh vương phi, người cứ nói. Trẫm nhất định sẽ theo lễ công bằng chấp pháp cho các người một cái công đạo!” Vội vàng, lão hoàng đế chuyển hướng về phía bên kia, trong ánh mắt mang theo vài phần chờ mong!

Nam Vân công chúa lại nháy mắt mấy cái: “Ta...” Liếc mắt nhìn Thập Lục hoàng tử.

Hoàng Phủ Nam Ninh không nhịn được: “Vân nhi nói nhanh một chút!”

“Được rồi, được rồi. Chính là khi chúng ta cùng các phu nhân uống chung trà. Các nàng buộc Tứ tẩu nhận sai với Bích Vân công chúa. Nói Tứ tẩu làm hại Bích Vân công chúa mất mặt, thật sự là không được. Người một lời, ta một câu, nhiều người như vậy cùng nhau tạo áp lực. Tứ tẩu nàng gánh không được, đáp ứng. Sau đó các nàng lại buộc nàng lập tức đi nhận lầm ngay. Tứ tẩu cũng đáp ứng. Nhưng ai biết đang khi đi tìm Bích Vân công chúa, Thập Lục hoàng tử xuất hiện. Hắn luôn miệng nói Tứ tẩu làm hại Hoàng Thượng cùng Bích Vân công chúa mất thể diện, muốn trả thù Tứ tẩu nên để chó cắn Tứ tẩu chạy trốn chết. Thập Lục hoàng tử hắn còn cười, nói muốn cho Bích Vân công chúa tới đây tận mắt xem kết cục của Tứ tẩu. Ta muốn cứu Tứ tẩu, kết quả chạy đến chân bị thương cũng không đuổi kịp bọn họ. Tứ tẩu cũng không tránh thoát con chó kia. Mất thấy sắp bị con chó kia té nhào vào. Nếu như không phải là Bích Vân công chúa kịp thời xuất hiện chỉ sợ Tứ tẩu mệnh cũng không bảo vệ được! ”

O o!!!

Vân nhi nói thật hay nhaa. Không uống công Tứ tẩu thương người!

Vội vàng thở dài một hơi, tâm Hạ Mộng đang treo cao, buông xuống yên tâm rúc vào trước ngực Hoàng Phủ Nam Ninh.

“Người nói vậy!” Vừa nghe nàng kể, Thập Lục hoàng tử nóng nảy, trên trán gân xanh đều nổi lên: “Người bao che người một nhà mà đổi trắng thay đen!”

“Cũng!”

Vừa thấy như thế, lão hoàng đế vội vàng quát khê!

Thập Lục hoàng tử vội vàng quay đầu lại: “Phụ hoàng người đừng tin nàng nói một bên! Nàng gạt người. Nữ nhân kia nàng... Nàng thật rất lợi hại hại mà!”

Hiện nay hai nhân chứng một của bên này, một của Hoàng Phủ Nam Ninh bên kia luôn miệng một lời đều chỉ ra và xác nhận là hắn khi dễ. Nhân chứng xác thực hắn vẫn còn thề thốt phủ nhận. Dù hắn là phụ thân cũng không cách nào bao che được nữa!

Lão hoàng đế chau mày nghĩ như thế nào mới có thể để tiểu nhi tử thoát tội.

Lúc này Hoàng Phủ Nam Ninh lại nở nụ cười lạnh: “Hoàng Thượng xem ra Thập Lục hoàng tử thật sự là kiêu căng có chút quá. Nếu như không phải có vận khí tốt, ái phi bản vương sẽ táng thân trong bụng chó. Đến lúc đó các người lại dự định xử lý việc này như thế nào?”

“Cái này ta biết rõ!” Vội vàng Nam Vân công chúa giơ tay kêu to: “Ta nghe thấy Thập Lục hoàng tử nói, ngài ấy nói nữ nhân chết thì đều đã chết rồi, cùng lắm bọn họ bồi cho ca mười nữ nhân!”

Nghe vậy Hoàng Phủ Nam Ninh nụ cười trên mặt trở nên lạnh hơn.

“Xem ra Thập Lục hoàng tử tuổi còn nhỏ, không biết tình là vật chi! Bản vương sống hai mươi năm thật vất vả mới tìm được một cô gái thuận mắt. Cũng là trăm phương ngàn kế mới đưa nàng đến bên cạnh. Nhưng bây giờ một câu chết thì chết, đem nàng từ bên cạnh bản vương cướp đi. Ngài có biết hay không? Trên đời này cho dù ngài tìm đến một trăm nữ nhân, các nàng cũng không bằng vương phi của bản vương! Nếu như nàng thật sự có gì không hay xảy ra, bản vương nhất định để người nọ chết không có chỗ chôn! Bất luận hãn xuất thân như thế nào, là ai, hãn là tâm can bảo bối của ai!”

Uống!

Nghe Minh Vương nói như thế, mọi người tại đây đều bị hù dọa, thân thể cũng không tự chủ được run lên. Nhìn Vương gia vẻ mặt âm ngoan, bọn họ không hoài nghi chút nào việc Hoàng Phủ Nam Ninh sẽ nói lời giữ lời.

Rùng cả mình, ăn mòn toàn thân, lão hoàng đế vội vàng hoà giải: “Minh vương gia, ngài đừng nói như vậy chứ! Cũng hãn tuổi nhỏ, ngài đừng cùng hãn chấp nhặt. Hiện tại Minh vương phi không sao rồi!”

“Ha ha... Đúng vậy nàng là mệnh tốt, thân thể không có gì đáng ngại. Nhưng ngài không thấy nàng bị dọa thành hình dáng gì sao?” Cẩn rắng, Hoàng Phủ Nam Ninh dùng sức ôm Hạ Mộng.

Hạ Mộng cũng thuận thế ôm chặt hãn, cúi đầu nức nở nghẹn ngào vài tiếng: “Ô ô vương gia ta sợ... Ta thật là sợ!”

Thuần thanh yếu thế, kỹ xảo, không nhìn thấy mặt nàng. Những người khác không thể không tin nàng thực bị dọa đến mất hồn mất vía.

Lão hoàng đế trong một lúc không biết nói gì.

“Nàng là giả bộ! Nàng mới không có sợ đến vậy! Nàng gan lớn phải chết! Ta mới là bị dọa đến khóc!” Bên cạnh, mắt thấy cán cân ý vị đi xuống bên kia, Thập Lục hoàng tử lại nhịn không được kêu to.

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh: “Thập Lục hoàng tử, bằng không bản vương cũng để ngài cùng chó bản vương thuần dưỡng vài chục năm sống chung một chỗ xem ngài có thể sợ đến như vậy hay không? Bản vương ở bên ngoài nhìn xem, có thể hay không cũng bị hù dọa khóc lên. Nếu quả thật là như vậy, bản vương liền tin tưởng lời ngài nói!”

“Ta...”

Này hoàn toàn là không thể nào!”

Thập Lục hoàng tử muốn tranh cãi lại phát hiện mình không thể! Lúc này, duy nhất chỉ có thể chuyển hướng lão hoàng đế bên kia mang theo khóc nức nở kêu to: “Phụ hoàng người nhất định phải tin tưởng nhi thần! Nhi thần thật sự mới là người bị hại!”

“A! Qua nhiều năm như vậy, bản cung là lần đầu tiên nghe nói Thập Lục hoàng tử có thể là người bị hại. Từ trước đến bây giờ không phải liên tục chỉ có ngài hãm hại người khác sao? Ai có lá gan đó hại ngài chứ? Huống chi bây giờ còn là trong hoàng cung của các người nữa chứ!” Chợt Nam Vân công chúa hừ nhẹ một tiếng thông thả ung dung nói.

Nghe nói như thế Thập Lục hoàng tử hoàn toàn á khẩu không trả lời được.

Lão hoàng đế vẻ mặt thật bất đắc dĩ.

“Cũng nhân huynh...”

Trong nội tâm chợt kéo căng, có một cảm giác bất phục, trong mắt Thập Lục hoàng tử nặn ra viên nước mắt: “Phụ hoàng ngay cả người cũng không chịu tin tưởng ta có phải hay không? Người tình nguyện tin tưởng bọn họ cũng không chịu tin tưởng ta có phải hay không?”

Không phải là hãn không chịu tin tưởng. Mà là sự thật bày ở trước mặt hãn không thể không tin! Lão hoàng đế nhăn mặt: “Cũng, không phải là phụ hoàng không muốn tin tưởng con mà là...”

“Đủ rồi người không cần nói nữa! Ta biết rồi!” Lập tức cắt đứt lời lão hoàng đế, Thập Lục hoàng tử dùng sức bôi nước mắt: “Các người đã không tin ta. Ta cũng không muốn gặp lại các người!”

Nói xong xoay người muốn đi.

“Chậm đã!”

Nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức ngăn cản lại đường đi của hắn.

Thập Lục hoàng tử dùng sức trừng hắn: “Ngài còn muốn làm gì?”

Hoàng Phủ Nam Ninh cười lạnh: “Thập Lục hoàng tử. Ngài thả chó cắn ái phi bản vương. Hiện tại lại ở chỗ này vu oan nàng. Những chuyện này còn chưa giải quyết, ngài muốn chạy đi đâu?”

“Nếu không ngài muốn như thế nào?”

Hoàng Phủ Nam Ninh khước miệng kéo nhẹ: “Cái này nên hỏi phụ hoàng của ngài mới đúng chứ?”

“Trẫm...”

Bóng cao su lại đẩy tới bên này, lão hoàng đế vẻ mặt khó xử.

“Cái kia Minh vương gia, người cũng biết Cung hấn tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện cho nên mới làm ra cơ sự này. Chờ khi trở về trẫm nhất định sẽ dạy dỗ hắn để hắn về sau sẽ không lại làm loạn. Hiện tại người liền...”

“Tha hắn sao?” Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh lùng nói tiếp: “Hoàng Thượng, nếu như bản vương thực cứ như vậy tha. Người cho rằng bản vương nên như thế nào hướng vương phi của ta trả lời? Nàng đã bị kinh hãi như vậy, chỉ sợ những ngày tiếp theo sẽ cơm nuốt không trôi, ngủ bất an gối, bản vương vốn nghĩ dẫn nàng đi theo giải sầu. Đến cùng lại đến trình độ này, ngài nói bản vương như thế nào cho phải? Hơn nữa Thập Lục hoàng tử hắn đã mười ba tuổi, chừa hai năm nữa cũng nên nạp phi, cái tuổi này đã quả thực không nhỏ. Bản vương ở vào tuổi của hắn đã thay thế phụ hoàng nhiều lần đi sứ. Có thể nói chưa từng làm Phượng Tường vương triều mất mặt! Hơn nữa cho dù là bản vương ngôn hành cử chỉ có phân nửa sơ thất, khi trở về cũng sẽ bị phụ hoàng đánh vào mông. Nhưng bây giờ, Thập Lục hoàng tử quý quốc đến cái tuổi này còn không được giáo dục tốt thì phải?”

Buổi nói chuyện như nguyên cái tát tai rằng rắc đánh trên mặt khiến lão hoàng đế quả thực trên mặt không còn chút ánh sáng nào.

Nhưng không thừa nhận cũng không được. Hoàng Phủ Nam Ninh nói phi thường có đạo lý.

Con mình nói lý ra ngang ngược ương ngạnh còn chưa tính, hiện tại ngay trước mặt nước khác làm ra sự tình này. Thực tại quá ném mặt mũi họ đi. Dựa theo đạo lý mà nói nhất định phải trọng phạt, bất kể là từ mặt mũi,... Nhưng dù nói như thế nào, đây cũng là hài tử mình sủng ái nhất. Trách phạt hắn cũng không thể ra tay hung ác được.

“Minh Vương gia nếu không chúng ta thương lượng một chút...”

“Hoàng Thượng!” Lập tức giận tái mặt, Hoàng Phủ Nam Ninh không vui quát khê: “Nếu như ngài không làm. Bản vương cũng không thể nói gì hơn, như vậy tiểu Vương liền mang theo vương phi bái biệt. Xin thứ cho chúng ta không thể tham gia thọ yến của ngài!”

Dứt lời thật sự đối với hắn hành lễ sau đó kéo Hạ Mộng đi.

“Minh Vương gia không cần như vậy!”

Nhìn hắn làm thật, lão hoàng đế bị dọa. Lập tức từ trên long ý đứng lên: “Người đâu! Ngăn cản Minh Vương gia! Ngàn vạn không thể để cho vương gia đi!”

Lập tức thị vệ canh giữ ở cửa đem đường đi của bọn họ chặn lại.

Con đường phía trước không thông, Hoàng Phủ Nam Ninh đành phải quay đầu lại: “Hoàng Thượng ngài chẳng lẽ còn muốn đem bản vương bắt lại sao?”

“Trẫm không phải là ý này...”

“Vậy ngài có ý gì?”

“Cái này Minh Vương gia...”

“Hoàng Thượng, nói thẳng bản vương dù gì cũng là sứ giả vương triều Phượng Tường, cũng đường đường là vương gia con vợ cả vương triều Phượng Tường. Nếu như chúng ta ở chỗ này gặp bất kỳ bất trắc. Truyền ra ngoài chỉ sợ Hoàng Thượng vương triều Phượng Tường cũng sẽ tức giận!”

Cái này là đe dọa!

Lão hoàng đế miệng nhắm lại, mặc dù còn một sọt lời hữu ích giấu ở trong lòng, hắn đều không nói ra được.

“Người đâu!” Vô lực cúi đầu, hắn vẫy vẫy tay

“Hoàng Thượng!”

Hai gã thị vệ xuất hiện.

“Đem Thập Lục hoàng tử đi xuống đánh hai mươi roi để khiển trách!”

“Phụ hoàng!”

Vừa nghe lời ấy, Thập Lục hoàng tử mặt mũi trắng bệch. Người đứng thẳng bất động nguyên chỗ.

Lão hoàng đế không đành lòng nhìn hắn, liền khoát tay: “Nhanh lên mang hắn đi xuống!”

“Dạ!”

Thị vệ tới đem người mang đi.

Thập Lục hoàng tử chỉ ngây ngốc cho đến roi rơi vào thân, một khắc trước, hắn không thể tin được phụ hoàng yêu thương mình thế nhưng tàn nhẫn đối đãi với mình như vậy.”

Con trai bị mang đi, lão hoàng đế đau lòng đến mặt mũi cũng trắng bệch.

“Minh Vương gia, hiện tại trăm trứng phạt Cung nhân huynh, ngài coi như vậy đã hài lòng chưa?” Lại ngẩng đầu, người hắn phảng phất già nua đi mười tuổi.

Hoàng Phủ Nam Ninh khước miệng kéo nhẹ “Còn có con chó kia!”

“Người đâu đem chó của Thập Lục hoàng tử giết đi!” Lão hoàng đế liền lập tức ra lệnh.

Này cũng không sai biệt lắm!

Trên mặt rốt cục giương cao cười, Hoàng Phủ Nam Ninh chấp tay đối với hắn hành lễ: “Đa tạ Hoàng Thượng anh minh vì đại nghĩa diệt thân. Tiểu Vương thật sự là bội phục!”

Ô ô. Hắn không phải đại nghĩa diệt thân, hắn là bị buộc bất đắc dĩ.

Quả thực muốn khóc, lão hoàng đế vội vàng quay đầu: “Minh Vương gia, nếu Minh Vương phi bị kinh hãi vậy, ngài mau mang nàng trở về nghỉ ngơi đi! Lát trăm sẽ phái thái y đi xem nàng!”

“Không cần! Tự chúng ta có dẫn theo thái y tới!” Lời nói dịu dàng, Hoàng Phủ Nam Ninh chấp tay: “Đã như vậy, tiểu Vương cáo lui!”

Đẩy Hạ Mộng: “Ái phi chúng ta đi thôi!”

“Vương gia ta... Chân ta mỏi!” Cẩn cẩn môi, hai tay Hạ Mộng nắm chặt cánh tay hắn.

Hoàng Phủ Nam Ninh không nói hai lời liền ôm lấy eo nàng: “Đi thôi! Chúng ta trở về!”

“Vương gia...”

Thân thể bay lên không Hạ Mộng vội vàng hai tay ôm cổ hắn, vẻ mặt e lệ chui vào trong lòng hắn.

Hoàng Phủ Nam Ninh lơ đãng mở rộng bước chân đi.

“Tứ ca, Tứ tẩu chờ ta một chút!” Vội vàng, Nam Vân công chúa quát to một tiếng, khắp khiêng đi theo phía sau bọn họ!

“Ai!”

Sau đó, mắt thấy ba người biến mất, lão hoàng đế nhin không được thở dài: “Minh vương gia khó đối phó như vậy! Cũng như thế nào hết lần này tới lần khác lại chọc hấn?”

“Hừ! Đều là con tiểu hồ ly tinh kia! Nàng cho hấn mê choáng váng, cái gì đều nhìn không thấy!” Dậm chân một cái, Bích Vân công chúa vội vàng tiến lên xoa ngực cho phụ thân: “Phụ hoàng ngài yên tâm đi! Chờ một ngày kia, Minh vương gia sẽ thấy rõ diện mục thật của nàng. Hấn nhất định sẽ đem con tiểu hồ ly tinh bầm thây vụn đoạn!”

“Người, cái nha đầu này!” Nghe vậy lão hoàng đế lại nhướng mày: “Chẳng lẽ người nhìn không ra Minh vương gia là động tâm thật đối với cái nha đầu này sao? Trong mắt hấn, khắp thiên hạ cũng không trọng yếu bằng cái nha đầu này! Ai dám động đến nha đầu kia, so với động vào hấn còn nghiêm trọng hơn!”

“Có sao?” Ngay lập tức mặt Bích Vân công chúa tái đi, một cổ thâm trầm hận ý vọt lên trong lòng nàng.

Vỗ vờ vai nàng, lão hoàng đế thăm thía nói: “Bích Vân, việc đã đến nước này, con coi như xong đi! Minh vương gia hấn thật sự trong lòng không có con đâu. Tuổi con cũng không nhỏ, hay là nhân lúc đang có rất nhiều vương tôn quý tộc cầu hôn chọn một - - ”

“Ta không cần!” Lập tức cất cao thanh âm lớn, Bích Vân công chúa xoay người bỏ chạy.

“Bích Vân! Bích Vân! - - ai!” Thân hình già nua lần nữa héo rũ không ít. Lão hoàng đế vô lực nằm vật xuống trên ghế rồng.

Cho đến lúc này, thái tử phi mới nhẹ nhàng tiến lên: “Phụ hoàng ngài phải thoải mái, buông lỏng tinh thần, Bích Vân nàng chỉ là tạm thời không thể tiếp nhận sự thực. Chờ hai ngày nữa nàng sẽ tốt thôi.”

“Chỉ mong là vậy!” Lắc đầu, lão hoàng đế tiếp tục thở ngắn thở dài.

Mắt thấy hấn căn bản không đem lời mình nghe lọt, thái tử phi liền cúi đầu: “Đã như vậy, nhi thần cũng xin cáo lui!”

“Con đi đi!” Khoát tay, lão hoàng đế nhạ thanh.

“Dạ!” Thái tử phi khẽ cúi người xoay người rời đi/

Chỉ là, khi xoay người, trong nháy mắt đầu nàng mạnh nhấc quẹt qua một tinh quang trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

212. Chương 213: Thái Tử Phi Đến

Ôm Hạ Mộng, một đường xuyên qua hoàng cung, không đếm xỉa những ánh mắt kinh ngạc xung quanh, ba người bọn họ trước sau trở lại dịch quán.

“Hiện tại, không cần phải giả bộ đâu.”

Đem người phóng đến trên giường, Hoàng Phủ Nam Ninh vỗ vỗ tay, nhạ tiếng.

Hạ Mộng lập tức cả kinh.

Lặng lẽ ngẩng đầu: “Vương gia?”

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ nhẹ một tiếng. “Đã rời đi hoàng cung, hiện tại nàng an toàn rồi.”

Hấn thế nhưng... Thật sự biết rõ?

“Tứ ca, làm sao huynh biết Tứ tẩu giả bộ?” Còn chưa kịp nói chuyện, Nam Vân công chúa đã thay nàng lớn tiếng kêu lên.

Nha đầu kia? Quả nhiên là sống chưa đủ kinh nghiệm mà? Hạ Mộng không nói gì lắc đầu.

Hoàng Phủ Nam Ninh khóe miệng kéo ra, trực tiếp một đầu ngón tay chỉ phía sau. “Muội, trở về phòng, gọi thái y đến.”

“A? Tứ ca, ta...”

“Nhanh lên, trở về!”

“A, được rồi?” Ấm ức cúi đầu, Nam Vân công chúa thấp giọng lẩm bẩm, sau đó không tình nguyện xoay người đi ra ngoài.

Đội nàng rời đi, Hoàng Phủ Nam Ninh tại mép giường ngồi xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Hạ Mộng.

Ánh mắt hần, phảng phất như hai thanh kiếm, thẳng tắp bắn vào mắt nàng, phảng phất xuyên qua ánh mắt có thể nhìn sâu vào nội tâm nàng, Hạ Mộng thân thể không tự giác run lên. Muốn tránh né, nhưng thân thể không chịu được chính mình khống chế, ánh mắt nàng tiếp tục cùng hần dây dưa, thật lâu nói không nên lời.

Cuối cùng, Hoàng Phủ Nam Ninh khoe miệng nhảy lên, nhẹ nhéo gương mặt nàng. “Tiểu bạch thỏ, nàng thật lợi hại? Ta cho rằng lần trước đã được chứng kiến sự lợi hại của nàng, thật không nghĩ đến, nàng còn có rất nhiều chiêu số lợi hại khác.”

Nghe hần nói như vậy, Hạ Mộng biết rõ hần đã đoán được. Chỉ có thể ngây ngốc cười một tiếng. “Vương gia ngài nói cái gì đó? Ta nghe không hiểu.”

“Là nghe không hiểu, hay là cố ý giả bộ không hiểu?” Hoàng Phủ Nam Ninh cười khế, “Thập Lục hoàng tử mặc dù ngang ngược bá đạo, nhưng hần tuổi nhỏ như vậy, lại bị hoàng đế cưng chiều không còn hình dáng, từ trước đến nay không che giấu suy nghĩ trong nội tâm, lại càng không thể nói dối, huống chi là nói dối như cuội? Cho nên - - ”

Hạ Mộng vội vàng cúi đầu. “Cho nên, cái gì?”

“Cho nên, ta cho rằng, những lời của hần, là thật. Huống chi, ngày đó nàng nghe theo Vân nhi cầm một cây roi mà? Về sau cũng không thấy nàng trả lại, hiện tại roi ở đâu?”

Người này?

Trong nội tâm run lên, Hạ Mộng ngẩng đầu. “Đã ném.” Chúng có phạm tội trọng yếu như vậy, đương nhiên là sớm hủy thi diệt tích.

Hoàng Phủ Nam Ninh liền cười cười. “Là đánh xong con chó kia, để khỏi bị bọn họ bắt chứng cứ, cho nên ném đi phải không?”

Hần biết được thật giống những điều nàng nghĩ trong đầu rồi sao?

Được rồi, đã như vậy, Hạ Mộng cũng lười che che giấu giấu. Liền nhẹ nhàng cười một tiếng: “Vâng.”

“Ha ha ha.”

Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh bật ra liên tiếp cười to. Rồi sau đó, hần lại xoa xoa tóc nàng: “Tiểu bạch thỏ à tiểu bạch thỏ, bây giờ nhìn lại, nàng thật sự một chút cũng không tiểu bạch thỏ rồi.”

Nàng vốn không phải là tiểu bạch thỏ. Trước bất quá là xuất phát từ thực tế cần, không thể không như thế thôi.

Nhưng là - -

Ngước mắt, Hạ Mộng tiểu tiểu thanh hỏi ra nghi vấn trong lòng: “Nếu đã biết rõ Thập Lục hoàng tử không nói láo, vậy ngài vì sao còn chỉ trích hần?”

“Vì cái gì không?” Hoàng Phủ Nam Ninh hỏi ngược lại, “Hần nhục mạ nàng, thả chó cắn nàng, đó là sự thật. Nàng là của ta, không có sự chấp thuận của ta, ai dám đụng nàng? Không muốn sống sao? Hơn nữa, tiểu tử kia cũng đúng là cần ăn đòn. Mỗi lần nhìn thấy hần, ta liền muốn đánh hần một trận. Nhưng ngại mặt mũi hoàng thượng, không ra tay, hôm nay nàng giúp ta hoàn thành một tâm nguyện, ta đương nhiên muốn kiệt lực bảo vệ nàng rồi. Còn có, người của vương triều Phượng Tường, dù thế nào cũng không thể thua bọn họ được, không phải sao? Cho dù là nàng có sai, chúng ta cũng nhất định phải hợp lực đem sai lầm tái giá đến trên người bọn họ, để cho bọn họ thừa nhận chính mình sai.”

Ha ha, nói xong thật tốt.

Nháy mắt mấy cái, Hạ Mộng nhỏ giọng nói: “Vương gia, đột nhiên ta phát hiện, ngài tựa hồ cũng có chút không giống.”

“Như thế nào không giống với?”

“Ngài... không giống ban đầu ở kinh thành làm vậy.”

“Nói nhầm? Lúc ở kinh thành, ta là cùng đương kim thánh thượng một mẹ, ngoại trừ mẫu hậu cùng hoàng huynh, ta là lớn nhất, ta đương nhiên nghĩ làm gì thì làm cái đó, bọn họ ai có thể đem ta như thế nào? Ta nhất định phải làm chút gì đó, mới có thể có danh tiếng tương xứng, không phải sao?”

“Thuận tiện, là đem biểu hiện rõ ràng, cũng là hướng thiên hạ dân chúng bày tỏ: ngài chỉ là một vương gia nhàn tản, một người an tâm chỉ biết cảm y ngọc thực, sẽ không đối với ngôi vị hoàng đế có phân nửa ngấp nghé, còn có thể làm nổi bật đương kim thánh thượng ôn hòa tài đức sáng suốt, đúng không?”

Nhẹ nhàng nhu nhu nói, làm cho Hoàng Phủ Nam Ninh trong nội tâm chấn động.

Mở to mắt, hần về mặt kinh ngạc: “Tiểu bạch thỏ, nàng...”

Hạ Mộng đầy mặt mỉm cười. “Vương gia, đây là tiếng lòng của ngài, đúng không?”

Hoàng Phủ Nam Ninh sững sờ gật đầu.

“Mà bây giờ, đã ra khỏi Phượng Tường, chúng ta chính là vương triều Phượng Tường. Cho nên, ngôn hành cử chỉ của chúng ta không thể có phần nào sơ sót, không thể giống ở kinh thành mà làm càn.” Nhẹ nhàng, Hạ Mộng lại bổ sung một câu.

Một loại cảm động xông lên đầu, trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh thoáng cái như được lấp đầy. Trần ngập kích động, không lời nào có thể diễn tả được, hồi lâu, mới hóa thành một thanh âm thấp giọng hô.

“Tiểu bạch thỏ?”

Một tay ôm nàng vào trong ngực. “Ta lúc nào cũng tin, nàng là người mà lão thiên gia ban cho ta. Trên đời này, chỉ có nàng là hiểu ta nhất!”

Từ từ giơ tay lên, ở ngang hông hần ôm một cái, Hạ Mộng ôn nhu nói: “Vương gia ngài cũng giống vậy, rất hiểu ta.” Mặc dù, mới bắt đầu mà thôi.

“Tiểu bạch thỏ, tiểu bạch thỏ...”

Hai tay chặt lại căng, Hoàng Phủ Nam Ninh lẩm bẩm thấp giọng hô.

Hạ Mộng mềm mại tựa ở trên người hần, nhắm mắt lại không nói lời nào.

Hết thấy tình ý, đều quán quanh lấy hai người trong không khí lắng lặng chảy xuôi, lúc này không tiếng động.

Nhưng là - -

“Vương gia.”

Cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên có người xuất hiện ở cửa.

Hai người vội vàng tách ra - - phải nói là Hạ Mộng sợ hết hồn, vội vàng đem Hoàng Phủ Nam Ninh đẩy ra.

Đang ôm nàng, trong lòng cảm động đến không tả, không ngờ lúc này lại có người đến phá hư, Hoàng Phủ Nam Ninh tâm tình đương nhiên cũng không khá hơn chút nào. Liền mặt trầm xuống: “Làm gì?”

“Thái tử điện hạ cùng thái tử phi trước tới thăm vương phi.”

Bọn họ?

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh một tiếng. “Không gặp!”

“Vương gia!” Nhưng lập tức, Hạ Mộng bắt cổ tay hần.

Hoàng Phủ Nam Ninh khó hiểu quay đầu lại. “Tiểu bạch thỏ, làm gì?”

“Nếu trước mặt hoàng thượng, thái tử phi nàng giúp ta nói chuyện. Hiện tại, người ta chủ động tới cửa, chúng ta nên gặp đi! Nếu không, mất lễ nghi vương triều Phượng Tường sẽ không tốt.”

A, mới nhớ tới, thái tử phi còn giúp nàng nói qua mấy câu. Nếu nàng nói như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh mới không tình nguyện mà gật đầu. “Được rồi, để cho bọn họ tiến đến.”

“Vâng.”

Truyền lời, người lập tức xoay người rời đi, Hạ Mộng đứng dậy sửa sang lại một chút, lại đối với hắc vương gia: “Vương gia, đứng lên đi!”

Hoàng Phủ Nam Ninh trên mặt mang theo vài phần không cam lòng, người ngồi yên không động đậy một chút.

Hạ Mộng vô lực cười nhẹ, chủ động kéo tay hắn: “Đi thôi! Gặp bọn họ, một hồi trở lại, ta còn có chuyện nói với ngài.” Môi đỏ mọng chợt tiến đến bên tai hắn, “Lời nói bí mật nha!”

“Cái gì?” Trong nội tâm đột nhiên phấn chấn một chút, Hoàng Phủ Nam Ninh ngẩng đầu hỏi.

Hạ Mộng vẽ mặt thần bí nháy nháy mắt. “Hiện tại không thể nói.”

“Tiểu bạch thỏ?”

“Ha ha, vương gia, đi gặp thái tử đi! Gặp xong rồi, chúng ta còn có vấn đề cần nói chuyện mà! Đi thôi đi thôi!” Không nhiều lời, Hạ Mộng kéo cánh tay hắn đi.

“Được rồi!”

Mặc dù lòng tràn đầy không cam lòng, nhưng cũng may nàng nũng nịu mềm giọng, trong lòng hắn biến mất không ít. Cộng thêm đối lời nói bí mật mà mong đợi, Hoàng Phủ Nam Ninh đứng người lên, lại đem nàng cho theo về trên giường: “Nàng ở nơi này nghỉ ngơi, ta đi ứng phó bọn họ.”

“Tốt!”

Hạ Mộng lập tức gật đầu. Nàng đối với bọn người ở đây không có ấn tượng tốt, có thể không cùng hắn ra cửa, nàng đương nhiên mừng rỡ tự tại.

Nhưng là, Hạ Mộng như thế nào cũng không nghĩ tới, nàng đánh giá thấp độ dày da mặt của bọn người này.

“Vương phi vương phi, thái tử phi đến đây!”

Hoàng Phủ Nam Ninh đi ra ngoài bao lâu? Còn chưa đến một chung trà đi? Tú nhi liền đập cửa chạy vào hồi báo.

Mới vừa ôm gối, trên giường lăn qua lăn lại, Hạ Mộng vô lực: “Nàng tới làm gì?”

“Nàng nói, thái tử điện hạ cùng vương gia nói chuyện, nàng là nữ nhân, liền tới thăm người, cùng người nói chút ít chuyện nữ nhân.”

Dạ? Nàng có thể cảm giác mình cùng nàng không có cái gì tốt để nói.

Bĩu môi, Hạ Mộng vội vàng kéo chăn mền đem mình trùm lên. “Vậy thì để cho nàng đi vào đi!”

Hiện tại, trên địa bàn của người khác. Nếu người ta chủ động tìm tới cửa, nàng cũng chỉ có thể biết thời biết thế, đi một bước tính từng bước.

“Ha ha, Minh vương phi, người bây giờ khá hơn chút nào không?”

Sau đó, thái tử phi đã vượt qua ngưỡng cửa xuất hiện trước mặt nàng.

Nàng bây giờ đã thay đổi một thân xiêm y, trang sức trên người cũng không bằng trong hoàng cung. Bất quá, vẻ cao quý trang nhã cũng như hơi thở đều không thay đổi, thanh âm cũng nhẹ nhàng, nhu nhu, xinh đẹp trên mặt cũng đầy ân cần, phảng phất thật sự rất quan tâm nàng.

Trong lòng buồn nôn đến không được, Hạ Mộng gian nan nặn ra một nụ cười. “Đa tạ thái tử phi quan tâm, đã khá hơn nhiều.”

“Vậy là tốt rồi.” Liền vội vàng gạt đầu, thái tử phi đi tới, chủ động tại mép giường ngồi xuống.

Thấy nàng như thế, Hạ Mộng khoe miệng giật nhẹ, liền nhìn về phía Tú nhi: “Đi rót chén trà cho thái tử phi.”

“Vâng.”

Sau đó, Hạ Mộng liền ngẩng đầu, lại đối mặt thái tử phi vẻ mặt ôn hòa.

“Minh vương phi, người hôm nay biểu hiện, quả thực ngoài dự đoán của ta. Nữ nhân như vậy, ta thập phần bội phục.” Khẽ mỉm cười, thái tử phi nhỏ nhẹ dịu dàng.

Quả nhiên! Nàng cũng biết bọn họ vô sự sẽ không trèo lên điện tam bảo!

Liền cũng cười một tiếng. “Đa tạ thái tử phi khen ngợi, đảm lượng của người ta cũng thập phần bội phục. Đối mặt một con chó lớn như vậy còn không chạy trốn chết, mà là theo chân đi qua xem trò vui, trước mặt hoàng đế các người ăn nói bữa bãi, ta sống đến bây giờ, cũng chưa lớn gan như vậy làm vậy.”

“Ha ha, nói như thế, Minh vương phi là trách cứ ta vì chuyện giúp người?” Nhẹ khẽ cười, thái tử phi trong mắt vui vẻ sâu hơn.

Hạ Mộng lắc đầu. “Có thể vì ta nói chuyện, ta đương nhiên vô cùng cảm kích. Chỉ là... Hôm nay mới là lần đầu tiên gặp mặt! Người lại vứt bỏ người trong nhà mà lựa chọn đứng ở bên này, làm như vậy, rất khả nghi. Huống chi, hiện tại người lại trước sau liền tới đây. Dám hỏi một câu, các người muốn làm gì?”

“Ha ha, Minh vương phi quả nhiên thông minh.” Khẽ vuốt cằm, thái tử phi nhạt thanh, “Ta lựa chọn làm như vậy, đương nhiên có dụng ý của ta.”

“Như vậy, mời nói.”

“Kỳ thật cũng không có gì. Bất quá là Thập lục hoàng đệ thật sự là quá kiêu căng, càng ngày càng coi trời bằng vung, cần bị người dạy dỗ một chút. Nhưng là, phụ hoàng lại như vậy cưng chiều hắn, mặc kệ hắn làm cái gì đều che chở hắn, chúng ta làm con gái cũng không biết nói cái gì, cũng chỉ có thể mượn tay người khác để giáo huấn hắn.”

“Phải không?” Đuôi lông mày nhảy lên, Hạ Mộng mâu quang lạnh lùng, “Vì cái gì, ta cảm thấy được người làm như vậy mục đích chủ yếu không phải là cái này. Trong chuyện này, còn có sâu hơn một tầng hương vị nha.”

“A, phải không?” Lập tức nháy mắt mấy cái, thái tử phi vẻ mặt mê man, “Kính xin Minh vương phi chỉ giáo.”

Nữ nhân này giả ngu cũng là nhất mà! Thấy thế, Hạ Mộng không nhịn được cười một tiếng. “Các người làm như vậy, kỳ thật cũng là muốn làm mất hình tượng Thập Lục hoàng tử đi! Hắn được sủng ái lớn lên, từ nhỏ chưa từng nhận bất kỳ thiệt thòi. Nhưng hôm nay, rõ ràng không chỉ có ăn roi, còn bị phụ hoàng trách mắng, chó nuôi nhiều năm như vậy cũng bị giết, hắn nhất định đối với tất cả mọi người ghi hận trong lòng. Kế tiếp, hắn nhất định sẽ chọn lựa trả thù, đối với hoàng đế cũng sẽ không thân mật như trước. Bởi vậy, hắn mặc kệ các người hay là sứ giả nước khác, hình tượng cũng sẽ giảm bớt đi nhiều, hoàng đế các người chỉ sợ cũng sẽ không như trước yêu thích hắn. Cứ thế, hắn sẽ không đối với trượng phu của người hình thành uy hiếp. Trượng phu của người có thể ổn thỏa làm thái tử, không lo lắng phụ hoàng các người bởi vì quá mức sủng ái tiểu nhi tử mà phế đi thái tử vị, đem quốc gia truyền thừa cho hắn, người nói có phải không nào?”

Thái tử phi nụ cười trên mặt dần dần biến mất. Càng về sau, mặt nàng càng lộ vẻ nghiêm túc.

Hạ Mộng cuối cùng dùng một cái câu hỏi kết thúc sau đó - -

Pằng, pằng, pằng.

Liền tiếp vỗ tay ba cái, nụ cười trên mặt rốt cục trở nên chân thật. “Minh vương phi người quả nhiên thông tuệ tuyệt đỉnh. Chúng ta không có nhìn lầm người?”

Hạ Mộng nhin không được hừ lạnh một tiếng. “Ta lại thật là muốn biết, các người vì cái gì hết lần này tới lần khác làm hại ta?”

Thái tử phi cũng sờ. “Minh vương phi, người là ý gì?”

Còn giả bộ? Hạ Mộng khoe miệng khơi mào một nét cười lạnh.

“Nếu như không đoán sai, Thập Lục hoàng tử thật ra là các người kêu tới, có đúng hay không?”

Thái tử phi lại sợ sệt. “Minh vương phi...”

“Thái tử phi, người cũng đừng có nguy biện được không? Tất cả mọi người đều người thông minh, dụng ý của các người ta sớm đoán được, mà như thế nào đưa tới Thập Lục hoàng tử, ta sơ lược cũng có thể đoán được. Chỉ cần các người tìm người đi kích thích hắn một chút, làm cho hắn lòng đầy căm phẫn, sau đó thuận tiện lại nói cho hắn biết một tiếng, ta bây giờ đang ở trong hoàng cung? Hắn khẳng định mang theo chó của hắn tới tìm ta. Nếu không, nhiều như vậy quý phụ nhân, các nàng thoáng cái đều chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi, người lại đơn độc lưu lại xem toàn bộ, cũng giúp ta nói nói tốt. Nếu như chuyện không liên quan người, người sẽ tốt như vậy sao?”

“Ha ha, nếu Minh vương phi đã đoán được, tốt lắm, ta cũng không cần che giấu.” Người ta đem lời nói rõ ràng như thế, thái tử phi cũng không có ở đây nói thêm gì, trực tiếp gật đầu thừa nhận.

Pằng?

Lập tức, một cái tát vang dội quét dọn mặt nàng.

Thái tử phi hung hăng cũng sờ. “Minh vương phi, người...”

“Một tát này, là các người dám can đảm tự tiện lợi dụng ta?” Cười lạnh, Hạ Mộng gần từng chữ một, “Các người nhiều người như vậy, tới nơi này chúc thọ lại có nhiều người như vậy, các người vì cái gì hết lần này tới lần khác hại ta? Nếu như không phải là ta đứng lúc trên người cất giấu một cây roi còn chưa trả lại cho Vân nhi, ta thật sự đã táng thân tại trong chó bụng hả?”

Chợt âm thanh dừng lại, nàng mâu quang âm tối xuống. “Kỳ thật, để con chó kia đem ta cắn chết, mới là ý tưởng ban đầu của các người đi? Bởi như vậy, sẽ dùng tốc độ nhanh nhất truyền khắp hoàng cung, vô luận như thế nào cũng không thể che hết. Vương gia biết rồi cũng chắc chắn đại náo, giết Thập Lục hoàng tử vì ta đền mạng cũng không chừng. Các người mới chân chân chính chính giải quyết cái này họa lớn trong lòng?”

Mãnh liệt trong lòng chợt lạnh, lúc này mới phát giác được hoảng sợ - - đôi nam nữ này thật ác độc? Rõ ràng dùng mạng của nàng làm mồi dụ? Chỉ một cái tát có nhẹ?

“Minh vương phi người thật sự là quá thông minh.”

Bị đánh, thái tử phi nhưng không thấy phân nửa phần tức giận, ngược lại càng cười vui vẻ đứng lên. “Ngay từ đầu, thật sự của chúng ta vốn định như thế. Nhưng là, mắt thấy người đem chó dữ thuần phục, chúng ta cũng biết chúng ta sai rồi. Nữ nhân này, không đơn giản. Bất quá cũng tốt? Mạng của người giữ được, chúng ta liền nghĩ tới một kế hoạch khác.”

Khẳng định không phải là hảo kế hoạch? Hạ Mộng trong nội tâm mỉm cười một cái. “Cho nên, các người liền hấp tấp tìm tới cửa?”

“Vâng.” Thái tử phi khẽ vuốt một chút khuôn mặt, gật đầu.

“Kế hoạch gì?”

“Kỳ thật, cái kế hoạch này người và ta đều có lợi.” Khoe miệng kéo nhẹ, thái tử phi tiếp tục nhẹ nhàng nhu nhu, “Minh vương phi, không cần ta nói, trong lòng người cũng hiểu. Mới đến đây mấy ngày, người cũng đã đắc tội một đôi trai gái mà phụ hoàng ta sủng ái nhất. Hiện tại, chỉ sợ ngay cả phụ hoàng cũng đã hận người, Bích Vân cùng thập lục đệ càng không bỏ qua cho người. Nếu như không có người giúp vương phi một tay, chỉ sợ người ngày nào đó ngay cả mình tại sao chết cũng không biết?”

“Mà các người, định giúp ta một tay?” Hạ Mộng hỏi ngược lại.

Thái tử phi gật đầu.

“Ha ha?” Hạ Mộng nhin không được buồn cười, “Thái tử phi, vốn là, chuyện này cùng ta cũng không có bao nhiêu quan hệ, ta chỉ cần cùng Bích Vân công chúa đấu trí đấu dũng, bất quá chỉ là một chút chuyện của nữ nhân mà thôi. Nhưng là, bởi vì quan hệ đến của các người, đã sắp bay lên thành chuyện giữa các quốc gia, không cần thận nháo lớn, khiến cho hai nước chiến tranh cũng có thể. Người cho là ta sẽ ngu như vậy đáp ứng cùng các người hợp tác?”

“Người bây giờ đã không có lựa chọn.” Nhẹ khê cười, thái tử phi ôn nhu nói, “Người phải biết, người bây giờ đắc tội đúng vài người. Một khi bọn họ nâng tay đến, cộng thêm phụ hoàng mở một con mắt nhắm một con mắt, ở chỗ này chờ lâu một ngày, mệnh liền khó bảo toàn một ngày. Đã như vậy, chúng ta không bằng bắt tay hợp tác, cùng có lợi chung thắng, người cứ nói đi?”

“Vậy ta muốn biết, cái mà các người gọi là lợi ích lẫn nhau là cái gì?”

“Rất đơn giản. Chúng ta muốn cho Bích Vân lấy chồng ở xa, thập lục đệ trọn đời thoát thân không được?”
Cẩn rằng, thái tử phi lạnh giọng trả lời.

“Tốt nhất, còn có thể làm cho hoàng đế của các người sớm một chút bị tức chết hù chết hoặc là mệt chết, dù sao chỉ muốn chết, làm cho trượng phu của người sớm một chút vinh trèo lên đại bảo, sau đó các người có thể vô tư, đúng không?” Đón lấy lời nàng, Hạ Mộng nhỏ giọng nói.

“Đúng vậy?” Con mắt trong một lúc sáng ngời? Thái tử phi lại nhin không được cười, “Minh vương phi, người quả nhiên là người thông minh?”

Đúng vậy, nàng chưa từng đã nói qua chính mình ngốc. Nhưng là - -

“Thái tử phi, chuyện này sự tình liên quan trọng đại, người tin ta sẽ đáp ứng tham dự?”

“Người sẽ .” Bình tĩnh gật đầu, thái tử phi bình tĩnh.

“A?” Hạ Mộng đuôi lông mày nhảy lên.

Thái tử phi liền cười nhìn nàng. “Lý do ta đã nói. Hơn nữa, trải qua sự tình hôm nay, chúng ta đã buộc tại một sợi thừng, đào thoát không xong. Ta cùng thái tử cũng đã thương nghị qua, một khi chuyện thành công, từ nay về sau, ta cùng Phượng Tường vương triều hòa thuận chung sống, bù đắp nhau. Nếu như các người về sau sinh con gái, chúng ta càng kết làm duyên, vĩnh viễn vĩnh nhục cùng, các người tại Phượng Tường vương triều cũng càng có mặt mũi, người nói sao?”

Cái đề nghị này ngược lại nghe thật mê người. Nhưng nàng không có nhiều hứng thú lắm thì phải?

Nặn ra vẻ mặt tươi cười, Hạ Mộng nhỏ giọng nói: “Thái tử phi, kỳ thật, loại chuyện như vậy, cần phải để thái tử cùng vương gia nói đi? Ta là tiểu nữ nhân, cánh chim phía dưới, phức tạp như vậy, hay là giao cho nam nhân làm xong.”

“Không, chuyện này, chỉ có thể nữ nhân chúng ta an bài. Bọn họ nam nhân tự có việc làm.” Nhưng là, thái tử phi lắc đầu bác bỏ.

Không thể không nói, nữ nhân này, nàng rất lợi hại. Hơn nữa, trong lòng, nàng phỏng đoán cùng mình không phân cao thấp.

Cẩn cẩn môi, Hạ Mộng tròn mắt không nói.

Thái tử phi chợt chủ động nắm tay nàng. “Minh vương phi, người cảm thấy thế nào?”

“Ta nghĩ suy tính một chút.” Lập tức đem tay rút về, Hạ Mộng nhỏ giọng nói.

Thái tử phi không chút lựa chọn liền gật đầu. “Không thành vấn đề. Bất quá, người tốt nhất sớm một chút ra quyết định, bởi vì thập lục đệ cùng Bích Vân bọn họ chắc chắn sẽ không đợi quá lâu.”

Cái này nàng cho rằng nàng không biết sao?

Bĩu môi, Hạ Mộng liếc nàng một cái. “Vô luận như thế nào, ta muốn tặng người một câu - - đôi phu thê các người, thật hèn hạ.”

“Đa tạ khen ngợi.” Nghe vậy, thái tử phi nhưng chỉ cười một tiếng, nhu hòa ứng thừa.

Quả nhiên, cùng nữ nhân này so, da mặt của mình xem như mỏng rồi?

Thấy nàng quay đầu ra, một bộ không muốn phản ứng hình dạng của mình, thái tử phi tự biết rõ đứng dậy. “Ha ha, chắc Minh vương phi mệt người rồi phải không? Nếu đã mệt mỏi, vậy người nên nghỉ ngơi. Chắc thái tử bọn họ bên kia cũng tán gẫu không sai biệt lắm, ta phải đi tìm thái tử, ngày khác ta trở lại thăm người.”

“Đi thông thả không tiễn.” Giữ lại lười phải nói, Hạ Mộng trực tiếp phất tay.

“Tốt.”

Vẫn như cũ cười hì hì gật đầu, thái tử phi bước chân nhẹ nhàng rời đi.

“Ai?”

Đợi nàng đi rồi, Hạ Mộng lại không nhịn được thở dài một tiếng - -

Xem ra, chính mình thật đúng là, đi tới chỗ nào cũng không an bình được sao?

213. Chương 214: Mở Rộng Cửa Lòng

“Nàng ta theo nàng nói những thứ gì?”

Thái tử phi đi rồi, Hoàng Phủ Nam Ninh rất nhanh liền đã trở lại.

Hạ Mộng gương mặt. “Thái tử điện hạ thì sao? Hắn cùng ngài nói những thứ gì?”

“Không có gì, bất quá là một số chuyện của nam nhân. Các nàng thì sao? Ta thấy nữ nhân kia lúc đi sắc mặt có chút quỷ dị.” Būu môi, Hoàng Phủ Nam Ninh trong mắt rõ ràng mang theo vài phần ân cần.

Hạ Mộng nhún vai. “Cũng không có gì, một chút chuyện của nữ nhân mà thôi.”

“Phải không?”

Hoàng Phủ Nam Ninh tỏ vẻ không tin.

Hạ Mộng khoe miệng liền nhếch lên, hai tay ôm lên cánh tay của hắn. “Vương gia ~ ”

Tận lực kéo dài âm điệu, thấp giọng hô, hơn nữa trên mặt nàng là tươi cười sáng lạn, làm cho tâm của hắn bỗng chốc mềm nhũn, thân thể cảm thấy vô lực.

“Sao vậy tiểu bạch thỏ?” Lắc đầu, tại trên trán của nàng chọc nhẹ một cái. Mặc dù biết rõ nàng là cố ý, nhưng như thế nào cũng không tức giận được.

Trong lòng Hạ Mộng biết hắn nói lời này có ý gì, liền lại cười triền miên, đem thân thể hướng đầu vai hắn kê dựa. “Vương gia, ta đột nhiên phát hiện, hai chúng ta thật sự là trời sinh một đôi?”

“Phải không?” Đuôi lông mày nháy lên, trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh sung sướng tràn trề.

“Đúng vậy?” Hạ Mộng liền vội vàng gật đầu, “Ngài xem, ngài là vương gia Phượng Tường vương triều, mặc dù đối với trong ngoài mọi chuyện tất cả đều hiểu rõ, lại hoàn toàn không quản, kiên trì làm nhân tửn vương gia. Mà ta, trừ phi dính dáng đến lợi ích của bản thân, ta cũng sẽ không chủ động đi trêu chọc bất luận kẻ nào, hoàn toàn là tiểu nữ nhân. Mặc dù đối với bề ngoài biểu hiện bất đồng, nhưng chúng ta kỳ thật đều là một loại người. Đó chính là - - việc không liên quan đến mình, thì sẽ không để ý. Chỉ cần được sống chậm rãi thông thả, những thứ khác, dù sao đều đã có người đi quan tâm, ta liền không cần phải để ý đến, đúng không?”

“Ha ha, nàng nói xong chưa?”

Dùng sức gật đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh nâng cằm của nàng lên. “Tiểu bạch thỏ, nàng thật hiểu thấu ta.”

“VẬY CŨNG LÀ DO VƯƠNG GIA NGUYỆN Ý CHO TA NHÌN THẤU MÀ” HẠ MỘNG CƯỜI ĐÁP.

“Ha ha, nàng là vương phi của ta, sẽ làm bạn với ta vượt qua nhất sinh nhất thế, ta nếu đối với nàng cũng không mở rộng trái tim, vậy ta còn có thể tin tưởng ai được nữa?” Nhéo một cái lên gương mặt của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh cười nhạt đáp lại.

Đối với nàng rộng mở trái tim sao? Cùng nhất sinh nhất thế sao?

Nghe đến mấy cái này, Hạ Mộng cảm thấy trong nội tâm bỗng dưng ảm áp.

Chưa bao giờ biết, đời này kiếp này, sẽ có một người nam nhân nói với nàng nói ra lời này.

“Vương gia?” Thấp hô ra tiếng, nàng kim lòng không được đem đầu nhập trong ngực của hắn.

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng thật tự nhiên đem nàng ôm vào trong ngực, cúi đầu, hít sâu một cái cảm nhận mùi vị tươi mát trên người nàng.

“Vương gia.” Cảm nhận được trên người hắn dương cương khí, Hạ Mộng lại từ từ ngẩng đầu lên, “Kỳ thật, chung đụng lâu như vậy, ngài sớm phát hiện trên người ta có điểm đáng ngờ, có đúng hay không?”

“Đúng.” Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu.

“Kia, vì cái gì ngài không hỏi?”

“Cần sao?” Khóe miệng nhếch lên, Hoàng Phủ Nam Ninh nhàn nhạt nói, “Nàng là tiểu bạch thỏ của ta, đời này đều là của ta. Quá khứ của nàng cùng ta không quan hệ; hiện tại hết thảy của nàng đều ở đây, cũng chưa bao giờ tổn thương ta; tương lai của nàng, cũng sẽ ở bên cạnh ta, ta còn rất nhiều thời gian để hiểu biết thêm nàng. Huống chi...” Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tại da thịt non mềm của nàng, “Ta thích chính là nàng. Chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, ta liền vui vẻ, nàng và ta nói chuyện, đối với ta cười, ta đã hài lòng. Đã như vậy, ta cần gì phải lại muốn cầu xin nhiều hơn? Làm người nên thấy đủ với những điều bình thường, yêu cầu quá nhiều sẽ bị sét đánh.”

Ha ha, thì ra là như vậy.

Hạ Mộng lập tức vừa cười, vội vàng hai tay ôm chặt eo của hắn. “Vương gia, người thật tốt”

“Đúng vậy. Ta không tốt, ai còn đối với nàng tốt được chứ?” Cười đắc ý, Hoàng Phủ Nam Ninh lại nâng lên cằm của nàng, nhẹ nhàng tại trên môi đỏ mọng của nàng hôn một chút.

Hạ Mộng lập tức đem môi đỏ mọng dăng lên, một tay đặt trên cổ của hắn, lại lè lưỡi, tại trên môi của hắn nhẹ nhàng một chút. Mà tay kia, lại leo lên đầu vai của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve vài cái.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức thân thể cứng đờ, mâu quang tối xuống.

“Tiểu bạch thỏ, nàng đang đùa với lửa.”

“Cùng vương gia người, có cái gì không thể chơi?” Nháy mắt mấy cái, Hạ Mộng vẻ mặt vô tội nói, “Dù sao, ngài sẽ không làm thương tổn ta, không phải sao?”

Nàng còn có thể nói như vậy?

“Nói như vậy, nàng là cố ý?” Khóe miệng chợt nhảy lên, Hoàng Phủ Nam Ninh trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy?” Liền vội vàng gật đầu, Hạ Mộng nhẹ tay cởi bỏ cổ áo của hắn, tay thon dài đưa vào, tại gáy của hắn ma sát.

Một cổ cảm giác khác thường trong người sinh ra, Hoàng Phủ Nam Ninh lại không khỏi run lên, một phát bất được bàn tay nhỏ quấy phá của bé nàng. “Tiểu bạch thỏ, hiện tại là ban ngày?”

“Ban ngày hay đêm tối, đối với vương gia nói có khác nhau sao?” Thản nhiên cười, Hạ Mộng ôn nhu hỏi ngược lại.

Là không có. Hoàng Phủ Nam Ninh mâu quang thâm trầm nhìn xem nàng.

Hạ Mộng liền lại đứng lên môi đỏ mọng, phụ ở bên tai của hắn nhẹ giọng nói: “Đa tạ vương gia đối với ta cho tới nay tín nhiệm, ta thập phần cảm kích. Như vậy hiện tại, nếu đã như vậy tín nhiệm ta, liền để cho ta thật tốt hầu hạ ngài một hồi, như thế nào?”

“Nàng? Hầu hạ ta?”

Lập tức ngạc nhiên mừng rỡ nhảy lên trong lòng, Hoàng Phủ Nam Ninh trừng mắt nhìn nàng.

Hạ Mộng cười tươi đẹp làm sao. “Đúng vậy”

Liền thuận tay đẩy, đem hắn cho đẩy ngã tại giường, chính mình cũng thuận thế té xuống, dịu dàng che ở trên người của hắn, môi đỏ mọng tiếp tục dán ở bên tai của hắn, nhẹ nhàng thổi hơi.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức cảm giác được một hồi tê tê ngứa một chút cảm giác truyền khắp toàn thân, một cổ ngọn lửa vô danh dưới đáy lòng dấy lên, toàn thân nóng rang lên.

“Vương gia, như thế nào?”

Lại gương mặt, sớm đã là mị nhân như tợ, Hạ Mộng cười hỏi.

Lúc này, nàng sớm không giống tiểu bạch thỏ thường ngày. Vài sợi tóc mai rủ xuống, thừa thớt ở bên tai, cho nàng thêm vài phần thành thực ý nhị, con ngươi sáng rỡ hàm chứa vài phần nụ cười yếu ớt, cùng với vài phần hương vị khiêu khích, làm cho tâm của hắn nhận không được quýnh lên? Nên biết, hắn là chưa bao giờ sợ bất luận kẻ nào khiêu khích? Huống chi, môi của nàng còn như có như không cùng gương mặt của hắn đụng chạm, chiếc lưỡi mềm mại cũng thỉnh thoảng tại lưu lại trên gương mặt của hắn một chút dấu vết nóng bỏng, loại xúc cảm như có như không này càng khơi dậy dục vọng trong lòng hắn, cũng làm cho hô hấp của hắn càng thêm thâm trầm, trong cơ thể ngọn lửa thiêu phải càng ngày càng vượng.

“Nàng dự định như thế nào hầu hạ ta?”

Nhận không được, hắn xoay người đem nữ nhân sớm hóa thân thành yêu tinh áp dưới thân thể.

Hạ Mộng lại phản đem hắn đẩy ngã, tiếp tục nằm ở trên người của hắn, trong mắt vui vẻ càng sâu.

“Vương gia người đừng lộn xộn? Nếu đã nói là hầu hạ ngài, vậy ta nhất định phải thật tốt hầu hạ không phải sao? Ta bảo đảm, ta nhất định sẽ làm cho ngài thỏa mãn trước nay chưa từng có.”

“Thật vậy chăng?” Tiếng nói thô ách, yết hầu di chuyển một chút, Hoàng Phủ Nam Ninh trầm giọng hỏi.

Hạ Mộng cười gật đầu. “Đương nhiên?”

“Nếu như... Nàng làm không được?”

“Nếu là làm không được, như vậy...” Khóe miệng nhảy lên, tay của nàng dĩ nhiên giải khai vạt áo của hắn, ngón tay dần dần mở rộng lồng ngực, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, “Ta liền mặc cho vương gia ngài trừng phạt, vô luận như thế nào, cũng không cầu xin.”

“Tốt”

Nếu nàng đã nói như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh hào hứng dâng lên. “Bản vương hiện tại rất muốn chứng kiến, nàng làm sao có thể kiên trì bị ta trừng phạt mà không cầu xin?”

“Ha ha, vậy cũng chờ ta thật sự không thể để cho ngài thỏa mãn rồi hãy nói?” Hạ Mộng cười khê, lại liếc hắn một cái, liền chột vùi đầu, hôn môi thượng hắn một khóa thù du.

“Ngô?”

Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh thân thể chột kéo căng? Một hồi mãnh liệt khoái cảm ngay lập tức truyền khắp toàn thân.

Nếu như trước còn đối với lời nàng nói có nghi vấn. Như vậy, hiện tại, hắn bắt đầu tin tưởng, nàng là thật sẽ nói được là làm được.

Một trận kịch liệt triển miên, cơ hồ muốn đem gian phòng này đều bốc cháy lên.

Cho đến hai cái thời gian sau, trong phòng nhiệt độ mới rốt cục có chỗ giảm.

“Như thế nào?”

Vô lực nằm ở trước ngực của hắn thở dốc một hồi lâu, Hạ Mộng mới lại ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cười hỏi.

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng thở gấp hồi lâu, mới rút cục điểm gặt đầu một cái. “Tiểu bạch thổ, thực sự là nàng?”

Nói như vậy, nàng thành công?

Trên mặt lập tức dâng một tia đắc ý cười, Hạ Mộng le lưỡi: “Hiện tại, ngài đã không cách nào trừng phạt ta đây phải không?”

“Hừ hừ, vừa rồi cũng không biết là ai mệt mỏi đến không được, khóc hô để cho ta nhanh lên kết thúc?” Khóe miệng kéo nhẹ, Hoàng Phủ Nam Ninh nhạt thanh đạo.

“Ngài?”

Hạ Mộng lập tức sững sờ, lập tức quay đầu ra. “Ta không để ý tới ngài”

“Ha ha”

Thấy thế, Hoàng Phủ Nam Ninh lại nhin không được cười ha hả.

“Tiểu bạch thổ.” Thấp kêu một tiếng, hắn đem thân thể của nàng tới gần.

Hạ Mộng chết không phối hợp, nàng tức giận.

Mắt thấy nàng bộ dáng ngang ngược khả ái, Hoàng Phủ Nam Ninh lại nhin không được một hồi cười to.

“Ngài còn cười?”

Nghe được thanh âm, Hạ Mộng quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn.

Nhưng là, ngay lập tức, nàng cảm giác được thân thể của mình bị kéo, lại bị hắn áp ở dưới thân.

“Tiểu bạch thổ, làm sao bây giờ? Ta phát hiện, nàng tựa hồ càng ngày càng tốt chơi.” Một tay khê vuốt ve gương mặt của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh hai mắt mê ly.

“Chơi thật thú vị thì như thế nào? Ngài mau thả ta ra - - ngô?”

Hai thân thể ma sát lẫn nhau, lại khơi dậy ngọn lửa trong cơ thể hắn, trong mắt quang mang nóng lên, hắn lại nhin không được phong bế môi của nàng.

“Ngô ngô?”

Cảm giác được hắn lại bắt đầu mạnh mẽ hôn lên môi nàng, Hạ Mộng nhướng mày, vừa định muốn đẩy ra. Nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh lại tựa hồ như sớm đoán được, một lần liền bắt lấy cổ tay của nàng giữ một bên. Mà môi lưỡi của hắn, thì tiếp tục tại trong miệng của nàng công thành đoạt đất.

“Ngô ngô ngô?”

Người nam nhân này, hắn hoàn toàn không biết thương hương tiếc ngọc viết như thế nào sao? Lòng mày càng nhíu thật chặt, Hạ Mộng không thể phản kháng, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Mà Hoàng Phủ Nam Ninh, hắn lại phảng phất dường như hôn không đủ, tại môi của nàng dây dưa hồi lâu, mới buông cái miệng nhỏ nhắn đáng thương của nàng ra. Nhưng mới tách ra, mắt thấy cánh môi nàng như nước trong veo, tim căng thẳng, lại cúi người hôn một ngụm, mới đưa nàng ôm vào trong ngực. “Tiểu bạch thổ, làm sao nàng có thể ăn ngon như vậy cơ chứ? Ta thật sự là càng ăn càng không thể thỏa mãn?”

Cất, nam nhân không biết tiết chế!

Khóe miệng kéo nhẹ, Hạ Mộng mím môi không nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh vừa cười cười. “Tức giận?”

Hạ Mộng tiếp tục không nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức nụ cười biến mất, nắm chặt chiếc cầm nhỏ xinh của nàng lại. “Tiểu bạch thảo, thực tức giận?”

“Không dám.” Mắt trợn trắng lên, Hạ Mộng lạnh lùng nói.

Còn không dám? Nàng này không phải là đang tức giận sao?

Nhưng là, làm sao bây giờ? Mắt thấy nàng đang cùng mình đấu khí, hần thể nhưng tâm tình lại tốt rất nhiều, làm sao đây? Nhịn không được, khóe miệng lại nhếch lên, trên mặt nổi lên một nụ cười yếu ớt.

Nam nhân này?

Vừa thấy như thế, Hạ Mộng tất nhiên là tức giận không được. Vội vàng giương cao quả đấm trên người của hần vung loạn một hồi. Vừa đánh, còn muốn tức giận mắng vài câu. “Nam nhân xấu xa! Khốn kiếp! Ta đánh chết ngươi!”

“Ha ha ha”

Làm sao bây giờ? Càng xem nàng như vậy, hần cảm thấy càng đáng yêu? Không thể nhịn được nữa, Hoàng Phủ Nam Ninh cười càng vui vẻ hơn.

“Ngài... Hoàng Phủ Nam Ninh, ngài thật sự là quá ghê tởm?” Thấy hần như thế, Hạ Mộng càng giận dữ sợ, lại một quyền đấm lên.

“Ngô?”

Một quyền này khí lực thật sự là quá lớn, Hoàng Phủ Nam Ninh có chút chịu không nổi. Mà mắt thấy nàng lại muốn đánh một quyền tới đây, liền tranh thủ bắt lấy cổ tay của nàng, lại thuận thế lặn một vòng? Đè nàng đặt dưới thân.

“Ngài buông tay? Nhanh lên buông tay?” Đang nổi nóng, Hạ Mộng nhất định phải giãy giụa.

Nhưng là, hai người thân thể không mảnh vải dây dưa cùng một chỗ, lại là đánh lại là nháo, ma sát đến ma sát đi, Hoàng Phủ Nam Ninh thân thể rất thành thực lại nổi lên phản ứng.

“Tiểu bạch thảo, nàng không cần phải như vậy? Nếu không, ta sẽ không buông tha cho nàng” Vội vàng đem nàng đè lại, hần giận tái mặt quát khê.

Ngay lập tức, nàng cũng nhận ra thân thể của hần biến hóa, mà trên chân mình một ít cổ nóng rực lại càng lại quen thuộc. Hạ Mộng ngẩn ra, quả nhiên không dám cử động nữa.

Ai?

Vô lực lắc đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh vỗ vỗ mặt của nàng. “Yên tâm đi, biết rõ nàng mệt mỏi, ta sẽ không lại đối với nàng làm lần nữa.” Mà hần, vừa cùng nàng triển miên một hồi đã tiêu hao hết hơn phân nửa khí lực, cũng cần không ít thời gian khôi phục.

Vậy là tốt rồi.

Được nghe lời ấy, Hạ Mộng vội vàng thở dài một hơi.

“Vậy ngài xuống đi.” Bất quá, còn chưa dám lộn xộn nữa, nàng chỉ là dung lực nhẹ đẩy đẩy hần.

Hoàng Phủ Nam Ninh liền từ trên người của nàng xuống, nhưng lập tức lại đem nàng ôm lên thân thể của mình.

Hạ Mộng mới vừa định ly khai, Hoàng Phủ Nam Ninh một tay đè nàng lại: “Nàng ở chỗ này, để cho ta ôm nàng một chút.”

“Nhưng mà, trên người dính dính nhờn nhờn, thật khó chịu.” Nhú mày, Hạ Mộng nhỏ giọng nói.

“Ta thoải mái là được.” Hừ nhẹ một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh nói khoác không ngưng miệng.

Quả nhiên là để chính mình thoải mái xú nam nhân?

Nghe vậy, trong lòng Hạ Mộng một hồi khó chịu, lại vun quả đấm hướng bộ ngực hần đánh lên một cái.

Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng liền bắt lấy tiểu móng vuốt của nàng: “Tiểu bạch thỏ, nàng muốn mưu sát chồng sao?”

Bây giờ còn thực sự nghĩ như vậy. Hạ Mộng lườm hắn một cái.

Bộ dáng này, thật sự thật đáng yêu.

Đột nhiên lại buồn cười. Nhưng là, nhìn nàng đang mắt lạnh nhìn chăm chăm, Hoàng Phủ Nam Ninh vội thu liễm, liền buông tay ra, vỗ vỗ đầu của nàng: “Tốt lắm, chúng ta đều nghỉ ngơi được không? Nàng không phải mệt mỗi sao?” Hôm nay, nàng đúng là bỏ ra khí lực cùng hắn cũng không sai biệt lắm?

Mệt mỗi nha, Hạ Mộng thở dài.

Đơn giản là vì nhất thời tâm huyết dâng trào, nàng sẽ dùng hết những gì mình biết hết thảy đến nện nọt hắn, trời mới biết nàng đều nhanh bị ép khô rồi?

Nhìn nàng như vậy, cũng biết nàng sớm mệt mỗi. Để nàng nằm xuống trước ngực, Hoàng Phủ Nam Ninh thở dài một hơi, khóe miệng lại hiện lên một nụ cười.

“Tiểu bạch thỏ, nàng nói câu kia là thật lòng.”

“Ừ?” Hạ Mộng đột nhiên sưng sờ, “Câu nào?”

“Hai chúng ta, thật sự là trời sinh một đôi.”

“Nha.”

“Hiện tại phát hiện, không chỉ tính cách, hai chúng ta cực kỳ giống nhau; ở phương diện này, chúng ta cũng đều thập phần phù hợp.” Nói xong, lại nhin không được tại nhũ hoa vểnh lên của nàng chụp một cái.

“Ngài?”

Hắn còn động? Hạ Mộng tức giận đến muốn cắn hắn.

Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn còn vui tươi hơn hử đối với nàng cười.

Hạ Mộng bĩu môi một cái, mặc kệ hắn?

“Tiểu bạch thỏ.” Nhưng là, nàng không để ý tới hắn, hắn lại không thể nào bỏ mặc nàng cùng mình giận dỗi. Bàn tay khẽ xoa lưng trần bóng loáng của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng nói, “Ta cũng phát hiện, chúng ta đều may mắn. Ta có thể sinh ở Phượng Tường vương triều, nàng cũng sinh tại đó. Điều kiện của ta liền quyết định ta có thể làm một cái nhân tửn vương gia, muốn làm gì thì làm, mà hoàng huynh hắn cũng đều vì ta mà bảo hộ. Trong hoàng tộc, giữa huynh đệ có thể làm được điểm này đã rất không dễ dàng đi? Không giống như Tàng quốc, tranh đấu gay gắt, đêm không xuể. Cho tới bây giờ, thân huynh đệ vẫn còn tính kế lẫn nhau, chỉ vì ngại vàng trên Kim Loan điện? Như vậy đáng sao?”

“Ngài cũng phát hiện?”

Nghe vậy, trong lòng lập tức hung hăng nhảy dựng? Hạ Mộng nhin không được ngẩng đầu hỏi.

Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu. “Sớm tám trăm năm trước đã biết? Chỉ là, đây là chuyện của quốc gia họ, ta cần gì phải nhúng tay? Thờ ơ lạnh nhạt, xem bọn họ có thể nháo ra bao nhiêu chê cười, coi như là tìm ình một chút việc vui.”

Tặc tặc, nam nhân này...

Nhẹ nhàng lắc đầu, Hạ Mộng nhin không được nháy mắt. “Vậy nếu như, chúng ta cũng bị cuốn vào sao?”

“Nếu quả thật cuốn vào, vậy thì cứ vào. Chỉ cần nắm giữ thật tốt, nói không chừng chúng ta còn có thể thao túng nội bộ Tàng quốc một chút, này cũng không hẳn là một việc không vui.” Lạnh nhạt trả lời, Hoàng Phủ Nam Ninh chợt lại mâu quang sưng sờ, “Bất quá - - là ai để cho chúng ta bị cuốn vào, người này, nhất định không thể tha thứ?”

Nói thật hay? Nàng cũng là nghĩ như vậy?

Vội vàng ngẩng đầu lên, Hạ Mộng khẽ mỉm cười. “Như vậy, vương gia, ngài nói hiện tại chúng ta có thể hay không bị cuốn vào?”

“Nếu chúng ta đã ở chỗ này, nghĩ không bị cuốn vào, rất khó đi?” Nở nụ cười yếu ớt, Hoàng Phủ Nam Ninh nhạt thanh trả lời.

Trong lòng mãnh kinh?

Nhưng lập tức, Hạ Mộng vừa cười.

“Vương gia, ta phát hiện, người thật sự rất hồ đồ.”

“Tất nhiên, ta liên tục hồ đồ. Có năng, thì càng hồ đồ.” Liên vội vàng gạt đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh vui tươi hơn hớn.

“Ừ?” Hạ Mộng liên tục không ngừng gạt đầu, “Hồ đồ có điểm tốt. Chuyện trên đời này rối rít hỗn loạn, hiểu rõ làm gì?”

“Chính là.” Hoàng Phủ Nam Ninh tỏ vẻ đồng ý.

“Cho nên - -” vì vậy dừng lại, Hạ Mộng Tiểu nhỏ nhẹ thanh đạo nói, “Chúng ta liên hồ đồ như vậy đi xuống đi?”

“Tốt” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức gạt đầu, xoay người liền đem nàng áp ở dưới thân. Mà hân lửa nóng, lại bắt đầu tại trên người của nàng phát động tấn công mạnh.

“A a a, ngài làm gì, làm gì vậy?” Vội vàng dụng cả tay chân, Hạ Mộng thất thanh thấp giọng hô.

“Nếu lời nói đều đã nói xong rồi, hiện tại nên hồ đồ mà?” Ha ha cười, Hoàng Phủ Nam Ninh tay cũng bắt đầu hướng trên người của nàng chào hỏi.

“Đúng là, ta mệt chết đi được”

“Ta không phiền lụy là được.”

“Nhưng là - - ”

“Đến đây đi? Không phải là khó được hồ đồ sao?”

“Ngài - - xú nam nhân?”

“Ha ha ha?”

Những ngày tiếp theo, Hạ Mộng tự nhiên là sợ hãi, muốn tại dịch quán nghỉ ngơi lấy lại sức, ở đâu đều không đi, mỗi ngày phơi nắng lại ngủ nướng, tâm tình không biết tốt bao nhiêu. Nhưng là, lâu sau, tâm tình của nàng cũng chẳng vui vẻ hơn, tỷ như hiện tại - -

“Ngài qua một bên đi?”

Một tay bắt lấy con bạch tuộc tám chân đẩy qua một bên, nàng bĩu môi, tâm tình thật tốt lại bị phá hư hết.

“Tiểu bạch thổ, nàng thật độc ác.”

Bên cạnh, bạch tuộc tám chân bị nàng đẩy thẳm qua một bên khoe miệng nhếch lên, thập phần ai oán thì thâm.

Hạ Mộng không vui liếc hân một cái. “Vương gia, sứ giả quốc gia nào đó tới thăm, ngài không đi tiếp đón sao? Như thế nào nhanh trở lại rồi?”

Không phải là nàng nói, cái tên Hoàng Phủ Nam Ninh, kể từ sau ngày đó, hân liền giống như rễ cây, cả ngày lẫn đêm quấn quít lấy nàng, không nên như vậy chứ. Tại khi nàng đối với bên ngoài tuyên bố bị sợ hãi mà đóng cửa không tiếp khách, hân cũng biết thời biết thế, nói cho tất cả mọi người bởi vì hân yêu thương nàng, e sợ cho nàng lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nên tự mình chiếu cố nàng.

Chó má tự mình chiếu cố? Hẳn gọi cái gì là tự mình chiếu cố, kỳ thật chính là thuận tiện hẳn mỗi lúc ăn đậu hũ của nàng mà.

Chỉ những ngày qua, nàng từ đầu đến chân đều bị hẳn sờ soạng không biết bao nhiêu lần? Hẳn không có sờ chán mà nàng bị mò đến không chịu nổi?

“Ta cùng hẳn nói mấy câu, hẳn liền đi rồi” Nhún vai, Hoàng Phủ Nam Ninh nhặt vừa nói, bàn tay lại mò lên tay nhỏ bé của nàng.

Vội vàng rút bàn tay về, Hạ Mộng lườm hẳn một cái. “Như vậy vương gia, ngài liền không có chuyện gì khác có thể làm sao?”

“Chuyện gì khác cũng không bằng tiểu bạch thổ nàng mới trọng yếu” Mặt mũi cười ngọt, Hoàng Phủ Nam Ninh vui tươi hơn hở. Mà tay của hẳn, cũng lại tà tâm không chết hướng trên người của nàng sờ soạng.

Người này. Kể từ ngày hai người nói rõ, hẳn lại càng không thêm quan tâm. Cũng không nhìn một chút bọn họ hiện tại đang trên địa bàn của người khác đấy?

Liên tục không ngừng nhảy dựng lên, Hạ Mộng vội vàng chạy đi.

“Tiểu bạch thổ, nàng đi đâu?” Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng gọi theo.

“Đi dạo một chút, cải thiện tâm tình.” Nếu không, nàng thật sự sẽ nhịn không được cắn hẳn một cái.

“Ta đi cùng nàng” Nhưng là, người nào đó coi như bỏ qua sự thật, lại tiếp tục quần tới.

“Không cần.” Đẩy ra hẳn, Hạ Mộng lạnh lùng nói.

“Phải cần.” Hoàng Phủ Nam Ninh nói, chính là theo tới. Hơn nữa, bàn tay lại ôm lên eo của nàng, mặc cho nàng xô đẩy như thế nào, hẳn chính là không tha.

“Ngài?” Thực tại không thể nhịn được nữa, Hạ Mộng dừng bước lại dùng sức trừng hẳn.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức cũng mở to hai mắt, hô nhỏ một tiếng: “Tiểu bạch thổ, nàng thật thật đáng yêu” Lại hướng nàng dựa một chút, hẳn nhỏ giọng đối với nàng nói, “Ta phát hiện, nàng so với ngày hôm qua còn xinh đẹp hơn. Là tối hôm qua do ta làm sao?”

A a a...

Hạ Mộng đầu nhanh muốn nổ tung.

“Ta... Ngài...”

“Vương gia? Vương phi?”

Vừa định phát tác, Tú nhi vội vàng chạy tới.

“Chuyện gì?” Liền phảng phất bắt được cây cỏ cứu mạng, Hạ Mộng vội vàng liền hỏi.

“Bích Vân công chúa sai người đưa tới thiệp mời, thỉnh vương gia cùng vương phi vào cung một chuyến.”

“Nàng?” Nghe vậy, Hạ Mộng tâm trầm xuống, chau mày.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại khước miệng giật nhẹ. “Tiểu bạch thổ, đi không?”

“Vương gia cho rằng, ta nên đi sao?”

“Nếu người ta đã tự mình đưa thiệp mời, vậy nàng phải đi rồi” Hoàng Phủ Nam Ninh cười nói, “Thuận tiện xem một chút, bọn họ còn có thể đỡ mảnh khước gì ra.”

Nàng cũng nghĩ như vậy.

Liền gật gật đầu, Hạ Mộng ôn nhu nói. “Vây đi thôi”

Yên lặng mấy ngày nay, chỉ mong có chuyện gì, làm cho nàng khinh hỉ một trận mới tốt.

214. Chương 215: Tự Mình Chuốc Khổ (canh Hai)

Ăn mặc tươm tể, tới thời gian ghi trên thiệp mời, Hạ Mộng cùng Hoàng Phủ Nam Ninh lần nữa tiến vào hoàng cung.

Ngheh đón bọn họ, là tỷ đệ Bích Vân công chúa. Trừ họ ra, không còn người nào khác.

“Minh Vương gia, Minh Vương phi.”

Nhìn thấy bọn họ đi tới, Bích Vân công chúa chủ động tiến lên chào. Tư thái mềm mại, trước đây chưa từng thấy.

Hoàng Phủ Nam Ninh đều bị sợ hết hồn, vội vàng hành lễ. “Bích Vân công chúa.”

Hạ Mộng đi theo cũng phúc thân đáp lễ.

Nhưng là bên kia thập lục hoàng tử, nhìn thấy Hạ Mộng từ từ hướng hắc đi tới, trong mắt của hắc chợt lóe một chút quang mang e ngại rồi biến mất. Sau đó, lưu lại chính là sự phẫn hận vô tận.

“Thập lục hoàng tử.” Cư xử phải phép, Hạ Mộng quay đầu lại đối với tiểu nhân hành lễ, “Lần trước hại người bị đánh, thật sự là xin lỗi, thân thể người đã khỏe hẳn chưa?”

“Không chết được.” Cẩn rằng, Thập Lục hoàng tử lạnh giọng trả lời.

“Vậy là tốt rồi.” Trên mặt hiện lên một cái mỉm cười, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng nói.

Nữ nhân này? Nàng vẫn còn có chút hảo hê sao?

Quay đầu ra, Thập Lục hoàng tử cố nén nghĩ xúc động muốn tiến lên giết nàng.

“Ha ha, Minh Vương gia, Minh Vương phi.” Lập tức, Bích Vân công chúa lại tiến lên, “Hôm nay mời hai người tới đây là chúng ta muốn hướng Minh Vương phi nói lời xin lỗi. Lần trước, là chúng ta quá lỗ mãng, thiếu chút nữa hại chết Minh Vương phi, là chúng ta sai. Chúng ta đảm bảo, về sau sẽ không còn như vậy nữa.”

“Phải không?” Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh nhẹ nhàng cười một tiếng, trong ánh mắt vẫn toát lên vẻ không tín nhiệm.

Bích Vân công chúa vội vàng gạt đầu. “Thật sự? Phụ hoàng đã dạy dỗ qua chúng ta, chúng ta cũng thật sự biết rõ sai ở nơi nào.”

“Vậy cũng tốt” Phiết môi, Hoàng Phủ Nam Ninh chẳng nói đúng sai gạt đầu, “Ái phi, đã như vậy, nàng liền tha thứ bọn họ được rồi.”

“Ta chưa bao giờ trách bọn họ nha” Mỉm cười, Hạ Mộng biểu hiện được thập phần rộng lượng.

Bích Vân công chúa cùng Thập Lục hoàng tử lại tức giận đến nghiến răng ken két - - nàng đương nhiên sẽ không trách tội bọn họ, đó là bởi vì từ đầu tới đuôi, bị thương tổn cũng chỉ có bọn họ, nàng cho tới bây giờ đều là kẻ thư thái nhất. Đã như vậy, nàng hiện tại còn đương nhiên ở chỗ này nói như vậy.

Hít sâu một cái, Bích Vân công chúa nặn ra vẻ mặt cười nhẹ nhàng: “Minh Vương gia, phụ hoàng nói có chuyện tìm ngài đó, thập lục đệ, người mau mang Minh Vương gia qua đó chút đi”

“Hoàng Thượng tìm bản vương? Vì sao bản vương không biết?” Đuôi lông mày nháy lên, Hoàng Phủ Nam Ninh trầm giọng hỏi.

“Đây không phải là biết rõ vương gia sẽ đi qua, cho nên phụ hoàng liền phân phó cho chúng ta sao?” Nhỏ giọng nói, Bích Vân công chúa nụ cười càng xem càng miễn cưỡng, “Phụ hoàng nói, chúng ta nói cho ngài biết xong, liền dẫn ngài đi gặp người. Minh Vương gia, ngài qua đấy nhanh đi? Nếu để phụ hoàng chờ sốt ruột vậy cũng không tốt.”

“Đúng vậy, Minh Vương gia, phụ hoàng đúng là nói như vậy. Ngài mau cùng ta đi qua đi” Thập Lục hoàng tử vội vàng cũng đã đi tới, mặt lạnh nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu lại nhìn về phía Hạ Mộng. “Nhưng là, nàng...”

“Cái này ngài cứ việc yên tâm? Ta còn có chuyện cùng vương phi nói chưa xong. Chờ vương gia đi, đúng lúc chúng ta có thể nói chút ít chuyện nữ nhân. Minh Vương gia ngài cứ việc yên tâm, ta sẽ không khi dễ Minh Vương phi” Mặt mũi tràn đầy tươi cười, Bích Vân công chúa đầy nhiệt tình như thế.

Nếu người ta đã nói như vậy, Hạ Mộng cũng liền ôn nhu cười một tiếng. “Vương gia, đã như vậy, ngài hãy đi đi. Hoàng Thượng bên kia trọng yếu, nếu như chậm trễ, đó chính là chúng ta không đúng.”

“Được rồi”

Nếu nàng đã khuyên như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh ngẫm lại liền gật đầu. Bất quá, trước khi rời đi, hắn cũng chỉ biết liếc nhìn nàng một cái. “Tiểu bạch hổ, ngoan ngoan ở chỗ này chờ ta, ta rất mau trở về đến.”

“Tốt.” Hạ Mộng mỉm cười gật đầu.

Hai người thâm tình nhìn nhau, nàng lập tức phát giác được hai đạo ánh nhìn phần hận bắn phá tại trên người mình. Mặc dù chỉ là chột lóe rồi biến mất, nhưng cái loại cảm giác này thật sự là quá cường liệt, làm cho nàng như thế nào cũng không xem nhẹ được.

Dần dần xong, Hoàng Phủ Nam Ninh xoay người rời đi. Thập Lục hoàng tử phía trước dẫn đường, đương vượt qua ngưỡng cửa, hắn lại nhịn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua. Trong mắt sáng ngời rõ ràng nhìn có chút hả hê.

Nhìn có chút hả hê? Đối với nàng sao?

Hạ Mộng mỉm cười.

Xem ra, vị Thập Lục hoàng tử này không có trí nhớ tốt mà. Còn nhớ rõ lần trước nhìn có chút hả hê kết cục như thế nào sao? Hiện tại, hắn còn dám làm như thế?

Liền cũng đối hắn cười một tiếng.

Thập Lục hoàng tử lập tức sững sờ, vội vàng lại giận tái mặt, xoay người rời đi.

“Tiện nhân”

Mà ngay lúc đó, chợt nghe sau lưng một tiếng quát to truyền đến, mới vừa còn cười nhẹ nhàng Bích Vân công chúa dĩ nhiên thay đổi sắc mặt.

Trong nội tâm cả kinh, Hạ Mộng quay đầu lại, khi nhìn thấy Bích Vân công chúa mặt cười xanh mét, đột nhiên cảm giác được rất muốn cười.

“Công chúa, ngài làm cái gì vậy?”

“Tiện nhân tiện nhân. Người đừng tưởng rằng bản cung không biết người đối ta đã làm gì. Trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu, đồ hai mặt, nói đúng người chính là người như vậy.” trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy phẫn nộ, Bích Vân công chúa âm thanh kêu to.

Hạ Mộng nghe, chỉ là mỉm cười. “Công chúa, xin ngài trước khi nói chuyện nghĩ đến mình một chút. Trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu vừa rồi ngài cũng không phải là như vậy sao?”

“Ta...”

Bích Vân công chúa lập tức ngẩn ra, trong mắt lập tức lại toát ra ngọn lửa tức giận. “Đó cũng là bị người làm cho? Người cái đồ tiện nhân này, nếu như không phải là người như vậy bức bách ta, ta tại sao có thể như vậy?”

“Đi con đường nào, là do ngài tự chọn. Công chúa, khuyên ngài một câu, không cần phải đem hết thân nguyên nhân đều đổ lỗi đến người khác, đây là việc không đạo đức.” Lắc đầu, Hạ Mộng tiếp tục nhỏ nhẹ dịu dàng.

Lập tức, một cái bóng đen hướng nàng bay tới. Hạ Mộng vội vàng nghiêng đầu tránh, sau đó liền nghe tiếng vang của đồ sứ vỡ vụn.

“Công chúa, nói không lại ta, ngài định dùng bạo lực sao?” Xem một chút mảnh vụn đầy đất cùng với nước trà chảy ra, nghe hương vị... Ừ, mùi thơm ngát xông vào mũi, thấm vào ruột gan, trà ngon a trà ngon, chỉ tiếc, tại vị công chúa này ra tay, lãng phí.

“Đối với loại người như ngươi, còn cần giảng đạo lý sao?” Bích Vân công chúa hừ lạnh, trên mặt vẫn tràn ngập cương quyết như cũ.

Quả thế.

Thấy thế, Hạ Mộng chỉ có thể nhún vai. “Công chúa, ngài hôm nay bảo ta tới đây, hẳn không phải là vì nói xin lỗi đi?”

“Xin lỗi? Ha ha, đối với loại người như ngươi, bản cung còn cần xin lỗi sao? Bản cung hôm nay chính là muốn vạch trần diện mục thật của ngươi, để cho người khác ai cũng không lại mắc mưu của ngươi?”

“Xin hỏi, kia người khác là ai?” Nháy mắt mấy cái, Hạ Mộng không ngại học hỏi kẻ dưới.

Bích Vân công chúa hàm răng khê cắn. “Tiện nhân? Ít nói nhảm, xem chiêu?”

Liền lại nghe đến một tiếng giòn vang, Bích Vân công chúa thể nhưng rút ra một cây roi tử, ngoan độc hướng nàng đánh tới.

Hạ Mộng vội vàng lui về phía sau, nhẹ nhàng tránh thoát một kiếp.

Một kích không trúng, Bích Vân công chúa nụ cười càng thêm âm trầm. “Tiện nhân, roi ngươi đâu? Như thế nào không lấy ra?”

“Lần trước, đánh xong Thập Lục hoàng tử, đã ném.” Buông tay, Hạ Mộng trả lời một cách rất tự nhiên.

“Ha ha, đáng đời. Đó chính là ông trời đã định trước ngươi là phải chết trên tay của ta rồi”

Nghe vậy cười to, Bích Vân công chúa lần nữa giơ roi lên. “Tiện nhân, đi chết đi”

“Muốn ta chết? Chỉ bằng chút bản lĩnh ấy của ngài, chỉ sợ không được đấy.”

Lần nữa hướng bên cạnh chột lóe, Hạ Mộng nhẹ nhàng cười nói.

Xem sắc mặt của nàng bình tĩnh như thường, không có chút nào bị Bích Vân hù dọa.

Vừa thấy như thế, trong lòng Bích Vân công chúa xúc động dâng lên. Vội vàng lại vung lên roi -

“Tiện nhân, xem chiêu”

Nhưng mà, một chiêu này lại rơi vào khoảng không.

Bĩu môi, mắt lạnh nhìn vị công chúa này đông một roi tây một roi hướng chính mình vung đến, Hạ Mộng thở dài, tận tình khuyên bảo: “Công chúa, lời này là ta nói thật, ngài không thích hợp dùng roi. Nếu quả thật muốn ta chết như ngài nói, hay là ngài đổi cây đao đến, như vậy lực sát thương cũng lớn hơn một chút.”

“Tiện nhân, ngươi câm miệng”

Nghe vậy, Bích Vân công chúa tay nắm roi chặt hơn, vội vàng liền lại hướng nàng huy tới.

Pằng?

Nhưng mà, Hạ Mộng chỉ cần hướng bên cạnh chột lóe, liền dễ dàng tránh thoát tập kích của nàng.

“Được rồi? Công chúa, nếu như ngài thật muốn dùng roi, vậy thì phải dùng phương pháp chính xác. Dùng tay nắm chặt ngay vị trí chính giữa chuôi roi, bàn tay kéo chặt, cổ tay dùng sức, xem chuẩn mục tiêu, dự đoán tốt động tác kế tiếp của đối phương, trong thời gian nhanh nhất, một chiêu xuất kích. Mà không phải như bây giờ, tùy tiện tiện tiện cầm lấy, cũng không nom lực đạo như thế nào, bắt lại liền bỏ rơi, như vậy không chỉ có hao tổn lực lớn, đánh ra kỳ thật cũng không có nhiều lực sát thương.”

“Ngươi... Tiện nhân”

Không nghĩ tới đánh người còn bị nàng dạy dỗ, Bích Vân công chúa nổi giận, lập tức trợn tròn cặp mắt: “Chuyện của bản cung, không cần người chen miệng vào”

“Nhưng là, ta đây không phải là đau lòng ngài sao? Lần trước tìm ta nói chuyện, liền không có nắm giữ tốt phương pháp, bị thương mà về, lần này lại như vậy.” Nhẹ nhàng thở dài, Hạ Mộng sâu kín bổ sung một câu, “Công chúa, kiến thức cơ bản của ngài rất cần tôi luyện.”

“Người... Tiệp nhân, người đi chết đi”

Chính mình lại bị dạy bảo, còn vung roi trái đánh phải đánh, đều nhanh mệt mỗi gần chết, còn nữ nhân kia? Nàng chỉ là thoáng động một chút, thuận tiện mở mồm, trên mặt không thấy phân nửa vẻ mệt mỏi, thậm chí còn đang cười. Có cái gì tốt mà cười? Nàng càng ngày càng hận nàng ta. Hiện tại, không hung hăng quát nàng vài roi, nàng nuốt không trôi cơn tức này.

Nhưng là, một roi này tiếp tục thất bại.

Hạ Mộng cũng nhịn không được thở dài một hơi. “Ai, công chúa, ngài vì cái gì chính là không chịu nghe ta một câu. Ngài đánh như vậy, lực sát thương thật sự không lớn.”

“Người đi tìm chết đi”

Nàng còn nói? Bích Vân công chúa thật muốn giết nàng.

“Nhưng là, ngài dùng biện pháp này, muốn cho ta chết, rất khó nha” Nhíu mày, Hạ Mộng lộ vẻ mặt khó xử. Oanh

Lửa giận trong lòng thoáng cái xông đến, Bích Vân công chúa toàn thân đều nhanh nóng bừng lên.

“Tiệp nhân, bản cung muốn giết người”

Nàng không chịu được nữa. Nữ nhân này lúc nào cũng tự cho là phải

“Ai, vậy ngài phải giết được đó” Tiếp tục lắc đầu, mắt thấy nàng lấy roi lần nữa hướng chính mình huy tới, lần này Hạ Mộng nhưng không có tránh né.

Bích Vân công chúa mừng rỡ, cho là mình rốt cục có thể đạt được ước muốn.

Nhưng ai biết - -

Đứng tại nguyên chỗ, mắt thấy roi mình đánh tới càng ngày càng gần nàng, ...cho đến ngay khi chạm vào người nàng, Hạ Mộng đột nhiên ra tay, một bả liền bắt được đầu roi.

“Công chúa, ngài xem? Ta nói ngài đánh roi lực sát thương không lớn, ta cũng có thể bắt được.” Nháy mắt mấy cái, Hạ Mộng lại là vẻ mặt vô tội.

“Người...”

Bích Vân công chúa lập tức sững sờ, vội vàng muốn đem roi rút về.

Làm gì được, nàng dùng sức kéo lại, đầu roi lại bị Hạ Mộng vững vàng nắm giữ trong lòng bàn tay, mặc cho nàng sử xuất toàn bộ sức mạnh cũng không kéo lại được.

“Ai, công chúa, thì ra khí lực của ngài nhỏ như vậy sao? Ta xem ngài so với ta cao hơn, người cũng so với ta to hơn một chút, ta còn tưởng rằng khí lực ngài có thể so với ta lớn hơn nhiều đây chứ” Thấy thế, Hạ Mộng lại bắt đầu lắc đầu thở dài.

“Người... Tiệp nhân. Tiệp nhân. Người đi chết đi.”

Vừa tức vừa giận, Bích Vân công chúa người cũng đã bắt đầu phát run.

Hạ Mộng lại trước sau như một vẻ mặt bình tĩnh. “Công chúa, ngài đây là tại sao vậy chứ? Bình tĩnh nói chuyện không được sao? Giận dữ sẽ khiến người mau già lắm. Huống chi, tuổi bản thân của ngài so với ta lớn hơn đó.”

Câu nói sau cùng, lại giống như một đao nhọn hung hăng cắm vào trái tim của nàng, thân thể Bích Vân công chúa run lên.

“Tiện....nhân” Cắn chặt hàm răng, nàng thật vất vả mới từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ này.

Đối với lần này, Hạ Mộng liền lắc đầu thở dài tâm tình cũng bị mất.

“Công chúa, xin hỏi ngài có thể đổi câu khác được không? Từ lúc bắt đầu liền nghe ngài gọi như vậy, ta đã muốn chán rồi. Đổi cách khác, kích thích hơn một chút đi”

A a a

Bích Vân công chúa muốn điên mất rồi.

Vì cái gì, chính mình vốn là thiết kế tốt kế hoạch, vốn là định đánh nàng ta một phen, làm cho nàng kêu cha gọi mẹ không ngừng. Nhưng cuối cùng là, nàng có thể tự nhiên thoải mái như vậy, chính mình lại sớm bị tức giận cho nổ tung rồi?

“Tiện nhân.” Nhưng mà, nghĩ tới nghĩ lui, nàng cũng chỉ biết chỉ có một câu nói như vậy bật thốt ra.

“Được rồi. Xem ra, công chúa ngài không chỉ có khí lực nhỏ, ngôn ngữ cũng thật thiếu thốn nha.” Bĩu bĩu môi, Hạ Mộng nhẹ nhàng lắc đầu.

Bích Vân công chúa thật sự sớm giận điên lên

“Người đâu? Người đâu?”

Cảm thấy tự mình không thể đối phó được nữ nhân này, nàng quay đầu liền hướng ra ngoài hô to.

“Công chúa?”

Lập tức, mười mấy cung nữ xuất hiện ở cửa.

“Bắt lấy nữ nhân này cho bản cung, bản cung muốn đánh chết nàng”

“Dạ”

“Ha ha, đánh chết ta? Vậy ngài cũng phải có công cụ mới được chứ?”

Nhẹ nhàng cười một tiếng, trên tay Hạ Mộng chợt dùng lực

“A”

Liền nghe một tiếng thét chói tai, Bích Vân công chúa bị người phía trước dùng roi kéo đi. Dưới chân không vững, nàng cơ hồ té ngã trên đất.

“Công chúa” Thấy thế, bọn cung nữ vội vàng quát to một tiếng, rồi rít tiến lên đỡ lấy nàng.

Mà Hạ Mộng, chỉ nhờ nhẹ kéo, roi liền thoát ly khống chế của đối phương rơi vào trong tay của nàng. Đưa tay vung lên, nàng liền phản nắm chuôi roi, nhẹ nhàng hất lên - -

Pằng

Đầu roi quét qua lớp sơn cột trụ lớn, ở phía trên lưu lại một vết tích thật sâu.

“Roi tốt.” Gật đầu, Hạ Mộng khoe miệng hơi hơi nhếch lên.

Chỉ tiếc, roi tốt như, hết lần này tới lần khác gặp được một cái chủ nhân không biết dùng. Hơn nữa, chủ nhân này còn không chịu khiêm tốn học hỏi, kiên trì lỗi cũ. Đáng thương thật.

“Người... Người muốn làm gì?”

Vừa đứng vững gót chân liền nhìn thấy nàng đã đem roi nắm giữ vào trong lòng bàn tay, Bích Vân công chúa lập tức bị hù dọa đến hoa dung thất sắc, mọi chuyện lúc trước như tái hiện lại lần nữa, dưới chân nhịn không được liền liên tiếp lui về phía sau vài bước.

“Ha ha, công chúa ngài cứ việc yên tâm. Đây là roi của ngài, cũng là tấm cung của ngài, ta sao lại ở chỗ của ngài dùng đồ đạc của ngài đánh ngài được chứ.” Mỉm cười, một tay Hạ Mộng vuốt vuốt roi trong tay.

Nàng nói lời này, Bích Vân chết cũng không chịu tin tưởng.

Dù sao, nhớ lại ngày đó, trước mặt phụ hoàng mặt mũi mình cũng hoàn toàn mặt sạch, cũng ở trong hoàng cung đánh cho Thập lục đệ thương tích đầy mình, kia đều là nàng sao? Nữ nhân này, không thể khinh thường.

Trừng to mắt, Bích Vân công chúa cắn cắn môi, đột nhiên liền giật cổ họng kêu to lên - -

“Tứ ca ca, người mau đến xem xem này? Vương phi của ngài lại ở chỗ này giường oai rồi. Nàng lập tức muốn đánh chết ta.”

“Có sao?”

Vừa dứt lời, Hoàng Phủ Nam Ninh đã lập tức xuất hiện.

“Tứ ca ca.” Vừa thấy được hắc, Bích Vân công chúa vội vàng liền gọi, một đầu hướng hắc chạy vội qua.

Hoàng Phủ Nam Ninh khước miệng nhếch lên, nhẹ nhàng linh hoạt hướng bên cạnh nhường lối, liền làm cho nàng tiếp tục đi về phía trước, đụng đầu vào trong tấm ngực quen thuộc.

“Bích Vân, người... Ai?”

Một tiếng vô lực thở dài, thanh âm cũng thập phần quen thuộc.

“Phụ hoàng?” Ngẩng đầu lên, Bích Vân công chúa không thể tin thấp giọng hô.

Nhìn nữ nhi mình nhất mực mền yêu, lão hoàng đế vẻ mặt bất đắc dĩ. “Bích Vân, làm sao người lại như vậy? Ta không phải là đã nói với người, không được lại đến trêu chọc Minh Vương phi sao?”

“Phụ hoàng, người tại sao lại ở chỗ này?” Nhưng mà, không có tâm tình đi nghe phụ hoàng nói cái gì, trong lòng Bích Vân công chúa lại có nghi vấn lớn nhất cần giải đáp.

“Bích Vân công chúa ngài không phải nói quý quốc Hoàng Thượng tìm bản vương có việc gì sao? Bản vương tự nhiên muốn đi tìm ngài ấy hỏi rõ ràng, rốt cuộc là chuyện gì” Khước miệng kéo nhẹ, Hoàng Phủ Nam Ninh bắt từ bắt tạt chen miệng vào một câu.

“Là ngài” Lập tức, Bích Vân công chúa đã hiểu.

Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu. “Chính là bản vương.”

“Ngài” Tâm trầm xuống, Bích Vân công chúa quay đầu lại, “Thập lục đệ, không phải ta bảo người trực tiếp mang vương gia ra đằng sau sao?”

“Ta... Ta đánh không lại vương gia. Ngài ấy nói muốn đi tìm phụ hoàng, ta ngăn không được, ngài ấy còn đem ta trực tiếp khiêng trên vai mà đi, ta nào có biện pháp gì chứ?” Nói đến cái này, Thập Lục hoàng tử mang vẻ mặt ai oán.

Ách...

Bích Vân công chúa trong một lúc nói không ra lời.

Hoàng Phủ Nam Ninh liền sải bước chân đi đến bên cạnh Hạ Mộng, đối với nàng ôn nhu cười một tiếng. “Tiểu bạch thỏ, nàng có khỏe không?”

“Rất tốt nha” Hạ Mộng nhẹ nhàng gõ đầu.

“A. Tứ ca ca.” Mắt thấy bọn họ hai người lại đứng cùng nhau, Bích Vân công chúa trong nội tâm xé ra, vội vàng kêu to.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức lạnh lùng quét mắt một cái: “Ngài kêu bản vương là cái gì?”

“Tứ... Minh vương gia.” Nhìn ánh mắt lạnh lùng của hắc, Bích Vân công chúa không thể không thay đổi cách xưng hô.

Hoàng Phủ Nam Ninh lúc này mới hài lòng gật đầu. “Công chúa, ngài gọi bản vương có chuyện gì?”

“ Tứ... Minh vương gia, vừa rồi, bản cung cùng cái đồ tiện nhân này - - ”

“Bích Vân công chúa?” Nói một nửa, lại bị Hoàng Phủ Nam Ninh cắt đứt, “Ngài xưng hô như vậy với vương phi của bản vương sao?”

“Ta...”

“Bích Vân?” Đang muốn giải thích, lại bị lão hoàng đế không vui mừng khẽ quát một tiếng, “Không được vô lễ đối với Minh Vương phi?”

Bị bọn họ tập thể khiển trách, Bích Vân công chúa ủy khuất nhanh khóc lớn.

Nhưng là, lấy niềm tin trong lòng chống đỡ. Liền khẽ cắn răng, nàng ngẩng đầu lớn tiếng nói: “Minh vương gia, vừa rồi, chuyện giữa bản cung cùng vương phi của ngài, ngài cũng thấy đấy. Nữ nhân này, nàng căn bản không giống như bề ngoài thoát nhìn thuần lương như vậy. Nàng có tâm như rắn rết, ngay cả bản cung nàng đều không để vào mắt, nàng cũng thừa nhận nàng dùng roi, hơn nữa so với ta còn giỏi hơn. Ngài không cần phải lại bị nàng lừa gạt”

Oa lạp lạp

Làm nửa ngày, thì ra là vị công chúa này là muốn tại trước mặt Hoàng Phủ Nam Ninh vạch trần chân diện mục của nàng sao?

Khó trách nàng ngay từ đầu không để cho thủ hạ đồng loạt xông lên đây? Nếu như là bị nhiều người như vậy quần đấu, nàng (Hạ Mộng) khẳng định đánh không lại nha.

“Vậy thì như thế nào?” Nhưng là, dù trong lòng hiểu rõ ý đồ của nàng. Nghe được lời của nàng nói, sau đó Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ là hừ lạnh một tiếng, “Vương phi của bản vương, mặc kệ nàng là cái dạng gì, đó cũng là ái phi của bản vương. Bản vương thích nàng, vô luận nàng là người như thế nào”

“Tứ ca ca”

“Hoàng Thượng” Lười phải cùng công chúa ngu ngốc này lãng phí thời gian, Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu cười lạnh, “Bích Vân công chúa giả truyền thánh chỉ, cấu kết cùng thập lục hoàng tử, có ý đồ khi dễ vương phi của bản vương, Như thế xem ra, ngài cần phải giáo dục hơn nữa rồi. Hơn nữa, tiểu Vương nhớ không lầm, mấy ngày hôm trước thập Lục hoàng tử mới bị đánh hai mươi roi đi? Hắn như thế nào hôm nay có thể từ trên giường đứng lên mà còn vui vẻ rồi. Chẳng lẽ, thị vệ quý quốc cùng Bích Vân công chúa đồng dạng, mỗi người nhìn rất có khí lực nhưng sự thực lại chẳng được bao nhiêu? Nói như vậy, biên phòng quý quốc đúng là đáng lo đây”

“Minh vương gia, cái này...”

Bị hắn nói cho xấu hổ vô cùng, lão hoàng đế cúi đầu không nói.

“Phụ hoàng” Nhưng là, Bích Vân công chúa còn chưa hiểu tình huống, “Vừa rồi, người cũng thấy đấy? Cái đồ tiện nhân này nàng liên tục châm chọc ta, còn đoạt roi của ta. Nàng không phải là người tốt, nàng còn thừa nhận lần đó nàng thật sự khi dễ thập lục đệ, ngài nhất định phải làm chủ cho chúng ta”

“Bích Vân”

Tình huống hiện tại, rõ ràng là bọn họ không chiếm ưu thế. Cho dù là chuyện lúc trước khắp thiên hạ đã rõ ràng, còn chuyện lần này nàng cũng đã khiến cho Tàng quốc lần nữa thật hổ thẹn. Chỉ nhiều đó thôi, bọn họ còn có mặt mũi nào cùng người ta nói chuyện cũ được chứ. Chỉ sợ nợ mới họ đã tính đến đây rồi. Mặc dù yêu thương con gái, nhưng ít ra đầu óc còn không ngu ngốc, lão hoàng đế khẽ quát một tiếng, làm cho nữ nhi im miệng.

“Phụ hoàng” Nhưng là, Bích Vân công chúa nhịn không được phải gọi.

“Người câm miệng. Người biết người hôm nay đã làm cái gì sao? Thế diện Tàng quốc chúng ta đã bị người làm át hết. Người đầu, truyền lệnh xuống, đem Bích Vân công chúa dẫn vào lãnh cung, giam nghỉ lỗi lầm một tháng. Chưa đến lúc, tuyệt đối không thể thả ra. Ai dám cầu tình, xử tội cùng nàng”

“Phụ... Phụ hoàng. Người... Người thật muốn vì cái đồ tiện nhân này trừng phạt ta?” Nghe vậy, Bích Vân công chúa thân thể run lên, nước mắt trực chảy.

Lão hoàng đế vô lực quay đầu ra. “Bích Vân, đây đều là người tự chuốc lấy. Hiện tại, phụ hoàng cho dù nghĩ bảo vệ cũng không được rồi”

Liền phát phát tay. “Dẫn nàng đi xuống đi”

“Dạ”

Hai gã thị vệ tiến lên, đem vị kim chi ngọc điệp này kéo xuống.

“Phụ hoàng”

Rất không cam lòng, Bích Vân công chúa hắng giọng kêu một tiếng, nhưng cũng không thể làm lão hoàng đế hồi tâm chuyển ý.

“Ha ha, Hoàng Thượng anh minh, tiểu Vương vạn phần bội phục.” Đối nữ nhi nhà mình trừng phạt, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng tự biết đạo lý, liền hành cái lễ, “Chuyện ngày hôm nay, là Bích Vân công chúa chủ mưu, thập Lục hoàng tử bất quá là tuổi còn nhỏ, bị nàng thuyết phục mà thôi. Tiểu hài tử cũng chưa làm ra chuyện gì, Hoàng Thượng ngài cũng đừng có trách phạt hần.”

“Hảo hảo hảo, đa tạ Minh Vương gia.” Vừa nghe đến tiểu nhi tử có thể được miễn, lão hoàng đế tự nhiên không kìm được vui mừng, vội vàng nói tạ ơn.

Hoàng Phủ Nam Ninh nhẹ nhàng cười một tiếng. “Hoàng Thượng sao lại nói vậy. Phải là tiểu Vương hướng ngài nói lời cảm tạ mới đúng.”

Dứt lời, nâng tay Hạ Mộng. “Nếu như không có chuyện gì khác, kia tiểu Vương cùng ái phi xin cáo lui.”

“Các người đi đi” Khoát khoát tay, lão hoàng đế vội vàng cho đi.

Đôi phu thê này, không phải là dễ trêu. Về sau vẫn là nên cùng bọn họ giữ khoảng cách đi.

215. Chương 216: Hẹn Hò

“Tiểu bạch thỏ, biểu hiện khi nãy của nàng rất tốt!”

Rời khỏi hoàng cung, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức giơ ngón cái lên.

Hạ Mộng nhẹ nhàng cười một tiếng, “Vương gia, ngài cũng rất lợi hại chẳng phải sao? Vừa tiến vừa lùi, lúc căng lúc giãn, vừa đạt được mục đích, vừa không làm mất mặt hoàng thượng, làm cho hần không tức giận với ngài được mà còn phải mang ơn ngài.”

“Haha, nếu như có thể, nàng nghĩ ta không muốn đè tiểu tử kia ra đánh một trận sao?” Trên mặt Hoàng Phủ Nam Ninh chợt thoáng một nụ cười ý vị.

Hạ Mộng vội vàng chủ động ôm lấy cánh tay hần, “Còn nhiều thời gian mà. Không cần gấp gáp, hần khẳng định nuốt không trôi cơn tức này, về sau sẽ còn lộ ra chân tướng nữa mà.”

“Đó là tất nhiên. Nếu không nàng nghĩ hôm nay ta sẽ dễ dàng buông tha cho hần như vậy sao?” Hừ nhẹ một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh vòng tay ôm eo nàng, “Tiểu bạch thỏ, hôm nay khí trời rất tốt đúng không?”

“Rất tốt nha.” Hạ Mộng gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt ngẩng lên, “Vương gia, không bằng chúng ta đi dạo phố đi?”

“Đi dạo phố?” Hoàng Phủ Nam Ninh sững sờ.

“Đúng vậy.” Hạ Mộng liền vội vàng gật đầu, “Kể từ khi đến đây, đã nhiều ngày như vậy chúng ta không ở dịch quán thì cũng ở trong cung cùng người khác đấu trí. Hôm nay cũng như thế, ta cảm thấy có chút mệt mỏi, muốn đi dạo phố tiêu khiển, Vương gia người có muốn đi không?”

Nếu nàng đã nói vậy lại còn bắt chúc động tác của mèo con dụi dụi vào người hấn, chậm rãi dụ dỗ khiến tâm hấn thả lỏng, hấn làm sao mà nhần tâm nói một chữ không với nàng chứ?

Bĩu môi, Hoàng Phủ Nam Ninh nói, “Vậy thì đi nào.”

“Ừ, Vương gia ngài thật tốt.” Hạ Mộng ôm chầm lấy hấn, miệng reo lên.

Hoàng Phủ Nam Ninh cười đắc ý, néo nhẹ gương mặt nàng, “Nàng nha, cứ tăng bốc ta mãi.”

“Nhưng mà chẳng phải Vương gia rất thích sao?” Trên mặt mang vài phần đắc ý, Hạ Mộng vui tươi hơn hỏ đáp lại.

“Đúng không? Nàng còn không phải là ý được ta thích sao?” Gương mặt Hoàng Phủ Nam Ninh trầm xuống, có chút nghiêm túc nói.

Hạ Mộng không chút để ý, nắm chặt cánh tay hấn, “Đi đi. Ngài đã tới đây nhiều lần, ngài dẫn ta tới những nơi thú vị chơi có được không?”

“Tốt.” Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu, “Nàng nói đi, nàng muốn đi đâu nào?”

“Cái này dành giao cho Vương gia người vậy. Ngài nói chỗ nào thú vị, chúng ta liền đi nơi đó.” Hạ Mộng ôn nhu cười, hoàn toàn tin nhiệm hấn.

“Được lắm.” Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu, “Chúng ta đi ăn trước đi. Ta biết một nơi có rượu rất ngon.”

Hấn là muốn ăn hay muốn uống rượu đây chứ?

Nghe hấn nói, Hạ Mộng đột nhiên muốn hỏi. Bất quá, nàng chỉ cười không nói gì thêm.

Dưới sự hướng dẫn của Hoàng Phủ Nam Ninh, hai người rời khỏi con phố đông đúc, đi vào một ngõ nhỏ yên tĩnh. Đi về phía trước, liền nhìn thấy một tiểu điểm.

Đến gần, Hạ Mộng phát hiện đó là một tiểu điểm rất trang nhã, bên trong có vài bộ bàn ghế vô cùng sạch sẽ. Trong tiệm không có nhiều khách, nhưng cẩn thận quan sát, nàng phát hiện tất cả khách nhân ở đây cử chỉ đều rất nhã nhặn, hành vi đoan trang, nói chuyện rất nhỏ nhẹ dịu dàng. Quả là nơi tốt để cho các văn nhân tụ hợp. Ở chỗ này ăn uống mới đúng là hưởng thụ.

“Công tử, phu nhân, mời vào trong.”

Nhìn thấy họ từ xa đi tới, điểm tiểu nhị liền vội vàng ra đón, hưng phấn hô to.

Hoàng Phủ Nam Ninh hơi gật đầu, đưa tay ra cho Hạ Mộng, “Tiểu bạch thỏ, vào thôi.”

“Hảo.” Ôn nhu đáp lời, Hạ Mộng đặt tay mình vào tay hấn, để hấn dẫn mình vào trong.

Bước vào cửa, Hạ Mộng liền cảm nhận được mùi thơm của những quyển sách. Trên tường treo rất nhiều tranh chữ, trên cột cũng có rất nhiều bút tích của các khách nhân, cảnh ý rất tuyệt.

Chỉ là... bản thân nàng và chỗ này tựa hồ có chút không hợp nhau.

Hơn nữa, sau khi đặt chân vào đây, nàng liền cảm giác ánh mắt của mọi người nhìn mình không dứt.

“Làm sao vậy?”

Tìm vị trí ngồi gần cửa sổ, Hoàng Phủ Nam Ninh hỏi nàng.

Hạ Mộng mỉm cười, “Không có gì, chỉ là phát hiện nơi này hình như là chỗ của nam nhân, nữ nhi như ta tựa hồ không nên tới nơi này.”

“Mặc kệ nó. Nơi này mở tiệm chính là để đón khách, chỉ vì văn nhân thi sĩ tụ tập nhiều cho nên phần lớn đều là nam nhân. Nhưng không cấm nữ nhân tới. Nàng cứ tự nhiên ngồi xuống đi.” Dặn dò xong, lại ra lệnh cho điểm tiểu nhị, “Đem các món ngon nhất của người lên đây, thêm vài bình rượu mơ nữa.”

“Vâng.”

Lớn tiếng đáp lời, tiểu nhị liền quay người đi lấy đồ ăn. Chốc lát liền mang tới một bầu rượu tinh xảo cùng các món ăn bắt mắt.

“Tiểu bạch thổ, thử rượu này đi. Ta thích nhất chính là rượu mơ ở nơi đây, mỗi lần đến đây ta cũng đều đến đây dùng nó.” Nâng bầu rượu rót cho nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh ôn nhu nói.

“Đa tạ Vương gia.” Hường hấn cười, nâng ly uống thử một ngụm, lập tức cười. “Uống ngon quá, chua chua ngọt ngọt, mang chút hương thơm trái cây. Vương gia rượu này thật ngon.”

“Dĩ nhiên.” Nhắc cảm nỡ nụ cười đắc ý, Hoàng Phủ Nam Ninh lại gấp một khối điểm tâm đưa đến bên miệng nàng, “Ném thử cái này đi.”

“Vương gia...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức cứng đờ. Nhìn ánh mắt khác thường của những người xung quanh, Hạ Mộng khê hô lên.

Hoàng Phủ Nam Ninh kiên trì muốn dứt nàng ăn.

Hai người giằng co một hồi, cuối cùng Hạ Mộng vẫn bại trận ngoan ngoãn mở miệng ăn vào.

Hoàng Phủ Nam Ninh liền cười đắc ý, “Như thế nào ăn ngon không?”

“Ừ, ngon lắm.” Vội vàng gạt đầu, trong mắt Hạ Mộng tràn đầy ý cười.

Nàng đây là nói thật lòng. Còn tưởng rằng Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ là muốn thỏa mãn cái bụng của hấn nên mới dẫn nàng tới đây, không nghĩ tới, rượu thịt nơi đây ngon như vậy, nàng quả thật rất thích nha.

“Thích thì ăn nhiều một chút đi.” Thấy nàng nỡ nụ cười, Hoàng Phủ Nam Ninh trong lòng cũng thấy cao hứng, rót thêm chén rượu cho nàng.

Hạ Mộng vội vàng chủ động gấp lên một khối điểm tâm đưa đến bên miệng hấn, “Vương gia, ngài cũng ăn đi.”

“Quả nhiên là tiểu bạch thổ.” Thấy thế, Hoàng Phủ Nam Ninh càng thêm vui vẻ, liền mở miệng ăn thức ăn do nàng dứt.

“Thật ngon.” Ánh mắt Hoàng Phủ Nam Ninh mang chút thỏa mãn, thấp giọng khen ngon.

Trong lòng Hạ Mộng càng thêm sung sướng, đem chén rượu đưa đến, “Vương gia, uống chút rượu thông cổ đi.”

“Tốt, chúng ta cùng uống nào.” Nâng chén, Hoàng Phủ Nam Ninh kêu nàng cùng nâng chén.

Hạ Mộng vội vàng cầm chén lên, hai người mời nhau cùng uống hết rượu.

Sau đó hai người đối mặt, nhin không được nhẹ nhàng nỡ nụ cười.

Ăn điểm tâm, uống rượu mơ, các món ăn đặc sắc cũng được đưa lên, khiến nàng không còn cảm thấy kỳ quái như lúc mới vào nữa. Vừa ăn, vừa xem xét cảnh vật xung quanh, tâm tình của Hạ Mộng càng lúc càng tốt.

Về phần những người xung quanh, dưới sự nhiệt tình của Hoàng Phủ Nam Ninh, nàng cũng lười phải để ý tới họ, chỉ quan tâm làm chính mình cao hứng chẳng phải tốt sao?

Trong không khí yên tĩnh, bỗng nhiên lại nghe giọng nói cao vút của tiểu nhị truyền tới —

“Tiểu Vương gia, mời ngài vào. Chỗ ngồi của ngài ở đây ạ.”

Vương gia?

Xưng hô quen thuộc làm cho Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Hạ Mộng sững sờ, sau đó liền ngẩng đầu.

Cùng nhìn về phía cửa vào, liền nhìn thấy một công tử mặc cẩm y hoa phục cùng bốn năm gã sai vặt đi sau, nghênh ngang bước vào cửa.

Khi nhìn thấy nàng ở ngồi trong điểm, quý công tử có chút giật mình sửng sốt, ánh mắt dừng lại trên người nàng một lúc lâu.

“Vương gia, đó là ai vậy?” Lặng lẽ đẩy đẩy Hoàng Phủ Nam Ninh, Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi.

“Không biết.” Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh nhạt đáp, “Ta chỉ biết đòi cha của bọn họ. Về phần những người kia, không có tiếp xúc.”

“Nha.” Nếu hẳn đã nó vậy, Hạ Mộng cũng không quan tâm nữa, gấp lên miếng cá thả vào chén hẳn. “Vương gia, ăn nhiều chút đi.”

“Đút ta.”

Cầm vừa nhắc, Hoàng Phủ Nam Ninh mở miệng lại không động tay.

Hạ Mộng thở dài một tiếng, “Vương gia...”

“Mặc kệ, nàng đút ta ăn.”

Tính tình trẻ con của Hoàng Phủ Nam Ninh lại phát tác, nàng cũng không thể làm gì được.

Hạ Mộng đành bắt đắc dĩ vội vàng gấp lên miếng cá, “Được rồi, ta đút.”

Hoàng Phủ Nam Ninh thỏa mãn, mở miệng đem miếng cá nuốt vào bụng, lại chính mình gấp lên miếng cá khác, “Đến đây, nàng cũng ăn đi nào.”

“Vương gia...” Người này, tự mình nháo không đủ còn phải lôi nàng theo nữa.

“Đến đây nào.” Tựa hồ chơi ngiên, Hoàng Phủ Nam Ninh quần quít lấy nàng.

Bất quá, Hạ Mộng lại ngoan ngoãn làm theo lời hẳn nuốt vào.

“Ha ha, tiểu bạch thỏ, ta thật sự rất thích cùng nàng ngoan đó.” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức cười lớn, bàn tay nhéo nhẹ gương mặt nàng.

Ai.

Vô lực. Người này sao tự nhiên cao hứng vậy chứ, vừa cười vừa nháo.

Hạ Mộng bĩu môi, khóe miệng không biết vì sao nở nụ cười yếu ớt.

Đột nhiên...

Phát giác được xung quanh có chút bất thường, tựa hồ có ánh mắt nóng rực đang chiếu thẳng vào nàng. Trong mắt còn mang theo ý tìm tòi nghiên cứu khiến nàng cảm thấy không thoải mái.

Quay đầu lại, liền đối mặt với quý công tử kia.

Khi chạm vào ánh mắt nàng, quý công tử khóe miệng cười nhẹ, tựa hồ mang chút khinh thường.

Cắt.

Hạ Mộng hừ nhẹ một tiếng, lập tức quay lại châm rượu vào chén của Hoàng Phủ Nam Ninh, “Vương gia, uống nào.”

“Hảo.” Nàng rót rượu cho hẳn, hẳn có đạo lý nào mà không uống chứ. Hoàng Phủ Nam Ninh đắc ý cười to, lại không nhận được sờ sờ mặt nàng.

“Vương gia ~”

Bị nhiều người nhìn vậy nàng cũng chỉ có thể xin lỗi rồi. Gò má ửng đỏ, Hạ Mộng vội vàng đẩy tay hẳn ra.

Lập tức nàng lại phát giác tầm mắt nóng rực khi này rơi trên người mình. Hơn nữa càng lúc càng nóng, phảng phất như muốn đốt cháy một lỗ thủng ngay trên y phục nàng.

Khóe miệng nhẹ kéo, Hạ Mộng lười phải quay đầu lại nhìn, tiếp tục rót rượu chia thức ăn với Hoàng Phủ Nam Ninh, hai người vô cùng thân mật thắm thiết, khiến người ngoài đều phải ghen tị đến chết người.

Nhưng mà bọn họ là bọn họ, không làm phiền bất luận kẻ nào, nhưng lại có người thấy bọn họ khó chịu.

“Người là cô nương ở đâu?” (Ý tên này hỏi là Hạ Mộng là cô nương của Thanh lâu nào ý. >_< ném=“” dao=“” thẳng=“” 35=“”>

Đột nhiên có tiếng hỏi làm Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Hạ Mộng đều ngẩn người.

“Người... là đang hỏi ta?” Quay đầu lại, phát hiện bên cạnh chính là gã sai vặt đi theo tên quý công tử.

“Trừ người ra, trong tửu lâu này còn có nữ nhân nào khác sao?” Gã sai vặt khẽ quát, trong giọng lẫn ánh mắt đều mang ý khinh thường nàng.

Nha, nếu đã khinh thường nàng, vì sao còn chủ động chạy lại đây hỏi nàng?

Nàng còn chưa kịp mở miệng, Hoàng Phủ Nam Ninh đã giận tái mặt hỏi lại, “Người nói cái gì?”

“Tiểu Vương gia nhà ta kêu ta đến hỏi nàng, nàng là cô nương của thanh lâu nào?” Ánh mắt khinh bỉ quét qua Hoàng Phủ Nam Ninh, gã sai vặt tiếp tục ngang ngực khẽ quát.

“Làm càn.”

Ồn ào.

Sắc mặt Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức đột biến, hung hãn vỗ lên bàn.

Chỉ là, lực đạo có chút quá lớn, không chỉ mặt bàn mà cả thân bàn cũng đều rung cả lên.

Gã sai vặt sững sờ, lập tức lại nâng cao cằm, “Người muốn gì? Tính dọa chúng ta sao? Nói cho người biết, chủ tử nhà ta chính là con của Nhị Vương gia. Hiện tại hẳn coi trọng vị cô nương này, gọi nàng qua tiếp rượu. Người cho nàng bao nhiêu bạc, chúng ta sẽ cho nàng gấp đôi.”

Tên sai vặt còn chưa nói xong, Hạ Mộng liền thấy lửa giận bốc ra từ đỉnh đầu của Hoàng Phủ Nam Ninh, sắc mặt hằn cội lúc càng tối.

Một cước nâng lên, miệng khẽ quát thêm một câu —

“Vương phi của bản vương sẽ không cùng người khác tiếp rượu.”

“A?”

Trước mặt liền nhoáng một cái, gã sai vặt đã bị đá bay ra khỏi tửu điểm.

“Lớn mật.”

Đối phương lập tức chấn kinh, đứng bật dậy vỗ bàn, “Người là ai mà dám động thủ với người của ta, chán sống rồi sao?”

“Kẻ chán sống là người mới đúng.”

Hừ lạnh một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh liền đứng dậy đi về phía hắn.

“Vương gia?”

Hạ Mộng vội vàng đứng lên theo kéo tay hắn lại.

Hoàng Phủ Nam Ninh nhẹ đẩy nàng lùi lại, “Tiểu bạch thỏ, nàng cứ ngồi yên ở đây, ta đi giải quyết bọn chúng.” Lập tức xoay người lưng thưng tiến về phía trước.

Nhìn thấy hắn đi tới, quý công tử liền biến sắc, những gã sai vặt khác liền tiến lên cản Hoàng Phủ Nam Ninh lại.

Khóe miệng Hoàng Phủ Nam Ninh khẽ nhếch, “Các người tránh ra cho ta.”

“Nên tránh chính là người mới đúng. Người có biết hay không tiểu Vương gia nhà ta chính là —”

“Con của Nhị Vương gia phải không?” Hừ lạnh một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh liền túm lấy người gần mình nhất, tiện tay quăng hắn qua một bên.

“A.”

Lại nghe tiếng kêu thê thảm, người vừa bị ném qua một bên, đập vào tường sau đó chậm rãi rơi xuống đất.

“Người – a?”

Sau đó không nói tiếp gì thêm, Hoàng Phủ Nam Ninh lại thuận tay bắt lấy người khác ném qua một bên. Liền nghe tiếng động lớn truyền lại, tên đó đã đập vào bộ bàn ghế cách đó không xa.

Nhìn thấy thế, những người khác liền lập tức cảnh giác. Ánh mắt trao đổi nhau, bọn họ liền bao quanh Hoàng Phủ Nam Ninh dự tính cùng nhau tiến lên.

Nhưng bọn họ chưa kịp hành động, trước mặt họ liền nhoáng cái hư ảnh, thân thể của bọn họ đã bay lên, tất cả đều bị Hoàng Phủ Nam Ninh ném ra ngoài.

“A.”

Loảng xoảng.

Rào rào.

...

Nhất thời khắp nơi đều truyền đến tiếng bàn ghế đổ vỡ. Khách nhân cùng tiểu nhị đều ngây người, trơ mắt nhìn mấy gã sai vặt bên người quý công tử bị Hoàng Phủ Nam Ninh thanh lý không còn một mảnh.

Lại mở mắt ra liền phát hiện những người này nằm trên đất không ngừng rên rỉ. Mà bên kia, chỉ còn quý công tử đứng yên đó vẫn đang duy trì tư thế võ bàn.

Khóe miệng khẽ nhếch, Hoàng Phủ Nam Ninh sải bước đi đến chỗ hắn.

“Người người người... Người muốn làm gì?”

Nhìn thấy được sự lợi hại của Hoàng Phủ Nam Ninh, lại nhìn thấy lửa giận trong mắt hắn. Huyết sắc trên mặt quý công tử liền mất dần, vội vàng bước lùi về phía sau.

Nhưng là tốc độ lùi của hắn sao nhanh bằng Hoàng Phủ Nam Ninh.

Rất nhanh Hoàng Phủ Nam Ninh liền bắt được cổ áo hắn, đẩy mạnh hắn về phía sau.

“Ngô.”

Ót quý công tử tiếp xúc thân mật với vách tường khiến hắn đau đến nhăn mặt.

Giơ tay bóp cằm hắn, gương mặt Hoàng Phủ Nam Ninh tràn đầy lãnh ý, “Người là con của Nhị Vương gia phải không? Cha ngươi trước mặt ta cũng không dám làm càn như thế, hiện tại ngươi lại có lá gan dám đùa giỡn Vương phi của bản vương. Bảo nàng là cô nương thanh lâu? Dừng tiền mua nàng? Ai dạy ngươi những thứ này thế hả?”

“Ta... ta nhìn biểu hiện của nàng nên mới cho rằng nàng là cô nương ở thanh lâu.” Ngũ quan nhú chặt, quý công tử nhỏ giọng trả lời.

“Hử.”

Hừ lạnh một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh càng dùng sức đẩy mạnh hắn về phía sau. “Cảm tình của bản vương cùng Vương phi của bản vương vô cùng tốt, chiếu cố lẫn nhau, có gì là không thể hả? Ngươi dám coi nàng là cô nương thanh lâu. Còn dám hỏi chỗ của nàng sao?”

“Ta... Người... Người là ai?”

Đối mặt với gương mặt âm trầm của hắn, nội tâm quý công tử vô cùng sợ hãi. Thân thể bất giác run rẩy, hắn nhỏ giọng hỏi.

Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh lẽo nhìn hắn, “Không biết bản vương là ai ư. Vậy ngươi nghĩ ta là dạng người nào?”

“Chính là... chính là một thương nhân có chút tiền.” Dưới ánh mắt chăm chú của Hoàng Phủ Nam Ninh, thanh âm quý công tử càng lúc càng nhỏ, cuối cùng đề nghị không rõ.

“Cho nên ngươi dùng danh tiếng dọa bản vương, dự định làm bản vương nhượng bộ, ngoan ngoãn để cho Vương phi của bản vương uống rượu cùng ngươi.”

Quý công tử cúi đầu, “Ta không phải cố ý. Ta thật sự... Nếu ta biết rõ ngươi không phải... Ta khẳng định... A...”

“Nếu bản vương không có bản lĩnh này, có phải hay không sẽ không giữ được nàng? Một tiểu vương gia như ngươi có tư cách này sao?” Hoàng Phủ Nam Ninh nghiêng răng nghiêng lợi quát khê, bàn tay trên cổ hắn càng tăng thêm lực.

“Ngô ngô, cứu mạng... Cứu mạng.”

Lực đạo trên cổ càng lúc càng lớn, không khí trong cổ họng quý công tử sắp bị chất đứt, nếu tiếp tục hắn nhất định sẽ mất mạng.

Nhưng cho dù lo lắng, người ở bốn phía vốn đã sớm bị khí thế bén nhọn của Hoàng Phủ Nam Ninh làm cho khiếp sợ, không ai dám tiến lên can thiệp.

Cuối cùng, Hạ Mộng từ từ đi tới, dùng sức kéo kéo cánh tay của Hoàng Phủ Nam Ninh, “Vương gia, ngài buông tay đi. Nếu tiếp tục ngài sẽ bóp chết hắn mất.”

“Loại súc sinh này chết đi càng tốt, bản vương chính là đang vì dân trừ hại.” Hoàng Phủ Nam Ninh không chỉ không tha, ngược lại càng gia tăng lực đạo trên tay.

“Vương gia.” Nội tâm nàng có chút dần xé nhưng một lát sau Hạ Mộng dứt khoát ôm lấy cánh tay hắn, dùng sức gỡ ra.

Rốt cuộc Hoàng Phủ Nam Ninh cũng buông lỏng tay, quý công tử vô lực dựa vào bức tường, chậm rãi ngã xuống.

“Tiểu bạch thỏ.” Trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức bùng lên ngọn lửa tức giận, hắn quay đầu lại quát khê, “Vì sao nàng ngăn cản bản vương?”

“Vương gia, hiện tại chúng ta đang ở địa bàn của người khác mà. Ngài có thể mắng hắn, đánh hắn. Nhưng nếu như làm chết người thì chúng ta không phải rồi.” Hạ Mộng vội vàng lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh ngẩn ra, lúc này mới phát hiện khi này mình nộ khí công tâm nên đã quên mất đây không phải Phượng Tường vương triều.

Lập tức thu liễm lửa giận, quay đầu lại.

“Khụ khụ khụ... Ngươi... Ngươi nếu còn tiếp tục... Khụ khụ khụ... Làm gì?” Bị ánh mắt tràn đầy lửa giận của Hoàng Phủ Nam Ninh quét qua, thân thể quý công tử run lên hai tay vội vàng nắm chặt bệ cửa sổ.

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh nói, “Ngươi yên tâm, bây giờ đang ở trong nước của các ngươi, bản vương sẽ không giết ngươi. Ngươi cứ tiếp tục giữ lại cái mạng mà lẫn trốn trong nước mình đi. Về sau đừng để cho bản vương trông thấy ngươi, nếu không ta quyết không tha cho ngươi.”

Nói xong liền kéo lấy tay Hạ Mộng, “Tiểu bạch thỏ chúng ta đi.”

“Đợi một chút. Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?”

Quý công tử nhịn không được hô to.

Hoàng Phủ Nam Ninh dừng cước bộ, quay đầu lại cười nhạt, “Đi về hỏi cha ngươi xem có biết Phượng Tường vương triều Minh Vương gia là ai hay không? Nếu như hắn không biết, vậy thì đi hỏi Hoàng gia gia của ngươi xem hắn có biết hay không?”

Để lại những lời này, hắn quay người kéo tay Hạ Mộng rời đi.

“Tiểu bạch thỏ.”

Cũng không biết đi được bao lâu, lúc này đang đứng trên đường lớn, dòng người hối hả qua lại, nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh lại chợt dừng bước.

“Vương gia?” Hạ Mộng ngược mắt nhìn hắn gọi khê.

Hoàng Phủ Nam Ninh hai tay nâng gương mặt của nàng, sau đó liền cúi đầu, đứng giữa phố xá xầm uất hôn môi nàng.

“Ngô.”

Hạ Mộng sững sờ, gấp rút muốn đẩy hắn ra không ngờ hai tay Hoàng Phủ Nam Ninh gắt gao vòng lên eo nàng, làm cho nàng vô lực kháng cự.

Nếu không có cách nào chống cự, Hạ Mộng đành nhắm mắt, hai tay lặng lẽ ôm lấy eo hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Cánh mũi trên môi nàng dừng lại hồi lâu cho đến khi hai người đều cảm thấy hít thở không thông, Hoàng Phủ Nam Ninh mới buông tha nàng, “Tiểu bạch thỏ, bản vương thật sự rất tức giận.”

“Vì sao?”

“Bởi vì nàng... Tiểu bạch thỏ nàng, bộ dáng rõ ràng không có gì đặc sắc vì sao vẫn có nhiều nam nhân mê muội vì nàng chứ?”

Ách...

Vô lực cúi đầu, Hạ Mộng nhỏ giọng trả lời, “Không biết.”

“Mặc kệ. Dù sao nàng là người của ta, cả đời này đều thuộc về ta. Đời này kiếp này, nam nhân khác cũng đừng mơ tưởng có được nàng.” Một tay ôm nàng vào lòng, Hoàng Phủ Nam Ninh nghiêng chặt răng nói.

Làm sao bây giờ? Nghe hắn nói mà trong lòng nàng thấy thật ấm áp.

“Vương gia, ngài yên tâm đi. Ta là của ngài, vĩnh viễn là của ngài. Nam nhân khác ta không thèm để ý tới.” Nhu thuận rúc vào ngực hắn, nàng ôn nhu khẽ nói.

“Tốt nhất là như vậy.” Hừ nhẹ một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh ôm nàng một lúc lâu mới buông tay.

“Nha, đúng rồi.” Chợt nhớ tới cái gì, Hạ Mộng thấp tiếng kêu lên, “Chúng ta cứ thế rời khỏi tử điếm, tiền cũng chưa trả nữa.” Hơn nữa hắn còn đập nát nhiều bộ bàn ghế của người ta như thế vậy mà tiền bồi thường cũng chưa đưa.

“Vậy thì sao chứ?” Nghe nàng nói, Hoàng Phủ Nam Ninh lại hừ lạnh một tiếng, “Là tiểu tử kia kiếm chuyện để hắn chịu trách nhiệm đi. Ta không muốn quan tâm.”

“Tốt, cứ mặc kệ không cần quản, dù sao chúng ta cũng đã đi khỏi đó.” Hơn nữa không biết đến khi nào mới quay lại chỗ đó. Coi như là ăn cơm chùa một bữa vậy. Hai kiếp sống, đây là lần đầu tiên nàng ăn cơm chùa. Ha ha ha, cảm giác cũng không tệ lắm.

“Vương gia.” Vội vàng nâng gương mặt tươi cười của mình lên, Hạ Mộng chủ động kéo tay hắn, “Hiện tại cơm cũng đã ăn xong rồi, chúng ta có thể tiếp tục đi chơi rồi đúng không?”

“Nàng còn muốn tiếp tục?” Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh ngược lại ngây ngẩn cả người.

“Đương nhiên nha. Hôm nay khó có lúc tâm tình tốt như vậy.” Hạ Mộng vội vàng gật đầu.

“Tốt lắm. Chúng ta tiếp tục đi chơi.” Gật đầu đáp ứng nàng, khoe miệng Hoàng Phủ Nam Ninh cũng khẽ kéo, nắm lấy tay nàng tiếp tục đi.

216. Chương 217: Mỗi Người Có Số Đo

Ngày hôm nay là ngày vui vẻ nhất kể từ khi Hạ Mộng chuyển kiếp.

Cùng Hoàng Phủ Nam Ninh tự do tự tại rong chơi ở Tầng Vu quốc, cầm tay nhau tùy ý đi khắp nơi, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của những người xung quanh — dù sao cũng đâu ai biết ai, nàng cần chi phải quan tâm họ chứ?

Mỗi khi nàng muốn ăn món gì, nàng liền làm nũng với Hoàng Phủ Nam Ninh, chỉ cần làm nũng một chút xíu thôi, đại lão gia liền lập tức quăng tiền — mua! Gặp món gì thú vị, chỉ cần nàng dừng ánh mắt ở món

đó hơi lâu một chút, Hoàng Phủ Nam Ninh liền không nói hai lời, vật này gia muốn. Chơi như thế rất thoải mái, có điều kết quả là... đi chưa được bao lâu, những món mua được trở nên quá nhiều, hai tay căn bản không cách nào cầm nổi. Mà hần đại lão gia cũng ngại phiền, liền tùy tiện chộp lấy một người, đưa cho hần một thỏi bạc để hần cầm đồ tay mình. Mà dần dần, người kia cũng cầm không nổi, liền dùng một thỏi bạc thu mua một người khác tới cầm.

Chờ đến khi hai người đi dạo đủ rồi, Hạ Mộng mới bất tri bất giác phát hiện phía sau đã đi theo năm sáu người, trên tay người nào cũng cầm đầy đồ.

Ha ha!

Mỗi khi nhớ lại tình cảnh lúc đó, nàng không cách nào nhịn được cười.

Đã lâu nàng không được trải nghiệm cảm giác mua sắm quá trớn như vậy. Không nghĩ tới, ở thế giới này, nàng có thể có được sự sướng khoái đó lần nữa. Hơn nữa còn được nam nhân của mình hộ tống. Loại cảm giác này so với đi shopping, dạo phố một mình càng thoải mái hơn nhiều.

Bất quá, trái ngược với sự vui sướng của nàng, có người lại dị thường buồn bã. Người này chính là Nam Vân công chúa, Lạc Đan.

“Các người đi dạo phố, không mang theo ta, không mang theo ta. Mua nhiều đồ như thế, cũng không mua cho ta, không mua cho ta...”

Từ lúc nhìn thấy bọn họ mang bao lớn bao nhỏ trở về, cũng biết được hai người này sau khi rời hoàng cung liền trực tiếp đi dạo phố, tiểu nha đầu này liền bị đả kích thật lớn, toàn thân tỏa ra nét buồn bã, một mình lẩm bẩm. Nhìn bộ dáng đáng thương hể hể của nàng thật khiến cho Hạ Mộng cảm thấy buồn cười.

“Ta mua nhiều đồ về như vậy, không phải là để uội chọn lựa sao? Thích thì cứ việc cầm lấy, nếu thích hết thì cứ lấy hết cũng được!” Vỗ vỗ đầu nhỏ của nàng, Hạ Mộng cười nói – đừng hỏi tại sao Hoàng Phủ Nam Ninh không có lên tiếng, bởi vì vừa thấy công chúa bắt đầu biểu lộ ra thần sắc u oán, bàn chân của lão nhân gia hần liền như gắn tên lửa, bỏ lại người chị dâu là nàng, còn bản thân mình thì chạy mất.

Nam nhân nha! Quả nhiên đều không đáng tin cậy!

“Cái đó không giống nhau!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Vân công chúa mang chút nghiêm túc nói “Muội đã lâu không có đi ra ngoài chơi đùa! Các người cứ nhiên... cứ nhiên chỉ lo chơi, không mang muội theo!” Vừa nói tới đây, lỗ mũi tiểu nha đầu liền nhú lại giống như muốn khóc.

Ai, nói đến nói đi. Nàng chính là muốn nói chuyện này.

Vỗ nhẹ đầu nàng, Hạ Mộng ôn nhu cười nói, “Tốt lắm, đừng buồn nữa, lần sau nếu chúng ta có đi ra ngoài nhất định sẽ dẫn muội theo, chịu không?”

“Có thật không?” Nghe nàng nói thế, chân mày Nam Vân công chúa lập tức buông ra, trong đôi mắt to tràn đầy tia mong chờ.

Hạ Mộng gật đầu.

“Nhưng mà...” Nét mặt Nam Vân công chúa lập tức suy sụp, “Lần sau là lúc nào chứ?”

“Yên tâm đi, chỉ còn vài ngày nữa là đến thọ yến của lão hoàng đế. Thọ yến xong chúng ta lưu lại vài ngày mới về. Ta đảm bảo trước khi chúng ta về nước, ta nhất định thuyết phục tứ ca muội dẫn chúng ta ra ngoài chơi một chuyến.”

“Thật?” Nghe nàng nói thế, vẻ mặt Nam Vân công chúa lại tràn đầy hưng phấn.

Hạ Mộng gật đầu khẳng định.

“Thật tốt quá! Tứ tẩu, người thật tốt.”

Nam Vân công chúa mừng rỡ, hô mừng thật to còn ôm nàng thật chặt.

Hạ Mộng vỗ vỗ lưng nàng, thuận thế khuyên nhủ, “Giờ đừng buồn nữa được không nào?”

“Ừ!” Có được sự bảo đảm của nàng, Nam Vân công chúa mới thả lỏng, không buồn phiền về vấn đề này nữa.

“Tứ tẩu thật tốt nha. Muội thích tẩu nhất!” Hai người mặc dù tách ra nhưng Nam Vân công chúa vẫn nắm tay Hạ Mộng thật chặt, miệng hưng phấn hoan hô liên hồi.

“Vân nhi, muội buông tay ra.”

Khi Hoàng Phủ Nam Ninh vừa vào cửa, nhìn thấy tình cảnh này, mày liền nhíu lại khế quát.

Mặc dù biết trong lòng Hạ Mộng chỉ có hắn. Nhưng mỗi khi thấy người khác ôm vương phi của hắn, hắn vẫn cảm thấy chói mắt. Bất kể người kia là nam hay nữ.

Nghe lời hắn, Nam Vân công chúa vội vàng buông tay, thè lưỡi trêu hắn, “Tứ ca lại nữa rồi.”

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ nhẹ một tiếng, lưng thững bước vào, vươn tay ôm Hạ Mộng vào người. “Vậy thì sao nào? Nàng là Vương phi của ta. Có bản lãnh thì đi kiếm một phò mã để muội ôm mỗi ngày đi.”

Ách...

Nghe hắn nói thế, khoe miệng Hạ Mộng có chút co giật.

Người này, kể từ ngày hôm qua nàng bị tên Tiểu Vương gia nhìn trúng, thùng dấm chua cùng dục vọng giữ lấy nàng của hắn càng lúc càng nặng. Hiện tại chỉ cần nàng đứng cùng một chỗ, hắn liền kéo nàng đến trong phạm vi của hắn, nếu có thể, dứt khoát dính chung một chỗ. Nàng phản kháng thế nào cũng vô ích.

“Muội cũng muốn mình có thể tìm mà!” Nghe lời hắn nói, Nam Vân công chúa không nhịn được than khê, nhìn ca ca tẩu tẩu đang ân ái, triền miên trước mắt, ánh mắt nàng không nhịn được có chút ghen tuông.

“Vậy muội về mà ôm búp bê của mình đi!” Đắc ý hừ lạnh, Hoàng Phủ Nam Ninh ôm chặt Hạ Mộng hơn.

Ai!

Lần này, Hạ Mộng chỉ đơn giản im lặng.

Nam nhân này có ý tứ muốn khoe khoang với muội muội của mình sao?

“Vương gia!”

Mọi người đang náo nhiệt, đột nhiên ngoài cửa xuất hiện một nô bộc.

Hạ Mộng giật mình, vội vàng muốn đẩy Hoàng Phủ Nam Ninh ra, nhưng hắn kiên trì không buông tay, chỉ quay đầu lại hỏi, “Chuyện gì?”

“Tàng Vu Quốc thái tử cùng thái tử phi cầu kiến ạ.”

“Lại tới sao?”

Nghe hai người kia tới, Hoàng Phủ Nam Ninh nhướng mày có chút không bình tĩnh.

Nam Vân công chúa liền đứng dậy, “Đây là chuyện của người lớn, muội không thèm quan tâm. Muội về chơi với búp bê của muội đây.” Liền xoay người chạy ra ngoài.

Nha đầu này!

Thấy nàng như thế, Hạ Mộng trợn mắt há mồm.

Toàn gia này thật là giống nhau mà! Có chuyện gì xảy ra, chỉ cần có thể từ chối quan hệ, bọn họ tuyệt đối bỏ chạy, không để người ta có phần nửa cơ hội lưu họ lại. Không biết Hoàng thượng thì sao? Khi nào về nhất định phải tìm cơ hội hỏi rõ.

Mà bên này, mặc dù rất bất mãn việc vợ chồng thái tử tới nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn gật đầu, “Mời bọn họ vào.”

Có khách tới, hai người cũng tự nhiên không đùa giỡn nữa, Hoàng Phủ Nam Ninh rốt cục chịu buông Hạ Mộng ra, hai người đoan chính đứng ngay ngắn lại.

Rất nhanh vợ chồng Thái tử liền xuất hiện, hai người trên mặt đều mang nét cười.

“Minh Vương gia, Minh Vương phi.”

Vừa xuất hiện, bọn họ liền vội vàng hướng Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Hạ Mộng hành lễ. Hoàng Phủ Nam Ninh và Hạ Mộng cũng tự nhiên hoàn lễ.

Bốn người ngồi xuống lập tức có người dâng trà lên, Hoàng Phủ Nam Ninh vuốt cằm, “Các người lui xuống đi.”

“Vâng.” Người hầu hiểu ý, lần lượt lui ra lưu lại bốn người bọn họ.

Khóe miệng Hoàng Phủ Nam Ninh khẽ nhếch hờ, “Không biết hôm nay Thái tử cùng Thái tử phi đến đây có việc gì?”

“Ha ha, nếu Minh Vương gia đã thắng thế chúng ta cũng không dài dòng nữa.” Thái tử điện hạ cười khê, “Chúng ta nghe nói buổi trưa hôm qua Vương gia ở một tửu điểm trong Đô thành đánh trường tử của Nhị hoàng huynh ta?”

“Phải thì như thế nào?” Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh một tiếng, “Hắn muốn ăn đòn! Bổng vương không giết hắn là đã nể mặt Nhị hoàng huynh người lắm rồi.”

“Ha ha, cái này chúng ta biết chứ.” Thái tử điện hạ vội vàng gật đầu, mặt tươi cười, “Chẳng qua Minh Vương gia có biết ngày hôm qua các người đã huyền não rất lớn không? Đại diệt nhi của ta bị thương không nhẹ đã khiến Nhị hoàng huynh của ta không kiềm chế được cơn giận, thiếu chút nữa đã kéo đến đây tìm ngài lý luận. Nếu ta không kịp thời khuyên giải, chỉ sợ địch quán này tối qua đã chìm trong biển lửa.”

“A, nói như vậy, bản vương cần phải cảm tạ đại ân đại đức của Thái tử điện hạ?” Hoàng Phủ Nam Ninh tựa tiểu phi tiểu nói.

Lời này ẩn chứa hàm ý giễu cợt, chỉ cần là người thông minh đều nghe hiểu được.

Thái tử điện hạ cũng chỉ cười trừ một tiếng, “Minh Vương gia quá khen. Nhắc tay chi lao không đáng nhắc đến. Huống chi hiện tại chúng ta là người cùng một chiến tuyến, giúp ngài liên tương đương đang giúp chính mình. Chuyện nhỏ này, ta dĩ nhiên liền thuận tay giải quyết giúp ngài, bất quá hiện tại chỉ là thuận miệng nhắc tới chứ không có ý tứ gì khác.”

Nói đến nói đi, cũng chỉ muốn nhắc tới chữ “Giúp”. Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh, “Bổng vương thật không biết từ khi nào mà chúng ta đứng chung chiến tuyến thế?”

“Về việc ấy.” Thái tử điện hạ chậm rãi nói, “Minh Vương gia, hiện tại hoàn cảnh của các ngài, không cần ta nói, trong lòng các ngài cũng biết rõ ràng. Nếu lúc trước hai người đắc tội với Bích Vân và thập lục hoàng đệ, đó chính là phạm tội với phụ hoàng và tất cả hoàng thân quốc thích. Mà hôm nay, Bích Vân vì hai người mà bị phạt bế môn, Tần quý phi đương nhiên thương tâm sầu lo, quốc cữu sẽ không ngồi yên nhìn. Ở trong Tàng Vu Quốc này, ai là người có quyền to thế lớn, hai người nên sớm nghe nói qua mới phải.”

Đúng là đã nghe nói qua. Trong Tàng Vu Quốc này, Tần Quý phi chính là nữ nhi của tiền Tể tướng, mà huynh trưởng cùng mẫu của nàng, chỉ trong vòng chưa tới ba năm từ sau khi phụ thân của họ mất đã thay thế được vị trí của tiền Tể tướng. Thế lực của họ trải rộng mọi nơi, sớm nắm đại quyền, vây cánh đông đảo. Ở đất nước này, lời nói của lão Hoàng đế chưa chắc được bằng vị Tể tướng này. Cho nên nếu chọc giận Tể tướng, cuộc sống của họ sau này sẽ khó khăn rất nhiều.

Mặc dù nói vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh không hề bị cách nói của Thái tử điện hạ uy hiếp, “Thái tử điện hạ, chuyện giữa chúng ta và Bích Vân công chúa cùng với Thập lục hoàng tử, tất cả mọi người đều biết rõ. Kết quả ngày hôm nay của Bích Vân công chúa chính là do nàng tự làm tự chịu, Bổng vương chịu đựng nàng nhiều năm như thế cũng đã cho nàng mặt mũi lắm rồi. Hơn nữa, chúng ta là sứ giả của Phượng Tường Vương triều, thân phận cũng không hề kém hắn. Nếu hắn có lá gan đụng đến chúng ta, vậy có nghĩa là muốn đối địch lâu dài cùng Phượng Tường Vương triều. Tể tướng của các người chịu nổi trách nhiệm như thế không?”

Thái tử điện hạ nghe nói thế hơi khựng lại.

Thái tử phi vội vàng lên tiếng. “Ha ha, Minh Vương gia nói quá lời rồi. Thái tử chỉ đề cập tới tình huống xấu nhất có thể thôi. Vạn bất đắc dĩ chuyện mới đi tới tình huống như vậy. Hiện tại, chúng ta chỉ là muốn

thương lượng với ngài về chuyện hợp tác mà thôi. Dù sao lúc trước, ta cũng đã từng đề cập qua với Minh Vương phi. Chỉ cần một ngày hai người còn ở đây, Bích Vân cùng Thập lục đệ sẽ còn cố tình quấy rầy hai người ngày đó. Dù gì đây cũng là Tàng Vu Quốc, thủ đoạn của họ hai người sẽ khó lòng mà phòng bị được. Hơn nữa còn có rất nhiều chuyện vụn vặt khác, tỷ như ngày hôm qua, mặc dù chuyện không lớn lắm, nhưng nếu bọn họ nháo lên, cũng đủ khiến đau đầu. Hai người nói phải không?”

Lời này ngược lại nghe có lý vô cùng.

Bọn họ ở nơi này, cũng đắc tội không ít người. Nếu như những người đó ghi hận trong lòng, muốn đồng loạt xử trí bọn họ. Hai người bọn họ chỉ có hai cặp mắt, hai đôi tay, khẳng định không thể đối phó nhiều người tấn công như vậy. Cho nên, lúc này chỉ có thể...

Trong lòng suy nghĩ rõ ràng, Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Hạ Mộng nhìn nhau trao đổi ánh mắt.

Lúc này Thái tử phi lại cười khê một tiếng, “Thật ra thì, hai người suy nghĩ một chút đi, chỉ cần truyền ra tin tức Minh Vương gia có giao hảo với Thái tử nhất định có thể khiến người thu liễm lại. Hơn nữa có Thái tử và ta ở trong cuộc làm nội ứng, nhất định có thể khuyên can nhiều người muốn nháo chuyện. Còn nữa, nếu có người muốn làm lớn chuyện, họ cũng phải nể mặt mũi Thái tử vài phần, chuyện sẽ dễ giải quyết hơn. Như vậy chẳng phải giúp hai người giảm bớt nhiều chuyện phiền toái sao?”

Nói không sai. Ở nơi này, nếu như có được sự ủng hộ của bọn họ, những người thích dục động nhất định sẽ sinh lòng sợ hãi, liền không dám can rỗi.

Chẳng qua là...

Hai vợ chồng họ nhìn nhau, sau đó Hạ Mộng nhẹ nhàng mở miệng nói, “Nếu nguyện ý giúp chúng ta ngăn cản bớt tai họa, vậy ý đồ chính của các người là gì?”

“Rất đơn giản, chúng ta chỉ cần đem chuyện của hai người nháo lớn lên, càng lớn càng tốt.” Gương mặt Thái tử phi mỉm cười nhu hòa đáp, “Như lần trước ta đã nói, hai vợ chồng các người đều không phải là nhân vật đơn giản. Trong lòng các người đều đã có đối sách dành cho Bích Vân và Thập lục đệ. Có thêm trợ giúp của chúng ta, dự tính của các người sẽ càng thêm vững chắc, càng dễ dàng hoàn toàn loại bỏ Bích Vân và Thập lục đệ. Chúng ta muốn bọn họ không còn chỗ đứng ở Tàng Vu Quốc này, thậm chí là mất hết uy tín với toàn thiên hạ.”

“Nếu nói thế, có nghĩa là giúp các người diệt trừ mối đe dọa?” Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh.

Thái tử điện hạ lập tức gật đầu, “Đúng vậy!”

Hạ Mộng không khỏi muốn cười.

“Vì sao lại làm vậy? Dù gì đây cũng là huynh đệ ruột thịt của ngài mà.”

“Trong hoàng tộc, cho dù là đồng bào huynh đệ cũng không thể tin tưởng huống chi là huynh đệ cùng cha khác mẹ. Thập lục đệ từ nhỏ thông tuệ, lại là con ruột do Tần Quý phi, người được phụ hoàng sủng ái. Phụ hoàng lâu năm hoa mắt ù tai, hiện tại cái gì cũng đều tin vào Tần Quý phi. Có trời mới biết phụ hoàng có thể hay không nhất thời hồ đồ, một ngày nào đó liền phế thái tử, lập Thập lục đệ làm thái tử mới. Chúng ta không thể để chuyện này xảy ra được.” Thái tử điện hạ nghiêng răng nói.

“Mà đây chính là biện pháp tốt nhất, không những có thể phá hủy thanh danh mà còn có thể khiến hấn trước mặt dân chúng không cách nào ngóc đầu dậy được. Chính vì vậy, cho dù phụ hoàng người thích hấn cỡ nào đi nữa cũng sẽ không suy nghĩ tới chuyện thay đổi thái tử.” Hoàng Phủ Nam Ninh vuốt cằm, trầm giọng nói.

“Chính là như vậy.” Thái tử điện hạ vội vàng gật đầu.

A, đôi vợ chồng này thật ngoan độc nha.

“Như vậy, Bích Vân công chúa thì sao?” Hạ Mộng không nhịn được lên tiếng hỏi, “Nàng là nữ nhi, không thể đoạt được vị trí của các người, vì sao cũng muốn đánh nàng xuống mười tám tầng địa ngục?”

“Muốn trách thì trách nàng do Tần Quý phi sinh ra đi.” Thái tử điện hạ khoe miệng nở nụ cười lạnh, “Nếu nói trăm thảo trừ căn, ta dĩ nhiên muốn đem tỷ đệ bọn họ toàn bộ diệt trừ. Chỉ cần bọn họ không còn là mối uy hiếp, bước tiếp theo, ta liền dễ dàng hạ thủ xử trí Tần Quý phi.”

Thuận tiện giúp mẫu hậu hấn đòi lại công đạo chứ gì? Hạ Mộng cười khẽ.

“Nói như thế, chờ đến khi diệt trừ mẹ con Tần Quý phi, hoàng thượng cũng băng hà, thái tử điện hạ người quang vinh bước lên ngôi vàng, người đầu tiên người diệt chính là Tần tể tướng, đúng không?”

“Minh Vương phi quả nhiên là người thông minh!” Nghe nàng tiếp lời, Thái tử điện hạ nhãn tình sáng lên, giờ ngón tay cái tán thưởng.

Hoàng Phủ Nam Ninh tự hào đáp lời, “Dĩ nhiên, cũng không nhìn một chút nàng là Vương phi của ai chứ.”

Trên mặt Thái tử điện hạ toát ra sự vui mừng, “Nói như vậy, Minh Vương gia và Vương phi đồng ý?”

“Bốn vương có đồng ý sao?” Hoàng Phủ Nam Ninh nhướn mày, không vui hỏi ngược lại.

Thái tử điện hạ nhìn thẳng vào mắt hắn, “Hiện tại, trừ việc đáp ứng ta, Vương gia còn con đường khác để chọn sao? Trong Tàng Vu Quốc này, ngài có thể tìm được một đồng minh nào có thể lực như ta sao?”

Nói là nói thế. Nhưng là hiện tại, vợ chồng thái tử chẳng phải đang cần bọn họ giúp đỡ nhiều hơn sao?

Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu nhìn Hạ Mộng.

Hạ Mộng nhún nhún vai, ôn nhu cười một tiếng.

Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu lại, “Được rồi, bốn vương đáp ứng.”

Trên mặt Thái tử điện hạ cùng Thái tử phi liền xuất hiện nụ cười hả hê.

“Minh Vương gia quả nhiên sáng khoái! Tại hạ vô cùng bội phục.”

Thái tử điện hạ đứng lên, hai tay ôm quyền nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng đứng dậy đáp lễ. “Thái tử điện hạ quá khen. Bốn vương bất quá là xem xét thời thế, lựa chọn con đường có lợi nhất inh mà thôi.”

“Vương gia, rồi ngài sẽ biết, lựa chọn của ngài ngày hôm nay là hết sức chính xác.” Thái tử điện hạ vuốt cằm, trầm giọng nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh khẽ hừ một tiếng.

Nếu đã đạt được mục đích, vợ chồng thái tử cũng thấy nhẹ nhõm không lưu lại làm gì nữa, “Nếu đã nói hết, vậy chúng ta xin cáo từ. Thời gian lưu lại quá dài dễ khiến người ta dị nghị.”

“Hảo, Thái tử điện hạ đi thông thả.” Hoàng Phủ Nam Ninh cũng không có ý giữ lại, ngoắc ngoắc tay tiễn khách.

“Hừ!”

Chờ vợ chồng thái tử rời đi, Hoàng Phủ Nam Ninh hừ nhẹ một tiếng, khoe miệng hơi kéo.

“Vương gia cảm thấy rất buồn cười có đúng không?” Hạ Mộng bước tới hỏi.

Vươn tay ôm Hạ Mộng vào lòng, Hoàng Phủ Nam Ninh cúi đầu nhìn nàng, “Chẳng lẽ nàng không thấy buồn cười sao?”

“Chính xác là rất buồn cười. Thái tử một nước, vì tranh đoạt quyền thế mà không tiếc kéo ngoại nhân vào tranh đấu nội bộ trong hoàng tộc của họ. Chẳng lẽ hắn không sợ chúng ta nhân cơ hội mà động chút tay chân sao?”

“Chính là như thế.” Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng gạt đầu, “Tên thái tử này, lòng nghi ngờ quá nặng, tâm tư quá mức thâm trầm, mặc dù cường nhân là phải như thế. Nhưng mà nếu hắn thật có thể lên ngôi hoàng đế, chỉ sợ Tàng Vu Quốc này cũng sẽ không tốt đẹp gì hơn so với hiện tại.”

Hạ Mộng nhẹ nhàng gạt đầu, “Thái tử phi cũng không kém đâu, lòng đầy tính toán, hơn nữa còn tự mình là thông minh nhất, đem người khác đùa giỡn trong lòng bàn tay, nhưng rốt cuộc không biết sẽ là ai đùa ai đây? Đôi vợ chồng này đúng là tuyệt phối mà. Nếu nàng ta làm hoàng hậu, cuộc sống của người dân nước này nhất định sẽ khổn khổ nha.”

“Ha ha, Tiểu bạch thảo, chúng ta thật giống nhau.” Nghe nàng nói, trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh rất vui, nhéo nhéo hai gò má nàng.

“Dĩ nhiên, ai bảo chúng ta là vợ chồng chứ.”

“Nói rất đúng.” Hoàng Phủ Nam Ninh không ngừng gạt đầu.

“Bất quá... Vương gia.” Bỗng nhiên, Hạ Mộng thấp giọng kêu lên.

“Hử?” Hoàng Phủ Nam Ninh ứng tiếng.

“Ngài thật tính để cho bọn họ lợi dụng sao, giúp bọn họ tiêu diệt chương ngại cản đường sao?”

“Hiện tại bọn họ mới là người giúp chúng ta dẹp trừ chương ngại. Sau đó mới tới phiên chúng ta giúp bọn họ làm việc.”

“Nhưng mà bọn họ giúp chúng ta, bất quá chỉ là việc nhỏ, nhưng việc chúng ta làm lại liên quan tới quốc gia xã tắc đó! Chẳng lẽ ngài không cảm thấy việc mua bán này chúng ta thua thiệt rất nhiều sao?” Hạ Mộng nháy nháy mắt, gương mặt tinh khiết vô cùng vô tội nói.

“Nói không sai.” Hoàng Phủ Nam Ninh suy nghĩ một chút, chân mày khẽ nhíu, “Vậy phải làm sao bây giờ? Ta cũng đã đáp ứng họ rồi.”

“Đáp ứng thì cứ đáp ứng.” Hạ Mộng mỉm cười, “Dù sao cũng đã đáp ứng giúp bọn họ. Nhưng chúng ta không có đáp ứng giúp đỡ thái tử thượng vị. Chuyện về sau, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì chứ? Vương gia nói đúng không?”

“Tiểu bạch thảo, ý nàng là...” Hoàng Phủ Nam Ninh nhướng mi, trên mặt xuất hiện chút quỷ quyệt.

“A a, cảm giác bị người ta đối xử như vẹt chưng bày rất không thoải mái. Mà đúng lúc, ta với ngài đều là người có thói quen tự do tự tại, nhưng cứ bị người ta bức bách nhiều lần như vậy, còn mấy lần chạm tới ranh giới cuối cùng nữa chứ. Chúng ta không phát tác chỉ bởi vì thời cơ chưa đúng. Nhưng là một khi thời cơ tới, chúng ta chắc chắn sẽ không nhẫn nại nữa. Có đúng không Vương gia?” Hạ Mộng tiếp tục giương đôi mắt vô tội, tiếng nói thanh đậm như đang bàn về thời tiết hôm nay có tốt hay không.

Hoàng Phủ Nam Ninh gạt đầu, “Không sai! Bị hai người kia dây dưa ta vốn đã nhịn không nổi! Nếu không phải vì thân phận của họ còn có chỗ dùng, ta đã sớm đánh đuổi bọn họ rồi.”

“Cho nên...” Khóe miệng Hạ Mộng khẽ nhếch.

“Cho nên?” Khóe miệng Hoàng Phủ Nam Ninh cũng tăng cao, ánh mắt gắt gao nhìn Hạ Mộng, “Tiểu bạch thảo, nàng đã nghĩ ra biện pháp tốt gì nào?”

“Hảo biện pháp thì không có, nhưng đại khái vẫn là có, không biết Vương gia có hứng thú nghe một chút không?”

“Tốt!” Hoàng Phủ Nam Ninh gạt đầu, “Dù sao nhân rồi vẫn là nhân rồi, không bằng bây giờ chúng ta hãy cùng thương nghị thật kỹ lưỡng vào!”

“Không thành vấn đề!”

Hạ Mộng hoàn toàn gơ hai tay đồng ý.

Vợ chồng thái tử thật sự là quá kiêu ngạo mà!

Sống nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chỉ có nàng định đoạt người khác, đây là lần đầu tiên trong đời nàng bị người khác định đoạt. Cỗ ác khí này làm nàng nuốt thật không trôi mà, nàng nhất định phải đáp trả lại gấp bội. Nhất định phải!

217. Chương 218: Gặp Gỡ Thập Vương Gia.

Kể từ khi nhận được đáp ứng hợp tác, vợ chồng thái tử dường như yên tâm hơn trước rất nhiều. Cách ngày lại đưa đến bên này không ít lãng la tơ lụa, đồ chơi tinh xảo nhỏ cùng với thuốc bổ an thần này nọ.

Suy nghĩ kỹ một chút, bọn họ cũng đã vì đôi vợ chồng kia vào sanh ra tử, thu chút phí cũng là chuyện đương nhiên. Cho nên, Hạ Mộng cùng Hoàng Phủ Nam Ninh không chút do dự toàn bộ nhận lấy.

Sau này mọi việc tựa hồ có chút quá mức bình an.

Mấy ngày sau trận đại loạn lần đó, Tàng Vu Quốc hoàng đế tựa hồ sinh lòng kiên kỳ với bọn họ, cũng không dám tùy tiện gọi bọn họ vào cung. Còn sai người đưa nhiều lễ vật đến, nói là mấy ngày trước đã khiến bọn họ kinh hách, hi vọng bọn họ an tâm tịnh dưỡng tại gia, không cần lo lắng những chuyện khác, tất cả hần đều sẽ an bài lo liệu.

Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Hạ Mộng dĩ nhiên rất vui, liền ngày ngày phóng túng tại dịch quán. Cánh tay của Hạ Mộng cũng dần dần tốt hơn, chỉ còn lại vết sẹo màu hồng. Nếu rảnh rỗi, nàng sẽ dạy Nam Vân công chúa sử dụng roi.

Nhưng dù sao, ở cổ đại vẫn thiếu hụt trò giải trí, lại ở trên đất người khác, bọn họ cũng không thể làm bậy như khi còn ở Phượng Tường Vương triều. Đêm tối đêm lui, chuyện có thể làm hằng ngày đều nằm trên đầu ngón tay. Cho nên giữa trưa vài ngày sau, Hạ Mộng rốt cuộc hạ quyết định – nàng không muốn sống uổng tuổi xuân như vậy nữa.

“Vân nhi, chúng ta đi ra ngoài chơi!”

Vỗ bàn đứng lên, Hạ Mộng hào hứng đề nghị.

Nam Vân công chúa lập tức kích động đứng lên theo, “Thật không? Thật không?”

Hạ Mộng gật đầu, “Thật! Ngày ngày ngồi ở đây ngăn người, ngay cả con bướm cọng cỏ còn tự do hơn chúng ta nữa. Cuộc sống này thật khó chịu, chúng ta ra ngoài đi dạo, thả lỏng tâm tình nào!”

“Vâng, chúng ta đi đi! Nam Vân công chúa gật đầu lia lịa, nhưng lại lập tức nhíu mày, “Nhưng mà... Tứ ca sẽ đồng ý sao?”

“Quyết định của ta, hần sẽ phản đối sao?” Hạ Mộng nở nụ cười lạnh.

“Oa, tứ tẩu, tẩu thật uy vũ.” Nghe nàng nói thế, đôi mắt Nam Vân công chúa lập tức mở to, không ngừng giờ lên ngón tay cái.

Hạ Mộng nhẹ nhàng cười một tiếng. Dĩ nhiên, không nhìn một chút tình cảm giữa nàng với Hoàng Phủ Nam Ninh sâu nặng cỡ nào sao!

Liền kéo tay Nam Vân công chúa, “Đi thôi, chúng ta đi nói với tứ ca mọi một tiếng rồi ra ngoài!”

“Đi, chỉ có hai chúng ta sao?” Nam Vân công chúa sửng sốt vội hỏi.

“Dĩ nhiên! Hai nữ nhi mà cùng đi dạo cao hứng biết bao! Có nam nhân đi theo chỉ vướng tay vướng chân. Phiền tới chết!”

“Ách... Tứ tẩu, nếu tứ ca mà nghe tẩu nói thế, hần sẽ rất tức giận đó.” Nháy mắt mấy cái, Nam Vân công chúa nhỏ giọng nói.

“Chúng ta không để cho hần nghe là được rồi.” Hạ Mộng cười cười, lôi nàng đi.

Nhưng không như Nam Vân công chúa dự đoán, khi Hạ Mộng nói muốn ra ngoài, Hoàng Phủ Nam Ninh nhất quyết cự tuyệt.

“Không được! Hai người các người nếu đi ra ngoài lỡ gặp phải kẻ xấu thì làm sao? Nơi này không phải là Phượng Tường Vương triều, không có ta bên người, ai bảo vệ hai người.”

Thật ra thì hẳn sợ các nàng gặp người giống tên tiểu vương gia lần trước, chẳng phải sao?

Khóe miệng khẽ cười, Hạ Mộng nhỏ giọng nói, “Nhưng mà chúng ta ở trong nhà hoài rất buồn chán. Huống chi, nếu Vương gia rút ra được thời gian để đi dạo phố cùng chúng ta, nghe hai chúng ta lúi rúi, ngài chịu đi sao?”

Nghe nói thế, sắc mặt Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức trầm xuống.

Nàng nói không sai. Lần trước bởi nàng đi dạo là lúc tâm tình của hắn tốt, hoặc có thể do nhìn thấy Hạ Mộng cao hứng nên hắn nhịn. Thật ra thì tới gần cuối, hắn đã sớm không nhịn được nữa, Hạ Mộng nhìn thấy vẻ không kiên nhẫn trên mặt hắn mới chủ động nói nên về sớm. Kinh nghiệm như thế một lần là đủ rồi, nếu thêm lần nữa thì... Hắn muốn trốn thật mau còn không kịp! Huống chi, lần này là hai người họ đi với nhau. Phải biết rằng từ nhỏ hắn đã sợ muội tử của mình lúi rúi bên tai, ở chung với nàng trong vòng một chung trà đã là cực hạn của hắn. Nếu kéo dài hơn hẳn cũng phải chạy. Đây cũng chính là lý do vì sao hắn lại có thể ngoan tâm đem Hạ Mộng giao cho Nam Vân công chúa, để cho nàng thay thế mình đối phó với muội tử.

“Cho nên, Vương gia à, ngài để cho chúng ta đi đi! Cùng lắm thì ngài phái mấy thị vệ cải trang thành gia đình đi theo chúng ta là được. Một khi có gì bất trắc, bọn họ có thể kịp thời ra mặt giúp chúng ta. Nếu không thì cũng có người chạy nhanh về báo tin để ngài nhanh chóng tới cứu chúng ta, có được không?” Biết lời kia đã nói trúng tim đen của hắn, Hạ Mộng liền vội vàng nói tiếp.

Đây cũng có thể xem là một biện pháp tốt.

“Nhưng mà...” Hoàng Phủ Nam Ninh chau mày. Hắn vẫn cảm thấy các nàng không đi ra ngoài là an toàn hơn.

“Vương gia!” Nhìn dáng dấp đã biết là lão nhân gia đang dao động, nhưng vẫn còn mấy phần do dự, Hạ Mộng chủ động tiến lên, hai tay ôm cánh tay hắn, ra sức làm nũng, “Ngài cho chúng ta đi đi! Ngài cũng không nhìn lại đi, chúng ta buồn bực trong nhà cũng đã báo lâu rồi chứ. Ngài là đại nam nhân, có thể cùng sứ giả các nước khác ra ngoài dạo, còn chúng ta thì sao? Nếu còn phải giam mình trong này thêm nữa, chúng ta chắc buồn bực mà chết mất. Chúng ta hứa sẽ không gặp bất trắc gì mà, có được hay không? Có được hay không vậy?”

Di

~Khẩu khí ngọt như vậy, chính mình còn cảm thấy muốn ói. Nhưng vì đạt được mục đích, nàng không thể không làm thế.

Hoàn hảo là trong này chỉ có Nam Vân công chúa chứ không có ai khác. Nếu không nàng không biết lấy mặt mình cất đi chỗ nào nữa.

Bất quá...

Nhìn vẻ mặt tiểu nha đầu đã trở nên ngốc trệ, nàng chỉ có thể cười khổ, lại đem thân thể mềm mại hướng lên người hắn cọ cọ.

Bị nàng quần lấy như vậy lại khiến lòng hắn thư thả. Nhưng trước giờ chưa bao giờ có ai dám làm vậy với hắn, trong khoảng thời gian ngắn Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn có chút khó chịu. Vội vàng cầm lấy tay Hạ Mộng, hắn bắt đắc dĩ nói, “Được rồi Tiểu bạch thỏ, nàng buông ta ra trước đi.”

Buông ra mới là lạ.

Nói giỡn sao, nàng vất vả lắm mới có dũng khí bò lên người hắn, còn lời hết công phu làm nũng của kiếp trước ra dùng, hắn còn chưa gạt đầu, chẳng lẽ nàng phí sức sao? Vô luận thế nào cũng phải dây dưa tới khi hắn gạt đầu mới thôi.

“Vương gia, ngài đáp ứng đi, đáp ứng đi. Hai người chúng ta có thể gây chuyện gì chứ? Chỉ đi dạo bên ngoài một chút, một hai canh giờ là về rồi. Còn không một cũng quay về nghỉ. Ngài để cho chúng ta ra ngoài dạo phố đi mà.”

Một bên dùng lời ngon tiếng ngọt, một bên lắc lắc cánh tay của hắn, nhất định phải khiến hắn đầu vầng mắt hoa mới thôi.

Vù vù, như vậy là sao chứ?

Lắc cả nửa ngày, cánh tay của nàng cũng bủn rủn vô lực rồi, xú nam nhân này sao còn không chịu dao động chứ? Nàng cũng đã lòi hết tuyệt chiêu ra rồi. Lão đại nhà nàng cũng nên nể mặt nàng mà đầu hàng đi chứ.

“Được rồi. Được rồi.”

Trong lòng nàng vẫn đang tiếp tục oán hận thì Hoàng Phủ Nam Ninh bất ngờ giơ cờ trắng đầu hàng.

Kế hoạch thành công!

Hạ Mộng trong lòng mừng rỡ, vội vàng buông tay ra, từ trên người hắn nhảy xuống, nhưng chỉ ở bên cạnh không dám rời xa, nằm úp sấp xuống trên đầu gối hắn, nàng cười duyên nói, “Vương gia, ngài là người tốt nhất, là người hiểu ta nhất mà!”

Rót mật vào tai, rót mật vào tai! Thừa dịp hắn dao động phải vội vàng rót mật vào tai. Chỉ cần là người ai cũng sẽ thích nghe lời nịnh nọt, hơn nữa lời này nói ra trong lúc thân cận càng phát huy hiệu quả.

Quả nhiên, Hoàng Phủ Nam Ninh đang choáng váng nghe lời tán dương của nàng tâm trạng càng trở nên lâng lâng.

Bất quá hắn cũng chưa hoàn toàn đánh mất lý trí. Bàn tay đặt lên gò má nàng khẽ niết một cái, Hoàng Phủ Nam Ninh nở nụ cười nhạt, “Tốt lắm, tốt lắm. Nếu ta đã đáp ứng, các người cứ yên tâm mà đi đi. Bất quá tối đa là hai canh giờ. Nếu như qua thời gian mà hai người còn chưa trở lại, ta sẽ tự mình ra cửa bắt các người về.”

“Đã biết!”

Hạ Mộng liền vội vàng gật đầu, “Vương gia, ngài thật tốt! Một lát trở lại, ta nhất định sẽ hảo hảo cảm ơn ngài!”

Bỏ lại câu nói đó, Hạ Mộng xoay người nắm tay Nam Vân công chúa bỏ chạy.

Nàng hành động mau lẹ như sợ hắn hối hận. Hoàng Phủ Nam Ninh không khỏi lắc đầu.

“Đợi đã.”

Nhưng mà cho dù bọn họ muốn thế nào thì hắn vẫn chưa nói xong đâu!

“Vương gia?” Hạ Mộng bất đắc dĩ dừng bước.

Hoàng Phủ Nam Ninh không nhìn nàng mà liếc mắt nhìn muội tử của mình. “Vân nhi, ta đem tứ tẩu giao uội, muội hãy bảo vệ nàng cho tốt vào. Một khi ta nghe được muội để cho nàng bị khi dễ, xem xem ta như thế nào thu thập muội.”

Ai có thể khi dễ tẩu ấy chứ! Nghe hắn nói thế, Nam Vân công chúa theo bản năng định đáp trả.

Tứ tẩu là ai chứ, bản lĩnh của tẩu ấy có bao nhiêu lợi hại, bọn họ đều đã sớm biết, ai dám địch lại tẩu ấy chứ. Một khi gặp tình huống gì, có khi Hạ Mộng còn phải bảo vệ cho nàng ấy chứ, nàng làm gì mà có năng lực bảo vệ Tứ tẩu?

Trong lòng rất muốn nói vậy. Bất quá, đối diện với vẻ mặt nghiêm túc của Hoàng Phủ Nam Ninh, Nam Vân công chúa vẫn khéo léo gật đầu, “Vâng, muội đã biết.”

“Ai nha, Vương gia, ngài hù dọa Vân nhi làm chi chứ? Chúng ta chỉ là đi ra ngoài một chút thôi, không có chuyện gì đâu!” Vội vàng nắm chặt tay Nam Vân công chúa, Hạ Mộng ôn nhu cười một tiếng, “Vân nhi, chúng ta đi thôi.”

Cả hai người trước mặt hắn bước đi càng lúc càng xa. Làm sao bây giờ?

Mắt thấy bóng dáng Hạ Mộng biến mất trước mặt, Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên phát hiện, mình trúng độc của Tiểu bạch thảo càng ngày càng nặng rồi. Tựa hồ chỉ cần là yêu cầu của nàng, hắn không thể nào cự tuyệt được.

Đây không phải là dấu hiệu tốt. Nhưng là, hồi tưởng lại những gì Hạ Mộng đã làm với mình lúc này, khóe miệng hắn không thể nào ngừng nhếch lên được, trong lòng bắt đầu chờ mong chuyện như thế có thể xảy ra lần nữa.

==Ta là đường ranh giới Tiểu bạch thảo dẫn theo em chồng đi dạo==

“Tứ tẩu, tẩu thật lợi hại nha! Ta lần đầu tiên thấy tứ ca bị quay cho chóng mặt như thế đấy!”

Một đôi tẩu muội vừa rời khỏi Hoàng Phủ Nam Ninh liền có mấy tên thị vệ đi theo ra đường lớn.

Còn chưa tới nơi phồn hoa nhất, xung quanh cũng không có gì để thưởng thức, Nam Vân công chúa liền nắm chặt tay Hạ Mộng, vẻ mặt nàng hưng phấn gọi khẽ.

Khóe miệng Hạ Mộng khẽ nhếch.

Đó là tự nhiên, cũng không nhìn một chút nàng chính là dùng hết các chiêu số chính là để hắn nhanh chóng đáp ứng thỉnh cầu nha!

“Bất quá, tẩu tử à, khi này tẩu làm như vậy...” Trên mặt Nam Vân công chúa xuất hiện chút ý cười nhạo đùa vui vẻ, “Thật sự rất nhu mì đó. Ta ở bên cạnh nghe thôi mà thiếu chút nữa cũng mềm nhũn tay chân chứ đừng nói tới tứ ca! Sau này tẩu mà có yêu cầu gì, cứ làm như thế, nhất định tứ ca sẽ không cự tuyệt đâu!”

“Muội đó, nha đầu ngốc!” Nghe nàng nói thế, Hạ Mộng không nhịn được búng nhẹ trán nàng, “Muội cho rằng loại công phu này có thể dùng hằng ngày sao? Đây là tuyệt chiêu, trừ phi cần thiết nếu không không thể lấy ra dùng. Tuyệt chiêu muốn hiệu nghiệm cần phải dùng đúng lúc, có biết không hả?”

“Nga.” Nam Vân công chúa cái hiểu cái không gật gù đầu, lập tức mắt lại sáng lên, “Tứ tẩu, công phu của tẩu là học ở đâu thế? Có thể dạy ta không?”

“Này mà phải học sao? Mỗi người con gái trời sinh chẳng phải đều biết làm nũng sao?” Khóe miệng cười, Hạ Mộng lơ đãng nói.

“Biết, biết. Nhưng mà, sử dụng thuần thục, khiến cho người ta không có biện pháp cự tuyệt như tẩu vậy, ta thật lần đầu mới thấy đó. Cho nên tứ tẩu à, tẩu dạy ta đi.”

“Thế nào, dạy uội để muội về đối phó với Như Phong ca ca của muội à?” Hạ Mộng cười cười giấu cợt nàng.

Nghe nàng nói thế, Nam Vân công chúa chợt thu hồi khuôn mặt tươi cười. “Ta vì sao muốn đối phó hắn chứ? Đã nhiều năm mà hắn cũng vẫn vậy. Ta bỏ ra nhiều tâm tư vậy mà hắn hoàn toàn không nhìn thấy, hắn cũng đã nói chỉ xem ta là công chúa, ta bây giờ cũng đã muốn chết tâm rồi. Huống chi tứ tẩu nói cũng rất đúng, ta đường đường là công chúa con hoàng hậu, xuất thân cao quý, tướng mạo xinh đẹp, trước kia ngu ngốc mới một lòng muốn gả cho hắn. Hiện tại ta thấy rất rõ rồi, hắn bất quá chỉ là một nam nhân giả thanh cao, hơn nữa chưa chắc hắn thích nữ nhân, vậy vì sao ta phải đem cuộc đời mình ra mạo hiểm chứ? Thiên hạ nhiều nam nhân đẹp trai tài giỏi như vậy, ta không tin sẽ không có ai thật lòng đợi ta!”

“Nói đúng lắm!” Gương mặt Hạ Mộng liền xuất hiện nụ cười thoải mái, Sờ sờ đầu nàng, Hạ Mộng ôn nhu nói, “Muội biết vậy là tốt lắm.”

“Ừ, ngày ngày nhìn tẩu cùng tứ ca nhu tình mật ý, ta đã quyết tâm phải tìm được người mà không chỉ ta thích hắn, hắn cũng phải thích ta. Cứ như vậy, ta có thể giống như tứ tẩu vậy, ngày ngày đều vui vẻ, càng ngày càng đẹp hơn!” Gật gật đầu, ánh mắt Nam Vân công chúa lại bắt đầu tỏa sáng.

Ách... Nàng càng ngày càng đẹp hơn sao?

Nghe được câu cuối, Hạ Mộng có chút sững sốt, trong lòng bỗng nổi lên chút vui sướng.

Hạ Mộng liền cúi đầu, niết nhẹ hai má Nam Vân công chúa, “Ha ha, muội đã có lòng, vậy biện pháp làm nũng không cần kiếm ta để học. Chờ đến khi muội tìm được người tâm đầu ý hợp, tự nhiên muội sẽ biết cách.”

“Có thật không?” Nam Vân công chúa vội hỏi.

Hạ Mộng gật đầu.

“Thật tốt!” Tiểu nha đầu không kiềm chế được vui sướng.

Ai, thật đúng là cô bé đơn thuần mà. Tất cả hỉ nộ ái ố đều viết trên mặt cả.

Hạ Mộng cười cười, dắt nàng đi đến phía trước, rất nhanh liền tới một quán rượu quen thuộc.

“Nơi này là lần trước tứ ca muội dẫn ta đến. Mai hương tử ở đây cũng không tệ, rất thơm. Muội vào ném thử với ta đi nào.” Lôi kéo Nam Vân công chúa đi vào, Hạ Mộng ôn nhu nói.

“Hảo!” Dem toàn bộ tín nhiệm giao phó cho Hạ Mộng, Nam Vân công chúa giong giả đáp ứng.

Bất quá, hai người vừa bước vào, liền nhận thấy xung quanh các nàng có chút khác thường.

“Tứ tẩu, bọn họ hình như đang nhìn chằm chằm vào chúng ta!” Nam Vân công chúa vội vàng trốn sau lưng Hạ Mộng, nhỏ giọng nói.

Hạ Mộng vỗ vỗ tay nàng, “Không sao đâu, ở đây toàn là nam nhân, nhìn thấy nữ nhi như chúng ta, dĩ nhiên sẽ bất ngờ, huống chi là còn thấy một tiểu mỹ nhân đây nữa chứ!”

“Tứ tẩu.”

Nghe ra trong lời nói của nàng có vài phần giấu cợt, Nam Vân công chúa dẫm chân một cái, vô lực gọi khẽ.

Hạ Mộng không nhin được cười, liền lôi kéo Nam Vân công chúa đến bàn lần trước nàng và Hoàng Phủ Nam Ninh ngồi. Mấy tên thị vệ đi theo họ cũng vội vàng theo sau, ngồi xuống bàn cạnh bên.

“Vị này... Vị này phu nhân...”

Rất nhanh điểm tiểu nhị liền tiến tới, nhưng không có nhiệt tình như lúc trước, ngược lại tần sắc có chút cẩn thận.

“Ừ?” Hạ Mộng quay đầu lại ôn nhu trả lời, “Tiểu nhị ca, các người nơi này có món gì ngon mang lên đây cho chúng ta đi! Tỷ muội chúng ta vừa đến, nghe nói nơi này rất tốt nên muốn tới đây ném thử.”

“Không thể nào.” Nghe vậy, trên mặt điểm tiểu nhị liền xuất hiện chút nghi ngờ, cặp mắt bất giác nhìn kỹ Hạ Mộng mấy lần.

“Nhìn cái gì vậy hả? Tẩu tẩu của ta là để cho người nhìn sao?” Nét mặt Nam Vân công chúa lập tức trầm xuống, giang tay đưa Hạ Mộng hộ ra lưng mình.

A, tiểu nha đầu tính khí thật lớn nha!

Điểm tiểu nhị rõ ràng bị giật mình, vội vàng cúi đầu khom lưng, “Dạ dạ dạ, tiểu nhân biết sai rồi. Nhị vị muốn dùng rượu ngon và thức ăn ngon phải không? Tiểu nhân lập tức đi chuẩn bị.”

Nói xong liền xoay người rời đi. Bất quá, khi hắn vừa quay lưng đi, còn nghe thấy hắn lẩm bầm lầu bầu một câu, “Chắc có lẽ nhìn nhầm.”

Ha ha, Hạ Mộng không nhin được cười một tiếng.

Này phải cảm ơn dung mạo tương đối bình thường của nàng. Nếu không đổi lại lần trước là Nam Vân công chúa xinh đẹp đến đây cùng Hoàng Phủ Nam Ninh, điểm tiểu nhị và chương quỹ kia nhất định sẽ nhớ rất rõ, làm sao giống như hôm nay, liên tục do dự không xác định chứ.”

Bất quá như vậy cũng tốt. Nếu bọn họ không nhớ rõ, mà khách nhân hôm nay cũng không phải những người lần trước, nàng cứ vui vẻ giả ngu, không cần để ý tới tiền ăn quyet lần trước cùng với tiền bồi thường bàn ghế.

“Tứ tẩu, vì sao khi nãy hần cứ nhìn tẩu chăm chăm thế? Còn làm bầm lẫu bầu gì đó — các người từng gặp sao?” Đuổi điểm tiểu nhị đi, Nam Vân công chúa vội vàng quay đầu lại hỏi.

Hạ Mộng cười yếu ớt, “Còn không phải tại nơi này đều là nam nhân, khó có nữ nhân xuất hiện, bọn họ dĩ nhiên ngạc nhiên. Mà ta coi như là đến đây lần thứ hai, lần này không có ca ca muội đi cùng, hần tất nhiên cảm thấy kỳ quái.”

“Nga.” Không biết có nghe ra được ý sâu xa trong lời nói của nàng không nhưng Nam Vân công chúa vẫn ngoan ngoãn gật đầu, không hỏi nữa.

Rất nhanh, điểm tiểu nhị liền đem lên vài món điểm tâm cùng một bầu rượu ngon. Lúc gần đi, hần lại không nhìn được nhìn chăm chăm Hạ Mộng, bất quá vẫn thấy mờ mờ.

Hạ Mộng giả vờ không biết, tự tay rót chén rượu cho Nam Vân công chúa. “Rượu này có tên là Mai Hương tửu, uống vào rất ngon, muội nếm thử đi.”

“Vâng.” Nam Vân công chúa vội vàng bưng chén lên uống một hơi cạn sạch. “Ngon quá!” Liền đưa ly về phái Hạ Mộng, “Tứ tẩu, ta còn muốn uống!”

“Nha đầu này!” Thấy nàng ấy như thế, Hạ Mộng không nhìn được cười một tiếng, điểm điểm trán nàng, “Không nhìn thấy chung quanh đều là nam nhân sao? Hơn nữa nhìn bộ dáng bọn họ, đều là những công tử hào hoa phong nhã, xuất thân không kém. Từ khi muội bước vào đã nhìn muội chăm chăm! Muội ngoan ngoãn ôn nhu động lòng người một chút, không chừng trong này sẽ có phu quân tương lai của muội đó!”

“Tứ tẩu, tẩu lại giễu cợt ta!” Nghe vậy, mặt Nam Vân công chúa có chút đỏ, không nhìn được nhìn ngó chung quanh một chút.

Quả nhiên liền phát hiện có rất nhiều người nhìn về phía bên này, mặt của nàng càng đỏ hơn, tay chân có chút luống cuống.

Ha ha, quả nhiên vẫn là một cái thanh xuân thiếu nữ. Hạ Mộng mỉm cười, rót thêm rượu vào chén nàng, “Uống đi.”

Nhẹ nhàng uống rượu, nhẹ nhàng ăn, hai người thỉnh thoảng nói với nhau vài câu, không khí chung quanh cũng yên lặng, chắc sẽ không xuất hiện trạng huống giống ngày hôm đó đâu. Trong lòng Hạ Mộng âm thầm nghĩ.

Nhưng mà vừa nghĩ tới đó, liền nghe có tiếng tiếng bước chân truyền vào trong tai.

“Ai nha, Thập Vương gia!”

Lập tức trước mặt liền có trận cuồng phong thổi qua, điểm tiểu nhị một giây trước vẫn còn lui ở phía phòng bếp nháy mắt đã ở trước cửa tửu điểm, người cũng cung kính cúi chín mươi độ, gương mặt hết sức lấy lòng.

Sau lưng hần, chương quỹ cũng hấp tấp chạy ra, quỳ gối hành lễ, “Thảo dân tham kiến Thập Vương gia.”

Nhưng khách nhân khác dĩ nhiên không cần phải nói, rồi rít đứng lên hành lễ.

Chỉ có Hạ Mộng cùng Nam Vân công chúa vẫn ngồi yên như cũ, hai người còn không có hứng thú quay đầu lại xem nữa là.

Sau đó, liền nghe giọng nam trong trẻo truyền tới, “Tất cả đứng lên đi!”

“Tạ vương gia!”

Mọi người vội vàng đứng dậy, nhưng chỉ có biểu hiện của điểm tiểu nhị và chương quỹ là vô cùng kích động.

“Vương gia, mời ngài vào trong! Tiểu nhân lập tức đi chuẩn bị chỗ tốt cho ngài!”

“Không cần. Vương gia nhà ta xưa nay yêu thích thanh tịnh.” Ngay lập tức có người lên tiếng. Nghe khẩu khí dương dương tự đắc của tên này, nhất định là một nô tài được sủng ái.

“Dạ dạ dạ, tiểu nhân đã biết, tiểu nhân sẽ lập tức mời các vị khách nhân rời đi để Vương gia được thanh tịnh ạ.”

Chưởng quỹ không ngừng lớn tiếng nói, sau đó quay đầu lại, “Chư vị, thật sự xin lỗi, hôm nay Thập Vương gia đại giá quang lâm, tiểu điểm cần được thanh tĩnh. Xin mời chư vị rời đi tránh ngại tầm mắt Vương gia. Về phần tiền rượu và thức ăn hôm nay, điểm từ miễn phí.”

Vừa nghe hắn nói xong, các khách nhân khác không nói hai lời liền uống thêm ngụm rượu rồi đứng dậy rời đi.

“Tứ tẩu, chúng ta cũng phải đi sao?” Nghe thấy chưởng quỹ nói thế, gương mặt Nam Vân công chúa liền xụ xuống, “Rượu này ta uống còn chưa đã mà!”

Hạ Mộng khẽ cười.

“Khá lắm Thập Vương gia! Thật khoe khoang! Hoàng tộc Tàng Vu Quốc thật là hào phóng.”

“Người nói cái gì?”

Đây chính là nói chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đã truyền ngàn dặm mà. Nguyên tưởng rằng thanh âm của mình đã đủ nhỏ, nhưng không ngờ bên kia người ta lại nuôi nô tài thính tai. Lời của Hạ Mộng vừa dứt, lập tức có người nổi giận ùng ùng tiến tới.

“Ta nói cái gì thì làm sao?” Nháy mắt vài cái, Hạ Mộng nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Phải đó! Chúng ta nói chuyện người quản được sao?” Nếu thân phận của chủ tử đối phương cùng mình không sai biệt, tên nô tài này nằng có thể dẫm ở dưới bàn chân. Nam Vân công chúa cũng không có quá nhiều kiêng kỵ, trực giác liền cản trước người Hạ Mộng – nằng cũng không quên cảnh cáo hung tợn của Hoàng Phủ Nam Ninh trước khi đi đó.

“Người!”

Vừa thấy nằng hành xử không như mình dự đoán, người xông lại lập tức bị chấn động.

Một màn như thế tự nhiên cũng hấp dẫn sự chú ý của Thập Vương gia.

“Chuyện gì xảy ra?”

Cất bước đi vào, hắn khẽ nhíu mày, giọng mang chút mất hứng.

“Vương gia!” Người này vội vàng quay đầu lại bẩm báo. “Thuộc hạ vừa nghe những người này nói lời bất kính với Vương gia, cho nên đến đây chất vấn một tiếng.”

“Nga?” Thập Vương gia bước tới trước mấy bước, lộ ra khuôn mặt của hắn.

Ừ, đây là một nam nhân trẻ tuổi, tuổi cùng Hoàng Phủ Nam Ninh không sai biệt lắm. Ngũ quan ôn hòa, nhìn riêng rẽ thì không có gì đặc sắc, nhưng nếu gộp chung lại thì hết sức xuất sắc, hợp với khí độ ôn văn của hắn, đủ khiến người ta quên mất tranh luận. Hắn cũng mặc một thân hoa phục, chẳng qua vật liệu mặc dù thượng thừa, ống tay áo và vạt áo thêu chút tú vắn, cố ý khiêm tốn nhưng cũng vô thanh vô tức tỏ rõ đây là người có tiền. Toàn thân ăn mặc sạch sẽ, chỉnh tề, sáng khoải, khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Người này cùng người mà bọn họ gặp mấy ngày trước thật không giống nhau.

Khóe miệng khẽ nhếch, Hạ Mộng trong lòng nghĩ thế.

Trong lúc nằng quan sát đối phương, đối phương cũng đang quan sát nằng. Vốn còn không có gì, nhưng khi nhìn thấy trên mặt nằng đột nhiên nở nụ cười nhạt, sắc mặt Thập Vương gia lập tức trầm xuống. “Người cười cái gì?”

Hạ Mộng vội vàng đứng lên cười nói, “Không có gì. Chẳng qua thiếp thân chưa bao giờ nghĩ rằng Thập Vương gia là con người phong thần tuấn lãng, ôn nhu văn nhã, Hôm nay gặp mặt, bất giác có chút ngây người.”

Nhưng mà nhìn biểu hiện khi nãy của nằng, hắn cũng nhận ra nằng không hề bị mê mẩn bởi ngoại hình của hắn.

Hơn nữa, biểu hiện lúc đầu của nằng, thậm chí những lời mới vừa nói, cùng với thái độ bình tĩnh, trầm ổn khi đối mặt với mình. Có thể đoán trước được, đây không phải là người tầm thường. Nhìn lại Nam Vân

công chúa vẫn đang như cũ đứng chắn trước mặt nàng, mặc dù trên mặt có vài phần sợ hãi, nhưng sự tức giận và khinh thường vẫn nhiều hơn... Khinh thường? Thật thú vị.

“Các người là ai? Từ nơi nào tới?”

Khóe miệng khẽ cười, thái độ của hắn lập tức ôn hòa rất nhiều.

Sợ rằng hắn đã đoán ra được thân phận của các nàng!

Hạ Mộng liền mỉm cười ứng đối. “Cái này... Chúng ta cũng không thể nói được, dù sao người ta ra bên ngoài lại đụng phải Thập Vương gia. Nếu truyền ra bên ngoài, chỉ sợ sẽ bị phu quân mắng. Bất quá, Mai Hoa tửu ở quán này uống thật ngon, đồ ăn cũng thế, chúng ta ngưỡng mộ nên mới tới, cũng rất vất vả mới có cơ hội ngày hôm nay. Nhưng nào ngờ vận khí tốt như vậy, cùng lúc này Thập Vương gia ngài cũng muốn uống rượu. Cho nên kính xin ngài cho chút thời gian, để ta gói những thứ này lại, mang về nhà tiếp tục thưởng thức có được không?”

Mặc dù giọng nói hết sức nhún nhường nhưng ánh mắt nàng nhìn hắn lại không có chút nào là sợ hãi.

Nữ nhân này, có ý tứ!

“Không cần.” Thập Vương gia lập tức lắc đầu, độ lượng nói, “Nếu phu nhân đây khó khăn lắm mới được ra cửa một chuyến, hôm nay ở đây coi như chúng ta có duyên. Các người cứ tiếp tục ngồi xuống, dùng xong rồi hãy về! Nhiều thêm một bàn người mà thôi, đâu có gì là lớn.”

“Vương gia?”

Vừa nghe thấy lời ấy, Hạ Mộng cùng Nam Vân công chúa không có phản ứng gì, nhưng người bên cạnh hắn lại có chút giật mình.

Thập Vương gia lập tức khoát tay, “Bớt nói nhảm. Đi, đem bàn ghế của Bồn vương dọn ra, Bồn vương mời.”

“Vâng!”

Nghe hắn nói thế, những người kia liền không nói nhiều nữa, vội vàng dọn bàn ghế cho hắn ngồi.

Xem ra, vị Thập Vương gia này là người có uy tín.

Nở nụ cười khẽ, Hạ Mộng phúc thân một cái, “Đa tạ Thập Vương gia. Chúng ta nhất định ăn nhanh, không quấy rầy ngài nhiều.”

“Phu nhân không cần khách khí, các người cứ từ từ mà dùng, Bồn vương không để ý.” Vuốt vuốt cằm, Thập Vương gia liền xoay người.

“Vương gia, xin mời bên này. Ngày có muốn dùng chút gì không, xin cứ phân phó để tiểu nhân bảo đầu bếp làm!...”

Sau đó lại nghe thấy chuông quỹ cùng điểm tiểu nhị liên tiếp hỏi, thật sự rất ân cần.

Hạ Mộng cười khẽ, lôi kéo Nam Vân công chúa ngồi xuống.

“Tứ tẩu, chúng thật tiếp tục ngồi ở đây sao?” Rình coi tính huống bên kia, Nam Vân công chúa nhỏ giọng hỏi.

Hạ Mộng nhún vai, “Dù gì người ta cũng đã đồng ý, cũng khó có được sự yên tĩnh như vậy, chúng ta vì sao không ngồi chứ? Từ từ ăn đi, ăn xong chúng ta lại đi.”

“Nhưng mà...” Nam Vân công chúa nhướn mày, gắc ép giọng nhỏ xuống, “Ta cuối cùng vẫn cảm thấy người kia là lạ. Ánh mắt khi nãy hắn nhìn chúng ta rất không thích hợp.”

“Mặc kệ hắn đi!” Hạ Mộng mỉm cười, “Hắn là Vương gia, chẳng lẽ thân phận của chúng ta kém hắn sao? Chúng ta không có thua hắn nửa phần vậy vì sao phải bỏ chạy chứ?”

“Cũng đúng!” Nam Vân công chúa nghe Hạ Mộng nói mới để ý tới vấn đề đó, vội vàng gật đầu.

“Cho nên, tiếp tục ăn đi!” Hạ Mộng cười, gấp một khối điểm tâm đưa đến miệng Nam Vân công chúa.

Sau đó hai người vẫn ăn uống như thường, không để ý tới người khác nữa.

Chờ đến khi ăn no, uống chán rượu, các nàng mới đứng lên.

“Vân nhi, chúng ta đi thôi!” Nắm tay Nam Vân công chúa, Hạ Mộng ôn nhu đề nghị.

“Tốt!” Nam Vân công chúa nghe lời đi theo nàng tới cửa. Nhưng đi được vài bước đột nhiên nàng phát giác có gì đó không đúng – “Tứ tẩu, chúng ta chẳng phải cần thanh toán bạc rồi mới đi sao?”

“Cần thiết sao?” Hạ Mộng liếc nhìn nàng một cái, “Muội không nghe khi nãy chương quỳ nói là do muốn lấy chỗ cho Thập Vương gia, nên tiền rượu thịt của các khách nhân khác toàn bộ không lấy sao? Chúng ta cũng nằm trong phạm vi không thu tiền đó.”

“Nga, đúng rồi!”

Nam Vân công chúa vội vàng gạt đầu, cười nói, “Vây chúng ta đi thôi!”

“A, hai người kia thật có chút thú vị.”

Nghe các nàng căn bản không có cố ý hạ giọng khi nói chuyện với nhau, Thập Vương gia liền cười nhẹ một tiếng, ngoắc tay gọi nô bộc, “Đi theo các nàng, xem xem một chút các nàng là người trong phủ nào.” Hắn rất tò mò rốt cuộc là dạng gia đình gì mà có thể bồi dưỡng ra hai cô gái thú vị như vậy.

218. Chương 219: Thái Tử Gởi Thư

“Cái gì?”

Sau nửa canh giờ, trong tửu quán truyền đến một tiếng kinh ngạc hô nhỏ.

“Người nói, các nàng đem các người đánh ột trận?” Nam tử trẻ tuổi, tuấn mỹ —— cũng chính là Thập Vương gia, đang nghe gã sai vặt truyền tin tức về, cả người cũng như tâm đều nghe đến chấn động.

“Điều đó là thật, thưa Vương gia!” lời nói được phát ra từ hai kẻ bị phái đi theo đuôi, hai gã sai vặt bây giờ mặt mày sưng húp, quần áo xốc xếch. Vừa che trận trận co rút đau đớn trên mặt, một người khác còn phải nhịn đau đáp lại.

“Làm sao có thể!” Lắc đầu, Thập Vương gia cho rằng bọn họ là đang nói láo.

“Thật!”

Tiểu tư vội nói: “Bọn nô tài đi theo các nàng hồi lâu. Bất tri bất giác liền bị các nàng dẫn tới một hẻm nhỏ yên lặng. Sau đó, các nàng lại đột nhiên xoay đầu lại, nhưng lại chủ động tìm được vị trí của bọn nô tài! Còn không chờ nô tài nói, cái đó, cô nương tuổi còn nhỏ kia liền xoay người rút ra một chiếc roi, đối với các nô tài đánh một trận. Bọn nô tài muốn chạy, nàng còn không cho, nô tài muốn phản kháng, vị phu nhân kia lại tới giúp một tay, hai người họ đem chúng ta ra sức đánh một trận. Cuối cùng, vị tiểu thư kia còn trên mặt nô tài đập một cước, nói nô tài trở lại chuyển lời cho Vương gia, là một nam nhân phải quang minh lỗi lạc, không nên lén lút lút lút, như vậy cũng quá không giống người đàn ông!”

“Nga?”

Nghe vậy, Thập Vương gia khóe miệng nhếch lên, trên mặt nhưng lại kéo ra một nụ cười yếu ớt.

Hai gã sai vặt nhìn thấy, tâm lại chột cả kinh, vội vàng quỳ xuống đất: “Vương gia, nô tài nói là thật, một chữ cũng không dám lừa Vương gia!”

“Lượng các người cũng không có gan này.” Hừ nhẹ một tiếng, Thập Vương gia thưởng thức lắc cái ly trong tay, ánh mắt dần dần du ly đứng lên, “Đây rốt cuộc là tiểu thư nhà nào?” Thoạt nhìn hai nữ nhi mảnh mai như thế, có thể đem hai đại nam nhân đánh cho sưng mặt sưng mũi, hẳn càng ngày càng đối với các nàng cảm thấy hứng thú.

“Cái đó, Vương gia.”

Chợt, quỳ xuống đất gã sai vặt lặng lẽ ngẩng đầu lên.

“Thế nào?”

Thập Vương gia chợt hồi thần, ánh mắt lạnh như băng nhẹ nhàng đảo qua.

Gã sai vặt rung mình một cái, nhưng vẫn lấy can đảm nói: “Nô tài nhớ, khi đem hai người nô tài đánh xong, vị phu nhân kia còn nghiêm mặt khiển trách vị tiểu thư kia. Hơn nữa, nô tài nghe được, nàng gọi vị tiểu thư kia là Vân nhi.”

“Vân nhi?” Thập giọng nhắc lại cái tên này, Thập Vương gia trong mắt dấy lên một tia thiện thiện cười, “Tên rất hay. Vậy người ngược lại nói một chút, vị phu nhân kia dạy dỗ nàng cái gì?”

“Kia vị phu nhân nói, tiểu thư quá càn rỡ, như thế nào lại ở trong địa bàn của người ta liền đối với người khác động chân động tay. Hơn nữa, còn động thủ đối với người của Vương gia! Một khi bị người chộp được, vậy cũng không tốt! Nàng còn lệnh cường chế vị tiểu thư đối với bọn nô tài nói xin lỗi, sau đó lại tự mình tới đây nói xin lỗi, chỉ nói là vì tự vệ, bắt đắc dĩ mới ra hạ sách này, còn đưa cho nô tài một thỏi bạc, nói là cho nô tài làm tiền thuốc thang cùng với phí tổn thất tinh thần.”

“Phải không?”

Nếu nói là nghe được nửa đoạn trước cũng đã đủ cảm thấy kinh ngạc. Như vậy, khi nửa đoạn sau truyền vào trong tai, Thập Vương gia cũng không nhịn được nở nụ cười.

“Hai người kia thật đúng là chơi thật khá”

Trước mắt bất giác hiện lên dung nhan các nàng, hần khê gật đầu. “Được rồi! Nếu các nàng không muốn chúng ta biết được thân phận của các nàng, vậy thì không cần lại đi dò xét.”

“Vương gia?” Nghe nói như thế, gã sai vặt vừa sửng sốt, “Ngài không muốn biết thân phận của các nàng sao?”

“Nếu có duyên, sau này chúng ta tự nhiên sẽ gặp nhau. Hơn nữa, nhìn cách các nàng ăn mặc cùng khí chất, cùng với lúc đối mặt Bổn vương, xem ra thân phận của các nàng cũng cùng Bổn vương lực lượng ngang nhau. Kế tiếp, cơ hội gặp mặt của chúng ta cũng không phải là không có.” Khóe miệng nhẹ kéo, Thập Vương gia tựa hồ đã nghĩ tới điều gì.

Nghe hần nói như vậy, gã sai vặt liền không nói thêm gì nữa, đành hoàng liên lui sang một bên.

Mà Thập Vương gia, lần nữa lắc lư cái ly trong tay, nhìn chất rượu màu hổ phách lay động bên trong, hần nhẹ nhàng cười một tiếng, giờ chén lên liền uống một hơi cạn sạch.

== ta là tiểu bạch thỏ trở về đường ranh giới ==

“Ha ha ha, hảo hảo chơi! Tứ tẩu, sau này có rảnh rồi chúng ta đi chơi đi!”

Không có đi ra ngoài quá lâu, Hạ Mộng liền cùng Nam Vân công chúa trở về. Thực tế tình huống đặt ở trước mắt: trước tiên ở trong tửu quán gặp gỡ Thập Vương gia, sau đó Nam Vân công chúa không sợ trời không sợ đất của chúng ta cũng không biết bị gì, đem hai gã sai vặt nhà người ta đánh nằm đo đất, một khi Thập Vương gia tức giận, vậy còn không để cho người ra lực soát? Nếu như hai người bọn họ tiếp tục ở trên đường làm loạn, như vậy không phải là tự đem mình đưa vào miệng cọp sao? May mắn hai người ăn uống no đủ, một đường lúc trở lại cũng cười ngựa xem hoa đi dạo một chút, tâm tình coi như có thể.

Bất quá ——

“Rốt cục chịu trở lại?”

Mới bước vào cửa, một thanh âm sầm sầm liền đập vào mặt, thoáng chốc đem các nàng tâm tình thật là tốt cũng làm cho chạy tới ngoài chín tầng mây.

“Vương gia?”

Đối với cái thanh âm này thật sự là không thể quen thuộc hơn nữa, Hạ Mộng liền vội vàng tiến lên từng bước.

Nam Vân công chúa lại tựa hồ như bị giật mình, bận rộn không ngừng liền trốn được sau lưng Hạ Mộng.

Thấy nàng như vậy, Hạ Mộng nhẹ nhàng cười một tiếng, một tay kéo lấy nàng ra ngoài. “Yên tâm đi, chuyện mới vừa rồi xảy ra, hẳn không thể nào biết.”

“Có thật không?” Nam Vân công chúa nhỏ giọng hỏi, “Nhưng là, Tứ ca sắc mặt của hẳn khó nhìn như vậy _____”

“Các người đang nói cái gì?”

“A, không có gì không có gì!” Phảng phất giống con thỏ bị hoảng sợ, Nam Vân công chúa nhảy dựng lên.

Nha đầu này, không phải là điển hình giấu đầu lòi đuôi sao? Hạ Mộng cảm thấy thật bất lực, vội vàng đem nàng đè xuống, mình đi lên phía trước: “Vương gia, ngài thế nào? Chúng ta không phải là đi ra ngoài còn không có đến hai canh giờ sao?”

“Còn không có sao? Tại sao ta cảm thấy cũng quá hơn nửa ngày?” Nhìn nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh gương mặt mất hứng.

Nhìn vẻ mặt này của hẳn, phảng phất giống như tiểu cầu bị chủ nhân vứt bỏ, bộ mặt đều là tịch mịch u oán. Đối lập với lúc các nàng vừa vào cửa hi hi ha ha. Được rồi, nàng thừa nhận, mới vừa rồi các nàng là kích thích nhỏ nhỏ hẳn một chút.

Vội vàng cười tiến lên: “Chuyện gì xảy ra? Ngài không phải nói hôm nay người nào sẽ tới cùng ngài ôn chuyện sao?”

“Tạm thời có chuyện, không có tới.” Vừa nghe lời này, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt lại càng thúi.

Thì ra là như vậy.

Vốn là cho các nàng đi ra ngoài một chút, mình cũng cùng người khác nói chuyện phiếm, chủ ý tiêu pha thời gian. Nhưng ai biết, đợi nửa ngày người cũng không thấy đâu, bên người vừa không có người khác cùng bồi, cho nên tâm tình của hẳn thật không tốt.

Nắm lấy tay của hẳn, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mu bàn tay của hẳn hai cái, Hạ Mộng ôn nhu nói: “Không có sao, chúng ta đây không phải là trở về rồi sao? Vương gia, hiện tại ta cùng ngài.”

Hoàng Phủ Nam Ninh ngược mắt xem nàng một chút, bỗng nhiên liền đứng dậy: “Tiểu bạch thỏ, tới đây!”

“A?”

“Tứ ca, ca muốn đem Tứ tẩu mang đi nơi nào?”

“Chuyện của người lớn, muội bớt can thiệp vào! Trở về chơi với con nít đi!”

“Tứ ca!” Dùng sức giậm chân, gương mặt Nam Vân công chúa thể hiện sự bất mãn. Bất quá, nàng còn là không có can đảm đuổi theo, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, xoay người rời đi.

Mà Hoàng Phủ Nam Ninh bọn họ bên này. Hạ Mộng đang bị hẳn mang đi về phía trước thật là xa, sau khi hai người trở lại gian phòng, Hoàng Phủ Nam Ninh mới buông tay ra.

“Vương gia, thế nào?” Nhìn tình huống, tựa hồ có chuyện gì xảy ra. Hạ Mộng tâm trầm xuống, vội vàng liền hỏi.

“Kịch hay chính là trong ngày đại thọ của hoàng đế.”

Nghe vậy sửng sốt, ngay sau đó, Hạ Mộng cả cười.

“Phải không? Nói như vậy, cách ngày chúng ta trở về Phượng Tường vương triều không xa.”

“Đúng vậy, không xa.” Hoàng Phủ Nam Ninh thở dài một tiếng, “Bất quá, trở về trước mấy ngày này, cũng không hẳn là tốt.”

“Có cái gì không tốt chứ? Còn không phải là giống ngày thường, cứ qua ngày sao? Chúng ta là khách, ăn ngủ nghỉ đều có người phụ trách, trông nom hẳn nhiên như vậy làm gì?”

Hoàng Phủ Nam Ninh chợt quay đầu lại. “Mới vừa rồi, sau khi hai người đi, thái tử lại sai người đưa tới một món đồ.”

Thái tử?

Nhắc tới người này, Hạ Mộng theo bản năng liền uất ức.

“Lại đưa tới cái gì?”

Cái gì trên châu mã não, tuyết liên linh chi, ngấn ngừn trong thời gian mấy ngày, nên đưa gì đó cũng tặng, hiện tại hẳn lại muốn ra hoa chiêu gì?

“Một phong thư, có tỉ ấn của thái tử.” Hoàng Phủ Nam Ninh vừa nói, liền từ trong tay áo lấy ra phong thư đưa tới trong tay nàng.

Hạ Mộng nhận lấy, mở ra xem một chút, ngay sau đó lại nhin không được bật cười.

“Thái tử điện hạ thật đúng là không tiếc tâm tư nha! Vì lôi kéo chúng ta, hiện tại ngay cả phần này ngoan tâm cũng đem xuống. Xem ra, nếu chúng ta không giúp hắn giải quyết xong chuyện này, chúng ta cũng đừng trông cậy vào việc có thể hảo hảo đi ra khỏi đất nước này.”

Hoàng Phủ Nam Ninh khước miệng nhếch lên. “Thái tử điện hạ này, lòng nghi ngờ thật sự là quá nặng!”

“Không sai. Chúng ta đã đáp ứng chuyện của hắn, hắn vẫn còn nhiều lần muốn tới thử nghiệm thành tâm của chúng ta, hôm nay lại còn đưa tới thông điệp như vậy. Nói thật kiểu này thật làm cho người ta có vẻ chán ghét.” Khẽ nhíu mày, Hạ Mộng tiện tay liền đem phong thư thả vào trên khay trà.

Hoàng Phủ Nam Ninh mặt cũng âm trầm. “Nàng nói, người đàn ông này nếu như lên làm hoàng đế, theo như phần thư tín này thì hẳn sẽ làm gì?”

“Một khi bắt đầu, thì nhất định sẽ có lật lọng. Bất quá, hẳn sẽ từ từ cố gắng dần xếp ổn thoả, cho đến cuối cùng, chờ chuyện qua, thời điểm nhân chứng vật chứng ban đầu cũng bị hắn cho tiêu hủy không sai biệt lắm, vậy thì có thể trở mặt! Người ta là hoàng đế, còn sợ không làm gì được vương gia vương phi không có thực quyền như chúng ta sao?” Cười, Hạ Mộng nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói, “Điểm này, Vương gia ngài sớm nên nghĩ tới mới phải.”

“Ta là nghĩ tới, nhưng là. . . .” Bàn tay nắm chặt thành quả đấm, Hoàng Phủ Nam Ninh cắn răng một cái, “Thái tử này thật sự là quá đáng ghét! Ngày ngày đều tới dây dưa, ta hiện tại liền muốn một quyền kết thúc hắn! So với việc xem các hoàng tử xung đột kịch liệt còn muốn làm hơn!”

“Vương gia ngài trước đừng như vậy.” Vội vàng đi tới, Hạ Mộng nhẹ nhàng đẩy tay của hắn ra, để cho tay của mình cùng hắn nắm thật chặt ở chung một chỗ, “Thập lục hoàng tử này là nhất định phải diệt trừ. Chúng ta hiện tại cứ phải theo như ý tứ thái tử đi, dù sao thế lực hắn cũng khá lớn, lại còn một đám người cứ luôn luôn nhìn chằm chằm vào chúng ta, chúng ta không thể khinh cử vọng động được.”

“Ta biết.” Nói đến cái này, Hoàng Phủ Nam Ninh càng căm tức, “Chúng ta bất quá là ra ngoài chúc cái thọ, có cần nhất thiết như vậy hay không?”

Cùng nàng ở chung một chỗ, vậy thì vấn đề gì cũng sẽ có. Nàng chính là một người vui không bằng nhiều người vui, chỉ cần có nàng ở cùng một chỗ, vậy thì nhất định sẽ bị nháo ngất trời. Điểm này, Hạ Mộng đã sớm biết. Bất quá, nàng cũng sẽ không ngu đến nói cho hắn biết.

219. Chương 220: Rơi Vào Bẫy Rập

Thời gian trôi qua một cách nhanh chóng.

Chỉ trong chớp mắt, đã đợi đến ngày thọ yến của lão hoàng đế.

Trong ngày này, Đô thành trong ngoài đều treo lụa hồng trên cao thêm xanh biếc, dân chúng nhờ vào ân huệ, nhà nhà được ban thưởng gạo, mì và ngân lượng không ít. Bên trong hoàn thành, trên đường pháo nổ càng thêm dữ dội, trên mặt mọi người đều là vui vẻ, Hạ Mộng và Hoàng Phủ Nam Ninh cũng thế.

Đợi đến buổi tối, đèn khắp nơi thấp lên rực rỡ, bọn họ cũng đáp ứng lời mời đi vào hoàng cung.

Xuyên qua từng bức tường trong cung, vợ chồng thái tử vội vàng đi tới. “Minh Vương gia, Minh Vương phi, Nam Vân công chúa, hôm nay là ngày đại thọ của phụ hoàng, phụ hoàng kêu cô gia tới tiếp đón các vị.”

Người nói là thái tử điện hạ. Chỉ thấy hôm nay trên người hắn mặc một trường bào màu tím, vật liệu may mặc đắt tiền không cần phải nói, càng thêm vẻ thích hợp, phía trên thêu một con rắn lớn rất oai, mặc ở trên người của hắn thật có khí thế. Người của hắn lại càng không phải nói, chính là bộ dạng người có chuyện vui nên trong lòng liền thoải mái, từ trong xương của hắn lộ ra một cổ vui sướng, hơn nữa Hạ Mộng vừa nhìn thấy vợ chồng họ đi tới, trên mặt hắn nụ cười lại mở rộng ra.

Nói thì nói như thế, đưa đứa con lớn theo họ cùng đi chính là muốn giám sát bọn họ, không để cho bọn họ lại gây ra chuyện thị phi đi? Dù sao hôm nay là ngày rất quan trọng, một khi gặp phải một chút chuyện gì, đối với bọn họ là hết sức bất lợi. Chỉ tiếc lão hoàng đế bệ hạ, người chọn lầm người. Đứa con trai này của người là e rằng đang sợ thiên hạ bất loạn đi!

“Vậy thì đa tạ thái tử điện hạ rồi.” Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ nhẹ gật đầu, giọng nói dị thường bình thản.

“Minh Vương gia, ngài làm sao vậy?” Phát hiện có phần khác thường, thái tử điện hạ vội hỏi.

“Nga, không có gì, Vương gia hẳn tối hôm qua ngủ hơn muộn, hôm nay lại dậy sớm, tinh thần không tốt.” Hạ Mộng vội vàng nói.

“Thì ra là như vậy.” Thái tử điện hạ vuốt cằm như hiểu ra, dùng hành động vỗ một cái lên vai Hoàng Phủ Nam Ninh, “Vương gia, ngài không cần khẩn trương, dù sao chỉ là một thọ yến mà thôi, cũng không phải là Hồng Môn yến.”

Hoàng Phủ Nam Ninh thân thể cứng đờ, lập tức đem bàn tay hắn đẩy ra. “Bổn vương biết.”

Thái tử điện hạ cũng sốt một chút, nhưng liền nở nụ cười. “Vương gia ngài biết là tốt rồi.”

Thấy bộ dáng này của hắn, Hoàng Phủ Nam Ninh nhướng mày, sắc mặt hơi khó coi

“Vương gia!” Hạ Mộng vội vàng lay tay hắn. “Ta biết ngài ngủ không ngon tâm tình không tốt. Nhưng mà, hôm nay là thọ yến của hoàng thượng, ngài liền nhẫn một chút. Chờ tiệc rượu qua đi, chúng ta sẽ ngủ một giấc thật tốt, ngài muốn ngủ bao lâu thì ngủ bấy lâu, có được hay không?”

Hoàng Phủ Nam Ninh nhìn một chút, liền từ từ thu hồi lại ánh mắt. “Hảo.”

Hạ Mộng trên mặt hiện lên nụ cười có lúm đồng tiền: “Thái tử điện hạ, Vương gia liền giao cho người. Lúc mời cho rượu nên cho ngài ấy uống ít thôi, nếu ngài ấy say rượu có lời nào đắc tội với người khác, cũng mong người giúp hắn đỡ lời một chút, thiếp ở nơi này thật cảm ơn.” Vừa nói, lại làm hành lễ với hắn.

“Minh Vương phi sao lại nói như vậy? Minh Vương gia và cô gia nhất kiến như cố*, chúng ta nhiều năm lại là bạn tốt của nhau, cô gia trợ giúp ngài ấy là chuyện đương nhiên!” Thái tử điện hạ vội vàng nói, cười đáp lễ.

NHẤT KIẾN NHƯ CỐ*

mới quen đã thân; gặp lần đầu như đã quen thân

Không quan hệ! Làm như thân lắm ấy.

Tiếng nói vừa ra, Hạ Mộng liền biết là do Hoàng Phủ Nam Ninh bên kia truyền tới thanh âm không vui.

Liền nhún vai một chút, trên tay dắt Nam Vân công chúa đi tới: “Thái tử phi, nữ quyến đi hướng nào? Phiền người dẫn đường cho chúng ta.”

“Hảo.” Thái tử phi vội vàng nở ra nụ cười rực rỡ có lúm đồng tiền.

Đang định xoay người, lại nghe được bên ngoài kêu to một tiếng ——

“Thập Vương gia đến!”

Ai!

Người này lựa chọn thời gian thật đúng lúc!

Nghe đến tên của hắn, Hạ Mộng cảm giác thấy lòng bàn tay mình đang nắm chặt cứng ngắt.

Quay đầu nhìn lại, một bóng người quen thuộc xuất hiện ngay trước mắt. Một thân cẩm bào màu xanh nhạt đem thân hình thon dài nổi bật của hắn thể hiện vô cùng anh tuấn, giống lần trước gặp mặt cùng một người, vật liệu may mặc cao quý không giống như Trương Dương*, nhưng so với ngày đó càng tinh xảo hơn nhiều; một cái sắc bảo quan đem đầu tóc đen buộc trên đỉnh đầu, dùng thêm một cây tuyết trắng tơ lụa thắt phía dưới giữ nguyên, cùng trên da mặt trắng nõn hợp nhau làm cho hắn tỏa lên sự mạnh mẽ tuyệt đối; tay cầm một thanh chiết phiến, vì không mở ra, nên không thể thấy được là hình dạng gì, nhưng có thể chắc là cao sơn lưu thủy*.....Trên khuôn mặt tuấn mỹ còn nở ra một nụ cười yếu ớt như có như không, nhìn vào thấy rất là tự nhiên, liền muốn thân cận, không dấy nổi lên bất kì đề phòng nào với hắn.

Trương Dương*(chữ Hán: ；?-198-) là tướng nhà Đông Hán trong lịch sử Trung Quốc. Ông tham gia cuộc chiến giữa các chư hầu trước khi hình thành cục diện Tam Quốc.

cao sơn lưu thủy*

1. (nghĩa đen): núi cao và vực nước sâu.

2. (nghĩa bóng): cảnh đẹp, có hồn, hữu tình.

Nhẹ nhàng như quân tử, dịu dàng như ngọc nói chính xác chính là loại người này!

Hạ Mộng mỉm cười, quay đầu nhìn một chút, phát hiện ra Nam Vân công chúa sớm ngây người.

Do hoảng sợ ngẩn ra, hay là nhìn trai đẹp đến ngây người? Lặng lẽ đẩy nàng một cái lên tiếng: “Vân nhi, mau tỉnh lại một chút!”

“A? Tứ tẩu.....”

“Hu!” Vội vàng dè lại môi của nàng, Hạ Mộng khẽ kêu im lặng.

Bên đó còn chưa có chú ý đến bên này, nhưng mà trong lúc vô tình bên tai nghe được hai từ quen thuộc, Thập Vương gia tâm chợt giật mình, vội vàng xoay đầu lại nhìn.

Tiếp theo ánh mắt của hắn đụng phải hai cặp ánh mắt hốt hoảng.

Là họ!

Lập tức, trong lòng thêm một trận kích động, bất giác bước chân đi về phía trước mấy bước.

“Vương gia, sao vậy?” Bên cạnh gã sai vặt liền vội vàng hỏi.

Thập Vương gia không có trả lời, mà bình tĩnh nhìn Hạ Mộng bên này.

“A! Họ ——” lập tức, gã sai vặt cũng nhìn thấy, không khỏi phát ra tiếng kêu lên.

Nam Vân công chúa cũng phát hiện ra bọn họ, thân thể không ngừng cứng đờ, lập tức kéo Hạ Mộng đi. Hạ Mộng quay lại dè chặt nàng: “Vân nhi, muội đừng làm loạn! Coi chừng làm mất mặt Phượng Tường vương triều của chúng ta.”

“Nhưng mà.....” Nam Vân công chúa vẻ mặt khẩn trương nhìn bên kia một chút.

Hạ Mộng mỉm cười. “Có ta ở đây rồi, sợ cái gì? Yên tâm đi, muội chỉ cần không mở miệng, cái gì cũng đừng nói, ta bảo đảm muội sẽ được an toàn!”

“Muội.....Được.” Nhìn xung quanh một chút, ngoài nàng ra không ai có thể giúp mình, Nam Vân công chúa không thể không tiếp nhận sự thực tàn khốc này.

Rồi sao đó, Thập Vương gia ánh mắt chăm chú nhìn bên này, người cũng đi về phía bên này.

“Nha, đây không phải là thập hoàng đệ sao? Đệ làm sao giờ mới tới?” Mắt thấy hần đã đến, Thái tử phi vội cười nghênh đón.

“Thái tử phi.” Thập Vương Gia đối với nàng làm lễ, “Trong phủ có chuyện, cho nên bị kéo dài thời gian.”

“À, thì ra là như vậy! Vậy đệ còn không nhanh lên một chút đi đi! Bữa tiệc sẽ lập tức bắt đầu, nếu không thấy đệ, phụ hoàng sẽ thật sự tức giận!”

“Ta đã biết.” Thập Vương gia trầm giọng nói, ánh mắt lại nhìn ra phía sau, “Hai vị này là?”

“A, đây là Minh Vương Phi và Nam Vân công chúa của Phượng Tường minh triều, bọn họ hộ tống Minh Vương gia đến đây chúc thọ phụ hoàng.” Thái tử phi vội vàng cười giải thích. Nói xong rồi, quay qua bên Hạ Mộng cười một cái. “Minh Vương Phi, Nam Vân công chúa, người này chính là Thập Vương gia ở trong nước ta, cùng với Thái tử là một mẹ sinh ra, đệ đệ ruột.”

“Nguyên lai là Thập Vương gia.” Hạ Mộng mỉm cười, ầm ỨC làm lễ, “Hình như đã từng gặp qua Thập Vương gia.”

Trở đầu lại. “Vân nhi, còn không lại đây bái kiến Thập Vương gia?”

“Ta.....” Nam Vân công chúa khuôn mặt nhỏ nhắn mi nhíu lại, cặp mắt bất lực nhìn về phía Hạ Mộng —Tứ tẩu, không phải tẩu nói không cho ta mở miệng sao?

Ách.....

Hạ Mộng khoé miệng giật giật, chỉ đành cười làm lành nói: “Thập Vương gia thật xin lỗi, Vân nhi trời sanh tính tình xấu hổ, lại có chút sợ người lạ, cho nên.....”

“A, không sao. Lần đầu tiên gặp mặt, công chúa có phản ứng đó là chuyện bình thường, Tiểu vương đã từng gặp qua Nam Vân công chúa.” Vội vàng cười, Thập Vương gia ngược lại đối với nàng chào một cái.

Chỉ là, lúc cúi đầu, khoé miệng gợi lên một nụ cười yếu ớt—— xấu hổ? Sợ người lạ? Những tính cách này ở trên người nha đầu này một tia dấu vết cũng tìm không ra! Ngày đó nàng như thế nào mạnh mẽ uy mãnh, hần còn nhớ mới như hôm qua!

Chờ cho bọn họ làm lễ ra mắt lẫn nhau xong, Thái tử phi vội vàng nói: “Ha Ha, thế này, Thập đệ chính là mau qua bên phụ hoàng nhanh đi! Đại ca đệ bọn họ cũng đã đi. Ta cũng vậy phải đuổi theo đem Minh Vương Phi dẫn đi, thọ yến đã muốn bắt đầu.”

“Được, ta đây đi trước.” Thập Vương gia vội vàng hành lễ, sau đó xoay người rời đi.

Không có một chút ngừng lại, cũng không có nhìn bọn họ lâu hơn một chút, biểu hiện một cách có quy củ, giống như bọn họ là lần đầu tiên gặp nhau.

Nam nhân này, đúng là không đơn giản.

Hạ Mộng thâm than trong lòng. Nhìn lại một chút Thái tử phi bên cạnh, nàng lại không nhịn được thở dài nghĩ: “Long sinh cử tử, cử tử bất đồng*. Nhưng mà, cùng một mẹ một cha sinh ra, làm sao lại không giống nhau chút nào vậy?”

Long sinh Cử Tử,* tức rằng mẹ sinh chín rằng con.

Cử tử bất đồng: chín con sinh ra không giống nhau (theo mình suy nghĩ vậy ^ 0 ^)

Lắc đầu, vội đem theo công chúa Nam Vân đã sớm hóa đá.“Vân nhi, đi thôi!”

= Đường ranh giới, nhất định có chuyện xảy ra ta là trung gian =

Nếu là thọ yến của hoàng đế, như vậy nhất định sẽ có văn võ bá quan xuất hiện, cùng với hậu cung phi tần, còn có các cáo mệnh phu nhân sẽ cùng tập hợp lại, thế nào cũng có náo nhiệt.

Theo chỉ dẫn của Thái tử phi, Hạ Mộng cùng với Nam Vân công chúa đi tới chỗ dành cho những phu nhân, Thái tử phi an bài nàng với họ cùng nhau ngồi chung một chỗ, tại chỗ này có rất nhiều nữ nhân trang điểm xinh đẹp, còn có chút quen mắt, có lẽ là lần trước náo loạn nàng đã gặp qua! Hạ Mộng trong lòng thâm nghĩ.

Chỉ là, vấn đề hiện tại không đề cập tới chuyện lúc trước, nàng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, đành hoàng ngồi tại chỗ, liền thấy bên cạnh chỗ ngồi dần dần bị người ngồi đầy. Sau đó, trong này nghe được thám giám hô to ——

“Giờ lành đã tới, tấu nhạc lên !”.

Trong chớp mắt, tiếng sáo trúc vang lên, mười mấy vũ cơ xinh đẹp mặc trang phục múa cử động thân thể mềm mại đi vào giữa võ đài, cùng nhịp với âm nhạc bắt đầu biểu diễn.

Bên ngoài bọn thái giám cùng đốt pháo hoa, khiến bầu trời ban đêm cũng biến thành sáng lạng.

Lúc này, lại ngửi được mùi thơm thịt rượu. Một hàng cung nữ thái giám bưng rượu và các món ngon từ từ tiến lên, bày trên mặt bàn đầy các loại thức ăn sắc hương vị, toàn thức ăn ngon trước mặt bọn họ.

Trước tình huống như thế, mười năm mới gặp một lần, quả nhiên làm cho lòng người vui vẻ thoải mái.

Hạ Mộng khoe miệng cong lên, cảm thấy trong lòng hết sức thoải mái. Cũng không biết, ở bên kia Hoàng Phủ Nam Ninh hẳn đang làm gì? Sẽ không vì ở cùng với Thái tử điện hạ mà rùng mình chứ?

“Tứ tấu.”

Nhưng mà, bên cạnh đột nhiên có người kéo vạt áo của nàng.

“Vân nhi, sao vậy?” Hạ Mộng cúi đầu hỏi.

Chỉ thấy Nam Vân công chúa khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại: “Muội không thoải mái.”

Hả? “Thế nào là không thoải mái vậy?”

“Muội không biết.” Nam Vân công chúa nhỏ giọng nói, “Đúng là trong lòng khó chịu, cực kì buồn. Hơn nữa trong đầu vẫn nghĩ đến ánh mắt của người kia, muội..... Muội thật là sợ!”

“Người kia? Người nào?” Hạ Mộng không hiểu.

“Là a.....Là a.....Chính là người đó!” Nam Vân công chúa nhỏ giọng nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng vội đỏ.

“Cái gì?” Hạ Mộng vẫn không nghĩ ra.

“Cái gì Thập Vương gia!” Rốt cuộc cắn răng kêu lên, nhưng Nam Vân công chúa thân thể lại bắt đầu cứng ngắc.

Tại sao vậy?

Hạ Mộng lắc đầu. “Hắn làm sao?”

“Muội không biết. Muội chính là, chính là cảm thấy không được thoải mái. Vừa nghĩ tới hắn, muội liền sợ!” Nam Vân công chúa nói xong, trong mắt lại hiện một vẻ sợ hãi.

Ách, cái này có quá khoa trương không?

Hạ Mộng sờ đầu của nàng: “Yên tâm, không có việc gì, ta sẽ ở bên cạnh muội! Ai cũng không hại được muội.”

“Muội vẫn còn rất sợ!” Ngũ quan(*) cùng nhú chung một chỗ, Nam Vân công chúa tay lại càng nắm chặt hơn.

*Ngũ quan: năm giác quan của con người: thính giác, thị giác, khứu giác, vị giác, xúc giác.

Đứa nhỏ rốt cuộc bị sao vậy? Nàng cảm thấy vừa rồi Thập Vương gia đâu có nhiều biểu hiện kinh khủng nào!

“Nam Vân công chúa sao vậy?” Rất nhanh, Thái tử phi bên cạnh cũng phát hiện sự khác thường.

Hạ Mộng mỉm cười. “Không có việc gì, nàng hiện không thoải mái, chắc là nơi này hơi ồn ào không có quan hệ. Ta mang nàng ra ngoài đi dạo là khỏe.”

“Bây giờ sao?” Thái Tử Phi nhỏ giọng hỏi, “Bữa tiệc vừa mới bắt đầu!”

“Thật là không có biện pháp, thân thể Vân nhi quan trọng hơn. Hơn nữa chúng ta chỉ là ra ngoài đi dạo, rất nhanh sẽ trở lại đây” Hạ Mộng nói xong, dặt tay Nam Vân công chúa, “Vân nhi, đi thôi!”

“Ừ.”

“Nếu như vậy, ta sẽ tìm người dẫn đường cho hai người!” Thấy nàng kiên nhẫn như vậy, Thái tử phi cũng không nói thêm gì, chỉ là nói lên đề nghị này.

Hạ Mộng cũng không cự tuyệt. “Vậy thì đa tạ Thái tử phi.”

“Không có gì, việc nên làm.” Thái tử phi nói xong, khoe miệng cong lên một chút.

Nhưng mà, chỉ lo chăm sóc Nam Vân công chúa, Hạ Mộng vô tình không phát hiện ra. Đến khi từ cửa thiên môn đi ra ngoài, đi theo người dẫn đường càng lúc càng xa, nghe được tiếng trúc cùng tiếng nhạc lễ càng ngày càng xa không nghe được gì, Hạ Mộng đột nhiên dừng bước.

“Tứ tẩu.” Nam Vân công chúa không hiểu gọi nhỏ.

“Minh Vương Phi, sao vậy?” Không nghe được tiếng bước chân phía sau, trước mặt người dẫn đường cũng vội vàng dừng lại.

“Người dẫn chúng ta đi đâu vậy?” Trầm mắt nhìn vào người nọ, Hạ Mộng trầm giọng hỏi.

Người nọ ngừng lại, ngay sao đó cười nhẹ. “Dĩ nhiên là dẫn các người đi vào khu vực này.”

Tâm chợt trầm xuống! “Đi vào khu vực nào vậy?”

“Chính là nơi này!” Người kia nói, bỏ lại đèn lồng. chạy vào hướng vừa đi ra.

“Người đi đâu vậy?” Hạ Mộng vội vàng kêu to, lại nghe thấy tiếng xột xoạt càng ngày càng xa của tiếng bước chân, một lát liền không còn nghe thấy.

“Tứ tẩu!” Thấy thế trong lòng Nam Vân công chúa rất sợ hãi, vội vàng nắm chặt tay nàng khẽ gọi.

Hạ Mộng một tay nắm lấy nàng kéo đi. “Yên tâm, kkhông có việc gì, ta ở đây! Chúng ta cứ đi theo đường cũ trở về, nha?”

“Ừ.”

Nhưng mà ——

“Muốn đi? Đâu dễ dàng như vậy!”

Lời nói vừa dứt, liền nghe được một tiếng trong không khí lạnh truyền đến, làm cho bước chân của hai cô gái dừng lại.

Lập tức, lại nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân đang tới gần. nhiều bó đuốc nổi lên, ngay lập tức đem thân hình của nàng tại khu vực này chiếu sáng như ban ngày.

“Là ngài.”

Có ánh lửa, liền thấy được thân phận của người đang đi tới, Hạ Mộng cong khoe miệng lên, trong nháy mắt liền hiểu.

“Là ta.”

Thập Lục hoàng tử cười lạnh tiến lên, một đôi con người băng lãnh đem nàng nhìn lên nhìn xuống đánh giá đã hiểu rõ. “Như thế nào, không nghĩ người sẽ bị ta vây đánh ở chỗ này sao?”

Chính xác là không nghĩ tới. Nàng cho là bọn họ sẽ tính toán thật tốt cho tới lúc gặp nhau. Chỉ là, sống ở đâu thì ở yên đấy, nàng không có nhiều thời gian để cùng hắn nói xấu chuyện nhà, liền nắm tay chặt Nam Vân công chúa hỏi: “Như vậy, không biết Thập Lục hoàng tử ngài không đi thọ yến hoàng thượng, lại đến nơi này vây quanh, đây là có chuyện gì?”

“Hừ! Nguyên nhân chính là người, ta đã trở thành trò cười của văn võ bá quan, người cho rằng ta sẽ cho bọn họ thêm cơ hội để mà chê cười ta nữa sao? Ta không có ngu như vậy! Huống chi, Thái Tử ca ca đã đáp ứng cho ta, hôm nay sẽ mang người đem tới, mặc ta xử lý, vậy ta nhất định trước tiên đem người róc xương lóc thịt, đem thiệt hại mặt mũi trở lại như cũ, sau thuận lợi đi về chúc thọ phụ hoàng!” Cao giọng nói, trong mắt Thập Lục hoàng tử tràn đầy vênh váo và đắc ý, giống như bây giờ hắn đã róc xương lóc thịt nàng vậy.

A, đứa nhỏ này. Hạ Mộng không nhịn được lắc đầu mà thở dài.

“Người thở dài cái gì?” Thấy thế, Thập Lục hoàng tử không khỏi trừng mắt, không vui quá khê.

“Ta vì Thập Lục hoàng tử ngài thở dài đấy!” Hạ Mộng nhỏ giọng nói, “Hai lần trước ngài đòi ăn thua đủ với ta còn sợ thiếu sao? Bây giờ ngược lại còn muốn nói ta? Ngài còn nhỏ tuổi như vậy, ta không biết phải làm sao với ngài nữa, ta thấy ngài nên về bên cạnh mẹ của ngài là tốt hơn!”

Nếu không, một mình ta, cộng thêm Thái tử ca ca và tẩu tẩu của người nữa, hôm nay người liền xong đời.

A, nghĩ như vậy, trong lòng không nhịn được cười lạnh —— các người được lắm vợ chồng Thái Tử, uống công ta muốn giúp đỡ các người hoàn thành ước định của chúng ta, thì ra các người đã sớm nghĩ xong, liền cho ta đi vào hố lửa, đem ta tới cho sói làm thịt? Quay đầu nhìn lại, bất kể xảy ra chuyện gì, địa vị Thập Lục hoàng tử sẽ không giữ được, còn tính mạng của ta nữa, cũng không là gì, dù sao chỉ cần Hoàng Phủ Nam Ninh không bị thương thì không có vấn đề gì cả! Dù sao trên người ta không có chảy dòng máu của hoàng tộc Phương Tường vương triều, nên ta không là gì cả.

Đôi vợ chồng này thật biết tính kế! Nàng lại bị tính toán trước một bước!

Bất giác cắn răng. Nàng sẽ nhớ chuyện này, nhất định chuyện này nàng sẽ tính toán kỹ càng với bọn họ!

Nghe nói như thế, sắc mặt Thập Lục hoàng tử chìm xuống. “Lần trước là kế hoạch của chúng ta không cẩn thận, nên mới mắc phải bẫy của người. Lần này, có Thái tử ca ca giúp ta bày mưu tính kế, ta xem người còn có thể làm sao trốn được!”

Cũng là bởi vì người có Thái tử ca ca giúp nên người sẽ càng chết nhanh hơn nữa nha! Hạ Mộng càng thêm thở dài.

Nhưng nàng liền phát hiện, vô luận mình có thở dài thế nào cũng không quá đáng, bởi vì ——

“Lục tỷ, nhanh lên qua đây! Tỷ nói, chúng ta làm sao trừng phạt tiện nhân này cho tốt?”

Hiểu rõ Thập Lục hoàng tử kêu ai, trong nháy mắt, Bích Vân công chúa cũng xuất hiện. Người của nàng vẫn còn rất đẹp, nhưng khuôn mặt xinh đẹp lại bị băng bó xung quanh thật chặt, ánh mắt nhìn Hạ Mộng rõ ràng chỉ là hận. Chỉ sợ rằng miệng đã bị cắn nát còn lại một ít nhỉ?

Ai ai ai!

Thở dài một hơi cũng không đủ, Hạ Mộng muốn đem một hơi này giải quyết cho xong tất cả.

Hai tỷ đệ này, bọn họ đều xông đến thiếu não hay sao? Thế nhưng đưa cho người ta một mũi tên bắn hạ hai con chim nha!

“Thập Lục hoàng tử, Bích Vân công chúa, nghe ta khuyên một câu, thừa dịp bây giờ thời gian chưa tới, hai người đi nhanh đi! Đi càng xa càng tốt!” Hạ Mộng nói lên đề nghị đối với bọn họ.

Nhưng mà, đôi tỷ đệ nhìn nhau cười một tiếng, sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn lại nàng.

Được rồi, đó là do bọn họ tự tìm, Hạ Mộng nhún vai, cũng không nói chuyện nữa.

“Tứ tẩu.....” Núp trong ngực của nàng, Nam Vân công chúa cảm thấy hiện trường không khí kì lạ khác thường. Lặng lẽ kéo Hạ Mộng một cái, nàng nhỏ giọng nói, “Sao vậy.....Sẽ có thêm người đi tới đây nữa hả?”

220. Chương 221: Nghiêm Trị Tỷ Đệ

Dĩ nhiên.

Con mỗi cũng đã rơi vào trong cạm bẫy rồi, những người đó chẳng lẽ còn không nắm chặt được thời gian để tới đây bắt sao?

Hạ Mộng cười khê, vỗ vỗ đầu của nàng: “Muội ngoan ngoãn không nên lộn xộn, cũng không nên nói lời nào, tất cả đều nghe ta phân phó, nhớ chưa?”

“Ừ.” Nam Vân công chúa ngoan ngoãn gật đầu.

“Hừ, đã muốn chết đến nơi, các người vẫn còn nói được? Chẳng lẽ còn muốn chạy trốn hay sao? Ta cho các người biết, bọn hắc bấy giờ cũng đã đi tham gia thọ yến rồi, nơi này ngoại trừ ta ra, cũng không có người khác, các người chết chắc!” Nhìn hai người bọn họ châu đầu ghé tai, Bích Vân công chúa lạnh lùng cười một tiếng, cằm cũng giơ lên thật cao.

Đối với cái công chúa này, thì Hạ Mộng càng không phản bác.

Không tới một tháng, cũng đã thua trong tay nàng đến ba lần rồi, hiện tại nàng cứ nhiên lại ngu ngốc muốn chui đầu vào tròng.

Định làm lần thứ tư lun sao! Chim ngốc cũng không ngốc bằng nàng ta như vậy đấy! Thứ người như thế, dần chết đáng đời!

Khóe miệng liền hé ra: “Rốt cuộc là ai chết đến nơi, chẳng phải sẽ biết ngay lập tức sao?”

“Đương nhiên chính là ngươi!” Bích Vân công chúa kêu to.

Hạ Mộng chẳng nói đúng sai chỉ hừ nhẹ một tiếng.

“Ai?”

Lập tức nghe thấy một tiếng quát to và tiếng bước chân truyền đến. Hơn nữa, dày đặc, tạp nhạp tiếng bước chân, còn có giọng nói, nghe như thiên quân vạn mã cùng nhau đánh tới, trong nháy mắt liền khiến sắc mặt của Bích Vân công chúa và Thập Lục hoàng tử đại biến.

“Ái phi! Vân nhi, có phải các người hay không? Phải không?”

Sau đó liền nghe thấy tiếng của Hoàng Phủ Nam Ninh. “Cứu tinh đến rồi!” Trong lòng suy đoán được chứng thật, Hạ Mộng vội vàng cất cao âm điệu: “Vương Gia, chúng ta ở chỗ này!”

“Sao hắc cũng tới đây?” Nghe vậy, huyết sắc trên mặt Thập Lục hoàng tử liền thối lui hơn phân nửa.

Bích Vân công chúa cũng bắt đầu phát run. “Thế này. . . Xảy ra chuyện gì? Thái tử ca ca không phải đã nói. . .”

“Hắc nói thì các người phải tin sao? Các người không biết mẫu phi của các người cùng mẫu hậu của hắc là hơn mười năm cừu địch, cừu địch sinh hạ con cái, chẳng lẽ còn có thể trở thành đồng minh hay sao?” Hạ Mộng cười lạnh, không chút thương hại nói với đôi tỷ đệ này.

Hai người lập tức biến thành pho tượng, đều không thể cử động.

Thôi đi, đáng đời.

Hạ Mộng cười lạnh.

“Ái phi! Ái phi!”

Bên kia, nghe được thanh âm của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng liền chạy đi qua bên này. Liền nhìn thấy cung nữ thái giám đang bao quanh bọn họ, cùng với cửa trái mà nàng đang đứng là tỷ đệ Bích Vân công chúa, mặt hắc trầm xuống: “Lại là các người!”

“Tứ ca ca, ta. Không phải vậy! Ta. Ta là bị hãm hại, chúng ta. Chúng ta.”

Vừa thấy hắc, Bích Vân công chúa lập tức hoảng hốt nói. Muốn giải thích nhưng ai biết càng giải thích càng giải thích không rõ, tay chân nàng đều loạn cả lên.

Nhưng hẳn chỉ thần nhiên liếc nàng một cái, Hoàng Phủ Nam Ninh liền quay đầu đi: “Hoàng thượng, đây cũng là ngài nói sẽ hảo hảo giáo dục lại con cái của ngài, để cho bọn họ dâng hoàng nghe lời, sẽ không quay trở lại tìm vương phi của bốn vương gây phiền phức sao?”

“Phụ hoàng!”

Nghe xong lời này, bọn họ đã biết lão hoàng đế cũng tới, hai tỷ muội lập tức run lên bần bật.

“Bích Vân, Diệc nhi, các ngươi lại đang làm cái gì? Ta không phải đã sớm nói với các ngươi rồi sao, dâng hoàng một chút sống ở trong tẩm cung, chờ Minh Vương gia bọn họ đi liền trở ra sao? Sao các ngươi lại. Lại.?” Một thân áo bào mới tinh, trên y phục ngũ thảo kim long rạng rỡ phát sáng, trên đỉnh đầu kim quang càng thêm chiếu lấp lánh. Nhưng mà, dưới ánh lửa bập bùng, lão hoàng đế lại giống như già thêm hai mươi tuổi, một chút cũng không nhìn ra được biểu tình vui mừng của lễ mừng thọ.

“Phụ hoàng, con. Chúng con.” Đối mặt với ánh mắt thất vọng của phụ thân, Bích Vân công chúa cùng Thập Lục hoàng tử liền suy sụp, một chữ đều nói không ra.

“Ai!” Lão hoàng đế lại không nhịn được thở dài, dùng sức lắc đầu, “Hai người các ngươi, lần này ta không gánh nổi các ngươi, các ngươi liền.”

“Hoàng thượng!”

Lập tức nghe một tiếng thét vang lên, một thân trang phục được thêu huy hoàng, nữ nhân ăn mặc giống như phi tử vội vàng từ trong đám người chạy ra ngoài: “Bích Vân cùng Diệc nhi cũng chỉ là tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, ngài tạm tha chúng nó lần thứ nhất đi! Nô tì bảo đảm, bọn họ về sau nhất định sẽ nghe lời, sẽ không bao giờ nữa làm ra cái loại sự tình này nữa!”

Nhìn bộ dáng của nàng ấy: ngũ quan tinh xảo, phục sức xa hoa càng thêm điểm lệ thiên hạ ít ai có được. Mặc dù có hơi lớn tuổi một chút, nhưng khí chất toàn thân cũng là cực hảo, hơn nữa đầy vẻ quyến rũ của một nữ nhân, gương mặt diễm đam đáng yêu, là nam nhân ai đều cũng sẽ vì nàng khuynh đảo. Nữ nhân như thế, điều này cũng khó trách lão hoàng đế chuyên sủng nàng cho đến bây giờ.

“Ái phi, lần này vô dụng.”

Tuy đau lòng nhưng đối mặt với sự cầu cạnh của nàng, lão hoàng đế chỉ có thể lắc đầu. “Trẫm đã vì bọn họ khai ân qua rất nhiều lần rồi. Lần này, ở thọ yến của trẫm, bọn họ lại dám làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế. Ngay trước mặt rất nhiều sứ giả, trẫm vô luận như thế nào cũng nên cho Minh Vương phi bọn họ một cái công đạo!”

À?

Nghe đến câu này, Bích Vân công chúa nội tâm run lên, vội vàng ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện ra ở sau lưng của hoàng đế còn có một nhóm người đi theo! Những người này, đương nhiên là văn võ bá quan cùng với cung nữ thái giám rồi. Còn có một nữa, đều là các sứ thần đến xem náo nhiệt! Mà dưới ánh mắt vui mừng xem náo nhiệt của họ quả thật làm cho bọn họ không có đất để dung thân.

Bùm!

Nghe lời ấy, nữ nhân nọ lập tức quỳ xuống đất, trên mặt tràn đầy nước mắt: “Hoàng thượng, chẳng lẽ nô tì van xin ngài đều vô dụng rồi sao? Xin ngài nghĩ tình nô tì hầu hạ ngài hai mươi năm, ở nơi này hai mươi năm khổ cực, ngài tạm tha cho bọn nó lần này đi!”

“Ái phi, không thể nào.” Lắc đầu, lão hoàng đế vẻ mặt thống khổ nói.

“Hoàng thượng.”

“Tần Quý Phi, người không cần phải nói nữa! Hôm nay, lục hoàng muội cùng thập lục hoàng đệ liền thủ làm ra cái loại sự tình này, chuyện này chính là đưa đến Phượng Tường vương triều không còn thể diện, bọn họ vì tư lợi, không chút nào suy tính cho chúng ta lẫn quốc gia, thật sự không xứng với địa vị hoàng tử, công chúa! Huống chi trước đó, bọn họ cũng đã khi dễ qua Minh Vương phi mấy lần nhưng Minh Vương phi cùng Minh vương gia tâm địa thiện lương, cũng không cùng với bọn họ so đo, bọn họ liền được vui đùa tiên, lại làm ra cái loại sự tình này! Phá hủy thọ yến của phụ hoàng đã là đại nghịch bất đạo, bọn họ lại còn khi

dễ nước láng giềng! Nếu không cấp Phượng Tường vương triều một cái công đạo, nếu không như vậy thì phụ hoàng ngày sau nên xử sự như thế nào? Quốc gia chúng ta nên xử sự ra sao?” Thái tử điện hạ đứng ra ngẩng đầu ưỡn ngực, hiên ngang lẫm liệt như thế nói cắt đứt lời nàng.

“Đại hoàng huynh, là người! Người hãm hại chúng ta!”. Thấy hắn xuất hiện, lại nghe hắn lời nói những lời này, thập lục hoàng tử liền nhảy lên nói.

“Được lắm! Đại hoàng huynh, người hãm hại chúng ta!” Bích Vân công chúa vội vàng cũng kêu to: “Phụ hoàng, đây là Đại hoàng huynh hắn hãm hại chúng ta đấy! Hắn nói có thể giúp chúng ta hả giận, nói có thể đem Minh Vương phi đưa đến đây, để cho chúng ta hạ cơn tức ở trên người của nàng, giết chết nàng đều được, tất cả đều là hắn làm chủ! Nhưng ai biết chỉ chớp mắt, hắn cư nhiên lại đem các người ang đến!”

“Người chó có nói hươu nói vượn!” Lời nói vừa dứt, thái tử điện hạ liền giận tái mặt quát khê, “Lục hoàng muội, thập lục hoàng đệ, chúng ta từ nhỏ tình cảm liền không giống như nhau, liền chơi cũng không cùng nhau chơi đùa qua, ta như thế nào chủ động giúp các người ra cái chủ ý này? Huống hồ, vợ chồng Minh Vương gia cùng Thái tử phi của ta có giao hảo, chúng ta thường xuyên lui tới lẫn nhau, tình cảm có thể so với thân huynh đệ tỷ muội, ta làm sao có thể đem huynh đệ tỷ muội của ta đẩy vào hố lửa? Còn phải vì vậy đắc tội Phượng Tường vương triều! Các người nói láo cũng phải tìm người thích hợp hơn một chút có được không?”

“Đại hoàng huynh!”

Nghe vậy, Bích Vân công chúa và Thập Lục hoàng tử cũng nhảy dựng lên. “Người mới phải nói hươu nói vượn, rõ ràng chính là người!”

“Đủ rồi!” Lão hoàng đế gầm lên một tiếng để cho bọn họ hai cái tập thể im miệng.

“Phụ hoàng?” Hai tỷ đệ vội vàng chuyển sang lão hoàng đế bên kia.

Lão hoàng đế quay đầu ra: “Người đâu! Bích Vân công chúa cùng Thập Lục hoàng tử không nghe khuyên bảo, mấy lần mạo phạm Minh vương phi, nghiệp chướng nặng nề, phạt hai người mỗi người 50 đại bản, ngay tại chỗ trừng phạt. Bích Vân công chúa đưa vào Phật Đường, đóng cửa suy nghĩ ba tháng. Ba tháng sao, cho phép gả đến nước Cầm Đông, đời này kiếp này không được trở về nước. Thập Lục hoàng tử nhốt vào từ đường, đem tổ huấn sao chép một vạn lần, rồi sau đó mang ra cung, phong Lệ Vương, thưởng thực áp 1000 hộ!”

“Hoàng thượng!”

“Phụ hoàng!”

Lời vừa nói ra, đôi tỷ đệ Bích Vân công chúa thậm chí còn có Tần quý phi cũng không nhịn được nhỏ giọng hô ra tiếng.

Hắn làm như vậy, như thế là đưa tỷ đệ bọn họ đánh vào địa ngục! Trước mặt nhiều người như vậy đánh bọn họ bằng roi như vậy chắc chắn sẽ xuống tay không lưu tình, bọn họ nhất định sẽ bị đánh gần chết. Hơn nữa phải biết là hiện tại tới đây vậy xem còn có sứ giả của nước khác! Ở trước mặt những người này chịu phạt, hơn nữa còn là đại bản hình phạt, đó chính là để ặt mũi mất hết, sau này làm sao đi gặp người? Còn nữa, nước Cầm Đông chỉ là một nước nhỏ, nơi đó hoàng đế cũng chỉ là tượng gỗ mà thôi, đem Bích Vân công chúa gả đi, nàng cả đời không phải sẽ bị phá hủy hay sao? Chứ đừng nói Thập Lục hoàng tử, hắn mới nhỏ như vậy, nói ra cho oai là vương gia nhưng thực ấp chỉ có 1000 hộ, vậy làm sao mà sống? Phải biết, đương kim thái tử thực ấp nhưng là có hơn một vạn hộ! Mặc dù không là hoàng tử con vợ cả nhưng lúc Tần quý phi khổ cực sinh hắn ra, lão hoàng đế đã từng hứa hẹn cho nhi tử ít nhất 5000 hộ. Nhưng còn bây giờ thì sao? Thật là làm không được rồi! Cái địa vị này, nói là Vương gia, thật ra thì so với Công hầu không còn sai biệt lắm, cái này bảo hắn tiếp thụ được như thế nào?

Nhưng bất kể có tiếp được hay không chịu được, tất cả đã định thành cục. Lão hoàng đế vung tay lên: “Người tới, hành hình!”

“Dạ!”

Mấy tên thị vệ lập tức tiến lên, đem Bích Vân công chúa và thập lục hoàng tử sớm đã hóa đá ép đến trên mặt đất dùng sức mà đánh.

Hai tỷ đệ bị đánh đến liên tục kêu thảm thiết, người khác ít ai dám nhìn thẳng. Thời điểm Tần quý phi nhìn thấy người kéo đại bản đến đây chỉ có thể kêu một tiếng rồi ngất xỉu.

Thật vất vả, đợi đến 50 đại bản đánh xong, Bích Vân công chúa tỷ đệ đã sớm hấp hối, gọi cũng không dậy nổi.

Lão hoàng đế đau lòng liếc mắt nhìn về hai đứa con sủng ái. Đôi tay nắm thật chặt, hàm răng cũng cắn chặt hơn mới có thể để mình không khản trương.

Mắt thấy phụ thân tạm thời không thể đứng ra nói chuyện, thái tử điện hạ vội vàng nói: “Người đâu, theo phụ hoàng phân phó, dẫn bọn họ đến nơi mà bọn họ nên đi đi!”

“Dạ!”

Vì thế lại thấy cung nữ thái giám vội vàng đi tới, thận trọng dẫn bọn họ đi.

“Chư vị, thật sự là xin lỗi, quốc gia tử vô phương, để mọi người nhìn thấy chuyện cười. Hôm nay, trước mặt chư vị cho bọn họ trừng phạt, cũng là ọi người một hứa hẹn. Từ nay về sau, người trong nước ta tuyệt đối sẽ không như thế ỷ thế hiếp người. Nếu không, ngay tại chỗ đánh chết! Tuyệt không tha thứ!” thái tử điện hạ quay lại, ánh mắt nhìn thẳng lớn tiếng nói.

A, nam nhân này thật đúng là biết cách làm người.

Trước đó bất chấp tất cả, phá hủy muối biển của mình. Sau đó, lại xoay chuyển lời nói, đem chuyện cho thành quá khứ, hơn nữa thuận theo thời thế, phủ thêm một cái áo khoác hoa lệ, khiến mọi người nhìn thấy bọn họ tốt, sẽ không đem chuyện xấu này ghi nhớ trong lòng.

Thái tử điện hạ ơi thái tử điện hạ, nước cờ của người từng bước một đi được đến nơi này!

“Phụ hoàng.” Giải quyết xong những người này, thái tử điện hạ lại trở về bên người lão hoàng đế bắt đầu tỏ tâm ý. “Ngài mệt mỏi, bên này cũng không có chuyện rồi, chúng ta hay là trở về thọ yến đi! Nhi thần còn chưa có kính rượu cho ngài xong!”

“Ta. Ai!” Chuyện cho tới bây giờ, hẳn như thế nào còn uống trôi được chứ! Mình sủng ái nhất là đôi huynh đệ này nhưng cứ như vậy mà bị hủy, tim của hắn cũng bị xé thành thành từng mảnh nhỏ rồi.

Nhưng tại chỗ còn có nhiều sứ giả của các quốc gia thế này, cho dù là vì mặt mũi suy nghĩ, hắn cũng không thể để cho bọn họ qua loa giải tán. Vì kế hoạch hôm nay, lại cũng chỉ có thể cắn chặt hàm răng, trước đem tất cả đối phó trước, sau đó mới có thể trở về đóng cửa lại khóc ròng.

Đều nói không ra được một câu, lão hoàng đế chỉ có thể để thái tử điện hạ nâng đỡ xoay qua chỗ khác, từ từ rời đi.

“Minh Vương phi, Nam Vân công chúa, các người không có sao chứ? Chuyện mới vừa rồi, không có hù được hai người chứ?” Cho đến lúc này, Thái tử phi mới xuất hiện, còn là vẻ mặt hòa ái đối với các nàng cười.

Nữ nhân này như thế nào mà còn cười được?

Hạ Mộng hàm răng khê cắn, cũng liền nặn ra một tiếng cười. “Không có việc gì, loại chiến trận này chúng ta kinh nghiệm có hơi bị nhiều. Mới vừa rồi các người xuất hiện rất kịp thời, chúng ta còn không có bị làm cho sợ hãi đâu.”

“Vậy thì tốt.” Thái tử phi liền vội vàng gạt đầu, muốn tới đây nâng lên vị thế của nàng ta, “Ai, nha đầu dẫn đường cũng vậy, nhìn thấy hoàng đế hoàng muội bọn họ tới, dĩ nhiên ngay lập tức bỏ lại các người, vội vàng hấp tấp chạy về báo tin, chẳng lẽ nàng còn không biết việc cấp bách nhất là bảo vệ các người sao? Các người yên tâm, một hồi ta về liền nhất định hảo hảo giáo huấn nàng một chút!”

Dạy dỗ thế nào? Cho một vạn ngân phiếu, mấy trăm lượng bạc, để cho nàng vui mừng hơn hờ trở về nhà sao? Hạ Mộng cười lạnh nghĩ thầm.

“Ái phi!” Hoàng Phủ Nam Ninh cũng chạy tới, đẩy tay Thái tử phi ra, đem Hạ Mộng cùng Nam Vân công chúa ôm vào lòng. “Các người không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Hạ Mộng lắc đầu.

“Không có việc gì, Tứ tẩu vẫn luôn chăm sóc uội!” Nam Vân công chúa cũng nhỏ giọng nói.

“Vậy thì tốt.” Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu, một tay kéo một người liền nói: “Chúng ta quay trở lại yến tiệc. Một hồi chờ trở lại dịch quán, chúng ta mới hảo hảo nói một chút.”

“Ừ.” Hạ Mộng gật đầu.

Nam Vân công chúa cũng ngoan ngoãn gật đầu. Nhưng là, vừa ngẩng đầu, thân thể của nàng lập tức vừa cứng đờ!

“Thế nào?” Hoàng Phủ Nam Ninh hỏi.

Nam Vân công chúa vội vàng cúi đầu. “Không có. Không có việc gì!”

Làm sao có thể nói cho bọn hắn biết, lúc mình dùng sức ngẩng đầu lên, vị Thập vương gia kia cũng theo tới đây xem kịch vui lại quay đầu lại nhìn nàng. Lúc tầm mắt hai người giao nhau, khóe miệng của hắn cong lên, đối với nàng bỏ ra một nụ cười lạnh!

221. Chương 222: Các Loại Bái Phỏng(thăm Hỏi)

Trở lại yến thính (tiệc rượu), đi lướt qua sân khấu, một hồi náo nhiệt tiệc sinh nhật liền kết thúc.

Vốn muốn mời nhiều người hảo hảo qua đây ăn mừng một phen, nhưng ai biết, lại mất hết mặt mũi ngay trước mặt thiên hạ. Lúc đầu lão hoàng đế hào hứng, sứ giả các quốc gia khác cũng cao hứng phấn chấn, nhưng bây giờ đi ra cửa trong mắt tất cả đều tràn đầy chế nhạo.

“Minh Vương phi!”

Bữa tiệc kết thúc, Hạ Mộng mang theo Nam Vân công chúa đang muốn đi ra ngoài, Thái Tử Phi lại kéo tay của nàng lại.

Hạ Mộng liền lập tức rút tay lại, trên mặt nặn ra nụ cười qua loa: “Thái Tử Phi, thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nên đi.”

“Minh vương phi, người không phải sẽ giận ta chứ? Người phải biết, chuyện ngày hôm nay, chúng ta cũng là bất đắc dĩ, trước chúng ta cũng không phải đều nói tốt lắm sao? Hơn nữa người của chúng ta cũng xuất hiện kịp thời, không làm cho người bị tổn thương nữa phần, chúng ta vẫn luôn bảo vệ người, người thấy đúng không!”, Thái Tử Phi gắt gao giữ chặt tay nàng trong lòng bàn tay, mặt lo lắng nói.

A a, vạn bất đắc dĩ? Nói hay lắm? Người nào vạn bất đắc dĩ? Người nào lại cùng ai nói tốt lắm? Nàng con mẹ nó bị nữ nhân này đẩy vào hố lửa, thiếu chút nữa khó giữ được tánh mạng —— ít cùng nàng nói nhảm cái gì tỷ đệ Bích Vân công chúa cũng không làm gì được nàng. Nếu như đôi tỷ đệ kia không ngu xuẩn như vậy, nếu đổi lại là một người có đầu óc, khẳng định bọn họ trước tiên liền đem nàng tiêu diệt! Đâu còn cho nàng thời gian nói nhảm nhiều như vậy? Hơn nữa, đem nàng một người đẩy vào cái hố còn chưa tính, tại sao nàng ta lại đem Vân nhi cùng đẩy vào? Vân nhi là vô tội, vốn tâm tình không tốt, lại bị giật mình như vậy, nếu là không thoát khỏi, thật là như thế nào?

Liền kéo ra nụ cười. “Thái Tử Phi, người không cần phải khấn trương, ta không tức giận, ta biết rõ các người sẽ không đem ta làm như vậy, cho nên từ đầu tới đuôi ta đều hết sức trấn định, không tin người hỏi Vân nhi.”

Thật ra thì, không phải là không tức giận, nàng là quá tức giận! Thời điểm đầu tức giận đạt tới cực điểm, nàng cũng không cảm thấy tức giận, ngược lại sóng nước đảo quanh.

“Vậy sao?” Thái Tử Phi còn chuyển hướng Nam Vân công chúa bên kia.

Nam Vân công chúa liền gật đầu. “Ừ, Tứ tẩu vẫn rất trấn định. Nếu như không phải có nàng ở bên người, ta khẳng định sớm bị dọa chết!”

“Ha ha, như vậy à!” Có chứng cứ, Thái Tử Phi yên tâm, liền lại vỗ vỗ mu bàn tay Hạ Mộng, “Minh vương phi, hôm nay làm cho các người phải sợ hãi, thật sự là ngược ngùng. Bây giờ sắc trời đã tối, các người nên sớm về nghỉ ngơi một chút! Ngày mai ta liền cùng thái tử tự mình đi dịch quán an ủi các người.”

“Tốt!” Hạ Mộng liền cười gật đầu.

Đối mặt với nữ nhân này, nàng thật sự không biết mình trừ cười còn có thể như thế nào.

“Ừ.”

Hai người vừa trao đổi thông suốt, Thái Tử Phi hài lòng, liền tự mình nắm tay của nàng đi ra ngoài.

“Ái phi!”

Lúc hai người chia ra chuẩn bị đi về hai nơi, Hoàng Phủ Nam Ninh sớm chờ ở nơi đó. Vừa thấy Hạ Mộng ra ngoài, hân vội vã liền nghênh đón.

“Vương gia.” Hạ Mộng cúi đầu thở nhẹ một tiếng.

“Ha ha, Minh vương gia, ngài hiện tại thấy được, vương phi cùng Nam Vân công chúa đều vẫn tốt, không có bị kinh sợ nửa phần.” Thái tử đi cùng hân từ từ tiến về phía bọn họ, nói.

Khóe miệng Hoàng Phủ Nam Ninh nhếch lên, chấp tay hành lễ với hân: “Thái tử điện hạ, Thái Tử Phi, đa tạ hôm nay đã khoản đãi thịnh yến, chúng ta cáo từ.”

“Minh vương gia đi thông thả!” Thái tử điện hạ vội vàng phát tay.

Hâm rằng Hoàng Phủ Nam Ninh lại khê cần, một tay kéo Hạ Mộng lên, một tay khác kéo muội tử nhà mình lên, quay đầu rời đi.

“Đôi vợ chồng này thật sự là quá phận! Thật là quá đáng!”

Trở lại dịch quán, đem tất cả những người không có phận sự đều đuổi ra ngoài, ngọn lửa ẩn nhẫn trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh rốt cuộc bộc phát ra.

“Tứ tẩu!”

Mắt thấy hân một chưởng chém nát khay trà, Nam Vân công chúa sợ tới mức không nhẹ, vội vàng kêu to hướng Hạ Mộng tìm kiếm sự che chở.

Hạ Mộng cũng đem nàng đẩy đẩy hướng cửa: “Muội đi ra ngoài đi! Nơi này có ta là tốt rồi.” Sau đó chủ động tiến lên, “Vương gia, chàng không nên tức giận. Nếu chuyện đã qua, thiếp cùng Vân nhi đều không có việc gì, vậy thì không sao rồi.”

“Tại sao lại thành như thế? Tại sao có thể?”

Rầm rầm rầm!

Bàn tay dùng sức vỗ bàn, Hoàng Phủ Nam Ninh cơ hồ là nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Đôi nam nữ này, ngoài miệng nói thật dễ nghe, nhưng kết quả thì sao? Thật là lòng dạ rắn rết, cứ nhiên đem nàng cùng Vân nhi giao vào tay đôi tỷ đệ kia! Nếu chúng ta thật đi trễ, tánh mạng của nàng nhất định khó giữ được! Nếu thật có lòng xem chúng ta là đồng minh, hân cần gì phải như thế? Trước đó chào hỏi không được sao?”

“Cũng là bởi vì biết nếu như trước đó chào hỏi, vương gia chàng không phải sẽ không bỏ được sao, cho nên bọn họ mới có thể như thế.” Hạ Mộng nhỏ giọng nói.

“Nói nhảm! Nàng là vương phi của ta, ta tự nhiên không bỏ nàng được. Nếu thực như thế, tại sao không để thái tử phi của hân đi? Nữ nhân kia cũng không lợi hại sao? Vậy hãy để cho nàng đi đi! Hiện tại khẳng định Bích Vân công chúa cũng hận chết vợ chồng bọn họ rồi!”

“Vương Gia, chàng nói bé một chút!” Thanh âm của hắn càng ngày càng lớn, tay như muốn đâm vỡ cái bàn, Hạ Mộng liền vội vàng tiến lên ngăn cản, “Chúng ta hiện tại còn đang ở Tây Tạng! Coi chừng tai vách mạch rừng!”

Nhưng ai biết, nghe xong lời này, Hoàng Phủ Nam Ninh càng thêm kích động. “Có thì có, ai sợ ai? Đôi vợ chồng này, chuyện gì còn không thể làm, bổn vương còn sợ bọn họ hay sao? Có bản lãnh khiến cho bọn họ tới! Bổn vương liền mắng, sao chứ? Một ngày kia, chờ bổn vương tìm được cơ hội, bổn vương nhất định sẽ đem tất cả những gì bọn họ làm trả về cho bọn họ, để bọn họ cũng nếm thử một chút loại tư vị thống khổ này!”

“Vương gia!” Nhượng mày, Hạ Mộng dè tay của hắn lại, “Thiếp biết chàng rất tức giận. Nhưng là, hiện tại thật không phải thời điểm để tức giận. Dù sao cũng đã xảy ra, vậy chàng tiếp nhận thực tế đi!”

“Ta không tiếp nhận nổi!”

Cắn răng kêu to, Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên một tay ôm nàng vào lòng, cánh tay giống như roi mây gắt gao ghì trên người của nàng. “Tiểu bạch thỏ, nàng biết không? Thời điểm ta biết nàng ở trong tay đôi tỷ muội ấy, nàng có biết trong lòng ta có rất nhiều gấp gáp không? Ta thật sự sợ cứ như vậy mất đi nàng! Ta thật vất vả mới tìm được nàng, ta sẽ không cho phép bất luận kẻ nào đem nàng cướp đi từ bên cạnh ta, ai cũng không được!”

“Vương gia.”

Hắn lời nói này. Lòng của nàng không nhịn được liền đập thành thịch, gương mặt cũng nhiễm hồng một mảnh.

“Tiểu bạch thỏ.”

Ôm chặt nàng, dường như muốn đem hòa nhập vào thân thể của hắn, Hoàng Phủ Nam Ninh tự lẩm bẩm. “Nàng có biết lúc ấy ta rất sợ hãi không? Ta thật sự cũng mau điên rồi! Thời điểm đi tìm nàng, ta một mực nghĩ, nếu như nàng thật sự bị...., vậy phải làm thế nào? Ta nhất định sẽ giết đôi tỷ đệ kia, cũng sẽ giết vợ chồng thái tử kia, ta càng muốn giết sạch tất cả mọi người ở nước Tây Tạng để báo thù cho nàng! Nhưng là, giết bọn họ, vậy thì như thế nào? Nếu như có thể dùng tính mạng của mình để đổi lại lời nói của nàng, ta cũng tình nguyện giết chính mình!” (Ngư nhi: chẹp chẹp, ước gì có người nói với mình câu này nhé ;)))

“Vương gia!”

Nghe đến mấy cái này, bất giác trong nội tâm Hạ Mộng khẽ động, vội vàng che miệng của hắn. “Thiếp không phải đã bình an đứng trước mặt chàng rồi sao? Chàng không cần nghĩ nhiều như vậy?”

“Đúng vậy, nàng đã đứng trước mặt ta rồi, nàng không có việc gì, không có việc gì.” Liền vội vàng gạt đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh tiếp tục tự lẩm bẩm.

Ai!

Xem ra, hôm nay hắn thật sự bị dọa sợ.

Trong lòng thở dài một tiếng, Hạ Mộng dùng đôi tay ôm lấy hắn, tựa đầu dựa vào trên ngực hắn.

Hiện tại, nàng có thể xác định: mình thật sự có một vị trí trong lòng nam nhân này, hơn nữa phân lượng còn không nhẹ. Mà nàng cảm giác không phải chỉ là như vậy? Lúc ấy, đối mặt với tỷ đệ Bích Vân công chúa thì ý nghĩ đầu tiên trong lòng nàng chính là: nhất định phải đem hết toàn lực trì hoãn thời gian, làm ình hoàn toàn không sút mẻ trở về với Hoàng Phủ Nam Ninh! Và cuối cùng nàng cũng làm được.

Khi trở lại trong yến tiệc, lại hồi tưởng lại tình huống lúc đó, nàng đều bị ý định trong đầu mình lúc ấy làm cho giật mình.

Cho đến bây giờ, nàng cũng không thể không thừa nhận: nam nhân này, ngay lúc nàng còn không nhận thức được hắn đã chiếm một phần rất quan trọng.

Đời này, nàng tựa hồ thật không thể rời bỏ hắn.

Không thể rời bỏ rồi.

“Tiểu bạch thỏ!”

Sau một hồi ôm nàng lâu bầu, Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên im lặng, vừa buông tay ra, đổi thành ấn lên bả vai của nàng, bình tĩnh như thể kêu lên.

Hạ Mộng sửng sốt. “Vương gia, chàng —— ưmh!”

Còn chưa nói hết lời! Hoàng Phủ Nam Ninh liền đẩy nàng về phía sau! Môi mỏng xông tới, nặng nề che lại môi của nàng.

Liền dựa vào vách tường sau lưng, môi bị hắn gắt gao che lại, cái ót tựa trên tường, thân thể của hắn cũng đi trước một bước, cùng với thân thể nàng thật chặt chẽ kề nhau, cũng chính là đem nàng cố định giữa vách tường và hắn. Trên môi vuốt ve có điểm bị thương, nhưng Hạ Mộng không cự tuyệt, nàng cũng không muốn cự tuyệt.

Trải qua chuyện hôm nay, bọn họ đều biết tầm quan trọng của đối phương với mình. Hiện tại, mới từ hố lửa thoát hiểm, trong lòng hai người vẫn còn sợ hãi, lại mặt đối mặt, tự nhiên muốn dùng phương pháp nguyên thủy nhất tới xác định sự tồn tại của đối phương.

Cũng có lẽ là hai người cũng quá mức nhập tâm đi! Trận nhiệt hỏa này thiêu đốt rất lâu.

Đợi đến thời điểm ngọn lửa dần dần dập tắt, Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Hạ Mộng cũng đều đã mệt rũ rồi.

“Vương gia.”

Cả người vô lực, cơ hồ cả ngón tay cũng không duỗi ra được. Nhưng là, Hạ Mộng còn cố dùng hơi sức cuối cùng của toàn thân, từ từ leo lên lồng ngực của hắn.

“Hả?” Mắt thấy nàng từng điểm từng điểm lại cọ cọ trên người mình, Hoàng Phủ Nam Ninh nheo mắt lại, đầu ngón tay lưu luyến da thịt trên lưng nàng.

“Lần này, đôi vợ chồng này thật đem thiếp làm cho phát hỏa rồi.” Thật vất vả tìm vị trí thoải mái, Hạ Mộng gục xuống, cũng nhắm mắt lại nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh hơi gật đầu. “Ta cũng vậy.”

“Chuyện hôm nay, thiếp nhất định phải phải bắt họ trả lại!” Cẩn rằng, Hạ Mộng quát khê.

“Ta cũng nghĩ như vậy!” Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng liền gật đầu.

Từ từ mở tầm mắt, Hạ Mộng ngẩng đầu nhìn một chút. “Vương gia, trước khi chúng ta rời đi, nhất định phải làm chuyện gì đó!”

“Nàng có chủ tính sao?”

“Hiện tại không có, nhưng khẳng định rất nhanh sẽ có.” Hạ Mộng cười lạnh, “Đôi phu thê kia mặc dù làm việc bí ẩn, thế thì như thế nào? Bọn họ chơi mượn đao giết người đem chúng ta đùa giỡn, chẳng lẽ chúng ta sẽ không sao? Thiếp còn muốn tìm một thanh đao nhọn hơn, lợi hại hơn, từ từ đâm vào bên trong cơ thể của bọn họ, để cho bọn họ muốn sống không được, muốn chết không xong.”

“Tốt, ta ủng hộ nàng!”

Nắm chặt tay của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh trầm giọng nói.

=ta là ngày thứ hai có người tới thăm đường ranh giới =

Cả đêm không tính là ngủ tốt,

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Hạ Mộng mới rời giường, liền nghe được gã sai vặt báo lại: “Vương gia, Thập vương gia nước Tây Tạng đến chơi.”

Thập vương gia?

Hạ Mộng chợt kinh hãi một hồi. Không phải vợ chồng thái tử sao?

“Không gặp!”

Hiện nay, chỉ cần nghe ba chữ người Tây Tạng, Hoàng Phủ Nam Ninh phát tay liền nói.

“Vương Gia, không thể!” Nghe vậy, Hạ Mộng vội vàng lắc đầu, “Chúng ta cùng Thập vương gia không thù không oán, người ta hôm nay tới cửa phải là có chính sự, chàng đừng nhanh như vậy liền đuổi người ta trở về.”

“Cái gì không thù không oán? Hắc và thái tử là huynh đệ nhất mẫu đồng bào (ý chỉ cùng mẹ), nếu ca ca đều là đức hạnh kia, làm đệ đệ có thể có chỗ nào tốt hơn? Bọn họ nhất định là cá mè một lứa, cũng đáng ghét chết đi được, ta không muốn gặp lại bọn họ!” Quay đầu ra, bộ mặt Hoàng Phủ Nam Ninh đều là có ý ghét bỏ.

Hạ Mộng vô lực.

“Nhưng là, Vương gia, vô luận như thế nào, hiện tại chúng ta vẫn còn ở trên địa bàn nước bọn họ! Nếu người ta tới, còn là hoàng tử con vợ cả, tại sao chúng ta lại đón tiếp chậm trễ được? Bất kể có thích hay không, chàng hảo hảo nói vài lời ứng phó là được, sau đó sẽ đuổi người đi đều được mà!”

Biết nàng nói đúng, nhưng trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh đang cực kỳ buồn bực, thật sự khó có thể vượt qua mà có thể nói chuyện.

“Vương gia.” Nhu nhu kêu lên một tiếng, Hạ Mộng cầm tay của hắn, “Chàng liền gắng gượng chút đi! Thiếp đi cùng chàng.”

Nói nhiều như vậy, tuy nhiên....

Chán ghét trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức liền bị ép xuống.

“Tốt.” Rốt cuộc, hắn cũng gật đầu đáp ứng.

Nâng tay Hạ Mộng lên: “Đi thôi, chúng ta cùng đi gặp hắn.”

Thật đúng là muốn nàng đi à?

Hạ Mộng cả kinh. Người ta một hoàng tử tự mình tới cửa báỉ phỏng, hơn nữa, vẫn là cùng nàng có chút qua lại Minh cũng nên chào hỏi hắn cho thỏa đáng chứ?

Nhưng là, lời chưa kịp nói ra khỏi miệng, Hoàng Phủ Nam Ninh lại trực tiếp lôi nàng đi ra ngoài, Hạ Mộng vô lực, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn vội vàng đi theo.

“Minh vương gia.”

Chờ bọn hắn đến, Thập vương gia đã bị người mời vào tiền sảnh. Mắt thấy phu thê bọn họ xuất hiện, hắn vội vàng liền khom người hành lễ.

“Thập vương gia.” Hoàng Phủ Nam Ninh cũng hành lễ với hắn.

“Minh vương phi.” chuyển sang Hạ Mộng, Thập vương gia hành lễ lần nữa.

Hạ Mộng cũng mỉm cười đáp lại. “Thập vương gia.”

“Không biết Thập vương gia hôm nay tới có chuyện gì?” Nghi thức xã giao đã xong, không cần nói nhảm nữa, Hoàng Phủ Nam Ninh đi thẳng vào vấn đề đi.

Hắn quá đi thẳng vào vấn đề đi! Thập vương gia cũng bị hắn làm cho sững sốt một chút, sau đó mới lại cười nói: “Thật ra thì cũng không có gì, tại hạ đã sớm nghe qua danh tiếng của Minh vương gia cùng Minh vương phi, nhưng khổ nỗi không có cơ hội làm quen. Tối hôm qua ở yến tiệc, thoáng kinh sợ, thời điểm. . . . Ha ha, Minh vương phi lưu lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc cho tại hạ. Đời này tại hạ cơ hồ cũng không có gặp qua cô gái nào có thể tinh táo như thế, cho nên thật sự là không kềm chế được, hôm nay liền chạy tới báỉ kiến một chút.”

Hắn nói như vậy là có ý tứ gì?

Trong lòng lập tức liền dâng lên ý thức phòng bị, Hoàng Phủ Nam Ninh một tay kéo Hạ Mộng ra phía sau.

Ách.

Thấy hần như thế, Thập vương gia sững sốt, lập tức liền cười.

“Minh vương gia, ngài không cần trông gà hoá cuốc như thế. Theo như đã nói, tại hạ không kèm chế được, cũng không phải là có ý đồ gì với Minh vương phi, tại hạ chỉ là hết sức ngưỡng mộ nàng, vì tính tình nàng mà khuynh đảo, ngoài ra, không có ý tứ gì khác.”

Hừ hừ, nói thì nói như thế, nhưng ai biết hần nói thật hay giả? Bất kể nói thế nào, từ khi hần xuất hiện nhìn Hạ Mộng như thế cũng làm trong lòng hần cực kỳ khó chịu!

Khóe miệng liền nhếch lên, Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh lùng nói: “Thập vương gia, ngài nói ngài ngưỡng mộ vương phi của bốn vương, muốn tới đây xem xem nàng. Hiện tại, ngài thấy được, có thể đi rồi chứ?”

Nghe vậy, Thập vương gia sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

Không thể không nói, người đàn ông này thật đúng là ngay thẳng đến nỗi khiến người ta dở khóc dở cười. Nhưng là, hần càng thúc giục như vậy, hần ta càng không đi!

Liền dương nụ cười lên. “Minh vương gia, ngày hôm qua, tại hạ trừ Minh vương phi ở ngoài, còn thấy một tiểu cô nương tuổi trẻ xinh đẹp bên cạnh người, nghe nói là Nam Vân công chúa của quý quốc? Hôm nay thế nào không có thấy nàng?”

“Không biết, chắc còn đang ngủ!” Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh nhạt nói.

“Tứ ca! Tứ tẩu!”

Nhắc tào tháo, tào tháo đến liền.

Chỉ nghe được giọng thanh thúy của thiếu nữ truyền đến, Nam Vân công chúa vừa nhảy vừa chạy đến nơi này.

“Tứ tẩu, ta đi hái rất nhiều hoa, thật là đẹp, một hồi chúng ta cùng nhau đan giỏ hoa —— a, làm sao người ở nơi này?” Vốn là ngữ điệu dè dặt vui sướng, thời điểm thấy người kia liền biến mất, trong tay Nam Vân công chúa đang cầm hoa cũng rơi hết xuống, rơi đầy đất.

“Nam Vân công chúa.” Gật đầu, Thập vương gia đối với nàng hành lễ. Sau đó liền ngồi xổm người xuống, nhất nhất đem hoa trên mặt đất nhặt lên, cũng tỉ mỉ sửa sang lại, sau đó mới lần lượt đưa trở lại trước mặt của nàng, “Hoa của người.” Thuận tiện tặng kèm cho nàng một nụ cười má lúm đồng tiền.

Nam Vân công chúa lại bị làm cho sợ tới mức không nhẹ.

“Tứ tẩu cứu mạng!” Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng sợ tới mức trắng xóa, nàng vội vàng quát to một tiếng, cò một cái liền tại trước mắt của hần biến mất, một đầu chui vào sau lưng Hạ Mộng.

“Vân nhi!” Thấy thế, mặt Hoàng Phủ Nam Ninh trầm xuống, một tay liền đem nàng bắt ra ngoài, “Thập vương gia nói chuyện với muội, muội tránh cái gì?”

“Muội.” Nàng sợ! Nam Vân công chúa kêu to trong lòng. Nàng cũng không biết chuyện làm sao, vừa thấy nam nhân này trong lòng của nàng liền bang bang nhảy loạn. Mà mới vừa rồi, hần lại còn cười với nàng! Mặc dù nụ cười này thoát nhìn hết sức tao nhã lịch sự, nhưng là không biết có phải ảo giác của nàng không, nàng nhìn thấy hần lộ ra mấy cái nanh vuốt với nàng, con người đen nhánh quẹt qua một ánh sáng rồi biến mất, giống như ở hướng nàng tuyên cáo cái gì, khóe miệng của hần cũng nhếch lên, làm nàng rất sợ!

“Vương gia.” Thời khắc mấu chốt, Hạ Mộng liền tới giải hoà, “Vân nhi nàng sợ người lạ, chàng cũng không phải không biết.” Quay đầu lại, “Thập vương gia, thật sự là xin lỗi.”

“Nàng sợ người lạ?” Nghe nói như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên thế gian.

Hạ Mộng lập tức trở về trừng mắt nhìn hần. Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Thập vương gia nghe xong, cũng khẽ mỉm cười: “Ngày hôm qua nghe vương phi nhắc qua rồi, chỉ là, công chúa tựa hồ tình huống so tối hôm qua nghiêm trọng hơn.”

“Đúng vậy, đứa trẻ này còn nhỏ, tối hôm qua lại bị hù sợ, cho nên không thể chỉ trích nặng được.” Hạ Mộng mỉm cười đáp lại.

Thập vương gia liền vừa cười vừa giơ bó hoa trong tay lên. “Nhưng là, công chúa, hoa của người vẫn còn ở trên tay tiểu vương! Không biết người có cần hay không?”

“Muốn, đương nhiên là muốn!” Hạ Mộng vội vàng gạt đầu, đẩy Hoàng Phủ Nam Ninh lên, “Vương gia, nhanh nhanh lấy hoa cho chúng ta đi!”

“Tại sao là ta?” Nhượng mảy, Hoàng Phủ Nam Ninh không lớn tình nguyện lâu bầu.

Hạ Mộng không nói, đẩy hẳn lên.

Cuối cùng Hoàng Phủ Nam Ninh liền không nói thêm gì nữa, liền thò tay đem bó hoa nhận lấy.

“Ha ha, đã như vậy, tiểu vương cũng không quấy rầy, Minh vương gia, Minh vương phi, Nam Vân công chúa, các người nghỉ ngơi tốt đi! Tiểu vương cáo từ.” Nói chuyện với nhau một chút, Thập vương gia tựa hồ thỏa mãn, liền chấp tay, xoay người rời đi.

“Thập vương gia đi thông thả!” Hạ Mộng cùng Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng lớn tiếng nói.

Nhưng quay người lại, mặt Hoàng Phủ Nam Ninh liền trầm xuống, một tay lấy bó hoa hướng Nam Vân công chúa ném đi. “Vật của muội, cầm đi!”

Nhưng là, đồ vừa mới còn thích lần nữa để vào tay, Nam Vân công chúa lại giống như đây là củ khoai lang nóng dễ phồng tay, vội vàng ném trên bàn.

“Cái Thập vương gia này, hẳn hôm nay tới làm cái gì?” Hoàng Phủ Nam Ninh nhượng mảy, nhìn về phía Hạ Mộng hỏi.

Hạ Mộng nhún vai. “Không biết.”

“Dù sao, về sau ít cùng loại người này lui tới, nhìn thấy hẳn cũng không cần nói, kêu hô đều không cần để ý!” Mặt trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh lùng nói.

Hắn là bị người kia làm cho buồn bực, cũng bắt đầu đề phòng hẳn, còn dẫn dắt nàng cùng nhau đề phòng. Nam nhân này thật đáng yêu.

Chỉ tiếc, Thập vương gia đã biểu đạt rất rõ: hẳn chỉ là thưởng thức tính cách của nàng mà thôi, cũng không phải là yêu thích nàng. Nhưng là, người này một mực không chịu tin tưởng!

“Tốt.”

Chỉ là, vô luận như thế nào, đây là biểu hiện hẳn quan tâm yêu mến nàng, nàng không cần đối nghịch hẳn. Hạ Mộng liền ngoan ngoãn gạt đầu.

“Còn muội nữa!”

Vừa quay đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh cùng thở phì phò chỉ hướng muội tử mình.

“À?” Nam Vân công chúa sửng sốt, “Muội. Thế nào?”

“Về sau, tránh xa loại người này một chút! Người Tây Tạng bọn họ đều không tốt, muội không cần phải quá thân với bọn họ, tốt nhất một chút tiếp xúc cũng không cần có!”

“Muội. Muội.” Nghe như thế, Nam Vân công chúa nháy mắt mấy cái.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức hừ nhẹ một tiếng. “Vân nhi, muội sao vậy? Liền ngay cả lời nói của Tứ ca cũng không nghe?”

“Muội nghe! Muội nghe!” Nam Vân công chúa vội vàng gạt đầu, “Về sau muội tuyệt đối không cùng hẳn có một chút tiếp xúc nào, nhìn thấy hẳn từ xa liền chạy!”

“Ừ, như thế mới ngoan.” Sờ đầu một cái, Hoàng Phủ Nam Ninh coi như trấn an.

Nam Vân công chúa khéo léo cúi đầu. Nhưng là, khi nghĩ đến thời điểm nhìn thấy người kia mà không được đến gần, lòng nàng thật đau.

Đây là chuyện gì xảy ra? Cẩn môi, nàng không nghĩ ra.

Vậy mà, nhìn thấy bộ dạng này của nàng, Hạ Mộng lại tựa hồ như nghĩ thông suốt cái gì.

“Vương gia, chàng làm như vậy có phải có chút độc đoán không?” Nhỏ giọng, nàng hỏi.

Ánh mắt Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức giáo hoảnh. “Cái gì độc đoán hay không độc đoán? Người Tây Tạng bọn họ đều không có người nào tốt! Hai ngày nay chúng ta liền sắp xếp đồ, đi nhanh lên! Cái chỗ này càng ở lâu càng xúi quẩy!”

“Vương gia! Vương gia!”

Mới nói, lại một gã sai vặt chạy vào.

“Làm sao?” Hoàng Phủ Nam Ninh không kiên nhẫn quát khê.

“Tần quý phi nước Tây Tạng, nàng sai người đưa thiệp tới, mời vương phi vào cung một chuyến!”

222. Chương 223

223. Chương 224

224. Chương 225

225. Chương 226

226. Chương 227

227. Chương 228

228. Chương 229

229. Chương 230

230. Chương 231

231. Chương 232

232. Chương 233

233. Chương 234

234. Chương 235

235. Chương 236

236. Chương 237

237. Chương 238

238. Chương 239: Huấn Đạo Dì Nhỏ

Chờ Thái Tử Phi ở nội điện thay xong quần áo, thời gian đã là một chén trà.

Thấy nàng dưới sự dẫn đường ở cung nữ đi ra, Tần quý phi liên tục không ngừng nghênh đón. “Ha ha, không nghĩ tới bộ quần áo của ta, người liền mặc đẹp đến như vậy, quả thật giống như là vì người tạo thành. Đã như vậy, người mặc trở về đi, không cần trả lại, đây là ta bồi thường vì đã để cho người bị hoảng sợ.”

Nghe lời ấy, Thái Tử phi ánh mắt tối sầm lại, nhưng lập tức mặt đầy nụ cười: “Vậy thì đa tạ Tần quý phi rồi.”

“Ha ha, không có việc gì, cũng chỉ là một bộ y phục mà thôi.” Khoát khoát tay, Tần quý phi biểu hiện hết sức độ lượng.

Thái Tử phi lại lặng lẽ bĩu môi, liền vội vàng quay đầu nhìn về phía Hạ Mộng: “Minh vương phi, người ra ngoài đã lâu rồi, chỉ sợ Minh vương gia cũng chờ tới sốt ruột rồi đấy? —— người không phải đã nói là muốn chúng ta cùng nhau đi ra ngoài sao?”

“Ừ, xác thực.” Hạ Mộng vội vàng gật đầu, liền mang Nam Vân công chúa đứng dậy đối với Tần quý phi hành lễ, “Quý Phi nương nương, thời gian không sớm nữa, ta cũng nên trở về dịch quán rồi.”

“Các người muốn cùng đi sao?” Nghe lời ấy, Tần quý phi trên mặt liền mang theo nhất mạt khiếp sợ.

Thái Tử phi vội vàng mỉm cười: “Đúng vậy! Ta nghe nói, thời điểm Minh vương phi bọn họ đến đây cũng không ngồi xe ngựa của mình, vừa lúc ta ngồi xe tới đây, liền thuận đường đem nàng đưa trở về, cũng đỡ tốn công Tần quý phi phái người đưa bọn họ trở về. Ngài không phải là thân thể không tốt sao, vẫn nên tranh thủ thời gian trở về nghỉ ngơi mới tốt!”

Vừa nói chuyện, người liền hướng Hạ Mộng bên kia nhìn đến.

“Đúng vậy! Nếu Thái Tử phi có xe, chúng ta liền cùng nàng cùng nhau trở về, cũng không cần làm phiền Quý Phi nương nương ngài.” Hạ Mộng cũng cười gật đầu.

“Vậy cũng tốt!” Nghe hai người các nàng nói, Tần quý phi không nói thêm lời, chỉ là ánh mắt ở trên thân hai người bắn khoả một hồi, cuối cùng gật đầu.

“Như vậy, chúng ta liền cáo từ.”

Khóe miệng ẩn chứa nụ cười yếu ớt, Thái Tử phi thân thiết nâng tay Hạ Mộng: “Minh vương phi, chúng ta đi thôi!”

“Ừ.” Hạ Mộng mỉm cười, kéo Nam Vân công chúa, “Vân nhi, đi thôi!”

“Nha.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi ngờ, Nam Vân công chúa mở ra bước chân, ngoan ngoãn đi theo phía sau các nàng.

Một đường không lời, mấy người thân mật thăm thiết cho đến khi đi tới cửa cung, mọi người lên xe ngựa, Thái Tử phi rút cuộc mới tháo xuống gương mặt trang nghiêm, thở dài một hơi.

Hạ Mộng cũng đối với nàng cười một tiếng: “Thái Tử Phi, mới vừa rồi người không sao chứ? Mắt thấy chén canh kia hướng người đi qua, ta thật sự là bị hù chết!”

“Không có việc gì, hoàn hảo người kéo kịp thời, chỉ là làm dơ một bộ quần áo mà thôi.” Lắc đầu, Thái Tử phi cúi đầu xem một chút quần áo mới tinh trên người, lại nướng mày, hiện ra mấy phần chán ghét.

Hạ Mộng lại liền mỉm cười: “Không thể không nói, quần áo này người mặc thật đúng là không tệ. Chính là sắc hoa có vẻ người lớn một chút.”

“Tất nhiên, Tần quý phi cũng sắp bốn mươi tuổi rồi, ta mặc y phục của nàng có thể không có vẻ người lớn sao?” Thái Tử phi hừ nhẹ một tiếng, trong lòng tự định giá, đợi sau khi trở về liền kêu người đem bộ quần áo này phá hủy, dùng làm khăn lau, nơi nào bẩn thì đi lau! Còn trông cậy nàng lưu lại về sau tiếp tục mặc? Có khả năng sao? Nàng cũng không phải là không có quần áo xinh đẹp!

“A, đừng nói cái này nữa, hôm nay Tần quý phi mời người tới, đã cùng người nói những thứ gì?”

Ha ha, quả nhiên vẫn không kèm chế được, ở trong xe ngựa liền bắt đầu bức cung rồi.

Hạ Mộng liền cười cười: “Cũng không có gì. Nàng không phải vốn là hẹn ta ngắm hoa sao? Mà ta mới vừa vào cung, nàng liền kêu người dẫn ta đến tẩm cung của nàng, nói đầu nàng đau, không thể ra gió, để cho ta ngồi, mình nằm ở nơi đó, đối với ta thì không được tốt lắm. Cũng may là người kịp thời xuất hiện, nếu không còn không biết nàng sẽ làm cho ta ngồi ở đó bao lâu!”

“Cứ như vậy sao?” Thái Tử phi đôi mày thanh tú hơi nhíu, tựa hồ không rất tình nguyện tin tưởng giải thích của nàng.

Hạ Mộng cười yếu ớt. “Nếu không, người cho rằng nàng sẽ nói gì với ta? Cùng ta kết nghĩa kim lan, tình đồng tỷ muội? Nàng một đôi nam nữ chính là trực tiếp ngã ở trên tay của ta, lòng của nàng chỉ sợ là muốn đem ta ăn tươi nuốt sống đi!”

“Uhm.” Nhìn gương mặt nàng trịnh trọng, Thái Tử phi hơi thả ra giọng điệu, lại nắm chặt tay của nàng, “Minh vương phi, người cứ việc yên tâm, có chúng ta ở đây, chúng ta nhất định bảo hộ người chu toàn. Chỉ là một Tần quý phi, nàng sẽ không thể làm gì được người.”

“Ta hiểu biết rõ.” Hạ Mộng dịu dàng nói. Nhưng mà trong nội tâm lại là cười lạnh: ngoài miệng nói thì dễ nghe lắm, chỉ khi nào có chuyện xảy ra, chỉ sợ người thứ nhất đẩy ta vào hố lửa sẽ là người?

“Ừ.” Thái Tử phi gật đầu một cái, “Các người mấy ngày nữa sẽ lên đường? Thái tử đã cùng ta thương nghị, thừa dịp các người còn chưa có rời đi, chúng ta ở phủ làm yến tiệc tiễn đưa cho các người, cũng coi là đáp tạ người đã bỏ ra một chút thời gian này với chúng ta.”

“Tốt!” Hạ Mộng liên tục không ngừng gật đầu, “Chỉ là, chuyện này các người nên trực tiếp cùng Vương gia thương nghị đi! Ta tất cả đều nghe theo Vương gia.”

“Chỉ cần vương phi người đáp ứng, chẳng lẽ Vương gia còn sẽ không đáp ứng sao?” Thái Tử phi cười, vỗ vỗ tay của nàng, “Minh vương phi người thật lợi hại, ta chính là biết được rất rõ ràng! Chính là Minh vương gia, còn không phải là cái gì đều nghe theo người sao?”

“Nhưng bất kể nói thế nào, hần là nam nhân, ở bên ngoài, mặt mũi của hần vẫn là muốn chú ý một chút.”

“Đúng thế.” Nghe nói như thế, Thái Tử phi lòng có ưu tư liền gật đầu.

“Haizzzzzzzzz”

Đang nói, bất tri bất giác xe ngựa đã chậm rãi dừng lại.

“Thái Tử phi, đã đến dịch quán.”

“Nha, thời gian thế nào nhanh như vậy? Ta nhớ là ta còn không cùng người nói hơn mấy câu!” Nghe vậy, đôi tay Thái Tử phi lại đem tay Hạ Mộng cầm lấy, làm như kinh ngạc nhỏ giọng hô ra tiếng.

Hạ Mộng gật đầu, theo lời của nàng nói đi xuống. “Đúng vậy, đường này thế nào so với thường ngày ngắn đến như vậy?”

“Ai, quả nhiên chúng ta còn là tình đầu ý hợp, ở cùng nhau mọi chuyện đều nói không hết.” Liền cười ha ha, Thái Tử phi rút cuộc buông tay ra, “Chỉ là, nếu các người đã đến nơi, vậy các người liền nhanh đi về đi, coi chừng Minh vương gia sốt ruột chờ đó. Hai ngày nữa, chờ bữa tiệc chuẩn bị thỏa đáng, chúng ta lần nữa mời các người đi phủ thái tử, chúng ta hảo hảo nói chuyện nữa.”

“Tốt!” Không cần nhiều lời, Hạ Mộng lúc này liền gật đầu.

“Ha ha, quả nhiên là chị em tốt của ta.” Thái Tử phi hài lòng gật đầu.

Vừa một phen triển miên không thôi, một hồi lâu, Thái Tử phi mới chính thức buông tay, làm cho hai người các nàng đi xuống.

Nhưng khi hai người trở lại dịch quán, lại phát hiện bên trong trống rỗng, không thấy nửa bóng dáng.

“Vương gia đâu?” Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi.

Một tiểu nha hoàn vội vàng báo lại: “Hồi vương phi, sáng sớm hôm nay, sau khi các người đi, hoàng tử đại Phong quốc nói có chuyện muốn cùng Vương gia thương nghị, Vương gia phải đi, cho tới bây giờ còn chưa có trở lại!”

Thì ra là như vậy.

Hạ Mộng gật đầu, liền lôi kéo Nam Vân công chúa đi trở về. “Vân nhi, hôm nay đi ra ngoài nửa ngày, lại đã trải qua nhiều chuyện như vậy, muội nhất định là mệt mỏi đi! Có muốn hay không trở về nghỉ ngơi một chút?”

“Tứ tẩu, muội có mấy câu muốn hỏi tẩu.” Nhưng không có trả lời câu hỏi của nàng, Nam Vân công chúa kéo tay của nàng nhỏ giọng nói.

Cũng biết nàng sẽ như vậy mà.

Hạ Mộng mỉm cười. “Muốn hỏi cái gì?”

Nam Vân công chúa dừng lại, nhìn chung quanh một chút vậy.

Hạ Mộng liền gật đầu. “Các người cũng đi xuống đi!”

“Vâng”

Chờ mọi người rời đi, chỉ còn lại Tú nhi cùng cung nữ cận thân của Nam Vân công chúa lưu lại, Hạ Mộng liền lôi kéo nàng ngồi xuống. “Hiện tại, có lời gì, hỏi đi!”

“Hôm nay, biểu hiện của tẩu.” Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp cũng vo thành một nắm, Nam Vân công chúa trong mắt tràn đầy không hiểu, “Tứ tẩu, muội không biết tẩu rốt cuộc đang làm gì.”

“Muội là nhìn ta hai mặt vừa cùng Tần quý phi đạt thành nhất trí, lại cùng Thái Tử phi giao hảo, làm uội rất là nghi hoặc chứ gì?” Hạ Mộng mỉm cười, rót một ly trà cho nàng.

Nam Vân công chúa gật gật đầu. “Đúng vậy. Muội không biết, tẩu rốt cuộc là bên phe ai?”

“Ai cũng không phải.” Hạ Mộng lắc đầu.

“Hả?” Nam Vân công chúa sửng sốt, “Đều không phải sao?”

Hạ Mộng lắc đầu. “Hai nữ nhân này đều không phải là vật gì tốt. Thái Tử phi cũng vì củng cố địa vị của thái tử, muốn diệt trừ con của Tần quý phi, cho nên bọn họ lợi dụng ta và Tứ ca muội. Mà Tần quý phi, nàng bởi vì nhi nữ chính mình bị người hãm hại, muốn tìm vợ chồng thái tử trả thù, cho nên cũng tới tìm chúng ta, hi vọng chúng ta có thể giúp nàng giúp một tay. Nói đi nói lại, đây thật ra là họ nội bộ hoàng tộc tranh đấu quyền thế, cùng chúng ta không có bất cứ quan hệ gì.”

“Vậy tẩu tại sao ——”

“Không có biện pháp, chúng ta trong lúc vô tình đã bị cuốn đi vào, cỡ không ra, cũng chỉ có thể đặt mình vào trong đó, làm chất xúc tác cho bọn họ.”

“Thức giục. Thức giục cái gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩn ra, Nam Vân công chúa không hiểu nhìn nàng.

Nha! Thiếu chút nữa đã quên, nha đầu này không hiểu cái từ kia. Hạ Mộng vội vàng khoát tay: “Không có gì, ý của ta nói là, đây là chiến tranh giữa hai phe của bọn họ, chúng ta chính là bị dùng làm vũ khí để sử dụng. Nhưng là, đấu đi đấu lại, bị tổn thương lẫn nhau cũng là bọn họ, cùng chúng ta không có bao nhiêu quan hệ.”

“Các nàng đó tại sao muốn tìm tới chúng ta chứ? Nếu muốn diệt trừ đối phương, chẳng lẽ họ không thể tự mình trực tiếp động thủ sao?”

“Đương nhiên không thể! Họ là người có thân phận, nếu như chính mình động thủ, bị đối phương bắt được cái đuôi, tuyên dương ra ngoài, danh tiếng địa vị của các nàng lúc đó đều bị tổn hại! Cho nên, họ phải tìm trung gian, chính mình bày mưu tính kế, làm cho người trung gian đi thi hành. Cứ như vậy, nếu như được chuyện rồi, đắc lợi chính là họ. Nếu như thất bại, họ lập tức liền bỏ qua không có quan hệ, chính mình là trong sạch, người khác coi như hoài nghi đến trên đầu các nàng nhưng không tìm ra chứng cứ, cũng cũng chỉ có thể suy đoán thôi.”

“À? Thật là phức tạp.” Thở dài giọng điệu, Nam Vân công chúa gương mặt khốn hoặc.

“Này còn phức tạp? Ta đều đã giải thích hết sức đơn giản với muội rồi.” Sờ sờ đầu của nàng, Hạ Mộng cười nói, “Chờ muội ở trong đó, muội mới biết, thật ra thì chân chính chuyện này, so với ta nói còn muốn phức tạp hơn nhiều! Chỉ là ta đây là người trung gian coi như đã đủ cật lực rồi, nhưng sau lưng bọn họ thì càng khó mà nói.”

“Như vậy Tứ tẩu các người không làm người trung gian, cái này không được sao?” Kéo lên tay của nàng, Nam Vân công chúa nhỏ giọng nói, “Muội cuối cùng cảm thấy, Thái Tử phi đó cười thật là đáng sợ, Tần quý phi kia cũng thế, muội thấy nàng liền thấy sợ! Chúng ta đừng tìm họ giao thiệp có được hay không?”

“Đứa nhỏ ngốc, muội cho rằng ta nói không thì có thể không làm sao?” Nghe nàng như vậy, Hạ Mộng không nhịn được muốn cười, “Người ta cũng đã đem chúng ta lôi xuống nước, chúng ta sớm thân bất do kỷ. Hơn nữa, lần trước, tại thọ yến chúng ta bị Bích Vân công chúa bọn họ vây công thiếu chút nữa bỏ mạng, chuyện này chính là thái tử vợ chồng bọn họ bày kế, muội biết chứ?”

Nam Vân công chúa gật đầu một cái. “Lần trước có nghe các người nói qua.”

“Chính là như thế! Muội suy nghĩ một chút, đôi phu thê kia, vì cũng cố địa vị của mình, liền hãm hại đệ đệ, muội muội của mình, thiếu chút nữa hy sinh hai chúng ta. Nếu như không phải là Tứ ca muội xuất hiện kịp thời, hai chúng ta mệnh cũng khó được bảo toàn! Cái thù này, muội nói chúng ta có nên báo hay không?”

“Nên!” Nam Vân công chúa lập tức gật đầu, “Hai người kia thật sự là rất đáng hận rồi!”

“Nói không sai! Mà Tần quý phi, nàng bởi vì đôi nam nữ bị hãm hại, hiện tại cũng đối với vợ chồng thái tử ghi hận trong lòng. Nàng cũng biết ta là bị dùng làm vũ khí sử dụng, nhưng nàng cũng là người đầu sỏ tạo thành kết cục này, làm cho con của nàng luân lạc tới tình trạng hôm nay. Cho nên, nếu muốn không bị nàng trả đũa, ta liền chỉ có thể cùng nàng hợp tác. Hơn nữa, ta cũng đang suy nghĩ vì chuyện ngày đó tìm bọn hắc tử trả thù, có người chủ động hiến thân, vậy ta đương nhiên là muốn nắm chặt cơ hội.”

“Nhưng là, nếu như tẩu nương trả thù thái tử như lời nói, vậy tẩu nương tại sao mới vừa rồi còn. . .”

“Đây cũng là một trong kế sách để đối phó kẻ địch đó!” Hạ Mộng nhỏ giọng nói, “Chính muội suy nghĩ một chút, ở cái địa phương này, thái tử, Tần quý phi, hai cái người này đều không phải là người dễ chọc, nếu như ta dám bỏ qua sắc mặt bất cứ người nào trong bọn họ, trong lòng bọn họ sẽ nghĩ sao? Cũng tỷ như, muội tức giận nói chuyện với ta, ta cũng không để ý lời đi, muội sẽ như thế nào?”

“Khẳng định tức chết!” Nam Vân công chúa thành thật trả lời.

“Chính là thế!” Hạ Mộng gật đầu, “Xuất thân của muội cùng bọn họ không sai biệt lắm. Cho nên, cảm thụ của muội chính là cảm thụ của bọn họ. Nhưng đối với bọn họ mà nói, thân phận của ta sớm kém một đoạn, ta muốn can đảm đối với bọn họ mà làm như vậy, ta không phải tự tìm đường chết sớm sao? Bọn họ ở cái địa phương này, quyền thế có bao nhiêu, trong lòng của muội khẳng định rất rõ ràng.”

Vậy cũng đúng. Nam Vân công chúa gật đầu một cái.

“Nhưng là, Tứ tẩu, muội còn việc không hiểu. Rõ ràng tẩu nương cũng hận chết vợ chồng thái tử rồi, tại sao mới vừa rồi tẩu nương còn phải cứu nàng, còn có thể nói đùa cùng nàng?”

“Ai!” Nghe vậy, Hạ Mộng thở dài, “Muội cho rằng ta muốn sao? Nhưng là, muội nhất định phải nhớ kỹ một câu nói, muội càng hận một người, lại càng không nên đem hận ý biểu hiện ở trên mặt. Muội phải từ từ đến gần nàng, đối nàng tốt, để cho nàng mất đi phòng bị, đột nhiên sau đó một kiếm đâm vào trái tim, để cho nàng chết vui vẻ! Đây, mới là thủ đoạn báo thù cao cấp nhất. Nếu không, chỉ dựa vào mấy câu xem thường, muội chỉ có thể lấy được một chút khoái cảm trên tâm lý, trên thực tế ngược lại cũng rất có thể bị người giết chết.”

“Như vậy sao!” Nam Vân công chúa cắn cắn môi, trong mắt nghi ngờ sâu hơn, “Thật là phức tạp, muội đều nghe không hiểu lắm.”

“Vừa bắt đầu khẳng định không hiểu. Chỉ là, chờ sau này muội tiếp xúc được nhiều, mưa dầm thấm đất, xâm nhập trong đó, muội sẽ từ từ đã hiểu.”

“À? Còn phải tiếp xúc sao? Muội không muốn tiếp xúc những thứ đồ này!” Liền vội vàng lắc đầu, Nam Vân công chúa mặt xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Hạ Mộng lại lắc đầu, điểm một cái cái trán của nàng. “Muội cho rằng muội nghĩ không phải tiếp xúc là có thể không tiếp xúc sao? Muội hiện tại là công chúa, có Thái hậu cùng hoàng thượng bảo vệ, có thể sau đây? Muội chung quy vẫn phải lập gia đình. Nếu như bị gả cho viên quan nào đó trong triều đình, lưu ở kinh thành này cố nhiên là tốt, có hoàng thượng cùng Thái hậu tiếp tục vì muội làm chỗ dựa. Nhưng là, cho dù là như thế, trong nhà cao cửa rộng, nữ nhân cùng nữ nhân ở giữa lục đục đấu đá cũng chưa từng gián đoạn qua, cho dù là không muốn đối phó người khác, muội học một chút chiêu số phòng thân cũng là tốt. Hơn nữa, nếu như muội vận khí không tốt, bị gả đến nước khác, vậy muội thân là công chúa thì như thế nào? Đến một địa phương hoàn toàn mới, không có người từ nhỏ đến lớn che chở uội, với địa vị của muội tự nhiên là bị mọi người nhìn chằm chằm vào, đừng nói phía ngoài, nói trong một nhà, quan hệ mẹ chồng nàng dâu, quan hệ tôi tớ, còn đám tiểu thiếp của trượng phu muội nữa, muốn xử lý tốt nhiều quan hệ như vậy, muội cho rằng là chuyện dễ dàng sao? Muội cao cao tại thượng, chắc chắn sẽ có người nhìn muội không thuận mắt, rồi sẽ có ngày đem muội kéo xuống ngựa. Lại xa hương, một khi bị người thiết kế, muội là ngày ngày kêu đất đất chẳng hay, trừ tự cứu, muội còn có thể như thế nào?”

“À? Thế nào càng nói càng phức tạp?” Thân thể cũng không nhịn được run lên, Nam Vân công chúa vội vàng ôm lên cánh tay của nàng, “Vậy muội không lấy chồng! Muội liền một đời ở lại Phượng Tường vương triều, cùng với mẫu hậu cùng hoàng huynh!”

“Đây là không thể nào.” Lạnh giọng cắt đứt hy vọng xa vời của nàng, Hạ Mộng đẩy ra tay của nàng, “Muội là công chúa, từ nhỏ cầm y ngọc thực, có trên một trăm cung nữ thái giám phục vụ, muội cho rằng những thứ này đều là cho không muội sao? Chờ đến tuổi, muội nên vì đất nước mà phải bỏ ra tất cả của chính mình. Cho nên, nha đầu, ngoan ngoãn nghe lời tẩu tẩu nói, đừng muốn những thứ đồ vô dụng này nữa, thừa dịp muội hiện tại tuổi còn chưa lớn, khoảng cách lấy chồng còn đến mấy năm nữa, đành hoàng học một chút bản lĩnh phòng thân đi!”

“Chỉ là nghe tẩu nói nhiều như vậy muội liền đau đầu rồi, nơi này nhiều như vậy cong cong thẳng thẳng, muội làm sao có thể học được nữa chứ!” Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng mau mắn thành bánh bao, Nam Vân công chúa khổ sở nói.

“Cho nên ta mới nói với muội, thừa dịp thời điểm lấy chồng còn mấy năm nữa, muội nhanh học một chút đi!” Hạ Mộng mỉm cười, sờ sờ đầu của nàng, “Chuyện này gấp không được, muội phải học từ căn bản, từng điểm từng điểm, từ từ đem mình xem thấu bản chất trong đó, đem những gì muội thấy được biến thành của mình.”

“Mà muội học như thế nào chứ?” Nam Vân công chúa nhỏ giọng nói.

“Cho nên, ta hôm nay đặc biệt dẫn muội đi hoàng cung nhìn một màn này rồi, ngày đó thời điểm vợ chồng thái tử đến đây chúng ta cũng không có cố ý kêu muội lánh đi. Muội hiện tại không phải đã bắt đầu học rồi sao?” Hạ Mộng cười nói.

Nam Vân công chúa sửng sốt. “Muội có sao?”

Hạ Mộng gật đầu. “Liên từ lần trước bắt đầu, muội cũng đã phát hiện không đúng rồi. Hôm nay, muội thậm chí cũng chủ động hỏi rồi. Cái này nói rõ, muội đã bắt đầu hướng phương diện này nỗ lực.”

“Như vậy à!” Gãi gãi đầu, Nam Vân công chúa nói nhưng mặt vẫn là mê mang.

Này ngày ngọc bộ dáng thật đáng yêu. Nói lời trong lòng, nàng thật không muốn phá hư thiếu nữ hồn nhiên này. Nhưng là, vì suy nghĩ về sau cho nàng, mình không thể không như thế. Nếu không, trở mặt nhìn nàng luân lạc giống như Bích Vân công chúa, nàng nhất định sẽ tự trách cả đời!

Vội vàng cầm tay của nàng. “Tốt lắm, muội trước chờ suy nghĩ quá nhiều, tất cả thuận theo tự nhiên, đừng qua cưỡng cầu. Những ngày này, muội hãy cùng ở bên cạnh ta, xem ta làm như thế nào. Nếu như có chỗ không rõ, vậy thì để ở trong lòng, chờ sau khi trở về chúng ta bí mật trao đổi.”

“Nha.” Nam Vân công chúa ngoan ngoãn gật đầu.

Từ trong mắt của nàng nhìn thấu vài tia không vui, Hạ Mộng chỉ có thể vô lực im lặng. Bất kể nàng vui hay không, một bước cờ này, mình phải đi.

Đem ly trà nhét vào trong tay của nàng: “Tốt lắm, nói nhiều lời như thế, khát nước rồi? Trước uống ngụm nước, một hồi trở về nghỉ ngơi thật tốt. Những ngày này, ta liền để uội biết một chút về những nữ nhân ở bên trong hoàng cung đấu pháp là như thế nào. Đây chính là cực kỳ bí hiểm cũng là đấu pháp cực kỳ tinh tú, muội chỉ cần tham ngộ hiểu thấu những thứ này một chút, về sau, bất kể đến nơi nào, gặp lại người phía dưới nhắc lên sóng gió gì, muội cũng sẽ không ngạc nhiên.”

“Nha.”

Đầu óc đơn giản sớm đã bị Hạ Mộng làm cho hồ đồ, Nam Vân công chúa một chữ đều nói không ra, chỉ có thể ngoan ngoãn ôm cái ly uống trà.

“Vương phi, công chúa, Vương gia trở lại!”

Nói chuyện tạm thời chấm dứt, chợt thấy một tiểu nha hoàn từ bên ngoài chạy vào lớn tiếng nói.

“Vương gia!”

“Tứ ca!”

Nghe vậy, hai nữ nhân đều là vui mừng, liền vội vàng đứng lên nghênh đón.

“Tiểu bạch thỏ!”

Nhưng là, Hoàng Phủ Nam Ninh bước vào cửa, đầu tiên liền hướng tới Hạ Mộng, nâng tay của nàng: “Nàng không sao chứ? Tần quý phi có hay không gây khó khăn cho nàng? Còn có Thái Tử phi, nàng ta có hướng nàng nói những thứ gì? Không có bức bách nàng chứ?”

“Không có, không có, đều không có.” Liền vội vàng lắc đầu, Hạ Mộng mỉm cười nói, “Vương gia, người thì sao? Hôm nay đi ra ngoài liền hoàn hảo?”

“Ta có thể có cái gì nói, cũng chỉ là cùng mấy nam nhân trò chuyện, uống chút rượu, tiêu tan thời gian thôi.” Bĩu môi, rất tức giận hồi đáp.

“Tứ ca!”

Hai người vừa nói chuyện, Nam Vân công chúa bị ném một bên không chịu nổi.

Chân nhỏ dẫm một cái, nàng không vui quáт khế. “Huynh làm gì chỉ quan tâm Tứ tẩu, không quan tâm muội? Chẳng lẽ họ cũng sẽ không gây khó khăn uội sao? Muội là muội muội huynh nha!”

“Dĩ nhiên sẽ không, bọn họ là người gốc sao, họ gây khó khăn uội làm gì?” Liếc nhìn nàng một cái, Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh nhạt nói.

Nam Vân công chúa sững sốt, ngay sau đó hờn giận đến cắn răng: “Tứ ca, muội hận huynh!”

Liền xoay người, thở phà phò chạy mất.

“Vân nhi, Vân nhi.”

Hạ Mộng vừa muốn đuổi theo, lại bị Hoàng Phủ Nam Ninh lôi kéo lại. “Mặc kệ nàng ta đi, một hồi nàng sẽ bớt giận. Hiện tại, nàng và ta nói một chút, Tần quý phi tìm nàng nói những thứ gì? Còn có Thái Tử phi, bọn họ bước kế tiếp hành động là cái gì? Chúng ta còn phải làm ra cái an bài tương ứng gì?”

“Vươnggg.” Hạ Mộng nhượng mảy. Xem một chút phương hướng Nam Vân công chúa biến mất, nhìn lại một chút hấn, nàng cúi đầu, “Được rồi, chúng ta bây giờ trở về phòng đi nói.”

“Tốt.” Hoàng Phủ Nam Ninh liền vội vàng gật đầu.

Trước đối phó người này trước. Về phần Vân nhi.

Nhớ tới nha đầu kia mới vừa rồi bộ dáng tức giận, nàng bĩu môi. Hiện tại, nàng đoán chừng tức giận trong lòng của mình cũng phát lên đi! Ca ca nhà nàng là điển hình cưới nàng dâu liền quên mẹ đẻ cùng muội muội, hôm nay liền vì an nguy của nàng càng thêm cũng không để ý tới! Nhưng nàng nào biết, nhưng thật ra nhà ca ca nàng là bởi vì yên tâm để cho nàng đi theo bên cạnh mình, cho nên mới nói như thế?

Ừ, xem ra, thời điểm dạy dỗ nàng học được lừa gạt người ta, mình còn phải xen kẽ đem thuật thuật phu của mình cũng dạy cho nàng, đợi nàng chơi được lô hỏa thuần thanh rồi mình cũng mới có thể yên tâm để cho nàng gả đi ra ngoài được!

239. Chương 240: Thái Tử Đãi Khách

Từ hoàng cung trở lại không quá hai ngày, Hoàng Phủ Nam Ninh liền nhận được thiệp mời thái tử đưa tới, bảo là muốn vì bọn họ thiết yến làm tiệc tiễn đưa. Cái này ý tứ ẩn hàm rất là rõ ràng —— đã đem các người lợi dụng xong, các người cũng nên dọn dẹp về nước nhanh một chút.

Hạ Mộng cùng Hoàng Phủ Nam Ninh liền nghe lời thu thập đồ đạc, chờ tới ngày ghi trên thiệp mang theo Nam Vân công chúa đi tới phủ thái tử. Chỉ chờ vừa qua đêm nay, ngày thứ hai liền ngồi lên xe ngựa đi về nhà.

“Minh vương gia, ngài đã tới! Nhanh lên một chút đi vào, tất cả mọi người đang chờ các người!”

Vừa vào cửa chính, vợ chồng thái tử liền ra đón. Thái Tử điện hạ dĩ thường nhiệt tình đi tới trước mặt Hoàng Phủ Nam Ninh, Thái Tử phi cũng nâng tay Hạ Mộng: “Minh vương phi, hai ngày nay trôi qua như thế nào? Thật không nghĩ tới, các người sẽ về nước nhanh như thế, ta cảm thấy còn chưa được tán gẫu đủ với người!”

Hạ Mộng tủm tỉm đối mặt: “Vậy thì tối nay hàn huyên nhiều một chút đi!”

“Tốt!” Thái Tử phi liền vội vàng gật đầu.

Nói xong liền đi tới cửa đại sảnh được thắp đèn sáng rực, liền nhìn thấy bên ngoài đã có khá nhiều nam tử trẻ tuổi mặc cẩm y hoa phục đứng đợi. Nhìn kỹ một chút, liền phát hiện bọn họ đều là hoàng tử đại biểu của mấy quốc gia lân cận, thực lực của mấy nước này đều không kém nhau mấy, mấy ngày nay cũng cùng Thái Tử điện hạ lui tới tương đối thường xuyên.

Nhìn thấy những người này, Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Hạ Mộng đều là cười một tiếng —— thái tử này thật đúng là thông minh. Đánh tiệc tiền đưa là lấy cớ, để cho đoàn người bọn họ cùng tụ tập chung một chỗ, chính là không tiếng động báo ọi người biết: quan hệ của hắn và bọn họ cũng không tệ! Cứ như vậy, khiến trong lòng mỗi người cũng cảm thấy kính nể, không khỏi thay đổi cách nhìn đối với vị Thái Tử điện hạ này.

Trải qua mấy ngày tiếp xúc với nhau, mọi người đều không xa lạ với nhau, liền làm lễ ra mắt lẫn nhau, Thái Tử điện hạ cất cao giọng nói: “Nếu mọi người đã đến đây đủ, chúng ta liền bắt đầu! Ta đặc biệt sai người đi mời đoàn vũ nữ ca múa tốt nhất ở Đô thành, bảo đảm sẽ để ọi người tối nay cao hứng mà về!”

“Vậy cũng tốt!” Những người khác nghe vậy, ánh mắt sáng rực rồi rít nói.

Thái Tử điện hạ càng thêm đắc ý, liền mời bọn hắn vào bên trong sảnh ngồi xuống.

Đều là người quen, cũng không cần bận tâm quá nhiều. Thái Tử điện hạ cùng Thái Tử phi hai người ngồi ở thượng vị, Hoàng Phủ Nam Ninh được an bài ở vị trí thứ nhất bên tay trái, Hạ Mộng thì ngồi ở bên cạnh hắn. Xuống chút nữa, chính là những hoàng tử của các quốc gia khác, mọi người ngồi xuống liền náo nhiệt hẳn lên.

Rất nhanh, rượu và thức ăn được đem đi lên, vũ nữ ca múa rồi rít tiến ra biểu diễn, kéo đàn ca hát, dùng thân thể mềm mại cùng với âm thanh kiều mỵ liền được các nam nhân ủng hộ.

Đang lúc rượu qua ba tuần, tất cả mọi người đều bị rượu làm nóng người, không khí hiện trường cũng từ từ hướng ** thời điểm, chợt một gã sai vặt vội vàng vàng từ bên ngoài chạy vào ——

“Thái tử, thái tử! Hoàng thượng, hoàng thượng tới!”

Cái gì?!

Nghe vậy, tất cả mọi người đều cả kinh.

“Ở nơi nào?” Thái Tử điện hạ vội vàng đứng dậy hỏi.

“Đang ở bên ngoài cách đây không xa, sẽ lập tức tới cửa rồi!”

“Nhanh lên một chút bãi giá, nghênh đón!”

“Dạ!”

Một phòng náo nhiệt vì vậy liền thôi, mọi người liên tục sửa sang quần áo, rời khỏi vị trí của mình hướng ra bên ngoài nghênh đón. Nhưng còn chưa đi tới cửa, đã nhìn thấy Minh Hoàng một thân long bào đập vào mi mắt.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng!”

“Tham kiến hoàng thượng!”

Đoàn người vội vàng quỳ xuống đất hành lễ.

“Đều đứng lên đi!” Lão hoàng đế khoát khoát tay.

“Tạ phụ hoàng (hoàng thượng)!”

Mọi người đứng dậy liền phát hiện ra, ở bên cạnh lão hoàng đế là Tần quý phi với một thân trang phục rực rỡ!

Tối nay gặp lại nàng, Hạ Mộng phát hiện gương mặt của nàng sớm không còn vẻ tái nhợt của ngày đó, trên mặt xinh đẹp được trang điểm tinh tế, đem ngũ quan xinh xắn của nàng tôn lên một cách xinh đẹp lạ thường; một đầu tóc đen được búi lên, phía trên điểm không ít kim ngân, trâm cài nhẹ nhàng lắc lư, đẹp không sao tả xiết; trên người mặc một bộ trang phục mới tinh càng thêm điểm lệ, làn da trắng nõn cùng với màu sắc trang phục ở trên người nàng lại càng tăng thêm vẻ quyến rũ, phía trên thêu hoa càng thêm tinh xảo xinh đẹp làm cho người ta hoa cả mắt; kết hợp với khuôn mặt nhu hòa mỉm cười của nàng, liền để cho người nhìn thấy một cái tâm liền say. Nhìn theo bộ dáng đi về phía trước của nàng, liền cảm thấy nam nhân cả phòng hai mắt đều tỏa sáng!

Yêu tinh nha!

Vừa thấy như thế, trong lòng Hạ Mộng không khỏi thở dài.

Nữ nhân này chỉ vì hôm nay nhưng lại làm lỗ vốn rồi.

“Thái Tử, Thái Tử phi, Bồn cung nghe nói hôm nay các người ở chỗ này làm yến tiệc tiễn đưa, đều là người trẻ tuổi, hẳn định náo nhiệt. Hai ngày nay Bồn cung trong lòng đang cực kỳ buồn bực, muốn ra ngoài giải sầu, liền nói với hoàng thượng tới đây, chính là muốn xem náo nhiệt, cũng sẽ không quấy rầy các người chứ?” Khi phát hiện sự chú ý của mọi người đều đặt ở trên người mình, Tần quý phi liền cười dịu dàng nói.

“Sẽ không, dĩ nhiên sẽ không!” Thái Tử điện hạ liền vội vàng lắc đầu, Tần quý phi cùng Hạ Mộng lại không có bỏ qua tia tức giận lóe ra trong mắt hắn.

Chỉ là, Tần quý phi tự nhiên làm bộ không nhìn thấy, liền vội vàng ôm cánh tay lão hoàng đế: “Hoàng thượng người nghe rồi chứ, người ta quả nhiên là hoan nghênh của chúng ta! Chúng ta mau vào đi thôi!”

“Tốt.”

Sớm bị giọng nói nũng nịu mềm mại của nàng dụ dỗ làm cho đầu óc choáng váng, lão hoàng đế lập tức nghe lời gật đầu.

Sau khi trở lại đại sảnh, dĩ nhiên là thân phận tôn quý của hai vị này liền chiếm cứ vị trí vốn là của phu thê thái tử, Thái Tử điện hạ mang theo Thái Tử phi ngồi vào vị trí đối diện Hoàng Phủ Nam Ninh và Hạ Mộng.

Vốn là không khí vui mừng náo nhiệt liền bị cắt đứt, bởi vì hai vị quyền cao chức trọng xuất hiện, thêm lúc trước trong hoàng cung xảy ra sự kiện kia, mọi người cũng không có tâm tình càn rỡ chơi đùa, đành hoàng hoàng ngồi ở chỗ của mình.

“Ai nha, đây là thế nào? Không phải nói người trẻ tuổi các người tụ chung một chỗ náo nhiệt sao? Trước như thế nào, hiện tại liền tiếp tục như thế! Không cần lo tới chúng ta, chúng ta chỉ là tới tham gia náo nhiệt mà thôi.” Thấy thế, Tần quý phi vội vàng nói.

Thái Tử điện hạ vội vàng lên tiếng. “Đúng vậy, mọi người không nên quá gò bó, làm như thế làm sao mà ăn uống được. Người tới, tiếp tục ca múa!”

“Vâng”

Ca múa lại nổi lên âm thanh vui mừng dễ nghe, các vũ nữ liền khởi động thân thể.

Nhưng mặc kệ bọn hắn cố gắng thế nào, không khí của hiện trường cũng không thể nào náo nhiệt lên, tất cả mọi người không tự chủ kiêng kỵ hai người ở phía trên.

“Ai!”

Chợt, phía trên truyền đến một tiếng thở thật dài.

“Yêu phi, thế nào?” Lão hoàng đế mặt âm thầm vội vàng hỏi. Kể từ khi đôi nam nữ bị giáng chức, Tần quý phi liền bị bệnh một khoảng thời gian thật dài. Mỹ nhân thương tâm, vừa thấy đã thương, lại xét thấy tình

cảm nhiều năm như vậy, lão hoàng đế tất nhiên đau lòng, không thể không mềm giọng an ủi. Khó có được hôm nay, tâm tình nàng mới tốt lên một chút, muốn đi ra ngoài, thật không nghĩ đến, mới ngồi xuống không bao lâu, nàng lại chứng nào tật nấy rồi! Đây dĩ nhiên làm cho lòng hần đau đến ngồi cũng không vững nữa.

“Ha ha, hoàng thượng, ngài đừng lo lắng, nô tì không phải là bởi vì tâm tình không tốt mà thờ dài, mà cảm thấy những thứ ca múa này biểu hiện thật sự là quá kém! Khó trách các vị đang ngồi ở đây đều không lên tinh thần!” Vợ vàng nặn ra một nụ cười, Tần quý phi nhỏ giọng nói.

Thái Tử điện hạ nghe nói, vợ vàng đứng dậy: “Dạ, nhi thần biết, nhi thần hiện tại liền cho đổi một nhóm người khác đi lên.”

“Người không phải đã nói là mời đoàn kịch ca múa tốt nhất ở Đô thành rồi sao? Đổi lại một nhóm khác, thì có thể sao?” Liếc hẩn một cái, Tần quý phi lãnh đạm nói.

Thái Tử điện hạ sửng sốt. “Này, Tần quý phi, ý của ngài là. . . .”

“Bằng không, hoàng thượng, ngài để nô tì đi xuống múa một khúc đi!” Nhu nhu cười, Tần quý phi cầm tay lão hoàng đế

Lão hoàng đế ngẩn ra, ngay sau đó lắc đầu. “Như vậy sao được! Nàng đường đường là một Quý Phi ——”

“Hoàng thượng ~”

Kéo dài âm thanh, thân thể mềm mại của Tần quý phi hướng trên người của hần cọ cọ: “Ngài để cho nô tì đi đi! Nô tì cũng đã rất lâu không có khiêu vũ rồi, ngài cũng biết nô tì rất thích khiêu vũ, ngài cũng không thích xem nô tì múa sao? Hoàng thượng, hoàng thượng ~”

Ah

~Mỹ nhân trong ngực, mỹ nhân như tơ, hơn nữa còn dùng ngữ điệu so mật đường còn ngọt ngào hơn, một tiếng một tiếng kêu hẩn. Đừng nói lão hoàng đế, tại hiện trường những người khác tâm tình cũng đều bất giác nhộn nhạo đi lên.

Cái này chỉ giới hạn với các nam nhân. Giống nhau thân đều là nữ nhân, Thái Tử phi lập tức nhướng mày, Nam Vân công chúa lặng lẽ kéo kéo cánh tay Hạ Mộng.

“Thế nào?” Hạ Mộng vợ vàng quay đầu lại hỏi.

“Tứ tẩu, Tần quý phi vị này bản lãnh làm nũng so với người còn mạnh hơn đó!”

Ha ha! Hạ Mộng gật đầu. “Cái đó cũng đúng. Thân là nữ nhân, nếu muốn làm cho nam nhân đáp ứng muội, vậy nhất định phải làm nũng, hơn nữa còn phải càng kiều diễm càng tự nhiên càng tốt, Tần quý phi vị này chính là ví dụ rất tốt, muội tốt nhất học một ít đi!”

“Ừ.” Nam Vân công chúa vợ vàng ngoan ngoãn gật đầu.

Nhìn lại thượng vị, Tần quý phi không nhịn được một tiếng lại một tiếng “hoàng thượng hoàng thượng” kêu lên, lão hoàng đế gơ hai tay lên đầu hàng: “Hảo hảo hảo, tùy nàng, tất cả đều tùy nàng!”

“Hoàng thượng ngài thật tốt!”

Lấy được sự chấp thuận, Tần quý phi không kìm được vui mừng, vợ vàng nũng nịu nói ra câu này.

Lão hoàng đế chân đều đã sớm mềm nhũn, cả người đều muốn bay lên.

Tần quý phi liền đứng dậy, liền cất bước đi tới hạ đường. Đoàn ca múa vợ vàng lui ra.

“Ta nhảy cái gì tốt đây? Nếu không, liền nhảy bốn mùa cảnh xuân mà hoàng thượng ngài thích nhất được chứ!”

“Tùy nàng.” Lão hoàng đế gật đầu nói.

“Vậy thì bốn mùa cảnh xuân hảo hảo rồi!” Tần quý phi liền gật đầu, nhìn một chút nhạc công bên cạnh, trưởng nhóm nhạc công cũng vung tay lên, âm điệu của bài bốn mùa cảnh xuân lập tức xuất hiện.

Tần quý phi bên này, lúc tiếng nhạc vang lên, ống tay áo nàng liền cử động theo tiếng nhạc, thân thể mềm mại xoay tròn, tay chân ưu nhã khép mở, huy động trong tay phi bạch, làm ra các loại tư thế uyển chuyển.

Không thể không nói, Tần quý phi vị này thật đúng là có không ít bản lĩnh. Xác định hiện tại, trước mặt nhiều người như vậy, nàng hoàn toàn buông xuống tự ái kiêu ngạo Quý Phi, cùng âm nhạc nhịp nhàng linh hoạt vũ động thân thể. Mỗi một lần nâng tay, từng cái quay người, đều cùng âm nhạc phối hợp đúng lúc, lại so với đoàn ca múa trước kia biểu hiện còn hảo hảo hơn. Hơn nữa, cùng với vũ điệu, hai mắt của nàng cũng không nhìn khắp bốn phía, nụ cười trong mắt thản nhiên làm cho người mê say. Mặt mày lưu chuyển, giơ tay nhắc chân đều không tự nhiên làm bộ phong tình vạn chủng. Hơn nữa, nhiều lần, ánh mắt của nàng không biết là cố ý hay là vô ý, nhàn nhạt quét về phía Thái Tử điện hạ, liền rơi vào trên người của hắn, dừng lại nhìn một hồi. Chú ý tới ánh mắt của nàng, Thái Tử điện hạ cũng là lạnh lẽo, hai người hai mắt nhìn nhau, quán quýt. Chợt, Tần quý phi khoe miệng cong lên, đối với hắn thản nhiên cười, hắn càng thêm sững sờ, vừa muốn nói gì, không nghĩ tới nàng cũng đã đem ánh mắt chuyển sang nơi khác, tiếp tục vũ động ống tay áo, đưa tình lưu tình.

Ống tay áo bay tán loạn, hoa thơm lộn xộn rơi, xa hoa, đẹp không sao tả xiết. Dư âm lượn lờ, ở đây đàn trong suốt âm thanh vang lên càng lúc càng xa. Tần quý phi động tác cũng theo đó càng ngày càng chậm, cho đến bất động.

“Hoàng thượng, nô tì nhảy được có được hay không?”

Chờ tiếng nhạc hoàn toàn dừng lại, Tần quý phi liền khẽ mỉm cười, một đôi mắt thu thủy sáng lại liếc nhìn một vòng, cuối cùng dừng lại trên người của lão hoàng đế.

“Tốt!”

Lão hoàng đế liền vội vàng gật đầu. “Nàng chính là múa thật tốt giống như năm đó!”

Những người khác cũng như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng vỗ tay bảo hay, khen không ngừng.

Tần quý phi càng thêm đắc ý, liền nâng váy đi trở về bên cạnh lão hoàng đế, từ từ ngồi xuống, thân thể mềm mại khẽ dựa trên người hắn: “Hoàng thượng ~ mới vừa rồi thật là mệt chết nô tì!”

So với vũ điệu trước kia còn mềm mại hơn, cùng với gương mặt còn phớt đỏ ửng bởi vì múa của nàng, càng hiện ra mấy phần then thùng của thiếu nữ, cùng với nàng chung đụng nhiều năm nhưng lão hoàng đế cũng không nhìn được tâm tụy thần mê vì nàng lần nữa.

“Ái phi đã mệt rồi? Vậy có muốn hay không chúng ta hồi cung nghỉ ngơi?”

“Không cần!” Tần quý phi liền vội vàng lắc đầu, “Chúng ta vừa mới tới nơi này, mới ngồi không lâu lắm, làm sao lại có thể vội vàng vàng đi chứ? Giống như là chúng ta cố ý tới phá hư yến tiệc của bọn hắn.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Không bằng, cho bọn họ dọn dẹp một gian phòng, để cho nô tì nghỉ một lát. Nô tì cũng chỉ là hơi mệt, tỉnh dưỡng một hồi liền tốt lên. Nô tì còn muốn trở lại, nghe mọi người trò chuyện, cùng mọi người uống rượu!”

Nghe xong lời này, Thái Tử điện hạ càng thêm vội vàng đứng dậy tới đây: “Đã như vậy, vậy hãy để cho Thái Tử phi dẫn Tần quý phi đi phòng khách nghỉ ngơi một chút đi!”

“Vậy coi như làm phiền Thái Tử phi!” Tần quý phi vội vàng liền nói.

“Vậy cũng tốt!” Nếu nàng đã nói như vậy, lão hoàng đế liền gật đầu, “Thái Tử phi, hảo hảo chiếu cố Quý Phi.”

“Dạ, nhi thần biết.” Thái Tử phi cũng liền vội vàng gật đầu, thản nhiên đi tới bên cạnh Tần quý phi, “Tần quý phi, mời ngài đi theo ta đi!”

“Ừ.”

Tần quý phi gật đầu, nâng tay lên trên tay cung nữ bên cạnh, ung dung tiêu sái ra khỏi đại sảnh.

Một đường đi ra ngoài, tại chỗ còn rất nhiều nam nhân không nhìn được đưa mắt nhìn nàng đi xa. Cho đến khi mọi người đã đi xa, còn không chịu thu hồi ánh mắt.

“Khụ khụ!”

Cuối cùng, Thái Tử điện hạ nặng nề ho khan mấy tiếng, gơ chén lên: “Phụ hoàng, nhi thần mời ngài một ly, chúc ngài phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn!”

“Hảo hảo hảo.” Lão hoàng đế liền vội vàng gật đầu, gơ chén lên liền uống một hơi cạn sạch.

Rồi sau đó, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng đứng dậy: “Hoàng thượng, lần trước quấy nhiễu thọ yến của ngài, tiểu vương cực kỳ áy náy. Hiện tại, tiểu vương cũng mời ngài một ly rượu, cung chúc ngài sống lâu trăm tuổi, con cháu đầy đàn!”

“Đa tạ Minh vương gia, đa tạ Minh vương gia.” Thiếu sót ở thọ yến, tại nơi này lấy được điểm nhỏ đền bù, lão hoàng đế kích động không thôi, vội vàng cùng Hoàng Phủ Nam Ninh đối ẩm.

Có hai người kia dẫn đầu, những người khác tự nhiên không cam lòng rơi ở phía sau, liền cũng rời rít đứng dậy, thay phiên vì lão hoàng đế mời rượu. Một vòng xuống, cũng qua thời gian ăn một bữa cơm.

Nhìn lại ca múa một chút, trò chuyện lẫn nhau, thời gian trôi qua rất nhanh.

“Chuyện gì xảy ra? Ái phi không phải nói chỉ là đi nằm sao? Vì sao còn chưa trở lại?” Nhượng mảy, lão hoàng đế đột nhiên nói ra câu này.

Thái Tử điện hạ hiểu ý, lập tức đứng lên. “Như vậy, nhi thần ——”

“Thái Tử phi, ta tựa hồ uống hơi nhiều, người có thể theo ta đi ra ngoài dạo một chút không?” Vội vàng kéo kéo ống tay áo của Thái Tử phi, Hạ Mộng tại lúc này hỏi.

Thái Tử điện hạ sững sốt, lập tức sửa lời nói: “Đã như vậy, nhi thần liền đi xem một chút, mời Tần quý phi đến đây!”

“Ừ. Nếu như nàng còn chưa có nghỉ ngơi đủ, vậy hãy để cho nàng tiếp tục nghỉ ngơi tốt đi.” Lão hoàng đế trầm giọng nói.

Thái Tử điện hạ ánh mắt tối sầm lại, lập tức cúi đầu: “Dạ, nhi thần biết.” Liền lui thân đi ra ngoài.

Thái Tử phi cũng đứng dậy. “Minh vương phi, người đi theo ta đi!”

“Tốt.” Hạ Mộng khéo léo gật đầu, thuận tay kéo Nam Vân công chúa, “Vân nhi, chúng ta cùng đi chứ!”

Nam Vân công chúa không rõ chân tướng, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đi theo nàng đi nha.

= ta là có đại sự xảy ra đường ranh giới =

Đi ra yến khách phòng khách riêng, Hạ Mộng đi ra gặp đến Thái Tử phi, không nhịn được đối với nàng cười một tiếng: “Phủ thái tử thật đúng là to lớn, tráng lệ, chỉ so với hoàng cung kém một chút. Người có thể dẫn chúng ta đi chung quanh một chút không? Trên tiệc rượu quá ồn rồi, đầu của ta cũng bất tỉnh rồi.”

“Tốt!”

Thái Tử phi liền vội vàng gật đầu, cũng đưa tay xoa bóp huyệt thái dương: “Đừng nói người bị nhao bất tỉnh, đầu của ta cũng giống vậy. Đó là nơi nam nhân tụ hội, nữ nhân chúng ta cũng ít dính vào thì tốt hơn.”

“Ừ.” Hạ Mộng gật đầu, “Để cho nam nhân bọn họ bàn luận với nhau đi! Chúng ta ở bên ngoài đi một chút, trò chuyện, có thể so với nơi đó thanh tịnh hơn. Ít đi chúng ta, đối với bọn họ cũng không có trở ngại gì, chỉ sợ bọn họ càng thả lỏng nói lung tung!”

“Đúng là như vậy” Thái Tử phi vội vàng cười, chủ động nâng tay của Hạ Mộng, “Đã như vậy, chúng ta liền đi dạo chung quanh một chút đi!”

“Ừ.” Hạ Mộng đáp lời, lại nâng mặt lên, “Nếu không, người dẫn ta đi thăm một chút phòng ốc ở nơi này của các người đi! Kể từ khi tới nơi này, ta đều không có ra khỏi cửa, cả ngày lẫn đêm ở trong dịch quán ngáy ngô, trong lúc rảnh rỗi chỉ đi lòng vòng, phát hiện cấu tạo phòng ốc ở đây cùng Phượng Tường vương triều không giống nhau, ngay cả bài biện trong phòng cũng không giống nhau, ta thấy mọi thứ đều mới lạ. Chỉ tiếc, trong dịch quán chỉ có mấy gian phòng, ta nhìn đến chán, phủ thái tử các người có nhiều phòng ốc như vậy, người để cho ta tham quan một chút, có được hay không?”

“Minh vương phi người đối với cấu tạo phòng ốc cảm thấy hứng thú sao?” Nghe vậy, phủ thái tử hơi sững sờ.

Hạ Mộng xấu hổ cười một tiếng. “Đúng vậy! Cũng không biết là cái tật xấu gì, ta từ nhỏ liền thích ở trong phòng nhìn tán loạn, nhìn phòng ốc nhà nào tốt, nhà nào không, ngay cả cha mẹ ta cũng không biết tại sao ta có thể có loại tật xấu này.”

“Ha ha, có chuyện yêu thích cũng tốt, so với cả ngày lẫn đêm ở trong hậu viện tranh tới đầu lui.” Thái Tử phi mỉm cười, liền cầm tay của nàng, “Đã như vậy, chúng ta đi dạo một chút đi! Không bằng, trước hết dẫn người đi xem thư phòng của thái tử một chút đi!”

“Không cần!” Nghe xong lời này, Hạ Mộng vội vàng lắc đầu.

“Hả?” Thái Tử phi không hiểu nhìn nàng.

Hạ Mộng mỉm cười. “Thái Tử phi, chẳng lẽ người không biết, cho người ta xem đồ, phải đưa từ thứ dở nhất đến thứ tốt nhất, như vậy mới có thể làm cho người ta càng nhìn càng thấy đẹp. Nếu không, vừa bắt đầu liền để cho ta thấy được nơi đẹp nhất của các người, sau đó mới nhìn thấy những thứ hạ đẳng thì ta đây liền không có hứng thú rồi.”

“Cũng đúng, thì ra người đối với phương diện này nghiên cứu nhiều như thế.” Thái Tử phi liền vội vàng gật đầu, “Vây trước hết ta dẫn người đi phòng khách bên kia xem một chút đi!”

“Tốt!” Hạ Mộng liên tục không ngừng gật đầu. “Nhưng là. . . .” Lập tức lại chần chờ hạ xuống, “Không phải mới vừa Tần quý phi nói ở bên kia nghỉ ngơi sao? Chúng ta cứ đi qua như vậy, nếu quấy rầy nàng thì không phải là chuyện tốt đẹp gì?”

“Không có việc gì, thái tử không phải đã đi mời nàng sao? Thời gian lâu như vậy, nàng cũng nên đi mới đúng. Coi như không đi, chúng ta đều là nữ quyến, gặp được cũng không ngại. Đi thôi!” Lơ dẽ lắc đầu, Thái Tử phi liền kéo nàng đi.

“Được rồi!”

Thịnh tình khó chối, Hạ Mộng cũng không cự tuyệt.

Chỉ là, khi Thái Tử phi xoay người, trên khóe miệng của Hạ Mộng lại hiện lên một tia đắc ý.

Tựa hồ, tình huống rất không thích hợp.

Thời điểm hai người hướng phòng khách bên kia đi qua, bọn họ liền ngấm nghe trộm được tiếng cười của nữ nhân. Tiếng cười không chỉ hết sức lễu lỉnh mà còn hết sức phóng đãng, hơn nữa, cái âm thanh này còn có mấy phần quen tai.

“Chuyện gì xảy ra?”

Nghe được âm thanh, Thái Tử phi lập tức trầm mặt. “Ban ngày ban mặt, người nào dám quấy rối ở nơi này?”

“Nô tỳ không biết, nô tỳ liền đi xem một chút ——”

“Thôi! Tự chúng ta đi! Cho ta thấy được, ta liền để cho bọn họ đẹp mặt!” Giận tái mặt, Thái Tử phi buông tay ra, “Minh vương phi, các người ở chỗ này đợi một chút, ta đi trước xử lý một chút chuyện nhà.”

“Tốt, người đi làm chuyện của người đi!” Hạ Mộng ôn thuận mà nói.

Thái Tử phi liền buông tay ra, lững thững hướng bên kia chạy đi. Chỉ là, càng đến gần, sắc mặt của nàng càng khó coi. Bởi vì, ở phương hướng âm thanh truyền tới, nàng cứ nhiên gặp được gã sai vặt cận thân của Thái Tử điện hạ! Gã sai vặt này đang canh giữ ở cửa, khuôn mặt đỏ bừng, thân thể cũng không cầm được khẽ run.

“Trà Độc?”

Trong lòng run lên bần bật, Thái Tử phi trầm giọng kêu lên.

“Rất rất rất. Thái Tử phi?” Lập tức ngẩng đầu, phát hiện bóng dáng của nàng, gã sai vặt lập tức run lợi hại hơn.

Vừa thấy như thế, một loại dự cảm xấu ập vào lòng. “Người ở nơi này làm gì?”

“Nô tài. Nô tài.”

“Ha ha ha, người đừng như vậy. Nhẹ một chút. Chậm một chút. Ha ha ha.”

Càng đến gần, tiếng thở gấp cùng với giọng nói phóng đảng của nữ nhân càng truyền rõ ràng vào trong tai, càng làm cho lòng của nàng trầm xuống.

Hiện nay, nếu như còn nghe không ra cái âm thanh kia thuộc về người nào, nàng liền uống phí làm Thái Tử phi nhiều năm như vậy!

“Thái tử ở bên trong?” Mặt xinh đẹp cơ hồ vặn vẹo biến hình, Thái Tử phi giảm thấp giọng nói xuống hỏi.

Gã sai vặt sớm xụi lơ trên mặt đất. “Phải Vâng”

“Hắn. Nàng. Bọn họ.”

“Thái Tử phi, Thái Tử điện hạ hắn.”

“Thôi!” Quay đầu ra, Thái Tử phi dùng sức nắm chặt quả đấm, lại không nhin được tiến lên vài bước, lặng lẽ xuyên thấu qua khe cửa nhìn vào.

“Nha!”

Nhưng là, khi rón rén đến gần cánh cửa, sau lưng lập tức bị người dùng lực đẩy! Cửa phòng liền bị đẩy ra.

“Này!” “Chuyện gì xảy ra? Người nào?”

Trên giường hai người đang quần quít lập tức dừng động tác lại, song song nhìn về phía bên này.

Thái Tử phi trong khoảnh khắc liền hóa đá.

“A ——”

Sau đó, thét lên một tiếng, vang dội cả bầu trời, cũng đem nhiều người hấp dẫn tới đây.

240. Chương 241

241. Chương 242

242. Chương 243

243. Chương 244

“Phụ hoàng!”

Vợ chồng Thái Tử không thể tin nhỏ giọng hô lên, lão hoàng đế làm gì còn lòng dạ nào quan tâm, chỉ để ý mỹ nhân đang ôm trong ngực, nhẹ giọng dụ dỗ đi ra ngoài.

Lưu lại hai người đang quỳ gối, cùng với những người xem vây quanh. Tình cảnh này biết bao nhiêu thê lương.

“Thái Tử phi, hoàng thượng đã đi rồi, các người cũng đứng lên đi!” Cuối cùng, Hạ Mộng chủ động tiến lên đỡ dậy Thái Tử phi.

Nhưng Thái Tử phi đem nàng hất ra, ngẩng đầu quát khê: “Là người!”

Hạ Mộng nhìn nàng với ánh mắt vô tội. “Thái Tử phi, người là ý gì?”

“Là người! Người cùng Tần quý phi cầu kết với nhau, cố ý thiết kế hãm hại chúng ta!” Cấn chặt hàm răng, Thái Tử phi đột nhiên đứng lên, từng bước từng bước hướng Hạ Mộng tiến tới gần, “Cái gì là tham gia náo nhiệt, cái gì là uống nhiều quá, cái gì là đối với phủ thái tử chúng ta cảm thấy hứng thú, tất cả đều là lấy cớ! Các người đều đã âm mưu hạ sáo, từng bước từng bước, đem chúng ta đem thả sáo vào lồng!”

“Ta thật không có làm! Thái Tử phi, người nói cái gì vậy? Ta nghe không hiểu?”

“Ha ha, người nghe không hiểu? Chỉ sợ là người nghe hiểu quá đi đấy chứ! Minh vương phi, người tại sao lại làm như vậy? Chẳng lẽ chúng ta đối với người không tốt sao? Không phải trước đây người cùng chúng ta hợp tác rất tốt sao? Nhưng vì cái gì, người lại phản bội chúng ta, tiếp tay cho nàng ta? Người đã hại chết chúng ta người có biết hay không? Cùng nữ nhân này hợp tác, người có thể được cái gì? Tại sao người muốn đối với chúng ta như vậy? Tại sao, tại sao?”

“A, Vương gia, thật là đáng sợ!”

Mắt thấy Thái Tử phi càng nói càng tức giận, càng gọi càng cuồng loạn, Hạ Mộng thân thể run lên, vội vàng cũng chui vào lồng ngực Hoàng Phủ Nam Ninh.

Thái Tử phi thấy vậy, trong mắt hai đóa diễm sơn phun hỏa tức giận bốc cháy lên. “Ha ha, tiểu tiện nhân, người còn muốn chạy trốn? Chạy trốn tới đi đâu? Ta cho người biết, người dám đẩy ta vào hố lửa, ta muốn cùng người đồng quy vu tận! Ta muốn cùng người đồng quy vu tận!”

Nói xong, liền đánh tới.

“Vương gia cứu mạng!” Hạ Mộng vội vàng kêu to, ôm chặt lấy Hoàng Phủ Nam Ninh.

Hoàng Phủ Nam Ninh liền ôm lên nàng, nghiêng người tránh, khiến Thái Tử phi đánh hụt.

Thái Tử phi lão đảo, thiếu chút nữa té ngã xuống đất. Vừa quay đầu lại, mắt thấy Hạ Mộng vẫn như cũ hoàn hảo không tổn hao gì, mắt nàng ta đỏ lên vì tức. Không nói không rằng, đánh tới lần nữa.

“Cút!”

Nhưng là, không đợi nàng đến gần, Hoàng Phủ Nam Ninh liền trực tiếp một cước đá ra ngoài.

“A!”

Liền nghe một tiếng thê thảm hô to, Thái Tử phi bay lên, sau đó nặng nề rơi xuống đất.

“Dám đối với ái phi của Bồn vương động thủ? Người cho rằng Bồn vương là người chết ở đây sao?” Khẽ quát một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh nắm tay Hạ Mộng, nói: “Ái phi, chúng ta đi!”

“Ân, Vương gia, chúng ta cứ như vậy đi sao?” Trong lòng cả kinh, Hạ Mộng nhìn về phía sau không thôi.

“Còn không đi, nàng tính toán muốn làm gì nữa? Định cùng phu thê bọn họ đại đánh một chầu sao?”

Cũng không phải á! Chỉ là, định lưu lại, xem một chút náo nhiệt, vậy cũng không tệ. Lúc trước, hai người này dương dương tự đắc, qua trong giây lát liền trở nên thảm hại như vậy, làm người ta không nhịn được lắc đầu mà thở dài một tiếng: việc đời khó đoán. Nhưng là, sao tâm tình nàng lại tốt lên thế này?

“Tốt lắm, đi thôi! Thời gian không sớm nữa, chúng ta cũng nên trở về thu dọn đồ đạc rồi!” Hoàng Phủ Nam Ninh lôi nàng liền hướng đại môn đi tới.

“Tứ ca, Tứ tẩu, các người chờ ta một chút! Chớ mỗi lần đều đem một mình ta lưu lại chứ!”

Theo sau bọn hắn, Nam Vân công chúa lớn tiếng kêu lên, cũng liền vội vàng đuổi theo.

244. Chương 245

“Ha ha ha!”

Trở lại dịch quán, đem tất cả phiền não quẳng ra sau đầu, hồi tưởng lại tình hình lúc đó, Hạ Mộng không nhịn được cười lớn.

Hoàng Phủ Nam Ninh mặt đắc ý: “Đôi phu thê này, lần này ném phải trái đàng rồi!”

“Đúng vậy! Vương gia, lần này, bọn họ hoàn toàn không thể lật người được rồi!” Vội vàng gật đầu, Hạ Mộng dang hai tay ôm lấy hắn, “Ta thật là cao hứng!”

“Ta cũng vậy.” Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu.

Đồng thời, hai người cũng thở dài một hơi ———— rốt cuộc cục tức nén trong lòng bọn họ đã hoàn toàn xua đi được. Lần này bọn họ có thể sẵn khoái hướng Thịnh Vương phủ về nhà rồi!

Ôm cũng ôm xong, vui mừng cũng đủ rồi, hai người buông tay ra, Hạ Mộng phát hiện Nam Vân công chúa còn ngây ngốc đứng ở nơi đó.

“Vân nhi, muội làm sao vậy?” Vội vàng đẩy đẩy nàng, Hạ Mộng nhỏ giọng kêu lên.

Nam Vân công chúa chậm rãi hồi hồn, mở đôi mắt to chớp mắt. “Tứ tẩu, muội cuối cùng cảm thấy, chuyện đêm nay, là một giấc mộng, muội bây giờ còn cảm thấy không chân thật!”

“Đúng vậy, chuyện xảy ra được quá nhiều cũng quá nhanh chóng, lại quá kịch liệt, quả thật là giống mộng hơn là thật.” Hạ Mộng mỉm cười, “Như vậy, muội rút ra được bài học gì từ những chuyện này chưa?”

“Rất nhiều!” Ánh mắt Nam vân công chúa lập tức lại sáng lên, “Vị kia Tần quý phi, nàng thật đúng là lợi hại! Xem như hôm nay muội chân chính thấy được!”

“Ha ha, lúc này mới cũng chỉ là một chút bản lĩnh của nàng ta thôi, muội phải có cơ hội cùng nàng ta tiếp xúc nhiều, bản lĩnh của nàng nhất định sẽ đem muội dọa cho chết tươi đấy!” Hạ Mộng cười, rung rung đầu.

“Vậy sao?” Nam vân công chúa bày ra vẻ mặt không thể tin được. “Chỉ là, Tứ tẩu, tẩu nói, sau chuyện này, muội còn có cơ hội cùng nàng ta tiếp xúc sao?”

“Có chứ!” Hạ Mộng cười gật đầu, “Hiện nay, trừ bỏ được phu thê thái tử nên địa vị của nàng càng vững chắc. Chỉ cần chúng ta tiếp tục cùng bọn họ duy trì, vậy muội có thể có cơ hội nghe nói chuyện xưa của nàng.”

À? Nghe vậy, Nam vân công chúa sững sờ. “Tại sao? Chẳng lẽ nàng sẽ không —”

“Muội còn tưởng rằng nàng sẽ được bị lãnh lạc sao?” Hạ Mộng cười khê, “Vậy muội không khỏi liền quá coi thường nàng ta rồi. Tẩu đã nói với muội rồi, tẩu bảo đảm, trải qua sau chuyện này, nàng không chỉ không bị lạnh nhạt, ngược lại sẽ càng thêm được sủng ái!”

“Có thật không? Muội không tin.”

“Có tin hay không, chúng ta chờ xem sẽ biết không phải sao?”

“A, đúng thế.” Gật đầu một cái, Nam Vân công chúa kéo lên tay nàng, “Đúng rồi, Tứ tẩu, tẩu nói xem, Thái Tử phi bình thường cũng rất thông minh, thế nào tối nay biểu hiện lại như vậy. Không chịu nổi đã kích?”

“Muội đó, con người khi lấy được một chút thành tựu sau liền sẽ có cảm giác lâng lâng, kèm theo đó là chút tự đắc khinh địch. Lúc này, chính là thời cơ tốt nhất để xuống tay đối với nàng, bảo đảm nàng căn bản không có đề phòng, ngay cả sau này mình chết thế nào cũng không biết!”

“A, chính là, tối hôm nay, bọn họ căn bản là ăn mừng hưởng lạc, căn bản không có ý thức đề phòng gian kế sao!”

“Không sai!” Hạ Mộng gật đầu, sờ sờ đầu nàng, “Vân nhi thật thông minh!”

Được khen ngợi, Nam Vân công chúa thật vui vẻ, suy nghĩ mình có nên tiếp xúc nhiều hơn một chút để được Tứ tẩu khen không.

“Tốt lắm tốt lắm!”

Các nàng vui vẻ, bên cạnh Hoàng Phủ Nam Ninh bị bỏ quên lại hết sức khó chịu. Bực mình bước tới, một tay vươn tay ôm lấy nữ nhân của mình, tay còn lại thì đem muội muội hướng bên cạnh đẩy ra: “Thời gian không còn sớm, muội nên trở về nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai còn phải lên đường!”

“Nhưng là, muội hiện tại không ngủ được, muội còn muốn nói chuyện cùng Tứ tẩu mà!” Chu cái miệng nhỏ nhắn, Nam Vân công chúa bất mãn khẽ gọi.

Vừa mới trải qua nhiều chuyện kinh thiên động địa như vậy, nàng nếu còn ngủ được mới là lạ!

Hoàng Phủ Nam Ninh nghe vậy liền hừ nhẹ. “Có lời gì muội muốn nói cũng phải giữ lại cho ta! Nếu muội không muốn ngủ thì cứ việc, ta với Tứ tẩu muội còn muốn ngủ!”

“Tứ ca!”

“Được rồi.” Chỉ sợ hai huynh muội này nháo tới khuya, vội vàng lên tiếng khuyên ngăn, “Vân nhi, nếu như muội không ngủ được, vậy thì trở về đem chuyện trải qua hôm nay suy nghĩ thật kỹ. Sau đó, ngẫm xem bọn họ đã dùng mưu tính kế gì, vận dụng thế nào, muội tâm tâm đắc đắc suy nghĩ lĩnh hội, rồi viết ra. Ngày mai lúc trên đường đi, đưa cho ta nhìn một chút, ta nhận xét cho, rồi sau đó chúng ta mới hảo hảo thảo luận. Làm như vậy đối với muội sau này sẽ có hữu dụng.”

“Tốt!”

Nghe nói như thế, Nam Vân công chúa liền gật đầu, quay sang làm mặt quỷ với Hoàng Phủ Nam Ninh, xong liền xoay người chạy ra.

“Nha đầu này!” Thấy thế, Hoàng Phủ Nam Ninh mặt trầm xuống, quay sang nhìn Hạ Mộng, “Nàng cũng quá nuông chiều muội ấy.”

“Không có nha!” Hạ Mộng liền vội vàng lắc đầu.

Hoàng Phủ Nam Ninh khóe miệng cười nhẹ. “Ta nói có thì là có!”

“Vương gia.”

“Tiểu bạch hổ, mấy ngày này nàng ngày ngày đều cùng Vân nhi ở chung một chỗ, nói là dạy nàng cái này cái nọ, không để ý tới ta!” Không đợi nàng buồn bã, Hoàng Phủ Nam Ninh đã sụ mặt bắt đầu kể khổ rồi.

Ách.

Có sao? Hạ Mộng suy nghĩ một chút —— tựa hồ là vậy thật!

Từ sau khi quyết tâm đem Nam Vân công chúa bồi dưỡng, nàng liền ở đây hạ túc công phu. Không chỉ có làm chung chung, tiến triển coi như vừa ý, lại càng triển khai thêm mỗi ngày, khi có thời gian liền lôi kéo nha đầu kia cùng nhau phân tích thảo luận, làm cho nàng nhanh trưởng thành lên! Trừ lần đó ra, mình còn hao tâm phí sức cùng Tần quý phi thư lui lui tới tới, bày mưu bàn kế. Như vậy tự nhiên sẽ lạnh nhạt hẳn. Lúc trước, hẳn tựa hồ cũng có oán trách qua mấy câu, nhưng cũng không coi là quan trọng. Nhưng bây giờ xem một chút, tựa hồ là tích tiểu thành đại đi rồi đi?

“Vương gia.” Vội vàng nâng lên khuôn mặt tươi cười, nàng chủ động ôm lấy cánh tay của hắn, “Thiếp hiểu biết rõ, mấy ngày nay thiếp là đối với chàng không đủ nhiệt tình, nhưng đây không phải là vì chúng ta tại trên địa bàn của người khác với lại cũng đều đang bận tâm chuyện khác sao? Hiện tại, nếu tất cả mọi chuyện đều đã kết thúc rồi, thiếp chắc chắn sẽ không bận rộn như vậy nữa. Về sau, thiếp nhất định hảo hảo cùng chàng, có được hay không?”

“Mấy ngày kế tiếp đều ở trên xe ngựa, nàng không cùng ta, còn có thể làm gì?” Khinh thường bĩu môi, Hoàng Phủ Nam Ninh buồn buồn nói.

Ách.

Hạ Mộng khóe miệng giật giật. “Như vậy, đợi sau khi trở về, ta nhất định hảo hảo cùng chàng, được không?”

“Nàng theo ta không phải là chuyện đương nhiên sao?” Hoàng Phủ Nam Ninh lại lạnh lùng khắc ra một câu.

Nam nhân này!

Hạ Mộng sững sốt. “Chàng nói đi, rốt cuộc là chàng muốn như thế nào?”

“Rất đơn giản.” Nếu nàng có ý đồ chọc phá hắn, Hoàng Phủ Nam Ninh liền vừa nhắc nhở, “Ta muốn xem nàng khiêu vũ.”

Ân? Hạ Mộng trợn to mắt.

“Giống như lúc dạ tiệc hôm nay, Tần quý phi đã múa, ta muốn xem nàng múa như vậy. Nàng nhảy được khăng định càng đẹp mắt hơn.”

Thì ra là như vậy. Nói nửa ngày thì ra mục đích của hắn là vậy?

Hạ Mộng khoe miệng giật nhẹ. “Vương gia, hiện tại đã trễ, chúng ta ngày khác nói tiếp!”

“Còn chưa muộn, ta còn chưa muốn ngủ!” Cười một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh hắng giọng nói.

Hạ Mộng không nói gì. Mới vừa rồi là người nào đối với muội tử nhà mình nói hắn muốn đi ngủ?

“Nhưng là ——”

“Đừng nhưng là nữa!” Chẳng thèm cùng nàng kéo dài thời gian, Hoàng Phủ Nam Ninh ôm lấy hông nàng, đem nàng khiêng lên trên vai, “Đi thôi! Chúng ta trở về phòng, nàng múa cho ta xem, chỉ ột mình ta! Đời này, ngoại trừ ta ra, ai cũng đừng nghĩ được xem nàng khiêu vũ!”

Tính độc chiếm của người này thật đúng là rất lớn nha!

Nghe vậy, Hạ Mộng len lén lè lưỡi.

Mà không nhận được, nàng giãy giụa mấy cái, nhỏ giọng hô mấy tiếng ——

“Chàng mau buông ta ra! Thả ta xuống! Mau buông ta ra, ha ha ha, buông tay!”

245. Chương 246

Sáng sớm hôm sau, sau khi thức dậy, bắt đầu kiểm tra hành lý chuẩn bị lên đường hồi phủ.

Thật không nghĩ đến lúc này, còn có người muốn tới bọn họ nơi này tham gia náo nhiệt ——

“Vương gia, Thập vương gia tới.”

“Hắn?” Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh hơi sững sờ.

Nam Vân công chúa thân thể lập tức cứng đờ, khuôn mặt trắng bệch.

Hạ Mộng mỉm cười: “Người ta tới là để tiễn chúng ta sao? Vương gia, tựa hồ cũng không có gì là không tốt!”

“Vậy hãy để cho hắn vào đi! Chúng ta sợ hắn sao?” Nhẹ nhàng cười một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh phát tay một cái.

“Dạ!”

Vừa dứt lời lập tức xoay người đi ra ngoài, rất nhanh liền đem người mới tới dẫn đến.

Đã lâu không gặp, Thập vương gia trước sau như một ăn mặc giản dị mà hoa lệ. Khoe miệng chứa đựng ý cười yếu ớt, một đôi mắt thâm trầm tự lúc vừa vào liền quét một lượt xung quanh, đến trên người Nam Vân công chúa thì dừng lại mấy giây, sau liền nhìn đến Hoàng Phủ Nam Ninh.

“Minh vương gia!” Hai tay cung kính đối với hắn hành lễ.

Hoàng Phủ Nam Ninh đáp lễ. Hạ Mộng cũng liền vội lôi kéo Nam Vân công chúa đáp lễ.

Rồi sau đó, Hoàng Phủ Nam Ninh trực tiếp khai môn kiến sơn hỏi: “Không biết Thập vương gia sáng sớm chạy tới nơi này có chuyện gì?”

“A, tiểu vương chỉ là muốn tới xem một chút, có thể trong vòng một tháng, người đem mọi chuyện huyền ảo gà chó không yên, thử xem những người đó rốt cuộc có chút bản lĩnh gì!”

Sắc mặt Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức trầm xuống!

Đem Hạ Mộng ngăn ở phía sau, hần lạnh lùng mở miệng: “Thập vương gia ngài có phải nghĩ nhiều quá không? Chính các người đầu đi đầu lại, chúng ta bị liên lụy vào trong, không nói gì cũng đã đối với các người đủ tha thứ, ngài hôm nay còn tới tìm chúng ta hưng sư vấn tội?”

“Ha ha, Minh vương gia hiểu lầm rồi. Tiểu vương chỉ là tới xem một chút, còn chưa nói muốn hưng sư vấn tội mà! Bọn họ đầu nhau, tiểu vương chỉ là ở ngoài xem cuộc vui mà thôi. Đùa giỡn vậy đủ rồi, các người muốn đi, tiểu vương nhất thời hơi luyến tiếc, cho nên mới tới bên này xem xem, thuận tiện đối với các người đưa tiễn.”

Có thể sao?

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ nhẹ một tiếng. “Hiện tại, thấy được, ngài có thể đi rồi chứ?”

“Ai, Minh vương gia, vì sao mỗi lần chúng ta gặp mặt, ngài đều như vậy? Tiểu vương có đắc tội gì với ngài đâu?” Thập vương gia lắc đầu, thở dài trên mặt vẫn còn mang theo nhất mạt ý vị không rõ ý cười.

Hoàng Phủ Nam Ninh mất lạnh. “Ngài không có đắc tội qua Bồn vương. Chỉ là, Bồn vương thật sự bị nhóm người quý quốc giày vò làm phiền, nên thật sự không muốn cùng các người có bất kỳ dính dấp nào!”

“Vương gia!” Tuy biết lời nói này phải! Hạ Mộng vội vàng kéo kéo hần, “Chúng ta đến lúc nên rời đi rồi!”

“Ha ha, không cần gấp gáp. Minh vương gia nhanh mồm nhanh miệng, tiểu vương hiểu.” Cười nhẹ một tiếng, Thập vương gia nhìn lại Hạ Mộng, sau đó lại quay đầu lại, “Minh vương gia, tiểu vương biết các người đối với chúng ta ấn tượng không tốt lắm. Chỉ là tiểu vương bây giờ là phụng mệnh tiễn các người. Cho nên, không tiễn các người đến cửa thành, không nhìn thấy các người đi xa, tiểu vương chắc chắn sẽ không rời đi.”

“A!”

Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh còn chưa kịp có phản ứng, Nam Vân công chúa tái mặt thét chói tai.

“Vân nhi!” Hạ Mộng chạy nhanh qua đè chặt nàng ngồi xuống.

“Nam Vân công chúa, người làm sao vậy?” Tiếng thét chói tai này tự nhiên cũng hấp dẫn ánh mắt Thập vương gia. Khách sáo hỏi một câu, cộng thêm gương mặt nhàn nhạt cười, chẳng biết tại sao, lại làm cho thân thể nàng run lên.

Hạ Mộng vội vàng giữ vai nàng lại, quay đầu lại cười một tiếng: “Theo cách nói Thập vương gia, ngài là phụng mệnh Hoàng thượng đến tiễn chúng ta hay sao?”

“Đúng vậy đó!” Thập vương gia gật đầu, “Phụ hoàng nói, kể từ ngày các người tới đây, phụ hoàng cơ hồ không có ngày nào sống yên ổn. Hiện nay, bên cạnh con cái không còn ai, ngài ấy thành người cô đơn rồi. Nếu như cùng các người tiếp tục ở chung, chắc cái mạng già cũng sợ khó giữ được, cho nên, để cho ta cần phải nhìn các người rời đi, tin chắc các người sẽ không trở lại nữa, phụ hoàng mới có thể yên lòng.”

Ha ha, đó không phải là sợ chết bọn họ sao? Cảm thấy họa nơi này tất cả đều là do bọn hần mang tới? Hạ Mộng nghe vậy liền cười yếu ớt. Lại nói vị lão hoàng đế kia cũng thật là mệnh khổ, có một đám thê thiếp nam nữ, mà bản thân hần cũng không phải là một người quá cường thế, cho nên, luân lạc tới tình trạng hôm nay, có thể lý giải được.

Liền chớp mắt mấy cái. “Đúng rồi, Thập vương gia, xin hỏi, hiện tại Tần quý phi thế nào rồi?”

“A, nàng rất tốt. Tối hôm qua hồi cung, nàng khóc đến nửa đêm, còn tìm cái chết mấy lần, nhưng đều bị cản lại. Phụ hoàng hướng nàng bảo đảm mấy lần, nói sẽ không truy cứu chuyện này, cũng vĩnh viễn sẽ khiến Thái Tử không bao giờ xuất hiện trước mặt nàng nữa, nàng mới dịu một chút, bây giờ đang trong tấm cung nghỉ ngơi, sợ là không thể tới tiễn các người rồi.” Nói đến đây, trong mắt của hần lại sáng lên, tựa tiểu phi tiếu nhìn Hạ Mộng.

Hạ Mộng không kiêu ngạo không tự ti quay lại nói: “Thì ra là như vậy, vậy ta liền yên tâm.”

“Chỉ là, Minh vương phi, tiểu vương không biết là, từ khi nào người cùng Tần quý phi lại có quan hệ tốt như vậy? Bích Vân cùng Thập Lục hoàng đệ đều nằm trong tay người, theo đạo lý mà nói, nàng nên hận người chết đi được mới đúng, như thế nào các người thế nhưng mấy lần chung đụng, cho tới bây giờ còn bình an vô sự?”

“Cái này Thập vương gia trong tâm đã biết rõ ràng rồi cần gì hỏi nữa chứ?” Hạ Mộng giật nhẹ khóe miệng, kéo Nam Vân công chúa, “Vân nhi, chúng ta đi xem một chút xem có cái gì cần thu thập không? Nơi này đã có Tứ ca muội ứng phó là được.”

“Ừ.”

Sớm bị dọa hai chân như nhũn ra, Nam Vân công chúa không ngừng chống đỡ lấy thân thể đứng lên.

Nhưng là, mới nhúc nhích, nàng lại phát hiện có một đôi mắt chứa đựng ý cười rơi vào trên người mình. Chỉ là tùy tiện đảo qua, nàng liền cảm thấy cả người vô lực.

“Tứ tẩu!” Vội vàng ôm lấy Hạ Mộng.

Hạ Mộng liền nắm chặt tay của nàng. “Không có việc gì, đi theo ta đi!”

Vùng trộm lại hơi nhíu mày: Nha đầu này có việc gì? Cùng nam nhân này trời sinh xung khắc sao?

“Ha ha, Minh vương phi, sao các người lại gấp gáp như vậy? Sợ sao?” Chợt, lại nghe Thập vương gia cười mấy tiếng, vô cùng kích thích ý vị lời chui vào trong tai.

Hạ Mộng quay đầu lại cười khê: “Thập vương gia, dùng phép khích tướng đối với ta vô dụng thôi. Ngài mặc dù ý định thâm trầm, nhưng đầu gối cũng không giống vợ chồng thái tử bình thường tâm tồn ác niệm, cho nên ta không sợ ngài. Việc ta muốn rời khỏi, chỉ là không muốn lại bị ngài trêu mà thôi. Nói giỡn một chút vốn là chuyện bình thường, nhưng nếu là rõ quá mức như vậy, vậy coi như không xong.”

Nói chuyện cả buổi, liền chặn miệng hắn.

Nụ cười của Thập vương gia cứng lại, lập tức lại khóe miệng cong cong. “Minh vương phi người thật lợi hại, tiểu vương xem như đã hiểu Tần quý phi vì sao phải cùng người liên thủ rồi!”

“Chúng ta không gọi là liên thủ, chỉ là hợp tác đôi bên cùng có lợi mà thôi.” Hạ Mộng âm thanh nhạt nói.

“Vương gia! Vương phi! Tần quý phi sai người đưa tới quà tặng mười hòm, nói là quà tạ lễ tối hôm qua vương phi làm nhân chứng chứng minh sự trong sạch của nàng!” Đang nói, một gã sai vặt xuất hiện tại cửa, lớn tiếng như thế kêu lên.

“Xem ra!” Hạ Mộng mỉm cười, “Chúng ta chính là hợp tác cùng có lợi. Chỉ là thanh toán ngay như vậy thì chắc sẽ không còn có lần sau.”

Liên đối với bên ngoài cao giọng nói: “Đồ thủ hạ, đa tạ Tần quý phi. Cũng xin nhờ truyền lời cho Tần quý phi, hai chúng ta đã thanh toán sạch sẽ rồi!”

“Vâng”

“Minh vương phi quả nhiên là hiểu chuyện.” Nghe vậy, Thập vương gia hài lòng gật đầu, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

“Tứ tẩu.” Sau lưng, Nam Vân công chúa lại lặng lẽ kéo kéo nàng, “Cái đó Tần quý phi, nàng thật đúng là không có thất sủng à?”

“Dĩ nhiên sẽ không rồi, ta không phải sớm đã nói với muội rồi sao?”

“Nhưng là, muội cảm thấy không thể tin được nha!”

“Không có gì là không thể. Chờ về nhà, muội đi tìm người hỏi thăm một chút sự tình chúng ta trong triều, cũng có rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi!”

“Vậy sao?”

.

Hai người ở đó to nhỏ, làm Thập vương gia bất giác nổi lên tính tò mò, cũng nâng lỗ tai lên lắng nghe. Gương mặt tuấn tú của Hoàng Phủ Nam Ninh trầm xuống, hắng giọng quát lên: “Thập vương gia, ngài không phải là tới tiễn chúng ta ra khỏi thành sao? Hiện tại, ngài ở đây chờ chốc lát, chúng ta xem lại chuẩn bị hành lý rồi lên đường.”

“Minh vương gia xin cứ tự nhiên.” Thập vương gia lập tức gật đầu.

Hoàng Phủ Nam Ninh liền xoay người, tay kéo Hạ Mộng tay túm Nam Vân trở về nội điện.

“Bọn họ thật đúng là âm hồn bất tán! Thật vất vả mới thoát khỏi chuyện vừa rồi, không nghĩ tới hôm nay lại quần lên tới một kẻ khác!” Rời khỏi tầm mắt của Thập vương gia, Hoàng Phủ Nam Ninh không nhận được muốn ôm oán.

Hạ Mộng mỉm cười. “Vương gia, thêm người thì như thế nào? Chúng ta cũng bị bọn họ dây dưa lâu rồi, hiện tại nhiều thêm chút nữa cũng chẳng là gì nha!”

“Ta cũng không biết, dù sao ta chính là. Chính là cảm thấy, người này, tựa hồ so những người khác càng khó dây dưa hơn. Hơn nữa hắn mỗi lần cười đến như vậy đều không có ý gì tốt, làm ta mỗi lần nhìn thấy lại muốn đập cho hắn một phát! Vốn còn muốn, hôm nay là ngày cuối cùng rồi, rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi những phiền phức, thật cao hứng rời khỏi nơi này, nhưng lại có một người muốn dây dưa không dứt xuất hiện! Thật là làm tâm tình đang khởi xướng lên lại biến mất. thật mất hứng!” Hoàng Phủ Nam Ninh chau mày cầu nhàu nói.

Nam Vân công chúa phì cười gật đầu. “Đúng vậy đó, người này ánh mắt thật là đáng sợ, cười cũng thật đáng sợ, muội mỗi lần nhìn đến hắn đã cảm thấy kinh hồn bạt vía đấy!”

Hai huynh muội cũng tâm ý tương thông nha!

Hạ Mộng nhàn nhạt cười một tiếng. “Vậy cũng không có biện pháp, người ta phụng hoàng mệnh tới. Mọi người nhận một chút, chờ đến cửa thành lại vô sự rồi.”

“Cũng chỉ có thể như vậy”, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt trầm trầm thở dài không vui.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Vân công chúa cũng mang theo vài phần tái nhợt. “Tứ tẩu, chúng ta thật để hắn tiến đi thật sao? Có thể đổi người khác hay không?”

“Muội rất sợ hắn hả?” Hạ Mộng chau đuôi lông mày lên.

Nam Vân công chúa liền vội vàng gật đầu.

“Tại sao?”

“Muội.”

“Hả?”

“Muội cũng không biết nữa.”

Ách. Hạ Mộng khóe miệng run run.

“Dù sao, muội cũng không biết chuyện gì nữa. Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, tự nhiên trong lòng muội liền nổi lên sự bất an. Hắn vừa nhìn muội, muội liền muốn phát run. Cùng hắn đứng ở một chỗ, muội liền muốn chạy trốn!” Cẩn cẩn môi, Nam Vân công chúa đem ý tưởng trong lòng nói ra.

“Có khi nào đã gặp hắn ở đâu đó mà muội đã quên không? Hay đã nằm mơ thấy qua hắn hay không?” Hạ Mộng cười hỏi.

“Có!” Nam Vân công chúa liền vội vàng gật đầu.

“Mơ thấy cái gì?”

“Mơ thấy hắn biến thành một con cạp lớn đuổi theo muội. Muội chạy không nổi, hắn liền cắn xé muội, đem muội ăn sống!”

Rất tốt, cũng nằm mơ thấy người ta đem nàng ăn.

Hạ Mộng bĩu môi. “Còn nữa không?”

“Còn có.” Nam Vân công chúa ngẩn ra. “Muội.”

Chần chờ? “Còn gì nữa?”

Nam Vân công chúa cúi đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn dâng lên một rặng đờ ỉng.

Ai, đứa bé đáng thương. Bóng dáng người đàn ông ấy đã cắm rễ thật sâu ở đáy lòng nàng rồi.

Sờ sờ đầu của nàng, Hạ Mộng khẽ thở dài. “Xem ra, chúng ta phải gia tăng tiến độ mới được rồi.”

“À? Tứ tẩu, tẩu nói cái gì vậy?” Nam Vân công chúa không hiểu nhìn nàng.

Hạ Mộng mỉm cười. “Không có việc gì, muội trước đừng nghĩ nhiều như vậy. Rời khỏi chỗ này, muội liền tạm thời an toàn.”

“Nha.”

Nam Vân công chúa khéo léo gạt đầu một cái. Nhưng là, sau đó nàng mới nhớ tới: Tại sao là tạm thời? Tại sao không phải là vĩnh viễn?

Chỉ là, Hạ Mộng không có thời gian đến trả lời nàng vấn đề này. Bởi vì nàng đang bận nhìn vòng quanh phòng, kiểm lại hành lý. Khi tất cả đều chuẩn bị xong, Thập vương gia đang ngồi ở tiền đình, thoải mái nhàn nhã thưởng thức trà.

Nhìn thấy bọn hắn đi ra rồi, hắn vội vàng đứng dậy: “Minh vương gia, Minh vương phi, thu thập xong rồi chứ? Có thể lên đường rồi chứ?”

“Có thể.” Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh.

“Tốt lắm, ta sẽ cho người đi vào giúp một tay!” Thập vương gia vội nói.

“Không cần!” Ngang nhiên cắt lời hắn, Hoàng Phủ Nam Ninh đối với người của mình gạt đầu một cái, mấy tên gã sai vặt vội vàng tới đây đem mấy thứ mang đi.

“Ai, Minh vương gia, nếu hiện là ở nước chúng ta, để tiểu vương giúp ngài làm chút chuyện mà một chủ nhà nên làm, điều này cũng không có gì đáng nói mà.” Vội vàng đi theo phía sau hắn, Thập vương gia tiếp tục nhàn nhạt cười nói.

Hắn càng cười thì tâm tình của Hoàng Phủ Nam Ninh càng ác liệt.

Không để ý đến hắn nữa, chỉ chú ý mang theo Hạ Mộng cùng Nam Vân công chúa đi ra ngoài, hộ tống thê tử cùng muội muội ngồi lên xe ngựa, sau đó phi người lên ngựa.

Thập vương gia cũng liền vội cưỡi ngựa của hắn: “Minh vương gia, đi thôi!”

Lườm hắn một cái, Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu trở lại, động roi ——

“Giá!”

“Giá!” Thập vương gia cũng điều khiển ngựa, đi theo phía sau hắn.

Một đường không nói gì, thật vất vả đi tới cửa thành, có Thập vương gia ở đây, bọn họ rất thuận lợi liền qua cổng thành.

“Minh vương gia, các người đi thông thả, chúng ta sau này còn gặp lại.”

Kiên trì đưa bọn họ đưa ra ngoài cửa thành, Thập vương gia nhạc a a nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh bĩu môi, thật không muốn cùng hắn nói chuyện.

“Thập vương gia.” Hạ Mộng lại đột nhiên từ trong xe ngựa nhô đầu ra.

“Minh vương phi?” Thập vương gia vội vàng chuyển sang nàng.

“Thập vương gia, ta vẫn có chút điểm nghi vấn, không biết có nên hỏi hay không?” Nhìn nàng, Hạ Mộng nhỏ giọng nói.

Thập vương gia mỉm cười. “Không sao, Minh vương phi cứ nói.”

“Ta nghe nói, vương phi của ngài ba năm trước đây ở đêm động phòng hoa chúc liền đã qua đời. Tại sao lâu như thế rồi, ngài còn chưa có tái giá?”

Lời kia vừa thốt ra, nàng rõ ràng nghe được bên cạnh tiểu nha đầu hít sâu một hơi.

Thập vương gia nghe vậy sửng sốt, ngay sau đó liền cười nhẹ một tiếng. “Không có gì. Không có gặp được người hợp ý, nên vẫn trì hoãn cho tới hôm nay.”

“Chẳng lẽ hoàng đế không thúc giục sao? Lệnh đường không vì ngài giới thiệu cô nương khuê tú trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp?”

“Cũng thúc giục, cũng giới thiệu. Nhưng là, tiểu vương lập chí nên vì vợ đã chết giữ đạo phu thê ba năm, cho nên bọn họ làm gì tiểu vương cũng không phải.”

Giữ đạo phu thê.

Nghe thế hai chữ, Hạ Mộng khóe miệng co lại mãnh liệt.

“Như vậy, ba năm sau đây? Ngài lại tính toán như thế nào?”

“Đến lúc đó, thuận theo tự nhiên đi! Nếu như gặp phải cô gái vừa ý, liền cưới nàng.” Xem xem, Thập vương gia đưa tầm mắt nhìn qua, tựa hồ muốn nhìn xuyên qua màn hình xe để thấy ai đó. Hạ Mộng che chắn thật tốt quá, khiến hắn cái gì đều nhìn không tới, liền bất đắc dĩ bĩu môi.

Hạ Mộng vì vậy đắc ý cười. “Như vậy, cần ta giúp ngài lưu ý một chút không?”

“Tốt!” Thập vương gia vội vàng gật đầu, “Các người Phượng Tường vương triều cũng có nhiều cô gái rất tốt, tiểu vương hết sức thích. Nếu nhờ vào phúc khí của vương phi, có thể để cho tiểu vương cưới được một vương phi đắc ý, tiểu vương nhất định vô cùng cảm kích!”

Nói xong, còn đối với nàng làm động tác.

“Các người nói cái gì đó? Ái phi, thời gian không sớm rồi, chúng ta nên đi!” Nhìn hai người kia cùng nói cùng cười, Hoàng Phủ Nam Ninh tâm tình cực kỳ khó chịu, vội vàng liền cắt đứt bọn họ.

“A, tốt.” Hắn tức giận, Hạ Mộng không cần phải nhiều lời nữa, vội vàng thả rèm xuống.

Thập vương gia còn lưu luyến hương bên kia nhìn vài lần, sau đó mới quay đầu lại rồi hướng Hoàng Phủ Nam Ninh cười cười: “Đã như vậy, Minh vương gia đi thông thả. Về sau chúng ta có cơ hội gặp lại.”

“Chờ có cơ hội rồi hãy nói!” Hoàng Phủ Nam Ninh hừ nhẹ.

Cái chỗ này, hắn đời này cũng không muốn trở lại!

Nhưng là, trời mới biết, vô luận có kháng cự như thế nào đi nữa thì không lâu về sau, thân là huynh trưởng chính hắn vì muội muội mình, không thể không trở lại chốn cũ, cùng người đàn ông này tiếp tục đấu trí đấu dũng. Chỉ là, nói sau đi.

246. Chương 247: Trở Về Phượng Tường

Nóng lòng trở về.

Vì xe ngựa lão đạo, bọn họ đi hơn nửa tháng mới về đến Phượng Tường vương triều.

Bước chân lên địa bàn quen thuộc, nghe được mùi vị quen thuộc, Hạ Mộng trong nháy mắt cảm thấy một loại hạnh phúc xuất hiện vây quanh. Từ trong đáy lòng hiện lên một loại cảm xúc như là lòng trung thành. Hiện tại, nàng — không biết từ lúc nào bắt đầu chân chân chính chính đem nơi này trở thành nhà của mình, sẽ không bao giờ muốn rời đi nữa.

Quay đầu lại, hướng Hoàng Phủ Nam Ninh, khẽ mỉm cười.

Chú ý tới ánh mắt của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng trở về quay đầu, hai người bèn nhìn nhau cười.

Mặc dù không dùng bất kỳ ngôn ngữ nào, nhưng tất cả đều không cần nói.

Thở dài ——

Xe ngựa chợt dừng lại, bên ngoài truyền đến thanh âm của phu xe: “Vương gia, đã đến.”

Đến, Phượng Tường vương triều, Minh vương phủ.

“Tiểu bạch thảo, chúng ta đã về đến nhà.”

Ngẩng lên khuôn mặt tươi cười, Hoàng Phủ Nam Ninh nhẹ giọng nói.

Hạ Mộng gật đầu. “Đúng vậy, về đến rồi.”

“Trở về nhà thôi!” Hoàng Phủ Nam Ninh lại nói.

Hạ Mộng tròn mắt. “Tất cả nghe Vương gia .”

Hoàng Phủ Nam Ninh liền dẫn đầu đứng dậy, rềm xe vén lên.

“Vương gia, Vương phi, công chúa.”

Đi xuống xe ngựa, vừa nhìn là nhận ra Lý Như Phong.

Ba tháng không thấy, hần tựa hồ không có thay đổi gì. Ngũ quan vẫn như cũ như miêu như vẽ, vẻ đẹp thoát tục không thuộc cõi phàm. Một thân trường bào màu xanh dương nhạt làm nổi bật vóc người cao lớn giống như cây tùng, tóc đen dùng cây trâm ngọc cố định, mặc dù đơn giản, nhưng toát lên vẻ cao quý.

“Như Phong!”

Nhìn thấy hần, Hoàng Phủ Nam Ninh không kìm được niềm vui mừng, vội vàng liền tiến lên.

Một đôi hảo bằng hữu rất cuộc gặp lại.

“Tứ tẩu.”

Bên cạnh, Nam Vân công chúa cũng từ một chiếc xe ngựa khác bước xuống, từ từ tiến đến bên cạnh nàng.

“Hiện tại thấy người, muội có cảm giác gì? ”

“Sao? Còn thương tâm đau lòng sao?” Quay đầu lại, Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi.

Nam Vân công chúa lắc đầu một cái. “Không có.”

“Vậy sao?” Hạ Mộng nâng đuôi lông mày lên, “Vậy bây giờ hiện tại trong lòng muội nghĩ về người nào?”

“Muội.” Lập tức khuôn mặt nhỏ bé đỏ lên, Nam Vân công chúa cúi đầu, hàm răng trắng nõn cắn thật chặt vào môi dưới.

“Thập vương gia sao?” Hạ Mộng liền hỏi.

“Tứ tẩu!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đến độ muốn nổ tung, Nam Vân công chúa dậm chân, kêu lên một tiếng.

“Nếu, muội không có nhớ tới Thập vương gia của nước người ta, muội khẩn trương làm gì? Thập vương gia của nước chúng ta, đệ đệ của muội, lâu như vậy không gặp, muội suy nghĩ một chút chẳng lẽ cũng không được sao?” Khóe miệng kéo nhẹ, Hạ Mộng dềnh dặc nói.

“Muội. Tứ tẩu, tẩu gạt ta!” Lúc này mới phản ứng được, Nam Vân công chúa trên mặt đỏ ửng thối lui một chút, nhưng trong mắt thẹn thùng không chút nào không thấy giảm bớt.

“Ha ha, ai kêu muội dễ gạt như vậy chứ?” Cười đắc ý, Hạ Mộng cầm lấy tay nàng, “Chuyện này, tẩu cũng là nghĩ chỉ dạy muội, dù gì dưới tình huống, bất kể người khác nói cái gì, muội nhất định phải nghĩ kỹ rồi mới hành động, không nên suy nghĩ nông cạn, nghĩ gì liền làm đấy, không tính trước hậu họa. Sẽ có người nói những lời nói chứa đầy hàm ý, hoặc là vừa giống như ta, cố ý gạt muội như vậy đấy, hiểu chứ?”

Sắc mặt thay đổi, liền đem khuôn mặt vừa mới cười giãn bằng khuôn mặt nghiêm túc lên lớp chỉ giáo độ cao. Nam Vân công chúa vừa nghe, trong mắt lập tức lại hiện lên sáng loáng mặt ý: “Hoá ra là như vậy! Muội hiểu biết rõ rồi, Tứ tẩu, cảm ơn tẩu!”

Ai, nghe vậy, Hạ Mộng lại nhúc đầu. =.=

Cũng lâu như vậy, nha đầu này tiến bộ thật là chậm. Xem ra, dựa hết vào lý thuyết là không ổn, phải để nàng tự mình trải nghiệm thực tế mới được. Nếu không, nàng sẽ không đem tất cả những gì được dạy dỗ mà khắc vào tâm khảm.

“Hai người các nàng lại đang nói gì thế?”

Bên kia cùng bằng hữu hàn huyên xong, Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Lý Như Phong song song đi tới.

“Minh vương phi, Nam Vân công chúa.” Hướng hai người phía trước, Lý Như Phong thở dài hành lễ.

“Lý tướng gia.” Hạ Mộng vội vàng uất ức đáp lễ.

Nam Vân công chúa cũng có học dáng: “Lý tướng gia.”

Hả?

Nghe vậy, Lý Như Phong lại lập tức nhướng mày. “Công chúa, người.”

“Thế nào?” Nam Vân công chúa ngược mắt nhìn hấn.

“Không có, không có gì.” Vội vàng lại lắc đầu, Lý Như Phong quay đầu đi, nhưng mà trên mặt lại rõ ràng mang theo vài phần khốn hoặc cùng mấy phần mất mát.

Nam Vân công chúa tuổi còn nhỏ nên không hiểu, nhưng Hạ Mộng lại có thể hiểu được ý tứ của hấn. Liên khề mỉm cười, nắm lấy tay Nam Vân công chúa, nói: “Vân nhi, đi đường hơn nửa tháng, chúng ta cũng mệt mỏi rồi, muội nên trở về gặp mẫu hậu, rồi nghỉ ngơi đi! Để Tứ ca cùng tướng gia nói chuyện, ngày mai tẩu cùng Tứ ca muội sẽ tiến cung hướng mẫu hậu thỉnh an.”

“Không cần, muội không muốn nhanh như vậy liền trở về hoàng cung, tối nay muội muốn ở nơi này, ngày mai chúng ta cùng đi gặp mẫu hậu!” Vội vàng lắc đầu, Nam Vân công chúa ôm lên cánh tay của nàng, làm nũng nói.

Hạ Mộng lại lắc đầu, trưng ra khuôn mặt nghiêm túc nói. “Sao có thể làm vậy được? Hiện tại khảng định mẫu hậu đang trông mong gặp lại muội!”

“Ừm.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Vân công chúa nhất thời nhú mày lại, “Nhưng là, muội còn muốn cùng tẩu nói chuyện nha!”

“Vậy thì chờ ngày mai đi! Muội cũng đã rời đi lâu như vậy, khảng định cũng có rất nhiều lời muốn nói cùng mẫu hậu. Muội mau trở về đi, chúng ta sau này vẫn còn còn nhiều thời gian mà.”

“Được rồi!”

Nghe lời nàng, Nam Vân công chúa ngoan ngoãn gật đầu một cái, liền bước trở lại ngồi lên cỗ kiệu đã chuẩn bị xong. Từ đầu đến cuối, cũng không có nhìn nam nhân bên cạnh lấy một cái.

Trơ mắt nhìn nàng không chút lưu luyến rời đi ngay trước mặt, trong ánh mắt của Lý Như Phong hiện lên chút khốn hoặc thêm sâu.

“Vương gia, công chúa nàng đây là.”

“Được Tiểu bạch thả dạy dỗ tốt, vừa mới ra ngoài hơn ba tháng, nàng hiện tại đã thông suốt, cho nên, hiện tại Vân nhi đã không còn oán người, người cứ yên tâm đi!” Vô vô vai hấn, Hoàng Phủ Nam Ninh nói.

Hạ Mộng cũng liền vội vàng gật đầu cười: “Đúng vậy, Vân nhi bây giờ đã hoàn toàn buông xuôi tình cảm đối với người, quyết tâm tìm phò mã tâm đầu ý hợp rồi. Người về sau sẽ không phải cùng nàng khổ khổ dây dưa, người hãy yên tâm đi!”

Lòng hấn là nên cảm thấy yên tâm. Nhưng là, tại sao hấn lại như gặp quỷ cảm thấy trong lòng có chút trống trải? Tiểu nha đầu dây dưa cùng mình nhiều năm rốt cuộc đã bỏ cuộc, hiện tại trực tiếp đem lấy chính mình làm người lạ đối đãi, hấn nên cao hứng mới đúng, nhưng tại sao hấn cao hứng không nổi? Chuyện gì đã xảy ra chứ?

”Như Phong, Như Phong? Người làm sao vậy?

“Hả?” Vội vàng ngẩng đầu lên, Lý Như Phong nặn ra chút mặt cười, “Không có việc gì. Chỉ là biết các người hôm nay trở lại, tối hôm qua ta không có ngủ ngon giấc, sáng sớm hôm nay liền thức dậy sớm, có lẽ là quá mệt mỏi đi.”

“Như vậy sao!” Hoàng Phủ Nam Ninh mỉm cười, “Đã như vậy, chúng ta đi vào trong ngôi một chút đi! Lâu như thế không gặp, ta có rất nhiều chuyện muốn nói cùng người!”

“Hảo, ta cũng có rất nhiều chuyện muốn nói cùng người!” Lý Như Phong liền vội vàng gạt đầu, hai người tay chấp tay nâng, song song đi vào vương phủ.

Mẹ kiếp!

Hai người này, bọn họ có cần phải như vậy không? Ở trước mặt nàng, liền lại ta nâng người chạm tay? Còn đem nàng cho ném qua một bên!!

Hoàng Phủ Nam Ninh, chàng thật có mới nói cũ!! Có nam nhân liền quên nữ nhân là ta sao?

Mắt Hạ Mộng tối sầm lại, âm thầm giận đến cắn răng.

247. Chương 248

Người ta là hảo bằng hữu cứu biệt trùng phùng, thao thao bất tuyệt, nàng ở bên cạnh ngồi cũng chỉ làm phong nền, Hạ Mộng cũng lười tham gia náo nhiệt, cáo mệt mỏi liền đi về nghỉ ngơi, Hoàng Phủ Nam Ninh liền phát tay để cho nàng tự tiện.

Nam nhân khốn kiếp!

Lý Như Phong khốn kiếp!

Hai tên khốn kiếp! =o=

“Vương phi, chúng ta không phải đi về nghỉ ngơi sao?” Chạy theo sau Hạ Mộng, mắt thấy nàng hướng vườn hoa bên kia đi tới, Tú nhi rất không hiểu liền thành thực hỏi.

“Ta không ngủ được.” Hạ Mộng lạnh lùng nói.

Vốn là tâm tình rất tốt, nhưng bị hai nam nhân kia làm ột bụng đầy tức, bây giờ đi về phòng, nàng cũng chỉ có thể ôm chăn phát tiết. Vậy sao không đi tìm một nơi yên tĩnh thưởng thức phong cảnh, sẵn hóng gió một chút, làm cho tâm tình tốt hơn.

“Đi mau thôi đi mau!”

Chỉ là, vào hậu hoa viên, còn chưa đi được mấy bước, liền nghe thấy tiếng nữ nhân khê giọng truyền đến tai.

“Người nào?” Nhượng mày, Hạ Mộng cao giọng hỏi.

Giọng nói lập tức im lặng. Không bao lâu sau, truyền đến tiếng bước chân nhè nhẹ, hai nữ nhân Lam Tử chậm rì rì xuất hiện trước mắt.

Không nghĩ tới là bọn họ, mỗi lần mình đường xa trở về, nghênh đón nàng đầu tiên cũng sẽ là hai nữ nhân này. Đây chính là duyên phận trời ban cho các nàng sao?

“Vương phi.”

Từng bước một đi tới trước mặt của nàng, hai nữ nhân rồi rít uất ức hành lễ. Thái độ trước nay chưa có sự nhún nhường nào.

Chuyện gì xảy ra?

Hạ Mộng âm thầm kinh ngạc. “Các người ở chỗ này làm gì?”

“Chúng ta.” Hai nữ nhân ngập ngừng “Chúng ta ra ngoài giải sầu.”

“Nếu là giải sầu, vậy tại sao vừa nhìn thấy ta liền chạy trốn như thế? Các người như vậy là sao?”

Đương nhiên phải chạy rồi! Nàng có bao nhiêu hung mãnh, họ cũng không phải là không có biết qua! Huống chi.

Trong lòng run lên bần bật! Hai nữ nhân vội vàng lắc đầu: “Không có gì, chúng ta chỉ là. Chỉ là.”

“Hả?” Hai người kia xảy ra chuyện gì chứ? Sao lại sợ đến như vậy?

“Chúng ta chỉ là biết vương phi người vừa mới phong trần trở về, khẳng định mệt muốn chết rồi, chúng ta không dám quấy rầy người nghỉ ngơi. Cho nên.” Lam phu nhân mặt mũi tràn đầy tươi cười, thận trọng nói.

Tử phu nhân cũng gật đầu như gà mổ thóc. “Cho nên, chúng ta muốn đợi người nghỉ ngơi đủ rồi, sau đó sẽ tới bái kiến người. Để tránh.”

“Để tránh ta một bên tâm tình không tốt, đem đổ lên đầu hai các người chứ gì?” Hạ Mộng nói tiếp theo.

Hai nữ nhân ý vị gật đầu. Nhưng là, lập tức họ kịp phản ứng liền đổi thành lắc đầu.

“Làm sao thế chứ?” Cười a cười, dùng sức cười, chỉ tiếc cười đến quá giả dối rồi.

Hạ Mộng ánh mắt tối sầm lại.

“Đừng có cười!” Từng cái một cười đến nàng càng khó chịu!

Hai nữ nhân liền lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười, mặt kinh hoảng nhìn nàng.

Hạ Mộng khước miệng nhếch lên: “Thành thật khai báo, các người đang ở chỗ này làm gì?”

“Chúng ta. Ngắm cảnh!” Lam phu nhân không nhịn được lại nặn ra khuôn mặt cười so với khóc còn khó coi hơn.

Hạ Mộng mắt lạnh quét qua đi tới. “Có thật không?”

“Cái này.” Lam phu nhân không tự chủ một cái rùng mình, không nặn ra một chữ để chối quanh co.

Lại hướng nhìn Tử phu nhân, Hạ Mộng nhẹ nhàng cười: “Người nói, các người ở chỗ này cuối cùng là muốn làm cái gì?”

“Chúng ta.” Tử phu nhân hung hăng run lên, một chữ cũng đều nói không được.

Chẳng lẽ nói, thật là có ẩn tình?

Vốn là chỉ là thuận miệng hỏi một chút, nhưng nhìn hai người bọn họ biểu hiện khác lạ, nàng phát giác đây không phải là chuyện bình thường.

Chau mày, Hạ Mộng nhìn lại hai người kia một chút để tìm chút manh mối, đối với Tú nhi gật đầu một cái: “Qua bên kia xem một chút.”

“Vâng”

Tú nhi lĩnh mệnh. Vừa nghe thấy thế, hai nữ nhân lập tức mặt liền biến sắc, liên tục không ngừng tới đây ngăn cản ——

“Không cần qua!”

“Người không thể qua đó!”

“A, ta không biết, tại Minh vương phủ này, có nơi nào là ta không được phép đi vào?” Thấy thế, trong lòng Hạ Mộng càng thêm khẳng định là có quỷ.

“Vương phi, chúng ta. Chúng ta.” Hai nữ nhân nhất thời lại xui xuống, lắp bắp nói không nên câu hoàn chỉnh.

Tâm tình vốn đang kém, hiện tại lại cùng họ dây dưa, nàng càng phiền hơn, Hạ Mộng khoát khoát tay: “Thành thật khai báo, các người rốt cuộc đang làm gì? Nói nhanh một chút, không cần lễ mà lễ mễ, nếu không, ta hiện tại liền đem các người đến trước mặt Vương gia khai báo!”

“Vương phi không cần!” Hai nữ nhân đều đang làm sợ tới mức phịch một tiếng xuống đất rồi!

“Nếu nghĩ không muốn như vậy thì các người liền nhanh nhanh đằng hoàng khai thật một chút đi! Không cần lãng phí thời gian của ta nữa!”

“Chúng ta.” Hai nữ nhân tiếp tục do dự có nên nói hay không.

Hạ Mộng nhẫn nại đến cực hạn, liền ngang nhiên hất tay áo lên: “Đừng có nói với ta, các người cùng nam nhân hẹn hò nơi đây nha!”

Lập tức, hai nữ nhân im bật, chỉ có hai chân run rẩy tựa như thân thể ngay trước mắt lúc ẩn lúc hiện.

Rất tốt.

Không có lên tiếng, đó chính là chấp nhận.

Hạ Mộng sắc mặt đột nhiên biến. “Hai người các người thật là to gan! Ban ngày ban mặt, trong Minh vương phủ, các người cư nhiên. Mà các người lại là tiểu thiếp của Minh vương gia! Vương gia hảo hảo nuôi các người lâu như vậy, các người chính là chỗ này sao hồi báo hân?”

“Ta. Chúng ta cũng không phải là cố ý! Chúng ta đến Vương phủ cũng 4~5 năm rồi, thế nhưng ngài ấy lại chưa từng nhìn qua chúng ta lấy một cái, chớ nói chi là vào phòng của chúng ta. Nếu như ngài ấy đối với tất cả nữ nhân đều là sắc mặt một chút cũng không đổi thì cũng đành thôi. Nhưng là, sau khi người xuất hiện, Vương gia liền sủng ái người như vậy! Vậy chính là ngài ấy là không thích cùng chúng ta, xem chúng ta như không có gì. Hiện nay, chúng ta đều 20 rồi, thanh xuân đã uống phí nhiều năm như vậy, chúng ta thật không muốn cứ như vậy tiêu hao đi mất!” Thân thể còn đang run rẩy, nhưng Lam phu nhân lại mở miệng khẽ nói. Lần này còn mang theo vài phần buồn bã.

Nghe vậy, Hạ Mộng cũng là ngẩn ra.

Cũng đúng nha, hai nữ nhân này vào vương phủ nhiều năm như vậy, chưa từng được Hoàng Phủ Nam Ninh sủng ái, cũng khó trách.

Nhưng là!

“Vậy thì như thế nào? Đã là người của Vương gia rồi, bất kể đụng hay không đụng vào các người, các người đời này sống là người của Vương gia, chết là ma trong vương phủ! Trừ phi Vương gia nói các người không phải, hoặc là đem các người đưa cho người khác, các người làm sao có thể tự mình quyến rũ nam nhân khác? Các người có biết cái này gọi là tư thông hay không? Đây là muốn dìm lông heo đấy!”

“Ta. Ta không sợ!” Chợt, Tử phu nhân ngẩng đầu lên, trên mặt mặc dù còn mang theo tia kinh hoảng rõ ràng, nhưng trong mắt của nàng lại không biết khi nào đã hiện lên mặt ý kiên định.

“Hả?” Hạ Mộng tâm trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng.

Mặc dù vẫn còn có chút sợ hãi, nhưng Tử phu nhân cũng cắn chặt hàm răng nhìn thẳng vào mắt nàng. “Thay vì sống uống cả đời trong vương phủ, bị đem ra làm đồ chơi tùy ý định đoạt, vậy ta đây tình nguyện đi tìm nam nhân, ném thử một chút tư vị tình yêu. Cho dù là bị phát hiện rồi bị dìm lông heo, vậy ta cũng chấp nhận! Ít nhất ta đây được sống cuộc đời không uất ức!”

Nữ nhân này.

Nghe nói như thế, Hạ Mộng lại nhướng mày, sâu trong nội tâm cũng không cảm thấy chán ghét.

248. Chương 249

Nguyên tưởng rằng, hai nữ nhân này cũng hết sức nông cạn, mỗi ngày cũng biết tranh thủ tình cảm cùng ghen tị. Nhưng xem ra bây giờ, tựa hồ mình là coi thường họ. Hoặc là, nhìn sai một trong hai

người bọn họ.

Ánh mắt chăm chú vào Tử phu nhân, Hạ Mộng nhìn sang Lam phu nhân: “Người thì sao? Cũng là muốn như vậy?”

“Ta. Ta không muốn!” Lại lắc đầu, Lam phu nhân cũng chợt bò qua ôm lấy chân nàng, “Vương phi, thật ra thì. Thật ra thì ta cái gì cũng không làm! Ta cùng hấn chỉ nói qua mấy câu mà thôi, chúng ta chưa có da thịt thân thiết, càng chưa có làm bất kỳ chuyện gì vượt rào! Là thật! Mong người tin tưởng ta, lòng ta vẫn ở trên người Vương gia, người đừng đem ta dìm lồng heo!”

Được rồi, nàng quả nhiên nhìn đúng một người.

Khóe miệng kéo nhẹ, Hạ Mộng một cước đem lấy nàng ta đá văng.

“Người đâu!”

“Vương phi!”

Mấy nha hoàn xuất hiện.

“Đem hai nữ nhân này bắt lại, lại đi bên kia xem một chút, đem gian phu của các nàng ra ngoài cho ta!”

“Dạ!”

Lần này, hai nữ nhân cũng không có ngăn trở nữa. Chỉ là, khi mọi người tìm đi qua, lại phát hiện nơi đó sớm trống không. Nếu nói gian phu, cũng đã nhân cơ hội đào chi yêu yêu.

“Các người quả nhiên thông minh”. Khóe miệng nhếch lên, Hạ Mộng mắt lạnh nhìn sang, “Nghĩ hết tất cả biện pháp dụ ta ở đây, chính là kéo dài thời gian cho bọn hấn chạy trốn? Tình cảm của các người đã sâu như vậy rồi sao?”

“Vương phi, không có! Hấn chạy, ta sẽ đi ngay bây giờ tìm hấn trở lại! Sẽ đi ngay bây giờ!” Lam phu nhân vội vàng đứng lên, vội muốn chạy đi tìm bắt lại.

Hạ Mộng hét to một tiếng: “Đứng lại!”

Lam phu nhân hai chân cứng lại ngay tại chỗ.

“Ta đều chưa nói đi tìm bọn họ, người gấp gấp làm gì? Cứ như vậy vội vã phủi sạch quan hệ sao?” Khóe miệng kéo nhẹ, Hạ Mộng nhàn nhạt nói.

Thân thể Lam phu nhân lại bắt đầu run lấy lấy.

Ngược lại, Tử phu nhân còn quỳ trên mặt đất không nhúc nhích, cũng không có đứng lên cãi cọ.

“Các người đang làm gì ở đây?”

Đang huyền não, chợt nghe thanh âm của Hoàng Phủ Nam Ninh truyền đến, giọng nói cũng hết sức trầm thấp, tựa hồ mang theo bao nhiêu nồng đậm là không vui.

“Vương gia?”

Lam phu nhân thân thể lại run lên bần bật, hai chân mềm nhũn té quỵ xuống đất.

Hạ Mộng quay đầu lại, phát hiện hảo bằng hữu quả nhiên vừa có đôi có cặp xuất hiện.

Vì vậy khóe miệng hé ra. “Không có gì. Hai người kia mới vừa rồi ở chỗ này lén lút làm chút chuyện xấu, bị ta bắt được, đang tra hỏi!”

“Vậy sao? Họ đã làm gì?”

Hoàng Phủ Nam Ninh câu này vừa hỏi ra, Hạ Mộng rõ ràng cảm thấy bầu không khí xung quanh liền trầm xuống. Bọn nha hoàn xung quanh tự nhiên một chữ cũng không nhiều lời, thân thể Lam Tử hai người cũng đều cứng ngắc, cúi thật thấp đầu, cũng không dám thở mạnh một tiếng.

Hạ Mộng còn lại là khoe miệng nhảy lên. “Không có gì, đoán chừng vừa muốn lén lút làm chút chuyện đầu đầu, còn chưa có làm thành, thì đã bị ta phát hiện.” Nói xong, chủ động đi tới, “Vương gia, ta ba tháng nay không có chơi đùa cùng các nàng, chàng liền đem họ giao cho ta, để cho ta hảo hảo vui đùa một chút đi!”

“Tùy nàng.” Đối với hai người mà mình chưa bao giờ để ý qua, Hoàng Phủ Nam Ninh không cần suy nghĩ nhiều liền gật đầu.

“Hảo, đa tạ Vương gia!” Vội vàng nâng lên khuôn mặt cười mừng rỡ, Hạ Mộng lớn tiếng nói xong, liền quay đầu lại phát tay, “Người đầu, dẫn các nàng tới phòng chứa củi, ta quay lại trở lại sẽ hảo hảo thăm vấn!”

“Vâng”

Mặc dù không hiểu tại sao nàng lại che dấu giúp chuyện này, nhưng nếu Hoàng Phủ Nam Ninh cũng không nói gì, mọi người tự nhiên cũng đều ngậm chặt miệng không nói, ngoan ngoãn làm theo mệnh lệnh.

Chờ hai nữ nhân này bị dẫn đi rồi, Hạ Mộng lại mỉm cười tiến lên đón: “Vương gia, chàng cùng tướng gia không phải đang nói chuyện phiếm sao? Sao lại tới nơi này?”

“Ngồi một hồi, liền cảm thấy mệt, liền muốn ra ngoài đi một chút.”

“Ha ha, ta cũng là như vậy. Cảm thấy không ngủ được, nên định đi ra đây một chút, không nghĩ gặp được chuyện này.” Khẽ mỉm cười, Hạ Mộng đối với Lý Như Phong gật đầu một cái, “Để Lý tướng gia nhìn thấy chuyện xấu của nội phủ, là ta quản giáo vô phương, kính xin tướng gia tha lỗi.”

“Không sao. Vương phi rời đi ba tháng, đối với nơi này quản giáo sơ suất là chuyện bình thường. Người làm nhân chút cơ hội làm loạn, người nhất định sẽ không kịp thời phát hiện.” Lý Như Phong mỉm cười, ánh mắt lại trầm trầm nhìn nàng, “Hơn nữa, nếu vương phi ở đây có thể biểu hiện được uy quyền như thế, vậy người từ đây trở về sau, chỉ cần không ra khỏi phủ nửa tháng, vương phủ nhất định sẽ được người quản lý chặt chẽ.”

Hắn cũng biết rồi hả?

Hạ Mộng một chút ngẩn ra, ngay sau đó gật đầu mỉm cười. “Tướng gia người nói thế, ta cũng chỉ biết hi vọng như vậy.”

“Không phải là hi vọng, mà là khẳng định.” Lý Như Phong lại nói, “Hoàng cung quốc đô có thể bị người huyền nào như thế, khiến bọn họ liền hướng hoàng đế gửi một bước một phong thư, hi vọng chúng ta hảo hảo quản thúc các người, để cho các người về sau cũng không cần trở lại lần nữa, như vậy đủ thấy được uy lực của người mạnh mẽ đến thế nào.”

Ách. Không đến nỗi đó đấy chứ? Không phải nàng có trợ giúp hay sao? Thật ra thì chủ yếu âm mưu cùng hành động đều là của bọn họ, thế mà lão hoàng đế bên kia lại đem nàng để phòng đến sát sao như vậy? Nếu muốn để phòng hắn cũng nên hướng người nhà hắn mà để phòng chứ!!

“Hơn nữa, có vương phi ngài ở đây, Nam Vân công chúa về sau cũng nhất định sẽ giống như người có thể một mình tự lực tự cường chống trả mọi phía, bất luận kẻ nào cũng không có gan dám lấy nàng.”

Mẹ kiếp!

Nghe nói như thế, Hạ Mộng thật muốn chửi mẹ nó.

“Đều là chàng nói cho hắn biết?” Nàng nhìn về phía Hoàng Phủ Nam Ninh không vui hỏi.

Hoàng Phủ Nam Ninh bĩu môi. “Như Phong muốn biết, ta liền nói cho hắn biết.”

“Ha ha, Đúng vậy, các người rời đi lâu như vậy, ta liền dứt quãng nghe nói một ít chuyện. Nghe nói kể từ khi các người đi, ở trong nước liền có đại biến, khắp nơi đều nóng nảy, thật vất vả mới chờ các người trở lại, ta tự nhiên muốn biết rõ ràng.” Lý Như Phong cũng liền vội vàng gật đầu trả lời.

Hạ Mộng hừ nhẹ một tiếng. “Như vậy, tướng gia, người có nghe nói Vân nhi cùng Thập vương gia của nước bên kia xảy ra chuyện gì không?”

Lý Như Phong lập tức ngẩn ra. “Người nói. Cái gì?”

“Vân nhi có chút tình ý với Thập vương gia bên kia đó!” Hạ Mộng khoe miệng nhảy lên, “Lúc chúng ta rời đi, Thập vương gia còn đích thân đến đưa tiễn chúng ta, còn nói với ta, hắn rất thích một cô nương của nước chúng ta, muốn kết hôn cùng với nàng ta, để nàng ta trở thành vương phi của mình!”

Sắc mặt Lý Như Phong khẽ tái bạch. “Người nói thật?”

“Đúng vậy!” Hạ Mộng gật đầu một cái.

“Tiểu bạch thổ, nàng đang nói cái gì đấy?” Nghe vậy, mặt của Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức cũng trầm xuống.

Hạ Mộng mỉm cười.

“Sự thật mà! Hơn nữa, ta cũng nghĩ vậy, người có cô nương nào muốn giới thiệu cho hắn quen biết một chút không?”

“Nàng.”

“Ha ha.... Chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi. Về phần có làm hay không, ta còn phải suy nghĩ một chút.”

Cười với bọn họ một chút, Hạ Mộng cúi đầu chào. “Vương gia, các người tiếp tục đi dạo đi! Ta về nghỉ ngơi.”

Quăng lại một quả bom, liền xoay người, nghênh ngang rời đi!

249. Chương 250

250. Chương 251

251. Chương 252

252. Chương 253

253. Chương 254

254. Chương 255

255. Chương 256: Ra Tay Muốn Hung Ác

“Tứ ca, Tứ tẩu!”

Chưa đi lên phía trước được vài bước, chợt nghe tiếng kêu, Nam Vân công chúa sôi nổi xuất hiện trước mặt bọn họ.

Đầu lại có chút đau nhức. Hạ Mộng ôn nhu: “Vân nhi, muội mới ở trên xe ngựa nửa tháng, hôm nay có thể vui vẻ lại rồi!”

“Đúng vậy!” Nam Vân công chúa vội vàng gật đầu, “Ta ngủ một giấc, giờ thì tốt rồi! Chẳng lẽ hai người không thể sao?”

Nàng thật đúng là không phải, hiện trong đầu còn hỗn loạn đây!

Khẽ nhíu mày, Hạ Mộng chợt nhận ra mình già thật rồi. Còn nhớ rõ, lúc trước bọn họ đi ra nước ngoài, mình cùng nàng tinh thần phấn chấn, như thế nào chỉ chớp mắt, chính mình liền...

“Tứ tẩu! Tứ tẩu!” Trên mặt đột nhiên tràn đầy sung sướng, Nam Vân công chúa chạy đến bên cạnh nàng, hai tay ôm cánh tay nàng, “Tối hôm qua ta đem kinh nghiệm đi sứ từ đầu tới đuôi nói với mẫu hậu, mẫu hậu khen tẩu không dứt miệng! Nàng còn bảo hôm nay muốn khen ngợi tẩu, nàng nói chưa?”

“Đã nói.” Hạ Mộng gật đầu.

Nam Vân công chúa cười đến vui vẻ hơn.

Ai!

Thấy thế, Hạ Mộng lại chỉ có thể thở dài. Kỳ thật, nếu như có thể, nàng thật sự hi vọng mình trong mắt mọi người là một tiểu bạch thỏ vô hại, như vậy thật tốt. Tại kia là bất đắc dĩ, nàng không thể không xuất thủ đoạn. Hiện tại, nếu đã trở lại, trên đầu có nhiều người đè nặng, bên cạnh có Hoàng Phủ Nam Ninh thế lực vô cùng vô tận, chính mình căn bản cũng không cần phải như thế. Chỉ tiếc... Ai, hi vọng nha đầu kia miệng có điểm dừng, không nên tùy tiện bắt được người liền nói.

Nam Vân công chúa vẫn còn cao hứng, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng đã phát giác không thích hợp, vội vàng tiến lên một bước. “Tiểu bạch thỏ, nàng làm sao vậy?”

Hạ Mộng trong nội tâm âm áp, nhẹ nhàng lắc đầu. “Không có việc gì, chính là tối hôm qua ngủ không ngon, còn có chút choáng váng đầu.”

“Vậy sao nàng không nói sớm? Nếu là không thoải mái, chúng ta xin phép mẫu hậu, hôm nào lại đến thăm nàng cũng không muộn, không cần nóng lòng nhất thời!” Trên mặt lập tức hiện lên lo lắng, Hoàng Phủ Nam Ninh đẩy Nam Vân công chúa ra, ôm eo nàng, “Đi thôi, chúng ta về nghỉ.”

“Vương gia...”

Vừa thấy thế, Hạ Mộng trong lòng âm áp càng sâu. Chỉ là đầu vẫn như cũ hôn mê gay gắt, gật gật đầu, vô lực tựa trên người hắn.

“Tứ tẩu, tẩu làm sao?” Thấy nàng như vậy, Nam Vân công chúa lập tức sợ hãi kêu lên.

Hoàng Phủ Nam Ninh liếc nàng một cái: “Không phát hiện sắc mặt nàng không tốt sao? Muội còn liên tục quần quít lấy nàng lú rú?”

“Muội... muội không có phát hiện?” Bị chửi phải cúi đầu, Nam Vân công chúa nhỏ giọng.

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh một tiếng, định hai tay đem Hạ Mộng ôm lên, Hạ Mộng vội vàng dè hấn: “Vương gia, ta chỉ là có chút choáng váng đầu mà thôi, còn có thể đi.”

“Được rồi?” Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu, liền cải thành nâng cánh tay nàng, “Chúng ta nhanh lên trở về vương phủ! Sau đó tìm thái y đến xem cho nàng một chút.”

Xem thái y sao?

Nghe vậy ngẩn ra, Hạ Mộng theo bản năng muốn cự tuyệt - - nếu như, thái y đến đây, thực chẩn đoán được kết quả hẳn không muốn nhất, không biết hẳn sẽ phản ứng như thế nào? Nổi trận lôi đình? Hay là lập tức bỏ chạy? Nghĩ như vậy, trong lòng nàng càng không thoải mái.

Hơi mím môi, nàng cúi đầu xuống không nói lời nào.

Hoàng Phủ Nam Ninh cho rằng nàng khó chịu, cũng không nói thêm gì nữa, vội vàng dìu nàng đi ra ngoài.

“Tứ ca, Tứ tẩu, chờ ta một chút!” Mắt thấy bọn họ đi, Nam Vân công chúa cũng không thấy căng thẳng, vội vàng lớn tiếng kêu, đuổi theo.

Dọc theo đường đi, còn đang suy nghĩ nói như thế nào để Hoàng Phủ Nam Ninh không mời thái y đến, không nghĩ tới, chỉ chớp mắt, xe ngựa đã dừng ở cửa lớn Minh vương phủ.

“Như Phong? Người đã đến rồi?”

Phía trước người cưỡi ngựa, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng hô, Hạ Mộng lại chưa phát giác ra tinh thần chấn động.

Rèm xe vén lên, quả nhiên trông thấy Lý Như Phong mặc một bộ cẩm bào xanh đen đứng ở cửa vương phủ.

Sáng sớm tới đây chờ? Hai người này thật đúng là tình cảm tốt đến không được, chia lìa ba tháng, hiện nay là củi khô chờ hỏa, càng không thể thu thập rồi!

Nhẹ nhàng cười một tiếng, Tú nhi đỡ tay Hạ Mộng đi xuống xe ngựa, đối với người bên kia gật gật đầu: “Lý tướng gia.”

“Minh vương phi.” Lý Như Phong cũng gật đầu hành lễ, tiếng nói trước sau như một nhàn nhạt.

Nhưng là, Hạ Mộng lại phát hiện - - rất không thích hợp?

Người nam nhân này, hôm nay xảy ra chuyện gì? Chỉ thấy khuôn mặt hẩn bình tĩnh vô ba, khóe miệng trước sau như một, hơi mào một cái cười yếu ớt, lông mi sụp xuống, màu quang đen tối, mà ngay cả toàn thân tản mát nho nhã tự phụ, hơi thở cũng phai nhạt không ít. Nói tóm lại, chính là uể oải không phần chấn.

Là ai nha, có thể có bản lĩnh bắt hẩn chịu đả kích thành như vậy?

“Lý tướng gia!”

Sau lưng đột nhiên lại truyền tới một tiếng thanh thúy thấp giọng hô, là Nam Vân công chúa xuống xe đến đây.

“Công chúa!” Nghe được cái thanh âm này, Lý Như Phong lập tức ánh mắt sáng lên, gương mặt nhìn bên này.

Nam Vân công chúa nháy mắt mấy cái, đến bên cạnh Hạ Mộng liền dừng bước lại: “Người tìm Tứ ca à?”

Lý Như Phong giật mình ngẩn ra, khóe miệng giật giật, cuối cùng gật đầu: “Vâng.”

“Ha ha, người cùng Tứ ca tình cảm thật sự thật tốt.” Lập tức lại thanh thúy cười một tiếng, Nam Vân công chúa vẽ mặt thành thật.

Ý tứ biểu đạt trong chuyện này, Lý Như Phong rất rõ ràng.

Trong mắt hiện lên lo lắng chợt lóe rồi biến mất, hẩn vội vã ngẩng đầu lên: “Công chúa, ta không phải...”

“Ừ! Lý tướng gia, người không phải cái gì? Không phải tìm Tứ ca à? Vậy người tới tìm ai?” Nháy mắt mấy cái, Nam Vân công chúa trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

“Ta...” Lý Như Phong lại ngưng, thất bại cúi đầu: “Thôi, ta tới tìm vương gia.”

Nam Vân công chúa nhìn hẩn, trên mặt tràn ngập khó hiểu.

Hạ Mộng thấy thế lại cười, vội vàng kéo tay Nam Vân công chúa tay: “Tốt lắm, Vân nhi, đừng đứng bên ngoài nói chuyện, chúng ta vào đi thôi!”

Người nam nhân này, tối hôm qua khẳng định bị nàng ném đạn khói mà bị thương rồi. Mà Hoàng Phủ Nam Ninh cho rằng nàng là cố ý tùy tiện. Một người kích thích Lý Như Phong, hẩn thương tổn tình cảm Nam Vân công chúa nhiều năm như vậy, cho nên không có lí do thoái thác phủ nhận, Lý Như Phong liền tin là thật. Ngày hôm qua nàng nhìn sắc mặt hẩn rất không thích hợp, tình huống hôm nay! Hừ hừ, như thế xem ra, hẩn đối với Vân nhi không thể nói là hoàn toàn không có tình cảm!

“A, ta thiếu chút nữa quên, Tứ tẩu hôm nay thân thể không thoải mái! Chúng ta mau vào đi thôi!” Bùng tỉnh hét to một tiếng, Nam Vân công chúa chủ động nâng nàng, chuyển hướng Hoàng Phủ Nam Ninh, “Tứ ca, huynh cùng Lý tướng gia nói chuyện văn đi, Tứ tẩu có muội chiều cổ, khẳng định không có chuyện gì!” Liền đỡ Hạ Mộng bước lên bậc thang.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức chau mày.

“Như Phong, nha đầu kia, nàng nói cái gì? Vì sao ta cảm thấy phản ứng của nàng có điểm kỳ quái?”

Hẩn có thể nói sao? Lý Như Phong lắc lắc đầu: “Thôi, vương gia, công chúa không nói gì, chúng ta vào đi thôi? Ta có mấy lời muốn hỏi người một chút.”

“Người có gì muốn hỏi ta?” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức sưng sờ.

Lý Như Phong khóe miệng giật nhẹ. “Chúng ta lâu như vậy không gặp mặt, có thật nhiều chuyện muốn tán gẫu, cũng có thật nhiều nỗi băn khoăn muốn hỏi.”

“Cũng đúng!” Liền gật đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh xoay người, “Chúng ta đi thôi!”

“Ừ.” Lý Như Phong gật đầu, lại căn cứ môi, theo phía sau đi vào vương phủ.

256. Chương 257

Tiểu bạch thỏ tiếp tục dạy dỗ em chồng!

Trở lại ngủ phòng, Hạ Mộng vội vàng nằm xuống giường, giờ mới được thư thái một chút.

Nhìn thấy nàng như vậy, Nam Vân công chúa lại sợ hãi kêu lên, vội vàng chạy tới hỏi: “Tứ tẩu, tẩu làm sao vậy?”

“Không có việc gì, chỉ hơi mệt chút.” Hạ Mộng lắc đầu, nhắm mắt lại hít sâu một cái.

“Vương phi, uống nước đã!” Tú nhi cũng rót một chén trà nóng tới. Hạ Mộng tiếp nhận, uống một hơi cạn sạch.

Nam Vân công chúa mày nhíu lại, tựa hồ bị sợ hãi. Xem nàng vẻ mặt khẩn trương, Hạ Mộng nhin không được lắc đầu: “Nha đầu ngốc, muội nhìn ta như vậy làm gì? Chẳng lẽ không biết, trước mặt nam nhân, nữ nhân sẽ phải nhu nhược, như vậy mới có thể kích thích ý muốn bảo hộ của bọn họ sao?”

“Như vậy sao?” Nam Vân công chúa nhìn nàng, “Nói cách khác, Tứ tẩu như bây giờ là vì muốn Tứ ca bảo hộ?”

“Có thể nói như thế?” Hạ Mộng vô lực gật đầu.

“Oa, muội biết rồi!” Lập tức trong mắt mang chớp sáng, Nam Vân công chúa nắm chặt cổ tay nàng, “Tẩu là nắm chặt cơ hội giáo dục muội, để muội đặt mình vào hoàn cảnh người khác hiểu rõ tình huống có đúng hay không? Tứ tẩu, tẩu vừa rồi biểu hiện giống như thật, muội còn thực cho là tẩu ngã bệnh chứ?”

Nàng cảm thấy nàng thật ngã bệnh sao? Hạ Mộng cười khổ.

Bất quá, sau khi trở về, nằm một hồi, nàng cảm thấy khá hơn nhiều, vỗ vỗ tay Nam Vân công chúa: “Bất quá, nha đầu, ta hiện tại muốn nói uội: thân là nữ nhân, trước mặt nam nhân nhu nhược là cần thiết. Nhưng là, trước mặt nữ nhân, tuyệt đối không thể. Đặc biệt, muội về sau nhất định sẽ gả cho người làm vợ cả, trước mặt thê thiếp khác tuyệt đối không thể yếu thế, biết không?”

“Tứ tẩu, tẩu đang nói cái gì vậy?” Nghe nói như thế, Nam Vân công chúa là không hiểu ra sao.

Hạ Mộng cười cười, quay đầu hướng Tú nhi phân phó: “Đem hai vị phu nhân Lam Tử tới.”

“Vâng.” Tú nhi vội vàng gật đầu xoay người đi ra ngoài.

Nam Vân công chúa khó hiểu nhìn nàng: “Tứ tẩu, mang các nàng tới cửa làm gì?”

Hạ Mộng mỉm cười.

Rất nhanh, Tú nhi trở lại, sau lưng còn mang theo Lam Tử hai người run lẩy bẩy.

Trong phòng chứa củi ngậy người một đêm, không có rửa mặt hay ăn mặc, cũng không có thức ăn tinh xảo ngon miệng, lại thêm tâm lý sợ hãi, giờ phút này các nàng búi tóc mất trật tự, quần áo mang theo nhiều dơ bẩn. Khi đi vào cửa, nhìn thấy Hạ Mộng nằm ngửa trên giường, hai người đều run lên, vội vàng hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống đất.

“Tứ tẩu, có chuyện gì?” Thấy thế, Nam Vân công chúa lại nhin không được hỏi.

Hạ Mộng nhàn nhạt nhìn nàng một cái.

Mặc dù chỉ là một cái không mang theo bất kỳ cảm giác nào, tiểu tâm can của Nam Vân công chúa lại nhảy dựng, tay chân có chút lạnh.

“Muội biết rồi, muội biết rồi, muội cái gì cũng không nói, Tứ tẩu xử lý uội xem!” Làm động tác khóa kéo miệng, nàng nói xong câu đó liền thật sự ngậm miệng không nói.

Hạ Mộng nhìn hướng dưới chân: “Hiện tại, các người nhận tội chưa?”

“Nhận tội, nhận tội! Tỳ thiếp nhận tội!” Lam phu nhân dẫn đầu kêu lên.

Tử phu nhân lại đoan đoan chính chính quỳ, chờ Lam phu nhân liên tiếp kêu nhiều lần, mới giương mắt nhìn về phía Hạ Mộng, gần từng chữ một: “Tỳ thiếp nhận tội.”

“Rất tốt.” Hạ Mộng gật đầu, lại nhìn ra phía ngoài, “Đem hai người kia mang vào!”

“Dạ!”

Lập tức lại nghe liên tiếp tiếng bước chân vang lên, hai người mặc trang phục kiểu thư sinh bị trói gô đẩy đến.

“A? Người... Vương phi?”

Nhìn thấy hai người kia, hai người Lam Tử lập tức sắc mặt đại biến, nhin không được lên tiếng kinh hô.

Hạ Mộng khoe miệng nhếch lên. “Hai người kia, các người có biết?”

Lam Tử hai người cúi đầu không nói.

Hạ Mộng nhìn hai người mặc trang phục thư sinh: “Các người, có biết hai vị di nương?”

Hai gã thư sinh không ngừng lắc đầu. Một người trong đó lại mở miệng nói: “Không biết!”

“Tốt, người không biết!” Nghe vậy, Hạ Mộng dùng sức vỗ mép giường, khoe miệng cũng nhếch lên một nét cười lạnh.

“Lam phu nhân, Tử phu nhân, chính là các người thông đồng nam nhân? Ngay cả ta cùng vương gia trở lại cũng chưa kịp nghênh đón, vội vàng vàng muốn cùng nam nhân hẹn hò đúng không?”

“Đây!”

Lời vừa nói ra, Nam Vân công chúa mặt tái đi, nhin không được hô ra tiếng. Bất quá, nàng lập tức kịp phản ứng, vội vàng hai tay che miệng.

Mắt thấy hai gã thư sinh quyết đáp lại, Lam Tử hai người huyết sắc trên mặt thối lui hơn phân nửa, cơ hồ là không thể tin, trừng mắt nhìn hai người kia.

Hạ Mộng không khỏi lắc đầu.

Đến nước này, các nàng còn đối với hai người kia ký thác hi vọng? Không bao giờ tin được một thư sinh, huống chi hai người này biết rõ mình đã phạm tội với Minh vương gia? Hiện nay, bo bo giữ mình còn không kịp, bọn họ làm sao có thể đem mình cùng nữ quyến Minh vương phủ lập thành quan hệ sao? Một khi xác nhận, bọn họ thật chỉ có một con đường chết nhaa!

“Ai!”

Nhìn không được thở dài, Hạ Mộng nhìn về phía hai nam nhân: “Các người thật không xứng được gọi là nam nhân, ta coi thường các người.”

Hai thư sinh lúc này hai chân mềm nhũn, Nhuyễn Bát Bát quỳ ngã xuống trên mặt đất: “Minh vương phi tha mạng! Chúng ta là bị các nàng câu dẫn, cho nên mới... Chúng ta là vô tội, chúng ta thật không biết các nàng là di nương Minh vương phủ, nếu không, cho chúng ta một trăm lá gan chúng ta cũng không dám như thế thật!”

“Chính vậy! Nữ nhân Minh vương gia, ai dám lộn xộn! Chúng ta ngay từ đầu chỉ cho rằng các nàng là nha hoàn phú quý, nhưng ai biết... Minh vương phi tha mạng, chúng ta biết rõ sai rồi?”

“Người... Người...”

Nghe hai người kia đem trách nhiệm đẩy tới trên người các nàng, Lam Tử hai người trên mặt huyết sắc lập tức toàn bộ thối lui, thân thể cũng lung la lung lay, cơ hồ sắp ngã xuống đất không dậy nổi.

Thật vô dụng.

Nam nhân vô dụng, nữ nhân cũng vô dụng.

Hạ Mộng bĩu môi. “Các người cho là ta sẽ tin tưởng lời các người sao? Hai nữ nhân này, chỉ nhìn ăn mặc cũng biết là phu nhân không phải sao? Người nói các người gặp nhau, sau đó các nàng giả làm cô nương chưa lấy chồng, vậy các người cùng các nàng cầu kết, to gan lớn mật chạy vào nơi này hẹn hò, chẳng lẽ không biết nơi này là địa phương nào? Các người đoán không ra thân phận chân thật của các nàng! Hơn nữa, xem biểu hiện của các người bây giờ, ta thực hoài nghi, các người căn bản chính là ham mỹ mạo của các nàng, lại xem các nàng xuất thân bất phàm, liền muốn tài tử giai nhân tình cờ gặp gỡ, từ trên người các nàng lừa gạt tiền tài, có phải thế không?”

Đồng đồng đồng!

Lời vừa nói ra, hai người thư sinh không ngừng dập đầu, miệng kêu to “Minh vương phi tha mạng”, không có những thứ khác.

Hạ Mộng khloe miệng kéo nhẹ, nhìn một chút Lam Tử hai người, mỉm cười không nói.

257. Chương 258

Hai vị phu nhân sớm bị biểu hiện của hai nam nhân khiến cho thấu tâm lạnh. Lam phu nhân hàm răng khê cắn, thét chói tai sẽ phải cùng một nam nhân liều mạng, hoàn hảo bị người kịp thời ngăn. Tử phu nhân yên tĩnh, nàng chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm nam nhân không ngừng dập đầu nhận tội một lúc sau, liền quay đầu lại nhẹ nhàng cười một tiếng: “Tỳ thiếp biết tội, thỉnh Vương phi trách phạt.”

“Trách phạt?” Hạ Mộng cười lạnh, “Người ngược lại nói một chút, hành vi người như vậy, ta nên như thế nào trách phạt người?”

“Dựa theo Vương phi ngày hôm qua nói, dìm lồng heo.”

“Đúng là, ta hiện tại cảm thấy, dìm lồng heo quá tiện nghi các người.” Hạ Mộng nhẹ nói, mắt thấy hai vị phu nhân sắc mặt lại tái nhợt vài phần.

Ánh mắt lại không ý thức đảo qua hai thư sinh dập đầu, Hạ Mộng nhạt thanh nói: “Hai người này là người bên ngoài.”

Lam Tử thân thể run lên, biết rõ nàng biểu đạt ý gì.

“Hai người các người, không ở trong vương phủ ngậy ngô, sao phải chạy đi ra bên ngoài? Các người như thế nào chạy ra đi? Thân là con gái, dựa theo quy củ, các người không thể ra cổng mà?”

Hai người cúi đầu không nói, chỉ là thân thể bắt đầu khê phát run.

Hạ Mộng cười. “Hơn nữa, len lén chạy ra ngoài cửa cũng thôi đi, các người lại dám đem người mang vào trong vương phủ? Các người thật là to gan! Minh vương phủ là nơi cho các người hẹn hò sao? Các người xem ta cùng Vương gia không có ở đây, cũng không biết lúc nào mới trở lại, bọn hạ nhân sơ sài quản giáo, người cũng đều lười nhác đứng lên, không có người nào nhìn các người, các người thật to gan lớn mật, nên rõ ràng làm hành vi này phải không? Hiện tại, các người mang về chỉ là hai thư sinh tay trái gà không chặt, nếu không cẩn thận, các người đem kẻ xấu mang về, vậy nha hoàn sai vật trong vương phủ nhiều như vậy phải làm sao bây giờ? Thân thể của bọn họ mệnh như thế nào bảo toàn? Những cô nương kia trong sạch sẽ nên như thế nào? Ta mới rời đi ba tháng, các người đã nháo đến nước này, thật sự là coi trời bằng vung?”

“Tỳ thiếp biết sai rồi!”

Vốn trong lòng đối với Hạ Mộng chỉ có chút sợ hãi. Nhưng bây giờ, nghe nàng nói như vậy, hai người kia mới chợt tỉnh ngộ, lập tức thân thể mãnh liệt rung động, không ngừng quỳ xuống đất nhận sai.

Hạ Mộng hừ lạnh. “Biết sai? Cũng đã phạm sai, hiện tại biết cũng đã chậm! Thật may là trong vương phủ không có xuất hiện vấn đề lớn lao gì, nếu không, ta nhất định đem các người lột sớ!”

Lam Tử hai người mạnh mẽ run lên, vội vàng quỳ xuống đất không nói.

Nói một hơi nhiều như vậy, Hạ Mộng cũng cảm thấy mệt mỏi, liền quay đầu nói: “Vân nhi, muội nói, gặp tình huống như thế, nên làm cái gì bây giờ?”

“A? Hỏi ta?” Đang ngồi nghiêm chỉnh nghe nàng dạy dỗ, Nam Vân công chúa sững sờ, ngây ngốc nhìn nàng.

Hạ Mộng gật đầu. “Loại chuyện như vậy, trong đại gia tộc nhìn mãi quen mắt. Về sau muội xuất giá, khẳng định cũng sẽ gặp phải việc như thế. Cho nên, ta hỏi muội, nếu như là muội, muội sẽ làm sao?”

“Làm sao bây giờ?” Nam Vân công chúa nhún nhún mi, nhìn bốn người quỳ dưới đất không dậy nổi, suy tư một hồi lâu, mới nhỏ giọng nói, “Hai người kia, không thể lưu.”

“Vì cái gì?” Hạ Mộng hỏi.

“Bởi vì, các nàng bại hoại gia phong, làm mất hết mặt mũi.”

“Còn gì nữa không?”

“Ách... Các nàng, các nàng không tuân thủ nữ tắc.”

“Còn gì nữa không?”

“A? Còn có?”

Hạ Mộng khóe miệng nhếch lên. “Vương gia bình thường không để ý không hỏi các nàng, các nàng xuân khuê tịch mịch, liền không chịu nổi cùng người khác thông đồng, cái này miễn cưỡng nói xong. Từ xưa mỹ nhân vốn ái tài tử, mấy người bọn họ người có thể thông đồng đến cùng nhau, cũng không gì đáng trách. Chỉ là, bọn họ thật sự là quá lớn mật!” Ánh mắt lạnh như băng quét qua, “Tư tương, vốn cũng không có gì, các người lại đem người mang vào trong vương phủ, hết sức cầu thả, đây quả thực là một cái tát vào mặt Minh vương phủ! Đây là thứ nhất. Thứ hai, to gan lớn mật, đem người phía ngoài len lén dẫn vào vương phủ, các người trực tiếp đem quy củ ném ra sau ốt sao? Các người bất chấp an nguy của mình, ngay cả vương phủ cũng bỏ mặc, quả thực đáng chết! Nữ nhân như vậy, khó trách Vương gia chúng mắt! Ta sớm nên nghe lời Vương gia đem các người đuổi ra ngoài!”

Liền vung tay lên. “Người đâu, đem hai nữ nhân này dẫn ra ngoài, bán tống bán tháo, bán được bao nhiêu thì được bấy nhiêu!”

Uống!

Nghe vậy, Lam Tử hai người tâm mạnh chợt lạnh. Có thể so với dìm lồng heo còn ác hơn? Bán tống bán tháo, có thể bán được ở địa phương nào? Không ở ngoài câu lan viện các loại sao? Một khi vào cái loại địa phương đó, các nàng đời này cũng đừng nghĩ đi ra ngoài nữa!

Toàn thân long tóc dựng thẳng, các nàng sững sờ nhìn xem Hạ Mộng, một chữ đều nói không nên lời.

Hạ Mộng khóe miệng xé ra. “Đây là các người tự chuốc phiền, cũng đừng trách ta.”

“Vương phi?” Nghe được mệnh lệnh của nàng, nha đầu phía ngoài cũng hung hăng sững sờ, có chút chần chờ.

Hạ Mộng liền mặt trầm xuống. “Nhanh đi!”

“Vâng.”

“Vương phi, còn hai nam nhân này?” Tú nhi nhỏ giọng hỏi.

“Bọn họ nha!” Hạ Mộng lại cười một cái, ánh mắt hướng bên kia đảo qua.

“Vương phi tha mạng! Vương phi tha mạng!” Hai gã thư sinh vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ.

“Tha các người? Tốt!” Hạ Mộng khóe miệng kéo nhẹ, “Đem hần đưa đến quan phủ, nói bắt được hai kẻ len lén vào trong vương phủ trộm cắp!”

“Vương phi...”

Nàng gọi đây là tha mạng sao? Nàng đây quả thực là mượn đao giết người không phải sao?

Dám vào Minh vương phủ trộm, mắc kệt trộm được cái gì đáng giá hay không, cũng là lớn tội! Một khi quan phủ biết rồi, còn không lập tức đưa bọn họ cho xử tử để cho Hoàng Phủ Nam Ninh một cái công đạo? Hơn nữa, chết kiểu này chắc chắn sẽ không dễ dàng!

Mắt thấy hai nam nhân thân thể mềm nhũn té xuống, Hạ Mộng lại giật nhẹ khóe miệng: “Ta nói, vô dụng nam nhân.” Đứng người lên, hướng trên người bọn họ đá một cước, “Phàm các người biểu hiện ra, chỉ cần nói một câu nguyên ý đối với chuyện này chịu trách nhiệm, ta cũng sẽ tha các người. Nhưng bây giờ - - ”

Quay đầu ra đi. “Đem bọn họ dẫn đi!”

“Tứ tẩu.”

Mắt thấy hai cặp nam nữ đều bị kéo xuống, kết cục rất thảm, Nam Vân công chúa có chút không đành lòng.

Hạ Mộng lập tức đập vai nàng: “Vân nhi, đối với loại chuyện như vậy, nhất định phải nghiêm khắc dũa kích, kiên quyết không thể dung túng! Nếu không, đến cùng thua thiệt nhất định là muội, nhớ kỹ chưa?”

“Nhớ kỹ!” Vội vàng gật đầu, Nam Vân công chúa còn có chút u mê.

Hạ Mộng lại lắc đầu. “Xem ra, ba tháng này, bọn hạ nhân trong vương phủ cũng thập phần lười biếng, thậm chí ngay cả có người ngoài len lén tiến vào cũng không biết. Hiện tại, ta phải cho bọn họ thật tốt học một khóa mới!”

Liền kéo tay Nam Vân công chúa. “Đi, đi giáo huấn bọn họ!”

258. Chương 259

259. Chương 260

260. Chương 261

261. Chương 262

262. Chương 263

263. Chương 264

264. Chương 265: Đánh Lớn Một Trận

Hạ Mộng mang thai, tin tức với tốc độ không lường được truyền khắp kinh thành, đến tới tất cả các hầu môn nhà giàu.

Không kịp chờ đến ngày hôm sau, Vương thái hậu vội vàng sai người đem cho Hạ Mộng các loại thuốc bổ, nhanh đưa tới Minh vương phủ. Nghe nói nàng bởi vì động thai cần tĩnh dưỡng, lão nhân gia lại càng dặn dò nàng phải an tâm dưỡng thai, sắp tới cũng đừng lại vào hoàng cung thỉnh an, còn phái hai thái y tới đây đóng ở. Hạ Mộng tự tại, nằm trên giường thoải mái nhàn nhã.

Ngày hôm sau, từ Nhị vương gia, Tam vương gia cho đến Thập vương gia, tất cả đều chuẩn bị một phần hậu lễ đưa đến, chất đầy một cái sân nhỏ.

“Aizz”

Nằm mấy ngày đây? Ít nhất một tháng sao?

Toàn thân xương cốt đều muốn rụng, Hạ Mộng nhin không được lại thở dài.

“Tứ tẩu, làm sao vậy? Tẩu không thoải mái ở đâu hả?”

Nghe thanh âm, đúng lúc Nam Vân công chúa tới báo cáo, vội vàng chạy tới hỏi.

Nàng có thể nói nàng là quá nhàm chán sao?

Tuổi trẻ thanh xuân nha! Xem tiểu nha đầu thanh xuân hoạt bát, Hạ Mộng lại nhịn không được quay đầu ra, ngẫm thử dài - - mình tại sao lại mang thai chứ? Nàng ở cái thế giới này cũng mới mười bảy tuổi thôi không phải sao? Đúng là thanh xuân niên thiếu mà, nàng còn muốn chơi vài năm cơ, thật không nghĩ đến...

Thấy nàng không trả lời, Tú nhi cũng vội vàng chạy tới “Vương phi, bụng lại đau sao?”

Hạ Mộng lắc đầu: “Không có việc gì. Ta chỉ là nằm trên giường quá lâu. Nhìn bên ngoài trời xanh mây trắng, muốn đi ra ngoài một chút”

“Không được!”

Lập tức, hai tiếng hô to cùng nhau truyền đến, hù nàng run lên. Ánh mắt ngơ ngác nhìn hai khuôn mặt nghiêm túc.

Lập tức cũng phát hiện không ổn, Tú nhi vội vàng thay vẻ mặt vui vẻ, rón rén đỡ nàng dậy: “Vương phi, thái y nói người cần nằm trên giường tĩnh dưỡng. Vương gia trước khi ra cửa cũng hết lần này đến lần khác dặn dò chúng ta nhất định phải để ý người thật tốt, không thể để người lộn xộn, ngay cả Nhị vương phi, các nàng muốn gặp đều bị cự tuyệt!”

“A? Còn có như vậy sao?” Nghe vậy, Nam Vân công chúa kinh hãi: “Tứ tẩu, Tứ ca đối với tẩu thật là tốt!”

Đúng vậy! Hắn đối với nàng thật tốt, có điều tốt hơi quá!

“Đúng rồi! Tứ ca đâu?” Lại nói, Nam Vân công chúa mới nhớ tới một chủ nhân khác của vương phủ, bắt quá xem ra, người kia không có ở đây!

“A! Đi ra ngoài, hình như Lý tướng gia có chuyện tìm hắn!” Hạ Mộng trả lời.

“A!” Nam Vân công chúa gật đầu.

Xem nàng vẻ mặt lạnh nhạt, hắn không phải là giả bộ đi!

“Vân nhi!” Động động môi, Hạ Mộng nhỏ giọng gọi.

“Tứ tẩu?” Nam Vân công chúa vội vàng nhìn về phía nàng.

“Ta hỏi muội một câu, muội phải thành thật trả lời ta!”

“Tốt! Tẩu nói đi?”

“Muội với Lý tướng gia bây giờ là tình cảm gì?”

“Tình cảm gì...” Nhấn nhú mi, Nam Vân công chúa nhỏ giọng nói: “Muội cũng không biết. Hiện tại, hắn là coi hắn như ca ca đi, giống với Tứ ca đó!”

“Thật vậy chăng?”

“Đúng vậy?” Nam Vân công chúa vội vàng gật đầu: “Muội cũng không biết xảy ra chuyện gì. Vốn là vẫn đối với hắn nhớ mãi không quên. Sau khi bị hắn thương tâm còn khóc rất lâu. Có thể sau khi chúng ta đi sứ một vòng trở về, muội đã tốt hơn, gặp hắn, muội mặc dù trong lòng có mấy phần buồn, nhưng không còn đau đớn nữa. Hiện tại, thấy buồn bã trong tâm cũng dần dần biến mất. Hiện tại thật sự cảm giác gì cũng không có. Xem ra giống như lời tẩu nói, thật sự là trị hết bệnh tim!”

Ai? Nha đầu kia, chẳng lẽ nàng không phát hiện sao? Căn bản không phải là vấn đề? Mà là...

“Muội không phát hiện ra hả? Mỗi lần Lý tướng gia chủ động tới cửa đều là chọn lúc muội ở nơi này?”

“Có sao?” Nam Vân công chúa sững sờ, lập tức cười: “Có lẽ là trùng hợp đó. Dù sao muội mỗi ngày đều sáng sớm đã tới đây, trời sắp tối mới trở về. Hắn đi qua, nhất định sẽ gặp muội rồi!”

“Nhưng là, hôm trước muội vì mẩu hậu đậu đầu ở lại trong cung làm bạn cùng ngài, hần cũng không đến!”
Hạ Mộng nhỏ giọng nói.

“Ừ!” Nam Vân công chúa lập tức mở to mắt: “Có chuyện này hả?”

Hạ Mộng bình tĩnh gạt đầu!

Nam Vân công chúa liền cười cười: “Có lẽ là hần cũng có việc!”

Nha đầu này, nàng rốt cuộc là quá đơn thuần. Còn cố ý nghĩ bỏ qua, Hạ Mộng khê nhú mày.

“Vân nhi...”

“Tiểu bạch thỏ! Tiểu bạch thỏ!”

Còn muốn nói tiếp chút gì đó, chợt nghe dưới chân giường một hồi chấn động, Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng chạy về.

“Tứ ca!” Nghe thanh âm, Nam Vân công chúa nhanh để trống vị trí đầu giường.

Hoàng Phủ Nam Ninh một hơi vọt tới trước mặt Hạ Mộng, ồn ào lôi thứ gì đó trong ngực ném tới trước mặt Hạ Mộng: “Nàng xem, ta hôm nay đi ra ngoài. Thấy đến trên đường bán đồ chơi của đứa trẻ, liền mua cho con gái chúng ta này!”

Ông trời của ta!

Nghe vậy, Hạ Mộng mơ hồ bắt đầu hoa mắt!

Hần nói mua một chút sao? Hần là mua một đồng được hay không? Hơn nữa - -

“Vương gia! Chàng ngày hôm qua hôm trước còn có hôm kia, cũng đã mua rồi đó?”

“Có sao?” Hoàng Phủ Nam Ninh nháy mắt mấy cái, lập tức cười cười: “Vậy thì như thế nào? Mua nhiều chút, cho hài tử từ từ chơi, không có việc gì!”

Hần là không có việc gì, hần nào biết, vài gian nhà trống trong vương phủ cũng bị thái hậu liên tục đưa tới nhét đầy. Hiện tại, lại xuất hiện một tên đàn ông phá sản! Mỗi lần ra đường lại càn quét, hận không thể đem cả con đường đều mang về. Cứ như vậy, cái vương phủ này đều không đủ dùng!

“Oa! Tứ ca, những thứ này đều là huynh cho tiểu chất nhi sao? Thật tốt quá!” Vừa thấy những vật này, tiểu hài tử Nam Vân công chúa vội vàng kêu to một tiếng, cầm lên một thứ liền bắt đầu chơi!”

“Bất quá...” Lấy thêm một thứ, nàng khê nhú mày, “Những vật này đều tốt, nhưng nếu là con trai chỉ sợ không thích hợp đâu!”

“Cái gì con trai? Những vật này đều là vì nữ nhi của ta mà chuẩn bị!” Đoạt lấy đồ chơi Hoàng Phủ Nam Ninh không vui hừ nhẹ.

Nam Vân công chúa nháy mắt mấy cái: “Tứ ca, huynh không thể như vậy được! Tuy nói Tứ tẩu cũng có thể sinh nữ oa oa, nhưng có thể là con trai mà! Huynh không thể thiên vị như vậy, nếu không, về sau nếu thật sinh cháu trai, huynh lấy cái gì cho nó?”

“Nếu là sinh con trai, vậy thì uội! Cho muội nuôi, vì muội mỗ quạ đen nói ta sinh con trai!” Mặt trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh không vui quát khê.

Nam Vân công chúa ngăn ra: “Tứ ca, làm sao huynh có thể như vậy? Muội là hảo tâm nhắc nhở huynh mà?”

“Không cần thiết!” Hoàng Phủ Nam Ninh bĩu môi: “Ta muốn sinh nữ nhi! Ngoại trừ là nữ nhi, trong bụng Tiểu bạch thỏ sẽ không là thứ gì khác!”

“Tứ ca!”

“Tốt lắm! Vân nhi, muội cũng đừng vì cái này mà cùng Tứ ca muội âm ỉ nữa!” Hai huynh muội, cơ hồ mỗi ngày đều muốn âm ỉ đến nghiêng trời lệch đất, Hạ Mộng không hiểu bọn họ lấy ở đâu ra nghị lực, vội vàng

chuyển đổi đề tài: “Vương gia, chàng không phải nói ra ngoài gặp tướng gia à? Như thế nào - -” Đến cùng lại ôm một đồng loè loẹt trở lại?

“A? Hôm nay ta cùng Như Phong hẹn ở bên ngoài gặp mặt, hàn huyên vài câu! Dự định ra đường đi một chút, kết quả, đang đi, liền gặp được người bán đồ chơi trẻ con. Ta liền lôi kéo hắn cùng nhau chọn, chọn tới chọn lui, chúng ta cũng tán gẫu không sai biệt lắm. Cộng thêm hoàng huynh sai người đến truyền hắc tiễn cung. Ta liền cáo biệt rồi trở lại!”

Người ta bị người tảo hóa hù đến, sợ lại bị người bắt lấy khuôn vác, cho nên nói trước chuồn mất, Hạ Mộng bật cười.

Lý Như Phong cơ hồ ngày ngày đều bị hắn bắt đi trên đường mua sắm. Bởi vì Hoàng Phủ Nam Ninh không thích có người đi theo phía sau, cho nên thường xuyên chỉ có hai người bọn họ cùng đi ra ngoài. Cho nên, một khi mua nhiều vật lẻ tẻ như vậy, một mình hắn không cầm được, vậy thì nhất định phải để Lý Như Phong chia sẻ rồi! Hai đại nam nhân, trong tay ôm đồ chơi của tiểu oa nhi màu sắc rực rỡ, Hoàng Phủ Nam Ninh cả ngày lẫn đêm vì làm cha mà lơ đãng, thậm chí còn muốn ha ha cười ngây ngô vài tiếng, Lý Như Phong lại không chịu nổi ánh mắt những người chung quanh khác thường, bị Hoàng Phủ Nam Ninh làm nhục vài ngày liền hất tay không làm.

“Hoàng huynh truyền hắc tiễn cung? Làm gì?” Cùng Hạ Mộng nghe điểm bất đồng, Nam Vân công chúa đột nhiên hỏi ra một câu.

“Có sứ giả Tàng Vu quốc đến, nghe nói là vì đại sự, hoàng huynh một người không ra chủ ý lớn. Nên gọi Như Phong cùng thương lượng!” Nhặt nói, Hoàng Phủ Nam Ninh trên mặt rõ ràng mang theo vài phần khinh bỉ!

“Tàng Vu quốc?”

Nghe cái tên này, Nam Vân công chúa thân thể chấn động, trong mắt hiện lên hoảng loạn!

“Đúng vậy!” Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu, khước miệng nhẹ nhếch: “Những người kia thật đúng là âm hồn bất tán. Chúng ta mới thoát khỏi bọn họ bao lâu, bọn họ lại chạy tới. Có phải chờ chúng ta đem bọn họ diệt, bọn họ mới có thể tiêu tan?”

“Vương gia!” Vội vàng che miệng hắn, Hạ Mộng nhẹ nhàng lắc đầu: “Chàng cẩn thận chút, lời này không thể nói lung tung!”

“Nhưng ta chính là chán ghét bọn họ!” Hừ nhẹ một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh không vui quay đầu ra!

Hạ Mộng vô lực, nhìn Nam Vân công chúa, nàng đứng ở đầu giường, khuôn mặt nhỏ nhắn buông xuống, tựa hồ đang suy tư cái gì.

“Vân nhi! Vân nhi!”

“Ừ?” Liền tiếp kêu vài tiếng, Nam Vân công chúa mới đáp lại, nhưng cũng chỉ ngẩng đầu nhìn nàng một cái, lại vội vàng cúi đầu.

Chỉ một cái, Hạ Mộng liền phát hiện trên gương mặt của nàng đã bay đến hai điểm đỏ ửng.

Tiểu nha đầu, không phải là muốn người nào đến đó chứ!

Lại quay đầu lại: “Vương gia, chàng biết người tới là ai không?”

“Không biết!” Hoàng Phủ Nam Ninh trả lời thập phần nhẹ nhàng!

Hạ Mộng mím môi.

“Bất quá, mặc kệ hắn là ai, đều cùng chúng ta không có vấn đề gì. Chúng ta không cần thiết đi trông nom.” Trầm giọng nói, Hoàng Phủ Nam Ninh đến mép giường, đặt mông ngồi xuống: “Ta chỉ trông nom nàng, bọn họ tốt nhất đừng hoàng một chút, không nên tới trêu chọc chúng ta! Nếu không, hiện tại trên địa bàn của chúng ta, ta cũng sẽ không đối với bọn họ thủ hạ lưu tình!”

Không trêu chọc bọn họ sao!

Hạ Mộng khoe miệng kéo nhẹ.

Vì cái gì, nàng luôn có một loại cảm giác: hôm nay vị kia đến, tựa hồ có mục đích bất thiện nha?

265. Chương 266

Người tới đúng là mục đích bất thiện

Hoàng Phủ Nam Ninh vừa mới nói xong. Sáng sớm hôm sau, bọn họ lại được mời vào hoàng cung - - là vợ chồng, kể cả Hạ Mộng vốn nên tiếp tục nằm trên giường tĩnh dưỡng cũng phải đi.

Nghe thái giám tuyên cáo xong, Hạ Mộng trong lòng mơ hồ trầm xuống, cảm thấy tựa hồ có chuyện lớn sắp xảy ra!

Hoàng Phủ Nam Ninh vốn định lấy lý do thân thể nàng còn chưa bình phục để phản đối. Nhưng Hạ Mộng cự tuyệt, vội vàng thu thập, hai người song song đi vào hoàng cung!

“Minh vương phi?”

Khi tiến vào tẩm cung Vương thái hậu. Chào xong, Vương thái hậu vội vàng gọi nàng lại, hai tay nắm tay nàng, quan sát: “Nhìn con khí sắc khá tốt, gần đây thân thể có thể tốt hơn không? Hài tử có nháo con không?”

“Con rất khỏe, hài tử không có nháo!” Khẽ mỉm cười, Hạ Mộng đáp lại!

“Vậy là tốt rồi!” Vội vàng gật đầu, Vương thái hậu hiện lên vui mừng trên mặt.

“Mẫu hậu, người vội vội vàng vàng kêu chúng ta đến, không phải chỉ là vì xem tiểu bạch thổ chứ?” Phía dưới, mắt thấy mẹ chồng con dâu trao đổi tình cảm, Hoàng Phủ Nam Ninh nhàn nhạt hỏi một câu.

“Người, đứa nhỏ này?” Nghe vậy, Vương thái hậu lờm: “Nàng dâu đến, ta đương nhiên muốn hỏi thăm thân thể nàng, trong bụng nàng hiện tại có thể là tiểu tôn tử của ta đó”

Nghe ba chữ ‘tiểu tôn tử’, Hoàng Phủ Nam Ninh nhướng mày, không nói gì.

Bất quá, nói xong, Vương thái hậu lại thở dài, xem nét mặt của nàng tựa hồ rất hậm hực.

“Mẫu hậu, làm sao vậy?” Hạ Mộng vội hỏi.

Wương thái hậu lại vỗ tay nàng, thở dài nói: “Minh vương phi, kỳ thật, hôm nay ai gia bất chấp con đang nằm trên giường tĩnh dưỡng, kêu con tiến cung là có chuyện khẩn muốn hỏi con!”

“Là chuyện gì?”

“Con có biết ngày hôm qua có người đến không?”

Lại là người kia, tâm nhảy dựng, Hạ Mộng gật đầu: “Ừ?”

“Như vậy, con biết người đến là ai không?”

Hạ Mộng lắc đầu.

Nghe vậy, Vương thái hậu kinh hãi: “Con thế nào không biết? Ninh nhi không nói cho con biết sao?”

“Nhi thần cũng không biết!” Hoàng Phủ Nam Ninh không mảy may không nhặt, âm thanh lập tức truyền đến.

Kỳ thật, không phải là hắn không biết. Mà là hắn căn bản cũng không muốn cùng Tàng Vu quốc có bất kỳ quan hệ gì. Cho nên, khi nghe nói có người Tàng Vu quốc đến, hắn liền che đậy hết thảy tin tức liên quan. Cho nên, cho tới bây giờ, bọn họ chỉ biết bên kia có người đến mà thôi. Nhưng là ai? Tới làm gì? Hắn không cho người đi hỏi thăm.

Có thể hiện nay, xem tình huống, tựa hồ hắn muốn không biết cũng không được.

“Người, đứa bé này!” Xem đi, Vương thái hậu bắt đầu làm khó dễ rồi: “Chuyện lớn như vậy, làm sao người có thể không quan tâm? Thân là vương gia vương triều Phượng Tường, còn là ca ca ruột của Vân nhi, mọi người có chuyện, người cũng có thể không quan tâm sao?”

“Vân nhi?” Nghe lời ấy, Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên sững sờ: “Mẫu hậu, ngài nói gì? Chuyện này cùng Vân nhi có quan hệ gì?”

“Người thật đúng là ngu ngốc hoàn toàn!” Nhìn mặt hẩn mê man, Vương thái hậu nhẹ nhàng lắc đầu, sắc mặt thật không tốt.

Hạ Mộng vội vàng nắm tay nàng: “Mẫu hậu, những ngày qua nhi thần thân thể vẫn còn có chút hư. Vương gia bởi vì lo lắng nhi thần, tâm tư tất cả đều đổ trên người nhi thần. Cho nên không có chú ý. Là nhi thần không đúng. Ngài cũng đừng trách cứ vương gia. Lời tức giận cứ hướng nhi thần phát đi”

“Con đứa bé này! Huệ chất lan tâm! Con nghĩ rằng ta không biết tính tình thói của nó sao?” Biết rõ Hạ Mộng đang cố ý giải vây, nhưng nghe nàng vừa nói như vậy, Vương thái hậu sắc mặt rõ ràng hòa hoãn không ít.

Liên lại thở dài: “Lần này, người tới là kẻ mới nhậm chức thái tử!”

“Thái tử?” Hạ Mộng cùng Hoàng Phủ Nam Ninh đều sững sờ.

Không hẹn mà cùng nhìn nhau, trước mắt bọn họ hiện lên khuôn mặt anh tuấn tiêu sái lại treo thêm nụ cười xấu xa, đáy lòng liền đồng thời dâng lên chán ghét.

“Hắn là tự mình tới đây hướng Vân Nhi xin cưới!”

“Cái gì???”

Một câu nói tiếp một câu, kế tiếp thêm một câu tựa như một trái bom, thiếu chút nữa đem Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Hạ Mộng nổ thành tro tàn.

Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt mãnh liệt chìm xuống, khuôn mặt không thể tin: “Mẫu hậu, người nói cái gì?”

“Ta nói, thái tử mới nhậm chức muốn kết hôn Vân nhi làm thái tử phi!” Vương thái hậu gần từng chữ một.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức lắc đầu: “Không thể nào, cự tuyệt hẳn!”

“Nhưng là! Hoàng huynh người đã đáp ứng”

Cái gì???

Lại một quả bom ở bên cạnh nổ vang, sắc mặt Hoàng Phủ Nam Ninh cũng thay đổi”

“Hoàng huynh hẳn như thế nào hồ đồ như vậy? Bọn họ có cái gì tốt mà đem Vân nhi gả qua đó chứ? Hẳn nghĩ muốn hại chết nàng sao? Hẳn rốt cuộc có đem Vân nhi làm muội muội của hẳn không?”

“Hoàng Thượng nói, hẳn nhìn vị thái tử này khí thế hiên ngang, có dáng làm vua lớn. Nếu như gả Vân nhi cho hẳn, hẳn nhất định sẽ đối xử tử tế với nàng. Hơn nữa, đám hỏi song phương, cũng có thể củng cố quan hệ hai bên. Bởi vậy, về sau chúng ta không cần lo lắng Tàng Vu xâm chiếm.” Nhỏ giọng, Vương thái hậu nói.

“Nói hươu nói vượn!” Lập tức quát một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh giận tái mặt: “Thái tử họ là ai ta sao không biết? Ta sao không biết hẳn có một khí thế hiên ngang, long hành bộ hổ?”

“Mẫu hậu, lần này tới, hẳn là Thập vương gia?” Chờ hẳn nói xong, Hạ Mộng đột nhiên hỏi.

Vương thái hậu lập tức gật đầu: “Chính là hẳn!”

Hoàng Phủ Nam Ninh thân thể lập tức cứng đờ: “Lại là hẳn?” Lập tức sắc mặt càng thêm khó coi: “Vậy thì càng không thể đem Vân nhi gả. Kẻ kia tuyệt đối không phải là người tốt!”

“Thật là? Đứa bé kia ta nhìn không tồi mà?” Vương thái hậu nhỏ giọng nói.

“Mẫu hậu!” Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu lại: “Ngài không có cùng hấn tiếp xúc qua. Làm sao có thể biết rõ hấn làm người như thế nào? Nhi thần cùng tiểu bạch thảo tại Tây Tạng cùng hấn có gặp nhau vài lần. Người này cùng thái tử tiền nhiệm là đồng mẫu. Bàn về tâm, so với vị thái tử trước chỉ có hơn chứ không kém. Trong mắt hấn, Vân nhi căn bản là một tờ giấy trắng trong suốt, giao đến tay hấn, sao cho hấn tùy ý định đoạt được? Hơn nữa, thái tử trước cũng không phải là kẻ tốt, hấn khẳng định càng không là kẻ tốt! Chúng ta tuyệt đối không thể đem Vân nhi đi chịu vất vả được?”

“Lợi hại như vậy sao?” Nghe vậy, Vương thái hậu quả nhiên bị giật mình.

Hạ Mộng gật đầu: “Vương gia nói thập phần có lý. Thập vương gia, hấn thật sự tâm tư thâm trầm!”

Người này, từ thái tử làm hoàng đế thập phần thích hợp, nhưng làm vị hôn phu Vân nhi... Nhượng mảy, nàng cũng phản đối.

“Vậy làm sao bây giờ?” Mắt thấy Hạ Mộng cũng nói như vậy, Vương thái hậu thân thể rung động: “Nhưng là, Hoàng Thượng đã đáp ứng rồi! Còn nói, hai ngày sau, song phương sẽ bắt đầu làm đám cưới!”

“Không cưới hỏi gì! Mẫu hậu, ta sẽ đi nói cho hoàng huynh ngay bây giờ! Để hấn cự tuyệt. Nói bọn họ đến nơi khác tìm thái tử phi môn đăng hộ đối đi!”

“Đúng là...”

“Vương gia! Chàng đừng có gấp!” Vội vàng đè lại Hoàng Phủ Nam Ninh, Hạ Mộng lại hướng vương thái hậu: “Mẫu hậu, đối với sự kiện này, Vân nhi đưa ra ý kiến gì?”

“Nàng cái gì cũng chưa nói. Vừa nghe nói thái tử Tây Tạng hướng nàng cầu hôn, nàng liền chạy mất, cho tới bây giờ cũng không xuất hiện!”

Tiểu nha đầu đúng là thẹn thùng!

Hạ Mộng buông tay: “Đã như vậy, thần trước đi thăm nàng một chút. Cùng nàng nói vài lời, xem trong lòng nàng nghĩ như thế nào? Sau đó ra quyết định không muộn!”

“Không có gì để hỏi! Vương triều Phượng Tường quyết định sẽ không cùng Tùng Vu quốc liên minh. Ta cũng không muốn đem muối muối của mình đẩy vào hố lửa!” Nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh liền lập tức nói: “Ta đi nói với hoàng huynh, để hấn thừa dịp chuyện còn chưa có gì, lập tức thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

“Vương gia!”

Muốn khuyên hấn trở lại, nhưng ai biết Hoàng Phủ Nam Ninh đã hạ quyết tâm, xoay người rời đi.

Ai! Người này! Lúc trước hấn ở Tùng Vu đã bị kích thích quá!

Hơi mím môi, Hạ Mộng nhìn Vương thái hậu: “Mẫu hậu, nhi thần hay là cứ đi xem Vân nhi rồi tính sau được không?”

“Tốt! Con đi đi!” Vương thái hậu gật đầu

266. Chương 267

Tiểu bạch thảo thông đồng cùng em gái chồng

Đi vào tẩm cung Nam Vân công chúa, Hạ Mộng phát hiện khắp nơi đều là yên lặng.

“Công chúa đâu?” Nhìn cung nữ thân cận Nam Vân công chúa, Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi.

“Công chúa ở bên trong! Kể từ tối hôm qua sau khi trở về vẫn không có đi ra. Cũng không ăn cơm, cũng không uống nước! Vương phi ngài mau vào khuyên nhủ đi! Bọn nô tỳ đều lo muốn chết!”

“Tốt! Ta biết rồi!”

Vội vàng gật đầu, Hạ Mộng nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

“Đi ra ngoài!” Nhưng lập tức, theo tiếng đóng cửa vang lên, tiếng Nam Vân công chúa không vui khẽ truyền đến.

“Ngay cả ta cũng muốn đuổi ra ngoài sao?” Khẽ mỉm cười, Hạ Mộng hắng giọng hỏi.

Vốn đang nằm lỳ trên giường, bé con sững sờ.

“Tứ tẩu?”

Lập tức, nhảy lên, nàng từ trên giường nhảy lên, hướng phía nàng bay tới: “Tứ tẩu, làm sao tẩu giờ mới đến?”

“Muội chờ ta đã lâu rồi sao?” Dem nàng ôm vào trong ngực, Hạ Mộng ôn nhu hỏi.

Nam Vân công chúa ý vị gật đầu.

“Nếu đã muốn gặp ta? Vậy muội vì sao không đến vương phủ tìm ta?”

“Muội...”

“Bởi vì sợ nhìn thấy người kia?”

“Tứ tẩu?”

Lời vừa nói ra? Nam Vân công chúa mặt lại đỏ.

Ồ ơ ơ! Giấu đầu lòi đuôi nha! Hạ Mộng cười khê: “Ta không có nói là ai mà? Muội phản ứng lớn như vậy làm gì?”

“Muội...”

Vừa nghe cái này, Nam Vân công chúa liền biết bị lừa, vội vàng dậm chân một cái. Vừa thẹn vừa giận trừng mắt nhìn nàng. Chỉ tiếc, cái nhìn này một chút uy hiếp cũng không có.

Nhẹ nhàng cười một tiếng, Hạ Mộng kéo tay nàng ngồi xuống: “Hai ngày nay, vì thái tử Tây Tạng cầu hôn mà buồn rầu?”

Nam Vân công chúa buông cái đầu nhỏ một chút.

“Vì cái gì buồn rầu?”

“Muội... Muội không biết!”

“Vậy muội có muốn gả cho hắn không? Đã nghĩ chưa?”

“Muội... Muội không biết!”

Rất tốt! Oa nhi này hiện tại trong lòng lộn xộn, nhưng cũng là bởi vì trong lòng đã sớm có một nhân tố tồn tại.

“Vân nhi!” Hít sâu một cái, Hạ Mộng nâng cằm nàng: “Muội nhìn ta này!”

Nam Vân công chúa ôn thuận ngẩng đầu: “Tứ tẩu?”

“Hiện tại, muội nói cho ta biết, người kia, muội có nguyện ý gả hay không?”

“Muội...” Nhìn mắt nàng, Nam Vân công chúa lông mày càng nhíu chặt, trong mắt hiện lên vài phần giãy giụa: “Muội thật sự không biết!”

“Vậy muội...”

“Tứ tẩu!” Không đợi nàng nói cái gì, Nam Vân công chúa chợt kêu to một tiếng, ôm chặt nàng: “Hai ngày nay, muội đến chỗ tẩu ở được hay không? Muội không muốn ở trong hoàng cung!”

“Đến chỗ ta ở?” Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi.

Nam Vân công chúa vội vàng gật đầu.

“Nhưng là, Minh vương phủ cùng hoàng cung cũng không xa mà!”

“Tứ tẩu?” Nam Vân công chúa khẽ gọi: “Muội chính là không muốn ở trong hoàng cung này được không?”

“Được rồi!” Nếu nàng nói như vậy, Hạ Mộng liền sờ sờ đầu nàng: “Cũng tốt, kế hoạch ta sửa sang lại nội vụ chính đồn, cũng đều không sai biệt lắm. Hai ngày nay vừa vận thi hành. Muội tới đi, ở bên cạnh ta, xem bọn người phía dưới như thế nào vận hành!”

“Tốt!” Có cơ này, Nam Vân công chúa càng khoan khoái gật đầu, thậm chí, nàng còn một nhảy dựng lên: “Chúng ta bây giờ thì đi nha!”

“Hiện tại?” Quá nóng nảy rồi!

“Ừ ừ!” Nam Vân công chúa là thật thực vội!

“Sợ thấy người kia sao?” Hạ Mộng hỏi.

Nam Vân công chúa ngẩn ra, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn lại hồng hồng: “Tứ tẩu, tẩu không nên nói nữa!”

“Hảo hảo hảo! Ta không nói!” Nâng tay nàng, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng nói: “Nếu đã muốn đến chỗ ta, vậy muội gọi người đến thu dọn đồ đạc đi, chúng ta hướng mẫu hậu giải thích rõ một tiếng!”

“Ừ!”

267. Chương 268

Phanh!

Rất nhanh, cảnh chuyển dời đến trong Minh vương phủ. Một tiếng ngọt ngào tiếng vang, Hoàng Phủ Nam Ninh tức giận hô: “Tên kia thật là! Rõ ràng một tiếng cự tuyệt cười! Hắn da mặt cũng thật là dày, vô luận ta mắng hắn ra sao, hắn vẫn là bất khẩu. Chẳng lẽ thiên hạ này, cô gái đều chết hết sao? Hay hắn sợ công chúa vương triều Phượng Tường không cười được sao?”

“Vương gia!”

Nghe hắn gào thét cả đêm, không nghĩ tới sáng sớm dậy, lão nhân gia còn một bụng tức. Hạ Mộng vô lực lắc đầu: “Chàng kiểm chế một chút đi. Ta mang thai còn không có mạnh khỏe. Nếu như bị chàng kích động ảnh hưởng đến! Một khi con gái của chàng có gì không hay xảy ra, coi chừng chàng hối hận cũng không kịp!”

Lời vừa nói ra, Hoàng Phủ Nam Ninh động tác lập tức dừng lại!

“Thiệt là! Ta như thế nào đã quên chứ?” Vội vàng xoay người lại: “Tiểu bạch thỏ, nàng không sao chứ? Vừa rồi có bị sợ không?”

Hiện tại biết quan tâm nàng?

Hạ Mộng bĩu môi: “Vương gia yên tâm, ta không sao! Vừa rồi nói như vậy, chỉ là nhắc nhở chàng không cần vì người khác phạm sai lầm mà tức giận thôi!”

“Ta tại sao có thể không tức giận?” Nói đến cái này, Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn đầy bụng hỏa: “Ta nghĩ không thông? Hắn đường đường một thái tử, muốn tìm cô gái nào, có cần phải đến Phượng Tường tìm không? Không biết chúng ta mới ở chỗ bọn họ náo loạn một hồi à? Từ nơi đầu sóng ngọn gió để cầu hôn, bọn họ muốn làm gì? Đem Vân nhi đoạt đi, gây ông đập lưng ông à?”

Ách! Hắn có phải hay không nghĩ đến nhiều điểm quá?

“Nói không chừng, là thái tử vừa ý Vân nhi thì sao?” Khẽ mỉm cười, Hạ Mộng cầm tay hắn!

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ nhẹ: “Khả năng sao? Bọn họ một chút cũng không xứng đôi!”

Rất có thể nha! Tựa như hắn và nàng, bọn họ cũng không phải được thể nhân xem trọng sao, bây giờ còn không phải là đi đến bước này rồi sao?

“Tốt lắm, Vương gia! Chàng cũng đừng có vì chuyện này quá mức phiền não. Mặc dù chàng là ca ca Vân nhi. Nhưng trên nàng còn có mẫu hậu cùng Hoàng Thượng! Bọn họ đối với Vân nhi yêu thương cũng không

giả. Quả quyết sẽ không đem Vân nhi gả lung tung ra ngoài!” Nắm chặt tay hần, Hạ Mộng ôn nhu khuyên nhủ.

“Nàng bảo ta làm sao không phiền não? Hoàng huynh cũng đã đáp ứng hôn sự này rồi! Mặc dù hiện tại chỉ là trên đầu lưỡi, nhưng chỉ cần hần không thay đổi chủ ý, hơn nữa người của Tây Tạng cũng không thay đổi, việc này chính là định rồi!”

“Vương gia...”

“Vương gia! Lý tướng gia tới chơi!”

“Như Phong!” Nghe cái tên này, Hoàng Phủ Nam Ninh tức giận tạm giảm bớt một chút, “Hần nghĩ như thế nào mà tới?”

“Hần là có việc đến cùng vương gia thương lượng!” Hạ Mộng cười nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh bĩu môi, thở dài một hơi, đứng lên: “Ta đây phải đi gặp hần!”

“Tốt! Chàng đi gặp hần, ta đi xem Vân nhi!” Hạ Mộng cũng đứng dậy.

Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu: “Chính nàng cẩn thận một chút!”

“Biết rồi!” Hạ Mộng không khỏi lắc đầu. Nàng mới mang thai ba tháng mà. Nhìn hần khẩn trương như vậy, dường như nàng yếu ớt lắm vậy?

Trước đưa Hoàng Phủ Nam Ninh, nàng liền thay đổi phương hướng, đi vào chỗ ở của Nam Vân công chúa.

“Tứ tẩu, sao tẩu lại tới đây? Muội đang định đi tìm tẩu đây!” Nhìn thấy nàng xuất hiện, Nam Vân công chúa ngạc nhiên mừng rỡ.

Hạ Mộng mỉm cười: “Lý tướng gia tới tìm Tứ ca muội. Một mình ta nhàm chán, tới cùng muội nói chuyện.”

“Tốt tốt!” Nam Vân công chúa liền tục gật đầu: “Muội vừa muốn đi xem tiểu chất nữ, thuận tiện cũng cùng tẩu nói chuyện một chút, muội đối vừa có ý kiến cải cách chỉnh đốn kế hoạch mới đó!”

“Vậy cũng tốt!” Nghe vậy, Hạ Mộng hài lòng gật đầu.

Nha đầu kia, rốt cục tiến bộ không ít.

Chỉ là, hai người mới ngồi xuống, chuẩn bị tiến vào chính đề, Tú nhi báo lại - -

“Vương phi, thái tử Tàng Vu quốc tới chơi, kính vương phi cùng công chúa ra ngoài nghênh đón!”

“A! Hần làm sao tới rồi?” Lập tức, Nam Vân công chúa thân thể lại run rẩy lên, người cũng không tự chủ trốn phía sau nàng.

Thấy thế, Hạ Mộng cười khê: “Muội xem bộ dạng này của mình là cái dạng gì? Người kia rất có thể là vị hôn phu tương lai của muội đấy!”

“Đúng là, Muội... Muội sợ hần!” Nam Vân công chúa nhỏ giọng.

“Rất sợ sao?” Hạ Mộng hỏi.

Nam Vân công chúa gật đầu: “Đừng nói gặp, chỉ là mỗi lần nghĩ tới hần, trong lòng muội đều sợ đến chết!”

Chỉ có thể nói người nam nhân kia lưu lại ấn tượng thập phần khắc sâu, Hạ Mộng cười nhạt.

“Như vậy, hiện ở chỗ này, ta có một cách để muội không hề sợ hần, muội có nguyện ý thử một lần?”

“Biện pháp gì?” Nam Vân công chúa vội hỏi.

Hạ Mộng mỉm cười: “Kỳ thật, chỉ là bán thành phẩm mà thôi. Ta cung cấp dàn giáo, muội tới bên trong bổ sung sự thật, có làm hay không?”

“Cái này...” Nam Vân công chúa có vài phần chần chừ.

“Chỉ cần chuyện này thành công, về sau, người nam nhân này tại trong lòng muội cũng sẽ không âm trầm kinh khủng, muội sẽ phát hiện, hắn cũng chỉ là một người bình thường, căn bản không đáng để muội sợ hãi!”

“Thật vậy chăng?”

“Thật sự!”

“Kia! Muội...”

“Có muốn thử một chút hay không? Hay là, muội tiếp nhận thực tế, cả đời cứ như vậy sợ hãi hắn?”

“Muội... Muội thử!” Khi nàng hướng dẫn từng bước, Nam Vân công chúa bị lừa, cảm nhắc, hàm răng khể cắn: “Muội không muốn sợ hãi hắn cả đời!”

“Đó chính là thế!” Thật sự là đứa bé ngoan, trẻ con dễ dạy. Hạ Mộng mỉm cười gật đầu, kéo vai nàng: “Muội tới đây, ta nói với muội...”

268. Chương 269

Tân thái tử bị hãm hại

“Vương gia!”

Đi vào nội viện truyền tin, tiểu nha hoàn lẻ loi một mình quay trở về.

“Vương phi đâu? Công chúa đâu?” Vừa thấy thế, Hoàng Phủ Nam Ninh khẽ nhíu mày, không vui quát hỏi.

Tiểu nha hoàn thân thể run lên, vội vàng cúi đầu: “Vương phi nói thân thể nàng không thoải mái, không muốn đi động, bảo nô tỳ đến thỉnh vương gia cùng thái tử điện hạ đi đến hậu hoa viên gặp, mong thái tử điện hạ sẽ không tức giận!”

“Vương phi thân thể lại không thoải mái?” Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt lập tức đại biến: “Người đâu? Nhanh đi gọi - - ”

“Vương gia! Vương phi nói, nàng chẳng qua là cảm thấy choáng váng đầu, thái y sớm đã nói qua đó là hiện tượng bình thường, chỉ cần hóng hóng gió là được! Cho nên nàng mới mời ngài hướng hậu hoa viên!”

“Nếu vương phi thân thể khó chịu, vậy chúng ta đi đến nơi đó đi, phụ nữ có thai là nhất!” Nghe nói như thế, Thập vương gia - - cũng chính là thái tử Tàng Vu quốc mới vội vàng đứng dậy vui tươi hơn hẳn.

“Kia, vậy làm phiền thái tử điện hạ!”

Nếu hắn đã đứng dậy, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng vội vàng đứng dậy theo.

“Vương gia, đã như vậy, hạ quan cáo lui trước!” Mắt thấy bọn họ được mời rời đi, Lý Như Phong đương nhiên cũng rất thức thời từ giả.

“Lý tướng gia!” Lời nói mới ra miệng, nha hoàn truyền tin vội vàng lại nói: “Vương phi nói đã lâu không gặp, thập phần tưởng niệm tướng gia xinh đẹp ngài, muốn gặp một chút, không biết tướng gia ngài có chịu hay không gặp mặt?”

Nghe nói như thế, Lý Như Phong đem mặt trầm xuống, quả đấm bên người nắm chặt.

“Ha ha ha!” Tân thái tử lại cười ha ha: “Minh vương phi quả nhiên... Cô thập phần bội phục! Chỉ là, Lý tướng gia, người thì sao?”

“Đi! Vì cái gì không đi? Khó được Minh vương phi mời, ta đương nhiên không thể để cho nàng thất vọng!” Hít sâu một cái, Lý Như Phong cười lạnh.

Nói chuyện, ánh mắt hai người ở giữa không trung gặp nhau, chém giết một phen, trong không khí mơ hồ cũng có thể nghe được lửa vắng khắp nơi rầm rầm.

Hoàng Phủ Nam Ninh không thể không phát hiện cái gì bất thường. Bất quá, tựa hồ sau khi tân thái tử xuất hiện mới là như thế. Hắn cũng không có nhiều tâm tình đi trông nom. Liền nghiêng thân: “Thái tử điện hạ, Như Phong, các người cùng tiểu Vương cùng đi!”

“Đa tạ Minh vương gia dẫn đường!” Tân thái tử đoạt trước một bước nói lời cảm tạ. Nói dứt lời, lại dương dương đắc ý nhìn Lý Như Phong một cái.

Lý Như Phong khoe miệng kéo nhẹ, không kiêu không nịnh nhìn lại hắn một cái, lúc này mới cúi đầu đi về phía trước.

Dọc theo đường đi, Lý Như Phong không nói tiếng nào. Chỉ nghe tân thái tử chậm rãi cùng Hoàng Phủ Nam Ninh bình luận kiến trúc trong vương phủ đến khi tiến vào vườn hoa

“Tiểu bạch thỏ! Vân nhi đâu?”

Chỉ là, đến địa điểm chỉ định, bọn họ lại chỉ thấy Hạ Mộng, Nam Vân công chúa không thấy bóng dáng.

“Vương gia!” Nhìn thấy bọn họ, Hạ Mộng thản nhiên tiến lên. Đối với hai người kia hành lễ: “Vân nhi nàng xấu hổ. Nghe nói tân thái tử cũng tới, liền vội vàng chạy đi. Bảo là muốn đi thưởng thức hoa mẫu đơn. Ta chạy theo không được, lại lo lắng các người đến tìm không thấy người, liền ở chỗ này chờ!”

“Vậy cũng thật là vất vả Minh vương phi!” Nghe vậy, tân thái tử nhẹ khẽ cười nói.

Hạ Mộng mỉm cười đáp lễ: “Không khổ cực! Nếu chúng ta sắp trở thành thông gia, vì thái tử làm chút chuyện cũng là phải!” Nói, nàng hướng bên tay phải chỉ chỉ: “Vân nhi đang ở đó, Thái tử điện hạ chẳng lẽ không muốn tới xem một chút, cùng nàng trò chuyện sao?”

“Nếu Minh vương phi thịnh tình chỉ điểm, cô từ chối thì bất kính!” Đối với nàng chấp tay hành lễ, tân thái tử xoay người liền đi.

Người này ngược lại không câu nệ.

Hạ Mộng cười khẽ.

“Tiểu bạch thỏ, nàng đang làm gì vậy? Vì cái gì đem hắn cùng Vân nhi tụt lại một chỗ?” Mắt thấy nàng như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh mặt trầm xuống, vội vàng hỏi nàng.

Hạ Mộng nhẹ nhàng cười một tiếng: “Vương gia, chàng yên tâm đi! Ta sẽ không hại Vân nhi!”

Cái này hắn biết rõ, chỉ là...

“Đúng rồi, Tướng gia, vườn hoa của chúng ta bên kia phong cảnh không tồi nhỉ? Người không mau mau đến xem?” Không cùng hắn nói, Hạ Mộng bỗng quay đầu nhìn về phía Lý Như Phong, vui tươi hơn hớn.

Rõ ràng là đuổi người, hắn nghe là hiểu. Lý Như Phong gật gật đầu: “Đa tạ vương phi nhắc nhở. Ta đây sẽ đi!” Liền xoay người ly khai.

Nàng thế nhưng thoáng cái đem hai người đều ly khai!

Hoàng Phủ Nam Ninh nhìn không hiểu: “Tiểu bạch thỏ, trong hồ lô nàng rốt cuộc đựng thuốc gì thế?”

“Hừ!” Vội vàng che miệng hắn, Hạ Mộng chủ động ôm tay hắn: “Vương gia, chàng tới đây, chúng ta đi xem màn kịch vui!”

“Cái gì mà vui?”

“Chàng tới nhìn chẳng phải sẽ biết sao? Ta bảo đảm sẽ không để cho chàng thất vọng!”

269. Chương 270

“Như Phong ca ca!”

Theo Hạ Mộng chỉ dẫn phương hướng, đi lên phía trước, cũng không biết đi bao xa, chợt nghe một tiếng thiếu nữ khẽ gọi, Lý Như Phong cước bộ định tại nguyên chỗ.

“Công chúa?” Nghiêng đầu, thành linh phát hiện Nam Vân công chúa đứng trong bụi hoa, đối diện với hắn ôn nhu cười.

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn, ở sau biển hoa, càng lộ vẻ đẹp không sao tả xiết. Lý Như Phong cũng nhìn không được trong nội tâm run lên.

“Đúng vậy! Là ta!” Thấp giọng đáp lời, Nam Vân công chúa vượt qua biển hoa, từng bước từng bước đi về phía hắn.

Lý Như Phong theo bản năng lui về phía sau vài bước: “Công chúa, người tại sao lại ở chỗ này? Thái tử điện hạ Tây Tạng đang ở bên kia tìm người!”

“Ta biết rõ! Ta cố ý để Tứ tẩu đem hắn dời đi!” Nam Vân công chúa nhỏ giọng nói, một đôi con ngươi hắc bạch phân minh thẳng tắp nhìn mắt hắn.

Lý Như Phong lại nhìn không được quay đầu ra: “Vì cái gì?”

“Bởi vì? Ta có lời muốn cùng người nói!”

“Cái... Nói cái gì?”

“Như Phong ca ca!”

Bỗng nghe một tiếng càng thêm ai uyển triền miên gọi, Nam Vân công chúa chạy chậm đến trước mặt hắn, con ngươi sáng ngời chớp cũng không chớp nhìn hắn.

Lý Như Phong bị nhìn, trong nội tâm thập phần không được tự nhiên.

“Công chúa, người là... người muốn lập gia đình, còn cùng hạ quan chung đụng như vậy, thật là không ổn!”

“Như Phong ca ca...”

Lời vừa nói ra, Nam Vân công chúa con mắt lập tức khép lại, hai hàng nước mắt từ khóe mắt nàng chảy xuống.

Lý Như Phong lập tức tim căng thẳng.

“Công chúa! Người làm sao?”

“Như Phong ca ca, chẳng lẽ nói, đã nhiều năm như vậy, huynh thật sự đối với ta một chút cảm giác cũng không có sao? Từ mười tuổi ta biết huynh, cho tới bây giờ, năm năm rồi. Ta thích huynh, kiên trì chờ tới cấp kê thì muốn gả cho huynh, nhân cơ hội muốn ở bên cạnh huynh, chẳng lẽ nói, năm năm dằng hiên vẫn không thể dă động huynh sao?”

“Công chúa?” Trong nội tâm hoảng loạn, Lý Như Phong tựa đầu chuyển hướng: “Xin người đừng nói lời như vậy! Người sẽ là thái tử phi Tây Tạng, sau lại là hoàng hậu, thậm chí thái hậu. Tâm tư của người cần phải đặt trên người thái tử điện hạ Tây Tạng mới đúng! Như thế nào còn đối với hạ quan nhớ mãi không quên?”

“Nhưng là! Ta chính là không thể quên được huynh mà!” Nam Vân công chúa khẽ gọi: “Ta nỗ lực lâu như vậy, còn đặc biệt theo Tứ ca đi một chuyến, ta phát hiện ta không thể quên được huynh. Sau khi trở về, còn nghe Tứ tẩu nói tận lực quên huynh, làm bộ đối với huynh không có cảm giác, có thể huynh rõ ràng... lại còn không thêm nhìn ta! Huynh thật sự đối với ta một chút cảm giác cũng không có sao?”

“Ta...”

“Như Phong ca ca!” Lại một âm thanh triền triền miên miên gọi, trong thanh âm còn mang theo vài phần ức chế, ghen ngào, Nam Vân công chúa chủ động nắm ống tay áo hắn: “Phần ân tình này, huynh thật sự không cảm giác được sao?”

“Công chúa! Ta...”

Pằng! Pằng! Pằng!

“Một nữ nhi thật si tình! Bất quá, công chúa, hẳn không phải là từ năm ngoái đã nghiêm túc cự tuyệt nàng sao?”

Đột nhiên, tiếng vỗ tay vang lên, tiếng nói nam nhân âm trầm truyền đến. Cho dù là dưới ánh mặt trời xán lạn, nhưng cũng làm cho sống lưng lạnh lẽo, toàn thân đều khoác lên một cảm giác mát lạnh.

“Như Phong ca ca!”

Nhìn thấy hắn, Nam Vân công chúa ngay lập tức mặt sắc đại biến, vội vàng trốn sau lưng Lý Như Phong.

Lý Như Phong ngẩng ra: “Công chúa...”

“Ha ha! Công chúa! Ngay trước mặt vị hôn phu, nàng lại núp sau lưng nam nhân khác, đây là có gì?” Trong mắt mang sự lạnh lẽo càng tăng lên, tân thái tử bước đi tới, đưa tay muốn đem nàng túm trở về.

Nhưng, Lý Như Phong tranh thủ đẩy tay hắn ra.

“Thái tử điện hạ! Mặc dù Hoàng Thượng đáp ứng cầu hôn của ngài. Nhưng cũng chỉ là miệng mà thôi, song phương cũng chưa làm ước định chính thức. Hơn nữa, ngài cùng công chúa chưa thành thân, không thể có quan hệ xác thịt!”

Tân thái tử mặt trầm xuống: “Hoàng đế các người đã đáp ứng cầu hôn, thì nàng cũng đã là hôn thê của ta. Về sau nhất định sẽ là thái tử phi. Hiện nay, cho dù là có da thịt thân thiết thì như thế nào? Chẳng lẽ ta sẽ không nhận nợ sao? Ngược lại người! Người cùng nàng là quan hệ gì? Một thần tử nho nhỏ, cũng dám phạm thượng, đối với công chúa bất kính?”

“Ta không có!” Lý Như Phong lạnh lùng nói.

Tân thái tử hừ lạnh một tiếng: “Vốn là, nghe nói công chúa mặc dù đối với người hữu tình, nhưng người lại đối với nàng vô tình, cũng sớm cự tuyệt nàng. Cho nên ta không có nhìn đến người. Bây giờ nhìn lại, giữa các người tựa hồ cũng không phải là như thế!”

Lý Như Phong sắc mặt mãnh liệt chìm: “Thái tử điện hạ, xin người câm miệng. Ta cùng công chúa thanh bạch, không có cái gì cầu thả!”

“A? Phải không?” Tân thái tử cười nhẹ: “Nếu không cầu thả, vậy người vì sao khi ở tiền đình, mấy lần nhìn ta ánh mắt thập phần không đúng! Mà bây giờ, công chúa đến cạnh người, người cũng không lui? Đối với người nói nhiều như vậy người cũng không cự tuyệt? Thậm chí... Cho tới bây giờ, người lại còn phản ngăn ta cùng nàng gặp nhau? Đây chính là một thân thần tử người làm sao!”

“Thân là thần tử! Ta có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho công chúa!”

“Ha ha ha! Ta sẽ thương tổn nàng sao? Nàng là vị hôn thê của ta mà!”

“Nàng có thể không gả cho ngài! Đây là điều không biết!”

“A! Ý của người, nói cách khác, người đối với nàng dư tình chưa xong, dự định đem nàng cướp đi?”

“Ta không phải là ý tứ như vậy!”

“Ha ha! Lời của người đều nói rõ ràng như thế! Còn muốn ngụy biện?” Trên mặt thoáng hiện lên lãnh ý, tân thái tử cắn chặt răng, từ hàm răng bật ra một tiếng cười lạnh: “Nhưng là, người nằm mơ đi, nàng đời này sinh là người của ta, chết là quỷ của ta.”

Nói! Lại vươn tay lên, thừa dịp Lý Như Phong không chú ý liền muốn cướp người.

“A! Như Phong ca ca cứu mạng!”

Vừa thấy như thế, Nam Vân công chúa thét một tiếng chói tai, hai tay đem Lý Như Phong đẩy về phía trước.

“A!”

Hai tiếng hô to trong một lúc tập trung vào một chỗ, Lý Như Phong không ngờ, tân thái tử càng không ngờ! Kết quả là, dưới tình huống không biết gì, hai nam nhân đụng vào nhau, ầm ầm ngã xuống đất!

Đương nhiên, người bị đụng là thảm nhất!

“A - - a a a! Ta... Ta không phải cố ý! Ta thực không phải cố ý!”

Thấy thế, Nam Vân công chúa bị dọa sắc mặt tái nhợt, vội vàng hắng giọng hét chói tai, xoay người bỏ trốn mất dạng.

“Công chúa!” Thấy nàng chạy, Lý Như Phong vội vàng đứng lên đuổi theo. Nhưng một đôi tay sít sao nắm lấy cổ áo hắn: “Muốn chạy? Muốn đi cùng nàng song túc song tê? Nằm mơ!”

Cùng với nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng hô, một quả đấm bay tới, không nghiêng lệch đánh trên gương mặt hắn!

Lý Như Phong nửa bên mặt chết lặng! Trước mắt cũng kim tinh trực mạo!

“Thái tử điện hạ! Người thật sự thật là quá đáng!” Nỗ lực trừng to mắt, hắn nhìn nam nhân bị mình áp trên mặt đất, quát khê

Tân thái tử hừ lạnh: “Công chúa đã có chủ, người lại dám câu dẫn nàng, rốt cuộc là ai quá đáng?” Nói xong lại muốn một quyền vung tới.

Lúc này, Lý Như Phong sao còn có thể để hắn thực hiện được, vội vàng dè cánh tay của hắn, chính mình phản lại giro quả đấm lên, nhắm ngay cằm của hắn hạ một quyền.

“Người dám đánh ta?”

Răng lợi hung hăng đụng vào nhau, đầu óc thiếu chút nữa hôn mê, tân thái tử nổi giận, phát tay muốn đánh trả.

Lý Như Phong lần nữa ra quyền: “Là người động thủ trước!”

“Rõ ràng là người! Người đẩy ngã ta!”

“Không phải là ta! Là Nam Vân công chúa nàng đẩy - - ”

“Người bớt kiêu có! Xem chiêu!”

“Người làm thật! Tốt! Vậy ta cũng không khách khí!”

“Tự người câu dẫn công chúa! Ta không có ý định đối với người khách khí!”

“Ta không có câu dẫn nàng!”

“Mất thấy rồi!”

“Tốt! Người đã kiên trì như thế! Vậy ta phụng bồi người!”

“Đến nha!”

...

Người một quyền, ta một quyền, cộng thêm mỗi người một câu, hai nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi, đều muốn đẩy đối phương vào chỗ chết!

Hơn nữa, lúc mới bắt đầu là quả đấm, từ từ phát triển đến cả tay chân, cũng đều muốn chiếm trước điểm. Hai nam nhân hùng hù hổ hổ, bọn họ ở trên thảm cỏ lăn qua lăn lại.

“Tứ tẩu!”

Mà cách bọn họ không xa, Hạ Mộng cùng Hoàng Phủ Nam Ninh sớm tìm được một vị trí thích đáng xem cuộc chiến. Không lâu, Nam Vân công chúa cũng bị kích động chạy tới: “Tứ tẩu! Nhiệm vụ của muội đã hoàn thành! Tẩu xem muội làm được không?”

“Rất tốt!” Hạ Mộng gật đầu, hất đầu nhỏ của nàng về phía hai nam nhân đang đánh nhau: “Muội xem, Như Phong ca ca của muội cũng không phải là trích tiên hạ phạm, tân thái tử cũng không phải là Tu La chuyển thế. Bọn họ đều là người bình thường, sinh động, có thất tình lục dục mà thôi!” Ngừng một chút, lại nhẹ nhàng cười một tiếng - -

“Hơn nữa, cũng có khuyết điểm: Chính, là, muối!”

270. Chương 271: Tướng Gia Đại Bại

“Sao lại thế này?”

Đương triều tướng gia cùng thái tử Tàng Vu quốc đánh nhau, việc này không phải là nhỏ. Rất nhanh, cao thấp Minh vương phủ đều khiếp sợ, trong thời gian ngắn nhất sự tình đã bị truyền vào trong cung. Vì thế, hoàng đế đương triều khi nghe thấy tin này đã vội vã chạy đến.

Mà lúc này, hai thanh niên tài tuấn đã sớm đem đối phương đánh ặt mũi bầm dập đã được người hầu đuổi tới tách ra. Làm khi hoàng đế đặt câu hỏi, hai người bọn họ vẫn còn trừng mắt, định dùng ánh mắt để giết chết đối phương.

Cùng lúc đó, ngay tại một góc sáng sửa của phụ cận, Hạ Mộng đã lôi kéo Nam Vân công chúa nhỏ giọng hỏi: “Vân Nhi, muối bây giờ còn cảm thấy người kia đáng sợ không?”

Nam Vân công chúa vội vàng lắc đầu. “Không đáng sợ như vậy nữa, hơn nữa, còn... Phốc?”

Khi nhìn thấy tân thái tử một thân bẩn hề hề, bộ dáng y quan không chỉnh, nàng thậm chí còn nhin không được nở nụ cười đấy?

“Nam Vân công chúa?” Ngay lập tức, ánh mắt hoàng đế đảo qua, lạnh lùng quát lớn một câu.

Nam Vân công chúa vội vàng cúi đầu, lại nhin không được bả vai run nhè nhẹ.

Hạ Mộng vỗ vỗ bả vai của nàng. “Trước đừng cười. Hai người kia đều là kiểu người tâm tư rất sâu, nếu để họ nghe được muối cười bọn họ, không chừng về sau trả thù muối đấy”.

“A?” Nam Vân công chúa sững sốt vô cùng, lại ngẩng đầu nhìn, không nghĩ liền chống lại ánh mắt phóng tới của tân thái tử.

Tâm không khỏi lập tức run lên. Vừa định sợ hãi cúi đầu, Hạ Mộng lại nhân cơ hội bắt lấy cổ tay của nàng dùng sức, nàng liền cảm thấy như được ủng hộ rất lớn, cảm vừa nhấc, trực tiếp nhìn trở lại.

Khi thấy vậy, tân thái tử lập tức sững sốt, ngay sau đó khước miệng nhếch lên, quay đầu đi.

Nam Vân công chúa thấy thế ngây ngẩn cả người. “Tứ tẩu, hần như vậy là có ý tứ gì vậy?”

Hạ Mộng bĩu môi. “Không có ý nghĩa, đừng nói nữa, Hoàng Thượng còn ngồi tại kia kia?”

“Nga.” Ngoan ngoãn cúi đầu, Nam Vân công chúa vánh tai nghe lời.

Mà bên kia, hoàng đế bệ hạ một thân long bào màu vàng, đầu đội bảo quan sắc vàng ròng chính là đang vô cùng rầu rĩ.

“Lí tướng gia, khanh luôn là người làm việc ổn trọng, cũng chưa bao giờ cùng bất cứ kẻ nào tranh chấp xung đột. Sau khi vào triều, trăm cũng chưa bao giờ nghe nói khanh cùng ai có phát sinh mâu thuẫn, nhưng vì sao hôm nay khanh lại cố tình liên...” Aizz, cùng ai nháo không được chứ, sau lại cố tình cùng thái tử quốc gia khác náo loạn? Như vậy thì hần biết giúp ai được cơ chứ?

Lí Như Phong hai tay ôm quyền: “Vi thần biết tội, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt!”

“Ha ha, Lí tướng gia, người có tội gì chứ?”

Chờ hần vừa nói xong, lại nghe bên người một chuỗi tiếng cười sung sướng vang lên.

Mọi người sững sốt, vội vàng quay đầu, chỉ thấy tân thái tử Tàng Vu quốc đứng ở đó, mặt mang mỉm cười, ngẩng đầu nhận chú ý của mọi người.

Nếu bình thường hần nói như vậy, cùng thêm bộ dáng này nhất định vô cùng ngọc thụ lâm phong, làm ngàn vạn cô nương khuynh đảo. Nhưng là, hôm nay, với bộ dáng này của hần, đám người Hạ Mộng thấy thế nào cũng rất buồn cười. Vội vàng xoay đầu đi, sợ bản thân không khống chế được sẽ cười rộ lên.

Nghe nói như thế, Lí Như Phong nhướng mày. “Thái tử điện hạ, ngài lời này có ý tứ gì?”

“Ha ha, nói đúng ra, kỳ thật việc này cùng người cũng không can hệ gì hết không phải sao?” Tân thái tử nói xong, tiến lên từng bước chấp tay, “Hoàng Thượng, kỳ thật, chuyện này đều là cô gây ra. Cô sớm nghe nói vương triều Phụng Tường có một vị Lí tướng gia vô cùng tuổi trẻ tuấn mỹ, hẳn không chỉ thành danh khi còn trẻ, tài hoa xuất chúng, ngũ quan ngày thường lại tinh mỹ tuyệt luân, liền ngay cả nữ tử đẹp nhất trên đời đều so không hơn. Vì thế cô vô cùng tò mò, vừa vặn hôm nay may mắn tại Minh vương phủ liền gặp, nên nhịn không được nhiều lời hai câu, cũng hoài nghi hẳn rốt cuộc có phải nam nhân hay không, không nghĩ tới, hẳn liền tức giận, cùng cô đánh nhau. Chuyện này, kỳ thật là lỗi của cô, Lí tướng gia hẳn hội tức giận cũng là tình có thể hiểu, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt cô, không nên trách tội hẳn”

Nghe vậy, mọi người đều vô cùng sửng sốt.

Khóe miệng Hạ Mộng lập tức nhếch lên —— nam nhân này, lợi hại nha!

Tuy rằng ai cũng đều biết lời này của hẳn là lời nói dối. Nhưng là, cổ tình lại khá hợp lí, đều không đề cập tới Nam Vân công chúa nữa chứ, mà cũng có thể bảo toàn khuê danh của nàng. Thậm chí, hẳn còn nghĩ đồ hết thấy trách nhiệm lên trên người mình, vì Lí Như Phong giải vây, đại ân tình như thế, cho dù Lí Như Phong vô cùng hận hẳn nhưng cũng không thể theo hẳn phát tác. Mà hẳn thân là thái tử của một quốc gia, Hoàng Thượng tự nhiên cũng phải nể mặt hẳn, nhiều nhất tùy tiện nói nặng vài câu, hết thấy liền đều không giải quyết được gì.

Quả nhiên, sau khi nghe xong lời nói của hẳn, đuôi lông mày hoàng đế hơi nhếch lên: “Nếu chính là hiểu lầm, song phương lại không tổn thương gì, vậy thì quên đi được không? Dù gì thái tử điện hạ từ xa tới là khách, mặc dù lời nói có hơi khiếm nhã tí, nhưng khanh thân Tể tướng của một quốc gia, cũng nên độ lượng tốt xấu khoan dung một chút, có thể nào bởi vì lời nói vui đùa này liền nổi giận?”

“Dạ, vi thần đã hiểu.” Lí Như Phong vội vàng cúi đầu nhận sai.

Hoàng đế liền phóng tầm mắt đảo qua: “Nếu không có việc gì, vậy mọi người liền đều tự động trở về được chứ?”

“Rõ.”

Biết hẳn là có tâm muốn tách bọn họ ra, Lí Như Phong cùng tân thái tử vội vàng hành lễ, liền xoay người lui đi.

Nhưng mà, khi họ xoay người, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Nam Vân công chúa, lại nhẹ nhàng đảo qua liền nhìn thấy Hạ Mộng, sau đó lại nhìn đối phương một chút, ánh mắt đều dừng lại ba giây, cuối cùng ——

Hừ?

Một tiếng khinh thường hừ lạnh, nhắc chân, cất bước, chính bản thân mình bị tính kể rồi.

Thật là chơi tốt lắm.

Hai nam nhân này, về sau chỉ sợ cũng không dễ chọc đâu?

“Tứ hoàng đệ? Vân Nhi?”

Sau khi chờ hai người kia vừa đi, sắc mặt hoàng đế lập tức trầm xuống, trầm giọng quát khẽ.

Hoàng Phủ Nam Ninh cùng Nam Vân công chúa đều bước lên phía trước. “Hoàng huynh?”

“Các người còn không biết xấu hổ gọi trẫm là hoàng huynh? Các người đừng tưởng rằng trẫm không biết, việc này rõ ràng là do các người bày ra?” Hoàng đế vẻ mặt âm trầm, tay nắm thành quyền.

Nam Vân công chúa nghe xong, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, xấu hổ cúi đầu. Hoàng Phủ Nam Ninh lại khóe miệng nhếch lên: “Nếu phải thì như thế nào? Chẳng phải hoàng huynh cũng muốn sớm một chút nhìn thấy thần sắc phóng túng của Như Phong khi tức lên là bộ dáng gì sao? Hiện tại, còn có thái tử Tàng Vu quốc, huynh cũng được xem rồi đó.”

Trên khuôn mặt tức giận của Hoàng đế cũng xuất hiện một tia nhăn nhó. Nhưng mà, hẳn lại lập tức khề cần môi: “Mặc dù là như thế, nhưng cũng không thể như vậy? Ai gọi các người cố ý châm ngòi cho bọn họ

đánh nhau? Tùy tiện âm ỹ hai câu còn chưa tính, các người cư nhiên trực tiếp làm cho bọn họ đánh đối phương? Việc này nếu truyền ra ngoài, phải làm thế nào cho phải?”

“Truyền liền truyền chứ? Nếu thần đệ tại quốc đô Tàng Vu quốc bọn họ có thể đại náo một hồi, thái tử bọn họ bên này náo một hồi cũng được chứ sao không, cái này gọi là, có qua có lại mới toại lòng nhau.”

“Đệ...”

Nghe lời này của Hoàng Phủ Nam Ninh, hoàng đế liền càng đau đầu.

“Quên đi... Trẫm không cùng đệ nói nữa.” Khoát tay, “Trẫm hồi cung đây. Mẫu hậu còn chờ trẫm trở về nói lại cho nàng tình huống xảy ra nữa!”

“Hoàng huynh đi thông thả, thần đệ không tiễn” Hoàng Phủ Nam Ninh cũng không giữ người lại, trực tiếp chấp tay đưa tiễn.

Hoàng đế vô lực trừng liếc hẩn một cái. Nhìn lại Nam Vân công chúa: “Vân Nhi, muội cũng ra cung vài ngày rồi đấy, cũng cần phải trở về.”

“A? Nhưng là, muội không nghĩ...”

“Còn không đi? Muội nếu lại không quay về, mẫu hậu cũng sẽ đến dắt muội về đấy.”

“Nga.”

Bất đắc dĩ cúi đầu, Nam Vân công chúa đối Hạ Mộng khoát tay: “Tứ tẩu, muội về đây. Lần khác lại đến nhìn tẩu.”

“Đi thông thả, khi nào nhớ ta thì truyền lời để ta vào cung với muội.” Hạ Mộng vội vàng vuốt cằm mỉm cười, thoạt nhìn trước sau như một mềm mại ôn hòa, một bộ nghi gia nghi thất.

Nhưng là, thái dương hoàng đế lại cảm giác được một trận co rút đau đớn, cảm thấy toàn thân như muốn vô lực lần nữa.

Chỗ này, không phải là nơi ở lâu được.

Trong lòng lập tức hiện lên suy nghĩ như thế, hẩn xoay người chạy nhanh: “Đi thôi”

271. Chương 272

“Tiểu bạch thỏ, nàng hôm nay cũng thật là lớn mật đấy?”

Chờ hiện trường chỉ còn lại hai người bọn họ, trên mặt Hoàng Phủ Nam Ninh cũng xuất hiện một nụ cười, nắm vai Hạ Mộng.

Hạ Mộng nhún vai. “Ta đây đều chỉ vì muốn tốt cho Vân Nhi thôi.”

“Vì tốt cho Vân Nhi là một chuyện, ngoài ra có phải vì nàng cố ý hay không?” Hoàng Phủ Nam Ninh cười, tại trên mặt của nàng khẽ vuốt một phen.

Hạ Mộng vội vàng đẩy ra ma trảo của hẩn. “Vương gia, bây giờ vẫn còn ở bên ngoài đấy?”

“Bên ngoài thì như thế nào? Đây là địa bàn vương phủ của ta, bọn họ dám nói không được sao?” Hoàng Phủ Nam Ninh hừ nhẹ, lập tức nha hoàn, sai vật trong phủ đều cuối đầu, yên lặng tránh đi.

Nhóm người này sao lại thế?

Thấy thế, Hạ Mộng nhin không được muốn dậm chân.

“Nhưng mà, tiểu bạch thỏ, hôm nay nàng thiết kế trận thế này thật đúng là kỳ diệu. Chỉ vài lời nói, thế nhưng lại đưa bọn họ vào tròng?” Lại cười nhẹ, Hoàng Phủ Nam Ninh nâng cằm của nàng lên, “Hôm nay, Vân Nhi lại thập phần phối hợp với nàng, ta lần đầu thấy muội ấy diễn như thật vậy đó.”

“Nếu phải gả vào hoàng thất Tàng Vu quốc, muội ấy nhất định phải học được lúc nào nên khóc thì khóc, lúc nào cần cười thì cười. Về điểm này, biểu hiện hôm nay của muội ấy chỉ mới nhập môn mà thôi, cũng là dựa

vào trong lòng Lí tướng gia cùng thái tử đều đang phiền lòng, không có tâm tình bao nhiêu nên mới có thể thành công mà không sợ bại lộ. Nếu đổi là người khác, hiệu quả kia có thể không đạt được như hôm nay.”

“Đúng vậy, nhưng chính vì nàng lợi dụng hoàn cảnh triệt để, mới thành công đưa cả hai bọn họ đều bị hại.” Nhiều điểm của nàng đều làm hắn vô cùng bất ngờ, Hoàng Phủ Nam Ninh nhẹ nhàng lắc đầu, “Nàng cứ chờ đi, hai người kia thế nào cũng sẽ đến tìm nàng trả thù cho xem.”

“Ta mới không sợ, ta có Vương gia chàng che chở mà không phải sao?” Hạ Mộng lập tức lắc đầu, hai tay nắm lấy cánh tay hắn.

Tư thái mềm mại như thế, làm cho trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh cảm thấy thỏa mãn thật muốn cười, khuôn mặt tuấn tú lại hiện vẻ gắt gao. “Hiện tại mới nhớ tới bốn vương à? Sao lúc trước hai người thiết kế hãm hại bọn họ sao không nghĩ đến ta?”

“Tại vì ta biết Vương gia chàng sẽ không đáp ứng, cho nên ta mới không nói thôi?” Hạ Mộng nhỏ giọng nói.

“Nàng còn biết ta sẽ không đáp ứng sao?”

“Đó là tự nhiên. Cùng Vương gia chàng sớm chiều ở chung lâu như vậy, chàng như thế nào, ta khẳng định có thể đoán được.”

“Nàng...” Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh thật muốn đánh nàng một chút, “Tiểu bạch thỏ a tiểu bạch thỏ, lúc này đây, nàng thế nhưng cấp ta vào tròng của nàng luôn phải không? Như Phong hẳn khẳng định cho ta cũng nàng là cùng hội cùng thuyền, đến lúc đó, hẳn ngay cả ta cũng muốn trách cứ?”

“Ai nha, chúng ta là vợ chồng, vợ chồng vốn nên có phúc cùng hưởng, Vương gia chàng nói phải không?” Trưng ra vẻ mặt cười vô hại, Hạ Mộng nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói.

“Nàng...” Cái này, Hoàng Phủ Nam Ninh thực cười không nổi.

Nữ nhân này, nàng rõ ràng chính là đào cái hố cho hắn nhảy vào. Mà hắn không nhảy vào cũng không được đúng không?

“Ta thật sự là bị nàng ăn gấu gao” Nghĩ nửa ngày, kết quả cuối cùng cũng là nàng dự đoán trước. “Đi thôi, vào phòng được rồi đấy. Gió nổi lên rồi, thân mình của nàng hiện giờ không thể chịu lạnh.”

“Vâng.” Ngoan ngoãn gật đầu, Hạ Mộng rúc vào trên người hắn. Ngay lúc này, lại giống tiểu bạch thỏ dịu ngoan. Thật là biết thời điểm mà.

Nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh biết, dịu ngoan của nàng chính là tượng trưng. Chờ lúc bọn Lí Như Phong xuất hiện, nàng lại biến thành tiểu hồ ly đào hố cho người nhảy chết không đền mạng đó.

Nhưng là, làm sao bây giờ? Hắn chính là thích bộ dáng này nàng, hơn nữa là càng ngày càng thích?

Chỉ sớm biết Lí Như Phong sẽ trong thời gian nhanh nhất khởi binh vấn tội. Nhưng là, bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới, hắn cư nhiên tại sau khi hoàng đế cùng Nam Vân công chúa rời khỏi sẽ đến “đòi nợ”?

Bởi vậy có thể thấy được, hắn thật sự là bị chọc tức.

“Vương phi, chuyện này là người bày ra.”

Quen thuộc đi vào tiền thính vương phủ, sau khi nhìn thấy Hạ Mộng xuất hiện trước mặt, hắn trầm đĩnh tiết thiết nói một cách khẳng định.

“Đúng vậy, là ta. Người có ý kiến sao?” Khóe miệng giương lên nụ cười, Hạ Mộng dịu ngoan rúc vào bên người Hoàng Phủ Nam Ninh.

Mắt thấy Hoàng Phủ Nam Ninh tay choàng qua thắt lưng nàng, bộ dáng như một ngọn núi cho nàng dựa vào, Lí Như Phong nhướng mày, trong lòng lại càng không thích.

“Vì sao?”

“Này người còn cần phải hỏi ta sao? Người là người thông minh, chính mình động động cân não không phải sẽ ra sao?”

Nghe vậy, Lí Như Phong mày mặt nhăn nhơ nhanh.“Vì trả thù?”

“Đây chỉ là thứ nhất.” Hạ Mộng cười nói, “Lúc trước Vân Nhi khổ cực truy người bốn năm năm, người tuy rằng cự tuyệt, lại đều chần chừ. Phàm nếu người có khí độ của một người nam nhân thì người nên hung hăng cự tuyệt muối ấy một lần dứt khoát, như thế muối ấy sẽ không nghĩ rằng bản thân mình còn cơ hội, liền tiếp tục mê luyện người, thẳng đến cuối cùng thiếu chút nữa trước mặt mọi người mất hết mặt mũi. Hôm nay, chúng ta cũng chỉ là làm chút trả thù nho nhỏ, đã muốn lưu cho người mặt mũi rồi.”

“Kia thứ hai đâu?” Lí Như Phong hỏi.

“Rất đơn giản không phải sao? Chính là muốn cho các người đánh nhau một trận. Người là Lí tướng gia nổi tiếng với sự bình tĩnh trầm ổn của mình, mà vị tân thái tử kia hẳn cũng được mọi người trong Tàng Vu quốc biết đến là một hoàng tử biết điều thấp bình tĩnh. Cho nên ta liền muốn biết, khi các người phân nộ, thì tình huống sẽ thành ra thế nào? Vừa vặn, Vân Nhi nghĩ hai người các người luôn cao cao tại thượng, tựa như thần thánh không thể xâm phạm, ta liền thuận tiện làm cho nàng xem một mặt chân thực của cả hai người.”

“Người?” Nói nửa ngày, kỳ thật mục đích chính của nàng là câu nói cuối cùng kia đi?

Lại buông tay, Hạ Mộng đạm thanh nói: “Tướng gia, người đừng nhìn ta như vậy, người khác không biết tướng việc này sai đều do ta. Nếu chính người không toàn lực phối hợp, sự tình làm sao có thể tiến hành thành công như vậy phải không?”

Lời vừa nói ra, ánh mắt sắc bén của Lí Như Phong lập tức mất đi khí thế, bả vai cũng hơi hơi hạ thấp, hân hân cũng không thể nói được gì.

Hoàng Phủ Nam Ninh thấy vậy, lại cảm thấy khó hiểu. “Tiểu bạch thổ, các người đang nói gì vậy?”

Hạ Mộng hơi hơi cười yếu ớt: “Tướng gia, người luôn miệng nói người đối Vân Nhi không có cảm tình, chỉ xem nàng là công chúa mà kính trọng. Sau lại còn nói, người bởi vì cùng Vương gia tình như thủ túc, liền cũng giống Vương gia đem nàng thành muối muối mình mà đối đãi. Nhưng chính bản thân người để tay lên ngực tự hỏi xem, thật là như vậy sao? Nàng tuy có xuất thân cao quý của công chúa, tuổi trẻ mỹ mạo, tính cách lại khá hoạt bát, mặc dù có vài phần kiêu căng, nhưng cũng là toàn tâm với người. Một tiểu cô nương trong lòng chỉ nhớ đến người, tuy rằng tiểu cô nương này luôn lưu rú xung quanh người bốn năm năm đều như một ngày, vô luận như thế nào nàng cũng luôn đối với người lộ ra nụ cười sáng lạn lúm đồng tiền của mình, người không tâm động sao?”

“Ta...”

Trong lòng như bị một cái chùy đánh mạnh, sắc mặt Lí Như Phong trắng bệch.

“Kỳ thật, người cũng là động tâm qua, chỉ là, chính người cố ý đem phần cảm giác này bỏ qua, cũng luôn nói với chính mình đều không phải như thế, lại càng nhắc nhở chính mình nhiều lần một mặt kiêu căng của nàng, hơn nữa người ngày ngày cùng Vương gia một chỗ, nghe trong lời hắn nói nữ nhân vô dụng, liền cũng tự nhận là muối ấy giống nhau vô dụng, đều đem tất cả những gì cố gắng của muối ấy đều không xem vào mắt, người nói xem ta nói có đúng hay không?”

Nàng nói rất đúng.

Mười lần như thế, luôn luôn như vậy một hai lần, hẳn cũng sẽ cảm thấy tiểu nha đầu này kỳ thật rất đáng yêu, tuy rằng nàng là một công chúa cao quý, nhưng lại đối chính mình là thật tâm chờ đợi. Nhưng là, khi hắn nghĩ rằng sẽ cùng nàng càng tiến thêm một bước, hẳn lại nhẹn không được lui bước. Cứ dùng dằng mãi như vậy, tâm tư của hắn cũng dần dần đậm đặc.

“Kỳ thật, còn có một nguyên nhân, chính là nàng vẫn luôn nói với ta khi nào nàng trưởng thành nàng muốn gả cho người, cũng vẫn luôn sẽ ở bên cạnh người, đối với nam nhân khác nàng đều không có cảm giác gì, người đương nhiên liền cho rằng, trong mắt nàng, trừ người ra, những người khác nàng sẽ không bao giờ để ý. Nàng cũng sẽ luôn luôn bên cạnh người, thẳng đến khi ngày nào đó người nghĩ thông suốt. Nhưng là chẳng may nàng xuất môn một chuyến, lại gặp gỡ người khác, đối với tâm tư của người bắt đầu chậm rãi thay đổi. Lúc người biết được, lòng của nàng đã có một thân ảnh khác tiến vào mạnh mẽ, lúc này người mới bắt đầu phát hiện không thích hợp, bắt đầu hối hận không kịp.”

“Ừng như theo lời vương phi nói, từ lúc một khắc kia gặp người, nàng đã bắt đầu cải biến.” Giương mắt xem nàng, Lí Như Phong thản nhiên sửa đúng một câu.

Hạ Mộng nghe xong, khoe miệng khinh xả. “Cũng có thể nói như vậy.”

Lí Như Phong liền cắn môi, ánh mắt lạnh lùng.

Hạ Mộng, mỉm cười. “Như thế nào, hiện tại cảm giác như thế nào? Thực thương tâm sao?”

Lí Như Phong nhìn nàng không nói chuyện.

272. Chương 273

Hạ Mộng liền cười cười. “Các người nam nhân đều là như vậy. Tới nay đều chưa bao giờ biết quý trọng những gì mình đang có trong tay, đều tưởng rằng những thứ đó sẽ vẫn chờ mình tới lấy cũng như không bao giờ thay đổi, nhưng đến khi các người nhìn lại thì thứ đó đã tự rời xa, mới nhớ tới hối tiếc, lại không chịu nói khi có cơ hội, nếu không phải thật sự hết hy vọng, nàng như thế nào tuyệt tình như thế rồi đi?”

“Tiểu bạch thổ, ta không có.” Nghe nàng nói như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức liền nắm chặt tay nàng.

Hạ Mộng lạnh lùng liếc mắt một cái đảo qua: “Không có sao? Lúc trước khi chúng ta nhận thức, là ai suốt ngày luôn mồm nữ nhân vô dụng, nữ nhân phiền toái linh tinh linh tinh? Nếu không phải có chàng mỗi ngày bên tai hần nói, hần sợ cũng sẽ không biến thành như vậy?”

“Tiểu bạch thổ?”

Nàng chỉ trích hần? Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt trầm xuống.

Nghĩ làm vậy nàng sẽ sợ hần sao? Hạ Mộng lại bĩu môi.

“Chuyện này, chàng dám phủ nhận?”

“Không phủ nhận lại thì như thế nào? Nữ nhân liền vốn đều là vô dụng, ở cùng một chỗ một lúc liền có một đồng chuyện phiền toái. Hiện tại không phải giống như ta nghĩ sao?” Hừ nhẹ một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh lại ôm chặt thắt lưng của nàng, “Hoàn hảo nàng cùng nữ nhân khác không giống nhau, ánh mắt ta chọn nữ nhân cũng không tệ lắm.”

Hừ hừ, tính hần cuối cùng nói được một câu coi như xuôi tai.

Hạ Mộng lại nhìn hướng Lí Như Phong. “Lí tướng gia, hiện tại người có cảm tưởng gì?”

Lí Như Phong nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, mới phun ra một câu. “Nữ nhân như người, đủ ngoan độc.”

Nói rất khá. Hạ Mộng vuốt cằm. “Đa tạ khích lệ.”

“Nhưng là, người cũng nói rất đúng.” Khoe miệng nhếch lên một nụ cười khổ, thân hình Lí Như Phong theo gió nhẹ nhàng nhaoang lên một cái, “Ta kỳ thật không phải đối nàng không hữu tình, mà chính là cảm thấy, nàng là một nữ nhi, nhưng lại không để ý thân phận công chúa của mình mà đến theo đuổi ta, thật sự là quá lớn mật. Thêm vào chúng ta còn trẻ, vẫn còn nhiều thời gian, nhưng ai ngờ...”

“Ai ngờ, lại có người liền chặn ngang một cước, làm nảy sinh biến hoá cho đường làm quan của người?”

Đúng vậy. Lí Như Phong lại cúi đầu.

Đưa tất cả những gì bọn họ trò chuyện vào trong tai, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng hơi nhú mày, lững thững đi qua. “Như Phong, nếu hiện tại người biết bản thân đối với Vân Nhi cũng có vài phần tình cảm, ta hiện tại sẽ đi nói với hoàng huynh, làm cho hần nhanh đem Vân Nhi gả cho người được chứ? Cứ như vậy, cái người Tàng Vu quốc kia cũng không thể nói gì được?”

“Quên đi.” Lắc đầu, Lí Như Phong nhìn lại Hạ Mộng, “Từ khi Vương phi xuất hiện, công chúa nàng cũng đã chậm rãi biến hóa. Ngay từ đầu, tiểu cô nương đơn thuần mà ta yêu thích đã biến mất. Hôm nay, thấy nàng trước mắt ta diễn trò sinh động, cũng diễn thật như thế, ta liền biết, nàng đã muốn được chân truyền của Vương phi. Tuy rằng còn chưa học được toàn bộ của nàng, nhưng ít ra ba bốn phần là có. Tiếp qua

một đoạn thời gian, một Minh vương phi khác cũng sẽ xuất hiện. Nữ tử như vậy không phải là người ta nghĩ muốn, nàng có thể đi làm ra một cái thái tử phi cũng như hoàng hậu, nhưng không bao giờ có thể thích hợp làm thê tử Lí Như Phong ta. Hơn nữa —— ”

Dừng một chút, chậm rãi rũ mắt xuống. “Dĩ vãng, công chúa tuy rằng cũng làm qua rất nhiều sự tình, nhưng đều đối ta vô hại. Nhưng là hôm nay, nàng cư nhiên lợi dụng ta. Chỉ một chuyện này, liền cho ta cùng nàng trong lúc đó hết thấy đều không thể có điểm chung nào. Ta cùng nàng, không bao giờ có khả năng nữa.”

“Như Phong?”

“Vương gia, đừng khuyên nữa” Đẩy bàn tay vươn ra của Hoàng Phủ Nam Ninh, Lí Như Phong bước nhanh đi về phía trước vài bước, nhưng lập tức như là nhớ tới cái gì, liền lại quay đầu, đối Hạ Mộng gật đầu một cái, “Vương phi, đa tạ người đánh thức ta. Tuy rằng thủ đoạn này có hơi thập phần thô bạo, nhưng lại thập phần hữu dụng.”

Nói xong, liền xoay mở đầu nghênh ngang mà đi.

“Như Phong?”

“Vương gia, đừng kêu.” Lắc đầu, Hạ Mộng đi đến bên người Hoàng Phủ Nam Ninh, “Tướng gia tâm tình hẳn không tốt, hiện tại hẳn cần một nơi yên tĩnh để có thể tự liếm miệng vết thương của mình, nếu chúng ta nói thêm gì chỉ là càng sát muối vào vết thương của hắn mà thôi.”

Việc sát muối này trước đây nàng cũng đâu có làm ít?

Hoàng Phủ Nam Ninh nhìn lại nàng. “Tiểu bạch thảo, nàng đã biết Như Phong kỳ thật đối Vân Nhi có ý, nàng vì sao không tác hợp bọn họ? Ngược lại...”

“Chẳng lẽ ta chưa thử qua sao?” Hạ Mộng cười lạnh, “Bản thân ta đã thử qua nhiều biện pháp như vậy, nhưng tướng gia hẳn chính là không buông bỏ được thể diện chính mình, vẫn một mực kháng cự, ta có biện pháp nào chứ? Sau lại, Vân Nhi đã bị hắn thương tâm, hoàn toàn hết hy vọng, hiện tại di tình dường như luyến, kia cũng không phải ta có khả năng khống chế. Hơn nữa, Vân Nhi mới là người ta để ý trong lòng, ta bảo vệ cũng chỉ có muội ấy. Lí tướng gia hẳn lưu lạc đến hoàn cảnh như bây giờ, không phải hoàn toàn là do chính hắn làm ra sao? Uống hẳn thành danh khi còn trẻ, còn nhỏ tuổi đã đi lên chức Tế tướng, đối đại sự thiên hạ đều có thể xử lý, kết quả là, ngay cả chính tâm ý của mình cũng không biết rõ. Hẳn chính là loại người từ nhỏ đã bị sự thành công nuông chiều ra, không biết đến thất bại là như thế nào. Chuyện hôm nay, sẽ làm cho hắn học được rất nhiều này nọ.”

“Nhưng là...” Cái kia tốt xấu cũng là huynh đệ nhiều năm của hắn mà?

“Vương gia, việc này chúng ta không thể nhúng tay vào hơn nữa. Dù sao hôn sự này của Vân Nhi, liền xem chính muội ấy lựa chọn như thế nào đi? Chúng ta làm ca tấu, chỉ có thể tham khảo, cũng không thể giúp muội ấy làm ra bất kỳ quyết định gì. Nếu không, một khi có gì không đúng, thì chỉ hại muội ấy thêm thôi.” Cầm tay hắn, Hạ Mộng bỗng nhiên thả nhẹ thanh âm, “Hiện tại, chỉ cần chúng ta đứng ngoài thật tâm xem xét, lão thiên gia nhất định sẽ chiếu cố muội ấy thật tốt.”

Hoàng Phủ Nam Ninh ngẩn ra, lập tức gật đầu.

“Đúng vậy, chúng ta có thể đi đến cùng nhau, cũng là lão thiên gia khai ân.” Buồn bã thở dài một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh đem nàng ôm vào lòng.

Về phần những người khác, hạnh phúc của bọn họ vẫn là tự mình tranh thủ đi? Nếu bọn họ hướng lão thiên gia mong muốn nhiều quá, không chừng sẽ bị sét đánh đấy.

273. Chương 274

274. Chương 275

275. Chương 276

276. Chương 277

277. Chương 278: Đòi Lại Công Đạo

“Phải không?” Lại nháy mắt mấy cái, Hạ Mộng với vẻ mặt vô tội, “Thái tử điện hạ, công đạo gì vậy, ngài nói thử xem, vương gia lúc này cũng đang ở đây, hẳn nhất định sẽ trả lại cho ngài một cái công đạo?”

Ta phi?

Nghe nói như thế, thái tử Tàng Vu quốc theo bản năng liền muốn nhổ một ngụm nước miếng.

Nhưng là - - nhìn một chút Hoàng Phủ Nam Ninh bên kia đang nhìn mình chăm chăm vào mình, hàm răng khê cắn, đi thẳng vào vấn đề: “Vương phi, người đừng tưởng rằng ta không biết, ngày hôm đó ta có thể cùng Lý Như Phong đánh nhau, hết thấy đều là kế hoạch của người phải không?”

Hừ hừ, chưa từng coi thường chỉ số thông minh của hắn. Nghe vậy Hạ Mộng cũng chỉ cười: “Vậy thì như thế nào?”

Còn muốn như thế nào sao? Tân thái tử thật muốn gằm thét.

Nhưng là, sắc mặt chỉ thoáng biến đổi, liền phát hiện ánh mắt Hoàng Phủ Nam Ninh bên cạnh cũng lập tức sắc bén. Không chút nghi ngờ, nếu như mình dám đối với nàng có chút bất kính, tên vương gia kia sẽ lập tức xông lại cùng mình đánh đến thiên địa biến sắc.

Tay nắm lại thật chặt, mắt lạnh của hắn ngó qua nữ nhân này: “Xúi giục cô cùng người nam nhân kia đánh nhau, có ý tứ gì?”

Hạ Mộng hừ nhẹ một tiếng, ngược lại nhìn về phía Hoàng Phủ Nam Ninh. “Vương gia, chàng cảm thấy có ý tứ gì sao?”

“Có.” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức gạt đầu.

Đôi nam nữ này? Bọn họ quả thực chính là nam trộm nữ phụ, chẳng biết xấu hổ?

Tân thái tử thật tức miệng muốn chửi ầm lên.

Nhưng mà, xét thấy đối phương là nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân đang hoài thai. Một khi làm lớn chuyện, đối với hoàng đế vương triều Phượng Tường bên kia tuyệt đối không thể ăn nói. Tiếp theo liền cắn răng: “Hai người các người cũng thật là quá đáng!”

“Thái tử điện hạ, dám hỏi đến cùng là ai quá mức?” Lạnh lùng cười một tiếng, Hạ Mộng mắt lạnh nhìn hắn, “Ngài cho rằng, chúng ta không biết ngài đang ở đây làm việc gì cho Tàng Vu quốc sao?”

Thân hình lập tức hung hăng cứng đờ.

Tân thái tử dùng sức trừng nàng. “Người đang nói cái gì?”

“Ha ha, chuyện chính ngài làm, còn cần người khác nói sao?” Hạ Mộng cười, thuận tay tiến tới chén trà đầu giường nhấp một ngụm, sau đó mới nhìn về phía hắn, thông thả ung dung nói, “Ngài, mặc dù là thứ hai, nhưng từ thuở nhỏ đã thông tuệ, thậm chí so với vị thái tử đã bị phế hoàng huynh của ngài còn muốn thông tuệ hơn rất nhiều. Cho nên, cho ngài nhiều năm hạ mình như vậy, thật sự là quá ủy khuất ngài, ngài nói đúng không?”

“Người...”

Tâm mạnh ngẩn ra, tân thái tử cũng sững sờ nhìn nàng.

Hạ Mộng nhún vai, lại đưa mắt nhìn sang Hoàng Phủ Nam Ninh: “Vương gia, ta mệt mỏi.”

“Tốt, kế tiếp để bản vương nói.” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức hiểu ý, mở miệng liền đem sự chú ý của tân thái tử hấp dẫn tới bên mình, “Thái tử điện hạ, ái phi nói, ngài rất thông minh, so với hoàng huynh giáo hoạt âm u còn muốn thông minh rất nhiều. Cho nên, ngài tuyệt đối không cam tâm tình nguyện làm một cái vương gia ngồi không ăn bám. Cho nên, ngài vẫn một mực tìm cơ hội, muốn đem thái tử hoàng huynh của ngài kéo xuống ngựa, ngài nói bản vương nói có đúng hay không?”

“Ngài nói vậy?”

Trong mắt quẹt một tia sáng chợt lóe rồi biến mất, tân thái tử dùng sức phất tay áo, thanh âm trầm thấp hữu lực, tựa hồ muốn thanh âm của hắn áp chế đi.

“Bị nói trúng tâm sự rồi sao?” Hạ Mộng cười một tiếng, lại đối với Hoàng Phủ Nam Ninh nháy mắt, “Vương gia, tiếp tục đi.”

Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu. “Dĩ nhiên, ngài là người rất thông minh, cho nên, ngài tuyệt đối sẽ không như mấy huynh đệ bình thường của ngài làm ra những chuyện vặt vãnh. Ngoài mặt, ngài là vương gia nhân tân, đối với thuộc hạ thân thiện, đối với Hoàng Thượng kính trọng, mà ngay cả đám người Tần quý phi muốn phế thái tử, ngài cũng chưa từng đối với bọn họ sỉ nhục. Đương nhiên, ngài cũng không nói qua nàng những lời tốt đẹp, chỉ là cùng nàng lạnh nhạt chung đụng, thân sơ trình độ dẫn đo vừa phải, làm cho Tần quý phi đối với ngài hết sức hài lòng, cho nên phụ hoàng của ngài cũng lần nữa đối với ngài tán dương. Lâu dần, cơ hội ngài phế thái tử hoàng huynh liền hiển nhiên nhiều hơn. Mặc dù hắn làm việc cũng dị thường coi chừng, nhưng như thế nào cũng không để ý tới ngài. Dần dà, tự nhiên sẽ dễ dàng cho ngài nhận thấy rất nhiều nhược điểm.”

Từng chữ từng chữ, thông thả ung dung từ trong miệng Hoàng Phủ Nam Ninh thoát ra, từng chữ đều đều không ngoại lệ chui vào trong tai tân thái tử. Tim đập mạnh, hắc trầm sắc mặt khé quát: “Ngài câm miệng?”

“Thẹn quá hoá giận rồi?” Lại đối với hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, Hạ Mộng tiếp tục ngoắc, “Vương gia, đừng có ngừng.”

Hoàng Phủ Nam Ninh tự nhiên nghe lời của nàng, liền không ngừng cố gắng: “Lần này ngài tham gia thọ yến phụ hoàng, nguy hiểm nặng nề, ngài cùng những huynh đệ kia tranh đấu càng ngày càng rõ, nhất là tiền thái tử cùng con trai Tần quý phi tranh giành vị trí thái tử. Ngài lòng dạ biết rõ, nhưng là, ngài lại một chữ cũng không nói, chỉ để ý tiếp tục làm Thập vương gia nhân tân. Mặc dù thoát nhìn vô hại, nhưng loại người như ngài, hoàn toàn là kinh khủng nhất? Bởi vì, ngài không phải là không động, mà là đang tùy thời mà động. Một khi cho ngài tìm được cơ hội, ngài nhất định sẽ mạnh nhào tới, chỉ cần ai ngáng đường ngài đều gặp hậu quả không lường được. Mà lần đó thọ yến, ngài cũng đã làm tới rồi.”

“Cô thật ra cái gì cũng chưa làm!”

Trên trán gân xanh nổi lên, móng tay cũng cơ hồ vùi lấp vào trong thịt, tân thái tử rốt cục nhịn không được kêu to lên.

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh một tiếng. “Đúng, ngài thật là không làm. Nhưng là, ngài tùy thời mà lo liệu, so với người khác làm rất nhiều điều càng hữu dụng hơn không phải sao? Bởi vì, ngài căn bản chính là ngồi giữa mà ngư ông đắc lợi - - ngài biết tiền thái tử luôn luôn cùng Tần quý phi không hợp, cũng khắp nơi đề phòng mẹ con Tần quý phi, càng muốn đưa bọn họ đều đuổi đi. Liền mượn bọn họ đấu đá lẫn nhau, ngài chỉ cần để ý ngồi ở một bên, để cho bọn họ ngao cò tranh nhau, cuối cùng lưỡng bại câu thương, ngài cái này ngồi chơi ngư ông liền được lợi.”

Lại nói. “Đúng vậy. Từ đầu tới đuôi, ngài thật là làm không có làm. Nhưng từ hai mươi năm trước ngài cũng đã vì mình chuẩn bị tốt đẹp. Thái tử trước thất đức, tự nhiên bị phế. Mà thái tử mới được chọn liền rơi vào trên người các hoàng tử số lượng không nhiều thuộc về con vợ cả. Thân là đệ đệ thái tử, ngài nhân phẩm tốt, dư luận tốt, theo lẽ dĩ nhiên quần thân tranh nhau sẽ đề cử ngài. Mà ngay cả Tần quý phi hận tiền thái tử tận xương cũng vì ngài nói tốt vài câu, thái tử vị, do đó vị trí này không ai khác ngoài ngài.” Thản nhiên cười một tiếng, Hạ Mộng đối với hắn giơ ngón tay cái lên, “Thái tử điện hạ, ngài thật thông

minh. Nếu hiện tại ngài leo lên vị trí thái tử, chỉ cần ngài bảo trì tác phong như trước, kia liền không ai có thể rung chuyển địa vị của ngài.”

“Cô không biết các người đang nói gì cả?”

Quay đầu ra. Nắm đấm trong tay tân thái tử đều muốn trắng bệch, thân thể cứng ngắc, thậm chí ngay cả lời nói ra khỏi miệng cũng là từng chữ từng chữ từ trong kẽ răng nặn ra .

Hạ Mộng nghe đến đây, nhẹ nhàng đem chén trà để qua một bên.

“Thái tử diện hạ, đây cũng không phải chuyện mất mặt gì, ngài cần gì tức giận như vậy?”

“Người cầm miệng?” Dùng sức một cái trừng qua, tân thái tử tiếng nói càng lớn.

“Người rống cái gì?” Tiếng nói vừa ra, Hoàng Phủ Nam Ninh lách mình đi đến trước mặt Hạ Mộng, “Nếu muốn người không biết trừ phi mình không làm, đã có can đảm mưu đồ nhiều năm như vậy, cũng sẽ có gan chịu người khác phát giác. Huống chi, lúc trước bản vương cùng vương phi ở Tàng Vu quốc cũng bị ngài khó dễ, thiếu chút nữa bị người hại chết, việc này ngài rõ ràng biết rõ, nhưng vẫn khoanh tay đứng nhìn, thậm chí còn lặng lẽ bỏ đá xuống giếng, bản vương còn không có cùng ngài người tính toán, liền nhỏ nhỏ hăm hại ngài một chút thì đã làm sao? Lại không muốn mạng của ngài?”

“Cái gì?”

Lời vừa nói ra, tân thái tử còn không kịp phản ứng nữa, Nam Vân công chúa đột nhiên kêu thét lên.

“Vân nhi?” Hạ Mộng cùng Hoàng Phủ Nam Ninh đều là sửng sờ.

“Người lập lại lần nữa?” Trên mặt tái nhợt đi, Nam Vân công chúa sải bước đi đến trước mặt tân thái tử, “Trước kia, chúng ta ở tại Tàng Vu quốc, người dự tính đến gần chúng ta, cùng chúng ta lôi kéo làm quen, sau đó người còn nghĩ thúc đẩy đại ca người thiết kế bẫy hại chúng ta, có đúng hay không?”

“Không thể nào!” Tân thái tử lạnh lùng lắc đầu, “Ta bắt quá là biết rõ kế hoạch hành động của đại ca, nhưng không có nói cho bất luận kẻ nào mà thôi. Hơn nữa, cho dù là không có ta trợ giúp, các người cũng không phải thuận lợi thoát hiểm sao? Tứ tẩu nàng là nữ trung hào kiệt, bất luận kẻ nào không hại được nàng - - ”

Pằng?

Nói còn chưa dứt lời, một cái tát đã hung hăng đánh lên mặt của hắn.

Tân thái tử ngây ngẩn cả người.

Chậm rãi giơ tay lên, che lên gò má tê dại, hắn trừng to mắt, nhìn cô gái trước mặt tức giận: “Nàng... đánh ta?”

“Đánh người thì sao?” Quát lạnh một tiếng, Nam Vân công chúa nghiêm nghị kêu to, “Liền loại tiểu nhân như người âm hiểm phúc hắc, người liền đáng đời bị đánh chết. Bản cung đã nói, Tàng Vu quốc chẳng có gì tốt rồi. Quả nhiên người cũng cùng bọn họ là một loại.”

“Nàng lập lại lần nữa?”

Một bàn tay liền nắm tới cổ tay nàng, tân thái tử sắc mặt mãnh liệt chìm xuống, trầm giọng quát hỏi.

“Nói thì nói” Cái cằm khéo léo nâng lên cao, Nam Vân công chúa lớn tiếng nói, “Tàng Vu quốc các người chẳng có gì tốt, người cũng như vậy?”

“Nàng...”

Mâu quang hung hăng tối sầm lại, tân thái tử giơ tay trái lên.

“Người muốn đánh ta?” Khuôn mặt nhỏ nhắn trong một lúc trầm xuống, Nam Vân công chúa lạnh lùng nhìn hắn.

Này là lần đầu tiên, cái nha đầu này không sợ hãi chút nào, thậm chí còn có mấy phần chán ghét ánh mắt nhìn hắn. Tân thái tử trong nội tâm một hồi bị níu chặt, tay giơ lên cao, lại như thế nào cũng không để xuống được.

Bất quá, tư thế của hắn định như vậy, không có nghĩa là người khác cũng như hắn.

Ngay lúc hai người như vậy, Nam Vân công chúa đột nhiên kiễng chân, há mồm liền hướng cổ tay hắn khẽ cắn.

“A.....”

Một tiếng thê lương kêu thảm thiết, vang dội không trung, thiếu chút nữa đem nóc nhà ném đi.

“Khốn kiếp! Ta chán ghét ngươi, ta hận ngươi, hận ngươi chết đi được!”

Này còn chưa đủ, cùng với liên tiếp kêu to, Nam Vân công chúa dùng sức hướng trên người hắn đá vài chân, rồi sau đó xoay người chạy ra ngoài.

“Nam Vân, nàng...”

Tân thái tử sững sờ, vội vàng xoay người liền đuổi theo.

Ách...

“Vương gia, đây coi như là một trường náo kịch phải không?” Nháy mắt mấy cái, Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi.

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng sững sờ một hồi, mới gật đầu: “Cần phải xem như thế nào đã. Bất quá...” Sắc mặt lại trầm xuống, “Vân nhi...”

“Yên tâm, muội ấy không có chuyện gì.” Nhẹ nhàng cười, Hạ Mộng cầm tay của hắn, “Chẳng lẽ chàng không có phát hiện, vừa rồi đối mặt thái tử điện hạ, biểu hiện của Vân nhi đã không còn hoảng sợ sao? Nàng có thể đem ngôn ngữ lưu loát mắng chửi hắn một trận, sau đó mới chạy trốn.”

“Nàng nói đúng.” Suy tư một phen, Hoàng Phủ Nam Ninh tán đồng gật đầu.

“Cho nên, nha đầu này đã thật tiến bộ. Chúng ta có thể yên tâm.”

Khóe miệng nhếch lên mang theo một nụ cười hài lòng, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng nói.

278. Chương 279: Vọng Tưởng Muốn Chạy Trốn

Lần này tác phong chạy của Nam Vân công chúa nhanh như bão.

Chờ Hạ Mộng cùng Hoàng Phủ Nam Ninh nghe được tin tức, sau đó, bọn họ mới phát hiện - - vị tiểu muội này, thật đúng là quá lợi hại.

“Vân nhi?”

Vội vàng đuổi tới hoàng cung, lại trông thấy tiểu nha đầu đang ngồi than thở gần cửa sổ.

“Tứ ca? Tứ tẩu?”

Phát hiện bọn họ đã đến, nàng hơi kinh ngạc một chút, sau đó mới nhảy từ trên ghế xuống.

“Muội còn không biết xấu hổ gọi chúng ta?” Mặt trầm xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh kéo Hạ Mộng đến trước mặt nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Vân công chúa trắng bệch. “Muội... Muội làm cái gì?”

“Chính muội nói đi?” Hừ lạnh một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh đỡ Hạ Mộng ngồi xuống, sau đó chính mình cũng kéo một cái ghế qua ngồi kế bên.

Nam Vân công chúa lại không nhịn được run lên một cái.

“Muội... Muội thực thật là chưa làm cái gì mà?”

“Muội còn dám nói?”

Phịch một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh nặng nề đập một chưởng trên mặt bàn.

Hai chân Nam Vân công chúa mềm nhũn, cơ hồ muốn ngã nhào trên mặt đất.

“Vương gia, chàng chậm một chút?” Thấy thế, Hạ Mộng nhịn không được, vội vàng liền đỡ tiểu nha đầu dậy. Rồi sau đó, chị dâu nhỏ nhẹ dịu dàng bắt đầu giận, “Vân nhi, sao muội lại làm vậy? Vì sao lại yêu cầu hoàng thượng gả muội đến Tàng Vu quốc? Muội không phải sợ thái tử bọn họ à?”

“Muội... Muội cũng không biết.” Cái miệng nhỏ nhắn cắn cắn, vẻ mặt Nam Vân công chúa mê man, “Ngày hôm qua hình như là muội nổi điên, trong lòng liền muốn hung hăng trả thù cái xú nam nhân đó một chút. Sau đó, trong đầu muội đột nhiên liền nảy ra một chủ ý như vậy. Sau đó... Sau đó...”

“Sau đó muội liền nhất thời xúc động, chạy đến trước mặt hoàng thượng nói muội muốn gả cho hắn, còn ngoài hắn ra thì không gả. Hoàng thượng không đáp ứng, muội còn cãi lộn, buộc hắn hạ thánh chỉ tại chỗ?” Hạ Mộng ôn nhu hỏi.

Nam Vân công chúa ngẩn ra, lập tức cúi đầu xuống không nói lời nào.

“Muội cái nha đầu này?”

Lập tức, mặt Hoàng Phủ Nam Ninh nghiêm lại, dùng sức cốc một cái vào trán muội muội mình.

Nam Vân công chúa rầu rĩ cúi đầu không nói lời nào.

“Tốt lắm.” Vỗ đầu lòng cô em gái này của trượng phu, Hạ Mộng liền tranh thủ kéo nàng ra phía sau, “Vương gia, nếu chuyện đã như thế, chàng không cần vội vã hướng Vân nhi phát giận, hay là trước nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này thì tốt hơn.”

Nghe vậy, khóe miệng Hoàng Phủ Nam Ninh nhếch lên. “Còn có thể giải quyết như thế nào chứ? Thánh chỉ cũng đã ban xuống, hiện tại trừ phi làm cho thái tử Tàng Vu cự tuyệt hôn sự này. Nhưng có khả năng sao?”

“Không cần!”

Vừa mới dứt lời, Nam Vân công chúa kêu to lên.

Mặt Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức lại trầm xuống. “Muội nói cái gì?”

“Muội... Muội...”

“Nói?”

“Muội chính là muốn gả cho hắn! Muội không muốn hắn cự tuyệt chuyện này!” Hàm răng khê cắn, Nam Vân công chúa lớn tiếng kêu lên.

“Vì cái gì?”

“Muội muốn gả cho hắn, hành hạ hắn, cả đời làm cho hắn không được sống yên ổn!”

“Muội cho rằng, chỉ bằng điểm máu thịt của muội, muội có thể đem hắn như thế nào? Hay trái lại muội lại bị người khác làm cho cả đời sống không yên ổn, còn nhỏ tuổi khỏe mạnh liền bỏ mạng?”

“Muội mặc kệ! Dù sao, muội đã hạ quyết tâm muốn gả cho hắn, hành hạ hắn, làm cho hắn cả đời chết đi sống lại!!”

“Muội nằm mơ hử?” Hoàng Phủ Nam Ninh quát khê, “Muội bớt nghĩ đến chủ ý không thực tế này đi, hiện tại khẩn trương cùng với ta đi tìm hoàng huynh, làm cho hắn thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

“Muội không cần ”

“Nam Vân?”

“Muội không muốn không muốn chính là không muốn!” Lắc đầu giống như trống bỏi, Nam Vân công chúa quyết tâm phải làm như vậy.

Hoàng Phủ Nam Ninh gương mặt tuần tú âm trầm. “Muội...”

Quả đấm giơ lên cao.

“A... Tứ tẩu?” Vừa thấy thế, sắc mặt Nam Vân công chúa tái nhợt, vội vàng ôm chặt Hạ Mộng cánh tay cầu cứu, kêu to.

“Muội cho rằng bây giờ còn có thể nhờ Tứ tẩu muội để vượt qua cửa ải khó khăn này sao?” Quát một tiếng chói tai, Hoàng Phủ Nam Ninh nắm lấy tay nàng.

Nam Vân công chúa như gà con vùng vẫy lung tung giữa không trung.

“Tứ tẩu, Tứ tẩu, cứu mạng? Mau cứu mạng đi?”

“Vương gia?”

Hai huynh muội lại nháo đến như vậy, thật phục bọn họ. Hạ Mộng muốn đi khuyên, không nghĩ tới Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức liền đem Nam Vân công chúa lôi qua một bên. “Tiểu bạch thảo, lần này nàng không cần phải khuyên ta nữa, khuyên cũng vô dụng.”

“Các người...”

Ai?

Hạ Mộng hết chỗ nói rồi. Mắt thấy Hoàng Phủ Nam Ninh xách theo muội tử nhà mình đi ra ngoài, nàng cũng lực bất tòng tâm - - tính tình Hoàng Phủ Nam Ninh một khi bị phát động, nàng thật đúng là không cách nào có thể khuyên giải. Hơn nữa, đây cũng là chuyện nhà bọn họ, nàng nói ra vài câu có thể, nhưng muốn nàng nhúng tay quản, kia cũng không quá tốt, dù sao ca ca ruột của người ta còn ở đây.

“Minh vương phi.”

Đi theo Nam Vân công chúa ra khỏi phủ đệ, mắt thấy hai người kêu nháo hướng xa xa đi đến, đang định men theo thanh âm đuổi theo, một tiểu cung nữ xuất hiện ở trước mắt.

Người này nàng biết, là tiểu cô nương bên cạnh Hạ Tình.

Đột nhiên nhìn thấy nàng, Hạ Mộng mới đột nhiên nhớ tới - - gần đây luôn lo lắng chuyện Nam Vân công chúa cùng thái tử Tàng Vu quốc, nàng đều nhanh bỏ qua vị tần phi khuê nữ này rồi?

Mà bây giờ, nha đầu kia xuất hiện ở trước mặt, có thể là nói rõ tiểu Tình đã xảy ra chuyện?

Ngàn vạn không cần phải như vậy nha.

Tâm đều nhắc tới cổ họng, liên tục không ngừng đáp: “Chuyện gì?”

“Minh vương phi, người hay là mau cùng nô tỳ đi qua đi. Tô Chiêu Nghi đang khóc lớn đại náo trong cung, bọn nô tỳ khuyên nửa ngày, lại như thế nào cũng không khuyên được, nàng nói muốn gặp người? Nô tỳ đây cũng là không có biện pháp, cho nên mới...”

“Tốt!”

Bọn Hoàng Phủ Nam Ninh bên kia tạm không cần lo lắng, người một nhà thôi? Dù sao nháo cũng không ra vấn đề lớn gì, hiện tại vấn đề Hạ Tình bên kia nghiêm trọng hơn.

Lập tức gạt đầu, Hạ Mộng đi theo tiểu cung nữ.

Đi lên phía trước hồi lâu, gần đến tẩm cung Hạ tình, Hạ Mộng quả nhiên nghe được thanh âm kêu khóc kịch liệt truyền vào tai. Mà cái thanh âm kia, chính là Hạ Tình - - chỉ là, tựa hồ có điểm quá kịch liệt? Nàng nhớ rõ tiểu Tình nhà nàng vẫn luôn ôn ôn duyên dáng, chưa từng phát qua tính tình lớn như vậy? Xem ra, đúng là chuyện thật sự lớn.

Liên tục không ngừng vượt qua ngưỡng cửa. “Tiểu Tình?”

“Mộng Mộng?”

Thật vất vả nghe được thanh âm quen thuộc, mới vừa còn lớn tiếng khóc nháo, Hạ Tình liền lập tức đẩy bọn cung nữ xung quanh ra, chạy nhanh tiến vào lòng nàng.

Oa.

Lần này đụng phải cũng không nhẹ, Hạ Mộng thiếu chút nữa bị nàng đụng phải liền lùi lại vài bước.

Vội vàng vịn lấy khung cửa, sau đó một tay đè chặt bụng - - hoàn hảo, không có phản ứng gì, giải thích rõ bây giờ cục cưng nhà mình còn bình yên vô sự.

Sau đó, liền bình tĩnh đối phó với cái nha đầu phát điên này. “Tiểu Tình, làm sao vậy?”

“Ồ... Mộng Mộng, Mộng Mộng...” Giương mắt nhìn nàng một chút, hai hàng nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, vội vàng lại ôm nàng, “Người dẫn ta đi được không? Ta không muốn ở lại cái địa phương quỷ quái, chúng ta đi thôi?”

Ách...

Lão nhân gia đây là thế nào vậy??

“Tiểu Tình, tiểu Tình?”

Rất muốn đẩy nàng ra để hỏi cho rõ ràng. Nhưng là, vô luận nàng cố gắng thế nào, Hạ Tình lại một chữ cũng không nói thêm, chỉ để ý ôm nàng khóc không ngừng.

Lão thiên gia, xảy ra chuyện gì vậy chứ? Người còn chē gần đây bên cạnh ta không ít chuyện phiền toái sao?

Đầu muốn nứt ra, Hạ Mộng dùng sức xoa bóp mặt mình, vội vàng nhìn về phía bọn cung nữ: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ai có thể nói rõ ràng?”

“Minh vương phi, vừa rồi Thất vương phi tới thăm Chiêu nghi nương nương, nói một ít lời không êm tai. Nương nương tức giận, cho nên khóc, sau đó liền kêu nói...”

Lại là nữ nhân kia?

Đã lâu chưa từng nghe tới cái xưng hô kia. Hôm nay nghe người nhắc tới, từng hình ảnh lại thoán hiện ra, Hạ Mộng nhướng mày, trong lòng cực kỳ khó chịu.

“Nàng nói gì?”

“Cái này...” Tiểu cung nữ đem cúi đầu, “Nô tỳ không dám nói.”

Hạ Mộng một cái đường ngang đi. “Bảo người nói thì người nói?”

“Dạ. Thất vương phi nàng chỉ nói là, Tô Chiêu Nghi xuất thân bất lương, sau lưng lại không có căn cơ gì, hơn nữa xưa nay đi cùng một chỗ với Minh vương phi người, cảm thấy bên cạnh Chiêu Nghi còn thiếu người, nói muốn giới thiệu bạn cho nàng. Chiêu nghi nói không cần, Thất vương phi liền có chút tức giận, lại nói chút ít lời nói...”

“Nói gì, thành thật nói lại cho đúng?”

“Kỳ thật, nói cách khác, Minh vương phi người bởi vì có Minh vương gia che chở, cho nên có thể nhõn nhõn ngoài vòng pháp luật. Nhưng Chiêu Nghi nàng chỉ là một Chiêu Nghi nho nhỏ mà thôi, phía trên còn có thái hậu nương nương đè nặng, liền khuyên nàng không nên cũng học người, cũng ngàn vạn không cần phải học người đem nữ nhân bên cạnh nam nhân mình đuổi đi, thậm chí phải học cách rộng lượng, khuyên phu quân của mình đi thân cận nhiều với những nữ nhân khác, nàng còn có thể hỗ trợ đề cử vài cái ôn nhu động lòng người. Cuối cùng, nàng còn uyển chuyển hỏi một câu, vì sao sau khi hoàng thượng nạp phi, cho tới bây giờ, những năm gần đây liên tục không có con. Nhưng, Tô Chiêu Nghi vừa vào cung, mới được một thời gian, liền mang thai rồi? Trong chuyện này, có phải hay không có điểm mờ ám?”

Nàng kỳ thật chính là muốn hỏi: cái thai trong bụng của nàng không phải của hoàng thượng đi?

Hạ Mộng cười lạnh.

Tốt, Thất vương phi. Lúc trước bị dây dỗ nàng ta đã quên rồi đúng không, bây giờ lại dám đến khiêu khích bằng hữu tốt của nàng?

Không thể tha thứ?

“Ô ô ô, Mộng Mộng, chúng ta đi thôi? Không cần phải ở cái địa phương này. Ta không chịu được người nơi này nữa, chúng ta đi thôi? Tìm địa phương yên lặng, tương thân tương ái qua cả đời. Cho dù kham khổ cũng không quan hệ, ta tình nguyện đi theo ngươi cùng đi đến núi đao biển lửa? Ô ô ô...”

Trước mặt, lại nghe lời nói của tiểu cung nữ, Hạ Tình lại đau buồn, dùng sức ôm nàng kêu to.

Khóe miệng Hạ Mộng mãnh liệt co lại.

Muội tử a, sau khi ngươi mang thai liền thật sự là càng ngày càng không thực tế, này là không đúng?

“Ô ô ô, Mộng Mộng, chúng ta đi thôi đi thôi, hiện tại nên đi?”

Mà cái không thực tế kia, nàng càng lớn tiếng kêu, nắm thẳng tay nàng chạy ra ngoài.

Đây là bỏ trốn trong truyền thuyết sao? Hạ Mộng thật đau đầu.

“Tiểu Tình, ngươi chậm một chút, ta...”

“Ngươi không muốn đi cùng ta?” Lập tức quay đầu, trong mắt Hạ Tình lại chảy xuống liên tiếp nước mắt trong suốt, “Hiện tại, ngay cả ngươi cũng ghét bỏ ta, có đúng hay không?”

“Ta không có.”

“Vậy ngươi đi cùng với ta?”

“Ta...”

“Ô, ngươi không quan tâm ta rồi? Ngươi thật sự không quan tâm ta rồi?”

“Ta muốn. Ta muốn.” Thật phục nàng. Hạ Mộng bắt đắc dĩ đầu hàng, “Muốn đi phải hay không? Ta hiện tại cùng đi với ngươi?”

Vốn định trấn an nàng trước, sau đó từ từ tính. Nhưng ai biết, lời này vừa ra khỏi miệng, liền nghe tới hai tiếng kêu to cùng một chỗ - -

“Đừng mơ tưởng!”

279. Chương 280: Công Chúa Biển Hưởng

Thân hình dừng lại, hai người đồng thời đều quay đầu, liền nhìn thấy huynh đệ Hoàng Phủ Nam Ninh sóng vai xông vào phòng.

“Tiểu bạch thỏ”

“Ô Chiêu Nghi”

Hai huynh đệ kêu to, bước nhanh về phía trước, chặn ngang đem nữ nhân của mình bắt lấy.

Hạ Mộng sững sờ, Hạ Tình bên kia vẫn tiếp tục khóc nhào - -

“Ngươi buông tay. Để ta đi. Ta không cần phải lưu lại ở cái địa phương quỷ quái này, ta muốn đi.”

“Nàng câm miệng.”

Tiếng khóc chợt dừng lại giữa chừng, Hạ Tình nháy mắt mấy cái, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hoàng đế bệ hạ một chút. Tiện đà - -

“Ô...” Miệng lại kêu khóc, hai chuôi kim châu tiếp tục rớt xuống.

Ách...

Hạ Mộng đầu đầy hắc tuyến.

Nha đầu kia lá gan càng ngày càng lớn thì phải? Ngay trước mặt hoàng đế mà cũng dám đại náo khóc lớn như vậy.

“Tiểu Tình...”

Vừa định tiến lên khuyên một chút, thành linh một cổ lực đạo lớn gia tăng phía trên cổ tay nàng, dùng sức dắt nàng đi ra ngoài.

“Vương gia.” Lại quay đầu lại, chỉ thấy Hoàng Phủ Nam Ninh lưu cho nàng một cái ót.

“Đi.” Cũng không quay đầu lại, Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ lạnh lùng bỏ lại một chữ, liền kéo nàng vượt qua cánh cửa hướng ngoài cung chạy đi.

“Nhưng là, tiểu Tình...”

“Mặc kệ nàng. Hoàng huynh nói, kể từ sau khi mang thai, Tô mỹ nhân liền biến thành như vậy, một chút chuyện nhỏ cũng có thể làm cho nàng cãi lộn, ra sức khóc, bọn họ đều đã thành thói quen.”

Thật vậy chăng?

Khẽ nhíu mày, Hạ Mộng nhin không được lại quay đầu lại xem một chút.

Nha đầu kia mang thai phản ứng kịch liệt như vậy sao? Vì sao nàng lại cảm thấy mình hoàn hảo?

“Đừng nhìn, nàng hay là nghĩ đến chuyện của Nam Vân đi? Hôn sự của nàng cùng thái tử Tàng Vu được tổ chức vào mười lăm tháng sau.”

Đầu nàng vốn còn đầy những hình ảnh bộ dạng vừa khóc vừa nháo của Hạ Tình, hiện tại đột nhiên lại nghe được câu nói như vậy, Hạ Mộng ngây ngẩn cả người: “Nhanh như vậy?”

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ nhẹ một tiếng.

“Nhưng là, vương gia, không phải vừa rồi chàng mang theo Vân nhi đi... Sao lúc này chàng lại cùng hoàng thượng cùng nhau đi qua bên tiểu Tình vậy?”

“Đó là bởi vì, đúng lúc thái tử Tàng Vu cũng vừa vặn ở chỗ hoàng huynh, còn không sợ chết ký nghị định hôn ước cùng hoàng huynh. Ta nói bọn họ nên giải trừ hôn ước, thái tử Tàng Vu kiên quyết mặc kệ, ta thiếu chút nữa đánh nhau với hắn. Cuối cùng, vẫn là hoàng huynh ra mặt, hắn liền nhân cơ hội chạy trốn. Thật sự là tức chết ta.”

Nói đến chuyện này, Hoàng Phủ Nam Ninh một bụng hỏa không phát ra được.

“Ai nói cô chuẩn mất? Cô chỉ không muốn động thủ với ngài.”

Tiếng nói vừa dứt, một âm thanh trầm ổn, mang theo vài phần kiêu căng lọt vào trong tai. Rồi sau đó, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, một thân hình thon dài tuấn dật đứng trước mặt bọn họ - - toàn thân khiêm tốn cũng không mất chút rực rỡ, toàn thân tràn ngập khí chất cao quý, còn có khóe miệng hơi nhếch lên, không phải đối tượng bọn họ vừa thảo luận thì còn là ai?

“Người còn chưa cút?” Nhìn thấy hắn, lửa giận ẩn núp trong bụng Hoàng Phủ Nam Ninh lại bắt đầu hùng hực thiêu đốt, nhin không được mà nói ra lời châm chọc.

Tân thái tử nhẹ nhàng cười một tiếng. “Cớ gì hoàng huynh lại nói ra lời ấy? Chúng ta lập tức sẽ là người một nhà, cô chỉ đi dạo trong vườn anh rể, không có gì lạ nhỉ?”

“Ai là hoàng huynh của người?” Nghe kiểu xưng hô này, mặt Hoàng Phủ Nam Ninh cũng thay đổi, liền lập tức hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

Tân thái tử lại cười đến càng thêm dịu dàng ấm áp: “Mặc dù biết ngài rất không muốn thừa nhận. Nhưng là, hôn sự của cô cùng Nam Vân đã định ra rồi, đây là sự thật. Rất nhanh, chúng ta liền sẽ trở thành người một nhà chân chính.”

“Người...”

“Vương gia.” Người này, thù mới hận cũ, hơn nữa chuyện kích thích lúc trước, hiện tại trạng thái hoàn toàn không có ở đây, đầu óc hẳn không chịu khống chế. Hạ Mộng vội vàng đè hẳn lại, chính mình ra mặt cười nói, “Chưa chắc sẽ trở thành người một nhà, đó cũng phải xem số phần thái tử của ngài. Dù sao, khoảng cách đến hôn sự còn hai tháng, trong hai tháng này sẽ phát sinh cái gì, ai cũng không thể nói, ngài nói có đúng hay không?”

Tân thái tử ngẩng ra, trên mặt hiện lên sự bất ngờ.

“Ha ha, tiểu bạch hổ, nói thật hay.” Nghe vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức lại phản ứng, nắm chặt tay của nàng, nhìn về phía tân thái tử, “Hơn nữa, nói không chừng, trên đường ngài về nước phát sinh sự cố cũng không chừng.”

Sắc mặt tân thái tử lại thay đổi. Nhưng là, tốt xấu gì tâm tư hoàng tử cũng kín đáo, hẳn rất nhanh liền phản ứng kịp, khóe miệng lại nhếch lên, hai tay ôm quyền: “Nhận được sự quan tâm của hoàng huynh hoàng tẩu, cô nhất định sẽ không phát sinh loại chuyện như vậy.”

“Cái này có thể nói trước được sao?”

Mỉm cười, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng nói.

Khóe miệng tân thái tử giật giật. “Tứ hoàng tẩu, thay vì ở đây lo lắng cô sẽ phát sinh chuyện gì, không bằng người quan tâm nhiều đến thai nhi của mình đi? Hẳn có thể quý giá hơn cô đấy.”

Nghe lời ấy, sắc mặt Hạ Mộng mãnh liệt thay đổi, một chữ cũng không nói được. Tâm Hoàng Phủ Nam Ninh cũng trầm xuống, dùng sức cầm tay Hạ Mộng: “Thái tử điện hạ, ngài đang ở đây nói bậy gì đó? Nữ nhi của bốn vương, người không cần nhắc đến nữa chứ.”

“Ha ha, nghe nói Minh vương gia muốn nữ nhi đến điền rồi, ngay từ đầu cô cảm thấy rất lạ, bây giờ nhìn lại, dĩ nhiên là sự thật.” Khẽ cười, tân thái tử chậm rãi nói ra một câu.

Nói hẳn không được nhắc lại, hẳn cư nhiên dám nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ cảm thấy một hồi lửa giận bay thẳng lên trên đỉnh đầu. Hai mắt lập tức phun trào ra ngọn lửa, quả đấm siết chặt, một quyền dùng sức đánh tới - -

“Người im miệng cho bản vương.”

Tân thái tử vội vàng lách mình tránh thoát, nụ cười trên mặt phai nhạt một chút, miệng lại chưa từng ngừng nghĩ: “Như thế nào, giảm lên uy hiếp của các người - - a”.

Thừa dịp hẳn đang nói chuyện, Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên tung ra một cước, đem hẳn đá ra thật xa.

Vốn là xem hai phe gây gỗ, mọi người xung quanh đang do dự không biết có nên tiến lên khuyên giải hay không, dù sao một người tham gia bên trong cũng là đương kim Minh vương gia. Người này bọn họ không thể thể trên vào. Nhưng là, dưới ban ngày ban mặt, ngài ấy lại dám động thủ trong hoàng cung, này nói như thế nào cho phải? Nếu chuyện này truyền đến tai hoàng thượng, vậy nguyên một đám bọn họ nhất định sẽ bị nghiêm trị.

Vội vàng muốn tiến lên khuyên giải, Hoàng Phủ Nam Ninh lại trực tiếp tiến lên, giơ chân lên lại muốn đạp.

Tân thái tử thuận thế lăn một vòng, vội vàng ôm lấy một cây nhỏ bên cạnh, đứng lên.

“Còn muốn chạy?” Thấy thế, Hoàng Phủ Nam Ninh cười lạnh, giơ lên quả đấm lại muốn đánh.

Mới đứng lên, căn bản không kịp phản ứng, trên mặt tân thái tử hung hăng bị ăn một quyền.

“Người dám đánh mặt cô?”

Lập tức, mâu quang trầm xuống, hẳn không né, ngược lại ngược mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm.

Nghe được lời ấy, Hoàng Phủ Nam Ninh ngẩng ra, lập tức cười ha hả. “Thân là nam nhân, còn đi bảo vệ gương mặt?”

Tân thái tử nghiêng răng nghiêng lợi. Trục tiếp nắm chặt quả đấm cũng đánh một quyền tới.

Hoàng Phủ Nam Ninh tự nhiên sớm có chuẩn bị, lập tức quay đầu đi, làm một đám của hắn trở lại.

“Người.”

Không nghĩ tới trên mũi lại bị ăn một quyền, tân thái tử thấy hoa mắt, sắc mặt càng khó coi.

“Ta đã sớm cùng người nói không được đánh mặt cô”

Dưới lòng bàn chân dùng sức, len lén dùng sức quét qua.

Dưới chân Hoàng Phủ Nam Ninh không yên, thiếu chút nữa liền té xuống.

Đã như vậy, lửa giận của hắn cùng hùng hực bốc hỏa.

“Người thật to gan. Thật dám động thủ với ta.”

Dưới chân hung hăng đảo qua, phản kháng đem hắn đánh ngã xuống đất.

Bây giờ, cũng không cho hắn bất kì phản ứng nào liền trực tiếp đá lên một cước.

Dù gì cũng là thái tử tài chí song toàn, cảm giác được tiếng gió vù vù truyền vào trong tai, một bóng mờ khổng lồ dần dần đánh úp lại, trong lòng căng thẳng, vội vàng cuộn tròn ngay tại chỗ một chút, song đuôi tay ra, hung ác chuẩn bị đem chân Hoàng Phủ Nam Ninh nắm ở trong tay.

Một chân Hoàng Phủ Nam Ninh dừng lại giữa không trung, khoe miệng nhếch lên: “Còn dám ngăn ta lại? Hôm nay ta liền đánh chết người, cái tên hỗn đản dám can đảm có tâm tư lộn xộn với muội muội ta”

“Cái gì gọi là tâm tư lộn xộn với nàng? Cô quang minh chính đại qua cầu thân, hoàng đế của các người cũng đáp ứng.” Cẩn chặt hàm răng, Tân thái tử hô lớn một tiếng.

“Hắn đáp ứng thì như thế nào? Ta không đáp ứng.”

“Người không đáp ứng lại có thể thế nào?”

“Người - - ”

Người này. Thế nhưng thừa dịp Hoàng Phủ Nam Ninh nói chuyện, thân thể hướng bên cạnh xoay một cái, hai cánh tay ra sức bẻ về hướng bên phải, hoàn toàn phá hư cảm giác cân bằng của Hoàng Phủ Nam Ninh, làm cho hắn nặng nề ngã xuống đất.

Sau đó, Tân thái tử bắt lấy thời cơ, lại xoay người đem hắn đè dưới thân. “Hoàng huynh, người nói, người không đáp ứng lại có thể thế nào?”

“Cút”

Cho rằng như vậy hắn liền không thể đem mình xoay lại sao? Hoàng Phủ Nam Ninh cười lạnh.

Một con gà mặt trắng, cũng dám đấu võ với hắn? Ngay lập tức bắt lấy cánh tay của hắn, lại dùng lực kéo xuống dưới.

Tân thái tử liền không ổn, thoáng cái ngã xuống đất.

Cái cảm vừa nhắc, Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh. “Bổn vương chính là không đáp ứng, thì như thế nào?”

“Không thể nào cả” Tân thái tử cắn răng, ánh mắt kiên trì sáng ngời nhìn thẳng hắn.

“Tốt, rất tốt.”

Thấy thế, Hoàng Phủ Nam Ninh nở nụ cười. “Người sắp chết cũng không hối cải, bản vương liền đánh chết người”

Nói xong, quả đấm giơ lên cao.

“Không cần phải đánh vào mặt phải không?”

Vừa nghe lời ấy, sắc mặt Tân thái tử tái đi, hai tay vội vàng che mặt.

Ách...

Hạ Mộng đứng ở bên cạnh, trên đỉnh đầu trực tiếp rơi xuống vô số hắc tuyến.

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng hung hăng sững sờ, mâu quang lập tức lạnh lẽo, nghiêng rằng nghiêng lợi gầm nhẹ: “Cái loại người như ngươi, cũng không nên sống sót trên đời, bổn vương muốn giết ngươi, đồ phải gieo họa cho cả đời muội muội bổn vương.”

Bị hắc đề chết ở phía dưới, muốn phản kháng nhưng toàn thân lại không có nửa điểm khí lực, trong lòng tâm thái tử co rút nhanh, cơ hồ đình chỉ hô hấp. Mọi người xung quanh cũng mở to hai mắt, bị tình hình xung quanh dọa cho ngây người.

“Không được đánh!”

Mắt thấy quả đấm sắp rơi vào trên mắt tâm thái tử, chợt nghe một tiếng nữ bén nhọn hô to truyền đến, cơ hồ đem màng nhĩ mọi người đâm thủng.

Ngay sau đó, một thân hình mảnh khảnh từ xa bay tới, một góc mép vẩy từ trước mắt nhoáng một cái, Hoàng Phủ Nam Ninh liền cảm giác được một cỗ lực đạo khổng lồ truyền đến, đem hắn đẩy qua một bên.

“Vân nhi?”

Hai mắt trừng lớn, hắn không thể tin nhìn muội muội nhà mình, nàng... Đi tới trước mặt mình, một tay cản nam nhân kia ở phía sau.

“Tứ ca, không được...”

280. Chương 281: Châu Quan Đốt Lửa

“Vân nhi? Muội đang làm gì vậy?”

Không thể nào tin màn trình diễn ngay trước mắt? Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt mãnh liệt chìm xuống. Vội vàng đứng dậy rồng to.

Thân thể Nam Vân công chúa lại không thể ức chế hung hăng run lên. Nhưng thân thể lại chưa từng dời đi nửa phân. “Hoàng huynh. Huynh... Huynh không cần phải đánh hắn. Hắn là thái tử Tàng Vu quốc. Đã bị Như Phong ca ca đánh qua một lần rồi. Hiện tại lại đánh nữa. Đại hoàng huynh sẽ tức giận đó...”

“Hắn tức giận?” Nghe vậy Hoàng Phủ Nam Ninh cười lạnh nói: “Vậy muội có biết hay không? Ta hiện tại rất tức giận? Ta tức giận đến hận không thể đem hắn thiên đao vạn quả?”

“Không cần phải làm như vậy!”

Nhìn bộ dáng hoàng huynh lòng đầy căm phẫn. Giống như một giây sau có thể đem người phía sau cho vài quyền đánh thành đầu heo. Nam Vân công chúa mặt tái đi. Hai tay mở rộng ra.

Lần này Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt càng khó coi.

“Hoàng Phủ Nam Vân. Muội có biết muội đang làm cái gì hay không?”

“Muội...”

“Vương gia” Đây muội muội của hắn mà? Hạ Mộng không biết nói gì. Vội vàng liền chạy đến giữa ngăn bọn họ lại.

Ngay lúc này, Hoàng Phủ Nam Ninh đang trong cơn giận dữ. Tự nhiên ai tới nói chuyện cũng không nghe. Liền lạnh lùng quát: “Tiểu bạch thỏ. Nàng tránh ra!!”

Nếu là chính mình hiện tại tránh ra. Hắn còn không đem hai người kia chà đạp đến chết đi sống lại sao? Hạ Mộng cắn cắn môi “Vương gia...”

“Người đâu!! Đem vương phi kéo ra”

“A?”

Xem ra chuyện này đã đến bước như vậy. Nàng nghĩ khuyên giải là không thể nào. Hạ Mộng cắn răng một cái. Một tay tại bên eo hung hăng vừa bấm xuống. Trong môi liền bật ra tiếng kêu đau. Gò má cũng tái đi. Người cũng hướng trong ngực Hoàng Phủ Nam Ninh ngã tới.

“Tiểu bạch thổ?” Nghe thấy âm thanh liền nhìn thấy tình huống như vậy. Hoàng Phủ Nam Ninh tâm cũng nhảy lên. Liền đem nàng vững vàng tiếp thu. “Nàng làm sao vậy?”

“Ta... Ta đau bụng.” Hơi há mồm. Hạ Mộng dứt quãng nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh tâm càng căng ra. Liền tranh thủ ôm nàng lên: “Tiểu bạch thổ? Nàng nhịn một chút chúng ta trở về, ta hiện tại liền tìm thái y đến xem cho nàng”

“Tứ tẩu” Phát hiện tình huống không đúng, Nam Vân công chúa cũng vội vàng chạy qua. Lại bị Hoàng Phủ Nam Ninh đẩy ra.

Ôm Hạ Mộng hướng thẳng đến vương phủ mà đi. Tú nhi đuổi sát phía sau. Những người khác tất nhiên là dùng tốc độ nhanh nhất đem chuyện này truyền đến tai vương thái hậu cùng đương kim thánh thượng. Rất nhanh. Mười tên thái y không một tia ý thức liền bị phái đến Minh vương phủ.

“Như thế nào?”

Chờ thái y bắt mạch cho Hạ Mộng xong, Hoàng Phủ Nam Ninh liền lập tức tiến lên vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Minh vương gia xin yên tâm! Minh vương phi bắt quá là bị kích thích. Thoáng động thai khí chỉ cần tĩnh dưỡng. Uống thuốc dưỡng thai, hai ngày nữa liền không sao” Bị hỏi, thái y vội cúi đầu đáp lại.

“Đơn giản như vậy?” Nghe vậy Hoàng Phủ Nam Ninh đuôi lông mày chau lại “Vừa rồi nàng kêu lớn tiếng lắm mà?”

Giả bộ cố ý kêu cho người nghe đó không được sao?

Trong lòng nói như thế nhưng ngoài mặt thái y vẫn cấp cho hần mặt mũi, nói: “Vương phi thân thể nhu nhược, liền cảm thấy thân thể khó chịu cũng là bình thường. Bất quá Vương gia ngài cũng không cần lo lắng đến vậy.”

Hần có ý gì? Chỉ trích hần lo lắng đến mơ hồ sao? Nếu đổi là lão bà của hần bụng lớn nhưng nói không thoải mái thì để coi hần làm sao?

Khóe miệng mím lại, Hoàng Phủ Nam Ninh hừ nhẹ một tiếng: “Lang băm” Liền chỉ tay đến một người khác “Người đi xem vương phi một chút.”

“Vâng.”

Bắt đầu từ người thứ hai cho đến người thứ ba, thứ tư, thứ năm... đến người cuối cùng. Chờ người thứ mười bắt mạch xong, lần nữa hướng tới Hoàng Phủ Nam Ninh đảm bảo rằng Hạ Mộng thật sự thân thể không có bất cứ vấn đề gì. Trong bụng tiểu tử kia cũng thập phần khỏe mạnh. Hần mới yên lòng.

“Tốt lắm đều đi xuống đi” Khoát khoát tay đem người đều đuổi xuống sau đó ở mép giường ngồi xuống.

“Tiểu bạch thổ.”

Tiếng kêu trầm thấp. Gương mặt tuần tú hơi trầm xuống bày tỏ tâm tình của hần lại bắt đầu khó chịu.

“Vương gia?” Trên giường Hạ Mộng thấp giọng đáp lời. Âm thanh suy yếu giống như lúc ban đầu.

Xoát.

Lập tức cái màn giường bị kéo ra, Hoàng Phủ Nam Ninh mặt mày tái xanh xuất hiện ở trước mặt nàng: “Nàng còn giả bộ?”

Uống.

Bị hần phát hiện?

Tròng mắt xoay vòng một hồi, nàng vội vàng cúi đầu: “Vương gia! Chàng nói cái gì? Ta nghe không hiểu.”

“Là thật nghe không hiểu hay là làm bộ nghe không hiểu?” Hừ lạnh, Hoàng Phủ Nam Ninh một tay nâng cằm của nàng lên “Tiểu bạch thỏ? Nàng đúng là càng ngày càng giỏi rồi? Lại còn lợi dụng đến đứa nhỏ trong bụng để thay đổi tâm tư ta nữa chứ.”

Hắn quả nhiên ra đoán được.

Nếu ý đồ của mình đã bị khám phá, Hạ Mộng liền cũng không gạt hắn trên mặt vội vàng nặn ra nụ cười tràn đầy ngọt ngào. Thân thể mềm mại cũng hướng lên trên người của hắn dựa sát vào: “Vương gia, ta đây cũng không phải vì nữ nhi của chúng ta hay sao? Chẳng nói đi một cái hài tử thật tốt tại trong bụng ta nhìn thấy phụ vương nàng cùng người khác gây chuyện đánh nhau. Dưỡng thai như thế nào được? Về sau nàng trưởng thành cũng sẽ gây chuyện thị phi khắp nơi. Nói như vậy thì nàng về sau lập gia đình như thế nào chứ?”

“Hừ! Nữ nhi của ta còn sợ không ai muốn sao?” Lơ đễnh bĩu môi, thái độ Hoàng Phủ Nam Ninh là thập phần lạc quan nói.

Hạ Mộng lại chỉ có thể thở dài “Nếu như nó là tiểu thể tử cho dù nó tốt hay là xấu, thì cố gắng cũng sẽ có nhiều thế gia tranh nhau muốn đem nữ nhi gả tới đây. Lúc đó nữ tử là hướng đến chúng ta thì chúng ta muốn thế nào cũng có thể bài bố. Nếu là nữ nhi thì sao đây? Nuôi lớn rồi thì phải gả đi ra ngoài. Thành người của nhà người khác, mặc kệ chúng ta sủng ái như thế nào thì về sau con đường cũng là chính nàng tự bước đi. Nếu tính tình nàng không tốt một khi bị người khi dễ, chúng ta biết hối hận sau đó cũng đã chậm rồi”

“Vậy thì để cho nàng chiêu con rể là được chứ gì? Nếu không thì chúng ta không gả nàng đi ra ngoài là được? Minh vương phủ ta còn nuôi không nổi con chúng ta sao?”

Hơn nữa chỉ cần vừa nghĩ tới nữ nhi chính mình cực nhọc vất vả nuôi lớn sẽ bị người lấy về nhà ôm vào trong ngực. Trong lòng của hắn liền cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Vương gia?” Người này ý nghĩ thật đúng là kỳ lạ. Có phải hắn từng đi dạo địa cầu hay không? Hạ Mộng liền bắt được tay của hắn để lên trên bụng của mình “Chàng tự vấn lòng lại đi! Chàng thực nguyện ý nuôi dạy ra nữ nhi mà người gặp liền trốn, lớn tuổi còn không ai thèm lấy. Cuối cùng thật vất vả gả đi ra ngoài liền bị nhà chồng gạt bỏ sao?”

“Nó không muốn đâu!”

Mặc dù trong lòng vẫn thập phần bài xích nữ nhi bị nam nhân khác chiếm hữu nhưng ngấm lại lời của Hạ Mộng mà nói thì không phải là thứ hắn muốn thấy. Hắn muốn nhất chính là bộ dạng như Hạ Mộng loại ôn nhu nhu thuận nữ nhi. (Nghịch thiên? Đây tuyệt đối chỉ là hiện tượng mặt ngoài?)

“Được rồi, ta biết rồi.” Cuối cùng tâm tư cũng là vì nữ nhi suy nghĩ chiếm thế thượng phong Hoàng Phủ Nam Ninh cúi đầu nói.

Hạ Mộng vội vàng dùng âm thanh mềm mại an ủi: “Tốt lắm Vương gia. Không cần lại phải suy nghĩ nhiều. Chàng hôm nay cũng mệt mỏi, vội vàng đi về nghỉ ngơi đi ha?”

“Ta không mệt mỏi.” Lắc đầu Hoàng Phủ Nam Ninh ôm eo của nàng, đầu áp vào bụng của nàng. “Tiểu bạch thỏ. Nàng nói nữ nhi của chúng ta vì cái gì mà còn không ra đây? Ta cũng chờ bé con lâu quá rồi?”

Làm ơn đi, nàng đến bây giờ mang thai cũng mới bốn tháng thôi. Cũng không có bao lâu mà.

Chỉ có thể nói là hắn quá nóng lòng.

Bất quá. Trước đã đá kích qua hắn một lần rồi. Hiện tại nàng cần cho hắn chút an ủi. Liền lại sờ sờ đầu của hắn: “Không có việc gì! Chậm rãi chờ đi hài tử còn phải ở trong bụng ta lớn lên. Hết thủy phải cần nhiều thời gian, sau khi đi ra mới có thể khỏe mạnh lớn lên được”

“Cái này ta biết rõ.” Hoàng Phủ Nam Ninh âm thanh rầu rĩ.

Nhưng mà vô luận như thế nào. Hắn vẫn cảm thấy buồn bực.

Ngay từ đầu nghe nói Hạ Mộng mang thai. Hắn thật hưng phấn kích động. Trong đầu cũng tưởng tượng qua vô số lần bộ dáng của nữ nhi. Họ tên thậm chí cũng bắt đầu nghĩ. Lúc nữ nhi mở miệng kêu hắn ‘phụ

vương' mang theo âm thanh mềm mại sẽ phần chấn lòng người cỡ nào. Theo thời gian trôi qua, hấn kích động dần dần nhạt đi thay vào đó là lo lắng càng ngày càng nhiều. Hấn rất là muốn nhìn thấy nữ nhi của hấn! Rất muốn rất muốn nhưng vì cái gì mà nữ nhi bộ dạng chậm chạp như vậy? Tại sao lâu như vậy chứ, nếu như có thể hấn thực hi vọng hiện tại có thể ôm một cái nữ nhi trắng mịn đáng yêu.

Nhưng mà nghĩ cũng biết. Đây bất quá hết thảy là ảo tưởng của hấn mà thôi.

Quay đầu ra, bộ dạng buồn rầu cảm thán một tiếng.

“Vương gia. Lý tướng gia đến đây.”

Chợt ngoài cửa truyền tới một tiếng thông báo. Bằng hữu tốt của hấn lại thích xuất hiện vào lúc này.

Hoàng Phủ Nam Ninh tinh thần lập tức chấn động. “Tốt! Bản vương đi gặp.”

Đứng lên. Rồi lại lưu luyến không rời kéo kéo tay Hạ Mộng: “Tiểu bạch thỏ. Nàng trước nghỉ ngơi một chút. Ta đi cùng Như Phong một chút. Xem hấn đem cái gia hỏa kia đánh ặt mũi bầm dập như thế nào? Ta cũng muốn giáo huấn hấn như vậy. Lần sau nhất định không để cho tên khốn may mắn kia đào thoát nữa”

Ách...

Mất cả nửa ngày thì ra vương gia căn bản là không có thay đổi ý tưởng sao? Hạ Mộng khóc không ra nước mắt.

Đáng thương thái tử Tàng Vu quốc. Xem ra chính hấn cũng bị xui mà. Vận khí của hấn cũng thực không thể nào tốt hơn. Làm sao lại có thể đơn độc đấu với Hoàng Phủ Nam Ninh đây? Hơn nữa hấn còn đắc tội với Lý Như Phong nổi tiếng âm hiểm phức tạp! Có hai người kia liên thủ đối kháng với thông minh tài trí của hấn? Đây không phải là thiên lôi động đến địa hỏa sao? Ngay sau đó sẽ tiếng pháo ừ ừ?

Nghĩ tới đây trong lòng đột nhiên phần chấn đứng lên.

Nàng muốn xem.

Khó có thể xem kịch vui. Nàng tuyệt đối không thể bỏ qua.

Đúng là...

Lập tức hai tay lại ôm bụng. Nhẹ khẽ vuốt vuốt trên bụng nhô ra một chút rất nhỏ. Nàng bĩu môi: “Đã thấy nhiều như vậy! Đối với cục cưng chắc cũng không được tốt?”

Hiện tại trong bụng có hài tử. Nàng sẽ vì con của mình lo lắng nhiều một chút.

Như vậy! Rốt cuộc là xem hay không xem đây?

Thật rối ren.

“Bất quá...” Chỉ vương mắc một hồi nàng khước miệng lập tức lại nhếch lên. Trong mắt thoáng hiện lên một cái ý cười thoải mái “Cục cưng! Mẫu thân dẫn con đi xem nam nhân âm hiểm lừa gạt lẫn nhau nhé. Cho con từ nhỏ liền bắt đầu học tập bọn họ. Về sau trong quá trình con ở đây trưởng thành cũng sẽ không bị người xấu lừa đi. Con nói là có phải hay không?”

Cúi đầu xuống, nàng tận lực nhỏ nhẹ dịu dàng nói.

Ừ! Chính là như vậy.

Càng nói nàng càng cảm thấy làm như vậy rất là chính xác.

Cho nên nàng làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho cục cưng. Nàng là hảo tâm làm chuyện tốt mà.

281. Chương 282: Vương Gia Thất Ý

Hoàng Phủ Nam Ninh xoa tay, dự định ngày hôm sau phải đi dịch quán đem cái kia đản độn u mê muội muội cho người dè lại, lặng lẽ đánh lên cho hả giận. Có trời mới biết, chờ hấn sáng sớm đi qua, lại nghe đến

một tin tức - -

Thái tử Tàng Vu quốc so với hần còn sớm hơn lên đường trở về nước.

Tính ra là hần chạy trốn nhanh.

Nhưng tức giận bị nghẹn trong lòng, nhả ra cũng không xong không nhả cũng không xong, hần vì thế buồn bực hết mấy ngày.

Mà kể từ chuyện này, Nam Vân công chúa vẫn co đầu rút cổ trốn ở trong hoàng cung, mỗi lần vừa nghe thấy ca ca nhà mình đến đây liền vội vàng đóng cửa, không để cho hần nhìn thấy mình. Có vương thái hậu cùng đương kim hoàng đế che chở, Hoàng Phủ Nam Ninh cho dù tức giận cũng phát tiết không được.

Không thể làm gì nàng, bởi vậy hần thật buồn bực.

“Tứ tẩu, tứ ca huynh ấy còn đang giận muội sao?”

Chỉ chớp mắt nửa tháng đã qua, Nam Vân công chúa lặng lẽ mượn danh tiếng của vương thái hậu đem Hạ Mộng tiến cung, nhờ giọng hẹp hòi hỏi.

Hạ Mộng mỉm cười: “Muội cứ nói đi?”

“Đó chính là vẫn còn đang tức giận.” Cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, Nam Vân công chúa vẽ mặt hậm hực nói.

Đôi huynh muội này thật đúng là thập phần tương tự, ngay cả vẻ mặt tức giận cũng từ một khuôn mẫu khắc ra ngoài.

Khẽ mỉm cười, xoa xoa đầu của nàng, Hạ Mộng dịu dàng nói: “Tốt lắm, không sao. Đều lớn như vậy rồi, Tứ ca muội cho dù tức giận cũng không sai biệt lắm hết giận rồi. Huống chi, muội đây là em gái ruột của hần, hần có thể đem muội trừng trị như thế nào chứ?”

“Huynh ấy lúc nhỏ cũng không thiếu lần đánh muội. Sau khi lớn lên, huynh ấy vừa thấy mặt đã mắng muội, bởi vì sự kiện này, huynh ấy sẽ càng một lần lại một lần đem muội ra mắng cho hả giận.”

Môi đỏ mọng mân mê trả lời, muội muội lên án ca ca nhà mình.

Ách...

Hạ Mộng không nói gì.

Đối với hình thức chung đụng của đôi huynh muội này đích xác thật kì lạ. Nhưng không thể không thừa nhận, Hoàng Phủ Nam Ninh thật sự là quan tâm muội muội nhà mình. Nhưng phương thức quan tâm này

Khẽ nhú mày, kéo tay em gái của chồng: “Vân nhi, đều là chuyện quá khứ, đã lâu như vậy, hiện tại ta hỏi muội, muội dự định gả cho thái tử Tàng Vu quốc sao?”

“Muội...”

Nói đến việc này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Vân công chúa ửng đỏ, đầu cúi xuống, cắn chặt môi dưới, bộ dáng e lệ thẹn thùng.

Xong đời.

Nha đầu kia, thật sự là đã biết yêu rồi.

Khóe miệng bĩu bĩu, nâng lên cằm của nàng: “Vân nhi, muội có biết hay không, nếu như muội thực gả cho hần, Tứ ca của muội sẽ rất tức giận?”

Nam Vân công chúa sợ hãi liếc nhìn nàng một cái: “Muội biết rõ là...”

“Ừ?”

“Đúng là muội...”

“Vân nhi, trước mặt ta muội còn có cái gì không thể nói sao?”

“Tứ tẩu” Nghe được lời ấy, Nam Vân công chúa khuôn mặt nhỏ nhắn xệ xuống, vội vàng ôm cổ nàng “Muội cũng không biết chuyện gì xảy ra, muội không bài xích lấy hấn. Lúc Tứ ca phản đối hôn sự của muội cùng với hấn, trong lòng của muội rất không thoải mái. Ngày đó, muội nghe nói Tứ ca lại cùng hấn đánh nhau trong lòng của muội liền đau. Lúc muội tận mắt thấy Tứ ca thật sự động thủ với hấn, muội thiếu chút nữa liền muốn khóc. Lúc ấy trong lòng của muội liền chỉ có một ý tưởng - - muội phải bảo vệ hấn? Muội không thể để cho Tứ ca khi dễ hấn? Cho nên muội..... muội”

Đúng là nha đầu nàng đã yêu rồi nhưng vì cái gì mà nàng một chút manh mối cũng không phát giác được?

“Vân nhi” Khẽ gọi một tiếng, Hạ Mộng nói lời thật lòng: “Muội nên biết, người nam nhân kia có bao nhiêu lợi hại. Muội tâm tư đơn thuần, cho dù là biết chút ít bản lãnh từ ta nhưng ở bên cạnh hấn chỉ là một chút tài mọn. Hấn muốn đùa chết muội, đó là lại chuyện quá đơn giản.”

Nam Vân công chúa mặt liền trắng bệch, rồi mắt lại rủ xuống “Muội biết rõ.”

Nhưng nàng lại lựa chọn tin tưởng hấn.

Hạ Mộng khẽ thở dài “Hơn nữa, một khi muội thật sự gả cho hấn, muội chính là thái tử phi Tàng Vu, nếu như không có ngoài ý muốn, chính là tân hoàng hậu của Tàng Vu quốc. Đến lúc đó, muội phải xử lý càng nhiều chuyện tình, muốn cân bằng quan hệ khắp nơi. Hơn nữa muội ở bên kia cũng không có cái thế lực gì, rất nhiều người chỉ sợ sẽ không phục muội, ở trước mặt muội chướng ngại so với muội nghĩ còn nhiều lắm.”

“Muội... Muội biết rõ.”

Cái đầu nhỏ lại rủ xuống nhưng tiểu nha đầu vẫn như cũ không có dấu hiệu nửa đường bỏ cuộc.

Được rồi. Xem ra nàng đã quyết định.

Thở dài, Hạ Mộng xoa xoa đầu của nàng “Đã như vậy, vậy thì cứ như thế đi. Tứ ca muội bên kia ta sẽ đi nói, hấn sẽ đồng ý thôi.”

“Thật vậy chăng?” Lập tức sáng lạn trong mắt dần hiện ra, Nam Vân công chúa vẻ mặt hưng phấn hỏi.

Hạ Mộng gật đầu “Dù sao cũng là muội muội của mình, chính muội muốn gả, hấn chắc chắn sẽ không phản đối. Nếu không, nếu là hấn cưỡng chế quấy nhiễu muội làm hạnh phúc của muội trôi qua, hấn cũng sẽ thương tâm tự trách.”

“Tứ tẩu...”

Vừa nghe như vậy, Nam Vân công chúa lại hơi mím môi, đem đầu cúi xuống.

Hạ Mộng lại lắc đầu “Tốt lắm, lập tức kiểm kê đồ cưới của muội đi. Lại đem những thứ ta dạy uội ôn tập thật tốt một chút, ngày mai ta trở lại thăm muội.”

“Ừ” Nam Vân công chúa nhu thuận gật đầu.

Hạ Mộng liền đứng dậy “Ta đi đây.”

“Tứ tẩu đi thông thả.”

Để Nam Vân công chúa đưa nàng tới cửa, Hạ Mộng liền cáo từ, Tú nhi đỡ tay từ từ đi về phía trước vài bước.

“Chàng toàn bộ cũng nghe được, Vân nhi nàng đã quyết định.” Đến bên cạnh một cây hòe khổng lồ, nàng đột nhiên dừng bước nói ra một câu.

Rồi sau đó, từ sau cây hòe đi ra một người mặc trường bào xanh đen sắc, vóc người thon dài, nam nhân gương mặt lạnh lùng - - không phải là Hoàng Phủ Nam Ninh thì là ai.

Chậm rãi bước tới, hấn đem Hạ Mộng tiếp nhận, rầu rĩ đáp lại: “Nghe được.”

“Cho nên chúng ta liền thuận ý của nàng đi. Bọn họ là thật tình yêu thích nhau”

“Không thuận ý của nàng thì có thể thế nào? Hiện tại, thánh chỉ đã chiêu cáo thiên hạ, hoàng huynh đều đã bắt đầu làm cho người chuẩn bị đại hôn. Qua hơn một tháng, tên hôn đản Tàng Vu kia sẽ tới đón nàng.”

Ừ, mặc dù giọng nói giận dữ nhưng nghe ra, hấn đã bắt đầu tiếp nhận thực tế.

Hạ Mộng khẽ mỉm cười, chủ động ôm lên cánh tay của hấn: “Đã như vậy, chúng ta trở về chuẩn bị lễ vật cho bọn họ đi. Muội muội ruột xuất giá, chúng ta phải chuẩn bị cho nàng đồ cưới phong phú một chút đấy?”

“Lại phong phú thì như thế nào? Còn không phải là cho tên tiểu tử kia dẫn về bỏ vào quốc khố Tàng Vu quốc bọn họ sao?” Khóe miệng hé ra, Hoàng Phủ Nam Ninh thái độ còn chưa hợp tác.

Hạ Mộng nghe thế cũng chỉ có thể là vô lực cười khổ.

Người này, hấn vẫn thật là cùng thái tử Tàng Vu quốc không có ý tưởng tốt đi?

Hai người cùng nhau đi ra khỏi hoàng cung, từ từ trở lại cửa vương phủ đã thấy thân ảnh nào đó xa xa giống như đã từng quen biết đang nhìn họ.

“Cha?”

Nhìn thấy người đứng, Hạ Mộng bật thốt lên liền gọi.

Kia thân ảnh dừng lại, quay đầu thấy bọn họ, cũng ngây ngẩn cả người.

“Nhu nhi.” Hơi há mồm, thật gian nan kêu lên một tiếng.

Nhìn thấy người này, Hoàng Phủ Nam Ninh mặt lại trầm xuống, một tay lấy Hạ Mộng kéo ra phía sau “Ngài tới làm gì? Bản vương không phải là sớm nói tiểu bạch thổ đã cùng với các người đoạn tuyệt quan hệ sao?”

“Minh vương gia xin bớt giận, vi thần hôm nay cũng chỉ là muốn gặp Nhu nhi mà thôi. Dù sao, cha con chúng ta đã lâu cũng chưa gặp mặt, lại nghe nói nàng mang thai, vi thần trong lòng thập phần tưởng niệm, cho nên...”

“Có cái gì tốt để tưởng niệm? Lúc trước các người có thể làm ra sự tình kia, hôm nay không cần phải nói lời này. Cho rằng bản vương cùng nàng đều là bộ dạng mềm yếu, tùy người vắn vẹo sao? Nhanh biến đi, không cần phải tái xuất hiện ở trước mặt bản vương.”

“Vương gia...”

“Vương gia.” Biết rõ hấn là vì tốt ỉnh, Hạ Mộng vội vàng kéo kéo hấn “Nếu cha đã đến đây, vậy hãy để cho ta cùng hấn nói vài lời đi. Dù sao, từ đầu đến cuối, hấn đối với ta rất tốt. Chỉ là đại nường các nàng...”

“Không có gì đáng nói.” Mặt lạnh, Hoàng Phủ Nam Ninh tiếp tục giả trang tàn khốc.

Hạ Mộng cắn cắn môi “Vương gia, ta liền cùng hấn nói một câu, nói xong chúng ta trở về đi, có được hay không?”

Hấn nói không, nàng sẽ nghe sao? Hoàng Phủ Nam Ninh rất muốn hỏi.

Bất quá, chống lại con người ngập nước kia, tâm của hấn chợt mềm nhũn, quay đầu ra đi: “Tùy nàng”

“Vương gia, chàng thật tốt.” Vẫn biết hấn mặc dù đối với người khác cường ngạnh nhưng đối với nàng cường ngạnh thế nào cũng không đứng dậy nổi. Vội vàng hướng hấn cười một cái, Hạ Mộng mới buông tay ra, từ từ đi về hướng Bộ Ngưng Vận bên kia “Cha! những ngày này, người có khỏe không?”

“Tốt, rất tốt.” Bộ Ngưng Vận gật đầu không ngừng “Chính là các người vài cái đều xuất giá, trong nhà trống rỗng luôn cảm thấy không thích ứng.”

“Điều này cũng không có biện pháp. Bất quá, chờ tỷ tỷ các nàng sinh hài tử, mang hài tử trở về sau đó sẽ náo nhiệt - - đúng rồi, đã lâu như vậy, các nàng cũng phải mang thai đi?”

“Đều mang thai, đại tỷ người đều chuẩn bị sinh đấy!” Bộ Ngưng Vận liền vội vàng gật đầu.

“Khụ khụ” Nói đến người kia, Hoàng Phủ Nam Ninh chợt mãnh liệt ho khan vài tiếng.

Bộ Ngưng Vận sững sờ, liền biết rõ vương gia người ta lại khó chịu. Vội vàng đổi giọng: “Con cũng mang thai, đã bao nhiêu tháng rồi?”

“Hơn bốn tháng rồi.” Đã có thể nhìn thấy bụng, Hạ Mộng khóe miệng không tự nhiên bắt giắc nở nụ cười.

Bộ Ngưng Vận cũng liền vội vàng gật đầu cười “Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi. Chờ con sinh hạ Tiểu vương gia, con ở vương phủ địa vị cũng có thể ổn định lại, cha có thể yên tâm.”

“Cái gì Tiểu vương gia, là Tiểu quận chúa! Bản vương muốn nữ nhi!”

Lời còn chưa dứt lời, bên kia Hoàng Phủ Nam Ninh lại thở phì phì rống lên.

Bộ Ngưng Vận lại ngăn người, vội vàng đổi giọng: “Vâng, tiểu quận chúa. Chờ tiểu quận chúa sinh ra, chúng ta cũng yên lòng.”

“Hừ, yên tâm cái rắm. Đến lúc đó các người lại mặt dày mày dạn chạy tới đây muốn này muốn nọ.”

“Vi thần không dám.” Hai đầu gối mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống đất, Bộ Ngưng Vận vội vàng lớn tiếng nói “Vương gia ngài cứ việc yên tâm, vi thần sẽ không. Gia quyến cũng đã bị vi thần răn dạy qua, các nàng sẽ không đến tìm mình vương phi phiền toái.”

“Chỉ hy vọng là như thế đi.” Hừ nhẹ một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh một phát bắt được cánh tay Hạ Mộng “Tiểu bạch thổ, nàng đã nói cùng hần không chỉ một câu, chúng ta cần phải trở về.”

Ách...

Đột nhiên phát hiện, người nam nhân này lòng dạ thật hẹp hòi.

Nhưng vì cái gì mà trong lòng của nàng lại cao hứng đến như vậy đây?

Ngoan ngoãn gật đầu, nhìn lại Bộ Ngưng Vận một chút: “Cha, ta cùng vương gia đi về trước.”

“Tốt, các người trở về đi, ta cũng nên đi.” Mặc dù không muốn lại cũng không dám mở miệng giữ lại, Bộ Ngưng Vận chỉ đành phải gật đầu, trơ mắt nhìn nữ nhi cùng Hoàng Phủ Nam Ninh có đôi có cặp, hai người trở về vương phủ.

“Ai.”

Tại phía sau bọn họ, hần thở dài, xoay người rời đi.

Nữ nhi có một nơi để nương nhờ, người làm cha như hần cũng yên tâm.

282. Chương 283: Nhanh Chóng Trưởng Thành (canh Hai)

Sau đó cuộc sống của Hạ Mộng trôi qua rất tiêu dao.

Nam Vân công chúa phải xuất giá, hơn nữa đang là lúc căng thẳng mặc dù nàng là chị dâu có lòng muốn được một lần cùng nàng gặp mặt nói mấy câu cũng không được. Nàng còn có thật nhiều chuyện trọng yếu phải làm. Ví dụ như Vương thái hậu không thể bỏ được nữ nhi nên cứ thao thao bất tuyệt, lại theo hoàng đế ca ca nghe dạy bảo, không thì cũng chính là đến các vị mệnh phụ lớn tuổi học hỏi, để cho nàng biết được chân tướng tàn nhẫn trong hoàng tộc. Đủ thứ xảy ra liền đem thời gian vốn thuộc về các nàng chiếm đi hơn phân nửa. Nam Vân công chúa bị loay hoay suốt đầu mẻ trán, nàng lại nhàn nhã chỉ cần ngày ngày ôm cái bụng càng lúc càng lớn ở dưới mặt trời lắc lư, cuộc sống thật sự là thoải mái không nói được.

Chỉ là tựa hồ lão thiên gia cũng có điểm không thoải mái khi chứng kiến cuộc sống của nàng trôi qua quá êm đềm.

Vào một ngày, khi nàng dự định đi ra hậu hoa viên hít thở một chút không khí mới mẻ, một đứa nha hoàn thở hổn hển chạy tới - -

“Vương phi vương phi, không xong. Nam Vân công chúa lại trước mặt mọi người quát thất vương phi vài tiên mà ngay cả Tô chiêu nghi cũng hùa theo bỏ đá xuống giếng, đem nàng hung hăng đánh một trận. Tô chiêu nghi động thai khí, thiếu chút nữa ngất đi, Hoàng Thượng cùng thái hậu đều bị kinh động, Tô chiêu nghi nàng chỉ muốn gặp mặt ngài còn nói, nếu như ngài không đi, nàng cũng không chịu để đại phu xem, không muốn uống thuốc.”

Ách...

Đây là chuyện gì chứ?

Hạ Mộng nhìn ánh mặt trời trên đầu mà trong lòng từng đợt sinh đau.

“Nhanh lên, chuẩn bị kiệu, chúng ta tiến cung”

Tiểu Tình ơi tiểu Tình, kể từ khi mang thai bụng càng ngày càng lớn, tính tình của người cũng là lớn theo rồi sao? Hay là người đã đem tức giận tích góp từng tí một của đời trước cùng đời này đều phát tiết đi ra phải không?

Vội vàng thu thập một chút, ngồi lên kiệu thẳng đến hoàng cung mà đi. Chờ đi vào cửa tắm cung của Tô Tiểu Tình, nàng liền nghe được tiếng huyền oán.

“Mộng Mộng”

Mới đi vào cửa, liền nhìn thấy thân ảnh của Hạ Tình đang lao nhanh đến nàng.

“Coi chừng” Thấy thế, Hạ Mộng theo bản năng liền hướng qua bên cạnh.

Nha đầu kia, chính mình bụng lớn như vậy không biết che chở, đứa nhỏ trong bụng của nàng cũng khẩn trương lắm đấy.

“Nương nương coi chừng”

Hoàn hảo là phía sau Hạ Tình còn có vài cung nữ đi theo. Mắt thấy nàng liền xông ra ngoài, các nàng cũng liền gấp rút đuổi theo. Trước khi Hạ Tình cùng cánh cửa phía sau tiếp xúc thân mật liền đem nàng lôi trở lại.

“Tứ tẩu”

Sau đó, Nam Vân công chúa cũng đi tới. Một thời gian không gặp, tiểu nha đầu phẳng phất trưởng thành lên không ít, trầm ổn rất nhiều, đi đường cũng không giống như trước nhảy lên nhảy xuống. Chắc là bị giáo dục quá độ, nụ cười trên mặt nàng cũng giảm rất nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẵn nhụi, trong con người còn mờ mịt lóa lên một tia tức giận.

“Làm sao vậy?” Thấy thế, Hạ Mộng vội hỏi.

Nam Vân công chúa hừ nhẹ một tiếng, chỉ ngón tay vào trong “Còn không phải tại nữ nhân kia sao?”

Cái kia? Cái nào?

“Mộng Mộng” Đang muốn đi xem, Hạ Tình đã bỏ lại cung nữ chạy qua.

“Tiểu Tình...”

Nhìn thấy bạn tốt của mình nhiều năm, Hạ Mộng nhịn không được khóe miệng co lại mãnh liệt. Nha đầu kia, quả thực dường như thay đổi thành người khác, Hạ Mộng không thể chịu đựng nàng nổi nữa. Vị hoàng đế này tính tình thật tốt, mặc kệ nàng quấy phá như thế nào cũng chịu đựng được, còn chịu đến bây giờ. Nếu đổi lại là Hoàng Phủ Nam Ninh, hẳn khẳng định đã sớm một cước đem nàng đạp bay đến chân trời rồi.

“Tốt lắm, nếu mọi người đã đến đây, vậy thì nhanh lên vào trong đi. Tô chiêu nghi người cũng nên ngoan ngoãn uống thuốc đi.”

Giọng nữ trầm thấp từ trong điện truyền ra, trong tiếng nói rõ ràng mang theo vài phần lo lắng cùng không vui. Hạ Tình cả người cứng đờ, vội vàng ôm chặt cánh tay Hạ Mộng.

Dưới tình hình trước mặt, muốn tránh thoát nàng đó là chuyện không có khả năng. Hạ Mộng cũng chỉ có thể vỗ vỗ tay của nàng lại đối với Nam Vân công chúa gật gật đầu: “Đi thôi, chúng ta tiến vào.”

“Nha.” Tựa hồ như rất không tình nguyện, đoàn người các nàng từ từ đi vào nội điện.

Xuyên qua bức rèm che, liền gặp Vương thái hậu cùng đương kim thánh thượng đang ngồi ở thượng vị. Mà bên cạnh bọn họ còn đứng rất nhiều người, đều là cung nữ thái giám quần áo hoa lệ, mà ở phía dưới là một nữ nhân quần áo không chỉnh tề, mái tóc rối bù đang nằm sấp. Tiếng khóc truyền đến thập phần đáng thương.

A, Hạ Mộng ngẫm lại - - vị này phải là thất vương phi đi?

Lần trước biết rõ nàng ở bên kia tiểu Tình châm ngòi ly gián, Hạ Mộng liền lên kế hoạch làm cho nàng ta cả đời đều không thể quên được Hạ Mộng. Bởi vì đủ loại nguyên nhân, kế hoạch của nàng không thể áp dụng được, hơn nữa Hạ Tình cùng nàng liền mang thai nên cũng bỏ quên nàng ta.

Ánh mắt chỉ nhìn lướt qua nữ nhân này, Hạ Mộng liền vội vàng vượt qua nàng, hướng lên hai người ngồi ở trên hành lễ.

“Minh vương phi, người có thai, nghi thức xã giao này thì miễn đi?” Vương thái hậu vội vàng vẫy vẫy tay đối với nàng nói “Mau tới đây, đến ngồi bên cạnh ai gia.”

“Vâng.”

Ôn nhu đáp lời, Hạ Mộng dắt Hạ Tình, mang theo Nam Vân công chúa, ba người cùng nhau ngồi xuống.

Vì vậy hai người đều vội tìm chỗ ngồi xuống, dĩ nhiên là Hạ Mộng cùng Nam Vân công chúa hai người phân biệt ngồi ở bên cạnh Vương thái hậu, Hạ Tình đơn độc một người một cái ghế. Đợi nàng ngồi xuống sau, cung nữ vội vàng bưng một chén thuốc lớn đưa tới.

“Tô chiêu nghi, Minh vương phi đã đến đây, người cũng nên uống thuốc đi?” Vương thái hậu ôn nhu nói.

Hạ Tình còn do dự một chút, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Hạ Mộng bên kia.

Hạ Mộng đối với nàng gật đầu, nàng dường như mới hạ quyết tâm, tiếp nhận chén thuốc liền ngửa đầu uống.

Vương thái hậu trên mặt lúc này mới lộ ra nụ cười thoải mái, lại cầm tay Hạ Mộng nâng lên: “Minh vương phi, người gần đây như thế nào? Đứa nhỏ trong bụng có ngoan ngoãn không?”

“Rất ngoan ngoãn.” Hạ Mộng liền vội vàng gật đầu, “Chính là hay cảm thấy đói bụng muốn ăn cái gì đó. Về sau nhất định là tiểu vương gia tham ăn.”

“Ha ha, có thể ăn là chuyện tốt. Người ăn nhiều một chút, thân thể tốt, chờ đến lúc sinh con cũng sẽ không quá cực khổ. Đứa nhỏ trong bụng ăn nhiều một chút, tới sinh hạ cũng sẽ thông minh khỏe mạnh, đôi bên đều vẹn toàn. Mau nói cho ai gia biết, người muốn ăn cái gì? Ai gia liền kêu người chuẩn bị đưa qua cho người?”

Cái này thì miễn đi. Vương phủ bọn họ cũng không thiếu ăn. Hạ Mộng trong lòng thầm nói.

“Híc híc.....” Phía dưới, thất vương phi tiếp tục che mặt khóc ròng.

Nhưng mọi người không có ai để ý tới nàng ta.

Cuối cùng Hạ Mộng nhịn không được mở miệng hỏi: “Mẫu hậu, đã xảy ra chuyện gì? Nhi thần nghe nói, Vân nhi các nàng quát roi thất đệ muội ở trước mặt mọi người phải không?”

“Nàng tự chúc phiên phúc thôi”

Vừa dứt lời, Hạ Tình vừa mới uống thuốc xong liền thấp giọng quát lên.

Phía dưới thất vương phi thân thể cứng đờ, thân thể trên mặt đất nhích lại gần, tiếp tục khóc ròng.

Di? Những người khác đều không có phản ứng là sao?

Hạ Mộng trông mắt chuyển động nhìn chung quanh một chút, phát hiện Vương thái hậu cùng hoàng đế vẻ mặt nghiêm túc, ngồi ngay ngắn không nói. Trong mắt cung nữ cùng thái giám rõ ràng có thể nhìn đến là có chút hả hê xem kịch vui. Mà Nam Vân công chúa bên kia khước miệng của nàng nhếch lên, quang mang trong mắt rõ ràng lóe ra dương dương đắc ý.

Phát hiện ánh mắt Hạ Mộng quét tới, nàng mới mở miệng nói: “Tứ tẩu, chuyện là như vậy. Hôm nay, Tô chiêu nghi bởi vì nôn nghén dữ dội liền gặp thất hoàng tẩu vào cung hướng mẫu hậu thỉnh an, dầu gì nàng cũng là người có kinh nghiệm sinh con, mẫu hậu liền cho nàng tới chiếu cố một chút Tứ tẩu. Nhưng ai biết nàng vừa ngồi xuống lại bắt đầu bày đặt thái độ người trên, lại còn âm dương quái khí đem Tứ tẩu nói bậy, luôn miệng nói hài tử trong bụng Tô chiêu nghi rất có thể không phải là của hoàng huynh? Một cái

hoàng cung to như vậy, ngoại trừ hoàng huynh, nàng còn có thể tiếp xúc đến nam nhân khác sao? Người nhu thuận điềm đạm nho nhã như nàng như thế nào lại có thể đặt chuyện như thế? Hoàn hảo là mẫu hậu hết bận chuyện tình lại không yên lòng về Tô chiêu nghi, liền muốn tới xem một chút. Muội cùng mẫu hậu, đúng lúc hoàng huynh cũng tới đây hướng mẫu hậu thỉnh an, ba người chúng ta liền cùng đi qua. Thật không nghĩ đến, mới vừa tới nơi này, liền nghe nàng nói những lời này. Tô chiêu nghi lúc này giận dữ, gào thét muốn cùng nàng liều mạng. Nhưng nàng là người mang thai, há có thể lộn xộn. Muội liền thay nàng đánh vài roi làm cho nàng một chút dạy dỗ. Nếu không nàng lại cho là vương triều Phụng Tường ta không có người, tùy tiện nàng để mặc nàng nói ra nói vào. Nàng cũng không nhìn lại một chút xuất thân của nàng. Một công chúa liên hôn nhỏ nhoi, còn không bằng một cái huyện chủ của chúng ta. Chính mình không có kiến thức, liền cho rằng người khác đều cùng nàng thành một dạng rồi.”

Nói đến đây, Hạ Mộng rõ ràng phát giác hoàng đế bệ hạ cùng Vương thái hậu sắc mặt thay đổi mang theo vài phần tức giận.

Nhìn lại một chút Nam Vân công chúa, vẻ mặt cảm thấy giống như người nhà của nàng bị bắt nạt.

Đúng là thế... Nhưng vì cái gì nàng lại cảm thấy có vài phần không bình thường đây?

Nếu như nhớ không lầm, những lời kia thất vương phi cũng đã nói qua một lần với tiểu Tình, nàng lại còn không sợ lập lại lần nữa, hơn nữa còn nói lớn tiếng như vậy? Còn để cho thái hậu cùng Hoàng Thượng nghe được? Hơn nữa, ba người bọn họ vừa vặn đúng lúc xuất hiện ở chỗ đó, thật sự là thật trùng hợp sao?

Đuôi lông mày nhảy lên, ánh mắt của nàng nhìn chung quanh một vòng, liền phát hiện Nam Vân công chúa đột nhiên đối với nàng le lưỡi, khóe miệng cong lên.

Quả nhiên, suy đoán của nàng là đúng.

Hạ Mộng cũng mỉm cười đối với nàng gật đầu.

Thấy nàng gật đầu, Nam Vân công chúa liền càng cười vui vẻ hơn.

“Hoàng Thượng, thái hậu, Thất vương gia cùng Minh vương gia đến đây.”

Cũng không bao lâu, đang lúc thất vương phi càng khóc đến thương tâm, thái giám từ ngoài báo cáo.

“Để cho bọn họ tiến đến”

“Vâng.”

“Mẫu hậu, hoàng huynh.” Một đôi huynh đệ trước sau đi vào cửa, đi ở phía trước tự nhiên là Hoàng Phủ Nam Ninh, đằng sau còn lại là Thất vương gia. Tất nhiên là đã sớm biết vương phi của mình ở đây đã làm gì, sắc mặt của hắn thật không tốt ngay cả cước bộ mang theo vài phần lão đạo.

“Vương gia...” Thấy hắn đến, thất vương phi vội vàng ngừng đầu thấp giọng hô.

Loảng xoảng

Nhưng lập tức, một cái chén trà tràn đầy nước nóng ném trên đất, Vương thái hậu quát khê: “Thất nhi, ngươi xem vương phi của ngươi đi! Trước kia nàng khi dễ Minh vương phi, ai gia cũng niệm tình nàng là còn trẻ ngu ngốc, còn hiện nay, nàng thậm chí ngay cả long chủng trong bụng của Tô chiêu nghi hoài nghi, ai cho nàng lá gan lớn như vậy hả?”

Tôm

Lập tức, Thất vương gia nặng nề quỳ xuống đất. “Mẫu hậu, vương phi nhi thần ngu xuẩn không đức, không biết nặng nhẹ, lúc trước mạo phạm Minh vương phi, bây giờ còn làm nhục hoàng huynh, còn bất chấp tất cả bôi xấu mặt mũi hoàng tộc ta, nhi thần không dám bao che, kính xin mẫu hậu hạ ý chỉ, cho nàng từ đầu thì trở về nơi ấy đi”

“Vương gia” Thất vương phi thấp giọng hô lên, toàn thân run lên, chạy đến ôm lấy hai tay hắn như một tia hy vọng cuối cùng. Còn tưởng hắn đến xin tha ỉnh, thật không nghĩ đến hắn lại không chút lưu tình đem nàng đánh thẳng vào mười tám tầng địa ngục.....

Thất vương gia cũng không thèm nhìn tới nàng, lạnh lùng đẩy nàng ra khỏi hai tay của hắn: “Mẫu hậu, nhi thần ý đã định, kính xin mẫu hậu thành toàn!”

Đuổi nàng đi. Đó chính là hựu khí đó!

Vương thái hậu chau mày: “Trong hoàng tộc, chưa bao giờ xuất hiện qua hiện tượng hựu khí chính phi.”

“Như vậy, từ thế hệ nhi thần có thể bắt đầu rồi.” Thất vương gia trầm giọng nói, “Quá khứ, nhi thần nghĩ tình phu thê, vô cùng dung túng nàng mới để cho nàng gây họa một lần lại một lần. Mặc dù nhiều lần dạy bảo, nàng còn không nghe. Hôm nay còn dám mạo phạm Minh vương phi cùng Tô chiêu nghi như thế. Nữ nhân không tài không đức, có tư cách gì làm chủ mẫu của Thất vương phủ, nuôi dạy con cái nhi thần? Con cháu hoàng tộc ta để nàng nuôi dạy chẳng biết sẽ thành ra cái gì nữa”

Lời nói này thật là chân lý.

Vương thái hậu nhẹ nhàng gật đầu. “Nhưng nếu đã là như thế, vậy cũng không thể đuổi nàng đi. Như vậy đi, ai gia hạ chỉ, triệt hồi danh hiệu chính phi của nàng, cho nàng ở Thất vương phủ nghiền ngẫm lỗi lầm đi. Sau đó nếu nàng chính thức hối cải thì cho nàng đi ra. Về phần vị trí vương phi, ai gia sẽ sai người tìm kiếm môn đăng hộ đối thực nữ cho người.”

“Đa tạ mẫu hậu” Được nghe lời ấy, Thất vương gia vô cùng cảm kích, vội vàng dập đầu.

“Vương gia...” Còn đối với thất vương phi mà nói, này giống như trời quang sét đánh. Bọn họ làm như vậy, rõ ràng chính là muốn nàng giam cầm tại Thất vương phủ, cả đời không được nhìn thấy mặt trời. Làm như vậy, còn không bằng đem nàng đưa trở về.

“Không nên nói nữa” Nàng vừa mở miệng, Thất vương gia vội vàng cắt đứt, một tay nắm lấy cổ tay của nàng, “Đa tạ mẫu hậu đại ân đại đức, nhi thần liền mang nàng trở về vương phủ.”

Mới vừa quay người lại, lại nghe Nam Vân công chúa một tiếng kêu lên: “Thất hoàng huynh dừng bước”

“Hoàng muội sao vậy?” Thất vương gia vội vàng xoay người.

Đứng người lên, Nam Vân công chúa mang trên mặt liền nhẹ nhàng mỉm cười: “Phiền toái Thất hoàng huynh, về sau nếu như gặp được các huynh đệ tỷ tỷ khác, không ngại nói cho bọn họ biết một tiếng, thần muội cùng Tứ tẩu luôn luôn giao hảo, nàng là hạng người gì trong nội tâm của thần muội rõ ràng. Bất quá, nếu như lại có ai dùng mắt chó để nhìn người, thần muội cho dù là lấy chồng ở xa cũng sẽ khiến hắn sống không tốt. Huống chi, ở đây còn có Tứ ca.” Ánh mắt ở trên người Hạ Tĩnh đảo qua: “Càng đừng nói đến Tô chiêu nghi, nàng là nữ nhân của hoàng huynh, nữ nhân của thiên tử ai dám đụng vào. Hoàng nhi trong bụng nàng là đang chảy huyết mạch hoàng thất của Phượng Tường vương triều ta, ai dám nghi vấn, liền để cho hắn giáp mặt đại hoàng huynh cùng mẫu hậu mà nói.”

“Được, hoàng huynh biết rồi”

Nghe được từng câu từng chữ của nàng, cảm thụ được ánh mắt lạnh lùng của nàng ở trên người quét qua, Thất vương gia cảm giác được một trận ớn lạnh từ sống lưng truyền khắp toàn thân, làm cho tay hắn chân lạnh buốt, nội tâm càng sợ hãi bất an.

Thật vất vả mới đợi nàng nói xong, hai chân của hắn phát run lên, liên tục không ngừng kéo thất vương phi lên, liền chạy giống như bay biến mất.

Uống

Thấy thế, Hạ Mộng khước miệng hé ra cùng Hoàng Phủ Nam Ninh nhìn nhau mỉm cười——

Không sai. Thời gian mới có vài ngày, nha đầu kia thật là tiến bộ. Cũng biết luyện tập một chút trên người khác rồi.

283. Chương 284: Công Chúa Xuất Giá

Phu thê Thất vương gia lui ra, Hạ Tĩnh uống xong thuốc cũng đã ngoan ngoãn để bọn cung nữ nâng đỡ nằm xuống nghỉ ngơi, Hoàng Thượng đi ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, Vương thái hậu ánh mắt ở

trên hai người con dâu nhìn hồi lâu, dấn dò hết lần này đến lần khác, mới lưu luyến không rời rời đi.

Chỉ còn lại Hạ Mộng, Hoàng Phủ Nam Ninh còn có Nam Vân công chúa ba người từ biệt Hạ Tình đi ra, im hơi lặng tiếng trong hoàng cung bước đi.

“Tứ ca, Tứ tẩu.”

Yên lặng đi theo phía sau bọn họ một hồi lâu, Nam Vân công chúa rốt cục nổi lên dũng khí thấp giọng gọi một tiếng.

Hoàng Phủ Nam Ninh cước bộ dừng lại, quay đầu lại hừ lạnh: “Chuyện gì?”

“Muội...” Cẩn cẩn môi, Nam Vân công chúa nhỏ giọng nói: “Muội nghĩ cùng Tứ tẩu nói một vài lời.”

Nói cách khác, người ta chỉ là thuận miệng gọi hần mà thôi, căn bản không có ý định đối với hần nhận sai lầm.

Hoàng Phủ Nam Ninh khoe miệng co rút mãnh liệt, sắc mặt xem ra thật không tốt.

Hạ Mộng liền vội vàng tiến đi lên: “Vương gia, hôm nay Vân nhi biểu hiện thật tốt, chàng nói gì đi chứ? Thân là công chúa của một nước, rốt cục cũng có khí thế của công chúa. Còn có thể xử trí thành viên hoàng tộc không an phận, có thể chứng minh rõ ràng nàng đã thật sự trưởng thành, chàng nói có đúng hay không?”

“Ừ.” Tâm tình rất hậm hực, Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ hừ nhẹ một tiếng đáp lại.

“Thật vậy chăng?”

Nghe nói như thế, Nam Vân công chúa trong lòng nhảy loạn một hồi, con mắt dùng sức chớp chớp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn cười lên.

Hạ Mộng gật đầu: “Thật sự. Xem ra mấy ngày qua ta làm cho người hảo hảo ôn tập những gì đã từng dạy uội rất là có tác dụng, muội cũng đã học được cách dùng rồi.” Đẩy đẩy Hoàng Phủ Nam Ninh: “Nói như vậy, Vân nhi coi như là bắt đầu đã có điểm tâm cơ, đến Tàng Vu quốc bên kia sẽ không sợ bị người khác khi dễ. Muội ấy đang từ từ trưởng thành lên, muội ấy nhất định sẽ đảm nhiệm tốt chức vị thái tử phi Tàng Vu quốc, vương gia chàng nói có đúng không?”

Đối với cái thuyết pháp này, Hoàng Phủ Nam Ninh chỉ có thể bĩu môi, nhìn lại một chút vẻ mặt chờ mong của muội muội nhà mình, xoay đầu đi: “Muội còn phải học nhiều một chút.”

“Muội biết rõ” Nghe nói như thế, liền biết rõ hần cũng đã khẳng định bốn năm phần chuyện hôm nay là từ nàng ra, Nam Vân công chúa liền vội vàng gật đầu, “Tứ ca huynh yên tâm, muội tuyệt đối sẽ không để cho bọn người Tàng Vu quốc khi dễ tới trên đầu muội đâu?”

“Ừ.” Hừ nhẹ một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt rốt cục cũng dễ nhìn lên một chút.

Thấy thế, Hạ Mộng cũng thở dài một hơi - - buồn bực nhiều ngày như vậy, lão nhân gia người ta xem như buông bỏ được một chút.

Liền ôm chặt cánh tay của hần: “Vương gia, không còn sớm nữa, chúng ta trở về đi? Vân nhi, về sau có rảnh rỗi thì nhìn nhiều một chút sách nhỏ ta viết uội, đối với muội về sau sẽ rất hữu dụng.”

“Muội biết rõ, hiện tại muội vẫn còn xem” Nam Vân công chúa nhu thuận gật đầu.

Hoàng Phủ Nam Ninh liền gật đầu, một tay ôm lên eo Hạ Mộng: “Đi thôi”

Mỗi tiếng nói cử động, đều lạnh lùng nói đến không được

Hạ Mộng nhìn, chỉ có thể cười nhẹ.

Hai vợ chồng trở lại vương phủ, liền thấy vẻ mặt lạnh lùng của Hoàng Phủ Nam Ninh. Ngồi ở trước cửa sổ, hai mắt hần trông về phía xa, mà phương hướng nhìn xem - - là hướng Tàng Vu quốc sao?

“Là không yên lòng hôn sự của Vân nhi sao?” Từ từ bước đến bên cạnh hần, Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi.

Thở dài một hơi, Hoàng Phủ Nam Ninh quay đầu lại. “Ta chỉ có một muội muội ruột thịt, nàng nói ta làm sao có thể yên tâm khi muội lấy chồng xa cơ chứ? Hơn nữa, muội ấy lại hoạt bát, không có nhiều tâm cơ, từ nhỏ lại được chúng ta cưng chiều mà người Tàng Vu quốc bên kia lại hiểm ác, muội bất quá cũng chỉ là một nữ nhi, ta...”

Vừa nói tới nàng. Aizz

Mặc dù từ nhỏ đến lớn đều mặt lạnh đối đãi với muội muội, nhưng dầu gì cũng là anh em cùng mẹ, tâm tư yêu thương muội ấy của hắn cũng chưa từng thiếu. Hiện nay, người muội muội mà mình lo lắng nhất lại gả đến chỗ mà hắn chán ghét nhất, cảm thấy nơi đó là địa phương không an toàn khắp nơi đều có ác quỷ xuất hiện, tâm của hắn liền giống như bị đặt ở trên chảo dầu, khó chịu đến không chịu được.

“Nhưng đã chuyện đã đến trình độ này, hãy để ọi thứ thuận theo tự nhiên đi.” Cầm tay của hắn, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng an ủi: “Vương gia người đã ở trong hoàng tộc nhiều năm như vậy, bản lĩnh nhìn người liền không kém. Thái tử mới của Tàng Vu quốc là người có kỳ tài, mặc dù tâm tư thâm trầm chút ít nhưng nhân phẩm cũng không xấu. Đoạn thời gian tới đây, chúng ta cũng đã kiểm tra chặt chẽ tình cảm của hắn đối với Vân nhi, nếu hắn là thật tâm muốn kết hôn với Vân nhi mà Vân nhi đối với hắn cũng thật lòng. Đã như vậy, chúng ta nên thành toàn cho bọn họ. Chàng lo lắng Vân nhi sẽ bị khi dễ, vậy chúng ta liền chuẩn bị hồi môn cho nàng nhiều lên một chút. Của hồi môn đều chọn thứ tốt nhất, chúng ta cùng nàng duy trì thư lui tới liên lạc, mỗi năm liền đến thăm nàng, quản chế bọn họ cho nghiêm mật. Người Tàng Vu bọn họ cho dù lợi hại nhưng dầu gì cũng không thể không để mặt Phượng Tường vương triều chúng ta phải không?”

“Chủ ý này tốt lắm.”

Hắn làm sao lại không nghĩ tới chứ? Con mắt trong một lúc sáng ngời, Hoàng Phủ Nam Ninh nắm chặt tay của nàng: “Tiểu bạch thỏ, nàng thật là thông minh”

Nàng đây không phải là vì em gái đáng yêu của chồng hay sao? Mới cùng nha đầu kia ở chung một hai năm, nàng đã sớm bị tính thẳng thắn của nha đầu kia đã động. Nếu người ta thật lòng đối với nàng, nàng tự nhiên cũng muốn dùng thật lòng hồi báo. Hơn nữa Hoàng Phủ Nam Ninh lúc nào cũng đem muội tử để ở trong lòng, nàng càng phải cẩn thận.

“Nha?”

Trong nội tâm đang tự đánh giá, mặt Hạ Mộng đột nhiên tái đi, ôm bụng khom lưng xuống.

“Nàng làm sao vậy?” Thấy thế, Hoàng Phủ Nam Ninh tim nín chặt, liên tục không ngừng vịn lấy nàng.

“Hài tử, hài tử nó đá ta. Vừa rồi nó đá ta.”

Ngẩng đầu, con mắt lóng lánh giống như ánh sao lóe sáng trong bầu trời đêm, Hạ Mộng trên mặt tuy còn mấy phần khó chịu nhưng nhiều hơn là hưng phấn. Nắm chặt tay của hắn, nàng hưng phấn kêu to.

“Phải không?”

Chỉ là bởi vì cái này? Hoàng Phủ Nam Ninh thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng cũng mơ hồ sinh ra vài phần phấn khích.

“Đúng vậy, không tin chàng sờ sờ xem!” Hạ Mộng vội vàng gạt đầu, kéo tay hắn qua, đem nó để lên trên bụng tròn trịa của mình.

Lập tức, tiểu sinh mệnh trong bụng nàng không phụ sự mong đợi của mọi người lại làm vài cái động tác kịch liệt.

“Thật, thật sự. Lại, lại là thật. Nó, nó nó nó... Nó động”

Cảm nhận được hài tử tràn đầy sinh lực, mới vừa còn mười phần bình tĩnh, Hoàng Phủ Nam Ninh đi theo kích động biến mất. Bàn tay che ở trên bụng nàng khẽ run, mà ngay cả âm thanh cũng lấp lụp.

Phản ứng của hắn so với Hạ Mộng ngay lúc này mà nói chỉ có hơn chứ không kém.

“Đúng vậy, động, hơn nữa động rất là lợi hại đó” Con mắt đều cong thành mảnh trăng lưỡi liềm đáng yêu, Hạ Mộng tiếng nói cũng không ngừng khẽ run.

Bảo bảo của nàng mà!

Mấy tháng trông mong, nàng rốt cục đã có thể cảm nhận được sự hiện hữu của nó rồi.

“Ừ, động rất là lợi hại.”

Hít sâu một cái, Hoàng Phủ Nam Ninh trầm giọng nói.

Hai người tay đặt trên bụng của nàng, cùng nhau cảm thụ được sức sống của hài tử, cảm giác ngọt ngào ập vào lòng, làm cho khóe miệng của bọn họ đều không tự chủ được mở lớn, trong mắt tràn đầy mừng rỡ.

“Tiểu gia hỏa này, hiện tại cứ như vậy, sau này lớn lên nhất định là kẻ gây sự.”

Khóe miệng cong lên, Hạ Mộng vừa thương vừa yêu lại mừng rỡ nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu. “Gây sự liên gây sự đi. Tiểu hài tử nên hoạt bát mới tốt.”

Nhưng là sẽ hoạt bát quá mức, lời mà nói ra thì sẽ không tốt. Hai người bọn họ đều không phải là dạng điềm đạm nho nhã, về sau sinh ra hài tử... Có thể tưởng tượng được ra như thế nào.

Tiểu cánh tay cùng bập chân đá loạn một hồi. Tiểu tử liên mệt mỏi, lưỡi phải động, tâm hai vợ chồng cũng mới dần dần bình tĩnh lại.

“Tiểu bạch thỏ.”

Thở dài kêu lên tên của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh dang hai tay, vững vàng ôm lên eo của nàng.

Hạ Mộng cũng sờ: “Vương gia, làm sao vậy?”

“Ta thật không muốn rời khỏi nàng.”

Ách, hắn muốn nói đến việc đưa gả đi kia sao?

Hạ Mộng cười cười.

“Đây cũng là chuyện không có cách nào khác. Vân nhi xuất giá thân là ca ca ruột của nàng, đường xa núi cao, nhất định phải do chàng tự mình đưa đi. Dù sao, hoàng thượng quốc sự bận rộn, không thể phân thân.”

“Nhưng ta không bỏ nàng được, cũng không bỏ được nữ nhi của chúng ta.” Bĩu môi, Hoàng Phủ Nam Ninh đầu lại chui vào trong lòng của nàng.

Người này, đã lớn như vậy hiện tại lại ở trước mặt nàng làm nũng

Hạ Mộng dở khóc dở cười.

“Chờ hài tử đi ra còn phải bốn năm tháng nữa. Vương gia chàng đưa Vân nhi đi đi sau đó trở lại, hài tử vẫn còn ở trong bụng ta, không có chuyện gì đâu.”

“Nhưng ta muốn ở bên cạnh nàng, nhìn xem nữ nhi từng điểm từng điểm lớn lên, cho đến thời khắc nó chào đời.” Hoàng Phủ Nam Ninh nhỏ giọng nói. Thậm chí, từ lúc hài tử sinh ra đến lớn lên, hắn cũng một khắc đều không muốn bỏ qua.

Ngay từ đầu sau khi biết Hạ Mộng mang thai là mừng rỡ như điên. Còn bây giờ, trực tiếp cùng hài tử ở cùng một chỗ, hắn cảm thấy tâm hắn liền bay lên. Con của hắn đang ở trong bụng người hắn yêu, đang từng điểm lớn lên. Không lâu sao đó, nàng sẽ xuất hiện ở trước mặt mình, từ từ lớn lên, ngọt ngào gọi hắn một tiếng ‘phụ vương’... Ngao, chỉ cần nghĩ tới đây, tâm của hắn đều muốn say. Cũng chính vì nghĩ như thế, hắn lại càng rời bỏ không được nàng. Còn có nữ nhi của hắn nữa chứ.

Đối mặt tình cảnh này, Hạ Mộng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Nam nhân này ngay từ đầu không phải là theo chủ nghĩa đại nam tử, cao cao tại thượng sao? Có thể như thế nào... Theo thời gian từ từ thay đổi, hắn lại càng ngày càng đáng yêu rồi. Bây giờ còn chơi trò làm nũng này nữa chứ? Nếu hiện tại đem bộ dạng này của hắn ra ngoài, toàn bộ mọi người ở kinh thành cũng sẽ bị dọa rơi tròng mắt đó nha.

Lắc đầu, hai tay cũng ôm lên eo của hắn.

Ai làm cho hần loại uỷ mị triền mien này cơ chứ. Nàng đã vô lực.

== ta là Nam Vân công chúa xuất giá đường ranh giới ==

Nửa tháng lại trôi qua.

Hôn lễ của Nam Vân công chúa cùng thái tử Tàng Vu quốc cũng đã đến.

Vừa là đại hôn công chúa cũng lại là đám hỏi hai nước, tự nhiên hai quốc gia cực kì coi trọng.

Bên Phượng Tường vương triều do Vương thái hậu tự mình chủ trì, hoàng đế làm trợ thủ, vào một tháng trước đã sớm bắt đầu chuẩn bị. Đợi đến ngày hôn lễ, trời còn chưa sáng, trong kinh thành liên náo nhiệt hẳn lên.

Trời vừa rạng sáng, kinh thành cao thấp, mặc kệ là đường lớn hay đường nhỏ đèn lồng màu đỏ liên tiếp sáng, vô số quả cầu bằng vải đỏ thắm nhiều màu đem treo quanh, mặc kệ là nhìn từ xa hay là gần đều rất náo nhiệt.

Trong hoàng cung cửa chính cửa nhỏ tất cả đều mở rộng ra, cung nữ thái giám ra ra vào vào, nói liên không dứt, hết thấy đều tiến hành ở đâu vào đấy.

Không khí vui mừng bao phủ cả kinh thành, nhưng lại có một chỗ lộ ra một chút cổ quái.

“Ô ô ô, ô ô ô...”

Đến thời khắc mấu chốt, trong tân phòng rõ ràng truyền đến tiếng nức nở đau thương. Mà người đang thương tâm khóc ròng dĩ nhiên cũng là tân nương tử hôm nay - - Nam Vân công chúa.

“Làm sao vậy? Vân nhi, ngày đại hỉ, muội làm sao lại khóc?”

Chờ Hạ Mộng ưỡn bụng xuất hiện sau đó cũng chính là lúc Nam Vân công chúa khóc đến độ thương tâm.

“Ô! Tứ tẩu” Nhìn thấy nàng, liền phảng phất bắt được cọng rơm cứu mạng, Nam Vân công chúa đầu liền nhào tới: “Muội không muốn gả đi nữa. Tẩu để cho bọn họ mang mấy thứ lễ vật đó thu lại đi! Dem mọi người Tàng Vu đuổi trở về đi! Muội không muốn lấy chồng nữa. Ô ô ô...”

Ách...

Khóe miệng giật giật, Hạ Mộng trên trán rớt xuống vài vạch đen.

Chuyện gì đã xảy ra? Lúc nào không nghĩ lại chờ tới lúc này nghĩ cơ chứ?

284. Chương 285

Quay đầu nhìn chung quanh một chút, chỉ thấy trong phòng bọn cung nữ đang cúi đầu xuống, hai tay thẳng tắp để bên người, đến thở mạnh cũng không dám. Năm sáu người ăn mặc quý báu xếp thành một hàng ngồi ở đối diện, vẻ mặt đều lo lắng - - - những người này đều là mệnh phụ Vương thái hậu tìm đến chắc chắn sẽ không nói gì không hợp lễ phải, nha đầu kia sao lại nhằm vào lúc này đổi ý?

Vội vàng đỡ nàng ngồi xuống, móc ra khăn nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng. “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì, nói cho ta biết đi.”

“Không có.” Nhẹ nhàng lắc đầu, Nam Vân công chúa nước mắt vẫn còn rơi xuống.

Xem nàng như vậy, như thế nào cũng giống như bộ dạng đã xảy ra chuyện mà.

Hạ Mộng hít sâu một cái, hai tay ấn lên vai của nàng: “Vân nhi, nói đi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì cái gì muội đột nhiên đổi ý?”

“Muội... Muội chính là không bỏ được mọi người.” Hít hít mũi, Nam Vân công chúa lần nữa ôm cổ nàng “Chỉ cần vừa nghĩ tới muội liền phải ly khai chỗ này, sẽ không gặp được mẫu hậu, không được thấy đại hoàng huynh, không được thấy Tứ ca cũng không thấy được Tứ tẩu, trong lòng của muội liền khó chịu. Muội bỏ không được mọi người, muội không muốn rời khỏi mọi người, muội... Ô... Tứ tẩu, muội không muốn gả. Muội không lấy chồng được hay không?”

Ai, nha đầu này! Nếu như ở hai tháng trước muội nói như vậy, chuyện kia còn có mấy phần có thể thương lượng. Nhưng bây giờ, chuyện cũng đã tiến triển đến bước này, muội cho rằng muội còn có thể xoay chuyển sao?

Lắc đầu, Hạ Mộng nhẹ nhàng đẩy nàng ra. “Muội đừng có suy nghĩ nữa. Chuyện này đã sớm chiêu cáo thiên hạ, nhân mã Tàng Vu quốc cũng đã đến kinh thành, muội cho rằng muội còn có quyền lợi đối ý sao?”

“Nhưng mà, muội...”

“Đừng có suy nghĩ nữa lung tung nữa, ngoan ngoãn, nhanh lên cho người đến thay đồ cưới, trang điểm uội. Đừng khóc, mẫu hậu vốn đã đủ khổ sở rồi, nếu như muội lại khóc sụt sùi, người nhất định sẽ càng thương tâm hơn.”

“Nhưng mà...” Nàng chính là rất thương tâm.

“Vân nhi” Nha đầu kia, như thế nào lại biến thành như vậy? Nhướn mày, Hạ Mộng giận tái mặt khê quát: “Thân là công chúa của một nước, hiện tại là lúc muội bày ra phong độ công chúa của muội sao? Khóc sụt sùi rồi kêu la lại còn nói những lời như vậy. Nếu để cho người Tàng Vu quốc biết được, về sau còn không biết sẽ cười muội như thế nào”

“Tứ tẩu...”

“Tốt lắm.” Đánh xong đòn cảnh cáo, tiểu nha đầu mặt mũi trắng bệch nhưng người cũng đang hoảng hơn không ít. Hạ Mộng nhẹ nhàng lau khô nước mắt cho nàng, chậm rãi nói: “Ta biết rõ là muội khẩn trương nhưng bây giờ là thời khắc mấu chốt, có thể nào cho phép muội khóc rống như vậy? Thu hồi lại nước mắt, được chứ?”

“Ừ.”

Hít hít mũi, Nam Vân công chúa ngoan ngoãn ngồi ngoan, đám người săn sóc cho nàng cũng vội vàng xông tới, ba chân bốn cẳng giúp nàng trang điểm.

Đặng đặng đập

Chờ cho nàng chuẩn bị xong cũng không sai biệt lắm, một tiểu cung nữ từ ngoài chạy vào.

“Công chúa, kiệu hoa Tàng Vu quốc đã đến. Hoàng Thượng lệnh cho nô tỳ tới đây truyền lời, giờ lành đã đến, kính xin công chúa hành động nhanh chóng một chút, thái hậu nương nương còn đang chờ”

“Ngô...”

Lời này lại gợi lên đau thương trong nội tâm Nam Vân công chúa.

“Vân nhi” Hạ Mộng gấp rút lại đem nàng đè lại, hai mắt nhìn thẳng vô mắt của nàng: “Đừng khóc, phải cười, biết không? Muội vô cùng cao hứng gả đi ra ngoài, không thể để ấu hậu lo lắng, có biết hay không?”

“Muội biết rõ.” Cẩn cẩn môi, Nam Vân công chúa nhẹ nhàng gật đầu.

“Ừ.” Hạ Mộng lại gật đầu, lấy tay vịn nàng đứng lên, hai người đi đến chỗ Vương thái hậu.

Nữ nhi xuất giá, người làm mẹ tránh không được một trận huấn đạo, những thứ này bỏ bớt đi không nói. Huấn đạo xong, mẹ con bái biệt, tự nhiên lại là một trận thương cảm. Vương thái hậu khóc đến không kềm chế được, Nam Vân công chúa nước mắt cũng liên tục đảo quanh ở trong hốc mắt nhưng vẫn là nhịn xuống không có chảy ra.

Những người khác ở chung quanh trông thấy, tâm tình cũng không thể không trầm xuống, chảy xuống vài giọt nước mắt.

“Thái hậu nương nương, giờ lành đã đến, công chúa nên lên kiệu hoa.”

Cũng không lâu lắm, bên ngoài liền truyền đến tiếng hô to của tiểu cung nữ, Vương thái hậu kiềm chế không được nước mắt ào ào chảy thẳng ra ngoài. Đôi tay cũng gắt gao ôm lấy Nam Vân công chúa, như thế nào cũng không chịu buông ra.

Hạ Mộng phải dùng hết khí lực, khuyên can mãi, mới rốt cục đem mẹ con các nàng tách ra.

“Tứ tẩu.”

Tách ra, đem tiểu nha đầu trong tay giao cho người săn sóc dâu, thân thể nàng lại run lên, nghẹn ngào thấp giọng hô.

“Ta ở chỗ này!” Vội vàng vỗ vỗ tay của nàng, Hạ Mộng ôn nhu nói: “Ta liền ở phía sau, sẽ cùng cùng đi ra với muội, yên tâm đi”

“Ừ.”

Lúc này mới yên lòng lại, Nam Vân công chúa hít sâu một cái, vui vẻ để mẹ nâng đỡ từng bước từng bước đi đến cửa cung.

Tại cửa hoàng cung, tân thái tử của Tàng Vu quốc người mặc hỉ phục đỏ thẫm, đầu đội hỉ mào, đang ngồi ở phía trên con ngựa cao to. Nhìn thấy tân nương hướng tới chính mình từ từ đi đến, vẻ lo lắng trên mặt hẳn rút cục cũng giảm bớt, khóe miệng cũng liền thoải mái cười nhẹ.

Người này thường ngày vốn là mi mục thanh tú, thân ảnh cao gầy tuấn lãng. Hôm nay lại là một thân hỉ phục, lại càng hăng hái vui mừng nường mày.

Đi theo phía sau hẳn, là đội ngũ đón dâu thật dài. Từ lúc bọn họ đi ra, dàn nhạc liền tấu lên hỉ nhạc du dương. Trong một lúc lại đem không khí của hiện trường đẩy lên.

“Giờ lành đã đến, tân nương lên kiệu - -”

Cùng với tiếng pháo nổ, người điều khiển chương trình la lớn.

Người săn sóc nàng dâu nghe vậy, liền mở rộng bước chân muốn đỡ tân nương đến chỗ kiệu hoa đi. Ai có thể ngờ tới - -

“Tứ tẩu”

Một tiếng hô to, Nam Vân công chúa đột nhiên liền xoay người đi đến bên cạnh Hạ Mộng, ôm chặt cánh tay của nàng.

Một lúc sau, trong đám người liền vang lên một mảnh xôn xao, mà ngay cả chú rể trên lưng ngựa sắc mặt cũng đột biến, thiếu chút nữa liền xoay người xuống bắt lấy cô dâu của hắn đem vào trong kiệu hoa.

Hạ Mộng cũng bị giật mình.

“Vân nhi, làm sao vậy?”

“Tẩu cùng đi theo giúp muội, được hay không? Một mình muội..... muội sợ. Chúng ta cùng đi cho có bạn, được hay không?”

Ách...

Hạ Mộng ngốc rồi. Là thật ngốc rồi.

Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, nha đầu kia sẽ vào lúc này đề xuất yêu cầu như thế. Đây không phải là chơi nàng sao? Nàng đã có nhiều cửa hời môn như vậy rồi mà?

“Ô ô, Tứ tẩu, tẩu đi theo giúp muội đi mà. Chúng ta cùng nhau ở lại Tàng Vu quốc! Có tẩu ở bên người ta mới không sợ! Tẩu theo giúp ta đi! Theo giúp ta đi nha?” Thấy nàng không nói, Nam Vân công chúa càng đánh bạo nhích lại gần, gắt gao ôm lấy cánh tay của nàng không buông tay.

“Vân nhi”

Rút cục, đám người thái hậu cũng từ trong cơn chấn kinh tỉnh ngộ lại. Theo quát khẽ một tiếng, Vương thái hậu vội vàng tới đây: “Con còn không mau buông tay. Nếu trễ giờ lành, thì làm như thế nào đây?”

“Con không muốn. Con muốn Tứ tẩu theo giúp con. Con không muốn xa tẩu ấy” Lắc đầu, bên dưới đỏ thẫm hỉ bạc truyền đến tiếng nức nở nghẹn ngào của cô dâu.

“Vân nhi” Vương thái hậu đau cả đầu, “Con sắp làm vợ người ta rồi, cũng đừng có làm nũng nữa”

“Con không phải là làm nũng, con chính là muốn Tứ tẩu, con chỉ muốn nàng thôi”

“Vân nhi?”

“Đủ rồi?”

Trước mặt mọi người, ngay trước tất cả quan lại lớn nhỏ của Phượng Tường vương triều cùng với dân chúng kinh thành, còn có mặt cả đội ngũ đón dâu của Tàng Vu quốc. Nàng còn liêu lĩnh tranh cãi la hét ầm ĩ hơn nữa luôn mồm nói muốn nương tử của hần. Hoàng Phủ Nam Ninh không thể nhịn được nữa, vội vàng đẩy một đám quý phụ nhân chặn đường ở phía trước ra, liền đem nương tử từ tay của muội muội nhà mình đoạt ra.

“Tứ ca...” Biết là hần đến đây, Nam Vân công chúa thấp giọng kêu lên, đang muốn vén lên hỉ bạc, Hoàng Phủ Nam Ninh một tay liền bắt được tay đang làm loạn của nàng ra, tay kia nắm cổ áo của nàng lên, dùng sức nhắc tới. Liền đem nàng nhắc lên sải bước đi lên phía trước.

“Vén màn kiệu lên”

Một tiếng gầm nhẹ, cung nữ canh giữ ở bên cạnh kiệu hoa vội vàng đem màn kiệu vén lên, Hoàng Phủ Nam Ninh liền vung tay lên, liền đem tân nương đáng thương ném vào trong kiệu hoa.

“Giờ lành đã đến nên lên đường.” Lại quay đầu lại, hần đối với người chú rể đang ngăn người ra ở trên lưng ngựa nói.

“Tốt, lên đường”

Một lúc sao, thái tử của Tàng Vu liền vội vàng gật đầu, hất cằm lớn tiếng nói.

“Nâng kiệu - - lên đường - - ”

Người Tàng Vu quốc điều khiển chương trình cũng liền gấp rút kêu.

Răng rắc, răng rắc

Pháo nổ liên hồi, nhạc trời lên, không khí hiện trường lại náo nhiệt, cũng rần rần đem tiếng khóc của tân nương ép xuống.

Đội ngũ đón dâu tầng tầng lớp lớp bắt đầu di chuyển. Đội ngũ đón dâu cũng muốn xuất phát lên đường. Nhưng ở trên đường, Hoàng Phủ Nam Ninh lại bước lớn đi tới trước mặt Hạ Mộng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú nàng một hồi lâu.

Hạ Mộng nháy mắt mấy cái, vẻ mặt không hiểu nhìn hần: “Vương gia, chàng nhìn ta làm gì? Chàng nên lên ngựa đi theo Vân nhi đi”

“Nàng”

Cẩn rằng, Hoàng Phủ Nam Ninh oán hận nói ra một câu.

Bàn tay vung lên, nhện không được trên gương mặt của nàng hung ác ngắt một cái. Lại chỉ lên trán của nàng: “Nàng chờ. Chuyện này, ta trở lại sẽ cùng nàng tính”

Nói xong, lại nhìn nàng một cái, mới quay người lại, nhảy lên lên ngựa. “Đi”

“Lên đường - -”

Bên này người điều khiển chương trình của Tàng Vu quốc cũng liền gấp rút hô to.

Vì vậy, đội ngũ đưa dâu tầng tầng lớp lớp lên đường, mang theo chín mươi chín xe hồi môn, bước lên hành trình đi đến Tàng Vu quốc.

Nhưng là...

Đưa mắt nhìn bọn họ đi xa, Hạ Mộng khé miệng đi xuống - - -

Này chuyện gì đã xảy ra vậy chứ? Nàng cái gì đều không có làm, vì cái gì còn bị người lôi ra ngoài đồ đạc.

285. Chương 286: Tướng Gia Làm Ấc

Nam Vân công chúa xuất giá, Hoàng Phủ Nam Ninh đưa dâu đi, cả kinh thành đều an bình đi xuống.

Liên tục vờn người bên cạnh mình hai, ba cái, trong lòng Hạ Mộng vắng vẻ như thế nào cũng cảm thấy không thích ứng.

Hoàn hảo tiểu tử trong bụng đã có phản ứng, mỗi ngày đều dùng quả đấm nhỏ chân nhỏ cùng mẫu thân chào hỏi một chút. Hơn nữa, càng ngày càng mạnh, tần suất động tác cũng càng ngày càng cao. Thái y đến bắt mạch liền nói chưa thấy qua tiểu tử nào cử động nhiều lần như vậy?

Bởi vậy có thể thấy được, chờ tiểu tử này đi ra, nhất định lại là cái Hồn Thế Ma Vương (ma vương hại đời), so với phụ vương hẳn chỉ có hơn chứ không có kém.

Aizz

Đặt tay vuốt lên bụng đã nhô lên cao, trong đầu lại bắt đầu nghĩ về người kia.

Hiện tại, chắc bọn họ đã đến kinh thành Tàng Vu quốc rồi nhỉ? Hôn lễ như thế nào? Nhất định sẽ hết sức náo nhiệt. Bên cạnh nhiều người Tàng Vu như vậy, không biết trong lòng của hắn sẽ nghĩ thế nào? Có nhớ hay không xúc động liền đem bọn họ ra xử lý, sau đó mang theo muội muội nhà mình cao chạy xa bay?

“Minh vương phi. Minh vương phi.”

“Ừ.”

Nghe được thanh âm liền lấy lại tinh thần, mới phát hiện là Vương thái hậu ngồi ở thượng vị. Vội vàng ngẩng đầu cười một cái: “Mẫu hậu, ngài gọi nhi thần.”

Vương thái hậu gật gật đầu. “Xem người như vậy có phải mệt hay không? Vậy thì về sớm nghỉ ngơi một chút. Thân thể của người càng ngày càng lớn, về sau không phải là cần thiết cũng đừng tiến cung, bào thai trong bụng quan trọng hơn.”

“Vâng.”

Ngoài miệng đáp ứng, Hạ Mộng trong lòng lại thở dài: Nếu như ngay cả hoàng cung đều không tới được, thì nàng nên đi nơi nào đây? Không có Hoàng Phủ Nam Ninh ở bên cạnh, cuộc sống thật là khó chịu. Trước kia một thân một mình như thế nào trôi qua chứ?

Aizz

Nhịn không được lại thở dài, nàng hơi mím môi, nâng tay để Tú nhi đỡ liền cáo lui.

Trở lại vương phủ, đối mặt với một mảnh địa phương to như vậy, lại không thấy được thân ảnh quen thuộc kia, trong lòng nàng thất lạc càng sâu.

Mỗi ngày, chỉ có thể ngồi ở trong hậu hoa viên, ngây ngốc nhìn xem hoa tươi nở rộ, đối với Thái Diệp thở dài thở ngắn - - càng ngày càng phát hiện, nàng có xu thế lệ thuộc vào nam nhân, không cần phải thế chứ?

“Vương phi, Lý tướng gia tới chơi.”

Đã trải qua bao lâu?

Hai tháng? Hay là ba tháng?

Nàng đã quên. Dù sao mỗi ngày đều là như vậy ngây ngây ngô ngô, buổi sáng ăn cơm sau đó ngồi ở cửa sổ ngắm người; hết ăn cơm trưa lại ngủ, lại đến hậu hoa viên ngắm người; chờ trời tối, ăn cơm tối, lại đối với màn đêm ngắm người, cho đến khi Tú nhi đến thúc giục đi ngủ, nàng liền không nói tiếng nào, rửa mặt lên giường, ngây ngây ngô ngô ngủ mất. Sau đó chờ tỉnh dậy, một ngày mới tiếp tục như thế.

Mỗi ngày ăn ăn ngủ ngủ, này cuộc sống giống như heo nhưng không có làm cho nàng béo lên, ngược lại có vài phần hao gầy. Là vì ưu tư quá độ sao?

Nàng còn không có cảm thấy như thế nhưng lại làm đám người Tú nhi buồn phiền. Vương thái hậu cũng chú ý đối với chuyện này, cơ hồ cứ vài ngày sẽ khiến người đưa tới một chút linh chi thượng hạng, được liệu

Thiên Sơn tuyệt liên thật tốt tới cho nàng bổ thân. Nhưng tất cả đồ đều ăn hết, thể trọng nàng vẫn duy trì nguyên dạng, chỉ nhìn đến cái bụng càng lúc càng lớn, cũng liền biểu thị khoảng cách con của nàng rơi xuống đất ngày đó không còn xa.

Khi nàng đang muốn thói quen cuộc sống một người, đột nhiên có người tìm tới tận cửa, nói lời trong lòng, nàng còn kinh ngạc - - đặc biệt đương sự lại là người đang có mối thù với nàng.

“Mời hần vào đi”

Dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, có người đến đuổi nhảm chán cùng nàng, nàng còn cầu không được.

“Vâng.”

Rất nhanh, nha hoàn báo tin thối lui, đem Lý Như Phong dẫn tới đây.

“Vi thần tham kiến Minh vương phi.”

Vẫn là giống như lúc trước ngọc thụ lâm phong, tướng mạo tuần tú trẻ tuổi, gương mặt kia xinh xắn cũng như trước sau một bộ dạng lãnh khốc mà ngay cả âm thanh cũng lạnh như băng. Có thể thấy được, hần đối với nàng không có bao nhiêu hảo cảm. Đã như vậy, hần tới làm gì? Thừa dịp Hoàng Phủ Nam Ninh không có ở đây đến kích thích nàng một chút sao?

“Lý tướng gia xin mời đứng lên.” Khóe miệng xé ra, Hạ Mộng nhợt nhạt nói: “Đã lâu không gặp, không biết tướng gia đại giá quang lâm vì chuyện gì? Vương gia tựa hồ còn chưa trở về đâu?”

“Ta biết rõ.” Ngắc đầu, Lý Như Phong ánh mắt đen tối liếc nhìn nàng một cái.

Ánh mắt này... Rất không thích hợp?

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Nháy mắt mấy cái, Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi.

Lý Như Phong nhìn xem nàng. “Chẳng lẽ vương phi còn không có nghe nói sao?”

“Ta nên nghe nói cái gì sao?” Hạ Mộng rất bất đắc dĩ. Mấy ngày nay, mỗi ngày nàng hành động liên miên bất tận, một lòng cũng sớm vui vào trong bụi đất, đối với bất quái bên ngoài sớm không có hứng thú.

“Nam Vân công chúa đến Tàng Vu quốc không đến thời gian hai tháng, liền nháo lên ít nhất năm cổ sóng to gió lớn, một cây roi cơ hồ đem tất cả hoàng tử công chúa quất qua một lần. Nàng còn cùng Tần quý phi hợp tác, làm cho hoàng đế Tàng Vu quốc cũng đứng ở phía bên nàng. Càng thêm tân thái tử Tàng Vu quốc cũng một mặt bao che dung túng, ngăn ngừa thời gian hai tháng, nàng cũng đã làm cho nhân thần cộng phản rồi!”

Oa, có chuyện này sao?

Được nghe lời ấy, Hạ Mộng tâm tư trong một lúc liền dâng cao.

Không thể tưởng được nha. Vốn còn vì nha đầu kia lo lắng, e sợ cho nàng sẽ bị người liên hợp lại khi dễ, thật không nghĩ đến, nàng vừa đến liền ra oai phủ đầu nhiều người như vậy. Lại có Tần quý phi cùng tân thái tử nâng đỡ, địa vị của nàng hẳn là vững chắc.

Vân nhi, làm tốt lắm.

Một thời gian dài như vậy, tâm tình của nàng rốt cục đã thoải mái một chút.

Khóe miệng liền nhếch lên, khẽ mỉm cười nhìn về phía người nam nhân kia: “Đây là chuyện tốt mà. Tướng gia vui vì sao tức giận như thế?”

“Chuyện tốt? Công chúa nàng hiện tại hoàn toàn là được chân truyền từ người, mới có hai tháng, liền đem Tàng Vu quốc nháo đến gà chó không yên. Chúng ta Phượng Tường vương triều thể diện đều bị mất hết. Cứ thế mãi, kia nên làm thế nào cho phải?”

“Hết thấy thuận theo tự nhiên.” Hạ Mộng nhún vai “Vân nhi chỉ mới vừa đến, đối mặt với quá nhiều địch nhân, mới không thể không lựa chọn thủ đoạn lôi đình. Chờ đem những người kia chế phục, nàng dĩ nhiên sẽ thu tay lại. Nàng là người như thế nào người cũng không phải không biết sao, đứa bé kia tự có chừng mực.”

“Cái này ta tự nhiên biết rõ.” Bữu môi, Lý Như Phong rầu rĩ nói.

A, nếu đã biết rõ, vậy hắn tại sao còn đem sắc mặt khởi binh vấn tội tới đây? Còn phảng phất như nàng thiếu hấn ba ngàn lượng bạc cơ chứ?

Hạ Mộng đuôi lông mày nhảy lên: “Liên vì chuyện này, Lý tướng gia lão nhân gia ngài tự mình đi một chuyến Minh vương phủ, đến tìm ta hỏi tội sao?”

Lý Như Phong nhìn xem nàng. “Không được sao?”

“Được” Hạ Mộng gật đầu “Bất quá, chờ vương gia trở lại, biết rõ ngài rốt cục lâu như vậy mới xem ta một chút, về việc này, ngài nói hấn sẽ có phản ứng gì?”

Lý Như Phong lúc này mặt liền biến sắc “Người sẽ không nói.”

“Ta không nói nhưng bên cạnh ta còn có nhiều người như vậy. Bọn họ nói hay không, kia không phải ta có thể khống chế, ngài nói phải không?” Khó có được người chủ động đưa tới cửa cho nàng đùa giỡn, Hạ Mộng tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Lý Như Phong sắc mặt thay đổi lại thay đổi, lập tức suy sụp hạ mặt. “Kỳ thật, từ trước khi vương gia đi, liên hết lần này đến lần khác dặn dò qua ta, để cho ta ghé thăm người nhiều một chút, giúp hấn chiếu cố người.”

Dù sao là cũng là bằng hữu tốt của nhau, cũng biết hấn đối với nữ nhân không có hứng thú, cho nên đem lão bà bụng lớn của mình giao cho hấn liên yên tâm.

Rất tốt, rốt cục cũng thành thật khai báo. Hạ Mộng gật đầu: “Đã như vậy, vậy tại sao mấy tháng qua, ngài lại chậm chạp chưa có xuất hiện ở trước mặt ta đây?”

Bởi vì hấn không muốn gặp lại nàng. Mỗi hận lúc trước còn chưa quên, hấn đối với nàng là hận thấu xương, nhìn thấy nàng sẽ sinh khí. Làm sao có thể nghe lời tới đây gặp nàng. Hấn mới không có khuynh hướng tự ngược đãi đâu. Khóe miệng xé ra, Lý Như Phong quay đầu ra không nói lời nào.

Cho dù là hấn không nói, Hạ Mộng cũng biết trong lòng hấn đang suy nghĩ gì. Liên nhẹ nhàng cười một tiếng: “Ngài vẫn còn ở hận ta? Không muốn gặp lại ta phải không?”

Lý Như Phong thân thể liền cứng ngắc, hừ nhẹ một tiếng làm trả lời.

Khẳng định ý tứ chính là như vậy.

Hạ Mộng cười “Vậy bây giờ, người vì cái gì lại tới đây nữa rồi?”

Lý Như Phong thân hình bảo trì tư thế hồi lâu, mới từ từ, cơ giới hoá quay đầu lại. Đôi môi đẹp nhúc nhích, một hồi lâu mới phun ra một câu nói - -

“Vương gia, hấn muốn trở về.”

Thật vậy chăng?

Tâm tình một thoáng liền cao hứng lên, nàng mở to mắt: “Rồi sau đó đâu?”

“Đã xuất phát ba ngày. Không sai biệt lắm nửa tháng sẽ về.”

Thật tốt

Hấn muốn trở về rồi sao?

Trong lòng thoáng ấm áp, đầu đều nhét đầy tin tức Hoàng Phủ Nam Ninh muốn trở về.

Trước kia chưa bao giờ phát giác ra sự trọng yếu của hấn. Mà lần này, thời gian dài như vậy, nàng thật sự bắt đầu tưởng niệm hấn rồi. Tối hôm qua nằm mơ đều mơ tới hấn, không nghĩ tới bây giờ, hấn đã chuẩn bị trở về đây.

Bất quá...

Càng nghĩ nàng lại càng hồ nghi: “Vì cái gì ngài biết rõ ràng như thế?” Nàng một chút tin tức cũng không biết?

“Bởi vì vương gia có cùng ta trao đổi thư từ.” Lý Như Phong nhợt nhạt trả lời.

Cái gì??

Cùng hần. Vì cái gì không cùng nàng? Vì cái gì? Vì cái gì? Hần chỉ là bằng hữu tốt mà nàng là vợ của hần, trong bụng còn mang con của hần được hay không? Điều đã đến lúc này, hần trong lòng đều nhớ người nam nhân kia, đều đem hết thấy tin tức đích thân nói cho hần biết, lại làm cho nàng từ người khác biết được tin tức nhỏ bé tí tẹo, đây là có ý gì?

Nàng khó chịu.

Là phụ nữ có thai, chắc chắn sẽ không đem tâm tình khó chịu đè nén dưới đáy lòng, miễn dả thương thân thể của mình, cũng thương hại tới cục cưng trong bụng. Cho nên, Hạ Mộng mâu quang tối sầm lại, khóe miệng nhếch lên một nét cười lạnh, buồn bã nói ra một câu: “Xem ra, tướng gia ngài cùng vương gia tình cảm thật đúng là tốt, không có người có thể so sánh được với các người.”

Cũng đã nhận ra nàng tức giận, Lý Như Phong không tự giác run một cái, vội vàng lắc đầu: “Kỳ thật, không phải như thế.”

Đó là như thế nào? Hiện tại đến phiên Hạ Mộng hừ nhẹ.

Lý Như Phong hơi mím môi. “Kỳ thật, vương gia sớm dặn dò qua ta muốn hảo hảo giúp hần chiếu cố người, không thể để cho người có bất kỳ sơ xuất nào. Hần kể từ lúc rời kinh, liền cách vài ngày viết hai phong thư, một phong là cho ta, một phong nhưng lại đưa cho người. Nay hai phong thư đều ở trong tay ta, là chuẩn bị để cho ta mỗi lần tới thăm mang đến cho người.”

Cái - - gì - ??

Nghe nói như thế, Hạ Mộng tức giận.

“Cứ vài ngày thì có một phong, ngài còn chưa từng đưa tới cho ta.”

“Vâng.” Lý Như Phong gật đầu, lúc này mới ngoan ngoãn xuất ra ở sau lưng một xấp phong thư “Tin đều ở trong đây, ta không có nhìn lén qua.”

Nàng quẩn hần cái khi gió là có nhìn lén không có nhìn lén, nàng hiện tại khó chịu là người nam nhân này lại dám giam thư của nàng không để cho nàng xem.

Khẽ cắn răng, Hạ Mộng tiếp tục cười khê: “Nếu đã giữ thì cứ giữ lại đi, ngài rốt cuộc là muốn làm gì mà không dứt khoát giam lại hết đi?”

Lý Như Phong vội vàng nghiêng đầu. “Chờ vương gia trở lại, biết rõ ta làm việc này, hần nhất định sẽ tức giận.”

Người cũng biết sao?

Hạ Mộng cười lạnh. “Như vậy hiện tại, ngài nghĩ mất bò mới lo làm chuồng sao?”

Lý Như Phong tục hai mắt tiếp nhìn phía xa. “Minh vương phi người không phải là cẩn thận như vậy sao. Chỉ cần ta hiện tại nhận lầm, cho người đền bù tổn thất thích hợp, người chắc sẽ không nói với vương gia.”

Hần biết rồi sao?

Hạ Mộng khóe miệng giật nhẹ: “Khẳng định như vậy?”

Lý Như Phong gật đầu: “Khẳng định.”

Rất tốt, hần quả nhiên là người thông minh. Bĩu bĩu môi, Hạ Mộng chớp lấy phong thư, tùy ý mở ra một phong nhìn nhìn, lại ngừng đầu: “Hiện tại, ta còn có một vấn đề.”

“Minh vương phi thỉnh nói.”

Tặc tặc, trước còn chỉ cao khí ngang, hiện tai làm tư thế khiêm nhường như vậy? Nàng thật muốn hướng trên mặt hấn đập một cước.

“Ta muốn biết, vương gia hấn có thư, vì cái gì đều đưa đến chỗ của ngài? Minh vương phủ cùng tướng phủ xa nhau cũng không xa, làm cho người chạy nhiều một chút cũng không có gì.” Huống chi, chạy càng nhiều, lấy được tiền thưởng cũng nhiều hơn, chắc hẳn người đưa thư cũng biết.

“Cái này...” Nói đến chuyện này, Lý Như Phong sắc mặt lại khê biến hóa một chút.

“Ừ?” Hạ Mộng hai tay ôm ngực, chờ đợi câu trả lời của hấn.

“Bởi vì, vương gia biết rõ đụng chạm giữa chúng ta, hấn cũng sợ ta không tới thăm người, cho nên mới phải nghĩ đến cái biện pháp này. Hơn nữa, hấn cũng đã nói, một khi Tàng Vu quốc bên kia xảy ra chút chuyện gì, trước hết để cho ta biết rõ, sau đó lại để cho ta tới đây chuyển cáo cho người, để người nhìn một mình tâm tình quá mức kích động đối với thân thể không tốt.”

Ha ha ha

Nói như vậy, cũng có thể giải thích đi - - - hai người này tuyệt đối đúng là bạn tốt. Tại thời khắc mấu chốt như vậy, Hoàng Phủ Nam Ninh tín nhiệm nhất đúng là hấn, hơn nữa chỉ có hấn.

286. Chương 287

Hạ Mộng khó chịu, là càng khó chịu. Nhưng trên mặt càng cười lại càng xinh đẹp.

“Người... Làm sao vậy?” Vốn cho là, thẳng thắn tốt sẽ được nàng khoan hồng một chút. Như thế nào lời vừa ra khỏi miệng, hấn phát hiện nét mặt của nàng càng quý dị hơn? Khí lạnh nhẹ nhẹ từ phía sau lưng phát tới, ngay lập tức truyền khắp toàn thân, Lý Như Phong không để lại dấu vết hướng lui về phía sau mấy bước.

“Không có như thế nào, chỉ là muốn làm một chút chuyện mà thôi.” Nhẹ nhàng cười một tiếng, Hạ Mộng nói, “Nếu tướng gia ngài hôm nay đã tới cửa là có ý tưởng cải thiện quan hệ giữa chúng ta, như vậy ta liền cho ngài một cơ hội, ngài xem coi thế nào?”

Khẳng định không phải là chuyện tốt.

Chuông báo động trong nội tâm rung lên, Lý Như Phong phòng bị nhìn nàng “Người muốn làm gì?”

“Ha ha, ngài đừng khẩn trương như vậy. Kỳ thật cũng không có gì, bất quá là ta cảm thấy mấy tháng này ở trong vương phủ ngăn người quá lâu, buồn bức cực kỳ, liền muốn đi ra ngoài một chút. Nhưng một mình ta đi, lại không an toàn, nếu vương gia đã làm cho tướng gia ngài ở bên người ta chiếu cố, như vậy liền cùng ta đi ra ngoài đi một chút đi. Nhiệm vụ dĩ nhiên là rơi vào trên người của ngài. Chắc hẳn tướng gia ngài sẽ không cự tuyệt, có đúng hay không?” Khéo léo cười tươi làm sao, Hạ Mộng nhẹ nhàng nhu nhu nói.

Chỉ đơn giản như vậy?

Lý Như Phong nhướng mày, không quá tin tưởng nữ nhân xảo trá này sẽ đề xuất một cái yêu cầu đơn giản như vậy.

“Như thế nào, tướng gia, ngài có đáp ứng hay không?” Mà bên kia, Hạ Mộng không cho hấn bao nhiêu thời gian suy nghĩ, liền trực tiếp mở miệng ép hỏi.

“Ta có thể cự tuyệt sao?” Nhìn nàng, Lý Như Phong hữu khí vô lực hỏi.

“Có nha.” Hạ Mộng đưa cho hấn một nụ cười mím ngọt ngào.

Lý Như Phong toàn thân đều bị khơi dậy một tầng da gà khổng lồ.

Có kì quái! Chỉ cần hấn cự tuyệt, hấn có thể khẳng định - - - về sau cuộc sống của hấn nhất định là rất khổ sở, phi thường khổ sở. Chỉ sợ Hoàng Phủ Nam Ninh cũng sẽ cùng nàng đi đối phó với hấn đi?

“Ta đáp ứng.” Cúi đầu, không thể không tiếp nhận thực tế.

“Ừ.” Tính hẩn thức thời, Hạ Mộng gật đầu, đem một ít thư nắm trong tay “Ta hôm nay mệt chết rồi, sáng ngày mốt muốn nhìn một chút thư vương gia viết cho ta, người ngày kia tới đây đi. Chúng ta cùng đi ra ngoài đi một chút.”

“Vâng.”

Đối với thái độ nữ nhân vênh mặt hất hàm sai khiến này làm hẩn cực kỳ khó chịu. Nhưng Lý Như Phong lòng dạ biết rõ: đây là hẩn tự chuốc phiền không phải sao? Cho nên, hẩn chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

== ta là đi dạo phố gặp được người quen đường ranh giới ==

Có một xấp thật đầy thư tín trợ giúp, ba ngày liền trôi qua.

Ngày thứ tư, Lý Như Phong đứng hẹn sáng sớm đến cửa Minh vương phủ chờ đợi.

Chỉ là, hẩn đã tính sót phụ nữ có thai như Hạ Mộng trình độ hành động vô cùng chậm chạp hơn nữa còn có các loại công tác chuẩn bị. Đợi đến nàng cung vài tên thị nữ túm tụm đi ra cửa chính của vương phủ sau đó, Lý Như Phong đã đứng ở cửa ngáy ngốc đợi một khoảng thời gian.

“Tướng gia, chân mệt mỏi sao?” Hôm qua nhờ giấc ngủ ngon ban tặng, Hạ Mộng hôm nay tâm tình rất tốt, nụ cười trên mặt cũng là sáng lạn.

Đối diện với nụ cười sáng lạn của nàng, Lý Như Phong vẽ mặt lại tối tăm, hai mắt đều lười nhìn nàng.

“Hoàn hảo.” Đối với câu hỏi của nàng, cũng chỉ là hai chữ đáp trả.

“Vây là tốt rồi.” Hạ Mộng gật đầu, một tay Tú nhi đỡ vững vàng “Chúng ta đi thôi. Vương gia muốn trở về, ta chuẩn bị một chút thứ gì đó cho hẩn tẩy trần đi.”

Việc này căn bản không cần người hao tâm tổn trí, hết thấy giao cho quản gia vương phủ là được rồi.

Trong nội tâm oán thầm nhưng Lý Như Phong không có nói một chữ. Hẩn biết rõ, nữ nhân này nàng là cố ý lẩn qua lẩn lại.

Xem đi, chuẩn bị cho nàng cỗ kiệu nàng cũng không ngồi, chỉ nói là sắp sinh, cần vận động nhiều hơn, về sao mới dễ dàng sinh con. Cho nên, hẩn cũng chỉ có thể cùng gã sai vặt ở sau lưng nàng theo đuôi, một đôi mắt mở thật to, chú ý hết mọi tình huống, e sợ sẽ xuất hiện cái gì đó ở trên đường.

Hẩn xác định nữ nhân này là cố ý. Nàng là hiền tại mượn cơ hội trả thù hẩn.

Biết rõ mình bụng đã lớn, không thể lộn xộn, nàng lại cố ý muốn hướng tới địa phương nhiều người chen lấn đi, còn luôn miệng nói nhiều người nhiều náo nhiệt, chính mình khuyên mấy cũng không nghe. Kết quả cuối cùng là hẩn giống như đuôi ở bên cạnh nàng uốn lượn đi theo về phía trước.

Lý Như Phong đã muốn buồn bực chết rồi!

Sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hẩn bị xem như người hầu, hơn nữa còn là người hầu của nữ nhân.

Cùng nhau đi tới, ánh mắt khác thường của nhiều người như vậy rơi trên thân hẩn, hẩn thật buồn bực, muốn bỏ mặc nữ nhân này chạy đi.

Nhưng là không thể. Cho nên, hẩn chỉ có thể cắn răng tiếp tục nhìn chòng chọc vào nữ nhân này.

“Nha, cây trâm này thật là đẹp mắt. Cho vương gia gài tóc nhất định là rất thích hợp.”

Cong cong queo queo hồi lâu, Hạ Mộng lại dẫn hẩn xuất hiện ở trong tiệm trang sức. Bất quá, nàng không có đi xem cửa nữ nhân, mà là ở quầy hàng của nam nhân trước mặt đảo quanh.

Tính ra nàng còn có chút lương tâm.

Thời khắc bảo vệ ở bên cạnh nàng, Lý Như Phong theo nàng phương vị nhìn lại, nhẹ nhàng gật đầu một cái: “Không sai.”

Một cây trâm mặc ngọc, toàn thân đen bóng, bên trong ngưng đọng một ít xanh đậm, dưới ánh mặt trời từ từ di động, tựa hồ như có sinh mạng. Hơn nữa, cây trâm này chạm trổ cực kỳ tinh xảo, hình thức đơn giản nhưng lại mạnh mẽ, thập phần thích hợp cho Hoàng Phủ Nam Ninh mang.

Không thể không thừa nhận, ánh mắt nữ nhân này thật đúng là tốt.

Đây là chỗ tốt của lấy vợ sao? Y phục đồ trang sức cái gì đều không cần chính mình đi quan tâm, luôn có thể nói trước để cho người khác chuẩn bị hơn nữa còn đều là chuẩn bị tốt nhất. Nghĩ tới đây, trong lòng đột nhiên có chút động dậy, Lý Như Phong xoay đầu đi.

“Uy, ngài xem.” Nhưng lập tức Hạ Mộng lại đẩy đẩy hắn “Bên cạnh còn có cây trâm bạch ngọc này. Cái này rất thích hợp với ngài, có muốn ta mua tặng ngài hay không, xem như thù lao hôm nay ngài theo giúp ta ra ngoài?”

“Thôi đi” Bĩu môi, Lý Như Phong lạnh lùng cự tuyệt “Ta đã có mấy cây trâm bạch ngọc rồi.”

“Cắt, lòng tốt lại bị xem thường.” Nghe vậy, Hạ Mộng không vui quát một tiếng, ngẩng đầu đối với chủ quán cười ngọt ngào “Giúp ta đem cái cây trâm này bọc lại đi”

“Được rồi! Phu nhân xin chờ một chút.” Khó gặp được khách nhân hào phóng hơn nữa lại biết hàng như vậy, chủ quán vội vàng đem cây trâm lấy ra, tinh tế gói lại.

Mà đang trong lúc chờ đợi - - -

“Nhu nhi”

Nào đó... Có thể nói là âm thanh không thể nào xa lạ hơn truyền vào trong tai, Hạ Mộng cũng sốt một chút, mới phản ứng đến - - - hình như là đang gọi nàng.

Quay đầu lại, chỉ thấy một nam nhân cao lớn dị thường xuất hiện ở trước mắt. Hắn mặc một thân trường bào màu đen, tinh tế tráng kiện vóc người nhìn không sót một cái gì. Tóc đen như mực tùy ý buộc ở sau ót, khuôn mặt hơi có vẻ thô lỗ không thể xưng tuấn mỹ nhưng lại hết sức có hương vị.

“Người...” Như Phong liền đứng lên che Hạ Mộng lại.

“Nhu nhi, thật sự là nàng?” Hai người chống lại, trên mặt chữ điền hiện ra vui vẻ, vội vàng đẩy người bên cạnh đang ngăn cản chen lấn đi đến “Ta còn tưởng rằng đời này đều không thể thấy được nàng nữa?”

“Sư huynh?” Đầu óc chuyển động vài vòng, thật vất vả, Hạ Mộng rốt cục mới nhớ tới thân phận vị đại hiệp này.

“Nhu nhi” Nam nhân liền vội vàng gạt đầu, trên mặt cười tràn đầy hưng phấn.

Hạ Mộng cũng rất hưng phấn. Đặc biệt phát hiện nam nhân bên cạnh mình sắc mặt đột biến.

“Sư huynh ~” lập tức thả ra âm thanh mềm mại, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn ngọt ngào: “Làm sao huynh lại tới nơi này?”

“Ta... Ta tới mua ít đồ.” Gãi gãi đầu, Tướng Quân Bân lắp bắp nói.

“Là mua trâm cài tóc sao?” Mỉm cười, tiếp tục mỉm cười, Hạ Mộng ôn nhu hỏi.

Tướng Quân Bân gật đầu “Ừ.”

“Như vậy, huynh chọn lựa xong chưa?”

“Còn chưa chọn. Đối với ta mà nói, cái dạng gì đều có thể dùng là được. Chỉ cần có thể đem đầu tóc buộc lại là được.” Đối với khuôn mặt tươi cười của nàng, Tướng Quân Bân rõ ràng khẩn trương lên.

“Như vậy sao được.” Hạ Mộng vẻ mặt lập tức cứng rắn, “Sư huynh là người có quân hàm trong người, loại chuyện như vậy tại sao có thể làm qua loa cho xong chứ? Nếu không, ta giúp huynh chọn một ít được không?”

“Tốt” Đích xác là người thô hào, căn bản không hiểu lý lẽ chốn quan trường, Tướng Quân Bân sáng khoái đáp ứng.

“Khụ khụ”

Bên kia, nghe đối thoại của bọn họ, Lý Như Phong mặt trầm xuống, vội vàng dùng sức ho khan vài tiếng.

Hạ Mộng nghe thấy được, lập tức nhảy lên ân cần hỏi: “Tướng gia, cuống hòng ngài không thoải mái sao? Có muốn đi về nghỉ trước hay không?”

Trở về mới là lạ. Bên người nàng nhiều hơn một người nam nhân, hẳn tự nhiên là muốn bảo vệ nàng. Lý Như Phong liền vội vàng lắc đầu: “Không cần, ta không sao.”

Không có việc gì người liền dang hoàng cho ta một chút. Hung hăng trừng mắt nhìn hắn, Hạ Mộng dùng ánh mắt ý bảo - - lão nương cùng sư huynh ta gặp nhau thì làm sao? Cho phép nam nhân các người cùng nam nhân khác lên lút lui tới, ta cũng muốn cùng người nam nhân khác lui tới lui tới thì không được sao? Ta đây liền mạn phép muốn đó!

287. Chương 288: Con Trai Xuất Thế

Lôi kéo Tướng Quân Bản, nhiệt tình giúp hắn mua một cây trầm, cũng chính mình móc tiền túi mua cho hắn, nói là làm sư huynh muội lâu rồi mà chưa từng lấy lễ ra mắt, cũng xem như Hoàng Phủ Nam Ninh đối với hắn bất kính mà có lễ xin lỗi.

Tướng Quân Bản cảm động, vội vàng nhận.

“Nhu, Nhu nhi.”

Bất quá, đồ nhận, hắn còn nhin không được lưu luyến kêu lên một tiếng.

“Sư huynh, làm sao vậy?” Vội vàng lại nhu nhu cười lên, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng hỏi.

Tâm Tướng Quân Bản đều nhanh say.

Đã bao lâu? Hắn chưa từng gặp qua khuôn mặt tươi cười của nàng như vậy rồi?

Hít sâu một cái, hắn nổi lên dũng khí nói: “Chúng ta cũng đã lâu không có gặp mặt, càng không có nói chuyện nhiều với nhau.”

“Đúng vậy” Hạ Mộng gật đầu, “Đã làm vợ người ta, tự nhiên cũng cần phải giữ lễ nghĩa, không giống như lúc trước ở trong phủ lúc nào cũng có thể cùng huynh gặp mặt nói chuyện.”

“Đúng vậy” Tướng Quân Bản cũng đi theo gật đầu, trên mặt dâng lên một chút chân tình hoài niệm, “Còn nhớ rõ lúc trước, ta không có đi biên quan, chúng ta thường xuyên ở hậu hoa viên, vừa ngắm cảnh vừa nói chuyện phiếm, chuyện vẫn còn như ngày hôm qua. Thật không nghĩ đến, hiện tại muội đã...” Nói đến chuyện này, ánh mắt lại rơi vào nơi bụng đang nhô cao của nàng, trong mắt cô đơn sâu hơn.

“Khụ... khụ”

Bên kia, Lý Như Phong bị xem như bình hoa trang trí hồi lâu nhin không được, lần nữa xen vào giữa “Đúng rồi.” Tựa hồ lúc này mới nhớ tới sự hiện hữu của hắn, Tướng Quân Bản quay đầu lại, “Vị này là?”

Lý Như Phong lập tức giận tái mặt - - hắn rõ ràng không biết hắn! Cả triều văn võ, khắp thiên hạ, còn có mấy người không biết hắn danh hiệu thiếu niên tể tướng Lý Như Phong?

Nhận ra ánh mắt âm trầm của người đối diện, Tướng Quân Bản ngượng ngùng cười nhẹ: “Ta thấy người có vài phần quen mặt, nhưng như thế nào cũng không nhớ nổi rốt cuộc đã gặp nhau ở đâu.”

Lời nói này chưa dứt lời, vừa nói như vậy, Lý Như Phong liền thật buồn bực.

Mình đều nhớ rõ hắn, hắn lại rõ ràng không nhớ rõ mình là tại sao? Nam nhân này còn mấy lần tiến cung, cùng hắn từng có vài lần duyên phận cơ đấy?

Ha ha.

Hắn buồn bực, Hạ Mộng lại nở nụ cười.

“Sư huynh, vị này họ Lý tên Như Phong, là tể tướng, một vị tể tướng thiên tài duy nhất mấy trăm năm qua xuất nhậm chức vị khi mới mười tám tuổi.”

“A, nguyên lai là Lý tướng gia.” Bềnh tỉnh đại ngộ, Tướng Quân Bân chấp tay hành lễ, “Ty chức có mắt không biết thái sơn, mong rằng Lý tướng gia thứ lỗi.”

“Ha ha, sư huynh yên tâm đi. Tể tướng vốn rất rộng lượng, huống chi chúng ta tuổi còn nhỏ hơn Lý tướng gia đây, ngài ấy chắc chắn sẽ không trách tội huynh, Lý tướng gia, ngài nói có phải không?”

Hắn còn có thể nói cái gì nữa? Lời muốn nói đều bị nàng nói xong, hắn cho dù trong lòng tràn đầy khó chịu nhưng cũng không biết còn lời gì có thể nói.

Lý Như Phong bĩu môi. “Tướng giáo úy không cần kinh hoảng, bản quan bất quá là tuân mệnh vương gia cùng Minh vương phi đi ra ngoài một chút, lúc này cũng không cần phải câu nệ, hết thấy khiến cho Minh vương phi thoải mái là tốt rồi.”

Một câu nói, dẫn dò rõ ràng dễ hiểu - - ta chính là phụng mệnh Minh vương gia. Cho nên, người mỗi tiếng nói cử động tốt nhất cẩn thận một chút. Nếu không, để cho vương gia biết rõ người còn đối với vương phi của hắn tâm hoài bất quý, người chết lúc nào cũng không biết được.

Nhưng mà, hắn đã quên, hắn ở trong quan trường đã lâu, lời nói hàm chứa nghệ thuật như vậy, Tướng Quân Bân chỉ là võ tướng tại biên quan khổ chiến nhiều năm, căn bản không hiểu ẩn ý chơi chữ của bọn họ. Ngưng một hồi lâu, hắn mới tự hành lý giải ra một phen ý tứ, vì vậy nhìn Hạ Mộng ánh mắt mang theo vài phần thương cảm.

Mà sau khi nói hết lời, Lý Như Phong lại đến bên cạnh Hạ Mộng nói tiếp: “Minh vương phi, người đã ra ngoài khá lâu rồi, cần phải trở về thôi.”

“Ta không muốn trở về.” Hạ Mộng lạnh nhạt nói. Thật vất vả có thể làm cho hắn kinh ngạc hơn nữa còn có người thứ ba chứng kiến, nàng như thế nào có thể dễ dàng buông tha cho hắn được chứ?

Mâu quang Lý Như Phong tối sầm lại. “Vương phi, nếu để vương gia biết người vì cùng nam nhân khác gặp mặt mà không chịu hồi phủ, hắn nhất định sẽ tức giận.”

Tốt, mới cho hắn chút sắc mặt tốt, hắn liền dám mở miệng uy hiếp nàng.

Hạ Mộng nhẹ nhàng cười một tiếng: “Đây là sư huynh ta, cùng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, chúng ta thân như huynh muội, cho dù là cùng một chỗ lại có thể thế nào? Sư huynh, huynh nói đúng hay không?”

“Đúng vậy.”

Tướng Quân Bân là người thô hào, bụng dạ ngay thẳng. Mắt thấy Lý Như Phong cực lực phá hư cuộc nói chuyện của bọn họ, thậm chí mượn danh nghĩa Hoàng Phủ Nam Ninh tới dọa người, hắn liền cảm thấy khó chịu, hiện tại lại nghe hắn nói như vậy, trong lòng hắn càng đối với nam nhân này nổi lên chán ghét, lúc này liền gật đầu lớn tiếng đáp lại.

“Đúng vậy. Lý tướng gia, là ngài lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi, ngài cho rằng một nam một nữ cùng một chỗ cũng chỉ có thể làm được chuyện cầu thả sao?” Lại nhẹ nhàng cười một tiếng, Hạ Mộng dứt khoát đi đến bên người Tướng Quân Bân.

“Người... Các người...”

Thấy thế, trong nội tâm Lý Như Phong mãnh liệt kinh ngạc, không thể tin nhìn bọn họ.

Hạ Mộng lại khoé miệng nhếch lên, quay đầu lại mỉm cười: “Sư huynh, chúng ta đều đã lâu không gặp, hôm nay khó có được cơ hội, không bằng, chúng ta tìm một trà lâu nào đó ngồi một chút, ăn bữa cơm, trò chuyện, huynh thấy thế nào?”

“Tốt.” Tướng Quân Bân liền vội vàng gật đầu.

“Nhưng mà...” Lập tức hướng tới ánh mắt sâu kín của Lý Như Phong, hắn lại nhướng mày, “Nhưng mà, thân thể muội hiện tại, chẳng lẽ không nên trở về nghỉ ngơi hay sao?”

“Ta đều đã nghỉ ngơi mấy tháng rồi. Hôm nay khó được dịp đi ra ngoài một chút, đương nhiên muốn tận hưởng một trận mới được.” Hạ Mộng lắc đầu, nhìn lại Lý Như Phong một chút, “Lý tướng gia, ngài muốn đi về nghỉ trước sao?”

Cũng không hỏi ý kiến của hắn, bởi vì nàng đã sớm làm ra quyết định.

Lý Như Phong hận đến cắn răng.

Nữ nhân này. Hắn biết rõ nàng là cố ý làm cho hắn xem...

Chẳng lẽ, nàng cho rằng hắn sẽ vì vậy mà tức giận đến sôi gan phẩy tay áo bỏ đi hay sao? Nàng cũng quá coi khinh định lực của hắn rồi đó.

Khóe miệng nhếch lên, hắn nhạt thanh nói: “Nếu đã đáp ứng Minh vương gia chiếu cố tốt người, với lại hôm nay cũng do ta từ cửa vương phủ đem người đón ra ngoài, vậy trong suốt thời gian hành trình ta nhất định sẽ bảo đảm an toàn của người, cũng đem người hoàn hoàn chỉnh chỉnh đưa về vương phủ. Nếu không, vương gia bên kia ta không cách nào ăn nói được với ngài ấy.”

Cũng biết hắn sẽ tiếp tục mặt dày mày dạn gom góp tới đây.

Hạ Mộng cười khê. “Đã như vậy, tướng gia ngài liền cùng chúng ta đi dạo một chút đi. Bất quá, ta cùng sư huynh đàm luận phần lớn là về chuyện tình lúc trước, nếu như ngài không thích nghe, cũng xin không cần cắt đứt lời chúng ta.”

Nàng thật ác độc.

Rõ ràng nói trước cho hắn chuẩn bị, để hắn không cần phải giống như vừa rồi vô duyên vô cớ cắt đứt đối thoại của bọn họ... Kỳ thật, hắn cũng không phải là vô duyên vô cớ. Hắn chỉ là không ưa nàng cùng nam nhân khác quá thân cận, nàng đã lập gia đình, trong bụng đều đã mang thai hài tử của người ta rồi mà còn không biết bớt phóng túng như vậy, thật không biết vương gia rốt cuộc thích nàng ở điểm nào?

Bất quá, mặc kệ hắn nghĩ như thế nào, dẫu dò hết những thứ này, Hạ Mộng liền quay đầu lại hướng Tướng Quân Bân ôn nhu cười một tiếng: “Sư huynh, ngài ấy đã đáp ứng, chúng ta đi thôi!”

“Ta...” Hắn không có đáp ứng. Hắn làm sao có thể đáp ứng nữ nhân này loại yêu cầu đó cơ chứ.

Nhưng mà, căn bản không đợi hắn phản bác, đôi nam nữ này đã nhìn nhau cười một tiếng, sau đó Tướng Quân Bân liền vui tươi hơn hở mở miệng: “Nhu nhi, ta biết rõ phụ cận nơi này có một quán cơm điểm tâm rất ngon, chúng ta liền đi đến đó ngồi một chút được chứ?”

“Được. Sư huynh thật là tốt, còn nhớ rõ yêu thích của ta.”

“Ha ha, muội là tiểu sư muội của ta mà. Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, ta làm sao có thể quên những chuyện đó được.”

“Bất kể nói thế nào, sư huynh chính là rất tốt với ta. Hơn nữa vẫn đối với ta tốt như vậy.”

“Ha ha, Nhu nhi muội cũng vậy, liên tục ôn nhu như thế.”

...

Nôn.

Hai người đáp qua đáp lại, làm Lý Như Phong hắn đều nhanh muốn phun ra.

Nữ nhân này, cho là hắn không biết nàng có cái đức hạnh gì sao? Lại còn ở bên cạnh người khác giả bộ ôn nhu thiện lương, trong dạ dày của hắn như bài sơn đảo hải, thật muốn nghiêng đầu tìm một chỗ thật tốt phun hết ra.

Bất quá, hắn thủy chung vẫn không có phun ra. Thậm chí, hắn còn da mặt dày đi theo bên cạnh Hạ Mộng, toàn bộ hành trình nghe xong nàng cùng Tướng Quân Bân kể lại chuyện thời thơ ấu - - kỳ thật, phần lớn đều là Tướng Quân Bân nói, Hạ Mộng hừ hừ ha ha mỉm cười ứng phó. Cuối cùng, khi hắn đang nghĩ bản thân sẽ chống đỡ hết nổi mà ngã xuống đất thì Tướng Quân Bân rốt cục nhắc mắt: “Ai nha. Nhu nhi, ta

thiếu chút nữa đã quên rồi, khuya hôm nay ta đáp ứng sự phụ muốn đi quý phủ dùng bữa tối. Hiện tại đến lúc...”

“Ta biết rõ, huynh phải cùng cha ôn lại chuyện cũ.” Liền vội vàng gạt đầu, Hạ Mộng tiếp tục tỏ ra bản thân thật khéo hiểu lòng người, “Ta hiểu rõ, vậy huynh đi đi. Hôm nay, ta đi ra cũng đủ lâu rồi, cũng cần phải trở về.”

“Ừ, thật không nghĩ tới, hôm nay ra cửa có thể gặp được muội. Ta còn tưởng rằng, đời này đều sẽ không còn cơ hội được gặp lại muội cơ đấy?” Gãi gãi đầu, Tưởng Quân Bản thật thà phúc hậu ngượng ngùng đáp.

Hạ Mộng cười yếu ớt. “Chúng ta đều ở kinh thành, làm sao có thể không thấy được mặt?”

“Lời tuy nói như vậy, nhưng mà...”

“Khụ khụ, Tưởng giáo úy, ngài không phải là vội vàng đi quý phủ đại nhân sao? Chúng ta hay là nắm chắc thời gian nên đi thôi?” Mắt thấy hai người kia tựa hồ lại muốn dây dưa tiếp tục, Lý Như Phong đã không chịu nổi, vội vàng cắt đứt lời bọn họ định nói.

“Ha ha, đúng, là nên đi rồi. Tốt, ta đi trước thanh toán.” Trên mặt hiện lên một nụ cười ngượng ngùng, Tưởng Quân Bản vội vàng xoay người liền đi ra ngoài.

Cuối cùng đã thành công một lần. Lý Như Phong thở dài một hơi, khoe miệng mơ hồ vẽ lên một tia đắc ý.

Hạ Mộng nhìn thấy, chưa phát giác ra hừ nhẹ một tiếng, liền kêu: “Sư huynh, chờ một chút. ”

Nghĩ đến trả tiền. Cũng phải nhìn ta có đồng ý hay không đã chứ.

“Nhu nhi.”

Cũng đã đến gần chỗ chường quỹ, Tưởng Quân Bản lại dừng bước lại.

Quay đầu lại hướng kẻ đang ngồi đắc ý bên kia nhẹ nhàng cười một tiếng, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng nói: “Tướng gia, kính xin ngài đi trả tiền bàn cho chúng ta, vốn không có bao nhiêu tiền, ngài cũng không quan tâm chút tiền kia, đúng không?”

Nàng lại đào hố cho hấn nhảy nữa rồi, hơn nữa hấn vẫn không thể không nhảy.

Lý Như Phong khẽ cắn răng. “Đúng vậy. Ta đây sẽ đi trả tiền.”

Rất không yên tâm lại nhìn đôi nam nữ này một chút, hấn mới không tình nguyện hướng quầy hàng đi đến.

Mà Hạ Mộng, khoe miệng nhếch lên, đối với Tưởng Quân Bản nháy mắt. “Sư huynh, đi thôi, chúng ta đi ra bên ngoài nói chuyện đi.”

“Tốt.” Đối với yêu cầu của nàng cho tới bây giờ cũng sẽ không cự tuyệt, Tưởng Quân Bản liền vội vàng gạt đầu.

Cho nên, sau khi Lý Như Phong vội vàng trả tiền đuổi ra ngoài, hấn lại nhìn thấy Hạ Mộng cùng Tưởng Quân Bản mặt đối mặt, đang chuyện trò vui vẻ - - hình ảnh kia, rõ ràng so với lúc hấn nhúng tay vào càng muốn ấm áp hơn nhiều.

Tâm lập tức trầm xuống, vội vàng tăng nhanh cước bộ đi tới, liền nghe Tưởng Quân Bản lưu luyến nói: “Lần này phân biệt, cũng không biết lần sau mất bao lâu mới có thể gặp lại.”

“Không bao lâu đâu. Sư huynh, lần này huynh dừng chân ở lại kinh thành trong bao lâu?”

“Còn không sai biệt lắm một tháng đi”

“Một tháng à - - ”

“Còn nửa tháng nữa Minh vương gia sẽ về đến đây, nên vương phi muốn cùng vương gia. Hơn nữa, qua một tháng nữa, đứa nhỏ trong bụng vương phi cũng sẽ đi ra, nên nàng cũng không thể chạy loạn, phải thời thời khắc khắc chuẩn bị sinh nở. Cho nên, Tưởng giáo úy, chỉ sợ lần này thật đúng là gặp mặt cuối cùng trước lúc vương phi sinh.” Vội vàng cắt đứt lời nàng nói, Lý Như Phong đã chạy tới liền nói.

Nụ cười trên mặt Hạ Mộng lập tức cứng đơ.

Tướng Quân Bản cũng cứng đơ, liền vội vàng gạt đầu. “Cái này ta biết rõ.”

“Ha ha, ta còn tưởng rằng Tướng giáo úy thân là võ tướng, chưa lập gia thất, đối với loại chuyện như vậy không rõ ràng lắm chứ?” Nhẹ nhàng cười một tiếng, Lý Như Phong nói đúng như mây trôi nước chảy.

Nhưng mà, Tướng Quân Bản nghe rõ, trên mặt lại không được tốt cho lắm.

“Nha, đúng rồi” Lập tức, Lý Như Phong lại vỗ tay một cái, “Tướng giáo úy, ngài không phải là vội vã đi quý phủ à? Hiện tại thật sự đã không còn sớm - - ”

“Tốt, ta đây phải đi.”

288. Chương 289

Đạo lệnh đuổi khách này sợ đã quá rõ ràng rồi, Tướng Quân Bản mặc dù là kẻ thô tháo nhưng cũng không phải là kẻ ngốc, vội vàng hiểu ý gạt đầu, nhìn lại Hạ Mộng một chút: “Nhu nhi, ta đi.”

“Sư huynh đi thông thả” Hạ Mộng vội vàng cho hắn một nụ cười mỉm như hoa.

Lúc này, Tướng Quân Bản mới mở rộng bước chân, cẩn thận mỗi bước rời đi.

“Hiện tại, vương phi, người chơi đủ chưa? Chúng ta có thể trở về được chứ?” Tới gần, Lý Như Phong trầm mặt hỏi.

Hạ Mộng nhàn nhạt liếc hắn một cái. “Ngài đã nghĩ trở về, vậy chúng ta liền trở về đi.”

Cái gì gọi là hắn nghĩ trở về? Hắn cũng là vì nàng suy nghĩ được hay không?

Cẩn rằng, Lý Như Phong lần nữa đem tức giận trở về trong bụng.

Đi theo sau lưng Hạ Mộng, không nói một lời đưa nàng đến cửa vương phủ.

“Tướng gia, đa tạ ngài hôm nay tương bồi, ta chơi đến rất vui vẻ, hi vọng lần sau có cơ hội chúng ta còn có thể đi ra ngoài một chút.” Sau khi đến nơi, Hạ Mộng dựa theo lệ cũ bày tỏ lòng biết ơn.

Xin miễn thứ cho kẻ bất tài. Hắn mới không muốn cùng nàng có quá nhiều tiếp xúc đâu.

Lý Như Phong hơi mím môi. “Đây là chuyện ta đáp ứng vương gia, là bổn phận của ta. Bất quá, vương phi, ta không thể không nhắc nhở người một câu, người đã gả cho vương gia, thì nên cẩn nhận giữ lấy bổn phận của mình một chút, đừng hoang đờ ở trong vương phủ. Nếu không, lại để cho ai biết, không nói tới thanh danh của người bị tổn hại, vương gia trên mặt cũng khó nhìn.”

Hắn là đang dạy dỗ nàng sao?

Hạ Mộng cười khẽ. “Đa tạ tướng gia quan tâm. Bất quá, ta đã sớm nói rồi, đó là sư huynh của ta, ta cùng sư huynh đi dạo trò chuyện một chút, chả lẽ không được?”

Nhưng biểu hiện của hai người bọn họ cũng quá thân mật đi? Nhất là Tướng Quân Bản kia, đừng tưởng rằng hắn không phát hiện ánh mắt hắn ta nhìn nàng khác thường. Ánh mắt đó mới không phải là ánh mắt sư huynh muội nên có.

Cẩn rằng, Lý Như Phong nói: “Bất luận như thế nào, vương phi người đã lập gia đình, nhất định phải cùng nam nhân khác giữ một khoảng cách. Đây là lễ phép.”

Đúng vậy, lễ phép cũng chưa từng có quy định nói nam nhân bọn họ không thể hai bên giao hảo, sau đó tay cầm tay cùng đi, hôn nhẹ này nọ nói chuyện, thậm chí ngay cả thư cho vợ mình cũng phải để ột người nam nhân khác đến truyền đạt. Mà người nam nhân kia bởi vì ghen ghét rõ ràng liền giữ thư của nàng lâu như vậy.

Tức giận ở đáy lòng căn bản chưa hoàn toàn phát tiết hết, hiện tại lại bị hắn kích thích như vậy, Hạ Mộng tại chỗ liền nở nụ cười: “Đa tạ Lý tướng gia dạy dỗ, ta biết rồi. Ngày khác, ta liền mang vài vị cô nương,

nữ nhân nhà chúng ta cùng đi ra ngoài bách bộ, tuyệt đối không dính dáng đến nửa người nam nhân, như vậy ngài đã hài lòng chưa?”

“Người...”

Nàng quả thực thích cùng hấn đối nghịch phải không? Hơn nữa, lời này cũng rất rõ ràng nói cho hấn biết: nàng còn đang tính bụng lớn như vậy còn chạy ra ngoài. Đây không phải là rõ ràng kích thích thần kinh hấn khẩn trương hơn sao?

“Vương phi, người không cần phải - - ”

“Tốt lắm, ta mệt mỏi, chúng ta cần phải trở về, Lý tướng gia ngài cũng mệt mỏi cả ngày rồi, cũng sớm một chút về nghỉ ngơi đi.” Căn bản không để cho hấn có cơ hội nói chuyện, Hạ Mộng xoay người liền rời đi.

“Vương phi. Vương phi.”

Lý Như Phong muốn gọi, nhưng nữ nhân như Hạ Mộng, làm sao có thể trở về nghe hấn giải thích như hấn mong muốn được cơ chứ?

Cho nên, hấn cũng chỉ có thể trở mắt nhìn nàng đi vào vương phủ, bản thân hấn thì ở cửa vương phủ ngăn người một lúc lâu, bất đắc dĩ thở dài, xoay người gọi người của mình nhìn chòng chọc cửa chính vương phủ, một khi phát hiện Minh vương phi xuất phủ, lập tức báo lại.

Mà Hạ Mộng cũng nói lời giữ lời.

Ba ngày sau từ lần đầu tiên ra khỏi phủ, nàng đổi mới hoàn toàn, mang theo Tú nhi cùng ba bốn cô nương đi ra cửa - - vẫn thật là một đám cô nương, ngay cả một gã sai vặt cũng không mang.

Nàng thật đúng là làm được.

Thấy thế, Lý Như Phong hết chỗ nói rồi, cũng đối với lòng dạ hẹp hòi của nữ nhân hiểu biết thêm. Hiện nay, Hoàng Phủ Nam Ninh không có ở đây, hấn chỉ có thể mày mọt dày dạn bám theo, thời thời khắc khắc bảo vệ an toàn của nàng.

Phát hiện hấn theo kịp, Hạ Mộng chỉ cười, liền tiếp tục theo đường mình mà đi, coi hấn như không tồn tại. Hoàn hảo lần này không gặp được người nào, các nàng cũng chỉ đi dạo một vòng, mua chút ít phấn son bột nước liền trở về.

Nhưng mà, rất nhanh, Lý Như Phong phát hiện - - lúc này mới chỉ là bắt đầu mà thôi, phía sau càng làm cho người ta đau đầu hơn.

Cứ như vậy, hết một tối hai, hết hai tối ba, phẳng phất Hạ Mộng như bị nghiện vậy, ba ngày hai bữa kéo theo vài nha đầu ra ngoài một chút. Đây chỉ càng thêm khổ Lý Như Phong hấn, không chỉ đau đầu về chuyện triều chính, mà còn phải thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm nữ nhân này, e sợ nàng thừa dịp hấn không chú ý gặp phải chuyện gì.

Hai bên giáp công liên tục, đồng thời áp lực đánh tới, Lý Như Phong muốn điên mất rồi.

“Minh vương phi, người đi chưa?” Rốt cục, không thể nhịn được nữa, hấn bộc phát.

Nhưng mà, người bị lửa giận hấn phóng tới, Hạ Mộng lại nháy mắt mấy cái, vẻ mặt vô tội xem hấn: “Ngài làm sao vậy?”

“Ta...” Lý Như Phong cắn răng, “Minh vương phi, bản thân người đang mang thai, hơn nữa thời gian sinh nở cũng sắp tới, hay là đằng hoàng một chút ở lại vương phủ an tâm dưỡng thai đi. Trên đường lắm thầy nhiều ma, một khi ai đó không cẩn thận đụng phải người, kia làm thế nào cho phải?”

“Nhưng mà, ta đi ra ngoài nhiều lần như vậy, vẫn luôn không có xảy ra chuyện gì mà?” Lại nháy mắt mấy cái, ánh mắt Hạ Mộng thể hiện sự hồn nhiên vô tội.

Trên trán gân xanh của Lý Như Phong như muốn nhảy dựng lên.

“Vương phi, cho dù không vì thân thể của mình suy nghĩ, người dù sao cũng vì tiểu quận chúa trong bụng ngấm lại chứ. Trên đường cái nhiều người, không khí không tốt, người tại đó lưu lại quá lâu, chỉ sợ hài tử trong bụng cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

Đúng vậy, trải qua thời gian dài bị Hoàng Phủ Nam Ninh hun đúc, tất cả bọn họ đều đem hài tử trong bụng Hạ Mộng như con gái đối đãi, mở miệng ngậm miệng chính là tiểu quận chúa.

“Ta chỉ là ra ngoài một chút mà thôi, trong thời gian sớm nhất sẽ trở lại, lúc khác đều ở vương phủ, có chuyện gì được chứ?”

Dù sao, cũng chính là muốn cùng hần làm trái lại, Hạ Mộng hạ quyết tâm khư khư cố chấp.

Thấy nàng như thế, Lý Như Phong cũng nổi giận.

“Minh vương phi.”

Một tay nắm chặt cổ tay của nàng.

Hạ Mộng sợ hết hồn. “Người làm gì?”

“Hiện tại, trạng huống thân thể của người không giống tầm thường, hay là xin người không cần phải hành động thiếu suy nghĩ, an tâm hồi phủ dưỡng thai được không?”

“Ta không muốn.”

“Đi thôi.”

“Ta không đi.”

“Đi.”

...

Mất thấy hai người tại cửa vương phủ như vậy náo loạn lên, hơn nửa giây giữa đến giây giữa đi, bọn nha hoàn sai vặt vương phủ nhìn ở trong mắt, khuyên cũng không được, không khuyên cũng không được. Nghĩ đi lên hỗ trợ, lại nhìn Hạ Mộng bụng lớn như vậy, e sợ một khi không cẩn thận làm nàng bị thương, lúc đó mạng của mình đều chống cự không nổi. Cho nên, do dự hết lần này đến lần khác, chậm chạp không dám ra tay.

Cứ như vậy - -

Phải phải phải.

Thanh thúy tiếng vó ngựa từ xa mà đến. “Thở dài - - ”

“Như Phong, tiểu bạch thỏ, các người đang làm gì vậy?”

Thanh âm quen thuộc, tràn ngập kinh ngạc, thoáng cái liền đem tranh chấp giữa hai người dừng lại.

Đồng loạt quay đầu nhìn lại, Hạ Mộng cùng Lý Như Phong đều ngây ngẩn cả người.

“Vương gia. Người tại sao trở về rồi?”

Vội vàng buông tay, Lý Như Phong bước nhanh nghênh đón: “Không phải nói còn có vài ngày sao?”

“Ta nghĩ tới tiểu bạch thỏ, càng nghĩ tới nữ nhi của ta, liền ra roi thúc ngựa, giảm đi vài ngày trở về.” Xoay người xuống ngựa, Hoàng Phủ Nam Ninh lưng thẳng đi tới, “Ta không phải là ở trong thư đã cùng người nói à, người không được vô lễ như vậy.”

289. Chương 290

Trên trán Lý Như Phong rơi xuống ba đường hắc tuyến. Như thế nào ai tới nói cho hần biết, đoạn thời gian này, bản thân hần bị nữ nhân của hần lấn qua lấn lại khiến đầu của hần như muốn nổ tung rồi, cả ngày lẫn đêm ngoại trừ chuyện quốc sự cũng chỉ trông nom nhìn chăm chăm nàng, dù sao hần cũng đã lên đường

trở về nước, trên đường sẽ không gặp phải chuyện gì, viết thư trở lại bất quá cũng là muốn thổ lộ một chút tưởng niệm của hần đối với vợ của hần, không có nội dung gì, cho nên hần cũng không thấy làm sao.

“Vương gia.”

Lý Như Phong tên khốn kiếp này. Rõ ràng tại trước mặt nàng lại đoạt đi việc cùng hần chào hỏi, là muốn ở trước mặt nàng bày tỏ tình cảm hai người bọn họ không gì phá nổi, làm cho nàng nhanh chóng hiểu rõ sao? Trong nội tâm hừ lạnh, Hạ Mộng vội vàng cũng nhắc lần váy nhào tới.

“Tiểu bạch thổ nàng coi chừng.”

Thấy nàng nghiêm nhiên so với mình lúc rời đi bụng lớn hơn rất nhiều, trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh run sợ, vội vàng bỏ lại Lý Như Phong nâng nàng lên: “Đều đã mang thai chín tháng, nàng làm sao còn không chừng chặc như vậy?”

“Ta nhìn thấy chàng đã trở lại, nên trong lòng kích động, cho nên...” Le lưỡi, Hạ Mộng cúi đầu nhỏ giọng nói.

Nghe nói như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh trong lòng một hồi sáng khoái. “Kỳ thật, ta cũng giống vậy. Nhìn thấy nàng, trong lòng của ta cũng kích động không thôi.”

Không sai, lời này là nói với nàng, người nam nhân kia không có phần. Hạ Mộng trong lòng sáng khoái không ít.

Quay đầu lại nhìn Lý Như Phong một chút, quả nhiên phát hiện sắc mặt của hần lại chìm xuống, trong mắt còn có mấy phần thần thái cô đơn.

Nam nhân đáng thương. Trong nội tâm nghĩ vậy, nhưng khéo miệng Hạ Mộng lại bổ sung một câu - - đáng đời. Dám cùng ta tranh nam nhân. Cũng không nghĩ cô nương ta ăn cái gì lớn lên.

“Tiểu bạch thổ.” Bên cạnh, sau khi đem nàng cao thấp quan sát một trận, bàn tay Hoàng Phủ Nam Ninh đã kiềm nén không được phủ lên cái bụng rất tròn của nàng, “Con gái của ta gần đây như thế nào? Có ngoan hay không? Bé con không để cho nàng quá khó khăn chứ?”

“Vẫn tốt, chính là động thai nhiều lần. Thái y để cho ta đếm số lần nó đập, nhưng ta căn bản là đếm không hết được.”

“Ha ha, đó là tự nhiên, nữ nhi của ta, đương nhiên sức sống mười phần, đây là chuyện tốt đó.” Vừa nhắc tới nữ nhi, Hoàng Phủ Nam Ninh lại bắt đầu lên mặt.

Lý Như Phong không cam lòng bị vắng vẻ, vội vàng lại tiến lên: “Vương gia, nếu đã trở lại, vậy các người liền vội vàng hồi phủ đi. Có lời gì, trở về phòng nói cũng không muộn, bên ngoài gió lớn, coi chừng lạnh vương phi.”

“A, đúng vậy, ta thiếu chút nữa đã quên cái này rồi.” Hoàng Phủ Nam Ninh liền vội vàng gật đầu, nhưng lúc xoay chuyển ánh mắt, lông mày của hần lại khê nhãn lại, “Đúng rồi, vừa rồi, hai người các ngươi tại đây lẫn lộn cái gì? Còn huyên náo lợi hại như vậy?”

“Chúng ta...”

“Không có gì.” Vội vàng cắt đứt lời nàng muốn nói, Lý Như Phong lớn tiếng giành trước.

Lập tức, Hạ Mộng cùng Hoàng Phủ Nam Ninh đều cùng nhìn về phía hần.

Tim Lý Như Phong co rụt lại, ngoài miệng vẫn còn lớn tiếng nói: “Kỳ thật, vương gia, cái này...”

“Cái này rất đơn giản. Lý tướng gia hần nói ta cả ngày lẫn đêm ngáy ngốc ở trong vương phủ quá buồn bực, muốn cho ta đi ra ngoài nhiều một chút, có thể ta không muốn, hần liền muốn cưỡng chế kéo ta đi ra, không nghĩ tới, một màn này để cho vương gia chàng nhìn thấy.” Cắt đứt lời người khác nói chuyện, ai không biết chứ. Hạ Mộng nhẹ khê cười, “Bất quá, tướng gia hần cũng là vì tốt cho ta, vương gia chàng ngàn vạn lần không cần phải trách cứ hần.”

Hạ Mộng. Nữ nhân này...

Nghe vậy, Lý Như Phong thiếu chút nữa hộc máu.

Nàng như thế nào có thể phản cắn hấn một cái như vậy mới được? Mất công hấn vẫn còn đang suy tư như thế nào đem chuyện này nói cho ổn thỏa, không nghĩ tới nàng liền tiếp đem tất cả trách nhiệm đều đẩy tới trên đầu của hấn, tự mình thoát tội. Đây là cái thế đạo gì vậy chứ?

“Như vậy phải không?” Nghe nói như thế, chân mày Hoàng Phủ Nam Ninh nhíu chặt hơn.

Lý Như Phong bắt đắc dĩ cúi đầu. “Chính là như vậy.”

Hắn hận.

Hạ Mộng nữ nhân này quả thực là ngàn năm một cái. Cùng nàng giao thủ nhiều lần như vậy, nhưng bản thân hấn lại chưa lần nào đắc thắng. Lúc này đây, hấn lại thua, hơn nữa là thất bại hoàn toàn.

Lý Như Phong rất ưu thương.

Nên biết, lúc trước khi gặp nàng, hấn vẫn là kẻ luôn bách chiến bách thắng nha.

“Ai” Hấn thừa nhận, Hoàng Phủ Nam Ninh liền tin, liền không cao hứng nhìn huynh đệ nhà mình một chút, “Nếu tiểu bạch hổ không nghĩ ra, vậy người để cho nàng ở trong vương phủ ngây ngô đi. Chỗ đó cũng không phải là không có địa phương cho nàng qua lại.”

Lý Như Phong không nói gì, chỉ có thể rầu rĩ nói: “Ta biết sai rồi. Vương gia, nếu người đã trở lại, vậy ta liền trở về. Người chiếu cố thật tốt vương phi đi.”

Hấn không muốn lại thấy nữ nhân này. Nếu không, hấn nhất định sẽ ức chế không được nghĩ bóp chết sự vọng động của nàng mất.

“Cái gì trở về. Ta mới vừa trở về, còn đem theo lễ vật nghĩ tặng cho người đấy.” Dầu gì cũng là huynh đệ, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng không có quá giận hấn.

Nhưng mà, Lý Như Phong lại triệt triệt để để u oán. “Không việc gì, lễ vật người cho người đem đến trong phủ của ta là được.”

“Ha ha, tướng gia, ngài làm sao vậy? Vương gia mới vừa về, ngài sao lại không cùng hấn trò chuyện? Ngài chẳng phải có rất nhiều vấn đề muốn hỏi hấn sao?” Thấy thế, Hạ Mộng tiếp tục bỏ đá xuống giếng - - ta cho người thừa dịp hấn không có ở đây khi dễ ta. Hiện tại cô nương ta muốn cả vốn lẫn lời hoàn trả lại.

Hấn không ở lại cũng bởi vì nàng nha. Hấn hiện tại ý muốn bóp chết tươi tâm của hấn cũng đều có rồi.

Không thể nhịn được nữa, Lý Như Phong đầu vừa nhắc, ác ngôn ngoan trường mắt nhìn nàng - - Bộ Nhu Nhi, người đừng quá đáng. Ta dầu gì cũng là một tướng gia, người nếu làm quá lên, thì đừng trách ta không khách khí.

“Người... A?”

Mang theo ánh mắt lạnh lạnh lửa giận quét qua, liền thấy sắc mặt Hạ Mộng trắng nhợt, trong môi bật ra một tiếng thấp giọng hô.

“Tiểu bạch hổ, nàng làm sao vậy?”

Nghe tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh đem tay duỗi ra, liền đem thân thể mềm nhũn của nàng ôm vào trong ngực.

“Vương gia, ta... Ta đau bụng, đau quá.”

Bụng đột nhiên truyền đến một hồi kịch liệt đau nhức, Hạ Mộng ngược lại hít một ngụm khí, hai tay dùng sức nắm chặt cánh tay của hấn.

Trên cánh tay cảm giác được đau đớn, trông thấy cô gái trong ngực ngũ quan đột nhiên cau chặt, trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh cũng thất lại: “Tiểu bạch hổ, xảy ra chuyện gì? Vì cái gì sắc mặt của nàng khó coi như vậy?”

“Ta... Ta không biết.” Cắn chặt răng, Hạ Mộng nói, bỗng nhiên lại cảm giác được hạ thể một mảnh ẩm ướt.

Đưa tay sờ một cái, lập tức sợ hãi kêu lên: “Trời ạ, hình như là...vỡ nước ối rồi.”

Hoàng Phủ Nam Ninh không hiểu ra sao: “Nước ối? Cái gì nước ối?”

Tú nhi nghe được ý tứ trong đó, vội vàng liền kêu: “Vương gia, vương phi sợ là muốn sinh.”

“A.” Đột nhiên biết được tin tức này, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng sợ, lắp bắp đạo, “Muốn... Muốn sinh?”

“Đúng vậy.” Những người khác cũng liền vội vàng gật đầu, “Nếu đã vỡ nước ối, vậy thì là muốn sinh.”

“Muốn... Muốn sinh.” Nghe vậy, Hạ Mộng cũng cả kinh.

Trên mặt Hoàng Phủ Nam Ninh cũng xuất hiện biểu tình trống rỗng. “Làm sao lại như vậy? Không phải là mới chín tháng sao? Không phải đến mười tháng à?”

“Cái này làm sao có thể nói chuẩn được. Hài tử muốn đi ra liền đi ra mà. Sinh non cũng không phải là không có.”

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng mà nữa.” Bụng càng ngày càng đau, Hạ Mộng sắc mặt trắng bệch, vội vàng tại trên cánh tay hấn dùng sức nắm một cái, “Sao lại ngăn người, còn không mau vội vàng ôm ta trở về, đem thái y cùng bà đỡ kêu đến đỡ đỡ.”

“A, đúng đúng đúng. Trở về, gọi thái y, đỡ đỡ.”

Đột nhiên tỉnh ngộ, Hoàng Phủ Nam Ninh vội bế nàng đi vào trong phủ. Đi vài bước, cúi đầu trông thấy sắc mặt Hạ Mộng càng thêm tái nhợt, ngực đột nhiên thấy căng lên, run giọng dụ dỗ nói: “Tiểu bạch thỏ, đừng... Không phải sợ, lập tức... Lập tức... Lập tức sẽ không... Không sao.”

Rốt cuộc là ai sợ ai hơn chứ.

Nếu như không phải bởi vì đau bụng nói không ra lời, Hạ Mộng thật muốn nói lại hấn một câu như vậy.

Thái hậu biết được tin tức liền chạy tới, Hạ Mộng đã bị đưa vào phòng sinh được một nén nhang.

290. Chương 291

Hoàn hảo bà đỡ đã sớm chuẩn bị, bốn gã thái y cũng đã sớm phụng mệnh tại vương phủ chờ đợi, chính là e sợ cho đứa nhỏ trong bụng Hạ Mộng sớm muốn ra ngoài.

“Như thế nào? Minh vương phi nàng như thế nào rồi?” Vừa vào sân nhỏ, nghe được thanh âm Hạ Mộng kêu la thảm thiết, vương thái hậu đuổi tới bên người Hoàng Phủ Nam Ninh liền hỏi.

Nhưng mà, không có hồi âm.

Đứa nhỏ này làm sao vậy?

Quay đầu nhìn lại, vương thái hậu mới phát hiện vẻ mặt Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn trống rỗng, trông mắt đều thẳng tắp nhìn chằm chằm cửa sổ phía trước phòng sinh, nháy cũng sẽ không nháy một chút, hiển nhiên chính là ngây người.

“Ninh nhi. Ninh nhi.” Nhẹ nhàng đẩy hấn một cái, thân thể của hấn trước sau lắc lư một chút, vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

“Hấn làm sao vậy?” Quay đầu lại, hỏi Lý Như Phong bên cạnh.

Lúc này Lý Như Phong, hấn cũng không cố cùng Hạ Mộng tức giận - - dù sao, nghe bên trong truyền đến từng tiếng thê lương như vậy, coi như hấn một đại nam nhân cũng bị hù dọa, đầu còn tâm tư trông nom những thứ khác được chứ?

Cũng là cho đến khi nghe được âm thanh ở gần bên tai, hấn mới phát hiện có người đến, vội vàng quay đầu lại. “A. Thái hậu. Thuộc hạ tham kiến thái hậu nương nương - - ”

“Đừng nói những thứ này.” Vội vàng dè lại hần, vương thái hậu vẻ mặt lo lắng hỏi, “Ninh nhi hần xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bị giết mình thôi.” Lý Như Phong trả lời, “Kể từ khi đem vương phi đưa vào phòng sinh hần liền biến thành như vậy, sau đó thuộc hạ phải đem hần cho kéo ra.” Mà sau khi đi ra, hần liền bảo trì tư thế này, chỉ nhìn chăm chăm vào phòng sinh.

“Kia Minh vương phi thì sao, nàng như thế nào?”

“Còn ở bên trong.” Lý Như Phong nhỏ giọng nói, thanh âm cũng mang theo vài phần rung động, “Xem tình hình, chắc vẫn phải chờ lâu.”

“Cái này ta tự nhiên biết rõ. Nàng là thai đầu, chắc chắn sẽ không thuận lợi như vậy sinh hạ hài tử, như thế nào cũng phải lăn qua lăn lại cả đêm.”

“Một... Cả đêm?” Nghe vậy, Lý Như Phong cũng ngốc trệ.

Mới một nén nhang thôi, nàng cũng đã thắm như vậy, lại còn một buổi tối... Kia có còn để cho người ta sống không?

“Còn muốn một đêm.” Nghe nói như thế, Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên tỉnh ngộ lại, vội vàng chuyển hướng mẫu thân nhà mình, “Mẫu hậu, người là nói, tiểu bạch thỏ nhất thời còn chưa thể sinh ngay phải không?”

Vương thái hậu lắc đầu. “Sin h con nào có phải là chuyện đơn giản như vậy. Người có biết hay không, năm đó ai gia sinh đại hoàng huynh người đứng là ước chừng dùng ba ngày ba đêm đấy. Một mạng của ai gia thiếu chút nữa cũng mất rồi. Có kinh nghiệm lần đầu tiên, chờ lần thứ hai sinh người sau đó mới khá hơn một chút - -”

Hả.

Nhưng mà, Hoàng Phủ Nam Ninh sớm đã không còn tâm tình nghe nhiều như vậy. Sau khi nghe tới bốn chữ ‘ba ngày ba đêm’, sắc mặt của hần đã biến hóa, mở rộng bước chân liền hướng phòng sinh bên kia chạy đi.

“Nha, vương gia - - ”

“Cút ngay.”

Đúng lúc gặp được một đứa nha hoàn bưng một chậu nước đi ra, hai người thiếu chút nữa đụng nhau, Hoàng Phủ Nam Ninh một tay liền đem người đẩy qua một bên.

“Vương gia.”

Những người khác lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đem hần giữ chặt. “Vương gia ngài làm cái gì vậy?”

“Các người buông tay. Bản vương muốn vào trong.”

“Vương gia, không thể. Phòng sinh dơ bẩn, nam tử không được đi vào. Nếu không, nếu xông tới ngài cũng sẽ không tốt.”

“Cút” Hần quăn nhiều như vậy làm gì, Hoàng Phủ Nam Ninh hất lên, vừa nói chân đã đi vào.

“Vương gia...”

Có người lại muốn cản, Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức quay đầu: “Ai dám lại ngăn bản vương, bản vương hiện tại để cho hần chết.”

Ánh mắt lạnh lùng bắn phá một vòng, làm cho tâm tất cả mọi người đều lạnh xuống.

Cước bộ mọi người dừng lại, đều không dám nói nửa chữ.

Hoàng Phủ Nam Ninh nhẹ xả giận, lập tức xoay người xông vào trong phòng.

Đi vào, liền nhìn đến một cổ máu tanh đập vào mặt. Tâm của hần mạnh trầm xuống: “Tiểu bạch thỏ.” Thẳng đến giường sinh mà đi.

“Vương gia.”

Phát hiện hần đến, vốn đang rất hoang mang trong phòng sinh, đám người thái y, bà đỡ không biết nên hành lễ như thế nào.

Cũng không để ý bọn họ, Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng liền tới đầu giường, nắm chặt tay Hạ Mộng: “Tiểu bạch thổ, như thế nào? Còn đau không?”

Đau. Đương nhiên đau. Không nhìn thấy nàng đều đau đến mặt mũi tràn đầy là mồ hôi sao?

“Tiểu bạch thổ, tiểu bạch thổ...” Nhìn lại người nam nhân này một chút, hần tốt hơn, y quan chỉnh tề, sắc mặt như thường, chỉ là vẻ mặt có chút ngây ngốc.

Tức chết người đi được. Dựa vào cái gì hưởng thụ là nam nhân, cuối cùng hoài thai mười tháng, vất vả sinh nở nhưng lại là nữ nhân các nàng? Nàng hận.

“A”

Đột nhiên lại một cơn đau đốn kịch liệt đánh tới, nàng khẽ cắn chặt hàm răng, miệng hét lên một tiếng kêu đau.

Tâm Hoàng Phủ Nam Ninh lần nữa nhảy lên. “Tiểu bạch thổ, nàng lại làm sao vậy? Ở đâu đau? Nàng nói cho ta biết đi?”

Khốn kiếp. Không nhìn thấy nàng đau đến nói không nên lời sao, hần lại còn kích thích nàng. Nàng hận chết hần.

Nếu đã hận, Hạ Mộng cũng nghiêm túc, trực tiếp nắm lên tay của hần, hướng trong miệng mà cắn.

“A” Lần này, đến phiên Hoàng Phủ Nam Ninh kêu đau.

“Vương phi, nơi này vi thần có côn gỗ, ngài cắn cái này, thả vương gia ra đi” Thấy thế, thái y sững sờ, vội vàng đưa qua một cây côn gỗ.

Hạ Mộng gắt gao cắn tay Hoàng Phủ Nam Ninh không tha, dùng sức lắc đầu.

Không cần. Nàng chính là muốn cắn hần. Dựa vào cái gì từ đầu tới đuôi chỉ có nàng chịu khổ? Nàng không phục.

“Để nàng cắn đi. ”

Hoàng Phủ Nam Ninh cũng lắc đầu, tay còn lại lau đi mồ hôi trên trán. Mặc dù rất đau, nhưng vẫn còn ở có thể chịu được.

“Cái này... Được rồi.”

Mặc dù đối với bọn họ biểu hiện như vậy không quá đồng ý, nhưng là, đôi phu thê này đối mặt khó khăn cùng chung gánh chịu, mãi mãi không rời, thái y nhìn ở trong mắt, trong nội tâm cảm xúc cũng rất nhiều.

Liền đem côn gỗ để qua một bên, cùng các thái y khác và bà đỡ, cố gắng giúp vương phi sinh hạ.

“Vương phi, dùng sức, lại dùng lực một chút. Xong ngay đây, thật sự, lập tức.”

Tùy ý lau đi mồ hôi trên mặt, thái y lớn tiếng hô lớn, để kích thích nàng có động lực.

Hạ Mộng hai tay nắm chặt chân đơn dưới thân, trong miệng gắt gao cắn cánh tay Hoàng Phủ Nam Ninh, dùng khí lực toàn thân, theo lời thái y cố gắng dùng lực.

Cũng không biết qua bao lâu, Hạ Mộng cảm thấy khí lực cả người đều nhanh bị hết sạch, cánh tay của Hoàng Phủ Nam Ninh đều bị cắn đến chết lặng, hai người y phục cũng sớm bị mồ hôi ăn mòn, không biết đêm nay là đêm nào.

“Nha, thật tốt quá, đã thấy đầu hài tử. Vương phi, lại tăng thêm sức, lại tăng thêm sức tiểu thể tử liền đi ra.”

Đang lúc Hạ Mộng cũng bắt đầu muốn buông tha, chợt nghe thái y thấp giọng hô tới, trong lòng của nàng phần chần một cái. Sau khi nghe những lời khích lệ này, Hạ Mộng cắn răng, dùng sức nặn ra một tia khí lực cuối cùng –

“Oa”

Bỗng nhiên vang dội một tiếng khóc của hài nhi.

“Sinh. Rốt cục sinh. Chúc mừng vương gia, vương phi sinh một tiểu thế tử.”

Gánh nặng liên tục sít sao ở trên người nàng đã mất, đau đớn quanh kịch liệt khắp cơ thể đã ngay lập tức biến mất vô tung, Hạ Mộng cảm giác được trên người mình phảng phất như trừ được mấy trăm cân sức nặng, có thể nhẹ nhàng bay lên. Nghe được tiếng khóc hài tử, nàng cũng yên tâm, liền nhả ra, một đầu xụi lơ ở trên giường.

Nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh, hần lại ngốc trệ rồi.

“Thế tử... Con trai?” Không cần phải dọa hần chứ?

“Đúng vậy. Chúc mừng vương gia, chúc mừng vương gia, Minh vương phủ có người nối dõi rồi.”

Nhận lấy tiếng chúc phúc, phảng phất như thiên lôi nổ trên đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh lung lay sắp đổ.

“Như thế nào... Tại sao có thể như vậy?” Thấp giọng nói, càng không tin, hần vội vàng đưa tay, “Đem con cho bản vương xem một chút?”

“Dạ”

Tả lót ngay sau một khắc liền đến bên cạnh, Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng tiếp nhận, một tay vén lên nhìn phía dưới- -

Ầm ầm.

Một đạo sấm sét nổ vang đỉnh đầu, trước mắt hần nhanh biến thành màu đen, đầu choáng váng, tứ chi mềm nhũn, sắp đứng không yên.

Một vật nhỏ xuất hiện ở trước mắt, trực tiếp kích thích đôi tròng mắt của hần. Thế nhưng... Quả nhiên đích thực là con trai. Không thể giả được.

Tại sao có thể như vậy?

Lão thiên gia, người không thể đối với ta như vậy được.

291. Chương 292: Vương Gia Mất Tích

Minh vương phi thất sủng rồi sao?

Tại nơi ồn ào nhộn nhịp tấp nập nhất kinh thành, nơi mà mọi tin tức khắp nơi đều được biết và đem ra bàn tán.

Nghe nói, Minh Vương gia vội vàng chạy về nước, vừa đến cửa Minh Vương phủ, thì Minh vương phi đã bắt đầu đau bụng, sau đó, tiểu vương gia đã ra đời.

Nhưng mà, vừa thấy đứa bé này, sắc mặt Minh vương gia liền thay đổi. Sau đó, không nói hai lời, phất tay áo, ném hài tử xuống nghênh ngang rời đi, từ đó tới giờ còn chưa trở lại vương phủ.

Chuyện này là thế nào chứ???

Phía Vương phủ không hay biết chuyện gì, mà bên ngoài, các loại tin đồn tràn lan khắp nơi đủ thể loại nội dung, nhưng được nhiều người quan tâm nhất là:

Thứ nhất, Minh vương gia đối với nữ nhân không có hứng thú, bắt đắc dĩ nạp phi cũng là do thái hậu tạo áp lực quá mà thực hiện. Hiện tại, Minh vương phi rốt cục sinh cho hần một tiểu vương gia để nối dõi tông

đường. Vì đã hoàn thành nhiệm vụ không cần bận tâm bất cứ chuyện gì nữa, nên hẳn tự nhiên buông lỏng tâm tình sống theo ý mình.

Thứ hai, đứa bé này căn bản cũng không phải là của Minh vương gia. Về phần nguyên nhân vì sao, thực hư thế nào thì được giải thích chứng giải tử mĩ (=. =), tỷ như: đầu tiên, dựa theo lý thuyết thì thời gian sinh đứa bé so với dự trù sớm một tháng, không phải một hai ngày mà là một tháng nha!!! Nếu nói là sinh non thì nghe nói thân thể đứa bé bình thường, rất khỏe mạnh, chuyện này liền gây cho rất nhiều dân chúng hiểu lầm. Huống chi, tính toán thời gian một chút thì hình như Minh vương phi mang thai là lúc ở Tàng Vu quốc, người ta còn nghe nói nàng cùng tân thái tử của Tàng Vu quốc cũng đã có lui tới, ai biết trong chuyện này có cái gì mờ ám không. Tiếp theo, Minh vương gia đối với nữ nhân không có hứng thú, đây là chuyện mà mọi người ai cũng biết. Nhưng sau khi nạp phi, hẳn liền thay đổi thái độ một cách bất thường, đối với vương phi của mình che chở cùng sủng nịnh không ít, đây vốn là chuyện rất kỳ quái nha!!! Mà bây giờ, vương phi vừa mới sinh xong, hẳn liền khôi phục bộ mặt lạnh lùng đối với nữ nhân - - đây mới là Minh vương gia mà bọn họ biết đến trước giờ đó!! Cho nên, rất nhiều người đều suy đoán rằng tất cả những hành động cùng thái độ trước đây đều là hẳn đóng giả để lừa thế gian hạ!! Là vì che mắt thiên hạ đó!!!

Thứ ba, kể từ khi Minh vương gia phát tay áo rời đi, trong Minh vương phủ cũng không có bất kỳ động tĩnh gì, bên trong yên tĩnh đến kì lạ, đây quả thực quá kỳ. Những nhân sĩ hữu tâm không khỏi hiếu kì: có phải bởi vì Minh vương phi thẹn trong lòng, cho nên không nói tiếng nào? Hay là, hai vợ chồng bọn họ đã sớm ước pháp tam chương, cho nên nàng mới an phận trước sau như một, dù sao thì cái danh Minh vương phi cũng là của nàng, con của nàng cũng là Tiểu vương gia danh chính ngôn thuận.

...

Ngoài hai cái tin đồn trên được nhiều người biết đến, những phiên bản khác cũng được truyền đi lung tung, tỷ như Minh vương gia là bị Minh vương phi bá vương ngạnh thượng cung, Minh vương gia ham mê nam sắc một chút cũng không cần để ý tới. Tin đồn thứ hai được nhiều người cho là đúng hơn, nhưng phiên bản một cũng không ít người tin, trong lúc tranh luận, người ủng hộ chia ra làm hai phe, tranh luận kịch liệt đến mức dẫn đến ẩu đả. Bất quá, mỗi lần có ẩu đả phát sinh đều bị quan phủ bắt giam vào tù, nguyên nhân chính là ‘nói bừa chuyện trong hoàng thất’. Này rõ ràng chính là giấu đầu lòi đuôi không phải sao?

Hơn nữa phía triều đình cấm bất kì ai đưa ra tin đồn thất thiệt. Nhưng cho dù triều đình có dùng bất cứ kì biện pháp nào thì dân chúng vẫn như cũ, bàn tán thảo luận về tin đồn với khí thế ngất trời, không hề có dấu hiệu nào cho thấy sẽ giảm nhiệt.

Mặc dù bên ngoài bởi vì bọn hắn mà náo nhiệt. Nhưng lúc này, tại Minh vương phủ, bầu không khí bên trong vô cùng yên tĩnh, dường như chẳng có gì xảy ra.

“Lả lượ... Nha nha...”

Vừa mới tỉnh dậy, hai mắt thật to mở ra, hai bàn tay con con mủm mĩm trắng mịn lung tung quơ quơ, trong cái miệng nhỏ nhắn mơ hồ phát ra những âm thanh không rõ, phảng phất đang tìm kiếm cái gì đó.

Liền đem cục cưng ôm vào trong ngực, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé, tiểu bảo bối quả nhiên liền dừng khóc, một đôi mắt to tròn đen trắng rõ ràng nhìn xung quanh.

Mặc dù biết cục cưng giờ đây cái gì cũng không hiểu, nhưng Hạ Mộng chính là nhện không được đưa tay tại trước mắt hẳn lay một cái, nhỏ nhẹ dịu dàng hỏi: “Cục cưng, con đang nhìn cái gì đấy? Xem mẫu phi sao? Hay là xem hoàng tổ mẫu?”

“Nha nha nha...” Tiểu oa nhi miệng hé ra, phát ra một tràng âm thanh vô nghĩa.

“Ha ha, hài tử còn nhỏ như vậy, nó chẳng hiểu gì đâu” Ha ha cười một tiếng, một nữ nhân lớn tuổi nhưng được bảo dưỡng kĩ lưỡng không nhìn được tuổi thật tiến tới, “Thân thể con còn yếu, đưa tiểu vương gia cho ai gia ôm đi?”

“Vâng.” Liền vội vàng gật đầu, Hạ Mộng rón rén đem tiểu hài tử trong ngực đưa qua.

Đúng vậy, hiện tại, xuất hiện trong phòng chính là Hạ Mộng cùng vương thái hậu, hai người mẹ chồng con dâu. Ở giữa các nàng truyền lại âm thanh đáng yêu của tiểu oa nhi vừa mới sinh được nửa tháng - - cũng chính là đầu số làm hại Hoàng Phủ Nam Ninh hôn bay phách lạc, rời nhà ra đi.

“Nha nha nha...”

Vừa được hoàng ma ma ôm ấp, tiểu oa nhi bàn tay nhỏ bé lại bắt một trảo, tại bắt được tay của vương thái hậu, lập tức hướng trong cái miệng nhỏ nhắn nhét vào.

“Ha ha, đứa nhỏ này, cùng vương gia lúc nhỏ giống nhau như đúc.” Thấy thế, vương thái hậu nhân từ hòa ái cười. Ánh mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế của tiểu oa nhi bắn khoăn không chỉ một lần, nàng nhìn không được thở dài, “Không chỉ có bộ dạng cùng phụ vương hần một dạng, mà ngay cả mặt mày, thần thái này, cũng cùng Ninh nhi mới vừa sinh xuống sau đó tựa như một khuôn đúc ra, làm cho người nhìn người thương mà.” Nói đến đây, ngẩng đầu lên, “Minh vương phi, lời đồn bên ngoài con không nên tin, ai gia biết rõ, đứa nhỏ này nhất định là của Ninh nhi. Về phần Ninh nhi, con cũng yên tâm đi, hần chỉ là quá khẩn trương nên đi ra ngoài giải sầu mà thôi, vài ngày nữa hần sẽ trở lại. Nơi này là nhà hần, có vương phi cùng hài tử của hần, hần còn có thể chạy đi nơi nào.”

Mặc dù nói thế nhưng chính bản thân bà cũng không tin.

Cũng phải nói, sống nhiều năm như vậy, bà chưa từng gặp qua người nam nhân nào lúc vợ của mình vừa sinh hạ hài tử hết sức liên tục tiếp vút bỏ trọng trách chạy trốn. Hơn nữa, qua nửa tháng còn không trở lại. Làm thế thì đem mặt vợ vút ở đâu chứ? Huống chi bên ngoài nói bóng nói gió, quả thực muốn đem người bức tử, may là Hạ Mộng hiện đang trong thời gian ở cữ ở nội viện, những tin đồn ấy cũng không ảnh hưởng mấy đến nàng. Nếu không, thật không biết nàng sẽ như thế nào đây?

Nhưng mà, nàng lại biết được rõ ràng về những tin đồn đó dù chưa từng nghe qua, Hạ Mộng cũng sớm đoán được - - Hoàng Phủ Nam Ninh chết tiệt!! Hần thật đúng là làm được. Một đại nam nhân, rõ ràng bởi vì nàng sinh ra là con trai liền chạy trốn mất dạng. Cho đến tận hôm nay, một chữ cũng không lưu lại cho nàng. Hần cũng xứng làm nam nhân sao?

Lại ngẩng đầu lên cười nhưng vẻ mặt lại mang vẻ cô đơn: “Mẫu hậu xin người yên tâm, nhi thần sẽ không nghĩ ngợi lung tung. Kể từ sau khi gả cho vương gia, nhi thần liền đem tất cả đều giao cho hần, hần cũng hiểu được điều này mà.”

“Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt.” Liền vội vàng gạt đầu, vương thái hậu gian nan nặn ra một nụ cười lúm đồng tiền.

“Oa oa oa”

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, tiểu oa nhi tại trong lòng bà nội quơ quơ ngón tay vài cái, sau đó liền chu cái miệng nhỏ, thương tâm khóc rống lên.

“Ai nha, hài tử là dói bụng” Thấy thế, vương thái hậu mặt liền biến sắc, vội vàng đem hần đưa tới, “Bà vú. Nhanh lên, cho Tiểu vương gia cho bú sữa”

“Dạ”

Thái hậu nường nường cũng đã nhận định đây là cốt nhục của vương gia, đều gọi là ‘Tiểu vương gia’, vương phủ cao thấp mọi người đều dùng tâm chăm sóc hầu hạ không dám có hai lòng. Bà vú cũng liền gấp rút chạy tới, đem tiểu oa nhi ôm qua đi dứt nải.

“Aizz”

Mắt thấy tiểu oa nhi một đầu chui vào trong ngực bà vú liền dừng khóc, vương thái hậu khé miệng nhếch lên, lập tức lại đi xuống.

Hạ Mộng biết rõ, nàng lại nghĩ tới cái người không rõ tung tích Hoàng Phủ Nam Ninh kia.

Kỳ thật, cũng không phải là không biết tung tích, tất cả mọi người có thể đại khái đoán được hần ở nơi nào, chỉ là người không nói ta không nói, liền đều ngầm hiểu lẫn nhau mà thôi.

“Mẫu hậu.” Chủ động cầm tay vương thái hậu, Hạ Mộng khẽ mỉm cười, “Ngài cũng đừng có thương tâm, vương gia hần sẽ trở lại, nhi thần biết rõ.”

“Con biết là tốt rồi.” Mắt thấy nàng cũng chỉ biết ôn nhu như thế hoà thuận khéo hiểu lòng người, một lòng vương thái hậu đều muốn nát.

Vỗ tay của nàng, đứng dậy: “Tốt lắm, thân thể của con còn rất yếu, ráng nghỉ ngơi cho tốt đi. Ai gia cũng nên hồi cung rồi.”

“Vâng, mẫu hậu ngài đi thông thả, cho nhi thần gửi lời hỏi thăm đến Tô chiêu nghi. Chờ nhi thần qua khỏi thời gian ở cử liền vào trong cung xem nàng cùng con của nàng.” Ôn nhu gật đầu, Hạ Mộng tiếp tục âm thầm mỉm cười.

Đúng vậy, sau khi nàng sinh một ngày, Hạ Tình liền trở mình muốn sinh. Sau khi giãng cơ một ngày một đêm liền hạ sinh một tiểu hoàng tử. Liên tiếp hai ngày, Hoàng gia liền xuất hiện một vị tiểu hoàng tử cùng một tiểu vương gia, vương thái hậu mừng rỡ đến nỗi cười không ngậm miệng được. Bất quá, nghe nói Tứ nhi vừa lúc nàng dâu mới vừa sinh xong hài tử liền chuồn mất sau đó, nàng lại cứng miệng lại rồi, không ngậm lại được.

Aizz

Nghĩ đến, trong lòng vương thái hậu áy náy sâu hơn, liên tục không ngừng gật đầu: “Tốt, ai gia nhất định sẽ chuyển lời cho nàng.”

“Vâng.” Hạ Mộng tiếp tục mỉm cười, gật đầu.

Mỗi lần thấy nàng, áy náy trong lòng vương thái hậu lại gia tăng ba phần. Cơ hồ không nén được, nàng vội vã đứng dậy, xiêu xiêu đổ đổ đi ra cửa.

Đưa mắt nhìn nàng đi xa, Hạ Mộng khước miệng nhếch lên, trên mặt hiện ra ý cười nhạt.

“Vương phi.”

Không lâu sau, tiểu oa nhi ăn no, bà vú ẵm đưa tới. Mắt thấy ăn no con trai lại ở bên người ngủ, Hạ Mộng khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm, nhỏ nhẹ dịu dàng nói: “Cục cưng, nếu như phụ vương con hắt lại không trở lại, chúng ta cùng lắm là không cần hắt thôi, con có chịu không? Dù sao, nương cũng đã có con, không có hắt cũng không sao cả.”

Ách...

Nghe vậy, nha hoàn xung quanh cùng bà vú đều mặt đầy hắc tuyến.

Cái miệng nhỏ nhắn của tiểu oa nhi khẽ cong, một tay nắm chặt ngón tay của nàng như phẳng phát ý khẳng định.

“Vương phi.”

Lúc này, một tiểu nha hoàn bỗng nhiên lại xuất hiện ở cửa.

Hạ Mộng ngẩng đầu: “Chuyện gì?”

“Phụ thân người đến... Không đúng, là đại nhân Bộ Ngưng Vận, bên ngoài cầu kiến.”

Hắn? Hạ Mộng sững sờ, liền vội vàng gật đầu: “Mau mời vào.”

292. Chương 293: Đánh Vương Gia

“Nhu nhi”

Không lâu sau, Bộ Ngưng Vận dưới sự dẫn dắt của nha hoàn tiến vào. Nhìn thấy nữ nhi suy yếu nằm ở trên giường, trong lòng hắn bỗng nhói đau, đủ loại tình cảm đập vào mặt, rưng rưng trước nhất, rất là áy náy.

“Cha.” Hắn đến, Hạ Mộng khẽ mỉm cười: “Người đến thăm ta sao?”

Bộ Ngưng Vận dừng lại, gật đầu một cái.

Hạ Mộng liền chỉ sang bên cạnh, “Hài tử ở bên kia, là tiểu ngoại tôn của ngài, ngài muốn nhìn một chút không?”

“Tốt.”

Gật đầu một cái, Bộ Ngưng Vận đưa tay ra, đón lấy tiểu hài tử.

Tiểu bảo bối nhìn đáng yêu như một con búp bê nho nhỏ, cái đầu to, hai mắt nhắm nghiền, cái mũi nhỏ nhẹ nhàng mấp máy, tựa hồ ngủ được rất trầm.

Đây chính là tiểu ngoại tôn của hần!

Một cổ cảm giác nói không nên lời trong nháy mắt tràn ngập trái tim hần, Bộ Ngưng Vận nhìn về phía nữ nhi: “Đây chính là ngoại tôn đầu tiên của ta”

“Đúng vậy” Hạ Mộng cười, nhỏ nhẹ trả lời. “Mọi người đều nói, đứa nhỏ này bộ dạng cùng vương gia lúc nhỏ giống nhau như đúc.”

Lời vừa nói ra, hiện trường thật vất vả mới ấm áp được một chút thì giờ không khí lại đóng băng trầm xuống.

“Nhu nhi.” Nhẹ nhàng đem tiểu hài tử trả về, Bộ Ngưng Vận trầm giọng nói: “Hồi trước lúc con còn ở trong phủ, là cha vô năng, làm con liên tục bị các đại nương khi dễ. Hiện tại, con đã xuất giá, tưởng rằng con sẽ cùng vương gia cầm sắt hòa minh, như vậy cho dù là cùng chúng ta đoạn tuyệt quan hệ cũng không sao, chỉ cần con sống tốt là được. Nhưng bây giờ cha mới biết, căn bản sự thật không phải như vậy.” Nắm chặt quả đấm. “Con yên tâm, lần này cha tuyệt đối sẽ không để con lại bị người khác khi dễ, cho dù hần là vương gia cũng không được”

Éc. Ai nói nàng bị khi dễ?

Rất muốn hỏi một câu, nhưng Bộ Ngưng Vận lại xoay người: “Ta đi tìm hần tính sổ! Con yên tâm, cùng lắm thì cha mang hai mẹ con con về nhà, cha nuôi con cả đời cũng được. Cái vương gia chó má kia, cho rằng chúng ta thực cần hần sao? Thật là buồn cười.”

Ách...

“Cha, ngài không cần phải...” Nàng thật sự không có bị khi phụ mà.

Nhưng mà, đã muộn. Thân thể nàng còn hư yếu, nên không thể xuống giường đi ngăn trở, Bộ Ngưng Vận lại đang nổi nóng, chân dài bước nhanh, liền bước ra tới cửa, thoáng cái đã không thấy thân ảnh đâu.

“Cha! Cha!” Liên tiếp kêu vài tiếng, cũng không thể gọi hần trở về, thân ảnh lại càng lúc càng xa, Hạ Mộng cảm thấy rất vô lực.

Aizz

Xem ra, giông bão sắp kéo đến rồi nha.

“Lả lứt... Nha nha...”

Lúc này, tiểu hài tử kia liền tỉnh, lại bắt đầu quơ bàn tay nhỏ bé kêu loạn.

Đem bảo bối ôm lấy, Hạ Mộng bĩu môi: “Cục cưng, xem ra, chúng ta phải tiến hành kế hoạch rồi. Vốn tính toán đợi con tròn tháng sẽ cùng phụ vương con tính sổ, bây giờ nhìn lại, chúng ta phải tiến hành sớm hơn dự định rồi.”

“Nha nha nha...” Tiểu oa nhi chu cái miệng nhỏ lên, tiếp tục phun ra âm thanh phì phù khiến nàng nghe không hiểu.

Hạ Mộng mỉm cười, điểm cái mũi nhỏ xinh kia. “Ta cũng biết là con đứng về phía ta phải không?”

“Nha nha nha...” Tiểu oa nhi dứt khoát chuyển sang phì bong bong.

“Ha ha, cục cưng, con là tốt nhất” Vội vàng ôm cổ hần, Hạ Mộng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng xoa xoa cái đầu nhỏ. “So với phụ vương của con khá hơn nhiều.”

“Nha nha nha.” Tiểu oa nhi tiếp tục gọi, bàn tay đưa lên ôm mặt mẫu thân.

Tình cảnh này, xem ở trong mắt người ngoài, rất có vài phần ấm áp.

=====

Trong khi hai mẹ con bọn họ trao đổi tình cảm, tướng phủ - - cũng chính là phủ của Lý Như Phong, trong căn phòng rộng rãi, Hoàng Phủ Nam Ninh không biết đại nạn đang chuẩn bị ập lên đầu mình. đang nằm lỳ trên giường, trong miệng trước sau như một lầm bầm nói: “Tại sao như vậy chứ? Tại sao thành như vậy được? Tại sao lại là con trai? Tại sao chứ? Vì cái gì vì cái gì...”

“Người có thôi dùm ta hay không?”

Một tiếng hỏn hển rỗng giặn cắt đứt tiếng lầm bầm lâu bầu của hắn, Lý Như Phong bước tới, một tay nắm hắn lên.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt hậm hực rơi vào trên người của hắn, Hoàng Phủ Nam Ninh chu mỏ, nhỏ giọng nói: Như Phong, người nói tại sao vậy chứ? Vì cái gì tiểu bạch thổ nàng - -”

A a a a a

Lý Như Phong hắn muốn điên rồi.

“Không vì cái gì cả. Người làm sao có thể quản được nàng sinh ra nam hay nữ. Hơn nữa, nàng sinh cho người một đứa con trai, chẳng lẽ đây không phải là chuyện tốt sao? Bao nhiêu người còn ước sinh con trai nối thừa gia nghiệp mà không được, mà người không giống người thường, sinh con trai còn nghiêng đầu bỏ chạy. Trốn hơn nửa tháng không lộ mặt về nhà. Người có biết bên ngoài nói bóng nói gió truyền lưu thành hình dáng ra sao hay không?”

“Không biết.” Lắc đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh mở to đôi mắt vô tội vừa lo vừa nhìn hắn, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

A a a a a... Lý Như Phong thật muốn chết đi cho rồi.

Vốn cho là quen biết hắn đã hơn mười năm, cũng sớm biết hắn nghĩ cái gì đều có thể nắm trong lòng bàn tay, nhưng bây giờ hắn mới phát hiện - - chính mình đối với người nam nhân này hình như còn hiểu quá ít. Cũng chỉ có Hạ Mộng mới có thể chịu được hắn, sớm chiều chung đụng lâu như vậy, nàng còn không có bị hắn bức phát điên mới là lạ. Có thể cùng hắn bên nhau sớm tối, kia tuyệt đối không thể là người bình thường được.

Cắn răng một cái, nắm lên cổ áo của hắn. “Muốn biết sao? Vậy người đi ra ngoài cho ta. Tùy tiện nghe một chút, người sẽ biết. ”

“Không” Lập tức đẩy ra, Hoàng Phủ Nam Ninh lại lui đến bên giường, “Ta không muốn đi ra ngoài.”

“Vậy người còn tính ở chỗ này của ta bao lâu?”

Bao lâu? Hoàng Phủ Nam Ninh ngẫm lại, nhìn chằm chằm Lý Như Phong. “Ta không biết.”

Đi chết đi.

Nếu như trong tay có thanh đao, Lý Như Phong không chút nghi ngờ hắn nhất định sẽ một đao chém chết tên nam nhân trước mặt. Loại người này lưu trên đời chính là lãng phí lương thực, giày xéo tinh thần người khác, hắn cũng không nên sống để hành hạ nhiều người như vậy.

“Nếu như người không biết, vậy bây giờ liền cắt cho ta!” Lần nữa nắm lên cổ tay của hắn, dắt hắn đi ra ngoài.

Hoàng Phủ Nam Ninh không đi. “Ta không biết ta còn có thể đi đến nơi nào nữa.” Từ lúc bước ra từ vương phủ, phản ứng đầu tiên chính là hắn muốn tới nơi này, sau đó hắn liền tới, không có đi ra ngoài nữa.

“Cút về vương phủ của người đi!!” Lý Như Phong tức điên lên mất, hắn lúc này đột nhiên sâu sắc hiểu rằng mình không những đã kiết nhâm bạn, hơn nữa còn là kết bạn với đại thổ phỉ.

“Không đi” Vừa nghe nói tới chỗ kia, Hoàng Phủ Nam Ninh sắc mặt đại biến, vội vàng hất tay của hắn ra.

Khí lực của hắn dùng quá lớn khiến Lý Như Phong lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống.

“Không đi?” Nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ một tiếng. “Nơi đó là vương phủ của người, nhà của người, người không quay về chỗ đó, vậy người tính toán đi đến đâu? Chẳng lẽ người định ở chỗ này cả đời hay sao?”

“Nếu có thể.” Vội vàng gật đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh tiếp tục hướng hấn phóng ra ánh mắt vô tội.

Lý Như Phong rất muốn đi chết ngay lập tức.

Hắn cảm thấy nếu hắn cần phải so, hắn càng vô tội, càng u buồn hơn nha. Cái này căn bản là cùng hắn không có bất cứ quan hệ nào được không? Tuy nói Minh vương phi rất có thể là bởi vì hắn kích động mà làm cho sinh non, nhưng hắn cũng đã phập phồng lo sợ thủ ở bên ngoài phòng sanh suốt cả một buổi tối, cho đến khi nàng sinh ra hài tử mới thôi. Hơn nữa, thấy bộ dáng Hoàng Phủ Nam Ninh hồn bay phách lạc, hắn mới hảo tâm chứa chấp hắn. Thật không nghĩ đến, một lòng hảo tâm này, chính là dẫn sói vào nhà, Hoàng Phủ Nam Ninh hắn... Hắn rõ ràng liền ở lại không đi. Không đi còn chưa tính, hắn lại còn giả bộ vô tội giả bộ u buồn nữa chứ. Hắn một đại nam nhân, sao lại làm như thế? Làm cho nha hoàn gã sai vặt bọn họ cũng bị ảnh hưởng theo, u buồn đó. Đây là cái đạo lý gì chứ? Hắn hiện tại rất muốn, rất muốn, phi thường muốn đem ôn thần này đá ra khỏi cửa, cắt đứt quan hệ!!!!

Cho tới bây giờ, hắn mới chân chân chính chính biết được: Hoàng Phủ Nam Ninh chính là mầm mống gieo họa, tuyệt đối gieo họa! Hắn không thể để cho hắn tiếp tục gieo họa xuống nữa.

Loảng xoảng.

“Hoàng Phủ Nam Ninh!”

293. Chương 294

Đang trong lúc hai người giằng co, chợt nghe một tiếng động kịch liệt, nửa bên cánh cửa bị một cước đá bay. Tiễn đà, một tiếng quát to đất rung núi chuyển lọt vào trong tai, thiếu chút nữa đem màng nhĩ của bọn họ phá vỡ.

Hai nam nhân đều bị chấn động, quay đầu nhìn lại, phát hiện một thân hình cao lớn uy mãnh xuất hiện ở trước mắt.

“Người... Bộ đại nhân. ”

Người này hắn biết, nhưng là... Lý Như Phong nhướng mày. Trước mắt người này, như thế nào cùng trong ấn tượng của hắn không giống nhau? Còn nhớ rõ, người này mặc dù thân là võ tướng, nhưng ở trong triều đình, bình thường đối đãi người khác hòa ái gần gũi, còn có mấy phần dè dặt, nhưng vì cái gì hiện tại...

Bất quá, nhìn một chút, phát hiện từ lúc vào cửa ánh mắt của hắn liền đã rơi vào trên người Hoàng Phủ Nam Ninh. Ánh mắt phẳng phất như hai cây đao nhọn, thẳng tắp đâm vào trái tim Hoàng Phủ Nam Ninh, giống như hận không thể bắt hắn cho thiên đao vạn quả, sau đó đào ra tâm can hắn để xem một chút rốt cuộc là màu gì? Không chỉ như vậy, toàn thân của hắn cao thấp cũng đều bành trướng một cỗ tức giận lạnh lạnh, cơn tức giận này quanh thân hình thành một tầng thật dày, người ngoài vừa thấy, trong nội tâm chấn động mãnh liệt, nhìn không được tứ chi nhũn ra, lui về phía sau ngay lập tức.

May mắn, tức giận này không phải là do hắn mà ra.

Lý Như Phong thức thời lui qua một bên, thờ ơ lạnh nhạt. Đây là cha vợ của Hoàng Phủ Nam Ninh nha.

“Sao người lại tới đây?” Sau khi cả kinh, phát hiện người đến là cha của Hạ Mộng, Hoàng Phủ Nam Ninh không kịp phản ứng, ngay lập mặt biến sắc - - mặc dù cũng lâu rồi, nhưng hắn vĩnh viễn đều nhớ rõ cả nhà bọn họ khi dễ nàng như thế nào, làm cho nàng khóc đến không kèm chế được.

“Tôi tìm người” Ngay lúc này, trong lòng lại nhớ tới nữ nhi của mình bị vứt bỏ chịu khổ, Bộ Ngưng Vạn bước đến trước mặt hắn, giơ quả đấm lên đấm mạnh đánh qua: “Hoàng Phủ Nam Ninh, người chết đi!!!!”

“A”

Không hề đề phòng trước, nên Hoàng Phủ Nam Ninh liền ăn ngay một quyền, lúc này nửa bên mặt của hắn đều chết lặng, thấy như sao trời nổ đom đóm. May mắn sau lưng chính là giường, nếu không, thân thể của hắn còn không biết sẽ bị thảm hại như thế nào nữa.

Này.

Thấy thế, Lý Như Phong cũng sợ hết hồn, vội vàng hướng phía cửa rồi đi không để lại dấu vết.

“Thiếu gia, thiếu gia”

Lúc này, mấy gã sai vặt trong tướng phủ mới khoan thai chạy đến. “Bộ đại nhân, hân... Hân xông vào chúng tiểu nhân cản... Ngăn không được, hoàn... Còn có mấy cái huynh đệ đều bị hân đánh, đánh ột trận.”

“Không có việc gì.” Quay đầu nhìn gã sai vặt vẻ mặt tím xanh, trong lòng biết vị Bộ đại nhân này là quyết tâm muốn tới dạy dỗ kẻ bạc tình cả gan dám vút bỏ thê tử, trong đầu Lý Như Phong rõ ràng cảm thấy vài phần khuây khoả, liền vội vàng gạt đầu, khước miệng nhếch lên, “Các người đều đi xuống đi. ”

“Nhưng mà, Minh vương gia...”

“Hân không có việc gì đâu, ta ở chỗ này được rồi. Các người lui xuống trước đi, đem người bị thương khiêng xuống đi chữa trị, cái khác cũng đừng có nói tới, nhớ kỹ chưa?”

“Dạ”

Đơn giản mấy câu đem gã sai vặt đuổi đi, Lý Như Phong lại lặng lẽ lui tới cửa, tiếp tục thờ ơ lạnh nhạt - -

Mất thấy Hoàng Phủ Nam Ninh chống đỡ hết nổi ngã xuống giường, Bộ Ngưng Vân còn không hết hận, lại nắm lấy cổ áo của hắn, lại thêm một quyền hướng trên mặt phía bên trái đánh qua. “Người dám khi dễ nữ nhi của ta?”

Ngao

Thực đau.

Sống hơn hai mươi năm, hân chưa bao giờ bị người nào đánh qua thê thảm như vậy. Trên mặt phía bên phải vừa cảm giác được trận trận toàn tâm đau đớn đánh tới, liền tiếp đó mặt bên trái cũng bị đánh tiếp, trước mắt Hoàng Phủ Nam Ninh biến thành màu đen, trong đầu tức giận bùng nổ.

“Bộ Ngưng Vân, người dám đánh bản vương?”

Cắn răng một cái, hân dùng sức trên giường đứng dậy.

Bộ Ngưng Vân hừ lạnh. “Chính là muốn đánh chết người.”

Tốt. Hoàng Phủ Nam Ninh khước miệng nhếch lên. “Dám đánh bản vương, người sẽ phải trả giá!”

Khàn, thực đau. Khước miệng của hân khẳng định bị rách, không thể tha thứ được.

Nhưng mà, hân giận, Bộ Ngưng Vân còn giận hơn, hai mắt đồng dạng bốc hỏa, lần nữa một quyền vung tới. “Dám khi dễ con gái của ta, còn vút bỏ nó, người cũng phải trả giá tương ứng trước.”

“Bản vương không có khi dễ nàng.” Hoàng Phủ Nam Ninh ngẩn ra, vội vàng kêu to. Hân không có vút bỏ nàng. Hân chỉ là... Chỉ là...

“Không có. ” Bộ Ngưng Vân cười lạnh, “Không có khi dễ nó, vậy nó vừa mới sinh xong hài tử, người liền bỏ lại nó rồi đi, nửa tháng cũng không quay về liếc mắt nhìn nó lấy một cái. Không có khi dễ nó, người co đầu rút cổ ở cái địa phương này, ngay cả vương phủ của mình cũng không trở về làm gì? Hoàng Phủ Nam Ninh, ta thật sự là nhìn nhầm người rồi. Ta còn tưởng rằng người là thật tâm đối tốt với con gái của ta, bây giờ mới biết, người chính là một tên khôn kiếp. Người lừa gạt tình cảm của con gái của ta. Ta giết người.”

Trong cơn thịnh nộ, hân mặc kệ có phải là vương gia hay không. Bộ Ngưng Vân giờ quả đắm lên lần nữa tiến tới.

Lúc này đây, Hoàng Phủ Nam Ninh đã có chuẩn bị, liền vươn tay ngăn cản chặn lại, nhưng hân lại hoàn toàn không có ngờ tới lực cánh tay Bộ Ngưng Vân có bao nhiêu, hân chỉ cảm thấy trên cánh tay liền chấn

động mạnh một cái. Rồi sau đó cảm giác từ bên tai, cánh tay hai người tiếp xúc lan ra, rất nhanh lan tràn đến cả trên cánh tay - - cánh tay phải của hắn, đau cứng lại.

Tại sao có thể như vậy? Hắn sững sờ, hắn biết rằng võ công của mình không có vài người là đối thủ của hắn, người này sao có thể...

“Hừ, bằng công phu mèo quào của ngươi, cũng dám đánh cùng ta?” Mà Bộ Ngưng Vận lạnh lùng cười một tiếng, bắt được cánh tay của hắn, lại một quyền đánh tới mặt của hắn.

Mỗi tiếng nói cử động, hết sức nhẹ nhàng, như đang trêu đùa.

Này.

Thấy thế, Lý Như Phong nhịn không được che mặt.

Biết Hoàng Phủ Nam Ninh lâu như vậy, hắn là lần đầu tiên nhìn thấy hắn bị đánh lợi hại như vậy. Quả thật, so sánh với Bộ Ngưng Vận mà nói, Hạ Mộng cũng đã đủ rồi ôn nhu rồi.

Trong lúc hắn đang đánh giá so sánh, thì Bộ Ngưng Vận đã đánh tới tấp Hoàng Phủ Nam Ninh, từng quyền từng quyền, đánh thập phần sảng khoái. Vừa đánh, còn vừa mắng, càng đánh càng hăng. Hoàng Phủ Nam Ninh vốn muốn phản kháng, nhưng đều bị hắn cường chế ngăn lại. Hơn nữa, chỉ cần hắn phản kháng bên trái, quả đấm liền đi xuống bên phải ác liệt hơn.

Cái này không thể được? Nếu cứ để hắn tiếp tục như thế, sợ rằng mệnh này của Hoàng Phủ Nam Ninh khó giữ được rồi.

Tâm tình muốn xem kịch vui của Lý Như Phong sớm không cánh mà bay, vội vàng chạy tới: “Bộ đại nhân, ngài kiềm chế một chút. Nếu tiếp tục đánh xuống như vậy sẽ xảy ra án mạng mất.”

“Ta chính là muốn đánh chết hắn!” Bộ Ngưng Vận cắn răng quát khế, “Cái loại nam nhân không chịu trách nhiệm này, lưu hắn trên đời có ích lợi gì nữa. Còn không bằng đánh chết đi.”

Ừ, điểm này hắn hoàn toàn đồng ý, nhưng mà - -

“Bộ đại nhân, thật sự không được đây. Đây chính là vương gia đó. Nếu hắn không hay xảy ra chuyện gì, cửu tộc nhà ngài liền khó giữ được, ngài vì nhất thời tức giận làm liên lụy cả gia tộc đáng hay không?”

Nắm đấm đang giơ cao rốt cục dừng lại, Bộ Ngưng Vận suy nghĩ một chút, buông tay ra.

Lý Như Phong thở dài một hơi.

“Bộ đại nhân - - ”

“Ngươi câm miệng cho ta.” Thật không nghĩ đến, lửa giận Bộ Ngưng Vận lập tức liền hướng hắn phun trào mà đến, “Đừng cho là ta không biết ngươi cùng hắn xảy ra chuyện gì. Ngươi cũng không phải là người tốt gì?” Nói xong, lại vung nắm đấm hướng hắn đánh tới.

“Ngao.”

Lý Như Phong vội vàng nghiêng đầu tránh, nhưng gò má vẫn bị quả đấm của hắn quét đến, đau đến nước mắt đều chảy ra.

Này... Đây là chuyện gì xảy ra chứ? Hắn là tới khuyên ngăn nha, sao cũng bị liên lụy đánh thế này? Sớm biết thế hắn cũng không thêm làm.

“Hừ, họ Lý kia, ta cho ngươi biết, chuyện giữa ngươi cùng nam nhân này, ta đã sớm biết. Nhưng mà, ta nghĩ các ngươi sẽ bởi vì hắn thành thân sẽ bớt phóng túng chút, nhưng giờ nhìn lại, đúng là ta quá ngây thơ rồi. Ta thật thương cho nữ nhi, rõ ràng làm bia đỡ đạn cho các ngươi nhiều năm như vậy, nó thật sự là quá đáng thương rồi.” Oán hận trong mắt đột nhiên chuyển hóa thành đăm lệ mờ lung, Bộ Ngưng Vận hít hít mũi, lên tiếng kêu to, “Cha thật có lỗi với con, con gái ơi. Là cha không đúng, cha đem con đẩy vào trong hố lửa. Là cha hại con rồi.”

Ách...

Lý Như Phong không biết nói gì, cũng không biết giải thích như thế nào cho sự việc này.

“Cái kia, Bộ đại nhân, ngài suy nghĩ nhiều quá rồi, ta cùng vương gia không có loại quan hệ đó - - ”

“Người câm miệng lại cho ta.” Trừng mắt, Bộ Ngưng Vận lạnh lùng quát, “Người không cần ngại biện, ta chỉ tin tưởng sự thật thắng tại hùng biện. Đồ đệ của ta chính mắt thấy được chuyện tình này, há có thể là giả?”

Đồ đệ hần.

294. Chương 295

Lý Như Phong nhượng mảy, a, hần đột nhiên nghĩ tới, họ Tưởng kia.

Vì vậy, trong lòng hần thống khổ hơn. “Bộ đại nhân, các người thật sự suy nghĩ nhiều rồi, chúng ta - - ”

“Ta bảo người câm miệng người không nghe thấy hả?” Lần nữa hung hãn trừng mắt, Bộ Ngưng Vận quát to, phảng phất chỉ cần hần còn dám nói một chữ, hần sẽ nhào tới xé nát hần.

Lý Như Phong bị giật mình. Làm tể tướng bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên hần bị một người có chức so với hần thấp hơn rất nhiều hù dọa.

Hần yên lặng cúi đầu, một chữ cũng không dám nói nữa.

“Hừ”

Gặp hần như vậy, Bộ Ngưng Vận lại khinh thường hừ lạnh, xoay người lại, nắm lấy cổ áo của Hoàng Phủ Nam Ninh. “Đi”

“Đi đâu?” Chờ bọn họ đều đi xa, Lý Như Phong mới ngược cổ lên hỏi.

“Trở về Minh vương phủ”

Tốt.

Lý Như Phong vội vàng vỗ tay. Sớm biết rằng lão nhân gia kia tới là có thể bắt hần trở về vương phủ, hần khẳng định sẽ không khuyên can. Bởi vì mục đích của hần cũng là như thế mà.

Mà bên này Hoàng Phủ Nam Ninh, mắt thấy mình bị người khác túm cổ như xách con gà con, một đường đi ra tướng phủ, bị nhiều người như vậy vây xem, mặt mũi của hần không nhịn được, giận tái mặt: “Bộ Ngưng Vận, mau đem bản vương để xuống.”

Bộ Ngưng Vận có tai như điếc, tiếp tục đi về phía trước.

“Bộ Ngưng Vận.” Hoàng Phủ Nam Ninh nổi giận, “Người mau để bản vương xuống”

Bộ Ngưng Vận còn không nghe.

Hoàng Phủ Nam Ninh trong cơn giận dữ. “Người còn không thả, coi chừng bản vương... Bản vương...”

“Muốn ta như thế nào, vậy cũng chờ sau này hãy nói đi.” Rốt cục, Bộ Ngưng Vận mở miệng, nhưng lại dị thường khinh miệt hừ lạnh một tiếng.

Hoàng Phủ Nam Ninh dừng lại, không nói ra lời.

Cứ như vậy, hần bị mang theo, hai người hối hả nhanh chóng xuyên qua đường phố, đi tới cửa lớn Minh vương phủ.

“Vương vương vương... Vương gia”

Nhìn thấy tình huống hai người, gã sai vặt giữ cửa cũng bị giật mình.

Đầu vừa nhấc lên, mắt hỏ trừng trừng, Bộ Ngưng Vận nghiêm nghị quát lên: “Cút ngay.”

“Dạ dạ dạ.” Gã sai vặt lập tức bị dọa, không nói hai lời liền nhường đường.

Bộ Ngưng Vận liền xách theo hấn tiếp tục đi lên phía trước, mặc dù cũng có nha hoàn gã sai vặt muốn ngăn trở, nhưng chỉ cần bị hấn trừng, sát khí vô hình liền đập vào mặt, gặp người giết người, gặp quỷ sát quỷ, một đường thông suốt không trở ngại.

Rất nhanh, hai người cùng nhau trở lại chỗ Hạ Mộng.

“Cha - - vương gia.”

Phanh.

Đến nơi, Bộ Ngưng Vận tiện tay quăng xuống, đem Hoàng Phủ Nam Ninh ném xuống mặt đất.

“Nhu nhi, cha đem người bắt về cho con rồi đây.”

Ách...

Khóe miệng Hạ Mộng co lại mãnh liệt, bất chấp vội vàng vén chăn lên, muốn xuống đem người dưới đất đỡ dậy.

Nhưng mà, Bộ Ngưng Vận một tay liền bắt được cánh tay của nàng. “Nhu nhi, hôm nay cha bắt hấn trở lại, là có lời muốn nói rõ ràng với hai người.”

Cái gì?

“Tiểu bạch thỏ...” Trên mặt đất, Hoàng Phủ Nam Ninh đã lâu không gặp Hạ Mộng trong nội tâm chợt một hồi mềm mại, bất tri bất giác hướng nàng đưa tay ra.

Nhưng mà, Bộ Ngưng Vận hung hăng một cước liền đạp tới. “Người cút. Hôm nay, ta chính là đến mang con gái của ta đi.”

Cái gì???

Hạ Mộng bị giật mình.

“Cha, ngài... Làm sao vậy?”

“Nhu nhi.” Lại quay đầu lại, Bộ Ngưng Vận vẻ mặt ôn nhu như nước, “Trước kia, cha thực xin lỗi con. Hiện tại, cha biết sai rồi. Nếu Minh vương phủ không cần con, cũng không thừa nhận đứa bé này, vậy thì thật tốt. Chúng ta về nhà, cha nuôi con, con của con chính là ngoại tôn của cha, là hậu nhân của Bộ gia. Chúng ta không cần dựa vào vương phủ bọn họ. Vương gia chó má các người tưởng rằng mình tốt lắm sao?”

Ách... khóe miệng Hạ Mộng co lại mãnh liệt, không biết nói gì.

Cha, ngài tin những lời đồn đãi chuyện nhảm bên ngoài vậy sao.

Nhưng mà, trong nội tâm sớm chuẩn bị kỹ càng, Bộ Ngưng Vận bước qua, một tay ôm lấy tiểu oa nhi trên giường, tay kia khê hướng nữ nhân ôm lấy, “Nhu nhi, đến, cha công con, chúng ta đi về nhà.”

“Cha...” Hạ Mộng dờ khóc dờ cười.

“Nhanh, đi lên” Bộ Ngưng Vận vội vàng thúc giục.

“Tiểu bạch thỏ, không cần!” Thấy thế, trong nội tâm Hoàng Phủ Nam Ninh quỳnh lên, vội vàng đứng lên muốn ngăn cản.

Nhưng mà, Bộ Ngưng Vận một cước lại đem hấn đạp đổ.

“Hoàng Phủ Nam Ninh, ta cho ngươi biết, ngươi đã bắt nhân, kia cũng đừng trách Bộ gia ta bất nghĩa. Bắt đầu từ hôm nay, con gái của ta cùng ngươi không có bất cứ quan hệ nào nữa, con của nó cũng không phải là người nữa. Đây là con cháu của Bộ gia ta. Người cùng Lý tướng gia có thể cùng nhau, ta chắc chắn sẽ không để cho con gái của ta chịu phần ảm ức này.”

Nói xong, nhìn lại Hạ Mộng một chút. “Nhu nhi, lên nhanh một chút, chúng ta về nhà.”

“Nha.”

Yên lặng, Hạ Mộng nghe lời nằm ở trên lưng của hấn.

Bộ Ngưng Vận liền ôm cháu nội, công nữ nhi, sải bước đi ra ngoài.

“Tiểu bạch thỏ, đừng đi.” Sau lưng, Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn gào thét, nhưng bọn họ lại mất điếc tai ngơ.

295. Chương 296

Minh Vương gia bị đánh!!!

Hiện tại là tin bất nháo nhất tại vương triều Phượng Tường - - không chỉ ở kinh thành mà là toàn bộ vương triều Phượng Tường. Lần này tin tức lan ra phạm vi rộng hơn rất nhiều.

Hiện nay, tất cả người trong nước đều biết: Minh Vương gia xưa nay luôn ngang tàng ngạo nghễ, lại bị nhạc phụ đại nhân đánh te tua ngay tại Tướng phủ, sau đó lại bị xách cổ lôi về Minh Vương phủ vô cùng thê thảm. Cuối cùng, phụ thân của Minh Vương phi liền ôm ngoại tôn công nữ nhi, rất tự nhiên mà đi về nhà. Nhân chứng chứng kiến toàn bộ sự việc là toàn bộ hạ nhân của Tướng phủ, Minh Vương phủ, còn có mấy người trên đường ngày đó tất cả đều tận mắt nhìn thấy, còn về phần vật chứng sao - - không phải Minh Vương phi hiện tại đang ở nhà mẹ đẻ rồi còn gì?

Hơn nữa, nghe nói, ngay hôm sau khi đánh Minh Vương gia nửa sống nửa chết, phụ thân của Minh Vương phi - - cũng chính là Bộ Ngưng Vận, Bộ đại nhân - - đã tự trói mình, chủ động tiến vào triều quỳ xuống thỉnh tội. Nhưng mà, hắn vẫn luôn kiên trì khẳng định rằng - - Minh Vương gia chính là đáng bị đánh. Hắn có thể chết, nhưng ai làm người đó chịu, thỉnh Hoàng Thượng không cần trách phạt đến người nhà hắn, nữ nhi của hắn cũng tuyệt đối tuyệt đối không trở về Minh Vương phủ.

Hoàng đế trên Kim Loan thượng cũng đang vô cùng đau đầu.

Đệ đệ mình bị đánh, lại là đệ đệ cùng cha cùng mẹ, về tình về lý mà nói, hắn làm ca ca đều phải giúp đệ đệ mình đòi lại chút công đạo. Nhưng mà, hắn căn bản là không có công đạo đáng nói mới chết chứ. Chuyện này vốn chính là do em trai nhà mình gây nên. Hắn hiện tại chỉ có thể nói là tự làm tự chịu. Hơn nữa, từ nhỏ đã bị đứa em này chọc giận đến gần chết, thậm chí đến lớn cũng không thay đổi, từ đáy lòng hắn thật ra cũng hy vọng có thể thấy đệ đệ này bị dạy dỗ một trận. Cho nên, sau khi nghe em trai bị đánh, hắn cười thầm trong lòng một trận rất vui vẻ. Vì thế, hắn đối với Bộ Ngưng Vận cũng thay đổi cách nhìn, trong lòng thật đang muốn thăng quan cho hắn. Bất quá, hiện tại đang trên đầu sóng ngọn gió, hắn phải kiềm chế một chút mới được.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vô luận như thế nào thì Hoàng Phủ Nam Ninh cũng là một vương gia, là hoàng thân quốc thích không phải sao? Danh dự của hoàng thân quốc thích bị một võ tướng tứ phẩm đánh, thật là làm bẽ mặt hoàng tộc. Cho nên, vì mặt mũi hoàng tộc suy nghĩ, hắn nhất định phải thận trọng xử lý việc này. Nếu không, tương lai nếu có người cũng đối đãi như vậy với hoàng thân quốc thích khác, rồi sau đó cuối cùng lan tràn thành phong trào, thì phải làm như thế nào chứ? Mặt mũi hoàng tộc bọn họ lúc đó biết giấu ở đâu?

Hơn nữa, Vương Thái hậu cũng đã tới đây cầu tình. Vừa đau lòng vì con trai mình bị đánh, nhưng lại vừa không cam lòng khi con dâu ôm cháu nội về nhà mẹ đẻ, lại luyến tiếc vì chưa thấy cháu nội mấy lần. Nói đi nói lại, con trai mình đời này đã như vậy, sau khi bà do dự một lúc, liền đem tất cả tiền đặt cược đều đặt trên người cháu nội bảo bối của mình. Dù sáng dù tối, lão nhân gia lúc nào cũng dặn dò hoàng đế rất nhiều lần: không cần phải cùng Bộ đại nhân trở mặt, nếu không, cháu nội bảo bối của bà thật không trở về được.

Nghĩ đi nghĩ lại, hoàng thượng liền kết luận: đánh Bộ Ngưng Vận ba mươi trượng, giáng xuống một bậc, phạt ba tháng ở nhà suy ngẫm về lỗi của mình. Ba tháng sau, liền chuyển ra biên quan, tiếp nhận chức vụ của Vũ tướng quân đã lớn tuổi.

Điểm trách phạt này, tuy không đến nơi đến chốn, nhưng mặt mũi hoàng tộc không có trở ngại là được!!! Hơn nữa, trong triều người bị Hoàng Phủ Nam Ninh ức hiếp cũng không phải là số ít, nghe nói hắn bị đánh tới thừa sống thiếu chết, trong lòng nhiều người cũng thật sáng khoái. Cho nên, sau khi biết Bộ Ngưng Vận như vậy, mọi người cũng đều thở dài một hơi, khi Bộ Ngưng Vận về nhà thì liền vội vàng tiến đến thăm, có người ngại mặt mũi không có đi thì gọi người đến đưa rất nhiều lễ vật quý trọng, để bày tỏ lòng ủng hộ.

Trong lúc đó, trên triều và dân chúng phía dưới, mọi người đều ủng hộ Bộ gia bọn họ.

Đáng thương Minh Vương gia, phải xem lại nhân phẩm của người nha.

Cho nên, mặc dù bị phạt trượng, cũng bị hoàng đế mắng một trận, nhưng tâm tình Bộ Ngưng Vận rất tốt, đi đường ngoài miệng vẫn còn cười được.

“Nhu nhi.”

Đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy nữ nhi ôm hài tử nằm trên giường, khoe miệng của hân giường cao hơn.

“Cha, người đến rồi.” Nhìn thấy hân, Hạ Mộng cũng khẽ mỉm cười.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, thật không nghĩ tới, nàng lại trở về nơi này, cũng cùng vị phụ thân này trùng tu quan hệ. Hiện nay, địa vị của nàng trong phủ cũng tăng vọt, mà ngay cả Bộ phu nhân cũng không dám đem nàng khi dễ như trước nữa.

“Ừ.” Bộ Ngưng Vận liền vội vàng gạt đầu, bước nhanh đi tới.

Tới trước giường, đưa tay ôm cháu nội, “Để cho ta xem, hôm nay tiểu Duệ nhi của chúng ta có ngoan hay không nào?”

Đúng vậy, kể từ khi đón mẹ con Hạ Mộng trở lại, tiểu hài tử này sau khi sinh gần nửa tháng vẫn chưa có tên, Bộ Ngưng Vận giận dữ, lại đem Hoàng Phủ Nam Ninh rửa từ đầu đến chân mười lần, sau đó mới thở phào nói: “Nếu hân đã tuyệt tình như vậy, chúng ta cũng không cần hân nữa, đứa nhỏ này coi như hài tử của Bộ gia chúng ta, ta sẽ tự đặt tên cho nó.” Buổi tối hôm đó, sau khi trở về thư phòng, lại tìm quan văn quen biết thỉnh giáo, sau một hồi lâu, cuối cùng mới cho hài tử lấy cái chữ “duệ” này. Hi vọng về sau thông minh cơ trí, không vô dụng giống như cha nó. Đương nhiên, đằng sau là giải thích của Hạ Mộng.

“Đương nhiên ngoan ngoan mà!! Trừ ăn nãi ra sau đó đem bà vú cắn đau, những lúc khác đều rất ngoan ngoan chịu đi ngủ đó.” Mỉm cười đem con giao trên tay hân, Hạ Mộng dịu dàng nhỏ nhẹ nói.

Kỳ thật, hài tử lớn như vậy, mỗi ngày trừ ăn ra chính là ngủ, cũng chưa nói tới cái gì có ngoan hay không ngoan.

“Ha ha, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Liền tranh thủ ôm tiểu oa nhi ở trên tay, xem khuôn mặt bé con nhỏ nhắn đáng yêu như vậy, Bộ Ngưng Vận quả thực cười đến nheo mắt, “Quả nhiên là cháu của Bộ Ngưng Vận ta, bộ dạng giống ta như đúc”

Rất tốt, câu nói đầu tiên liền đem Hoàng Phủ Nam Ninh cho qua một bên rồi, hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với hân. Hơn nữa, lời này gần đây hân ngày càng nói rất nhiều, rõ ràng là đang tẩy não không phải sao? Không chỉ với hân, mà còn với tất cả mọi người, chính là muốn khẳng định cùng Minh Vương phủ đoạn tuyệt hoàn toàn.

Hạ Mộng cười mà không nói.

Nhìn hài tử, Bộ Ngưng Vận mới lưu luyến ngẩng đầu lên: “Hôm nay nó ăn mấy lần nãi rồi? Ăn được nhiều không?”

“Ăn ba lần, mỗi lần đều rất khá” bà vú vội vàng đứng ra trả lời, “Tiểu tử tông này khẩu vị lớn, nếu không phải của ta nhiều, thật có điểm ứng phó không kịp.” Chẳng những khẩu vị lớn, bé con này khí lực cũng rất lớn, cho nên thường đem nàng hút đến cực kỳ đau nhức.

“Ha ha ha, tốt! Thật tốt! Ăn nhiều một chút, sau này thân thể mới cường tráng được, về sau mới ra trận giết địch cùng gia gia phải không nào?” Nghe vậy, Bộ Ngưng Vận càng cười to vui vẻ hơn, nhìn lại bà vú, “Vất vả người, chỉ cần người chuyên tâm chăm sóc cháu ta, ta nhất định sẽ không bạc đãi người.”

“Lão gia, không khổ cực, một chút cũng không khổ cực, chỉ cần trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Tiểu công tử, cho dù bị cắn chút xiu cũng không có gì.” Vội vàng lắc đầu, bà vú cũng vui tươi hơn hớn nói.

Nàng nói là thật tâm nha.

Tiểu oa nhi này, mặc dù còn nhỏ, nhưng miệng chưa bao giờ tha người, luôn biết dùng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của mình lừa người, đầu tiên là luôn làm cho người thường nhìn thấy liền thích, nên khi tiến tới một chút cũng không đề phòng. Người nào ôm nó, thì nhất định nó không có cần nha.

Hạ Mộng thường thường hồi tưởng: chờ nó trưởng thành, sẽ không yêu nghiệt giống như cha nó chứ?

Nhớ tới cha bé con... Tâm khê trầm xuống. Thôi, không muốn, dù sao tên kia cũng sẽ sống tốt. Bên cạnh hẳn không phải có Lý Như Phong sao?

“Đúng rồi, Như nhi.” Suy nghĩ một chút, Bộ Ngưng Vận đã lại đem tiểu tử ngủ say trả lại, hé ra khuôn mặt nghiêm túc.

Biết rõ hẳn có chuyện quan trọng cần phải nói, Hạ Mộng vội vàng giương mắt. “Cha, có chuyện gì sao?”

“Duệ nhi chuẩn bị tròn trăm ngày, con định tính thế nào?”

“Con...”

Nếu như ở vương phủ, không cần ai nhắc nhở, khẳng định nàng sẽ làm. Nhưng hiện tại... Đó đã là chuyện quá khứ rồi, cả nhà bọn họ hiện tại đều trên đầu sóng ngọn gió, nếu như hiện tại lại lo nhiều làm nhiều, kia không phải lại tạt một cái thật nặng vào trên mặt Hoàng gia hay sao? Cơn tức này Hoàng Thượng cùng Vương Thái hậu khẳng định sẽ nhẫn không được. Lúc đó, có khi lại không thừa nhận đứa nhỏ này là của Bộ gia nữa.

“Ta đang suy nghĩ, hiện tại ta đang chịu phạt giam lại lỗi lầm đã gây ra, cũng không nên gặp nhiều người, cho nên, dịp lễ trăm ngày của hài tử lần này chắc không làm được rồi. Chúng ta ráng chờ một chút, qua hai tháng nữa, chờ cha xuất quan, trước khi dời nhà đi biên cương, chúng ta mở tiệc tiễn đưa, thuận tiện tổ chức một trăm ngày, con thấy thế nào?”

“Tốt.” Hạ Mộng liền vội vàng gật đầu.

Đây chính là ý kiến hay. Lấy thẳng quan để tổ chức trăm ngày, cho dù trong lòng Hoàng Thượng bọn họ khó chịu, vậy cũng không còn lời gì có thể nói.

Bất quá, điều kiện tiên quyết là bọn họ có thể nhịn đến khi đó không???

Hạ Mộng tròn mắt. Chỉ sợ, cho dù Hoàng Phủ Nam Ninh không vội, Vương Thái hậu đều muốn gấp đến độ nổi điên rồi. Dầu gì cũng là cháu nội bảo bối của bà ta mà!!!

296. Chương 297

Đúng như Hạ Mộng đã đoán.

Trong khi Bộ phủ vui vẻ hòa thuận, mọi người cùng nhau vây quanh tiểu oa nhi nói cười, thì trong Minh Vương phủ lại một mảnh bi thảm. Mọi người mặc kệ nói chuyện hay đi lại, tất cả động tác đều cố thả nhẹ nhất có thể, e sợ nếu tạo ra bất kì âm thanh gì khiến Minh Vương gia nghe được, vậy bọn họ rất có thể sẽ bị xử lý vô cùng thâm hiểm.

“Hoàng Phủ Nam Ninh.”

Nhưng mà, lại có người to gan lớn mật, dám lấy thân thử nghiệm.

“Ai? Ai dám tại phủ bổn vương gây chuyện? Bước ra đây cho bổn vương?”

“Ra thì ra.” Một thân ảnh thon thả xuất hiện, Lý Như Phong mặt lạnh trừng mắt nhìn hẳn, “Ta tới, người làm gì ta nào?”

“Như, Như Phong. Sao lại là người?” Thấy hẳn, Hoàng Phủ Nam Ninh sững sờ, vội đứng lên.

“Không phải là ta, người cho rằng còn ai vào đây tìm người?” Hừ nhẹ một tiếng, Lý Như Phong lững thững đi tới, “Đừng nói với ta, người định để mọi chuyện như vậy luôn?” Nhìn xung quanh một chút, tặc tặc, đồ đạc trong phòng lung tung, đệm giường lộn xộn, nền nhà dơ bẩn, nơi này cùng chỗ có cái gì khác nhau chứ? Không ngờ hẳn lại trở nên thâm hiểm như vậy.

“Chứ phải sao đây?” Hít hít mũi, Hoàng Phủ Nam Ninh vô lực nhìn hần, “Tiểu bạch thổ nàng đã đi rồi.”

“Nàng là bị người đuổi đi.” Lý Như Phong quát khê, “Hơn nữa, nàng đi, chẳng lẽ người cũng không đi tìm nàng trở về sao?” Đều ở kinh thành, chỉ cách nhau có một khoảng, đi một chuyến đón người, căn bản không tốn bao nhiêu thời gian.

“Ta đã thử rồi, nhưng cơ bản là bọn họ không có quan tâm đến ta!” Cúi đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh rầu rĩ nói.

“Vậy người lại đi tiếp. Ngày ngày đi, liên tục đi, cho đến khi bọn họ để ý người mới thôi.”

“Không cần. Kia quá mất mặt.”

Hần cũng biết mất mặt hai chữ viết như thế nào sao? Lý Như Phong hừ nhẹ “Dù sao mặt của người sớm đã mất hết rồi, hiện tại ném được thì ném đi.”

“Ta không cần.” Lắc đầu, Hoàng Phủ Nam Ninh cúi đầu xuống, “Đường đường là một vương gia, bị nhiều người vây xem như vậy, vốn đã đủ mất mặt rồi, bây giờ còn muốn ta ngày ngày tới đó, chẳng phải mất mặt xấu hổ hơn sao? Ta đây mới không cần!”

“Vậy người có muốn Minh Vương phi trở lại không?” Lý Như Phong hỏi.

“Muốn.” Đối với vấn đề này, Hoàng Phủ Nam Ninh trả lời chắc chắn.

Lý Như Phong liền trừng hần “Đã như vậy, người còn mè nheo cái gì nữa?”

“Ta...” Hoàng Phủ Nam Ninh giùng giàng.

Nếu như Hạ Mộng là ở địa phương khác, hần đã sớm phá cửa mà vào, trực tiếp đem nàng khiêng trên vai trở về nhà. Nhưng còn bây giờ thì sao? Nàng là ở Bộ phủ. Trước kia hần đối với Bộ phủ cũng không thêm để ý, cũng chỉ là một tiểu phủ nho nhỏ. Nên hần đều khinh thường. Nhưng mà, kể từ khi bị Bộ Ngưng Vận hung hăng đánh gần chết, hần mới thật sự biết được vị nhạc phụ này có bao nhiêu lợi hại - - hần hoàn toàn không phải là đối thủ của vị này. Hơn nữa ngày đó, hần bị Vương Thái hậu thúc giục tiến đến đón Hạ Mộng hồi phủ, lại bị hần ngay trước mặt những người vây xem một trận thoá mạ, Bộ Ngưng Vận càng một mực chắc chắn: Nghĩ đến bồi tội? Không có cửa đâu. Muốn con gái hần trở về? Không thể nào! Người dám xông vào. Ta liền cắt đứt chân của người. Cùng lắm thì ta liều mạng giã này với người đến cùng!!!

Không cần phải đem khuôn mặt già nua kia liều mạng cùng hần, chỉ cần nhìn thấy bộ dáng kia cũng đủ đáng sợ lắm rồi!!!

Cho nên, hần khiếp đảm, kẹp lấy cái đuôi xám xịt bỏ chạy. Trở lại vương phủ liền đóng kín cửa, sau đó một bước cũng không ra. (== không đi toilet hả anh?)

Quanh đi quanh lại cũng đã nửa tháng trôi qua!!!

Sống hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên hần thất bại đến thế, thất bại đến mất hết cả mặt mũi tôn nghiêm.

Loại cảm giác thất bại này làm hần vạn phần uể oải, phí hoài ý niệm bản thân trong đầu.

“Người đừng có làm cái vẻ mặt ai oán đó với ta, đứng lên!!”

Chợt, Lý Như Phong túm lấy cổ áo hần lôi thẳng dậy!!

Bị túm cổ như vậy liền làm hần nhớ lại ngày đó bị Bộ Ngưng Vận xách đi trên đường, cơn ác mộng khơi dậy, Hoàng Phủ Nam Ninh theo bản năng hất tay ra, tung ra một cước đạp thẳng vào người Lý Như Phong.

“Hoàng Phủ Nam Ninh.”

Vì vậy, Lý Như Phong cũng nổi bão. “Có bản lĩnh thì người cùng người cướp thê tử của người mà đánh, đối với người tay trái gà không chặt như ta động thủ, người làm nam nhân như thế nào hả?”

A.

Phát hiện mình vừa rồi phản ứng hơi thái quá, Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng qua nâng hấn dậy. “Như Phong, người không sao chứ?”

Đổi lại là người bị một người liều mạng đánh một quyền sau đó đập một cước xem thử có không sao được không? Lý Như Phong cảm thấy xương cốt của hấn đều muốn rã ra rồi.

Lườm hấn một cái, không nói không rằng, lướt qua hấn, yên lặng đi ra ngoài.

Hoàng Phủ Nam Ninh lúc này tim như bị nhéo một cái, “Như Phong.” Vội vàng đuổi theo.

Theo hấn bước ra, hai người đều xuất hiện dưới ánh mặt trời xán lạn, Lý Như Phong mới dừng bước lại “Hiện tại, ta chỉ hỏi người, người kế tiếp định làm như thế nào?”

Kế tiếp?

Hoàng Phủ Nam Ninh bị hỏi đến, liền trả lời “Ta không biết”

Không có Hạ Mộng bên người, hấn cảm thấy cuộc sống này trôi qua một chút tư vị cũng không có, bất quá là sống ngày nào hay ngày ấy thôi.

Chẳng lẽ hấn biết? Bĩu môi, Lý Như Phong tức giận: “Ta bây giờ hỏi người, người rốt cuộc có muốn đem Minh Vương phi trở về không?”

“Ta muốn!”

Vội vàng gật đầu. Mấy ngày nay, hấn ngoại trừ gần người thì chính là hồi tưởng lại quá khứ tốt đẹp khi ở cùng Hạ Mộng một chỗ, mà ngay cả nằm mơ đều nhớ lại. Nhưng mà càng nhớ kỹ, mỗi lần tỉnh lại, đối mặt với vương phủ trống vắng, trong lòng hấn càng thêm đau đớn. Càng xa nhau, hấn lại càng muốn nhớ lại, càng nhớ lại càng đau. Cứ thế mãi, hấn đều nhanh muốn chết rồi!!

“Nếu đã muốn thế, người còn không mau tỉnh lại đi cho ta!!!”

“Như thế nào... Tỉnh lại?”

Ánh mắt nhỏ vô tội lại u oán hiện lên, Lý Như Phong thật muốn giết chết hấn đi.

“Đó là chuyện của người!”

“Ta... Không biết” Lần nữa thất bại cúi đầu, thân thể Hoàng Phủ Nam Ninh đều nhanh co lại thành một đồng nho nhỏ.

Biết hấn lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy bộ dạng vô lực này. Lý Như Phong cũng cảm thấy vô lực theo “Vương gia, truy hồi vợ con của người như thế nào, chẳng lẽ trong lòng người cũng không sao ý tưởng sao?”

Hoàng Phủ Nam Ninh lắc đầu.

Ngao....

Lý Như Phong thật muốn đem đầu tên nam nhân này đập vào đá. Nam nhân này vốn không có ngu như vậy mà.

“Chẳng lẽ người không thể nghĩ biện pháp, tạo cơ hội gặp vương phi đi.”

“Gặp nàng?” Hoàng Phủ Nam Ninh ánh mắt sáng lên, nhưng lập tức hào quang lại chìm xuống, “Bộ Ngưng Vận không cho ta vào cửa.”

“Không cho vào cửa, chẳng lẽ người không biết dùng phương pháp khác sao?” Lý Như Phong tức giận giậm chân, mới giam mình trong phòng vài ngày, đầu óc nam nhân này đều gỉ sét hết rồi sao?

“Cái gì phương pháp khác? Leo tường sao?” Hoàng Phủ Nam Ninh liền hỏi.

Lý Như Phong nhúc nhích đầu. “Người tin hay không, chỉ cần người dám làm như thế, Bộ đại nhân nhất định sẽ giờ đao giết đến, đem người băm thây vạn đoạn.”

Hoàng Phủ Nam Ninh run mạnh một cái “Vậy người nói phương pháp gì?”

“Ta...” Nói tới nói lui, tại sao lại đem vấn đề đẩy tới trên đầu hần thế này? Lý Như Phong vô lực. Lúc lắc đầu, hần một tay túm lấy nam nhân, “Chẳng lẽ người đã quên, con trai của người chuẩn bị đầy tháng sao?”

“Người không nên nói với ta về nó!”

Nói đến con trai, trong lòng hần không nhịn được đau nhứt thêm. Nữ nhi của hần a, hần tâm tâm niệm niệm nữ nhi mười tháng, như thế nào vừa ra, lại là nam hài. Hần không tiếp thụ được chuyện này mà.

Hơn nữa, nếu không phải vì nó, hần và Hạ Mộng trong lúc đó cũng sẽ không tiến đến bước này, gia đình của hần cũng sẽ không vì vậy mà chia năm xẻ bảy. Đều là tiểu tử kia tạo thành, hần hận.

“Người...” Đều đã như vậy, hần lại còn có tâm tình để đùa. Lý Như Phong thật là tức chết.

Túm lấy lỗ tai hần, dùng sức nhéo một cái.

“Đau!!!” Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng kêu to.

Lý Như Phong hừ lạnh. “Thì ra là người cũng biết sao? Hiện tại, ta chỉ hỏi người, người rốt cuộc có nghĩ đem Minh Vương phi trở về như trước hay không?”

“Ta muốn.” Hần nằm mộng cũng muốn ấy chứ!!!

“Tốt lắm, muốn thì theo lời làm thật tốt cho ta!” Một tay kéo lỗ tai hần túm tới một bên, Lý Như Phong nhẹ nhàng đối với hần ghì giọng nói.

Hoàng Phủ Nam Ninh dừng lại, trên mặt lập tức biến hoá. Từ đau đớn khó nhịn, đến kinh ngạc, tiếp tục kinh ngạc, rồi đến mừng rỡ, cuối cùng, đúng là hai mắt tỏa sáng, căn bản là không còn để ý đến đau đớn trên lỗ tai nữa.

297. Chương 298

Chờ hài tử tròn tháng, Bộ phủ không có mở tiệc, Minh Vương phủ cũng không. Hai bên vẫn liên tục giữ vững dấu hiệu không muốn qua lại, mọi người tiếp tục ai đi đường nấy, ngoài mặt thoạt nhìn bình tĩnh vô ba, nhưng thật sự là buồn chết những người chờ xem náo nhiệt tại cửa rồi.

Chẳng lẽ, Minh Vương gia thật sự định bỏ qua như vậy? Lần tranh đấu này, chấm dứt bằng việc Bộ phủ thắng lợi sao? Rõ ràng, Minh Vương gia hần không phải là người như thế mà.

Thật vất vả, sau tròn tháng ba ngày, trong cung truyền ra thánh chỉ, thỉnh mẹ con Minh Vương phi vào cung. Vương Thái hậu tự mình ra thánh chỉ.

Từ xưa đến nay Vương Thái hậu đối với mình cũng không tệ, sau khi sinh xong hài tử cũng đến thăm an ủi qua chính mình mấy lần, mặc dù trong thời gian gần đây phụ thân cùng Hoàng Phủ Nam Ninh nháo lên như vậy nhưng Vương thái hậu vẫn đối tốt với nàng như trước kia, Hạ Mộng nàng cũng phải biết ý mà làm. Cho nên, cho dù là biết rõ có âm mưu, nàng cũng chỉ biết ôm hài tử, cùng Bộ phu nhân, ngồi trên kiệu trong cung phái ra.

“Minh Vương phi.”

Kiệu vừa đến nơi, đã thấy Vương Thái hậu đứng đó chờ. Liền ra đón, căn bản không cho nàng hành lễ, đích thân dắt nàng, đoàn người đi đến nội điện, an bài cho nàng ngồi trên ghế êm: “Con vừa mới ra tháng, thân thể còn yếu, cứ tiếp tục nằm đi. Không sao.”

“Như vậy sao được ạ.” Hạ Mộng nhỏ giọng nói.

Vương Thái hậu khoát khoát tay, “Có gì không được. Chúng ta đều là người một nhà, cũng đã ở lâu như vậy rồi, hiểu tận gốc rễ, cần gì quan tâm nhiều như vậy, Bộ phu nhân, người nói phải không?”

“Dạ dạ dạ.” Lần đầu tiên tiến cung, đối mặt với Hoàng thái hậu cao cao tại thượng, Bộ phu nhân khẩn trương đến độ hô hấp nhanh đến độ không thở nổi, tự nhiên người ta nói gì đều gật đầu đồng ý.

“Con xem, mẫu thân con đều nói đúng rồi, con liền nằm xuống đi!” Chỉ là muốn làm cho nàng phụ họa mà thôi. Hiện tại mục đích đạt đến, Vương Thái hậu lập tức ném nàng sang một bên, nhìn hướng Hạ Mộng.

Hạ Mộng không nói gì, chỉ đành phải gật đầu. “Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.”

Tất cả mọi người cùng nhau ngẫm hiểu không nhắc đến người nào đó, cực lực duy trì ngoài mặt bình thản.

“Như vậy...” Sau đó, ánh mắt Vương Thái hậu nóng rực rơi vào tiểu oa nhi, “Giường nệm quá nhỏ, hình như chỉ đủ cho con nằm, như vậy hài tử...”

Hạ Mộng là người thông minh, liền vội vàng đem tiểu oa nhi đưa qua: “Như vậy, làm phiền thái hậu hỗ trợ ẵm tiểu nhi một chút.”

Gọi thái hậu, không phải là mẫu hậu, có thể thấy được nàng thực bị chuyện này làm cho thương tâm rồi.

Trong lòng Vương Thái hậu chợt đau nhói, chỉ có thể nặn ra khuôn mặt tươi cười, “Không có gì, ai gia luôn thích tiểu hài nhi, huống chi đây là con cháu Hoàng gia.”

Đây là bắt đầu cùng nàng tranh hài tử sao?

Hạ Mộng nghe vậy, chỉ cười cười không nói.

Thấy nụ cười của nàng, Vương Thái hậu muốn nói nhưng lại thôi, chỉ có thể đem tiểu oa nhi tiếp nhận, nhìn bé con lớn lên không ít, làm thế nào yêu cũng không hết.

“Ha ha, vài ngày không gặp, bé con lại lớn lên rồi sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười càng xinh đẹp hơn, cùng Ninh nhi lúc nhỏ giống nhau như đúc.” Cười nhạt một tiếng, lão nhân gia lần nữa lấy đề tài ra mà nói.

Hạ Mộng nghe, tiếp tục mỉm cười, dù sao chính là không tiếp lời. Vương Thái hậu vì vậy thông minh chuyển hướng Bộ phu nhân bên kia: “Quốc trưởng phu nhân, người nói gì đi!”

Cũng gọi quốc trưởng phu nhân rồi, hay ột giọng nói thân mật, Bộ phu nhân thụ sủng nhược kinh, ngồi không yên, “Cái này... Cái kia...” Xem Hạ Mộng một chút, lấp bắp một hồi, nàng cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Thấy thế, Vương Thái hậu cũng vài phần tức giận.

Đành phải cúi đầu, lại trêu chọc tiểu oa nhi trong ngực, đột nhiên nàng phẳng phất tựa như nhớ tới cái gì nói: “Đúng rồi! Tô chiêu nghi cũng muốn gặp con một lần. Con của nàng cũng đầy tháng, không bằng hai người đi gặp một lần, nhìn hài tử của nhau một chút, như thế nào?”

“Tốt.” Không khí trên hiện trường thập phần cổ quái, nàng sớm đã không ở nổi nữa rồi. Đã có cơ hội như vậy, Hạ Mộng đương nhiên phải nắm chặt.

“A. Kia... Vậy ta đây?” Bộ phu nhân vội vàng đứng lên, bộ dáng tay chân luống cuống.

“Ha ha, quốc trưởng phu nhân, người liền ở chỗ này cùng trò chuyện với ai gia đi. Ai gia cũng đã lâu không có người trò chuyện rồi.” Cười một tiếng, Vương Thái hậu đem nàng lưu lại nơi này.

“A... A, dạ”

Trong lòng thoáng khẩn trương hơn. Nhưng là lời thái hậu, nàng không thể từ chối, thân thể Bộ phu nhân liền run lên một cái.

Hạ Mộng thấy thế mỉm cười, được Tú nhi nâng đỡ đứng dậy, ôm lấy hài tử, đối với Vương Thái hậu hành lễ cáo từ, dưới sự hướng dẫn của cung nữ hướng tẩm cung Hạ Tĩnh đi đến.

Nhưng mà - -

Có chỗ không thích hợp nào đó.

Dừng bước lại, Hạ Mộng nhìn chung quanh một chút.

“Vương phi, làm sao vậy?” Tú nhi cũng vội vàng dừng lại, hỏi.

Cung nữ phía trước dẫn đường cũng lập tức dừng lại, quay sang ôn nhu hỏi: “Minh Vương phi, ngài làm sao vậy?”

“Con đường này không đúng.” Sắc mặt Hạ Mộng nghiêm lại, “Ta nhớ tấm cung của Chiêu nghi không phải đi đường này.”

“A, Minh Vương phi ngài là không biết, đường đến tấm cung của Tô chiêu nghi có rất nhiều đường, đường này tự nhiên cũng là hướng bên kia đi đến, ngài chỉ biết có vài đường, cho nên thấy lạ là phải rồi. Nhưng mà, nô tỳ bởi vì thường xuyên đi, cho nên không ý thức liền mang ngài hướng trên con đường này đi.” Khẽ mỉm cười, cung nữ dịu dàng nhỏ nhẹ nói.

Mặc dù giọng nói có vài phần bình tĩnh, nhưng Hạ Mộng vẫn không bỏ lỡ trong mắt nàng chợt lóe vài tia kinh hoảng.

Mặt lập tức trầm xuống, “Người nói láo!”

Cung nữ sững sờ, “Nô tỳ không dám.”

“Người rõ ràng đã làm thế!!” Hạ Mộng quát chói tai, “Cho dù đường đến tấm cung của Tô chiêu nghi có vạn đường, nhưng ta vẫn biết một số con đường quanh đây. Đường này, cho dù cũng có thể đi thông bên kia, khẳng định cũng muốn đi qua vài đường quanh co không ít. Ta mới trải qua thời gian ở cử xong, thân thể còn hết sức yếu ớt, người lại mang ta đi lung tung, một khi để cho ta mệt nhọc, bị trúng gió, người có biết sẽ chịu hậu quả gì không hả?”

“Đúng vậy. Thân thể Vương phi đang rất yếu, người lại dám đem vương phi lăn qua lăn lại, chẳng lẽ là không muốn sống sao?” Tú nhi lập tức cũng hiểu, lúc này đem mặt trầm xuống, nghiêm nghị quát lớn.

Hai người lực lượng hợp chung vào một chỗ, hù dọa tiểu cung nữ run lên.

“Ta ta ta...”

Tôm.

Dứt khoát hai chân mềm nhũn, nặng nề quỳ xuống đất. “Vương phi, nô tỳ không phải cố ý. Nô tỳ... Nô tỳ chỉ là... Chỉ là...”

“Các người không cần phải trách phạt nàng, hết thấy đều làm theo lệnh của bản vương.”

Đang lúc này, chợt nghe một thanh âm trầm thấp hữu lực truyền lọt vào trong tai, tiếng bước chân trầm ổn từ từ đến gần, đem lực chú ý hướng người vừa nói.

“Vương gia.”

Phát hiện là hắc, Tú nhi cả kinh, vội vàng muốn bái kiến, nhưng Hạ Mộng giữ nàng lại.

“Vương gia.” Cung nữ như tím được cái phao cứu mạng, quỳ xuống đất, liên tục không ngừng dập đầu với hắc.

“Tốt lắm, người đi xuống đi.” Khoát khoát tay, Hoàng Phủ Nam Ninh nhạt thanh nói.

“Dạ.” Như được đại xá, cung nữ đứng lên bỏ chạy.

“Người cũng đi xuống.” Nhìn lại hướng Tú nhi, Hoàng Phủ Nam Ninh trầm giọng nói.

Tú nhi sững sờ, theo bản năng liền lắc đầu. “Vương phi nàng...”

“Tú nhi, người đi đi. Hắc sẽ không làm gì ta.” Đẩy đẩy nàng, Hạ Mộng cũng nhỏ nhẹ dịu dàng nói.

Nghe lời của nàng, Tú nhi mới bỏ xuống lòng phòng bị, ngoan ngoãn hành lễ: “Dạ.” Lui qua một bên.

“Tiểu bạch thổ.”

Đem hạ nhân lui đi, Hoàng Phủ Nam Ninh trong nội tâm một hồi kích động mạnh lên, liên tục không ngừng bước đến trước mặt nàng.

Nhưng Hạ Mộng gấp rút lui về phía sau vài bước: “Vương gia, nam nữ thụ thụ bất thân, thỉnh thủ lễ.”

“Chúng ta vốn là phu thê, thủ lễ cái gì?” Hoàng Phủ Nam Ninh cắn răng quát khế.

Hạ Mộng ngẩng đầu cười khê. “Từ hơn nửa tháng trước, ta mang theo hài tử rồi đi vương phủ, quan hệ phu thê của chúng ta cũng chỉ còn là danh nghĩa.”

Ngần ra, Hoàng Phủ Nam Ninh không thể tin được, nhìn nàng nói: “Tiểu bạch thổ, nàng là nói thật?”

Hạ Mộng tiếp tục cười. “Không phải lúc đó chàng cũng không phản ứng hay nói gì, không phải là ngầm bày tỏ thái độ đồng ý đối với chuyện đó hay sao?”

Cho nên, vấn đề không phải ở nàng, mà là hấn đã chấp nhận!!!

Hoàng Phủ Nam Ninh lại sững sờ, vội vàng lắc đầu “Ta không có ý đó.”

“Chàng có” Hạ Mộng trầm giọng nói.

“Ta không có.”

“Chàng có.”

“Ta không có.”

“Chàng có.”

“Không.”

“Có.”

“Không có.”

“Có.”

...

Cứ lặp đi lặp lại, Hoàng Phủ Nam Ninh càng nói càng kích động, còn Hạ Mộng lại trước sau như một bình tĩnh vô ba. Cuối cùng, Hoàng Phủ Nam Ninh không còn giữ được bình tĩnh nữa.

“Tiểu bạch thổ, nàng không thể đối với ta như vậy!!” Quát to một tiếng, hấn giơ tay qua ôm lấy nàng.

Hạ Mộng lập tức tránh “Vương gia, thỉnh thủ lễ.”

Thủ cái lễ rắm nó. Giữa bọn họ chuyện gì cũng đã xảy ra, còn thủ lễ cái rắm!

Mặt Hoàng Phủ Nam Ninh trầm xuống. “Cùng lắm thì ta lập tức chiêu cáo thiên hạ, nàng lại là Minh vương phi của Vương phủ, đời này đều là thế!!”

“Vậy cũng chờ khi khác nói.” Hạ Mộng bĩu môi.

Hoàng Phủ Nam Ninh ngốc rồi.

Vì cái gì lần nữa gặp nhau, trong lòng hấn kích động phiên giang đảo hải, nhưng nàng vẫn bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ nàng thật sự...

Không được đâu!

Theo bản năng ngay lập tức loại bỏ suy nghĩ này, Hoàng Phủ Nam Ninh ý vị lắc đầu. Sẽ không, không thể nào!!! Tiểu bạch thổ, nàng không thể nào đối với hấn như vậy.

“Chàng... Nhìn ta như vậy làm gì?”

Phát hiện ánh mắt của hấn rất không thích hợp, Hạ Mộng không tự chủ được lui về phía sau hai bước.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại lập tức bước đến trước mặt nàng, “Tiểu bạch thổ.” Hai tay ấn lên vai của nàng, cầm thật chặt.

Ngô, thật sự là nàng

298. Chương 299

Thân hình nho nhỏ này, cảm giác đụng vào rất mềm mại, mùi thân thể thơm thoang thoảng, không có chỗ nào trên người nàng mà hắn không thích. Hắn cũng đã lâu không có chạm qua. Lần nữa cảm nhận được nàng chân chân thật thật tồn tại, Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên cảm động đến muốn khóc.

Một giây sau, hắn liền đem nàng ôm vào trong ngực, cảm thụ nàng thật tốt.

Nhưng mà, lúc hắn nghĩ định làm vậy, bả vai Hạ Mộng liền hất lên, lại đem hắn vứt qua một bên.

Hoàng Phủ Nam Ninh ngẩng ngẩng cả người. “Tiểu bạch thỏ...”

“Chớ lộn xộn, Duệ nhi mới vừa ngủ. Nếu đánh thức nó, nó sẽ lại khóc lớn.”

Đứa nhỏ này tính tình xấu cực kỳ, mỗi lần chỉ cần ăn chưa no, lúc đói bụng, ngủ không đủ, hoặc là ai dám trêu chọc nó, hay chỉ là tâm tình không tốt, bé con này liền khóc cho người nghe. Phải dụ dỗ thật lâu mới nín.

Nghe nàng nhắc tới hài tử, Hoàng Phủ Nam Ninh mới chú ý tới tiểu hài tử trong ngực nàng. Dừng lại một chút, một cỗ tức giận trong lòng lại trào lên.

“Nó sao cũng ở đây?”

“Con của ta, vì cái gì không nên ở chỗ này!” Hạ Mộng hừ lạnh.

Hoàng Phủ Nam Ninh dừng lại. “Tiểu bạch thỏ, bây giờ không cần để ý đến nó, hiện tại, ta chỉ muốn cùng nàng thôi.”

“Nhưng mà ta không muốn cùng chàng.” Hạ Mộng lạnh nhạt cự tuyệt, “Hơn nữa, nếu như cho cha biết rõ ta nói chuyện với chàng, cha nhất định sẽ tức giận. Hôm nay trước lúc tiến cung, cha ngàn lần dặn dò, bảo ta nhất định phải coi chừng, thể nào chàng cũng tiến cung.”

Quả nhiên, Bộ Ngưng Vận đoán được rất chính xác!! Kỳ thật điểm này nàng cũng sớm đoán được, đám người bọn họ có tính toán gì nàng đều biết hết. Nhưng mà, nếu đã bọn họ không nói, nàng cũng giả vờ như không biết.

“Tiểu bạch thỏ...”

“Minh Vương gia.” Cắt đứt lời của hắn, Hạ Mộng nhẹ nhàng cười một tiếng, “Gió nổi lên rồi, bên ngoài rất lạnh, hài tử không chịu nổi, chúng ta nên đi rồi.”

“Tiểu bạch thỏ.”

Mở miệng một tiếng hài tử, hai tiếng tiểu hài tử, hắn trong lòng nàng còn có chút trọng lượng nào nữa không? Hoàng Phủ Nam Ninh tức giận đến cắn răng, một tay hung hăng đè lại bả vai nàng. Nàng thử chống lại xem.

Hạ Mộng sững sờ “Chàng...”

“Oa”

Ngay tại lúc này, tiểu oa nhi bị đánh thức. Do không có ngủ đủ, nên ánh mắt của bé con vẫn chưa hoàn toàn mở ra liền toét ra cái miệng nhỏ nhắn khóc lớn.

Này...

Ngay lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh cảm giác được đầu như muốn nứt ra vì đau đớn.

“Này này này... Nàng xác định đó là hài tử mới một tháng tuổi sao?”

Vì cái gì khóc to như vậy chứ, phảng phất như một tràng thanh âm dài, muốn tiến vào lòng hắn, khó chịu vô cùng. Muốn cự tuyệt, nhưng căn bản tiếng khóc không dừng lại được, làm cho hắn không có chỗ lẩn tránh, làm hắn bị bức muốn điên rồi.

“Ta xác định.” Hạ Mộng gật đầu, ôm tiểu oa nhi nhẹ nhàng lay động vài cái, “Cực cưng ngoan nào, không khóc, đừng khóc a. Mẫu thân ở chỗ này đây, cực cưng ngoan ngoan, ngoan ngoan nào.”

Nhỏ nhẹ dịu dàng làm vài lần, tiểu oa nhi trong ngực mới từ từ thu hồi tiếng khóc, dần dần ngừng lại nước mắt.

Cám ơn trời đất.

Đầu đều nhanh muốn nổ tung, Hoàng Phủ Nam Ninh mặt tràn đầy cảm kích nhìn nàng một chút. “Xem ra nàng đã có biện pháp rồi.”

Hạ Mộng khẽ mỉm cười “Đương nhiên, đây là con trai của ta mà.”

Mặt Hoàng Phủ Nam Ninh lại trầm xuống. Đây cũng là con của hắn được không? Mặc dù... Hắn không nguyện ý thừa nhận nó.

“Lả lượ... Nha nha...”

Nếu đã tỉnh, tiểu oa nhi sẽ không ngủ được nữa, một đôi tay quơ quơ tinh nghịch trên không trung lung tung.

Hạ Mộng vội nắm lấy tay con trai. “Duệ nhi ngoan ngoan, chớ lộn xộn.”

Một bàn tay nhỏ bé khác tiếp tục vung vung, cuối cùng đã rơi vào phía trên ngực Hạ Mộng - - Năm ngón tay còn duỗi co rúm người lại, cuối cùng buộc chặt, nắm chặt lại.

Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức thấy hai mắt như bốc lửa.

Khó trách hắn từ lúc vừa mới bắt đầu liền xem tiểu tử này không vừa mắt, thì ra đây là có nguyên nhân. Tiểu tử, còn nhỏ tuổi cũng đã không ngoan, chỉ biết ăn đậu hủ của nữ nhân thôi, mấu chốt là ăn đậu hủ nữ nhân của hắn. Hắn khó chịu, cực kỳ khó chịu!!!

Nhưng mà, khó chịu thì chỉ có một mình hắn. Xem động tác của con trai, khỏe miệng Hạ Mộng kéo nhẹ: “Tiểu tử này, chính là yêu thích lăn qua lăn lại người như vậy nha.” Nói xong, trên mặt hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng, trong mắt cũng nhiều thêm tia sủng ái.

Hắn muốn nổ tung luôn rồi.

Hoàng Phủ Nam Ninh tức giận đến điên mất. Đặc biệt là móng vuốt của tiểu oa nhi kia đặt ở ngực nữ nhân của hắn, thật sự là chướng mắt, không thể nhìn được nữa, hắn chộp tiểu oa nhi đoạt qua.

“Chàng định làm gì?” Trong ngực không còn cảm giác, ngay lập tức mặt sắc Hạ Mộng đại biến.

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ lạnh “Tiểu tử này định làm khúc nhạc dạo à.” Dám ăn đậu hủ của nữ nhân hắn, nhìn hắn thu thập nó như thế nào à biết.

Nói liền làm, xách tiểu oa nhi lên, đang muốn lật người đánh lên cái mông nhỏ, nhưng - -

Xuýt xuýt.

Đang lúc sắp hành động, tự nhiên có cái gì ướt ướt phóng đến trên mặt hắn.

Nước chảy âm ẩm, còn mang theo một chút hương vị lưu hoàng, còn có vài phần hương vị nói không nên lời, từ từ vung đến, làm hắn bất động.

Hạ Mộng cũng ngây ngẩn cả người. Trơ mắt nhìn chim nhỏ của con trai bại lộ trong không khí, mà Hoàng Phủ Nam Ninh mặt đối mặt nhận lấy lễ rửa tội bằng nước tiểu, này...

“Ha ha ha.”

Thật sự là nhìn không được, cười ha ha.

“Không cho cười!!” Thật vất vả, chờ tiểu oa nhi tiểu xong, Hoàng Phủ Nam Ninh rốt cục cũng kịp phản ứng lại. Lập tức đem mặt trầm xuống, “Nhóc này, muốn chết à?”

“Chàng dám!” Lập tức giận tái mặt, Hạ Mộng một tay đem hài tử đoạt lại, “Chàng đối với con trai ta động thủ thử xem?”

Nàng rõ ràng... Lại vì tiểu tử này trở mặt với hần sao?

Hoàng Phủ Nam Ninh bị kích động.

“Tiểu bạch thổ, nàng dám...”

“Vì con, ta có cái gì không dám.” Hạ Mộng hừ nhẹ, vội vàng ôm chặt con trai, lại giương mắt nhìn về mặt hần đang động nước... Tặc tặc, hương vị cũng thật là khó ngửi nha.

Bĩu môi, hảo tâm từ ống tay áo rút ra một tấm khăn ném qua: “Hiện tại, hay là chàng đi tìm Hoàng Thượng, hướng hần mượn bộ quần áo thay đi. Rồi hảo hảo rửa mặt, không nên như vậy... Ha ha, nếu như cho người khác thấy được, như vậy hình tượng Minh Vương gia liền thật sự bị hủy.”

Hoàng Phủ Nam Ninh trầm mặt không nói.

Hạ Mộng lại nhún nhún vai “Minh Vương gia, ta cùng Tô chiêu nghi có hẹn, không tiện ở lại chỗ này, chúng ta sau này gặp lại nhé.” Sau đó, ôm con trai nghênh ngang rời đi.

Trơ mắt nhìn bọn họ rời đi, trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh các loại tình tự như bị đan xen, có phần hận, có bất mãn, có ai oán, nhưng mà, không biết vì sao, hần chính là không có dũng khí đem nàng trở lại. Cho nên, hần chỉ có thể mở to mắt, khắp người lại toàn mùi khai nước tiểu, nhìn mẹ con bọn họ rời đi càng lúc càng xa.

Mà Hạ Mộng bên kia, ôm hài tử đi về phía trước vài bước, nàng rốt cục không nhịn được cười ha hả.

“Duệ nhi, con thật lợi hại!” Đối với con trai giơ lên ngón tay cái, nàng xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con, “Lần này, cha con đối với con khăng định khắc sâu ấn tượng rồi.”

Tiểu oa nhi tròn mắt như bánh xe chuyển lên một vòng, lập tức mí mắt cao thấp nhú lại, há mồm ngáp một cái.

Oa, thật đáng yêu!!!

Hạ Mộng tâm đều muốn nhũn, nhìn không được cúi đầu hôn một cái trên khuôn mặt con trai.

299. Chương 300

“Ha ha ha”

Rất nhanh, tin tức truyền tới tẩm cung Tô chiêu nghi, vị này cũng chính là Tô chiêu nghi mới ra tháng - - cũng chính là Hạ Tình, nàng cũng nhìn không được cười đến ngứa tới ngứa lui.

“Cười đã chưa?” Khóe miệng kéo nhẹ, Hạ Mộng nhỏ giọng hỏi.

Hạ Tình liên tục không ngừng gật đầu. “Cười đã.”

“Kỳ thật, ta cũng cảm thấy vậy.” Hơi nhún vai, Hạ Mộng cũng nhìn không được nở nụ cười, “Những ngày này, hần khăng định đều buồn bực đến chết rồi nhỉ?”

“Vậy hãy để cho hần buồn bực đi. Ai kêu hần liên tục khi dễ người này người khác. Hiện tại cũng nên làm cho hần ném thử mùi vị bị người khi dễ nhưng không dám nói.”

Nói không sai. Hạ Mộng gật gật đầu.

Một cái là của cha mình, một cái là con trai của mình, hai nam nhân này... Ha ha. Lại nhìn không được cúi đầu nhìn con trai tiếp tục ngủ say, khóe miệng của nàng nhếch lên, trong lòng tràn đầy đều là hạnh phúc: thật không nghĩ đến, đời này kiếp này, nàng lại có người thân. Hiện tại, người thân này lại đang ở trước mắt, vô luận như thế nào nàng đều cảm thấy đủ rồi.

“Bạn yêu, đừng có nhìn chăm chăm con trai cười ngây ngô như vậy, người trước nghe ta nói hết lời được hay không?”

Nàng cũng không có chú ý mình đã nhìn bao lâu mà Hạ Tình bắt đầu oán trách. Hạ Mộng ngẩng đầu lên: “Chuyện gì?”

“Sáng sớm hôm nay thái hậu đến chỗ của ta, lão thái nói nhảm một hồi. Ta suy ngẫm một chút, xem ý của nàng, tựa hồ là muốn Hoàng Thượng cho ta lên làm Quý phi.”

“Chuyện tốt mà.” Hạ Mộng liền vội vàng gật đầu, “Người sinh hoàng trưởng tử, công lao thật lớn, bọn họ đương nhiên phong thưởng cho người rồi.”

“Nhưng mấu chốt là ta không muốn, được không?” Hạ Tình thấp giọng hô, “Cái chó má Quý phi gì đó, sẽ gài bẫy người đó. Ta lên làm Mỹ nhân thì đã có nhiều người nhìn ta không vừa mắt, sau khi lên làm Chiêu nghi lại tới tìm ta tra người. Hiện tại sinh con trai, người không biết là, Phương Thiên này của ta người đến người đi, ta đều nhanh cảm thấy ta chính là dựa cửa bán rẻ tiếng cười rồi. Người nói, nếu ta thật lên làm Quý phi, ta còn không phải biến thành mục tiêu sống, cho các nàng quất chết sao? Ta không có thân phận không có bối cảnh, trong hậu cung này tùy tiện xách ra một người là có thể đem ta giết chết, hiện tại làm cho các nàng dưới lòng bàn chân của ta sống qua ngày, người cho là các nàng sẽ vui lòng sao?”

Không biết.

“Nhưng mà, mẹ vinh nhờ con, thân là mẹ đẻ trưởng hoàng tử, người vốn có tư cách ngồi trên vị trí này.” Hạ Mộng nhẹ giọng nói. Trong lòng cũng âm thầm gật đầu: kể từ sau khi sinh hài tử, nàng luôn giữ được thái độ tỉnh táo. Hơn nữa, sống trong hoàng cung lâu như vậy mưa dầm thấm đất, tâm tư của nàng cũng thâm trầm hơn rất nhiều, hiện tại cũng sẽ từ mọi phương diện bắt đầu thiết tưởng cũng không cần cạy vào nàng. Việc này cũng là chuyện tốt.

“Nhưng ta không muốn ngồi!” Hạ Tình khê nói, “Nếu như trên còn có hoàng hậu thì cũng không sao. Nhưng hiện tại, nếu ta lên làm Quý phi, thì ta chính người đứng đầu trong hậu cung này rồi, tranh tranh chấp chấp, ngôi vị hoàng hậu là của ta, các nàng sẽ đồng ý sao? Gia tộc sau lưng các nàng sẽ đồng ý sao? Kể từ đó, ta thực sợ hãi các nàng sẽ đối với mẹ con chúng ta bất lợi. Nếu như hướng ta ra tay cũng thôi đi, nhưng nếu là con của ta... Ta tuyệt đối sẽ không cho các nàng bất luận kẻ nào đến tổn thương con của ta?”

Đúng vậy, nàng cũng vẫn luôn nghĩ như vậy.

Nhẹ nhàng gõ đầu, Hạ Mộng cầm tay của nàng. “Tiểu Tình, người đừng nghĩ trước nhiều như vậy, có lẽ chuyện cũng không đến mức đó đâu.”

“Nhưng ta buộc lòng phải nghĩ đến để đề phòng.” Hạ Tình trầm giọng nói, “Ta không có ý muốn làm hoàng hậu gì cả, cũng không muốn con của ta cuốn vào vòng xoáy tranh đoạt chính thống. Ta chỉ muốn nó ở bên cạnh ta, khỏe mạnh khoái lạc lớn lên, chúng ta sẽ làm một đôi mẹ con bình thường là tốt rồi.”

“Đúng vậy, hiện tại Hoàng Thượng chỉ có duy nhất một đứa con trai, nó rất có thể chính là hoàng đế của vương triều Phượng Tường tương lai.” Hơi mím môi, Hạ Mộng không phải cố ý đâm vào chỗ đau của nàng.

“Ta biết rõ.” Hạ Tình khê cắn răng.

“Mộng Mộng.” Nắm chặt tay của nàng, “Nếu không, chúng ta lại bỏ trốn một lần nữa đi?”

Ách...

Hạ Mộng khoe miệng vừa kéo. “Đều đã như vậy, người còn muốn cái này sao?” Nàng còn tưởng rằng, sau khi mang thai, nàng đã khôi phục bình thường. Bây giờ nhìn lại, quả thật là mình quá lạc quan.

“Cũng bởi vì tương lai sau này, cho nên ta mới nghĩ tới biện pháp này đó?” Đè thấp tiếng nói, Hạ Tình tận lực dùng âm thanh chỉ có hai người các nàng có thể nghe được, “Vì chúng ta, vì con của chúng ta, chúng ta là mẹ nhất định phải lần nữa dùng thân mạo hiểm. Hơn nữa, bây giờ không giống lần trước. Người cùng tên kia... cho nên, chúng ta có thể làm sự tình lần trước một lần nữa, người mời ta đi nhà người du ngoạn, sau đó chúng ta mang theo hài tử, từ cửa sau len lén chạy đi, sau đó trời ặc chim bay, bọn họ không thể tìm ra, chúng ta sẽ an nhàn sống cả đời.”

Không thể không nói, nàng cũng quá ngây thơ rồi.

Hạ Mộng không nói gì lắc đầu. “Tiểu Tình, người cho rằng đến lúc này, Hoàng Thượng sẽ bỏ qua cho người sao? Bọn họ sẽ bỏ qua cho ta sao?”

Đặc biệt là hiện tại, trong tay các nàng còn có hai hoàng tôn của hoàng tộc!! Là chính thống hoàng tôn! Người ta có khả năng cho các nàng mang đi sao?

“Ừ nhỉ.” Hạ Tình sững sờ, “Không buông tha ta, ta hiểu rõ, nhưng vì cái gì cũng không buông tha người? Người không phải là đã - -”

“Cùng tên kia chia tay rồi đúng không?” Hạ Mộng cười khê, “Bất quá là nói một chút mà thôi, người cho là bọn họ thực đồng ý việc này? Thái hậu mặc dù chưa nói rõ, nhưng nàng rõ ràng đem ta làm con dâu. Chớ nói chi là con trai bà ta tìm kiếm, hai mươi năm mới tìm được một nữ nhân có thể chế trụ hẳn, người cho là bọn họ sẽ ngầy ngốc buông tha ta sao? Chớ nói chi là hiện trong tay ta còn có huyết mạch của con trai bà ta. Người ta hiện tại phóng mặc với ta, không phải bởi vì hết hy vọng, mà là vì cảm thấy thẹn đối với ta, cho nên để cho ta muốn làm gì thì làm một lúc. Nhưng mà, chờ thời gian qua đi, bọn họ khẳng định sẽ gỡ thủ đoạn, tìm và đem ta tóm trở về.”

“Phiền toái như vậy sao?” Hạ Tình nháy mắt mấy cái, “Vậy người dự định ngoan ngoãn trở về hả?”

“Không quay về, ta còn có thể làm gì chứ?” Hạ Mộng bĩu môi, “Nhiều người như vậy nhìn chăm chăm ta, hiện tại ta muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.” Lại vỗ vỗ vai của nàng, “Ngược lại người, bị trông giữ so với ta cũng buông lỏng hơn chút ít, nếu như chính người muốn chạy trốn, nói không chừng còn có cơ hội đó.”

Nghe vậy, lông mày Hạ Tình sít sao nhăn lại.

Hạ Mộng cười cười, ẩn lấy bả vai của nàng đứng lên. “Tốt lắm, ta xem người vẫn còn chưa hoàn toàn khôi phục, ta cũng giống vậy, người nghỉ ngơi thật tốt đi, ta cũng cần phải trở về rồi.”

“Nhanh như vậy? Ta còn có rất nhiều lời muốn nói với người đây.” Hạ Tình vội vàng lại bắt lấy tay của nàng.

Hạ Mộng cười khê nhìn nàng. “Yên tâm đi, về sau còn nhiều cơ hội mà.”

Phải không? Hạ Tình khó hiểu.

Bất quá, rất nhanh nàng cũng biết, Hạ Mộng nói đúng.

Từ đó về sau, Vương Thái hậu liền ba ngày hai bữa hạ ý chỉ, sai người đem Hạ Mộng từ Bộ phủ đón vào trong hoàng cung, nói cho oai là nghĩ đến nàng, kỳ thật chính là nghĩ đến tiểu oa nhi trong ngực nàng!

Nếu thái hậu đã có chỉ, bọn họ không thể từ chối, Hạ Mộng cũng không nhiều lời, ngoan ngoãn ôm hài tử đi vào gặp người. Vương Thái hậu nói cái gì nàng đều nghe, ban thường nàng cũng cầm lấy, nhưng chỉ cần nói đến Hoàng Phủ Nam Ninh thì Hạ Mộng sẽ lảng lạng cáo từ. Dù sao, chính là không đề cập tới chuyện này. Vương Thái hậu thống khổ muốn chết. Nhiều lần, Hạ Mộng phát hiện mặt của nàng đều nghẹn thanh.

Tiến cung nhiều lần, có mấy lần, nàng luôn có thể không may đụng phải Hoàng Phủ Nam Ninh. Trải qua sự kiện nước tiểu lần đó, hẳn rõ ràng đối với tiểu oa nhi trong ngực nàng nổi lên phòng bị. Mỗi lần vừa thấy được mẹ con bọn họ, trong mắt của hắn chính là các loại tâm tình phức tạp đan xen, muốn tới nói chuyện, nhưng lại sợ hãi, do do dự dự, cước bộ cũng tiền tiền hậu hậu, cọ xát qua lại. Bất quá, Hạ Mộng cũng không cùng hắn mè nheo. Thấy hắn như thế, nàng chỉ là đối với hắn cười cười, sau đó ôm lên con trai xoay người rời đi.

Mỗi lần lưu lại Hoàng Phủ Nam Ninh ở phía sau đều hối tiếc không thôi.

“Người lại khiến nàng đi rồi. Lại đi như vậy sao?”

Thời gian thấm thoát hơn một tháng, hai người tiếp tục ở riêng. Có con trai ở bên người, Hạ Mộng trôi qua càng dễ chịu, Hoàng Phủ Nam Ninh lại trôi qua càng uể oải. Mà bây giờ, còn có người gấp.

“Ta đã thử qua đuổi theo nàng, nhưng nàng lại trốn tránh. Một khi ta đụng phải nàng, nàng lấy tay đẩy ra, luôn miệng nói muốn thủ lễ.” Ngắc đầu lên, Hoàng Phủ Nam Ninh vẻ mặt uể oải nói.

Đã không biết bao nhiêu lần, Chính hấn cũng không dám đếm.

Sống nhiều năm như vậy, đây là lần hấn thật sự chật vật nhất. Hơn nữa, làm cho hấn như thế lại là người mà hấn yêu nhất, sủng ái nhất, hiện tại cũng không đành lòng đi tổn thương Hạ Mộng. Và đây mới là vấn đề đó.

“Nguy biện.” Một mực cắt đứt hấn, Lý Như Phong hừ lạnh một tiếng, “Người rõ ràng chính là sợ!!!”

“Ta...” Muốn nguy biện, lại phát hiện miệng há ra, một chữ đều nói không nên lời. Hoàng Phủ Nam Ninh cúi đầu: đúng vậy, hấn chính là sợ. Lâu như vậy, một lần lại một lần bị thất bại dả kích, ý chí chiến đấu cũng dần dần biến mất, trong lòng nảy sinh chán nản. Cho tới bây giờ, hấn đã không thể cố lấy hết dũng khí đem nàng trở về nữa. Việc này nếu nói ra ngoài, khẳng định lại sẽ có không ít người cười nhạo hấn đi?

Ô ô...

Đột nhiên rất muốn vì chính mình khóc đồng tình một phen: về sau kể từ khi chuyện này phát sinh, hấn phát hiện những người xung quanh dùng ánh mắt nhìn hấn từ từ biến hóa. Nhiều hơn một chút ít nghiêng ngả, thiếu rất nhiều kính sợ. Nếu lại tiếp tục như vậy, Minh Vương gia hấn cũng sắp thành trò cười cho thiên hạ rồi.

Hấn lại bắt đầu ai oán rồi.

Thấy thế, Lý Như Phong vội vàng đánh hấn một cái. “Người bớt nghĩ lung tung cho ta. Hiện tại, người chỉ cần nói cho ta, trong lòng người giờ là thế nào?”

Tính thế nào? Hoàng Phủ Nam Ninh vẻ mặt mê man nhìn hấn. “Ta muốn tiểu bạch thổ trở lại.”

Hơn một tháng trước người cũng nói như vậy!! Nhưng cho tới bây giờ, người một chút hành động thực tế cũng không có!!!!

“Như vậy, người dự định đem nàng bắt trở lại như thế nào đây?”

Hoàng Phủ Nam Ninh dừng lại, thành thật lắc đầu. “Ta không biết.”

Là thật không biết, hay là trực tiếp đem đầu rút vào trong mai rùa rồi? Lý Như Phong khóe miệng xé ra. “Vương gia, ta mặc kệ trong lòng người như thế nào. Hiện tại, ta chỉ nghĩ nhắc nhở người một câu - - người không còn nhiều thời gian đâu. Nếu không nắm chắc cơ hội, người đời này thật sự vô vọng vẫn hỏi vương phi.”

“Người có ý gì?” Tâm trầm mạnh xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh không thể tin nhìn hấn.

Lý Như Phong bĩu môi. “Chẳng lẽ người đã quên sao? Hai tháng trước, Hoàng Thượng đã cất cử Bộ đại nhân nghiêng ngả lỗi lầm, sau khi chấm dứt, phải đi biên quan tiếp nhận chức vị Vũ tướng quân. Hiện tại, khoảng cách ba tháng kỳ hạn chỉ còn tháng sau. Hạ nhân của Bộ quý phủ đều đã bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị dời chỗ, tin tức này người không có nghe nói sao?”

Cái gì??

Hấn thật sự quên mất.

Hoàng Phủ Nam Ninh mạnh trừng to mắt. “Tin tức là thật?”

“Hoàng Thượng hai tháng trước hạ thánh chỉ, còn không tin?” Lý Như Phong lườm hấn một cái.

Như vậy... “Tiểu bạch thổ đâu? Nàng cũng đi theo sao?”

“Người ta bây giờ là nữ nhi của Bộ gia, ái nữ Bộ đại nhân, phụ thân phải rời đi, nàng nào có không đi theo rời đi chứ?”

Thúi lắm! Rõ ràng chỗ dựa của nàng là hấn, vẫn luôn là hấn. Hoàng Phủ Nam Ninh trong lòng kêu to. Nhưng mà... Ai, không thừa nhận cũng không được, hiện tại, thật sự mình làm cho nàng thất vọng rồi. Nhưng mà. Trong đầu nhin không được muốn phần nộ, tiếp xúc đã lâu như thế, chẳng lẽ nàng không thể cho hấn một cơ hội sửa đổi sao? Nàng thật sự nhẫn tâm muốn bỏ hấn rời đi như vậy à?

Hấn tuyệt đối sẽ không làm cho nàng như thế.

“Như Phong, ta tuyệt đối sẽ không cho nàng đi?” Lập tức tinh thần chấn động, Hoàng Phủ Nam Ninh trầm giọng nói.

Chính là đợi hắn nói những lời này. Lý Như Phong cũng lên tinh thần theo. “Vậy ngươi giờ phải làm sao bây giờ?”

Còn không có...

Hoàng Phủ Nam Ninh ngay lập tức lại uể oải xuống.

Lý Như Phong bắt đắc dĩ. Vội vàng đem hắn kéo dậy: “Không có việc gì, không phải là còn có một tháng sao? Cũng đủ cho chúng ta tìm cách mà.”

“Ừ.” Hoàng Phủ Nam Ninh liền vội vàng gạt đầu, nắm chặt tay hắn, “Như Phong, lần này ta toàn bộ nhờ vào ngươi đấy.”

Ách...

Lý Như Phong trong đầu ngưng một lúc một hồi chợt dạ. Dựa vào hắn? Hắn... Có cái khả năng này sao? Hạ Mộng là nữ nhân có thể dễ đối phó được sao?

== =====

300. Chương 301

Từ đó về sau, Hoàng Phủ Nam Ninh quả nhiên thay đổi trạng thái uể oải trước đó, tinh thần bắt đầu vô cùng phấn chấn, trong hoàng cung đối với Hạ Mộng bắt đầu bao vây chặn đánh.

“Minh Vương gia.”

Lại một lần mang hài tử tiền cung tới thăm Vương Thái hậu, Hoàng Phủ Nam Ninh lại xuất hiện, hơn nữa rất trùng hợp đều lựa chọn khi bên cạnh nàng không có người đem nàng ngăn lại.

“Ừ.” Mắt đảo một vòng, phát hiện trên tay nàng không có ranh con kia, trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh rất hài lòng. Lập tức đối với bọn cung nữ quanh thân nháy mắt, mọi người thức thời thối lui.

“Tiểu bạch thỏ.” Nổi lên dũng khí, Hoàng Phủ Nam Ninh thấp giọng kêu, hướng nàng đến gần.

Hạ Mộng không lùi, bình tĩnh đứng tại chỗ nhìn xem hắn. “Không biết Minh Vương gia lại tìm tiểu nữ có chuyện gì?”

“Tiểu bạch thỏ” Mắt thấy nàng vẻ mặt xa lạ cùng cung kính, Hoàng Phủ Nam Ninh nhướng mày, “Nàng có thể dừng dùng loại ngữ điệu này cùng ta nói chuyện được không? Chúng ta trước đây rõ ràng không phải như thế mà?”

“Kia là trước kia. Hiện tại, hết thảy đã hoàn toàn bất đồng.” Hạ Mộng tròn mắt, cúi đầu nói.

Trong nội tâm Hoàng Phủ Nam Ninh nhói một cái, bắt lấy tay nàng. “Có cái gì bất đồng chứ? Nàng theo ta trở về, hiện tại trở về đi, chúng ta trước như thế nào, bây giờ như thế ấy. Không có bất kỳ khác biệt gì, được không?”

“Không, sẽ có.” Khoát khoát tay, Hạ Mộng đẩy hắn ra, “Vương gia, xin ngài không cần như vậy, nam nữ thụ thụ bất thân.”

Nàng lại đẩy hắn? Trong lòng một hồi thất lạc, Hoàng Phủ Nam Ninh nhìn nàng. “Tiểu bạch thỏ, nàng...”

“Đúng rồi, vương gia, nếu hiện tại mọi người đã không có gì dây dưa, cũng xin ngài gọi ta là Bộ tiểu thư, không cần phải gọi ta bằng cách thân mật, những thứ này đều là chuyện đã qua, ta không muốn nói lại.”

Không muốn hắn gọi sao? Hắn liền thích gọi nàng như vậy, hắn muốn gọi cả đời, vĩnh viễn không cần phải đổi giọng đấy.

“Tiểu bạch thỏ...”

“Minh Vương gia”

Ánh mắt lạnh lùng nhìn hấn, Hạ Mộng nhỏ nhẹ dịu dàng nói: “Nếu như ngài không muốn đổi giọng, vậy quên đi.”

Thật vậy chăng? Trong lòng Hoàng Phủ Nam Ninh lại một trận kích động chân tình trào dâng. Nói như vậy, nàng vốn định tha thứ hấn sao? Nhưng lập tức, một câu nói của Hạ Mộng, phảng phất như một chậu nước lạnh dội thẳng lên người hấn - -

“Dù sao, đây cũng là một lần cuối cùng chúng ta gặp mặt. Về sau, ngài cho dù muốn gọi cũng gọi không được nữa.”

“Nàng có ý gì?” Tâm trầm xuống, mặt cũng đi theo trầm xuống, hấn lần nữa đi đến trước mặt của nàng.

Hạ Mộng ngẩng đầu mỉm cười. “Việc này vương gia ngài không biết sao? Gia phụ muốn đi biên quan sớm, nên tiểu nữ cũng sẽ đi theo. Hôm nay, tiểu nữ chính là cùng mẫu thân tiễn cung để bái biệt thái hậu. Từ nay về sau, có lẽ chúng ta cũng sẽ không trở về nữa.”

“Nàng...” Nàng thật muốn đi sao? Trong đầu Hoàng Phủ Nam Ninh một hồi kịch liệt đau nhức.

Nàng tại sao có thể như vậy?

“Đúng vậy, chính là như vậy.” Lại gật đầu, Hạ Mộng thế nhưng đối với hấn bày ra một nụ cười nhẹ, “Cho nên, vương gia, đây cũng là lần cuối cùng gặp mặt của chúng ta. Từ nay về sau, chúng ta sẽ phải cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ.”

Bảo hấn cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ ư? Cùng hấn một lần cuối cùng gặp mặt, hấn mới không cần đâu?

Thân thể bắt đầu khẽ phát run, Hoàng Phủ Nam Ninh đột nhiên bắt lấy cổ tay của nàng, dùng sức đem nàng ôm vào ngực.

“Tiểu bạch thổ, không được đi”

Tựa hồ sớm đoán được hấn sẽ có hành động này, Hạ Mộng cũng không có giấy giũa, chỉ là nhẹ nhàng để hấn ôm, tiếp tục dịu dàng nhỏ nhẹ nói: “Vương gia, xin ngài buông tay.”

“Không!” Sít sao ôm nàng, thân thể Hoàng Phủ Nam Ninh lại càng run lợi hại hơn, “Tiểu bạch thổ, nàng không cần đi, ở lại đi, cùng ta cùng nhau được hay không? Chuyện đã qua là ta sai rồi, ta nhận lỗi với nàng, nàng tha thứ cho ta được không? Chỉ cần nàng chịu tha thứ cho ta, nàng bảo ta làm gì đều được hết. Ta làm cái gì đều cam tâm tình nguyện!”

“Quá muộn.” Lắc đầu, Hạ Mộng buồn bã thấp thỏm, “Nếu như ngài nói những lời này lúc ta rời Minh Vương phủ, ta có lẽ sẽ cân nhắc tha thứ ngài. Nhưng là hiện tại, đều đã là quá khứ đã qua, ta đối với ngài đã chết tâm, ngài cho rằng, ta đối với ngài còn ôm hi vọng gì sao?”

Nàng đối hấn đã chết tâm sao?

Nghe thấy lời ấy, nội tâm Hoàng Phủ Nam Ninh một mảnh lạnh buốt.

“Không” Vội vàng khẽ gọi, một tay sít sao ôm nàng, “Tiểu bạch thổ, nàng là của ta, đời này nàng đều là của ta. Người của nàng, lòng của nàng, đều là của ta. Không cho phép nàng như vậy!!”

“Ta - - ngô.”

Vội vội vàng vàng nói nhiều như vậy, còn không cho nàng cơ hội cãi lại, hấn vội vàng cúi người, dùng sức chặn lên môi của nàng.

Hấn đã bao lâu không có hôn nàng kịch liệt như vậy? Hạ Mộng khẽ nhú mày, cảm nhận hương vị đã lâu không nếm qua. Cánh môi bị hấn vuốt phẳng có điểm đau, đầu lưỡi tức thì bị lưỡi của hấn sít sao quấn chặt, khiến nàng kinh ngạc vì thở dốc. Thân thể của nàng cũng bị hai tay của hấn sít sao ôm chặt, cơ hồ muốn khảm vào trong cơ thể, không khí trong lồng ngực của nàng rất nhanh bị hấn hút hết, nàng thậm chí còn không thở được.

Nhưng mà, nàng vẫn không có giấy giũa, bình tĩnh tùy tiện hấn muốn làm gì thì làm.

Mà Hoàng Phủ Nam Ninh, cảm giác được nàng một chút phản ứng cũng không có, trong lòng của hấn bắt đầu nóng nảy, hai tay không khỏi ôm nàng càng chặt hơn, trên môi càng thêm ra sức cùng nàng dây dưa qua lại.

Nhưng mà, vô dụng. Mặc kệ hấn cố gắng thế nào, nàng vẫn như cũ phẳng phất như biến thành cọc gỗ, một chút cảm giác cũng không có.

“Tiểu bạch thổ, không cần đối với ta như vậy!” Bất đắc dĩ buông nàng ra, trong mắt hấn tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Hạ Mộng nở nụ cười: “Vương gia, hôn được thoải mái sao?”

Không thoải mái. Không có phản ứng của nàng, hấn một chút cảm giác cũng không thấy thoải mái.

Hạ Mộng chợt ôm cổ hấn, nhẹ nhàng ấn lên môi một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước. “Vương gia, đây là lần cuối chúng ta hôn nhau, quý trọng đi.”

Sau đó, buông tay ra, xoay người thản nhiên rời đi.

“Tiểu bạch thổ...”

Tâm cảm giác như có vật nặng rơi xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh vươn tay, lại như thế nào cũng bắt không được nàng.

Rất xa, nhìn thân ảnh của nàng rời đi, hấn cảm giác mình như phẳng phất bị đặt mình trong hầm băng, lạnh cả người, động cũng không thể động một chút.

“Vương gia, vương phi đi rồi.” Hồi lâu, Lý Như Phong từ sau đi ra, thấp giọng nhắc nhở.

“Như Phong” Lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh phẳng phất như sống lại bình thường nắm chặt tay của hấn, “Ta muốn nàng ở lại. Ta nhất định phải lưu nàng lại. Nàng không thể đi. Tuyệt đối không thể!!”

Cái này hấn biết rõ. Lý Như Phong gật đầu. “Nhưng mà, lần này người lại thất bại. Hiện tại, cơ hội cuối cùng trong hoàng cung cũng đã mất đi, người còn muốn thế nào?”

“Không phải là còn có một lần cơ hội sao?” Hoàng Phủ Nam Ninh cắn cắn môi, “Đó mới là cơ hội cuối cùng.”

Lý Như Phong sững sờ. “Người là nói...”

Hoàng Phủ Nam Ninh bình tĩnh gật đầu. “Đúng vậy” Nắm chặt quả đấm. “Lúc này đây, ta tuyệt đối sẽ không để cơ hội vụt mất nữa, ta nhất định sẽ đem nàng bắt lại.”

Đồng thời, Hạ Mộng đi lên phía trước ra vài bước, liền gặp được Hạ Tình sớm chờ ở đấy.

“Lại đang cười?” Nhàn nhạt nghiêng đầu nhìn nàng một cái, Hạ Mộng từ từ tiếp tục đi về phía trước.

Hạ Tình đuổi kịp, cùng nàng sóng vai mà đi. “Tại sao có thể không cười? Kỹ năng biểu diễn của người càng ngày càng tinh thông rồi nha.” Nói xong, đụng đụng vai của nàng, “Như thế nào? Tư vị bị người ta cưỡng hôn như thế nào?”

“Thật không sai.” Liếm liếm môi, khóe miệng Hạ Mộng cũng hơi gợi lên một nụ cười yếu ớt.

“Hắc, ta cũng biết vậy.” Hạ Tình phiết môi, nhin không được điểm cái trán của nàng, “Người nha, thế mà đem người nhà hại khổ rồi đấy? Đáng thương Minh Vương gia, hiện tại khẳng định đều ai oán đến chết đi?”

“Đó là hấn tự mình chuốc lấy.” Hạ Mộng nhún nhún vai.

“Người không đau lòng sao?” Mặt mũi Hạ Tình tràn đầy hiếu kỳ.

Hạ Mộng nghiêng đầu nhìn nàng một cái. “Đau lòng thì như thế nào? Lần này không để cho hấn một bài học, làm cho hấn vững vàng nhớ kỹ lần này, về sau hấn chắc chắn sẽ không đối tốt với con ta.”

Nói đi nói lại, lại là vì con trai của nàng. “Nếu như vương gia nghe người nói như thế nhất định sẽ tức chết.”

“Vậy hẳn cũng phải có bản lĩnh nghe được mới nói.” Hạ Mộng hừ nhẹ, “Đừng nói ta, người không phải cũng giống vậy sao, Tô-quý-phi?”

“A a a, người đừng gọi ta như vậy?” Sắc mặt lập tức liền biến sắc, Hạ Tình cơ hồ phát điên.

“Nếu cũng đã tiếp nhận phong thưởng, có cái gì không tốt? Chớ nói chi là lão nhân gia ngài còn chỉ dựa vào sức mình liền đánh ngã Triệu Thục phi cùng Vương Hiền phi đấy.” Cũng không nhịn được nhéo một cái lên mặt nàng, Hạ Mộng lạnh nhạt cười nói, “Vì con của người, người cũng không từ bất cứ giá nào, không phải sao?”

“Đúng vậy.” Hạ Tình chợt nghiêm chỉnh sắc mặt, “Nếu đã đào thoát vô vọng, vậy ta chỉ có thể đem hết toàn lực giúp con trai ta có cuộc sống thật tốt.”

“Chính là vậy.” Hạ Mộng nắm lấy tay của nàng, “Đây mới đúng là một người mẹ chân chính.” Trong lòng vĩnh viễn đều không bỏ được con của mình.

“Đúng vậy” Hạ Tình gật đầu, hướng nàng cười một tiếng, “Vì hài tử, ăn điểm khổ này thì tính cái gì?”

Hạ Mộng cũng gật đầu, hai người một lòng vì hài tử, bèn nhìn nhau cười.

Mà hai nam nhân đứng phía sau các nàng, bọn họ, sẽ phải chịu khổ vì bị lấn ép.

301. Chương 302

Nhoáng một cái, lại hơn nửa tháng đã qua.

Bộ phủ của Bộ Ngưng Vận đã thu thập thỏa đáng, chuẩn bị nhà dời đi.

Trước đó, Bộ Ngưng Vận đã kết thúc việc nghiền ngẫm lỗi lầm, rốt cục cũng rời đi, hướng người bốn phía đều đưa lên bái thiếp, chỉ nói muốn trước khi đi thỉnh chư vị đồng liêu ăn một bữa cơm, coi như bái biệt. Mọi người rối rít nhận thiếp mời.

Trên thiếp mời đã viết xong ngày giờ, mọi người rối rít tham dự hội nghị, được Bộ Ngưng Vận nhiệt liệt hoan nghênh. Nhưng mà, đã có người được hoan nghênh, kia tự nhiên cũng có người không được hoan nghênh, tỷ như - -

“Người tới làm gì?”

Ngăn ở cửa, nhìn nam nhân ăn mặc trang trọng khác biệt kia, sắc mặt Bộ Ngưng Vận vô cùng khó coi.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại mang theo ý cười, hai tay ôm quyền đối với hắn làm một cái lễ: “Nghe nói nhạc phụ đại nhân sắp đi xa, tiểu tể vì ngài đến dự tiệc tiễn đưa.”

“Không cần.” Bộ Ngưng Vận quay đầu, “Tiểu nữ đã cùng Minh Vương phủ đoạn tuyệt quan hệ, Minh Vương gia ngài cũng không cần gọi vì thân là nhạc phụ, vì thân đảm đương không nổi.”

“Mặc dù bây giờ không phải là nhạc phụ, nhưng trước đó vẫn là nhạc phụ. Vô luận như thế nào, quan hệ giữa chúng ta là chém không đứt, kính xin nhạc phụ đại nhân ngài mở một mặt lưới, làm cho tiểu tể đi vào vì ngài kính chén rượu.” Không để ý tới vẻ mặt giận dữ của hắn, Hoàng Phủ Nam Ninh trưng ra vẻ mặt khiêm tốn.

Bộ dáng này làm sợ hãi không ít người vây xem - - nhìn lại Hoàng Phủ Nam Ninh làm xằng làm bậy những năm này, bọn họ chưa từng thấy hắn ăn nói khép nép như vậy lần nào. Nhưng bây giờ, vì một Minh Vương phi, hắn rõ ràng... Chẳng lẽ nói, hắn đối với nàng thật sự là chân ái?

Nhất thời, trong lòng mọi người lại bắt đầu suy nghĩ. Ngày thứ hai sau hôm nay, trên kinh thành sẽ truyền lưu bát quái gì mới, mọi người cũng đã bắt đầu đoán được.

Nhưng mà, mặc kệ hành vi của hắn lại cỡ nào khác thường, Bộ Ngưng Vận vẫn tiếp tục làm hổ giấy của mình. “Hàn xá đơn sơ, không thể dung nổi tôn đại Phật vương gia ngài đây, Minh Vương gia hay là mời ngài trở về đi.”

Nghĩ đuổi hắn đi? Hắn cứ không đi đấy.

Lời đã nói xong, Hoàng Phủ Nam Ninh vẫn kiên trì bảo trì tư thế hành lễ, hạ quyết tâm muốn cưỡng chế.

“Người” Thấy thế, Bộ Ngưng Vận trong một lúc bắt đầu phẫn nộ.

“Bộ đại nhân.” Lúc này, Lý Như Phong vội vàng bu lại, “Nếu thắng quan là chuyện tốt, vậy thì nên hoà hợp êm thấm mới phải, cần gì tức giận chứ? Minh Vương gia hẳn cũng bắt quá là niệm tình cảm trước kia, muốn tới đây vì ngài kính rượu đưa tiễn, cũng không ý tứ gì khác, ngài cần gì phải tức giận như vậy?”

Tâm tư của hắn sẽ đơn thuần như vậy sao? Bộ Ngưng Vận mặc dù chỉ là một kẻ vũ phu, nhưng hắn không ngốc. Hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi. “Không được. Hạ quan cũng không có đối với Minh Vương gia đưa thiệp mời, Minh Vương gia ngài hay là trở về đi.”

“Tiểu tể không đi!!! Tiểu tể chỉ muốn kính nhạc phụ đại nhân ngài chén rượu mà thôi!!!” Hiện tại, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng bắt đầu chai đòn dày mặt, hắn chính là cố tình đứng tại chỗ bất động.

Tiểu tử thúì, người cho rằng người như vậy ta liền không có biện pháp sao? Có biết hay không chỉ cần ta nghĩ, thì sẽ có thể bắt người ném văng ra ngoài? Bộ Ngưng Vận tức muốn rống lên.

“Bộ đại nhân.” Lúc này, lại một quan viên có chum râu bạc hơi dài một tí chạy tới, “Người để cho Minh Vương gia vào đi thôi. Bắt quá là một chén rượu thôi mà, có cái gì không được chứ?”

“Đúng vậy, đúng vậy, uống chén rượu mà thôi. Coi như nể tình tình nghĩa trước kia, người cũng đừng có lại ghi hận như vậy.” Những người khác cũng rồi rít tới khuyên.

Đừng tưởng rằng bọn họ hảo tâm, những người này, rõ ràng chuẩn bị tiếp tục xem kịch vui mà!!!

Dù sao, chuyện Hoàng Phủ Nam Ninh bị hành hung lúc trước, bọn họ chỉ là nghe thấy hay nằm mơ tưởng tượng ra thôi. Hôm nay, nhìn thấy bầu không khí giữa hắn và vị nhạc phụ này căng thẳng như thế, thêm tí nữa thế nào bọn họ cũng lại động thủ... Vậy bọn họ sẽ được chiêm ngưỡng cảnh hay hiểm thấy này. Được xem kịch vui miễn phí ai lại muốn bỏ dở cơ chứ?

Cho nên, càng có nhiều người hơn bắt đầu vây lại, bắt đầu mồm bầy miệng tám khuyên bảo Bộ Ngưng Vận.

Ai, đáng thương Minh Vương gia. Xem xem nhân phẩm của người, thật sự đã sai đến cảnh giới nhất định rồi đấy.

“Tốt lắm.”

Nếu đã có nhiều người ủng hộ hắn như vậy, Bộ Ngưng Vận đương nhiên cũng chỉ có thể bán cái mặt mũi. Chỉ là, sắc mặt của hắn không được tốt cho lắm.

“Nếu đã đến đây, vậy thì tiến đến uống chén rượu đi. Bắt quá, hàn xá đơn sơ, thức ăn cũng thập phần thô鄙, kính xin Minh Vương gia không cần ghét bỏ.” Ghét bỏ là tốt nhất, dứt nhanh cho ta. Hắn mới không muốn nam nhân này xuất hiện ở trong nhà của hắn!!!

“Ha ha, không quan hệ, bắt quá là nhiều người tham gia náo nhiệt mà thôi, bản vương sẽ không ghét bỏ.” Rốt cục nghe được hắn đổi giọng, Hoàng Phủ Nam Ninh vui tươi hơn hỏ gật đầu nói. (anh nì chân chó quá đi ^^)

Phong thủy luân chuyển, người ta ghét bỏ hắn, mà chính mình lại cố ý đến gần.

Rất nhiều năm sau, khi nhớ lại màn này, Hoàng Phủ Nam Ninh mặc dù vẫn còn có chút hậm hực, nhưng trong đầu vẫn ức chế không được muốn dương dương đắc ý. Dù sao, hắn da mặt dày, lại đối lấy nửa đời sau hạnh phúc, này cũng đáng ấy chứ.

“Hắn thật sự đến đây?”

Lúc này, tin tức từ tiền viện cũng được gã sai vặt truyền về hậu viện. Khóe miệng Hạ Mộng nháy lên, trên mặt lại hiện ra một nụ cười.

Ngồi ở bên người nàng, Bộ phu nhân lập tức bối rối: “Minh Vương gia làm sao tới rồi? Hắn lại tới làm gì? Không phải lại muốn tại phủ của chúng ta đại náo một hồi chứ? Lần trước hắn nháo chưa đủ sao?”

Thẹn thùng, đại nương, lần trước hẳn là tại ta xúi giục phía sau nháo lên, kỳ thật cần phải tính tại trên đầu ta. Nhưng lúc này đây, hẳn cần phải nháo a. Khẽ mỉm cười, Hạ Mộng nhìn sang nói: “Đại nương, người cứ yên tâm đi, có cha ở đây, không có chuyện gì đâu.”

“Thật vậy chăng?” Bộ phu nhân không dám tin tưởng nhiều nói.

Hạ Mộng gật đầu.

“Nha.” Ngoài miệng đáp lời, nhưng trong lòng có thể Bộ phu nhân còn chưa yên tâm.

Thôi, chờ một lát chuyện qua đi, nàng liền sẽ biết. Hạ Mộng cười cười, nhìn lại gã sai vặt truyền lời: “Hiện tại, bọn họ đứng là đang ngồi cùng nhau?”

“Vâng, đều đã ngồi xuống, đã lên rượu và thức ăn.” Gã sai vặt trả lời, “Bất quá, Tứ tiểu thư, lão gia có lời muốn tiểu nhân nói lại với người.”

“Nói.”

“Lão gia nói, một hồi hẳn sẽ sai người tới đón Tiểu công tử đi lên phía trước, người không cần phải đi tiếp khách vất vả.”

Đây là hạ quyết tâm muốn ngăn cách bọn hạ sao? Hạ Mộng mỉm cười. “Tốt, ta biết rồi, người về báo lại với cha, ta sẽ ở tại chỗ này.”

“Vâng.” Lời đã chuyển xong, gã sai vặt hành lễ, liền xoay người lui ra.

302. Chương 303

Quay lại yến tiệc tiến đưa, mặc dù có hai vị khách không mời mà đến, thì mọi chuyện diễn ra cũng không tệ.

Hoàng Phủ Nam Ninh nói lời giữ lời, thật sự là đằng hoàng theo tất cả khách nhân cùng đi ăn cơm uống rượu, sau khi ăn xong lại theo đại môn mở ở Bộ phủ, một bước cũng không nhiều hơn dừng lại. Đường nhiên, cẩn thận nói đi nói lại mà nói, hẳn đi ngược hướng về phía nhà vệ sinh, hơn nữa tựa hồ còn đi nhầm vài bước, nhưng bị gã sai vặt dẫn đường phát hiện, lại đem hẳn dẫn trở về.

Đợi đến lúc trời tối, trong Bộ phủ sớm lại yên tĩnh xuống, cửa chính cũng đã khóa lại, một đội hộ vệ xách theo đèn lồng bắt đầu bốn phía tuần tra, không để cho bọn đạo chích có bất kì cơ hội đột nhập vào.

Trong hậu viện của Bộ phủ, trong một sân nhỏ, một gian phòng nho nhỏ, có một chiếc nền đỏ cao cao được thấp lên, ánh lên một thân ảnh nhỏ nhắn mềm mại chiếu vào phía trên cửa sổ.

Trong phòng, Hạ Mộng đã đổi áo ngủ. Nàng đang ngồi bên cạnh nôi, vừa nhẹ nhàng đẩy nôi, trong miệng lại hát nhỏ nhịp điệu đồng dao ôn nhu. Trong nôi, một tiểu oa nhi đang nhắm mắt ngủ say sưa.

Không để ý, đã hơn ba tháng, hài tử cũng đã một trăm ngày. Tiểu bảo bối của nàng, bộ dạng càng ngày càng đẹp. Xem này cái mũi nhỏ đôi mắt tí hí, thấy thế nào cũng đáng yêu chết đi được, làm cho nàng nhin không được muốn hôn nhẹ.

Chỉ là... Aizz

Ngày qua ngày, đứa nhỏ này càng lúc càng giống Hoàng Phủ Nam Ninh. Mặc dù Bộ Ngưng Vận mỗi lần ôm hẳn đều lầm bầm tự nói đây là nam tử hẳn Bộ gia bọn họ, lớn lên giống gia gia, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú này của bé con, cùng miệng nhỏ hồng hồng nộn nộn mềm kia, thật sự cũng không có nhiều chỗ tương tự nàng và người cha thô lỗ này.

Mà người nam nhân kia...

Trước mắt, thân ảnh của Hoàng Phủ Nam Ninh lại hiện ra. Hẳn gầy, cũng không có tinh thần như trước kia, có thể thấy được những chuyện gần đây đã tác động đến hẳn không nhỏ. Người này, thông qua chuyện này cũng nên được dạy dỗ đi.

Đồng đồng đồng

Thanh âm gì vậy?

Tâm mạnh run lên, Hạ Mộng đứng lên, vừa muốn xoay người hướng phương hướng thanh âm truyền đến đi thăm dò một chút, chỉ nghe thấy - -

Cốc cốc cốc.

Trên ván cửa đột nhiên truyền đến một hồi thanh âm gõ đánh, Hạ Mộng vội vàng lại quay người lại. “Ai đấy?”

“Là ta.”

“Cha sao?”

Chạy nhanh qua mở cửa.

“Nhu nhi.” Đi vào cửa, Bộ Ngưng Vân nhìn nàng một chút, vội vàng xoay đầu đi.

“Cha.” Vội vàng nghênh đón, vẻ mặt Hạ Mộng mỉm cười, “Đã trễ thế này, cha đến đây làm gì?”

“Cha liền tới thăm con một chút.” Bộ Ngưng Vân nói, xem nôi nhỏ ở đầu giường một chút, “Duệ nhi ngủ rồi sao?”

“Đúng vậy, đã ngủ một hồi lâu.” Hạ Mộng mỉm cười gật đầu.

“Vậy là tốt rồi.” Đi vài bước vào trong, Bộ Ngưng Vân ngồi xuống. Hạ Mộng rót chén trà cho hắn, “Cha, uống chén trà đi.”

“Không cần.”

“Nha.” Liền buông tay, Hạ Mộng cũng đến bên cạnh hắn ngồi xuống.

Hai người tương đối yên lặng một hồi lâu, Bộ Ngưng Vân mới lại ngẩng đầu nhìn hướng nữ nhi: “Nhu nhi, cha hôm nay tới đây, là có chuyện muốn cùng con nói.”

“Có gì sao?” Tâm lại mạnh nhảy dựng lên, trực giác cho rằng không phải là chuyện tốt.

“Con phải biết, lần này chúng ta đi biên quan, chỉ sợ vài năm cũng rất khó để trở về đây một lần.”

“Con hiểu rõ.” Hạ Mộng gật đầu, “Con đã chuẩn bị sẵn sàng.”

“Cha muốn cùng con nói không phải là cái này.” Liền vội vàng lắc đầu, Bộ Ngưng Vân trầm giọng nói.

Hạ Mộng liền nhìn xem hắn. “Còn có chuyện gì sao?”

“Cái này...” Bộ Ngưng Vân dừng lại, “Nhu nhi.” Một tiếng này, lại hết sức trầm thấp.

Tâm Hạ Mộng cũng không khỏi trầm xuống. “Cha?”

“Biên quan, sư huynh con, hắn đã chờ ở nơi đó.”

A? Hạ Mộng lần này là bị giật mình. “Sư huynh... ở đây?”

“Ừ.” Bộ Ngưng Vân trầm giọng trả lời, “Hơn nữa, hắn còn đang chờ con.”

Ách...

Hạ Mộng khóe miệng giật nhẹ. “Nhưng ta cũng đã lập gia đình rồi, hơn nữa đều đã sinh hài tử.”

“Không quan hệ, con không phải đã cùng Minh Vương gia vạch rõ quan hệ rồi sao? Sư huynh con nói, hắn thích là con, vẫn luôn thích con. Chuyện gả cho Minh Vương gia là vội vã bất đắc dĩ, hắn có thể hiểu được. Hơn nữa, những năm gần đây, bởi vì hắn không có ở bên cạnh, con cũng đã chịu nhiều đau khổ như vậy, hắn cũng đau lòng. Hiện tại con lại còn có đứa bé, vậy thì càng khó tái giá. Hắn cũng nói, hắn sẽ đem con của con như cốt nhục ruột thịt đồng dạng đối đãi. Chỉ cần chúng ta đến biên quan, chúng ta chính là người một nhà, hắn sẽ chiều cổ con thật tốt.”

Nhưng mà, mấu chốt là, nàng không muốn cùng vị kia trở thành người một nhà nha. Hạ Mộng nhượng trán.

Gần đây mang mang loạn loạn, nàng như thế nào đã quên còn có vị kia tồn tại?

“Cha, bây giờ nói cái này còn quá sớm đi? Ta mới rời vương phủ không lâu, Duệ nhi tuổi cũng còn nhỏ, loại chuyện như vậy, ta không muốn nói.” Lúc lắc đầu, nàng nhỏ giọng nói.

“Ta biết rõ.” Bộ Ngưng Vận liền vội vàng gật đầu, “Ta bắt quá là nói cho con biết trước, dù sao đến đó cũng có sư huynh bên cạnh. Đến lúc đó, hấn sẽ chiều cổ con thật tốt. Ta cũng sớm cùng hấn nói qua, việc này không thể gấp, hấn nói hấn sẽ chờ. Chúng ta chờ Duệ nhi lớn lên, sóng gió cũng qua, sau đó lại thương nghị chuyện này.”

Dù sao, nói đi nói lại, bọn họ chính là đem nàng định cho hấn rồi.

Hạ Mộng phiệt môi. Thôi, bây giờ cùng hấn nói rõ cũng là nói vô ích, thôi thì đi được bước nào hay bước đó.

Liền gật đầu. “Hảo.”

Thấy nàng gật đầu, Bộ Ngưng Vận xem như nàng đáp ứng, trên mặt vội vàng nâng vui cười. “Tốt, vậy chúng ta quyết định như vậy đi. Trời cũng trễ rồi, con đi ngủ sớm một chút đi. Duệ nhi ta ôm ra đưa cho bà vú là được.”

“Vâng, cha đi thông thả.”

Đưa tiểu oa nhi đang ngủ say cho Bộ Ngưng Vận ôm ra ngoài, Hạ Mộng đóng cửa lại, xoay người, chợt thở dài.

Đây đều là những chuyện gì vậy chứ? Vì cái gì nàng cảm giác mình mới rời đi hang hổ, liền lại bị đẩy sang hang sói thế này?

“Bộ Nhu Nhi”

Đột nhiên trong lúc đó, một giọng nói hàm chứa sự tức giận truyền vào trong tai, một cánh tay dùng lực đạo ôm chặt lấy nàng, dùng sức đem nàng hướng bên cạnh.

“A, người đâu - - ngô”

Mới vừa muốn mở miệng kêu cứu, không nghĩ tới đôi môi đỏ mọng đã bị người hôn lên, chiếc lưỡi nóng bỏng cạy ra môi của nàng, thăm dò vào bên trong tùy ý dấn đưa triển miên.

303. Chương 304

Trong lòng không khỏi khấn trương lên, Hạ Mộng vội vươn tay muốn phản kháng, nhưng hấn lại đoán được, lập tức hai tay nắm cổ tay của nàng, dùng sức đem nàng lui về phía sau đẩy xuống. Hai người liền song song ngã xuống giường.

“Người - - ngô”

Ngã xuống, môi hai người rốt cục tách ra. Hạ Mộng vừa định thở một ngụm, không muốn người này lần nữa đem môi mình tập kích, thì thân thể hấn cũng gắt gao đè ép nàng, một đôi tay sớm buông cổ tay của nàng ra, bắt đầu xé rách quần áo trên người nàng.

“Ngô ngô.”

Không cần phải vậy chứ? Cứu mạng!!

Hoang tưởng. Rất muốn hét to, nhưng miệng lại bị người chặn lại, thân thể cũng bị áp chế nằm dưới, nàng căn bản không thể động đậy. Chỉ có hai tay hai chân còn có thể hoạt động một chút, nằm ở trên giường nàng căn bản không có bao nhiêu khí lực. Động tác nho nhỏ này càng kích thích hấn hơn, căn bản hấn mặc kệ, thậm chí trong mắt còn dâng lên vài phần trêu tức.

Vừa thấy như thế, lòng nàng lập tức dâng lên một cổ cảnh giác.

Đầu óc cấp tốc xoay tròn, trong lòng cũng nhanh chóng nghĩ tới nên làm thế nào mới tốt, khi thư che lại đôi môi đỏ mọng của nàng rồi cục cũng buông ra, một bàn tay thon dài hữu lực nhéo lên cổ của nàng: “Tiểu bạch thổ, nàng đáng đánh lắm đấy.”

Giọng nam trầm thấp, hòa cùng bầu không khí lạnh như băng, làm hấn tang thêm vài phần gợi cảm. Một phần tóc đen từ bên tóc mai rủ xuống, tại trên gương mặt hấn một bóng đen thật dài, cùng lông mi của hấn giao chồng lên nhau, càng lộ vẻ đen tối khó phân biệt trong ánh mắt của hấn.

Tâm Hạ Mộng run lên bần bật. Phát giác được tình cảm không nói lên lời từ tim phát ra, truyền khắp cơ thể.

“Vương gia...”

Động động môi, nàng gian nan bật ra một tiếng thấp gọi.

Hoàng Phủ Nam Ninh - - đúng vậy, người nửa đêm canh ba xâm nhập khuê phòng người khác, cũng tùy ý thâu hương thiết ngọc, thành linh chính là Hoàng Phủ Nam Ninh da mặt dày, không thêm để ý thể diện nam nhân - - khóe miệng kéo nhẹ: “Tiểu bạch thổ, nàng thật to gan? Ta mới rời đi vài ngày, nàng liền muốn gả cho nam nhân khác?”

“Ta không có” Hạ Mộng liền vội vàng lắc đầu.

“Không có? Chẳng lẽ những điều vừa rồi cha nàng nói với nàng là nói nhảm sao?”

Hấn cũng nghe được rồi? Hạ Mộng kinh hãi. Nói cách khác, động tĩnh nàng nghe được trước đó... Hơi mím môi: “Chàng thể nhưng len lén vào phòng ta nghe lén ta cùng ta cha nói chuyện?”

“Trộm lén thì thế nào? Nếu như không phải là nghe lén, ta còn không biết các người đã bắt đầu xem xét đối tượng kế tiếp đấy?” Mâu quang Hoàng Phủ Nam Ninh càng phát ra âm trầm, tay bóp cằm nàng càng thêm dùng sức, “Khó trách các người vẫn đối với ta xa cách, thì ra tình cảm đã bắt đầu thay đổi rồi.”

“Không có chuyện này!” Hạ Mộng vội vàng lắc đầu, “Đây chỉ là lời cha nói mà thôi, ta cũng không có đồng ý.”

“Nhưng nàng cũng không có phủ nhận.” Hoàng Phủ Nam Ninh quát khẽ, “Chẳng lẽ đây không phải là chấp nhận sao?”

Không phải vậy mà. trong lòng Hạ Mộng kêu to. Nhưng mà, nhìn lại thần sắc của hấn ngày càng tối sầm, nàng biết hiện tại dù chính mình nói gì đi chăng nữa cũng đều phí công thôi, trong cơn giận dữ, hấn chắc chắn sẽ không tin nàng có bất kỳ lý do thoái thác nào.

Nhưng mà, nàng khép lại miệng, Hoàng Phủ Nam Ninh càng phần nộ hơn.

“Tiểu bạch thổ. Nàng thừa nhận phải không? Nàng chính là thừa nhận có đúng hay không? Nàng kỳ thật sớm đã làm xong dự định muốn cùng với họ Tưởng kia bỏ trốn, phải hay không? Ta đã sớm biết tình huống giữa các người không đúng, thật không nghĩ đến, thời gian dài như vậy, các người lại còn dẫu lìa ngó ý còn vươn tơ lòng. Các người... Nàng... Nàng thật sự là muốn tức chết ta phải không? Nàng muốn tức chết ta chứ gì?”

Ách...

Năng lực liên tưởng của hấn có phải quá cường hấn rồi hay không? Trong nội tâm âm thầm nói, trong lòng Hạ Mộng cũng có chút sợ hãi - - nét mặt của hấn, càng ngày càng kinh khủng, trong mắt thay đổi bất ngờ, sắc mặt cũng âm trầm đáng sợ. Nàng không chút nghi ngờ, nếu như hấn tiếp tục suy nghĩ như vậy, một giây sau hấn nhất định sẽ đem nàng cắn chết.

Bất quá, dường như cũng không xê xích gì nhiều. Bởi vì - -

“Nàng vì cái gì còn không nói lời nào? Nàng có phải thật sự chấp nhận không? Nàng thật sự chấp nhận, phải hay không?”

Hoàng Phủ Nam Ninh bắt đầu nổi điên, hai tay bắt lấy bả vai nàng một hồi loạn động, thiếu chút nữa đem cơm tối nàng vừa ăn xong đem tống hết ra ngoài.

“Không có... Ta chưa.” Vì mình, nàng cố nén đau đớn gọi ra.

Lúc này Hoàng Phủ Nam Ninh mới dừng lại. “Thật không có?”

“Thật không có.” Hạ Mộng vội vàng lắc đầu.

“Nhưng mà, cha nàng cũng nói, người nam nhân kia một mực chờ đợi nàng, hẳn bây giờ còn đang ở biên quan chờ nàng không phải sao?”

Vậy cũng là chuyện của hắn nha. Nàng lại không có cầu xin hắn không phải sao? Hạ Mộng rất muốn nói như vậy.

Lập tức, mâu quang Hoàng Phủ Nam Ninh lại tối sầm lại: “Mặc kệ. Nàng là của ta, nàng đời này đều là của ta, nam nhân khác đừng mơ tưởng đem nàng từ bên cạnh ta cướp đi. Dù là ai cũng đừng nghĩ tới điều này!” Nói xong, lại nặng nề ôm nàng vào trong ngực.

Nhẹ một chút, nhẹ một chút...

Hạ Mộng cảm thấy xương sườn của nàng đều bị hắn đụng gãy, ngay cả thở cũng không được. Luống cuống tay chân nghĩ đẩy hắn ra, nhưng ai biết, sau một khắc kia Hoàng Phủ Nam Ninh lại cúi mặt xuống, nặng nề che lại môi nàng, một đôi tay, lại bắt đầu nâng quần áo trên người nàng.

Nàng muốn phản kháng, nên bắt lấy tay hắn đang quấy phá, Hoàng Phủ Nam Ninh liền mãnh liệt ngắt đầu, con người mờ mịt nhìn thẳng cặp mắt của nàng.

“Tiểu bạch thỏ, nàng là của ta.”

Trong nội tâm Hạ Mộng vừa động, mí mắt không nói.

“Nàng là của ta, nàng chính là ta. Thân thể của nàng, lòng của nàng, đều là của ta.” Trịnh trọng nói ra như tuyên cáo, Hoàng Phủ Nam Ninh lại cúi người, dùng môi hôn khắp trên người nàng mỗi một tấc da thịt, triệt để không chừa lại chút nào.

Trong lòng một chút kháng cự cuối cùng kia của Hạ Mộng cũng sớm biến mất vô tung. Trong vô thức, nàng liền giơ tay lên, vòng trên cổ hắn, hai chân cũng vòng lên chân của hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Sau khi mọi chuyện hết thảy đều trở về thời điểm bắt đầu, ngọn nến đầu giường đã đốt được một nửa.

Ngọn lửa mờ nhạt trong trời đêm toát ra, càng kiến tạo ra một loại không khí trầm thấp mập mờ.

“Hiện tại, hết giận chưa?” Nằm trên giường, nhìn xem nam nhân còn mang theo vài phần tức giận, Hạ Mộng ôn nhu hỏi.

“Chưa” Hoàng Phủ Nam Ninh thở phì phì trả lời.

Hạ Mộng nhún vai. “Vậy chàng tiếp tục tức giận đi. Bất quá, cũng không còn sớm, chàng có phải nên đi hay không?”

“Nàng đuổi ta đi?” Sau một hồi triền miên, tâm tình nghiễm nhiên đã tốt lên rất nhiều, bởi vì một câu nói kia của nàng, cả khuôn mặt Hoàng Phủ Nam Ninh lại trắng xanh đen lại.

Hạ Mộng nháy mắt mấy cái. “Chàng tới cũng tới, ngủ cũng ngủ, chẳng lẽ không nên rời đi sao? Nếu không, nếu cha ta mà biết được, ông ấy nhất định sẽ tức giận đó.”

Nhớ tới lão nhân hung hãn kia, Hoàng thân thể Phủ Nam Ninh khẽ run lên. Nhưng mà - -

“Mặc kệ nó.” Tức giận liền tức giận đi. Dù sao, hắn cũng sẽ không đi.

“Chàng...” Hạ Mộng sững sờ, “Chàng thực không có ý định đi sao?”

“Ta không đi.” Hoàng Phủ Nam Ninh tùy tiện tuyên cáo, một tay ôm lấy nàng vào lòng, “Đêm nay, ta muốn cùng nàng cùng nhau ngủ.”

“Nhưng mà, nếu như cha - - ”

“Ta còn ước gì cho ông ta bắt được đấy. Tốt nhất làm cho cả phủ cũng biết, sau đó truyền khắp kinh thành. Sau đó, ta lại muốn biết, cái họ Tưởng kia còn có thể hay không luôn miệng nói cái gì liên tục chờ nàng?”

Này. Nàng biết rồi.

Hạ Mộng trừng to mắt. “Chàng đêm nay xông tới, chính là có chủ ý này?”

“Đúng vậy.” Hoàng Phủ Nam Ninh cũng không e dè thừa nhận, “Nếu không, nàng nghĩ rằng ta sẽ thật sự ăn nói khép nép đi vào nơi này, nhìn xem sắc mặt của ông ấy sao? Sơn trân hải vị trong vương phủ ta còn thiếu sao? Sao phải mất mặt tới đây làm lành chứ?”

“Cho nên, chàng sở dĩ đến, chính là vì điều tra tình hình địch.” Hạ Mộng nói

304. Chương 305

Hoàng Phủ Nam Ninh mỉm cười gật đầu. “Không hổ là tiểu bạch hổ của ta, thông minh.”

“Sau đó, nắm rõ sơ đồ nội phủ, liền thừa dịp nguyệt hắc phong cao, trộm chạy vào đây?”

“Đúng vậy” Hoàng Phủ Nam Ninh gật đầu lần nữa. “Bất quá - - ” lại một ngưng, “Kỳ thật chủ ý ban đầu của ta không phải ý này.”

“Vậy chủ ý gì?”

“Ta ban đầu nghĩ, là muốn đem nàng len lén khiêng trở về vương phủ.”

Nam nhân này.

Hạ Mộng quả thực dở khóc dở cười. “Ta sẽ không đi theo chàng.” Nàng mới không ngốc như vậy.

“Ta biết rõ, cho nên ta đã bỏ ý niệm này đi.” Hoàng Phủ Nam Ninh nói, khóe miệng cũng nhếch lên, hai chân liền bắt chéo

Bộ dáng này của hắn... Đuôi lông mày lại Hạ Mộng nhếch lên. “Chàng lại làm gì rồi?”

“Ta cảm thấy, đêm nay cha nàng khẳng định ở bên ngoài bố trí rất nhiều thủ vệ, một mình ta qua còn có thể. Nhưng một khi mang theo nàng, muốn qua lại tự nhiên cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy. Thay vì như thế, ta còn không bằng ở chỗ này ở lại một đêm, đợi đến hừng đông ngày mai, lại nghênh ngang dẫn nàng trở về.”

Hắn nghĩ khá lắm. Hạ Mộng hừ nhẹ một tiếng. “Nói như vậy, chàng tối nay là dự định ở chỗ của ta phải không?”

“Đúng vậy” Hoàng Phủ Nam Ninh dùng sức gật đầu.

“Nhưng mà, ta còn không có đáp ứng muốn lưu chàng lại đây.”

“Nàng cho rằng nàng còn có thể nói không sao?” Hừ nhẹ một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh chợt xoay người một cái, đè nàng dưới thân.

“Nha” Hạ Mộng lúc này nhin không được thấp hô ra tiếng, “Chàng... Chàng đang làm gì đó?”

“Đêm dài còn lâu, nếu đã không ngủ được, vậy chúng ta tìm một chút chuyện làm đi?” Hoàng Phủ Nam Ninh cười, một đôi tay lại bắt đầu tại trên người nàng di chuyển.

Thân thể Hạ Mộng run lên bần bật. “Không cần như vậy chứ?”

“Nàng nói không cần là không cần sao?” Hoàng Phủ Nam Ninh cười nhẹ, “Ba tháng không đụng nàng, nàng cho rằng, thân thể của ta còn có thể nghe nàng khổng chế sao?”

“Chàng - - ngô”

Lần nữa tước đoạt lời nói của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh nặng nề cúi người, đem môi của nàng che lại, thân thể tập kích trên thân thể của nàng, bắt đầu công thành đoạt đất.

Không ý thức, đem dài cứ thế qua đi, ban ngày tiến đến.

Một vòng mặt trời đỏ từ phía chân trời từ từ dâng lên, đạo đạo kim quang vung vẩy trên cả vùng đất, đem thế gian đều chiếu rọi sáng tỏ.

“Oa oa oa...”

Cùng với tiếng khóc thê lương của tiểu oa nhi, tiếng bước chân dồn dập nhanh chóng hướng bên này đến gần.

Cốc cốc cốc, cốc cốc cốc

“Tứ tiểu thư. Tứ tiểu thư. Tiểu thiếu gia khóc, ngài mau đứng lên ôm một cái đi. Tứ tiểu thư.”

“Duệ nhi?” Thanh âm quen thuộc truyền lọt vào trong tai, Hạ Mộng lập tức nhảy dựng lên đi mở cửa. Nhưng mà - -

“Ừ ~ ”

Còn trong mộng đẹp, nghe thanh âm huyền ảo bên ngoài, Hoàng Phủ Nam Ninh liền nhướng mày, một tay ôm lấy người bên cạnh về trong lòng.

Hành động bị ngăn trở, Hạ Mộng vội vàng dùng sức đẩy hấn. “Chàng mau buông tay. Ta muốn đi ra ngoài”

“Ngủ.” Lại lật người, đem nàng ôm trở về giường, Hoàng Phủ Nam Ninh vừa nhắm mắt vừa nói. Giai nhân bên người, hấn đã bao lâu không có trải qua một giấc ngủ thư thái như vậy rồi? Cho dù bên ngoài có là Thiên hoàng lão tử, hấn cũng không sợ. Hấn muốn ôm tiểu bạch thỏ của hấn ngủ thẳng vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

“Nhưng mà...” Duệ nhi...

“Ngủ” Nghe được âm thanh phiền lòng lưu luyến không rời của nàng, Hoàng Phủ Nam Ninh khẽ quát một tiếng, nhắm mắt lại tìm được môi của nàng, ổn chuẩn hung ác chặn lên.

“Oa oa oa”

Ngoài cửa, tiếng khóc hài nhi nỉ non thật lâu không nghỉ, tiếng gõ cửa trầm trọng cũng duy trì liên tục không ngừng. Nhưng mà, trong phòng lại chậm chạp không có bất kỳ hưởng ứng gì.

“Nhu nhi. Nhu nhi.”

Không bao lâu, lại một thanh âm gia nhập vào - - là Bộ phu nhân.

Trong nội tâm cả kinh, Hạ Mộng vội vàng muốn đẩy hấn ra. Nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh lại đem nàng đè xuống, tiếp tục hôn môi.

Loảng xoảng.

Rất cục, sau vô số lần kêu gọi không có được đáp lại, có người dùng lực đập mở cửa phòng, rất nhiều người hô to cùng nhau tràn vào phòng.

“Nhu nhi. Nhu nhi.”

Cùng với tiếng kêu gọi dè dặt, đại đội nhân mã đã đi vào trước giường, cùng lúc đó một thân hình từ từ đến gần.

“Ngô ngô” Trong lòng càng lúc càng cuồng cuồng, Hạ Mộng vội vàng đẩy nam nhân còn đắm chìm trong hôn sâu - - khốn kiếp, cút nhanh lên đi. Không thấy người khác cũng đã xông vào sao?

Nhưng mà, Hoàng Phủ Nam Ninh mặc kệ, hấn chỉ trông nom ôm nàng, hôn nàng, gửi được trên người nàng hương vị dễ ngủ, tâm tình thoải mái không thôi.

Xoát

Rốt cục, trước mắt chợt sáng choang, kim quang chói mắt bắn vào trong mắt, đâm vào Hạ Mộng một tiếng ưm, vội vàng nhắm mắt lại.

“A”

Lập tức, một tiếng hô to diếc tai nhức óc vang lên, thiếu chút nữa đem nóc phòng ném đi.

“A a a”

“A a a - - ”

Ngay sau đó, một tiếng hô to khác cũng vang lên, cơ hồ muốn đem căn phòng phá vỡ.

“Oa oa oa”

Lại thêm đám nữ nhân một lớp lại thêm một lớp kêu to, đứa bé vừa rồi đã tỉnh ngủ cũng không chịu lùi lại ở sau, càng hăng giọng khóc lớn lên.

Dưới tình cảnh này, hào hứng của Hoàng Phủ Nam Ninh cũng mất hết. Một cái xoay người, hất trên thân Hạ Mộng trèo xuống, ôm nàng lần một vòng, còn kéo chăn mền đem hai người bao bọc thực kín đáo.

“Người... Người người người... Các người...”

Gọi đủ rồi, Bộ phu nhân trừng to mắt, mới phát hiện nam nhân trên giường xuất hiện là ai. Tiện đà, tròng mắt nàng từ trong hốc mắt đều muốn trừng ra.

“Ừ.” Lập tức hừ lạnh một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh nhàn nhạt liếc nhìn nàng.

Thân thể Bộ phu nhân run lên, vội vàng xoay người. “A a a. Có ai không? Lão gia, lão gia, xảy ra đại sự rồi? Ngài mau tới đi” Lớn tiếng kêu lên, nàng hoa tay múa chân chạy ra ngoài.

Thấy nàng chạy, đám người trong phòng bà vú nha hoàn nhìn nàng một chút, lại nhìn lẫn nhau, mọi người cũng thức thời lui ra ngoài.

Khi Bộ lão gia nghe tiếng chạy tới, thì hắn đã nhìn thấy tất cả nữ nhân vờn quanh tại cửa phòng Hạ Mộng, một tiếng không dám nói.

Sắc mặt âm trầm đáng sợ, hắn nhắc chân liền tiến vào cửa.

Lúc này, Hạ Mộng cùng Hoàng Phủ Nam Ninh sớm đã tách ra, trên người cũng vội vã mặc lên mấy bộ y phục. Nhưng mà, tiếp xúc như thế, lại thấy một giường mất trật tự như vậy, cùng với y phục trên người hai người đều có nhiều nếp nhăn, tóc lại rối tung, còn có nụ cười thoả mãn trên mặt Hoàng Phủ Nam Ninh sáng lạn vô cùng điển hình chính là sau khi ăn uống no đủ, thấy thể nào cũng làm cho người cha trước mắt cảm thấy vô cùng chướng mắt.

“Nhu nhi, con tới đây.” Hô hấp hơi chậm lại, Bộ Ngưng Vận trầm giọng quát lên.

“Vâng.” Hạ Mộng vội vàng đáp lời, vừa mới nhắc chân, Hoàng Phủ Nam Ninh liền bắt được cổ tay nàng, “Tiểu bạch hổ, lưu lại bên cạnh ta.”

“Minh vương gia” Nghe vậy, sắc mặt Bộ Ngưng Vận mãnh liệt chìm xuống, “Thỉnh buồng tiểu nữ ra”

“Nàng là vương phi của bản vương.” Hoàng Phủ Nam Ninh nhạt thanh đáp lại.

“Các người đã không còn quan hệ”

“Người...” Tức giận đến dựng râu trừng mắt, Bộ Ngưng Vận hung hăng trừng hắn, “Minh vương gia, xin ngài không nên quá phận”

“Bộ đại nhân, người mới chính là người không nên quá phận đấy.” Lạnh mặt xuống, Hoàng Phủ Nam Ninh khẽ quát một tiếng, “Người ác ý châm ngòi ly gián vợ chồng chúng ta, còn mạng mẽ bắt vương phi của bản vương tới nơi này đến ba tháng. Bản vương nhện người là nhạc phụ, nên không có đem người làm gì, nhưng người bây giờ lại vẫn được voi đòi tiên rồi? Là do bản vương liên tục không có làm gì người sao?”

“Ngài...” Nghe được lời ấy, Bộ lão gia nhện không được lui về phía sau hai bước, “Minh vương gia, ngài đừng ngậm máu phun người. Lúc trước, rõ ràng là ngài... Chính ngài...”

“Bản vương thế nào, cũng không tới phiên người giáo huấn. Hơn nữa, chuyện đã qua lâu như vậy, bản vương đã cho người đủ mặt mũi. Hôm nay, bản vương phải mang vương phi của bản vương hồi phủ.” Nói xong, rất nhanh cầm tay Hạ Mộng.

“Không được” Thái độ hần trở nên cường ngạnh cả người tê dại đi, ái nữ sốt ruột dùng bước kiên trì lắc đầu

305. Chương 306

Hoàng Phủ Nam Ninh hừ nhẹ. “Bản vương đã quyết định, chưa từng có người nói không được.”

“Lão gia, lão gia.”

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên nhìn thấy một gã sai vặt liền lăn một vòng từ bên ngoài chạy vào. “Quan binh... Rất nhiều quan binh, đem phủ chúng ta đều cho vây lại rồi. Lý tướng gia đang ở cửa lớn.”

Nghe được lời ấy, Bộ lão gia sắc mặt trắng xanh tái đi.

Hoàng Phủ Nam Ninh thì nở nụ cười. “Là Như Phong đến đây. Bản vương mệnh hần hôm nay sai người tới đón vương phi hồi phủ.”

“Nằm mơ.” Nghe vậy, Bộ lão gia cũng đen mặt lại, “Ta dù liều cái mạng già này, cũng tuyệt đối sẽ không lại làm cho con gái của ta rơi vào hang sói của ngài.” Sau khi nói chuyện, lại bắt đầu gỡ tay áo dự định động thủ.

“Muốn động thủ?” Thấy thế, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng cười một tiếng, “Bộ đại nhân, bản vương thừa nhận, bản vương là đánh không lại ngài. Nhưng mà, hôm nay, người chỉ cần dám động bản vương một sợi lông, người tin hay không, người và Bộ phủ, tất cả đều sẽ cùng người cùng nhau hóa thành tro bụi.”

“Ngài... Ngài đây là lấy việc công làm việc tư, dùng quyền áp người.” Bộ lão gia lập tức dùng sức trừng mắt.

Hoàng Phủ Nam Ninh cười khê. “Là thế thì sao chứ? Chính vì bản vương có cái quyền lợi này, vì sao không cần?”

“Ngài... Ngài...” Bộ lão gia tức đến độ thở không ra hơi.

“Cha” Thấy thế, tim Hạ Mộng căng thẳng, vội vàng muốn đi qua an ủi. Nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh lại nắm chặt tay nàng, “Tiểu bạch thỏ, cùng ta trở về.”

“Chàng buông tay.”

Nam nhân này, có thể xem tình huống hay không? Hạ Mộng cũng giận, một tay bỏ qua hần. “Minh vương gia, kính xin ngài chính mình trở về đi. Phụ thân tiểu nữ giận khí công tâm, tiểu nữ muốn lưu ở bên cạnh ông ấy xem bệnh tật.” Vừa nói, còn thật sự đi đến bên cạnh Bộ lão gia, đầu ngón tay xoa ngực cho hần.

Mâu quang Hoàng Phủ Nam Ninh tối sầm lại. “Tiểu bạch thỏ.”

“Minh vương gia.” Lại giương mắt, khóe miệng Hạ Mộng câu dẫn ra một nét cười lạnh, “Chuyện tối ngày hôm qua, chúng ta coi như không có phát sinh qua, ngài ở đâu thì về đó đi. Nếu như ngài muốn đem tiểu nữ mang đi, kia tuyệt đối là chuyện không thể nào. Nếu như ngài bởi vậy trách tội xuống, vậy cũng không có việc gì, cùng lắm thì tiểu nữ cùng người nhà cùng chết cùng sống, chúng ta cùng đi chết, trên đường hoàng tuyền cũng có thể làm bạn.”

“Đúng vậy, có bản lĩnh ngài hãy đem chúng ta đều giết hết đi, chúng ta người một nhà xuống dưới đó vẫn có thể nương tựa lẫn nhau sống qua ngày.” Nghe lời nói nữ nhi, tinh thần Bộ lão gia chấn động, cảm vội vàng nhắc lên kêu lớn.

Lần này, dương dương đắc ý của Hoàng Phủ Nam Ninh biến mất. “Tiểu bạch thỏ, nàng vì cái gì... Ta lại không nói muốn đem nàng như thế nào?”

“Vương gia, ngài chưa nói đem ta như thế nào, nhưng ngài lại muốn đem người nhà của ta như thế nào, không phải sao?” Hạ Mộng lẳng lặng nhìn hần, “Bọn họ đều là người nhà của ta, cùng ta vui buồn. Nếu

như ngài muốn bọn họ thế nào, ta tuyệt đối không thể ngồi yên nhìn đến. Nếu như cứ bọn họ không được, vậy ta tình nguyện cùng bọn họ chết cùng nhau.”

“Tiểu bạch thảo...” Tính toán tốt trong đầu lần nữa thất bại, thân thể Hoàng Phủ Nam Ninh nhoáng một cái, cơ hồ chân đứng không vững.

Hạ Mộng cười cười, đỡ Bộ lão gia đi ra cửa, lại từ trong tay bà vú tiếp nhận tã lót nho nhỏ, tiểu oa nhi bên trong mới rốt cục ngừng khóc, lại nhắm mắt ngủ thật say.

“Tốt lắm, cũng không còn sớm, tất cả mọi người nên làm gì thì làm đi đi. Nơi này không sao.” Lại ngẩng đầu, Hạ Mộng nâng lên âm lượng.

Không sao ư? Khả năng không lớn lắm đó.

Bất quá, xem nàng một chút, lại nhìn về phía vẻ mặt cô đơn của Hoàng Phủ Nam Ninh bên trong, biết rõ nơi đây không nên ở lâu, mọi người vội vàng cúi đầu, rồi rút thối lui.

“Nhu nhi, cái này, hần...” Rón rén, Bộ phu nhân lại gần, lặng lẽ chỉ ngón tay vào Hoàng Phủ Nam Ninh.

Hạ Mộng mỉm cười. “Không có việc gì, chính hần sẽ đi. Đại nương, ta có thể mượn phòng của ngài dùng một chút không? Ta muốn rửa mặt chải đầu.”

“Được.” Bộ phu nhân vội vàng gật đầu.

Hạ Mộng cũng gật gật đầu. “Đa tạ đại nương.”

Vì vậy, lại kêu Bộ lão gia, ba người bọn họ liền tiêu sái rời đi.

Lưu lại Hoàng Phủ Nam Ninh cô đơn một mình, đứng thẳng tại chỗ hồi lâu.

“Cho nên, ngươi lại không thành mà trở lại?”

Nghe hần nói xong mọi chuyện, Lý Như Phong trợn mắt há hốc mồm.

Hoàng Phủ Nam Ninh vô lực cúi đầu. “Ừ.”

“Ngươi...” Lý Như Phong cảm thấy rất là vô lực, “Không biết nói với ngươi như thế nào nữa? Vốn là chuyện cũng đã xuôi xuôi rồi, ngươi lại còn có thể làm hỏng như vậy. Ngươi ngươi ngươi... Làm sao ngươi càng ngày càng vô dụng vậy?”

“Ngươi nói cái gì?” Lời vừa nói ra, lông mi Hoàng Phủ Nam Ninh liền nhấc lên, một cái nhãn đao bay ra ngoài.

Lý Như Phong hừ lạnh. “Có bản lĩnh ở chỗ này của ta ngang ngược, ngược lại ngươi lại đi kinh sợ nữ nhân kia. Đánh người không nên đánh, có ý tứ sao?”

Nói đến nữ nhân kia, Hoàng Phủ Nam Ninh lại ỉu xiu. “Ta làm sao biết nàng như thế nào không dễ đối phó như vậy? Ta nhớ trong quá khứ, nàng rõ ràng...” Rõ ràng ôn nhu như vậy, biết điều như vậy, hần nói cái gì chính là cái đó, chưa bao giờ sẽ nói phản đối ý kiến, hần cho rằng nàng có thể như vậy mãi. Nhưng ai biết...

“A, ta sớm đã nói với ngươi nữ nhân này không dễ chọc, ngươi lại khẳng khẳng không tin, hiện tại tốt lắm, thấy được diện mục thật của nàng chưa? Chậm rồi” Trong lỗ mũi bật ra một tiếng hừ hừ, “Hiện tại, còn muốn đem nàng bắt trở lại sao?”

“Muốn.”

Hoàng Phủ Nam Ninh dùng sức gật đầu. Nàng càng bướng bỉnh bất tuân, lại càng khơi dậy ý chí chiến đấu của hần. Hoàng Phủ Nam Ninh hần thề với trời, nếu như không đem nữ nhân này = bắt trở lại, hần liền uống là vương gia của Phượng tường vương triều.

“Tốt lắm. Những biện pháp ta nghĩ đến đều đã dùng qua, lại không có hiệu quả. Hiện tại, hết thảy chỉ có thể dựa vào chính ngươi.” Vỗ vỗ tay, Lý Như Phong vốn định khoanh tay đứng nhìn. Đứng ở bên cạnh hần, cho hần bày mưu tính kế lâu như vậy, hần cũng mệt mỏi, lưỡi phải phiền.

“Dựa vào chính mình liền dựa vào chính mình, biện pháp ta đã sớm nghĩ kỹ.” Bữu môi, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng không vì hấn rút khỏi mà sinh ra phân nửa cảm giác thất bại.

Phải không? Lý Như Phong tò mò đi tới gần. “Biện pháp gì?”

“Quần.” Hoàng Phủ Nam Ninh trả lời.

Lý Như Phong sững sờ. Quần? Như thế nào quần?

Bất quá, không cần đi hỏi, rất nhanh, Hoàng Phủ Nam Ninh sẽ dùng hành động thực tế nói cho hắn cụ thể chi tiết - -

Buổi tối hôm đó, sau khi màn đêm buông xuống không bao lâu - -

“Tiểu bạch thổ.”

“Ấy. Làm sao ngài lại tới nữa rồi?” Không thể tin tưởng to mắt, nhìn nam nhân xuất hiện tại gian phòng của mình, hai mắt Hạ Mộng tròn tròn.

“Nàng ở nơi này, ta đương nhiên muốn tới.” Nhẹ nhàng cười một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh chủ động hướng nàng đến gần, sau đó một tay ôm nàng chặn ngang liền hợp lại

Hạ Mộng ngăn ra, sau đó liền vội vàng giãy giụa. “Chàng làm gì vậy?”

“Ngủ” Hoàng Phủ Nam Ninh trả lời, đem người ném lên giường, lập tức chính mình che đi lên.

“Uy, chàng không thể - - ngô.”

Tất cả gào thét đều bị hấn nuốt vào trong bụng, tú sàng lay động, vang lên tiếng cô gái rên rỉ, trắng tròn mông lung, đêm lạnh như nước, hay là hai người cùng nhau ngủ thoải mái hơn.

Kể từ đó, ngày hôm sau, không cần phải nói - -

“A..... A a a....”

“Lão gia. Lão gia. Cái kia cái kia... Hấn lại tới nữa rồi.”

“Oa oa oa.”

Cùng ngày đầu tiên cơ hồ giống nhau như đúc vang lên kêu to, xen lẫn tiếng khóc tiểu oa nhi, hai người trên giường ôm nhau ngủ bị đánh thức, Bộ lão gia cũng được triệu hoán tới đây.

“Hoàng Phủ Nam Ninh, lại là người?” Ngay cả tôn xưng đều miễn, mặt Bộ lão gia đen giống như đáy nồi, trông mắt cũng trừng ra bắn hết trên người của hắn.

Khóe miệng nhô cao Hoàng Phủ Nam Ninh: “Nhạc phụ, buổi sáng tốt lành.”

“Tốt cái đầu của người?” Bộ lão gia cắn răng quát khế, “Người rõ ràng ban đêm lên vào Bộ phủ của ta.”

Tuần tra ban đêm của phủ chỉ biết ăn cơm thôi sao? Người sống như vậy, hai buổi tối lại lén tiến đến, bọn họ thế nhưng cũng không phát hiện. Một hồi trở về sẽ khiến bọn họ, đổi một nhóm mới đến đây mới được.

“Tiểu tể tìm đến vương phi tiểu tể, cũng là đến nhà nhạc phụ, cái gì gọi là lén vào chứ. Ta là quang minh chính đại tới mà.” Khẽ mỉm cười, Hoàng Phủ Nam Ninh thông thả ung dung trả lời.

“Nguy biện. Người nói vậy.” Toàn thân đều giận đến run cầm cập, Bộ Ngưng Vận vài bước tiến lên, “Người đứng lên cho ta. Cút ra ngoài? Bộ gia chúng ta không hoan nghênh người.”

“Cút thì cút.” Lần này rõ ràng rất dễ nói chuyện, Hoàng Phủ Nam Ninh nghe lời đứng dậy, vượt y phục, sau đó quay đầu lại, cho Hạ Mộng một cái hôn thâm tình, “Tiểu bạch thổ, ta đi, đêm nay lại tới tìm nàng.”

Gì chứ, ngay trước mặt cha nàng mà hấn dám chiếm tiện nghi của nàng, làm mọi người không tiếp thụ được. Bộ lão gia thở đều muốn thở không được. “Người... Người dám. Còn dám đến, ta cắt đứt chân của người!”

Hoàng Phủ Nam Ninh có tai như điếc, thoải mái từ cửa chính đi ra ngoài.

“Người... Người...” Lại theo dõi phương hướng hần rời đi hồi lâu, Bộ lão gia hấp khí, bật hơi, đã lâu, mới rốt cục tốt lên. Lại quay đầu lại, xem thấy nữ nhi bên kia, hần lại thở không ra hơi. “Nhu nhi, con... con...”

“Cha, con...” Hai tay che mặt, Hạ Mộng cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Cha biết rõ, mặc kệ chuyện của con, đều là tiểu tử thú kia gây ra, cha cũng biết.” Khẽ cắn răng, cha nàng nói, “Con yên tâm, đêm nay cha sẽ cho người coi chừng tốt cho con, tuyệt đối sẽ không để cho tiểu tử lại thực hiện được.”

Chỉ sợ, rất khó đấy.

Khẽ nhả lại chân mày, trong lòng Hạ Mộng thầm nói: Xem bộ dáng người này tính trước kỹ càng, hần rõ ràng chính là sớm đã làm xong các phương diện dự định. Mặc dù bọn họ ở đây, trong lúc chuẩn bị, nhất định vẫn sẽ có chỗ sơ hở, hơn nữa người ta là vương gia, cao cao tại thượng, một khi hần hạ quyết tâm muốn như thế nào, bọn họ có thể làm khác sao?

Quả nhiên.

Cùng ngày, Bộ Ngưng Vận tỉ mỉ chọn lựa năm tên gia đình thân thể cường tráng, để cho bọn họ ban đêm thủ hộ tại cửa phòng Hạ Mộng, chính mình cũng đợi đến nửa đêm mới không nỡ rời đi. Nhưng mà, sáng ngày thứ hai, hần vẫn bị tiếng nữ nhân hét chói tai hấp dẫn tới đây. Vội vàng chạy tới nhìn, không ngờ. Hoàng Phủ Nam Ninh người này không biết vì sao lại vẫn chui vào giường nữ nhi của hần? Mà hần chọn phái ra năm gia đình. Bọn họ lại sớm không thấy bóng dáng. Cho đến một lúc sau, mới thấy bọn họ vội vàng chạy đến, nói là tối qua bị người đánh hôn mê lồi đến hậu hoa viên, hiện tại mới tỉnh lại.

Này rõ ràng chính là gây án, tội ác tày trời, ảnh hưởng thập phần ác liệt.

Bộ Ngưng Vận khí cũng đã không thông, nhưng cũng không có lá gan đi đánh Hoàng Phủ Nam Ninh, chỉ có thể trở mắt nhìn xem hần đi xa, sau đó vội vàng đi hoàng cung diện thánh, thỉnh cầu cả nhà nhanh chóng dời đi. Nhưng ai biết, hoàng đế không gặp được, thái giám bên cạnh hoàng thượng liền kêu người đưa tới cho hần một quyển thánh chỉ, mở ra vừa nhìn, đầu hần ngất hoa mắt - - dĩ nhiên là làm cho hần lại ở kinh thành dừng lại thêm ba tháng, nguyên nhân chính là Uy Vũ tướng quân còn có chuyện vẫn chưa làm xong, toàn bộ sự tình cần phải đích thân xử lý.

Này rõ ràng là vì người nọ sáng tạo cơ hội, mở cửa dẫn đường đó.

Bộ Ngưng Vận tức quá, kiên trì muốn tố cáo, nhưng hoàng đế bệ hạ trốn tránh không gặp, còn gọi người đem hần cường chế từ trong hoàng cung đi ra.

Buông lỏng thân thể mệt mỏi về đến nhà, hần nhịn không được thở dài thở ngắn đứng lên.

“Cha, làm sao vậy?” Nghe được tin tức, Hạ Mộng cũng gấp rút chạy tới. Nhưng mà, trong lòng biết vì chính mình mà ra, nàng cũng không tiện nói thêm cái gì.

“Nhu nhi.” Ngẩng đầu lên, nhìn thấy nữ nhi trước sau như một kiều mị ôn nhu, Bộ Ngưng Vận khẽ cắn răng, “Con yên tâm. Chỉ cần có cha ở đây, cha nhất định sẽ không để cho tiểu tử kia có thể thừa dịp cơ hội. Khuya hôm nay, cha sẽ vì con giữ cửa. Cha cũng không tin, có cha ở đây, hần còn dám xông vào.”

306. Chương 307

Nhưng mà, Hoàng Phủ Nam Ninh hần vẫn thật xông vào rồi.

Sáng sớm hôm sau, Bộ Ngưng Vận phát hiện mình dĩ nhiên lại nằm trong gian phòng của mình, sau khi giật mình tỉnh sờ, hần lập tức liền kịp phản ứng, trong lòng kêu to không tốt.

Vội vàng không mặc y phục chạy tới phòng nữ nhi - -

Không ngoài sở liệu, Hoàng Phủ Nam Ninh xuất hiện lần nữa rồi

Lần này càng quá đáng, hần căn bản ngay cả giường cũng không lên, lại càng thoải mái đem Hạ Mộng ôm vào trong ngực. Nhìn thấy hần đến, Hoàng Phủ Nam Ninh còn vui tươi hơn hử cùng hần chào hỏi: “Nhạc

phụ đại nhân, tối hôm qua ngủ ngon giấc không? Tiểu tể đặc biệt sai người đem ngài trở về phòng đi ngủ, đãi ngộ có thể so với gia đình khá hơn nhiều đấy.”

Quả nhiên là hần.

Bộ Ngưng Vận nghiêng răng ken két.

“Hoàng Phủ Nam Ninh, ta giết người?” Hần thật đúng là đem Bộ phủ như đĩa bàn của mình, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?

“Nhạc phụ đại nhân, cho dù muốn đối tiểu tể động thủ, ngài dù sao cũng chờ tiểu tể mặc quần áo vào rồi hãy nói. Hơn nữa, cho dù không vì tiểu tể ngấm lại, chẳng lẽ ngài còn không nhìn đến thể diện của tiểu bạch thỏ sao?” Một chút cũng không bị quả đấm của hần hù đến, Hoàng Phủ Nam Ninh tiếp tục cười hì hì nói, còn đem Hạ Mộng làm bia đỡ đạn.

Lòng tràn đầy lửa giận của Bộ Ngưng Vận ngay lập tức ngấm ra.

“Người...” Hần thật ngoan độc. Thấy nữ nhi co đầu rút cổ ở trong chăn, hần khẽ cắn răng, xoay người rời đi, “Người đâu? Chờ bọn họ xong xuôi đem người nam nhân này đuổi ra ngoài.”

Từ đó về sau, Bộ Ngưng Vận biết rõ, hần thua, thua một cách thảm hại. Không phải hần chưa từng suy nghĩ tới những biện pháp khác, nhưng bất đắc dĩ, Hoàng Phủ Nam Ninh đều có biện pháp đến phá giải, sau đó tiếp tục công khai tiến dần từng bước, chui vào ổ chăn Hạ Mộng, sau đó sáng sớm hôm sau lại thoải mái cho tất cả mọi người xem xét.

Mỗi sáng sớm đi đến phòng của Tứ tiểu thư xem náo nhiệt, này đã thành một trong những niềm vui thú của bọn hạ nhân Bộ Phủ.

Mà Hoàng Phủ Nam Ninh, cũng đã sớm vứt bỏ mặt mũi xuống, quả thực đem Bộ phủ trở thành nhà mình, ban ngày đi ra ngoài lêu lổng, buổi tối trở lại ngủ, nhìn thấy Bộ Ngưng Vận liền mở miệng một tiếng nhạc phụ đại nhân mười phần thân mật, đương nhiên, hần đối với Hạ Mộng càng thân mật hơn. Bộ Ngưng Vận tức khí muốn học máu, lại cũng không thể tránh được. Đã từng nghĩ tới lại đem cái người da mặt dày đang sống này đánh chết đi. Nhưng Hoàng Phủ Nam Ninh đã sớm có chuẩn bị, tùy thân ỉnh vài tên hộ vệ có võ, trong đó kẻ yếu nhất hần đều đánh không lại. Cho nên - - không có biện pháp, hần chỉ có thể trở mặt nhìn chuyện này tại dưới mắt mình tiến hành, nhưng lại không thể làm gì.

Chỉ chớp mắt, hơn hai tháng đã qua.

Vốn là tiểu oa nhi trong tã lót mỗi ngày chỉ biết ăn lại ngủ, rồi xoay người, thì bây giờ đã muốn bắt đầu học bò, chuyện này cũng đã bị sóng sau đập chết ở trên bờ cát, người dân kinh thành chỉ tại lúc ngẫu nhiên suy nghĩ lại sau đó nói lại Minh vương gia da mặt dày, cái khác thật là làm không đến.

“Ai.”

Nhưng, tại Bộ phủ, tình cảnh bi thảm nơi này lại trước sau như một.

Ngày này, sau khi hồi phủ, Bộ Ngưng Vận liền ngồi xuống thở dài.

“Lão gia, làm sao vậy?” Bộ phu nhân vội vàng tới hỏi.

Bộ Ngưng Vận lại thở dài. “Hôm nay lâm triều, Hoàng Thượng đặc biệt đem ta triệu đến ngự thư dài thêm ba tháng?”

“Này...” Nghe vậy, Bộ phu nhân không thể tin tưởng to mắt, “Tại sao có thể như vậy? Bọn họ cố ý đi. Này rõ ràng chính là... Rõ ràng kéo dài thời gian muốn...”

“Muốn để cho chúng ta chịu thua, ngoan ngoãn đem Nhu nhi đưa trở về sao?” Bộ Ngưng Vận mặt lạnh nói tiếp.

“Kia, chúng ta đưa không tiễn?” Bộ phu nhân nhỏ giọng hỏi.

“Không tiễn?” Bộ Ngưng Vận trầm giọng quát khê, “Bọn họ muốn kéo dài, chúng ta liền kéo dài cho họ xem. Để xem đến cuối cùng ai thua trong tay ai.”

“Nhưng mà, hiện tại Hoàng Thượng đều ra mặt, chúng ta nói như thế nào cũng không có khả năng đấu cùng Hoàng Thượng.”

“Ta quản hần cái gì Hoàng Thượng không Hoàng Thượng. Chỉ cần chúng ta không muốn, ta xem hần có thể như thế nào?”

“Nhưng mà, lão gia, chuyện tình chúng ta phải làm như thế nào đây? Ngài đã sớm muốn đi biên quan lập nghiệp một phen, Bản nhi cũng đã đợi chúng ta gần nửa năm, nếu tiếp tục như vậy mãi —— ”

“Nàng không cần nói.”

“Lão gia”

“Đi xuống, đi xuống đi. Ta tự có chừng mực chuyện của mình.”

“Ta...”

“Nhanh đi xuống đi.”

“Cha, ngài sẽ không lại đối với đại nương phát giận đấy chứ?” Ngay lập tức, chợt nghe một thanh âm ôn nhu, Hạ Mộng ôm đứa nhỏ xuất hiện.

Nhìn thấy hần, Bộ Ngưng Vận nhanh biến hóa sắc mặt. “Nhu Nhi, sao con lại tới đây?” Lại đưa tay, “Duệ nhi hôm nay có nghe lời hay không nào?”

“Thực nghe lời, vừa nghe nói gia gia đã trở lại, làm gì cũng phải đến xem ngài, làm cho ngài ôm đấy?” Cười đem đứa nhỏ đưa qua, Hạ Mộng ngồi xuống kế bên hần, “Hơn nữa, cha, chuyện này giằng co lâu như vậy, cũng nên chấm dứt đi.”

Trên mặt Bộ Ngưng Vận tươi cười một chút. “Làm sao kết?” Hần cũng không muốn thua người kia.

“Hiện tại, nếu Hoàng Thượng đã tỏ thái độ, đã nói lên Hoàng Thượng sẽ đứng ở phía người bên kia rồi. Nếu chúng ta lại tiếp tục như vậy, kia cũng không phải biện pháp. Một khi bên kia nhìn không được, lại không biết sẽ nháo đến phong ba gì đâu. Người kia tính tình có bao nhiêu phá hư, ngài cũng không phải không nghe nói qua.” Mân mím môi, Hạ Mộng nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ nói.

Này hần tự nhiên biết. Nhưng mà... Bộ Ngưng Vận lắc đầu. Hần chính là không muốn tiện nghi cho cái xú tiểu tử kia.

“Cha.” Đương nhiên biết trong lòng hần có ý tưởng gì, Hạ Mộng đứng lên, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve bả vai hần, “Ngài cứ yên tâm đi, chuyện này là do ta, ta nhất định sẽ làm cho thể diện ngài được phong quan trở ra.”

“Có khả năng sao?” Bộ Ngưng Vận thái độ hoài nghi.

Hạ Mộng mỉm cười. “Con nói có thể, thì sẽ là có thể”

== ta là sự tình rốt cục cáo một đoạn lạc đường ranh giới ==

Vào ban đêm, lúc Hoàng Phủ Nam Ninh lại nghênh ngang xâm nhập vào phòng Hạ Mộng, hần phát hiện nàng ngồi một chỗ đối hần cười.

Bất giác cảm thấy tò mò. “Hôm nay cư nhiên không tức giận?”

“Lười tức giận.” Hạ Mộng bĩu môi, chỉ hần một vị trí, “Lại đây ngồi đi.”

“Được.” Thoải mái đi qua, đặt mông ngồi xuống, tay còn một bên choàng lên vai nàng, biểu tình thanh thản của Hoàng Phủ Nam Ninh một bộ như chính trong nhà mình, “Tiểu bạch thỏ, làm sao hôm nay ngoan như vậy?”

“Bởi vì, ta cảm thấy làm náo âm ỉ lâu như vậy, chúng ta cũng nên đem sự tình ột cái kết.” Nhìn hần, Hạ Mộng ôn nhu nói.

Đuôi lông mày Hoàng Phủ Nam Ninh nhếch lên. “Nàng nghĩ như vậy?”

“Ta không thể không nghĩ.” Thấp thỏ dài, Hạ Mộng cầm tay hần đặt ở trên bụng.

Hoàng Phủ Nam Ninh sững sốt, chợt hiểu được. “Nàng lại có?”

Hạ Mộng gật đầu. “Không sai biệt lắm hai tháng.”

Ai kêu hẩn gieo vãi vãi cần cù như vậy chứ? Con mới mấy tháng, nàng lại hoài thai lần nữa

Một cổ mừng như điên thổi quét tâm linh, tay Hoàng Phủ Nam Ninh đặt trên bụng nàng xoa xoa: “Thật vậy chăng?”

“Thật sự.” Hạ Mộng gật đầu, “Đã có kinh nghiệm hoài thai Duệ nhi, nên lần này nắm chắc, không xem đại phu ta cũng có thể xác định.”

“Tốt lắm.” Trên mặt không nhịn được tràn ra một nụ cười sáng lạn như hoa. Nhưng lập tức, Hoàng Phủ Nam Ninh lại mặt trầm xuống, “Lúc này đây, sẽ không lại là đối thủ song chết chứ?”

Phốc.

Hạ Mộng thiếu chút nữa cười ra tiếng. “Ta làm sao mà biết? Nhưng mà, đã muốn sinh con trai, hẩn sẽ không có vận khí tốt như vậy lại sinh thêm con trai đi?”

“Là vận khí kém.” Hoàng Phủ Nam Ninh lời lẽ chính nghĩa sửa đúng.

“Được rồi, vận khí kém.” Hạ Mộng ngoan ngoãn sửa lại cách nói.

“Ừ.” Hoàng Phủ Nam Ninh vừa lòng gật đầu, một tay lại dừng trên bụng nàng không dời đi, “Tiểu bạch thỏ, nếu đã mang thai, hiện tại nàng nên theo ta hồi vương phủ phải không? Hải tử của ta cũng không thể sinh hạ tại địa phương không minh bạch như vậy?”

“Điều này ta biết.” Hạ Mộng nhẹ nhàng gật đầu, “Nhưng mà, ta như thế nào trở về, đây là một vấn đề.”

“Còn có thể như thế nào trở về chứ? Ngày mai ta gọi người phái tới một cỗ kiệu lại đây, đem nàng cấp tiếp trở về.” Hoàng Phủ Nam Ninh không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Ta không cần.” Lập tức đầu chuyển hướng một bên, Hạ Mộng phủ quyết.

Hoàng Phủ Nam Ninh mặt trầm xuống. “Nàng nói cái gì?”

“Vương gia, chuyện này đã huyền náo lớn như vậy, hiện tại toàn kinh thành có thật nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm chúng ta đấy. Hơn nữa, nửa năm qua, cha ta vì ta, có thể nói là bất kể mạng già, chàng cũng bắt đã làm ông ấy tức giận quá mức. Coi như vì ông ấy chiếu cố mẹ con ta lâu như vậy, cũng đối với chàng bao dung như thế, chẳng lẽ chàng sẽ không cho hẩn mặt mũi sao?”

Thiệt, này cũng không phải hẩn cầu tên kia. Huống chi, hẩn còn không truy cứu việc hẩn lúc trước đánh hẩn một trận đấy. Hừ nhẹ một tiếng, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng mở miệng. “Không có khả năng.”

“Nếu chàng không đáp ứng, ta đây liền không quay về.” Sớm biết hẩn sẽ có phản ứng như vậy, Hạ Mộng lập tức đẩy hẩn ra đứng lên, “Dù sao, chỗ này ta đã ở nửa năm, cũng đã thành thói quen. Nếu vẫn tiếp tục ở như vậy cũng vẫn có thể.”

“Tiểu bạch thỏ.” Nghe vậy, mặt Hoàng Phủ Nam Ninh lạnh lẽo, “Nàng đang hoài hài tử của ta.”

“Thì tính sao? Duệ nhi còn đi theo ta cùng nhau ở trong này qua lâu như vậy.” Hạ Mộng hừ nhẹ, “Dường thêm một tiểu tôn tử, đối với cha ta mà nói cũng không có gì. Hơn nữa, nếu là cháu gái như trong lời nói, nam nữ song toàn, cha nhất định sẽ càng vui vẻ hơn.”

307. Chương 308

Nhưng hẩn không vui. Nữ nhi của hẩn, hẩn muốn mang theo trên người cơ.

Hoàng Phủ Nam Ninh không hờn giận nhìn nàng. “Ta đây thì sao? Nàng đem ta đặt chỗ nào?”

“Chàng có thể tiếp tục buổi tối đến buổi sáng đi mà. Cùng hiện tại giống nhau, ta cũng không chê chàng đâu.” Mỉm cười, Hạ Mộng đáp nhẹ.

Hoàng Phủ Nam Ninh lại muốn học máu.

“Tiểu bạch thổ, nàng không thể như vậy?”

Hạ Mộng tiếp tục cười: “Chỉ cần chàng không đáp ứng yêu cầu của ta, ta đây có thể như vậy.”

“Nàng...”

“Chàng cũng đừng hy vọng vận dụng vũ lực bức bách ta đi vào khuôn khổ. Ta có bao nhiêu năng lực, chàng sớm đã kiến thức qua. Chỉ cần chàng dám động tâm tư gì, ta lập tức ôm Duệ nhi, mang theo đứa nhỏ trong bụng xa chạy cao bay, cho chàng cả đời đều tìm không thấy ta.”

“Không cần.” Trong lòng căng thẳng, Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng kêu to, “Tiểu bạch thổ, nàng không cần đối với ta như vậy.”

“Vậy chàng đáp ứng yêu cầu của ta sao?” Hạ Mộng cười khê.

“Ta...” Còn có thể không đáp ứng sao? Hoàng Phủ Nam Ninh vô lực cúi đầu, “Được rồi, nên làm cái gì bây giờ, nàng nói đi.”

Thế này mới ngoan chứ. Sờ sờ đầu của hắn, Hạ Mộng đến bên người hắn ngồi xuống. “Kỳ thật cũng rất đơn giản, chàng chỉ cần như vậy, như vậy như vậy...”

Vì thế, sáng sớm hôm sau, Bộ Ngưng Vận phá lệ không phát hiện thân ảnh Hoàng Phủ Nam Ninh tại phòng Hạ Mộng. Những người khác cũng không có.

Đây thật là kỳ quái.

Sao lại thế này? Ánh mắt mọi người trong Bộ phủ đều viết thật to một dấu chấm hỏi, ngay cả hôm đó tinh thần làm việc đều không dậy nổi. Bộ phu nhân lại tiến đến bên người Hạ Mộng, nói bóng nói gió hỏi nàng: “Nhu Nhi, Vương gia đâu? Tối hôm qua hắn đã tới sao?”

“Đến rồi, nhưng mà ngày người rồi bước đi rồi.” Đùa đứa con tại trên giường lăn qua lăn lại, Hạ Mộng không chút để ý trả lời.

“Đi rồi? Đi nơi nào?”

“Không biết.”

“Kia... Tại kia phía trước, các người nói gì không? Hắn sẽ không bị con chọc chạy đi chứ?”

Ai.

Những người này thiệt là. Lúc người ta tới thì một đám coi thường, xa cách. Hiện tại, hắn đột nhiên mất tích, bọn họ lại bắt đầu run sợ trong lòng, e sợ cho nàng thất sủng. Hạ Mộng cười khê. “Không có.”

“Hừ, bị tức chạy là tốt nhất. Hắn tốt nhất vĩnh viễn không cần lại đến, để ta có thể thanh tĩnh” Bên kia, nghe được đối thoại của các nàng, Bộ Ngưng Vận cũng nhin không được hừ nhẹ một tiếng, chính là nói chuyện lo lắng không phải lo.

Hạ Mộng tiếp tục mỉm cười, đem chân ở chân giường kéo lại, làm cho hắn theo đầu giường tiếp tục xoay người đến chân giường.

Ba người chung sống trong phòng, trong không khí hơi xấu hổ chậm rãi trôi qua.

“Lão gia. Lão gia.”

Cũng không biết qua bao lâu, một gã gã sai vặt hốt hoảng chạy tới.

“Chuyện gì?” Sáng sớm tâm tình không tốt, Bộ Ngưng Vận cho tới bây giờ còn chưa hoàn toàn điều chỉnh lại.

“Cửa... Cửa... Minh vương gia, hắn đến đây”

“Hắn?” Nghe vậy, mày đang nhíu chặt hơi hơi buông lỏng, Bộ Ngưng Vận đứng lên, lại vẫn phụng phịu, “Ban ngày ban mặt, hắn tới làm gì?”

“Minh vương gia nói, hần là tới đón Vương phi hồi phủ?”

Trong mắt, một chút sắc mặt vui mừng chợt lóe lên, Bộ Ngưng Vân mở miệng. “Làm cho hần cút đi.”

“Nhưng mà...”

“Có chuyện gì nói mau.”

“Nhưng mà, Minh vương gia hần thoát áo, chịu tội quỳ gối tại cửa, nói hôm nay là tới hướng lão gia cùng Tứ tiểu thư thỉnh tội. Nếu lão gia cùng Tứ tiểu thư không chịu tha thứ hần, hần sẽ không đứng dậy, cũng không đi”

Cái gì??

Bộ Ngưng Vân chấn kinh, vội vàng quay đầu. “Nhu Nhi, đây là chủ ý của con?”

“Đúng vậy.” Hạ Mộng mỉm cười, buông con đứng lên, “Cha, cứ như vậy, hần sẽ cấp mặt mũi cho ngài mà”

“Mặt mũi này ta không cần.” Bộ Ngưng Vân hừ lạnh.

Hạ Mộng bĩu môi. “Nhưng vì cháu gái nhỏ của ngài, ngài phải muốn.”

Bộ Ngưng Vân vì thế cả kinh, ánh mắt không khỏi bắn về phía bụng nàng như trước bằng phẳng. “Nhu Nhi, con...”

“Vâng.” Hạ Mộng gật đầu, “Ta lại có, không sai biệt lắm hai tháng.”

“Hai tháng...” Bộ Ngưng Vân thấp giọng một tiếng, “Hai tháng tiếp theo sẽ bắt đầu lộ bụng.”

“Đúng vậy. Cho nên phải trước khi bụng lộ rõ phải đem sự tình giải quyết tốt.” Hạ Mộng gật đầu.

Cho nên...

Bộ Ngưng Vân hiểu được.

Lại gương mặt. “Con quyết định đi trở về?”

“Mấy ngày nay, hành động của hần mọi người cũng đã xem trong mắt. Hơn nữa, cha ngài rõ ràng cũng sớm bị của hành động hần lại dụ đi, cần gì phải làm trái lương tâm như trong lời nói chứ?” Nhọt nhọt cười, Hạ Mộng nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói.

Bị người chọc thủng mặt nạ, trên mặt Bộ Ngưng Vân một trận mất tự nhiên. Vội vàng cúi đầu, ho nhẹ hai tiếng. “Quên đi. Xem mặt mũi cháu gái ta, ta sẽ bỏ qua cho hần. Đi thôi, chúng ta đi ra bên ngoài nhìn xem, nhìn hần rốt cuộc có phải hay không thành tín đến thỉnh tội?”

“Được rồi.” Vội vàng gật đầu, chỉ huy Tú nhi đem đứa nhỏ ôm qua, nàng qui tắc giúp đỡ Bộ Ngưng Vân, cha và con gái hai người đồng loạt hướng đại môn đi đến.

Theo một tiếng chi nha cửa phòng mở, người quỳ gối tại đại môn Bộ phủ rõ ràng xuất hiện tại trước mắt.

Chỉ thấy một đầu tóc đen, ngọc râu hôm nay cũng chưa dùng, chỉ dùng một sợi dây thừng đơn giản bó lại. Nửa người trên không sợi nhỏ, sau lưng thêm mấy cành mạn gai, thẳng tắp quỳ ở cửa, vẻ mặt bình tĩnh.

Tại phía sau hần, quần chúng vây xem sớm bên trong ba tầng ngoài ba tầng xúm lại đây không ít xem náo nhiệt. Nên khi nhìn thấy bọn họ xuất hiện, trong đám người phía sau vang lên một trận tiếng động ồ lên.

“Nhạc phụ đại nhân.”

Lúc đại môn mở ra, Hoàng Phủ Nam Ninh cũng ngẩng đầu, đối Bộ Ngưng Vân trưng ra một chút cười.

Ánh mặt trời sáng lạn hạ xuống, tuy rằng lưng đeo cành mạn gai, nhưng hần lại cười hết sức sáng lạn, một trận trắng sáng làm mắt người có vẻ chói mắt.

Bộ đáng này, làm sao giống kẻ đến thỉnh tội cơ chứ? Hần đến thị uy thì có.

Bộ Ngưng Vân trong lòng thực khó chịu. Nhưng vì đứa nhỏ trong bụng nữ nhi, hần chỉ có thể giận tái mặt quát hỏi: “Xin hỏi Minh vương gia, ngài đến quý phủ hạ quan gây chuyện gì đây?”

“Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể hôm nay tiến đến, là vì hướng ngài thỉnh tội, cũng tiếp hồi Vương phi của tiểu tể.”

“Hừ.” Khó chịu trừng hắt liếc mắt một cái, Bộ Ngưng Vân lạnh lùng nói, “Sự tình đều đã qua lâu như vậy, vi thần đều đã muốn quên chuyện gì đã phát sinh qua. Minh vương gia ngài vẫn là mời trở về đi.”

“Tiểu tể biết, nhạc phụ đại nhân ngài còn tức giận tiểu tể. Ngài cũng có thể tiếp tục tức giận, tiểu tể sẽ luôn quỳ tại nơi này, đợi đến lúc ngài hết giận, tiểu tể sẽ lại đến.”

Này rõ ràng chính là áp chế hắt. Nhìn xem, bên ngoài nhiều quần chúng vây xem như vậy. Hơn nữa, nơi này là kinh thành, dưới chân thiên tử. Hắt đường đường là một Vương gia, nhưng công khai quỳ gối trước cửa nhà hắt như vậy, vốn cũng đã đủ cho hắt mất mặt. Nếu hắt dám nói thêm nữa, hoặc lại nhiều hơn ọi người xem, một khi truyền ra ngoài, một đám hoàng thân quốc thích còn không bắt hắt giết chết? Hoàng Thượng khẳng định cũng sẽ không bỏ mặc người này, tốt xấu gì cũng là thân đệ đệ của hắt.

Trong lòng oán giận, nhưng cũng không có thể phát tiết, Bộ Ngưng Vân khẽ cắn môi. “Quên đi. Nếu sự tình đều đã qua đi, Minh vương gia ngài cũng thành tâm sửa đổi, sự tình liền như vậy coi như hết. Hạ quan tha thứ cho ngài.”

“Đa tạ nhạc phụ đại nhân.” Chạy nhanh chấp tay nói lời cảm tạ, Hoàng Phủ Nam Ninh đứng lên, ánh mắt tự nhiên mà vậy lại trên người Hạ Mộng, “Như vậy, Vương phi tiểu tể...”

“Ta đã đáp ứng tha thứ người. Nhưng mà, nàng có đáp ứng hay không, thì phải là chuyện của nàng.” Vội vàng mở miệng, Bộ Ngưng Vân ý định lại cho hắt thêm một đao.

Hạ Mộng hiểu được, nếu chính mình dễ dàng tha thứ cho hắt, như vậy sẽ làm phụ thân bị thương tâm.

Vì thế cười. “Vương gia, nếu ngài có thể trước mặt dân chúng toàn kinh thành công ta vòng quanh kinh thành đi một vòng, sau đó lại công ta hồi vương phủ, ta liền đáp ứng tha thứ ngài.”

“Không thành vấn đề.” Đối với chuyện tình tổn thương mặt mũi, Hoàng Phủ Nam Ninh một ngụm liền đáp ứng —— dù sao nửa năm qua chuyện làm hắt mất mặt đã phạm nhiều như vậy, cũng không cần quản thêm chuyện này chi nữa. Huống chi, hắt tốt xấu cũng là vì nữ nhi chưa xuất thể chính mình nha.

“Như vậy, cha...” Lại quay đầu, Hạ Mộng nhẹ nhàng kêu lên một tiếng.

Đối mặt tình cảnh này, Bộ Ngưng Vân chỉ có thể khẽ thở dài. “Nếu Minh vương gia đáp ứng rồi, vậy thỉnh ngài nói chuyện phải giữ lời.”

“Đó là tất nhiên.” Hoàng Phủ Nam Ninh vội vàng gật đầu, cúi xuống càn mạn gai trên người, sau đó lững thững tiến lên, tại trước mặt Hạ Mộng ngồi xổm xuống, “Ái phi, đi lên nào. Bốn vương mang nàng đi vòng quanh một vòng, nói cho dân chúng toàn kinh thành, là bốn vương sai lầm rồi, hiện tại, bốn vương tự mình tiếp nàng hồi phủ.”

“Vâng.”

Nhẹ nhàng gật đầu, Hạ Mộng cúi người ghé vào trên lưng hắt, làm hắt đem nàng trên lưng tốt. Lại nâng mắt lên, nhìn một đám dân chúng, một loại cảm giác hạnh phúc du nhiên sinh ra.

Minh vương phủ, chờ, ta lập tức sẽ trở về.

PS: Thân ái nhóm, thực xin lỗi, trì hoãn đến cuối cùng kết cục. Bài này rốt cục kết thúc, tung bông thôi. Kế tiếp, kính thỉnh mọi người chờ mong phiên ngoại. Về các loại nhân vật, sự tình các loại, tiểu tiệc trà xã giao trong chính văn không có nói đến sẽ chậm rãi giải đáp. Cảm ơn mọi người cho tới nay đối tiểu trà duy trì, tiểu trà yêu mọi người rất nhiều.

308. Chương 309: Phiên Ngoại 1: Động Tâm!

Tại sao lại vừa ý nàng?

Đây là một ẩn số khó hiểu. Cho tới bây giờ, hắt vẫn chưa tìm được đáp án.

Thân là con trai của đương kim thái hậu, là em trai ruột của đương kim thánh thượng, hẳn dĩ nhiên không cần phải gánh vác giang sơn xã tắc, không cần phải phụ trách việc quản lý những việc vặt của quốc gia. Có mẫu thân cùng ca ca ở đây, cuộc sống của hắn đơn giản và tiêu sái. Vô số vàng bạc châu báu cho hắn tiêu dùng, khắp thiên hạ mấy ai được như hắn, cho dù hắn có cuồng ngạo như thế nào, cũng không có ai dám ý kiến hắn. Đơn giản là vì – hắn là vương gia, là em trai ruột của đương kim thánh thượng.

Nhưng mà, hắn không thấy sung sướng.

Đúng vậy, hắn không thấy sung sướng.

Nữ nhi là cái đồ phiền toái. Từ nhỏ hắn đã cho rằng như vậy. Thân là con trai của tiên đế, từ khi mười hai tuổi, hắn lớn lên tại hoàng cung, trở mắt nhìn tất cả nữ nhân vì tranh thủ tình cảm mà sử dụng các loại thủ đoạn, người lừa ta gạt, đấu đá lẫn nhau, cuối cùng tất cả đều chết thảm dưới tay mẫu hậu. Nhìn lần lượt tất cả các sắc mặt ghê tởm, đến cuối cùng, hắn chỉ cười lạnh.

Nữ nhân a, đây là tội gì chứ?

Cho nên, hắn chán ghét nữ nhân. Nếu như có thể, hắn không muốn thân cận cùng một nữ nhân.

Nhưng mà, mẫu hậu cùng muội muội, hắn không sao thoát khỏi, cũng liền cắn răng chịu đựng. Từ năm mười hai tuổi hắn đã chuyển ra khỏi hoàng cung, phụ hoàng ban cho hắn mười tên nô tỳ, lại bị hắn tìm lý do tùy tiện đưa người đi. Mười lăm tuổi hoàng huynh đăng cơ, năm thứ hai liền tặng cho hắn hai thị thiếp xinh đẹp. Xinh đẹp nhưng xấu xa, hắn căn bản không thèm để ý, thậm chí, từ tận đáy lòng còn chán ghét nữ nhân xinh đẹp, bởi vì trong thâm cung, có nữ nhân nào không đẹp, có nữ nhân nào không có tâm địa hung tàn. Vốn định khôn khéo cự tuyệt, nhưng mẫu hậu cường chế áp chế, hắn đành phải thu nhận hai người vào vương phủ, lại còn thêm phòng, tất cả đều coi như là bố thí.

Chỉ chớp mắt, hắn đã hai mươi tuổi.

Bắt đầu từ khi mười bốn tuổi, phụ hoàng cùng mẫu hậu liền muốn hắn nạp phi, hắn vẫn không muốn. Rồi sau đó, phụ hoàng băng hà, hoàng huynh đăng cơ, người bức hôn đổi thành mẫu hậu cùng hoàng huynh. Hắn cũng không tình nguyện.

Lại thêm Lý Như Phong quá thân cận, đối với nữ nhân vẫn lạnh lùng, thần sắc nghiêm nghị, dần dần bên ngoài có người bắt đền hắn có đoạn tay áo chi thích.

Đoạn tay áo? Thật nực cười. Hắn và tên kia chỉ là quan hệ bằng hữu bình thường mà thôi, mặc dù so với người khác mà nói có thân mật hơn một chút thôi mà.

Nhưng mà, mặc kệ hắn giải thích thế nào, mẫu hậu vẫn không tin. Vì vậy, mẫu hậu xuống tới hậu thư với hắn.

Còn nhớ rõ, đó là sau sinh nhật hai mươi tuổi của hắn ba ngày, mẫu hậu gọi hắn triệu vào hậu cung, dùng ngữ điệu nghiêm khắc mà hơn 20 năm qua hắn chưa từng nghe thấy nói: “Cho ngươi hai sự lựa chọn: Thứ nhất, chính mình từ khuê tú trong kinh thành tuyển một vị vương phi; thứ hai, mười lăm tháng sau, trực tiếp cưới Tuyết Nhi làm vợ vào cửa.” Không nói hai lời, mà ngay cả nói lời phản bác cũng không có, để cho người bắt hắn đi ra.

Ngước mắt nhìn lên. Hắn biết rõ, mẫu hậu lần này quyết tâm muốn nạp phi cho hắn, hắn rốt cuộc từ chối không được. Đã như vậy thì cưới đi. Coi như là ấu hậu một cái công đạo cũng được.

Nhưng là... Tuyết Y biểu muội? Thôi đi!

Cái nha đầu này hắn tự nhiên biết rõ, là nữ nhi của em trai mẫu hậu, cũng chính là biểu muội của hắn, từ nhỏ liền mê luyến hắn, luôn mồm nói về sau trưởng thành muốn gả cho hắn. Chỉ tiếc, hắn đối với nàng không có cảm giác. Loại nữ nhân ương ngạnh, trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp tại thâm cung hắn cũng đã thấy nhiều, có thể hi vọng vương phủ của hắn không bị nàng biến thành một chiến trường khác.

Cho nên, hắn chọn lựa chọn thứ nhất.

Cho nên, hắn xuất hiện ở bữa tiệc chọn phi.

Cái gọi là yến tiệc chọn phi, kỳ thật chính là mẫu hậu dùng danh nghĩa bản thân triệu tập khuê tú chưa có hôn thú trong kinh thành vào ngự hoa viên, cho hẳn một cơ hội. Nếu như nha đầu đó hẳn thấy thuận mắt, như vậy liền vội vàng chỉ hôn. Nếu như coi trọng nhiều khuê tú cũng không thành vấn đề! Đây là nguyên lời mẫu hậu. Hẳn còn nhớ rõ lúc mẫu hậu nói những lời này ánh mắt tràn đầy hưng phấn.

Chỉ tiếc, mẫu hậu, thật ngại lại làm cho ngài thất vọng rồi. Con trai của người cho tới bây giờ đối với nữ nhân không có hứng thú.

Sở dĩ hẳn đáp ứng đến, cũng bất quá chỉ nhìn các nàng qua loa một chút mà thôi. Không thấy hẳn lần này cũng kéo Lý Như Phong tới đây sao? Đó chính là làm cho tên kia cùng hẳn lựa chọn. Ai biểu tên kia dám cười nhạo hẳn khi xông vào hang sói, nên hẳn sẽ để cho tên kia tôi luyện cùng hẳn.

Chỉ là, như thế nào cũng không nghĩ ra, lão thiên làm cho hẳn gặp được nàng.

Kỳ thật, chuyện kia bất quá chỉ là sự trùng hợp quá đối trùng hợp.

Hẳn cũng không tuân theo mệnh lệnh của mẫu hậu xem mặt các khuê tú từng người từng người một, mà là sớm tìm cái đình nghỉ mát ở trên núi, làm cho tên kia chờ lâu, chuẩn bị chút trà bánh, vừa vui chơi giải trí, vừa ngắm cảnh. Vốn định đợi mặt trời xuống núi liền tùy tiện chọn lấy một người để báo cáo kết quả, có thể ngay ở trong tích tắc đấy, chỉ là trong lúc vô tình liếc mắt, hẳn đã nhìn thấy nàng.

Là một tiểu nha đầu rất nhỏ bé. Thoạt nhìn có vẻ mới chỉ mười bốn mười lăm tuổi. Thân thể nhỏ nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhỏ, cái gì cũng nhỏ nhỏ, khách quan mà nói chỉ thấy đôi mắt có chút lớn và rất sáng, phẳng phất như từ hắc ngọc lưu ly (ngọc lưu ly màu đen mà em để thế cho nó sang :>) thượng hạng chế tạo mà thành. Chính là đôi mắt này, lúc đó hấp dẫn hẳn nhất. Nhưng mà, lúc này nàng bị một đám người vây quanh, liền ngồi xổm dưới núi giả cách đó không xa đi vào khắp các ngõ ngách, vừa khóc oang oang, vừa hướng các góc trốn đi.

Bộ dạng này, giống như con thỏ nhỏ bị thợ săn đuổi tới góc chết, không thể tiếp tục chạy trốn. Sợ hãi, rụt rè, đôi mắt bồ câu bị che bởi một tầng hơi nước nhẹ nhàng, đôi mắt phiếm hồng, thật sự thoạt nhìn là rất đáng thương và đáng yêu, làm cho trong lòng hẳn dâng lên một cỗ xúc động – không biết, nếu như đem nàng nắm lại, vỗ đầu một cái, xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn, lại dùng lực chà đạp vài cái, nàng sẽ như thế nào? Sẽ khóc cho hẳn xem sao? (anh thật bệnh ==)

Bất quá, nàng không khóc. Mặc dù trong đôi mắt thật to nén lệ, nhưng nước mắt nàng vẫn chậm chạp không có rơi xuống.

Ngẩng đầu lên, thấy trước mặt nàng có ba nữ nhân – ừ, bộ dạng cũng không tệ lắm, chỉ là cách ăn mặc có điểm quá sức không tưởng tượng được. Hơn nữa, nhìn nguyên một đám có bộ dáng hung ác, phản phất dường như bị người ta đoạt mất nam nhân. Cho dù trong lòng nghĩ như vậy, cũng nên bớt phóng túng ra ngoài chứ? Riêng điểm đạo hạnh này, cũng vọng tưởng gả vào Hoàng Gia sao? Chỉ sợ mới đi vào không quá vài ngày cũng bị người giết chết rồi. Ba người này, loại!

Khi bên trong còn không biết chuyện gì xảy ra, nháy mắt ba vị Bộ đại tiểu thư con của vợ cả đã bị hẳn loại trừ.

Sau đó, hẳn tiếp tục nhìn tiểu nha đầu kia chịu khổ bị chà đạp, nghe tiếng nàng khóc. Đột nhiên, hẳn cảm thấy trong lòng thật thoải mái. Ừ, nếu như đổi lại là hẳn, hẳn sẽ làm như thế nào khi dễ nàng đây? Thậm chí, hẳn bắt đầu ở trong lòng nghĩ biện pháp.

Đúng vậy, hẳn là tên biến thái, thấy rất vui mừng khi được khi dễ. Điểm này hẳn đã sớm biết.

Cho nên - -

“Là nha đầu kia, không sai!” Sau khi phát hiện ba nữ nhân kia đã rời đi sau khi quảng những lời nói hung ác, chỉ còn lại mình nàng vẫn tiếp tục ngồi tại chỗ ôm đầu gối khóc đến thê thảm, hẳn cười xấu xa kết luận.

“Người thích nàng?” Bên cạnh Lý Như Phong nhỏ giọng hỏi.

Hẳn gật đầu. Sống nhiều năm như vậy, mới có một nữ nhân khiến hẳn muốn nhìn ngắm nhiều lần như vậy, thật không dễ dàng. Hẳn quyết định - - hẳn muốn đem nàng thu về dưới trướng.

Trời mới biết nửa đời sau hắn còn có cơ hội hay không gặp lại một nữ tử hảo ngoạn như vậy?

“Nàng là ai?” Cho nên, hắn mới hỏi.

Con người đảo một vòng, Lý Như Phong trong đầu liền xuất hiện tài liệu liên quan. “Đây là thiên kim nhà Bộ đại nhân, tên gọi là Bộ Nhu Nhi, là con của tiểu thiếp trong nhà, năm nay mười sáu tuổi, trời sinh nhất gan sợ phiền phức, cả ngày lẫn đêm đều bị người ta khi dễ.”

“Phải không?” Nghe thấy thế, hắn càng vui vẻ hơn, vội vàng liền gật đầu, “Không sai chứ?”

Nếu đã bị khi dễ quen, lại qua tay hắn khi dễ, cũng không quá đáng đâu. Bị ba người khi dễ cùng bị một người khi dễ cũng không khác nhau. Đúng không đúng không ?

Ừ, đúng vậy. Chính là như vậy.

“Vương gia!” Nghe nói như thế, Lý Như Phong nhướng mày. Còn muốn nói điều gì, nhưng hắn ở đâu còn nghe lọt được nữa.

“Quyết định, chính là nàng.” Đánh mạnh một cái, hắn hưng phấn đến cơ hồ muốn kêu to.

Sắc mặt Lý Như Phong lập tức biến đổi. “Vương gia, nàng chỉ là thứ nữ nhà Bộ đại nhân mà thôi.”

“Vậy thì sao?” Mâu quang di chuyển, hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, “Bản vương cũng bất quá là muốn một vương phi nhu thuận tiện trang trí mặt tiền của cửa hàng mà thôi. Chẳng lẽ người cảm thấy nàng không thể đảm nhiệm sao?”

Hắn lại không có gánh nặng gia đình, lấy tiểu nha đầu này, trong lúc rảnh rỗi, còn có thể chơi một chút, thật tốt! Ừ, càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý này là chính xác.

Lý Như Phong sững sờ, cũng chỉ có thể vô lực gật đầu. “Có thể.”

“Vậy là được rồi!” Khóe miệng hắn nhếch lên, đứng dậy, vỗ vai an ủi Lý Như Phong, “Tốt lắm, nhiệm vụ hoàng thành, chúng ta đi thôi.”

“Vương gia...”

Hắn còn muốn nói. Thôi vậy, dù sao hắn chắc sẽ không nghe. Hiện tại tâm tình của hắn thật sự là quá tốt.

Xem ra, chuyến đi hôm nay này không có vô ích. Một vấn đề đại sự của cuộc sống được giải quyết thật là tốt quá.

“Chỉ sợ, thái hậu sẽ không đáp ứng. Nàng xuất thân, thật sự là...”

Sau lưng truyền đến âm thanh yếu ớt của Lý Như Phong.

Phía trước chợt dừng lại, tâm của hắn cũng trùng xuống. Nhưng là - -

“Không sao, không ảnh hưởng!” Lập tức lại cười. Người hắn vừa mắt, còn phải tới hỏi ý kiến của người khác sao? Hắn có thể đáp ứng cưới một vương phi trở về cho nàng xem thì sẽ không tệ. Dấn phản đối, hắn liền độc thân cả đời cho nàng xem.

Vỗ vỗ tay. “Đi. Ta sẽ đi ngay bây giờ, nói với mẫu hậu”, hắn muốn xem nàng có thể nói cái gì?

Hắc hắc, nhìn đi! Đây chính là quyết định sáng suốt nhất cuộc đời của hắn. Hắn cưới nàng, nàng gả cho hắn, bọn họ tương thân tương ái, giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau cho đến tận bây giờ...

Đúng rồi!

Kết thúc quá trình nhớ lại, hắn mới đột nhiên nhớ tới: rõ ràng, hắn vốn định tìm tiểu bạch thỏ trở lại để chà đạp. Nhưng vì cái gì, hắn mới chà đạp được không bao lâu, rõ ràng lại còn bị nàng chà đạp lại cơ chứ? Hơn nữa, bây giờ nàng cùng với con trai cùng nhau chà đạp hắn? Xảy ra chuyện gì vậy? Điều quan trọng nhất là, hắn rõ ràng cũng vui tươi hơn hẳn tiếp nhận mới chết chứ.

Hắn trúng tà sao?

Lập tức bừng tỉnh, vội vàng muốn đi tìm đến tận cùng, lại nghe - -

“Vương phi.”

Gã sai vật bên cạnh một tiếng thấp giọng hô, tâm của hắn liền mềm nhũn.

“Vương gia ~”

Lập tức, tiếng nói nhu hòa truyền vào tai. Một thân hình yếu điệu xuất hiện trước mặt. Trước sau như một nhỏ nhắn xinh xắn động lòng người, trước sau như một mặt mỉm cười, đôi mắt to vẫn sáng rực rỡ như một hắc ngọc lưu ly bình thường được chiếu lấp lánh, làm cho hắn vừa nhìn, sẽ say.

“Tiểu bạch thỏ ~”

Hết thấy ý tưởng trước đó đã sớm bay đến chín tầng mây. Trong mắt của hắn, trong lòng của hắn, tràn đầy đều là nàng, chỉ có nàng.

309. Chương 310: Phiên Ngoại 2: Động Tâm 2

Tại sao lại đối với hắn động tâm?

Vấn đề này, nàng cũng hỏi chính lòng mình rất nhiều lần.

Con người kia tự đại, tự phụ, không đem nữ nhân để vào trong mắt, mỗi ngày chỉ biết nam nhân cùng nam nhân lêu lổng, hắn có cái gì tốt chứ?

Suy tư hồi lâu, nàng không thể không thừa nhận: đây là một ẩn số khó giải.

Nàng, cứ như vậy mà u mê, vẽ một vòng tròn, bắt hắn đi vào vòng tròn, sau đó chính mình cũng đi vào, chạy mãi không thấy lối thoát.

Lại nói tới, hết thấy nguyên nhân gây ra đều là trận chết đuối đáng giận kia.

Còn nhớ rõ ngày đó, ban ngày nắng đẹp, nước xanh lục, mây trắng, nàng cùng bạn thân Tiểu Tình, mặc bikini vừa mua đi bơi. Nhưng có trời mới biết, trong bể bơi còn có tử địch của nàng – con nhỏ kia rất thích cùng nàng ganh đua so sánh, vừa đoạt bạn trai nàng, rồi lại thiết kế cho bạn trai nàng tiếp tục bắt cá hai tay. Cừu nhân gặp nhau, hết sức đỏ mắt, bất quá, các nàng đều có thân phận thực nữ, cho nên, đều duy trì lấy vẻ ngoài bình tĩnh, nhưng nếu thông minh sẽ thấy đang có sóng ngầm mãnh liệt.

Hồ bơi, là một địa điểm tốt. Muốn ở chỗ này phát sinh chút gì không phải là việc khó, huống chi bên kia còn có nhiều người như vậy, mà nàng, bên cạnh chỉ có mình Tiểu Tình thôi.

Nếu như sau đó đổi lại, nàng nhất định sẽ tức thời rời đi, lôi kéo Tiểu Tình tới địa điểm khác vui chơi. Nhưng ngày hôm đó, cũng không biết xảy ra chuyện gì, mà xui quýt khiến thế nào nàng lại xuống nước.

Sau đó, đương nhiên, liên tục đuổi theo nữ nhân ngu ngốc kia vụng trộm động thủ đối với nàng, nàng tránh thoát được mừng một, lại tránh không được mười lăm, dần dần u mê, nàng đã bị kéo xuống nước, dần dần mất đi ý thức. Trong lúc hỗn loạn, nàng nghe thấy tiếng gọi của Tiểu Tình, cảm giác được tay của nàng kéo lại, tựa hồ muốn túm khỏi mặt nước. Nàng muốn Tiểu Tình buông ra, bởi vì biết mình sẽ lôi cả nàng xuống nước, nhưng nàng nói không ra lời. Ý thức càng cách xa nàng, trước mắt của nàng tối sầm, cái gì cũng không nhìn thấy.

Tỉnh lại sau đó, nàng đã linh hồn chuyển tới thế giới này.

Cùng nàng nằm một chỗ, Tiểu Tình cũng cùng nàng xuống nước. Bất quá, bây giờ hai người đều đã thay đổi diện mạo.

Nhưng mà, vô luận như thế nào, các nàng lần đầu tiên nhìn thấy liền nhận ra đối phương, chưa kịp ôm khóc thút thít, các nàng đã bị người tách ra. Nàng bị mang về Bộ phủ, thành thứ nữ Tứ tiểu thư của Bộ gia, Tiểu Tình bị người của Tô gia mang đi, thoáng cái đã bị đưa vào hoàng cung.

Đã qua tháng thứ hai, nàng đã nắm rõ tường tận tình huống. Sau đó, nàng quyết định – nàng phải cứu Tiểu Tình ra, sau đó hai người cao chạy xa bay.

Không quản cái xã hội phong kiến chó má này, không quản cái khí gió gì là chồng là trời, nàng cho tới bây giờ chỉ tin tưởng mình. Nam nhân đều cút hết đi.

Nhưng mà, ở cái nơi xã hội cũ này, muốn xâm nhập trong thâm cung thì phải có một chút vị nào đó, muốn mang nữ nhân ra khỏi cung điều này tuyệt không phải là chuyện dễ. Xem ra, nàng phải mượn lực lượng của nam nhân.

Hắn là lão thiên gia đã giúp nàng đi, cơ hội rất nhanh đã tới rồi.

“Người nói là sự thật sao? Minh vương gia muốn tuyển phi rồi?”

Nhìn Tú Nhi đi thăm dò tin tức về báo cáo, nàng nhỏ giọng hỏi.

Tú Nhi gật đầu. “Thật sự. Thái hậu nương nương đã sai người phát thiệp mời tới tất cả tiểu thư chưa có hôn phối, nghe nói thái hậu nương nương thật sự là vì hôn sự của Minh vương gia mà lo lắng, ngay cả tiểu thư trong phủ của chúng ta cũng không buông tha, cũng không biết làm sao nữa.”

Kia thật quá tốt rồi! Khẽ mỉm cười, trong lòng của nàng rất nhanh có chủ ý – Minh vương gia, người này đối với nàng mặc dù rất xa lạ, nhưng ở thế giới này thời gian hai tháng ngắn ngủi, đại danh của hắn đối với nàng sớm như sấm bên tai. Nàng biết rõ, hắn là con ruột của đương kim thái hậu, cũng là em trai ruột của đương kim thánh thượng, cũng là em trai duy nhất. Hoàng đế đăng cơ, làm em trai không cần làm bất cứ chuyện gì, chính là quan to lộc hậu, vinh hoa phú quý, hưởng thụ vô cùng. Hơn nữa, hắn chính là khủng long bạo chúa chính thống, nghe nói từ nhỏ không ở yên trong nhà, đánh nhau gây chuyện, làm âm ỹ như thế nào, mà ngay cả tiên đế hắn đối với hắn cũng không thể làm gì. Bất quá, hấp dẫn nàng là danh tiếng của hắn, nghe nói, hắn từ nhỏ liền chán ghét nữ nhân, bằng hữu bên cạnh có thể đếm được trên đầu ngón tay, chỉ có một người trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp Lý tướng gia, hai người lần đêm đều sánh vai, tay cầm tay suốt ngày quấn lấy nhau, muốn có bao nhiêu thân mật có bấy nhiêu.

Kia thật sự là quá tốt đi!

Thân phận cao, có thể để cho nàng tự do ra vào hoàng cung, tính tình ngạo, chướng mắt nữ nhân, nàng cầu còn không được. Chỉ thích nam nhân, thật sự an toàn. Nam nhân như vậy thật tốt, đốt đèn lòng cũng khó tìm được, nàng nhất định phải nắm vững trong lòng bàn tay mới được.

Vì vậy, nàng ở nhà tích cực bắt đầu sưu tầm tình báo, chỉ cần là về hắn, từng giọt từng giọt, nàng đều nên biết. Cho nên, từ lúc trước khi có yến tiệc chọn phi, nàng cũng đã đối với hắn rõ như lòng bàn tay, cũng đã sớm làm xong một loạt ứng đối thi thố.

Rốt cuộc, yến tiệc chọn phi cũng đã đến, nàng bị một chiếc xe ngựa nhỏ kéo đi ra cửa.

Chung quy phải biết chút ít cách ăn mặc thịnh hành của danh môn khuê tú trẻ tuổi, mà ngay cả ba vị tỷ tỷ của nàng cũng ăn mặc theo phong cách chói lọi. Nhưng là, nàng không quan tâm. Trong ngự hoa viên, mọi người tốp năm tốp ba tụ tập thành đoàn, hoặc đánh đàn, hoặc thổi tiêu, hoặc ngâm thơ đối đáp, rất phong nhã. Chỉ tiếc, những thứ này nàng biết cũng như không. Biết mình cùng các nàng không hợp nhau, nàng thức thời không tham gia náo nhiệt, tìm góc yên lặng đứng, đặt mông ngồi nhìn đất dưới chân đến gần người.

Ừ, rất tốt, không ngoài dự đoán của nàng, hai người kia quả nhiên xuất hiện. Bọn họ cũng đồng dạng như nàng, không muốn cùng đám người kia, mà tìm chốn cực kì thanh u, bình thường cũng sẽ không có người tìm thấy chỗ này, cứ như vậy, bắt đầu uống trà tán gẫu. Chính là như vậy.

Xem ra, vị vương gia này căn bản cũng không thật sự có ý định tuyển phi. Nàng âm thầm oán thầm.

Đối với Tú Nhi nháy mắt, Tú Nhi nghe lời rời đi.

Rất nhanh, nàng liền nghe thấy tiếng gọi:

“Bộ Nhu Nhi!”

Tiếng kêu chua ngoa, cùng khoảng hai tháng trước nàng nghe thấy tại Bộ phủ giống nhau như đúc. Ba nữ nhân trang điểm xếp thành một hàng, ngông nghênh hướng phía nàng đi tới. Cho rằng địa điểm này vắng vẻ như vậy chắc chắn sẽ không có những người khác đi lại, các nàng cũng không cần phải tỏ vẻ thực nữ, bản tính nguyên một đám lộ ra, mà ngay cả sắc mặt đều hết sức dữ tợn.

Tốt, nàng chính là cần cái hiệu quả này. Xem một chút, người trên núi cũng đã bị tiếng thét chói tai này hấp dẫn, nhìn về phía bên này.

Vội vàng khịt mũi, nặn ra hai hàng nước mắt, nàng đem chính mình co lại đến cực hạn, nhỏ giọng hỏi: “Các người...Các người muốn làm gì?”

“Hắc, người còn hỏi chúng ta? Chúng ta nên hỏi người mới đúng chứ. Người nói đi, người tới đây làm cái gì?” Dẫn đầu là đại tỷ của nàng, cho tới nay cũng là người khi dễ nàng tàn nhẫn nhất. nàng bây giờ, một tay chống nạnh, một tay thẳng dí trán nàng, hình dáng tựa như ấm trà khổng lồ, làm cho nàng thấy buồn cười.

Bất quá, nàng kiệt lực nhịn xuống, tiếp tục làm vẻ đáng thương nói: “Ta không biết? Cha để cho ta tới, ta đã tới rồi.”

“Cha?” Bộ gia đại tiểu thư nhướng mày, trên mặt hiện ra vài phần không vui, “Cha thật đúng là quan tâm người. Bất quá, người biết chúng ta tới là làm gì không?”

Nàng đương nhiên biết rõ, nhưng gốc tử mới có thể nói thật. Cho nên, nàng lựa chọn lắc đầu, làm cho hình dạng của mình nhìn trông thật vô tội.

Bộ dạng thâm hiểm của nàng hẳn làm cho tên háo sắc biến thái nào đó thấy thỏa mãn đi, nhẹ nhàng cười một tiếng, Bộ gia đại tiểu thư hừ lạnh một tiếng, dùng thái độ cao cao tại thượng trước sau như một với nàng nói: “Hừ, không biết là tốt nhất. Nói cho người biết, không muốn cho nhà chúng ta mất mặt xấu hổ thì đừng nói gì, người liền ngồi ở chỗ này cho ta, sau đó khi kết thúc, sẽ có người tới thông báo cho người, có biết hay không?”

“Biết rõ.” Gấp rút nàng cuống quýt gật đầu. Các người để cho ta đi ta còn không đi đây. Minh vương gia lại không ở đó, ta đi làm gì?

Tự nhiên không biết suy nghĩ trong lòng của nàng, Bộ gia đại tiểu thư không vui bĩu môi: “Người khóc cái gì? Chúng ta lại không khi dễ người.” Nói xong xoay người, “Thôi, mặc kệ nàng, chúng ta đi thôi.”

“Ừ.” Mấy người còn lại rồi rít gập đầu, đều có chút hả hê nhìn nàng một cái, thần nhiên rời đi.

Chỉ lưu lại một mình nàng một người, ngồi xổm ở góc, hai tay ôm đầu gối, nức nức nở nở, khóc đến rất thâm.

Nhưng mà, nàng cũng không phải khóc cho các nàng nghe, mà tiếng khóc của nàng, là cho người nam nhân trên núi giả vẫn đang nhìn chằm chằm nàng nghe.

Nàng không biết họ nói gì đó, bởi vì hòn non bộ ở phía cao, tiếng nói của bọn họ lại quá nhỏ, nàng thậm chí cũng không biết hình dáng hấn ra sao. Bất quá, nàng căn bản cũng không quan tâm, bởi vì nàng không có ý định đem cuộc đời của mình phó thác cho hấn, nàng chỉ coi hấn và một cái cầu để nàng có thể đạt được mục đích mà thôi. Hấn không phải cũng giống như vậy sao?

Mọi người lợi dụng lẫn nhau, theo như nhu cầu, rất tốt.

Đúng như nàng dự đoán, cuối cùng, nàng bứt phá lên đánh gục mọi đối thủ, trúng tuyển, đã trở thành Minh vương phi cao cao tại thượng.

Sau đó, chuyện dựa theo kế hoạch của nàng mà triển khai, thậm chí so với kế hoạch của nàng còn nhanh hơn. Đêm tân hôn, nàng bị hấn ném ra ngoài, nàng tiến cung, gặp được Tiểu Tình, có được cơ hội cùng nàng tán gẫu, hai người len lén lên kế hoạch... Về phần những tiểu thiếp, biểu hậu hay thái hậu gì đó, nàng toàn bộ không thèm để ý. Binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn, nàng có rất nhiều biện pháp đối phó với các nàng, không phải sai?

Nhưng là...

Xảy ra chuyện gì vậy?

Khi kế hoạch tiến hành quá thuận lợi, nàng phát hiện – tên nam nhân kia tựa hồ càng ngày càng không được bình thường. Hắn nên tiếp tục cùng người nam nhân kia quần lấy nhau, như thế nào lại nhớ tới nàng rồi? Hơn nữa, phương pháp dây dưa kia... Di, nàng thật muốn đập cho hắn bay thật xa.

Nhưng mà, không được, hiện tại hắn còn giá trị lợi dụng, không thể đập. Cho nên, nàng chỉ có thể cắn răng, nhẫn! Đứng, chịu đựng chịu đựng... Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì chứ? Người này được voi đòi tiên không nói, sâu trong nội tâm của nàng cũng chậm chậm bắt đầu phát sinh biến hóa. Rõ ràng nàng... rõ ràng không hề bài xích hắn, thậm chí còn bị người sống bắt cùng hắn thân mật.

Này không đúng. Nam nhân không đáng tin, tuyệt tuyệt đối đối không đáng tin.

Cho nên, hay là vội vàng cầu kết cùng Tiểu Tình trốn đi?

Chỉ là... Lão thiên gia, đây là người tận lực an bài sao? Vì cái gì ta liền tính chạy thoát, cũng trốn không thoát lòng bàn tay của hắn?

Thôi, đã như vậy, nàng nhận mệnh. Trốn không thoát, liền tiếp nhận thực tế đi. Huống chi... Ừ, người nam nhân này, tựa hồ càng ngày càng đáng yêu.

Ai, làm sao bây giờ, nghĩ tới sau đó, nàng đột nhiên nhớ hắn rồi.

Như vậy, liền đi xem hắn một chút đi. Tìm được hắn thấy hắn, trong lòng của nàng liền mềm nhũn, ôn nhu kêu: “Vương gia ~”

310. Chương 311: Phiên Ngoại 3: Tiểu Yêu Thọc Gậy Bánh Xe

Mẫu phi tại sao lại vừa ý phụ vương chứ?

Về vấn đề này, tiểu bằng hữu Hoàng Phủ Tư Duệ suy nghĩ cực kỳ lâu, thủy chung không tìm ra đáp án.

Hắn nghĩ không ra, mẫu phi xinh đẹp, thiện lương, ôn nhu nhu vậy, tại sao lại vừa ý phụ vương, vẫn cùng hắn sinh sống lâu như vậy? Phụ vương này là loại nam nhân ích kỷ, thô lỗ, ngang ngược, không nên có nữ nhân đối với hắn yêu thương mới phải mà.

Ai.

Chẳng lẽ nói, đây chính là truyền thuyết nam nhân không xấu nữ nhân không thương sao? Ngô, thật là phức tạp.

“Duệ Nhi, lại đang suy nghĩ gì đấy?”

Đột nhiên, có giọng nói nhẹ nhàng vang lên ở bên tai, tâm can tiểu tử đập mạnh, vội vàng giương mắt, mới phát hiện là mẫu phi đại nhân thân ái của hắn như thế nào đã xuất hiện ở trước mặt.

“Mẫu phi!” Về mặt lập tức xuất hiện bộ dạng sáng lạn tươi cười, hắn duỗi tay nhỏ ra, “Ôm một cái.”

Hạ Mộng liền ôm hắn vào trong ngực, một tay xoa mi tâm đang nhíu lại của hắn. “Duệ nhi đang suy nghĩ gì đấy? Ngay cả mẫu phi đến đây cũng không phát hiện?”

“Duệ nhi đang suy nghĩ đến mẫu phi.” Nhỏ giọng nói, tiểu tử méo mó đầu, một đôi mắt to sáng ngời nhìn chằm chằm nàng không rời mắt.

Hạ Mộng chưa phát giác ra bật cười. “Nghĩ mẫu phi sao? Chúng ta không phải là ngày ngày gặp mặt sao?”

“Chính là nghĩ thôi!” Cái miệng nhỏ nhắn nói một câu, tiểu bàn tay nhỏ bé mập mập của tiểu hài tử đưa tay vòng lên cổ nàng, “Mẫu phi, người tại sao lại vừa ý phụ vương?”

“Éc.” Hạ Mộng sững sờ, “Duệ Nhi, như thế nào đột nhiên lại hỏi cái này rồi?”

“Duệ nhi muốn biết vì sao.” Tiểu tử nói, thân thể tại trên người nàng cọ cọ vài cái, “Nói đi nói đi mà. Phụ vương hẳn khó coi như vậy, dữ như vậy, ai sẽ thích hẳn chứ? Mẫu phi, người nhất định cũng là bị hẳn đoạt lại, có đúng hay không?”

Ách...

Hạ Mộng không nói gì.

Ngừng một chút, nàng nhỏ giọng hỏi: “Duệ Nhi, lời này là ai dạy cho con?”

“Không có ai cả!” Tiểu tử dùng sức lắc đầu, “Duệ nhi tự mình nghĩ ra.”

Chỉ sợ không phải. Hẳn chỉ là một tiểu hài tử, sao có thể suy nghĩ nhiều chuyện như vậy được. Khóe miệng Hạ Mộng giật nhẹ, nhẹn không được nhéo một bên má hồng hào trên khuôn mặt nhỏ của hẳn. “Nhanh thành thật khai báo.”

“Thật không có mà” Cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên phải cao hơn, tiểu tử lại trên người nàng cọ tới cọ lui, “Mẫu phi nói mau nói mau, người thương phụ vương ở cái gì nha.”

“Cái này...” Suy nghĩ một chút, Hạ Mộng cười khổ, “Ta cũng không biết.”

“Đi?” Hai mắt thật to nháy nháy nháy, tiểu tử vẻ mặt kinh ngạc, “Thật vậy chẳng?”

Hạ Mộng nhẹ nhàng lắc đầu. “Thật sự, không biết.”

Chuyện tình cảm, ai nói cho chuẩn đây? Đần độn u mê, hỗn hỗn độn độn, bắt gặp hẳn, chính là hẳn.

“Ngô, mẫu phi người thật đáng thương”. Vẻ mặt trịnh trọng của nàng trong mắt của tiểu tử liền có những liên tưởng khác. Vì vậy, bàn tay nhỏ bé ôm cổ của nàng, cái miệng nhỏ nhắn hôn trên mặt nàng một cái, “Không khóc không khóc nha, Duệ Nhi thương người!”

Khóe miệng Hạ Mộng co lại mãnh liệt.

“Duệ Nhi, mẫu phi không đáng thương.”

“Thật vậy chẳng?” Hai mắt thật to chớp cũng không chớp nhìn nàng, tiểu tử trên mặt tràn ngập không tin.

“Con...” Hạ Mộng đột nhiên cảm thấy thật đau đầu. Chuyện như vậy, nàng nên giải thích thế nào cho con trai nghe đây? Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể nói như vậy, “Dù sao, chuyện của người lớn, con là tiểu hài tử sẽ không hiểu. Chờ con trưởng thành, con sẽ tự biết thôi.”

“Còn phải chờ lớn lên sao?” Gãi gãi cái đầu nhỏ, trên mặt tiểu bằng hữu vẻ mặt biến thành phức tạp.

Tiểu gia hỏa này!

Thấy thế, Hạ Mộng không nói gì cười nhẹ. Còn nhỏ tuổi, hẳn ngược lại với vẻ mặt muôn màu muôn vẻ, nàng cùng cha hẳn đều thấy hẳn thật sự là một tiểu cụ ông.

Vén tóc mai rơi rơi của hẳn. “Nói đi, như thế nào đột nhiên lại nhớ tới hỏi vấn đề này?”

“Chính là... Chính là nhìn phụ vương thật hung dữ, đối với ai cũng như vậy.” Trước mặt mẫu thân, tiểu bằng hữu thành thật khai báo.

Hung sao? Ủ, tên kia là rất hung. Bất quá, mấy năm nay hẳn không phải là đã sửa lại rất nhiều sao?

Lại cười một tiếng. “Con nhìn thấy lần nào?”

“Là lần đó a, Lý thúc thúc không biết nói gì đó với hẳn, hẳn liền nổi giận. Thật tức giận, dọa cho Lý thúc thúc chạy thật nhanh. Duệ Nhi ở bên cạnh nhìn lén bị hù chết.” Nhỏ giọng nói, nhớ tới tình hình lúc đó, tiểu tử cũng rung mình một cái.

Hẳn nói hẳn là lần đó Lý Như Phong đột nhiên động kinh tới đây nói chuyện muốn giới thiệu cho hẳn vài người tiểu thiếp. Hạ Mộng cười cười, đây không phải là tìm đánh sai? Hoàng Phủ Nam Ninh mắng hẳn là đã nể tình cảm huynh đệ nhiều năm rồi.

“Con nha.” Nhẹn không được vỗ vào ót của tiểu hài tử, “Ai bảo con nghe lén phụ vương bọn họ nói chuyện?”

“Duệ Nhi không có muốn nghe lén. Duệ nhi chỉ là...Chỉ là ở trong hoa viên chơi, đã nhìn thấy phụ vương cùng Lý thúc thúc tới, phụ vương dữ như vậy, Duệ nhi mới không để cho hấn mắng đâu, cho nên liền trốn đi. Đúng lúc, lúc đó phụ vương thật hung so với mắng Duệ Nhi còn hung hơn.” Cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, vẻ mặt ủy khuất.

“Được được được, Duệ Nhi của chúng ta chịu ủy khuất rồi, là mẫu phi không đúng, mẫu phi nhận lỗi với con, được không?” Vội vàng sờ sờ đầu của tiểu yêu quái, cho hấn thuận theo.

Quả nhiên, tiểu tử an tĩnh, úp sấp đầu vai của nàng.“Mẫu phi, nói cho người nha, Duệ nhi còn gặp qua phụ vương đối với hoàng đế bá bá phát giận đấy. Còn có hoàng nữ nãi. Hấn cũng không quá nghe lời, trưởng bối cũng không tôn trọng, Duệ nhi khinh bỉ hấn.” (anh đã bị con khinh bỉ *cười gian*)

Tốt tiểu tử, người còn dám cáo trạng phụ vương người. Hạ Mộng vừa bực mình vừa buồn cười. “Duệ Nhi, loại chuyện như vậy, con không nên nói lung tung. Phụ vương con tức giận nhất định có nguyên nhân.”

“Nhưng mà, phụ vương hấn chính là rất hung.” Miệng mím lại, tiểu tử lại ai oán lên, “Mẫu phi, người có hay không bị phụ vương hung qua?”

Ách...

Như thế nào nói tới nói lui, đề tài lại bị kéo về vậy. Hạ Mộng nhún vai.“Chưa.”

Lần này, tiểu tử không lên tiếng, chỉ lấy một đôi mắt bồ câu nhìn nàng. Bất quá, ở đó song thủy quang bắt đầu khởi động trong con ngươi, viết rất rõ ràng ‘người gạt người’ ba chữ thật to.

Ai, hài tử này đáng thương, hấn đoán chừng là bị phụ vương hấn tới nay đều dùng hung ác để nuôi lớn đây mà.

Nhắc tới cũng kỳ, Hoàng Phủ Nam Ninh cùng đứa bé này, bọn họ hai cha con vẫn luôn đối nghịch nhau, Kể từ khi hài tử sinh ra, hấn chỉ nhìn một cái rồi bỏ qua. Về sau nàng được cha đón về Bộ phủ, nuôi nửa năm, mặc dù hấn đều có ở lại Bộ phủ qua đêm, cơ hồ cũng không nhìn qua con trai mình. Sau này, mẹ con bọn họ được hấn đón trở về vương phủ, ánh mắt hấn cũng vẫn nhìn chăm chăm nàng, cùng trên bụng nàng đảo quanh, khi con trai đã bắt học bò xong, hấn cũng không quá chú ý. Có lúc khi tiểu tử này quần nàng hấn còn tức giận, ác thanh ác khí đem con trai đuổi đi, mặc kệ nàng giải thích như thế nào cũng vô dụng.

Người nào cũng biết, tiểu oa nhi yêu mẫu thân, đây là loại chuyện quá bình thường. Nhưng mà, mặc kệ con trai khóc hô muốn mẫu phi như thế nào, hấn đều không để ý, thậm chí còn dùng thái độ hung ác mà đối đãi, không trách trong lòng con trai ẩn tượng về hấn thập phần hung ác. Hiện tại thì tốt rồi, con trai cho hấn đối với toàn bộ thế giới điều hung ác.

Hoàng Phủ Nam Ninh, đây là tự chàng chuốc phiền!

Lại tiếp tục sờ ót của con trai. “Tốt lắm Duệ Nhi, những chuyện này con cũng đừng có suy nghĩ nữa, hãy ngoan ngoan ăn cơm, mau mau lớn lên. Chờ con trưởng thành rồi cưới vợ, rất nhiều chuyện sẽ tự nhiên minh bạch thôi.”

Con mắt tiểu bằng hữu lập tức mở càng lớn. “Nàng dâu. Có thể ăn sao?”

Phốc.

Hạ Mộng bật cười. Quả nhiên, bảo bối vẫn còn là một tiểu oa nhi nha! Rất nhiều chuyện cũng không hiểu đấy!

Ôm hấn đi ra ngoài, điểm một cái trên trán của hấn. “Nàng dâu là không thể ăn. Nàng dâu là phải nâng niu trong lòng bàn tay, dụng tâm che chở mới đúng.”

“A.” Chu cái miệng nhỏ, tiểu tử vẻ mặt rất vô tội, “Tại sao phải che chở?”

“Bởi vì nàng dâu sẽ là người bạn cùng con nhất sinh nhất thế.”

“Nhất sinh nhất thế?” Lại lệch nghiêng cái đầu ngẫm lại, tiểu oa nhi lại xem một chút nàng, “Giống như mẫu phi và Duệ Nhi sao?”

“Có thể nói như thế.” Hạ Mộng gạt đầu.

“Tốt lắm” Lập tức, con mắt tiểu tử trở nên sáng trong, “Duệ Nhi muốn kết hôn với mẫu phi.”

Sao thế này? Ách...

Trên đỉnh đầu rơi xuống ba vạch hắc tuyến, khóe miệng Hạ Miệng co quắp vài cái, thật vất vả mới trở về thanh âm của mình. “Duệ Nhi, cái này không thể được.”

“Tại sao vậy?” Mắt to nháy mắt, ánh mắt tiểu bằng hữu thật sự là nhiều vô tội thật nhiều vô tội.

“Bởi vì, mẫu phi đã là nàng dâu của phụ vương!”

“A!” Cái miệng nhỏ nhắn lập tức mở đến mức càng lớn.

Hạ Miệng gật đầu, vẻ mặt trịnh trọng nói cho hắn biết đây đều là thật sự.

Tiểu bằng hữu uất ức, khuôn mặt nhỏ nhắn đều xụ xuống.

“Mẫu phi.” Bất quá, lập tức trên mặt của hắn lại hào quang nở rộ, “Người hãy ném phụ vương đi. Cùng Duệ Nhi được không?”

Ách ách ách...

Hắc tuyến tráo đỉnh, Hạ Miệng không phản bác được.

“Ừ cứ như vậy.” Tiểu bằng hữu càng nghĩ càng cảm thấy biện pháp này rất được, vội vàng ôm lấy cổ của nàng, “Mẫu phi, người liền ném phụ vương đi. Hắn xấu như vậy, dữ như vậy, còn không có người thích, hắn khẳng định không tốt bằng Duệ Nhi. Người cũng đừng có theo hắn nữa, đi theo Duệ Nhi đi. Người làm nàng dâu của Duệ Nhi, Duệ Nhi sẽ nâng niu người trong lòng bàn tay cả đời.”

“Duệ Nhi.” Nghe vậy, Hạ Miệng thật sự vừa muốn khóc vừa muốn cười, “Ta là mẫu phi con, không thể là vợ của con được.”

“Tại sao vậy?” Lại là câu câu hỏi này, tiểu tử thẳng tắp nhìn ánh mắt của nàng.

“Là không thể.” Hạ Miệng trầm giọng nói.

“Tại sao lại không được?” Tiểu bằng hữu trên mặt thể hiện sự suy sụp, hắn ôm cổ nàng và bắt đầu làm nũng, “Mẫu phi, người không cần phụ vương nữa có được hay không? Người cùng Duệ Nhi sống cùng nhau, chờ Duệ Nhi trưởng thành, Duệ Nhi nhất định đánh ngã phụ vương, đuổi hắn qua một bên. Người coi như là nàng dâu của Duệ Nhi, có được hay không vậy? Có được hay không vậy?”

“Không được.” Không đợi Hạ Miệng đáp lại, một âm thanh hỗn hển vang lên, “Tốt lắm. Tên tiểu này, dám to gan lớn mật muốn cướp nữ nhân của ta, người không muốn sống nữa phải không? Nhìn ta đánh chết người.”

Một bên nói chuyện, một bên bước lên, một bên còn vòng tay quanh áo, Hoàng Phủ Nam Ninh vẻ mặt âm trầm, tiến thẳng đến bên này.

“A, phụ vương.”

Phát hiện ra hắn, thân thể tiểu tử cứng đờ, vội vàng giãy dụa rồi từ trong ngực Hạ Miệng nhảy xuống. Khi thấy Hoàn Phủ Nam Ninh, liền như một làn khói chạy trốn thật xa.

“Tiểu hồn dân, người đừng chạy. Nhìn xem ta có dám đánh chết người hay không?” Hoàng Phủ Nam Ninh lập tức xoay người, hùng hổ đuổi tới.

Hắc.

Thấy thế, khóe miệng Hạ Miệng nhếch lên, nở nụ cười.

Đây đối với phụ tử, kỳ thật cũng rất thú vị không phải sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-bach-tho-vuong-phi-ac-ba-vuong-gia-cut>